Беседи на Учителя Петър Дънов 1935 година

1935 Съдържание:

1935 Януари

1935 Февруари

1935 Май

1935 Юни

1935 Септември

1935 Декември

1935_01_02 Проводници
лекция пред общия окултен клас

ПРОВОДНИЦИ

„Отче наш"

„Всичко в живота е постижимо"

Ще прочета втора глава от Първо послание към коринтяните (от 6 до 16 стих).

Има няколко начина за разбиране на нещата. Те трябва да се спазват. Съществува едно заблуждение, че ние считаме истината като нещо материално, което можем да намерим някъде. Трябва да си съставите една истинска идея за голямото и малкото. Какво можеш да приказваш на един глух човек? За да разбира човек, трябва най-първо да му са отпушени ушите. Какво може да приказвате на един сляп човек за светлината? Или какво може да приказвате за хубавите цветя, за миризмата им на един човек, чието осезание не е развито? А пък има и други сетива някъде вътре в човека, които трябва да се развият. Има два вида сетива - едни груби сетива, те схващат нещата много повърхностно, само отгоре. Който не разбира, като види една дреха, повлиява се от цвета й, гледа да е шарена, пъстра и казва, че е хубава дреха. А който разбира, той гледа най-първо качеството на плата, от какво е направен той, и после иде цветът. Цветът иде отпосле, а същината е самият плат.

Една песен, която вие пеете, тя си има една външна краска, има си там известни правила. Казват - време, такт трябва да има. Но един пее една песен, друг я пее, но не могат да я изпеят правилно. Може да дадеш на песента две различни съдържания. Има нещо в гласа - има известни интонации в гласа, които със знаци не могат да се предадат. Можеш да предадеш нещо чрез модулация на думата.

Вие седите в едно положение, всеки от вас има по известна теория известни схващания. Имате идея за Бога, смътна идея. Имате идея за баща си, за майка си, но да ви попитат конкретно какво нещо е майка ви, баща ви, ще се намерите в чудо. Ти виждаш баща си така, както всички други хора. По какво се различава баща ти? Значи тази идея не може така лесно да се определи.

Някой казва: „Говори ми истината." Може да се говори истина, но това е обикновена истина. Ти не можеш да говориш истината, ако не живееш в нея. Ти не може да ходиш, ако не си жив. Не може да мислиш, ако не си умен. Най-първо умът трябва да предшества мисълта. Животът трябва да

предшества движението, защото движението е резултат на самия живот. Някой казва: „Не ми е добре.” Добре да се живее, това са отлични понятия. Сега не живеете ли добре? Къде ще намерите хора, които живеят по-добре от вас? Че как се живее добре? Слава Богу - не сте глухи, слава Богу - не сте слепи. Обонянието ви е на място, езикът ви е на място, виждате, разговаряте се, смеете се, пишете. По какво се различава добрият човек? Под добър човек разбираме човек, чиито джобове са пълни с пари. Добрият човек е проводник на живота. Той, като влезе, нищо не дава, джобовете му са празни, но дето мине, той оставя повече. Той е като слънцето - като мине някъде, там всичко расте, дава живот навсякъде. Това е добро. А пък даване на пари, на жито, да се прави добро - това са само резултати.

Да допуснем, че ти дадат тема да пишеш, какво нещо е добрият човек. Всеки ще опише, както разбира. Вие давате мнението си, че еди-кой си човек не е добър, защото не ви е казал сладка дума, не те е погледнал както трябва. Вие казвате: „Не ми се харесва той.” А пък щом ви погледне мило, вие казвате: „Този брат никъде го няма. А онзи гледа студено - не го харесвам.”

Това са много повърхностни разсъждения. Право е, че онзи, който е добър, е както слънцето. Всеки лъч, който иде от слънцето, носи живот.

На първо място - не се спъвайте. Вие често пъти се спъвате, както онзи стар дядо, който седял до едно дърво. Малкото му внуче се приближило до него с един конец и му казало: „Да те вържа, дядо.” Детето обикаля дядото с конеца, дядото се смее. Детето все обикаля - един път, два пъти, три пъти и прочее - дядото все се смее. Обиколил го двеста пъти. Най-първо дядото мислел, че това е смешно и се смеел, но като обиколило детето двеста пъти, дядото казал: „Дядовото, ще ме омотаеш.” Детето казало: „Я се освободи!” Като се омотаеш с тънкия конец двеста пъти, ще се намериш в трудно положение.

Да кажем, че вие сте един стар умен човек. Искаш да вършиш една работа, но казваш: „Тази работа няма да я бъде.” Един път конецът е замотан. Пак повтаряш: „Тази работа няма да я бъде. Няма да я бъде, не ми хваща окото.” Ето втория конец. „Няма да я бъде, няма да я бъде.” Свързваш се ти със своята мисъл. Тази отрицателна мисъл постоянно те обикаля и свързва.

Ти казваш: „Като отидем на онзи свят.” Казваш: „Като умрем.” Ти не знаеш какво нещо е умирането, не знаеш какво нещо е онзи свят, не си бил между ангелите. Смътна идея имаш за това. Ти мислиш, ти си представяш,

че като отидеш на онзи свят, ще те посрещнат с песни и цветя. Възможно е, но възможно е и да няма никакво посрещане. Писанието казва: „Онова, което Бог е приготвил за онези, които любят, око не е видяло, ухо не е чуло и на сърцето на човека не е идвало." Тези същества, които любят, са най-разумните същества. За да любиш, трябва да бъдеш най-разумното същество. Вие някой път запитвате защо трябва да Го обичаш. Ти няма какво да Го обичаш, ти ще станеш проводник на Божествената любов. Ти не обичай хората, но стани проводник на любовта на Бога - да мине любовта през тебе. Някой пита: „Като го обичам, какво ще стане?" Казвам: „Ще стане това, което става чрез джама." Какво става чрез джама? Джамът, като пуща светлина, той е авторитет, ако не пуща светлина, вземат та го изхвърлят и турят друг джам. Значи, ако пущаш да минава през тебе любовта, ти ще седиш в живота, а пък като не я пущаш, ще кажат: „Този джам не е хубав." Ще го извадят и ще турят друг.

Това изваждане става често. Ако не сте духом разположен, тогава не сте добър проводник на Божествената любов и това неминаване на Божественото през теб причинява ти вече страдание. Значи страданието показва, че има вече някакъв дефект. Страданията не са нещо произволно. Вземете болките, които се явяват някой път. Пиеш студена вода, капилярните съдове се свиват. Имаш изобилна кръв, която не може да тече свободно и се явяват болки. По някой път изстиването може да дойде отвънка. Студено е вън и изстиваш, и казваш: „Неразположен съм. Не зная какво ми стана." Ще мислите, че сте урочасан, че зле ви погледнал някой, а пък причината не е там. Причината е във времето. Ако погледнете барометъра и термометъра, ще видите, че температурата е спаднала от четири градуса над нулата - има разлика десет градуса. Тая промяна на температурата е станала причина на твоето неразположение, а пък ти мислиш, че онзи криво те погледнал. Причината не е там, то е само съвпадение, едно следствие.

Та най-първо всяко неразположение, което има във вас, показва, че някъде трябва да има някакъв дефект. И то или във вас, или в окръжаващата среда. Причините на твоето неразположение може да са чисто материални, може да са духовни, а може да са от умствен характер. Причината може да е в яденето, може да е във въздуха, може да е в светлината, във водата, може да е във вашите чувства, във вашия черен дроб - той може да не функционира правилно. Или причината може да е във вашия далак или във вашия слънчев възел, или в малкия ви мозък, или в задната или в предната част на големия мозък. Трябва да я намерите. Когато дойде във вас едно неразположение, трябва да направите научни изследвания. Трябва да намерите на какво се дължи то.

Аз съм забелязал в училището - ученикът показва на учителя, учителят го блъсне по лицето и казва: „Марш!" Ученикът сега не знае защо го е плеснал учителят и учителят не знае - у него са заражда едно такова желание. Между ученика и учителя има известно отношение. Учителят, като погледне друг ученик, не го блъска по същия начин, а е любезен с него и онзи ученик се старае да разбере, образува се една вътрешна връзка. Учителят казва: „Вижте, този ученик сега разбира." Коя е сега връзката? Защо единия изпъди, а пък на другия се мъчи да му разправя? Вие ще кажете така: „Той обича единия повече."

Всеки ще намери противоречия в живота, в семейството и прочее. Всеки ден вие едного приемате, а пък другиго изпъждате. Една мисъл изпъждате, а друга приемате, коткате я. Вие ще кажете: „Това е в моя навик." Или ще кажете: „Този е по-добър, и онзи не е така добър." Но може и да не е така.

Сега вие не считайте, че когато някой човек е сериозен или че плаче, че това [е] нещо лошо, а ако се смее, че това е нещо добро. В смеха има разширение, а пък в плача има интензивно свиване. По някой път има плач, който разширява. Плачът е един метод. Този човек, който плаче, той се мие, чисти се, казва: „Колко ми е лошо." (Учителят пее тези думи.) Пее си той: „Колко ми е лошо, лошо, лошо." След един-два часа виждаш, че той вече е весел. Че този човек се е прал. Какво лошо има в това? Значи той си казва: „Окалял съм се, трябва да се изчистя. Очистих се." (Учителят изпя тези думи.)

Та ви трябва един вътрешен научен метод за самоизследване. Вие казвате: „Не зная какво ме сполходи днес. Не ми върви, урочасаха ме." Никакви уруки няма тук, но не че няма изобщо уруки в света. Има уруки в света. Срещнете някой човек с гъсти магнетични и електрични течения и те напълни с кал, и не може да се освободиш. И като не може да се освободиш от неговото електричество, ще те удари в главата. Има хора, които като погледнеш, ще се урочасаш. Има уруки. Бабите често лекуват уруките. Урочасал биволът и умира. Има хора, които, като погледнат един здрав бивол и кажат: „Много хубав бивол", и биволът падне. И ако не дойде баба, биволът може да умре. Тича бабата, блъсне бивола тук-там, потегли го тук-там, и биволът стане и се разтърси. Уруките, това са удари вътре, духовни удари. Вие не мислете, че няма такива удари. В духовния свят има удари. Трябва да изучавате силите, които действат и вътре във вас, и вън от вас. Вие изучавате сега само резултатите. На вас един човек е неприятен, но това е резултат.

Разправиха ми един пример. В едно семейство някой си момък се влюбил

в една чорбаджийска мома. Той няма нищо, няма къде да се завърти. Всички говорят за него, и дума не може да бъде за женене. Но идва друг, дядо му оставил голямо богатство - двеста хиляди гроша. Старите го харесват. Ние във всички неща туряме един материален елемент. Материята, това е равносилно на енергията. Материята е събраната енергия на едно място, на която ти в дадения случай можеш да разчиташ. Но ти трябва да разбираш качествата на тази енергия, която е вложена в тебе. Ние най-първо трябва да знаем да оперираме с нашето тяло. С известни енергии и материи във вашия мозък трябва да знаете как да оперирате. Няма да оперирате само с известни клетки. Те са безброй клетки. Трябва да знаете да впрегнете всичките на работа и тогава ще имате едно хубаво разположение. Ако седиш и казваш: „Аз трябва да бъда добър, аз трябва да бъда добър", това е едно еднообразно положение. Ти и без това си добър, по-добър човек от тебе няма.

Какво трябва да разбираме под тези думи „по-добър човек"? Ето какво аз разбирам. Срещам един човек на пътя. Имам един човек, този човек е здрав. Казвам: „По-добър човек от този няма." И му казвам: ..Колко ще вземеш за товара?" „Толкоз." Къде ще търсим сега друг? В дадения случай един човек, който може да извърши една работа, по-добър човек от него няма. В следващия час може да намериш друг един човек, но ти не казвай, че този човек е по-добър от онзи. И не казвай, че този човек, който нищо не е направил, че е по-лош. И онзи, който не е услужил, може да е добър.

Ти казваш сега: „Аз нищо не съм направил за Господа досега. Трябва да се излее Духът върху мен, и да отида да работя." Вие считате Духа като нещо, което ще ти се налее. Казано е: „Ще ви изпратя Духа Си." Под думите „изпращане на Духа" се разбира образуване на една вътрешна връзка. Идване на Духа не е нищо друго, освен образуване на връзката. Щом тя се образува, тогава разумният Дух почва да действа. Вие имате един кепенк затворен. Стаята ви е тъмна. Трябва да отворите вашия кепенк, за да се образува една връзка между външния свят, светлината и вас, та да може светлината да прониква в стаята ви. Не че светлината сега ще се образува. Тя си съществува, но тя сега ще влезе във вас.

Вие очаквате Духът да дойде. Просто ще станете проводници на Божията любов, и като станете проводници на нея, то вече Духът, разумното, действа. Просто премахнете онази малка причина, която спъва. Вие казвате: „Аз още не съм готов." Днес казваш така, утре казваш пак така и тъй нататък. Станеш на четирийсет и пет години, на шейсет години, на седемдесет години и казваш: „Не съм готов." Станеш на осемдесет години и повече, задигнат те, и ти казваш: „Когато дойда друг път." Не, стани днес и кажи: „Днес съм готов." Никога не казвай, не си готов. Под думата

„неготов" може да разбираш, че не си готов да дигнеш земята, да нахраниш целия свят и прочее. Но може днес да си готов да направиш едно малко добро, което другите не могат да направят. И като го направиш, в тебе ще дойде една нова топлина.

Свързали едного с един тънък конец, завили конеца около него и го вързали, и му казали: „Да не се мърдаш, че ако речеш да се мръднеш, ще се порежеш." Той седи и гледа да не бута конеца и казва: „Ще се порежа." И казва: „Да дойде някой да ме освободи." Идва един с едно дърво и казва: „Какво седиш тук?" Като го удари онзи, конецът се скъсва при мърдането на вързания и последният казва: „Този конец не бил толкова опасен." Вие седите и сте свързани. Идва едно голямо нещастие отгоре ви и вие скъсвате конеца. Малки работи има в живота, които ви спъват - най-малки работи. Вие казвате: „Защо Господ допусна този дявол, който ме е свързал?" Защо ти допусна дяволът да те върже? Дяволът е шегаджия. Гледам един човек, доста възрастен, върху един сламеник. Наблюдавам деца с игла - шият нещо. Те му зашиват краката, дрехите, след това запалиха това с кибрит и се скриха. Старият се чуди. Аз го наблюдавам. Психологически смешно е. Той сега си спомня, че си е легнал. Той си е легнал свободен, а сега са зашити панталоните му, палтото му за сламеника и не може да разбере как е станало това. Казвам му: „Още веднъж когато спиш, не оставяй да има деца около тебе. Тях ги няма сега, изчезнали са."

Сега изяснявам един психологически закон. Ти си легнеш спокоен, и тези деца те зашият, и като дойде огънят, ще се намериш в едно противоречие, в едно трудно положение. Този дядо не може да се освободи - зашит е, но аз имам ножче, освобождавам го. И той, като дойде на себе си, усмихне се малко и казва: „Те са такива, онези малки чортове. Само да ги зная кои са." Питам сега, откъде у тези деца сега се зарежда тази идея?

Да ви приведа друг пример. Това не само в България го правят. В Америка, в един от най-видните университети, преди четирийсет години отива председателят на щата с кабриолет в университета да посети сина си и да говори с ректора. Оставил си кабриолета вън с един кон. След час излиза и вижда, че кабриолета го няма на мястото, а го гледа, че е горе на покрива на университета. Конят е долу, а кабриолетът - горе. Студентите се качили горе и свалили кабриолета по молбата на председателя на [щата] - той сега плаща на други студенти да му снемат отгоре кабриолета. А кои са направили това, никой не знае. В същия университет става друго нещо. Всеки ден се разхожда ректорът на университета с кабриолет. Студентите в негово отсъствие вземат че измъкват предните колела и ги турят отзад на кабриолета, а задните турят отпред. Ректорът се качва на кабриолета и вижда, че има нещо не в ред. Среща го един студент и му казва: „Господин

ректоре, има нещо станало с вашия кабриолет. Задните колелета са отпред, а предните са отзад." Слиза ректорът, студентите започват да поправят и турят колелата на местата им, и се урежда въпросът. Това става в една просветена Америка.

Някой път децата правят такива шеги, но тук в случая това не са глупави деца, а студенти от трета и четвърта година, но искат да направят шега да се посмеят.

Та казвам, у човека има един вътрешен произвол, който трябва да намерите и да уредите. Веднъж в един американски университет често взимали кабриолета на ректора и отивали с него на бостана да крадат дини. После ректорът си търси кабриолета, и не го намира. После му казали, че кабриолетът е в бостана. Ректорът, за да изучи работата, веднъж се дегизирал, облякъл се като студент и отишъл с тях в бостана, и тъкмо слизали от кабриолета, той казал: „Boy!" Студентите познали по гласа му, че това е ректорът, и оттам насетне шегите престанали.

И вие ще кажете вътре в себе си на произвола, който съществува във вас: „Boy!" и се реши въпросът. Не че тези студенти имат нещо лошо, но студентите лекуват ректора. Има нещо в ректора, което те не одобряват и искат да му дадат един урок. Ако го обичаха, не биха правили така. Има нещо в него, което те не обичат, и искат с шега да го изправят.

Някой път и с вас става така. Вие може да сте подложени на някоя вътрешна шега. С кого не е ставало това? Имаше един наш брат, който беше ревностен проповедник - Петър Тихчев. Една шега беше станала с него. Дошли деца и му турили знаме отзад. Той върви със знамето и всички се смеят наоколо. Той носи знамето. Приближава се един и му казва: „Има нещо турено на гърба ти." Какво е то? Те го направили знаменосец.

Та най-първо ще се очистите от всички ваши знамена, които са на гърба ви. И когато отивате в университета, не отивайте с кабриолет. И попипвай дрехите си, виж да няма някое знаме по тях. И в университета отивай пеш, понеже този кабриолет е излишно нещо. Ти носиш излишен багаж в себе си. Никога не носи в себе си излишни идеи, излишни мисли. Ще ти направят някоя шега с тях. Заключението е: често в нашия живот има неща излишни. Ние често искаме да бъдем добри, за да ни видят хората. И това е хубаво, не е лошо, но трябва да бъдем добри за самите нас, понеже тази добрина аз трябва да я чувствам най-първо, а не хората. Доброто трябва да бъде най-първо заради мен.

Същият закон е и заради други неща. Когато аз ям, тази храна трябва да е най-първо приятна за мен. Аз трябва да я чувствам. Та доброто ние трябва да го чувстваме в нас. И ако това чувство е правилно, то ние имаме вече една ясна представа. И тези правилни чувствания градят в живота. Хубаво е да има човек правилни чувствания. Някой път може да си скърбен. Чувстваш, че тази скръб не е намясто. Скръбта ти е намясто, че се ползваш от нея. А някой път се радваш и чувстваш, че радостта ти е намясто. А някой път скърбиш или се радваш и чувстваш, че не са намясто.

Да нямаме две мисли за едно и също нещо. В Божествения свят не можеш за едно нещо да имаш две мисли или две чувствания, но ще имаш една права мисъл, едно право чувство и едно право желание.

Не трябва да казваш: „Утре ще бъда по-добър." Доброто е в разбирането на нещата.

Тук има няколко единици с разни големини. Ако първата единица представлява един нос с дължина три сантиметра, то има вече едно влияние. А пък ако трета линия има дължина шест-седем сантиметра, този нос ще има съвсем друго влияние. Енергията, която се прекарва през един дълъг нос, се различава. Всяка една линия по своята дебелина и дължина има известно значение, известно влияние. Ако твоят нос е дълъг и тесен, ще има едно влияние, а ако е дълъг и широк, ще има друго влияние. Ако носът ви е дълъг, а е спитен отстрани, вие всякога ще бъдете един човек нервен, сприхав, неразположен духом. А когато крилцата на носа са добре развити, това показва добра дихателна система, това говори за човек, който диша добре. Ти трябва да дишаш добре, за да се развие долният край на носа ти. Ако не дишаш добре, носът ти долу не е развит. Но разбира се носът не трябва да бъде дълъг двайсет сантиметра.

Обичта, любовта всякога се отличава с една мощна сила. Там, гдето има любов, има растеж, има знание, има богатство, има сила. Любовта е най-мощният подтик. Под Божествена любов аз разбирам най-мощният подтик за придобиване на всички Божии блага. Това аз разбирам под думата любов. Без любов Божиите блага не могат да дойдат. И когато дойде любовта в тебе, в тебе ще се зароди желание да обичаш, желание да станеш силен, желание хубаво да ядеш, желание хубаво да правиш нещата. Гдето дойде любовта, ти имаш желание да правиш нещата както трябва. Без любов ти си индиферентен и казваш: „Това не струва, онова не струва." Щом дойде любовта, тя ни заставя да се интересуваме. И всякога трябва да имаме това разположение.

Ние седим и казваме: „Мене няма кой да ме обича." Идеята не е права. Ти

не разсъждаваш правилно. Има Един, Който ви обича. Всеки ден за тебе изгрява слънцето. Слънцето, като изгрее, те търси. Има едно същество, което, като излезе, те търси. Слънцето те обича. По слънцето аз разбирам Бога, Който те е създал. Както ние се интересуваме за една своя картина, така и Бог се интересува за когото и да е. Той се интересува как ти растеш, дали онова, което е вложил в тебе, расте, или не. Ако ти не си Го видял, то е друг въпрос. Може твоето внимание да е било отвлечено някъде. Нали някой път някои деца са толкова увлечени в работа, че баща им минава, и те не го виждат. Ти може би си занят с някои материални работи и Господ е минал десет пъти около тебе, и ти не си Го видял, и после казваш: „Мене няма кой да ме обича."

Помнете, че има Един, Който ви обича, и няма какво да се обезсърчавате. Сега Този, Който ви обича, някой път може чрез някои външни хора да ви покаже това. Но да допуснем, че Той чрез външни хора не се проявява, какво трябва да бъде тогава вашето положение.

Вие искате сега Господ да ви обича, нали така. За какво Господ трябва да ви обича? За колко неща трябва да обичаме един човек? Вие толкоз говорите за любовта, кажете ми сега кой е подтикът на любовта, кой е подтикът, за да обичаш един човек? Малкото дете обича майка си, дъщерята обича бащата си, приятеля си. Но кой е подтикът сега да се образува приятелство, кой е подтикът за любовта между детето и майката, между детето и бащата, между слугата и господаря? Това е един цял научен въпрос. Всички вие си имате известни възгледи. Вие ще кажете за някого: „Той има добро поведение." Това са общи неща. Аз изхождам винаги от материалния свят. Спирам се при един извор, спирал съм се много пъти. Гърлото ми е засъхнало, пия вода, придобивам разположение. Аз някой път обичам това качество на водата. Като пия, не ме пали вече на жажда, утолява ми се жаждата. Има една вода, която върви добре - мека е. Чета една хубава книга - има храна в нея, тя изменява целия строй на моята мисъл. Аз почвам да мисля другояче. Аз обичам тази книга, много ми е приятна. Или виждам една хубава картина. Бил съм в мрачно настроение, като погледна картината, тя ме вдъхновява. Всяко нещо, което може в дадения случай да измени нашето състояние от едно положение в друго, то е добро за нас. Образува се една връзка между самия предмет и нас. Връзки се образуват само между живите същества.

Та гледайте сега да правите, но не изкуствено, онези разумните връзки. Оценявайте нещата. Вие срещате един човек по пътя. Този човек не е случайност. Той ще играе важна роля във вашия живот. Ако знаете как да се поставите с него, това ще бъде едно щастие за вас. Той е от Бога изпратен.

Сега да обясня какво аз подразбирам с думите „да се съпоставите с него”. Ако ви дадат най-добрата храна, и не я дъвчете добре, то целия ден ще бъдете неразположени, ще имате тежина в стомаха си, но ако я дъвчете добре, ще кажете: „Такава храна не съм ял.” Някоя идея ви се представя в пътя ви. Ако тази идея я вземете и я приемете, то тя ще бъде цяло щастие в живота ви, но ако не я приложите, то ще усетите известна скръб, че сте изгубили нещо. И Писанието казва: „Не изгубвайте благоприятните условия, които носи всеки един ден. Вчерашният ден носеше едно благо, днешният ден носи едно друго благо.”

Та сега онова, което е посято във вас, трябва да възрасне. Има много неща, посети във вас, за които трябва особена Божествена енергия, за да могат тези семенца, тия дарби, да израснат. Например ако слънцето изгрява, и вие не излезете да се поставите да ви огреят слънчевите енергии, вие не може да приемете тази прана, която очаквате от слънцето. Ще излезете и ще изберете най-хубавото място. Аз съм виждал котка - сутринта тя се поставя на едно място да я огрява слънцето и ще си легне, и ще си тури гърба срещу слънцето. И тази котка, без да мисли като философ, тя се е турила така, че да може да приеме здравословните слънчеви лъчи. И вие трябва да бъдете толкова умни като тази котка. В това отношение аз считам котката за умна и казвам: „Браво!” Казвам, както тази котка знае да приема слънчевите лъчи, ако тя знаеше така хубаво и да яде, тя щеше да бъде талантлива. Но котката не се научила да яде правилно, котката в яденето не спазва никаква хигиена. Тя е много нетърпелива. Като дойде за яденето, не ѝ стига умът. Дайте ѝ една мишка, и ще я изяде с нейните черва и козина. Още не е научила котката да яде правилно. Аз съм виждал една котка възпитана - живее у Иларионови. Тя не яде мишки. Хване една мишка вкъщи и я изнесе на поляната, и я бутне с крака си да си върви. Хване друга мишка на поляната, внесе я вкъщи и я пусне. А от къщи ги носи вън. И внася други. Не яде мишки - играе си, играе си с тях и ги пуска, и казва на мишките: „Да си вървите.” Единствената възпитана котка. Но тази котка тук не е такава. Да оставим това сега. Котката е емблема на външните етикеции. По обноски, по чистота можем да я вземем за пример, но в хигиенично отношение, за яденето, няма да се допитвате до нея.

Нова идея е всяка една идея, която може да измени в дадения случай вашето състояние и да внесе във вас една обнова, колкото и малка да е тя. Всяка мисъл, всяка идея, която не може да внесе една обнова във вас, тя не е нова.

Трябва да има една постоянна обнова, защото религиозните хора считат,

че като станат религиозни, трябва да пожълтеят? Аз разбирам каква е тяхната идея. Те, като казват да пожълтеят, разбират да си умен. Но да пожълтееш, като се развали черният дроб, това не е ни най-малко поумняване. Има една жълта светлина на лицето, която е приятна, но има една жълтина, която е един органически недъг. Има една червенина в лицето, една краска, която е емблема на човешкото здраве, но има една червенина, която е емблема на нездравословно състояние. Има един синкав цвят, който е емблема на духовно състояние, а пък има една синкава краска, която англичаните наричат така. Аз съм „blue”*. [англ. - син цвят, тъжен] „Blue” значи „син”, но значи едновременно и неразположение.

Та всяка една Божествена мисъл, която може в дадения случай да произведе един малък преврат във вас, да измени състоянието ви. Всяка една мисъл, в която се съмняваш дали е права, или не - тази идея е неразбрана за тебе.

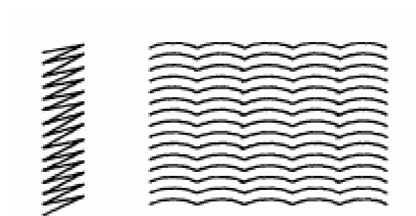

Да допуснем, че имаш едно лошо състояние. Как може да го измените? Вземете един лист хартия и започнете да пишете върху нея тези линии. Искате да образувате в себе си едно Божествено разположение. Вземете си молив и най-първо определете първото положение - неразположението (в рисунката - острите върхове)и после веднага почнете следующи линии, правилно изкривени, и като направите една-две, три, четири, десет линии, и ще почне да става една промяна вътре във вас.

Та целият външен свят, всичките тези промени, които стават в природата, не са нищо друго, освен да внесат една промяна и обнова във вас. Например облачно време, дъждовно време, слана и прочее, всички тези промени имат за цел да изменят нещо. Всички тези промени имат за цел да изменят нещо във вас по един обективен външен начин. Бог ни действа предметно. Ние не сме дорасли още, за да разбираме вътрешната страна на природата и като деца трябва да се учите от външната ѝ страна. И тези линии после може да ги съедините.

Аз, като имам някой път неразположение, седна и си поиграя - с едно перо рисувам криви линии, при което, във всяко едно движение мисълта ми да вземе участие, във всяка крива линия. Кривите линии са спасителни

линии, а правите са творчески линии. Те са с големи амплитуди, те са за другия свят, за напреднали същества. Правите линии са за в бъдеще, а вие преждевременно сте започнали с големите работи. Някой казва: „Знаеш ли какво мога аз да направя?" Това е за в бъдеще, това е за боговете, а сега ще работиш с малките работи. Тези прави линии, това са големите работи. Много мъчно се разрешават въпросите с тях, а пък с кривите линии е по-лесно.

Някой казва: „Той върви по крив път." Сега какво разбирате вие под думите „крив път"? Крив път е само онзи, който е задънен път. Кривите пътища са задънени пътища - тази енергия ще се върне назад. Например ти взимаш една нечиста храна, стомахът е задънен тогава и храната по същия път ще се върне. Това е крива линия задънена. А пък когато храната правилно си върви по естествения път, това е правилна крива линия. Така че има криви линии правилни и има криви линии задънени. Има кюнци, по които трябва да мине водата - това са кривите отпушени линии. Сега аз ви говоря за отпушените криви линии. Тези криви линии са линии на магнетизма, а онези прави линии са линии на електричеството. Електричеството винаги върви по зигзаг, по прави линии, а пък магнетизмът - по криви линии.

Някой път вие мислите, че вървите право, но всъщност не вървите право. Няма нито един човек, който върви право. Ще видите, че един човек върви по улицата и образува криви линии. Като го погледнеш, като видиш пътя му, ще видиш, че той ни най-малко не е прав, но е една крива линия, която образува големи завои. Ние и в говора, и в ходенето - навсякъде правим криви линии. Кривите линии аз ги наричам линии на най-малките съпротивления. Правата линия, щом срещне съпротивление, щом условията са лоши, тя се изкривява, а пък щом условията са добри, тя върви право. Правите линии показват, че външните условия са благоприятни.

Кривата линия има два смисъла: съпротивленията на кривата линия може да са отвън, а може и да са отвътре. Ако съпротивлението иде отвън, кривата линия ще стане вдлъбната, а ако иде отвътре, тя ще стане изпъкнала. На някои от вас в лицето се забелязват такива линии. Когато стомашната система е развита, към слепите очи има такива линии. Тогава отвън човек има благоприятни условия да яде хубаво. Когато [в] долния край бузите му са вдлъбнати, а малко по-горе са изпъкнали, това показва, че условията на стомаха не са добри - този човек не може да яде хубаво. Когато стомахът е в здравословно състояние, тогава страните на човека на лицето са изпъкнали, а когато стомахът боледува, тези страни са вдлъбнати. Ако ти почнеш да мислиш правилно, ще се мине малко време

и ще почне тази трапчинка малко по малко да се изправя.

Та онези, които се занимават с човешката мисъл, казват, че човек може да строи тялото си. То не е така лесна работа. Човек може да построи съвършено цялото си лице, ако знае как да мисли. И затова са необходими хубавите мисли. Човек и при най-лошите условия да не се обезсърчава. Обезсърчението ще дойде, но да не се обезсърчиш. Ти може да пипаш една змия и да ти е отвратителна, но без да се уплашиш от нея, и да знаеш как да я уплашиш. По-кротко същество от змията няма. Кога? Когато е студено. И по-лошо същество няма, когато е топло. Значи пипай змията, когато е студено, а когато времето отвън е топло - не. Когато времето е студено, пипай я, а когато времето е топло, дръж я за врата

Сега тази змия какво изразява? У вас има известни сили, които при известни условия имат характера на змията. Когато условията отвън са много лоши, тези сили действат добре, но когато отвън условията са много добри, тези сили имат точно [обратен] характер. И когато някой човек забогатее, тези сили в човека действат зле и човек става друг. Щом е студено, тази змия е добра, но когато се стопли, тази змия става лоша. Понеже не познавате силите, някой път се намирате в студения свят и се радвате, понеже вашите змии са кротки. По някой път се намирате на топлия свят и тогава вашите змии са опасни. Пазете се в тези радостни дни - тогава тази змия може да ви ухапе. Това е цяла философия на живота. Когато животът външно се подобрява, вие трябва да бъдете много внимателни. Защо Господ ги е създал, оставете този въпрос. Без змии вие не можете. Това са сили. Всяка една сила, която работи, това е змия. Пътят, по който работи силата, е една змия. Тази змия може да ви бъде полезна и може да ви бъде вредна.

Има един приятел, който се занимава с електричество. Поправяше ми един самовар с електричество, стана контакт и като го жегна електричеството, той почна с щипци вече да върти - стана майстор. Като видя къде е причината, взема си ножче и отдалече буташе, и ми каза: „Ела да видиш къде е причината." Като бутна назад на едно място, изскочи искра. И каза: „Още не е поправено." И като престанаха да изскачат искри, той каза: „Самоварът е вече поправен."

Сега коя основна идея остава? Има Един, Който ви обича и вие бъдете проводници на Неговата любов. Като сте проводници, Той мисли за вас. Не спирайте любовта Му. Най-първо - бъдете проводници на Божията любов. С това вие показвате, че Го обичате. Да обичаме Бога, това [е възможно] само като проводници на Неговата любов. Когато имаш хубаво настроение, то е защото чувстваш Божията любов. Когато ти седиш и си

проводник на Божията любов, ти вече вършиш волята Божия. Не е необходимо да ходиш някъде. Проводници трябва да бъдем и гдето отиваме, да носим Божието благословение. И където да отидем, да предаваме ние това Божественото. Да бъдем проводници на Божията любов.

После ще дойдем до по-дълбоката наука да се обичаме. То е по-дълбока наука. За да обичаш един човек, ти много трябва да знаеш. Бог обича всичките, понеже по-умен и по-мъдър от Него няма. Колкото по-малко обичаме, толкова по-малко знание имаме. Любовта е една мярка на знанието. Колкото по-малко обичаш, толкова по-малко сили имаш, по-малко добродетели имаш. Колкото повече обичаш, толкова повече знаеш, толкова си по-добър. Доброто е един резултат на любовта. Аз като кажа, че съм добър - не че съм добър, но любовта в мен действа. Казва ми някой: „Ти си много добър." Аз се радвам и казвам: „Аз съм добър по единствената причина, че любовта действа през мен."

Казвам, всички можете да бъдете добри, ако любовта действа през вас. И всички можете да бъдете лоши. Кога? Когато външните условия се подобряват, и вие не ги разбирате, то силите във вас могат да ви направят много лоши неща. А пък когато външните условия се влошават, и вътрешните се подобряват, тогава ти може да бъдеш добър.

Сега ви желая следното. Отвътре да сте добри, отвътре да си подобрите условията. Според мен не се нуждаете от външни подобрения, а се нуждаете от вътрешното подобрение, от вътрешно разбиране, от една вътрешна философия.

Вие очаквате сега още нещо да ви кажа. В една гостилница след като ял един човек, очаквал нещо друго. Очаквал да му донесат нещо друго. Идва келнерът и му казва, че ще му представи сметката, да плати. Той му казал: „Дай това, дай онова." И очаквал още. И най-после дошла сметката - една сметка от двеста и петдесет лева.

Та сега, ако очаквате още - сметката. А пък аз не искам да дойде до сметка и да ви кажа защо. Искам да бъда искрен. Аз ще ви кажа каква е моята мисъл. Понеже условията отвън са лоши и ще ме оберат, то казвам: „Нека седят във вас парите." Вие може да ме считате за много добър, а пък аз съм съобразителен. Ако взема, ще ме оберат отвън.

Та и вие постъпвайте, както аз постъпвам - когато външните условия са лоши, пари не взимайте от никого, а пък когато външните условия са добри, вземайте пари от всекиго.

Хайде да изпеем една песен. Изпейте песента „Аз в живота ще благувам”.

Нека сега изпеем думата „разположение”. (Всички изпяхме с Учителя тази песен много пъти. След това Учителят изпя тази песен по много начини.)

Тази дума освежава, носи богатствата, които има в нея.

При всяка лъжа се намалява силата на ума и ставаш по-лек. Като говориш истината, придобиваш сила и тежест. Лявата [ръка] изразява по-нисшето. Това, което дясната прави, лявата да не знае. Но и каквото лявата прави, дясната да не знае. И после, като узрее, то лявата ръка ще го изкара навън.

Крий добродетелите си, а лошавините не крий. Лявата ти ръка да не знае добродетелите ти.

„Отче наш”

Четиринадесета лекция на Общия окултен клас
2 януари 1935г., сряда, 5 часа
София – Изгрев

Книги:
* Проводници
Ако говоря (Общ окултен клас. Четиринадесета година (1934–1935). Том I. София, 2003)
21 беседи от 26 септември 1934 г. до 20 февруари 1935 г.
Начало: 05:00
Пасаж: 1 Коринтяни 2:6–16

1935_01_04 Погрешка и спънка
Изд. 2003г. (ЕТ "Дали") КНИГА: Права обхода и права постъпка, МОК, Лекции от XIII и XIV година

ПОГРЕШКА И СПЪНКА

Отче наш

Чете се темата: "Отличителните черти на гръбначните животни."
За тема ще имате: "Разликата между птиците и рибите."

Може ли да намерите някаква подбудителна причина за създаването на гръбначните животни? Може ли човек да създаде нещо, което го няма в себе си? Представете си, че вас ви фотографират. Да кажем, след хиляди години имате такава картина, както сте седели тук фотографирани. Може да се зададе и тема: "Кои са били подбудителните причини, за да се фотографирате, да се съберете в една снимка." Как бихте разбирали темата? Съвсем други обстоятелства са били тогава. Вие сте забравили. Този път на гръбначните животни е вашият път, по който сте минали. Пътят на рибите е вашия път, по който някога сте минали. Като същество в природата вие сте забравили пътя, по който сте минали. Трябва да се докаже. Доказателството е ваше съществуване. Ако вие не съществувахте и тези форми нямаше да съществуват. Значи цялата природа пред вас или вън от вас, това е вашия минал живот. Животът е написана история, която вие сте писали някога. Сега се чудите на онова, което сте писали. Не може да си го обясните. "Който сам пише, сам не може да го чете", казват турците.

Тогава вие задавате въпроса: "Защо Господ създаде света така?" -Това е една много неопределена идея, макар че то е вашия път. Някой може да зададе въпроса: "Какво му трябва на Господа да се занимава с такива работи, да прави глисти." Или: "Какво му трябва на Господа да прави риби, за какво ли ще му трябват те?" Или: "Защо му са на Господа да прави тия коне, волове, четвороноги?" Някой би задал този въпрос. Даването на дрехите се оправдава с живота на човека. Бащата създава дрехите на сина, той прави дрехите по единствената причина заради сина. Ако попитате: "Защо са създадени всичките костюми, това са формите, които са необходими за неговите деца. Всичките животни, това са костюмите, които са останали като изложение. В животните вие проучвате вашите минали костюми. Кое ги е задържало? Или аз ще ви попитам другояче: каква нужда имате от старите навици? Можете ли да ми посочите един стар навик, от който нямате нужда, а го проявявате? Ще ви приведа един пример, един стар навик. Знаете какво е казал Христос: "Ако те ударят от едната страна, обърни и другата!" Вярно ли е? -Вярно. Така казва Христос. Тогава един се

обръща и удря една плесница на друг. Последният го ритва. Първият пак му удря една плесница, онзи пак го ритва. Пита: "Защо риташ?" – Защото няма закон писан за това. Законът е: Ако те ударят от едната страна, обърни и другата, но трябва да знаеш, че с всеки удар идва един ритник. Туй е, което наричат последствие, карма. Кармата е обратния процес на дихармата. Туй, което няма закон, ще се провери. 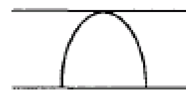 Имате тия неволни движения. Пуснете един кон, ще ритне или имате една такава пружина, която се крепи при известни условия. Тя непременно ще направи реакция и ще заеме своето първоначално положение. Сега може да ви се даде такава тема: "Ползата от изучаването на миналото." Каква полза има да се изучава миналото? Миналото е това, което е станало. Има две положения в миналото: някои неща са станали добре, някои неща не са станали добре. Настоящето е, което става сега, което може добре да стане и може зле да стане. Бъдещето е, което не е станало, а може да стане и може да не стане. Думата "става" е малко двусмислена. Тя има едно значение: "сбъдва се" и друго: "изпълва се", има и трето значение: "стана", например от стола. Може да допуснем от научно гледище да се обясни един сложен въпрос – човешкото развитие е един сложен въпрос, както появяването на всички животни, които съществуват. Не е лесно всичко да се обясни.

Да допуснем, че имате една точка, това е само за обяснение. Тази точка в органическия свят я наричат клетка. Най-първо ние имаме външната форма. Трябва да знаем какви са вътрешните стремежи. В геометрията възприемате тази точка като силов център, има известно напрежение, известен подтик. 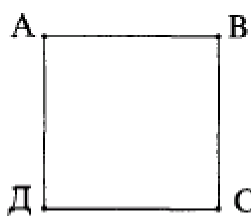

Тази точка се предполага, че може да се движи по една посока. Нещо тук не е ясно. Знаете, че правата линия е най-късото разстояние между две точки. Имаме АВ – права линия. Пита се: защо се проявява правата линия? То е необходимост. То е една необходимост за излизане на тази силова линия от една посока и да тръгне в друга посока. Добре, щом А дойде в В, тя назад не може да се върне. Тя ще влезе в друга посока точно перпендикулярно на себе си. Тя ще дойде в точката С, назад не може да се върне, тогава взема точно перпендикулярна посока, вземе друго положение, дойде в точката Д. Щом дойде в Д, вземе перпендикулярно положение. Следователно, имате четвърто движение, образува се цял квадрат. Правата линия е движение на точката А към В, от

В към С от С към Д и от Д към А и се образува квадратът. И тогава, при първата възможност АВ е пътят, който става граница на квадрата. Ние може да кажем, че квадратът не е нищо друго, освен ред прави линии, които са съединени и образуват квадрата. Но тази точка не се спира там. След като обиколи този квадрат, тя не може да се върне. Щом дойде втори път в точката А, невъзможно е вече да се върне пак в този път. Следователно, тя пак ще вземе едно перпендикулярно движение, ще образува едно тяло, ще образува три измерения. Перспективно как ще покажете, че се движи в перпендикулярна посока? Накъде ще се движи?

Туй, което вие виждате, тези животни, тия форми не са нищо друго, а материалите, които влизат в самия градеж. Човекът е сбор. Човешкото тяло е сбор от всичките животни, които съществуват на земята. Животните, които съществуват вън от човека, това е човекът разложен на своите части. Всичките животни са частите на човека, изложени в природата. Туй, което виждате, това е човекът разложен на своите части. Тия части, събрани в един човек, всичките животни, външният свят, събран в един човек, съставляват човешкия организъм. Всичките неорганически форми това са материалите, от които е съградена сегашната форма на човека. Разбира се ние, като говорим за човека, нямаме предвид само сегашния. Защото вие знаете само тия хора, които виждате, не знаете цялото човечество. Цялото човечество не е на земята. Аз говоря за човечеството, което населява не само земята, но и човечеството, което населява и другите светове. То е нещо велико. Понякой път ние се чудим, защо е създаден един червей. Не може без него, той е материал. Някоя малка бубулечица, някое насекомо или птица, това са материали, които са били необходими, понеже постоянно става градеж на по-възвишени форми. Аз ви привеждам този пример, за да обясня някаква философия, но човек не трябва да презира тия малки форми. Ако рече да ритне някоя малка форма, той рита себе си. Няма какво да рита.
Понякой път съм виждал котката хване опашката си, пък като не знае, че е нейна, мисли я за някой външен предмет, стисне я. Като стисне, измяука. Като стисне няколко пъти, тя разбира, че има някаква връзка. Като стисне, заболи я. Вие сте забравили, не разбирате защо природата е създала така, понякой път не можете да си представите какво отношение имате с нея. Срещнете някой човек, казвате: "Мен не ме интересува." Но вие не разбирате въпроса. Всеки човек за вас е още по-важен. Всичко е важно. За който разбира всичко е важно. Само че вие, като се срещнете, като се съберете, трябва да разбирате вашите отношения. Например в музиката може да имате "до", може да имате "ре" или "ми" и т.н. Ако имате "до" цяла нота, това са отношения, пътища с I епени. Какво показва "до"-то в дадения случай? Кой е най-ниския тон в музиката? Как го наричате? Който има 32 или 16 трептения? -Музикален тон, основен тон аз наричам то-1и,

който не може ни по-горе, ни по-долу. Той е основен тон. Този основен тон създава всичките тонове. Той е особен тон в музиката. Философски аз разбирам, той е като семе. Като го посееш, той ражда дървото. Развива се музиката. Под основния тон разбирам тон, който съдържа всичките тонове в себе си.

Нали имате в природата такива примери? Вземете дъгата от колко цвята е тя? – Седем цвята. Във физиката казват, че ако ги съберете тези седем цвята, всичките образуват белия цвят. Значи, белият цвят е създаден от тия цветове. Значи, туй, което ние наричаме бяло, съдържа в себе си другите цветове. Белият цвят е основен цвят на червения, портокаления и т.н.

Ако речете да разсъждавате, ще стане като един английски философ, мисля се нарича д-р Браун, в Бостонския университет. Държи той лекция на студентите, говори за човека, разграничава го, че се обърква най-после. Той вече не може да разбере, каква е разликата между студентите и него. Казва: "Аз сам се обърках. Аз Браун ли съм или не съм Браун? Обърках се, ще ме извините, ще прекратя лекцията. Този въпрос, както съм го развил, стана едно объркване, не мога да обясня." Понякой път и вие може да се объркате. Объркате се, изгубите своята мисъл. Изгубите онази мисъл, онези отношения, които съществуват, намерите се на тъмно. Умът ви не работи, има едно ужасно объркване. Психологически вие трябва да изучавате този закон. Често губите връзка, понякой път не може да се познаете. Например, аз съм слушал много пъти, някой кротък човек или някое малко дете, говори кротко, но като се разгневи, казва: "Ще те убия!" И другото казва: "Ще те убия." Може да го убие. Но в дадения случай туй дете не може да направи това. Откъде иде това понятие, та то тропне с крак? След малко го прегърне и казва: "Аз само исках да те сплаша."
Сега, ще ви запитам: Може ли яйцето само себе си да счупи? Не, друг може да го счупи, но то само никога не се чупи. Може ли яйцето да е виновно, че е счупено? У човека има една погрешка, която не е негова. Туй е оправданието на човека. Има само едно оправдание. Има една погрешка, която става, но която не е негова. Туй, което става в него, той го предава. Но философията е: защо става тази погрешка? Ако яйцето само по себе си не може да се счупи, има друг, който ще го счупи. Възможността, че може да се счупи, е погрешката. Ако вие посеете семето в земята, то ще изникне. Следователно изникването не е нищо друго, освен една възможност да се направи една погрешка. В тази погрешка има растене. Следователно защо трябва да правиш погрешки? -За да растеш. Така е, ако искаш философски да разсъждаваш. Някой казва: "Аз направих една погрешка." -Ти си се преместил от А в В. Ще благодариш на тази погрешка. Направиш втора погрешка, преместиш се от В в С. Направиш трета погрешка, преместиш се от С в Д. Направиш четвърта погрешка, преместиш се от Д в друга

посока. Погрешката, това е път, по който трябва да вървиш. Има една погрешка, за която човек не е отговорен. Благодарете, че е така. Защото, ако тази погрешка я нямаше в човека, нямаше да има и растене. (Как трябва да гледаме на спънките9) -Спънките са резултат от черупките на счупеното яйце. Погрешката е в счупването на яйцето, а спънката е в черупката на счупеното яйце, от невнимание, ти ще се спънеш. Туй, което засега ви смущава, то е една хубава идея. Тя е съществувала, посветените са я знаели. Вас ви смущава, че имате една погрешка, питате: "Защо тя съществува?" Вие не сте отговорни за нея. Направиш една погрешка и бързаш да кажеш: "Аз не съм виновен." Не си виновен, а те съдят за нея. И в туй съдене има растеж. Тя е само една погрешка, не две. И тя е обоснована на това, че яйцето само не може да се счупи. Вие искате да знаете коя е погрешката. -Погрешката, в която растете. Погрешката, в която вие не растете, е спънка. Що е една спънка? – Туй, което спъва рас-тенето, то е спънка. Духовно не се спъвайте. Спъването е от вас. Спънката е от вас, погрешката е от другите. Всяка спънка е ваша, основната погрешка не е ваша. Сега аз ви давам тази максима, за да може да турите равновесие. Много пъти пие се намирате в затруднено положение, казвате: "Защо стана така, не можеше ли другояче?" -Не може. Има неща, които трябва да станат, защото ако не станат, лошо ще бъде. Ако стане, ще бъде погрешка, ако не стане ще бъде лошо. Ако стане тази погрешка, ще има растене, ако не стане, ще има спъване.

Злото в света аз обяснявам така: то е процес на гниене, дето нещата не стават. Доброто е процес на растене, дето нещата стават. Правете разлика сега. Злото е процес, дето погрешка не става, а става гниене. Доброто е процес, дето погрешка става, но растене има, няма гниене. Тъй щото, онази максима се явява между две противоречия. Малкото противоречие е за предпочитане. Погрешката е за предпочитане пред гниенето. Доброто е за предпочитане пред злото, защото в злото няма растене, има гниене. Когато ние разглеждаме злото, то се оправдава дотолкова, доколкото то дава материал за доброто, за растене в доброто. Тогава злото е на място. Когато казваме, че злото е на място, то е, когато злото дава материал на доброто в процеса на расте-нето, на съграждането. Тогава казваме, че злото е на място. Значи злото може да се превърне в добро. Доброто може да се гради от тия гниещи материали и се образуват всичките спънки в живота. Да излезеш от едно безизходно положение, то е наука, да използваш процеса, в който има растене. Процесът, в който растенето е спряло, от него трябва да се пазите. Трябва да се пазите да не спре вашето растене.

Има една философия, която като разбере човек, му става неприятно. Тя е философията на падение. Като ядеш една храна, която е подходяща, след като я ядеш, усещаш едно удоволствие. Във вкуса усещаш вътрешно

подновяване. Казвате: "Много хубаво ядене!" Щом като ядеш и яденето не е на място, съжаляваш, че си ял. Ако яденето е хубаво, тази философия е разбрана. Ако яденето не е хубаво, философията не е разбрана. Има една философия в живота разбрана, пък има една философия неразбрана. Представете си сега следното положение, че на тази височина един петел се покачва и пее. Другият е под него. Неговият глас се чува надалеч. Този, който е долу, неговият глас не се чува. Каква е разликата между тия два петли? По какво се различават? Всеки, който се качи на високо място, неговият глас се чува.

Питам сега, кое е по-важно: почвата или семето? Семето ли е създадено за почвата или почвата за семето? (-Почвата за семето.) Вие ли сте създадени за света или светът е създаден за вас? Този свят да грешите ли е създаден или да правите добро? Трябва да се разреши въпроса, научно трябва да се гледа. Защото, ако светът е създаден заради вас, туй е едно условие, в което ние може да растем. Тогава другото положение: да грешим ли в света или да правим добро. Две положения има: или ще грешиш, или ще правиш добро. Кое трябва да се направи по-напред, погрешката ли? След като се направи погрешката, престъплението ще дойде. Черупката, която остана, на нея ще се спъне някой, ще си пукне главата, ще те хванат, ще хванат яйцето, което не е направило погрешка. Ще кажеш: "Защо останаха тия спънки? На този човек му се пукна главата. На мен през ум не ми идва да пукна главата. Пукна му се главата, блъсна се. Мен ме блъсна някой. Здрав бях едно време, а сега, както виждате, съм разделен на две части."

Добре, защо светът е създаден? – Светът е създаден, за да грешим. Светът е създаден, за да направим само една погрешка, не много. Другото е развиване на погрешката. Ще забележите в този психологичен процес има най-първо усилване. Разгневите се, усилва се гневът, махате ръце, казвате: "Аз ще направя това, аз ще направя онова." Вече дойдете до върха. Най-после стане една смяна, помислите, помислите, после започвате да слизате надолу, все по-надолу. Казвате: "Хайде да се примиря с този човек." Значи, процесът започва. Като слезеш от същия уровен, пак ще придобиеш същото състояние. Имаш едно възходяще състояние, после като една пружина, дойдеш в първоначалното положение, дойдеш до естествения развой на нещата. И в доброто е така. И доброто върви по същия закон. Ти вървиш по пътя на доброто, качваш се, все по-нагоре се качваш и кажеш: "Аз ли ще оправя света?" Така ти слизаш пак. Може да растеш и в доброто, може да мислиш, дойдеш до върха, след туй идва обратният процес. След туй кажеш: "Друго да направя."

По какво се отличава доброто? Не мислете, че вие, като се качите на върха, като този петел, тогава ще направите добро. Доброто трябва да го

направите в основата. Погрешка е то. В самата погрешка е спънката. Защото след като ти пукнат главата, ще идеш при един лекар, ще платиш стотина лева, да ти я превърже. Този лекар се е молил отдавна, друг да те бие, за да направиш едно добро. Защото ако главата ти не беше пукната, този лекар нямаше да видиш, добро нямаше да направиш. Дойде някой при една спънка, от която си блъска главата, пука си главата. Ти си с превързана глава, идеш при лекаря, ще платиш двеста лева, ще благодариш, че ти е превързал главата, ще направиш добро без да знаеш. Пък и той е направил добро без да иска. Защото, ако той имаше нужда, щеше да каже: "Аз ли ще се занимавам с неговата глава да я превързвам?" Но, понеже има нужда, ще ти превърже главата. После ще каже: "Аз му превързах главата, превързах я за двеста лева." Та казвам сега: Трябва едно пресяване. Житото се отвява и пресява. Трябва да се отвеят нещата и да се пресеят, да се турят в житницата чисти неща. Имате една чудесна философия.

Понякой път в музиката има пение. Някой не може да вземе верен тон, или "фа", или "ми" не може да вземе вярно. Много мъчно е да направиш едно различие между "си" в първата гама и "си" във втората гама или "ла" в първата гама, или във втората октава, или в третата, или в четвъртата, или в петата, шестата, седмата, в осмата, деветата, десетата, единадесетата, дванадесетата. В музиката се показва колко нашето съзнание е ограничено. Някои от вас искате много работи да свършите. Вижте какво е разстоянието от едното "си" до другото "си". Такава е работата, която може да свършите. Не се самозаблуждавайте, че от големите работи, които може да свършите, другояче трябва да разгледате. Една работа колко хиляди години може да преживее? Работата е, че може да напишеш една книга, но след две-три години се забравя. Това е една работа, която служи за благото на човека. Ние говорим, това са забавления. Някой казва: "Аз искам да направя нещо." Тогава, когато някой от вас се намира при голяма мъчнотия, гледайте колко октави може да вземете. Ясно ще вземате тоновете. Не само ясно, но мек да е тонът. Някой път някои вземат верно, но много кресливо. За всеки един креслив тон, има спънка. Добрите певци правят погрешки, обикновените певци се спъват. Че ти ако не можеш да вземеш основния тон, какъв певец си? Щом можеш да вземеш основния тон, това е най-хубавото състояние, което в живота си имал. Най-хубавото, което в живота си имал, то е основния тон "до". Аз го наричам основния тон. Най-хубавото състояние, което някога си преживял, което не излиза из ума ти, него сънуваш, ставаш с него и в младини, и в старини, и в един живот, и в друг живот все за него мислиш, то е основния тон, то е музикален тон. Понякой път ние говорим за живота, но животът е свързан с малките работи, хубавите работи, за които човек почита нещо хубаво, което мъчно може да се опита.

Сега едно е приятно: направената погрешка да ви не смущава. В живота вие ще се пазите от спънки. Така се обяснява онази максима, която е дадена в свещените книги, че всичко работи за добро. Основната причина. Първият човек направи една погрешка. Защо я направи? – За да има растеж. Първият човек направи една погрешка, сегашните поколения се спъват. Там е работата. Злото не е в погрешката, злото е в спънките вътре, които среща. Човек пита: "Това защо е, онова защо е, другояче не може ли?"

Ако сега ви попитам: каква буква искате да ви напиша, ако попитам всинца, каква буква искате да ви напиша, колко мнения може да има? Може да има толкоз много мнения и ге ще се различават. В български език може да има толкоз мнения, колкото букви има в българската азбука. Има 32 букви, вие сте тук повече от тридесет души. Най-малко двама души ще пожелаят същото нещо, без да искат. Според вас, коя буква е най-важна в български език? (-А.) Защо? Че евреите нямат А. На евреите всичките им букви са съгласни. Гласните ги няма, гласните букви се подразбират, 22 букви имат, но са все съгласни. "Алеф" от тях не е гласна. Евреите без гласни букви могат, българите имат гласни. А, О, И, Е, У, Ю, Я, Ъ. Кои букви са по-важни: гласните или съгласните? На български език ще кажете: Иван. Имате две гласни и две съгласни. В еврейски имате четири съгласни. Гласните у тях се подразбират. Това са второстепенни работи дреболии, мода в писмената реч. Вие имате името Иван на български, на френски Жан, на английски Джон, на турски как е?

Има един закон на човешката мисъл, който вие трябва да имате предвид. Правилно трябва да се мисли, защото има една мисъл, има един път, който не е правилен. И в мисленето хората имат толкова дефекти, както в ходенето. Някои хора не могат да ходят правилно. Ако някой човек, който ходи с левия си крак и постоянно завърта, какво бихте казали? - Има дефекти в човешката мисъл, в човешките чувства, какво бихте казали? - Всяка една мисъл не върви в една правилна посока. Хиляди години тази човешка мисъл вървяла по известна посока, та е огънала човешкия нос. Човешкият нос е добил тази форма: (виж рис). Преди хиляди години носът е бил изпъкнал. Какво движение е оказала човешката мисъл върху човешкия нос? Има закони, по които може да се чете човешката история на човешкото лице, в различните епохи в какво направление е вървяла тази мисъл. Това е един начин на изследване. Ако една ваша мисъл не е права, тя един ден ще окаже влияние върху окръжаващата среда.

Във вашия живот вие сами може да се спънете. Например, в мнозина от вас има неестествено любопитство. Говорят двама души, вие идете, дадете ухо. Какво ще чуете? Когато двама души се разговарят, каква тайна може да има? Абсолютно никаква тайна няма. Те са толкова обикновени работи, че трябва да ги знаете. Ако двама души се разговарят, каква мисъл може да има, която не е била. Аз ще ви дам сто лева, ако може да кажете нещо, което да е тайна. Аз ще ви дам двеста лева, ако можете да кажете нещо, което да е тайна, което да не е било. Казват: "Нашата тайна!" Всеки я знае. Казва: "Ще ти кажа нещо: Много те обичам!" Че каква тайна има в това? - Няма никаква тайна. Имаше един наш приятел Граблашев, който държал сказка и един господин му казва: "Ще ви кажа една тайна." Отива до ухото му и му казва: "Страшен вагабонтин си!" Няма скрити работи, няма тайни работи. Като няма скрити работи и ги знаете, защо, като минавате, пак давате ухо?

Един извор от високо извира и кряска, друг извор от ниско извира, почти никакъв шум не прави. Каква е разликата между този, който кряска и този, който никакъв шум не вдига? Вие при кой извор бихте отишли, при този, който вдига шум или при онзи тихия? Туй, което в тайно се казва, то е тихия извор. Реката, която вдига шум, ни плаши. До тихата река се приближаваме повече.

Кое е основното нещо, което ще остане и което може да приложите? Ще кажете: "Трябва да се правят погрешки." Има една погрешка, за която човек не е отговорен. Това е тайната. Единственото нещо, което не знаем, че тази погрешка е направена и не знаем, тя ни интересува. Сега може да има много преводи. Ще кажем, че това е погрешката. Има една погрешка във вас, за която вие не сте виноват. Защо вие направихте тази погрешка? Вие нямате предвид погрешката, самата погрешка е скрита, това са последствията. Да кажем, кармически нещо се случи, но може тази погрешка да е станала преди хиляди години, сега имаме резултата. Това не е философия. Някой казва: "Няма погрешка." Вие имате резултати, погрешката е станала преди хиляда години, сега имате резултата. Вие наричате спънка, дето постъпката е направена, но погрешката не е направена сега, тя е станала в далечното минало. Благодарение на тази погрешка, вие сте човек, вие сте дошли до това положение. Тази погрешка ви е подигнала. Ако тази погрешка не беше се случила, вие нямаше да съществувате. Самото ваше появяване в света се дължи на тази погрешка. Ако не беше направена тази погрешка, нямаше ли да бъде по-добре? -Не.

Ако ви дам едно златно яйце, което да не се счупи и ви дам едно яйце, кокоше, кое яйце е за предпочитане, кокошето или златното? Кокошето.

Кокошето яйце може да го изядете, да ви ползува нещо. Защо хората обичат повече златното яйце. Помнете едно нещо: Всички купени яйца се развалят. Най-хубавите яйца никога не се купуват. Всяко яйце, което веднъж е купено, то се разваля. Запример вие се страхувате от вашата погрешка. Баща ви, ако не беше направил хиляди престъпления, вие не щяхте да бъдете живи. Бащата, който изял хиляди кокошки, прасенца, агънца и дядо ти и прадядо ти направил хиляди престъпления, за да дойдете вие да живеете. Вие сте причина за всички престъпления. Това е за разсъждение само. На половина е вярно. Привидно така се обяснява. Аз поставям въпроса така.

Ако човек е създал хиляда монети, отлял ги е, има ли право да ги похарчи? Има право. Туй, което е създал, може да го харчи. Нарисува една картина, втора, трета, четвърта, пета, десета, има ли право да ги продава? Има право. Какво престъпление има, че ги продава? Тази картина, която си продал, няма да плачеш за нея. Сега де е престъплението? Кой човек е направил престъпление? Престъпление е, когато не правиш погрешки. Че ти, ако не направиш погрешка, ще направиш престъпление. Ако извадиш от касата пари и ти олекне, това е погрешка. Някой казва: "Баща ми направи голяма погрешка, раздаде парите на хората, пък на нас не ни остави." Ако остави парите за синовете, хората ще кажат: "На нас не остави, остави всичко на синовете си." Така и едните те обвиняват, и другите те обвиняват. Де е правото? Ако направиш добро на ближните, съдят те синовете; ако направиш добро на обществото, съдят те синовете. Де е вината? Какво трябва да прави бащата? Правите ли погрешки, ще се избавите. Трябва да прави човек погрешки в света на две страни. Половината ще раздаде за ближните, половината за синовете, а за него нищо. Ако остави за себе си, ще направи една погрешка. Сто лева за сина, сто лева за ближните и сто за себе си.

Хората не знаят как да правят погрешки. Да направиш една погрешка, но в която има растене. Да ви дам един пример от една погрешка. Седи едно момче, дебне, иска да открадне нещо, да вземе нещо. Иде един, удря му една плесница. Това е погрешка на място. Защото след няколко минути там става експлозия, туй дете щеше да бъде убито. Онзи удря плесницата на място, казва: "Ти искаш да откраднеш, искаш да вземеш нещо, не си избрал момента". Удря му плесница. Някой ще каже: "Защо му удари плесница?" Тази плесница е на място. Всички страдания в живота не са нищо друго, освен плесници. Ти седиш, захласнал си се някъде, някоя кола ще мине, ще те прегази – дойде някоя плесница. Ти, като не разбираш, смущаваш се. След време ще кажеш: "Тази плесница беше на място". Но и побутването е пак погрешка. Ако ти си една царска дъщеря с копринена рокля, като те побутнат, оставят едно леке, не е ли това една погрешка? Но

може би, това малко леке на дрехата да спасява един живот. Дали погрешката е голяма или малка е безразлично. Всяко нещо, което може да привлече нашето внимание в даден случай, може да е погрешка, може да е спънка. Някой човек ни е обидил или направил нещо не както трябва, ти ще обсъдиш въпроса, погрешка ли е това или спънка. Ако е спънка, ще я отмахнеш, ти си се отклонил от този път, ако е погрешка, ще благодариш. Аз не говоря за спънките. Всяка погрешка е процес на растене.

Аз ви говоря на един разбран език, понеже вие все питате: "Защо са погрешките в света?" Говорим на един разбран език. Ние не може да разберем света без погрешки. Как ще си представите един свят безпогрешен? Как ще си представите един свят без форми? Той е непонятен за вас. Светът на формите е свят на погрешки. Защото във всяка форма има една погрешка. Всяка форма има възможност да се измени. Постоянно човек се мени. Мениш ли постоянно характера си – това е погрешка. Дойде един човек в къщата ти, ти си доволен от него. След няколко дни не си доволен.

Видиш някой богат човек, привличаш се от него, там е твоята погрешка. Видиш някой сиромах, искаш да се махне от тебе, това е погрешка в твоето съзнание. Ти не разбираш закона на растенето. Богатият те привлича, това е една погрешка; сиромахът те отблъсква, това е една погрешка. Богатият ще те повдигне, но и сиромахът ще те повдигне. Ти в единия и в другия случай растеш. Защото в единия случай се пазиш от сиромашията, в другия случай се привличаш от богатството. Богатият привлича, сиромахът отблъсква. Този, който те привлича и този, който те отблъсква и двамата мислят добре. Ти може да се спънеш в сиромашията, може да се спънеш и в богатството. Това е друг въпрос. Или може да не си доволен от някого. Това е спънка. Трябва да разбереш защо не си доволен. Казваш: "Аз не обичам този човек." Това е една спънка. Трябва да се обясни философски защо не го обичаш. Да определиш спънката. Тогава може да се образува естествено разумно отношение между вас. Сега понеже вие туряте спънката за погрешка, в това е психологически всичката спънка. Спънката е станала, защото не може човек да прогресира.

За пример, вие искате да бъдете добри. Но другояче трябва да поставите въпроса. Искате да бъдете добри, но и без това сте добри. Искате да бъдете добри, за да се понравите някому. Вие мислите за някой човек, мислите за някой господар, за майка, за баща, искате да се понравите на баща си, на майка си, да бъдете добри. За баща ви, който ви е родил, сега ли ще станете добри? Вие носите доброто в себе си. Ако мислите така, то е една спънка. Щом искате да се нравите на баща ви, това е една спънка. Ако искате да изпълните волята на баща си, това е една погрешка. Защото,

щом изпълните волята на баща си, вие се ограничавате. Това е погрешка, но в тази погрешка ще израснете и ще влезете в положението на баща си. Той казва: "Вземи колата, иди на нивата да работиш!" А вие искате да идете на театър, на забавление. Трябва да впрегнете воловете, целия ден на нивата да работите и там ще научите толкова много. Като отидете на другото място, ще се разочаровате, там ще видите толкова хора, хубаво облечени, по-хубаво от вас, ще видите по-учени от вас, по-силни, вие ще бъдете десетото колело. На нивата ще заповядвате на воловете, на ралото, ще сеете добро семе на земята. Като ви накара баща ви да идете на нивата, погрешка е, но погрешка, която спомага за вашето растене. Другото, което вие искате, ще ви спъне. Сега по-ясно ли е? Малко по-ясно. Туй, което освобождава човека от окръжаващата среда, това са спънките. Погрешките са едно благо, а спънките? – Трябва да правите едно различие. Аз турям грехът като една спънка. Според мен, доброто е една погрешка. Следователно, от погрешките произтича доброто. От спънките излиза злото. Тази мисъл не я приемайте на доверие, разгледайте я. От това, което запомните, направете едно разсъждение, второ, трето, сравнете с живота, докато тя ви легне, да може да работите с нея. Тя е като един инструмент. Вие трябва да правите опити да свирите, да пишете докато дойдат условията. Другояче, колкото и да е хубав един инструмент, ако не свирите, каква полза? Колкото и да е хубаво перото, с което не може да пишете, безпредметно е това перо. Инструментът, с който можеш да свириш, ето една идея, която разбираш и която можеш да приложиш в живота си, там е целта.

Сама по себе си идеята е цел, но ти не може да се ползваш от нея. Та по този начин ще имате по-малко страдания, по-малко неразбрани страдания. А когато аз говоря за страданията, те трябва да се осмислят, да знаем защо страдаме - от погрешки ли страдаме или от спънки. При всяко страдание има ли растеж в живота или не. Това е важното. Някои казват тъй: "От мене нищо няма да стане." Казвам: Този човек се спъна. Казва някой: "Макар да правя погрешки, аз ще изправя всичките." Този човек прави погрешки, той расте. Човек, който не се обезсърчава, съзнава, че прави погрешки, не се спъва, той расте. Човек който расте, той е на правата посока. Друг казва: "Не може от тебе нищо да стане." Ти се спъваш. Когато съзнаваш, че си направил една погрешка, ти растеш, от тебе нещо ще стане. Щом правите погрешки и има растене, ще стане нещо от вас. А щом се спъвате, погрешки правите по възможност по-малко, вие се спъвате. По възможност с по-малко спъване! Погрешката е една необходимост в живота. Ядеш, това е една погрешка. Спиш, това е една погрешка. Ставаш, това е една погрешка. Работиш, топа е една погрешка. Мислиш, това е една погрешка. Обичаш, това е една погрешка. Мразиш, това е една погрешка. Риташ, това е една погрешка. Разни погрешки има.

Това са резултати. Спиш, погрешка е. Учител ставаш, погрешка е. Ставаш чиновник, погрешка е. Отиваш да пееш, погрешка е. Не искаш да пееш, спънал си се. Не искаш да спиш, спънал си се. В погрешките има растеж. Това е хубавото в природата. Погрешките са от природата, спънките са от нас. Погрешката е от природата една необходимост. Тя тика към една погрешка, за да растеш. Спънката е от нас. Всичко седи в изправянето на спънките. Погрешката сама по себе си ще се изправи. Ние искаме да изправим погрешките. Погрешката е непоправима, а спънката е поправима. Затуй възпитанието седи в изправянето на спънките. Защото погрешката е от природата, неизбежна е.

Погрешката от природата ще дойде, спънката иде от тебе. Погрешката е един неизбежен процес на растене. Туй, което е от тебе, може да го поправиш, а за погрешката ще кажеш: "Божия работа е." Ние сега говорим за нас. Това е за наше добро. Спънката, тя е наша. Спънката трябва да се поправи. Човек сам се спъва от своето немислене. Човек, като мисли криво, се спъва. От недоволството, от кривото разбиране, хиляди неща има, от които човек може да се спъне.
Следователно радвайте се, когато природата ви е турила в пътя на погрешките. Пазете се, когато влезете в пътя на спънките. Тия положения ще ги проверите, ще намерите, че са верни.
Кажете сега тази лекция погрешка ли е или е спънка? Погрешка е, че ви говорих два часа. Аз съзнавам, че е погрешка, понеже много време отне. Два часа да говориш за една погрешка е много, но тя не е спънка. Сега не желая да се спънете, защото някои от вас може да се спънат. Ако се спънете, да се поправите.

Това, което ви говорих днес, няма да го разправяте до десет дни. Ще го проверите, да не би да направите една спънка. Като ви питат, ще кажете: "Каза ни десет дни да мълчим". Ако говорите, след като излезете от тук, ще направите една спънка и вие ще се спънете и другите ще спънете.

Ако мълчите, ще направите една погрешка. Искам десет деня да мълчите. По-добре да направите една погрешка, отколкото да говорите и да направите една спънка.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината!

12-та лекция на МОК, 14 година, държана от Учителя на
4 януари 1935 г., Изгрев, София

Права обхода и права постъпка (Младежки окултен клас. Лекции от XIII и XIV година (1934–1935). София, 2003)
24 беседи от 24 август 1934 г. до 13 септември 1935 г.
Начало: 05:00

1935_01_06 Правият път
утринно слово

ПРАВИЯТ ПЪТ

В 27-ма глава от Притчите има 27 стиха, т.е. 27 форми за назидание. Едни от тези положения се отнасят до физическия живот на човека, други – до чувствения, а трети – до умствения.

„Не се хвали за утрешния ден, защото не знаеш какво ще роди денят.“ (– 1-ви стих.) – Утрешният ден е извън човешката власт. Следователно човек не трябва още да говори за това, което не се е родило.

„Нека те хвали друг, а не устата ти – чужд, а не устните ти.“ (– 2-ри стих.) – Има ли смисъл човек да се хвали пред себе си? Що се отнася до себе си, човек знае нещата, няма защо да се хвали. Щом се хвали, той прави това за другите. Тогава нека остави те да го хвалят. Като изучават нещата вън от тебе, те ги знаят по-добре. Ако угощаваш един човек, не се хвали с яденето си, защото ти не си го вкусил още. В случая гостът, когото угощаваш, е по-голям авторитет от тебе. Нека той те хвали. Ако ти сам се хвалиш, не постъпваш право. Яденето може да е сладко за тебе, но не и за онзи, когото угощаваш. „Камъкът е тежък, и пясъкът – товар; но гневът на безумния е по-тежък и от двете.“ (– 3-ти стих.) – Гневът е подобен на бомба. Докато не е избухнала, бомбата е безопасна. Щом избухне, тя причинява големи пакости.

„Яростта е люта и гневът – буен; но кой може да устои пред ревността?“ (– 4-ти стих.) – Ревността е отрицателна сила. „Явното облекчение е по-добро от скритата любов.“ (– 5-ти стих.) – Обикновено ревността и скритата любов вървят ръка за ръка. Когато ревнува, човек има тайна, скрита любов. Тази любов е крайно материалистична. Оттам и ревността има материален произход. Когато ревнува, когато се състезава за нещо, човек има предвид някакъв материален обект.

Всички положения в прочетената глава са взети от живота. Не е достатъчно човек само да ги прочете, но той трябва да ги съпостави и със своя живот, да ги постави на съответните места.

„Удари от приятел са искрени, а целувки от неприятели – изобилни.“ (– 6-ти стих.) – Това е контраст. Значи ако приятел те удари, това е за твое добро. Обаче в сегашния живот неприятелят по-скоро ще говори лошо за тебе, отколкото да те целува. Значи изобилните целувки, за които се говори в този стих, отговарят на изобилните лоши думи за тебе.

„Наситена душа се отвръща от сол; а на гладната душа всяко горчиво е сладко.“ (– 7-ми стих.) – Второто положение в стиха, че на гладната душа е сладко всяко горчиво, не е на място. Невъзможно е горчивото да е сладко на гладния. Ако става въпрос за болния, това е друго нещо. Горчивите лекарства за болния са сладки, защото той се лекува с тях. Той знае, че от горчивите хапове ще оздравее. „Както птица, която се скита от гнездото си, така е човек, който се скита от мястото си.“ (– 8-ми стих.)

„Мастите и каденията веселят сърцето, а сладостта на приятеля – чрез сърдечния съвет.“ (– 9-ти стих.) – Наистина, когато въздухът в някой дом стане нечист, хората кадят с темян, да го пречистят малко. В този стих се прави сравнение между каденето и сърдечния съвет на приятеля като средство за пречистване. „Не оставяй приятеля си и приятеля на отца си, и в дома на брата си не влизай в деня на злощастието си; по-добре съсед близо, нежели брат далече.“ (– 10-ти стих.) – Наистина в ден скръбен за предпочитане е съседа ти, който е близо до тебе, отколкото брат ти, който е далеч.

Това са положения, говорени преди хиляди години, които трябва да се приложат. За да се приложат, те трябва да се разберат. Ако не се разберат и не се приложат, те стават товар за човека. Значи всяко знание трябва да се приложи. Не се ли приложи, то причинява големи пакости и страдания на човека. Не е нужно само да се приложи знанието, но човек трябва да бъде готов за него. Представете си, че имате способността да виждате това, което другите хора не виждат. Щом имате тази способност, вие ще виждате кой кога ще умре. Докато прилагате това знание към чуждите хора, добре ще бъде за вас, ще минавате за учен човек, за човек с особени дарби и способности. Обаче ако трябва да приложите това знание към някой ваш любим, тогава знанието ще ви причини големи страдания. Вие ще се запитате: „Трябва ли човек да знае всичко?“ Човек трябва да знае само онова, за което е готов, защото има знания, които носят радост, но има и такива, които носят страдания.

Между скритата любов, ревността и знанието може да се направи сравнение. Защо ревнува човек? Кое е отличителното качество на ревнивия? Ревнивият обича да боде, да мушка, било с ръката или крака си, било с езика. Кажете ли добро за някого пред ревнивия, той непременно ще каже нещо противоположно. Ревнивият е тщеславен човек. Той ревнува, защото се страхува да не изгуби богатството си, в най-широк смисъл на думата. Ревнивият е външно силен човек, а вътрешно – слаб. Ако има на разположение стотина хляба, човек не може да бъде ревнив. Обаче ако има един хляб, той е ревнив. Колкото повече хлябът се намалява,

толкова повече ревността се увеличава. Ревнивият е вътрешно беден човек. По-беден и по-неразбран човек от ревнивия не съществува. Човек мъчно се освобождава от ревността. Често човек ревнува по навик. Ревността е подобна на паразитите, които се въдят по главата на човека. Щом влезе един паразит в главата му, колкото да не иска, човек все ще се почеше. Как може да се освободи от този паразит? Единственото средство е гребенът. Ще вземе един гъст гребен, ще го прекара няколко пъти по главата и въпросът е разрешен.

Ревността е неестествено чувство в човека, от което той трябва да се освободи. Изобщо всяка неестествена мисъл, всяко неестествено чувство и желание в човека се отразяват освен върху физическия още и върху духовния му живот. Благодарение на тия неестествени състояния, човек прави неестествени движения с ръцете, а на лицето се забелязват неестествени гърчения, изкривявания. Не само това, но и думите, говорът на човека не вървят гладко. При възпитанието и самовъзпитанието трябва да се обръща особено внимание на неестествените прояви на човека, резултат на неговите неестествени мисли, чувства и желания. За да се предпазва човек от неестествените състояние, препоръчват самообладание, концентриране на мисълта и чист, свят живот. Светостта води човека в свят без сенки. Светлината в този свят прониква навсякъде безпрепятствено. Този свят е свободен от неестествените състояния, които хвърлят сенки на пътя си. Като казвам, че човек трябва да се стреми към свят живот, имам предвид отражението, което неговите мисли, чувства и постъпки хвърлят в духовния свят. Човек ревнува нещо или някого от физическия свят, но ревността му се отразява в духовния свят, във вид на особени линии, каквито сеизмографът отбелязва даже при най-слабо земетресение. Физическият, духовният и Божественият светове са тясно свързани помежду си. Така че каквото става на физическия свят, това се отразява и в другите светове, по-горни от него. И обратно: каквото става в Божествения свят, това се отразява и в по-долните светове.

Днес всеки човек може да произведе в своя ум, както и в ума на своя ближен, такива отклонения, каквито бурите и земетресенията произвеждат върху сеизмографа в обсерваториите. В човешкия сеизмограф се отбелязват както неговите лични слабости и добродетели, така и тия на неговите ближни. Всяка човешка проява предизвиква точно определен ъгъл на отклонение. По отклоняването на стрелката вие познавате качествата и степента на човешките прояви. Някой казва за себе си, че не е ревнив. Той или не се познава, или не говори истината. Отклоняването на стрелката в неговия сеизмограф показва тъкмо обратното. Като знае да чете по сеизмографа, човек не може да лъже нито себе си, нито своите ближни. Ако отива в някоя планинска местност, човек

трябва да познава климатическите условия на тази местност, за да може разумно да я използва. Като знае, че е ревнив, човек трябва да разбира свойствата на ревността и да се стреми да я превърне в положително качество. Ревността е външна проява, която няма нищо общо с естеството на човека. Щом не е дълбоко свързана с него, тя може да се превърне във вътрешно усърдие. Ревнивият е много усърден човек. Той е готов цял ден да следи, да наблюдава това, което го интересува. В това отношение ревнивият е като войник на пост. По-добър войник от ревнивия няма. Искате ли да ви се свърши някоя работа добре, намерете един ревнив човек. Онези, които не са ревниви, те са крайно небрежни и безразлични. Който не е приложил правилно ревността, т.е. усърдието, което произлиза от нея, той достига до крайно безразличие към нещата. Безразличието създава противоречия, подобни на тези, които ревността произвежда. Ревността е присъщо качество и на добрия, и на лошия човек. За да направи едно добро, добрият човек е готов цял ден да следи, да наблюдава, да намери подходящ случай. И лошият човек може да употреби цял ден, за да издебне съответен момент, да направи някакво зло.

При сегашните условия на живота, колкото да се мъчи човек да избегне неправилностите и изопачените работи, той все ще се натъква на тях. Даже и в християнството, толкова велико учение, са внесени известни изопачавания. Когато започне съзнателна работа върху себе си, да се самовъзпитава, тогава само човек се натъква на свои слабости и недостатъци. Тогава само той вижда, че пред него стои огромна работа, която трябва да свърши. Като не се наемат да свършат работата си, някои казват: „Все ще се нареди тази работа някак“. Най-после Бог ще я оправи. Не оставяйте вашата работа на Бога. Като ви е изпратил на земята, Той ви е дал всички условия да учите и да се развивате.

На всеки човек, на всяко живо същество е дадена толкова работа, колкото може да свърши. На всеки е дадено според силите – нито повече, нито по-малко. Не оставяйте баща си и майка си да учат заради вас. Те са ви изпратили на училище вие сами да учите, да придобиете нещо. Оставите ли други да учат вместо вас, вие няма да се ползвате от добрите условия, които са ви дадени. Очаквате ли Бог да оправи вашите работи, вие сте на крив път. Вие сами трябва да оправяте работите си. Вие сами трябва да изправяте своите погрешки. Някои казват, че Господ ще прости греховете им. Кога? Когато учат. Не учат ли, Той ще ги изпъди от училището. Учителят може да извинява ученика, че не е научил урока си един, два, три, десет пъти, но на единадесетия път той ще го изпъди от училището. Извинението не решава задачите. Някой те мушне с нож, причини ти голяма болка и после се извинява, че ти е причинил голямо страдание. Ти можеш да го извиниш, но болката си остава. И двамата трябва да се

заемете да изправите погрешката. Ще вземете чист спирт, ще измиете кръвта, ще дезинфекцирате раната и ще я превържете. Това ще правите няколко дена поред, докато раната се излекува. Човек трябва да бъде внимателен и към себе си, и към своите близки, да не пресича мислите, чувствата и постъпките на кого да е. Човек трябва да бъде внимателен, да не си играе с нож, да не клъцне нещо. Някога това клъцване може да бъде толкова дълбоко, че да осакати човека.

Мнозина се оплакват, че не могат да мислят, че мисълта им не е ясна. Причината за неяснотата на тяхната мисъл се дължи на някакво клъцване. В далечното минало по невнимание те са клъцнали нещо в мисълта си и са се осакатили. Те не са мислили, както трябва, занимавали са се с работи, които не са били потребни, и са клъцнали нещо в мисълта си. Който не мисли правилно, това показва, че той не поставя нещата на техните места. Като не ги поставя на съответните им места, той не може да се ползва от тях. За пример, някой отива да поздрави един свой приятел с някаква придобивка и през целия път мисли какво да му каже, как да нареди думите си. Той мисли за ненужни работи. Щом отива при приятеля си с радост, от любов, той не трябва да подрежда думите си, а да остави на сърцето и на ума си, те да подредят думите на местата им. Ако българин и англичанин трябва да разкажат нещо или да предадат свои лични мисли и чувства, те ще подредят мисълта си различно.

Англичанинът непременно ще започне с личното местоимение „аз“ и после ще продължи мисълта си. Защо? Защото личните чувства на англичанина са силно развити. Българинът ще употреби глагола, без да каже „аз“. Англичанинът казва „ай“ – аз, а българинът и турчинът разбират друго нещо. Под думата „ай“ англичанинът разбира „аз“, българинът – изразява учудване, а турчинът разбира луната. Значи английското „ай“ има три различни значения.

Следователно под думата „ай“ турчинът разбира нещо в статическо положение. Той гледа луната, която е застанала някъде на небето. Българинът гледа луната и се чуди на нея, а англичанинът казва: „Моя е луната, на мене принадлежи“. Това означава английското „ай“. Наистина, където стъпи английски крак, веднага виждате, че знамето се забива и пишат: „Това е мое“. Трима души – три различни прояви. Тези прояви се дължат на вътрешното съзнание на човека. Желанието за придобиване е силно развито в англичаните. Англичанинът е умен, знае как да придобива. Щом забие някъде знамето си, той започва да се организира. Някой казва, че иска да има едно мнение за нещата. Добре е човек да има едно мнение, но какво трябва да бъде това мнение: като мнението на англичанина, на българина или на турчина? За предпочитане е да имаш

съзнанието на англичанина, да владееш нещата. Да владееш нещата, това значи да ги прилагаш и да се ползваш от тях. Имаш ли някакво знание, сложи знамето си върху него и кажи: „Това знание е мое“. Щом знанието, което имаш, е твое, ти всякога можеш да разполагаш с него. Често се говори за лоши постъпки в живота, за лошо изпълнение в музиката. Защо? Защото хората се делят главно на две категории: първата категория хора философстват, теоретизират, а втората категория – прилагат нещата. Философът-музикант слуша изпълнителя-виртуоз и намира, че не е взел някои тонове, както трябва. Обаче ако този философ дойде на мястото на изпълнителя, и той ще направи същите погрешки. Значи между единия и другия няма никаква разлика. Ако в доброто и в лошото и двамата се проявяват по един и същ начин, те в нищо не се различават. Някои не се произнасят добре за картините на един художник. Щом намираш погрешките му, ти покажи как трябва да рисува. Хубава картина е тази, на която линиите отговарят на тези в природата. В природата има линии на красивото, на разумното, на доброто и т.н. Истинският живот се заключава в разумните линии, които човек чертае. Къде съществуват тия линии? Навсякъде в живота и в природата. Където погледнете, ще видите: глупави линии – на онези същества, които не разбират нещата, обикновени линии – на обикновените хора и разумни линии – на разумните хора. Такива линии виждате и на човешкото лице. Всяко лице, на което има разумни линии, свети. От него излиза особена светлина, която прави лицето красиво и приятно. Когато някой човек страда, хората говорят за страданията му. Така се е говорило едно време за страданията на Йов. И днес още говорят за страданията на Йов. Като чета живота на Йов, аз не се спирам върху неговите страдания, но разглеждам разумните линии, които се чертаят на лицето му от големите страдания и изпитания. На времето Йов минавал за един от умните и добри хора. В един от съветите на боговете Господ запитал присъстващите: „Видели ли сте моя верен и добър раб Йов?“ Бог зададе този въпрос на боговете, защото сам Йов имаше такова мнение за себе си. Йов мислеше, че като него добър и умен човек на земята няма. Тогава сатаната се обърна към Бога с думите: „Добър и умен е Йов, защото е богат и щастлив, има всичко на разположение. Опитайте се да отнемете богатството, синовете и дъщерите му, да видите какво всъщност представлява той“. Наистина, след като мина през големи страдания и изпитания, Йов научи много нови неща. Съзнанието му се пречисти, мина през огън. Докато дойде до това положение, Йов понякога роптаеше, проклинаше часа на своето раждане. Приятелите му идваха при него, изкушаваха го, даваха му различни съвети, но в края на краищата той издържа. Най-после дойде и последният му приятел, най-младият от всички, който му говореше, че трябва да издържа, да понася страданията разумно, за да придобие нещо ново в своите възгледи и убеждения.

Много от съвременните хора, преди да са стигали до страданията, казват като Иов, че трябва да бъдат добри, да се обичат, да бъдат проводници на Божията Любов. Добро е всичко това, но има някои условия, от които човек зависи. За пример, ако си стъкло, ще зависиш от онзи, който е направил стъклото; ако си инструмент, ще зависиш от онзи, който е направил инструмента, и от онзи, който свири на него. За да бъдеш разумен, това зависи от твоята права мисъл. В какво се състои правата мисъл? Права мисъл е онази, с помощта на която човек може да разрешава мъчнотиите на своя живот.

В църквата на едно малко, забутано селце, попаднал като свещеник един стар човек, без никакво образование и подготовка за свещенослужител. Той служил по своему, без никакъв ред, а обредите извършвал съвсем своеобразно. В дни, когато трябвало да се извършват тържествени служби, той ходил из църквата с кадилница и мърморел нещо. Един ден, в навечерието на Възкресение Христово, той сложил кадилницата на земята и се готвел да я прескочи, както правел това обикновено, и да каже „Христос възкресе“, но в този момент един образован и интелигентен гражданин влязъл в църквата и се спрял близо до свещеника с очакване да чуе думите „Христос възкресе!“ Като го видял, свещеникът вдигнал кадилницата от земята и започнал да се движи с нея из църквата. Един от селяните пошепнал на свещеника: „Дядо попе, Христос възкръсна вече. Ти кога ще кажеш „Христос възкресе“?“ – Остави се, докато този дявол е тук, Христос няма да възкръсне.

Лесно е да сложите кадилницата на земята, да я прескочите три пъти и да кажете „Христос възкресе“, но като влезе някой образован гражданин в църквата, не смеете да прескочите кадилницата и да кажете, че Христос е възкръснал. Казвате: „Докато дяволът е тук, нищо не предприемам“. Какво представлява дяволът в човешкия живот? Дяволът не е нищо друго, освен голямата мъчнотия в живота на човека. Значи докато мъчнотията сее на пътя ви, нищо не можете да направите. Във всеки дом има по един дявол, т.е. по една мъчнотия, която не може лесно да се премахне. Тази мъчнотия може да бъде в лицето на мъжа, на жената, на дъщерята, на сина, вследствие на което когото и да запитате днес защо не живее добре, ще ви каже: „Остави се, имам един дявол в къщи, който ме мъчи. Докато този дявол е на пътя ми, аз не мога да живея добре“. Не е виновен дяволът, не е страшна мъчнотията, но човек трябва да има буден ум, да знае какво да прави, как да решава задачите си. Мъчнотията представлява разумно същество, което иска да застави човека да работи разумно, да изпълнява съзнателно своите задължения. Преди години един варненски свещеник, добър и интелигентен човек, споделяше своето разочарование от младото поколение. „Чудно нещо – казваше той, – младото поколение започна да

става много непослушно. Имам един син, който постъпи тази година в гимназията. Докато беше в прогимназията, много слушаше: каквото му казвах, всичко изпълняваше. Не само това, но уважаваше и мене, и майка си. А сега, каквото го накарам да направи, все отказва. „Не мога, татко, въздържател съм.“ Един ден го накарах да наточи малко вино от избата, а той отговори: „Ще ме извиниш, татко, не мога, въздържател съм. Ако е за друго нещо, готов съм десет километра далеч да отида, но вино не искам да точа.“ Друг ден го накарах да ми купи една кутия тютюн, а той пак ми каза: „Не мога, татко. Ако ме пратиш в гората за дърва, готов съм веднага да отида, но що се отнася до тютюн, не искам да купувам.“ Чудно нещо, не ме слуша вече този син. Най-после го помолих да отиде на пазара, да купи месо на майка си, да наготви. – „Татко, и месо не мога да купя.“ Изправи се този ми ти син всред стаята, смел, решителен и казва: „Всичко мога да ви направя, но месо, тютюн и вино не мога да донеса.“ Погледнах сина си, стана ми горчиво, защо не е готов да направи една жертва за баща си и за майка си. Исках да го наругая, но после се замислих: „Право е момчето“. Той нищо не ми казва, не ме съди, не ме морализира, но намира, че има нещо неправилно в моя живот и не иска да следва този път. Като помислих добре, дадох му правото и видях, че е на по-добър път от мене. Стана ми радостно и приятно в душата, че има уважение към мене и към майка си, но има убеждение в себе си, има висок идеал, на който иска да издържа.“

Днес всички хора се натъкват на подобни противоречия, благодарение на някои свои мисли, чувства и желания. Влезе ли в ума ви мисъл, подобна на месото, на тютюна и на виното и пожелаеш да я реализирате, свободно ще ѝ кажете: „Татко, не ям месо, не пуша тютюн и не пия вино. Следователно в никакъв случай не мога да те улесня“. Понякога в сърцето на човека се явяват чувства и желания от характера на месото, тютюна и виното. Натъкне ли се на тях, човек не трябва да ги реализира. Зад всяка мисъл, зад всяко чувство и желание на човека се крие някое разумно или неразумно същество. Те се обличат с мислите, чувствата и желанията на човека като в дреха и така се проявяват. Като знае това, човек трябва да бъде разумен, да знае кои от тях да реализира и кои да не реализира. Ако с някое ваше желание се е облякло разумно същество, дайте ход на желанието си. Ако с някое ваше желание се е облякло едно глупаво, неразумно същество, въздържайте се, не се стремете да реализирате желанието си. Разумното същество има предвид доброто на човека, а неразумното – неговото зло и нещастие. Дадеш ли възможност на някое неразумно желание в тебе да се прояви, ти непременно ще направиш погрешка. От значение за човека е какви същества ще се облекат в неговите мисли, чувства и желания. Затова е казано: „Каквото посееш, това ще пожънеш“.

Когато става въпрос за знание, за сила, за богатство, хората обичат да се сравняват едни с други, кой имал повече знание, кой бил по-напреднал и т.н. Знанието е в приложението, а не във външния баласт, който човек носи със себе си. Има хора, които знаят десетина езици. Знанието на езици е богатство за човека, но ако може да се приложи. Всеки език е врата за съобщение. Всеки език, приложен на място, представлява отворена врата, през която човек може свободно да влиза и да излиза. Ако човек знае един–два езика, но не може да ги прилага, вместо да му помагат, те ще го спъват. Като знаете някой чужд език, вие можете да се разберете с хората, чийто език знаете. Ако знаете ангелски език, вие ще се разберете с ангелите. Щом знаете езика на някой човек или на някой ангел, вие ще се разберете. Щом се разбирате, външно или вътрешно, вие няма да говорите върху излишни работи. Не се ли разбирате вътрешно, и да знаете някой език, пак ще останете неразбрани. Ако се разбирате, трябва ли да питате своя възлюбен обича ли ви. Обича ли ви някой човек, вие непременно ще знаете това. Не е нужно да питате. Пък и той, от своя страна, не е нужно да казва, че ви обича. Ако сте растение, което расте, цъфти, връзва и узрява под влиянието на слънчевата светлина, под влиянието на въздуха и на водата, трябва ли да питате дали ви обичат? Щом растете и се развивате добре под влиянието на слънцето, въздуха и водата, непременно ви обичат. Трябва ли да питате Бога дали ви обича? Щом живеете и се развивате, и Бог, и ангелите, и слънцето ви обичат.

Сега ще ви задам въпроса: Какво ще направите, когато някой ви обича? Ако сте растение и слънцето ви обича, какво ще направите? Плод ще дадете. Какво трябва да направи мъдрецът, когато слънцето го обича? Той не може да даде плод като растението, защото отдавна е излязъл от положението на растение. Щом се свърже със светлината, мъдрецът трябва да пише. Следователно, когато слънцето обикне художника, той трябва да рисува, музикантът – да свири, красивата мома – да люби и да помага на близките си, младият момък – да люби и да работи, добрият човек – да прави добро. С една дума онзи, когото слънцето обикне, трябва да се предаде с любов на работата, за която е призван. Не е въпрос до еднообразна работа. Всеки ще върши своята работа, но с Любов: слугата ще работи на господаря си с Любов, ученикът ще учи уроците си с Любов. Любовта се проявява във всички форми и по различни начини. Където намери празно място в природата, тя веднага го запълва.

Сега ще се яви възражението: „Може да не е дошло времето за Божията Любов“. За Божията Любов няма определено време. Тя се проявява навсякъде и на всяко време. Ако не е дошло време да се проявиш като мъдрец, време е, обаче, да се проявиш като ученик; ако не е време да се проявиш като ученик, време е да се проявиш като млада мома, да любиш

и да скачаш на хорото. Всяко нещо, което човек върши от любов, е свещен акт и никога не се губи. Проявите на Любовта са свещени и вечни. Прояви, извършени без любов, са временни. По това се отличава Божията Любов от човешката. Всеки подтик, предизвикан от Любовта, следва човека през цялата вечност. Когато се казва, че Любовта се отличава с пълнота, ние нямаме предвид определен мащаб на нейните действия, но казваме, че тя обхваща всички постъпки, колкото малки да са те. За пример, колкото малка да е семката на някое растение или дърво, след няколко години тя ще се прояви в своята пълнота: ще израсте, ще цъфне, ще завърже и плодът и ще узрее. Ако носите семката в джоба си, нищо няма да излезе от нея. Посадите ли семката в земята, тя се превръща в голямо дърво. При това положение, вие не можете вече да я носите в джоба си. И детето, докато е малко, всеки може да го носи на гърба си. Порасне ли, никой не се наема да го носи. Колкото да обичате един човек, вие не можете да го носите на гърба си. Малцина могат да носят голям човек на гърба си. Дойдете ли до разбиране на Любовта, ще се намерите в същото положение. Малцина разбират Любовта. Малцина могат да носят великата Любов на гърба си. Тя не е за слаби хора. Като знаете това, не пожелавайте Любовта преждевременно. Всеки, който е придобил Любовта преждевременно, той се е осакатил. Човек трябва да бъде готов за Любовта. Не е ли готов за нея, той е дошъл вече до закона на пресищането и отвращението. Дойдете ли до Любовта, до живота, приемайте от тях толкова, колкото можете да носите. Ако ги приемете във всичката им пълнота, вие трябва да живеете с всички хора, взаимно да се обогатявате с тях. Останете ли сам, вие ще се преситите и от живота, и от Любовта. Няма по-страшно нещо в живота от пресищането. Каква е програмата ви за днешния ден? Ще кажете, че не знаете. Как може човек да не знае програмата на своя живот за един ден, а да се заема с управлението на цял народ? Когато отвори нотите, музикантът знае вече как следват те. Ако е в оркестър, той знае къде какво темпо да приложи, къде има паузи, къде цели, половини, четвъртини ноти и т.н. За да свири, музикантът трябва да е поставил всичко в пълен ред и порядък. Същото се отнася и до самовъзпитанието. Да се самовъзпитава човек, това значи да постави своите мисли, чувства и постъпки в пълен ред и порядък, в пълна хармония. Това е идеалът, към който трябва да се стреми. Само така той може да осмисли живота си. Изгуби ли вътрешния смисъл на живота си, човек остарява. Ако придобие Любовта, знанието и свободата, и като стар, и като млад, човек върви в правия път на живота. Обаче ако не придобие Любовта, знанието и свободата, и младият, и старият губят правата посока на живота. Любов, знание и свобода са необходими за всеки човек, който иска да следва правия път на живота.

Следователно, за да вървите в правия път на живота, не се занимавайте с

чуждите работи. Не се занимавайте с незавършените картини на хората. Занимавайте се с вашите работи, с вашите картини, с вашите музикални парчета. Не се спирайте да слушате кой как свири. Ако слушате свиренето на хората с цел да ги критикувате, вие трябва да изправяте погрешките им. Всяка дисхармония, която сте приели отвън, се налага на вашето ухо и няма да ви освободи, докато не я изправите. Ако не е готов да се радва на красивото, което вижда и слуша, човек пак може да сгреши.

Един руски музикант слушал един виден европейски виртуоз да свири и толкова се отчаял от себе си, че след концерта се самоубил. Защо? Като слушал колко хубаво свири виртуозът, той изгубил вяра в себе си. Щом не знае да се радва на чуждите постижения, не е трябвало да го слуша.

Сега ще ви попитам: Какво ще направите, ако срещнете един светия, който е постигнал много неща в живота си? Трябва ли да се самоубиете, че не сте като него? Като не може да реализира желанията си, някой казва, че се отчаял от живота и не иска повече да живее на земята. Къде ще отиде? Той мисли, че като умре, веднага ще отиде на небето. Той не може да живее на земята, че на небето ще живее. Той не може да свири в един обикновен оркестър, че ще свири в симфонични оркестър, където не се позволява нито една погрешка. В симфонични оркестри се приемат майстори-музиканти. Какво ще правите, ако отидете на небето: ще свирите или ще слушате? Ако искате да слушате, ще ви допуснат, но след концерта ще ви изпитат, да видят какво сте разбрали. Ако се окаже, че нищо не сте разбрали, веднага ще ви върнат на земята. Там не приемат хора, които не разбират музика. В разбирането на музиката те трябва да бъдат такива майстори, както и ония, които свирят. Светът, към който се стремите, е съвършен. Той е свят на знание и светлина. Какво място ще заемете на онзи свят, това зависи от степента на вашето съзнание. Това не значи, че трябва да се обезсърчавате. Ако се обезсърчавате, вие сте слушали неща, за които още не сте готови.

„И в дома на брата си не влизай в деня на злощастието си.“ (– 10-ти стих.)

Двама приятели се разхождат заедно. Единият иска да изпита приятеля си и го бодва с игла. – „Защо ме убоде? Защо си толкова жесток?“ – „Обърни се да видиш, зад нас върви една красива мома. Виждал ли си друг път толкова красива мома?“ Приятелят се обърнал да види красивата мома и забравил болката от убождането. После запитал приятеля си: „Защо ме бодна с игла? Не можа ли с думи да ми кажеш да се обърна?“ – „Убодох те, за да ти докажа, че красивата мома лекува раните на човека.“

Сега и на вас казвам: Като убодете някого, дайте му лек, с който да се

лекува.

Проявеният Дух в Любовта, проявеният Дух в Мъдростта, проявеният Дух в Истината носи всичките блага на живота, на Единния, Вечния Бог, извор на всички блага, в Когото всичко се обединява.

Утринно слово от Учителя, държано на
6 януари 1935 г., София, Изгрев.

1935_01_06 И ще доведат всичките ви братя
неделна беседа

И ЩЕ ДОВЕДАТ ВСИЧКИТЕ ВИ БРАТЯ

„И ще доведат всичките ви братя."

Отче наш.

„Ще се развеселя".

Ще говоря върху 20 стих от 66 глава на Исая

Има една конкретна страна на живота. Аз наричам конкретно това, което в даден случай, в даден момент може да се осмисли. Аз наричам конкретно това, което в даден момент има връзка с последващето, с настоящето, с миналото и с бъдещето. За нас важат само онези неща, които в даден случай нашето съзнание може да схваща. Аз не говоря за обикновеното съзнание, защото такова съзнание има и у животните. Аз наричам конкретно, реално това, което носи радост и веселие, което осмисля живота, което в даден момент може да се схване от нашето съзнание, самосъзнание, подсъзнание и свръх съзнание. Животът носи всичките възможности, а противоречията в живота произтичат от онзи факт, от онова неразбиране на законите, по които животът се проявява. Например, вие не знаете причините за погрешките, за спънките в света. Ако знаете причините за погрешките и за спънките в света, много от тях могат да се избегнат. Казваме: Имам една погрешка. Според мене погрешката е онова, което в даден случай представя най-голямото благо за вас. По-голямо благо от една погрешка няма. Защо? Погрешки прави само природата. Човек не може да направи погрешка. И тия погрешки, които природата е направила, тя ги изправя чрез растенето. Онзи човек, когото природата е накарала да направи една погрешка, тя ще го накара да расте, да придобие знание. Тогава, не струва ли природата да направи една погрешка? Спънките обаче произтичат от погрешките, защото като не можем да си обясним погрешките, ние се спъваме. За изяснение например ще вземем яйцето. Каква погрешка може да направи яйцето? Да се търкули някъде, не може. Да удари някого, не може. Да направи някаква пакост, не може. Гледа и седи спокойно като някой първокласен светия. Обаче, един ден на някой земеделец дохожда на ума да тури яйце под някоя кокошка, да се отопли. И след известно време гледате, че това яйце се счупва на две половини и от него излиза нещо, което не мяза на яйцето. Това нещо се размърдва и поглеждате тук направило някаква пакост, там направило някаква пакост. Това, което излиза от яйцето само пакости прави наоколо. Значи спънките в живота произтичат от черупките на счупеното яйце. Човек може да се спъне в черупките на яйцето и да каже: В такава малка черупка се спънах. Че цялата вселена е произлязла от черупките на едно

голямо яйце. Представете си колко голямо ще е било това яйце. Тези черупки мязат на големи планини, в които можете да си пукнете главата. Следователно, не се блъскайте в черупките на направените погрешки от природата. Сега вие не питайте защо стават погрешките. Ако не биха ставали погрешките, пилци не биха се явявали. Днес всички хора мислят за последствията на един свят. Вие мислите за хубавите плодове на една ябълка, за нейното дърво, но никога не мислите за процесите, през които е минала ябълката. Малкото семенце, което се посажда в земята, първо изгнива, разваля се и после започва процесът на страданието. След 20 години тази ябълка дава най-хубавите плодове. Вие се радвате само на завършените процеси, на големите, на силните, но не на тази ябълка, която поумняла, която разбрала Божиите закони и започнала да работи съобразно с тях. Докато беше в хамбара, тази ябълка нищо не знаеше, но като излезе оттам, тя поумня, научи много работи, в следствие на което дава своите плодове. Сега нито аз ще ви питам, нито вие сами ще се питате, кое е по-хубаво: Да си в някой хамбар семе или да си посаден в земята? Кое е по-хубаво: Да не страдаш и да останеш без знание или да страдаш, но да имаш знание? Кое е по-хубаво: Да не си гладен, да не гладуваш никога, но и да не изпитваш никакво удоволствие или да си гладен и след това да ти дадат да хапнеш, да изпиташ удоволствие при храненето? Понеже всички вие се намирате във второто положение, познавате, че това е проявеният живот Сега, противоречията, които съществуват в природата и в живота, не са противоречия за всички хора едновременно. Богатството за едни е противоречие за други; сиромашията за едни е противоречие за други. Това са наши схващания. В природата има и сиромашия, има и богатство, но по какво се отличава богатството в природата от това на хората? Когато някой се приближи до богатата природа, тя се отличава по това, че всякога ще го приеме в къщи си и ще му даде нещо. Щом се приближава при сиромахкинята природа, тя ще го обере и ще го изпъди вън. Законът е такъв. Ако си сиромах, иди при богатата природа. Ако си богат и искаш да се освободиш от неволята на богатството си, иди при сиромахкинята природа. Сега вие можете да кажете, че това са философски твърдения. Не, това е една реалност. Аз разсъждавам конкретно. Животът, това е богатата природа. Като се ражда човек, това представя богатата природа. Смъртта, това е сиромахкинята природа. При раждането си човек е сиромах, а природата му дава. При смъртта си човек е богат, а природата го обира. Това са факти, но защо е така, не може да се каже – така е. Ако си бил ударен и природата те обере, ти си живял правилно. Ако не си бил ударен, ти нищо не си разбрал от живота. Трябва да те надарят, и после да те оберат. Или да ти дадат нещо, и после да го вземат назад. Според вашите обикновени разсъждения, вие ще кажете – защо трябва да ми го вземат. Аз ще обясня това нещо. Природата някой път може да ти даде нещо, и после като помисли, че ти е

дала малко ще каже: Дай това нещо назад. След това, тя ще ти даде нещо повече. Като не разбираш законите, ти ще искаш да скриеш нещо от това, което природата ти е дала за себе си. С това именно, ти ще се намериш в беля. Че си задържал нещо за себе си, в това няма никаква погрешка, но ще се спънеш в разбиранията на природата. Животът седи в две неща: Да ти дадат и да вземат нещо от тебе. Каквото Бог ти е дал, и ти ще дадеш. Не задържай нищо за себе си от това, което Бог ти е дал. Задържаш ли нещо, колкото малко и да е то, ще бъде едно нещастие за тебе.

„И ще доведат всичките ви братя.“ Защо ви са братята? Животът без братя няма никакъв смисъл. Когато дойдат братята, вие всякога се радвате. Кога се радват младите моми? На кого се радва младата мома? – На брата си. На кого се радва майката? На брата си. На кого се радва бащата? На брата си. На кого се радват учителите? На братята си. На кого се радват господарите? На братята си. Всичките имат братя, на които се радват. Аз взимам брата като символ на богатата природа, която всичко дава. Сестрата пък е обратният процес. Сестрата означава това, което природата взема. Братът е животът, а сестрата е смъртта. Може да не ви харесва това, може да имате съвсем други възгледи, и мене ми е неприятно, но така е. След като взема билет за някой концерт, или за някой театър и не ми хареса, и мене ми е неприятно, но взел съм вече билета. Всички казват, че музиката е гениална, но мене не ми се харесва. В такъв случай, или аз, който съм взел билета, не разбирам от музика, или онзи, който свири, не изпълнява добре. Едно от двете. По-вярно е, че аз, който съм взел билета, не разбирам. Онзи, който свири, има около себе си 40–50 души, които управлява. Но онзи, който е взел билета, не му харесва музиката.

„И ще доведат всичките ви братя.“ Значи, първо започва с положителното. Някой казва: Защо не дойде сестрата? Първо дохожда братът, а после ще дойде сестрата. Като дойде сестрата, ти трябва да отвориш кесията си. Понеже сега сте сиромаси, природата иде с брата, а когато забогатеете, тогава ще дойде със сестрата. Сестрата, това е най-големият бирник в природата. (Може) да ви е малко неприятно, но това е само за изяснение. Ако при сегашните условия на живота имате само раждания без смъртта, какъв ще бъде животът? Или ако имаш(е) само даване, а нямаше вземане, какъв щеше да бъде животът? Той щеше да бъде наполовина само проявен. Да даваш, това значи да се проявиш. Докато си в училището, професорът ще ти държи лекция една, две, три, четири, години наред, но щом завършиш училището, ти ще излезеш и ще трябва да се проявиш, ти трябва да започнеш да даваш. Да даваш от това, което си възприел. Ти ще започнеш да даваш от себе си. Какво лошо има в това да започнеш да даваш малка част от това, което учителите са ти дали? Значи със смъртта природата ни учи на онзи истински път да предадем, да нямаме страх. Нас

ни е страх от смъртта понеже не разбираме какво нещо представлява. Страшна е смъртта за онзи, който не я разбира, за онзи, който я разбира, няма по-добро нещо от смъртта. Страшна е смъртта за онзи, който не я разбира, защото тя ще се представи пред него с най-страшното лице. Надали има по-страшно лице в света от това на смъртта, но надали има по-красиво лице от това на смъртта. Две неща има смъртта: Красиво и страшно лице.Красива е тя за онзи, който я разбира; страшно лице има тя за онзи, който не я разбира. Следователно братът, това е красивото лице на природата, сестрата, това е грозното, страшното лице на природата. Че е така виждаме по това, че в който дом влезе една мома, тя всичко разкъчква. С това аз искам да ви обясня обективно нещата. Нямам нищо против момата, но тя е като кокошка: Дето влезе, взема това, онова, всичко разкъчква. Че разровила живота, че разкъчкала нещата – нищо от това. Тя разбърква всичко, което другите са наредили. И наистина когато една мома влезе в къщи, тя иде с идеята да стане щастлива, а не да направи другите щастливи. Затова, именно идва тя в къщи. И наистина смъртта иде, за да вземе нещо, а животът иде, за да даде. Това е сега опакото на живота. Това са погрешките, това са спънките в живота. В дадения случай братът е погрешката, а сестрата е спънката в живота. Значи, братът се проявява, за да коригира спънките на сестра си, а сестрата се явява в природата, за да даде подтик на брата си да расте, да се развива, за да реализира погрешката си. Защото погрешката се реализира само в своето растене. Следователно, само сестрата може да стане подтик да се реализира една погрешка. Сестрата става причина да се проявят онези скрити заложби, които седят в погрешката.

Сега да ви обясня. Вие казвате: Направих една погрешка. Във всяка погрешка седи едно ограничение. Например един богат човек иска да направи едно добро. Той може да раздаде всичкото си имане на бедните хора, но ще кажат после за него, че е направил една погрешка. Много голям глупец е той. Защо? Защото похарчил всичкото за сестра си. Кого похвали Христос пред учениците си? Пред Него минаваха много богати, които даваха от своето съкровище в касата и най-после мина една бедна жена, която вложи в касата последната си лепта. Христос каза: „Тази жена, която имаше една последна монета, внесе я цялата, затова тя вложи най-много от всички. Малка беше нейната лепта, но тя я вложи всичката.“ Казвам: Докато човек не се научи да внесе всичко, което има, той не може да разбере Божиите пътища. Да кажем, че вие искате да бъдете гениален човек. Знаете ли какво нещо е гениалността? Казвате, че искате да бъдете талантлив човек. Знаете ли какво нещо е талантливостта? Казвате, че искате да бъдете свят човек. Знаете ли какво нещо е святостта? Искате да бъдете силен човек. Знаете ли в какво седи силата на човека? Всички желания, които имате на местото си, но трябва да знаете, че силният,

например, има възможността да се подигне, има възможност и да падне.Ученият със своето знание има възможност да се подигне, има възможност и да падне. При всичките възможности, които се дават на човека, той може и да падне, може и да се подигне – има възможност и за едното, и за другото.

Сега от ваше гледище. Вие имате свои възгледи за живота и казвате: Защо да е животът така? Вие гледате живота само от една страна. Например някой поглежда ръцете си и казва, че ръцете му би трябвало да бъдат по-дълги, отколкото са сега. Например, че ръцете ви са къси. Други пък не сте доволни от своя кръст, от талията си, намирате, че не сте достатъчно тънки, нямате линия, няма(те) красиви линии. Друг пък погледне врата си и намира, че е по-дебел, отколкото трябва. Трети пък намира, че носът, или очите, или ушите, или веждите му не са както трябва. Някой пък намира, че главата му е малко сбутана. Недоволен е от главата си, но не знае каква трябва да бъде. Казвам: Който иска ръцете му да станат дълги, нека стане крадец. Който иска къси ръце, нека стане престъпник, да причаква хората по горите, да им пречупва главите. Учените хора са намерили, че ръцете у крадците са дълги, несъразмерно развити спрямо техния ръст. Всички ония, които са склонни към убийства, ръцете им са къси и дебели при основата си. За всичко това има ред физиологически причини. Защо е така? Защото крадецът, като иска да краде и види някой джоб, той постоянно проектира ръцете си към него, в следствие на което (те) се продължават с време. От постоянните усилия на неговата мисъл ръцете му се продължават. Значи, онези от вас, които имат дълги ръце, в миналото някога са били джебчии. Днес минават за скулптури, за сръчни хора, изменили са се. Значи, съзнал е после. И това не е лошо. Крадецът е обикновен човек, който, като не знае смисъла на тия неща, краде. Той казва: Имам право да взимам. Природата е позволила да взимаме. Да, в природата има разумно взимане, има и неразумно взимане. Ако взимаш нещата не на време, ти си крадец; ако взимаш нещата навреме, ти си благороден човек.

Казваме: Когато в един дом се яви един брат, ние трябва да знаем, че се намираме в богатата природа. И тогава трябва да научим закона, според който да разбираме погрешките в живота. Не плачете за вашите погрешки. Безпредметно е да плачете за погрешките си. Щом направите една погрешка, не плачете за нея, но научете урока си от нея, защо сте направили тази погрешка. Един млад момък, свършил университет, върви по улицата, вглъбен в себе си, захласнат, нищо не вижда и не чува, но си казва: Не ми върви в живота, не струва човек да живее. В това време покрай него минава един автомобил, блъсва го, той пада на земята и счупва крака си. В това време от автомобила слиза млада красива мома и

спира пред този момък. Той изгубил съзнанието си. Веднага момата се загрижва за него, качват го на автомобила и като дохожда на себе си, казва: Голямо нещастие се случи с мене. Момата завежда момъка у дома си, вика лекар, поправят крака му. Тази погрешка на шофьора става причина да се запознае с тази млада мома и да се оправят работите му в живота. Питам: Кое е по-добро – младият момък да се захласне на улицата и да мине покрай него автомобил, да счупи крака му, или този момък сам да се хвърли от една канара? По-добре е за него да си счупи крака и да излезе от автомобила младата мома и да превърже крака му. По-добре е природата да те блъсне със своя автомобил и да счупи крака ти, а после тя сама да излезе на среща ти и да те лекува, отколкото ти сам да се хвърлиш от някоя канара. Природата ще те вземе с автомобила си, ще те заведе дома си, да те лекува. Оттам насетне ти ще изправиш работите си. Аз обяснявам тия неща от друго становище. Казвате: Защо Бог е направил първата погрешка? Не Бог, но Адам направи първата погрешка. Когато Господ го постави в рая да живее щастлив в съзерцание, той каза: Господи, не мога да живея сам, направи ми една другарка. Дотегна ми, т. е. смъртта трябва да дойде в рая да живее при мене. Погледна го Господ, но като видя, че той търси сестра си, която е горе, реши да му я даде. Адам казваше: Господи, нека дойде сестра ми, заедно ще бъдем щастливи, ще видиш как хубаво ще си гугуцаме. Сега аз представям работите как седят според нашите схващания. Вие мислите, че като дойде някой при вас, ще ви направи щастливи. Възможно е и това, но само при едно разбиране. При условията, при които беше създаден Адам, това беше невъзможно. У Адама се яви едно желание, което Бог се съгласи да задоволи. Природата тогава направи една погрешка. Погрешката седеше в това, че след като се каза на Адама да не яде от забраненото дърво, той яде. Бог му каза да не яде, а същевременно му даде възможност да яде. Ако беше заградил това дърво, той нямаше да яде. Тогава Адам се изхитри, той хвърли всичката вина на Ева. Но работата не беше така, аз ще я разбуля малко. Адам казва на Ева: +Виж, на мене Господ забрани да ям от това дърво, пък аз съм и по-голям, затова виж, иди заобиколи малко около това дърво и ела да ми съобщиш може ли да се яде. Аз не искам да се хвърли вината върху мене, че не съм изпълнил Божия закон. Ева отиде около забраненото дърво, поогледа се малко, заобиколи го по заповед на Адама. Тя се върна при Адама и каза: Струва ми се, че тези плодове са много хубави. Така ли? Я тогава пак иди, виж може да има друг някой, който може да откъсне от тях и по този начин да хвърлим вината върху него. Когато отиде втори път около дървото, там имаше вече един пазач, един адепт – змията, която откъсна от плодовете на забраненото дърво, яде той, даде и на Ева, която занесе на Адама. Но видяха после, че работата не излезе, както са я мислили.

Това е вярно и в нашия живот.Често хората правят тази погрешка в своя вътрешен живот постоянно, в следствие на което в живота на всички хора се разиграва тази драма: И за млади, и за стари, и на учени, и на философи, навсякъде се разиграва тази драма. Драмата на Адама и Ева се разиграва навсякъде и в края на краищата всички казват, че не искат да грешат. Не че хората грешат, но се спъват. Грехът на съвременните хора се заключава в спънките, които те сами си създават. Хората се спъват от това, че противодействуват на Волята Божия. Вие искате да коригирате света и казвате: Защо Бог създаде света така, а не иначе? Как трябваше да се създаде светът? Преди всичко вие не знаете как трябваше да се създаде. Като питате човека как е трябвало да бъде създаден светът, той ще каже, че човек трябва да бъде щастлив. Всеки иска да бъде най-щастливият човек в света. За един индуски махараджа се говори, че бил най-богатият човек в света, разполагал с едно богатство от 500 милиарда лева. Той наскоро оженил двете си дъщери за добри зетьове. В деня на сватбата той претеглил двете си дъщери и колкото килограма тежали, толкова килограма злато раздал на бедните като подарък за сватбата. Този махараджа може да си позволи това нещо, но ако вие жените двете си дъщери и нямате такова богатство, с какво ще ги претеглите, с пясък ли? Сега аз правя превод: Всеки човек, който се готви за невидимия свят, за онзи свят, който е нещо подобно на женитбата, т. е. минаване от едно състояние в друго, той непременно трябва да е готов да раздаде всичкото си имане, всичко онова, което е спечелил. Той трябва да остави богатството си на земята, да се хранят с него другите, а той трябва да отиде без нищо. Който отива за онзи свят, той няма нужда от пари, от къщи. Той трябва да остави всичкото си богатство на хората на земята, те да живеят с него, а той да отиде на онзи свят със своите мисли и чувства, подкрепен от мислите и чувствата на ония, на които е дал благата си да се разпореждат с тях. Само така той ще живее и там добре. Който е завършил своето развитие, той така трябва да направи.

„И ще доведат всичките ви братя." В това отношение Христос е най-големият ви брат, за Когото казват, че като дошъл на земята, оставил всичкото си богатство, което имал от памти века и се върнал на небето като последен сиромах. Как рисуват Христа? – С царска мантия ли? Не, рисуват го без дреха, всичко раздал, няма с какво да се облече. Днес вече Христос е облечен. Ако сегашните хора рисуват Христа необлечен, те не са прави. До възкресението Христос е бил без дреха, но днес вече не е така. Той днес е с бяла дреха със златен колан и с огърлица от добродетели около врата, от скъпоценни камъни. Казвам: Дълбокият смисъл на живота седи в разбраната Любов, която дава подтик на човешкия ум, на човешкото сърце, на човешката воля за най-великите работи, които може да извърши. Вие седите понякога и си казвате: Да сме богати, да сме учени, да сме

силни. Вие не разглеждате живота конкретно. Всяка семка, която се посажда в земята, има всички възможности в себе си, а външната природа представя всички условия, при които тия възможности могат да се развият. Ако мислите, че всичко онова, което желаете, може да ви се даде отвън или да го постигнете отвън, вие се лъжете, вие не разбирате живота, вие сте на крива посока. Сега вие искате от Бога дарби. Не Бог ви е дал условия отвън, а дарбите са вложени у вас. Казвате: Духът, като дойде, ще ни научи.

Духът като учител ще ви научи, но вие трябва да разбирате външните условия, за да могат добродетелите у вас да се развиват. Щом се развият като мощни сили, посредством тях вие ще можете да постигнете желанията, които имате. Питам: Кое е онова най-силно желание в сегашния ви живот? Първото ви желание е да имате едно тяло съвършено здраво, което да бъде господар на всички болести. Истински здрав човек е онзи, който може да заповядва на всички болести в себе си. В този смисъл, човек не може да бъде здрав, ако не знае как да пее. Който не може да пее, както трябва, той не е здрав човек. И тогава аз казвам: Основен тон на живота е този, на който животът нито може да предаде нещо, нито може да му отнеме нещо. Животът може да даде на този тон само условия да се прояви. И смъртта може да даде само условия на този тон да се прояви, без да му предаде или без да му отнеме нещо. И в двата случая, и в смъртта, и в живота този тон ще се прояви. В първия случай ще разбираш, а във втория случай няма да разбираш. Представете си, че имате основния тон С. Той е зародишът на семето, което трябва да расте, да се движи, да се развива. Следващият основен тон е Д. Защо растението е основният тон? Това са философски работи. Ако човек не може правилно да вземе тона Д, той не може да расте както трябва. Растението подразбира да се даде подтик на човешките мисли и чувства да се проявят, както трябва, без никаква дисхармония. Сега като ме слушате, може би някои от вас да се обезсърчат. Няма какво да се обезсърчавате. Обезсърчават се само онези, които не разбират нещата. Като се обезсърчавате, радвайте се; и като се насърчавате, пак се радвайте. И в единия, и в другия случай се радвайте. Обезсърчението показва, че човек нищо не е придобил. Насърчаваш се, защото нещо си придобил. Онзи, който има, той трябва да е готов да даде нещо от себе си. Сега мнозина от вас разсъждават криво, като искат да се насърчават. Те трябва да знаят, че като се насърчат, ще дойде друго обезсърчение. Насърчението е само един момент. Човек не може постоянно да се насърчава. Носи насърчението в надеждата. Насърчението е последно нещо. То е само един момент на Божието присъствие, когато човек усеща, че има всички възможности в себе си. Само тогава човек се насърчава отпред и отзад, отляво и отдясно – навсякъде той се намира под онзи Божи Промисъл, при който нищо не може да го лиши от

възможностите, които той иска да постигне. Не е въпросът за времето. Ти можеш да казваш, че утре можеш да станеш цар или след хиляда години можеш да станеш цар. Защо именно утре искаш да станеш цар? Аз бих предпочел да съм един прост човек, отколкото да съм цар на мравките. Аз бих предпочел да съм един прост човек, отколкото да съм цар на животните. Когато започнат да колят животните, най-първо ще заколят техния цар, като най-угоен, като най-силен. Нито един животински цар няма тези възможности, каквито има най-простият човек на земята. Аз бих предпочел да съм най-простият ангел на земята, отколкото да съм един човешки цар. Аз бих предпочел да съм последен между архангелите, отколкото да съм цар на ангелите. Там мога да ви наредя един ред на нещата, но навсякъде бих предпочел последното място, да бъда последен, защото това последното от предшествуващото седи много по-високо.

Сега, ако разбирате тия неща, вие трябва да благодарите и да не бъдете в един застой на живота, да казвате, че нямате условия за работа, че нищо не можете да постигнете. Хубаво, какво не можете да постигнете? Като съм мислил дълго време и съм правил своите изследвания, бих желал да чуя как един стар българин описва добрата мома на сина си. Аз предполагам какво той ще пише или ще каже на сина си и затова го цитирам: От старо време, синко, е знайно, хубава мома на свят ден се познава, кога слънцето изгрява, и земята огрява. Тя е ранобудница, рано става, с кърча(т) на извор отива и вода налива. И пълни тя в дома си ги занася, и миром майка си прегръща. Такава е добрата мома. Учената мома, синко, се познава кога книгата взима, бъдещето разгадава и всичко наред поставя. Добрата мома, синко, е онази, която земята оросява. Хубавата, добра и умна мома е ангел, що отгоре слиза и мир и любов внася. Така се хубавата мома познава, така се добра мома избира. Така, според мене, пее старият българин на сина си. Но в дадения случай българинът е възпял смъртта. Както и да поставим тази песен, казваме, тук се пее на смъртта. Затова трябва да дойде братът да разреши въпроса на живота. Българинът казва на сина си: Синко, ти трябва да намериш такава мома, на която да си готов всичко да дадеш. Или другояче казано: За всичко онова велико в себе си, за онази велика добродетел, за Божественото, което търсиш, ти трябва да пожертвуваш всичко. И право е казал Христос, че ако човек намери онзи път на самоотричането, той ще постигне всичко, каквото желае. Казвате: Защо човек трябва да се отрече от себе си? Ако не се отречете от себе си, вие не можете да намерите разрешението на онзи велик живот. Двама адепти се разговарят и единият казва на другия: Аз имам един голям далекоглед, лещата на който е 20 метра в диаметър, с него съм наблюдавал слънцето. Другият пък му казва: Това, което ти си видял от земята със своя далекоглед, аз съм го видял на самото място. Аз съм ходил на слънцето и съм видял всичко с очите си направо и зная, че има неща верни от тези,

които ти си наблюдавал с далекогледа си, но има и такива, които не са точно така. И наистина, ако вие разглеждате живота като първия адепт със своя далекоглед и ако го разглеждате като втория адепт, ще има известна разлика. Онова, което ти си съзерцавал от далеч, и онова, което си изпитвал сам, са две различни неща, две разни състояния в живота.

Казвам: Важна е онази дълбока опитност, която ние имаме, а не тази временната. Важна е опитността на вечността. Само тя остава за вечността. Всяка погрешка носи известна опитност със себе си. Тогава, как ще си обясните стиха от Писанието, дето се казва: „И разкая се Бог, че създаде човека." Този стих означава: Бог видя, че тези блага, които даде на хората, те не ги използваха както трябва, в следствие на което си създадоха ред ненужни страдания, които приписват на Бога. Веднъж човек е облечен в тази мантия, той неизбежно ще прави погрешки, защото още неговото тяло не е създадено както трябва. Материята, от която е създадено човешкото тяло е ровка, тя още е неустойчива. Това показва, че човешкият организъм още не е добре организиран. Всичко е като паяжина. Най-малкото препятствие, което среща, е в състояние да наруши нещо в него. Най-малкото препятствие на пътя му може да го лиши от живот. Затова Бог го пази като зеницата на очите Си, да не се развали нещо, да не отиде животът му. Много пъти хората не разбират големите опасности, на които се натъкват. Голямата опасност е на лице, а въпреки това всички хора искат да бъдат щастливи. Че те са щастливи. Щастието не е извън живота, то е вътре в живота. Питам: Ако човек не е щастлив в сегашния си живот, на кой живот разчита да бъде щастлив? При сегашните условия на живота щастието на човека може да изчезне за един момент. Например, някой човек има пари, но не ги е турил в никаква банка. Докато не ги е турил в банката, той не се интересува от нея, не иска да знае какво ще стане с нея. От който момент, обаче, той постави парите в банката, веднага започва да се интересува от нея. Защо се интересува от тази банка? – Защото е вложил в нея 20–30 хиляди лева. Щом извади парите от банката, той пак престава да се интересува от нея. Казвате: Защо Господ се интересува от нас? – Как да не се интересува? Той е вложил нещо в нас, в нашата банка, иска да знае какво ще стане с нея. Най-малкото Той е вложил живота си. Затова и се интересува от тази банка. Той иска да знае това, което е вложил в банката, ще го вземе ли назад или ще остане в банката. Когато някой каже, че Бог не се интересува от него, самата тази идея е лъжлива, това е спънка. Някои казват: Няма друг живот, като умре човек, всичко се свършва. Това е спънка. Друг казва: Мене Господ ме е забравил. И това е спънка. Ще изхвърлите всички спънки вън от ума си. Онзи, който ви е дал живота, Той се интересува от вас. Всеки ден има някой, който донася сведения на Господа, как вървите, какво правите – интересува се Той. През всичките 365 дни през годината за всеки човек се донася до Господа толкова сведения

как върви той. Нима вашият син, който отива да следва в странство, не пише всеки ден писмо на баща си? Докато не се е уредил, докато е на тясно, той пише всеки ден на баща си. Като започне да се нарежда малко, той пише по едно писмо на седмицата. Като му олекне, той пише един път в месеца, и когато най-добре се нареди, той пише на баща си само един път през годината. Казвате: Господ знае. – Да, ако вашите работи съвсем се уредят, както вие желаете, никога няма да пишете на баща си. Какво нещо представя вашето писмо? То е една малка молитва, която отправяте към Бога. Започвате молитвата си, но не я свършвате и казвате: Утре ще я свърша. И утре не я свършвате, така я протакате месеци, докато най-после изпратите едно писмо до Господа. Сега едва ли в годината написвате и едно писмо на баща си. Когато се намерите на тясно, тогава написвате най-хубавото писмо, и след това получавате отговор на това писмо. Писмото се отнася до някаква помощ, след което получавате помощта. Когато съзнанието ви е будно, тогава всеки може да ви помогне. Ето, когато младият студент се беше захласнал по пътя, та го блъсна автомобилът и излезе след това младата мома и го заведе в къщи си, това беше едно щастие за него, изпратено му от Провидението. На пръв поглед нещастие е за него, че кракът му се счупва, но впоследствие от това нещастие се създаде неговото щастие – кракът му се излекува и работите му се оправиха. Костта му лесно може да зарасне. Най-после и Христа прободоха в ребрата. И до днес още Христос носи тази рана между ребрата Си и не може да заздравее. Отворена е раната на Христа. Знаете ли какво е казал един еврейски равин за разните народи, както и за евреите? Този учен равин, след като определил кой народ какво място ще заеме, за евреите казал, че ще заемат онова пробито място между ребрата на Христа, за да го запълнят. Целият еврейски народ ще влезе в тази дупка, в това пробито място, за да оздравее раната на Христа. Когато Израил се обърне към Христа и запълни тази дупка, тогава ще се оправи и цялото човечество.

Сега новото схващане, което трябва да имате за новата година, е, че от всички се изисква непреодолима вяра. Отправете отчасти поне тази Божествена Любов, която действува у вас. Защото понякога хората имат особено схващане за Любовта. Това е човешко схващане. Временната любов е временно положение. Любовта е конкретна. В Любовта всякога има едно чувство, едно желание да услужи и да помогне. Тя не прави никаква разлика между едно и друго същество. В Божествената Любов няма абсолютно никакво лицеприятие. Когато срещна един вол, той не е като човека за мене, но аз веднага виждам на кое място в човека е поставен той. Животните, насекомите живеят в големия човек. И затова, като видя едно малко насекомо, веднага определям мястото му в човека. Следователно, както удовете са свързани в човека и всеки е поставен на

своето място, така и всички животни съставят целия човек. Не мислете, че това, което Бог е създал, е нещо неразумно. Вземете когато ще се строи къща, първо се създават материалите за тази къща: керемидите, дърветата, камъните, а после и цялата къща. Също така и човекът: Преди да създаде човека, Бог създаде материалите, от които той ще бъде направен, и после го сглоби от тези материали. Значи, всички животни, птици, риби, насекоми, растения, вода, въздух, светлина и тъмнина, това представят материали, условия, от които човек трябваше да бъде създаден. В човека има и тъмнина, и светлина, и вода, и въздух, и твърда почва, и зверове, и млекопитающи, и змии, и гущери, и насекоми, и растения – всичко това съществува в самия човек. Човек е между тях, разхожда се като в рай и ги управлява. Когато човек сгреши, Господ го изпъди от рая и тогава животните взеха надмощие в него. Той стана последен слуга и се обезсърчи. Понякога мислите на човека не му се подчиняват, някога чувствата му не се подчиняват, а някога и постъпките му не се подчиняват. Това не е той, това са мислите, чувствата и постъпките на животните в него, които не искат да му се подчинят. Някой казва за някого: Иде ми да го удуша. Или ще взема едно въже да го завържа. После се чуди отде са му дошли такива мисли на ума. Защо трябва да се чудите? Преди човека хиляди години паякът е обвързвал с паяжината си мухите. Той отдавна е знаял това изкуство, на което и човек днес се учи. Змията пък обвие добре човека, натроши костите му и после го глътне. И тя знае този занаят отдавна. Друг казва за някого: Иде ми да набия този човек, че да ме помни. Какво изкуство има в това? Най-лесно е да набиеш човека. Питам: Какво трябва да прави човек сега? Истинският човек се изразява в това да знае как да рисува, да знае как да свири, да знае да пее, да знае да гради, да знае да говори. Още хиляди изкуства може да има човек. Някои си представят небето сбор от ангели, които свирят на китари и пеят. Действително, на небето всички свирят на китара, но вие, като отидете, на каква китара ще свирите? Като отидете на небето, веднага ще ви запитат от кого е тази песен, кой е този пас_на невидимия свят не търпят невежи хора, понеже с мисълта си те разстройват концерта. Докато ви изпратят навън, те ще престанат да свирят, но щом ви изпъдят, веднага продължават свиренето. Като дойде някой при мене, облещи се и казва: Дотегна ми да страдам. – Че колко си страдал? Я ми кажи най-голямото си страдание. Никой не ме почита, никой не ме уважава, никой не ме обича. Никой не мисли за мене. Бял ден не съм видял. Не мога да спя хубаво, не мога да се наям, както трябва и т. н. – Добре, ето аз съм първият, който ще те нахраня добре, но и от тебе искам нещо. Ще ти дам една хубава супа, първото меню, от която ще вземеш само 25 лъжици. Ако вземеш една лъжица повече, втори път няма да ти дам никакъв обед. От второто блюдо, което ще ти дам, ще вземеш само с трите си пръста и то десет хапки. От третото блюдо пък ще вземеш само пет хапки – нищо повече. Ами човек може ли да се наяде с

толкова малко ядене? Това е вече старата философия. Дали може да се наяде или не, аз не искам да знам за това, но ще му дам толкова ядене, колкото да помни ден и нощ – никога да не го забравя. Аз не искам да нахраня този човек до насита, но така да си хапне, че всякога, като ме срещне, да каже: От онова ядене няма ли да ми дадеш пак? След това ще дам на този човек отличен костюм, първокласен, но с условие да не направи на него нито едно петно. После ще му дам едни много хубави обуща, на които отгоре да няма нито капка кал, а отдолу може да имат. И най-после ще му дам една хубава шапка, на която нито една муха да не остави своите извержения. Много искаш. Че това са обикновени неща. Изискванията на духовния свят са много по-големи. Невидимият, духовният свят е готов да ни даде много нещо, но ние не сме в състояние да запазим това, което ще ни даде. В това седи нашата спънка, че ние не сме в състояние да запазим онова, което ни се дава. Например, срещне ви един ангел, който е слязъл от небето специално за вас и ви обикне, но вие веднага ще се усъмните в него. Така минавате и отминавате вашите ангели – без да им отговорите. Колко ангели са ви обиквали. Вие казвате: И този е като другите. Оттам насетне тези ангели си заминават. И след тях започват да се изреждат други същества, но вече отрицателни. От този момент вие ставате един нещастен човек. През целия си живот. Това е, което християните наричат зла съдба или закон. И апостол Павел говори за закона, но и досега още не е разрешил този въпрос. Под думата закон, ние разбираме карма. Законът отпосле е влязъл в света. Кармата влезе в света, след като хората съгрешиха. Преди да бяха съгрешили хората, карма нямаше в света. Тя влезе след съгрешаването. А законът на Любовта съществува преди закона на кармата. Апостол Павел казва: „По закон никой няма да се оправдае, но по благодат.“ По закон всичко трябва да се изпълни, но невъзможно е всичко да се изпълни, но по закона на Любовта, бащата, който те обича, ще ти даде всичко онова, което искаш, или всичко онова, което можеш да изпълниш и да използуваш.

„И ще доведат всичките ви братя.“ Отде ще дойдат тези братя? От Господа. Знаете ли какво ще бъде вашето състояние, ако в даден момент вие можете да почувствате всички ваши братя, които идат от Бога, на които съзнанието е будно, като истински свои братя? Ако вие можете да ги почувствувате и ако те могат да ви почувствуват, веднага те ще ви дойдат на помощ. Тези братя няма да кажат, че Бог ще ви помогне. Те ще ви напишат следното писмо: С днешна поща ви изпращаме един чек от 20 хиляди лева или един хубав костюм, или едни хубави обуща – кому от каквото се нуждае. Питам: Можете ли да бъдете нещастни, ако сте в такъв един свят? Не можете да бъдете нещастни. Казвате: Възможно ли е това? Възможно е само при едно условие, а именно ако се освободите от закона на кармата и влезете в закона на Любовта. А не както правите сега, де кого срещнете да мушкате.

Докато ти единого обичаш, а другиго не обичаш и докато правиш разлика между един и друг човек, ти не си разбрал Волята Божия. Мъчно нещо е да обичаш човека. Аз разбирам положението ви, зная причините за това. Дойде някой при тебе, иска да му дадеш нещо, да му дадеш пари, а ти сам се намираш в нужда. Той обаче настоява, сърди се, гневи се. Най-после и ти се разгневиш. Ако този човек беше дошъл в момента, когато и ти имаш в изобилие, разбирам, но той иде тогава, когато ти нямаш. При това той иска една голяма сума. Този човек е в състояние да те предизвика. При друг случай някоя мома се влюбила в някой момък. Не е лошото в това. Любовта е благословение от Бога, но след като се влюбила, започва да го ограничава и да му казва да не гледа другите жени. Ето, там е белята. Че как да не ги гледам? Господ не създаде само тебе, създаде и другите моми. Както гледам тебе, така ще гледам и другите. Тогава той ѝ дава един прав отговор: Докато си жива, ще гледам и другите като тебе, но щом умреш, тогава ще гледам само тебе и ще си казвам, че като тебе друга нямаше. Това е едно психологическо състояние.

Казвам: Хората се намират в едно постоянно противоречие. Кога? Когато се намерят пред съблазънта. Съблазънта неизбежно ще дойде. Съблазънта е спънка в живота, нарочно поставена за изпитание на хората. Вървят две благородни деца, връщат се от училище и се разговарят помежду си. Едното от тях вижда един орех и казва на другото: Тези орехи дали са узрели вече? Кой ги създаде? Другото отговаря: Тези орехи Господ ги създаде и ние можем да ги опитаме, да си обрулим няколко. Има ли някой да ни види? – Никой няма да ни види. Ами как ще си обрулим? – С тоягата. Вземи тоягата и да вървим. Тръгват двамата, обрулват си по 20 ореха и продължават пътя си. Най-първо те свалят горната зелена черупка, но изцапват ръцете си. Казват: Майка ни ще ни пита де се нацапахте. След това счупват твърдата черупка и изяждат ядката. Казват си: Много сладък е орехът. Друг път, като минем, ще си обрулим по 40 ореха. Ще кажете, че майките им ще питат де са ходили да крадат орехи? Казвам: Ако човек наистина е убеден в това, че Бог е създал ореха той има право на 20 ореха. Гладният човек винаги има право на 20 ореха – нищо повече. А когато някой запази орехите само за себе си, той няма право, той не е разбрал закона. Той иска да търгува с орехите, но това (е) друг въпрос, това са криви възгледи. Много хора имат такива възгледи: Именно, те искат да търгуват, да станат търговци, чиновници, да си наредят живота добре, да имат всичко на разположение. Те искат да наредят живота си по човешки, но щастието не седи в това. Днес можеш да станеш чиновник, но утре да те хване някаква болест. След това могат да ти дадат няколко месеца отпуск, но най-много година, но в края на краищата ще те уволнят. Ти можеш да си богат човек, но след време да осиромашееш. Ти можеш да си учен, учен човек, но след време да изгубиш паметта си. Има неща, които могат да ни

лишат от онези блага, които сега имаме. Има едно условие, при което можем да запазим онова, което имаме. Онази вода, която е в контакт с извора, от който извира, колкото и надалеч да слиза, има шанс да се изчисти, но онази вода, която излиза от пороите, всякога ще си остане мътна. Другояче казано: Ако ние сме във връзка с живата природа, тъй както Бог се проявява в нея, ще имаме възможност да постигнем всичко онова, което желаем. И за да се постигнат нещата, има само един път. Ако например заведете едно дете при някой ясновидец, той може да каже какво предстои на това дете да се случи до най-дълбоката старост. И каквото каже, така ще се сбъдне. Изобщо, могат да се сбъднат само онези неща, които са предначертани. Музикантът, който е роден за музикант, такъв ще стане. Архитектът, който е роден за архитект, такъв ще стане. Художникът, който е роден за художник, какъв ще стане. Поетът, който е роден за поет, такъв ще стане. Кой за каквото е роден, такъв ще стане, ако работи. Някой казва: Ами аз за какъв съм роден? Все си роден за нещо. Аз говоря само за онези хора, които са родени, защото има такива, които още не са родени. Но да оставим този въпрос на страна. Като говоря за раждането, аз го вземам не в този смисъл, (в) какъвто обикновено се разглежда. Казва се в Писанието: „Ако не се родите изново.“ Това е вече второто раждане, за което говори Писанието. Но аз имам предвид първото раждане на човека. Всички, които ме слушате сега, имате първото раждане. Следователно, всички имате възможност да постигнете онова, за което сте родени, онова, което е вложено у вас от природата. Това, което тя е начертала, това е достатъчно за вас. Това, което тя е начертала, е хиляди пъти по-добро от това, което вие се стремите да постигнете. То ни най-малко няма да ви донесе това щастие. Какво ще придобиете, например, ако искате да станете министър на просвещението? От сутрин до вечер ще идват при вас този онзи, че еди-кой си бил уволнен и разни интриги ще ви носят. Какво ще придобиете от това? Като седите три–четири години министър на просветата, най-после ще оглупеете. Според моите схващания, като дойде един министър на просветата, с един общ указ той трябва да назначи всички учители. Всеки учител ще бъде назначен, дето иска, и при това няма да има никакво състезание помежду им. Ако аз бих станал министър, щях да стана такъв само при условие, ако мога да назнача всеки учител на това място, което той иска. Ако се намерят двама учители, които искат да вземат едно и също място, аз не бих станал министър. После на всеки учител ще се плаща толкова, колкото той може да носи, колкото той иска. Пробният камък за заплатата на учителя ще бъде този: Ще му се даде толкова злато, колкото той може да носи на гърба си на разстояние хиляда километра. Ако някой иска 40 килограма злато, толкова ще му дадем. Но ако може да изнесе това злато на разстояние 40 километра, то ще бъде негово. Ако не може да го изнесе, няма да му се даде. Освен това на всеки учител бих платил по сто английски лири на

месец. С това аз не искам да агитирам, но изнасям една идея само. Или по право на всеки бих дал по 120 английски лири на месец, за всеки един дом астрологически, ще се паднат по десет лири. Само по такъв начин той ще може да минава от един дом в друг. Значи, за да обиколиш цялата земя, ще вземеш един билет, който ти струва 120 английски лири.

Сега да дойдем до реалното, до същественото в живота. Има неща отвлечени, към които вие се стремите, но те не са съществени, не са потребни за вас. За вас е необходимо да имате едно положително, едно здраво разбиране, но да не боледувате, но след всяко боледуване да ставате по-силни, отколкото сте били по-рано. Аз изключвам болестта. Болестта, това е една погрешка на природата. Доказано е, че след всяка болест организмът укрепва физиологически. И наистина, всички онези деца, които са боледували в ранната си възраст, като станат възрастни живеят по-добре, и издържат повече от онези, които никак не са боледували. В този смисъл, аз не изключвам болестите, които укрепяват организъма, не изключвам и страданията. Ако страданието е на място и не е спънка в живота на човека, то има смисъл. Страдание, което носи след себе си знание за душата, то е на местото си. Болест, която носи след себе си усилване на организма, тя е на местото си. Не се страхувайте от болестите. Като дойде било ревматизъм, или главоболие, или гърлоболие, или друга някаква болест, трябва да се радвате, те носят нещо добро със себе си. При всяка болест има разширение. Глава ли ви заболи, гърло ли ви заболи, вие се разширявате. Във всяка болка (се) крие нещо красиво. Като ви заболи нещо, вие веднага започвате да мислите. Аз не говоря за онези болести, които носят нещо обезсърчително, но за онези, които носят известни блага, известни благословения за човека. В Писанието е казано: „Когато Бог обича някого, него наказва, на него дава болести, на него дава страдания, на него дава изпитания, но и на него дава радости и веселие“. И значи когато вие страдате, Бог се отнася към вас като баща. Когато сте в лишение, Бог ви изпитва. Ако сте невежа, радвайте се, че всеки не е невежа – има и учени хора в света. Съвременните учени, които минават за такива, се намират в положението на първия адепт, който казва, че наблюдавал слънцето със своя телескоп. Да, но другият му казва: „Аз пък бях там.“ Съвременните хора са все учени, но телескопите си седят. Има други учени, които са ходили и на Слънцето, и на Марс, и на Венера, и на Сатурн, и на Юпитер. Ето например Сведенборг е ходил на тези планети и разправя какво е видял. Ще кажете, че този човек бил луд. Той е като онези учени, които под микроскоп наблюдават онези малки същества, които никой друг не вижда, но те ги виждат и (ги) изучават. Този учен взема една капка от течността, показва на хората да видят има ли нещо, но те нищо не виждат. След това той взема една спринцовка, туря в нея малко от тази течност, и я впръсква в кръвта на някое същество. След 24 часа това същество се

простира на земята. Защо? Има някакви микроби, които с просто око не се виждат. Този учен вижда това, което другите не виждат. Следователно, истинско знание е това, с което човек може да разполага във всеки даден момент. Та най-първо турете в ума си мисълта да се освободите от сегашните спънки, от вашите заблуждения. Някой казва: Аз не вярвам. В какво не вярваш? Не вярвам в човешките заблуждения, но не вярвам и в човешките твърдения. Аз пък съм първият, който не вярвам в човешките твърдения. Ама ти си голям простак. Не вярвам. Ти ще умреш. Не вярвам. Ти ще остарееш. Не вярвам. Господ не мисли за тебе. Не вярвам. Никой не мисли за тебе. Не вярвам. В какво вярваш тогава? Вярвам в това, което ти не знаеш. От свое гледище, той е прав, но и аз говоря за една вяра, която съм опитал. Тази вяра е вярата на децата. Аз съм опитал нещата чрез своето знание. Някой път аз зная неща, които не мога да направя. Мъча се, мъча се и след време го направя. Някога търся нещо, не знам де съм го турил. Не се минава половин час и аз го намирам там, дето по-рано съм го търсил, но не съм го намерил. Един познат ми разправяше един особен случай. Трябвало му един документ и започнал да го търси. Търсил го навсякъде, но не могъл да го намери. Най-после търсил и на масата си, и там го нямало. Легнал си вечерта спокойно и решил и на другия ден да го търси. Но като не могъл преди това да го намери, най-после писал да му извадят препис от този документ. Обаче, отговорили му, че не могат да му издадат нов препис. (Та) като станал сутринта – погледнал на масата и видял документа си. Толкова време търсил по-рано, но не могъл да го намери. Как станало това и той сам не знае. В природата има странни работи. Целият живот се състои все от странни неща. Аз не съм за суеверието, защото само един такъв случай може да се яви. В природата няма еднообразие. Тя никога не постъпва два пъти по един и същ начин.Ако на едного се случи нещо по един начин, с вас ще се случи по друг начин.

Казвам: Когато вие се обезсърчите, вие сте на правия път. Когато паднете духом, вие сте на правия път. Ама, че брат ви или сестра ви ще дойдат при вас. Зависи кой от тях ще дойде. Когато мислите, че всичко ви е наредено, тогава сестра ви ще дойде при вас. Когато мислите, че сте закъсали, че свършвате, тогава брат ви ще дойде непременно при вас и ще ви донесе всичките блага на живота. Това можете да го опитате. Не мислете, че аз искам да ви насърчавам. Не, аз не искам да говоря за неща, които не са. Аз съм сит от обещания, които нямат никаква реалност. Ама ще се спасим. За мене спасението е само един момент. Представете си, че се намирате в едно голямо отчаяние, в което няма никакъв изходен път. Обаче в един момент проблясва нещо в ума ви и казвате: Ето един ангел. Този човек, който мине и внесе една светла мисъл, той е ангелът за мене. По-нататък не се ровя. Един американски проповедник разправя една своя опитност:

Един ден отива в църквата да проповядва, но предварително той научил проповедта си наизуст. Като излиза на амвона, вижда, че забравил проповедта си дома си. Понеже я знаял наизуст, той започнал да проповядва. Дошъл до едно място и изведнъж настава някакво помрачение в ума му, забравя проповедта си и не може повече да говори. В това време той намислил да се извини пред публиката, да каже, че е нещо неразположен, в следствие на което не може повече да говори. В това време вратата на църквата се отваря и влиза един господин. Той погледнал към него и веднага в ума му се възстановила цялата проповед. След това проповедникът отишъл при този господин и му казал: Много ти благодаря, че дойде навреме. Ако не беше влязъл в църквата, не знам какво щях да правя, така бях закъсал с проповедта си. Този господин го погледнал и се поусмихнал малко. В дадения случай този господин бил ангелът на спасението. Та когато и вие се намирате в очаквателно положение, ще дойде ангелът на спасението и ще донесе това, което ви е нужно. Всеки човек, който в даден момент носи една светла мисъл за вас, той е един ангел, изпратен от Бог. Този ангел може да е някое животно. Много подобни примери има. Всички тия примери говорят за странните неща в природата. Един познат ми разправяше една своя подобна опитност. Един ден дошъл до голямо отчаяние, изгубил смисъла на живота, не му се живеело вече и отишъл покрай морето, влязъл в една пещера и започнал да мисли какво да прави, как да се самоубие, да се хвърли в морето да се удави. Това се случило в края на януарий и началото на февруарий. Денят бил светъл, топъл. Като размишлявал една малка мушица започнала да се върти около него, около челото му и най-после кацнала на носа му. Като кацнала на носа му, той веднага усетил, че нещо му се просвет(нало), изведнъж състоянието му се сменило и той си казал: Колко съм бил глупав. Защо трябва да се самоубивам? В това време мушицата му станала толкова обична и той започнал да я търси, искал да я види. Тази мушица е била изпратеният отгоре ангел, която започнала да го милва, взела да го целува и да му казва: Не се бой, Господ мисли за тебе и за мене. Работите ще се оправят. Като кацнала на носа му, изведнъж съзнанието му се прояснило и отчаянието му изчезнало, и всичко му тръгнало напред. Това е факт, аз не говоря само приказки.

И ще доведат всичките ви братя. Казвам: Блажени сте, когато вашият стар брат ви посети. Всеки ден може да дойде. И скръбни да сте, радвайте се, защото той носи новия живот. Радвайте се, защото той носи вашите дарби със себе си. А след него ще дойде и вашата сестра.

„Благословен Господ Бог наш“.
Тайна молитва.

13-та беседа от Учителя, държана на 6 януари 1935 г.
София, Изгрев.

На 23 и 30 декември 1934 г. няма беседа по каталога.

1935_01_09 Ново раждане
лекция пред общия окултен клас

НОВО РАЖДАНЕ

„Отче наш“
„Махар Бену Аба“
Ще прочета „Послание към коринтяните“, втора глава – от дванайсети стих до края.
„Аз в живота ще благувам“

Имате ли зададена тема? Пишете върху темата „Отличителните черти на умния човек“.

Човек върви по един дълъг път. Какво се ползва от [извървения] път? Ако погледне колко път е извървял, какво го ползва? Ако ще спре на половината и каже: „Стига ми“, и остане, какво се ползва? Това не е достатъчно. Някой път хората се спират насред пътя и оставят за следващия път, за следващия ден, да разберат нещата. Човек, който отлага, той никога не може да смогне. Отлагането винаги показва една слабост в човека.

Аз сега говоря за отлагане на това, което може да направиш. Има неща, които не може да направиш, но има неща, които можеш да направиш, но отлагаш. Стреми се да не отлагаш. Ти можеш да донесеш [вода], но искаш да отложиш и казваш: „Друг ще донесе.“ Не отлагай – вземи си стомната и донеси вода. Ти не очаквай от някого – той може да дойде, но може и да не дойде. Това е само за изяснение.

Да кажем, че някой е посещавал някой концерт и е слушал да свири и казва: „Много хубаво е това, което свирят.“ Ще направя едно сравнение. Човек, който отива на един концерт, и не разбира добре това, което е свирено, прилича на един човек, който е поканен на един обяд само да помирише яденето. Друг яде, и той мирише, и казва: „Много хубаво мирише това ядене.“ Всякой път ние казваме: „Много хубав е този концерт.“ Той не е ял, а само е помирисал. Трябва да ядеш. В музиката има едно вътрешно разбиране. Ако музиката [не] е направила преобразувания в живота ти, ти само си помирисал яденето. Когато човек се разболее, престава да пее. И когато човек стане лош, пак престава да пее. Някой път казват, че смелите хора, когато отиват на бойното поле, отиват с песни.

Някои отлагат да пеят и казват: „Аз остарях. На млади години се пее.“ Че

защо на стари години човек да не може да пее? Има един атавизъм. Ти постоянно мислиш, че си остарял, и само за старините мислиш. Около тебе се наредят ред изречения. Ти казваш: „Остарях, остарях.“ И почват да се явяват такива образи – погледнеш на образа си и видиш някой бял косъм или някоя бръчка. И най-после мислиш как ще умреш, дали има онзи свят, или няма, какво ще бъде там положението. Но всичко това не е разрешение. И най-после си смутен. Дойде да те изповядва и ти казват: „Кажи си греховете сега.“ Като се изповяда човек, половината от греховете той скрива и половината изповядва. Досега не съм срещал в човешката история нито един пример, гдето някой да е изповядал всичките си грехове. Най-искрено са се изповядали Толстой и Августин, но и те скриха една десета от греховете си. Има неща, които не трябва да се казват, понеже, ако си изповядаш греховете, ще се заразят и другите. Не може да ги изповядаш тези неща. Някой казва, че си изповядал греховете. Не. Има някои грехове, които са приятни за изповядване, а други не. Какво подразбирате вие под думата „грях“? Много работи се разбират под думата „грях“. Грехът е една от големите спънки на живота. С тях се спъва животът. Дойдеш до една място и този грях става причина да изгубиш живота си. Някои сега мислят, защо трябва да изповядаш греха си. Ти трябва да изповядаш греха си, за да може да се възстанови животът наново. Някой път казват, че праведният човек няма смисъл да се изповядва. Праведният човек всяка вечер трябва да прегледа живота си. Грехът е като прах и се отлага. Сега аз не искам да ви занимавам с греха, понеже, каквото и да говорим за греха, това е безполезно за човека.

Някой път хората се утешават и казват: „Моят грях е малък.“ Но грехът расте. Той е като някой аваландж*, който слиза отгоре – отначало е малка снежна топка и колкото се търкаля надолу, става по-голям, и гдето минава, завлича всичко.

Сега има едно положение, на което трябва да обърнем внимание. Вие още не сте изучавали онзи вътрешния метод за самовъзпитание. В християнството има един метод за самовъзпитание. Сега не зная аз вие кой метод следвате, не зная по кои правила следвате. Кои методи за самовъзпитание следвате? Има много методи за самовъзпитание. Сега какво трябва да разбираме под думите човек да се самовъзпитава? Това произтича от думите „човек да се храни сам физически, да дъвче“. Той трябва да знае и какви храни да приема. Той не само че трябва да се храни, но той трябва да прави подбор на своите храни, да знае качествата на всяка храна, от която организмът му има нужда. Самовъзпитанието на човека, човешките чувства, имат нужда от някаква придобивка. Човешкият ум – също. Човешкото тяло, и то има нужда от придобивка. При самовъзпитанието има един метод, при който тялото може да укне и да

се хармонизира. Има начин при самовъзпитанието за уякване на човешките чувства и на човешките мисли. Една мисъл може да се кали, както сега хората каляват мекото желязо и го правят стомана или както сега правят желязо да не ръждясва.

Да допуснем, че някой път – представете си, че искате да се самовъзпитавате да не се плашите. Някой път подскокнете, като ви бутнат. Искате сега да се самовъзпитавате да не трепвате, като ви бутнат. Сега питам, по кой начин ще почнете да се самовъзпитавате? Този страх не може да го спрете изведнъж, понеже той е цяло течение, и ако го спреш изведнъж, ти ще си направиш по-голяма пакост. Тази област, в която се развиват силите на страха, те са известни сили, които действат автоматично, вън от човешката воля. Страхът не иде по желанието на човека. Това е една сила, която действа. Като дойде страхът, човек не му мисли – след като е бягал един-два километра, човек ще се спре и ще си помисли. Няма никаква причина, но той е бягал един-два километра. Казват: „Идат черкези, башибозуци!“ И хукне населението един-два километра в гората. И после се върнат и видят, че никакви черкези няма.

Казвам: страхът произтича от едно особено състояние. Когато ти нямаш опорна точка, когато нямаш на какво да се надяваш, на себе си не можеш да се надяваш и на някого отвън не можеш. Тогава най-разумното е да бягаш. Но представете си, че твой неприятел е по-силен в бягане, по бърз от тебе. Какво ще правиш тогава? Да кажем, че твоят неприятел е по-умен и по-силен от тебе. Пак ще те е страх. И от силния ни е страх, и от богатия, и от хитрия, и от умния. Как ще се освободиш от страха от богатия? Ти си сиромах, а другият е богат. Той може да ти направи големи пакости. Или той е учен, или пък е силен човек. Какво ще кажете тогава? Ще цитирате един български поет: „Покорна глава сабля я не сече.“ Нима всички агънца, които са покорни, не ги колят? Този автор не е казал истината. Той е казал донякъде истината. На всички покорни агънца главата им се отсича, а пък този автор казва, че покорна глава сабя не я сече. Много войници на бойното поле се предават и им отсичат главите.

Сега при какви условия именно покорна глава не се сече? Аз зная само един случай. Той е следният. Един човек е грешник и неговата карма се стимулирала в неговата глава. Трябва да отхвръкне от раменете му. Но ако той в даден случай се покори на Бога, ако се разкае и казва: „Господи, избави ме сега, и ще Ти служа“, тази глава се е разкаяла, покорила се е на Бога. Ти съзнаваш, че Бог е, Който управлява света, ти съзнаваш Неговия закон и се смиряваш, и тогаз онзи човек, неприятелят ти, ще дойде и ще ти каже: „Върви си.“

Разправят един пример из руската революция. Изкарват двеста и петдесет души руски офицери. Болшевиците ще ги застрелват един след друг като контрареволюционери. Едного убива, другиго убива, всички убиват и остава един. Той се прекръства, помолва се на Бога и онзи болшевик, като го вижда, казва: „Тебе не струва и да те убивам. Ти не заслужаваш нашия куршум. Да се махне оттука – не е за куршум този човек.“

Да кажем, имате някоя болест, например ставен ревматизъм. Писано е кармически вашият крак да се осакати, и кракът ти ще отиде – ще се вдървиш и нищо повече. Това е в кармата ти. Но ти се обръщаш към Бога така: „Господи, ако ме избавиш, аз ще живея добре, тези прегрешения няма да ги правя.“ И кракът ти ще се вдигне и ще оздравее. Боли те главата и ще падне главата ти – ти все същото правило ще употребиш. Ще се помолиш на Бога и после ще отидеш при лекаря, при този или онзи лекар, и може да се излекува главата ти. Ти можеш да викаш един лекар, за да ти покаже каква е болестта. Човек да не бъде фанатик. Все някой лекар трябва да излекува главата ти. Този лекар може да ти препоръча някоя билка. Ще отидеш да я вземеш. Когато атакуват болестите, вие ще се измените, ще имате един смирен дух. Смиреният дух е този, който отвътре става силен дух. Ако твоят дух отвътре не става [силен], тогава не е смирен. Отвън ще покажеш, че си слаб, а пък отвътре ще се покажеш силен. А пък сега отвън са силни, а отвътре слаби. Докато човек е здрав, той казва, че е смел, а пък като заболее, той е вече страхлив.

Ние имаме един наш приятел от Пловдив. Той се занимаваше със спиритизъм, беше учител. Той се поболява. Един ден явява се болката в сърцето му, пукат се артериите му. Лекарят му казва: „Четирийсет деня ще лежиш така на гърба си, за да заздравеят тези пукнатини.“ Питат ме какво да прави. Според мен – нека да стане. Но лекарят казал, че ако стане – така и така ще бъде. Лекарят му казал: „Няма да се качваш на по-голяма височина от петстотин метра, защото иначе ще се пукат артериите в белите ви дробове и ще свършиш.“ Той пита: „Какво да правя?“ По това време аз бях в Батак. Казах му: „Ела при мене.“ А пък това място е на [хиляда] двеста и петдесет метра височина. Той ме пита: „Каква е височината там?“ Казах му: „Като дойдеш, ще се научиш.“ Стоя той там една-две седмици, и не му се пукна сърцето. Един ден отиваме на Домуз Алан, на височина две хиляди и двеста метра. Този човек се спира на едно място и казва: „Ти ще ме умориш.“ Казвам му: „Аз отговарям.“ Той ми казва: „Като умра, как ще отговаряш?“ Като дойдохме до две хиляди метра височина, казва ми: „Свърши се вече.“ И спря там, а ние отидохме до върха. После, като се върнахме, той каза: „От мене вече човек не става.“ Казах му: „Нищо няма. Като се върнеш, ще си умиеш краката, и утре ще видим.“

На другия ден той почна да си изменя ума. Питам го: „Как е?“ Той каза: „Няма нищо, но лекарят каза да не се качвам.“ Сега този лекар е авторитет. Сега аз не искам да го изведа горе изведнъж – постепенно да върви той по този път, да дойде до съзнание. Казвам му: „Защо не повикаш вярата в себе си? Какво ти говори вярата в тебе?“ Той ми каза: „Има нещо в мен, което ми казва, че няма да се пукне сърцето ми, а пък друг ми казва, че ще се пукне.“ Казах му: „Ти си се заблудил по онзи глас, който ти казва, че ще се пукне. Е, ако ти не слушаш това Божественото в тебе, сърцето ти ще се пукне.“ Този страх беше в болния, не че го искаше това. И пред мен се признаваше, каза ми: „Колко съм малодушен, голям страхливец съм.“ Казвам му: „Страхливец си бил, защото вярваш на онова, което [е] резултат на човешкия живот, а пък не вярваш на резултата на Божествения живот вътре в тебе.“ Това са възможности, че може да се пукне сърцето, ако човек вярва в това, но ако не вярва в това, няма да се пукне.

Та казвам, у всеки има по някоя мисъл вгнездена. Това е внушение. И тая [мисъл] действа с голяма сила. Например влязла е в ума ти мисълта: „Мене ме убиват.“ Или някой път някой ти каже нещо, и ти казваш: „Обидиха ме.“ И не излиза тази мисъл от тебе. Привеждал съм примера за онзи турчин във Варна, който правил сандали. Отива при него един българин, който имал голям крак, и турчинът му казал: „Калъпсъз.“** Значи има много голям крак, че няма калъп за крака му. А българинът разбрал другояче. И той върви, изходил няколко километра, и тогаз казал: „Сен калъпсъз!“***

Какво нещо е обидата? Всяка една обида за един ученик не е нищо друго освен един опит да се види каква е неговата сила. Една обида е опит за твоята сила на търпение, на разумно търпение. Не онова търпение, което всички хора носят, но съзнателно търпение, да се види колко можеш да носиш. Толкова будно съзнание, че да не изгубиш мира си. Някой описва характера на Христа, като се поругали войниците с Него. Има нещо велико в този момент. Тези хора се подиграват с Него, плюят Го, а Той е съсредоточен в ума Си, Той разрешава една велика задача. И всеки войник, който Го пляскаше, втори път не пляскаше. Всички войници, които плеснаха Христа, се обърнаха и станаха християни. Нито един от тях не остана езичник. Един войник, като удари, казва: „Удари ти, аз не искам вече да Го ударя.“ А Христос беше тих и спокоен. Той забеляза само колко беше справедливостта у евреите. При първосвещеника Той мълчеше и един от слугите Му шибна една плесница. Христос тогава каза: „Ако говоря криво, кажи Ми, но ако говоря право, защо Ме биеш?“ Аз виждам, че тук в класа всеки ден мнозина от вас зашлевявате плесници на Христа и като дойдете при Него, Му казвате: „Учителю, ние изпълняваме Твоя

закон." А Христос казва: „Да, аз ви познавам по плесниците, които Ми зашлевихте."

Има една вътрешна страна на живота. Всяка една плесница, при която ние страдаме, то е плесница на Божественото в нас. Сега аз ви навождам този пример, за да имате една философия. Вие седите на повърхността и разглеждате живота много повърхностно – от много малки работи се тревожите, за нищо и никакво, за пет пари работа. Например вкъщи един от семейството ще се разгневи, че обущата на онзи били по-хубави от неговите.

Та казвам сега, изпитанията ще дойдат. Те са един стимул. Без изпитание в света никой не може да се повдигне. Изпитанията са една необходимост, както вятърът е една необходимост за растенията, за да ги раздвижи. Ако този вятър не дойде да ги раздвижи, то соковете в растенията няма да могат да се движат. Ветровете улесняват движението на соковете в растението. Има нещо в човешкото естество, което се нуждае от едно вътрешно разклащане. И всяко едно страдание, и всеки един изпит е за уякване на вашето духовно естество. Вие сте едно посадено растение и ако нямате никакви изпитания, няма да се развивате. Ако дойдат изпитанията, то е за да се развива животът. Ще го опитате това.

Някой казва: „Защо са тия изпитания? Защо другият има по-малко изпитания?" Чудни са хората, когато казват, че другият имал по-малко изпитания. Никога не можеш да знаеш какви изпитания има другият човек. Когато страдаш и казваш, че другият има по-малко страдания от тебе, ти се самозаблуждаваш. Никой в света не може да страда така, както ти страдаш, понеже, ако друг може да страда точно като тебе, тогава вие ще дойдете в едно друго стълкновение – след време печалбата ще я делите, а пък ти сам трябва да имаш това страдание, за да вземеш сам печалбата, да няма друг да я дели. Следователно ти като страдаш, друг не трябва да страда по същия начин. Ти страдаш, че баща ти умрял, пък той страда, че го уволнили от служба като министър. Той е неразположен духом. От друга страна, и двамата могат да страдат за баща си по различен начин. Единият страда за умрелия си баща, че няма с кого да се разговаря, а пък другият страда, че баща му като е умрял, не ще може да свърши образованието си. Това са две различни страдания. Едното страдание – че няма да му дава вече пари, то е външно страдание, повърхностно, а пък другото страдание – че не може вече да говори с баща си, то е по-дълбоко страдание.

Но има едно друго схващане, при което престава страданието. Това е, когато знаеш, че баща ти не е умрял, и баща ти може след смъртта си да ти

каже: „Аз съм сега в състояние да ти помогна повече.“ Един човек привежда един пример. Когато бил в Италия, той посетил един стар човек. Запознали се и старецът му казал: „Ти после ще разбереш истината. Ти вече няма да ме намериш.“ След четири-пет дена старецът умрял и оттам насетне този човек всякога е бил във връзка със стареца. Ако вашият баща, когото обичате, е подигнат, той, след като замине за другия свят, може да ви бъде като ръководител и за поощрение. Няма какво да плачете за него. И ако вие мислите, че той е умрял, вие с това спъвате себе си, а причинявате трудности и на покойния си баща.

По някой път вие казвате: „Аз съм грешник. С мене Христос няма да се занимава.“ Законът в света е следният – само онзи, когото не обичаш и който не те обича, той не е с тебе, но когото ти обичаш, и той съзнава това, той не може да не се занимава с тебе. И невъзможно е един човек, когото обичаш, да не ти помогне. Това е не само правило, това е закон. Но ако ти не обичаш, тогава е друго. Тогава защо не опиташ Бога в любовта? Ти кажи на Господа така: „Дали ще се грижиш, Господи, или не, аз Те обичам. И да ми дадеш, и да не ми дадеш, аз Те обичам.“ Но ти като проявиш малко любов към Бога, молиш се един ден, два дена, но не учиш. Другите свършват университет, а пък ти оставаш простак и казваш: „Толкова години се моля на Господа, и нищо.“ Че твоята длъжност беше да се молиш, но освен това и да учиш, а пък ти оставяш Господа да учи за тебе. Понеже си оставил тази работа за Господа, и Господ вижда, че ти тукашния университет няма да свършиш, но там има други университети, и там ще те пратят да учиш. Така че вие сте кандидати за друг университет. И да свършиш този земния университет, Той пак ще те прати в другия университет, гдето ще научиш много работи. А пък ти казваш: „Сега, сега, тук да ме прати, в този светски университет.“ Вие не разрешавайте въпроса лично.

Някой път аз засягам любовта. Любовта на младия, това е първата стъпка на любовта. Любовта най-първо посещава младите, след това посещава възрастните, а пък най-после посещава старите. У младите любовта начева, у възрастните е зенитът на любовта, а пък старите тя най-после посещава. Сега, любовта на младите се различава от любовта на възрастните, и любовта на възрастния се различава от любовта на стария. Всъщност техните схващания за любовта се различават едно от друго. Обаче любовта у всички, и у младия, и у възрастния, и у стария, е една и съща. Вие ще кажете: „Как така?“ Онзи ученият професор говори на малкото дете на неговия език, ще го погали, но професорът не се изменя. Като дойде професорът при възрастния, има друг метод. А пък при стария като дойде, има друг метод. Питам професора при младия изменил ли се е, също и при възрастния и при стария изменил ли се е? Не. Професорът

говори на възрастния според неговото съзнание, говори и на детето като на дете, което още нищо не разбира, а като дойде при стария, там професорът излива всичкото си знание.

И когато дойде Божият Дух при младия, Той се съобразява с неговата възраст, според онова, което младият знае. Когато дойде Божият Дух при възрастния, съобразява се с неговото знание, и като дойде при стария, пак се съобразява с неговото знание, с неговата старост. Казват: „Като дойде Духът, Той ще измени човека.“ Но едно нещо остава. Ако ти, преди идването на Духа си бил нервен човек, то като дойде Духът, пак ще бъдеш нервен, само че ще се въздържаш. Ще искаш да кипнеш, но ще се въздържаш, ще се контролираш. Ако си бил ленив, като дойде Духът, ще искаш пак да бъдеш ленив, но ще се поразмърдаш и Духът ще ти каже: „Стани да поработиш.“ Като дойде Духът при стария човек, старият пак ще е такъв. Ще слушате наставленията на Духа, за да могат вашите вътрешни състояния постепенно да се изменят. Някой мисли, че като влезе в Божествения път, изведнъж ще се измени. Това е друг процес. Ще се измени човек само тогава, когато се роди изново от Бога. Тогава – да, но сега още се приготовляваме. Някои от вас се приготовлявате за този процес. Някои ще кажат: „Аз не съм ли роден сега?“ Ти си роден, но това раждане носи в себе си известни страдания, изпитания – хиляди работи носи. Но това Божественото се отличава. Писанието казва: „Роденият от Бога грях не прави.“ Роденият от Бога не умира.

Всички се стремите към Божественото раждане. Като дойде то, влизате в нова област. Казано е в Писанието: „Човек трябва да се отрече от себе си, трябва да вдигне своя кръст.“ Това са всички неща, преди да се родиш от Бога. Всичко това ще дойде – преди да се родиш от Бога, тогава този кръст ще влезе в тебе. Бог казва: „Ще обърша всички сълзи от тебе.“ То е рождение от Бога. Бог няма да ви остави така. Аз толкова години съм ви учил. Някои казват: „Ние още не знаем как да говорим. Нека да узреем, да станем учени, да дойде Духът, и тогава ще се научим да говорим, и тогава ще проповядваме.“ Тази философия не издържа критика. В България дойдоха много американски мисионери. Някои от тях искат да се научат на български и тогава да говорят, и никога не научиха български. Десет-петнайсет години учиха, и не можаха да научат и си отидоха. А пък други мисионери дойдоха и правеха погрешки, когато говореха български, и много хубаво се научиха на български. А пък другите не искаха да правят погрешки и не говореха, и затова не научиха. Тези българи в Америка, които чакаха да научат английски добре, че тогава да говорят, не можаха да научат лесно.

Тези, които се занимават с търговия, могат да загрубеят. Англичаните

туриха философията, че говорят меко – да остане мекотата, да не я изгубят. Изучаването пътя на истината е както когато изучавате един чужд език. Вие ще говорите за любовта. Как ще говорите за една любов, която не сте учили? Някой се оплаква от жена си. Апостол Павел се оплаква от един трън. Какво предполагате разбира апостол Павел под „трън“? Плътта трябва да тръгне, непременно, по пътя на Духа, за да стане в нея едно преобразуване. Има борба между Духа и плътта. Вие всички имате сега една много трудна работа. Някой път виждам, че плътта у вас е мъж – не се подчинява. А някой път, като се влюби, подчинява се. Тогава е жена. Тези състояния се променят. Човек мисли, че е мъж, и човек мисли, че е жена – това са състояния. Да кажем, че има същества в света, които не се мислят нито жени, нито мъже, а се мислят човеци. Човек е онова вечното, което с Бога живее, и в което Бог обитава, а пък това – мъжът и жената – са преходни състояния, в които човек прогресира и които са потребни за човешката еволюция. Но един ден човек трябва да напусне мъжката и женската форма и да дойде до съвършената форма.

Та този въпрос, за мъжа и жената, не го разрешавайте сега, както растенията не разрешават въпроса, защо духа вятърът. Ако те питат защо си жена или защо си мъж, ти кажи: „За мене сега това е най-доброто. А за в бъдеще аз ще бъда нито мъж, нито жена.“ Христос казва: „Които се сподобят с бъдещия век, нито се женят, нито за мъж отиват, но са като ангелите.“ Няма да бъдат мъже и жени, но ще бъдат в друга една степен на развитие.

Въпросът е сега, в този живот, да се самовладате, а пък онова е за далечното бъдеще. Какво значи да се самообладате? Някой от вас казва, че е неразположен духом поради някоя малка причина. Да допуснем, че имаш само сто лева в джоба си и искаш да купиш една книга и да я четеш, или искаш да отидеш на разходка. Но парите не стигат. Книгата няма да може да вземете и на разходка не ще може да отидете, и сте умислени. Че защо сте умислени? За вас е по-добре да нямате тази книга и да не направите тази разходка. Може да вземете тази книга от някой приятел назаем. Ти се изпитваш в случая. Ако разбираш законите, ще разбереш, че те изпитват. Ти ще си кажеш: „Тази книга ще дойде при мене.“ А пък за разходката – като нямаш пари за билета, ще си кажеш: „Значи предвидили са да отида пеш.“ И си кажи: „Много хубаво.“ Допуснете, че богати хора, които се качват с аероплан на планината, и вие бъркате в джоба си и виждате, че нямате пари. Ти тогава иди пешком. Това ще ти вземе десет часа, но като се върнеш, ще имаш това, което с аероплан не се добива.

Като вървите в живота, има методи на самовъзпитание, които трябва да

прилагате и трябва всички да се поощрявате един друг. И трябва разнообразие, а не еднообразие. Ако аз бих водил един клас от хора, които се молят, щях да наредя така. Ако класът има трийсет души, щях да разделя „Отче наш“ на трийсет части, и на всеки човек ще кажа откъде да започне, тъй че да прочетат молитвата като един човек. Един да каже първата дума, втори да каже втората дума и тъй нататък, докато дойде до края. Да има едно разнообразие. Сега не че като четем всички заедно, не е хубаво, но ако се употреби гореказаният метод, ще се внесе разнообразие. Например един ще каже една дума и тогава ще обърнеш внимание следващата дума кой ще я произнесе, после – третата дума, и ще видиш какъв израз дава на всяка дума.

Някои, като произнасят „Отче наш“, бързат. Не, полека ще произнасяш „Отче наш“. (Учителят произнесе: „Отче наш, Който си на небето…“ и прочее – веднъж много бързо и веднъж много бавно.) Ще слушаш кой как говори, за да видиш какво е вътре в неговата душа. Като се произнася една молитва, трябва да се обръща внимание на съдържанието. Всяка дума съдържа известна сила. Тая дума трябва да отиде в невидимия свят и да има отглас.

Ние четем „Отче наш“, но когато дойдем до обикновения си живот, всеки си живее, както иска. Срещам един беден човек, един просяк, и му казвам: „Ти в неделя в два часа следобед ще дойдеш у дома на гости.“ И като дойде, сварявам му една картофена супа. Аз, като го срещна, му давам адреса си. Аз му давам само една картофена супа, той като излезе вън, аз го наблюдавам дали е научил урока си. Ако той е вече завършил и научил урока си, той, като излезе, ще се помоли и ще благодари, а пък ако не си е завършил урока, ще излезе гневен. Тогава ще си кажа: „Този има нужда още да си учи уроците.“ Втория път ще го повикам пак да дойде в неделя, и няма да му дам супа, а само сух хляб. Той ще го погледне, ще го остави и ще си замине.

Та казвам сега: в света Бог ви изпитва по разни начини. Някой път ви дава картофена супа. Близо сте до Царството Божие, но още една стъпка трябва. Някой е останал на сух хляб, някой е без пари, някой е без обуща, някой е без шапка, някой е без юрган. Всичко това са изпитания за тебе. Изпитват те. Ти благодари. Понеже ти не си се молил, сега, като си без юрган, ще зъзнеш и се молиш. Кое е по-хубаво, да спиш или да се молиш? Да се молиш е по-хубаво, отколкото да спиш. Казано е в Писанието: „Стани ти, който спиш!“

Връзката между Бога и нас – там е силата ни. Тази връзка е тъй важна, както устата ни е връзка между въздуха и нас. Постоянно влиза въздух

отвън в дробовете. Връзката с Бога е оная врата, през която Божиите благословения постоянно влизат в нас. Връзката с Бога е врата, през която постоянно минава животът и се движи. Осите пробиват черупката и смучат сок. В духовния свят ние трябва да постъпим, както насекомите. Извади черупката и вземете само соковете, черупката оставете за другите хора. Не отлагайте нещата.

Привилегия е да знаеш как да изпълниш волята на Бога, да знаеш как да живееш на земята.

„Добрата молитва“

Петнадесета лекция на Общия окултен клас
9 януари 1935 г., сряда, 5 часа
София – Изгрев

---

* аваландж (англ.) – лавина
** калъпсъз (тур.) – безформен, свръхестествен, ненормален
*** Сен калъпсъз! (тур.) – Ти си ненормален!

Книги:
* Ново раждане
Ако говоря (Общ окултен клас. Четиринадесета година (1934–1935). Том I. София, 2003)
21 беседи от 26 септември 1934 г. до 20 февруари 1935 г.
Начало: 05:00
Пасаж: 1 Коринтяни 2:12–16

1935_01_13 Причинният свят
утринно слово

ПРИЧИННИЯТ СВЯТ

Понякога добрите работи произвеждат лоши последствия, а лошите – добри последствия. Това е твърдение, което трябва да се докаже.

Като четете Притчите, за пример, виждате, че в тях са изнесени много правила, едни от които са абсолютно верни, други – относително верни, а трети са неясни, неразбираеми. Тези правила са извлечени от опитността на хората. Понякога човек не знае къде да приложи някое от тия правила и в какъв размер. Обаче всяко правило има своя опитна страна, свой начин на приложение. За пример, казано е, че човек трябва да работи. Колко трябва да работи и как да работи, той не знае. За пример, ако работи с ръцете си, човек трябва да знае колко време да работи. Ако работи прекомерно, ръцете му огрубяват, губят онази чувствителност, чрез която може да възприемат фините трептения в природата. Ако излага очите си на голяма светлина, човек постепенно губи зрението си и престава да възприема светлината. Той се лишава от впечатления и образи. Изобщо, ако човек се грижи и безпокои за много неща, зрението и слухът му постепенно отслабват. С тях заедно се притъпяват и останалите сетива. Като дойде до това положение, човек се обезсърчава и казва: „Да става, каквото ще“. Това е стереотипна фраза, която не разрешава въпросите на живота.

Човек трябва да живее разумно, да пази организма си, да пази сетивата си. Ако се движи по наклонена плоскост, той трябва да бъде внимателен, да не се подхлъзне и да се осакати. Трябва ли да се спусне по наклонена плоскост и да каже: „Да става, каквото ще!“ Светът е пълен с наклонени плоскости, с пързалки, по които и млади, и стари се плъзгат. Всяка работа, добра или лоша, крие в себе си поне една наклонена плоскост. Земеделецът отива на нивата си или на лозето си, за да работи, и си мисли: „Дали нивата и лозето ще дадат много плод, от който да забогатея?“ Мисълта за забогатяване е наклонена плоскост. Работѝ нивата и лозето си усърдно и с любов, а за друго не мисли. Останалата работа е Божия, тя не е в твои ръце. Мислиш ли за Божията работа, виж, че отнякъде се задал черният – западният вятър, и унищожил всичко. Дойде ли западният вятър, ще видиш, че твоята добра работа е дала лоши последствия. Човек не е господар на лошите последствия, но може да бъде господар на причините, които ги предизвикват. Всяко последствие, добро или лошо, има свои причини.

Като е дошъл на земята, човек трябва да учи, да различава проявите и последствията на доброто и на злото. За пример, ако не мисли, човек вади криво заключение за нещата и казва, че доброто всякога пълни чувалите на хората, а злото всякога ги празни. Не е така. При известни случаи доброто пълни чувалите, а при известни случаи ги празни. Същото се отнася и до злото. Понякога злото пълни чувалите на хората, а понякога ги празни. Задачата на човека е да изучава кога се пълнят чувалите и кога се празнят. Когато взима жито, за пример, човек гледа да напълни чувала си добре; когато дава, той гледа чувалът да бъде по възможност по-празен. Забелязано е, че хора, които имат големи, широко отворени очи, обичат повече да взимат, отколкото да дават. Тия, на които очите са малки, обичат повече да дават. Ако очите са чрезмерно малки, човек дава, но със стиснато сърце.

„Който пази закона, е разумен син.“ (– 7-ми стих.) – Под думата „закон“ се разбира Божия закон. Значи, който изпълнява Божия закон, той е разумен син. Всички хора говорят за Божия закон, но имат ли ясна представа кой е Божият закон? Може ли художникът да нарисува лицето на човек, който изпълнява Божия закон? За да изрази дълбочината на човешките чувства, художникът слага дълбоки сенки под очите на лицето, което рисува. Всъщност сенките представляват ли дълбочината на чувствата? Тъмните работи не са всякога дълбоки. И разбойникът замисля тъмни работи, без да бъдат дълбоки. Някои казват, че светлото лице показва светостта на човека. Не всякога светлото лице е лице на светия. Високите планински върхове, които се осветяват от слънцето, ни най-малко не са светли. Щом слънцето се скрие, те показват своята тъмна страна. Като гледат, че светят, хората се въодушевяват от светлината им и казват: „Тази планина свети“. Тя свети, без сама да е светла. Планината е светла дотолкова, доколкото се огрява от слънчевите лъчи. Скрие ли се слънцето, вие виждате истинското ѝ положение.

Като четете 28-ма глава от Притчите, вие срещате такива мисли, които непременно трябва да се изяснят. Не се ли изяснят, вие изпадате в заблуждения, каквито постоянно срещате в живота си. „Който отклонява ухото си да не слуша закона, и самата му молитва ще бъде мерзост.“ (– 9-ти стих.)

„Който заблуждава правите в лош път, той ще падне в ямата си; но непорочните ще наследят добрини.“ (– 10-ти стих.)

Като четете Притчите, виждате, че някои от правилата на миналото не са валидни за днешните времена. Сегашните хора се нуждаят от повече неща. Малкото дете се задоволява с малко храна, а възрастният – с много храна.

Обаче можете ли да кажете на детето да яде повече, а на възрастния да яде по-малко? Ако живее разумно, човек определя количеството на храната си в зависимост от възрастта си, от разбиранията си, от изискванията на своя организъм и т.н. Разумно ли е малкото дете да яде много, а като стане 20-годишен момък да яде като за 20 деца? Това не е разумно. Разумността изисква от човека и като дете, и като възрастен да яде умерено. И в младините си, и в старините си разумният човек яде малко. Какво можем да кажем за работата? Много ли или малко трябва да работи човек? И това зависи от работата, от разбирането на човека, от начина, по който работи, и т.н. Ако умее да работи, с малко работа и усилия човек свършва много неща. Ако работи умствено, човек не трябва да се преуморява. Умори ли се, той може да се осакати.

Мъчнотиите в човешкия живот се дължат на това, че понякога човек не знае какво да каже, какво да направи и т.н. Какво ще говорите на гладния? Ако решите да го морализирате, да философствате с него, той ще каже: „Остави тази работа за друг ден. Сега съм гладен, искам да ям. Ако имаш нещо за ядене, дай ми; ако нищо нямаш, остави ме свободен, да търся хляб“. Какво ще говориш на жадния? В дадения момент той се нуждае от вода. Какво ще говориш на глухия за музиката или на слепия за красивия свят? И двамата ще намерят, че не си дошъл на време при тях и не разбираш техните нужди. Всяко нещо е ценно на времето и на мястото си. Изпуснеш ли времето и мястото за него, то се обезценява.

„Когато праведният тържествува, слава е голяма.“ (– 12-ти стих.) Кога тържествува праведният? Когато работи. Като работи, той минава за съдия и раздава правда. Този осъди, онзи осъди и се радва, че всичко става за слава Божия. Едно трябва да знаете: и като праведен, и като грешен, човек трябва да работи. Как ще работи човек? Съзнателно и с Любов. Щом работи с Любов, той всякога ще има резултати. Когато работи, човек е радостен; когато почива и вижда придобивките си, той пак е радостен и весел. Когато дава, човек е сериозен; когато взима, той е весел и разположен. С това се обяснява произходът на радостите и скърбите. Значи, когато дава, когато плаща дълговете си, човек страда; щом изплати дълговете си и започне да взима, той се радва.

Съвременните хора се натъкват на противоречия и при доброто, и при злото, и не знаят как да се справят с тях. Представете си, че един добър, честен човек заема държавна служба, която е свързана с големи отговорности. От време на време държавата му отпуща големи суми, да извършва известни начинания. Той е изпълнителен към задълженията си, но понякога си услужва с отпуснатите от държавата пари. Щом дойде срока за предаване на известно предприятие, той е готов да даде точна

сметка за работата, която е свършил. Обаче случва се, че друг чиновник го замества и веднага иска да представи сметка за парите, да даде отчет за извършената работа. Ако този момент го завари в някаква нередовност, той плаща скъпо за разхода, който е направил. Добре е започнал този чиновник, но зле свършва. Не може ли неговият заместник да отложи работата? Новият чиновник е строг, изпълнителен. При това обещано му е голямо възнаграждение, ако може да прегледа всички работи на това учреждение и да ги постави в ред и порядък. Той казва: „Законите на държавата са строги към всички и трябва да се изпълняват“.

Това са разсъждения, които водят към два различни резултата. Първият чиновник разсъждава по един начин, а заместникът му – по друг начин. Ще кажете, че човек трябва да бъде буден. Той може да се ползва и като буден, и като спящ. Понякога и като буден не може да се ползва, и като спящ пак не може да се ползва. Какво ще кажете, ако в дома ви дойде бирник да събира данъците? Ако не можете да платите данъците си, какво се ползвате от това, че сте заспал или сте буден? Близките ви могат да кажат на бирника, че спите и не можете да излезете вън, но важно е какво той ще каже. Бирникът ще каже: „Моля, събудете го веднага. Той трябва да се яви при мене още сега“. Ако пък сте буден и не искате да излезете, защото сте неразположен, бирникът пак ще каже: „Моля, веднага да излезе вън!“ Изобщо, няма положения в света, които да не поставят човека в противоречия. Той трябва да бъде разумен, да знае как да се справя с противоречията си.

И тъй, противоречията и мъчнотиите съществуват вън и вътре в човека, но важно е как ще се справи с тях. Има противоречия, с които човек лесно се справя, но има и такива, с които не може да се справи лесно. За пример, ако живеете под наем в една къща, на която покривът е открит някъде, а дъждът влиза в стаите ви, това е противоречие, с което лесно се справяте. Вие напускате къщата и отивате в друга, която е здрава, със здрав покрив. Какво ще правите, обаче, ако къщата е ваша? Като започне да вали дъжд, вие казвате: „Дано вали малко, да не тече в стаите“. Ако дъждът вали само половин час, добре ще бъде. Какво ще правите, ако непрестанно вали цели три дена? От този дъжд къщата ви може значително да пострада. Това е противоречие, с което човек трябва да знае как да се справи. Не знае ли, ще носи последствията му. Не е достатъчно само да знаете как да се справяте с противоречията, но същевременно трябва да знаете дали дадено противоречие може да ви допринесе някаква полза.

Противоречията имат смисъл тогава, когато човек може да се ползва от тях. Животът е пълен с противоречия, които трябва разумно да се използват. За пример, слушате някой да казва, че не трябва да яде много,

не трябва да пие много, не трябва да се въздържа. Зависи от какво трябва да се въздържа. Ако е въпрос за пиене на спиртни питиета, добре е човек да се въздържа. Обаче, ако е въпрос за пиене на вода, там въздържанието няма място. Ако е за ядене, добре е човек да яде малко, никога да не преяжда. Обаче, както пиенето, така и яденето са процеси не само на физическия, но и на умствения и на сърдечния свят. В който свят човек преяжда, в този свят ще страда. Ако яде умерено, човек ще страда умерено.

И тъй, когато някой казва, че страда много, това показва, че много е ял и пил. Колкото по-малко страда човек, толкова по-малко е ял и пил. Някои хора искат да ядат малко, за да не страдат. Други пък, понеже са забравили, че като ядат малко, малко страдат, искат да ядат много, за да блаженстват. Всъщност излиза точно обратно. Значи от човека зависи много ли да страда или малко. Някой се оплаква, че имал големи страдания. Кой е виновен? Щом иска да не страда много, нека яде и пие по-малко. Като знаете, че страданията зависят от яденето и пиенето, вие можете да предсказвате, дали даден човек ще страда много. Видите ли, че много яде и пие, ще му кажете, че го чакат големи страдания. Яденето и пиенето се отнасят до света на чувствата. В умствения свят законът за яденето е точно обратен. Който яде много в умствения свят, той малко страда; който яде малко, много страда. Който много сее, много жъне; който малко сее, малко жъне. Въпросът за сеенето и в умствения, и във физическия свят е един и същ. Изобщо, дойдете ли до законите на физическия, на чувствения, или на астралния и на умствения свят, ще знаете следното: това, което е вярно за физическия свят, не е вярно за астралния; и това, което е вярно за астралния свят, не е вярно за умствения. Като знаете това, вие трябва да бъдете разумни и съобразителни, да се нагаждате според условията и законите на света, в който сте попаднали.

Оттук заключението: всеки свят има свои закони. Следователно говорите ли за Любовта, и за нея можете да кажете същото, т.е. Любовта във всички светове има свои методи на приложение. На физическия свят Любовта има свой метод на приложение; в астралния свят Любовта има свой метод на приложение; в умствения свят Любовта има свой метод на приложение; в причинния свят Любовта има свой метод на приложение. И най-после, дойдете ли до Божествения свят, и там Любовта има свой специфичен метод на приложение. Следователно във всеки свят Любовта се прилага по свой специфичен начин. Приложите ли я във всички светове по един и същ начин, вие ще създадете цяла катастрофа. На физическия свят, от обич към детето си, майката го храни много, да бъде силно, здраво, но с това тя му причинява големи страдания и го осакатява. Влезе ли в умствения свят, майката изразява любовта си по друг начин, но пак го

осакатява. Като иска да запази силите му, да бъде здраво, тя не му дава да учи много, вследствие на което детето остава невежо. Човек трябва да знае какви закони да прилага. Някой иска да не страда. В кой свят иска да не страда? Ако избягва страданията в астралния свят, той трябва да яде малко. Дойдете ли до света на сърцето, т.е. до света на чувствата, малко ще ядете. Ако искате да не страдате в сърдечния свят и си наложите няколкодневен пост на физическия свят, вие съвсем ще се объркате. Докато е във физическия свят, човек трябва да яде умерено; ако е в астралния свят, той трябва да пости; ако е в умствения свят, трябва да се въздържа; ако е в причинния свят, той е свободен да прави, каквото иска. Защо? Защото в причинния свят не се вършат престъпления. Каквото престъпление или зло да направиш на някого, то веднага се превръща в добро. В причинния свят всеки може да направи зло само на себе си, на никое друго същество. И като си причини някакво зло, той сам ще се мъчи. В Божествения свят пък съществува само добро. Там Любовта служи за мярка на отношенията. Божественият свят е свят на Любовта.

Като говорим за петте свята – физически, чувствен, умствен, причинен и Божествен, хората се спират пред причинния и Божествения – тях не познават. Първите три свята им са познати, защото се движат повече в тях. Като слушат да им се говори за причинния свят, те се чудят как е възможно там да не може човек да прави зло на другите, освен на себе си. Не само зло не могат да правят на другите, но и добро не могат да правят. Направят ли добро на някого, доброто пак се връща към тях. Доброто и злото, което човек прави в причинния свят, в края на краищата се връща към самия него. Значи в причинния свят няма нито злосторници, нито добродетелни хора. Влезе ли добродетелен човек в причинния свят, всичките му добрини пропадат. Както книжните пари губят стойността си, така и добрините на човека в причинния свят губят своето значение. Следователно искате ли да бъдете добри хора, научете се първо да правите добро на себе си. Правите ли добро на себе си, вие сте на прав път. Ако правите добро на другите хора, вие сте на крив път. Защо? Защото това добро не е добро за вас. Истинско добро, което води човека в правия път, е това, което преди всичко е добро за него. Не е ли добро за него, а добро за другите хора, то не е добро. Докато е на земята, човек не може да познае дали доброто, което прави на другите, е добро и за него. Това се познава само в причинния свят. Приложете същия закон и при храненето. Ако яденето, което предлагате на другите, е вкусно първо на вас, то ще бъде вкусно и на другите. Онзи, който разбира и оценява нещата, може да бъде мярка, с която да определя постъпките и отношенията си с другите хора. Някои правят добро с цел да бъдат добре на онзи свят. Те искат там да им се плаща за доброто, което са направили. Мислят ли така, те са на крив път. Преди всичко те няма да познаят ония, на които са правили добро.

Познаването на другите е в зависимост от познаването на себе си. Вие можете да познаете колко добър и умен е един човек по това, доколко познавате своята доброта и разумност. Човек трябва да се стреми да подобри живота си във всички светове. Това се постига, като мисли и работи първо за себе си. Като казвам, че човек трябва да мисли първо за себе си, нямам предвид онзи груб, свещен егоизъм. Под думата „себе“ аз разбирам Божественото в човека. Първо ще мислите за Божественото в себе си. Като задоволите нуждите на Божественото в себе си, вие едновременно задоволявате нуждите на Божественото и в другите хора.

Мнозина живеят на земята, но от време на време се запитват какъв ще бъде животът им на онзи свят. В това отношение те приличат на онзи крадец, който живял 90 години и през целия си живот само обирал хората. Като наближил края на живота му, той извикал един проповедник да му поговори за онзи свят. – „Какво има там?“ – запитал крадецът. „Може ли и там да се краде? Има ли хора на онзи свят за обиране? Аз живях 90 години на земята и прекарах само в обири. Като обирах хората, изпитвах голямо удоволствие. И на онзи свят не искам да се откажа от своя занаят.“ Проповедникът му отговорил: „На онзи свят не могат да се вършат обири, кражби, престъпления“. – „Щом е така, не искам да отида там. Аз не се интересувам от такъв свят.“ Наистина, няма какво да прави един крадец на онзи свят. Като дойде до заминаване за другия свят, мнозина се противопоставят, не им се иска да отидат там. Ако направим сравнение между тях и крадеца, ще излезе, че и те са подобни на него. И те така крали цял живот и сега не им се отива в свят, в който не могат да прилагат занаята си. Не, човек трябва да работи, да изкарва прехраната си по честен начин.

Човек трябва да работи! Дали е във физическия, или в духовния свят, работа се иска от него. Той ще отговаря за всяка своя мисъл, за всяко свое чувство и желание. Той трябва да ги приложи първо за себе си, а после за другите. Не прави ли същото изворът? Преди да има вода за себе си, той не може да даде на другите. Изворът дава от изобилието си. Човек трябва да бъде извор, да дава от изобилието на своя живот и на другите. Ако коритото му е празно, какъв ще бъде неговият живот? Ще каже някой, че хората не са добри. Защо не са добри? Защото не са му дали това, което е очаквал. Наистина, като изучавате живота, ще видите, че всички хора, които дават, които работят за другите, минават за добри. Престанат ли да дават и да работят за другите, не са вече добри хора. Това е относителна преценка за човека. Докато някой ви помага, лекува, вие го считате за добър човек. Особено е добър, ако нищо не ви взима. Много лекари лекуват без пари, но и природата не търпи това. Тя балансира силите си. Ако лекува беден човек, тя плаща за него. Ако лекува някой богат, тя

изисква от него да плати. Заплатата на природата се дава в злато, чиста монета. За всяко добро, направено от природата или от някой приятел, човек непременно трябва да плати. По какъв начин? По какъвто и да е начин, но да стане компенсация между изразходваните и придобити енергии.

Сега всички слушат, но искат да чуят нещо ново. Какво ново ги интересува? Те искат да се научат да лекуват. С една дума те искат да им се даде някаква дарба. Това не може да стане даром. Човек трябва да работи върху себе си, да развие известна дарба, да не чака наготово да му се даде. Всеки сам трябва да съзнае, че е добър за себе си и няма защо да прави усилия в това направление. Всеки в себе си трябва да каже, че е добър. За да подържа добротата си, първо човек трябва да има отношение към Бога, т.е. към Божественото съзнание в себе си. После вече идват отношенията към ближните.

Първото посещение, което човек трябва да направи със ставането си от сън, е да отиде в Божествения свят – в света на Любовта, и да се разшири, да се приготви да люби Божественото в човека. После ще отиде в умствения свят, където може да яде много, без страх, че ще се разболее от ядене. После ще посети астралния свят, където ще яде малко. Иска ли да си хапне повече, той ще слезе още по-долу, във физическия свят, където го чака голямо изобилие.

За да си изработят правилна философия за живота, хората трябва да познават своите прояви, да се разбират. Те живеят едновременно на физическия, в сърдечния и в умствения свят, но като не разбират законите на тия светове, понякога разменят нещата от единия в другия свят. Щом не могат да поставят всяко нещо на мястото му, те се натъкват на противоречия, вследствие на което страдат. Слушате някой да се оплаква, че е болен, че ще умре от глад. Той е болен, защото е в астралния свят, където трябва да яде малко, а не е привикнал на този живот. За да се излекува, лекарите му препоръчват силна храна, повече ядене. По този начин той слиза на физическия свят, където има голямо изобилие на храна. Едно трябва да знаете: Докато сте в астралния свят, вие ще ядете малко. В астралния свят ще бъдете пчели, ще ядете малко, за да не си създадете нещастия. Щом сте на земята, ще имате стомаха на човека. Като влезете в астралния свят, ще имате стомаха на пчелата. И най-после, като влезете в умствения свят, ще имате стомаха на слона – там много се яде. Значи това, което е благословение за умствения свят, не е благословение за астралния; благословението за астралния свят пък не е благословение за физическия. Не може ли да се справи със законите на тия светове, човек изпада в противоречие, в каквото се намерили селяните на едно село,

които получили един слон от турския паша.

Приказката за този слон е следната. Един турски паша отишъл в едно българско село на гости. Домакините го приели много любезно, нагостили го добре. На заминаване от селото пашата се обърнал към селяните с думите: „Благодаря ви за добрия прием. За благодарност ще ви подаря един слон, да ви върши работа“. Те благодарили на пашата за слона, но не знаели как да го впрягат на работа. Цели пет години слонът прекарал в селото, без да работи, но през това време селяните обеднели. Защо? Слонът изяждал на ден по пет крини ориз. Те го хранили само, без да го използват. Един ден пашата срещнал един от селяните на това село и го запитал: „Доволни ли сте от слона?“ – „Доволни сме.“ – „Тогава да ви изпратя още един слон.“ – „Благодаря, достатъчно ни е един слон. Вторият слон изпратете на друго някое село.“ Наистина, страшно е да храниш слон, без да го използваш за работа.

Съвременните хора страдат от неразбиране на живота, който Бог е вложил в тях. Те страдат от това, от което и селяните страдали – не знаят как да използват слона – това силно, здраво животно. Противоречията в живота на човека показват, че той не разбира нещата. Щом се натъкне на известно страдание, той трябва да се запита отде иде това страдание и защо иде. Като разбере, че страданието иде от физическия свят, човек може да се качи в астралния свят и да се освободи от него; ако страданието иде от астралния свят, човек може да се качи в умствения; ако иде от умствения свят, човек може да се качи в причинния, където работите се нареждат добре. Ще кажете, че за да нареди работата си добре, човек трябва да мисли. Как трябва да мисли човек? Той трябва да мисли не само по физическия начин, но и по Божествен начин. Като мисли по Божествен начин, ще бъде добре за ума му; щом е добре за ума му, ще бъде добре и за неговото сърце; щом е добре за ума и сърцето му, ще бъде добре и за тялото му. За да постигне това, човек трябва да живее в причинния свят, където няма никакви престъпления. Влезе ли в този свят, човек може да направи зло само на себе си, на никого другиго. В този свят човек има възможност да се изправи. Ако всеки може да ви причинява пакости, вие сте в света на злото. За да се освободи от злото, човек трябва да напусне този низш свят и да се издигне в причинния или в Божествения свят.

Човек трябва да държи в ума си мисълта, че никой на никого не може да причини зло или добро, освен той сам на себе си. Това, което Христос е казал за самоотричането, подразбира, че всеки човек може да бъде господар на себе си, на своята съдба. Ако човек не мисли така, никой не може да му помогне. Бог, Който учи човека отвътре, всякога му нашепва: „Ти ще постъпваш с хората така, както аз постъпвам с тебе“. Искате ли да

не страдате, идете в Божествения свят. Там и душата, и умът, и сърцето, и тялото ви ще бъдат неуязвими, както Бог е неуязвим. Следователно решите ли да се оплаквате, че някой ви причинил пакост, ще знаете, че вие живеете още в един от низшите светове – физическия, астралния или умствения. Престанете ли да се оплаквате от хората, вие сте се качили в причинния или в Божествения свят. Там никой не може да ви направи зло. Там всеки човек сам може да си причини някакво зло; там всичко е неуязвимо. Опита ли се някой да причини зло на другите, той сам ще падне в това зло, т.е. сам ще падне в низките светове. Никой не е в състояние да измени законите на Божествения свят. Всеки, който е влязъл в Божествения свят и се е опитал да направи зло на някого, той веднага се е намерил на земята, между ония хора, които обичат да правят зло.

Христос слезе на земята да научи хората, именно, на този закон. Той им доказа, че макар да е слязъл на земята, пак живее в Божествения свят, където никой не може да му причини зло. Когато Савел гонеше Христа, Христос го свали от коня и му каза: „Знай, че като правиш зло на другите, ти сам правиш зло на себе си“. Като падна на земята и ослепя, Савел започна да мисли върху думите на Христос, обърна се към Него и каза: „Всичко считам за измет, само да позная Тебе Единнаго, Истиннаго Бога, Исуса Христа“. От този момент той се нарече Павел, прие Христовото учение и започна да проповядва. Наистина, няма по-велико нещо за човека от това, да познае Христос, да разбере, че не може да прави зло, но и на него не могат да правят зло. Осъзнае ли това, той е свободен, щастлив човек. Такива са всички хора, които прилагат законите на Божествения свят.

Като наблюдавам хората, виждам, че някои живеят на физическия свят, вследствие на което работят много. Други живеят в астралния свят, вследствие на което малко работят, малко ядат и малко мислят. Трети живеят в умствения свят, затова мислят много. Малцина влизат в причинния или в Божествения свят, най-много за две–три минути, като с експрес, и бързат да слязат на земята. Те разправят, че са видели ангелите, видели са крилете им. Те се лъжат, никакви криле не са видели. Крилете на ангелите са на земята. Желая ви да отидете в причинния свят и да прекарате там поне една седмица. Животът в причинния свят е много евтин. С малко пари вие можете да си вземете стая в един от големите хотели на милосърдието, на разумността. Там дават и храна, и дрехи, и облекло. Като напуснете този свят, ще ви изпратят с големи подаръци. И така, разграничавайте добре нещата и поставете всяка работа на своето място: физическата – за физическия свят, астралната – за астралния, умствената – за умствения. След това качете се в причинния свят, да видите причините на всичко, което става на земята. Разберете ли причините на

нещата, ще се освободите от всички противоречия. В причинния свят всяко нещо е на мястото си. Обаче, ако разглеждате Божествения свят от физическо гледище, със законите на физическия свят, вие няма да имате ясна представа за него. Моралният свят не може да се разглежда нито чрез законите на физическия свят, нито чрез законите на астралния свят, нито чрез законите на умствения свят. Физическият, астралният и умственият свят са относителни светове – светове на доброто и на злото. За да познае себе си като човек, за да познае ближния си и да разбере причините на нещата, човек трябва да напусне тези три свята и да влезе в причинния свят. В причинния свят човек ще разбере защо резултатите на физическия свят не са такива, каквито човек ги очаква. Човек иска да бъде богат, учен, щастлив, а въпреки това не успява. Защо? Защото той се стреми към богатство без да подозира, че богатството е в него. Той иска да бъде щастлив без да подозира, че щастието е в него. Той иска да стане учен без да подозира, че науката е в самия него. Той иска да следва университет, да стане учен. Защо не следва университета на Любовта, да се научи правилно да обича? Обаче на физическия свят това е немислимо, както е невъзможно на физическия свят да имаш здраво тяло, в астралния свят – здраво сърце и в умствения свят – здрав ум. На физическия свят телата се разрушават, в астралния свят – сърцата се разрушават, а в умствения свят – умовете се разрушават.

В кой свят нещата не се разрушават? В света на душата. Душата пък живее в Божествения свят. Следователно, за да не се разрушава, човек трябва да живее на земята, но да прилага законите на Божествения свят. Това значи между мислите, чувствата и постъпките на човека да има съответствие. Понеже хората не могат да спазят това съответствие, те постоянно се оплакват едни от други. Те казват: „Къде ще отиде краят на този свят?“ За никакъв край въобще не трябва да се говори. Едно трябва да имате предвид: нова философия е нужна на хората. Всички се нуждаят от нова философия за живота. Според тази философия физическият живот изисква едно нещо, астралният – друго, умственият – трето и т.н. Човек трябва да знае във всеки даден момент в кой свят се намира и какво трябва да прави.

Мнозина питат, ще се познават ли на онзи свят. Познаване има само между душите, между ония, които живеят в Любовта. Вън от Любовта никакво познаване не съществува. На физическия свят хората един ден се познават, а на другия не се познават. Това не е познаване. Това са търговски отношения. Да познаваш някого, това значи да го обичаш. Обичаш ли го, достатъчно е да чуеш името му, да го зърнеш отнякъде, за да се развеселиш. Ще кажете, че животът е сериозен, не можете да бъдете радостни. Човек е сериозен, когато не разбира живота. Ако се смее много,

той пак не разбира живота. Дойде ли до положение нито да е много сериозен, нито да се смее много, човек става годен за ученик. Вие трябва да станете кандидати за ученици. Докато не мисли право, човек се смее. Щом се намери в затруднение, той става сериозен. И единият, и другият се намират в положение на дете, което иска да бере плодове от градината на съседите си. Като минава край градината, детето се смее, иска да даде вид, че нищо не мисли. Щом влезе в градината да къса плодове и пъдарят го улови, детето става сериозно.

Сегашните хора страдат и се питат защо идат страданията. Много просто – пъдарят ги е хванал. С други думи казано: хората страдат, защото не постъпват както трябва нито във физическия, нито в астралния, нито в умствения, нито в причинния свят. Те не постъпват добре, защото искат по изкуствен начин да бъдат щастливи. Вместо да станат щастливи, те сами си създават нещастия. Докато живее във физическия, астралния и умствения свят, човек не може да бъде щастлив. Тези светове представляват ровка почва, която постоянно се руши. При тези условия човек не може и не трябва да търси щастието си в своите мисли, чувства и постъпки. Човек живее в полета, покрити със снегове и ледове, които постоянно се топят. Той живее в области, потънали във вода, в която и той сам може да се удави. Изобщо човек живее в неустойчиви светове. В който и свят да влезе, навсякъде ще се намери при трудни условия. За да се справи с тези условия, той трябва да се трансформира, да мине в друго състояние. Ако иска да живее добре на физическия свят, човек трябва да се превърне в млекопитаещо. Физическият свят е свят на мъчение. Ако иска да живее добре в астралния свят, човек трябва да се превърне на риба. Астралният свят е воден. Ако иска да живее добре в умствения свят, човек трябва да се превърне на птица. Ще дойде ден, когато човек ще живее в астралния свят. Този свят сега се приготвя да стане годен за живеене. Сега се оформя твърдата почва в него. Също така се оформя твърдата почва и на умствения свят. Когато влезе в астралния и в умствения светове като жител, човек ще може по-добре да разбере причинния свят. Като придобие опитностите на трите свята, човек ще влезе да живее в причинния свят. Когато стане жител на причинния свят, човек става вече светия.

Хората се оплакват от противоречията на живота и се питат кога ще се оправи този свят. Докато е на земята, човек всякога ще има противоречия. Единствената възможност на човека да се освободи от противоречията на живота се състои в това, да направи поне една разходка в причинния свят, да разбере причините на нещата. Като се върне оттам, той ще се примири с мъчнотиите си и ще бъди годен за работа. Йоан казва: „Чух цялото създание да възхвалява Бога“. Значи ще дойде ден, когато всички живи същества ще разберат Божиите пътища и закони и ще въздадат хвала на

Господа. От този ден никой на никого няма да пакости. Днес хората страдат, едни на други си причиняват страдания от неразбиране на великите закони на Битието. Докато живеят в старите си разбирания, хората ще бъдат в положението на богатия, който като замина за другия свят, поиска пак да заповядва на бедния Лазар. Той трябваше да се разкае, да признае погрешката си по отношение на Лазара и да помоли Аврама да му помогне да се просвети, да изправи живота си. Следвате ли новите разбирания, вие ще се намерите в положението на Лазара, който след смъртта си отиде в лоното на Аврама.

И тъй, искате ли да излезете от трудностите на живота, откажете се от разбиранията на вашите баби и дядовци. Вие говорите за нови разбирания, а ходите по пътя на вашите деди и баби. От дясната ви страна стои вашият дядо, отляво – баба ви, а вие в средата, между тях, и разговаряте. Дядо ви живее в умствения, баба ви – в астралния, а вие – на физическия, но и тримата сте недоволни. Всеки намира, че светът, в който живее, не е добре създаден. Как трябва да се създаде? Нека всеки от вас даде свой план и аз ще го представя на Бога, ще кажа, че искате подобрението на света. Ще кажете, че досега никой не е ходил на онзи свят и затова нищо не може да ви се каже. Прави сте. Всички, които са напуснали този свят, са минали транзит през него, не са се спирали. Ще дойде ден, обаче, когато хората ще отиват на онзи свят и ще прекарват там, колкото искат. Тогава светът ще се оправи. Сега, понеже хората минават транзит през онзи свят, те виждат само едната му страна и казват: „На физическия свят трябва да се работи, в астралния – да се яде, а в умствения – да се мисли“. Обаче и като работи, и като яде много, и като мисли много, човек пак няма да разреши въпросите. Следователно смисълът на живота не е нито в многото работа, нито в малкото; нито в многото ядене, нито в малкото; нито в многото мислене, нито в малкото. Смисълът на живота се крие в Божествения свят.

Следователно искате ли много работа, идете във физическия свят; искате ли много ядене, идете в астралния свят; искате ли много мисъл, идете в умствения свят; търсите ли доброто, идете в Божествения свят. Ако работиш малко на физическия свят, болен си; ако ядеш малко в астралния свят, недоволен си; ако мислиш малко в умствения свят, глупав си. И обратно: ако много работиш на физическия свят, даровит си; ако много ядеш в астралния свят, богат и щедър си; ако много мислиш в умствения свят, умен си. Добри неща са тия, но те не разрешават въпросите. Докато сте млади, вие можете да работите, да любите, да ядете. Щом остареете, не можете да работите, не можете да обичате, не можете и да ядете много. Докато сте млади, много работите, много чувствате и мислите, много ядете, но и противоречията ви са много. Щом остареете, и яденето, и

чувстването, и мисленето, и работата намаляват, но и противоречията намаляват. Старият мисли само за едно: Какво е било в младини и какво е сега.

Искате ли да се освободите от противоречията на живота, идете в Божествения свят, където царува доброто и любовта.

> Проявеният Дух в Любовта, проявеният Дух в Мъдростта, проявеният Дух в Истината носи всичките блага на живота, на Единния, Вечния Бог, извор на всички блага, в Когото всичко се обединява.

Утринно слово от Учителя, държано на
13 януари 1935 г., София, Изгрев.

1935_01_13 Здравото учение
неделна беседа

ЗДРАВОТО УЧЕНИЕ

„Но ти говори, което подобава на здравото учение“.

„В начало бе Словото“.

Ще прочета втора глава от посланието към Тита.

„Духът Божи“.

„Но ти говори, което подобава на здравото учение“.

Светът е едно от най-великите учреждения, което великите хора помнят. Светът е едно от най-великите учреждения, което разумните хора помнят. По-велико учреждение от него няма във видимия, в материалния свят. Това, което ние наричаме природа, в нея текат едновременно три процеса. Единият процес е чисто физически, другият го наричат астрален или чувствен, а третият е динамичен, умствен или разумен процес. Освен тези три има и други процеси, но те са трите основни процеси. На физическото поле човек минава през тези три процеса, които някой път работят диаметрално противоположно един на друг. Има някои противоречия, които мнозина философи обясняват. Противоречията произтичат от нарушаването на един от тия процеси. Някой казва, че е неразположен. Другите около него могат да кажат, че този човек не е разположен, защото или обуща няма, или дрехи, или шапка, а в същност неразположението му се дължи на една основна причина този човек не е ял – нищо повече. Основната причина за неговото неразположение е, че този човек не е ял, а всичко друго е второстепенно. Каквото и да философствуват другите, прави са. Не е ял човекът, храна му трябва, а другите неща ще дойдат постепенно. Не е лесно да се уреди този въпрос с икономията в живота. – Защо? Понеже природата го е уредила. А ние искаме да наредим един нов свят. Ние сме влезли в стълкновение с този свят. Природата има едно разпореждане, и ние имаме друго разпореждане. Ние позволяваме на богатите да ядат изобилно, а на сиромасите не позволяваме, – те трябва да ядат малко. Казваме: Този човек е богат, той разполага, може да яде много, а онзи е сиромах, той трябва да яде само сух хляб, той не трябва да яде много. Това е наше разпореждане, обаче природата казва: Богатите да ядат по-малко, а сиромасите ще ядат повече. Че е така, виждаме от това, че на всички богати хора тя е развалила стомасите, а на сиромасите не е развалила. Учените хора, като разглеждат този въпрос, искат да си обяснят коя е причината за това. Те искат да си обяснят това с обстоятелството, че учените хора не знаят как да се хранят или друга някаква причина. Богатият трябва да яде много малко, понеже нищо не работи, а цял ден си матахара краката. Под думата матахаране аз подразбирам мърдане на

краката само, т. е. нищо не работи. Мърдането на ръцете и това не е работа. Мърдането на главата и това не е мисъл. Мърдането на сърцето още не показва, че то чувства. Че краката се движат, това още не показва работа. Че мозъкът се движи, това още не е мисъл. Вие мислите, че всяко мърдане е работа. Действително зад всяко мърдане има нещо разумно, но това мърдане е извън вас. Някой път вие не знаете защо се мърдате. Това мърдане е произволно. Често вие правите някои неволни движения.

Сега аз искам да направя разлика между онова, което ние разбираме и разбиранията на съвременните хора. Разбиранията на съвременните хора са до толкова прави, доколкото се простира тяхната опитност. И наистина, доколкото те са разбрали, били като философи, писатели, държавници или други, всеки счита, че това, което върши е право. Защо? Защото той има добро желание в себе си. Доколкото човек знае нещата, дотолкова е изправен. Често хората говорят за неща, които не знаят. Те са нагазили в една област, която не познават. Тъкмо хората си дадат мнението за нещо и току виж, че природата изменила това нещо. Защо? Природата не счита за меродавни нашите мнения. Ние описваме природата, обясняваме законите ѝ и казваме: Законите на природата са такива и такива. До някъде те са верни, но някъде не са верни. Природата ни най-малко не е това, което и както я описват. Нито научно нашите мнения са верни. Има неща, които са верни, но има неща неверни. Това не значи, че всичко е невярно. Например някои учени казват, че земята във вътрешността си е огнена. Най-новите учени, обаче, казват, че вътрешността на земята е твърда. В центъра си земята е по-твърда, отколкото по периферията си. Как ще разберете това, когато същевременно казват, че долу земята има много висока температура. Твърдост и температура са две несъвместими неща, защото ние знаем, че при голямата температура нещата не могат да бъдат твърди. Това е един философски, математически въпрос, за който се изискват много доказателства. За да се обяснят нещата научно трябва да се говорят, да се доказват, да се убеждават хората. Защото не е достатъчно само да се предположи нещо, то трябва да се докаже с ред изчисления и научни данни. Иначе те могат само донякъде да се приемат. За всяко нещо трябва да се направи поне един малък опит. Някъде опитите излизат сполучливо, а някъде несполучливо. Един американски професор правил опити пред студентите си с едно ново изобретение, което било силно взривно, но като видял, че опитът излиза несполучлив, казал на студентите си: Бягайте! И професорът, и студентите, всички избягали вън от лабораторията. След като избягали станал голям взрив. Тъй щото при такава страшна експлозия, няма какво да се говори и пита защо и за какво: Трябва да се бяга вън – нищо повече. Казвате: Колко глупав излязъл този професор? – същото се случва и с вас. Често и вие бутнете някоя малка част на вашия мозък и веднага се произвежда голям взрив. В тази част има

някое избухливо вещество и като не знаете как да го пипнете, произвеждате цяла катастрофа, от която с месеци не можете да дойдете на себе си. Някой път дойде някоя мисъл във вашия мозък, бутне някое място не на време и изведнъж у вас се яви желание да се самоубиете. Друг път дойде такава мисъл в мозъка ви, че събуди вашата гордост и вие започвате да мислите, че всичко знаете и разбирате, че всичко можете да направите и каквото кажете е вярно. Да, много неща са верни, но има и много неверни работи, от които съвременната култура страда. Има много ненужни страдания, от които хората могат да се освободят. От единия до другия край страданията на хората произтичат от едно вътрешно неразбиране на живота. И това, за да се освободят, хората казват: Това е по наследство от баща ни, от дедите ни и т. н. Дядото пък казва, че е от неговия дядо и прадядо и т. н. Така е, но де е причината на нещата? Най-после ние дохождаме до първата причина, която е създала нещата. И тогава питам: Какво е имала предвид природата да ви измъчва или друго нещо е имала предвид? Сега ще ви дам един пример. Представете си една млада, красива мома, която по цели дни седи и си мечтае да се ожени за някой красив млад момък, да има една красива дъщеря, която да порасне, че кой как я види да каже: Ето тази е дъщерята на онази майка. Така си мисли младата, красивата мома. Няма нищо лошо в това. Напротив, това е отлично, красиво, благородно е всичко това. И всичко това се случва така както момата си мечтае. Намери се красив момък, оженят се, роди се красива дъщеря, но гледате, че един ден друг млад момък се прикомандировал при тази мома, иска да я вземе за своя жена. Те го гонят, хокат го, от една страна го пъдят, той от друга влиза, докато най-после той задигне, заведе я в дома си. Питам: Какво е постигнала майката с тази своя красива дъщеря? Това донякъде е преувеличение, но изразява една истина. Казвам: Много от нашите красиви идеи и чувства, много от нашите красиви постъпки са като тази красива мома, която един ден момъкът ще задигне. Какво ще остане тогава от нас? Какво остава от това, което ние сме родили? Или ще обясня това нещо с други думи. Един изобретател открие нещо, работи, мисли по един въпрос цели 20 години, но един ден той подшушне някому, че има някакво ново откритие и не забелязва, че дойдат някои и му го задигнат. Той остава без нищо, с празни ръце, на чист понеделник. Кой от двамата е на правата страна? Единият съжалява, че му откраднали идеята, а другият се радва, че идеята му прогресирала. Питам: Идея може ли да се краде? Не може да се краде. Идея може ли да се патентова? Не може да се патентова. Вие мислите, че идеите могат да се патентоват и ги патентовате на общо основание. Когато някой вземе идеята ви и я тури на работа, защо трябва да страдате? Радвайте се, че той я е патентовал. Какво лошо има в това, че я патентовал. Нека я патентова. Нали тази идея трябва да влезе в света, да помага на хората?

Сега аз идвам до съществените въпроси в живота. В природата съществуват известни течения, посоките, на които трябва добре да се познават. Ние трябва да знаем всяка мисъл, която иде към кой свят принадлежи и отде иде. Трябва да се знае дали тази мисъл е от физическия от материалния свят, дали е от чувствения свят или най-после от умствения свят. Защото законите във физическия, чувствения и материалния свят се различават диаметрално противоположно. Също така се различават и методите на тия три свята. Докато сме на земята, в живота на изложението, ние трябва да се справяме и с трите процеса едновременно. Например, вие считате, че ако ядете много, това не е добре. Да, многото ядене е нередно, но трябва да знаете каква храна да употребявате. Ако ядете от най-хубавата храна и то необходимото от нея количество, вие ще бъдете добре, но ако приемете в стомаха си някаква груба храна и то повече отколкото трябва, с това вие ще извършите едно престъпление. Природата точно е определила работата за своите работници. Тя никога не обича да изнасилва работниците си. Тя е турила в стомаха на човека десет милиона клетки, т. е. десет милиона работници да работят като готвачи. И понеже знае, че тези работници са като хората сприхави, тя ги е поставила на едно место да не мърдат, както са заковани столовете в народното събрание, завинтени са да не се местят. На десет милиона работници в стомаха тя заповядва и те я слушат. Голямо учреждение е стомахът на човека. Ако на един работник се плаща само по един лев на ден, това са десет милиона лева само за учреждението на стомаха. Ами още колко трябва да се плаща на останалите работници в човешкия организъм! Да оставим това на страна, но ако човек би направил едно математическо изчисление, да види колко скъпо коства на природата, той би се засрамил. Годишно за човека се харчат около 250 милиона лева български. Това е голям бюджет. Но има и още един бюджет, с който се посрещат разноските на човека. А това е само за временните му разноски 250 милиарда лева. И след всичко това при такъв голям бюджет, отпуснат за човека, той е недоволен от положението си и казва, че е сиромах. Не знае човек колко скъпо струва на природата. Сега един полски химик е правил опити да пречиства нечистия въздух, да го озонира така, че да го превърне в планински въздух, като го освободи от прах и да го направи годен и за здрави, и за болни хора. Съвременните хора никак не мислят отде иде мисловната енергия, с която те мислят. Те не подозират даже колко скъпо коства един грам от мисловната енергия. Това е материалистично казано: Колко коства един грам мисловна енергия. Но докато тази енергия се приготви за умовете на хората, специални същества слизат от особено високи светове и преработват тази енергия докато най-после тя стане годна за земята. Не мислете, че човешкият мозък функционира при една и съща енергия. Различна е енергията, при която стомахът функционира, различна е енергията на белите дробове, различна

е и тази на мозъка. За да се образува формата на една благородна, възвишена идея в човешкия мозък, за това се изисква специфична енергия, която обхваща само горната част на мозъка. Тази идея (енергия) може да се схване само от горната част на челото. Долната част на челото може да схване друга идея. Горната част на мозъка в много хора не е така добре развита, вследствие на което те не могат да съберат тази енергия, която е необходима за тяхното подигане. Те не могат да развият в себе си тези органи, с които могат да възприемат тази висша енергия. Ето защо всеки от вас първо трябва да постави в себе си въпроса за възможността на своето подигане. Погрешно е за него, ако той е още в света и се забавлява с неща, които не му принадлежат. Погрешно е за един студент от университета да се занимава с буквари на първото отделение. Погрешно е за него да се занимава с малки работи. Погрешно е за нас да се занимаваме с въпроса какво ще придобием. Погрешно е за нас да се занимаваме с въпроса, какво трябва да правим. Ние говорим за въздържанието, че трябва да се въздържаме. Според мен днес хората страдат главно от въздържанието. Да ви кажа сега, (де) работи въздържанието. Онези, които обичат да пият казват, че водата е за жабите и се въздържат да пият вода. Те казват: Винце, винце трябва да се пие, а да се въздържаме от водата. Следователно, хората днес страдат от въздържание, не искат да пият това, което природата дава. Те страдат именно от въздържание, а въпреки това всички проповядват въздържание. Въздържанието в този смисъл съществува от памти века. Днес хората се въздържат и от храната. Те казват: Растителната храна е за говедата, а за хората е месната храна. И тези, които се въздържат от месна храна или ядат растителна храна ги считат за прости хора. Други искат да ни убедят, че въздържанието от месна храна е вредно, защото за човека е определено месна храна. Преди исторически времена още е съществувала една култура, която се е хранила по един естествен път. От тогава учените се разделиха на два лагера: Едната половина от тях поддържа, че хората трябва да се хранят с растителна храна, а другата половина поддържа, че те трябва да се хранят с месна храна. Онези, които препоръчваха месна храна я направиха обща. Тази храна е почти навсякъде. Днес малко има въздържатели от месната храна. Също така и от птиците, малко има между тях, които се хранят с вегетарианска храна, само гълъбът се храни със зрънца, а другите се хранят повече с мушици – те са месоядци. Ако отидете между рибите, там няма да намерите вегетарианци, те почти всички се гълтат едни други. От млекопитающите пък малка част се хранят с растителна храна. Та казвам: Съвременните хора страдат от въздържание да не се хранят с онова, което природата им е дала, но да се хранят с това, което те мислят, че им е полезно. Те основават храненето с месо, като поддържат, че тази храна е по-компресирана, по-сбита, по-хранителна. Обаче месната храна, която животните са приготвили не е толкова хранителна, защото в процеса на развитието си, животните са извадили от

храната всички хранителни елементи и са оставили от нея само непотребните, тия, които именно хората употребяват за храна. Например храната, която употребява свинята, отива за поддържане на нейния организъм, а това, което наваксва и остава, тя употребява за намазване на своите органи. Хората, като употребяват тази мас мислят, че тя е полезна за техния организъм и пригодена за тях. Също така има и литература, която аз наричам месна литература. В този смисъл има два вида литератури – месна и растителна литература. От месоядството произтичат всички нещастия в света. Когато Христос дойде на земята искаше да внесе едно въведение и затова каза: „Който не яде плътта ми и не пие кръвта ми, няма живот в себе си". Като не разбраха смисъла на думите му, те се обърнаха към Него и го запитаха: „Как е възможно да се яде плътта? Нима затова се родиха тия хора? Нима за това трябва да следват това учение?" Те казваха, че светът страда именно от ядене на месо. Но Христос им каза: Плътта нищо не ползува, но словото (което) ви говоря, то ползува човека. Значи в разбирането е всичко. В какво седи силата на растителната храна, която природата ни дава? Силата на всяка храна седи в Словото, което тя включва и използува. Или другояче казано: Ако вземете боб и го посеете на припек, той ще бъде по-хранителен от онзи, който е посят на усойничаво място. Същото може да се каже и за картошките. Ако имате плодна градина, изложена на припек, тя ще даде по-добри плодове, отколкото онази, която е изложена на усойно място. На пръв поглед това изглежда противоречиво. Онези, които са правили опити, виждат, че има голяма разлика между онова, което е садено на слънце и онова, което е садено на усойни места. Следователно, всяка храна, която е изложена на слънце, е по хранителна от друга, която не е била на слънце. Същото може да се каже и за идеите. Всяка идея, която е родена при благоприятни условия, тя не е осакатена, както онази, която е родена при неблагоприятни условия, при големи мъчнотии. Такава идея не може да допринесе нищо от това, което светът от нея очаква. Сега ще направя един паралел. Корените, които се спущат дълбоко в земята, вършат отлична работа, но в отглас на тях се явяват клонищата на живота. От корените ние не можем да очакваме това, което очакваме от клонищата. Идеите, които се зараждат в корените, трябва да дадат своите плодове в клонищата. Следователно, ако идеите на нашия физически живот не спуснат корените си дълбоко в този свят, и не дадат плодовете си в Божествения свят, тези корени не са разбрали живота. Това означава, че човек се познава по плодовете си. Значи, дали корените са се развивали добре, това се познава по самите плодове; и дали плодовете са добри, това говори за състоянието на техните корени. Следователно, вие можете да познаете дали сте в права посока или не напълно, по плодовете на вашите мисли и на вашите чувствувания. Ако вие се смущавате когато времето се разваля, вие не разбирате какво нещо е светът. Ако като чувате гръмотевици, вие се

уплашите, пак не разбирате живота. Ако се плашите от една температура от 35–40 градуса студ, вие не разбирате природата. Ако се плашите от земетресения, от кризи, от сиромашия, вие не разбирате нито природата, нито живота. Или, ако считате, че богатството е благо, вие пак не разбирате живота. Богатството и сиромашията, учението и славата, всички тия неща хората ги народиха. Той казва: „Не търсете слава от човеците, но търсете слава от Бога“. Човешката слава няма да освободи човека. Казвате: Човек трябва да бъде добър. Не, всеки човек сам трябва да съзнава, че е добър, а не другите хора да съзнават това. Той сам трябва да съзнава, че е добър, че е дошъл да слуша природата и да ѝ служи, като честен човек без никаква измама, без никакво безчестие. Това е истинският морал. Това е идеал. И ако така се създаде един дом, какъв спор може да има между мъжа и жената? И ако мъжът съзнава дълбоко в себе си, че е добър и ако жената съзнава, че е добра и всеки се справя със себе си, животът нямаше ли да тече по-добре? – Много по-добре щеше да бъде. А сега всички ние сме намесени във възпитанието на другите, а сами оставаме невъзпитани. Един турски бей давал наставления на сина си, , но меко, кротко, с любов. По едно време влиза в стаята един от неговите слуги, и беят започва да го ругае, да му казва лоши думи, които сега няма да произнасям. Обаче синът на бея се обръща към баща си и му казва: Татко, защо казваш на слугата ханзир, гяур? Защо на мене говориш по един начин, а на него по друг начин? Нали и той е чадо на Бога? Аз съм твоят син, а той е син на Бога. Ти на мене даваш морал, а сам не следваш този морал. Трябва ли и аз един ден като тебе да казвам на слугите си същото? Значи, ние трябва да следваме един морал. Ще приведа същия пример в друга форма. Един гръцки свещеник, няма да вземам пример с български свещеник, проповядвал в църквата учението на Христа и казвал: Братя християни, Христос казал, че който има две ризи да даде едната на сиромасите. Както виждате сериозна работа е това учение. Като чула тази проповед, попадията се върнала дома си и започнала да мисли върху думите на Христа. В това време покрай дома им минал един просяк, отбил се в къщата им да иска нещо. Тогава попадията си казала: Попа има две ризи ще дам едната на просяка. Дала ризата и била доволна, че изпълнила една от заповедите на Христа. Като се върнал от църквата, попът започнал да търси нещо в дрехите си и казал: Попадия, де е ризата ми? Дадох я на един просяк, който току що сега мина. Ти нали казваше, че Христос е казал, който има две ризи да даде едната на бедните. Това се отнася за другите хора, но не и за нас.

Съвременните хора търсят един морал, който да засяга другите хора, а не тях самите. Досега е било така, но правото учение първо трябва да засегне нас лично, ние да го опитаме върху себе си и ако то е право за нас, ще бъде право и за другите. След като дадем едната риза на ближния си, трябва да

видим как ще се почувствуваме от това. Христос е казал: „Ако имате две ризи, дайте едната на брата си“. Казвате, че това е старо учение. Какво ще правите само с една риза, като дойде време да се приперете? Хубаво, тогава имайте четири ризи, та двете да дадете на брата си, а двете да оставите за себе си. Тъй щото, ако имате две ризи и не можете да дадете едната на брата си, тогава увеличете ризите си. Ако имате четири ризи, двете на сиромасите и двете за себе си. Ако имате осем ризи, четирите ще дадете на сиромасите, а четирите ще оставите за себе си. Следователно, ако две ризи са ви малко, направете ги осем. Това значи: Увеличете доброто в себе си. Увеличете силата на своя ум, увеличете силата на своето сърце, увеличете силата на своето тяло? Казвате: Да бъда учен, да бъда силен човек. Силният все ще направи някакъв грях. А, не е така. Ще ви приведа един пример. Представете си една гладна, изнемощяла въшка. Тя изглежда тиха, кротка като някой светия. Но ако тази въшка я поставите в главата на кого и да е, тя веднага ще покаже своя характер, ще видите, че не е толкова смирена, колкото изглеждала по-преди. Също така може да се каже, че постът не прави човек по-добър. Постът е един метод, той е за добрите хора, не е за лошите. Признавам едно: Че постът укротява лошите хора, а добрите подобрява. Едните укротява, а другите подобрява.

Казвам: При сегашния развой на хората, всички ви правят упрек, че в новото учение сте ставали неспособни за живота. Тогава аз ще направя едно възражение: Кои са причините, че Франция, която върви по старото учение е на израждане? Статистиката показва, че французите, които живеят по старото учение, не се размножават. И славяните, които не водят морален живот, и те не се размножават много. Кои са причините за това? Причината за това седи някъде дълбоко. Френският народ се е спънал в чувствата си – нищо повече. И това, че сега във Франция се намалява раждаемостта, причините се крият в астралния свят. Ще ви приведа един пример. В Германия, в сегашните времена, във времето на един от сегашните, нови германски императори, се случило следното нещо: Германският император отишъл един ден в една от видните евангелски църкви да слуша един от младите проповедници, който бил много красноречив и добър проповедник. Като чул да проповядва, германският император казал на министъра, който го придружавал: Този проповедник говори отлично, но изглежда, че не е добре платен. Трябва да му се увеличи заплатата, да получава повече, да се подобри положението му, да работи по-добре. Той е способен човек, заслужава да се възнагради. След десетина години, императорът пак минал покрай същата църква, влязъл вътре да чуе сега как проповедникът проповядва, но останал зачуден, когато не чул неговия глас. Тогава той се обърнал към министъра и попитал: Защо онзи виден проповедник не проповядва вече? Министърът отговорил: Петелът кога затлъстее престава да пее. С това аз не искам да

кажа, че затлъстяването е вредно, защото и изпосталяването е вредно. И затлъстяването, и изпосталяването са крайности. Ние мислим, че като имаме всички условия, ще бъдем добри. Можем да бъдем по-добри, но съвсем ще замлъкнем. Забелязано е, че онези хора, които се хранят много и които нямат големи мъчнотии, затлъстяват повече. Сърцето на тези хора се обвива с мас. Но ако почнат да ги гонят от едно място на друго и сърцето им ще си дойде на своето място.

Сега мнозина се запитват защо са страданията в света? Страданията в света са дошли, защото хората минават през една област на астралния свят, светът на страстите, на чувствата, дето те искат да се удоволстват с всичко, което им е дадено. Но това е отровата на цялото човечество. В следствие на това, те минават през ред страдания, изпитания, разочарования. Почти всички съвременни хора са отровени, в следствие, на което са крайно недоволни: Едни са недоволни от жена си, други – от мъжа си, трети от децата си, четвърти от майка си, пети от работата, от занятието си, вследствие, на което са готови да умрат и казват, че не струва да се живее. Питам: Де ще отидеш като умреш? Ти ходил ли си в онзи свят да знаеш какво е там? Под онзи свят разбирам онзи разумен свят, на разумни същества, които разбират нещата. Това е, според мене, разумния свят. Сега, аз не искам да ви проповядвам едно морално учение, да ви казвам, че трябва да бъдете добри или че сте добри. Вие сте много добри, но носите последствията на хиляди поколения преди вас. Вие мислите, че каквото знаете, е все право. Не, от всичко, което знаете, ще хвърлите настрана 75 на сто, а ще оставите само 25 на сто. Само този процент е право. Този е опитът, до който съм дошъл чрез наблюдения и проверки. От всичките ви знания и опитности, само 25 на сто издържат, а останалото никак и никъде не издържа. Това, което ви говоря, издържа при всички условия. Аз наричам морален човек онзи, който издържа на всичките изпитания. Туриш го пред отворената каса, минава, заминава, не се изкушава, казва: Парите не ме интересуват. Туриш го пред красиви жени, погледне към тях мине-замине, не се изкушава, но казва: Тези жени нека живеят добре с мъжете си. Не се изкушава. Той гледа на жените като на свои сестри. Турете го голям чиновник някъде – не се изкушава, на нищо не се подава, никаква власт не го увлича. Туриш го на професорска катедра – издържа – от нищо не се изкушава. Туриш го в сиромашията – не се обезсърчава. Туриш го на легло като болен не се отчайва – на всичко издържа. Този човек има морален стабилитет. Легне болен, но си пее, не иска да знае. Дойде лекар, пипа пулсът му и казва: Имаш температура 41 градуса, ще умреш. Не, аз от 41 градуса не умирам. И от 42 градуса не умирам, нито от 45 градуса умирам. Тази температура може да плаши страхливците, аз не се плаша. Човек с убеждение не умира. Достатъчно е само идеята, която той поддържа, да е привързан към нея съзнателно. Ще

приведа един такъв пример за изяснение на идеята. Този пример е от американския живот. Един богат американец имал млада, красива жена, която много обичал. Той не могъл да живее без нея. Случило се, че тя заболяла сериозно и трябвало да лежи известно време на легло, вследствие на което отслабнала много. Той викал лекари, най-после събрал 10–15 лекари да направят консулт, да кажат последната си дума. Като я прегледали внимателно, лекарите повикали мъжа ѝ и казали: Няма какво, ще си приготвите да понесете удара, който съдбата ви носи. Според нашите сведения от науката, намираме, че жена ви няма да издържи на тази болест. Тя ще си замине, и вие трябва да я приготвите. Тя е много слаба, за да може да се бори с болестта. Той се разплакал, но отишъл при жена си. Като го видяла със заплакани очи, тя го попитала: Кажи ми искрено, какво казват лекарите за болестта ми? Те казват, че няма да издържиш, сериозно е положението ти. Тя не заплакала, но се обърнала към мъжа си с думите: Тогава аз ще трябва да се приготвя да замина, но ще те моля само за една услуга. Обещай ми, че ще я направиш. Мъжът се замислил и казал: Ако е такава услуга, че мога да я направя, ще ти обещая, но ако не е от характер да я изпълня, ако не е по силите ми, не обещавам. Може тогава да изляза с неиздържано обещание. Ти кажи какво искаш. Виж, понеже много те обичам, искам да ми обещаеш, че след смъртта ми няма да се жениш за друга. Това не мога да ти обещая. Аз съм слаб към жените, мога да се оженя и да не издържа на обещанието си. Щом е така, аз тогава не умирам. Въпреки това, че лекарите казали, че ще умра, но аз не умирам. И ще ти докажа, че няма да умра. Тя станала веднага от леглото си и на другия ден още била здрава. Ако една жена не умира и е в сила да противодействува на смъртта само за да не дойде друга жена на нейното место в дома ѝ, трябва ли ние да излезем по-слаби от нея и да не издържим на всички изпитания за една велика идея, която поддържаме в себе си? Ако тази идея е велик идеал на Любовта, не трябва ли да издържим всичко заради нея? Мнозина казват: Това нещо е невъзможно за мене. Ето в какво отношение нещата са невъзможни. Невъзможно е за човека да скъса изведнъж едно гемеджийско въже. Но ако той вземе една игла и всеки ден го къса нишка по нишка, това въже след известно време ще се скъса. Следователно, само с една малка игла може да го скъсаш, затова не казвай, че не можеш да скъсаш въжето. Само че ще отиде за това повече време. Щом дойде въпроса за доброто, никога не допущай една мисъл, че не можеш да направиш нещо. Дойде ли въпроса за доброто кажи: Мога, само че се изисква малко повече време. Също така трябва да знаете, че онзи, който ви обича, той е готов за вас да направи всички жертви. Ако баща ви и майка ви правят всички жертви за вас, коя е причината за това? Това е Любовта, която ги заставя да правят тези жертви. Вземете птичката, която отглежда малките си. Тя по цял ден ходи да събира храна, да ги нахрани, но като пораснат, тя ги пуща на свобода да

отидат на работа. Значи, Любовта е, която прави всичко в света. Щом имаш Любов, всичко можеш да направиш. Като нямаш Любов, нищо не можеш да направиш. И моралът седи в същото. Ако искаме да успяваме в света, ние непременно трябва да имаме Любов. Законът, който извличам е следният: Бащата обича сина си, понеже мяза на него. Майката обича дъщеря си, понеже мяза на нея. Доброто, което бащата съзида в себе си, го жертвува за сина си, като мисли, че и той ще направи същото за света. Бог, Който ни обича и ни е създал, е вложил всичко хубаво у нас и иска да бъдем изразители на хубавото, на красивото, което съществува в света. Той може да ни даде повече, отколкото ние съзнаваме. В този смисъл, всеки може да бъде не само поет, но и музикант; не само музикант, но и художник; не само художник, но и скулптор. Всеки може да бъде силен човек. Всичко може да бъде човек, никой не може да му тури преграда. И тогава хората се спъват сами като се делят на мъже и жени. Жените казват: Ние сме от нежния пол, не сме силни като мъжете. Според мене, жените оперират с най-мощната сила в света. – С Любовта. Грешката е там, че жените са употребили Любовта повече за своите изгоди, отколкото за изгодите на своите ближни. Жените са употребили Любовта повече за своето изкушение. Според мене жените остаряват от много Любов. Зъбите им опадат от много Любов. Очите им отъпяват пак от много Любов. Жените престават да говорят от много Любов. Те престават да работят от много Любов. Не мислете, че това е упрек, но аз казвам как се е проявила от хиляди години неразбраната Любов. Понеже жената е дете на човека, нейният идеал трябва да бъде, да стане като баща си. Тя трябва да бъде като баща си. Трябва ли да срещнете една жена да грохне да търси кой я да обича? Жената няма какво да чака и да търси Любов от другите. Тя самата е извор, от нея трябва да тече Любовта навън. Жените казват: Мъжете трябва да ни дадат условия. Ако е въпрос за умствено отношение, те са прави. Но в астралния свят, жената е силна по Любов. Жената трябва да бъде силна в астралния свят, а мъжът трябва да бъде силен в умствения свят. Любовта на жената трябва да бъде сърдечна и да има в себе си топлина. Любовта на мъжа трябва да бъде умствена и да има в себе си хладина. Като влезете в Любовта на мъжа, да се чувствате под сянка, като че лъха приятна хладина към вас, след като сте били нажежени до температура 45 градуса. От любовта на мъжа лъха хладина към вас, а от любовта на жената излиза топлина, под която телата растат и се развиват. Сега аз говоря за принципите на растенето, при което се изисква топлина. А за разбирането и приложението на любовта се изисква хладина, понеже при тази хладина нещата не се развалят. Ако поставят един плод при нормални условия, под известна топлина, при която влагата да не се изпарява, този плод не може да (отиде) дълго време, той ще се развали. Но ако го поставят при нормални условия, може да се запази без да се развали.

Следователно, много от нашите идеи, много от нашите чувства се развалят по единствената причина, че Любовта на жените не е с такива трептения, с каквито трябва да бъде, не е с такава топлина, с каквато трябва да бъде, а (и) Любовта на мъжете не е с такава хладина, с каквато трябва да бъде. Като говоря за мъжа и за жената, аз имам предвид самия човек вътре в себе си. Ако дясното полушарие на човека не е хладно, и ако лявото му полушарие не е топло, той не е нормален човек. За да бъде човек нормален, непременно дясното му полушарие трябва да има нормална топлина и лявото му полушарие трябва да има нормална топлина. Този закон е верен не само по отношение на полушарията на човека, но и по отношение на камерите в човешкото сърце Двете камери на сърцето му имат по-голяма топлина, а другите две – по-голяма хладина – те са хладилници. Същият закон се отнася и до тялото на човека: Дясната му страна трябва да бъде по-топла, а лявата по-студена. Тук законът е обратен. Ако при бъдещето възпитание на децата се спазва този закон, ще видите колко лесно се възпитават децата. Нова хигиена се изисква от децата. Сега виждате, че дясната страна на тялото у децата е студена, а лявата е топла, вследствие на което каквото и да им разправяте, нищо не излиза. Ако дясната страна на мозъка е топла, а лявата студена, всичко ще върви наопаки. И след това казвате: Да бъде волята Божия! Как може да бъде Волята Божия, щом човек така се проявява? Човек трябва да се проявява така, както е създаден от Бога. Всеки от вас има едно правило, по което може правилно да постъпва. Казвате: Как ще знаем това правило? Когато вие постъпвате съобразно този велик закон, вие ще чувствувате в себе си дълбок мир, един полет на ума си, разширяване в сърцето си. Тогава вие ще се чувствувате силен спрямо окръжаващите, ще имате силна вяра и нещо топло ще лъха от вашия организъм. При това положение вие сте бодри и всичките ви работи ще вървят добре. Този е пътят, по който трябва да вървите. Това всеки е чувствувал. Щом направите най-малкото нарушение, веднага иде обратния процес. След това иде плач, окайване, разкайване, отчаяние, изповядване. Всичко това е хубаво, но животът не седи в изповядването. Животът седи в онова здравословно състояние, като погледне човек лицето си, да види в него Бога, да знае, че е в хармония с Него. Като погледнете лицето на природата, да знаете, че тя и вие сте в хармония помежду си, да има отзвук помежду ви и дето ходите, тя да ви познава и вие да я познавате. Това е здравото учение.

Мнозина казват: Какво е учил Христос? Христос е учил, че сърцето на човека трябва да бъде топло, а умът му трябва да бъде студен. Душата на човека трябва да бъде изпълнена с живот, а човешкият дух трябва да бъде изпълнен със сила. Защото силата е носителка на студенината в себе си. Който е силен, той е студен. Който има живот в себе си, той има и

топлина. Но животът съдържа едно качество повече, отколкото самата топлина. Всичко обаче е в приложението. Като се приложи това нещо, човек ще може да се самовладее. Понякога вие се самозаблуждавате като не познавате своите състояния. Аз съм правил ред опити и наблюдения в това отношение. И вие можете да сте забелязали тези неща. Например, в присъствието на някои хора вие сте страхливи, а в присъствието на други не сте страхливи. В присъствието на някои хора сте нетърпеливи, а в присъствието на други сте търпеливи. Това не е ваше състояние, това е състоянието на другите хора, които вие чувствувате и се отразяват като ваши. Като влезете между учени хора, и вие ставате учени. Като влезете между невежи и вие ставате невежи. В дадения случай външните хора, външната среда е израз на онова, което и вие усещате. Често казвате, че сте невежи. Не се плашете, това е състоянието на средата, в която сте влезли. Ама сърцето ми е съвсем изстинало. Не е изстинало сърцето, това е състоянието на средата, в която сте влезли. Средата е студена. Ако днес е студено вън, кой е причината за това? Студът в света. Когато в природата е студено, тя иска с това да застави хората да мислят. Когато иска да внесе повече чувства в хората и да подобри чувствата им, природата внася повече топлина, и ние казваме, че времето е топло. Днес, например се решава един важен въпрос за германците, те гласуват на кого ще се падне Саарската област след плебисцита. Времето вън показва, че европейските народи трябва да мислят, да разрешат въпроса умно, а не по чувства. Ако решат въпроса умно, няма да има никакъв спор, но ако не го разрешат умно, ще остане един промеждутък временен.

Сега тези въпроси са временни. За нас кой е съществeният въпрос? И вие имате един плебисцит. То е, всеки човек чувствува дали хората го обичат или не го обичат. Мнозина казват, че хората не ги обичат, не го уважават. Да, много малко обич има между хората. Не ми говорете за любов. Ако влезете добре облечен, с хубаво, ново палто, със самурена кожа около яката, с хубава шапка, цилиндър или друга някаква, с хубави обуща, със златни пръстени на ръцете, банкерът веднага ще стане с голямо почитание към вас и ще ви каже: Заповядайте, господине, какво обичате? След това ще ви разпита какъв сте, отде сте, какъв е баща ви и като разбере, че разполагате с голямо богатство ще каже: На ваше разположение съм, какво желаете? И този човек мисли, че банкерът го обича. Не, той го обича заради положението му. По този случай има една приказка за Настрадин Ходжа. Отишъл той един ден на кафенето, но бил много лошо облечен. Като влязъл в кафенето, никой не му обърнал внимание. На другия ден той облякъл най-хубавите си дрехи и така облечен влязъл в същото кафене. Веднага му обърнали внимание и от всички маси започнали да го черпят с кафе. Колкото кафета му дали, той все ги изсипвал на дрехите си, като им казвал: На, пийте вие, на вас се дава това уважение. Та казвам:

Радвайте се когато сте в бедно положение, защото ще имате възможност да познаете онези, които ви обичат и почитат. Само когато сте бедни, когато се намирате в трудно, в бедно, положение със скъсани дрехи и обуща, гладували три дена, само тогава ще познаете доколко хората ви обичат и почитат и доколко вие сте указвали състрадание към тях. Иначе можете да изпаднете в заблуждение, да мислите, че сте или уважавани или неуважавани. Иначе, мнозина могат да ви пишат, че сте велик човек, че имате знание. Велик сте заради парите си, заради знанието, което имате. Сегашното знание не е много трайно, то е временно само. Какво ще бъде с това знание след хиляда години, например? След хиляда години и децата ще знаят толкова, колкото вие знаете днес. Де ще бъде вашето знание след хиляда години? Добро е това знание, което сега имате, но след време има неща, които трябва да се научат и които ще бъдат по-ценни от сегашните. Значи, трябва да оценяваме онова, което нашият ум следи; трябва да оценяваме онова, което нашето сърце следи; трябва да оценяваме онова, което нашата душа и нашият дух следят, понеже всичко това носи бъдещите възможности в себе си.

Та вие не трябва да се обезсърчавате и при най-големите противоречия, които съществуват. При най-големите противоречия съществуват и най-големите възможности. При най-големите страдания съществуват най-големите благословения. Проследете цялата история и ще видите, че всички онези народи, които са се дигали и слагали за велики, са имали най-големи страдания. В това няма никакво изключение. А всички ония народи, които са имали най-малките страдания, са имали и най-малки благословения. Апостол Павел, който минаваше за виден апостол, беше бит пет пъти по 39 удара и най-после каза: „Братя, с големи страдания и мъки ще се влезе в другия свят“. И Христос, Който дойде да спаси света, мина през най-големи страдания. Всички благожелатели на света минават през най-големите страдания. Онези, които отиват да открият северния и южния полюс също минават през големи страдания. Онези, които отиват да открият Америка и Африка, минават пак през големи изпитания. И авиаторите минават през големи изпитания. Всеки, който иска да постигне нещо, той трябва да знае, че го чакат големи изпитания. Аз говоря за изпитанията, които са в реда на нещата. Малкото дете има по-малко знания, а големият син има повече. Малкото дете е често галено от майка си, но когато порасне, когато стане студент в университета, майка му не го гали вече, тя се радва, че той учи. Настава време, когато не трябва да ни галят, а ние трябва да учим добре. Казвате, че трябва да се обичате. Ако ви дадат една програма да покажете как трябва да се обичате, каква Любов ще внесете в света? Много лесно. Представете си, че имате брашно, вода, сол и трябва да направите един хляб. Омесвате го добре, но нямате фурна да го опечете, защото сте на планината. И тук работата не е мъчна. Ще

накладете хубав огън, ще отделите после горещата пепел на страна, ще турите в нея прясната погача и ще я заровите да седи там, докато се опече. После ще я извадите, ще я издухате от пепелта и ще я изядете. Питам: Трябва ли в дадения случай да се оплаквате, че нямате удобства, това онова? Както виждате целта е постигната. В дадения случай за предпочитане е опечената пита с малко пепел отгоре, отколкото и най-хубавия хляб, изваден от някоя модерна фурна. Колкото и да е модерна, този хляб не е толкова хигиеничен. Едно е важно, брашното било то житено или царевично, да бъде съвършено чисто. Сегашните брашна какви ли не нечистотии нямат в себе си. Външно хлябът минава за много добър, но вътрешно не е така.

Сега да оставим тези неща настрана. Нашият умствен, нашият сърдечен живот трябва да бъдат съвършено чисти от всякакви примеси. Няма какво да се сърдим на миналите поколения. Още в този живот ние можем да направим известно пречистване, стига само да спазим известни правила. Когато ви дойде една мъчнотия, вие трябва да знаете, към кой свят принадлежи тя: Дали към физическия, дали към сърдечния или към умствения. И след това трябва да я разрешите съобразно тези закони. Вие не трябва да разрешавате всички неща по един и същи начин. Вие казвате: Искам да съм богат, за да правя добрини. Мислите ли, че само богатите хора правят добрини? Че всеки човек е богат. Когато един човек е надарен с ум, със сърце и със здраво тяло, може ли да се нарече сиромах? С една сладка дума вие можете да принесете на човека много по-голяма полза, отколкото ако му дадете десет хиляда лева. С тези десет хиляди лева този човек може да си купи един хубав костюм, обуща и с тях да се представя. А тъй, с една сладка дума, вие можете да произведете в човека цял преврат. Вие мислите, че реалното в света трябва да бъде резултат на вашия ум, на вашето сърце Не, това е последният опит. Физическият опит трябва да бъде винаги последен. След като сте направили един умствен опит, един сърдечен опит, най-после ще направите един опит на физическото поле, той е последният опит. Зад него вече няма нищо друго. И като направим този последен опит трябва вече да спрем. Сега ще оставим по нататък на природата. След като направите и последния опит и нямате резултат, оставете вече на природата, тя ще свърши останалата работа. Като направи опита, природата ще ви покаже начина, по който може да поправи погрешката. Ще ви приведа един пример за изяснение на идеята си. Един българин, слуга при един богат господар, носил в ръцете си парите на своя господар в една торба. Обаче, един турчин го гонил, искал да му вземе торбата с парите. Като се видял на тясно слугата започнал да се моли на Господа: Господи, моля Ти се, помогни ми да занеса парите на господаря си, защото не знам какво да говоря ако този турчин ми вземе парите. Турчинът викал след него: Стой, но българинът все бягал. По едно

време турчинът се спънал в един камък, паднал на земята и строшил крака си. Като чул охканията на турчина, слугата се върнал назад, взел го на гърба си, турил и торбата на гърба си и го завел дома си да го превържат. Вече нямало защо да бяга. Кой е виновен сега? Трябва ли да съжалявате, че кракът на турчина се е счупил? Природата, обаче, е дала последното разрешение на въпроса. Слугата показал на турчина, какво нещо е човещината, а турчинът взел да се моли да го извини, че не постъпил добре, не постъпил по Бога. От този момент българинът и турчинът станали най-добри приятели.

Сега ние сме във фазата, когато на много хора трябва да се счупят краката. На много мъже, на много жени, на много синове и дъщери, на мнозина трябва да се счупят краката. Но и мнозина трябва да ги нарамят на гърбовете си, с торба на рамо и да ги занесат в домовете си, да им покажат един добър урок, как трябва да се живее.

„Благословен господ Бог наш“.
Тайна молитва.

(Малко мъгливо, и малко студено време. Няма сняг.)

14. беседа от Учителя, държана на 13 януари 1935 г.
София, Изгрев

1935_01_16 Божествената справедливост
лекция пред общия окултен клас

БОЖЕСТВЕНАТА СПРАВЕДЛИВОСТ

„Отче наш"

Прочетоха се темите „Положителните черти на умния човек".
Умният човек пише чисто, пише на хубава хартия, на какъв да е парцал не пише. После не се пишат темите така, на такава лоша хартия, като че ли на халваджийска книга, с голяма небрежност и немарливост. Умният човек не го прави това. Като че вие сте заети с много важни идеи. Като пишеш, пиши нещо хубаво. Ето тази тема е оцапана, как ще го четат? После, той бързал. Мнозина, като сте писали темата, сте бързали като кокошката, която иска да снесе яйце, та търси полог. Някой пише тема само до каже нещо.

Умният човек не критикува, умният човек не се докача. Умният човек не гори и не изгаря. Умният човек е най-скържавият и най-щедрият човек, и най-добрият, и най-лошият човек.

Думата „лош" е относително нещо. За някои хора вие може да сте много добър, а за други да сте лош. Например някои българи постоянно употребяват на място и не на място думата „кай", и навсякъде „кай". После други постоянно употребяват на място и не на място думата „сега", а може и без думата „сега". И думата „трябва" често пъти не е на място, защото думата „трябва" подразбира едно задължение, както е някой войник, който трябва да направи нещо, или както забиват един гвоздей. Че аз не съм гвоздей. Та думата „трябва" често не е на място.

За да бъдете умни, пишете на хубава хартия. Вие всички се занимавате с много важни въпроси. И аз мога да ви опиша сега характера на всекиго по хартията, на която е писал. Мога да ви определя каква мисъл е занимавала в дадения случай ума ви. Някой искал да отиде на пощата да си пусне писмото и бързал да напусне темата, не му останало време. Друг имал рандеву [* рандеву (фр.) - свиждане, среща между влюбени] някъде и затова бързал, та нямал време да пише внимателно темата. Вие пренебрегвате малките неща и очаквате нещо. Някой казва: „Интересите на моето отечество не ми позволяват да направя това." Или казва: „Моето религиозно чувство не допуска това."

Най-първо, поправете своите погрешки, защото всяка една погрешка е една възможност да се повдигнете, като я поправите.

Някой път, като бързате, ръката ви трепери, и някои букви не са определени: някои са по-големи, някои - по-малки. Не, по-добре е да има една съразмерност на буквите, когато пишете, защото всяка една буква, която вие пишете, упражнява известно микроскопическо влияние върху вашия характер и всеки един слог, който вие казвате, упражнява известно влияние върху характера ви. Например вие казвате: „Ха... хм..." и прочее. И това упражнява влияние върху характера. Вие мислите, че може да си играете, както искате.

В природата всичко се хроникира, което правите. Понеже изразходвате при работата си известно количество енергия, и природата държи точна сметка, къде е отишла изразходваната от вас енергия, и тази енергия трябва да се навакса отнякъде. Пише се точно, къде е изразходвана и за какво, в справочните книги на природата, в акашовите ѝ книги. Та съдбата на човека е написана - всичко, каквото си мислил, чувствал и постъпвал, съзнателно или несъзнателно, като си спал или като си бил буден. Когато си спал, каквото си ритнал с крака си, е записано там. Записано е, че си се обърнал на едната и другата страна. Един умен човек се интересува, когато спиш, как се обръщаш. Аз съм гледал, когато спят хората - някой се обърне на едната страна, а пък друг, като се обърне, си свие десния крак, после си свие левия крак, а после си простре и двата крака. Или някой, като се обърне във време на спане, ще тури дясната ръка отдолу и после ще простре и лявата и ще захърка.

Вие ще кажете: „Природата с такива опити ли ще се занимава?" Хубаво, малките и големите неща се различават по това, каква част от енергията е изразходвала. Едно нещо може да е малко, но при него може да е изразходвана голяма енергия. Разумната природа се занимава с тези въпроси по единствената причина, за да види кои са причините, за да се изхарчи по-малко енергия, та хората да вървят по пътя на най-малките съпротивления.

Ако един човек прави добро за другите или го прави за себе си, къде е сега разликата? Всъщност, ако аз правя едно добро някому, за да го повдигна, то аз го правя за себе си, защото и аз се повдигам по този начин. Ако аз направя нещо, с което понижавам другиго, то аз не разбирам живота, защото аз го мисля, че той е вън от мен. Ние всякога сме склонни да направим добро някому, понеже знаем, че като направим добро, това има отражение в обективния свят. Защо ти е нужен ближният? Ближният е едно огледало, в което ти ще провериш доколко си добър, а не доколко твоят ближен е добър. Аз ще видя доколко съм аз красив. Вие ще кажете: „Огледалото не е добро." Така казвате, понеже, като се оглеждате в огледалото, и то те показва черен, и тогава казваш: „Тези огледала нищо не

струват."

Когато вие срещнете един интелигентен човек, вие веднага ще се огледате в него. Вие ще намерите, че е много умен, или че е като вас. Кога ще го намерите, че е много умен? Когато той събуди у вас повече мисъл да мислите. Защото, щом намерите, че някой човек е по-умен от вас, вие вече мислите. А пък щом намерите, че е като вас, вие не мислите. Срещнеш някого и казваш, че е много умен. Той занимава ума ви. Срещнете някой по-красив човек, той е събудил някакви мисли и чувства във вас. Та природата, с всичко, което е създала, има желание човек да мисли, да участва и после - да постъпва.

Умният човек не се спъва. Ако аз туря човека на една гладка, добра площ, какво ще се спъва той? Значи, ако се спъва човек, светът, в който се спъва, не е добре уреден. Значи умният човек не живее в един свят на спънки. Вие ще кажете: „Как така?" Една птица не живее в света на спънките. Един вол, един кон, един човек може да се спъне, но птицата не се спъва. Тя тук-там подскача и после си хвръкне, движи се в една рядка среда. Някои казват: „Много птици се спъват в своя живот." Къде се спъват - във въздуха или на земята? Една птица може да се спъне в своята лакомия. Аз веднъж видях как децата бяха спънали един паток. Те бяха нанизали едни царевици, малко варени, на един тънък конец и патокът глътнал конеца със зрънцата, и децата го държат. Той се дърпа, а те го разиграват като някоя маймуна. Това показва, че в дадения случай те са били по-умни, по-хитри от него, за да направят една малка шега. Но питам, ако на този паток два пъти му направят такъв опит, той може да поумнее. Аз съм правил опит с патките. Казват, че патките не били умни. Давам на патката кафе или боб. Тя го оставя. Давам ѝ едно житно зърно или царевично зърно -тя го глътне. По какво патката познава, че това кафе или този боб не е за ядене? Значи не е толкова глупава.

Патката лесно се справя с мъчнотиите, но ние ни най-малко не се справяме лесно. Ако човек падне в един кладенец и иска да излезе, лесно не се справя с тази мъчнотия. Човек не се справя лесно със своите мъчнотии. Казват: „Човек лесно се справя." Така се казва, но само за насърчение. Някой казва: „Човек лесно се поправя." Не, лесно не се поправя. Мъчно се поправя. (Учителят чете из една тема:) „Той лесно се поправя с благоприятните условия." Човек ли се е поставил в живота, или животът е поставил човека?

Питам, ако ти влезеш в една вода, и водата те понесе, водата ли те постави в това положение, или ти се постави сам във водата? От този пример можем да извадим криво заключение. Може да се каже така: Онзи, Който е

създал човека, Онзи, Който го е пратил, Първата причина, Тя е поставила човека в живота. (Учителят чете из една тема-) „Умният човек е всякога добър, защищава другите и мисли за другите." Когато вие искате да направите добро, вие постоянно мислите за себе си. Някой път казвате: „Аз искам да направя едно добро, за да привлека вниманието на другите." Някой път казвате: „Искам да покажа, че съм умен, за да видя какво ще кажат другите, тогава ще си дам ухото." Това са стимули. Ако няма този вътрешен стимул, човек може нищо да не каже, да си мълчи, но тогава пак има стимул. Мълчаливият понякога минава за мъдрец. Някой пита: „Ти какво мнение ще дадеш по това?" Ще кажа: „Този въпрос не го разбирам." А той, като те погледне, ще каже: „Ти разбираш, но не искаш да дадеш мнение." (Учителят чете в една тема:) „Той е изразител на Божия Дух." То е въпрос, дали той е изразител. (Учителят чете в една тема:) „Той върши това, което е научил от Бога." Ако е много страдал - да, но ако никак не е страдал? Учителят продължава да чете в темата:) „Умният човек мисли добре, храни се добре и постъпва добре." Доброто иде след храната. След като си се наял, доброто ще дойде. Преди да си се наял, доброто не може да дойде. Доброто не може да предшества яденето. Ако ти туриш доброто, ти си вече на физическото поле. Щом кажеш „добро", ти си в един свят, гдето се занимаваш с резултатите на нещата. Щом си на физическото поле, правиш опити.

Вие казвате: „Добре се храня", а някой път казвате: „Храня се добре." Или вие казвате: „Добре мисля", а казвате и така: „Мисля добре."

„При всичките условия"

Тук има една от думите, която не е хармонична. Коя е тя? Думите „при всичките условия на живота" с какво могат да се заместят.

Вие трябва да се учите да харчите малка енергия. Човек трябва да е свободен от какви да е предразсъдъци. Например може да се занимавате с изучаване на френски или английски, турски, китайски или кой да е друг език. Всеки език си има свои особености, граматически правила. По тези правила се нареждат глаголите, прилагателните, местоименията, съществителните. Трябва да знаеш къде да туриш глагола, прилагателното и прочее. Съществителните имат най-последен произход в човешкия език. Когато човек заболява умствено, най-първо се изгубват съществителните имена в паметта му, след това се изгубват местоименията, после прилагателните, и най-после остават съюзите. И когато човек почне да се поправя, думите се възвръщат в паметта в обратен ред. Съществителните се припомнят най-после. С това искат да покажат по кой ред са се създавали думите - пътя, по който са дошли думите в човешкия ум.

Вие писахте тема върху умния човек. Корен на думата „умен" е „ум". Има ли глагол с този корен? За да бъде българска думата, трябва да има глагол със същия корен. (Умува.) Англичаните казват „mind". Славяните са взели тази дума от един стар език. Думата „ум", това е свещеното „ом". А „ом" е друго произношение на думата „аум". Има спор как трябва да се произнася тази дума, „аум" или „ом". Умът е сила, която съдържа всичките качества, с които човек може в дадения случай да разполага. После ние казваме „интелект". Тая дума българска ли е? Не е. Аз по някой път тълкувам думите. „Ин" значи „вътре", „тел" значи „говори". Значи„интелект е това, което говори вътре. Интелект е това, което прави нещата видими, за да може да борави човек с тях. Това е един граматически разбор.

Има една човешка граматика и една природна. Природната граматика е безлична, а човешката е лична. Природата, когато говори, няма предвид никого, тя не се занимава с личните работи. Ти се занимаваш какъв ще бъдеш, когато отидеш в другия свят. Значи разглеждаш нещата от лично гледище. Ти гледаш крадешком едно същество, което е по-ниско от тебе, и казваш: „Аз съм по-развит от него. Това същество не е развито." Но има погрешка в твоите разсъждения. Ако ти отидеш на северния полюс като учен, и погледнеш един ескимос, ще кажеш, че той е невежа. Това вярно ли е? Този човек е много учен, но той казва: „Тази форма, която аз имам, е такава, понеже такива са условията." Тези животни, които имат своята животинска форма, с това показват, че условията, при които живеят, са много неблагоприятни. Те имат един път за възкачване. Животните, това са изостанали човешки души в своето развитие. Значи дотам са вървели. Не че са невежи, но потривали са се някъде. Ходили са по рандеву и са закъснели някъде, и сега бързат ли, бързат. По някой път аз правя шега и казвам на някоя котка: „Къде си ходила на рандеву? Защо си закъсняла толкоз?" И тя ме погледне. Тя ще си отвори очите и ще те погледне. И аз зная, аз не искам да говоря повече. И после погледна змията Тя казва: „Когато трябваше да работим, ние се занимавахме с ядене, пиене. Изгубихме времето и сега учим хората на ум." Един учен човек ще каже, че по никой начин не можеш да говориш на животните по този начин. Ученият ще каже: „Прогресирало е животното, повдигнало се е."

Аз поставям друг въпрос: как може невежият да създаде знанието. Как е възможно това глупавото да поумнява? За мене умният да оглупява е по-разбрано, отколкото глупавият да поумнява. Аз не мога да разбера как може глупавият човек да поумнее. А обратното разбирам донякъде. Казват: „От малките неща станали големи." И това не разбирам. От големите неща да станат малки, това разбирам, но от малките да станат

големи, това философски не ми е разбрано. Казват: „Това нещо расте." Но то взима отнякъде, то от себе си не изкарва. Това малкото семенце не изкарва тази материя от себе си, а взема оттук-оттам. Казват: „Израснало е." Но то, семето, си остава малко. Малкото никога не може да стане голямо. Лошите искат да станат добри. Аз и това не го разбирам. Лошият човек според мене не може да стане добър. Добрият лош да стане, разбирам, но лошият да стане добър, това не разбирам. Чистото да се оцапа, разбирам, но нечистото да стане чисто, не разбирам. Има една погрешка: нечистото чисто не може да стане. Щом чистото може да стане нечисто, то е една примес отвън. Чистото си е чисто, но има една примес отвън. Отвън има нечистота, а самата същина е чиста. Така ако се разбира, то е разбрано, но ако ти мислиш, че ти си грешен в твоето естество, това е погрешно. Грехът е нещо външно.

Аз пиша едно писмо и съм пропуснал една дума, няколко букви. Значи тези букви ги има и аз трябва да ги поставя на това място. Аз няма да ги създам от себе си. Ще я намеря тази дума и ще я поставя. Например вие ми пишете едно писмо, обаче сте пропуснали да пишете какво изпращате. И вие ми пишете, че изпращате с днешна поща, но какво изпращате, не пишете. Не сте турили думите „хиляда лева". Трябва да пишете така: „Изпращам ви хиляда лева. Като получите писмото ми, бъдете така добри да ми отговорите, че сте ги получили "

Някой път вие казвате така: „Трябва да бъдем добри." Но това е една неразбрана реч. Как трябва да бъда аз добър? Ти казваш: „Ти трябва да бъдеш много добър, ти трябва да бъдеш много добър певец, добре трябва да свириш, добре трябва да ходиш."

Но как трябва да ходя, за да ходя добре. Трийсет години аз се уча как трябва да ходя и още не съм се научил как правилно да ходя. Как трябва да се ходи?(Учителят ходи из стаята.) За някои от вас старостта вече е дошла и ви е наложила авторитет, и затова ходите така. (Учителят ходи наведен, със ситни крачки.) И казвате: „Остарял съм " Не че сте остарели, но не искаш да ходиш. Ти казваш, че си остарял и си поумнял, а пък не знаеш как да ходиш. Старият човек трябва да знае как да ходи, нищо повече. По какво се отличава старият човек? Старият човек е един отличен земеделец, който е хубаво работил, но като не е разбирал почвата, посял е на една нива, на друга нива, на трета нива това, което не е продуктивно. Посял е, но не ражда. Просото му, лозето му, царевицата му не са посадени на място, а човекът седи и очаква нещо, и казва: „Загазих. Остарях от работа." Ще садиш нещата на мястото. Всички трябва да се занимавате малко със земеделие. Един казва - най-голямото откритие в света, в човешкия свят, било, че семената растат. Това било най-голямото откритие, а не огънят и

другите работи.

Човек трябва да знае да посажда своите мисли. Човек, като посади своята мисъл, тя ще расте. Едно желание, като го посадиш, и то расте. Една постъпка, като я посадиш, и тя расте. Една мисъл, едно желание, и една постъпка, които растат правилно, това е възпитанието на човека. И мисълта, като я посадиш, ще я оставиш тя самата да расте, а ти само ще й услужваш.

Сърцето е меката страна на човека. Водата е от женски характер. Астралният свят е свят на жени. Там всички чиновници са жени. А пък мъжете там се учат. А пък в умствения свят въпросът е друг. Там жените са слуги, а пък мъжете са господари. А пък във физическия свят е разместена работата. Астралният свят е свят на жените, умственият свят е свят на мъжете, а пък причинният свят е свят на човека, физическият свят е свят на децата. Този, който ще се роди от вас, е във физическия свят. Астралният свят е за жените, а умственият е за мъжете. В астралния свят мъжът е кокошка, а жената - петел, а пък в умствения свят мъжът е петел, а жената е кокошка. Астралният свят е свят на желанията, един неорганизиран свят. Астралният свят няма много мисъл. Там има ядене и пиене, гуляй и тъпани, джазбанди, колкото искаш. Като влезете в умствения свят, имате един свят донякъде уреден, порядъчен, с хубави здания, заведения, църкви, университет, хората са добре облечени. Ще срещнете и там тук-там изключения. В астралния свят ще намерите най-разнообразни работи. Ако искате, чешете, за да може да се смеете във висшите и нисшите полета на астралния свят. Астралният свят е тук. Когато човек не мисли, а чувствата му вземат надмощие - той ходи опърпан, оцапан, той е в астралния свят. Когато момъкът почне да се кичи, той вече не е в астралния свят, той е в умствения свят. Когато почнеш да обръщаш внимание върху себе си, то умственият свят започва да работи и върху тебе. Когато чувствата вземат надмощие в тебе, ти си кисел, ще плачеш, ще се кривиш насам-нататък. Всичките ви неразположения са неразположения на астралния свят и никой не може да ти помогне, освен ти сам.

Учете се да мислите право, за да се развивате постепенно. Не изведнъж да се развивате, а постепенно, и така да се избавите от известни несгоди, отчаяния, мрачни мисли, неразположения и други, на този неорганизиран свят. Или да кажем, че вие сте се разболели и казвате, че няма да оздравеете. Вие сте влезли вече на физическото поле и ви занимават детински въпроси, и казвате си, че няма да имате достатъчно време да си поживеете на земята. Той иска да бъде здрав, за да си поживее на земята. Това е негово право. Той има право. Но щом се разболееш, болестта е една поправка, която внася в тебе известен малък ремонт. И ако ти си умен,

тези, които са изпратени да работят един, два, три дена върху тебе, ще си отидат. Но ти казваш: „Аз няма да оздравея." Че от где знаеш, че няма да оздравееш? Или казваш: „За тази работа не мога да платя, много иска. Много е разширил къщата." Някой ти поправя къщата и казваш: „Много голям ремонт прави." „Ремонт", кой е коренът на тази дума? (На френски „monter" значи „качвам".)

Сега да дойдем до практическите работи. В човека има едно Езиково ръководство. Ако вие се ръководите от вътрешните закони на вашето естество, всяка дума си идва наместо.. Те си вървят по известни закони и се нареждат. Поетът търси вдъхновение, и то като дойде, думите се леят. Един добър поет, като седне, всичко, което пише, се лее. В поезията има известни закони, по които вървят думите. Някои думи имат сладчина, Не всички думи имат еднаква сладчина, някои думи са много горчиви. Един поет пише: „О ти, която стана причина да ме спънеш в моя живот, но ти беше за мене един ангел." Как трябва да се каже? „Ти беше един ангел за мене, който ме спъна в моя страдален път. Ти ми изми раните и ми каза една сладка дума." Поетът представя, че ангелът носи душа. Душата никога не позволява да я носят, това е моето гледище. Това, което се носи, то е формата на душата. Някой хване тялото - това е къщата. Някой целува ръката - това е формата, това е жилището. Че са зачервени бузите - това е къщата. А мене да ме търсят вътре с микроскоп, не могат да ме намерят. Да ме потърсят с най-големия микроскоп вкъщи, не могат да ме намерят, а пък те казват, че са ме целували.

Вие сте много заинтересувани. Аз да ви кажа как сте заинтересувани. Седят много момци при мене и са хвърлили око но две моми. Между вас тези работи не стават. Когато аз говоря добре за едната мома, виждам кой проявява интерес. Единият обръща внимание, какво ще кажа аз, и казва: „Прави сте." И като кажа малко лошо за другата мома, онзи момък казва: „Не е така." Той защищава. А като обърна политиката, той казва: „Така е, благородна е тя." Тези хора са заинтересовани, понеже обичат, и те искат аз да кажа нещо много хубаво за тези, които обичат. И при всяка дума, която не съответства на това, което те чувстват, те казват: „Не говорете това нещо."

Вие често си давате мнението. Вие казвате, че Господ създаде света по Свой образ и подобие. Някой ангел ви слуша. Един ангел обича една душа, а вие казвате за тая душа: „Той е грешен човек." Какво ще каже ангелът? Имате ли право да се произнасяте, че един човек е лош? Ще кажете: „Много способен ученик е, има добри качества, но е малко мързелив, не се учи. Взема му десет минути да прочете една книга, способен е, но не учи този ученик."

А пък щом кажеш: „Той е неспособен, не е даровит. Баща му и майка му не са му дали добри наследствени качества." Не казвай така, не е право. Той може да има бедни условия, но условията могат да се подобрят. Под условия трябва да разбирате онези закони на наследствеността. Постепенно трябва да се усилват нещата. Както кладете огъня, и огънят се усилва, така нещата постепенно ги усилвай. Дарбите вървят по пътя на най-малките съпротивления. Вярно е, че някои хора имат по-голяма способност да говорят, те са даровити. А у някои речта е слабо развита. Те мислят, имат богата вътрешна реч, но когато дойдат до външната реч, те нямат тоя свободен говор, нямат тази ерудиция. По-слаба е речта у тях. Но всеки може да развие своята реч.

Тези идеи, за които ви говоря сега, може да ви ги изкажа за десет минути. Да ви дам един закон и да се свърши работата. Какво имате сега тук? Имате една църква.

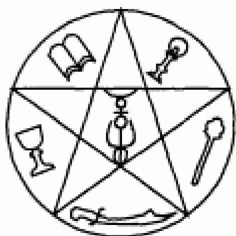

Каква е разликата между минералите и растенията? Разликата е в пътя. Кристалите се образуват по пътя, законите на инволюцията, от голямото към малкото. Те слизат. А пък растенията започват вече обратния процес, от малкото към „голямото. Когато вие вървите по пътя на кристалите, вие слизате към материалния свят, а пък щом влезете в органическия свят, вие вече отивате по обратния път нагоре, по еволюционния път. Мнозина имате пентаграма от толкова години, но нито един не е обърнал внимание. Там има цяла система да се самовъзпитават?. Никой не си е задал въпроса, да изучите пентаграма и никога не употребявате пентаграма. (Учителят показва пентаграма.) Тази линия каква е? А тая? Вчера един от учениците е обърнал внимание върху пентаграма. Той е единственият от учениците, който е обърнал внимание върху пентаграма. Пентаграмът горе представлява умствения свят, а пък долу е физическият свят. Причинният свят е вътре. Значи тук са представени умственият, астралният и физическият свят. Важно е как се пресичат линии.

Онова, което отличава човека като човек, е справедливостта. Човек преди всичко трябва да е справедлив, понеже Божественият свят е свят на

правдата. Божественият свят не е свят на любовта, не е свят на мъдростта, а е свят на правдата. За да дойде Божественият свят, трябва да има правда в света. Ако някой не е справедлив спрямо тебе, то любовта не може да се прояви към тебе. Справедливостта ще даде условия да се прояви любовта, защото справедливостта е граница, от която ще започне любовта. Вън от справедливостта ти не знаеш къде е любовта. В умствения свят, в астралния и физическия свят любовта е ограничена. Ти казваш, че любовта е безгранична, но по отношение на тебе, както ти я разбираш, тя е ограничена в твоя ум.

Някой човек ме обича, но е справедлив. Той е внимателен към моите интереси, гледа да не накърни моите чувства и някой път, когато ще ми поправи една моя погрешка, ще каже: „Пропуснали сте нещо." И ще направи това с голяма внимателност, без да те обиди.

Та казвам сега, за да бъдете благоугодни на Бога, трябва да бъдете преди_всичко справедливи. Вие казвате: „Как "може да бъде човек добър?" Преди всичко човек трябва да бъде справедлив. Щом имаш справедливост, любовта ще дойде. Божественият свят върви по закона на справедливостта, по закона на любовта и по закона на доброто.

Всички неща, които се движат бързо в света, образуват хладина. Голямата хладина показва, че движението е голямо. И когато спреш това тяло, което се движи, при това спиране се образува топлина. Когато спреш бързината на един предмет, образува се една малка топлина. Това показва, че това движение се е намалило. Когато искаш да проявиш любовта, ти ще се спреш. Щом се спреш, любовта ще се прояви. А пък ако съвсем спреш, любовта ще престане. Не трябва да спреш съвсем, а малко ще намалиш движението си.

Ще ви приведа един пример. През време на войната бях на гости у един наш приятел генерал. Стоях им до дванайсет часа. Забранено беше да се ходи. По дванайсет часа не се позволяваше да се ходи по улиците. Като хванат човека, закарват го в участъка. Излезе генералът и ми каза: „Да ви придружа до дома ви." Аз казах: „Няма нужда." Тръгнах. След като тръгнах, яви се едно голямо куче, опашката му вирната нагоре. То тръгва с мене. Минаваме покрай един стражар. Кучето отиде при стражаря и се върти около него. Стражарят мисли, че аз съм инспектор и отивам с кучето да обикалям постовете. Отива при друг стражар, и с него направи същото, и стражарите ми дават чест. Отидох в 66 [* 66 - къщата на ул. Опълченска 66]. Кучето остана отвън, и на сутринта видях, че го няма. Направих един опит. Ако не беше кучето, аз трябваше да бъда невидим, за да отида до дома, а пък аз исках да отида видим. Това куче направи

разумното за мене. Кучето се върти около стражаря и стражарят си казва, че това куче е дресирано, и ми казва стражарят, че всичко е в ред. Аз не му казвам нищо. Ако не беше кучето, стражарят ще ми каже: „Стой! Дай си личната карта." Но кучето му казваше: „Няма да го бутате. На този човек трябва да му отваряте път."

Някое малко животно някой път може да ви направи такава услуга, както един генерал. Една малка мисъл може да ви бъде толкова полезна, както една голяма мисъл. Те са относителни неща.

За всинца ви трябва да кажа следното. Първото нещо - трябва да бъдете крайно справедливи. Кажи си в дадения случай: „Аз трябва да бъда справедлив." Това е възпитание. Защото, ако.не си справедлив спрямо някого, ти пакостиш на,себе си.Ти не си доволен от някой човек, но Бог го обича, той има Божието благоволение. Той се обръща към Бога и Бог го слуша, а тебе не. Тогава кой е на правата страна? Кажи си: „Аз трябва да бъда справедлив, понеже и утре някой по същия начин може да е недоволен от мене."

Когато хората ме обичат, аз казвам: „Аз съм добър човек, добре постъпвам." А пък когато не ме обичат, казвам: „Има нещо, направил съм някоя погрешка, не съм бил справедлив." И търся сега причините, кои са причините, че предизвиквам тези неприятни чувства у хората. Някой път някои неща трябва да знам как да ги отстраня. Някой човек е недоволен от тебе. Например някой беден човек дойде, и ти го погледнеш малко криво и той се обиди от тебе. Ти, като го видиш, да седнеш и да вземеш положение като неговото. Не да го бутнеш малко. Ще седнеш най-малко на четири пръста разстояние от него. Да имаш всичкото уважение към него. Ако няма място за него, не сядай там да го натискаш. А ти, като седнеш, буташ съседа с лекета. Тук гледаме, на столовете вие ще се бутнете, както в трамваите. Аз наблюдавам това. Всеки един човек може да направи пакост само на себе си, а косвено и на другите.

И ние, които страдаме сега в света, страдаме заради нашите минали погрешки. Да кажем, че сто души имат да взимат от тебе. Дойде един и ще те наругае - ти не си му плащал десет години. И тъкмо той те остави, дойде друг и пак те наругае. Ти казваш: „Какво да правя с тези хора, кой е виноват?" Ти си виноват. Ти не трябваше да вземаш от тези сто души пари, и каквото вземеш, трябваше на втория или третия месец да ги платиш. И техните думи звънтят в ушите ти: „Ти си такъв, ти си онакъв." Какви ли не думи не употребяват.

Не вземай пари на заем. Ако вземеш за три месеца срок, точно на третия

месец ще ги платиш. Ако не можеш да ги платиш навреме, иди се извини и кажи: „Много съжалявам." Бъдете искрени и му кажете, че ще му ги платите. И ако вие имате желание да му ги платите, от невидимия свят ще ви помогнат, и каквото турите в ума си, то ще ви бъде. Но понеже не сте справедливи, то вие казвате: „Ще платя!", а пък ни най-малко не мислите да платите. Само казвате така, за да се освободи главата ти. Ако мислиш утре да платиш, ако имаш всичкото добро желание за това, тези пари ще дойдат. По кой начин ще дойдат, не питай, но те ще дойдат.

За да ви върви в света, помнете едно нещо: в света има известни хора, които са щастливи. Те са щастливи числа. Засега тези щастливи числа са по-редки. Те се наброяват около деветнайсет, а пък нещастни - седемдесет-осемдесет. Та в живота си гледайте да срещнете някой човек щастлив, за да направи една промяна във вас. Като срещнете един човек щастлив, и на вас ще ви тръгне. Като срещнете един нещастен човек, и на вас ви стане тежко.

Вие се молите. Ти се молиш на Бога. Бог е най-щастливото същество в света. Ти трябва да мислиш за Бога, за да ти тръгне напред. Веднъж като се молиш, и не идва това, което желаеш, не се обезсърчавай. Ти не знаеш как стоят работите. Като си помислил за Бога, много същества е имало около тебе, които не са ти дали възможност да се приближиш до Бога. Ти казваш: „Бог с мене ли ще се занимава? Тук на земята хората не искат да ме приемат, а пък Бог ще се занимава с мене, такова разумно същество." Ти си на кривата страна. Господ много малко ще трябва да ти говори. Само да те зърне малко, и после, като излезеш от Него, всичко ще ти върви по мед и масло, стига този Божествен лъч да си го възприел както трябва. Направи някой опит. Някой може да хване Божествения лъч, който не се отнася до вас, а може да се отнася до друга душа. Например някой седи и се усмихва, и вие мислите, че на вас се усмихва. Трябва да знаете кой е този, на когото се усмихва. Този, когото обича той, е зад вас, той не е пред вас, а зад вас.

Един добър човек в едно общество, той е едно щастливо число. Той не знае това. Вие се радвайте, че има един добър човек. Или с други думи казано, ако между вас има един справедлив човек, вие се радвайте, то е едно щастие. И ако има двама души справедливи, то е още по-голямо щастие. А ако са трима, четири души, десет души - още по-добре. Когато Бог отиваше да погуби Содом и Гомор, Бог каза на Авраам: „Ако има в Содом и Гомор петдесет справедливи хора, няма да ги погубя тия два града." После Бог смали до десет и каза: „Ако има десет справедливи, няма да погубя Содом и Гомор." Но нямаше там тези десет души справедливи. Единственият човек справедлив беше Лот, и той, заедно с други двама, трябваше да излязат навън, и Содом и Гомор се разрушиха.

Радвайте се на една ваша справедлива мисъл, когато проникне във вас такава мисъл. Справедливостта да проникне във вас. Едно дете минава и казва, че имате едно малко петно на дрехата ви. Вие се радвайте, че това малко дете направи една малка забележка. Изчисти петното. Имаш едно малко петно - едно дете ти го показва. Ти благодари за това.

Та сега ви трябва законът - да мислите справедливо, да бъдете справедливи към себе си. Щом сте несправедливи към себе си, вие сте несправедлив и към другите хора. Щом сте справедливи към себе си, вие ще бъдете справедливи и към другите хора. Ето какво разбирам, да бъдете справедлив към себе си: ти трябва да бъдеш справедлив към Бога, Който живее в тебе. Трябва да бъдеш доволен от всичко добро, което имаш. Трябва да бъдеш доволен от живота, който имаш, да бъдеш справедлив към това Себе, Което живее в тебе, спрямо Него всякога да бъдеш справедлив. Трябва да бъдеш справедлив, пред Неговото лице да не обиждаш никого.

Някой път се спра и направя бележка някому, и после казвам: „Как казах тези думи?" Ако аз бях на негово място, как бих желал да ми говорят? Трябва да кажеш така, че да не са язвителни думите ти. Това са правила, които трябва да знаете. Бъдете напълно справедливи. Никога не се извинявай. Всяка една погрешка, която правите, то е растеж, ако я изправите. Ако изправите една своя погрешка, вие растете. Ако премахнете една ваша спънка, вие сте добър човек. Вие растете, усъвършенствате се, ако сте справедливи. Погрешките в живота не могат да се изправят без справедливостта. Справедливостта е единственият метод, чрез който погрешката може да се изправи.

Допуснете, че имате двама души на земята, които не обичате еднакво. Много естествено е това. Едновременно аз не мога да мисля еднакво за двата си крака или за двете си ръце. Тази ръка, с която работя, дясната ми ръка, в дадения случай ми е по-обична от лявата. Каквото и да кажа, тя ми е по-обична, услужва ми. Лявата ръка е малко по-аристократична, а дясната всякога ще дойде на помощ. И дясната ръка е малко по-охранена.

Та казвам сега, този, когото обичате, е значи и този, който ви прави повече услуги, а пък онзи, когото не обичате, малко по-грубичко ще му кажете и по-малко време ще употребите за него. Че това е лицеприятие. Съзнаваш, че обичаш едного, но кажи си: „Аз трябва да бъда еднакво справедлив и към двамата." Само че онзи, когото ти обичаш, той ще оцени твоята справедливост повече, а пък другият - по-малко. Това ще бъде разликата. Но в твоята душа ти да съзнаваш, че ти си бил еднакво справедлив и към двамата. Да допуснем, че аз съм гостилничар. Едного обичам повече, а

другиго по-малко, но и на двамата ще туря така, че да няма разлика в ястието. И на двамата турям еднакво. На онзи, когото не обичам, няма да му туря по-малко, а колкото на другия - до тази линия на паницата. Онзи, когото обичам, и онзи, когото не обичам, те ще видят догде съм им турил в паницата, до коя линия. Но щом видят, че има различие, те вече ще имат особено мнение за мене.

Някой път вие имате много лошо мнение за себе си. Това е погрешка. Имайте всякога особено мнение за себе си заради Онзи, Който живее във вас, заради Себето, тоест онова, което наричат висша душа. Той е човекът. Когато направите една погрешка, тя е външната страна на вашето естество. Като направите една погрешка, кажете си: „Справедлив съм, умен съм, добър съм, но справедливо, умно и добре не постъпих." Казваш: „Не мога да направя това." Можеш да направиш, но се изисква време. Иначе днес ще бъдеш неразположен, утре ще бъдеш неразположен, и като дойде до края на живота си, ще каже като апостол Павел: „Боя се аз, който проповядвам на другите, да не бъда отхвърлен."

При какви условия можеш да бъдеш отхвърлен? Щом не работиш по пътя, по който те е призовал, ти сам ще си развалиш пътя. Отвори си очите, и ще възприемеш светлината. После пак примижи, после пак отвори очите си и приеми светлината и тъй нататък. Светлината е храна в дадения случай за човешкия ум, и при всяко примигване обедът е свършен. При отварянето на окото последното е на обед. Постоянно става това. Светлината, която трябва да възприемеш в мозъка си, трябва да я разработиш. Някой път на някои хора очите се движат много бързо. И с бързи движения не става. Очите не трябва да се движат много бързо. Те трябва да са устойчиви и примигването трябва да става бавно, плавно.

Някой път аз ще направя опит върху най-хубавото мигане. Ще извадим един стар брат, един на средна възраст и един млад брат да помигат малко. Вие виждали ли сте как мига един брат, който е влюбен? Когато той мига, както трябва, това може да се нарисува от художника. Той мига по един гениален начин. После очите на влюбените не са потънали навътре и като си затворят очите, окото мърда отвътре, живо е.

Да ви кажа каква е мисълта ми, другояче да я кажа. Влюбеният човек е човек, който е запалил своята свещ, и светлината, която идва, го радва, и от онзи, който минава, се интересува. Неговата свещ свети навсякъде, тя ползва всичките. Аз бих желал всички хора в света да са влюбени. Старите ще бъдат осветлени, ще се радват всички. Вие се радвайте да има влюбени хора в света, но да няма кадежи. (Учителят отвори цигулката си и я нагласи.)

Сега ще ви изпея една дума. „От старо време знайно", по колко начина могат да се изпеят тези думи? Могат да се изпеят по един старобългарски класически начин, а могат да се изпеят и игриво, а могат да се изпеят и според западната музика - по закона на хармонията. (Учителят изпя по старобългарски класически начин тези думи):

От старо време, синко, е знайно, хубава мома на светъл ден се познава, кога слънце на изток изгрява и цялата земя огрява.

Когато човек при пеенето не е въодушевен, не може да пее. (Учителят изпя тия думи още веднъж по същия начин.) Запишете този глас във вашия микрофон.

Добрият ден се познава в светъл ден, а не вечерта. Чрез музиката човек трябва да вземе онова естествено положение, при което може да работи. Без музика човек не може да работи. Музиката, това е мярката. Човек, за да работи, трябва да бъзе музикален. Безразлично дали той пее, или не, това е едно разположение на човека. Трябва да си разположен музикално, за да можеш да мислиш, да чувстваш и да постъпваш добре.

Тази песен е много дълга. Говори се как момата на извора отива, вода налива и в дома се връща. Майка й я посреща. Това е първият пасаж. (Учителят пее песента.) „Животът без любов е мъчение." Любовта само при справедливостта се изявява. Условие за любовта е справедливостта. Онзи, когото обичаш, той трябва да заслужава това. Изпейте песента „Всичко в живота е постижимо". Искам трима души от вас да изпеят тази песен.

Както вие пеете, това е обикновеното пеене, на което човек скоро се насища. Вие трябва да пеете и вътрешно. Като пеете, да се вслушвате. Всякога трябва да знаете следното - сменявайте всякога силните моменти с тихите. Това е един контраст - тихо и силно, ускорително и замедлително. Има противоположности, които трябва да хармонизирате. Вие се радвайте, че нещата не са завършени. Представете си, че във фабриката вие правите само една малка работа при фабричното приготвяне на обущата, а пък друг ще направи друга част на обущата.

За да измените едно силно ваше чувство, трябва да прекарате неговите енергии в ума си. И ако не знаете как да ги прекарате, много чувства се пукат - формата на чувството се пука - и тогава се раждат най-неприятните работи. Някой път се явява пукане и във формите на мислите. Винаги трябва да знаете закона, как се трансформират енергиите, да не би вътрешното напрежение да стане толкова силно, че външната форма не

може да издържи. Защото някой път ние се влияем от външния свят, от много фактори. Някоя работа, когато не я изпълняваме, ние се влияем от много фактори. Вие казвате: „Като отидем в оня свят." В разумния свят трябва да бъдете отзивчиви. Ето какво значи отзивчивост. (Учителят свири една есен тихо, и после шумно.)

Човек не може да пее или свири, докато не е уравновесен. Ако вие вземете един тон, и той няма обертонове, значи, ако имате една мисъл и ако тая мисъл няма обертонове, то тая мисъл не се подема от разумни същества. Тяхната помощ са обертоновете. И ако вашата любов не се подема от други разумни същества, тя няма обертонове. Ние трябва да предизвикаме съдействието на невидимите същества да участват и те в нашата мисъл и в нашата любов. А пък щом ние сме сами, ние обедняваме. Щом те подемат всички отгоре, тогава се внася нещо ново в музиката и в мислите ни.

Има области, които тепърва трябва да се разкриват. Някой път сте ходили там, но едвам сте чули, малко време сте стояли там. Сега трябва да стоите по-дълго време там.

За музиката на вас ви трябват трийсет години. Много неща ви трябват. Човек, който иска да се самовъзпитава, да бъде прогресивен в живота си, той трябва да учи - всеки ден да мисли за музиката, върху философията на музиката. Ако вие мислите всеки ден по десет-петнайсет минути върху музиката и се стараете умствено да пеете, то ще имате доста голям прогрес, макар и да не пеете външно. Всички да мислите върху музиката десет-петнайсет минути. Ако не можете толкоз, то по пет минути или поне по три минути. По този начин всякога ще бъдете по-разположени, отколкото ако мислите върху музиката. Музикалният живот е най-красивият живот, който съществува на земята. По-красив живот няма от Божествената хармония. И като дойде един ангел, ще привлече вниманието ти. Ти не искаш да отвориш сърцето си, той изпява една песен, втора, трета и ти отвориш сърцето си - трепне ти сърцето. Хубаво пее ангелът. Добри певци са ангелите, много добри певци са.

Ние всички трябва да бъдем добри певци. Като кажеш нещо, кажи го музикално, с пеене. И каквото кажеш, кажи го и за себе си. Например ти казваш: „Ти трябва да бъдеш справедлив." Не, ще кажеш: „Аз трябва да бъда най-първо справедлив, после и ти ще бъдеш справедлив. И всички ще бъдем справедливи."

Да кажем, че вие сте закъснели. Взели сте хиляда лева на заем и не сте дошли навреме да ги върнете. Ако аз бях несправедлив, като дойдете и донесете парите, щях да кажа: „Не си устоя на думата." Като дойдете сега,

не ви правя въпрос, но ще ви кажа: „Друг път аз обичам да бъда точен. Бъдете и вие точни." Ще му говориш като на себе си, защото утре и ти можеш да се изложиш на същото изпитание и да закъснееш малко. Защото никой от вас не е точен. Всякога ние пропускаме. Когато не обичаме някого, не сме точни, а когато го обичаме, ние сме точни, не пропускаме.

Та справедливи да бъдем. Правете забележки, критикувайте, но справедливо. След като направиш критика, кажи на себе си: „Ти там постъпи ли право? Това, което каза ти, право ли е?" Коригирай и себе си. Ние влизаме в един свят, гдето има същества, които нямат задна мисъл. Например тук на земята казват: „Пак елате, мен ще ми бъде приятно." Той ще ви угости, но ще ви изхитри. Едно говори, а разбира друго.

Вие казвате: „Къде е Христос? Къде са светиите?" Та вие сте тези въплътените светии. Когато дойде Христос, кои бяха Неговите апостоли? Всички онези пророци, които бяха предсказали нещо - Исаия, Езекиил, Даниил и всички малки пророци? „И ние кои сме?" Вие сте хората, които Бог е пратил на земята, да бъдете проводници на Неговата справедливост, любов и мъдрост. Ако го правите, вие сте. Ако не го правите, ще кажат, че сте хора, които не искате да бъдете проводници на Божественото.

Да няма сега никаква пресиленост. Аз поддържам един метод - във възпитанието да се работи по пътя на най-малкото съпротивление, по възможност с най-малките разноски. Все ще има резултат. Мен ще ми бъде приятно да видя някой човек да се разгневи, но да има хармония в гнева му, да има приятност в гнева му. Някой не знае как да се гневи. Когато ще представиш гнева, представи го както трябва. Ти казваш: „Знаеш ли аз какво мога да направя?" Гневът ти да бъде като гумена топка, да подскача. Пак я хвани, пак я удари да подскокне, и после я тури в джоба си. А пък ти ще строшиш гнева. Да не се чупите във всичките си работи.

„Божията любов носи пълния живот." (три пъти)

Сега бих желал двама с двама да не си приличате.

Шестнадесета лекция на Общия окултен клас
16 януари 1935 г., сряда, 5 часа
София – Изгрев

Заб. за редакторите – в червено съм поставила две думи, в които съм несигурна

Книги:

* Божествената справедливост

Ако говоря (Общ окултен клас. Четиринадесета година (1934–1935). Том I. София, 2003)

21 беседи от 26 септември 1934 г. до 20 февруари 1935 г.

Начало: 05:00

1935_01_20 Плод стократен
неделна беседа

ПЛОД СТОКРАТЕН

„А друго падна на добрата земя, и като израсте, стори плод стократен“.

Отче наш.

„В начало бе Словото“.

Ще прочета тази част от осма глава от евангелието на Лука, до 9 ст.: „А друго падна на добрата земя, и като израсте стори плод стократен“. В този стих се говори за три неща: За семето, за почвата и за добрите резултати, които семето е дало. Нам се струва, че е лесно да се живее. Повидимому всички хора живеят, но малцина живеят както трябва. В това отношение, изкуство е да се научи човек да живее, както трябва. Защо? Защото преди всичко има органически условия, които пречат на човека да живее както трябва. Ако стомахът на човека не е в изправно положение, той не може да живее както трябва. Ако гърдите му не са в изправно положение, той ще има друг род спънки, и най-после, ако и мозъкът му не е в изправно състояние, и това още не може да се нарече живот. Истински живот е онзи, когато мозъкът, белите дробове и стомахът на човека функционират както трябва. Или научно казано когато мозъчната нервна система и симпатичната нервна система в човека функционират правилно. Това в обществения живот наричат да имаш външни добри условия, да имаш пари, да имаш средства, да си богат, да си здрав. Това го кръщават с различни имена. Обаче да имаш пари, това е резултат; да имаш средства, това е резултат; да имаш здраве, това е пак резултат. Ние говорим само за резултатите, но резултатите нищо не правят. Резултатите могат да се изгубят. И всички хора страдат, понеже разчитат все на резултати. Някой разчита, например, на своята доброта. Добрината е един резултат. Че ти си добър, това е резултат – ти трябва да работиш. Някой счита, че като работи до умора, това е работа. Мнозина казват за нещо, че се е изтощил от работа. Изтощаването не е работа. Работата е едно естествено положение, което природата е създала в човека. Ако някой се изтощава от работа, това е съвсем криво разбиране на работата. Някой иска да разбогатее, да превъзмогне нещата и се смущава. Много неща разбъркват ума му. Например, хората днес разрешават въпроси, които не са разрешени и не могат да се разрешат. Като правих своите изчисления из България, един млад философ ме запита: Както виждаш, моята млада другарка, как мислиш ще остане ли тя до края на живота ми вярна или няма да ми остане вярна? Той изпрати другарката си в другата стая да свърши някаква работа, а мене ме запита за нея. Казвам му: Аз зная какво

ще стане, но не мога нищо да ти кажа, това не е моя работа. Ти сам ще опиташ това. Казвам: И да кажа, и да не кажа, работите ще си станат така както трябва. И положително да му кажа, и отрицателно да му кажа, работите ще си станат, както трябва. Има неща, които по никой начин не могат да се предотвратят. Ние искаме да предотвратим някои неща. Мъчим се, но не можем да ги предотвратим. Питам: Защо грехопадението на човека не можа да се предотврати? Нима онези, които бяха в невидимия свят, в небето, не бяха умни, не знаеха нещата, та не можаха да предотвратят това грехопадение на човека? Те не можаха да го предотвратят при всичкото си знание и мъдрост. Ще кажете, че това нещо било невъзможно да се предотврати. Не, не разбирайте така нещата. Вие не можете да предотвратите пиянството. Пиянството започва с водата. Причината за пиянството е водата. Ако човек не пиеше вода, той нямаше да пие и вино. Водата е виновна за пиянството. Като пие вода, човек пие и вино. Пиянството е неизбежно, понеже е неизбежно и пиенето на водата. Трябва да се спре целия процес на пиене на вода и тогава само да се лекува пиянството, а това е невъзможно. За предпочитане е пиянството отколкото да се спре пиенето на водата, защото в края на краищата пиянството може да се изправи. Човек не е по-силен от водата, но е по-силен от виното. Следователно човек не може да спре пиенето на водата, понеже в този процес е животът. Пиенето на вино е второстепенен процес, на който човек е господар. Също така и грехопадението е второстепенен процес в природата, на който човек е господар. Да съгреши човек, това е в неговата възможност, но той може да спре този процес, човек има възможност и да не съгреши. Ако иска човек може да греши, но никой не може да му забрани да греши. Никой не може да му забрани и да не греши. Като говоря за греха, аз го вземам в смисъл, че грехът се явява след погрешката. Значи, грехът започва от погрешката. Грехът е резултат на едно неразбиране на живота. Онзи, който разбере истинския процес на живота, той няма защо да греши. Но онзи, който не е разбрал живота, той има възможност да греши. Не са хората първи, които са съгрешили. По-напредналите същества са грешили. За да греши човек, той трябва да бъде много умен. Грехът се дължи на голяма интелигентност. Вие не разглеждайте греха, както е поставен в живота. Първично грехът е влязъл в света по повод някаква добра мисъл, но резултатите понякога на тази добра мисъл са произвели греха. Резултатите са произвели някакво спиране на органическия живот на човека. Това спиране пък е създало страданията. От чисто органическо гледище, страданията не са нищо друго, освен натрупване на излишна енергия, която човек не може да издържи. Понякога в мозъка на човека се натрупва толкова много излишна енергия, която причинява смущение в мислите му. Това смущение в мислите причинява една болка в чувствата му и най-после тази болка се отразява и в организъма му – явяват се органически последствия. Това се

дължи на ред енергии, които не са поставени на своето място. Значи, в човек може да се зароди едно неестествено желание. Естествено е в човека желанието му да яде, но от това естествено желание може да се зароди и едно неестествено желание. Например, това неестествено желание е лицето на човек да стане червендалесто, очите му да станат светли, да го харесват хората. Този човек има желание да тури в стомаха си повече храна, за да стане лицето му червено, но той не знае колко храна трябва да тури, за да не таксува стомаха си. И после, ако човек се безпокои за своята красота, той може да я изгуби. Това, което човек желае много, може да го изгуби и това, което никак не е желал, може да го придобие. И едното е вярно, и другото е вярно.

Сега, аз чета за резултатите в последната лотария. Там има едно число с шест цифри, което е спечелило 300 хиляди лева. Какви бяха първите три цифри на това число, не обърнах внимание, но последните три са деветки. Това случайност ли е? За онзи, който не знае това е било една случайност, но за онзи, който знае, това ни най-малко не е случайност. Това число с трите деветки, непременно трябваше да спечели. Може би този, който е взел печелившия билет, са го убеждавали да го вземе, той се е колебаел, и сега се учудва, че това число именно с трите деветки печели. Много хора от европейските държави се възмущават от лотариите, считат, че те са един неестествен процес. Питам: Нима така, както хората живеят, това не е един лотариен билет? Нима животът на сегашните хора не е една лотария. Сега хората живеят точно по правилата на лотарията. Те вземат един билет и очакват да им се падне нещо. Това е една много рядка възможност. При това, всички хора все очакват нещо хубаво да им се падне. Но в края на живота си всички се разочароват, че това, което са очаквали не е дошло. И тогава, за да не се разочаровате, по-умните хора, които са дошли на земята, са създали една теория за продължаване на живота. Те казват: Сега нищо не спечелихте, но поне следната лотария може да спечелим. Религиозните хора пък казват, че за в бъдеще поне ще благуват. Източните народи казват, че като се прероди човек в следния си живот, тогава поне ще спечели билета му. Възможно е това, а и невъзможно е. Но има неща, които са интересни в живота на хората, а именно природата не е поставила човека в крайни лишения. Тя го е сподобила с всички онези възможности, които са необходими за неговото развитие. Ако човек би се вслушал в дълбочината на своята душа, на своите мисли и чувства, той би правил много по-малко погрешки, отколкото сега прави. Но човечеството се намира пред един вторичен, външен процес, който го заблуждава. Навярно вие сте чели баснята за вола и жабата. Видяла един ден жабата, че подковават вола. И тя си дигнала крака да я подковат. Тя си мислила, че като я подковат като вола, животът ѝ ще се изправи. Но не само, че животът ѝ няма да се изправи, но след като я подковат като вола, ще я

впрегнат на нивата да оре цял ден. Волът ѝ казал: По-добре остани си в блатото да си пееш цял ден, отколкото да дойдеш като мене да ореш цял ден на нивата. Питам: Кой живот е по-добър – на жабата, която не е подкована и пее цял ден в блатото или на вола, който е подкован и оре нивата? Също така и хората често искат да имат опитността на вола, без да знаят, че ще минат по съвсем друг път на живота. Жабата ни най-малко не разбирала положението на вола. Тя е мислила, че да я подковат, това е едно благословение, а не един труд на какъвто е подложен вола. Това е един непоносим труд. Обаче жабата с нейната материалистическа философия казва: Аз съм дошла на земята да живея. Че ще живее, това е хубаво. Няма същество, което е дошло на земята и да не живее. Това е право, но питам: Кой е онзи, който ще реализира неговото благо? Кой е онзи, който ще се грижи за нас? Сега ние отхвърляме правата мисъл в природата и казваме: Ти трябва да бъдеш умен, да си уредиш живота. В какво седи тази умност? Най-първо ние трябва да разбираме онези условия, които природата е вложила у нас, да разбираме своето естество с възможностите, които се крият в него, да разбираме външните условия, с които трябва да се справим. Ако нямаме ясна представа за силите, които функционират у нас, ако нямаме ясна представа за условията, които ни очакват отвън, тогава ние не можем да имаме щастлив живот. Лесно щеше да бъде ако животът зависеше само от нас. Той не зависи само от нас, защото животът на всеки едного е колективен. Не зависи само от човека да бъде щастлив. За да бъде един човек щастлив, хиляди, хиляди същества трябва да влезнат в неговия живот като условие за неговото съществуване. Не само това, но вие казвате, че трябва да имаме добър баща и добра майка. Това е неразбиране на живота. За да имате добра майка и добър баща, трябва да дойдат още хиляди условия на помощ. Трябва да се съчетаят най-благородните условия около човека, за да бъде той щастлив. Казвате: Трябва да имаме вяра. Вяра има само в съчетанието на тия условия в живота. Ако животът на хората често е нещастен, причината за това е, че те са изгубили вяра в съчетанието на тия външни условия. Та (те) искат да създадат нови условия на живота. Те не знаят, че като създадат новите условия на живота, те ще нарушат онзи естествен ред, който съществува в природата. Те не знаят, че за новото, което искат да създадат, нямат основа в самите себе си. Вземете положението, когато животните се разделиха в своите убеждения. Половината от млекопитаещите, например, поддържаха теорията за месоядството, а другата половина поддържаха теорията за вегитарианството. Вземете, например, мъховете, лишеите и подобните на тях, които се залепят за някой камък, изяждат го. Те са всеядци, разлагат почвата и благодарение на това се образува почвата от камъните. Но това е един научен въпрос, който трябва да се доказва и затова има ред факти, които доказват какви са били външните условия, за да разделят и растенията, и животните на тези две категории помежду си:

на месоядци и на вегитарианци. Но да оставим този въпрос настрана. Изобщо, онези, които са месоядци ядат тия, които са тревопасни, а тези, които са тревопасни се опасяват от месоядните и станаха причина да си създадат органи, с които да се защитават. Казвате: Защо на вола изникнаха рога? как няма да му изникнат рога? От големите страдания, от мъките, които прекара, най-после волът си каза: Не може да остана така кротък, няма да се оставя да ми късат рогата, трябва и аз по някакъв начин да се защитавам. И в това усилие да се защитава, израснаха му рогата. Рогата на вола са оръжие, с което се брани. После той си каза: И пръстите си трябва по някакъв начин да пригодя. Няма да се оставя да стоят тъй разделени, но да се превърнат в токмак, че да удрям с тях. Също така и конят по причина на външните условия, измени пръстите си в копито, с което да рита, да се брани. Та когато ние се чудим защо животните имат такива оръдия, ще знаем, че всичко това е създадено благодарение на неблагоприятните условия, при които са живели. Положението на сегашния човек показва пък, че той е минал във фазата на благоприятните условия на живота. Като се изучава криминалната психология, забелязват, че ония типове, които се проявяват като престъпници, те постепенно се повръщат по атавистически начин към своето минало, към своите деди и прадеди, вследствие на което пръстите им започват да стават по-къси и по-дебели в основата си. Палецът им пък почва да става топчест и много къс. Това се забелязва и в ред поколения. Когато животът на човека правилно се развива, палците му започват да се оформяват: палецът става по-дълъг, а съразмерно на него се определят и останалите пръсти. Щом се наруши хармонията, палецът, който означава разумната воля в човека, започва постепенно да се скъсява. Долната част на палеца означава волята в човека, средната част означава неговата интелигентност, а третата, най-дебелата означава неговите чувства. Тъй щото когато интелигентността у човека се развива, съобразно с това се увеличава средната част на палеца. Когато пък правилно се развива волята в човека, първата фаланга се развива добре. Представете си, че едно дете се ражда по атавизъм със своите лоши наклонности в миналото, и вие не обръщате внимание на онези признаци, които природата му е поставила. Няма да се мине много време и това дете ще започне да проявява своите лоши наклонности, които носи от своето минало, когато е било млекопитаюшо. Атавизмът подразбира връщане към старото. И това, че много хора се проявяват като престъпници, това не е нищо друго освен връщането им към старите навици на своето минало по атавизъм. Те трябва по един разумен начин да се справят със своите стари (минали форми) на съществуване. Човек може да бъде религиозен, набожен и при все това пак да се проявяват в него тези стари навици. Ако той е религиозен и разумен, по-лесно може да се справи със своите стари навици.

Казвам: В социално отношение, вие имате да се справяте не само с мъчнотии, които се дължат на вашето сегашно възпитание, но има да се справят(е) и с ред навици на своето минало, които ви правят нещастни. Ето, у човека има едно състояние на гняв, което често изразява навън. Той и да стане духовен човек, пак ще се гневи, но ще може повече да се въздържа, ще работи съзнателно. Питам: Какво придобива човек, като се разгневи? Той мисли, че като махне с ръката си, ще придобие нещо. Да, но махне с ръката си и нищо не става. Седят двама души и се разговарят, единият е религиозен човек, но много гневлив. Другият му казва: Слушай, по-малко ще говориш, не искам да те слушам да ми разправяш твоите религиозни работи. Слушай, бъди внимателен към мене. Не ме предизвиквай, защото и без това едва съм успял да потуша своите стари навици. Ако още ме предизвикаш не зная какво ще направя. Аз ще ти изкажа какъв атавизъм има у тебе. Зашива му една плесница. Религиозният става и му зашива две плесници, и го поваля на земята. Ама така бие ли се, бе? Бие се, да видиш какъв съм аз. Едва бях се вързал, но сега пак се развързах. Седя отгоре му. Ти знаеш ли какво нещо е евангелието? – Зная, братко. Добре тогава, защо ме биеш? Нали Христос е казал, че като ти ударят едната страна, да дадеш и другата? – Да, така е казал, но това е правило само за ръцете, за краката няма никакъв закон. За ръцете има само закон, като те ударят, да мълчиш. Та казвам: Често и вие при най-добрите условия, при най-добрите си състояния, излизате от себе си. Често, при най-добрите ви състояния, може да дойде някой и да ви извади от това състояние, да ви постави по атавизъм, при условие, да проявите своите лоши навици. Не казвайте, че не можете да се въздържате. За човека въздържанието е един умствен процес. Ако не е господар на своите мисли, човек външно не може да прояви никакво въздържание. Казвате: Защо трябва човек да се въздържа? Защо трябва да вярва? – Вярата е процес на ума. Ако не мислиш, ти не можеш да се въздържиш; ако не мислиш, ти не можеш да вярваш. Ама той може да ме бие. Не може да те бие. Ако ти имаш силна мисъл, с мисълта си можеш да спреш кого и да е на пътя. Ако си умен човек, ти можеш да срещнеш кого и да е на пътя си. Сега вие можете да се интересувате, по кой начин можете да спрете човека. Това е цяла наука. Дали на едно малко дете един голям чук. То взима чука, но едва го тътри, едва го влачи, иска с него да чука камъни. Това е невъзможно. Среща го един възрастен и го пита – защо носиш този чук? Искам да чукам камъни. Как ще чукаш камъни, когато едва влачиш чука? Този човек бил юнак взима чука, начуква камъните на детето и му казва: Хайде сега, вземи камъните и си иди у дома. Като го видели майката и бащата го запитали: Кой ти начука тези камъни? – Аз ги начуках. Че как тъй? Ти не можеш чука да държиш в ръка, а камъни ще чупиш. Да, така, какво мислите вие, начуках камъните. Я да те видим, дигни чука! Дига детето чука, но не може да го подигне. Как тогава си

начукал тия камъни? – Вие ме обезсилихте, като дойдохте при мене. Та казвам: И вие, като направите една погрешка, казвате, че условията били такива, като дошли баща ви и майка ви при вас, те са ви обезсилили. Не, там не е въпросът. Въпросът е в знанието. Ако имате една пушка, пълна с барут и поставите един фитил на запалката ѝ, тя непременно ще изгърми. Кой е виновен за това? Грешката не е в пушката, нито в запалката. Вие трябва да бъдете умни, да извадите барута, да извадите запалката, да не изгърми пушката. Не казвайте след това, че вие можете да спрете запалката. Там е и вашата погрешка. Вие запалите барута, а после искате да се предпазите от удара на пушката. И човек е създаден по два начина: Едни създадоха доброто у човека, а други – злото. В човека има ред бомби от различен калибър. Някой път дойде в ума ви някоя мисъл, и вие казвате: Чакай да туря един фитил на тази мисъл, да видя, каква е. Да, но тази мисъл е бомба. И всеки ден експлодират по няколко, а най-малко по една бомба у вас. Има бомби на гнева, на неверието, на съмнението, на ревността, на учеността и като запалите една от тези бомби, тя непременно ще произведе своя резултат. И после, като не разбирате живота, ще кажете: Защо Господ е създал света така? Не палете фитилите на тези бомби – нищо повече. Например, съвременните хора имат добри стремежи, но не знаят, как да ги постигнат, какви правила да приложат. Някой иска да стане добър човек. Добро е желанието му, но базата, върху която той е застанал, за да бъде добър, е крива. Човек е добър, но той трябва да постъпва добре. Вие сте добри, но трябва да постъпвате добре. Не е въпросът добри да бъдете, но трябва добре да постъпвате. Някой казва: Аз трябва да бъда умен. Не, умно трябва да постъпвате. Тази разумност съществува и у растенията, макар, че хората мислят, колко растенията са глупави. В растенията има такава разумност, такава интелигентност, каквато много от хората тепърва трябва да я придобиват. Те се справят с най-лошите условия на почвата, и оттам си изкарват храната. Ако човек би се поставил на такива условия, едва ли би могъл да изкара нещо от тази твърда, неблагоприятна почва. Това, с което хората не могат да се справят, растенията се справят лесно. Ето, човек не може да се справи с въглеродния двуокис, когато растенията лесно се справят с него. Това, което е вредно за нас и ни задушава, от него растенията изкарват своята храна и поддържат живота си. Те турят на работа въгледвуокиса. Кой е по-умен тогава? Ние създаваме въглената киселина, а те я използуват, и ни я възвръщат обратно във вид на хранителни вещества. Ние казваме, че растенията са глупави, а от тези глупави растения очакваме храната си. Питам: Права ли е тази наша съвременна философия? Ако растенията, наистина, бяха глупави, ние щяхме още повече да оглупеем. Ето защо, за да стане по-умен човек, препоръчват му да яде разни плодове. Колкото по-голямо разнообразие има у човека, толкова по-умен става той. Значи, ще трябва да ядете и лук, и чесън, и боб,

и черен и бял боб, и грах, и зеле, а после и най-разнообразните плодове, които съществуват на земята, тъй както са наредени според степента на своята интелигентност. Който е умен, от всички тия форми плодове, той ще вземе онези, които са необходими за неговата интелигентност, да усилят, да я развият повече. Например, ако някой иска да стане изящен, деликатен, да знае как да постъпва, той трябва да яде от най-хубавите ябълки, а не от грубите. Който иска да стане разумен, интелигентен, нека яде круши, от най-хубавите с крушообразна форма, а не от валчестите и тия, които същевременно имат хубав жълт цвят. Който иска да развие благоутробието си, нека яде от валчестите ябълки. После яжте гулия, зеле, всички придават нещо хубаво на човека. Който пък иска да изправи бъбреците, нека яде бял боб. Щом имате нещо в бъбреците си, яжте бял боб, те се нуждаят от такава храна. Който страда от очи, да яде леща. Аз не казвам, че с лещата ще излекувате очите си, но ще придобият очите ви хубав израз. Аз не говоря за болни очи, но за здрави очи, които да поддържат своето здравословно състояние. По малко ще ядете от всичките тия храни, за да поддържате здравословното състояние на своя организъм. Такова ще бъде бъдещето разбиране на хората за храната. Човек трябва да прави ред опити в това отношение и да наблюдава какви резултати има. За в бъдеще ще има школа за храненето на човека. Например в понеделник, човек трябва да употребява такива храни, които да развиват неговото въображение. Във вторник трябва да се храни с храни, които развиват енергия. Ето, забележете, каква е формата на пръстите. И те са в зависимост от храната и от работата, която вършат. Малкият пръст е останал неразвит, защото много работи, а другите му братя са големи аристократи. Баща им не ги е турял много на работа. Най-големият, средният пръст е бил най-голям аристократ, той се е потривал повече, малко е работил. От много работа малкият пръст не е пораснал, той е угаждал на всичките си братя, но затова пък е развил голяма практичност. Ти не можеш да бъдеш практичен в живота, ако нямаш съветите на малкия пръст. Той е меркурианец. Показалецът пък се намира под влиянието на Юпитер. Енергиите, които текат от него, представя възвишеното, благородното, доблестта в човека. Същевременно показалецът е свързан с личните чувства в човека. Средният пръст в човека е свързан със съвестта, със справедливостта в човека. Безименният пръст е свързан с вярата, с надеждата, с милосърдието в човека. Малкият пръст е свързан с обективния ум, с практичността в човека. Значи, всеки пръст в човешката ръка има влияние върху неговото възпитание. Когато човек огрубее малко, добре е да разтрива палците си, за да повлияе на чувствата си, да станат по-нежни, по-меки. Често чувствата на човека огрубяват поради прекомерна работа. Той работи, когато трябва и не трябва. Днес мнозина не знаят, как да възпитават децата си. Ако хората биха знаели, как да възпитават децата си, те щяха да имат добри резултати. Когато детето

огрубее в чувствата си, майката трябва да поразтрива от време на време неговите палци и с това ще внесе по-голяма мекота. Като не знаят как да възпитават децата си, майките и бащите им казват: Дърво трябва на тия деца. Не, не трябва дърво. Те не са разбрали как трябва да се възпитават. Те криво са разбрали употребата на дървото. Според мене, да бъдеш един човек или едно дете, това значи да знаеш как да го наказваш, т. е. да знаеш как да го възпитаваш, как да го учиш. А тъй, с дърво, това ни най-малко не е учене. Дървото означава разумното в човека. Следователно, като биеш човека с тояга, това означава, че той първо трябва да мисли за Бога, а после и за себе си. Тояжката има два края, единият край си ти, а другият е Господ. В средата на тояжката пък са хората. Следователно, като биеш някого, както не трябва, Бог взима другия край на тояжката и бие. Тогава вече Господ бие. Казвате, че тояжката е излязла от рая. Щом е излязла от рая и я прилагате върху другите, тя ще се приложи и върху тебе, ако не си умен, разбира се. Под думата тояга, аз разбирам лошите условия, при които човек се намира. Да употребиш тоягата върху детето, има смисъл, но само тогава, когато с нея можеш да му покажеш лошите условия, които съществуват и с които то може да се справи. Казвате: Когото Бог обича, него наказва. Питам: Кого Господ досега е бил с тояга? Хората са се били с тояга, но Господ никого не е бил с тояга. Макар че в Писанието е казано: „Когото Бог обича, него наказва“. Бог никого не е бил с тояга, но след като бащата бие сина си или детето си с тояга, казва: Така е писано в Божия закон, че когото Бог обича, него наказва.

Сега да се върнем към новите форми на възпитанието. Ние имаме в себе си известни желания, които искаме да постигнем. Но за да постигне човек едно свое желание, той трябва да разбира законите, на които то се подчинява. Който не разбира тия закони, казва, че семето трябва да се извади от хамбара и да се посее на нивата. Но след като се посее на нивата, семето отново трябва да се върне в хамбара. Но в даден(ия) случай, ти не можеш да посееш всичкото семе наведнъж на нивата, ще посееш само част от него, а останалото ще оставиш в хамбара, да не се хаби. Та с посаждането и растенето на растенията в растителното царство, едновременно прогресираме и ние. В разумния свят не могат да се забележат отношенията, които съществуват между растителното царство, растенията и човека. Като не знаят това, българите унищожават горите на общо основание. Аз съм наблюдавал какво правят българите. Като живее някой българин покрай някоя гора, носи брадвата си и покрай което дърво мине, все ще опита брадвата си. И затова дърветата са накълцани, осакатени. Дърветата трябва да се пазят грижливо. При бъдещето възпитание на хората, всеки човек трябва да има на свое разположение пет до десет дръвчета, за които той специално да се грижи. И за възпитанието на децата трябва да се употреби като метод да се грижат за отглеждането

особено на плодните дръвчета. По този начин децата могат да се превъзпитат. А особено, ако се каже на детето, че тази круша или ябълка, или слива е негова и то трябва да се грижи за нея, да я полива, да я отглежда, да я обработва. Сега как се възпитават децата? Не им се обръща внимание на дърветата, на плодните дървета и като влезнат в някоя чужда градина, първата им работа е да се качат на някоя слива или круша и да я обрулят, да чупят клоните ѝ. То няма предвид, че това дърво е разумно. Обаче, когато детето отглежда плодните дървета, то ще ги обикне, ще се свърже с тях и ще се възпитава. Също така трябва да знаете, че у вас има известни мисли, които мязат на растенията и трябва да ги отглеждате грижливо. Има известни мисли в умствения свят, които са подобни на растенията и трябва да ги посадим в ума си. Също така има известни чувства, които са подобни на растенията и тях трябва да посадим в сърцето си; Вие искате да се самовъзпитавате, но не знаете как. Ако вие не можете да посадите една мисъл в ума си и едно чувство в сърцето си, и да се грижите за тях, като за плодни дървета, вие никога няма да се възпитате. Всяка мисъл и всяко чувство, които отглеждате в себе си, трябва да дадат плод. Вие имате някои мисли и чувства в себе си, които не дават никакъв плод, те са безплодни дървета. Вследствие, на което вие казвате: Какво ли не мислих едно време, но нищо реално не излезе от това. Вие мислите, като сте дошли на земята, да бъдете щастливи. Това е погрешно схващане. Вие трябва да знаете, че на земята първо ще имате разочарования, а след това ще дойде Царството Божие. Онова семе, което е в хамбара и желае да бъде посадено на земята, много се лъже, ако мисли, че ще бъде щастливо. Първо то ще преживее най-големи разочарования и след като поникне, даде листа, корен и клоне, тогава едва ще дойде царството за него: То ще завърже, ще узрее. Същото е и за човека. Най-първо той ще мине през големите разочарования, а после, като даде плод и узрее плода му, тогава едва ще дойде разумността – щастието. Природата винаги иде на помощ на разочарованието. При най-големите разочарования на човека, природата ще му дойде на помощ, да се справи с най-големите мъчнотии.

Съвременните хора са попаднали в две противоположни течения: едни от тях се уповават само на себе си – това е едната крайност. Другите пък уповават само на Бога. И едните, и другите са криви. Да уповаваш на Бога, това значи да си вън от Него – едната крайност. Да уповаваш на себе си, това е другата крайност. И двата метода не са прави. Ти не си господар на целия свят, как можеш да уповаваш само на себе си? Човек може да уповава на себе си отчасти, но отчасти може да уповава и на Бога. Ето какво аз разбирам под думите да уповаваш на Бога само. Това значи да очакваш Бог да дойде да ти разоре нивата, да я посее, да ти донесе една стомна вода, да учи заради тебе, да свършиш университета и т.н. Казвате: Да ни помогне Бог да станем милионери. С това природата не се занимава.

Има неща, с които природата се занимава, но те са съществени. Казвате: Де е Бог? – Бог е в светлината. Като научите закона на светлината, вие влизате вече в съприкосновение с Бога. Бог е във въздуха. Като научите закона на въздуха, ще влезете в съприкосновение с Бога. Бог е във водата. Като научите закона на водата, ще влезете в съприкосновение с Бога. Бог е в храната. Като научите закона на храната, ще влезете в съприкосновение с Бога. Следователно, човек има четири допирни точки с Бога – чрез светлината, чрез въздуха, чрез водата и чрез храната. Някой дойде при мене, изправи се гордо и пита: – Де е Господ? – В светлината. Де е Господ? Във въздуха. Вие не знаете какво нещо е въздуха, не знаете свойствата на въздуха. Когато този въздух влезе в дробовете и пречиства кръвта, подтиква живота, това именно е Бог. Когато възприемете в себе си онова свойство на светлината, което ви дава подтик за знания, това е Бог. Когато възприемете в себе си онова свойство на водата, която утолява жаждата ви, това е Бог. Онова свойство на храната, което дава сила, което дава здраве на човека и поддържа вечно запаса на неговите сили, това е Бог.

Сега аз не искам да се обезсърчите, да казвате, че имате разбирания за Бога. Вие имате разбиранията, но сте подценили вашето разбиране. Като сте изгубили същественото, вие търсите днес Бога навсякъде, търсите го на небето, на звездите, но никъде не го намирате. Досега никой не е намерил Бога. Казвате, че е горе. Дигате очите си нагоре, но не можете и там да Го намерите. Защо дигате очите си нагоре? Защото светлината, водата, въздуха и храната идат все отгоре. Понеже оттам иде всичко и светлината, и водата, и въздухът, и храната, и животът, затова дигате очите си нагоре, но не се спирате върху това и изгубвате добрите условия. Ако нямаш светлина, как ще си дигнеш ръцете? Ако нямаш въздух, как ще си дигнеш ръцете? Ти цял ще се смръзнеш. Как ще си вдигате тогава ръцете да се молите? Ако водата, въздухът, светлината и храната изчезнат, де ще се молиш и за какво ще се молиш? Право е казал мъдрецът, че ние живеем и се движим в Господа. Ние живеем и се движим в светлината, във водата, във въздуха и в храната. Голяма част от нашето тяло е само вода. И с храната е същото. Защо се радвате всяка сутрин, като изгрява слънцето? Защото от него иде животът. А сега мнозина казват: Не трябва да се гледа на слънцето.Добре, няма какво да се гледа на слънцето. Колкото и да гледате на него, няма да го видите. То е на 92 милиона мили далеч от нас, виждаме го като една малка топка. Светлината е онова, на което аз се радвам и което гледам. Въздухът е онова, на което аз се радвам и приемам в себе си. Водата е онази, на която се радвам и приемам в себе си. И най-после на храната се радвам и приемам в себе си, защото тя ми носи живот. Водата аз възприемам в себе си, и тя ни носи живот, който постоянно тече в мене.

Казва Христос: „Доброто семе, което е паднало на добрата почва, стори плод стократно“. Плодът е резултатът. Стократно плод – това е един вътрешен метод. А другото е само постижения. Сега да тълкувам значението на единицата и на стоте. Единицата, това е Бог. Първата нула, това са условията на Любовта. Втората нула, това са условията на Мъдростта. Следователно, всеки човек, който води Божествен живот, е използувал двете нули, двата зародиша. Който разбира, това са за него зародиши; който не разбира, това са две нули. Който разбира, той ще използува условията на Любовта и Мъдростта и ще съгради това, което иска. Единицата ще внесе в тебе онази мекота, при която никой не може да ти причини никакви пакости. Двете нули ще ти дадат онази сила, с която ще бъдеш непобедим. Който дружи с Любовта и Мъдростта, той винаги остава непобеден. Понеже той има в себе си най-голямата топлина и светлина, при които никой не може да му направи някаква пакост. Знаете ли каква е тази топлина? От тази топлина и на дявола космите настръхват. Няма нечист въздух, който като попадне в огъня на Любовта, да не се стопи – стопява се като свещ. Като види човек на Любовта, и дяволът бяга от него. И мечката бяга от този огън. Защо? Защото, като се приближи при него, изгаря. Любовта е най-силният огън. Дето мине, всичко разтопява. Стани приятел с Любовта, да видиш, как ще избягат всичките ти врагове. Всички врагове изчезват пред човека на Любовта, а остават само приятелите му. Само враговете бягат от Любовта. Вие говорите за някаква любов, но тази ваша любов аз я наричам товарна, впрегната любов. Казвате: Тежко е да се живее в Любовта. Вие говорите за онази любов, която ви е впрегнала, натоварила ви е, качила се е отгоре ви и казва: Дий, хайде, карай, синко, напред! Хайде на нивата. После ще те поглади малко, ще те помилва и ще те залъже с малко зобчица, с малко сенце. Аз говоря в преносен смисъл. Това са онези ваши вътрешни заблуждения, които вие не разбирате, в следствие, на което вие оставате само със сеното и казвате: Не си струва да се живее. Аз ще туря край на живота си. Знаете ли колко е смешно, когато човек казва, че ще тури край на живота си? Той не е смел да тури край на живота си. Досега аз не съм срещнал човек, който да е турил край на живота си. Щом дойде до края на живота си, той се намира вече в огъня на Любовта. Който иска да тури край на живота си, той ще се намери в огъня на Любовта и Любовта ще го научи, как трябва да живее. Който влезе веднъж в огъня на Любовта, той не може да остане там. Любовта е единствената сила в света, която не оставя никого на спокойствие. Тя казва: Слушай, ти трябва да работиш! За малко време може да ти даде почивка, но веднага казва: От тебе се иска работа! Тъй, да седиш на едно място, като на курорт, като на пансион, тя не позволява това. Тя всички впряга на работа. Дето минете, всички работят и всички са доволни там. Най-добрите работници са при Любовта – всички са доволни от нея. И тя плаща, колкото искаш. Нейната заплата _ при нея, да му плати, тя казва:

Ще ти платя толкова, колкото можеш да носиш. Това е казано на наш език. Ако можеш да носиш сто килограма на гърба си, ще ти го даде. Знаете, това е златото, което трябва да носиш сам, без ничия помощ. Но докато сте при нея, вие трябва да се откажете от голямото знание, защото понякога голямото знание, причинява големи вреди на човека. Как се образуват болестите в човека? Болестите се образуват от неразбраната любов. Съвременната психология е навлязла в една област на знания, според която обяснява всяка болест, всяко болезнено състояние в човека, те го обясняват, че той е навлязъл в един разрив със своите чувства и мисли. Следователно, когато в човека се явят два разрива, един в чувствата му, и един в неговите мисли, веднага в него се създава едно болезнено състояние. При здравословните състояния на човека няма никакъв разрив, там има само растене и развитие. Там всяко чувство расте и се развива. При всеки разрив чувствата не растат и с това причиняват пакости на човека. Те са като онези запъртъци яйца.

Казвам: Когато дойдете до отчаяние и кажете, че не си струва да се живее, спомнете си за любовта, която подига човека. Представете си в този момент онези хиляди поколения преди вас, които са работили за вашето щастие. Милиони същества са работили за вашето щастие и вие в един ден плюете на този труд отгоре и казвате, че не струва да се живее. Кое ви дава право да сте недоволни, след като имате пред вид труда и работата на тия хиляди поколения за вас? Кое ви дава право да сте недоволни? Вие казвате: Аз имам право да съм недоволен от това, което имам сега. Не съм благодарен от това, което ми е дадено. Вие нямате ясна представа за положението, затова сте недоволни, но след това ще дойде обратния процес. Обратният процес е процес на взимане: Ще ти вземат всичко, това от което си недоволен. И с вас ще се случи това, което се е случило с един голям богаташ, но и голям скъперник.

Този богаташ живял някъде в Испания, но бил голям скъперник. На всички хора, които идвали при него да им услужи с пари, той им давал, но срещу това им взимал големи лихви, одирал кожите им. Той се прочул на далечно разстояние със своето скъперничество и лихварство и всички хора, на които той услужвал, пъшкали под неговия гнет и си казвали: Не е за живеене на този свят. Най-после дошло им наум да се оплачат от него на царя. Царят заповядал да го турят в затвор и да го държат там три дена гладен и жаден. Като огладнял и ожаднял, той започнал да вика за вода, за хляб, но веднага го запитали: Ще дадеш ли десет хиляди лева за сто грама вода.? Това е кожодерство! Да, но и ти така си постъпвал. Като виждал, че не може другояче, той се принуждавал да даде колкото му искали. Искал малко хляб, пак трябвало да даде десет хиляди лева. Така прекарал той една година в затвора, през което време за всяка чаша вода и парче хляб,

трябвало да дава по десет хиляди лева. Най-после той казал: Вече нямам нищо, нямам какво да дам. Сега разбра ли как трябваше да постъпваш с хората, които идваха при тебе? Сега и ти трябваше скъпо да плащаш за една чаша вода и за парче хляб. Като му взели последната пара, запитали го: Какво е сега твоето положение? Не е за живеене. Видя ли сега? И онези хора, които идваха при тебе и се оплакваха, и те казаха, че не е за живеене.

Сега всички хора седят и очакват светът да се оправи. Управляващите казват: Трябва да се оправи светът. Отлична идея. Аз желая тази идея да се реализира, да се оправи светът. Религиозните пък казват, че Христос ще дойде да оправи света. Добре, Христос дойде преди две хиляди години да оправи света, но евреите казаха „Да си вървиш отдето си дошъл". Не е време сега да оправят света. И Христос си отиде. Питам: Ако Христос дойде днес, ще оправи ли света? Вие мислите, че като дойде Христос, той ще употреби топове, ще помете света. Ако светът може да се оправи по този начин, ето, в 1914 година хората, народите воюваха помежду си, оправиха ли с това света? Ако Христос дойде днес, Той ще донесе едно ново учение и ще покаже на всички хора, и на религиозни, и на светски, как трябва да се живее. Всички хора трябва да живеят така, както Бог е наредил. Колко хора има днес готови, та като дойде Христос да могат да живеят тъй, както Той ще проповядва? Казвате: Христос посвети всичко за Бога. Бог не се нуждае от това. Той иска да се създаде за всички разумна работа. И тогава, знаете ли, какъв ще бъде светът тогава? Във всеки дом ще има само две деца, едно момче и едно момиче, а не както сега по десетина деца. И този дом трябва да има три стаи, и кухня, и една градина, да си имат всичко от каквото се нуждаят. Този ще бъде първият социален закон. Това ще проповядва Христос като дойде: Всеки дом да има по едно момче и едно момиче. Ще кажете, че Яков имал 12 сина. Да! Той не разбираше закона. Той имаше 12 сина, но един от тях ходи в Египет и лежа две години в затвора. Като ви говоря, че всеки дом трябва да има по едно момче и по едно момиче, това е външната страна на закона. Но тъй както съвременните хора мислят, светът никога няма да се оправи. Другояче седи идеята за едно момче и едно момиче. В човека трябва да има една основна мисъл, която да бъде неговия син. И едно основно чувство, което да бъде неговата дъщеря. Това са децата в един дом т.е. в един човек. Нека остане и за твоите ближни и те да имат по две деца. Няма ти да ги вземеш всичките. В света има хиляди и милиони деца. Защо човек да не се радва и на чуждите деца? Защо да не ги счита за свои? Вие имате едно криво разбиране. Раждането на многото деца показва лошите условия на живота. Ето, рибите, които живеят при много неблагоприятни условия на живота, хвърлят по 300–400 хиляди семенца, от които едва ли десетина се оплодяват – всички останали биват изядени. И след това казвате, че трябва да се размножавате. И плодните дървета, които дават с хиляди плодове,

живеят при неблагоприятни условия. Колкото животът се подобрява, количеството ще се намалява, но качеството ще се подобрява. И сега хората се размножават по количество, а не по качество. Колко синове имаше Яков? – 12. Но от всички тия той обичаше най-много Йосифа, който завладя сърцето му. И Яков му направи особена пъстра дрешчица, отличаваше го от другите си синове. Той се хвалеше само с Йосифа, и като го видеше, сърцето му трепереше. Той казваше: „Без Йосифа не мога да живея“, любимецът му беше. Но изпратиха го в Египет, при най-лошите условия. Но Йосиф превъзмогна тия условия и остана първенец. Яков си казваше: Щом Йосиф можа при тези условия в Египет, да стане първенец, струва да бъде мой любим син. Сега и вие всички сте в затвора за едно изкушение. За едно свое любовно чувство, една жена го хвърли в затвора, като му каза: Ще лежиш тук, да знаеш как се отговаря на жена. За да избегне от изкушението, той си остави дрехата и избяга навън. Той ѝ казваше: „Как мога аз да те обичам. Друг те е обикнал преди мене“. Двама души не могат едновременно да обичат едного. Как ще разберете тази идея? Аз трябва да бъда конкретен, да разберете добре тази идея. Ето как разбирам тази идея, как седи в моя ум. Вие отивате на гости при едного, който ви нагощава много добре, богато. Дойде друг след това и ви кани да отидете дома му, да ви нагости. В това време, този ден, вие вече сте добре нахранен, каква нужда има още да се тъпчете? Вие нямате само една нужда, този човек може да ви даде друго нещо. Или пък може да почака друг ден да ви покани, когато имате нужда от ядене. Ама аз искам да покажа своята любов. Не можеш сега, този човек е при мене, аз ще го угостя. Ти остави за друг ден. Тази е идеята ми, че двама души едновременно не могат да обичат един и същ човек. Ще се усмихнете малко. Не, с усмихване тази работа не става.

Един руски княз се влюбил в една почетна графиня, от богато и добро семейство, но изпаднали доста. Тя мислела, че той е богат, но и той нямал нищо. Като се срещнали по сто пъти на ден се целували. Като се оженили, три дена само се целували, седели гладни. Като огладняла, тя казала: Гладна съм. Ну, поцелуемся. Да, поцелуемся, но хляб трябва. Първо трябва друг хляб, а целувката на страна трябва да остане, на второ място. На своя възлюбен трябва да дадеш първо светлина, въздух и храна, че после останалите неща. Целувката е само един външен етикет. Първо трябва да дойде Божественото у нас, че после да дойде целувката, по човешки, както подобава. Но когато у нас Божественото не е дошло, тогава и целувката не си струва, не е на място. Когато Божественото е дошло у нас, тогава и целувката си е на място и струва. Това са новите разбирания в живота. Вие сте пратени на земята, в затвор сте. Наближава времето да излезете от затвора. На някои от вас остават още няколко месеца, гледайте, като излезете от затвора, да уредите работите на Египет. Като уредите работите

на Египет, ще уредите и вашите работи. Ако не уредите работите на Египет, няма да уредите и вашите. Това значи да уредите вашите мисли, вашите чувства и вашите постъпки. Затова сте пратени на земята. Казвате: Като отидем на онзи свят. Като отидете на онзи свят, в невидимия свят, там работите са наредени, там е лесно, но тук, тук трябва да си уредите работите. Като отидете на онзи свят, там всички ще живеете добре. Онзи свят е уреден, но тук на земята трябва да се учите. Тук се изпитва характерът ви. И каквото тук придобиете, каквито сте тук, такива ще бъдете и горе. Ако тук обичате да умувате и на онзи свят ще бъдете същите. Като отидете там, ще видят, че сте много закъсали и пак ще ви пратят на земята. Те ще се погледнат помежду си, нищо няма да ви кажат, но ще си пошепнат: Трябва да го изпратим на земята, в друго училище. Пак ще се погледнат, пак ще си пошепнат същото. Ще кажете: Какво си говорите? – Говорим си, че трябва да ви пратим на земята да си свършите училището. Вие не можете да живеете в невидимия свят, докато не сте свършили земното си училище. Ще живеете на земята и две и повече хиляди години и след това с експрес ще си отидете горе, в невидимия свят. Необходимо е да се свърши училището на земята. Не си правете илюзии, че можете лесно да се освободите. Не мислете, че можете да отидете на онзи свят преждевременно, да избегнете от задълженията си, които имате на земята. Впрегнете се на работа за сърцето си, за ума си, за волята си, че като срещнете един ден Христа, да Го познаете, и Той да ви каже: Дързай, върви напред, този е пътят! Христос ще дойде отгоре, но вече при по-благоприятни условия. Знаете ли, как дойде Христос преди две хиляди години на земята? Той дойде с големи мъчнотии, за да научи нещо. Следователно, и вие, като Него, ще се учите. Казва се, че като дойде втори път на земята, Христос ще дойде вече при много по-благоприятни условия. Преди две хиляди години, Той донесе всичките си блага на камили, но ги върна назад, защото хората още не бяха готови за тях. Като дойде втори път, Той пак ще дойде с камилите си, ще донесе благата, защото тогава хората ще бъдат по-готови. Тогава върна всичките си подаръци, а като дойде втори път, нищо няма да върне – всеки ще приемат своя подарък. При условията на новия живот всичко това ще бъде.

„Благословен Господ Бог наш“.
Тайна молитва.

15. неделна беседа от Учителя, държана на 20 януари 1935 г.
Иванов ден.

(Хубав, нов пресен сняг. Не е студено.)

1935_01_20 Товарене и разтоварване
утринно слово

ТОВАРЕНЕ И РАЗТОВАРВАНЕ

Ще прочета 29-та глава от Притчите. Като четете тази глава, виждате, че някои от стиховете в нея се отнасят до физическия свят, други – до духовния, а трети – до умствения. За да се ползва от мислите в Притчите, човек трябва да ги разбира. Не ги ли разбира, той изпада в заблуждения. Ако не разбира живота, както трябва, княжеският син може да мисли, че в него тече княжеска кръв, че е по-благороден от другите хора. Това може да е вярно, може и да не е вярно. Наполеонът, като златна монета, струва повече от стоманата, но със стоманено перо можеш да напишеш велики работи, които да се четат и в бъдещите векове, когато с наполеона нищо не можеш да напишеш. Така че не е въпрос с какви материали разполагаш в дадения случай, а какво можеш да направиш от тях. Не е въпрос от какъв баща си роден, а какво можеш да научиш от този баща. Мнозина казват, че са синове Божии, но въпреки това вършат погрешки и престъпления. Явява се въпрос: може ли човек да бъде син Божий и да върши престъпления? Според едни е възможно, а според други – невъзможно. Първите казват, че докато е на земята, като богат и беден, като болен и здрав, като учен и прост, човек е изложен на погрешки и престъпления. Човек е изложен на изкушения, вследствие на което, съзнателно или несъзнателно, той греши.

Като изучавате човешкия живот, виждате, че човек е в състояние да прави и добро, и зло. Това показва, че той е свободен да прави и добро, и зло. Обаче кое в даден случай е добро и кое – зло, това е въпрос на разбиране. За пример, ако биеш някого навреме, това е добро. Ако не го биеш навреме, това е зло. Значи има относително зло, което може да се приеме и за зло, и за добро – зависи от резултатите. Съществува и абсолютно зло, т.е. зло, което всякога е зло. Това зло отдалечава човека от благото, което му предстои да получи. Злият, лошият човек сам се лишава от благото, което трябва да получи. Докато злото не е дошло при човека, той посажда в градината си доброкачествени плодни дръвчета, отглежда ги грижливо и се радва на плода, който са завързали. Дойде ли злото, веднага плодовете изчезват. Злото събира плодовете от градината на човека, задържа ги за себе си, а него лишава от тях. Като не знае причината за това, човек се пита защо му се отнема това, което очаква да получи. Злото е причина за това. Доброто дава възможност на човека да реализира благата, които му се полага да получи, а злото ги отнема. Някои запитват не може ли без зло в света. И без зло може да се живее, но това зависи от разбирането на човека. Ако знае изкуството да живее правилно, човек е вън от влиянието на злото.

Не е достатъчно да се говори само за правилно живеене, но трябва да се живее правилно. Многото говорене не помага. То действа като проливен дъжд. Обаче от проливен дъжд растенията изгниват. Ако пада много дъжд на нивата, житото бързо израства, но изгнива. Говорите ли на човека много за Бога, вие ще го заставите да не ви слуша.

Като знаете това, не говорете много. Многословието спъва човека. Не говорете много нито на хората, нито на себе си. Ама не си доволен от себе си и се осъждаш. Като се осъждаш, знаеш ли кое е право и кое – криво? Има смисъл човек да е недоволен, но ако знае кое е право и кое не е. Ако някой падне и счупи крака си, трябва ли да се осъжда? Това падане може да е за добро. Ако с падането си човек разрешава един важен въпрос в живота си, то е на място. Щом се е разрешил един важен въпрос, благодари за това падане. Ако страданието може да отклони човека от намерението му да направи някакво престъпление, то е на място. На физическия свят падането причинява болки и страдания, но в духовния свят то носи благословение за човека. Ако не беше паднал, той щеше да се лиши от благословението на Бога.

И така, страданията, които човек преживява на физическия свят, както в духовния свят, са спирачки. Без тези спирачки той би полетял в низината. Ако не дойдат малки спирачки, ще дойдат големи, които ще го спрат в пътя му. Малките спирачки могат само да го задържат да не падне, а големите – ще го спрат. Страшно е положението на човек, който е спрян в пътя си. В този смисъл страданието е благо за човека. Благодарете за малките страдания, да не дойдат по-големи. Мнозина говорят за страданията като блага в живота, но дойдат ли до тях, те казват: „Може да мине без това страдание". Значи те говорят неща, в истинността на които не са убедени.

Чрез страданията и чрез радостите човек се изпитва. За да издържи изпитите си и да не се изложи на големи страдания, човек трябва да пази следните правила в живота. Когато отиваш за вода на извора, благодари и за малката стомна, която ти е дадена. За предпочитане е да имаш малка, но здрава стомна, отколкото голяма и пукната.

Когато се намериш в затруднение, благодари за малкото знание, което можеш да приложиш. Малкото знание, но добре използвано, струва повече от голямото, но неизползвано знание. То е подобно на голяма стомна, пълна с вода, но пукната. Докато се възползваш от това знание, то е изтекло вече навън. Къде стои знанието на човека, който живее в постоянно неразположение и недоволство?

Съвременните хора се оплакват, че са изгубили своя вътрешен мир и не знаят как да го възстановят. Достатъчно е само човек да приложи своя духовен камертон, за да възстанови с него вътрешният мир и да изправи погрешките си. Чрез своя духовен камертон човек различава кои погрешки са негови и кои – чужди. Без него той изпада в заблуждение, вследствие на което взима чуждите погрешки за свои. Когато двама души не пеят еднакво – единият повишава тона, а другият го понижава, и двамата чуват дисхармонията в пеенето или свиренето. Искат ли да пеят хармонично, и двамата трябва да взимат тоновете еднакво. Ако всеки пее за себе си, поотделно, той е свободен да пее, както иска. Обаче пеят ли двама заедно, те непременно трябва да се вслушват. Когато хората са свързани, трябва да бъдат отстъпчиви. Днес няма хармония между хората, защото никой не иска да отстъпва. Всеки казва за себе си, че е прав. Ако двама души пеят заедно, от свое гледище и единият е прав, и другият е прав, но все пак единият трябва да отстъпи, да тръгнат в едната или в другата посока. Следва ли всеки своята посока, нищо няма да излезе.

Сега, явява се въпрос: по кой път трябва да върви човек? Два пътя има в живота: път на мекотата и път на силата. Мнозина казват, че човек трябва да бъде мек. Какъв щеше да бъде животът, ако всички хора бяха меки? Или какъв щеше да бъде животът, ако всички хора бяха силни? Добре е човек понякога да бъде силен, а понякога – мек. И едното, и другото качества са на място. Има смисъл човек да бъде силен, когато управлява. Да управлява човек, това не значи, че трябва да заеме мястото на някой цар, държавник, министър. Всеки човек може да управлява себе си. На всеки човек е даден многоброен народ да управлява. Това са неговите мисли, чувства и желания. Те се нуждаят от силната и мощна ръка на своя господар, да ги сложи в ред. Ако не ги управлява, както трябва, те ще му създадат големи и малки неприятности, с което ще му обърнат вниманието. Казваме за някой човек, че има добри мисли и чувства. Защо има добри мисли и чувства? Защото зад тях стои едно добро, разумно същество, което проявява своите добри мисли и чувства чрез даден човек. Кажем ли, че някой човек има лоши мисли и чувства, това показва, че зад него стои едно лошо същество. И това същество проявява чрез човека своите лоши мисли и чувства. Като не знаем причината за добрите и лоши мисли и чувства, ние ги отдаваме на човека, чрез когото се проявяват. Значи зад всяка добра или лоша мисъл стои едно добро или лошо разумно същество, както зад всяка хубава картина стои един добър художник.

Така че дойдат ли в ума ви лоши мисли, а в сърцето ви – лоши чувства, знайте, че сте се свързали с лоши същества. Прекъснете ли връзката си с тях, вие ще се освободите от лошите си мисли и чувства. Кой е виновен за лошите мисли и чувства? Самият човек. Не прави ли същото и пияницата?

Той ходи по кръчмите, запознава се с хора, които пиянстват, и прави същото, каквото и те правят. Кой е виновен за лошите последствия на пиянството? Той сам е виновен. Щом скъса дружбата си с пияниците, той ще се освободи от пиянството. Съвременните хора вървят в един път, който не дава големи постижения. За да придобият нещо ново, те трябва да внесат нови разбирания, нов морал в живота си. Каквото да правят, не внесат ли новото, те ще останат в положението на обикновените художници. Те ще рисуват, но картините им ще бъдат обикновени, никой няма да ги купува. Внесат ли новото разбиране в живота си, те ще станат видни художници. Който види картините им, ще пожелае да ги купи. Ако и пророкът върви в новия път, той ще пророкува на хората и някога пророчеството му ще се сбъдне, някога няма да се сбъдне, но за себе си няма да пророкува. Ако пророкът не може да предскаже на себе си какво ще му се случи, той не е пророк.

Преди освобождението, във варненско някъде, се явила една гадателка, която предсказвала на хората какво ще се случи. Три–четири месеца наред тя гадаела на хората и събрала много пари. В скоро време тя се прочула толкова много, че не успявала да приеме всички, които идвали при нея. Един ден в дома ѝ влезли крадци и обрали всичките ѝ пари. Като останала без средства, тя престанала да гадае на хората. Всички се чудели как е възможно толкова прочута гадателка, която гадаела на всички, да не може да предвиди какво ще ѝ се случи. Каква полза има тя от своето гадателство, щом не може да гадае на себе си, да се предпази от разбойниците и крадците, които я обрали?

И съвременните хора се намират в положението на тази гадателка. Те имат знания, сила, богатство, но не могат да се ползват от тях, както трябва. Някоя ясновидка влиза в едно събрание, но не знае къде да седне. Най-после тя сяда до един господин, който е много нервен и сприхав. Той я бутва няколко пъти и тя остава недоволна от него, казва, че е лош човек. Като ясновидка, тя трябваше да си избере място до някой добър човек, да няма неприятности. Щом е седнала, където намери, тя трябва да търпи, да не се възмущава от хората. Някой се страхува от мечка. Щом е ясновидец, той трябва да избере такъв път, че да не го среща мечка. Ясновидецът познава отдалеч още, че иде мечка. По какво я познава? По миризмата ѝ. Най-малко от половин километър разстояние той познава идва ли мечка срещу него или не. Ако усети, че мечка идва срещу него, той веднага тръгва по друг път, за да не я срещне. И лошият човек се познава по миризмата си. Влезете ли в някое общество и усетите специалната миризма на лошия човек, вие веднага взимате мерки. Щом намерите лошия човек в това общество, вие се отдалечавате от него. Защо даден човек е лош? Защото на физическия свят той е нечистоплътен, в духовния – небрежен в чувствата

си, а в умствения свят – не мисли правилно. Лошият, злият човек е сприхав и нервен, не можете дума да му кажете. Ако му кажете една дума, която не му харесва, той веднага избухва. – „Защо Бог го е създал?“ – Не слагайте вината на Бога, Той не го е създал. При това не забравяйте, че лошият човек не е лош във всички случаи на живота си. Ако е лош за един, не е лош за всички. За пример, вълкът е лош за овцата, но за своите малки е добър.

И добрият човек е добър само за някои хора, а не за всички. За пример, един богат човек раздава на бедните пари с цел да се прочуе, да пишат вестниците за него. За бедните хора той е добър, благодетелен, но питайте какво ще кажат за него ония, с които той се състезава. Той се състезава с богатите хора, иска да мине пред тях за голям благодетел, и се скарва с тях. За тях този човек не е добър. Те знаят неговата скрита, интимна мисъл, да се изяви като голям благодетел. На земята човек може да бъде известен по своето гадателство или по друга някаква дарба, да минава за пръв между подобните си. Обаче отиде ли на небето, там никой не му обръща внимание. На небето той минава за обикновен човек, защото там и децата имат големи знания и дарби. Там децата знаят десет пъти повече от децата на земята. Отидете ли на небето, ще се объркате в голямото еднообразие. Там всички същества си приличат външно: по красота, по телосложение, по глас. Като срещнете едно същество, не можете да го следите, то се изгубва между другите същества – не можете да го познаете и различите между останалите същества. Единственото нещо, по което можете да различавате съществата на небето едно от друго, е тяхната миризма. По миризмата им ще познаете кое същество е по-добро. Там става въпрос за добри хора, а не за лоши. На небето съществата се различават по тяхната доброта – едно от вътрешните качества. Затова казваме, че на земята хората живеят във външно разнообразие, а вътрешно еднообразие. На небето е точно обратно: там съществата живеят във външно еднообразие, а вътрешно разнообразие. Докато живеете на земята, между добри и лоши хора, вие трябва да познавате лошавината на лошите хора и добротата на добрите хора, за да бъдете приятели и с едните, и с другите. Отидете ли на небето, там трябва да познавате само добротата на небесните жители.

Изобщо каквото знание има, човек трябва да го приложи, да види неговите плодове. Не може ли да приложи знанието си, той никак не се ползва от него. Един турчин отишъл в едно българско село. За да респектира селяните, той им казал, че знае български език, за да се пазят, да не кажат нещо пред него, с което да се изложат. Като чули това, селяните решили да му говорят на български език, да не мисли, че крият нещо от него. Турчинът седнал на един миндер и спокойно пушил цигарата си. По едно време искра хвръкнала към чалмата му и тя започнала да дими. Един от

селяните му казал на български: „Ага, чалмата ти гори“. – „Ола-белир“, казал турчинът и продължил спокойно да пуши. След това втори селянин се обадил: „Ага, чалмата ти гори“. – „Ола-белир!“ Когато димът от чалмата се увеличил, един от селяните извикал на турски: „Ага, чалмата ти гори!“ – „Така кажи, да те разбера.“ Значи турчинът не разбирал български език, но се хвалил само. Какво знание е това, при което чалмата ни може да изгори? Привидно знание е това, а не истинско. На такова знание не може да се разчита. Човек трябва да знае, че пътят, по който се развива, е интересен и заслужава да се изучава. Интересен е животът и на детето, и на възрастния, и на стария. Във всяка възраст човек придобива нещо и дава нещо. Ако искате да угодите на стария и да научите нещо от него, имайте търпение да го изслушате. Той ще ви говори за миналото си, от което ще се поучавате. Отидете ли при някое дете, то ще ви разправя за бъдещето. Детето говори какво иска да стане в бъдеще. То казва: „Като порасна, ще стана генерал, учител, министър и т.н.“ Възрастният пък говори за настоящето. Така че ако постоянно говорите за миналото, вие сте стар човек; ако говорите за настоящето, възрастен сте; ако говорите за бъдещето, млад сте. Ако се оплакваш за погрешките си, стар си; ако говориш за живота, както днес се проявява, възрастен си; ако се радваш на добродетелите, които ще развиеш в бъдеще, млад си. Ако сте стар и желаете да се подмладите, престанете да говорите и мислите за недостатъци, които сте придобили от вашите деди и прадеди. Мислете и се радвайте на добродетелите си, които ще проявите в бъдеще, защото в тях се крие вашето благо. Животът на миналото, със своите погрешки, е отживял времето си. Днес са важни добродетелите, които са се родили от погрешките на човека. Във всяка погрешка се крие една добродетел, която ще се прояви в бъдеще. Много от погрешките на хората са направени от любов. Често майката и бащата правят погрешки от любов към децата си. Някои погрешки повдигат човека високо и го водят към знание и светлина. За да придобие известно знание, човек често греши. Следователно в света съществува любов без погрешки и любов с погрешки, знание без погрешки и знание с погрешки. Знанието с погрешки е знание на миналото; знанието без погрешки е знание на бъдещето. Любов с погрешки е любов на миналото; любов без погрешки е любов на бъдещето. Ето защо, ако влезете в стълкновение със своите погрешки, не се спирайте пред тях, но вървете напред. Щом имате погрешки, вие сте още в живота на своето минало. Защо се спирате да плачете пред погрешките си? Имате някаква цел. Когато някой отиде при един богат човек и започне да му се оплаква за страданията и мъчнотиите, през които е минал, той крие някаква користолюбива мисъл в себе си. Той иска да трогне сърцето на богатия, да го застави да му помогне. Ако богатият човек е благороден и щедър, без да му се оплаквате, без да му разправяте за страданията си, той ще бъде готов да ви помогне. Срещнете ли богат човек, не му говорете за

страданията и погрешките си. Кажете му само, че се нуждаете от неговата помощ – нищо повече. Постъпвайте и към Бога по същия начин. Имате ли някаква нужда от Бога, кажете Му от какво се нуждаете и се отдръпнете настрана да чакате отговор. Като се моли на Бога, някой казва: „Господи, голям грешник съм, не изпълних волята Ти“. На другата вечер пак същото разправя и след това ще каже, че се е изповядал пред Бога. Това не е изповед. В какво се състои голямата му погрешка? Ще каже, че изял една кокошка. Това не е много голяма погрешка. Ето, вълкът изяжда цяла овца и не се счита грешен. Ще кажете, че вълкът не е разумен, както човека. Разумен е вълкът. Той изяжда цяла овца, лисицата – няколко кокошки, а човек – само една. Ако яде малко, човек минава за скъперник; ако яде много, минава за лаком. Човек трябва да яде умерено: нито много, нито малко. Той трябва да яде толкова, колкото да издържа на дългия път, който му предстои да извърви.

Мнозина искат да знаят колко трябва да ядат обикновено – много или малко. Човек трябва да яде толкова, колкото да има сили да извърви дългия път, който му е определен да измине. Не лишавай тялото си от благата, които Бог ти е определил, но същевременно не измъчвай стомаха си да оре повече, отколкото трябва. Оре ли повече, отколкото трябва, ще го осакатиш и после сам ще ореш. Положението, в което човек се намира сега, е временно. Той трябва да излезе от сегашното си положение. По какъв начин ще излезе? Как ще излезе от сегашното си положение, това зависи от причините, които са го поставили в това положение. Човек може да бъде недоволен по три причини: първо, ако не се е наял достатъчно. Второ, ако не е достатъчно обичан от обкръжаващите. И трето, ако мислите му са неправилни. Следователно, ако недоволството ти произтича от недостатъчно ядене, приеми още храна и ще станеш доволен. Ако си недоволен, че хората не те обичат, започни ти да обичаш. Ако си недоволен от кривите си мисли, изгони ги навън. Ти можеш да ги изгониш, когато ги впрегнеш в работа. Щом ги впрегнеш в работа, те постепенно отстъпват мястото си на добрите мисли. Има един вътрешен закон в човека, с който нещата могат да се трансформират. Злото е зло, доброто е добро. Те никога няма да се изменят, но могат да се съчетават. Като съчетаете доброто и злото, те ще се примирят. Нагостете добре лошия човек и той ще се примири с вас. Сложете пред него една добре приготвена и опечена баница и вижте какво ще прави. Той ще си хапне, ще задоволи глада си и ще се разположи към вас, ще стане добър. Ако не знаете как да постъпите с лошия човек, вие ще изгубите доброто си разположение, добрите си мисли и чувства. От незнание човек всеки момент губи своя вътрешен мир.

Какво трябва да прави човек, за да не губи своя вътрешен мир и

разположение? Той трябва да прилага закона за трансформиране на своите мисли и чувства. Ако изпадне във физическо неразположение, човек трябва да изпие сока на два–три лимона със захар, а след това да изпие сока на няколко портокала. Сокът на лимоните и портокалите възстановяват доброто разположение на духа, подобряват състоянието на стомаха. Състоянието на чувствата и на мислите се повдига чрез четене на книги, които описват живота и делата на светии, на велики хора. Дойдете ли до обезсърчението, не се плашете. Знайте, че вие сте попаднали временно в тази област. В тази област ви посрещат същества, които ви нападат с мислите и чувствата си с цел да ви ограбят. Те са крадци и разбойници, които имат предвид вашето обезсилване. Като изгубите силата, те лесно ще ви нападнат и ще си вземат от вас това, което им е нужно. Дръжте съзнанието си будно, за да можете да се справяте лесно с тях.

Когато четете Притчите, вие трябва да проникнете в техния дълбок смисъл, да ги разберете. За пример, какво разбирате от стиховете: „Човек, който е често отличаван, остава твърдоглав. Внезапно ще бъде съкрушен, и то без изключение." (– 1-ви стих.)

„Когато праведните се увеличават, народът се весели; но когато нечестивият началства, народът въздиша." (– 2-ри стих.)

За да разбере смисъла на Притчите, човек трябва да се вглежда в себе си, да намери какво е отношението на тези мъдри изречения към самия него. Наистина, когато нечестивите в човека се увеличават, неговите поданици, неговият народ въздиша. Когато праведните в него се увеличават, народът му се весели.

„Който обича Мъдростта, весели отца си; но който се сдружава с блудници, разпилява имота си." (– 3-ти стих.) – Това всеки може да забележи, както в своя личен живот, така и в живота на близките си. Значи, който обича Мъдростта, духът му се весели; който се сдружава с блудници, изгубва силата си и тръгва в лош път.

„Царят с правдата утвърждава земята си, а дароприемецът я съсипва." (– 4-ти стих.) – Цар може да бъде само онзи, който има прави мисли и ги прилага. А онзи, който само приема дарове, без да дава нещо от себе си, той съсипва земята си.

„Човек, който ласкае ближния си, простира мрежа пред стъпките му." (– 5-ти стих.) – Не ласкай ближния си, но не ласкай и себе си. Не се заблуждавай да мислиш, че си по-добър от другите. Не се сравнявай с

никого. Не казвай, че другите са по-лоши от тебе и правят по-големи погрешки. Ти не знаеш какво правят другите хора. Има случаи в живота, когато голямата погрешка на някого ще му причини полза, а твоята малка погрешка ще ти причини вреда. Има големи погрешки в живота на хората, които лекуват, има малки погрешки, които изгарят. Понякога голямата погрешка произвежда преврат в човека, а малката го подхлъзва.

Като ученици, съветвам ви да не отлагате нещата. Днешната работа не отлагайте за утре. Не мислете, че бъдещето носи по-добри условия от настоящето. За онзи, който работи съзнателно и разумно, бъдещето носи по-добри условия от настоящето; но за онзи, който не работи, а само отлага нещата за по-добри времена и условия, бъдещето не носи по-добри условия от днешния ден. В Божествения свят има само един ден – днешният; утрешният ден е човешки. Хората, които живеят в умерения пояс, делят годината на 365 дни, на 12 месеца, на 52 седмици; седмицата – на 7 дни – понеделник, вторник, сряда и т.н. Какво ще кажат хората, които живеят на северния полюс? Те имат един ден и една нощ през годината. Следователно, ако слънцето изгрее в понеделник те ще имат цяла година все понеделник; ако изгрее в неделя, цяла година ще имат неделя. Съботяните казват, че съботата трябва да се посвети за служене на Бога. Кога трябва да служат на Бога хората на северния полюс, ако слънцето е изгряло в деня, когато ние имаме, за пример, понеделник?

Следователно, за да имаме една мярка за нещата, ние трябва да приемем за основа на живота Божествените неща. Божествената мярка има две точки: Изгревът на слънцето – началната точка, а залезът – крайната точка. Докато имаш светлина в ума си, ти си в деня на своя живот; изгубиш ли светлината си, настъпва нощ и ти не можеш вече да работиш. Не пренебрегвайте слънцето на вашия живот. Щом изгрее, използвайте го. Колкото да е малко знанието ви, колкото да е малка светлината ви, благодарете за нея и разумно я използвайте. И малкото, и многото идат от един и същ източник – от Бога. Малкото благо, добре използвано, принася голяма полза на човека. В живота царят може да слезе до положението на последен сиромах, но и сиромахът може да стигне до положението на цар.

Така че човек може да слезе до най-големите дълбочини на живота, но може да се издигне и до най-големите височини – от него зависи. Възможностите, които човек крие в себе си, ще докажат, може ли да издържа на тия положения. Докато е в човешката любов, човек слиза до дъното на ада. Защо? Товарът му е голям. Той обича един човек, който постоянно го товари. От тежестта на големия товар той постепенно слиза все по-надолу, докато се намери на дъното. За да излезе от дъното на живота, човек трябва да се влюби в Онзи, Който разтоварва. Днес отнемете

десет килограма от товара му, утре още десет, докато един ден съвсем го разтовари и издигне до най-голямата височина на неговия живот. Разтовари ли го съвършено, той ще си спомни за човешката любов и ще направи сравнение между човешката и Божествената Любов. Човешката любов е любовта на миналото, старата любов, която товари. Божествената Любов е настоящата любов, т.е. новата любов, която разтоварва. Докато е на земята, в човешка форма, човек не може да избегне човешката любов. Той едновременно ще се товари и разтоварва. Той ту ще се товари, ту ще се разтоварва и ще върши някаква работа. Едно се иска от човека: като се товари, да не остава всякога натоварен; и като се разтоварва, да не остава всякога разтоварен. Като се товари и разтоварва, човек усилва организма си. Като знаете този закон, не задържайте в ума си и в сърцето си тежки мисли и чувства за по-дълго време, отколкото трябва, да не се обезсилите.

Като ученици, вие трябва да прилагате в живота си закона за правилна обмяна между мислите и чувствата си, за да бъдете здрави и бодри, да не изтощавате организма си. Когато човек се натовари повече, отколкото трябва, и не може сам да се разтовари, Писанието го съветва да се обърне към Бога. Бог е единственият, който знае как да свали големия товар от гърба на човека и да го разтовари. Кой товари човека? – Дяволът, злото го товари. Злото се явява във форма на същество, което обича. Подадете ли се на това същество, то започва да товари. Злото говори за любовта и товари човека, докато му одере кожата. Виждате ли, че кожата ви се дере, не чакайте последния момент да ви одерат, а веднага идете при Господа и помолете Го да ви разтовари. Отидете ли при Бога, бъдете уверени, че Той ще ви разтовари. Значи две начала работят в света. Едното начало товари, а другото разтоварва. Едното начало наричат сатана, а другото – Бог. В старо време са ги наричали Ормузд – Христос и Ариман – сатана.

Като четете Притчите, ще се натъкнете на някои, които товарят човека, и на други, които го разтоварват. Това е неизбежно, защото два метода работят в живота. Ако не се натъкне на метода, който товари, човек ще се натъкне на другия, който разтоварва. Важно е човек да знае как да се товари и как да се разтоварва. Може ли сам и съзнателно да се товари и разтоварва, човек е дошъл до известно постижение. В това се състои философията на живота.

Щурецът отишъл при мравката да иска малко житце, да се нахрани. – „Къде беше досега, че не можа да си събереш жито за зимата?“ – запитала го мравката. – „Пях, играх и скачах по полето, но сега е навсякъде скреж и мраз.“ – „Където си бил цяло лято, иди пак поскачай и не яж!“ – отвърнала студено мравката. Тази басня е една от тия, които товарят човека. Чрез нея авторът искал да подчертае трудолюбието на мравката, но от друга страна

се вижда нейния егоизъм. За предпочитане е човек да живее като щуреца, отколкото като трудолюбивата и крайно егоистична мравка. Погрешката на щуреца не се състои в това, че пял, играл и скачал цяло лято, но че отишъл при мравката да проси жито. Той трябваше да отиде на друго място, където щяха да благодарят за песните му и да му дадат да си хапне. Къде е отишъл щурецът след отказа на мравката? Той все трябва да е отишъл някъде, защото виждаме, че и до днес още живее, не е умрял от глад. На този въпрос вие сами ще си отговорите.

Едно е важно за човека: щом се натовари с някакво бреме, да отиде при Господа да се разтовари. Добре е човек да се товари и да се разтоварва. Опасно е, ако остане постоянно натоварен или разтоварен. Ето, Христос беше на небето разтоварен, но доброволно слезе на земята да се натовари. И след като мина през големи страдания, Той се разтовари. И Христос се натовари и разтовари като човек, но с тази разлика, че човек постоянно се товари и разтоварва, а Христос – само веднъж се натовари и разтовари. Всеки човек може да дойде до положението на Христос. Кога ще дойде това време? Когато придобие Божията Любов и разбере Божиите пътища. Тогава и с товар, и без товар животът му ще бъде лек и приятен. Тогава той ще има на разположение автомобил, който ще носи товара му. Пророк Илия остави кожуха си на земята и с огнена колесница се възнесе на небето. Когато придобие изкуството да сваля и да облича кожуха си по свое желание, човек ще разбере смисъла на живота. Той може да каже като Христос, че неговото бреме е леко.

„Неправедният човек е мерзост на праведните, а правият в пътя си – мерзост на нечестивите.“ (– 27-ми стих.) – От тези две злини за предпочитане е да си мерзост на нечестивите.

> Проявеният Дух в Любовта, проявеният Дух в Мъдростта, проявеният Дух в Истината носи всичките блага на живота, на Единния, Вечния Бог, извор на всички блага, в Когото всичко се обединява.

13. Утринно слово от Учителя,
20 януари 1935 г., София, Изгрев.

1935_01_23 Новият опит
лекция пред общия окултен клас

НОВИЯТ ОПИТ

„Добрата молитва"

Ще прочета част от глава петнайсета от Евангелието на Йоана (до 16 стих).

„Ще се развеселя"

Има една страна на живота, която трябва да бъде добре разбрана. Да разбира човек. Не се ражда човек с това. Разбирането е един настоящ процес. Да кажем, някой път искате да бъдете добър. Ако човек сега трябва да стане добър, той е закъснял. Доброто е една възможност, а пък да постъпва човек добре, от него зависи. Нищо не ти препятства да постъпваш добре.

Тук имаме наредени тия процеси.

1 10 100

2 20 200

3 30 300

4 40 400

Тук първият ред числа в отвесната колона - 1, 2, 3, 4, 5 и тъй нататък, до 10, то е Божественото в човека. В дадения случай Божественото само по себе си е неизменно, то не може да се измени. Божественото в човека ти не можеш да го измениш, не можеш да го направиш нито по-малко, нито по-голямо. Ти не можеш да му направиш нито добро, нито лошо.

Някой път, когато казвате, че сте лош или че сте добър, какво подразбирате? Какво подразбирате под думите, че сте лош? Лошавината значи, че винаги не постъпвате така, както е добре за вас. Даже в дадения момент може да ви е добре, но след това във вас настава един друг процес. Да кажем, че сте яли една храна, която е приятна, но не се минава един час, два часа, и във вас настава друг процес, вие повръщате храната. Питам: какво ви е ползвал този процес на приятност? Вие сте се самоизмамили във вашата приятност.

Някой път вие сте се запитвали кое е Божественото във вас. Божественото в

човека е това, което при всички условия е едно и също. Божественото е това, което носи живот в себе си. Онзи, който има Божественото, това е вечният живот в него. Щом Божественото престане, животът изчезва.

Сега хората се смущават от това, като умрат, къде ще отидат. Защо ще мислиш като умреш къде ще отидеш? Къде може да отиде умрелият човек? Като умре човек, никъде няма да отиде. Умрелият човек никъде не ходи, а пък живият навсякъде ходи. Като умреш, с тебе се свършва всичкото. Той иска да знае, като умре, дали ще отиде на оня свят. Никъде няма да отидеш. Ти, като живееш, ще отидеш на оня свят, а не като умреш. Същият закон е и по отношение на съгрешаването. [...]

Какво нещо е добрият и лошият живот? Същият закон е и тук. Докато доброто е в тебе, или докато Божественото е в тебе, ти си весел. Щом се затвори Божественото, веднага ти изгубваш присъствието на духа си и питаш: „Какво ще стане с мене?" Почнеш да се страхуваш, че ще умреш, че къща нямаш, че приятели нямаш, че пари нямаш. И питате тогаз: „Защо човек се страхува? От кого се страхува?" От доброто ли трябва да се страхуваш, или от злото? Всякога страхът е един признак, че злото, условията на злото са някъде наблизо. Ти трябва да бъдеш внимателен. Ти имаш най-големия вълк, който се приближава. Човек трябва да се пази, не трябва да излизаш навън от кошарата. Ти казваш: „Мен ме е страх, но ще хвана няколко стражари да ме пазят." Остане ли стражарите да те пазят, вълкът ще те изяде. Писанието казва: „Ако Господ не пази човека, напразно е стражата." Или по-ясно казано: докато вие вярвате в Божественото, което е във вас, не търсете Божественото извън. Ако Бога не можеш да Го намериш вътре в себе си, вън никъде не можеш да го намериш. Но това „вътре" не е във вашето тяло. Под думата „вътрешен живот" се разбира Божественият живот, неограниченият живот, вечният живот. Това е вечното благо, което никога не се нарушава. Това е онзи чистият извор, дето водата постоянно блика. Това трябва да разбирате под Божественото.

В Писанието е казано: „Вашите тела са храм на Бога." Но не физическите тела. Тялото в дадения случай е дрехата. Дрехите са потребни, но дрехите постоянно трябва да ги мениш, понеже растеш. Божественото си остава едно. Десетте показва вече, че това Божественото десет пъти се е увеличило, а пък при третата категория (първият ред, третото число) - сто пъти се е увеличило. И Христос казва: „Онова семе, което е паднало на земята, дало стократен плод." Божественото в човека расте, а това човешкото, от което хората очакват, няма никакъв растеж, то дава обратното. Всеки страх, всяко безпокойство, всяка злоба, всяка омраза и прочее, то е недъг, който спира растежа. Казват: „Какво трябва да

правим?" Някой път вие вземате обратната страна - искате да се избавите от злото. Та най-първо, злото не е във вас. Злото е винаги вън от човека.

Сега някои говорят, че оная младата мома се изкушава. Изкушението не е вътре в нея. Например някои ги е страх, че тя може да се влюби в някого, а казват, че тя не трябва да се влюби. А пък злото не е в любовта, злото е в лъжата, защото тя, като се е влюбила, не се е влюбила. Някой път вие мислите, че сте обикнали някого отвън, нали. Аз да ви кажа доколко ви обича някой. Питам сега, можете ли да определите колко обичате някой човек, който е отвънка? Ако тоя човек дойде при вас, онзи, който е ваш ближен, и трепери, и иска да влезе вкъщи, вие ще покажете любов. Вие пак се самозаблуждавате, защото онзи, който трепери и който има нужда, той още няма Божественото вътре, и той търси спасението някъде. Вие казвате, че трябва да помогнем някому. Всеки трябва да бъде носител на Божественото, което [е] вътре в самия него, вътре в самия него трябва да се прояви.

Питам сега, да се разбира въпросът, в какво седи оная Божествената любов. Христос казва така: „Ако Ме любите, ще пребъдете в Моята любов." Да любиш, значи да пребъдваш постоянно в Божията любов. Ако ти постоянно пребъдваш в Божията любов, ти любиш, и ако ти не пребъдваш в Божията любов, ти не можеш да обичаш. Допуснете сега, вие казвате, че сте се влюбил в някой човек отвън, но вие се намирате в едно заблуждение. Вие сте се влюбили за пет причини: първа - че сте го видели, второ - че сте го чули, трето - че сте го помирисали, четвърто - че сте го вкусили и пето - че сте го попипали. За пет неща. Като го видите, чуете, помиришете, вкусите и пипнете, и казвате: „Аз се влюбих в него." Представете си, че не сте виждали нещата. Представете си, че имате едно житно зърно вътре в хамбара. В кого ще се влюби това житно зърно? Може ли да говори за любов и може ли житното зърно в хамбара да се влюби? Никак не може. Докато житното зърно е на сухо, то не може да се влюби никога, а щом го туриш в нивата, то се влюбва. Оставете страданията. То се влюбва най-първо в почвата, хване я и я прегърне. После се влюби във въздуха, в слънцето. И това житно зърно като се влюби, то почва да расте.

Нека да дойдем до правото разбиране. Това, което дава възможност на човешката душа да се развива, да расте, то е Божественото, то е любовта. Вие казвате някой път: „Едно време аз се бях влюбил." Кога едно време? На нивата. След като влезете в хамбара, какво става с вас? Преставате да любите. За да не се спъвате в сегашния живот, сега е необходимо да имате правилно разбиране. Някои от вас, които искате да имате ясна представа, трябва да разбирате следното. Това, което хората наричат любов, може да се кръсти така - това е външната любов. Някой път вие казвате: „Защо са

тия противоречия в живота?" Противоречията, всички противоречия в живота произтичат от безлюбието. Аз мога да го уподобя на следното. Ти можеш да имаш богата трапеза, но да допуснем, че ти си навикнал, че тебе са те научили ти да стоиш на едно място и да дойдат да ти отварят устата, и да те хранят с лъжичка. Ако не дойдат, ти гледаш яденето и казваш: „Не ми е позволено." Да чакаш да дойдат да те хранят, това е законът. А пък да почнеш сам да ядеш, това е любовта. Казваш: „Имам ли право да ям?" Щом имаш ръце, уста, уши, очи, и очите ти са отворени, имаш право да вземеш и да ядеш от тая храна.

Но коя храна е здравословна? Която говори. Храна, при която като отидеш, нито дума не ти казва, не я яж. Христос казва: „Аз съм живият хляб, слязъл от небето. Който Ме яде, ще има живот." Живия ще ядеш! Тук има едно противоречие - то е Словото, онова Божествено Слово, което ти не разбираш, и което ти не можеш да приложиш в живота си, това Слово не може да ти говори. А пък онова Слово, което ти говори вътре в тебе, ти си го приложил, ти го разбираш.
И първият признак на живота, това е словото. Най-първо животът, външният живот разбират така. Едно малко помръдване има, после процес на дишане, после процес на човешката мисъл и после - процес на говора. И сега казвам, истинската храна, тая, която може да говори, то е Словото.

Та казвам, вас сега, всичките хора, ги е срам да любят. И когато кажат, че някой се е влюбил, той казва: „За любов и въпрос да не става!" Вие сте кръстили с „любов" това, което не е любов. Седите при една малка чаша с вода, за която един богат човек е платил двеста лева. Тя е някой нектар. Вие сте хвърлили око на тая чаша и искате да изпиете водата, но той бди и казва: „Тая вода е само заради* мен, не я давам никому. Моят живот е вложен в нея. На тебе ти казва, ти трябва да идеш горе в планината за вода. Аз платих за водата. Ако искаш, плати за водата. Ако нямаш пари, можеш да отидеш сам." Вие казвате: „Каквото Учителят ми каже. Каквото Учителят ми даде." Учителят някой път дава с пари. Който отива горе - без пари, а който не отива горе - с пари. И който отиде горе да донесе вода, нему трябва да платиш.

Коя истина е по-добра, тая, за която си платил нещо, или за която ти си ходил горе, и не си платил? Ще ви поставя по-ясно въпроса: коя светлина е по-хубава, която сама ли отива при вас, или която ходите вие да си купувате? Можеш да отидеш при бакалина и да си купиш една свещ. Тя свети ден-два, и после пак си в тъмнина. Бръкнеш в джоба си и за четири - пет лева пак си купиш една свещ, но след четири - пет дена пак изгасне тая свещ. Това е човешкото - палиш я, и изгасва, палиш я, изгасва, и пари

трябва да даваш. А пък при Божественото само трябва да си отвориш прозореца и тая светлина сама идва. При тая Божествената светлина, при това живото Слово всичко расте. Там е изобилието.

Толкоз време, от две хиляди години, се говори за вярата. Говори се, че ако имаш вяра, всичко е възможно. Казано е, че е възможно с вяра да се дигне планина. Има ли нужда ние да вдигаме планините, които Бог е турил някъде? Има ли нужда ние да вдигаме Божественото, което Бог е поставил някъде? Нямаме нужда.

Под думата „планини" се разбират всякога големите мъчнотии, които съществуват в човешкия живот. Това са човешките планини, които трябва да се вдигат. Не онова, което Бог е създал, а онова, което вие сте създали в себе си, вие трябва да можете да го преместите. Вие казвате: „В тоя живот няма да можем да го преместим, но във втория живот като дойдем." Вие оставяте за втория живот да преместите тая планина. Ако вие под думата „умиране" подразбирате излизане от Божествения хамбар и влизане в Божествената нива, в такъв случай разбирам. Ако съзнавате, че умирате, страдате и ако съзнавате, че оживявате, то е вече Божественото - минаване от едно състояние в друго. Смъртта е следното. Допуснете един богат човек, че той има всички удобства, има добра къща, автомобили, книги, радио, звънци, слуги - всичко това, каквото му трябва, има. Всички тия хора работят за него и той мисли, че неговите работи са наредени. То е така, наредени са работите му. Тези, които слугуват около него, работите му са наредени, ако го обичат, но ако не го обичат, неговите работи са развалени, защото онзи слуга, който ти слугува, той очаква нещо от тебе. И всеки един, който направи каквато и да е услуга, все очаква нещо от тебе. Добре, с какво ще се отплатите вие на тия хора? Допуснете, че провидението ви поставя на изпит сега. Най-първо продадат къщата ви, така се случи. Защо я продават? Защото отвън работите ви не вървят. Вие сте били търговец - отива къщата ви. После продават автомобилите ви. После, вие нямате какво да платите на вашите слуги и те си заминават. После, и синовете ви, и дъщерите ви, като няма какво да им дадете, и те си заминават, отиват някъде. И най-после заемодавците ви събличат и ви оставят само по бели гащи. Вие оставате сами в студеното време. Това е смъртта сега. Питам, какво сте изгубили? Вие казвате: „Изгубих къща, деца, слуги, всичко това." Де е вашето разбиране?

Когато ябълчната семка излезе от хамбара, тя е едно. Щом я посадят в земята, тя даде най-първо две коренчета долу и две клончета нагоре. Тая ябълка, като погледне всичките си листа и клони, казва: „Колко съм богата." Един ден, когато се свърши развитието на ябълката, тя остава пак семка, всичко това се върне и тя влиза в хамбара пак семка, с това

различие, че втората семка е малко по-големичка от първата семка. И тя се чуди сега. Питам, тя не можеше ли да живее без листа, без корени и прочее? Ти ще си почиваш в хамбара. Там няма да те приемат с този багаж. И това разлистване, и всички тия удобства на земята са временни потреби за вас.

Като тръгнете за оня свят, за Божествения свят, вие най-първо трябва да се освободите от вашите къщи. Щом имате къщи, трябва да ги носите на оня свят. Щом имате слуги, трябва да ги носите на оня свят. Парите, всичко трябва да вземете. И ще забележите веднага онова, което спъна богатия, който мислеше, че работите му са наредени. В притчата за богатия и Лазаря Лазар умира и се връща в небето. Той няма нищо. Защото на земята какво имаше той? Само кучета имаше около него и му услужваха, те го лижеха. Кучетата му казваха: „Нищо не ти искаме, само да вземем нещо от твоята храна." Без пари му слугуваха. А пък с богатите не беше така. Нищо не разбираше той от живота. И казваше богатият: „Остане ли кучетата да му слугуват, той си е загазил."

Но ще оставя това сега. Няма да казвам какво мисли богатият. Умира Лазар и се освобождава от кучетата. Умира той и отива в лоното на Авраама. Умира богатият и се освобождава от [слугите], умира той и се озовава на противоположното място. Той е на мъчение. Вижда, че не се умира така лесно, но той е забравил и иска да му слугуват, и казва: „Отче Аврааме, кажи на Лазаря да дойде да ми слугува. Гърлото ми е засъхнало, да ми донесе малко вода. Мен ми трябва слуга." Никой на никого не може да служи. Лазар може да служи само за себе си. Има голяма пропаст между вашето разбиране и вашето [желание], има голяма пропаст. Той седи с идеята, че няма слуги. Има идеята, да дойде Лазар и да му слугува. Той не разбира, търси слуга да му служи на онзи свят. Там няма слугуване. Ако имаш любов, Лазар може да ти служи. Но Лазар не може да ти служи, като нямаш любов.

В тебе гори огън. Това е огънят на твоите престъпления. Ти искаш да ти слугуват хората, да имаш пари. В тебе огън гори. Трябва да престанат тия работи. Ти си се разсърдил на хората, че това-онова не са ти дали. На този и онзи се гневиш, на този-онзи обръщаш гръб. През целия си живот се разправяте за такива работи, понеже нямате кой да ви служи. Оная жена защо е обикнала мъжа си? Слуга си търси. Като си намери този слуга, потупва го и казва: „Осигурих се." И мъжът потупва жената и казва: „Намерих слугиня." Народят се деца и казват: „Ето слугинчета." И потупват ги, и мислят, че се осигуриха. И виждат, че това дете умре. Не е умряло, но това слугинче казва: „Не искам да слугувам." И заминава си.

Майката плаче. Защо? Защото е напуснало слугинчето.

Питам, по тоя начин, по който сега светът разбира, в живота винаги ще съществува едно нещастие, от което по никой начин не искате да се освободите. Ти казваш: „Без къща може ли? Не може без къща." Ти в къща живееш вече, къщата ти е на две колелета. „Без пари може ли?" Казваш: „Не може без пари." Че твоят ум, този ум, който имаш, това са пари. Някой път ти казваш: „Какво трябва да правя, като ми трябват пари?" Ще се влюбиш в някого. Как ще разберете вие това? В какво е силата? Вие казвате по някой път: „Моите мнения са по-прави." Че ако вие без пари не можете да живеете, с пари - никак. Без пари ще имате един вид страдания в света, а пък с парите ще имате друг вид страдания. Без пари вие ще бъдете сигурен, че никой няма да ви обере и да ви убие. Представете си, че сте богати и че живеете между разбойници. Те ще ви претрепят. Те ще ви кажат: „Дайте парите или..." Но представете си, че отивате при тях, и нямате пет пари. Тогаз нямате опасност. Ако си с пари, трябва да се пазиш, а пък без пари никой няма да те пази.
Вие поставяте живота извън Бога. Някой път питат: „Този дали е от нашите, или не е?" Всеки човек, който обича, е от нашите. Ти щом обичаш, си от нашите. Щом не държиш любовта, ти не си от нашите. Всички хора, които обичат, са все от нашите. Ти казваш: „Няма такива хора." Има. Те не са един, това са милиони. Навсякъде ги има, но това е в съзнанието.

Вие седите и се смущавате. Аз ви казвам: „Бог ще промисли за вас." Вие не разбирате ясно закона: Бог ще промисли. Един човек казва: „Задушавам се, нямам въздух! Няма откъде да купя въздух." Казвам: „Няма какво да купуваш въздух. Излез вън, отвори си устата и дишай, и въздухът, Божественото, ще влезе. Какво ти струва да направиш така?" Вие искате сега някой да натъпче въздуха във вас и да го изтегли с помпа. Оставете вие това. Като се научите да поемате въздуха, ще влезе богатството, Божественото, и ще излезе вън от вас. И ще твори то, след като издишате. Какво казвате вие? Можете да направите опит. Ако с всяка вдишка вие благодаряхте на Бога, вие не щяхте да знаете какво нещо е сиромашия. При всяко издишване вие казвате: „Ох! Ох! Ох! Ох!" (Учителят въздиша дълбоко няколко пъти.) Където ходите: „Ох! Ох!" Не го обича жена му: „Ох!" Пари няма: „Ох!" Не знае: „Ох!" Дето ходи: „Ох!" Престанете с „ох". Спри се и изкажи онова Божественото, че обичаш. Кажи Божественото, да се прояви в тебе Божественото.

В който ден ти проговори Божествената дума [...]. Бог седи като майка и ти казва: „Искаш ли да слугуваш, или да ти слугуват?" Като говориш на Бога, ти вече слугуваш. Ти казваш: „Аз съм жив, готов съм да направя, каквото трябва, за Тебе. Каквото кажеш, аз съм готов да го направя." Почнеш ли да

благославяш Господ, като кажеш първата сладка дума, биберончето ще дойде, майката ще дойде, и ще каже: „О, моето пиленце." Като изговориш втората сладка дума, ще дойде пак биберончето. Всеки ден като кажеш една хубава дума, и работите ти ще се оправят.

Ти сега казваш: „Светът не е такъв." Оставете се с вашия свят, оставете този свят на заблуждения, в който сега сме попаднали. Мен ме мъчат известни работи. Между вашето мъчение и моето каква е разликата? И аз се мъча. Вие се мъчите, че нямате къща, и страдате. А пък аз се мъча, че тая къща спъва този човек да живее добре. Вие се мъчите, че нямате пари, а пък аз се мъча, че тия пари спъват човек да живее добре. Парите са спънка. Ти уповаваш на едно нещо, което не може да даде никакъв живот. Парите са един резултат на човека най-първо, и второ - те са произведение на ангелите, и след това те са една субстанция на Бога. Това са мисли първоначално на Бога. Богатството е в Бога първоначално. Златото е едно проявление на живота. Да имаш злато значи да имаш нещо, чрез което животът може да дойде с тебе. Златото е един проводник. Здравето, хубавите мисли, силата, това е истинско богатство.

Най-първо реформирайте, направете един опит. Най-първо ще опитате. Ще дойде някой и ще ти каже: „Ти се откажи от това, което имаш." Вие не се занимавайте с един въпрос. Отвън пада сняг, нали. (През това време вън вали голям сняг.) Вие се смущавате кой ще рине тоя сняг, какво ще стане с вас, ще ви затрупа. Пишат, че цял взвод в Югославия са били затрупани - няколко души били намерени, а седем души били изгубени. Вие се безпокоите, че пада тоя сняг. Не се безпокойте за него. Като дойде пролетта, снегът ще си отиде. Лошите условия, това са благата. Лошият живот, това е снегът, който имате. Не го ринете. Оставете снега. Той е най-добрият юрган, при който при дадените условия вие може да живеете добре. А пък при [другите] условия, когато дойде пролетта, като получите онова ново разбиране за Бога, то този лед ще се стопи.

Вие седите сега и ми казвате: „Дали Господ ще ме послуша? Аз съм грешен. Ти си праведен, помоли се за мене." Още хората искат аз да работя за тях. Сега за мене това е едно преимущество. Аз като се моля, няма да дойде до него благословението направо. Аз като се помоля, благословението най-първо ще дойде в мене и след като дойде то, аз трябва да му го пратя. Но и там има едно изкушение. Онзи, който се моли за другите, като дойде една торба, ще отвори и ще каже: „Хайде да взема нещо и за мене си." Изкушение ще има. Отива една бедна вдовица при Йоана Кронщадски и му казва: „Аз съм в голяма беднотия. Имам две дъщери. Помоли се за нас." Той казал: „Аз ще се помоля. Каквото даде Господ, елате да си го вземете." Какво става? Умира един руски княз и

викат Йоана Кронщадски на опелото, и му дават един голям плик, да му заплатят. Идва вдовицата и той ѝ дава плика. Казва: „Този плик е, който Господ даде за тебе. Не съм го отварял. Вземе си го, каквото има, е за тебе." Тя отваря и вижда десет хиляди рубли. Разтреперва се и казва: „Много са." „Не, каквото е вътре, заради вас е." Мислите ли вие, че ако речете да се молите за някой беден, няма да умре някой княз? И като умре, той ще даде десет хиляди рубли. Като отива за другия свят, все ще даде нещо.

Та казвам, хубаво е това, аз не отричам. Казано е, молете се един за друг, за да изцелеете. Да се молите за изцеление, това е болният живот. Но когато влезем в съвършения живот, в Божествения живот, то е друго. И когато аз говоря да се обичаме, то е здравословният духовен живот. Когато обичам, то всичко става вече естествено. Тогаз ще почувстваш, че всички хора стават вече за тебе близки. Тогаз ще имаш всичко. Ако влезеш в един свят, дето всички те обичат, и ти всички обичаш, тогаз можеш ли да бъдеш беден човек? Ти казваш: „Аз от любов гладен ще умра." То е неразбиране. Ако влезеш в един свят, дето всички те обичат, ти гладен не можеш да умреш, ти ще имаш преизобилно. То е Божественото.

Ти казваш: „Всички хора не живеят така." Оставете тоя въпрос. Тия хора живеят вън от Бога. Всякога, когато ние не вършим волята Божия, не Го обичаме, ние сме вънка от Бога. Значи Бог не е в нас. Тогаз ние страдаме, недоволни сме. Не можеш да спиш, не можеш да ядеш сладко, този-онзи не те обича и търсиш утеха навсякъде. Имаш малко пари в банката, но тая банка фалира. Американците, които имаха най-добрата система на спасителни банки, те туриха парите си в спасителни банки, но в сегашната криза две хиляди банки фалираха и бедните останаха да се спасяват. Къде отидоха парите? То е човешкото разбиране вътре. Всеки един добър човек, който върши волята Божия, той е една спасителна банка. А пък всеки един човек, който не върши волята Божия, той е една спасителна банка фалирала. Американските банки фалираха. Казва някой: „Той не е добър." Аз другояче казвам: ликвидирала банката, не плаща вече, каквото е взела. Някой казва: „Не можем да дадем нищо." Ти казваш: „Че кому да дам?" Ти си една фалирала банка. Да кажем, че дойде някой при тебе, дойде той с чека си. Ти казваш: „Не можем да дадем. Нашата банка е фалирала." Ти не можеш да посребриш. Тая банка е изгубила своя кредит. Ако ти не можеш да обичаш, то в невидимия свят е писано: „Банката на Иван Стоянов е фалирала. Банката Мария Пенджурска е фалирала."

Ти казваш: „Не мога да обичам. Сърцето ми е студено." Там е злото, понеже сърцата на хората са студени. Защо са студени? Студени са, защото вярват в човешкото, а не вярват в Божественото и тогаз всичките тези благословения в света, които Бог ни дава, ние не можем да ги използваме.

Ти казваш: „Де да го зная как да го обичам." Най-първо, законът на любовта казва: Бог учи хората само как да обичат. В любовта никой не може да те научи да любиш. То е първият зов, първата дума на Бога. Когато дойде до любовта и искаш да обичаш, то Бог ще ти проговори. На любовта само Бог може да те научи, никое друго същество не може да те научи. Другите хора могат да бъдат предмет на любовта, но Бог ще те научи. Христос казва: „Както Отец Ме е възлюбил, както Отец Ме е научил, така и Аз любя." Като дойде Бог, Той ще те научи, но без Бога по-мъчна от тая работа няма. Като дойде Бог, лесно е. Ти казваш: „Лесно е." Ти казваш: „Как да обичам?" Не мислете как да обичате. Казваш: „Какво да му кажа?" За това не мислете. „Как да го погледна?" И за това не мислете. Вие най-първо се стремете да обичате.

Имате един брат, когото искате да обикнете, нали. За да познаете дали вашата любов е силна към него, има един признак. Сега ще ви покажа признаците, по които ще познаете дали вашата любов е силна, или сърцето ви е студено. Вие този брат го пипнете за кесията. Ако той хване кесията си така (Учителят прави съответното движение), то любовта ви не е голяма. Щом любовта ви е силна, като му бутнете кесията, той казва: „Вземете я." Дава ви я. Онзи, когото обичате, каквото бутнете в него, той казва: „То е ваше." То е ваше, каквото бутнете. Но щом любовта ви е слаба, той хваща това. При хващането на нещата, любовта ви е слаба. Държи ли се той за нещата, вие не го обичате. Слаба е топлината.

Вземете златото, желязото. То при сто градуса малко ще се понагорещи. При четиристотин градуса топлина то ще се стопи. Направят букаи** на един човек, връзват му краката. Те се само нагорещяват. Те казват: „Не слизаме от тия крака." Какво ще кажете? Ще ги убеждавате ли?
Има един мълчалив живот. Всяка една лоша мисъл, това е една верига, направена от хората или от духовете някъде и сте вързани. Вие като пуснете Божествения ток на любовта, тия вериги ще паднат и вие ще бъдете свободни, и тогаз ще вземете тия златни вериги в торбата си. Защото всички сте в златни вериги. Вземете ги в торбата си и ги продайте. И на мнозина от вас веригите са със скъпоценни камъни. Турете ги във вашите торби и ги продайте. Божественото трябва да влезе във вас и всички противоречия, които сега имате, трябва да изчезнат.

Сега не зная да ви приведа ли един пример. Ще ви приведа един пример за любовта. Един наш приятел в Търново заболя. Другарите му казват да вярва. Вцепенили се били краката му от ставен ревматизъм, не може да се мръдне. Казват ми: „Еди-кой си брат се приготви за онзи свят." Казах: „За онзи свят не е готов още." Казах: „Нека да идат двама братя при него, доста възрастни." Обаче, като отиват тия двама братя, заболяват. Той ги

инфектира. Вместо те да му дадат здраве, те заболяват. И казаха: „Тая работа не е за нас. Ела, свърши си работата." Ставам аз и отивам в Търново. Отивам при този брат. Той е легнал на гърба си, лежи и казва: „Ще си вървя вече. Не ме е страх. Виждам, че при смъртта от едната стая влизам в другата." Казвам му: „Ти от едната стая ще излезеш, но не знаеш в коя стая ще влезеш." Той мисли, че ще отиде в рая. Казвам му: "В рая няма да отидеш, но в друго място ще отидеш в това положение." Седи той и ме гледа. Разговарям се с него. Седя час и половина и се разговаряме за обикновени работи. Казвам му: „Ти не си свършил още работата. Ти какво си легнал тук на кревата? Искаш да ти слугуват тук, искаш да станеш богат човек чрез тия лекарства." Казах му: „Стани!" Той стана. „Я стани на краката си! Я почни да ходиш!" Той почва да ходи. „Я седни сега на кревата си!" И тъй нататък. После му казах: „Ще дойда пак." На другата сутрин отивам пак. Той каза: „Сега почвам да ходя малко." И след три-четири деня той беше вече здрав. Идва лекарят и го пита: „Как оздравя?" Той казва: „Онзи дойде и ми говори за обикновени работи, и ми каза: „Стани. Утре ще дойда пак." И се свърши работата."

Сега някои от вас ще кажат: „Дали може Учителят?" Това още нищо не значи. Един човек можеш да го издигнеш от една болест. Христос казва: „Иди и не съгрешавай, за да не ти стане по-зле отпосле." Когато един човек го излекуваш, и ако направи една погрешка, то болестта ще се повърне. Всяка болест си има своите психологически причини. Онова, което трябва да имате - все таки хората трябва да дойдат. Хората взаимно си помагат. Някой път някой иска да каже: „Кажи по кой начин става това." Ако имате вяра, всеки от вас може да лекува, но ако кажеш истинския метод, по който можеш да помогнеш, той ще се разболее пак. Невидимият свят не позволява да кажеш по кой начин си помогнал. Невидимият свят никога не позволява да кажеш: „Аз му направих това добро." Никога няма да кажеш: „Аз му направих това добро." Това е една привилегия на Бога, ти опорочаваш нещата.

Ти казваш: „Аз му направих добро." Ти добро никому не можеш да направиш. Онова, което Бог е направил, всичко е съвършено. Ти само си дал един добър пример на жертва, че живееш добре. Аз, като отида при един човек, само му давам пример, как трябва да живее. Ще му пожелаеш на един човек някои неща. За да се молиш за един човек, трябва да го обикнеш. Вие обикнете когото и да е, но най-първо вие не трябва да бъдете болни или ако сте болни, трябва да сте господари на болестта, и тогаз можете да помагате на всеки човек. И тогаз ще опитате степента на своята любов, на вашата сила, степента на Божествената сила, която действа във вас. Ще опитате тогаз любовта си при болестта, за да знаете как работи любовта.

Божествената любов сега е потребна. Тя е, която трябва да внесе новия живот. Защото ако Божествената любов не дойде, то малкото нектар, който е в чашата, ще изчезне и тогаз какво струва чашата? Ако тая чаша няма съдържание, тогаз какво струва? Животът е непрекъснат процес. Вие казвате: „Втори път, като дойдем на земята." Аз не искам да се спирам на това. Утрешният ден зависи от днешния ден. Смъртта е смяна само, временно ще заспиш, ще си починеш. Непрекъснатост има между всичките дни. Всяко едно спане е смърт. Какво нещо е смъртта? Да умреш в спането, за да можеш наново да се пробудиш.

Вие имате вашите нови схващания, но не искате да ги приложите и се държите за човешкото. Аз нямам нищо против ония, които имат слуги. Нямам нищо против, че имате къщи, че имате автомобили, пари, това-онова. Но всичко това, което имате, да бъде на разположение на Господа. Не сега да дойде някой и да каже: „Вие раздайте това заради Господа." Не трябва да ме учат какво да раздам. Щом дойде Божественото, то ще ме учи. Някой казва: „Направи ми една услуга. Искам от вас две хиляди лева." Един син пише на баща си: „Първия месец - две хиляди лева, втория месец - две хиляди лева. Дванайсет месеца по две хиляди лева - двайсет и четири хиляди лева. Втората година пак по две хиляди лева." Питам, когато бащата дава тия средства, какво има той вътре в ума си? Че целият свят е един възпитателен дом. Има една статистика. Знаете ли колко коства, каква грамадна сума се харчи за всекиго едного от вас, за да живеете тук на земята, какви грамадни средства?

Питам, какво учите сега? Вие седите и искате да станете учен човек, да имате малко автомобилче за сто хиляди лева, да се качите и да се возите. Че това е най-малкото. Това е външният свят. Вие сте дошли на земята, за да се научите какво нещо е проявлението на любовта, проявлението на Божията мъдрост и проявлението на Божията истина.

Три неща:

Да знаете какво нещо е истината.

И ще имате свобода.

Да знаете какво нещо е мъдростта.

И ще имате светлина.

Да знаете какво нещо е любовта.

И ще имате живот - изобилния живот,

който изтича от нас.

А пък какво нещо е любовта? Не мислете за любовта, но [за] живота. Щом имате живота, тогаз ще имате добродетелите, защото добродетелите могат да се покажат само в живота.
Сега на въпроса. Аз, като дойда при вас, казвам: „Тия хора са много богати, но им липсва нещо. Те са богати, но са изгубили ключа на своите каси, че не могат да ги отворят." Аз давам едно предметно учение, какво ще стане с вас. Имам една врата, която отвън ако затвориш, и ако ключът не е вътре и тебе, не можеш да я отвориш. Някой път съм забравил ключа вътре. Затворена е вратата и не мога да я отворя. И да се моля, не се отваря. Но с любов се отваря. Имам един ангел. Той със стълба влиза през балкона в стаята и отваря вратата. Ако забравите вие ключа, трябва да дойде ангел със стълбата. Някой ангел от небето ще дойде със своята стълба, да ви отвори вратата. Другояче ще бъдете вън. Вечерно време минават някои и аз казвам на ангела в това време: „Ангеле, донес стълбата." И те казват: „Учителят си забрави ключа." Аз казвам: „Аз ги забравих и вие ги забравихте." Всеки от вас, който е недоволен от живота, си е забравил ключа вътре. Всеки от вас, който боледува, си е забравил ключа вътре. Всеки от вас, който е страхлив, си е забравил ключа вътре.

Та казвам, ще имате предвид - когато ангелите идват, те идват, за да ни научат. Под „ангел" разбирам ония наши братя, съвършени проводници на Божията любов. Той, като дойде, ще ви покаже как да изпълняваш волята Божия. Най-първо всички трябва да дойдете до положението - не мислете другите хора колко са добри и колко са лоши. Най-първо се освободете. Не мислете нито за тяхното добро, нито за тяхното зло. Наблюдавай всеки един от тях как се проявява. Може да се прояви в доброто или в злото, но в дадения случай вие обръщайте внимание вие как се проявявате. Щом аз отвън се дразня от погрешките на другите хора, то е една спънка за мене, защото на този, който не изпълнява волята Божия, ти си в дадения случай, който можеш да му покажеш. Щом някой човек не изпълнява волята Божия, научи го тогаз. Как? Лесно можеш да го научиш, не е мъчна работа човек да се научи. Но не може новото да се даде, докато старото не се изхвърли от шишето. С новата, прясна вода не можеш да заместиш старата вода, докато старата вода не излезе вън от съда.

Та казвам, през тази година, сега, направете първия опит!
Някой път ми казвате: „Учителю, кажете нещо ново." Новите неща мога да ви ги кажа аз. Новите неща да ви ги кажа, трябва да се отвори вашата

къща. Тя сега е затворена и не мога да ви кажа много нови работи. Колко нови работи мога да ви кажа? Но отвънка не може, студено е. Като се отвори къщата, ще вляза вътре и ще ти кажа неща, които никога не съм ти казвал. Когато хората се обичат, нали си говорят на ушите. Ще дойда и ще ти кажа: „Много ви обичам, но другите да не знаят." Това можеш да кажеш на един човек, на когото сърцето е отворено, че твоите думи да бъдат ценни. А не да каже някой: „Дошъл той да каже, че ме обича, да ме матахери***." Когато дойде някой и ми каже, че ме обича, аз ще му бутна кесията, да видя дали ме обича, и ако неговата кесия се разцъфти като цвят и даде плод, и го изям, ще кажа: „Много е хубав този плод, плодът на твоята любов." Когато кесията цъфти и завързва, когато можем да опитаме човешката кесия, то Божията любов е дошла вече. То е любов.
Сега остава мисълта във вас: „Кога ще дойде това време?" Днес е първият ден. Ако го изгубите, то след десет деня ще дойде това. Ако десетия ден изгубите, то след сто деня ще дойде. Ако първата година изгубите, то след десет години ще дойде. Днес е един случай да влезете. Ако днешния случай изгубите, то след десет деня. Ако първата година изгубите, то след десет години. Увеличават се сроковете. Ако пропуснете стоте години, то след хиляда години, след десет хиляди години, след сто хиляди години и тъй нататък.
Че какво ви коства сега?
Аз ви виждам колко са красиви вашите кесии.

Христос дава три примера - че едно семе било паднало между тръните. Махнете се оттам, за да израсте вашето добро!
Другото семе паднало между камъните. Махнете се оттам!
Другото паднало на пътя, по който хората минават. Изори този път, по друго място да минават.
Не спъвайте вашето Божествено. Ти казваш: „То сега не му е времето. Сега съм женен. Сега съм още млад. Имам да уча." Оставете тия човешки работи. Вие сте мислили, мислили, казвате: „Чакай да си наредя работите." Ще ги наредите - ще цъфнете така, че няма да завържете.
Сега ще ме разберете правилно. Всички в живота, всички, които вървите в Божествения път, едновременно трябва да завържете. Всички в живота трябва да цъфнете и всички трябва да възприемете Божествената любов. Ако само един цвят цъфне, а пък другите пъпки се повредят, това дърво боледува. И после във вас, тъй като любовта ви ще се покаже, като цъфнете, то всички ония малките, как се казват, тия малките мушички ще дойдат. Ако малките мушички усетят лъха на вашето цъфтене и дойдат при вас, то вие добре сте цъфнали. И тия мушички кои са? Тия мушички, това са страданията, които идат. Щом страдате, това показва, че вие сте цъфнали. Тия мушички идат да съберат това непотребното и ще го турят в кошера. Страданията, това са работни същества, които идат да човъркат, за

да вземат непотребното. Без страдания не може да се оплоди цветът. Любовта без страдания не може да се изяви.

Онзи човек, който идва при вас, и комуто трябва да помогнете, изисква се голяма опитност - вие не трябва да го изкусите. Вие казвате: „Аз ще уредя вашите работи." Не говорете така. Вие ще го изкусите, защото ще почне да упова на вас. Една година ще му помагате и после ще му кажете: „Махни се! Аз за тебе няма да живея само. Може това веднъж, дваж, три пъти." Онзи, който дойде при вас, ще вземете вашата стомничка и ще го заведете горе на извора, ще покажете отде вземате вода и ще му кажеш: „Оттук вземам вода." И ще му кажеш: „Пак някой път можем да се срещнем." Всеки, който идва при вас, дайте му да пие вода от вашата стомна и после ще му кажеш: „Хайде сега на вода. Ще си приказваме сладко по пътя за Божията любов. И после ще се върнем, и после пак ще отидем на извора и тъй нататък. Ще ходим и ще се връщаме."

Сега остава мисълта: „Досега какво сме правили ние?" Ако в сегашния живот, след две хиляди години, ако дойде един евреин, който е служил на Бога по законите на жертвата, ако дойде един християнин и дойде един с новите разбирания, по какво ще се различават? Евреинът ще дойде да търси според разбирането си една гургуличка, гълъб, за да ги заколи, та да изплати греховете си. Един християнин ще дойде, ще целува иконите и ще се кръсти. А пък ще дойде онзи с новите разбирания и ще стане проповедник. Не ти трябват вече волове, кокошки. Господ не иска да целуваш нещата, които хората са създали. Ти ще станеш проповедник на Божията любов. Една запалена свещ ще бъдеш, и дето ходиш, хората да имат светлина. Между бедните, между страдующите. Като отидеш между бедните, ще кажеш: „Вярвай в Господа, Който може да ти оправи работите. Ще ти се оправят работите до довечера. И ако не се оправят, да знаеш, че не си повярвал." Втория ден ще дойдеш и ще кажеш: „Не се оправиха." Третия ден, четвъртия ден ще правиш това, докато се оправят твоите работи.

Не служете на Господа като стария евреин, не и като старите православни. Служете като синове вече. Да бъдете като проводници на Божията любов. А пък какво могат да мислят учените хора, какво може да мисли светът, какво могат да мислят другите вярующи, вие оставете тоя въпрос. Нека да мислят, каквото искат. Ние ще мислим сега, какво ще мисли Господ заради нас. Сега Господ пита: „С какво се занимават децата?" „Кокошки и волове търсеха, клаха ги и ги принасяха в жертва." „С какво се занимават децата?" „Кръстеха се и целуваха иконите." „Няма нищо." „С какво се занимават децата?" „На работа отидоха вече." Господ ще каже: „Хубаво, много хубаво." Каквото иска бащата, това правят. На лозето, на нивата

копаят.
Работа трябва сега. Една много голяма работа и малка работа - ще почистите някоя ябълка и прочее. Много малка работа се изисква. Това е новото служене, за да имате първия урок, който Бог ще ви говори, за да знаете какво нещо е Божията любов. Тогаз всички неща, които сега ви плашат, ще изчезнат.
Вие ще заприличате на онова бедното дете, което ходило на сто места и го били. Ходило на едно място, били го и му казали: „Ти не си бил послушен." Изгонили го и го изпратили. И най-сетне, като вървяло по пътя, среща го един млад момък. Детето го погледнало и му казало: „Искам да ти кажа едно нещо, но срах ме е, да не би да ме биеш." Този бил царският син. Детето, като го срещнало, казало му: „Страх ме е да не ме биеш. На сто места ме биха, че съм много непослушен." Царският син му казал: „Ела при мен." Влиза в положението му, дава му една работа. След години то разбрало, че тук е мястото, дето трябва да служи. Като срещнеш царския син, няма да те бие. Той ще ти каже как трябва да се слугува.

Та казвам, като срещнете Христа, Той ще каже: „Елате с Мен." Христос няма да накара другите хора да ви слугуват. Той ще каже: „Елате." Ще станете слуги на Бога сега. Вие казвате сега, колко ще ви плащат. Няма да се пазарите. Има едно слугуване в света без пазарлък. То е слугуване от любов, любовното слугуване.
Това ще го вложите дълбоко и ще проверите един ден тая истина. Това е истината. Ако чакате втори път да дойдете, хиляди различия може да имате, но онова същественото, което свързва хората и ги прави чада Божии, то е единствено в любовта, която трябва да живее в душите, сърцата и умовете на всички хора. Не ние да ги учим как да обичат, но Бог да ги учи отвътре. И Писанието казва: „Всички ще бъдат научени от Господа."
Сега започнете с онова учение, което иде от Бога.
Бъдете верни на това, и работите ви ще се оправят. И ако не се оправят, ще дойдете при мен, и аз ще ви пратя някой ангел, и той със стълба ще влезе вътре през балкона и ще се уреди работата.
Но който има ключ, да отвори вратата и да влезе.
Защото всичко онова, което имате, което може да расте във вас, което може да разберете, то е отвътре.

Тайна молитва.

Сега ония от вас, които от любов искат, да направят упражненията.

Седемнадесета лекция на Общия окултен клас
23 януари 1935 г., сряда, 5 часа
София – Изгрев

----
* заради (диал.) - за
** букаи (тур.) - окови
*** матахери (диал.) - разиграва, мотае, върти
Книги:
* Новият опит
Ако говоря (Общ окултен клас. Четиринадесета година (1934–1935). Том I. София, 2003)
21 беседи от 26 септември 1934 г. до 20 февруари 1935 г.
Начало: 05:00
Пасаж: Йоан 15:1–16

1935_01_27 Подмладяване
утринно слово

ПОДМЛАДЯВАНЕ

Казано е в Писанието, че като вярва, човек може да се спаси. Каква е вярата на съвременните хора? Някои хора вярват и се надяват на неща, които никога не могат да реализират. Те се намират в положението на човек, изхвърлен на някой усамотен остров и постоянно вярва и се надява, че ще дойде отнякъде един кораб да го спаси. Обаче минават години, никакъв кораб не идва на този остров.

Въпреки това човек пак очаква да дойде някой кораб на неговото пристанище, да донесе всичко необходимо за оправяне на обърканите му работи. В края на краищата надеждите му не се сбъдват. Като види, че надеждите и очакванията му излизат празни, той казва: „Няма какво да се прави, така е определено да бъде!“ Това е вярно за онзи, който не знае да чете. Той отваря книгата на едно, на второ място и като не може да чете – затваря я. На другия ден пак я отваря, пак не може да чете. Ден след ден той отваря книгата и като се убеди, че нищо не разбира, най-после казва: „Така е писано за днес. В бъдеще ще прочета и ще разбера тази книга“. Обаче за онзи, който знае да чете, въпросът е поставен малко по-другояче. Той положително знае при дадените условия, в които се намира, може ли да дойде някой кораб на пристанището му, т.е. могат ли да се оправят работите му, или не могат.

Една от причините за неуспеха на съвременните хора се дължи на факта, че те живеят, очакват много неща от живота, без да разбират неговия език, без да знаят азбуката му. Невъзможно е човек да очаква от живота нещо, без да знае неговия език. Слушате някой да казва: „Дано ми просветне отнякъде, дано дойде отнякъде знанието“. Този човек нищо не работи и не учи, а очаква всичко наготово. Това е невъзможно. Има едно знание, което човек носи със себе си, но то е недостатъчно. Той трябва да работи, да учи, за да придобие това знание, което му е нужно за живота. Някои учени пренебрегват много знания, които са близки и необходими за сегашния им живот, а се стремят към реализиране на идеята „perpetum mobile“. В разрешаване на идеята „perpetum mobile“ има две неща, които не се подават на изследване. Това са началото и краят на безгранично голямото и безгранично малкото. Никое разумно същество досега не е могло и няма да може да проникне в границите на безкрайно голямото и безкрайно малкото. Безкрайно малкото и безкрайно голямото представляват граници на живота, между които човек се движи. Не познава ли законите на живота, човек прави грешки и се чуди откъде идват погрешките и злото в

света. Когато се движи от границите на безкрайно малкото към границите на безкрайно голямото, човек неизбежно ще греши. В този смисъл ние казваме, че малкото греши и прави престъпления, а не голямото. Следователно, ако грешиш, ако си невежа, ако си лош, ако си сиромах, това показва, че си малък още. Изобщо всички отрицателни качества на човека показват, че той не е дорасъл още. Когато художникът рисува, той все ще направи някаква погрешка. Когато писателят и поетът пишат, те все ще сгрешат някъде. Когато ученият и философът правят своите опити и наблюдения, все ще изпуснат нещо. Злото не се състои в погрешките, които малкият прави, но в желанието му да бъде голям като Бога, да заповядва и да се налага на хората. Това е невъзможно. Преди всичко големият крие в себе си сили, възможности и условия. Като велик и мощен, Бог дава условия и блага на всички живи същества да растат и да се развиват. Какво може да даде малкият от своя страна? И да иска да дава като големия, той не може да даде. Малкият взима, но не дава. Може ли при това положение да иска да бъде учен, знатен, силен човек, всички да го почитат и уважават? Това са качества на силния, на големия, а не на малкия. Един ден и малкият ще порасне, но докато дойде това време, той трябва да познава своите възможности и да не иска преждевременно това, което не е за него. Малкият още не е изработил своята форма, на която да разчита през всички времена и условия. Разболее ли се, той очаква чужда помощ. Падне ли някъде, той търси някой да го вдигне.

Човек не трябва да се обезсърчава, но да разбере философията на живота. Който се обезсърчава, той е мързелив. Човек трябва да се домогне до философията на живота и да я приложи. Не е знание това, което не може да се приложи. Мнозина говорят за любовта, но не могат да я приложат. Те казват, че я познават, а не я прилагат. Каква любов е тази, която е проникната от ревност? Ще кажете, че ревността е необходима, за да запази човек това, което е придобил. Има смисъл човек да пази онова, без което абсолютно не може. Човек има тяло, което трябва да пази. Без него той не може да се развива. Обаче като има тяло, като му са дадени условия да го пази, той не се задоволява само с това, но започва да търси друго същество отвън, което да го обича. Намери ли такова същество, той иска да го задържи само за себе си. Щом се роди това желание в човека, той започва да ревнува. Човек ревнува, защото не подозира, че всичко, от което се нуждае, е вътре в него. Човек е създаден от два принципа: мек и твърд, ефирен и гъст, или слаб и силен. Силният принцип в човека наричаме мъжки или творчески. Слабият принцип наричаме женски или съграждащ. Мъжкият принцип е положителен, а женският – отрицателен. Ревността се явява в мъжкия принцип. Кога се явява ревността? Когато любовта в човека изгуби онова направление, което Бог ѝ е дал. В него става известно пречупване, вследствие на което любовта взима друго

направление. Като ревнува, човек се налага на онзи, когото обича, иска той да мисли само за него. Преди да иска това от другите, човек трябва да се запита какви са неговите отношения към Бога. Защото казано е в Писанието: „С каквато мярка мериш, с такава ще ти се отмери“.

Следователно, когато изисква нещо от другите хора, човек трябва да се запита: „Прави ли са моите отношения към Бог?“ Ще кажете, че не сте виждали Бога. Този човек, от когото искате любов, виждал ли ви е? Това, което виждате отвън и наричате човек, не е истинският човек. Това е неговата дреха, неговият автомобил. Ако виждате автомобила на човека и казвате, че виждате самия човек, защо като наблюдавате слънцето, звездите, цялата природа, не кажете, че виждате Бога? Ако по автомобила на човека, т.е. по неговото тяло, отчасти познавате човека, защо от всичко онова, което Бог е създал, не повярвате в Него? Ще кажете, че не можете да вярвате в Бога, защото не сте го видели в някаква определена форма. Някои пък не вярват в Бога, защото са недоволни от живота, от света. Те се запитват: „Ако Бог наистина съществува, защо е създал свят, пълен със страдания и горчивини?“ Страданията и горчивините са резултат на човешкото неразбиране. Ревността, например, не произлиза от Бога. Като не проявява правилно Любовта, човек се натъква на ревността и преживява горчиви чувства. Езиците, с които съвременните хора си служат днес, не са създадени от Бога. Първичният език, създаден от Бога, е бил съвсем друг от тези, с които хората си служат днес. Съвременното човечество се е отклонило от правия път на живота и за да го разбере правилно, трябва да се върне назад, да поеме истинската посока на движение. Влезе ли човечеството в правия път, всички хора ще разберат живота, а с него заедно ще разберат и Любовта. Щом разберат Любовта и я приложат, страданията и противоречията, сами по себе си, ще изчезнат. Ако не изчезнат напълно, поне ще се осмислят. Днес страданията са страшни за човека, защото не ги разбира. Един ден, когато разбере смисъла на страданията, човек ще ги използва разумно. Който разбира страданията, той расте и се развива правилно.

И така, ако човек не се развива правилно и не върви напред, причината е в самия него, в неразбирането на живота. Докато е млад, пълен с енергия, човек има вяра в себе си, в живота и в близките си. Щом остарее и изгуби силите си, той навежда глава към земята и се отчайва от живота. Защо? Изгубил е вяра в себе си и в Бога. Той вижда навсякъде отрицателни прояви. Където ходи, все за злото и за греха мисли. Този човек не е използвал младините си, както трябва, затова е дошъл до положение на обезсърчаване. Който не разбира смисъла на злото, само той се страхува от него. Обаче, който го разбира, той гледа на него, както на огъня. Както огънят може да причини хиляди пакости и добрини на човека, така и

злото може да му причини и пакости, и добрини. Знае ли как да пипа злото, човек лесно се справя с него. Той го впряга на работа и се ползва от неговите енергии. Ако не знае как да работи със злото, човек може да се изгори от него, както от огъня. Ако земята се приближи към слънцето, може да изгори, но поставена на това разстояние, на което я виждаме днес, тя се ползва от неговите благотворни лъчи. Днес всичко живо се радва на слънчевата светлина и топлина. Обикне ли ни слънцето повече, отколкото трябва, и се приближи към нас, ние сме осъдени на изгаряне.

Като знаете този закон, не се приближавайте до човека по-близо, отколкото е определено. Колкото и да обичате един човек, не се приближавайте близо до него. Приближите ли се повече, отколкото трябва, той ще ви разтопи, нищо няма да остане от вас. Искате ли да бъдете щастливи в любовта си, дръжте едно почетно разстояние между вас и възлюбения ви. Измените ли това разстояние, ще изгубите любовта си. Ако една планета излезе от орбитата на своето движение с цел да се приближи към слънцето, тя ще причини катастрофа освен на себе си и на целия свят. Една от причините за страданията на хората е, че те изменят разстоянията, на които Бог ги е поставил. Щом изменят разстоянието, на което са поставени, те излизат от орбитата на своето движение. Излязат ли от орбитата на своето движение, те се излагат на страдания. Така че чуете ли, че някой страда, ще знаете, че той е нарушил нещо в пътя на своето развитие. Не иска ли да страда, нека възстанови нормалното си движение. Като не разбират този закон, хората не търсят причината за страданията си, но се спират върху последствията. Последствията от нарушаване пътя на правото движение в живота човек нарича страдание. Като причина за своите страдания той счита сиромашията, болестите, условията на живота и т.н. Слушате някой да се оплаква, че нямал дрехи, въглища, храна и че ще умре от глад и студ. Вярно е, че човек може да умре от глад и студ, но и богатите, които имат изобилно дрехи, храна, въглища и дърва, също умират. Като умре един сиромах, непременно ще умре и един богат. Значи причината за болестите, страданията и смъртта не се крие в сиромашията и в условията на живота. Страданията са последствия, а причината е другаде някъде. На всеки корен от дървото отговаря един клон. Ако отрежете този корен, клонът непременно ще изсъхне. Отсечете ли всичките корени, всичките клони на дървото ще изсъхнат. Следователно, ако богатият иска да продължи живота си, нека вземе в дома си един беден човек, за когото да се грижи, както за себе си. Дотегне ли му да живее, нека изпъди бедния човек от дома си. Щом изпъди сиромаха на пътя, богатият сам се осъжда на смърт. Както в природата, така и в живота съществува закон на съотношение. Според този закон сиромахът е корен, а богатият – клон; сиромахът е цвят, богатият – плод. Ако сиромахът не цъфне, богатият няма да завърже. Щом сиромахът цъфне, богатият ще завърже и

узрее, и плодът ще се занесе в живота. Кой ще опита плода на човека? Възвишените същества. Това, именно, показва, че никой не живее и не работи за себе си. Хората грешат по единствената причина, че искат да бъдат щастливи без да взимат под внимание живота на другите. Само Бог мисли за всички живи същества. Той не живее за себе си. Всеки момент Бог има предвид нуждите на всички същества и ги задоволява. Не трябва ли ние да следваме Неговия път? Щом нуждите на човека са задоволени, нищо друго не му остава, освен да се съобразява и с живота на своя ближен. Следователно, за да бъде щастлив, човек трябва да е доволен от това, което му е дадено, и всякога да държи в ума си мисълта, че не живее за себе си. Сегашните хора не са доволни от живота си, защото искат повече от това, което им е дадено. За пример, някой иска да бъде по-силен, по-учен, отколкото е в действителност. Ако човек иска да бъде силен, за да владее другите хора, силата му не е на място; ако иска да бъде силен, за да помага на слабите, силата му се оправдава. Ако човек иска да стане учен, за да се прослави пред хората, знанието му не е на място; обаче ако иска да стане учен, за да просвещава ближните си, знанието му е оправдано. Това знание носи радост в човешката душа. Има знания, които се придобиват по външен път, но има и такива, които се придобиват по вътрешен път, чрез вътрешен усет. За пример, поставите ли слона пред един мост, още от първата стъпка той познава дали мостът ще го издържи. Като разбере, че мостът не може да го издържи, той веднага се дръпва назад. Обаче по същия мост мишката минава безопасно. Следователно, ако човек не може да свърши една работа като слон, да я свърши като мишка. С други думи казано: Ако не можеш да свършиш някаква велика работа, да те чуят всички хора, свърши нещо малко, макар да мине незабелязано.

Като работи съзнателно, човек изучава и малките, и големите същества, за да види, че всяко същество има своето предназначение. Колкото да е малка, и мишката върши някаква работа в Битието. Ако не е така, вие не бихте могли да си обясните защо съществуват отровните змии, хищните животни и др. Колкото вредни и опасни да са за нас, обаче, в цялото те имат някакво предназначение.

Сега, да дойдем до въпроса, от какво се нуждае човек. Мнозина искат да придобият Духа, да работи в тях, да ги учи и да им помага, без да търсят помощта на хората. Каквото и да прави, човек не може да избегне системата на скачените съдове. Всички хора представляват система от скачени съдове. Само при това положение човек може да разбира волята Божия и да я изпълнява. За да възприеме една възвишена мисъл, човек трябва да се е приготвил за нея. Всяка Божествена мисъл минава през три основни свята, всеки свят с три подразделения, и тогава се приема от човешкия ум. Пръв приема мисълта онзи, който в умствено отношение

стои на най-високо стъпало. От него мисълта се предава на всички останали хора, както водата или течностите се преливат от един скачен съд в друг. Затова се казва, че човек е проводник на Божествените мисли. Колкото по-чист е съдът, чрез който човек възприема, толкова по-добър проводник ще бъде той. Христос казва: „Ако думите ми пребъдват във вас, и вие – в мене, аз и Отец ми ще дойдем и жилище ще направим във вас". С други думи казано: Ако думите ми пребъдат във вас, и вие – в мене, ще бъдете като растение, посадено в почвата, за да се ползва от хранителните материали на земята, от светлината и топлината на слънцето. Ако думите на Христос не пребъдат във вас, и вие – в Него, не можете да дадете никакви плодове.

„За три неща се тресе земята, и за четири, които не може да носи." (– 21-ви стих.)

„За раба, когато се възцари; и безумния, когато се насити с хляб." (– 22-ри стих.) „За омразната жена, когато се жени; и слугинята, когато замени господарката си." (– 23-ти стих.) Както виждате, Притчите обясняват причините за земетресенията по начин, който абсолютно не е съгласен с теориите на учените хора. Че някой се наял с хляб, че раб се възцарил, че омразна жена се женила, или че слугиня заменила господарката си, всичко това ставало причина за земетресения.

Като хора на новото време, вие трябва да се научите да превеждате нещата. За пример, какво означава възцаряване на раба? Когато даде първо място на някоя низша мисъл, човек я възцарява. Тогава тя произвежда земетресение в самия човек. Тя се е качила там, където не е мястото ѝ, с което е нарушила хармонията в целия организъм. Не е достатъчно само да се обяснят причините на земетресенията в човека, но трябва да се дадат методи за избягване на земетресенията.

„Ако си постъпил безумно и си се надигнал, ако си сложил на ума си зло, сложи ръка на устата си." (– 32-ри стих.)

„Защото който бие млякото, изважда масло; и който блъска носа, изважда кръв; и който възбужда гнева, изкарва крамола." (– 33-ти стих.)

В живота има обикновени и необикновени неща. Всеки знае обикновените неща, а необикновените изучава. Като се натъква на необикновени неща, които мъчно може да разбере, човек изпада в противоречия и не знае как да си помогне. Много просто. Щом омразна жена се жени, не отивайте на сватбата ѝ. Не ѝ препятствайте да се жени, но стойте далеч от нейната сватба. Когато някой раб във вас се възцари, не взимайте участие в

неговото царуване. Когато безумният във вас яде, не гледайте как яде. Когато слугинята замества господарката си, не се разправяйте с нея.

За да приложи тия правила, човек трябва да бъде разумен. Представете си, че сте спестили хиляда лева от собствения си труд и сте ги сложили в собствена каса на съхранение. Един ден при вас идва един от приятелите ви и иска хиляда лева на заем, като обещава, че ще ги върне след един месец. Минават месец, два, три, година, но той не ги връща. Вие сте недоволен от него, че ви е взел последните пари, които с труд сте спечелили. Грешката е у вас. Щом искахте да му услужите, вие трябваше да му дадете само половината от парите си, а другата половина да задържите за себе си. С желанието си да му услужите напълно, вие пакостите и на него, и на себе си. Ама щял да ги върне в скоро време. Не разчитайте на бъдещето. Гледайте на бъдещето като на условие за вашето развитие, но не разчитайте на него.

Разчитайте само на онова, което настоящето носи, защото само него може да използвате. Съвременните хора не успяват в живота си, понеже разчитат повече на бъдещето. Срещате и религиозни, и светски хора, които малко работят, а повече очакват на лотария, на щастие. Религиозният се моли на Бога и ако не получи веднага отговор на молитвата, обезверява се и казва, че Господ го изоставил. Защо не получава отговор на молитвата си? Защото иска непотребни неща. Той има всичко, което му е необходимо: въздух, светлина, вода, храна. Какво повече може да иска от Бога? Щом има други нужди, той трябва да работи, сам да ги задоволи.

Светският човек пък иска по научен път да постигне нещата. Той знае, че чрез мисълта може да постигне всичко, и прави опити да забогатее чрез нея. Силна трябва да бъде мисълта на човека, за да реализира една идея.

Един американец, член на едно научно общество в Америка, което работело с мисълта за постигане и реализиране на известни идеи, решил да спечели с мисълта си в една година десет хиляди долари. Годината изтекла, но десетте хиляди долари не дошли. Защо? Слаба била мисълта му. Недоволен от резултата на своята мисъл, той напуснал това общество и заминал за един малък американски град, където се установил на работа. В това време се явил в града голям циклон, който разрушил много къщи. Една от гредите на къщата, в която той живял, паднала върху крака му и го счупила. От силни болки той изгубил съзнание. Какво е станало по-нататък с него, той не знае, но като се събудил, видял, че кракът му е превързан, а на възглавницата до главата му се белее някакъв плик. Взел плика, отворил го и намерил вътре един чек от десет хиляди долари.

Погледнал първо чека, после крака си, въздъхнал и си казал: „Дойдоха десетте хиляди долари, но кракът ми се счупи“.

Мощна е човешката мисъл, но трябва да знаете как и къде да я прилагате. При Елисея, един от старозаветните пророци, отишла една бедна вдовица да иска съвет. Тя казала на пророка: „Искат да продадат сина ми за дългове. Какво да направя, за да го спася?“ – „Какво имаш в дома си?“ – „Нищо друго, освен малко дървено масло в едно шише.“ – Вземи тогава всички съдове, колкото имаш, вземи няколко и от съседите си и започни да наливаш в тях масло от шишето. Вдовицата изпълнила съвета на пророка и маслото започнало да тече изобилно. В скоро време тя напълнила всички съдове. Като нямало вече къде да го налива, маслото спряло да тече. Бедната жена продала част от маслото и освободила сина си.

Човек крие в себе си сили, дарби, които трябва да развива, за да ги приложи, когато му потрябват. За пример, когато искат да намерят вода в земята, хората копаят тук-там и някъде излиза вода, някъде не излиза. Обаче има хора, които с помощта на лескова пръчка могат веднага да определят къде се намира вода в земята. Там, където има вода, пръчицата се огъва. По това познават не само къде има вода, но приблизително и дълбочината, на която се намира. Всеки човек не може да си служи с тази пръчица. Само онзи човек може да познае къде има вода в земята и на каква дълбочина, който е в хармония с водната енергия. Освен това земното електричество и електричеството на неговия организъм трябва да бъдат разнородни. Щом тия условия съществуват, пръчицата се огъва – признак, че на това място има вода.

Като ученици, вие трябва да обърнете внимание върху дишането си. Който диша правилно, той ще пее правилно. Значи пеенето е свързано с дишането. В този смисъл пеенето не е нищо друго, освен правилно, нормално дишане. Да пееш добре, това значи да дишаш правилно. Колкото по-добре пееш, толкова по-правилно дишаш. Като знаете това, вие трябва да пеете, за да възстановите нормалното си дишане. Като пеете добре, вие се свързвате с природата и черпите от нея живот. Като пее, човек развива в себе си тия органи, чрез които възприема от въздуха необходимата жизнена енергия. И като говори, също така възприема жизнената енергия от въздуха. Като знае да пее и да говори правилно, човек може да подобри условията на своя живот. Пеенето и говорът са свързани с мисълта. Следователно, който пее и говори правилно, той може да мисли право. Не мисли ли право, човек се натъква на опитността на еврейския пророк Иона.

Каква беше опитността на пророк Иона? За непослушание и нежелание да

изпълни волята Божия, той лежа три деня в утробата на кита. Бог го изпрати в Ниневия да проповядва, но той се отказа под предлог, че Бог е милостив, ще помилва жителите на Ниневия и в края на краищата той ще излезе лъжлив пророк. Пророкът взе торбичката си и замина за Испания с намерение да се ожени. За своето непослушание той беше хвърлен в морето, където го погълна кит. Като лежа три дена в утробата на кита, Ион се разкая и усърдно се моли на Бога да го избави от това нещастие. Той обеща, че ако излезе благополучно от утробата на кита, ще отиде в Ниневия да проповядва Словото Божие. В утробата на кита той се ожени за омразната жена, т.е. за съдбата си. Съдбата пък не е нищо друго освен неблагоприятните условия на живота. Каква по-страшна съдба от тази, да се почувствате сам в живота, изоставен от майка, баща, братя, сестри и приятели? Намерите ли се в това положение, колкото и да викате, никой няма да ви види и чуе. Кой може да ви види в утробата на кита? Единствен Бог ще ви чуе и види и ще ви се притече на помощ.

И така, като метод за преодоляване на мъчнотиите съветвам ви да пеете. Дали сте болни или здрави, вие трябва да пеете и да свирите. Музиката облагородява човека, а същевременно лекува. Щом заболеете, не се страхувайте, не търсете веднага външна помощ, но почнете да се разговаряте с болестта. Питайте я отде е дошла и какво иска от вас. Като разберете намеренията ѝ, попейте и малко. Щом разбере, че сте добър човек, не се страхувате от нея, не я пъдете, тя ще ви гостува ден–два, най-много седмица, и ще си замине. Всеки човек иска да бъде здрав, но не знае как да придобие здравето. При сегашните разбирания на хората болните очакват от здравите да им прислужват, да им угаждат във всичко. Това е крив метод на лекуване. Според новите разбирания болният трябва да услужва на здравите, да прави жертва от себе си. Като види, че някой от здравите се нуждае от нещо, той веднага трябва да стане от леглото, да услужи и пак да си легне. По този начин той събужда своите жизнени сили и се калява. Във време на болестта си човек може да свърши една добра работа, а именно: от една страна той се учи да се моли, а от друга – придобива известно просветление. Като се види в невъзможност да се обърне на една или на друга страна, той започва усилено да се моли, да го подкрепи Бог. Той се моли и прави усилия, докато се обърне сам. Щом види, че може сам да си услужва, той придобива вяра в Бога, в себе си и в скоро време напуща леглото. Болестите правят човека разумен. Когато е здрав, човек се разсейва натук-натам, увлича се в различни работи, забравя Бога. Като се разболее, той се прибира в себе си и започва да мисли за Бога, общува с Него. Здравият всеки ден излиза от дома си, отива да печели, да придобива богатства. Болният пък се връща у дома си. Той е изгубил това, което някога е спечелил, и се връща между домашните си, където се предава на размишление и молитва.

Като говоря за добрата страна на болестите, това не значи, че човек трябва да боледува. При това болестите не са само физически. Всяко неразположение, всяка скръб, мъка са болезнени състояния, които се отразяват върху организма. В този смисъл болестите биват видими и невидими, или физически и психически. Важно е човек да намери начин да се справя с тях разумно. Болестите показват, че липсва нещо на човека. Колкото да е учен, човек все е недоволен, все му липсва нещо. Забележете, някои хора, като пишат, всякога изпущат по една буква. Други пък правят погрешки в правописа. Това показва, че някой от центровете на мозъка им не е добре развит. Други някои пък не поставят думите на определеното им място, вследствие на което между мисълта и думите съществува известно несъответствие. Някои казват, че са религиозни, че разбират Библията и Евангелието, а като им кажеш да обяснят нещо от Откровението, те казват, че Откровението е затворена книга, недостъпна за човешките умове. Недостъпна за човешкия ум, а човек я е писал. Когато говорите нещо, вие трябва да сте опитали това, за което говорите. Каже ли човек, че знае нещо, това значи, че го е опитал. Истинско знание е онова, което е опитано и проверено. Ако човек само чете, без да опитва и прилага нещата, неговото знание е частично.

Следователно, истинско знание е онова, което внася светлина в човешкия ум. Знанието иде от разумни същества. Колкото по-възвишено е знанието, към което човек се стреми, толкова от по-високи светове иде. Ако е готов за това знание, човек може да проникне в тия светове; ако не е готов, с години може да обикаля световете, но вътре няма да влезе. Човек не трябва да се стреми към знание, за което не е готов. Това знание ще му причини големи пакости и нещастия.

Един знаменит астроном пожелал да види по някакъв начин величието на вселената. С това той искал да се прослави в света, че може да проникне там, където човешки крак не е стъпил. Дълго време се молил на Бога да му помогне да реализира желанието си. Най-после молитвата му била чута. Бог казал на един от ангелите да отиде при астронома, да го извади от тялото му, но да остави сърцето му в него, да преживее по човешки всичко, което ще види в пространството. Ангелът постъпил така, както Бог му заповядал. Той взел астронома на крилете си и го понесъл из пространството. Така минавал той от една система в друга, от едно слънце в друго, като навлизал все по-навътре. Астрономът преживял голям страх от тази необятност на вселената. Чудни и красиви неща видял, но не могъл повече да издържа и казал на ангела: „Още много ли има?“ – „Ние сме в началото още“, отговорил ангелът. – „Тогава, моля ти се, върни ме на земята. Красиво е това, което виждам, но страшно е, не мога повече да

издържам. Това не е за мене. Моят ум не може да го побере. За предпочитане е да се върна на земята, отколкото да остана в едно пространство без начало и без край.“

Следователно, колкото е разбрал астрономът от живота на небето, толкова и обикновените хора разбират земния живот. Като говорим за живота, ние имаме предвид Любовта, защото Любовта ражда живота. От живота пък произлиза движението. Значи Любовта ражда живота, а животът – движението. Мъдростта вода към знание, а знанието прави човека силен. Истината носи свобода, а свободата дава простор на човека. Любовта прави човека доволен. Той се радва и на малките неща, както и на големите. Той благодари и за малката услуга, която му се прави. Дойде ли Любовта във вас, радвайте се на малкото цветенце, което цъфти; радвайте се на малкото изворче, което блика; радвайте се на чистия въздух, който пълни гърдите ви; радвайте се на слънчевия лъч, който ви озарява; радвайте се на житния клас, който се люлее на нивата; радвайте се на всичко и благодарете на Бога и за малкото благо в света.

Съвременните хора приличат на ония банкери, които по цели дни седят пред тефтерите и прелистват: „Този има да ми дава, онзи има да ми дава; на този дължа толкова, на онзи – толкова и т.н.“ И вие седите пред книгата на вашето минало и само прелиствате: „Дядо ми беше нещастен, баба ми – също; дядо ми изгуби всичкото си имане и пропадна, майка ми боледува дълго време, аз също съм болнав, нещастен и т.н.“ Да прелиствате книгата на миналото и да гледате кой къде е пропаднал и какво изгубил, това не е живот. Напуснете старото банкерство и обърнете нов лист. Отворете сърцата и душите си за лъчите, които идат от Бога.

Сега аз ви говоря тия неща, за да се освободите от мъчнотиите и препятствията в себе си. В човека има един груб елемент, от който трябва да се пази. Той съкращава живота му. Болестите се дължат, именно, на този елемент. Той отнема силата му. Ние наричаме този елемент „низш мъжки принцип“, за отличие от „висшия мъжки принцип“, наречен още принцип на Мъдростта. Низшият мъжки принцип съществува във всеки човек – мъж или жена. Този принцип се проявява обикновено в хора, които обичат да властват, да господаруват, да се налагат на другите. Който прилага този принцип, той го изпитва и върху себе си. Господарят, който малтретира слугата си, трябва да знае, че и слугата му може да го малтретира; учителят, който малтретира ученика си, трябва да знае, че и ученикът може да го малтретира; майката, която малтретира дъщеря си, трябва да знае, че и дъщеря ѝ може да я малтретира; бащата, който малтретира сина си, трябва да знае, че и синът може да го малтретира. На всяко действие има и противодействие. Помнете, че каквото намисли

човек да направи и не може да го изпълни, друг някой вече го е направил. За пример, ако някой иска да стане велик учен, философ, музикант или художник, но няма условия за това, непременно друг някой е станал вече такъв. Някой иска да стане цар, но няма условия; вместо него друг някой е станал вече цар. В природата две еднакви служби в един и същ момент не се дават. Ето защо, ако искате да постигнете нещо, пожелайте това, което в даден момент никой не желае. Искате ли някаква служба, изберете такава, за която няма кандидати. Ако пък това, което вие желаете, го е постигнал друг някой, радвайте се на неговото постижение. Като се радвате на благото на другите, и вие придобивате нещо. Вие живеете в един свят, в който благото и постижението на един е благо и постижение на всички. Един ден, по закона на наследствеността, и вие ще наследите нещо от благата и постиженията на вашите предшественици.

Като наблюдавате проявите и убежденията на религиозните хора, ще видите, че едни от тях подържат идеята, че без образование не може; други подържат идеята, че без образование може. Които имат образование, поддържат първата идея, които не са учили и са останали без образование, поддържат втората идея. Всеки човек трябва да се учи. Каквото знание и да ви се представи да придобиете, не се отказвайте от него. Не можеш ли да се учиш, не препоръчвай невежеството. Ще кажете, че знанието възгордява. Знание без Любов възгордява. Знанието е свързано с Мъдростта. При това ако знанието не се превърне в сила, не е истинско. Истинското знание крие в себе си динамическа сила, която трябва да се приложи в работа. Следователно, ако Мъдростта не може да роди знание; ако знанието не може да се превърне в сила и ако силата не може да бъде продуктивна, да се превърне в работа, човек нищо не придобива. Знание е това, което подмладява човека.

Съвременните хора се стремят към знание, стават учени, но вместо да стават по-млади те остаряват. Защо? Защото живеят с мислите, чувствата и разбиранията на своите деди и прадеди. По този начин те се свързват с тях. Така че искате ли да се подмладите, откажете се от разбиранията на вашите деди и прадеди. Откажете се от ревността в любовта, която прави човека преждевременно стар. Защо трябва да ревнувате? Защо се страхувате да не откраднат възлюбения или възлюбената ви? Кой може да открадне любовта на човека? Истинска любов съществува само между сродни души. Обикновено те рядко се срещат на земята. Ако единият е на земята, другият е в Божествения свят. Обаче те могат да бъдат свързани в съзнанието си. И тогава каквото единият мисли и чувства, другият го възприема и изпълнява. Така свързани, те имат импулс да работят, да изпълняват волята Божия. Макар да са разделени физически, те имат сила, подтик за разумна и съзнателна работа. Ако две сродни души се срещнат

на земята, радвайте се на тяхната любов. Те изпращат от своята любов и на вас. Оттук се вижда, че хората са скачени съдове.

Сега, желая ви да се пазите от следните неща: „От раба, когато се възцарява; от безумния, когато се насити с хляб; от омразната жена, когато се жени, и от слугинята, когато замени господарката си“.

Желая ви да приложите Любовта, от която произтича животът и движението. Приложете Мъдростта, от която произлизат знанието и силата. Приложете Истината, която ражда свобода и простор. В приложението на Любовта, Мъдростта и Истината е смисълът на живота. С тях човек може да разрешава всички въпроси.

Пак ви пожелавам: Бъдете силни в Любовта. Бъдете силни в Мъдростта. Бъдете силни в Истината, която дава свобода и простор на човека за приложение на своите идеи.

> Проявеният Дух в Любовта, проявеният Дух в Мъдростта, проявеният Дух в Истината носи всичките блага на живота, на Единния, Вечния Бог, извор на всички блага, в Когото всичко се обединява.

Утринно слово от Учителя, държано на
27 януари 1935 г., София, Изгрев.

1935_01_27 Недейте се грижи за живота си
неделна беседа

НЕДЕЙТЕ СЕ ГРИЖИ ЗА ЖИВОТА СИ

„Недейте се грижи за живота си, що да ядете, нито за тялото си, що да облечете.“
Отче наш.
„Ще се развеселя“.
Ще прочета 12-та глава от Лука, от 22-ри стих надолу.
„Духът Божи“.

„Недейте се грижи за живота си.“ Има едно различие между болните и здравите хора. Болния трябва да го утешаваш, а здравия трябва да го учиш. Това са две различни състояния. Здравият иска да го учиш, а болният иска да го утешаваш. Той ще иска да влезеш в неговото положение. Следователно, оттук казвам, че има две категории хора: едни, които искат да ги утешават, а други, които искат да се учат. Който е болен, ще влезе в болницата, дето ще го утешават, а който е здрав, ще се стегне да учи.

„Недейте се грижи за живота си.“ Това се отнася само за болни. Само болният трябва да се грижи за живота си, защото ако не се грижи, кой ще му донесе ядене, кой ще го погледне, той гладен ще умре. Здравият ни най-малко не се грижи. Следователно, щом се грижиш за живота си, болен си, щом не се грижиш, здрав си. Това е диагноза за здравия и болния. Само така може да се определи диагнозата, да знаеш здрав ли си, болен ли си. Щом се грижиш много за живота си, болен си. Тогава де ти е мястото? – В болницата при сестрите милосердни, при лекарите, които ще те утешават, ще те лекуват. Не ти е мястото в училището. А щом си здрав, нямаш нужда от други, ще се учиш. Затова именно Христос казва на учениците си: „Не се грижете за живота си.“ За това се изисква дълбоко разбиране. Ние трябва да разбираме красивото в живота. Вие ставате сутрин и ако времето е студено, веднага ви се отразява зле, плашите се от студа. Ако пък е лятно време и вън е горещо, мараня, имате температура около 35–40 градуса, вие веднага започвате да се плашите за храната, казвате: Какво ли ще стане с храната? – Ако е студено, плашите се, ако е горещо, пак се плашите. Та нима 35 градуса топлина е голяма? Или пък се плашите от студ 25–30 градуса. Това студ ли е? – Това е една прохладна сянка, дето човек може да се поразхлади само. Онзи, който чувствува така студа, той се намира в едно болезнено състояние. Когато кожата е наранена, най-малкото съприкосновение до нея, причинява ѝ болка. Но когато кожата е здрава, никаква болка не усеща. Следователно, ако усещате студа, това показва, че сте болни, не сте привикнали на студа. Но в студа има скрита топлина.

Хванете студа за гушата и го пратете да си върви. Не за гушата, но научно трябва да се изразя в този случай. Студът всякога свива хората. Всеки път човек не може да се справи със студа, понеже той има чок-боклу, мяза на някой разбойник, нападне човека, че не знае какво да прави. Вие ще замязате на онзи търновски адвокат, който отивал от Търново за Севлиево и носил в джеба си два револвера. По едно време го настигнали разбойници и претърсили джебовете му, да намерят пари. Като не намерили нищо освен револверите, запитали го: Защо носиш тези револвери? – За зор-заман. – Че какъв по-голям зор-заман чакаш от този? Обаче адвокатът толкова много се уплашил, че не му дошло на ума за револверите. Такова нещо е студът. Като свие човека и той се уплаши, не знае какво да прави. Страхът е едно неразумно състояние. Като не разбира законите, човек се плаши. Какво има да се плаши? – Ученикът се плаши, когато не си знае уроците. Болният го е страх, когато е на умиране. Защо умира човек? – понеже е сгрешил някъде. Научил се е да мушка. Освен това понеже има още ред слабости, човек заболява и умира. При слабостите си, човек заболява от такива болести, от които умира. Има едни болести, които аз наричам прекрасни масажи. По-добри масажи от тези болести няма. Има една болест, която е модерна. Турят червено желязо на врата на човека и му казват да даде парите си, колкото има. Тези болести са подобни на разбойниците. Ако нямаш нищо, изпращат те на оня свят и като те погребат, всички казват: Господ да го прости. А после казват, че дошел архангел Михаил да му вземе душата. – Голяма чест! Архангел Михаил няма друга работа, ами ще слиза на земята да взема душата на един грешник, и да я носи при Господа. Това не е наука. Но да оставим този въпрос настрана.

„Не се грижете за живота си.“ Човек не трябва да се грижи, но трябва да мисли. Животът на човека е строго определен. Ще се запитате дали е вярно това или не? Да, ето бъдещето на моя крак е строго определено от разумността на моята глава. Каквато е главата, такова ще бъде състоянието и на моя крак. Ако главата на човека е малко неразумна, такова ще бъде състоянието и на неговия крак. Това показва, че както кракът принадлежи като уд на един организъм, така и вие принадлежите на един организъм. Ако кракът почне да се грижи какво ще бъде неговото бъдеще, това показва, че той се индивидуализира, иска да живее самостоятелен живот. Какъв живот може да има един крак? – Кракът глава няма, ръце няма, стомах няма, той очаква всичко на готово. Той само се движи от едно място на друго, но стомахът трябва да смели храната, дробовете трябва да я пречистят и най-после тази пречистена храна да се изпрати на мозъка да работи.

Казвам: При сегашното състояние на онези, които влизат в новата епоха, се

изисква едно обобщение, за да изучават истинския живот. Вие сте били при голямото щастие, при хубавите условия, а сега минавате през нещастие, през голямо безпокойство на живота си. Вие не се впрегнете на работа, но си вземате един билет на лотария, и чакате да спечелите нещо. Някой вземе един, два, три, четири и повече пъти лотарийни билети и все очаква да спечели нещо. Надява се, че като се тегли този път, той ще спечели най-голямата печалба от триста или повече хиляди лева. Тегли се печалбата, но той не печели. Нищо, купува пак билет, надява се на второ теглене, когато ще се паднат 400 хиляди лева. Тегли се пак лотарията, пак нищо не печели. Чете по вестниците и вижда, че на еди-кой си номер се паднала голямата печалба, но (в)се казва: Няма нищо и аз ще спечеля някога! Този човек се учи на нещо, вяра придобива. Без да е спечелил нещо, той очаква, че ще придобие, ще спечели нещо. Не е лошо нещо лотарията, тя има добра страна, развива вярата на хората. Човек вярва в невъзможното. Например той има един билет от няколко лева, а такива билети има около сто хиляди, но той вярва, че ще спечели най-голямата печалба от (сто хиляди лева), един милион лева. Че това е голяма вяра! Седи този човек и си казва: На мене ще се паднат тези един милион лева. Като се тегли и нищо не спечели, той не се обезсърчава и казва: Нищо, друг път ще излезе моят номер! Ще дойде този милион. Казвам: Да, след сто хиляди теглания, все ще ти се падне този милион. Но има един закон на вероятностите, който определя тия неща. Това почива на кабалистиката. Ако ти, който купуваш билета, можеш да хармонираш трептенията си с онзи, който продава билета, той ще възприеме твоите трептения и без да усети как, слепешката ще пипне билетите и ще ти продаде точно този билет, който печели най-голямата сума. Но трябва да знаеш как да направиш това нещо. Един господин ми разправяше една своя опитност. Среща го един ден един негов познат и му казва: Слушай, вземи този билет от лотарията, ще спечелиш. Късметът е твой, вземи този билет! – Но понеже, казваше той, нямах пари за билет, не го взех. Пък и не ми се щеше да вземам на заем, за да купя билета, в чийто късмет не вярвах. И наистина този билет спечели. Както ми каза и колкото ми каза приятелят ми, така излезе. После съжалявах, но късно. Един ден дойде щастието при мене и аз не повярвах. Има един закон, според който, когато човек много вярва, това е суеверие, многото вяра не почива на трезва мисъл. Напротив, тогава се намесват в човека чувствата, които пречат. Когато човек ще спечели или ще постигне нещо в света, тогава се обединяват много сили в негова полза: И умствени, и сърдечни, и духовни и той изпитва спокойствие в себе си. При това положение като вземете този билет, вие никак не се интересувате дали ще спечелите или не, като че всичко забравяте. Погледнете, спечелили сте! Ако пък много се интересувате дали много печелят билетите, вие нищо няма да спечелите. Колкото повече четете вестниците да видите кога ще се теглят билетите, и

дали печелите, бъдете уверени, че нищо няма да спечелите. Престанете да се интересувате, но това трябва да стане естествено. Сега това е външната страна на въпроса, от който се вижда, че хората се интересуват от парите. Човек може да има пари, колкото иска. Но колко трябва да иска той? На човека не му трябват много пари, защото всичкото злато в света е равномерно разпределено между всички хора на земята. Следователно, човек няма право да вземе повече отколкото трябва от благата, които се падат на всички останали хора вън от него. Когато хората разполагат с повече, отколкото имат право, това е вече друг въпрос. Някой търговец може да има събрани с милиони килограма жито – това е друг въпрос. То не е негово. Това жито е и на други хора. Следователно, благата, както днес са разпределени между хората, не са разпределени по Божествен път. Някои хора са прости служители на Бога, те пазят неговите складове с благата в себе си. Слушал съм как отговарят някои богати хора, когато отиват да им искат пари на заем. Те казват: Тези пари не са мои, те са на чужди хора. Когато дойде онзи, на когото са тези пари, тогава нека той да даде. Аз съм дошел на света, само за да пазя тези пари.

Сега ние мислим, че като сме дошле в света, имаме право да вършим каквото искаме. Можеш да правиш каквото искаш, само когато знаеш какво и как. Ако не знаеш, по-добре нищо не прави, тогава казваме: Не прави това, което може да ти създаде някакво нещастие. Но какво трябва да правиш? – Все трябва да правиш нещо, няма да седиш и бездействаш. Някой казва, че не може да вярва. – Хубаво, като не може да вярва какво може да прави? Някой казва, че не вярва в бъдещия живот. Добре, пък аз вярвам в бъдещия живот. Но все-таки има нещо, в което и ти, и аз вярваме. Ти и аз вярваме в този живот, който сега живеем на земята. Ти вярваш, че като умреш ще останеш на земята. Аз пък вярвам, че като умра ще отида на друго място. Ти вярваш, че ще останеш в къщата си, а аз вярвам, че съм временно в нея, като в един хотел, който един ден непременно ще напусна. Ти казваш: Аз имам стая в този свят и не го напущам. Значи, безверниците са собственици на земята, без да знаят, че тапиите им не са валидни. Понеже е казано, че кротките ще наследят земята, може би един ден тези безверници да станат кротки и да наследят земята. Думата безверие е взета от думата суеверие, което се среща във всички хора. Често безверниците са по-вярващи отколкото самите вярващи. Ето, Емил Зола, който бил голям натуралист, при това имал една фаталност, на която вярвал. Преди да започне някой роман, той си имал написани стотина номера в една кутия и бъркал в кутията да види кой номер ще извади. От номера, който изваждал, той вадил заключение дали романът му ще бъде добре посрещнат или не. Ще кажете, че това е фатализъм. Други ще кажат, че това е атавизъм. Както и да речете, това е факт. Ако не му попаднал този номер, който обичал и на който вярвал, не започвал романа си. Ако му

попаднел добрият номер, той се въодушевявал и започвал да пише. Питам: Кое е онова, което го въодушевлявало? – Това показва, че съществува един закон, който при дадения случай довежда човека до един контакт с нещо възвишено. Дали човек знае това или не, това не е важно.

Казвам: Всеки човек представя едно число – или щастливо, или нещастно. Който разбира онзи велик Божествен закон, той ще избягва всички ония хора, които представят някое нещастно число. Не е въпросът да ги избягва човек, но няма да ги среща често. Той ще го заобиколи, ще мине от друго място, да не се срещне. Ако искате да придобиете нещо, срещнете щастлив човек. Той непременно ще ви предаде нещо от себе си.

Благото е разпределено между хората. Във всеки даден случай, всеки човек може да стане като условие, като среда, като проводник за твоето добро. Също така един човек може да стане проводник или причина за твоето бъдеще нещастие. Един човек може да те изпрати на училище, да станеш професор или философ, а може да те изпрати и на бесилка. В това отношение вие трябва да проучавате хората. Казвате: От де да ги знаем? – Да, не знае човек. Колко деца има, които като не знаят, като намерят някоя стара бомба на полето, започват да я човъркат оттук, оттам, докато най-после тя експлодира и убие едно от тях. Представете си, че вие срещнете един човек, който има много силна мисъл. Такъв човек може да ви придаде своето съмнение. До това време вие не сте се съмнявали и изведнъж дохождат у вас мисли на съмнение. Разправяше ми един познат господин, какво нещо е силата на внушението, как той я изпитал върху себе си. Този господин живял цели 20 години с една жена добре, разбирали си, обичали се, и никога в мисълта му не минавала мисъл на съмнение. По едно време минава покрай тях един гледач и започнал да гледа на този господин. Казал му: Слушай, ти хем да пазиш жена си! От този момент в него се явило съмнение и той започнал на всяка крачка да подозира жена си, да се съмнява в нея. От съмнение почти се разболял. Та пита ме след това: Верни ли са думите на този гледач? – Казвам му: Това са долапи, измислици, на които не трябва да се поддаваш. Защо ви е този гледач? Той казва на мъжа да не хваща вяра на жена си, а на жената ще каже да не хваща вяра на мъжа си. Питам: Ако мъжът не хваща вяра на жена си и ако жената не хваща вяра на мъжа си, на кого трябва да хващат вяра тогава? Ако ти не слушаш майка си, че не била малко така или ако не слушаш баща си, че бил малко така, тогава кого ще слушаш? Ако майка си не слушаш, ако баща си не слушаш, ако жена си или мъжа си не слушаш, кого ще слушаш тогава? Аз вземам думата жена в най-добър смисъл. Докато се оженил за нея, той ѝ казвал, че без нея не може да живее и без нея ще умре, а като се ожени вече не ѝ вярва. Че ако не си могъл да живееш без нея, защо сега не ѝ вярваш? – Казвам: Мъжът и жената, това са външни форми, външни

служби. Някой мисли, че има жена, а всъщност не знае какво представя неговата жена. Някоя майка или баща има син, а не знае какво представя неговият син. Външната форма на сина ти е само един автомобил, това е един, това е неговият автомобил, който ти разглеждаш отвън. Какво е по същество твоят син, ти даже и не подозираш. Ти не разбираш даже какво е твоят баща или твоята майка. Знаете ли какво нещо е да разбирате един човек? – Да разбираш един човек, това значи да направиш в даден случай за него същата жертва, каквато и за себе си. Да се не поколебаеш нито за момент, да нямаш два морала в себе си. Да обичаш един човек, значи да си готов да се жертвуваш за него така, както и за себе си. Иначе без тази готовност на жертва, каквото и да говорите на човека, каквито и морални положения да му изнасяте, това са празни думи. Това са второстепенни неща. За всеки даден случай има едно Божествено чувство, което регулира нещата. Има един Божествен импулс в човека, който регулира и определя неговите постъпки. Някой се дави, например, друг вижда това и без да мисли много, хвърля се във водата и го спасява. След това другите го питат: Ти знаеш ли да плаваш като се хвърляш така смело във водата? – Не зная. – Знаеш ли тогава, че можеш да се удавиш? – Това не мислех. Наистина, този човек ни най-малко не мисли, че ще се удави, той има само пред вид желанието да помогне на давещия се. Той се ръководи от Любовта към човека. Този човек, който е извадил другия от водата, с тази си постъпка, той е изпратил своето щастие из целия свят. Този човек представя едно щастливо число.

Ще ви приведа един интересен случай из живота. Един добър човек правил много добрини в живота си, но за всяко добро получавал големи неблагодарности и неприятности, и затова най-после си казал: Отсега нататък няма да правя никакво добро. За да бъде щастлив, човек не трябва да прави добро в света, тъй решил той в себе си. Но какво се случило? Един ден в голямото си отчаяние от живота, отивал към морето да се удави. Но в това време видял, че едно младо момиче се дави във водата. Ето сега налетях на една беля. Трябва да спася това момиче. Хайде, ще се хвърля във водата да го спася, че после ще свърша със себе си. Хвърлил се във водата и помогнал на младото момиче – спасил го от удавяне. В това време при него се приближил един стражар, попитал го за името му, за адреса му, кой е, какъв е, и си заминал. – И тази добра, рекъл си той, сега си навлякох по-голяма беля! Нали бях решил да не правя повече добрини в живота си, защо не си седях настрана, а трябваше да се меся в тази работа? Ето сега ще ме теглят под някаква отговорност. Може би това момиче се къпеше, си правеше някакви фокуси във водата, а аз си помислих, че се дави и отидох да я спасявам. А сега ще трябва да отговарям. Но какво се оказало после? Това момиче било царската дъщеря, която наистина щяла да се удави и този добър човек ѝ помогнал да я спаси. От този момент

неговият живот се подобрил. Така той направил последното добро. С други думи казано: Изпълнете онази последна мисъл, която ви се внушава от невидимия свят. Не бъдете страхливи. Единственото нещо, което човек ще занесе със себе си в онзи свят, това са най-хубавите минути в живота му, когато той е направил онези малки добрини, които никой не го е видял. Само с тези малки добрини, той ще влезе в невидимия свят. А за всички онези добрини, които хората са го видели, платено му е, няма повече какво да очаква. За тия добрини, за които вестниците са писали, той е получил своята заплата още на земята. Само с малките добрини, които никой не ги е видял, той ще влезе в Царството Божие. С тези малки добрини, като с украшение ще влезеш с тях, като с твои добродетели в Царството Божие. Това значи, че ти ще отидеш в онзи свят със своята вяра. А тъй дойде някой странник при тебе, иска ти нещо, но ти се усъмниш в него, приемеш го като някой разбойник, подхвърлиш му някоя пара и той си замине, като си замине, ти благодариш, че си се освободил от него. Не мисли обаче, че си направил някакво добро, като си му подхвърлил някаква монета. Това се е писало вече на твоя сметка. А ти можеше да не се усъмниш, да му окажеш известно доверие и този човек да си замине спокоен, благодарен, че си го приел като човек.

Сега като говоря по този начин, аз ни най-малко не искам да стимулирам у вас алчността, да правите добро, за да бъдете добри. Не, певецът трябва да пее, за да весели хората – нищо повече! Стани и пей! Като пееш в стаята си без да знаеш, в това време милиони хора още се радват за това пеене. Вие сега още не разбирате какво нещо е музиката. Тепърва вие ще започнете да разбирате музиката, да знаете какво тя представя. Тя е толкова жива! Когато се възпитават религиозните, както и учените хора, всички трябва да се учат да свирят и да пеят. Тонът „до“ например е бащата. Вторият тон „ре“, секундата е майката. Тонът „ми“ е сестрата, дъщерята. Квартата е синът и т. н. Тъй щото имате две дъщери и трима братя. Ако пеете терца, това е вашата сестра. Като пеете на квартата, това е вашият брат, първородният ви брат. Като пеете септимата, пеете вземате по-голямата си сестра. Не мислете, че тоновете са произволни неща. Никой не може да взема произволни тонове. Всеки тон е склад от жива енергия. Всеки тон произтича от едно висше съзнание, което работи в света. Като пеете тона „до“, вие засягате една от най-видните области в духовния свят. Тогава всички хора насочват ума, съзнанието си към този тон, който протича в света и чувствуват, че под неговото влияние се намират и се изменят. И цар да си в света, щом пееш, ти преставаш да си цар, ти си вече певец.

Да бъдеш певец в света, това е повече да бъдеш цар. На земята можеш да бъдеш цар, но като отидеш на небето, там предпочитат да си певец, отколкото цар. Защо? – Защото там имат вече един цар, но певци нямат.

Следователно, аз предпочитам да бъда един певец на земята, отколкото цар. На един певец всички ще му благодарят, че ги повеселил, а на един цар колко души ще му благодарят? Царят може да е подписал една или повече смъртни присъди, а певецът никого не е осъдил. Царят може да е простил на някого да не го осъдят на смърт, но ще го осъдят на доживотен затвор. А певецът никого не съди. Когато певецът пее, той казва на хората: Живейте, живейте, животът е за вас, с всичките възможности за постижение. Ще кажете: Ами тъжните песни? – В света няма тъжни песни. Тъжните песни се пяха от животните, от птиците и от млекопитающите, а рибите ги пяха мълчаливо. Сега хората пеят хармонията. Българите едно време пяха тъжни песни, които имат неопределени тактове, своеобразни тактове. Когато българинът дойде до ума, в умствено отношение, той дава много малко за пеенето. Той винаги повишава сестрата, не взима голяма терца. Той всякога взема голяма тербия, там е всичката му слабост. Вземи първата тербия пълно, не един и половина тона, но два тона вземи, пълна терца. Българинът винаги ще скрие половината тон. Питам: Сестра и половина може ли да има? Понякога вие мислите, че като пеете, няма кой да ви слуша. – Слушат от невидимия свят. Чудни са хората със своите желания. Те казват: Де е невидимият свят? Чудно нещо! И на слепия като му казват, че живее в един видим свят, той се чуди как така да не вижда! Как така да не вижда този видим свят? И да не го вижда, той живее в един видим свят. Ако му отворят очите, той ще види де е този свят. Той не е далеч от него, той е около него. Според мене разстоянието, далечината, дебелината, от този до онзи свят или границата между този и онзи свят, е само една стомилионна част от милиметъра. Ще каже някой, че пътувал до онзи свят. Това се отнася до разширението на неговото съзнание. Ако искате да схванете съзнанието на някое същество, което живее в онзи свят, вие трябва да пътувате. Това е вече друг въпрос. Щом дойдете до външната страна, до външния закон, това е едно, а щом дойдете до вътрешната страна на въпроса, това е друго нещо. Щом въпросът се отнася до съзнанието, то е друг въпрос. Това е философски въпрос. Та като се говори за този или за онзи свят, това се отнася до съзнанието на човека.

Сега вие искате да си представите какви са хората от онзи свят, дали мязат на вас или не. Въпросът е дали вие мязате на тия хора от другия свят, а не те на вас. Когато Бог направи животните, той не ги направи по образа на човека. Той направи един, втори, трети, четвърти, пети модел и като дойде до шестия, каза: Направих последния модел на човека. По какво се отличава моделът на човека от всички останали модели? Че всички модели бяха покрити с козина или с друго нещо, единствено човешкото лице беше гладко. Лицето не беше така мустакато и брадато, както е сега. Мустаците и брадата на човека дойдоха после. Космите на мъжете изникнаха от голям зор, от голяма ревност към жените си. Той се измъчваше, постоянно

преследваше жена си, мислеше, че ще я хване в някое престъпление. Благодарение на това в него се разви голямата динамическа сила. В следствие на тази голяма динамическа сила, енергия, у мъжете започнаха да растат цели гори. Щом мъжът се възбуди и брадата му почва да трепери. Той се готви вече да се нахвърля. Следователно, човек трябва първо да научи онези анормални състояния, докато дойде до истинското състояние в живота. Днес хората се страхуват да изнесат една истина, както си е. Но няма нищо скрито-покрито. Аз не се интересувам от престъпленията на хората. Престъпленията на хората, това са голямо еднообразие. Това еднообразие не ме интересува, то е толкова отвратително. Хубавото и красивото, това е доброто у човека. Да гледаш доброто у човека, това е цял свят. Да гледаш Любовта у човека, това е свят. Да гледаш знанието, свободата, истината, мъдростта у човека, това са светове. Това са добродетели! Та като погледнете доброто у човека, има какво да гледате. Като погледнете на този човек, ще видите нещо особено, не онова статичното състояние, но той е потънал някъде дълбоко в подсъзнанието си. Лицето му е потънало като в едно поле. И тогава виждате и духът му, и душата му, и умът му, и сърцето му. Всичко това е отражение на светлината, и като погледнете тази душа, виждате отражението на целия невидим свят. Всичко в него е отражение на красивото в света, на великото. И тъй като погледнете някой човек със стиснати устни, той мяза на някой скъперник, който държи банката си затворена. Аз не ви обиждам, но съжалявам, че някои ваши деди и прадеди са ви предали тези устни и днес вие по навик държите устните си така притиснати. За да бъдеш здрав, никога не притискай устните си – така можеш да разрушиш волята си. Ако искаш да живееш дълъг живот, дръж винаги съзнанието си будно, едва да се долепват устните ти. Ако притискаш устните си, ще си създадете обратна реакция, ще се събере в тебе повече електричество, повече енергия, която ще създаде големи неприятности. Дръжте винаги устата си спокойна, леко допрени устни, защото устата е врата на Любовта. Устата е създадена за няколко служби: Първо чрез устата ще възприемаш храната и въздуха, чрез устата ще възприемеш чувствата, и чрез устата ще говориш и то най-хубавите неща, които можеш да кажеш. Значи словото, Любовта чрез устата ще излезе, ако устата на човека не е чиста, той може лоши работи да каже. Като говориш за Любовта, за Мъдростта, за Истината, за Добродетелта, твоята уста трябва да бъде чиста. Хубаво е да държиш устата си всякога чиста. Това значи, никога да не позволиш чрез устата ти да излязат нечисти трептения. Представете си какво би значело да кажете на някой човек, че го мразите, че не искате да го видите, че нямате доверие в него и т. н. – Не цапайте езика си с остатъците на миналото поколение! Кажете си: Ще живея, ще уча силите Божии да добивам. Ще обичам всички хора по земята, ще върша каквото Бог иска, ще върша доброто и т. н. Като ти

дойде някой човек на гости и поседи няколко деня в дома ти, не гледай час по-скоро да си отиде, но кажи му: Много съм доволен от твоето посещение, откак дойде аз започнах да се моля, да работя. До това време не обичах нито да се моля, нито да работя. Пак ела! Желая по-дълго време да останеш у дома. Той казва така: Като видите някой беден, гледайте да се освободите от него. Бедният, това (е) формата, в която богатството може да се появи. Без формата на сиромашията, богатството никога не може да се прояви. Богатството може да се прояви само при сиромашията. В това отношение, вие не разбирате какво нещо е сиромашията. Ако нямаше сиромаси в света, на кого щеше да трябва богатството? Сиромашията е резултат на богатството. Защо? Понеже ти не можеш да бъдеш богат, докато не си бил сиромах. И обратното: Ти не можеш да бъдеш сиромах, докато не си бил богат. Ти не можеш да бъдеш болен, докато не си бил здрав. Следователно, по-рано трябва да си бил здрав, за да дойде обратният процес. Някой казва: Аз съм лош човек. – Значи, ти някога си бил много добър човек и после си изгубил своята доброта, за да я оцениш. Сиромашията, която е дошла при вас, не (е) вечен процес, но временен. Представете си, че вие живеете в един отличен палат, с добре боядисани стени, всичко хубаво, но с векове сте живели там и понеже е писано, че отникъде не трябва да влезе въздух, вие се чувствувате притеснени, задушени. Не можете да отворите прозорците, защото е писано, че ако (и) най-малката дупка, ако се отвори, това е голямо престъпление. Какво трябва да направите сега? Не трябва да бъдете толкова лековерни да вярвате на всичко онова, което хората казват и да не смеете да отворите една малка дупка. Какво разбирате под думата хора? Питам: Ако слънцето изгрее и ти каже, че трябва да отидеш на нивата да работиш, какво трябва да му отговориш? Като повее вятърът и като завали дъждът, какво трябва да направиш? Има неща, които право говорят на човека. Като огладнееш, какво трябва да направиш? Като ожаднееш, какво трябва да направиш? Когато в тебе се зароди желание да учиш, какво трябва да направиш? Ако дойде някой човек при тебе и ти каже, че трябва да учиш, какво ще направиш? Ако дойде някой при тебе и ти каже, че трябва да се молиш, какво трябва да направиш? Трябва ли да кажеш, че не искаш да се молиш, защото не си мислил за това? – Че ако не се молиш, какво друго ще направиш? Съвременните хора страдат по единствената причина, че много малко се молят. Моленето в тях е много малко време, то е официален акт. Това не е молитва, което вие наричате молитва. Аз наричам молба онова състояние, когато земята изсъхне, напука се, и онези тревици пъшкат, жадуват, че започнат да дигат главиците си нагоре, да се молят за дъжд. И като дойде този дъждец и намокри земята, всичката вода попие, и тревиците се задоволят, всичко се раззелени. И след това те благодарят. Така и човекът изпадне в такова положение: Изсъхне всичко в него, няма капка вода, той се намира в отчаяние, не му се живее, не му се моли и

започне да очаква на този-на онзи, да вземе нещо, или оттук-оттам да вземе един билет да спечели нещо. Това не е молитва. Животът по този начин не се урежда. Ти ще пишеш на баща си поне 20 писма на ден, та поне едно от тях да стигне до него и да получиш отговор.

По колко пъти на ден се молите вие? – По един път навярно. Не, вие трябва да се молите по 24 пъти на ден и всяка молитва да трае най-малко 5 минути. Когато един параход в океана се намира в опасност, какво правят пътниците там? Капитанът всеки момент дава сигнал, в 24 часа непрестанно съобщава за положението, помощ иска, а в това време пътниците се молят, викат за помощ. Така е, ако не се молят, те бедствуват да погинат във водите на океана. Та и вие сега се намирате в един голям океан и всеки момент рискувате да потънете. Но вие не се молите, викате един, втори лекар и чакате да видите какво ще се произнесат те за положението, в което се намирате. _

Дойде лекарят, пипне пулса и казва: Пулсът е малко намалял. – Какво от това? Има много удавници, които са почти умрели, пулсът им е престанал, но после дойде лекарят и по изкуствен начин се възстановява пулсът. Индусите имат много начини, чрез които могат да възстановят пулса в човека. Че е спрял пулсът на човека, това още не е признак, че той е умрял. Че някой измръзнал, това още не значи, че той е умрял. Ако внесете замръзналия в една топла стая и оставите замръзналия постепенно да се размръзва, той ще се размрази и пулсът му ще се възстанови. Има една постепенност в света, която трябва да се спазва. Съвременните хора обичат резките промени; искат да стане всичко, каквото те желаят. Това е най-голямото нещастие. Това показва, че хората са като големите мамути, имат мамутски желания. Някой казва: Аз искам да имам голям палат, за сто милиона лева. – Не ти трябва голям палат. Ти ще станеш философ, трябва ти само една малка колибка и една маса. След като напишеш съчинението си и няма какво да правиш, тогава можеш да мислиш за голям палат. Докато имаш какво да правиш, трябва ти малка палатка да пишеш вътре, но щом напишеш съчинението си, тогава можеш да мечтаеш за голям палат.

Сега вие казвате: Защо Господ е създал света така? – Питам: Де е погрешката, в провидението ли или в нашето разбиране? Разправят, че някога хората били много щастливи. Чета в една статистика за Лондон, един град, който има осем и половина милиона хора, че само 250 семейства имало там, които живеели много добре, три хиляди живеели средно, а на останалите Бог да е на помощ! Това е Лондон! Само 250 семейства от всички хора, живеели щастливо. Какво показва това? – Че всеки човек, който е дошел на земята, има да свърши една работа, той има

свое място, както всяка една планета има свое място в пространството. И земята има свое определено място в пространството, в което се движи като обикаля около слънцето. Така и всяка планета има свой път, свое място на движение. Същото може да се каже и за човека. Всеки минава през определена област. Следователно, не се стремете да измените формата, която ви е дадена. Ако измените формата на вашето тяло, с това ще влошите и живота си. Много хора са били създадени с правилен нос, но от голяма активност, носът му се закривява, става орлов. Така човек изменя носа си, прави го песимистичен, алчен и т. н. Всички закривени носове показват, че искат да клъвнат някого, да го хванат в нещо. Тези носове са създадени от ред поколения. Носът на някои хора от много любов, от много страсти, от много ядене и пиене, е станал широк. Как да не стане широк носът им, същевременно той се е зачервил. Казват: Червен нос има този човек. Това говори за миналия живот на хората, за миналите поколения. Разумният свят е строго определен. Има известно съответствие в строежа, който природата предприема. Тя не търпи никакви анормалности.

Сега аз не искам да оставя в ума ви неправилни форми, но изнасям фактите така, както си са. Невидимият, разумният свят има силно желание да изправи погрешките на човечеството. И той се е заел, приложил е всички методи да ви изправи. Един ден вие всички ще бъдете с изправени лица. Четката на разумната природа ще обиколи всички. Съвременното човечество ще мине през ред преживявания, но ще дойде до тази цел. Вие няма да останете в тази форма, в която сте сега. Казвате: Един ден, когато възкръснем в другия свят, ще се познаваме ли? – Ще се познавате разбира се. – Но сега познавате ли се? Влезете някъде и хората ви запознаят с някого, ръкувате се. Това познанство ли е? Ако си момък и влезеш в някой дом, дето имат млада дъщеря, бащата ще те погледне, ще погледне дъщеря си, ще го е страх да не я задигнеш. Ако пък мома влезе в някой дом, дето имат млад син, бащата пак ще погледне към момата, да не би да стане нещо. Съмнението винаги ще дойде. Както виждате, тези работи изпъкват. Или влезеш в някой богат дом, които имат каса и веднага те погледнат, погледнат към касата, мислят си да те оставят ли или не. Съмнението неизбежно ще дойде. Възможно е да дойде един апаш и да те обере – възможни са тези работи. Възможно е да дойде някой момък и да задигне дъщеря ти, но тези неща за мене са изключение. Има един закон: подобното подобно привлича! Ако ние вървим по закона на хармонията, в един велик Божествен свят, около нас винаги ще се привличат добри хора. В този свят апаш не може да влезе. Но понеже хората сега не живеят в този свят, те не могат да се освободят от съмнението. Понякога човек не може да се освободи от въшките и от бълхите. Ако той се моли по 24 часа през нощта, никакви въшки или бълхи няма да останат на главата му. Ако

овчарят се моли по 24 пъти на деня, никакъв вълк няма да влезе в кошарата му. Нека направи един опит и ще види, че е така. Той може да няма кучета или най-малко едно куче, но ако това куче залае, вълкът ще мисли, че 20 кучета лаят и няма да смее да се приближи при кошарата. Иначе как ще разберете Христовите думи, дето казва: „Каквото вържете на небето, ще бъде вързано и на земята, и каквото вържете на земята, ще бъде вързано и на небето." Каква власт е дал той на онези, които вярват! Тогава бихме ли приложили този закон? Какво бихте вързали вие? Аз бих желал първо да вържа всички хора с въжето на Любовта, с въжето на живота. После бих желал да ги вържа с второ въже – с въжето на знанието. И най-после бих желал да ги вържа с третото въже – с въжето на свободата. Свободни ли ще бъдат тези хора?

Не се грижете за живота си. – Животът, това е още начало, встъпление в онова, което е приготвено за вас. В това отношение вие имате смътна представа за бъдещия живот, в който ще влезете да живеете някога. Ще ви направя едно сравнение. Вие разбирате бъдещия живот толкова, колкото щурецът има представа за човешкия живот. Аз съм наблюдавал тези щурци, които наричам щастливите музиканти. Като се приближа някой път към дупката на тия музиканти, с почитание, той веднага се оттегля назад и казва: Заповядай! Той не може да влезе в моето положение, не ме разбира. Като се отдалеча, той пак си покаже главата и започва да се пече на слънце. Каква грамадна разлика има в живота и разбиранията на всички същества! Та и вие някога мислите, че ангелът е като човека. Грамадна разлика има между живота на един ангел и живота на един човек. Животът на един ангел е по-реален, отколкото животът на цялото човечество. Има какво да се чете в него. Биографията на един ангел е много по-интересна, отколкото на цялото човечество. Много интересни работи има там. Много неща е минал един ангел, докато е дошел до това положение. Има какво да чете човек, да се въодушевява. А сегашните хора? – Някой откраднал сто лева, хайде в затвора! Трети убил някого, хайде в затвора! Четвърти пил няколко чашки вино и се напил, хайде в участъка. Или чуеш, че някой момък излъгал някоя мома и т. н. Или ще видиш, че някой философ едва написал една малка философия, или някой поет написал едно малко стихотворение. Аз наричам това малки строфи. Каква поезия е тази? – това било поезия! Аз четох напоследък един английски поет, но какво перо е неговото – цяла музика! Тенисън се казва той. Но като наредил онези стихове като мъниста. Като четеш тези редове, виждаш, че всяка дума е поставена на място, със свое точно ударение. Но всички поети не могат да пишат така. Казвам: Ако всички хора биха били такива добри проводници, така добре да се отразява чрез тях Божественият свят, знаете ли какво щастие щеше да има на земята? Сега, като ви говоря, ще кажете: Как да разберем тия неща? Дали този човек е

ходил на онзи свят? И дали е дошел оттам? – Нито съм ходил там, нито съм дошел оттам. Вие сте чудни хора! Така се говори само, а всъщност, всякога съм живял в онзи свят и всякога съм живял в този свят. Каквото е минало през всичките епохи, всичко ми е познато, и каквото искам да си спомня, спомням си го. Едно малко момиченце разправяло следното нещо: Не зная отде се е загнездила в ума ми мисълта, че някога съм била една малка пчелица от един хубав пъстър кошер. Живеехме в една градина заедно с царицата ни, която беше по-голяма от нас. Между нас имаше един по-голям, наречен Брам, който беше отличен музикант и той всякога веселеше царицата. Днес го наричат бръмбър. Един ден царицата извика мене и една моя другарка и ни каза да отидем с Брам в една от най-отдалечените градини, за да посетим хубавите цветя там. Ние тръгнахме с нашите колесници, които се движат по-бързо от всякакви коли и превозни средства днес, от всякакви птици. И така стигнахме в тази хубава градина. След като разправя своята история там, най-после каза: Днес, обаче виждам, че този Брам е днешният ми баща, царицата на кошера е моята майка, а другарката ми и аз сме две сестрички, които сега ходим заедно на училище, но не сме още свършили прогимназиалния курс. Сега от време на време ми дават по едно цветенце, но мене ми е жал да ги късам, защото едно време те ни приемаха много добре. И затова като ме карат някой да откъсна някое цвете, аз отказвам. Казвам, че не късам цветята. Ще кажете, че това е фикс идея. – Не, фикции в света не съществуват. В света съществуват само реалности. Това, което наричат хората фикс идея, не е нищо друго, освен една реалност, но представена не точно. Тя не е представена, както трябва. Или казвате, че нещо е илюзия. Не, илюзията е пак една крива форма, идеята не е представена, както трябва. Животът не е представен, както трябва. Това показва, че има неща, които са верни, а има неща, които не са верни. Всичко, което не е вярно, казват, че е измислено. Четат някой автор и казват, че е измислил някои неща. – Няма измислени неща. Тези работи, за които казват, че са измислени неща, те са станали някога, пък и продължават да стават. Това са неща възможни. Всичко онова, за което мислите, един ден ще стане, ще бъде.

Като знаете това, пазете се! Защото Христос казва: „И празните думи, които хората казват, един ден ще дадат отговор.“ И добрите думи ще се реализират и празните думи ще се реализират. Следователно, от нашите прави или криви мисли и чувства ковем своята собствена съдба. И после ще кажете: Защо светът е така създаден? Помнете това добре, че вие сами създавате своята съдба! Някой път ви дойде на ума да кажете някоя дума. – Не бързайте, спрете се малко в себе си, изпейте си една песен и тогава кажете. А можете да изпеете и няколко песни, не само една! Колко песни пеете като искате да въздействувате на една ваша лоша мисъл или на едно лошо ваше чувство? Как ще изпеете музикално, например, думата мълчи.

Представете си, че някоя сестра е сготвила добре на своя възлюблен, но той не харесва яденето и се скарва. Как трябва да запее тя в този случай? Тя трябва да подеме до-ми, да вземе терца и възлюбленият ѝ веднага ще се усмихне. Тя трябва да каже: Слушай, любезни, този лук, с който днес готвих яденето, беше за болни хора, та го прегорих. Днес ми донесоха хубав и сега от него ще опържа да видиш какво ядене ще ти приготвя! Този лук е специалитет. Та това е животът, а сегашните домакини, като видят, че мъжът ѝ се навъсил малко, и тя съвсем се обезсърчи. Че си навъсил малко веждите, това нищо не значи. Тя не трябва да се смущава. Това е един добър признак. Който се е навъсил, той започва да мисли. Като отидеш при един банкер да искаш пари, ако той те гледа с отворени очи, нищо няма да ти даде. Но ако се понавъси малко, да знаеш, че ще ти даде нещо. Той мисли, измерва те, поглежда те под око, оценява те. Следователно, когато твоят възлюблен се понавъси малко, да знаеш, че мисли да ти даде нещо. Той има някакво намерение. Ти трябва да използуваш този момент, да видиш колко и какво ще ти даде.

Че защо да се не учиш? Твоят другар е една книга, изпратена при тебе да четеш и да се учиш от нея. Пред тебе се е разтворила една книга – чети! Това, че си прегорила яденето, лука главно, той те учи на нещо. И след това ти трябва да напишеш едно писмо до лука, да кажеш: Моля ти се да ме извиниш, днес по невнимание изгорих няколко лука в тенджерата. Друг път ще бъда внимателна, няма да правя такива погрешки. Ако във вашата душа се породи такова чувство към лука, колко повече към човека! Тогава вашият възлюблен ще затвори книгата си, ще се усмихне и ще ви погледне по-мило. Като излезете в другата стая, той ще каже: Прогресирала е моята жена! Ако тя иска извинение от лука, с такава жена може да се живее. Не може да се живее с жена, която не е готова да иска извинение от лука. Та когато кълцате лук и плачете, ще знаете коя е причината. Дали вие сте причината за това или лукът е причината. Вие кълцате лука на ситно и затова плачете. Като кълцате лука, той казва: Сестра, не ме кълцай, измъчи ме! Измъчи и мене, измъчи и себе си. Ще кажете, че вашият възлюблен иска така да се кълца лука. Не, кажете на възлюбления си, че може и без кълцан лук, защото и себе си измъчвате, и него измъчвате. Какво означава кълцаният лук? – Това е погрешката, която вашият възлюблен е направил. И вие днес кълцате лука, утре го кълцате, а с това и грешката се повтаря, докато най-после прегорите лука. Казвам: Не кълцайте лука! Кой какво е направил, не се интересувайте, не повтаряйте грешката на хората. Турете лука на страна без да го кълцате. Разрежете го на две половини и така го турете в яденето.

Казвате: Трябва да се поправят грешките. – Всички искате да поправите грешките на хората, а с това се поставяте на големи изпитания. Господ

изпратил един ден един ангел да види какво правят хората на земята, доколко са прогресирали. Като се върнал при Бога, той казал: Господи, зле отиват хората! Много грешат, но аз се чудя как ги търпиш. Господ нищо не му казал, но го пратил на земята, въплътен като човек, да поживее малко като хората. Като дошел на земята, ангелът направил два пъти повече погрешки от хората. Казвам: Не се чудете, че хората грешат. Когато видите, че един човек прави погрешка, използувайте тия погрешки, за да се учите. Защото трябва да знаете, че всяко нещо, което става на земята, не е индивидуален акт, но колективен. Вие не знаете причината защо един човек се е подхлъзнал някъде и е направил някаква погрешка. Вие не знаете причината за погрешката, която Ева направила. Много пъти съм говорил за това, но досега нито един учител, нито един професор, нито един философ не е казал истинската причина, заради която Ева е направила тази погрешка. Погрешката е станала, но защо, коя е причината за това, не е позволено да се каже, не е позволено да се обясни. Че погрешката е станала, всички са съгласни с това, но тази погрешка е допусната, за да се яви великото благо в света. Без тази погрешка великото благо не би се явило. Не, че този е единственият начин, по който може да се яви благото в света, но в дадения случай този е пътят, по който човечеството върви напред и се развива. Засега този път е избран. Ние трябва да се съобразяваме с органическите закони, които сега владеят в света. Затова трябва да дойде новото възпоминание. Човек трябва да си е написал на книжки от какво да се пази, та всякога да си спомня. Ти се възбудиш и веднага си готов да избухнеш. Прочети написаното: Както Бог е търпелив, бъди и ти търпелив! После не си снизходителен към хората. Прочети: Бъди тъй снизходителен, както Духът е снизходителен! Има нещо в човека, което го съди, но има нещо, което го успокоява. Направи една погрешка, но нещо в него му казва: Бъди спокоен, ще се оправи тази работа! И наистина, оправя се работата. Разболееш се, изгубиш нещо, но вътре в тебе нещо ти казва: Не се бой, ще оздравееш, богатството ти ще се върне. Всичко това ще се забрави. Ама погрешил си нещо. – Напред върви, прегрешението не е нещо индивидуално, то е нещо колективно. Калта не е образувана от една малка частица земя. Тя е образувана от милиарди частици, които са се съединили в едно. Кой е причината за това? – Водата е причината, за да се образува тази кал. Вие съдите почвата, която дава най-хубавите работи. Ако в почвата турите вода повече, отколкото трябва, непременно ще се образува кал. Казвате: Лоша е калта, лоши са условията! – Това е неразбиране на живота. Много пъти вие си създавате ненужни страдания, като мислите дали сте на прав път или не. Не мислете по това! Веднъж сте дошле на земята и пиете водата, приемате въздуха, приемате светлината и се храните, вие сте на прав път. Че можете да мислите, че ходите, вие сте на правия път. От вас зависи как да мислите. И тогава, каквото чуете, това трябва да възприемете. Не се стремете всичко да

възприемете. За всеки даден случай, възприемете само онова, което на вас ви приляга. Онова, което не ви приляга, то не е за вас. Има неща, които щом чуете, лягат ви добре. Вземете, например, когато обичате, вие никога няма да видите неговата погрешка, но всякога ще видите и най-малката погрешка на онзи, когото не обичате. Питам тогава, като направите една погрешка как ще я изкупите? – Всяка погрешка трябва да се замести с една добродетел. Всяка лоша мисъл, която е минала през ума ви, вие не сте отговорни за нея. Стремете се да я заместите с добра, но не се стремете да я изхвърлите навън. Дойде едно лошо чувство в сърцето ви, не се борете с него, но на мястото му турете едно добро чувство. Дойде в сърцето ви едно строго чувство, заместете го с едно чувство на милосърдие. Дойде в сърцето ви едно користолюбиво чувство, турете на негово място едно чувство на хуманност. Оставете света на двете противоположности, той сам да се бори.

Сега вие изживяхте целия си живот в желание да изпъдите злото от себе си. – Невъзможно е това! Вие искате изведнъж да се изчистите. Вие не можете да се очистите от злото, защото преди всичко вие не знаете произхода на доброто и произхода на злото и не знаете как да постъпвате. Как ще изпъдите злото? – Ако го изпъдите през вратата, то ще влезе през комина. Ако го изпъдите през комина, то ще влезе през най-малката дупчица. Даже и светии, които са прекарвали по цели 20 години в пустинята, които са достигнали висока степен на развитие, пак са имали ужасни опитности и са казвали: Никога човек да не минава през такива ужасни опитности! Едно трябва да знаете: Колкото повече се издигнете, толкова повече по-големи изпитания ще имате. Онези, които са правили опити да се издигнат във високите области на атмосферата, която граничи с фотосферата на слънцето, знаят какви изпитания са имали. Невъзможно е да се стигне до тази височина, онези места са опасни. Не се знае, ако човек се качи на такава височина до 400–500 километра, какви ще бъдат слънчевите лъчи? Може би там ще се разтопи човек? Може там да не остане нищо. Правили са опити да хвърлят разни уреди на големи височини, да видят какво ще стане с тях. Ние нямаме ясна представа какъв е животът горе в пространството, какъв е животът на слънцето, какъв е животът на луната и т. н. Ние не знаем какъв е животът на другите светове. Ние сме изолирани тук като в един остров и мислим, че само на земята има живот, че само земята е населена с разумни същества и че никъде другаде няма разумни същества като хората на земята. Философите могат да мислят едно или друго, но те не могат да бъдат авторитети и да се произнесат за онова, което Бог е създал. Ние не знаем Божиите дела! За земята се казва, че е заселена, но какво Бог е направил по другите светове, ние нищо не знаем. Ние не знаем как е направено слънцето преди всичко. Ще кажете, че Моисей е писал нещо по това. Че какво е писал Моисей за

слънцето? Какво ще разберете от песента: О, слънце на живота ми! Ако слънцето е огнено, какъв живот може да дава то? Как може да го наречете – слънце на живота? Значи има едно слънце, на което може да се живее. Това слънце е дреха на онова, на което може да се живее.

„Недейте се грижи за живота си, що да ядете, нито за тялото си, що да облечете!" Живот без Любов е живот на грижи. А живот с Любов, е живот на спокойствие, на работа, на труд, на здраве, на сила, на свобода, на простор, на движение.

Казвам: Новият живот, който сега иде, е живот на нови форми, на нови възгледи. Това не значи, че сегашният живот трябва да мине. Не, той само ще се измени. Ние трябва да оценим сегашните възможности, да ги използуваме в бъдещето, а не само да очакваме на бъдещето. В този живот са вложени много скъпоценности, които трябва да извадите, та като отидете в новия живот, да ги занесете със себе си. Като възкръсна Христос, какво взе със себе си? – Това, което имаше на земята. Той пак запази своето разположение към учениците си. Като се обърнаха, те видяха жерава, разположена на земята, и там риба се печеше. Онези, които държат на буквата, ще кажат: Риба ли пък намериха да ядат? – Има риби, които могат да се ядат. Ето какво разбирам аз под думата естествена храна. Естествена храна за всеки организъм е онази, която има същите трептения, както и самият организъм. Всяка храна, която няма същите трептения, каквито има вашият организъм, не я яжте, тя не е за вас – нищо повече! Тази храна е вредна за вас. Хигиенична храна е тази, която има същия размер трептения, каквито има и вашият организъм. Тя носи същия живот, какъвто се крие и във вашия организъм. Като възприемете тази храна, тя ще продължи живота ви. Това считам аз, най-простата храна, най-простата форма естествена храна. Ние не сме задължени да ядем много боб. Нито сме задължени да ядем много леща. Всякога еднообразната храна осакатява човека. При каквито възгледи и да сте, вие трябва да приемате разнообразна храна. Не се смущавайте какво трябва да ядете. Вглъбете се в себе си и ще видите за всеки даден случай каква храна трябва да употребите. Ще ви се даде един метод как трябва да се храните. Има едно вътрешно чувство в човека, което всякога му (про)шепва с какво трябва да се храни. И като болен даже, той може сам да си определи храната. Попитайте се и това чувство ще ви пошепне и като болен, и като здрав, вие можете сами да си определите храната. Когато искате да четете някоя книга, пак може да ви се нашепне каква книга да четете. Вие сте заобиколени с много същества, които по своята интелигентност седят много по-високо от вас. Те са готови всякога да ви помагат. Тези същества са видими и невидими. Онези, които са невидими, ще ви внушат някоя мисъл и вие ще си кажете: Дойде ми на ум една хубава мисъл. Някое

същество е минало покрай вас и ви е предало тази мисъл. Друг път имате нужда от някаква храна, това същество ще мине покрай вас и ще ви нашепне какво да си сготвите. И вие се чудите – докато по-рано сте мислили какво да си сготвите и сте се спрели на нещо, после изведнъж изменяте и ще си купите или грозде, или круши – ще минете този ден с някакъв плод. После пък ще ви нашепнат каква книга да четете и т. н. В това отношение има вярващи, които казват, че не трябва да се чете никаква външна книга освен Библията. В едно отношение само са прави тия хора, но в друго отношение е буквоядство. Други пък ще кажат, че Библията е остаряла книга, затова трябва да се четат външни книги. – И това е хубаво, но, според мене, онези книги са добри за четене, които и след стотици години не губят своето значение. Завинаги те трябва да останат авторитетни. Ето аз бих желал да ми препоръчате някоя книга за храненето тъй етическа. Много лекари са писали и пишат за храненето, но много общо. Всеки човек се нуждае от специфична храна. И когато приеме тази своя храна, той изпитва едно освежаване, едно ободряване, едно просветление на ума. Умът ще почне правилно да работи, а сърцето му ще придобие един равномерен удар, темп. Сърцето трябва да има равномерен пулс, а не неправилен с пресичане, ту с ускоряване, ту с намаляне на темпа. Ритъмът на сърцето трябва да бъде музикален. Мярката между един и друг удар на сърцето трябва да бъде еднаква. Понякога човек обременява сърцето си със своя песимистичен пулс. При песимистическо състояние на човека и пулсът му е неправилен. В целия космос има един ритъм, който движи пулса на всички живи същества: и на насекоми, и на растения, и на животни, докато се дойде до човека. Този пулс на живота регулира всичко. Той е космически пулс. И сърцето има един специален нерв, който определя колко пъти трябва да бие сърцето Тъй щото определено е колко пъти трябва да пулсира сърцето на всеки човек. И ако вие се държите със закона на Любовта, вашето сърце ще пулсира точно толкова пъти, колкото е определено. Също така и мозъкът ви ще работи правилно. Мислите ви, чувствата ви ще вървят по правилен път. Цялата обстановка на външния свят ще върви добре. Всички хора в света представят скачени съдове. Дали те съзнават това или не, то не е важно, но всички хора се стремят към една велика цел. Дали знаят или не, но всички хора искат благото на цялото човечество. Когато бащата желае благото на своя дом, това е отлична идея. Когато държавникът желае доброто на своя народ, и това е отлична идея. Когато един социолог пише една книга, той има пред вид благото на човечеството. Всички онези, които воюват за правото на човечеството, те са хора новатори, носители на новите идеи, те са реформатори – това е отлична идея.

Та когато вие искате да се храните добре, не мислете само за себе си. Влезте в съгласие с всички ония, които се хранят добре. И тогава няма да бъдете

сам, но ще имате много съмишленици в света. И тия хора се радват на добро здраве.

Христос казва: „Не се грижете за живота си!“ Това значи: Не се безпокойте за живота си, защото Отец ваш всичко е промислил, но търсете Царството Божие и неговата правда първо и всичко друго ще ви се даде.

„Благословен Господ Бог наш“.
Тайна молитва.

(Нов сняг вали на парцали, но мокър и лесно се топи).

16-та неделна беседа от Учителя, държана на 27-ми януари 1935 г.
София, Изгрев

1935_01_30 В нова окраска. Богатството на деня
лекция пред общия окултен клас

В НОВА ОКРАСКА

Богатството на деня

„Добрата молитва"

Ще прочета втора глава от Второ послание към солуняните.

„В начало бе Словото"

Ще задам един въпрос. Може ли да мине човек през целия си живот само с едно ядене, като вземе само един обед, да му държи топло през целия живот? Това е мъчният въпрос, който разрешават. Всичкият въпрос е около прехраната - как ще се преживее, как ще прекарат хората живота на земята.

Второто положение - интересуват се да знаят това, което те поддържат, право ли е, или не е. Имат някакъв си възглед. Ако двама художници се съберат, по какво от тях ще познаете кой от тях е по-способен художник? Да кажем, че и двамата разбират и говорят за изкуството. Трябва да има едно изложение. Сега, след като изработите една картина, в какво седи вашата способност? Да кажем, че сте нарисували картината правилно, в какво седи способността? Да кажем, че сте нарисували някого дотолкоз, че като види някой картината, да познае, че прилича на реалността, защото, ако види някой картината и ако не може да я познае, тогаз? Да не каже само: „Прилича донякъде." Значи една картина е дотолкоз хубава, доколкото прилича на реалността.

Вашите възгледи сега на какво се основават? Важно е дали почиват на реалността, или не. Да кажем, че говорят за истината. Някой казва: „Аз вървя в пътя на истината." Ако ви попитат конкретно какво нещо е истината, няма да можете да я определите. Някой път не е необходимо да определиш какво нещо е истината. За да познаеш истината, не се изискват години. Това е един момент. Истината можете да я знаете, без да можете да я определите.

Например ти искаш да знаеш истината, дали нещо е захар, или не. Можеш да пишеш трактати, да претегляш и прочее. Всичко това, те са неща недоказани. Тая работа е на опита. Близни с езика си и се свърши въпросът. В една секунда даже, и въпросът е решен, сол ли е, или захар. И иначе ще казваш: „Може сол да е, може да е захар, може това-онова." Тия разсъждения са хубави.

Та по някой път вие търсите истината по външен път. По външен път истината не се намира. То е сянка. Защото човек, който ходи в истината, той е свободен. А пък в какво седи свободата? Свободата седи в движенията. Човек трябва да има най-първо движение, трябва да има сила и трябва да има простор. Това е външната страна на истината. Ако ти не можеш да се движиш, ако ти нямаш сила и ако ти нямаш простор, ти не знаеш какво е истината. Това е външната страна на истината. Втората страна. За да познаеш истината, ти трябва да имаш живот, трябва да имаш знание, трябва да имаш свобода. А пък самата реалност, то е любовта, мъдростта и истината. Така вървят нещата. Вие ще кажете: „Тая работа я разбрахме." Има работи неразбрани в света, и като ги разбереш, пак си остават неразбрани.

5 + 5=10

6 + 6=12

Пет и пет колко правят? Десет. Шест и шест колко правят? Дванайсет. Но тия числа не са еднакви. Процесът на събирането е положителен процес и отрицателен процес. Казвате, трябва да събираш, но не всякога чрез събирането ти можеш да прокопсаш. Ти чрез събирането можеш да осиромашееш, нищо повече. Ако вземеш процеса на изваждането, и в него има същото. Не всякога чрез изваждането [печелиш]. Да не мислиш, че като изваждаш някой път, ще прокопсаш. При известни условия е вярно това, не всякога е вярно. В първия случай да допуснем, че имате да вземате 5 + 5 = 10. Аз турям знака „плюс". При втория случай турям знака „минус", тоест имаш да даваш 6 + 6=12 - имаш да ги даваш, ще ги извадиш от джоба. Ти имаш да вземаш 5 + 5 = 10, ще ги вземеш отвън. Ще събереш 5 + 5 = 10 и 6 + 6=12. Когато 10 влязат в джоба ти и 12 излязат из джоба ти, то ако продължава това десетина години, всеки ден по десетина пъти да придобиваш в джоба си по 10, а пък да харчиш по 12, тогаз какъв ще е резултатът?

Сега вие по някой път вие не можете да различите в себе си едно състояние дали е право, или не. Например вие имате едно чувство на неразположение спрямо някого, но не можете да различите причината за това неразположение. Някой път причината е основна, а някой път причината е много маловажна. Не можете да определите коя е основната причина, че вие сте неразположени към него. Казваш: „Аз чувствам това така." Добре, ако вие чувствате, на какво се обосновава това? Представете си даже най-обичния ваш човек, ако му турят някоя дреха и я парфюмират отвратително, и влезе в къщата ви, ти, колкото и да го

обичаш, ще кажеш: „Излез си! Не мога да те търпя!" Кое е онова, което не можеш да търпиш? Дрехата, която има ухание, което ти е неприятно. Не обичате дрехата, и казваш: „Аз не го обичам него."

Но може той да има нещо в характера си. Например той никога не казва истината, всякога ще тури една малка лъжа. Някой казва: „Аз не [казвам] много голяма лъжа, а малка." Големите лъжи не са опасни, но малките лъжи са като микроби, те се размножават. Една малка лъжа в двайсет и четири часа може да стане на сто милиона.

Сега вие седите и казвате: „Не може ли за нещо друго да ни се говори?" Мога да ви говоря, но какво ви ползва вас? Според вас за какво трябва да ви говоря сега? По някой път трябва да се говори, но за какво трябва да се говори, кажете ми? Защо аз трябва да говоря и защо вие трябва да ме слушате? Ще кажете, това е така наредено. Трябва да се говори. Някой път се събира много енергия и трябва да излезе навън, трябва да стане обмяна. Това е говорът - един извор, който тече. Приближаваш се до някой извор и чуваш да шумоли, това е говор. Утре престане изворът да тече и няма никакъв говор. Отивате на друго място, чувате друг говор. И много от тия извори, които текат сега, в бъдеще може да пресушат. Едно време апостолите говореха. Апостол Павел говореше, но де го сега апостол Павел? Веднъж, като го изпращаха, той каза: „Няма да ме виждате, няма да ви говоря вече." И плакаха.

Питам сега, като замине някой и казва „няма да ви говоря", къде отива? Тоя въпрос няма да го разрешавам. Тоя въпрос е много лесен и много труден. Има един свят на мълчание, понеже, след като се научат хората много да говорят, природата някой път обича да мълчи и следователно праща смъртта, за да задигне хората да не бъбрят, и казва: „Да не говори този човек, да млъкне." И ти ще млъкнеш, ще слушаш всичко, без да си казваш мнението.

Вие искате например да знаете колко светът е добър или лош. То е най-лесната работа. Светът е толкоз добър, доколкото вие сте добър. И светът е толкоз лош, доколкото вие сте лош. Някой път вие казвате: „Светът е много лош." Но в какво седи лошавината на света? Когато един вълк изяжда една овца, става цял въпрос в селото: „Вълкът изял кравата на Иван Пенджурски... изял една овца..." И когато в селото през целия ден те са изяли десет крави, за това въпрос и не става. Защо именно вълкът, като изяде една крава, е лош, а пък човек не е? Казват: „Разкъса той кравата."

Казвам, сега ние едва ли разглеждаме обективно злото. Вълкът е обективно зло вън от нас, а пък това, което ние вършим, е вътре в нас. Има едно зло

вътре в нас и ние го покриваме. С външното зло ние можем да се справим, но има едно зло, с което не можем да се справим. Някой път ти като че искаш да направиш нещо, да удариш някого, да счупиш нещо, да кажеш някому обидна дума. Каквото и да става, ти все опакото виждаш, и усещаш, че това, което чувстваш, трябва да излезе навън. И казваш: „Трябва да му кажа аз истината." И казваш му истината, и на другия ден след това съжаляваш, че си му казал тези работи.

Питам сега, и вие трябва да се запитате: на какво се дължи това състояние? Ние казваме, че като дойде Христос, ще оправи света. Това е много материалистично разбиране. Някога ще дойде за в бъдеще да оправи света. Че ще дойде, как ще дойде, как ще оправи света - Той си го знае. Не по тоя начин ще оправи Той света, както ние мислим. Когато слънцето изгрее, не оправя ли света? Като дойде Христос, ще има две неща да станат. Той казва, че едни ще ги тури от дясната си страна, а други ще ги тури от лявата си страна, едни ще прати в рая, а пък други ще прати в ада. Питам сега, ако някои от вас попаднат от лявата страна, за вас ще се оправи ли светът? Вие казвате, че като дойде Христос, ще се оправи светът, но ако се случите от лявата Му страна, ще кажете, че светът не е оправен. И всички вие, които още мислите, че светът не е оправен, така е. Вие чакате светът да се изправи, нали така, и мислите: не е оправен. Тогаз сте отляво. Това са заключения сега. Вие казвате: „Не е оправен светът." Всички ония хора, които мислят, че светът не е оправен, са отляво, а всички, които мислят, че светът е оправен, са отдясно.

Аз сега не говоря за външното оправяне на света, то е друг въпрос. Ние имаме субективно вътрешно схващане за света. Ти мислиш, че светът е оправен или не е оправен - то е вашето субективно схващане. Ти мислиш, че един човек е лош - то е наше субективно схващане в дадения случай, защото с това тяло, с което сте, много мъчно може да ви намери някой, кога сте в тялото си. Може да срещне вашия секретар или подсекретар, или подпредседател, и едва ли може да ви намери в годината един път в тялото ви.

Някой път вие и сами не се познавате. Във вас става същото, както в една държава. Има нещо във вас, което оспорва вашите права. Казват ти: „Все на вас няма да служим. Най-после можем да ви изхвърлим от тази държава, да ви детронираме и да турим друго управление." И вие се уплашите и мислите, че нямате подкрепа, и тогаз почнете да пъзите и да лавирате, да полъгвате. Защото човек, като почне да лъже, е слаб - лъжата е всякога един признак на слабия човек. Тогаз кой е, който лъже? Онзи, който иска да вземе вашето място, той е. Има във вас един, който иска да ви лъже. Най-първо той се представлява за ваш приятел, той лъже. Той ще ви скара

с целия свят. Неговото намерение е да ви компрометира отвън пред света и да каже: „Не му стига умът да живее, но ето ме мен, аз да оправя тая работа."

В една школа тия са опасни страни, на които никога не се спирате вие. Вие мислите, че някои неща са лесни, с които можете да се справите. Има някои неща, с които мъчно можете да се справите. Трябва да разбирате вътрешните закони.

В света гледам вече вестниците изнасят някои окултни положения. Някои мислят, че рибите са много глупави, обаче се оказва, че рибите са много умни. Един естественик навежда ред примери, за да покаже, че рибите са разумни. В този аквариум, дето той правил своите изучвания, имало един шаран, тежък петнайсет-шестнайсет килограма. Той имал своя възлюбена шаранка и шестнайсет години живели много добре като мъж и жена. Обаче един ден намразва я този шаран, след шестнайсет години я намразва и се хвърля върху нея и изгризва опашката й, наранява я и тя умира. Дето го казват - пощурял този шаран, всичко му е криво. Дават му една млада шараница на няколко години и току изведнъж той се укротява, става пак кавалер мекичък. Питам сега, кое е било онова състояние вътре в този шаран, което го накарало да се нахвърли върху своята другарка? Какво му станало криво? С какво го обидила тя? Друг шаран не е имало в аквариума, той сам бил мъж. Някакъв повод, някаква ревност се появява, криво му станало. Ако имаше друг мъжки шаран, щяха да кажат, че той е причината, а пък то било само той и неговата жена, и той не е доволен от жена си.

Питам сега, вие сега като този шаран. Някой път след шестнайсет години станете недоволни и се нахвърлите върху някого. По същия начин, същия закон - нахвърляте се на общо основание, изгризвате му опашката и казвате: „Не искам да го видя, да се махне той." Но не знаете защо, кои са причините. Това се нарича - има в човека едно естество, в което е причината. Писанието само загатва, че в човека живее един стар човек. Стар човек и един млад човек. Три човека живеят едновременно. Вие сега, които съзнавате, съзнавате съзнанието на един стар човек, който ходи и само търси погрешките, малките работи търси, и един млад човек, когото Писанието нарича „чадо Божие", „малко детенце". То е кротко и добро. А вие - третият - наблюдавате.

Някой път старият казва: „Този да се махне, Не искам да го виждам. Ако е тук, ще стане нещо." И вие трябва да го мразите. А пък вашето бъдеще зависи от младия, а не от стария. Какво трябва да правите тогаз? Например дойде ви една идея да служите на Бога. Каква е идеята за

служене на Бога? Тая идея вече произтича от един свят. Вие съзнавате нещо, което ви се налага. Вие можете да отричате Бога, може да не Го познавате, но като отричате, усещате, че в себе си в дадения случай отричате нещо, а в същото време усещате, че то присъства. Отричаш, то е разумно, а усещаш, че има нещо разумно, което те ограничава. Усещаш, че няма нищо, а пък в същото време усещаш, че има нещо. Казваш, че няма да остане нищо след смъртта. Та положенията, които имате, не са толкоз сигурни. Някой път се въодушевявате, а някой път ви гледам, че съвсем сте загазили, и казвате: „Не искам да се моля, искам да поживея малко като хората. Не искам само боб и царевица, искам малко месце. Това да не правиш, там да не ходиш... искам да бъда свободен."

Ето в какво седи свободата: вие най-първо трябва да изучавате растителното царство. Имате два съседни листа - единият лист гледа другия лист. Той не трябва да се занимава със съседа си, понеже всеки лист е в състояние сам да се занимава. Ако той се занимава с неговата работа, то собствената му работа ще остане. И този другият лист няма да има нужда да му дава никакви правила, какво трябва да прави. Могат да си поговорят малко. Ни най-малко не трябва един лист да се занимава какво прави другият лист. Той си знае работата. Ако имаше психология някой път в този лист, той ще види, че другият лист е два пъти по-голям от него и че има повече материя и повече зелена краска.

Трябва ли всички листа на едно дърво да бъдат еднакво големи? Не. Всички клони на едно дърво трябва ли да бъдат еднакво големи? Не. Не е въпросът в еднаквата големина. Не е въпросът там. И трябва ли да бъдете еднакво добри? Не, няма нужда да бъдете еднакво добри. Можете да постъпвате добре, но да бъдете еднакво добри - не. В какво седи еднаквата добрина? Отивам при едного - дава ми пет лева. Вторият ми дава десет лева, третият - петнайсет. Който ми даде повече, казвам, че е по-добър човек. Отивам при едного - удря ми една плесница. Казвам, че е лош. Отивам при втори - удря ми две, три, четири, пет плесници. Нали той пак дава.

Има един анекдот за един българин и един лекар. Жена му страдала от треска. Отива той при лекаря за цяр против треската на жена си. Лекарят бил малко неразположен и му казва: „Какъв цяр?" И му ударил две плесници. Казал му: „Хайде вън!" И го изпратил. Той си излязъл и си казал: „Чудна работа. Нашите деди и прадеди другояче церяха, а пък тия сега, нови методи има, бамбашка*. Лекарят ми даде лекарството и ще го дам на жена си така, както той ми го даде." Отива вкъщи и казва: „Лекарят ми даде две лекарства." Жена му казала: „Дай ми ги." Той я удря. Тя казала: „Стига!" Тя плакала цял ден - плачела, че мъж ѝ я ударил. И

случило се, че тя оздравяла, изправила се. И един ден след една година дига той един куркой**. „Да се отплатя на лекаря." - казва той. Отива при лекаря и му казва: „Преди една година дойдох при вас и вие ми дадохте две лекарства. Едното като дадох на жена си, тя оздравя. Много добро беше." Дава му куркоя. Този лекар бил забравил, взема куркоя. Онзи му казал: „Само едното лекарство стигна, а пък другото лекарство няма какво да го правя." „Ще го върнеш" - казал лекарят. И оня го ударил. Често ние в живота претърпяваме опитностите на тоя лекар. Това са съвпадения, това са начини, които нищо не обясняват.

Казвам, на всинца ви трябва едно разбиране, какво нещо е истината. Истината съдържа две качества: свобода и простор. Ако вие в душата си нямате свобода на действие и свободата на простора, да реализирате това, което искате, вие не познавате истината. При истината няма какво да се бавиш дали да го направиш. Щом е добро, направи го. Вие мислите, че истината е нещо много голямо. Имаш една мисъл, каквато и да е тя. Имаш едно желание или искаш да направиш нещо, да добие то една външна форма. Тя е вече мощна.

В какво седи вашата реалност? Докато имаш на земята тяло, ти си реален за хората. Щом изгубиш тялото, ти за тях вече представляваш една отвлечена идея. Докато твоят ум има форма, той е реален. Докато твоето сърце има форма, то е реално. Щом изгубят тия форми, те са нещо отвлечено.

Всеки човек се познава кога е в отрицателната страна. Когато си неразположен, да можеш да отделиш своето неразположение на духа, да го туриш настрана, да кажеш така: „Това не съм аз." Това е отрицателната страна, това е най-мъчното, което можете да направите. И всеки ден, когато кажете да направите нещо добро, тогаз ще дойде някоя мисъл да ви изкушава или някое желание, и ще направите точно обратното на това, което искате. Често не сте господари на себе си. Правили ли сте опит да мислите добро? Вие наблюдавате, мислите и казвате: „Този е такъв, онзи е такъв. Този е добър, онзи е лош." Ако се занимавате само с отрицателните мисли на вашия живот, ако сте недоволни, недоволни сте от майка си, от баща си, от брата си, от сестра си, от вашите съседи, навсякъде сте недоволни, питам тогаз: какво искате? И вие търсите Христа! Защо Му е на Христа такъв човек? Христос ще каже: „Защо Ми е потребен един човек, който е недоволен от всичко?" Защо си потребен на Христа? За чешит. Чудни са хората, че някой път, без да обичат, имат желание да ги обичат хората. То е невъзможно. Невъзможно е тебе да обичат, ако не обичаш. Все трябва да има някого да обичаш, и тогаз да те обичат. Когото и да е в света, да обичаш имаш право. На земята имаш право да обичаш най-малко

едного, когото и да е. Нищо не значи. Може да е някоя котка, някое куче, някое дърво, някой камък. Ако ти имаш нещо, което да обичаш, то все таки в твоя живот има известна ценност, в онзи реалния свят. [...]

Ние казваме, че камъните са мъртви, че растенията са глупави, че животните са глупави. То е нашето субективно разбиране. Но често един камък може да ти помогне. Кравата ще ти даде мляко, овцата - вълна. Често един умен човек нищо няма да ви даде. Питам тогаз, какво ви ползва една интелигентност, която всичко взема, и нищо не дава? Казва някой: „Той е много интелигентен." За мен важи един интелект, ако е израз на доброта. Въпросът седи в следното - ние не говорим за миналото, ние говорим за доброто, което сега трябва да се прояви.

Сравнете някои думи. Вземете някоя дума в българския език и разгледайте ударението на думата. Да кажем, вземате една двусложна дума: „зная". Ако турите ударението върху първия слог на тая дума, какъв смисъл ще има тя, и ако го турите на втория слог, каква разлика ще има? (Изменя се времето.) Ако ударението е върху първия слог, кое време ще бъде? (Сегашно.)Ако ударението е върху втория слог? (В минало време.) Ако имаме сега трисложна дума, и ако ударението пада върху първия, втория или третия слог, каква ще бъде разликата? Някой път ударението може да покаже, че ние предвиждаме нещо в бъдещето. Думата „знаейки" значи „като зная за нещо". Това е само за изяснение. Тая дума има връзка до известна степен с бъдещето. Де е ударението? (На средния слог.)

Имате тая песен „Ще се развеселя". Как започва песента? „Ще се развеселя." (Учителят пее.) „Ще се развеселя." Хубаво, да кажем, че вие сега не одобрявате този глас. Дайте сега друг глас, който по-добре съответства на музикалното ударение. Можеш да пееш „Ще се развеселя" така. (Учителят пее по-бързо.) Как трябва да се пее? (Учителят пее много бавно думите.) „Ще се развеселя премного заради Господа." Като кажеш „заради Господа", след това ще дойде второто положение, ще дадеш един подтик. Ти ще кажеш: „На мен ли остана сега да седна да пея?"

Всичките работи са неразбрани. Ти вземаш сега игла и бързаш да шиеш. Какво умно има в това, че вземаш две неща и ги зашиваш? Ако аз бях дрехар, не щях да разрежа плата на две, а щях да го наметна. Ще кажеш, че някаква мода има.
Или казваш: „Аз пиша сега." Какво умно има в това? Той само черни книгата. Всички тия работи, които ние вършим, са такива детински работи за невидимия свят. И казваш: „Чакай да пиша това писмо, че е много важно." Важно е заради вас в дадения случай. Казвам, твоето писмо за колко време ще остане? Ти седиш цяла нощ и казваш: „Ха!" (Учителят

прави движение на писане и същевременно въздиша дълбоко.) Въздишаш, пишеш, въздишаш, пишеш писмото и онзи, комуто пишеш, след като прочете писмото, туря го в печката и го изгаря. След като изгори писмото, какво ще бъде вашето заключение? Цяла философия. Кое е намерението на онзи, който го гори? Той обича автора на писмото, изгаря го, да не би да се компрометира. То е ценно за него, но където и да го турят, могат да го намерят. Взема си бележка и изгаря писмото. Или пък може писмото, което изгаря, да не му е приятно.

Питам сега, онова писмо, изгореното писмо, къде е отишло? Писмото не е изгубено. Вие цяла нощ сте писали и то е протелеграфирано вече в невидимия свят. Вие мислите, че никой не знае. Всички станции знаят, че вие сте написали писмо. Може би хората тук на земята нищо не знаят, но в другия свят знаят вече. Вие сте писали любовно писмо. Целият свят вече там е гръмнал и си казват: „Той е писал любовно писмо." Всички вестници казват, че си писал по любовните работи и след това ще видят писмото ви, дали е написано по всичките правила на любовта. Например как се пише едно любовно писмо? „Многообични." От кого? Вие казвате: „Многообични, многоуважаеми." От кого? От вас. Как ще започнете? Искам само с три думи да напишете едно ваше любовно писмо, една тема за всички. От три до десет думи най-много. Едно любовно писмо от три думи. Ще си подпишете името отдолу. (Смях.)
Аз, като пиша едно любовно писмо на слънцето, щях да му кажа така: „Много добре стана, че ме посети, иначе щях да се търкалям на леглото. Благодаря ти за твоето посещение. Желая често да ме посещаваш."
Една услуга ми направи слънцето. Ако не беше ме посетило, щях да седя под юрган. И като ме посети, виждам, че светът е светъл, навсякъде е ясно и хубаво. Ходя и дишам чистия въздух. Значи в любовта човек трябва да влезе.

Ти трябва да влезеш в тоя свят. Той не е само един мислов свят. Ти ще влезеш в тоя свят. Щом дойде любовта, тя ще изяви всички предмети наоколо. Трябва целият свят да се измени - и плодовете, и изворите, и листата. Като дойде любовта, светът добива друга окраска и вече се явява едно ухание, и ти се изменяш. И като си замине любовта, ти пак станеш кисел. И после, като дойде отново любовта, ти пак ставаш друг. Има нещо, което си заминава. Някой път чувстваш, че идва нещо и си заминава, седиш и очакваш. Ако дойде от невидело, ти си разположен. Замине си, и ти ставаш... не зная как наричат туй нещо, туй състояние - неразположен, кисел.
Човек, за да разбере истината, трябва да се освободи от всички свои стари форми. Представете си, че вие сте на сцената и ви дават една роля - играете като цар. А пък на друг му дават една роля като един от последните слуги.

Като цар, той е облечен с мантия, със скиптър, с корона, а пък ти като слуга си облечен с прости дрехи на сцената - каквото ти заповядват, изпълняваш. Царят ще седи, а пък ти ще коленичиш и ще кажеш: „Царю честити." Питат сега ония от публиката: „Защо единият седи, а пък другият стои?" Така е писано. И после, като се свърши пиесата, ръкуват се с царя и му казват: „Много добре си изигра ролята." Същото правят и на слугата. И на другия ден съберат се двамата и се почерпват на масата. „Ти като цар много хубаво представи." „И ти като слуга много хубаво представи." „Хайде наздраве!" И пият. Онзи, който не разбира, ще каже: „Как така аз да си огъна колената." Хубаво. Другият казва: „Сухите клонища на едно дърво не се огъват, а пък ония живите клони се огъват." Кое е по-хубаво, да се огъва ли човек, или да не се огъва? Да се огъва е по-хубаво.

Някой казва: „Аз не искам подаяние от хората." Че ти от детинство все с подаяния живееш: от подаянията на растенията, от подаянията на кравите - млякото, от подаянието на овцете - тяхната вълна. Дрехите, които носиш, това са подаяния. Лачените обуща, които носиш, са подаяния. Той казва, че подаяния не иска.
Той, като говори, в лъжата си не вярва. Ти одра кожата на животните, и казваш, че от подаяния не живееш. Така не се говори. Събуй обущата си и остани бос. Хвърли дрехите си и само малка престилка да има тук наоколо. Питам, при тия климатически условия при температура минус 25 градуса, какво ще бъде твоето положение?

Та казвам, вие по някой път седите и казвате: „Аз съм самостоятелен в моята мисъл. Аз така мисля." Хе, приятелю, ти никак не си самостоятелен. Всичко това знание е все чуждо. Аз да ви кажа откъде си го взел. Колко от това знание е ваше? Много малко е ваше. Та човек трябва да има смирение, за да разграничава кое от това знание е негово, да си не представлява това, което не е. Казва той: „Аз имам такива идеи, такова разбиране за света, за живота." Един евангелски проповедник казваше: „Библията е неизчерпаема книга. Там има богатства." В три месеца той се изчерпва. За какво ще говориш? Ще говориш веднъж за покаянието, веднъж за милосърдието, веднъж за вярата, за надеждата, за любовта. По веднъж хората ще те слушат. И по някой път аз съм забелязал, много са еднообразни хората. Едно и също нещо ми поставят, едно и също нещо казват: „Много добре е сготвено вашето ядене, отлично е." Сега не е този пътят на човешкото развитие.
Всеки ден най-малко три неща да добивате: една нова мисъл, едно ново желание и една нова постъпка. В това е напредъкът. Истинският ученик трябва да прави това. Една нова мисъл, микроскопическа мисъл може да е, колкото и да е малка, една нова мисъл, едно ново желание, една нова

постъпка, това е твоето богатство за този ден. Това е, което ти си добил.

Вземете следното изяснение. Да кажем, че вие сте някоя сестра. Да допуснем, че преди трийсет-четиридесет години сте били една красива мома. Всички хора са обръщали внимание на вас. След четиридесет години никой не обръща внимание на вас, и казват: „Тая старуха." Питам, младата и старухата не е ли едно и също лице? В първия и във втория случай аз виждам, че тя е все същата. В първия случай тя беше облечена в една много хубава чужда дреха, а пък сега носи една окъсана дреха на баба си, на дядо си, но тя е същата. Нейните идеи и като млада, и като стара са били все същите, само че не ги казва. Като млада ги изказва, а пък като стара ги укрива.

Аз веднъж имах разговор с една стара баба. Много интелигентна - брадата ѝ беше заострена, вдлъбната вътре, лицето ѝ имаше форма на месечина, скулите ѝ не бяха много издадени. Очите ѝ бяха добре оформени, интелигентни. Цялото ѝ лице беше добре оформено. И като ѝ говорех, тя каза: „Синко, много сладко говориш. Ако бях млада, щях да направя нещо." Аз я гледам и се поусмихвам, казвам ѝ „Сега защо да не можеш да го направиш?" „Стара съм." Мен ми хареса нейната искреност: „Ако бях млада, бих направила нещо, но понеже съм стара, няма да го направя." Казах ѝ: „Много хубаво." Ние продължавахме разговора. Тя каза: „Тия учени работи виж как били." Каквото ѝ говоря, разбира. Не беше проста. Разбира тя, изслушва. Виждам, че тя разбира. И тя си има своя опитност. Сега тя си има един [възглед], тя иска да изяви нещо. Какво може да направи тя? Аз я разбирам - ако беше млада мома, тя щеше да направи една баница, да я опече и да я сложи да ме нагости. После, ако беше млада мома, щеше да ми подари една хубава риза за спомен. Или пък можеше да ми хване ръката и да я целуне. Това се подразбира. А вие подразбирате крайното, но умните хора с малко се задоволяват. Но сега бабата не си каза мнението, пък и аз не си дадох мнението. Тя каза: „Бих направила нещо." Не искаше да си каже тя, кое е мнението ѝ. Аз я погледнах и се поусмихнах. И казах ѝ: „Радвам се, че не си толкоз смела. Ти, като беше млада, беше по-смела. Като стана стара, стана по-страхлива." Тя каза: „Онзи, за когото се ожених, ме лиши от моята свобода. Той го няма сега, замина за другия свят, но той ме лиши от моята свобода. Тия работи и аз не зная как да ги правя вече. Едно време знаех как да ги правя, но сега, като се ожених, изгубих мярката. Не зная какво да направя." Казвам ѝ: „Ти ако втори път станеш млада мома, какво ще направиш?" „Няма да се женя. Ожених се преди да те срещна, а пък сега, като те срещнах, тогаз щях да се оженя." Това са дълбоки философски въпроси. Тя си мисли така: „Трябва най-първо да срещнеш Господа, и след това, оттам насетне, ти ще работиш какво да постигнеш. Преди да е дошъл Той, нищо няма да направиш." Та

като казва „тебе”, аз разбирам: „Ти като срещнеш Бога, като срещнеш истината, Божията любов като дойде в тебе, тогаз в тебе започват истинските постижения.” Но ако някой вземе нашето съзнание преди да сме Го срещнали, то се осакатяваме. Христос казва: „Всички, които са дошли преди мене, са крадци и разбойници.” Човешкото, което идва преди Божественото, е крадец и разбойник. Човешкото трябва да дойде на второ място. Най-първо в нас трябва да дойде Божественото, и след това човешкото. Това е правилното разбиране на живота. Всякога трябва да имате това разбиране.

Та казвам, в ума ми и сега седи как тая стара баба разсъждава като един мъдрец. Седи, и в погледа ѝ има нещо детско, няма никаква задна умисъл. Тя има известни възгледи за живота, поглежда, усмихва се и казва: „Сега съм стара, доволна съм от живота. Както го прекарах, доволна съм. Онзи, за когото се ожених, той ме ограничи.” Аз попитах: „Защо той те ограничи?” „Не зная защо. Познах, че не ме обичаше. Ако ме обичаше, щеше да ме остави свободна. Той нямаше доверие в мене, не ме обичаше, и ме ограничи. И аз изгубих своята свобода, а пък той изгуби възможността да прояви своята любов. Ако той ѝ беше дал свобода, той щеше да прояви любовта. Той щеше да се повдигне и досега щеше да живее.” Тя казва: „Той умря, понеже ограничи моята свобода. Умря той по единствената причина, че ме ограничи.” Разкъсван от вътрешни терзания, тоя дядо всякога имал желание да не изгуби бабата си, а пък тя казваше, че той ако я обичаше, той и досега щял да бъде с нея заедно.

Аз ви навеждам на идеята, на основната идея: Бог е нещо реално. Тепърва трябва да се изучава душата. То е Божественото, което няма да ни лиши от нашата свобода. Всички ония идеи, които идат и заминават, не представляват реалността. Душата трябва да се освободи. Някой път се усещаме ограничени и искаме да се освободим, но само любовта е, която може да те освободи.
Но да се повърнем сега към въпроса - при какъв случай сега трябва да давате и при какъв случай трябва да вземате? Защото има едно условие в живота. Ако дадеш, ще се освободиш. Има и друго едно условие, когато, ако вземеш, ще се освободиш. Има условие, ако ти от хамбара не извадиш известно количество жито и не го туриш на нивата, ти ще се ограничиш. Но ако го извадиш, ти от него ще спечелиш. Има и условие, ако ти навреме не пожънеш онова, което си посял, ти ще го изгубиш, ако не го събереш навреме. Събирането, това са процеси, които стават вътре. Човек не трябва да разхарчва своите мисли, чувства и постъпки. Има един вътрешен живот, върху който ние трябва да се спрем. Някой път трябва да се спреш и да се въздържаш. Често вие се поставяте сами на някое изкушение. Има някои изкушения, които идат естествено, а има някои

изкушения, които вие сами ги създавате. Че ако вие се поставяте на високи планински върхове, дето има буря, и тя ви търкаля, тогаз кой ви е крив? Вие самите. Вие трябва да слезете някъде на завет, и като мине бурята, пак да се качите. Ако вие се поставите срещу течението на пороя, ще пострадате. Трябва да отидете настрани, разумни трябва да бъдете.

Има някои мисли, с които не можете да се справите. Те са като вятъра, като бурята. Оставете пороя да мине и само го наблюдавайте. Дойде някой път някоя буря. Остави я да мине, не вземайте участие. Да кажем, че има един нечист порой. Той трябва да изтече. И след като мине пороят, бурята, излез тогаз вън и работи.
Спестявайте вашите енергии. Например всеки ден си вземай едно огледало и си оставяй лицето тихо и спокойно, като че нищо нямаш. (Учителят прави лицето си неспокойно.) Това е нещо неестествено. Тих и спокоен. Да мислиш, че всичко е хубаво наредено. Десет-петнайсет минути спокоен да бъдеш. Не искай да се нравиш никому. Ти седиш пред огледалото и искаш да се нравиш някому. Че какво разбира той от изкуството? Като се огледаш, гледай най-първо ти да се харесаш. Тури си това положение. Ако отпуснеш своите мускули, с това ще придобиеш сила от природата, но ако напрегнеш мускулите, при едно напрегнато състояние, ти харчиш.
И всички болести и страдания в света са само методи, за да ни избавят от ненужни катастрофи, които биха ни заличили. Че ти се безпокоиш за нищо и никакво. Пътуваш ти с парахода през океана, стиснал си се и казваш: „Но ако потъне параходът в океана!" Че с твоето стискане какво ще добиеш? Ако потъне, ще потъне. И ако той е здрав, няма какво да се стискаш. Люлее се параходът. Капитанът казва: „Здрав е този параход. Нищо не значи, че се люлее." И вие сте се качили на парахода, и постоянно се стискате и казвате: „Какво ще стане с нас?" След двайсет и четири часа морето ще утихне и вие ще бъдете спокоен. Модерните параходи не потъват лесно, те много мъчно потъват. А пък онзи параход, с който вие пътувате, там са изключени катастрофите. След хиляди години едва може да стане някоя малка авария и ще го поправят, и пак ще продължите пътуването.

Първото нещо: в този параход ще си вземете огледало и ще седнете в спокойствие. Това е въпрос на подмладяване. Ще се отпуснете и ще си представите, че сте на четиридесет и пет - петдесет години. Ще се повърнете и ще си представите, че сте на четиридесет и пет - петдесет години. Ще се върнеш на деветнайсет години, ще снемеш всички тия стари работи, каквото ти си преминал. Всичкия този ненужен багаж ще го туриш настрани и за него няма да знаеш. Ще мислиш, че си на деветнайсет години. Ще знаеш, че имаш една майка и баща млади и красиви. И ще

погледнеш на целия свят, и ще мислиш, че е много красив. Така ще се подмладиш. Но ти ще кажеш, че действителният свят не е такъв. Оставете вашия действителен свят, то е театър. В театъра нещата не са действителни. А в действителния свят всичко е красиво. В театъра всичко е дегизирано. Онзи слуга не е слуга. Така е писано в драмата. Обаче в действителния свят всичко е красиво. Има една красота. Някой път ние търсим красотата в дрехите. Някой път търсим красотата в лицата. Има разни хора. Някои търсят красотата в устата, във веждите, в очите, в челото. Красотата, основната красота, си има своя първи образ в очите. Онзи красивият човек има нещо особено в очите. Добрият, красивият, умният, любящият човек има нещо особено в очите. То е един момент.

Мнозина са ми приказвали при моите наблюдения по това. Един ми казва: „Срещнах едного. Имаше нещо особено, нещо чаровно в очите му. Не мога да го забравя." Един ми разправя: „Отивах да направя веднъж една голяма беля. Решил съм. Баща ми и майка ми ме съветваха да не я правя. Но срещнах една мома - като ме погледна, аз се смразих. В мен стана цял преврат и се върнах. Не можах да си обясня как стана това. И досега, двайсет години оттогава, не можах да си обясня. Какво беше, как беше, защо беше - не зная. В мен влезе един нов идеал и не направих онова." Кое е по-хубаво, да изпълни онова, което е решил, или новият идеал, който тя е вложила в него? Новият идеал. Слънцето, което сега изгрява, светлината, която сега ще дойде, мислите и желанията, които сега ще дойдат, струват повече, отколкото всичкото това, което сме преминали ние в миналото. Днешното, момента трябва да гледаме. Ние сме толкоз заети с миналото, че за настоящето, което ще дойде, не мислим. Затова оценявайте днешното, настоящето дотолкоз, доколкото то ще внесе във вас онази обновляваща сила. То ще бъде реалното, то ще бъде Божественото. И не се спирайте тогаз върху вашето минало.
Англичаните казват така: „Grumbler." Тая дума и българската дума „гърми се" си приличат. Това е човек, който има недоволство - недоволен е. Донасят из къщи месо, което мирише. Българинът ще каже: „Месото мирише." Германецът казва, че като мирише, е по хубаво, българинът казва, че прясно трябва да бъде. Те са външни работи. Животът не седи във външните форми, в яденето. Външният живот се определя строго от оная трезва мисъл, която човек има. Аз казвам: „Има Божествени мисли, Божествени чувства и Божествени постъпки в природата, които определят нашето хранене и нашето бъдеще." Това не идва в съзнанието. Някой път ще срещнеш някой човек в пътя си, и той носи Божественото в себе си, несъзнателно го носи. Той ви казва: „Имам да ви кажа нещо, но втори път като ви срещна, ще ви го кажа." Той вече ти го е казал. Аз зная вече какво. Той казва: „Ще ви дойда на гости." Той ви казва: „Много ми е приятно, че се запознахме." И казва: „Ще ви дойда на гости." Но никак не ви идва на

гости. Аз разбирам, има един свят Божествен, който е реалност. Той вече ви е дошъл на гости. И като си тръгнеш, той ти казва: „Аз ще ви дойда на гости." И след това ти усетиш, че в теб става една промяна и твоите работи се оправят. Като ви каже този човек, че ще ви дойде на гости, нещата ви се уреждат.

Божественото се познава по това, че като дойде то в човешката душа, то всички неща се нареждат. Човек е вече доволен, обнадеждва се, има една вяра постоянна. От старини, от смъртта не го е страх, от външните условия не го е страх. Той добива една самоувереност. Това е Божественото. Замине си Божественото - него го е страх, като буболечка от всичко трепери. Необходимо е Божественото. Без него не може. Нашите лампички може да ни греят, но те са вече резултат на онова Божественото, което е някъде в пространството. И това показва, че Божественото постоянно функционира. Ако в нас се зароди най-малката мисъл, то това показва, че Божественото вече функционира.

Сега в нас остава една мисъл. Тя е следната. Вие казвате: „Какво иска да каже Учителят?" Като старата баба: „Ако бях млада, щях да направя нещо." И досега е въпрос какво щеше да направи бабата. Тя иска да каже: „Ако бях млада, щях да направя нещо хубаво." Питам сега, в дадения случай кое накара тая баба да говори така: „Синко, ти си много учен. За мене е едно щастие, че те слушам." Тя можеше да го маже, а пък тя ми каза направо: „Ако бях млада, щях да направя нещо." Колцина от вас сега [разбират правилно]? Вие веднага си съставяте една идея, която не е вярна. Аз зная какво нещо щеше тя да направи. Тя щеше да направи нещо много хубаво. Аз знам, че тая баба в дадения случай щеше да запали лампите на всички хора, на всички болни хора щеше да им даде здраве. Ако тая стара баба беше млада, тя щеше да утеши всички скърбящи. Идея има тя. Ние мислим дребнаво. Няма реалност в това. Като каже тя: „Аз щях да направя нещо." Тя подразбира друго нещо. Аз я попитах: „Защо не го направиш?" Тя каза: „Онзи, когото избрах, ме лиши от моята свобода." Не че е бил спънка, обаче неговото разбиране, неговото схващане за живота са се отразили толкоз на нея, че онзи неин копнеж да стори нещо в света не е могъл да се реализира.
Та казвам сега, вашият дядо дали не ви спъва? Мнозина от вас сте спънати като тая баба. Казвам ѝ: „Какво трябва да направиш втори път?" Тя казва: „Втори път като дойда, няма да направя погрешка. Преди да ви срещна, няма да погледна дядото. Аз не си правя илюзии, аз другояче мисля. Преди да ви срещна, никога няма да погледна дядото, за дядото после ще мисля."
Най-първо животът трябва да дойде, и после другото. Най-първо любовта трябва да дойде, и после животът. Животът трябва да дойде, и после

движението. Тия неща трябва да дойдат последователно.

Та казвам сега, тая баба да остане във вас. За следната лекция да остане тая баба в ума ви. После любовното писмо. Как ще започнете любовното писмо, трите думи? Вие по някой път се страхувате, имате един вътрешен страх, който осакатява човека. В себе си човек трябва да се изкаже, трябва да бъде много откровен вътрешно. Не крий един недъг, който имаш в себе си. Не го изповядвай отвън, но своя вътрешен недъг го открий и намери начин, по който да го изправиш. Не го дръж в себе си, не го крий. Познай го. Понеже ти си го направил, ти си в състояние да го изправиш. То е малко нещо. Например дойде някой човек и аз съм така занят, че съм неразположен да го приема, но не мога да кажа: „Не искам да приемам никого." Това е един начин. Друг начин е следният. Мога да кажа: „Извинете, днес съм много занят. Някой друг ден на драго сърце ще ви приема." Сега кое е по-хубаво, да кажеш: „Днес няма да приемем" или да кажеш много внимателно: „В друг ден ще ви приема, днес съм занят"? По-хубаво е някой път да не те приемат. Когато стане вечер, желая да ме приемат. Хубаво е вкъщи. А когато изгрява слънцето, желая да не ме приемат вкъщи. Ще ме лишат от светлината. Когато ме канят на гости казвам: „Слънцето е залязло." Когато не ме приемат, казвам: „Ден е, трябва да ида на работа." И това е права философия.

Ако ти сполучиш това, което желаеш в света, то е нощ в живота. Ако не сполучиш, то е ден. Ако Христос беше сполучил, то щеше да бъде нощ. Христос имаше най-голямо разочарование. По-голямо разочарование от Христовото, откак светът съществува, не съм срещал. Знаете ли каква катастрофа, какво разочарование е било то? Небивало разочарование е било. Един син Божи да Го налагат на общо основание, разкарват Го като най-последния човек. И после, в Неговото име се вършат толкова престъпления и лъжи, и измами, и какво ли не. И казват: „Християнството това и това направи." Направил е Христос много работи, това, което Христос Сам е направил, една черта, която ме радва, е тая - при голямото разочарование, каквото никой не беше претърпял, Христос не се обезсърчи.
И на вас казвам: когато дойдат разочарованията в живота, несполуките когато дойдат във вашия живот, това са бъдещите възможности за вашия прогрес. Силата на християнството седи в несполуките, които Христос имаше. И досега големите разочарования, които Христос имаше, служат като целителен балсам за много хора. Христос казва: „Не Моята, но Твоята воля да бъде." Според мен всички хора трябва да възприемат истината да дойде Царството Божие, а пък то стана обратното. От хиляди години хората спорят за какво сме дошли, как трябва да се разбира Евангелието, как трябва да живеят мъже и жени, как трябва да живеят братът и

сестрата, как трябва да живеят търговците и прочее. Христос не дойде да определи как трябва да живеят. Как трябва да живеят, това беше точно определено. За какво дойде Христос на земята? Някои казват, че Христос дошъл да научи хората как да живеят. Не, Той казва: „Ако Ме обичате, ще опазите Моя закон." Нова заповед ви давам: „Даром сте взели, даром давайте." Онова, което сте взели от мен, дайте го на света. И казва Той простата истина. Той казва: „Има три неща. Кажете на хората - живот без любов е мъчение, знание без мъдрост е ограничение и истина без свобода, това е робство."
Това е отрицателната страна. Сега другата страна. Кажете на хората, че животът седи в любовта, нищо повече. Ти не мисли какъв е бил твоят живот. Ти не мисли за своето невежество. Ти не мисли, че не си свободен. Че кой те е лишил от свобода? От свобода ти сам можеш да се лишиш, като вярваш, че не си свободен.
Аз вечерно време, като излизам между дърветата, виждам нещо. Някой може да помисли, че това е засада. Мяркат се сенки тук-там. Една сестра разправяше: „Учителят бил много смел човек." В какво седи смелостта? Вечерно време седи някой на Изгрева. Аз отивам при него и го поглеждам кой е. Той се обръща. Сега някой може да вземе предохранителни мерки, да не би да е някой разбойник. Кой е по-силен, който краде или който не краде? Който не краде е по-силен. Кой е по-силен, който греши или който не греши? Който не греши е по-силен. Кой е по-силен, който мисли или който не мисли? Който мисли. Кой е по-силен, който чувства или който не чувства? Който чувства е по-силен. Силата на човека седи в неговата права мисъл. И в най-лошия човек има нещо [добро]. Казва ми един познат. Хващат го разбойници. Той отива при главатаря на разбойниците, който е с револвер в ръка. Главатарят го поглежда, усмихва му се и му казва: „Този револвер не е за теб, той е за други. С тебе няма какво да се разправям." Поприказвахме, хвана ме, здрависа се с мене и ми каза: „Приятно ми е, че ви срещам. Младите са направили една погрешка, че те доведоха, но ще извиниш."

Сега ние предполагаме в света неща, които не могат да станат. Котката обикновените жаби не ги яде, защото между котката и жабата няма съответствие. Но една змия ги яде. Това, което котката не яде, змията го яде. Та казвам: ако вие вървите по Божествения път, има неща така невъзможни, както котката да яде жаби. Един разбойник може да има такова разположение към тебе, както котката към жабата, даже вие сте му някак отвратителни. Той не иска да те спира и не може да ви каже: „Горе ръцете."
Та сега научете се да бъдете господари на духовете, които живеят във вас и да им заповядате, а не те да ви заповядат. Досега вие сте заповядали все на големите духове, а пък сега се учите да заповядате на малките. На големия

за да му заповядаш, трябва да му слугуваш. На малкия за да му заповядаш, трябва да го задоволиш. На големия можеш да заповядаш, като му слугуваш, друго правило няма. Каквото му кажеш тогаз, ще го изпълни. А пък на малкия можеш да заповядаш, като го задоволиш. Другояче, ако искаш за малко нещо да го изхвърлиш навън, то е неразбиране на ония велики закони в живота. И ако мислиш на силния по друг начин да му заповядаш, не можеш. Има и други методи, но тия са най-износните. Христос казва: „Син человечески не дойде да Му послужат, но да послужи." Ако искате да заповядвате, слугувайте на големите. Ако искате на малките да заповядвате, задоволете ги.

Казвам сега, слугувай на ума си. Той е голямото в тебе. Слугувай на сърцето си. То е малкото в тебе. Онова, което умът ти иска да направиш, направи го. И онова, което сърцето ти иска, направи го. Задоволи сърцето си. А не да откажеш всичко на сърцето и да кажеш: „Това не може, онова не може." Сърцето ти иска малко медец. Имаш едно желание. Някой път иска само една лъжичка медец, голяма лъжица не иска. Услужи на това малкото желание на сърцето. Намери една лъжичка, какво ти коства? Иди и до оня край на света и намери тая лъжичка. И някой път може да иска само малко вода няколко глътки. Намери тия две-три глътки вода и ги глътни. В малките работи има задоволяване. Искаш някой път да станеш сутринта, имаш малко желание да направиш разходка и казваш: „Кой ли ще си бие краката сега?" Направи тая разходка. Че това са малките неща. Ние отказваме да направим. Искаш малко водица, казваш: „Не му е времето сега." Искаш малко медец, казваш: „Не му е времето." Искаш големите работи, но при големите работи се иска много голяма жертва. Та сега е Божественият път. Разбиране трябва.

Вие сте дошли тук на Изгрева, сега някои работи вече сте почнали. Вие сте дошли до областта, в която почвате вече всички да страдате от многото. Вие имате така преизобилно, че не знаете какво да направите с вашето богатство. Влагайте вашия капитал. Вие искате да станете милионери. Влагайте вашия капитал в обръщение. И после не давайте парите си с високи лихви. Едно на сто е достатъчно, не ви трябва много.

Срещал съм мнозина, които казват: „Аз не знам какво да кажа." Как да не знаеш? Можеш да кажеш. Кажете ми новата форма. Когато обичате някой човек, как трябва да му кажете, че го обичате? Представете си, че искате някой да ви каже, че ви обича.

Онзи, който ви обича, трябва да бъде човек много предвидлив, да вижда вашия вътрешен живот. Той вижда, че имате нужда от някои хубави чорапчета и ги купува. Той вижда, че имате нужда от дрехи, от един

куфар, от някаква си книга и всички тия работи, от които имате нужда, той ги е взел. Идва ви на гости и ги оставя. Той никога няма ви да каже: „Аз ви обичам." Той ще каже: „По-хубав куфар от този не можах да намеря сега. По-добри дрехи не можах да намеря." Но вие усещате, че той върви по много естествен път. В дадения случай ние трябва към хората, към ближните си, към учениците си да имаме ония мисли, които служат за тяхното повдигане. А пък тяхното повдигане е и нашето повдигане. Защото ние в света като се повдигнем, с това се въздига и Божието Име, и с това се прославя Бог. Нашето въздигане е прославяне на Бога, а пък нашето падане е падане на Божието Име. Като се обърнеш към Бога, ще станеш носител на новото учение.

Та сега в прочетената глава се говори за пришествието, а пък пришествието на Господа не може да стане, докато човек не познае злото в себе си и да го отдели. Човек трябва да има ясна представа за доброто и злото, което е в него, и същевременно да познава пътя, по който трябва да върви. Три неща са те, които успоредно вървят. Единият път, по който вие вървите. Другият път е път на злото. Злото до известно време ще върви с вас, но после ще си върви, ще ви остави. И тогаз ще приличате на онзи българин, който вървял в Ню Йорк. И разправяше ми той своята опитност. „Един апаш върви няколко крачки подир мене и ми казва: „Кой си ти?" Аз мълчах. Един километър вървеше след мене и най-после ми каза: „Good bye." (Сбогом.) И той като каза „сбогом", олекна ми. Той се върна.

Като каже: „Кой си ти?", ти ще мълчиш. Ще те спре на пътя, ще ти каже: „Good bye!" и ще се върне, а вашият път продължава. Пътят на злото ще спре и ще ни каже: „Сбогом." До известно време злото ще върви с вас, донякъде, и после то ще спре и ще си върви. И благодарете, че вие сте свободни от ония неприятности, които досега ви спъват в живота.

„Отче наш."

Гимнастически упражнения.

Осемнадесета лекция на Общия окултен клас
30 януари 1935 г., сряда, 5 часа
София – Изгрев

----

* бамбашка - (диал.) - съвсем друг, съвсем различен, особен

** куркой - (диал.) - пуяк, мисирок, фит

Книги:

* В нова окраска
Ако говоря (Общ окултен клас. Четиринадесета година (1934–1935). Том I. София, 2003)
21 беседи от 26 септември 1934 г. до 20 февруари 1935 г.
Начало: 05:00
Пасаж: 2 Солунци 2

1935_02_03 Разумният домостроител
неделна беседа

РАЗУМНИЯТ ДОМОСТРОИТЕЛ

Отче наш.

„Бог е Любов“.

Ще прочета 12-та глава от ев. на Лука, от 41-ви стих надолу.

Духът Божи.

„Кой е прочие онзи верен и благоразумен домостроител, когото господарят ще постави над слугите си – да дава на време всекиму определената храна?“

„Благоразумният домостроител.“ Природата се отличава с нещо особено. В нейната система няма същество да стои празно. В природата всички същества малки и големи имат своя определена работа. Някой съзнават това, някой не съзнават, но тя всички е турила на работа и всички работят. От нейно гледище тя е доволна, че в нейната система няма нито едно същество, което да седи без работа, да бездействува. В природата безделници няма, всички работят от малко до голямо, но в човешкия свят има безделници. Противоречието, на което се натъкват хората се дължи на обстоятелството, че те едновременно се движат в два свята! Те се движат в два порядъка: Единият порядък е човешкият, а другият – на природата. И когато виждаме, че някой човек не работи, той живее в човешкия порядък. Някои казват: Аз работя. Това показва, че си попаднал в света, дето се работи. Там е преимуществото, именно, че работиш. Когато престанеш да работиш, твоята работа е свършена. Докато учиш, твоята работа е добре, но щом престанеш да учиш, твоята работа е свършена. Докато сме в човешкия порядък, ние всякога се запитваме: Ти свърши ли си работата? В природата обаче, всякога се запитваме: Ти започна ли си работата? Свърши ли си работата? – Свърших я. А, в природата всякога питат: Начена ли си работата? Там никога не питат: Свърши ли си работата, и всеки, който пита: Свърши ли си работата, той е в човешкия порядък. Който пита, започна ли си работата, той е в порядъка на природата. Някои казват: Как ще се свърши моят живот? Казвам: Ти питай как ще се започне живота ти, това е важно, а не е важно как ще се свърши. Как си започнал живота си, това е важно, а как ще се свърши, затова не мисли! Ти искаш да знаеш ще бъдеш ли щастлив в бъдеще, ще бъдеш ли богат, не мисли за това! За вас е важно, какви сте при сегашното положение. Вие трябва да се поставите на две противоположности, да решите лесно въпроса. Ако в ръцете ви е дадено едно лекарство, с което можете да

лекувате хората в крайна нужда или пък имате власт да управлявате хората, кое от двете положения бихте предпочели? В единия случай ще имаш власт, дето каквото кажеш да стане, а в другия случай да имаш сила и да ги избавяш от техните болести и недъзи. – Второто положение е за предпочитане пред първото. Да избавяш хората от техните неволи е за предпочитане, от(колкото) да ги управляваш. Всички хора страдат от това, че едни други се управляват. Бащата е приложил закона, майката е приложила закона, големият брат е приложил закона, голямата сестра е приложила закона, само най-малкият, както го наричат – ситничаря, само той не може да приложи закона. Само най-малкият няма закон, а всички останали, държавата, всички поставят само правила и правила. Дето минете все правила и все закони. Казвате: Възможно ли е това? – Да, светът страда само от закони. Днес Мойсей управлява навсякъде. Той се е разпрострял навсякъде. Днес няма държава, която Мойсей да не управлява! Ти ще си поръчаш някаква стока от някъде и веднага ще се приложат правила и закони, веднага ще ти кажат колко мито трябва да платиш. Ако пък стоката ти стои малко повече на митницата, тогава ще платиш глоба, че не си я взел навреме. Това е до човешките разбирания. После дойдете до правилата в живота и казвате: Кой е праведен човек, и ще отиде на небето и кой е грешен и ще отиде в ада. А всъщност, ако запитате някого, по какво се отличава праведният човек, или по какво се отличава щастливият човек, по какво се отличава ученият човек и той няма да знае как да определи. В природата това всичко е строго определено. Според разбиранията на сегашните хора, богатия минава за умен човек, а сиромахът и умен да е, пак минава за глупав. Не, богатството на човека не определя качеството на неговия ум. Богатството е резултат на човешката деятелност. Умен човек е онзи, който не си създава ненужни страдания. Всеки човек, който си създава ненужни страдания, неговият интелект не е силен. Той има непосредствен интелект. Ето на, вземете жълтата раса, за която преди хиляди години е предсказано, че ще се образува една расова война. Сега те се организират срещу бялата раса, за да добият своята свобода. Също така и европейските народи: англичани, французи, германци, руси, югослави, всички се организират, готвят се за тази война. Онези на изток и те се организират, искат да извоюват своята свобода. Белите виждат, че техните колонии на Изток се заплашват. И едните и другите се страхуват едни от други, не могат да намерят един път, по който да се обединят. Какво коства на европейските народи да се обединят, да дойдат до един ум, в своите интереси? Причината за несъгласието между народите е, че всеки народ иска да заеме първенствующе положение, да бъде пръв между народите на земята, а това не е в реда на нещата. Има един богоизбран народ в света, но този народ не е нито англичаните, нито евреите, нито кой и да е друг. Този народ е цялото човечество като нещо цяло. Този богоизбран народ е съставен от всички същества, от всички

хора, които мислят. Защото човек се отличава именно по своята мисъл. По това аз определям човека. И същевременно казвам: Този човек, който изправя своите погрешки, той е човек. Който не изправя погрешките си, той е животно. Както щете мислете, така разбирам аз. Животното се отличава по това, че не може да изправя своите погрешки. Затова и вълкът от хиляди години все вълк ще си остане. Вари го, печи го, все вълк ще си остане. И четири факултета да свърши, той все вълк ще си остане. Същото мога да кажа и за мечката. Вари я, печи я, все мечка ще си остане. И четири факултета да свърши, все мечка ще си остане. И боата, каквото и да ѝ се говори, все боа ще си остане. Животното си е животно. Но онова мислещо същество, което е създадено по образ и подобие Божие, което може да изправи погрешките си и което прогресира, това е човекът. Като работи съзнателно върху себе си, той може да замени едно състояние с друго. Човек може да изправи не само своите погрешки, но и погрешките на другите хора около себе си. И тогава животът на човека ще бъде разбран за самия него и ще придобие друг смисъл.

Мнозина са ме запитвали: Защо тия хора около тебе, които постоянно се занимават с Господа, защо са така хилави и слаби, защо и те боледуват, защо и те кашлят, защо и те умират? – Казвам им: Всички тия хора, които са около мене, нито един от тях не е роден по правилата, които аз препоръчвам. Аз определям какви трябва да бъдат качествата на майката и бащата, но от тия хора които са около мене, нито един от тях не е роден от такава майка и от такъв баща. Тогава какъв човек очаквате при такова положение? Или вие ще кажете, че еди-кой си вярва в Христа, че е християнин. Всички вие вярвате в историческия Христос, който е дошел на земята да проповядва на хората, учил ги е, но нито един от вас не е направил един решителен опит – да види в какво седи неговото учение, да го приложи и опита. Вие минавате само като християни, както минавате като българи. Казвате: Аз съм българин – че какво си направил за България? Вие само носите името българин. Аз считам българин онзи, който може да помогне на българите. Аз наричам българи онези, които могат взаимно да си помагат. А сега има българи, които спъват работите. Понякога спирачките са на място, а не всякога. Има някой, които трябва да се затегнат. Това се отнася до човека. За мене е важен човекът, той ме интересува. Защото народите това са резултат на човека. Един ден, когато човек мине през всичките раси и всичките народи, той ще се измени. Тогава всички хора ще се смесят, ще бъдат едно. Като форма и българите един ден ще се изменят. Когато българският народ като форма мине през своя път на развитие, и той ще се измени, ще влезе в друга фаза на развитие. Гледам сведенията на един, който се занимава с окултните науки. Като изучавал разните народности и ги определял. Той определил какво нещо е българинът. И казва той, че българинът се отличава с една черта, че

бил зъл. Това не е мое мнение, то е мнение на този учен, но аз разглеждам думата зъл. Зъл човек е онзи, който има събрана енергия в себе си, толкова много, че е напращял от енергия, и не знае де да я вложи в работа. Българинът е тъй напращял, като бомба, да не го бутнеш някъде. Не е лошо човек да има енергия, но той трябва да я вложи на работа. Това са общи положения, кога се каже, че някой човек е зъл. Това е патологическо определение, то не е определение на Ломброзо. Българинът е едно даровито дете, което е останало без баща и без майка. Той сега трябва да намери един благодетел, който да го тури в правия път, че да си поживее малко. Баща му и майка му ги няма. Та като казват, че българинът имал някои лоши черти, груби, причината за това е, че майка му е умряла преждевременно, не е живяла дълго време, а понякога и правото не спазва, защото и баща му от дълго време го е изоставил. Аз определям българина по две неща, а именно: Дали той е музикант или певец, следя какви са предците на българите. Ето защо аз съм слушал нашата певица Морфова и като нея такава не съм слушал нито в Америка, нито в Англия. Ония, които съм слушал само кряскат, а в Морфова има мисъл, има чувство в гласа ѝ, но фигурата ѝ е малко дебела. Казвам: В нея има нещо хубаво, интелигентно, но завито в тази дебелина. Това показва, че материалните условия я спъват, но въпреки това има нещо хубаво в нея. Защото човек, който пее, това показва, че в него има една хубава душа. Глупавият човек не може да пее. Вие не можете да ме убедите в противното. В един глупав и своенравен народ не могат да се раждат добри певци и музиканти. В народ, в който има нещо добро вложено, в който има нещо даровито вложено, само в него могат да се раждат добри певци и музиканти. В българина има вложено нещо хубаво, но за него се изискват условия. Че майка му умряла преждевременно, това се дължи на следния факт. В българина на главата горе в средата е малко сплесната. Не зная още в коя предисторическа епоха е умряла майка му, но, хлътналата глава горе показва, че това е така. В следствие на това, туй българското чувство в българина отсъствува. Всеки човек на когото главата горе е хлътнала, това показва, че му липсва нещо. Вие не гледайте какъв е човек външно, какъв е неговият автомобил. За мене не важи какъв е човек външно дали е бял или червеничък, или син, това не е важно. За мене важи какъв е човек в геометрическо отношение, какви са линиите по него – прави или криви. Също за мене важат и онези математически сили, които са работили върху него. Защото природата работи по едни математически и геометрически закони. Тя е поставила всички неща в човека по един строго определен начин. За пример, тя е поставила устата на човека правилно, според любовта, която действува в него. В носа, тя е поставила неговата интелигентност. Разумността е поставила в неговите уши. Силите е поставила в неговите ръце. Добродетелите е поставила в неговите крака, а благото е поставила в неговия стомах. Разпоредбите и неговите вътрешни

икономически условия е поставила в неговите дробове, а цялото държавно устройство е поставила в мозъка. Това е цял един свят, който човек трябва да изучава. Казвате: Аз виждам този човек в челото му. – Какво виждате в челото му? Я нарисувайте едно правилно чело? Има разни чела. Нива от нива се различава. Садиш жито на една нива и то израства около метър и половина. Садиш жито на друга нива, то израства едва половин метър. Защо? – Защото едната нива е богата, а другата нива трябва да се наторява.

Сега на въпроса: За мене важи това, което вие може да направите. Спрете се върху онова, което ви е дадено, и което в дадения момент можете да направите. Има един закон, който е проверен от хиляди години насам. Този закон е следния: Никога не допускай една отрицателна мисъл да взема връх в твоето съзнание. По никой начин не допускайте такава мисъл. Дойде някой при вас и казва: Знаеш ли, че баща ти е умрял? – Остави тази мисъл настрана. Дойде друг, казва: Знаеш ли, че еди-коя си банка е пропаднала? – Остави тази мисъл настрана! Дойде друг, казва: Знаеш ли, че ти си уволнен? – Остави тази мисъл настрана! Ако пък наистина си уволнен, трябва да знаеш, че си в един човешки порядък. Значи хората те назначили като учител и те ще те уволнят като учител. Назначили те като управител и те ще те уволнят като управител. Или, назначили те като министър и те ще те уволнят като министър Обаче, това, за което си поставен от природата, никой не може от там да те уволни. Целият свят да се събере, да те уволни, никой не може да те уволни. Никой не може да уволни човека от онази му работа, на която природата го е назначила. Това трябва да влезе като правило, като закон във вашия живот. При това положение, ти ще бъдеш господар на положението си. И какво ти остава тогава? – Да изпълняваш само Волята Божия. Казваш: Аз в суеверия ли ще вярвам? – Че какво е суеверието? Че ти трябва да знаеш, че си на работа назначен. Ти си длъжен днес на всяка минута да поемаш по 20 пъти въздух. Някой ще каже, че си махаш краката. – Не си махаш краката, но ти работиш за природата. И като седиш така, кой как мине, ти казваш: Този човек е добър, онзи е лош и т. н. Ето какво разбирам аз под думата лош и добър човек. Седя и наблюдавам една инсталация, в която постоянно минават празни и пълни кофи. Празните кофи отиват да се напълнят, а пълните отиват да се изпразнят. И така продължава работата. Пълната кофа е добрият човек, а празната кофа е лошият човек. Пълната кофа се празни, а празната се пълни. Ако си добър човек, ти си пълна кофа, а ако си лош човек, ти си празна кофа. Сега аз не разглеждам дълбоко психологически в какво седи добрият и в какво седи лошият човек. Добрият човек е пълен, човек, той носи всяко нещо на своето място и го изпразва. Той цял ден ходи и пренася, изпразва, оставя по нещо, а празният нищо не носи в себе си.

„Разумният домостроител“. Сега и ние трябва да строим. Най-първо ние трябва да знаем, че сме работили, ние работим, но има един начин, който ни дава направление. И тогава ние казваме: Има нещо разумно в човека, което му дава направление как трябва да строи живота си. Всеки от вас трябва да се вслушва в това разумното, което наричам дух. За духа има много мнения. Религиозните ще кажат, че се говори за Божия Дух. Това са неразбрани работи. Те говорят за духа, но не го разбират. Според мене, всяка дума, която е двузначеща, не е силна. Сега да ви дам пример за едно такова двузначещо знание, или по-право за две различни думи, при един и същ случай употребени. Отиват двама турци помаци в едно лозе да берат грозде. Единият от тях влиза в лозето да си избере по-хубаво, от което да си откъсне, а другият му казва: Слушай, като дойдат пъдарите и те видят, че береш грозде, да се вслушаш в думите им, да чуеш какво говорят. Ако чуеш да казват: Удри го, веднага бягай! Запомни добре тази дума: Удри го! По едно време идват пъдарите и като го видели, тръгнали към него с намерение да го набият. Един от пъдарите, отдалече още казал: Светни му един! Помакът чул, че се говори нещо, но чакал да чуе думата – удари го. Като не чул тази дума, останал още в лозето. Приближили при него пъдарите и единият от тях му светнал една, и другият от тях – че две, че три. Но най-после другият казал: Стига! И първият престанал да го бие. Тогава помакът се оплакал на другаря си и казал: Братко, ако не беше думата стига, боят нямаше да престане. Но като чух думата стига и боят престана. Значи в дадения случай думата стига има определено значение, тя подразбира да престане боят. Също така и думата светни му, има определено значение. Като кажеш някому светни му ще получи, ще почувствува нещо. Като се каже думата стига, пак ще усетиш, че нищо не се слага вече върху гърба ти. Думите, с които човек си служи трябва да бъдат определени, а ние някога си служим с двузначещи думи. В природата двузначещи думи не съществуват. Всички двузначещи думи са от човешки произход. Думите, с които природата си служи са от едно значение.

Казвам: Разумното в нас ни подшепва как трябва да строим своя живот. Един офицер, който взел участие при атаката на Одрин, ми разправяше един случай за това разумното начало в човека. Една вечер си лягам и мисля сутринта да предприема една атака, но нещо сред нощ ме събужда и ми казва: Веднага стани и премести войниците от това място! Послушах този глас. Станах, преместих войниците си и след десет минути турците предприеха нападение на същото това място, дето бяха по-рано войниците. Нападаха безброй снаряди. Ако не бяха се преместили войниците, щяха да отидат. Други двама братя офицери ми разправяха друг един случай. Тия двама офицери били родни братя, но от десет години били скарани за някаква дялба, и не си проговаряли ни дума. По

едно време и двамата се намерили при атаката на Одрин. Тогава единият от тях чува един глас: Да станеш още сега и да отидеш да се примириш с брата си, защото ако не се примириш ще заминеш за другия свят. Веднага отивам при брата си и му казвам: Братко, десет години вече сме скарани, не си проговаряме дума. Ето, каквото е останало от баща ми, вземи го! Ако искаш доброволно да ми дадеш нещо, добре, ако ли не, аз съм съгласен на всичко, но само да си живеем по братски. И той се съгласи, помирихме се и така си спасих живота. Ако не бяхме се помирили, щях да си замина за другия свят. Казвам: Във всинца ни има нещо Божествено, разумно, което ни говори. Сега вие очаквате да дойде някой философ със своите трактати да ви доказва, че има Господ някъде отвън, който живее на небето и който е създал световете и слънцето. Но и след като ви държат такива трактати, пак нищо не се доказва. Един знаменит американски проповедник, наречен Муди, чувал да се говори за друг един учен, проповедник, който много добре проповядвал и затова един ден отишел да го чуе. Този проповедник говорел за пророк Йона, как бил глътнат от кита. Но за да докаже това нещо на паството си, този проповедник аргументирал факта цял час, докато най-после вкарал Йона в утробата на кита. Най-после Муди се смее и казва: Бре, този проповедник измъчи Йона цял час, докато го вкара в утробата на кита. Та и вие сега очаквате с един трактат да се реши въпросът, съществува ли Бог или не. Хубави са трактатите, но те са учени работи. Когато хората доказват дали има Бог или няма, те разбират съвсем друго нещо. Сега учените хора изчисляват за колко милиона години слънцето ще има светлина, след което ще престане да свети. Какво ще стане после със земята и те не знаят. Но един учен е изчислил, че след сто милиона години, слънцето ще престане да дава своята енергия. А дали това ще стане след сто милиона години или след хиляда милиона, това и аз не зная. Този учен обосновава своите твърдения, но хората се намират пак в едно противоречие.

Един от турските султани казал на своите придворни, че искал да се намери някой, който да му каже една хасъл лъжа. Започнали да търсят такъв човек по цялото царство. Намерили се няколко. Влиза единият и започва да разправя на султана: Султан ефенди, преди години баща ми си откъсна, отскубна от брадата си един косъм и го тури на моста на Дунава и през този мост минаха руските войници. – Ола белир!Влиза другият и започва: Султан ефенди, преди години майка ми взе това яйце, тури го под една патица и от него излезе една голяма камила. – Ола белир! Най-после идва третият, придружен с още един и с двама хамали, които носят един голям кюп. Започва той: Султан ефенди, преди години в Московската война, баща ми даде на твоя баща този кюп пълен със злато назаем. – А, не това е лъжа вече! Значи, достолепието на султана не позволява да каже „ола белир“, че баща му може да вземе назаем пари от този обикновен

човек. Невъзможни са тези работи! Нито е възможно от един косъм да се построи цял мост, по който да минат московските войници. Нито е възможно от едно яйце камила да излезе.

Казвам: Ние съвременните хора сме строители на своята съдба в света! Царевичното зърно се строи, то от само себе си е строител. Като го посадите в земята, то израства, царевица става. Като посадите ябълчното семе в земята, ябълка от него става. Като посадите крушата, круша става. Трябва ли да седите при всяко едно растение, да му проповядвате какво трябва да прави? – Ако житното зърно знае какво да прави, ако царевичното зърно знае какво да прави и ако всяко едно семе знае какво трябва да прави, ти разумният човек няма ли да знаеш, какво да правиш във всеки даден случай? Ти като житото знаеш и като царевицата знаеш какво трябва да правиш. И сега някой ще каже, че новите вярвания ще направят всичко. – Новите вярвания са ония, които сега идат в света. Новите вярвания се зараждат във всеки човек. Времето създава новите вярвания, защото има сега нужда от тях. Новото е което сега помага на нашия растеж, на нашето умствено развитие, на новия живот. Казвате: Старата история си отива! – Старата история не съществува, защото под старата история се разбира съвсем друго нещо, съвсем опако понятие за истината. Ако истината остарява и може да бъде малка и голяма, това е вече съвсем друг въпрос, с нея въпросът е разрешен. Това е човешки порядък! Истината не може да бъде стара. Ако истината е стара, значи тя се е изменила. А истината не може да бъде нито стара, нито млада. Тя не може нито да остарява, нито да се подмладява. Истината е онова начало, което дава вечния процес на развитие, което осмисля живота. Целият свят седи в истината, зад истината няма друг никакъв смисъл. Единственото нещо, което осмисля крайния живот на хората, това е истината. И когато ние се радваме и веселим, това е истината у нас, която е причинила тази радост. Когато човек постига нещо в света, той е в света на истината. Всички човешки постижения се дължат на истината. Ако човек обича истината, тя всякога ще му помага. Човек живее и се движи в истината, тя му помага и тя е разумна. Никой не трябва да види образа на истината, но щом тя види най-малкото усилие на човека, тя веднага е готова да му помага. Ето, и слънцето, което седи на 92 милиона мили от нас, и то ни помага. Ние не го виждаме, но неговата светлина слиза върху нас. Неговата светлина, неговата енергия слиза върху нас и върху растенията и ни помага да растем и да се развиваме. Божественият Дух, който слиза върху тебе, ти не чакай да го видиш онзи импулс, онази мисъл, онова чувство, които влизат в тебе и те карат да работиш, това е Божественото. Колкото слабо, колкото малко да е това малко нещо, обърни му внимание, защото от него ще възприемеш най-голямото благословение, най-голямото благо. И сега тези малките работи трябва да ги аргументират. Ако мине покрай тебе

един богат човек и ти даде хиляда лева, а след това мине един мъдрец, и ти даде едно житно зърно, кой от двамата е дал повече? – По човешки ако разсъждавате, онзи, който ти е дал хиляда лева, ти е дал повече. Но ако разсъждавате по Божествено, онзи, който ти е дал житното зърно, ти е дал повече. Ако това зърно го посадиш в земята и го отглеждаш редовно 12 години, в 12 години, то ще даде толкова, че ти ще станеш най-богатия човек в света! Ако това зърно даде средно 60 или сто зърна, следната година ще имате сто по сто зърна и т.н. В продължение на 12 години, ти ще бъдеш най-богатия човек на света. Въз основа на същия закон, ако вие посадите в себе си една красива мисъл, тази мисъл в десет години от горе ще бъде в състояние да създаде от вас един отличен човек. Не само това, но направете един реален опит. Някой от вас, например, не е доволен от своята красота, иска да стане красив. Турете в себе си мисълта да станете красиви. Как ще станете красиви? – Ще ви дам едно правило. Вие никога не можете да станете красиви, докато не обикнете красивите хора! Обикнете един красив човек, но не за да вземете красотата му, но като го видите да ви е приятно, че сте го видели. Постепенно ще придобиете красотата. Искаш да бъдеш добър. – Можеш да бъдеш добър. – Можеш да бъдеш добър. Намери един добър човек и го обикни. Защото доброто в този човек е конкретно. Като вложите доброто на този човек в себе си, и вие постепенно ще станете добри. Доброто е нещо разумно в човека. То не е произволно. То е обосновано на една последователна разумност. И тогава тази разумност, веднага ще измени съотношенията. Ако някой има ръст от 180 сантиметра, а широчина на раменете, едва около 30 сантиметра, този човек непременно ще бъде недоволен. Който иска да бъде даровит човек, раменете му трябва да имат широчина най-малко около 65–70 см. Това развива широчина, волева сила в човека. Тогава дробовете ще приемат повече въздух и този човек ще мисли добре правилно. Ти не може да имаш една светла мисъл при тесни, свити рамене. При тесни рамене, дробовете не функционират добре, кръвта не се пречиства правилно, събира се повече нечиста кръв и в мозъка и по цялото тяло и човек не може да мисли правилно. Такъв човек всякога ще бъде недоволен. Той ще се убеди, че и това което чувствува не е правилно. Питам: Какво ви трябва? – Ако аз съм на ваше място, ето какво бих направил. Щях да събера около 20 деца около себе си и ще взема участие в техния живот. Ще ходя на разходка, ще се уча от тяхната веселост, от техния хумор, от тяхната досетливост и незабелязано ще се подмладя. А тъй ходите сам, замислен, че този не бил като вас, онзи не бил като вас, а вие сте особен. И наистина няма да забележите как един ден ще станете особен човек, ще остареете, очите ви ще изгубят своята веселост, своя ясен поглед. След това ще бъдете недоволни и от себе си. Всички съвременни хора в това отношение са особени. Ето и религиозните хора искат да станат светии. Като станат светии те мислят, че светостта се характеризира с жълтия цвят на лицето, с

хлътналите очи. Казват за някого: Този човек се посвети, пожълтя, очите му хлътнаха. Не се залъгвайте! – Ако със заглъбването на очите, човек може да стане светия, то е лесна работа. Всеки болен е светия тогава. Не, светията има особени черти. Лицето му не трябва да бъде набръчкано и жълто, очите му не трябва да бъдат хлътнали навътре. Когато стомахът на човекът е добре разположен, когато той е малко пълничък, и духът му е добре разположен. Щом стомахът на човека не е добре разположен, и духът му не е разположен. Тогава щом станеш сутрин, тури ръцете си на устата си и кажи: Господи, благослови стомахът ми да бъде добър слуга и аз да бъда добър господар. Много храна няма да му давам, но и хайлаз няма да го правя. Ако човек знае де да се пипне, той ще може добре да си въздействува. Затова казват, че лицето е израз на човешката душа. Всяко бутване по лицето със знание, може да си предадете нещо добро. Но трябва да знаете де и как да се бутнете по лицето. То е цяло благословение тогава. Лицето е свещено нещо. Ако пък те бутнат дето не трябва и както не трябва това е цяло нещастие. Има една поговорка, че лицето е израз на човешката душа. Всяко място от лицето изразява една скрита сила у човешката душа. Дали това място ще бъде на очите, на ушите, на носа или на устата, всяко от тия места изразява някаква велика сила в човека. Великото минало, всичкото бъдеще, всичкото настояще е написано върху лицето на човека и той трябва да знае да чете по тази книга. Като погледне лицето си, да чете, да се насърчава. Разправяше ми един познат за своя една болест. Хванало го една голяма простуда и една вечер бил много зле. Казвал си той тогава: То се видяло моята работа, че ще свърша вече, но да се приготвя поне за онзи свят. В това време нещо ми каза: Утре ще бъдеш здрав! – Че как ще бъда здрав? Нещо ме заблуждава в мене, то ще се мре! По едно време ме унесе един дълбок сън и аз заспивам. Сънувам, че влизам в една хубава плодна градина разхождам се между хубави узрели плодове. След това виждам един хубав чист извор. Приближавам към него, пия от тая чиста вода. И най-после се намирам в една баня, събличам се и се окъпвам. Като се събуждам сутринта, виждам, че съм цял изпотен, но вече съм по-добре, здрав се чувствувам. Седя и си мисля, какво стана с мене, кое беше онова, което ми каза, че утре ще бъда здрав? Казвам: Това беше разумното, което ти каза, че утре ще бъдеш здрав. – Но как стана всичко това, че ходих и на градина и при извор и на баня се къпах? Всичко това беше на сън. – Да, на сън си се къпал. Докато ти видя тези неща в сънния свят, те в действителния свят оказаха известен резултат.

„Разумният домостроител“. Казвам: Кой е този разумният домостроител? – Вие трябва да се справите с вашия песимизъм. По естество българинът е песимист, понеже планетата Сатурн има голямо влияние върху него. Затова българинът е повече философ. Каквото и да му се казва, той все казва: Не се знае. Едно нещо прави впечатление на българина, в което и

вярва той. Аз съм навеждал какви ли не доказателства, но той вярва само като види, че започваш да мериш. В своите изследвания като взема да го меря от главата до краката, той седи, внимава и си казва: Зная този човек, мери. Като извади калема, мери от горе до долу. Не е шега работа! Пък и смята – наука е това! Та казвам: Разумното у вас е вашият добър слуга. Вярвайте на него, вярвайте и на съветите, които вашите добри приятели могат да ви дадат. Един ваш приятел може да ви даде един съвет, може да се помоли малко за вас, но като вярваш, ще имаш резултат. Той ще ви пошепне. Ще каже: Ти ще оздравееш! Затова вярвайте в разумното във вас. Никога не напущайте разумното. Аз го наричам Божественото във вас. С него ние сме свързани. Какво е това Божественото, разумното начало, то не се определя. Каквото ти каже, то става, но как става и по какъв начин става, това не може да се определи. Ако ти наблюдаваш, по никой начин не може да забележиш как стават работите. Има неща в природата, които човек може да наблюдава и те стават. А има неща в хората, които стават в тайно, без те даже да подозират. И когато тези неща стават, човешкото съзнание не е будно за тях.

И сега аз казвам: В отрицателното не вярвам. Но хората обръщат внимание повече на отрицателната страна на живота. И затова някои казват: Аз вече съм преминал възраст! – Че на каква възраст си ти, едва сега си човек на 45 години, който е започнал право да размишлява. И той мисли, че е стар. Ако ние бяхме във времето, когато хората живееха по 900 години и повече, какво щяха да представят вашите 45 години? Вие сами си туряте преждевременно мерки на вашия живот. Та, вие като станете на 50 години, започвате да разсъждавате като турците, които казват: Юс-дюс! Когато стане на 50 години вече, човек определя какво ще бъде положението му. Когато станеш на 50 години, ти едва ще се запознаеш с втората си майка. А като станеш на 80 години, ти ще се запознаеш с третата си майка. Значи, човек има три майки с които, ако не се запознае, той не може да бъде умен човек. Следователно, ти трябва да се запознаеш с първата си майка, която те е родила, с втората си майка, която те отглежда и с третата си майка, която те учи. Ти трябва да станеш на 80 години, за да се запознаеш с третата си майка. Като дойдеш при нея, така ще се уплашиш, че ще кажеш: Тази работа няма да я бъде! Та от там насетне, ти можеш да бъдеш човек, да станеш млад момък. За в бъдеще това нещо учените ще го доказват, като поставят човека в магнетичен сън и ще му внушат, че той е млад, едва на 19 години. По този закон, всеки 80 годишен старец може да се подмлади, да се върне да стане 19 годишен момък. Но той трябва да забрави всичко, да не мисли. И като се подмлади няма да остане нито една от тогавашните му бръчки. Това показва, че законът на внушението работи в света! Някой се разболее от някоя болест, но като го поставят в магнетичен сън, той ще заспи и ще се подмлади. Ти трябва да заспиш и

мисълта за подмладяване трябва да се вътлпи в мисълта ти, в ума ти и да забравиш всичко старо. Някой се оплаква, че го болят зъбите и се бои да не му опадат. – Че го болят зъбите, това показва, че той сам си е внушил това. В природата няма зъболие. Зъболието е от човешкия свят. Здравите зъби подразбират закона на природата. Нещастието, това е човешкият порядък. Нещастията, страданията в света се позволяват, за да излезем от човешкия порядък и да влезем в Божествения, т. е. в порядъка на природата. Необходим е човешкият порядък на нещата, не може да не се мине през него. Значи, за да влезем в Божествения порядък, първо трябва да минем през човешкия, през преходния свят. Та има една сила, с която трябва да разполагате. Тя е и единична, и колективна.

Казвам: Ако всички тия хора в нашето общество разбираха законите, те щяха взаимно да си помагат. Да кажем, че някой брат или сестра се обезсърчава. Защо се е обезсърчил? – Да ви кажа защо се е обезсърчил – Тя е студентка например, и няма средства да довърши образованието си. Вие сте едно общество от десет хиляди души. Ако всеки даде по половин лев месечно, това са пет хиляди лева. А на всеки да се падне по шест лева годишно. Значи, ако всеки даде по шест лева годишно, ще снемете товара от гърба ѝ. Друг случай: Някой брат се обезсърчил, че няма въглища. Вие сте общество от десет хиляди души. Какво ви струва, за да му купите един тон кюмюр? По този начин ще докажете, че се интересувате от този брат. Не е въпросът да му се помогне така, че да го ограничите, но да му докажете, че се интересувате от него. Този брат иска да учи, а трябва да се подкрепи. Знаете ли какво нещо е като влезете в едно общество, да покажат всички, че се интересуват от вас. Не е въпросът да очаквате, но да ви помогна(т). Няма ли да се разрешат лесно тогава всички мъчнотии? Ето на, толкова години вече аз говоря на българите. Ако бях говорил на други народи, досега светии щяха да станат. Те казват, че този човек разсипа нашата вяра. Че каква вяра имате вие? Ако имахте вяра досега от България щеше да стане нещо, но вие нямате вяра. Та и историята показва, че сте хора, които вървят без вяра. Аз искам да туря българите в правия път и затова казвам: Вървете по българския път, който Бог е определил! Не ходете по вашите пътища, защото ще ви пати главата. Разликата между истинския лекар и човешкия седи в следното: Когато истинският лекар ти даде лекарство, същевременно той ще ти покаже пътя как трябва да живееш, а светският лекар, веднага като му платиш, той ще ти помогне може би, но след два три месеца ще ти се яви нова някаква болест. Всички болести, които сега съществуват в света, се дължат на ред условия, които срещаме в света. Може някоя болест да е наследствена, дошла по закона на внушението. Например, ако бащата на някой е обичал да пие, той ще предаде тази слабост и на сина си, по закона на внушението. Ако бащата е обичал да трупа много имане, той ще предаде на някое от децата си това

качество и те да събират, да трупат като катеричката. У катеричката чувството на стяженолюбието е силно развито. Като дадете нещо на катеричката да яде, каквото ѝ остане, тя непременно ще го скъта някъде. Ако е останал един орех, тя непременно ще го скъта някъде да ѝ се намира, за утре. Обаче, ако дадете на кокошката цяла крина жито, като се наяде, тя непременно ще влезе в крината и ще разкъшка житото. Тя казва: Пет пари не давам за това жито. Че утре мога да гладувам, нищо не значи. Съдбата ми е такава. Ако и на вас съдбата е такава, кокошка сте. Като се наядете и ви остане нещо, посадете го. В това отношение аз обичам катеричката, която обича да скътва.

Казвам: Внимавайте да не изгубите условията на Божественото, което ви е дадено. За това се изисква едно домостроителство. В пътя, който ви е даден трябва да стоите. Сегашните хора в Америка, в Англия и другаде, очакват да дойде бъдещето, така всичко да се преустрои. Но като очакват бъдещето, те изгубват един важен момент – да работят върху себе си. Като станат на 50 години те ще кажат: Младите сега да работят! Не, от 50 години нататък трябва да работим. От 50–120 години, тази работа е най-полезна. Ако човек живее до 120 години, той трябва не само да живее, но да бъде полезен за другите. Такъв човек ще живее изключително за другите. Мнозина казват: Ние вече остаряхме и сега нищо друго не ни очаква, освен смъртта. Не, не сте остарели! На съвременните хора им трябва домостроителство, трябва да учат в училището какво може човек да направи от себе си. Затова мога да ви приведа много примери от живота да видите как хора от най-лошите условия на живота са се подигнали, а други при най-добрите условия на живота са западнали. Такъв пример имаме с един от най-видните проповедници в Америка – Муди. Той бил обущар, но дотегнало му обущарството и започнал да говори. От една църква го изпъдили в друга отивал. Забранявали му да говори, но той продължавал да говори, да проповядва. Казвали, че не бил роден за оратор, но Муди настоявал на своето. Той имал широки рамене и добро благоутробие, бил малко тантурест като българин. Той бил с валчесто лице, с добри очи, доста практичен с хубаво чело. И наистина в последствие той станал един от най-видните говорители. Слушали са го повече от 15–20 хиляди души. Но той издържа докрай. Често се смееше и навеждаше ред примери. Той казваше за себе си: Ако аз имам в себе си малко поне сектантска кръв, бих отворил вените си, за да я извадя. Аз бих желал да имам християнска кръв в себе си, иначе най-малкото сектантска кръв, ако имам ще я извадя навън. Той привежда друг един пример из своите опитности и случаи на евангелският живот. Едно малко 12-годишно момче посещавало оживителните сказки в една евангелистка черква и като се върнало един ден у дома си, запитало баща си: Татко, защо ти не идваш на събранията да видиш как пеят там хората, да видиш как се веселят? – Е,

синко, ние сме утвърдени хора, онези там не са утвърдени, нека пеят! Един ден бащата и детето отиват някъде на разходка. Бащата впряга кабриолета си и тръгват. По едно време конят спира и не мърда, не иска да върви. Детето се обръща към баща си с думите: Татко, конят се утвърди, не иска да върви. – Такова утвърдяване не струва! Това, което дава импулс е животът. Не мислете, че всеки човек може да работи при най-щастливите моменти на своя живот. Често най-великите хора са имали най-големи страдания, но те са преодолявали страданието, и при тези условия са работили най-добре. В тях имаше мисълта, че всичко това ще се поправи и се поправи. Ето първите апостоли не бяха ли мъченици? Но тези 12 души обърнаха толкова хора, че днес има даже 500 милиона последователи на Христа! Апостол Павел беше бит пет пъти по 39 тояги и казваше: „Братя, с големи страдания се влиза в Царството Божие“. И най-после той казваше: „Ако има нещо, с което да се похваля, ще се похваля със своите страдания.“ Един евангелистки проповедник като взема този стих от апостол Павел, изправел се един ден на амвона и казал: Братя, ако има някой да се похвали с плътта си, аз най-много ще се похваля. Той бил висок два метра и 20 сантиметра. Не, апостол Павел казва, че с плътта си човек няма какво да се хвали. Ние можем да се похвалим с нашия ум, с нашето сърце. Че това именно са похвалите на човека: Неговото добро сърце и неговия светъл ум. Човек може още да се похвали и със своята душа и със своя дух!

„Разумният домостроител“. Сега от всички се изисква да бъдете строители. Колкото и да си мрачен и неразположен, остави своето неразположение настрана и вярвай, че онзи, който ти е предначертал пътя, той е предвидил и за тебе едно място. Остави всички стари философии и ако си верен, ти ще се повдигнеш в света. И да умреш, Той ще те възкреси. Ти може да си една малка буболечица, но Този, Който те е създал, един ден ще те повдигне. Ето и в Писанието е казано, че Бог се обърнал към Якова с думите: „Не бой се Якове, червей!“ Такава трябва да бъде вярата на младите – да не се обезсърчават. При най-малките мъчнотии, вие се обезсърчавате. Не, всички можете да бъдете красиви, но каква трябва да бъде вашата красота? – Красиво трябва да бъде челото ви. Там трябва да бъде написана истината. Красив трябва да бъде носът ви – там трябва да бъде написана интелигентността. Красива трябва да бъде устата ви – там трябва да бъде написана Любовта. Красиви трябва да бъдат ушите ви – там трябва да бъде написана разумността, мъдростта – красиви трябва да бъдат ръцете ви – там трябва да бъде написана справедливостта. Красиви трябва да бъдат нозете ви – там трябва да бъде написана добродетелта, доброто. Това всичко трябва да бъде написано така, че да му намерите службата.

Казвате сега: Външните условия! – Външните условия, това са

Божествените условия, средата, в която живеят хората. Онези хора, с които сте заобиколени, са поставени нарочно от Бога, за вашето възпитание. Каквито и да са разбиранията ви, това е важно да знаете. Всички вие няма да живеете в една среда. Вие се движите в една крива линия. Защо? – Законът е такъв. Нашата слънчева система, която заема около 20 милиона мили пространство, се движи около друго едно слънце, това слънце пък се движи около друго едно, което заема хиляда милиони години, докато го обиколи. Та след хиляди и милиони години земята и слънцето ще бъдат на съвсем друго място в пространството от това, което заемат днес. Това е една философска система, която само великите хора могат да разберат. Следователно, за вас всеки един човек е един малък свят. И затова всеки човек, с когото дохождате в съприкосновение трябва да знаете, че е необходим за вашето повдигане. Това е ако го разберете, ако не го разберете, той ще стане причина за вашето падане. Помнете това! Всеки човек с когото сте в съприкосновение и го разбирате, вие ще се подигнете; ако не го разбирате, вие сами ще станете причина за вашето падане и ще си повредите. Вярвайте, че във всичко в света, и в доброто, и в злото е Бог! Принципално е така. Ако разбираш Бога, Той се проявява като добро в тебе. Ако не Го разбираш, Той се проявява като зло в тебе. Щом се разкаеш той престава да те мъчи. Щом упорстваш, той те наказва. Защо е така, никой досега не е дал обяснение за това. Но едно трябва да знаете: Всичко е вътре в Бога! Злото е създадено от нас, защото ние искаме да въздействуваме на Господа, да Го накараме да мисли като нас. Не, това е невъзможно. Невъзможно е да накарате Господа (да) мисли като нас. Ако пък изпълним Божествения план, който е турен за нас и за нашето подигане, ние ще станем по-велики хора, отколкото даже предполагаме. И в този, и в бъдещия живот, всякога ще имате добри условия. Но казвам: Не мислете за бъдещето, мислете за днешния ден. Ако пък имате горчиви мисли, горчиви чувства и желания, всичко това изхвърлете навън! Оставете само чистото и започнете една творческа работа върху себе си! Какво са постигнали другите хора, оставете на страна. Какво вие ще постигнете, това е важно за вас. Защото постижението на другите хора е постижение и за нас. Постижението на цялото човечество, един ден ще бъде и постижение и за нас. Каквото музикантите добият, един ден, това ще бъде по наследство и наше. Каквото художниците постигнат, един ден, по наследство то ще бъде наше. Каквото философите постигнат, един ден, то ще бъде наше. Кога? Един ден, за бъдеще. Но сега всички трябва да работим за малката работа, която ни е дадена. Нея да свършим тази работа трябва да свършим, за да имаме Божественото благо от Онзи, който ни казва: „Напред вървете и работете!" Затова всеки от вас да намери по един малък занаят. Пък направете най-после това, което един турски кадия е направил. Един турски кадия в турско време е било това, го уволнили от работа. Човекът бил кадия, научен бил да заповядва. Какво да прави сега?

Мислил дълго време и най-после намислил какво да прави. Той имал малко пари и с тях купил 40 нови стомни, всяка от които съдържала по пет килограма. Отишел до джамията, напълнил ги с вода и седнал отвън. Кой как минавал посягал към една от стомните, но той веднага отивал към хората и казвал: Не от тази стомна, но от онази. Така пак могъл да заповядва. И като се научили, че трябва да го питат, като дохождали при него все го питали: Хаджи ефенди, от коя стомна да вземем вода? И така той пак станал важен поне за това общество, което се събирало около джамията.

Сега и на вас казвам: Вземете такива стомни и идете около някоя джамия да заповядате.

„Благословен Господ Бог наш".
Добрата молитва.

(Снежно време, но не е студено).

17. неделна беседа от Учителя, държана на 3-ти февруари 1935 г.
София, Изгрев

1935_02_03 Ценната дума
утринно слово

ЦЕННАТА ДУМА

Размишление.

По разбиранията си, хората се делят на стари и млади: старите разбирания ги правят стари, а новите разбирания - млади. И старите, и новите разбирания носят известна опасност за човека. - Кога? - Когато не се прилагат правилно. Срещате хора, които казват: Разбирам това нещо, но не мога да го приложа. Значи, между разбирането и прилагането на нещата има разлика. Също така има разлика между разбирането и тълкуването на нещата. Някой разбира нещо, а не може да го изтълкува, да му даде някакъв превод, всички да го разберат. Това показва, че разбирането е вътрешен процес. За пример, мнозина разбират Притчите, като иносказания, в които се предават житейски мъдрости, но не могат да ги тълкуват. За тълкуването им са нужни сравнения, уподобявания, за които малцина са готови. Притчите са дадени от около три хиляди години насам, вследствие на което някои от тях са отживели вече времето си. Те са подобни на стари, износени дрехи, които трябва или да се изгорят, или да се използват като парцали. Тази е причината, където някои хора не се интересуват от книги, които са изгубили вече своя смисъл. В заключение на това, казваме: Не всичко, от което старият се интересува, може да интересува и младия. Старият се интересува от едно нещо, младият - от друго; невежият се интересува от едно нещо, ученият - от друго; обикновеният човек се интересува от едно нещо, мъдрецът - от друго. В 31 глава от Притчите, Соломон говори за качествата на разумната и добродетелна жена. Той казва, че такава жена е благословение за дома, за семейството, за обществото, както и за цялото човечество. Тази жена и като женена, и като неженена знае, какво прави.

Жененият и неженените човек представляват временни положения в живота. Жененият представлява богатия, който има на разположение всичко: къщи, ниви, лозя, пари, жена, деца. Той се облича добре, разхожда се със семейството си във файтони и автомобили. Жена му, децата му са горди, не говорят много, не дружат с всички - доволни са от положението си. Неженените пък е подобен на сиромаха, който няма нищо. Той е сам, без семейство, без къща и имоти. Каквато работа му се отвори, все пеш ходи. Дрехите му са стари и износени, едва се държат на гърба му. Обаче, нито богатият остава завинаги богат, нито сиромахът - завинаги сиромах. Това са преходни фази в живота на човека, чрез които той учи, придобива ценни качества. Колкото повече е страдал човек, толкова по-ценни качества е придобил. Не може човек лесно да стане скъпоценен. Мислите

ли, че скъпоценните камъни лесно са станали такива? През големи страдания и мъчнотии са минали те, докато придобият качествата на скъпоценни камъни. Мислите ли, че цветята, които отдалеч издават благоуханието си, лесно са развили своите ценни качества? И те са минали през мъчнотии и страдания. Вие се радвате на цветята, които миришат приятно, без да подозирате за голямата скръб, която те носят в себе си. Не е леко и тяхното положение! С години да стоят заровени в земята, без да могат да се пораздвижат. Не само това, но едва цъфнали, те могат да се порадват на живота си само няколко дни, след което цветът им увяхва.

Като изучавате човешкия живот, виждате, че между човека и цветето има известна аналогия. И човек, като цветето, расте, развива се, цъфти и един ден увяхва. След време и той, като цветето, изчезва. Всички казват, че еди-кой си умрял, т.е. заминал за другия свят. Разликата се заключава само във времето: човек живее повече време на земята, а цветето - по-малко. Като заминава за другия свят, човек остава старата си дреха на земята. Ако го претеглят на онзи свят, ще видят, че е олекнал, както болният губи част от теглото си и става по-лек. Обаче, голяма е разликата в теглото на умрелия и живия, в сравнение с теглото на болния и здравия. За болния казваме, че е отслабнал, а за умрелия, че се е разложил. На онзи свят той тежи едва 30-33 грама. Докато е на земята, човек се стреми да бъде красив, с червен цвят на лицето, пълен, с повече тлъстини, да не е костелив и т.н. Къде ще остави този материал, когато тръгне за онзи свят? Там не приемат дебели, тежки хора, с различни бои по лицето. Като замине за другия свят, доброволно или насила, той трябва да остави красотата си на земята и така да се яви пред лицето на възвишените и разумни същества.

Това, което говоря сега, се отнася за героите, а не за страхливите хора. Страхливите не трябва да слушат, защото ще почнат да бягат; като бягат, ще дигат прах, ще развалят въздуха. Ние сме за физическата чистота, т.е. за чистия въздух на земята. В духовния свят ние изискваме чистота в чувствата, а в Божествения свят изискваме чистота в мислите. Ако на земята лицето ви е чисто, пълничко, червеничко, с такова лице няма да ви приемат в духовния свят. Там се иска друго лице, с особена чистота, красота и цвят. Грамадна е разликата между изискванията на физическия, на духовния и на Божествения свят. Като ученици, вие трябва да изучавате физическия, духовния и Божествения свят и да ги различавате. Физическият свят обхваща формите. Значи, той е свят на формите. Що се отнася до съдържанието на тези форми, казваме, че то е променливо, непостоянно. Много животи трябва да прекарва човек на физическия свят, за да изработи едно ценно качество, което да внесе в духовния свят, като основа на неговото съдържание, да се стабилизира. Ето защо, казваме, че духовният свят подразбира съдържанието на нещата, което е устойчиво,

но лишено от друго качество - смисъл. Дълго време трябва да живее човек в духовния свят, за да изработи едно ценно качество за Божествения свят, а именно: да осмисли съдържанието. Това се постига чрез правата мисъл. Ето защо, ние казваме, че човек е дошъл на земята с единствената и съществена задача да се научи да мисли право. Ще кажете, че човек е мислещо същество и каквото прави, непременно се дължи на мисълта. Дали яде, дали се облича, той все мисли. Наистина и това е мисъл, но не онази права, чиста, възвишена мисъл, която твори и съгражда. Докато не дойде до безличния живот, човек постоянно ще се натъква на съблазни и изкушения. Мисъл, която не може да освободи човека от съблазните и изкушенията, не е права, не е истинска. Каква мисъл има котката или друго някое животно? Котката с часове се глади, маже, мие се, мисли, че като нейната красота друга не съществува. Това е заблуждение, това не е мисъл. Всяка мисъл, в която има някакво заблуждение, не е права. Заблуждението пък е свързано с личния живот. Следователно, искате ли да имате права мисъл, освободете се от заблужденията си и от личния си живот. Като изучавате животните, виждате, че те представляват огледала, в които можете да се оглеждате. Човек мисли, че е създаден по образ и подобие Божие и коренно се различава от животните. Има нещо, по което човек се различава от животното, но не напълно. Той се различава по това, че мисли и чувствува и затова казваме, че човек е мислещо същество. Без мисъл и чувство той не може да извърши нито една постъпка. Въпреки различието между човека и животните, Бог се грижи за всички живи същества. Той еднакво задоволява нуждите и на малките, и на големите същества. Може ли и човек да направи същото? Нали казва, че е създаден по образ и подобие Божие? Щом е подобен на Бога, човек трябва да постъпва като Него. Щом срещне някой беден, той трябва да му помогне. Ако има пари в джоба си, ще му даде. Като свърши парите си и срещне друг беден, ще му даде горната си дреха. Ако срещне трети, четвърти беден, на всеки ще даде по нещо от себе си, докато остане гол и бос. - Право ли е това? Питам: Право ли постъпват бедните? Ще кажете, че онзи, който дава, който прави добро, може да остане гол и бос. За него е право, но право ли е за бедните, които го виждат, че сваля последната си дреха, да искат и да очакват от него подаяние? Ето, Христос мина през такъв свят, в който напълно оголя. Той даде всичко на сиромасите, докато съвършено оголя. Той остана само със сандали и с мантия - едно от най-красивите облекла на времето. Ще кажете, че може и без дрехи. И това е възможно. Жителите на един остров във Франция ходят голи, като Адам. Те се наричат нудисти. Ако срещнете такива хора, ще се чудите, как ходят голи. Те са доволни от положението си, но на вас това се вижда чудно. Един европеец пожелал да присъства със семейството си на сватбата на един нудист, който бил от високо произхождение. Сватбарите му казали, че може да присъства, ако той и семейството му се съблекат голи. Понеже

желанието им било силно, те приели предложението и се съблекли голи. Ще кажете, че и Адам бил гол в рая. Каква е била голотата на Адам, обаче, не се знае точно. Къде е сгрешил той и това не се знае. Според някои, грехопадането е станало в астралния свят и оттам Адам и Ева, облечени в кожени дрехи, трябвало да слязат на земята. Кожените дрехи представляват плътта, в която астралният човек се облича, за да стане жител на земята.

Съвременните хора се намират в голямо вътрешно противоречие, с което не могат да се справят. Стотици хиляди проповедници в света проповядват Евангелието, тълкуват Го, цитират думите на Христос, но нито един от тях не е дал пример, как трябва да се живее, т.е. как може да се приложи Христовото учение на земята. Казано е, че Бог създаде небето и земята и намери, че всичко беше добро. Хората изопачиха добрия живот, вследствие на което те сами трябва да го изправят. Всяко нещо, което човек е изопачил, сам трябва да го изправи. Докато реката тече по своя естествен път, няма какво да изправя. Отклони ли се от пътя си, тя трябва да се върне назад. Казват, че първоначално реката Нил е текла през Сахара, но след това хората са я отбили от пътя ѝ. Днес реката Нил се влива в Средиземно море. Благодарение на отбиването и, старата египетска култура изчезнала. Оттук можем да извадим следното заключение: Благодарение на отклоняването си от правия път, човек е изгубил ценното в себе си. - Кое е ценното в човека? - Божественото Начало. Той трябва да се върне назад, да отвори пътя за Божественото в себе си и да изправи живота си. Човек може да изправи живота си, само когато намери Бога и Го признае за свой Баща. Обърнете се към Бога като към свой Баща, обяснете Му, в какво положение се намирате и Той веднага ще ви отговори. Какво прави синът, когато се намери в затруднение? Той пише на баща си и на майка си, че средствата не му достигат, че положението му е тежко и помощта веднага пристига. Помощта идва и от братята, и от сестрите. Ако баща ви и майка ви, братята и сестрите ви могат да ви помогнат, колко повече може да се надявате на вашия Небесен Баща. Обаче, човек трябва да има усет към Него, да Го чувствува и да трепти за Него. Няма ли този усет, никакъв отговор не получава. Докато баща ви е на земята, между вас, може да очаквате помощта му. Обаче, как ще ви помага, когато замине за другия свят? И тогава може да ви помага, но вие трябва да имате сетиво, чрез което да се свързвате с невидимия свят. Нямате ли такова сетиво, колкото и да го викате, ни глас, ни услишание. Мнозина се интересуват от онзи свят, искат да знаят, какво представлява той. Както и да се описва онзи свят, не може да си го представим напълно. Естествено на този свят е такова, че не се поддава на описание. Който влезе в духовния свят, той ще разбере, какво всъщност представлява той. Да се говори за този и за онзи свят, това значи, да имаме предвид различните

степени на съзнанието. Колкото по-високо е съзнанието на човека, толкова по-ясно е представата му за онзи свят. Само онзи, който има пробудено съзнание, живее едновременно и в двата свята. Съществата, които живеят в онзи свят, са високо организирани. Те живеят помежду си в любов и съгласие. Къщите им са добре планирани, с всички удобства. Те са толкова чувствителни, че без никакво външно радио, влизат в общение със съществата на месечината, на земята, а даже и с тия на най-отдалечените звезди и планети. Те разполагат със свободни билети, да пътуват, където искат. Не познават сиромашията, болестите, лишенията и т.н. В духовния свят всички същества са богати. Кой каквото има, внася го в общата каса, на разположение на всички. Те помагат и на хората, не само помежду си. Като видят, че някой човек страда и се намира в лишение, те веднага му изпращат помощта си. Ето защо, благословението, което хората получават на земята, идва от духовния свят. Там има голямо изобилие, вследствие на което и хората се ползват от изобилието на духовния свят.

Следователно, за да разберете духовния свят, трябва да имате будно съзнание. Значи, разбирането на нещата е въпрос, който има отношение до съзнанието на човека. Ето защо, вън от съзнанието, никакво описание на нещата не може да даде ясна представа за тях. Как ще обясните на хората, какво нещо е грозота и какво - красота? Както и да ги описвате, в края на краищата, те не могат да се ползват от тях. Красивият човек не иска да стане грозен, а грозният иска да стане красив. Оттук вадим заключението: това, което човек иска да придобие и към което се стреми, показва пътя, по който той върви. Щом не иска нещо, той е попаднал в път, който не желае да следва.

Следователно, всяко нещо, което човек желае и към което се стреми, е неговото бъдеще; всяко нещо, което не желае и което избягва, е неговото минало. Погрешките на човека представляват миналото му, доброто - бъдещето, а любовта - настоящето. Какво представлява любовта? Любовта не е нищо друго, освен живот, който изважда злото и грешките на човека вън от него, за да ги види сам и изправи. - Какво представлява грехът? - Живот на свинята. Тя цял ден грухти, рови, търкаля се в калта и очаква да дойде господарят ѝ, да ѝ донесе ядене. Като се храни добре, тя постепенно трупа мазнини върху себе си и очаква деня, когато господарят ѝ ще я пусне на свобода. Идва този ден, но той не ѝ носи свобода, а смърт. С нож в ръка господарят пристига, изважда свинята вън и веднага я промушва. В тежки конвулсии тя пада на земята: душата и отлита, а тялото остава за господаря и в знак на благодарност към него, където я е хранил и поил. Кой човек желае да остави душата си в условията на свинята? Страшни са тези условия. Не си правете илюзии, че господарят ви храни, прави жертви за вас. Той има предвид своите интереси. Мислете и

разсъждавайте право, да не попадате в илюзиите на детето, което играе с куклата си, кара я да спи, да плаче, да отваря очите си и мисли, че е жива. Не е жива куклата, защото не расте. Детето може да играе с куклата си, но да не се заблуждава. От време на време нека я измерва, да види, расте ли тя, или не. Ако не расте, то трябва да знае, че куклата е играчка, а не действителност. Сега и на вас казвам: Играйте с куклите си, но мерете ги, да знаете, растат ли, или не. Ако растат, те са живи; ако не растат, не са живи. Едно е нужно на човека: да разбира живота, да различава реалното от нереалното. Малко знание ви е нужно, но реално. Имате ли много знания, но нереални, освободете се от тях. За предпочитане е да имате една Божествена мисъл и едно Божествено чувство, отколкото много човешки мисли и чувства, които всеки момент могат да ви изменят.

На какво може да разчита човек? - На доброто. - Какво представлява доброто? - Бъдещето на човека. Следователно, който живее в бъдещето, той е добър човек; който живее в миналото, той е човек на погрешките, на злото; който живее в настоящето, той е човек на любовта. Докато е млад, човек живее в бъдещето, затова е жизнерадостен, весел, добър. Като стане 40-50-годишен, той се връща в миналото и започва да преповтаря всичко, което е преживял - добро и зло. Той разказва, че е свършил университет, че е ходил във Франция, в Германия, в Америка. Не е важно, къде е учил и ходил, важно е, какво е научил и приложил. Ако говори за американеца, трябва да е придобил нещо добро от неговия характер; ако говори за французина, или за германеца, също трябва да е придобил поне една добра черта от техния характер. Човек трябва да бъде разумно дете, способно да учи, да възприема новото и доброто. Където отиде, трябва да научи нещо добро.

Като не разбират живота, някои го делят на светски и на духовен. Това са окраски на живота, които се определят от съзнанието на хората. Има разлика между светския и духовния живот, но тя се вижда само от хора с пробудено съзнание. Докато е с обикновено съзнание, човек не се различава много, не можете да познаете, какъв е - светски или духовен. За човека с пробудено съзнание, живите същества са степени на съзнанието. Той поставя всяко същество - растение, животно, човек - на своето място. Като види едно дърво, например, той определя неговото място в настоящето и в бъдещето. Той знае, какво представлява дървото днес, но знае и неговото бъдеще. Който не разбира това, казва, че дървото е дърво и всякога ще си остане такова. Обаче, който разбира нещата, гледа на дървото като на същество, което има условия за развитие. Днес е дърво, което приготвя бъдещото си тяло, с по-високо съзнание от днешното. И днес даже съзнанието на дървото е по-високо от това, което си представяме, но е вън от него. Много същества, вън от дървото, се грижат

за него, помагат му да приготви своето бъдещо тяло. В това отношение, дървото се намира в положението на малко дете, за което се грижат родителите му, братята и сестрите му.

Някои автори поддържат мисълта, че човек сам се създава. Това показва човешката гордост. Човек сам не може да се създаде. Казано е в Писанието, че Бог създаде човека по образ и подобие свое. Има хора, които правят опити да създадат, т.е. да пресъздадат себе си, но нищо не излиза от тяхната работа. Всъщност Бог работи, а човек взима участие в Неговата работа. Ако мисли така, човек може да се пресъздаде. Обаче, ако мисли, че той е главният фактор в своя живот, нищо не може да направи. Всеки човек, създаден от Бога, има възможност да расте и да се развива. Казано е в Писанието: "Роденият от Бога, грях не прави". Значи, той мисли право. Правата мисъл пък е достояние на Бога. Роденият от Бога има разположение на духа, лесно се въодушевява, готов е за работа. Който сам се пресъздава, той лесно се обезсърчава, губи разположението си, обезверява се, страда, мъчи се, постоянно е недоволен. Кой е виновен за положението му? Вие влизате в една локва, валяте се в нея, а после се чудите, защо животът ви не е добър. Излезте от локвата, влезте в дълбокото и обширно море. Щом напуснете локвата, животът ви ще се подобри. Ако не напуснете доброволно локвата, слънцето ще ви застави насила да излезете вън, на чист въздух. Като изгрее слънцето, локвата ще пресъхне и вие ще се намерите на сушата. Щом излезе от локвата, човек се намира при благоприятни условия.

Както се менят състоянията на съществата, които живеят в локвата и вън от нея, така се менят състоянията на богатия и на бедния, докато научат уроците си. Има едно богатство, от което човек всякога е доволен; има едно богатство, от което човек е недоволен. Когато е недоволен от богатството си, човек лесно може да го изгуби. И сиромашията произвежда два различни резултата в човека. Има една сиромашия, от която човек е доволен; има една сиромашия, от която е недоволен. Следователно, за да се освободи от сиромашията, човек трябва да бъде доволен от нея.

Сега, каквото и да се говори за богатството и сиромашията, това са две състояния, през които човек неизбежно минава. За да се развива правилно, човек трябва да се движи между контрасти: да бъде учен и невежа, богат и сиромах, млад и стар. - Кога остарява човек? - Когато греши. Защо? - Защото постепенно губи смисъла на живота. Тогава и богат, и учен да е, той е недоволен и нещастен. Той влиза в областта на миналото, което преждевременно го състарява. За да се подмлади, човек трябва да влезе в областта на настоящето, да прояви доброто в себе си. Ако иска да разбере живота, човек трябва да приеме любовта. Според мене, любовта е езикът,

чрез който Бог говори на хората, да разберат целокупния живот. По-разбран език от любовта няма. Любовта се нагажда според съзнанието на човека, да може всеки да я разбере и приложи. Мнозина говорят за любовта, но не я разбират, защото живеят по човешки. Те не се интересуват за Божествения живот, който има за основа любовта.

Използвайте любовта, както днес се проявява. Използвайте благата на живота, които Бог ви дава и не търсете временни, преходни блага. Ако приемете любовта в сегашната й форма, няма да имате мъчнотии и страдания, които не можете да разрешите. Не се страхувайте от мъчнотии и страдания, от болест и старост, но ги използвайте разумно. Не се страхувайте от смъртта, която води към живот. Ако житното зърно не падне на земята и не умре, само остава. Ако умре, то израства и дава плодове: едно 30, друго - 60 и трето - 100. За предпочитане е смъртта, която носи живот, отколкото живот на куклите, в който няма никакво растене.

Какъв е животът на куклите, не трябва да ви интересува. Това е живот на миналото, който е пълен с грешки и заблуждения. Не се занимавайте и с бъдещето, което е живот на забавите. Само мъдрите хора могат да се занимават с миналото. Само разумните деца могат да се занимават с бъдещето. Обаче, вие трябва да се занимавате с онова, което става днес. Понеже Бог усилено работи в настоящето, то е задача и на човешкия живот. Щом е така, забравете миналото. С него можете да се занимавате едва след 2500 години, когато придобиете мъдростта. Не се занимавайте и с бъдещето, което е задача на разумните деца. Занимавайте се с настоящето, чрез което Бог ви говори днес. Една Божествена мисъл, чрез която любовта се изявява, струва повече от хиляди обещания, дадени за бъдещето. - Защо? - Защото тази мисъл е важна в настоящия момент и може да се реализира. Всяка Божествена мисъл, приета в даден момент, струва повече от всичкото знание на бъдещето. Всяка Божествена мисъл, проникнала в съзнанието на човека в настоящия момент, струва повече от всички земни богатства на бъдещето.

Като говоря за миналото, за настоящето и за бъдещето, някои мислят, че всичко са разбрали. Само това е разбрано, което може да се приложи. Например, как ще разберете човека, който няма определени граници? Как ще разберете човека, който сам себе си не познава? Ще кажете, че знаете, какво мисли човек. И това не знаете. Човек мисли за много неща, но малко нещо придобива от мисълта си. - Защо? - Защото не разполага с дадените качества. Той мисли за миналото, без да е мъдрец. Мисли за бъдещето, без да е дошъл до положението на разумното дете. Мисли за настоящето, но мисълта му е тревожна. Той мисли, как да изкара хляба си, как да се осигури. Само слугата може да мисли за настоящето, да знае положението

си като слуга на Господа и да иска да разбере поне една дума от Неговия език. - Кой е езикът на Господа? - Езикът на Любовта. Стремете се всички да разберете и приложите поне една дума от този език. Който научи само една дума, той има всичко на разположение: и богатство, и знание, и сила. Той мисли и чувствува правилно. Това е човекът, който има хурка и знае да преде. Щом изпреде вълната си, ще може да тъче, да изработи платното на своя живот. Това значи, да стане човек мъдър, да стане и разумно дете.

Какво прави мъдрецът? Ако искате да знаете, какво прави мъдрецът, вървете след него, той ще ви научи, как се живее. Един глупец носил на гърба си чувал, пълен с жито и пъшкал под тежестта му. Той срещнал на пътя си един мъдрец. Последният го спрял и го запитал: Къде отиваш, братко? - Нося този чувал с жито у дома си; тежък е, гледам по-скоро да го сваля от гърба си, но се безпокоя, какво ще правя, като го свършим - от глад ще умрем. - Ела с мене, казал мъдрецът, където вървя аз и ти ще вървиш; каквото правя аз и ти ще правиш. - Тежък е чувалът ми. - И аз ще го нося, ще ти помогна. Глупецът тръгнал с мъдреца и гледал, какво ще прави. По едно време мъдрецът видял една голяма, добре разорана нива. Спрял се и казал на спътника си: Сложи чувала на земята. Мъдрецът развързал чувала и започнал да сее житото. - Какво правиш, човече? Житото ми отиде! Ще умра гладен, нямам повече жито. - Сей и ти, и не се страхувай от глад. Напролет нивата ще роди толкова жито, че ще изхраниш и себе си, и ближните си. Остани при мене за известно време и прави това, което и аз правя.

Сега и на вас казвам: Следвайте пътя на мъдреца, да се научите, как да живеете и какво да правите. Не носете богатството си на гърба си, да пъшкате под тежестта му, но посейте го на Божествената нива, да се ползвате от него и вие, както и вашите ближни.

> Проявеният Дух в Любовта, проявеният Дух в Мъдростта, проявеният Дух в Истината носи всички блага на живота, на Единния, Вечния Бог, извор на всички блага, в Когото всичко се обединява.

15. Утринно Слово от Учителя, държано на 3 февруари 1935 г.
София. – Изгрев.

Книги:
* Ценната дума
Ценната дума (Утринни Слова. Четвърта година (1934–1935). София, 2004)
30 беседи от 7 октомври 1934 г. до 15 септември 1935 г.

* Ценната дума
Ценната дума (София, 1998)
26 беседи от 3 февруари 1935 г. до 15 септември 1935 г.
Начало: 05:00
В началото:
* Размишление
В края:
*

1935_02_06 Естественото положение на човешката душа
лекция пред общия окултен клас

ЕСТЕСТВЕНОТО ПОЛОЖЕНИЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША

„Добрата молитва"
Четоха се темите „Едно любовно писмо".

Вие имате да пишете любовни писма, но има любовни писма, които нямат никакъв отзвук. Има любов, която няма отзвук. Там любовта е потенциално състояние, не расте. Може да се намерите в едно противоречие, например по прекъсването на любовта. Прекъсва се токът. Когато желанията се прекъсват, и вие оставате в тъмно. (Четоха се темите.)

Когато човек говори за любовта, той трябва да бъде като художника, трябва да рисува, което е. Някой път може да рисува нещо, което не е в самия предмет, и той може да го поукраси. Той трябва да представи един предмет такъв, какъвто си е, дотолкова, доколкото вашето съзнание може да го схване. Има любов на бащата към сина или на майката към сина, или после, любовта на някое външно лице, или любовта на някоя мома към момъка. Едно и също лице у бащата поражда едни чувства, у майката - други чувства, у младата мома - други. Значи един и същ предмет се схваща различно. Младата мома ще каже: „Той е млад." Бащата ще каже: „Той ми е син."

Всички хора живеят в един преходен човешки свят, гдето нещата не са още установени. Любовта на земята, каквато е сега, не е установена. Тя се изменя. По някой път тя се намира в противоречие и човек сам почва да страда и се чуди дали обича, или не. Но има един свят, дето нещата са постановени и постоянно растат. Например вземете право, или право на любовта. Кой има право да обича? И любовта, и тя си има своите ограничения. Ти нямаш право на земята да обичаш когото и да е. Общият закон казва: „Обичай всички", но има ограничения на любовта. Значи любовта ти не трябва да бъде такава, че като обичаш някого, да го откъснеш от Духа.

Някой път някои казват: „Трябва да се обичаме." Това е цяла една наука. За да се обича, трябва да има ред правила. Как трябва да се обичат хората? Сега разбира се, те трябва да се изучават. Аз засягам любовта от едно гледище на човешкото развитие. Любовта е най-здравословното състояние на човешката душа. То е естественото положение, в което душата се

намира, тя е здравословното й състояние. Щом се изгуби това състояние, вече се изменят нейните мисли и чувства. Естественото положение, в което човек може да живее, е любовта.

Значи при любовта има един прилив, значи известни сили в природата се вливат в душата. Някой път човек може да затвори този извор, или тази енергия може да престане да се влива в душата и тогава човек изгубва любовта. Любовта може да се изгуби. Това, което ти чувстваш, преставаш да го чувстваш, и това се нарича изгубване. Течението си съществува, но това, което се влива вътре, то изчезва. Има вливане на светлината и в човешкия ум. Престава вливането, престава и мисълта. Има вливане, наричат го инфлукс. Щом престава вливането, тогава престава и чувстването и тогава се намира човек в едно противоречие. И противоречието се състои в това. Тогава човек усеща в живота си една празнота, и в живота нищо не го привлича. Но дойде това течение и животът пак се осмисля. Течението, което идва, осмисля нещата. То ги прави осмислени.

Можем да направим едно сравнение. Когато светлината, която се влива в природата, дойде, нещата се поставят ясни и светът става интересен. И когато тя си замине, веднага светът се забули, настава тъмнина и тогава ние нямаме ясна представа за нещата.

Трябва да пазите две неща. В любовта някой път има примес. Имаш едно чувство или каквато и да е мисъл, и ако твоите чувства изчезнат, в дадения случай трябва да знаеш, че имаш един примес, от който трябва да се освободиш. Любовта ти не е чиста, има примес. Чистата любов се отличава по това, че човешкото съзнание не е раздвоено. Тя е Божествената любов. Може да кажете. Там, гдето няма раздвояване на съзнанието, действа Божествената любов, а там, гдето има раздвояване, има примес от по-долно царство, и вследствие на това в човека се явява едно противоречие.

Ще ви дам една диагноза. Всякога ще гледате съзнанието ви дали е раздвоено. Ако е раздвоено, то има някакъв си примес в течението на любовта - тя е придобила този примес, който е минал през разните области на човешкия живот. И тогава тази любов, която идва във вашето съзнание, носи примес, който не съответства на естеството й. Например може да се породи във вас съмнение. Може да се съмнявате дали онзи ви обича, или не. Това е примес. Някой път се поражда във вас ревността. Това е примес. Те са странични неща. Ти усещаш, че в онова, което обичаш, има едно противоречие и мислиш, че в неговата любов има нещо, което не е такова, което желаеш. Това е примес. В дадения случай как ще обясниш това? Ти казваш: „Аз го познавам.“ Как ще го познаеш?

Например да ви приведа следващия случай за самонаблюдаване. Например представете си млада мома и млад момък, който коленичи пред нея и се моли, но това приятно чувство не е нейно чувство. Това приятно чувство, което тя изпитва, е на момъка, което той изпитва. Той се моли на нея и си каза: „Ако тя ми позволи да я целуна, колко ще ми бъде приятно." А пък тя си мисли, че това е нейно чувство. И ако в дадения случай той си позволи да я целуне, в нея ще стане друга реакция. Тя ще се вкисне, и това вкисване ще бъде нейното състояние. Тя не е готова, защото онзи, който седи пред момата и се моли, той е един просяк. Това е психологически момент.

Някой път казват: „Любовта е за младите." Някой път хората се срамуват от любовта. Ние казваме: „Бог е любов." Бог, Който е най-великото същество - любовта постоянно излиза от Него. Той не се срамува от любовта, а пък ние, малките същества на земята, се срамуваме, че изливаме любовта си. Не зная откъде е проникнало това чувстване на срам в човека. Този срам е един примес. Това, от което ти се срамиш, това не е любов. Ти имаш любов, но имаш един примес, който трябва да отстраниш. Ти казваш: „Аз се срамувам от любовта." Не, не, но има един примес на любовта и този примес трябва да се отстрани. Любовта ти трябва да се пречисти.

Защо този момък се моли на момата да я целуне? Някой ще пита коя е подбудителната причина. Защо някой човек се моли и иска хляб? Той казва: „Гладен съм. Моля парче хляб. Не съм ял." Той чувства вътре една необходимост от хляб. В дадения случай, от гледището на закона, всеки един от вас съставлява среда или проводник. Човек е проводник на любовта. И всички хора, това са разнообразие от проводници на онези велика любов - тя чрез един човек не може да се прояви. И следователно в дадения случай вие бъдете един добър проводник на любовта, която да мине през вас.

Ако някой се е влюбил във вас, той не се е влюбил във вас. Разгледайте малко обективно въпроса. Когато отидете при някоя чешма, вие не се влюбвате в чешмата, макар че отивате при чешмата, но се влюбвате в онова, което изтича от нея. Вие се влюбвате в някой човек, но не е важно това, което е вътре в тялото, но вие обичате това, което излиза от човека. То е нещо невидимо. Изчезне ли това, което излиза от него, вие не го обичате. Онова, което е текло от него, престава да тече. Между вас следователно не може да има онази връзка и тогава вече имате обикновените отношения. По този начин по някой път се появяват големи противоречия. Казвате: „Идейно трябва да се обичаме." То е все едно да кажеш: „Трябва да пеем."

За да се научиш да пееш, трябва да се учиш дълго време да пееш, да вземеш вярно тоновете. Някой път между „до" и „ре" вземаш правилно, но между"ре" и „ми" някой път не вземаш правилно. Има известно отклонение и се явява малък дисонанс.

Срамът, ревността, омразата, това са примеси. Средата, през която любовта минава, носи материални частици, които не хармонират с човешката душа, и тогава се появява едно вътрешно брожение и душата иска да ги изпъди навън.

И затова във всички хора трябва да се пречиства любовта. Човек най-първо трябва да пречиства любовта от нейните примеси. Този автор, който привежда един пример, прави своите наблюдения. Някой шаран намразва жена си, не иска да живее с нея, по никой начин не иска да живее с жена си. Любовният закон не ги е съединил. Това, което ние съединяваме, това не е още Божествено съединение, и тези връзки, които ние правим, те са временни връзки. А пък Божествените връзки, това са вечните връзки. Любовта на Божествените връзки преминава от едно същество в друго, от един свят в друг. И смъртта там не е препятствие. Човекът, като премине отвъд, той пак обича съществата, които е обичал. А пък при човешката любов, той, като дойде на земята в друго състояние, престава да обича. Това са временни работи.

Трябва да знаем закона на любовта, понеже любовта е, която дава направление на човешката душа. Ти не можеш да мислиш правилно, ако в тебе втичането на любовта не е правилно. Ако втичането в тебе е правилно, то и мисълта ти ще бъде правилна.

Та казвам сега, тревопасните, месоядните състояния на човека, и те отбелязват две различни епохи на човешката душа. Тревопасното състояние е по-старо. Когато се е проявило сърцето, когато са почнали да действат чувствата, човек е станал тревопасно, а когато е почнал умът да функционира, явило се е месоядството. Следователно всичките месоядци са по-умни, понеже мисълта действа в тях. Месоядството е вече един резултат на човешката мисъл. Ти казваш: „То е по-лесно." То е съкратен процес. Така аз примирявам месоядството и тревопасането по следния начин - те трябва да се примирят. Корените са месоядци, а пък тревопасните са клоните в растенията. Месоядните са корените, всички груби, необработени сокове са долу в почвата. А пък тревопасните са във въздуха. Та трябва да знаете, че когато вземе надмощие във вас вашият ум, то може да станете месоядци, а ако сърцето вземе надмощие, то тревопасното ще се яви като един естествен резултат.

Аз турям едно ново научно обяснение, и това научно обяснение никъде няма да го срещнете. Според мен месоядството определя епохата, когато се е появил човешкият ум. Тогава се появява и месоядството. Онези същества, които са се подигнали умствено най-високо, те са си позволили да колят другите. И ние виждаме, докато хората бяха в рая, бяха тревопасни, и като излязоха вън от рая, Авел принесе в жертва животно и го заколи. Авел, когото убиха, беше месоядец. И в Каин се яви ревността след жертвоприношението, Каин с хитрина утрепа брата си.

Вие разглеждате любовта там, дето я няма. Всъщност за любовта човек не трябва да говори. Аз например, ако бях един учител някъде, ето как бих работил. Това щеше да бъде моят метод. Аз ако бях селски учител, щях да кажа следното. Като срещна един мъж, ще му кажа: „Да си направиш хубави цървули да ходиш по нивите и всяка вечер да си измиваш краката. За твое добро е това." И като срещна някоя жена, ще й кажа: „Да се научиш хубаво да предеш и да тъчеш, отлично е това." И след туй на овчаря ще му кажа: „Това стадо хубаво да го гледаш, хубаво да го храниш, хубава вълна да изкараш." И това ще бъде встъпителната ми реч. Най-първото нещо - трябва да накараш един човек да мисли. „Нови цървули да си вземеш, не стари. Нови цървули да си направиш. Така."

В сегашното проповядване на хората казват: „Като отидем на онзи свят, ще живеем така и така." Този проповедник на онзи свят не е ходил и как живеят там, нищо не знае от това, и проповядва как да живеят на онзи свят. Както описват „онзи свят", такъв „онзи свят" не съществува. Като отидете в небето, ако имате съмнение, при първото съмнение ще ви изпъдят вън от рая. Или ако имате кашляне. Никакво кашляне няма там. Който иска да кашля - тук на земята. Търговски работи няма в небето. И съдийски работи няма там. Като отидеш да съдиш някого там, ще дойдеш на земята. За женене там не трябва да разправяш, за адвокати там не трябва да разправяш. Там не трябва да разправяш и за своя сан, че си бил владика и прочее. За какво трябва да разправяш там?

На оня свят противоречието седи в следното. Ако си напълно гол, ти си праведен човек. Вие ще кажете: „Как така гол човек!" Вие си представяте гол от гледището на земята. Тука ви е срам. Но що е срам? Срамът е един примес на греха. Вие се пренасяте в онзи свят със същото тяло и със същите недъзи и във вас се зарежда срам. Вие мислите, че така е в този свят. Като отидеш на онзи свят, срамът трябва да го оставиш тук на земята. Например мъчна работа е това да минеш гол в един град. В Индия има напреднали същества, които по някой път минават голи, само известна част е покрита малко. Минава той, и като го гледаш, приятно ти става. Има нещо стройно в тялото му. Но това не е за обикновените хора. Сега в

Европа се стремят малко да ходят голи и донякъде е хубаво това. Това е развиване на съзнанието. В друго направление се развива съзнанието - човек да се абстрахира. Защото докато човек не ходи малко гол, няма да обръща внимание на вътрешното съдържание на човека, а само на тялото. Сега хората мислят много обективно, обръщат внимание на тялото. А трябва да обръщат внимание на вътрешното съдържание на човека, а не на тялото.

Та казвам сега, има някои работи - много мъчно може човек да устои. Сега това обличане на дрехите е мода. Модата, това показва за в бъдеще добродетелите, които човек трябва да изяви. Сегашната мода не е нищо друго освен едно отражение на добродетелите, които човек трябва да изяви в бъдеще. Има разни парадни шапки, ръкавици и прочее. Всички тези неща са отражение на един вътрешен живот. Ти искаш да носиш ръкавици, за да бъде ръката ти чиста, да не е окаляна, да не е груба. Или някой път слагат един воал на лицето. Представете си сега, че живеете в един свят, гдето само може да чувате, без да виждате. Вие сте близо един до друг - ти чуваш гласа му и той го чува, но ти не го виждаш и той не те вижда, а се чувате. Той ти говори любовно, но не виждаш образа му. Питам тогава, какво ще се зароди във вас? Представете си, че в такъв един свят живеете - чувате се. Сладко, любовно ви говори той, но не го виждате. Вие ще кажете: „Как може да бъде това?" Ще си въобразите това. И тук на земята може да бъде. Да кажем, че сте на телефонна станция и вие слушате хората по телефона, и вие се мъчите да си представите какъв е този, който ви говори. Често по телефона се влюбват. На едната страна на телефонната слушалка е госпожица, а на другата слушалка - господин. „Ало, кой там?" - казва единият и образуват се любовни работи. Говорят си сладки думи и той си въобразява, че е някоя красавица. И тя мисли, че той е един красавец. А пък като дойдат работите до действителния живот, ни най-малко не е така.

Та казвам, ние навлизаме в епохата да изучаваме любовта във форми. Ние вече доста сме изучили любовта на формите и вследствие на това имаме доста големи заблуждения. И за да се освободим от заблужденията на формите, трябва сега да се научим да слушаме любовта, без да видим формите. Да се пречистим. Например ти обичаш Бога, но не можеш да Му сложиш никакъв образ. Бога не можеш да Го видиш в никакъв образ, в никаква форма. Можеш да си Го представиш като човек - един голям, много красив и тъй нататък, но не Го виждаш.

Затова някой път е необходимо само да слушате думите на душата, без да виждате нейната форма. Външното може да отвлече вниманието ви в друго, във външно, направление. Не че е лошо това, но понеже във всяка

една форма се ражда едно желание, едно пожелание, то щом видиш една форма, ти ще пожелаеш да я обсебиш, а пък всяко пожелание е едно престъпление. Казано е: „Не пожелай." Щом видиш една красива форма, ще я пожелаеш. А пък всяко пожелание е навлизане в един свят на погрешки. А пък любовта не е във формите. Този човек може да е красив, обаче течението на любовта може да е грубо. Някои хора са грозни, но имат по-хубави течения на любовта. Любовта във всички хора не е еднаква, теченията на любовта не са еднакви във всички хора, има едно голямо разнообразие. По това се различават хората. Ако почнете да изпитвате любовта на един човек, ще усещате, че има особен оттенък, особено качество, което ви привлича, и това качество вие даже не го усещате. Това са вътрешни качества, това са вътрешни чувствания. Във всеки човек любовта има особен оттенък.

Сега трябва да пазите вашата инсталация. Пазете нервната си система в добро състояние. Човек трябва да пази своята нервна система, своите чувства, за да може да се ползва от това, което се втича в него. Защото, каквато и да е мисълта, като дойде тя във вас, тя става една среда и тогава любовта, която минава през нашите нечисти мисли, тя ще внесе в душата ви нещо от нечистите ви мисли. Любовта е Божествена, но като минава през нечистите ви мисли, тя ще внесе от тези влияния, които на вас не са ви потребни.

Допуснете, че вие си живеете един спокоен живот, радостен сте, весел сте. Един ден обикнете някого и станете кисел. Вкиснете се, станете ревнив, и като видите някого около този, когото сте обикнали, вие ставате недоволен. Неразположен сте, като че имате да вземате нещо. Влезнало е чуждо нещо в душата ви и ще се вкиснеш. Сега трябва да знаеш закона на пречистването.

Онзи, който предизвиква любовта, той трябва да се представи в най-грозната си форма, в която той може да се намери, и тази форма ще го избави от ревността. Следователно, ако вие искате да се избавите от ревността, трябва да изявите най-голямата грозотия, която имате. И тогава друг, като види тази грозотия вътре във вас, няма да ревнува. Ако вие се представите в най-красивата си форма, вие ще го подлудите. Но представете се в такава форма, че да няма какво да ревнува той. Да се представете в такава форма, че да изглеждате не толкова скъпоценен, както си мисли той. Защото ревност има навсякъде, у религиозните хора също.

Има една ревност, която е на мястото си, а всички други видове ревност не са на мястото си. Ревността спъва човека, в когото е развита. И гневът е потребен някъде. В четирийсет часа човек има право един час да се сърди,

такава е пропорцията. В четирийсет часа имаш право да се сърдиш с някого. В четирийсет часа имаш право да го срещнеш и да го накажеш - позволено е, в реда на нещата е това. Но всеки човек да го кастриш, няма такъв закон. Или в четирийсет часа можеш да се усъмниш веднъж. Но ако всеки час се съмняваш, това не е естествено положение. Когато се съмняваш, ти не си в областта на сърцето, а в областта на ума, и следователно ти си месоядно животно. Щом се съмняваш, ти си месоядец, а щом не се съмняваш, ти си тревопасен. Щом се биеш, щом се гневиш, ти си месоядец, щом се примиряваш, ти си тревопасен. Когато кажеш: „Знаеш ли кой съм аз!", ти си месоядец. Не си плащаш данъците, дълговете - ти си месоядец. Плащаш ги - ти си тревопасен. Когато кажеш: „Аз ще ви науча!", ти си месоядец. Всички месоядци са крайно смели. Като видят някого, се нахвърлят отгоре му и му казват: „Аз имам право всичко да направя! Аз съм закон." Да кажем, че така прави и вълкът. Но тогава друг един месоядец, който е по-умен от вълка, като чуе това, тегли куршума на вълка. Така месоядците един друг се избягват.

Месоядците винаги се влюбват. Всеки месоядец ще се жени за един тревопасен. Сърцето му тупа, като го хване. И тревопасното почне да живее в него. Някой казва: „Аз не съм месоядец." Месоядец си. Две състояния има в човека - за няколко секунди ти си в състояние на месоядец и обиждаш другите, но после дойде състоянието на тревопасен и тогава съжаляваш, че си ги обидил. Наранил си някой човек, но после, като излезеш от месоядството, съжаляваш, че си направил тази постъпка.

Та казвам сега: сега трябва да примирявате нещата. Да примирите вътре в себе си тези действащи сили, месоядството и тревопасането. Това са два различни свята. В сегашното състояние човек не може да се развива правилно. Колкото човек да е добър, все ще се разгневи, не зависи от него. Не че не е господар, но ако рече да се въздържа, в него ще настане състояние по-лошо. Той трябва да знае как трябва да се въздържа. Той трябва да е много прозорлив. Някой път искаш да обърнеш някого. Вие сте ревностни, искате да обърнете някоя душа към Бога. Като обърнеш една душа към Бога, тя ще се влюби в тебе и ще тръгне подире ти и ще ти държи сметка. Говори ти колкото искаш, той ще ти каже: „Не ми говори тези работи, аз ги зная." Аз искам да ви помогна много малко в противоречията, които имате.

Аз съм срещал религиозни хора, които казват: „И Господ не ми помага. Един характер имам опак. Проповядвам на хората, а не мога да търпя жена си и я смушквам, и после съжалявам. И от този дявол не мога да се отърва." Някой път като че хората те предизвикват. Например някой ти каже някоя обидна дума, а пък ти се спри малко. А пък ти изведнъж

реагираш. Тези думи не се отнасят до тебе. Например някой ти каже думата „невежа". Какво означава думата „невежа"? Где е лошото в думата „невежа"?

НЕВЕЖА

Где е лошото сега в думата „невежа"? Няма никакво зло тук - това е едно съвсем повърхностно разбиране. В думата „невежа" няма нищо лошо. А казвате: „Невежа си, голямо невежество имаш." Ти ще кажеш: „Аз го зная, че съм невежа. Че съм невежа, така е - не зная какво има на слънцето, не зная какво има в дъното на земята, не зная колко земя има в земята, не зная колко милиона растения има, колко животни, колко множество са. Не зная колко пъти духа вятърът през годината, не зная колко лъчи идат от слънцето." А пък друг ще отговори: „Аз ли съм невежа?"

Сега вземете думите: „Ти си гений." Някой ти каже тези думи и тебе ти стане приятно. Сега где е гениалността в тези думи? Какво означава „гений"? Гений означава одарен човек. Необикновен е той. Те са много надарени - повече, отколкото обикновените хора. Геният е повече от талантливите. Но ако ти каже някой, че си гений, ти няма да станеш такъв, но тебе ти приятно.

У някои братя и сестри се създава един характер на заяждане - заядеш се някъде. Някой човек си говори, ти го дебнеш да видиш погрешките му. Не можеш да видиш добро, а само лошото, и току го клъвнеш. При мен се явяват сестри и все ми се оплакват от клъвване. Някои казват: „Животно!" Ти не можеш да се стърпиш и веднага искаш да кажеш нещо. Ти си стой спокойно. И тези трябва да имат търпение. Ще ви дам един пример за онзи англичанин и руснак. Руснакът казва: „Ничего." И друг път съм казвал този пример. Срещат се един английски лорд и един руски княз със своите кабриолети в една тясна уличка в Лондон. Руският княз и английският лорд се спират и не могат да се разминат. Руският княз изважда вестник „Таймс" и започва да чете шестнайсетте страници. Лордът изпраща своя слуга и му казва: „Ще бъдете така добри - след като прочетете вестника, дайте ми го и аз да го прочета." И единият, и другият прочели вестника, и след като го прочели, англичанинът, по-практичен, казал на руския княз: „Ще благоволите да размените кабриолета си - аз ще дойда във вашия, а вие в моя, и така всеки да иде там, гдето отива." Руснакът казал: „Хорошо."

Да допуснем, че някой прави една погрешка. Ти чакай този човек, гледай го там и погледни философски. Защо ще се смущаваш? Защото, както и да

се смущаваш, има неща, които трябва да станат, има някои неща, които човек не може да ги избегне. Ти ще ги избегнеш в една форма, а те ще се случат в друга форма, по-лоша. Виждаш, че някой човек прави нещо. Не се меси в работите. Попитай съзнанието си, ако си раздвоен. Нищо не му говори. Аз минавам веднъж и виждам, че един българин оре със своите биволи, но ги псува, хука ги. Аз ги гледам и вървя. Дойдох до него и нищо не му казвам, даже и въпрос не правя за това хукане. Казвам му: „Много хубави волове имаш." Тупам ги. „Хубави добичета са. Каква хубава порода, какви хубави очи имат." И изведнъж човекът се промени. Не му казвам: „Защо биете добитъка! Не те ли е срам?" И веднага се смени състоянието му. Тогава минавам по-нататък и му казвам: „Някой път ние не можем да оценим състоянието на животните. Ако сме на тяхно място, да ни впрягат, не зная какво би станало с нас."

Та казвам, трябва едно умение. Някой човек се проявява. Не го спирайте в неговото проявление, само обърни вниманието му в друго направление, понеже, ако го спънеш, това течение ще влезне върху тебе. Може да направите опит. Да кажем, че можеш да учиш някого да не ревнува. Ти спираш неговата ревност, но ревността трябва да се прояви в тебе. Когато Писанието казва: „Не се противи на злото", тук се подразбира действието на този закон. Щом се противиш на злото, то това зло ще влезне вътре в тебе, и много по-лесно можеш да се справиш с едно зло отвън, отколкото отвътре. Много по-лесно можеш да се справиш с една отрова отвън, отколкото с една отрова вътре в организма.

Ние се намираме в известни състояния, които идат от същества, с които ние сме свързани. Ревността е предадена на нас. От хиляди години тя се е натрупала. Дядото и бабата са били ревниви и след десет поколения тяхната ревност се е натрупала. И ти сега цяла нощ не можеш да спиш от ревност. Мъжът затваря жена си и като се връща, ѝ казва: „Къде си ходила?" Юлар в света няма и греха вие не може да го ограничите.

Та казвам, не е във външното ограничение, но човек трябва да се остави свободен, да види последствията. Има само един вътрешен закон, който уравновесява нещата. Вие трябва да знаете да се справяте с нещата. Понеже в различните хора се събужда умът, и ревността ще се яви. Религиозните хора са много по-ревниви от другите, понеже в тях се събужда повече умът. Същото е и за гнева. Един човек, у когото умът се събужда, повече се гневи. Всякога гневът е един признак на събуждане на човешката интелигентност. Тогава интелигентността не е още в правата посока, това течение не е право. Някой път се дават правила: не се гневи. Щом се окаляш, трябва ти вода. Водата е, която измива калта. Ако някой се изгори, трябва да отмахнеш огъня, възпалението. След това изгореното място ще го

намажеш с дървено масло, за да няма горене. Трябва да знаете не да се противопоставяте, но как да се лекувате. Например как ще лекуваш съмнението? Съмнението може да бъде от материален характер, а може да бъде от характер на чувствата или от характер на мисловния свят. Как ще си въздействате сега, за да не се съмнявате? Не че е лошо да се съмняваш, но някой път съмнението може да се обърне на цяло терзание вътре.

Тогава ще пишете върху темата за следващия път, „Как се справям аз със съмнението". Всеки един от вас да каже едно правило, как той се справя със съмнението. Съмнението у човека се проявява всякога, когато се наруши равновесието между неговия ум и неговото сърце. Когато ти търсиш своето щастие вън от себе си, а не в себе си, има възможност да се роди съмнението.

Следователно трябва да си възвърнеш да търсиш своето щастие в себе си, за да избегнеш съмнението. Ти можеш да се съмняваш дали ще те приемат някъде, или не. Имаш съмнение. Влезнеш в къщата и пак дойде друго съмнение. Почнеш да се съмняваш и казваш си: „Ако ме пречукат тази вечер?" Съмнение е това. Най-първо може да се съмняваш в много лека форма какъв прием ще ти дадат, и като те приемат, съмняваш се, че могат да те пречукат. И тогава, като не можеш да решиш въпроса, като пренощуваш в тази къща, сутринта като станат хората, няма да те намерят вкъщи - ти си офейкал някъде. Изпърво едно съмнение в лека форма, после в по-силна форма и после в такава силна форма, че да не можеш да се справиш лесно със съмнението. Като дойде съмнение в тебе, че могат да те пречукат някъде, у вас се зарежда едно желание да избягате. Питам какво го е заставило сега да бяга?

Да направя един паралел между религиозни хора в семейството. В едно семейство дъщерята живее при баща си и майка си. Един ден тя е недоволна и иска да бяга от къщи, не намира смисъл и почва да се съмнява в баща си и майка си, и казва: „Те си уредиха работите." И не иска да ги слуша вече, и един ден тя избягва. Нещо подобно става някой път и с религиозните хора. Религиозни хора някой път, като живее десет години добър религиозен живот, и казват: „Ние се молихме десет години. Я да отидем в света, да си уредим работите." Изглежда, че някой религиозен човек е престанал да бъде вече религиозен.

Една госпожа в София ми разправяше следното. Тя ми казва: „Аз се ожених за един евангелист македонец и мислех, че ще живея добре. Но такъв живот живях нещастен. Но сега искам да се оженя пък за един светски човек. Ако го напусна мъжа си, ще се оженя за светски човек. Моят мъж все отваря Библията. Направи нещо, и отвори Библията. Направи

друго нещо, и пак отвори Библията. Дотегна ми това нещо. Той е религиозен, но е ревнив, подозира ме.” Един ден я съблича гола и я изпъжда навън. Това е действителен пример - изпъжда я. И тя ми разправя своята опитност. И тя каза още: „Оттам насетне настана в мен една реакция и аз го намразих. Така го намразих, че му казах: „Досега ти ме мразеше, а сега аз те мразя.” И този човек, който беше дотогава така непоколебим, сега почна да плаче и да ми се моли на колене. Аз му казвам: „Не те искам.” Тя го мрази сега. Той седи при вратата и коленичи, и тя му казва: „Не, не.” Той седи отвън с всичкото смирение. Как ще обясните сега това? Сменяват се състоянията, това състояние минава от един в друг. Нейното смирение влиза в него, а пък неговата смелост влиза в нея, сменяват се ролите. Та в дадения случай всеки може да живее, както другият е живял. И тя му казва сега: „Не искам религиозен човек, мъчно се живее с него. Нека да е светски човек, да не е толкова набожен и да не ми чете толкова от Библията. Ако е за четене, и аз ще чета.”

Та казвам сега: пазете се, това са крайности. Нито като жената ще разрешите въпроса, нито като мъжа. Те са две състояния, които се сменяват, но се възпитават и двамата. Религиозните хора имат една слабост. Те най-първо се изолират и мислят, че като мислят за Бога, трябва да се изолират. Не - не се изолирайте от хората. От някои хора може да се изолирате, но някои са ви потребни. Понеже, като дружиш с разни хора, ти от натрупването на разни мисли и чувства - по някой път те ще ви облекчат. Аз съм правил опити и много сполучливи са излизали. Лекувал съм ревниви мъже и ревниви жени. Излекувах един ревнив мъж. Той беше дошъл при мене и ми казва: „Не зная какво да правя. Ревнувам жена си. Стопих се от този дявол.” Казва ми: „Какво да правя?” Казвам му: „Виж тази хубава жена какви хубави черти има.” Той я погледна. Втори ден той пак дойде и ми казва: „Я ми поговори пак за нея.” И ми каза: „Сега вече не ревнувам жена си.”

Човек трябва да има по-широко сърце. Трябва да се отвлече неговият ум, за да стане в него едно поляризиране. Той е фокусирал своето съзнание толкова върху жена си, че той не може да издържа вече и сега енергията се пренася от един фокус в друг. И след време той ми казва: „Благодаря ти. Поолекна ми. Жената, която ти ми показа, тя ме излекува.” Онази, която му показах, тя го излекувала от ревността, и като мисли той за жена си, и онази седи в ума му, и всичката излишна енергия на ревността се отвлича. И жена му иска да му угоди, а на ревнивия човек не може да му угодиш.

Законът е следният. Дойде едно противоречие на ревност в тебе. Внеси в душата си една красива форма, която да отвлече част от енергията, която се е набрала в душата ти, и която няма къде да я пласирате. Да имате един

проводник на тази енергия. Тя трябва да излезе навън. Вие не може да я пласирате.

Писанието казва: „Не съдете, да не бъдете съдени." Тук се крие една дълбока философия. Бог, Който направил всички неща, всяко нещо е турил на мястото си и всичко си има своето място и своята добра страна. И ние, като не разбираме закона, създаваме нашето нещастие. Ти държиш един предмет близо до очите си и така ти закриваш другите неща. А пък ти тури го на известно разстояние от тебе. Ревността показва, че предметът е много близо. Отдалечи го на един, два, три, пет метра предмета, до известно разстояние от себе си.

Ревността често се явява като една спънка в нашия духовен живот. И ще дойде някой път една такава ревност, че да не можеш да се молиш. Някой път не си разположен и казваш, че хората не обръщат внимание на тебе. То са все извратени чувства. Ние можем да ги изменим. В нас може да има натрупване или може би хората, с които сме, не са в една среда. Когато си образувате една добра среда, през която да възприемате нещата и да предавате, тогава ще имате добро разположение. Добра среда трябва да имате. Постоянно трябва да има една обмяна. Много опасно е, когато се образува едно общество десет-двайсет души. Най-първо е много хубаво, но като мине един дълъг период, те се изтощават. Вземете например английски лордове. Те не виреят в Англия, постоянно трябва лордове от долните маси, от по-обикновените хора, да ги повишават в лордове. От лордове лорд не става. Израждат се, измират. Някой прочут англичанин от долното съсловие ще го произведат в лорд.

Та казвам, разширявайте кръга. Да имате широк кръг. Имайте общение с хора от разен характер, а не еднообразен. Например отиваш при един набожен човек, който иска само да се хвали. Той е еднообразен. Или отиваш при някой, който иска само да мисли. И той е еднообразен. Той мисли от причината към последствията. Общувайте с разни хора. Не да бъде човек проводник на разни блага, които Бог е създал, но ти да общуваш с художници, с адвокати, с учители, със земеделци, тъкачи и прочие, с работници от всички положения. Това е истинският път.

Казвам, пишете любовни писма на много хора - на някой работник, на някой лорд, на някой скулптор и прочие. Ще пишеш на поета: „Като прочетох Вашите стихове, в мен се събуди едно ново чувство." Или ще пишеш на едного: „Много съм благодарен от книгата Ви, която съм чел." На художника ще пишеш: „Откак видях Вашата изложба, измених своите възгледи за живота - много са хубави картините, които си нарисувал." На философа ще пишеш: „Като чух Вашата сказка, нова светлина се хвърли в

ума ми.” Напишете едно любовно писмо на всички.

Сега колко приятели имате вие? Вашите приятели като вас ли са? Вие ли сте гениални, или вашите приятели са гениални? Вие ли сте талантливи, или вашите приятели са талантливи?

Но за в бъдеще за ревността има един друг лек. Той е следния. Ако жената е ревнива или ако религиозният е ревнив, в какъвто и да е смисъл, ако си ревнив, ще те турят в един аероплан и ще те вдигнат на седем-осем километра в пространството, и ще изчезне ревността ти. Като си ревнив, като те вдигнат с аероплан седем-осем километра, поне за една седмица няма да бъдеш ревнив. И после, като дойде пак ревността, пак ще те вдигнат.

Или другояче казано: като сте ревнив, представете си едно общество, гдето хората живеят добре. Представете си умни хора, които живеят добре. Да допуснем, че вие сте религиозен. Представете си други хора с религиозни схващания, но с широки възгледи.

Изучете различния живот в неговото разнообразие и в най-хубавата му страна.

„Отче наш”

Учителят погледна темите на катедрата. Тези любовни писма трябва да ги пазите.

Деветнадесета лекция на Общия окултен клас
6 февруари 1934 г, сряда, 5 часа
София - Изгрев

Книги:
* Естественото положение на човешката душа
Ако говоря (Общ окултен клас. Четиринадесета година (1934–1935). Том I. София, 2003)
21 беседи от 26 септември 1934 г. до 20 февруари 1935 г.
Начало: 05:00

1935_02_10 Отдалечаване и приближаване
утринно слово

ОТДАЛЕЧАВАНЕ И ПРИБЛИЖАВАНЕ

Размишление.

Когато Соломон казал "Суета на суетите, всичко е суета", той бил само ученик, но не и от посветените в тайните на Битието. Той знаел само една трета от истината, тази именно, която се отнася до физическия свят. Наистина, всичко земно е преходно, суета. Ето защо, думите на Соломон "всичко е суета" се отнасят до физическия свят. Само онзи човек може да каже "суета на суетите", който упова изключително на физическия живот. Който упова на леда и вярва, че ще се запази завинаги, един ден неизбежно ще каже "суета на суетите". Който упова на богатството и вярва, че ще се осигури чрез него, все ще каже някога "суета на суетите". Когато младият мисли, че няма да остарее, той не знае, че ще каже някога "суета на суетите". Когато умният мисли, че всякога ще бъде умен, той не подозира, че ще каже някога "суета на суетите". Когато младата булка мисли, че ще живее щастливо със своя възлюбен и тя също не допуска, че ще каже някога "суета на суетите".

Ще се запитате, защо всичко е така. - Защото другояче не може да бъде. Да питате, защо известно нещо е така, това е все едно, да питате, защо човек трябва да тъче. Много просто. Човек тъче, защото дрехите се късат. Всяко нещо, което се къса, трябва да се тъче. И всяко нещо, което се тъче, трябва да се къса.

Много от съвременните хора, както и някои от вас, минават за учени хора, свършили университет, изучавали математика, философия, естествените науки и др. Въпреки учеността на хората, те знаят едва една трета от тяхната специалност. Толкова по-добре, има още много да се учи. От гледището на новата математика, понятието за права линия, за плоскост и за тяло се определят по следния начин: всяко нещо, което само се удължава, без да се разширява, е права линия; всяко нещо, което само се разширява и удължава, без да надебелява, е плоскост; всяко нещо, което само се удължава, разширява и надебелява, е тяло. Значи, правата линия е граница на плоскостта, а плоскостта е граница на тялото.

Представете си, че имате правоъгълника АВСД - фиг. 1,

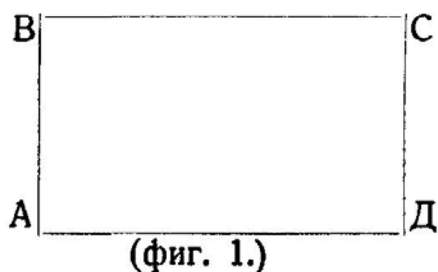

(фиг. 1.)

и на върховете му се намира по едно същество - А, В, С, Д. Ако ъглите А и С се стесняват, ъглите В и Д ще се разширят, от прави ще се превърнат в тъпи. При това положение, съществата А и С се отдалечават, а съществата В и Д се приближават. Колкото повече се стесняват ъглите С и А толкова повече се отдалечават съществата А и С, и толкова повече се приближават съществата В и Д. И обратно: ако ъглите А и С се разширяват, съществата А и С се приближават, а В и Д се отдалечават. Като знае това, човек има предвид, кога може да се приближава към своята цел и кога да се отдалечава. Приближаването и отдалечаването от целта е в зависимост от стесняването и разширяването на ъглите.

Мнозина искат да им се кажат някои работи, ясни за разбиране. Това е най-лесната работа, но в края на краищата, ще кажат: "Суета на суетите, всичко е суета". - Защо? - Ясно е, за пример, че трябва да си купите нов костюм, нова шапка или нови обувки, но тези неща са преходни, не могат да задоволят стремежа на вашата душа. Тогава вие се стремите към неясни, отвлечени неща и се задоволявате с тях. За пример, всички говорите за любовта - отвлечено понятие, но сте доволни. Никой не е виждал любовта, нито я пипал, нито я вкусвал, но е доволен, когато се говори за нея. Казвате, че чувствувате любовта със сърцето си. - С кое сърце? С обикновеното? Това, което трепти в човека, не е сърцето му. Ето защо, ние казваме, че любовта не се възприема чрез сърцето, а по особен вътрешен път, незнаен и за самия човек. Обаче, реално е тъкмо това, което човек не знае. И добро е това, което човек не познава. Човек познава само ония неща, които хвърлят сянка. Само тези тела хвърлят сянка, които имат дължина, широчина и дълбочина или височина.

Казвате: Как е възможно да бъдат реални неща тези, за които нищо не се знае? Вие считате незнанието за невежество. Според мене, в известно отношение, невежеството е за предпочитане пред знанието. Добре е човек да бъде невежа в лъжата, в кражбата, в обидите, в престъпленията и т.н. Добрият човек е невежа в правене на зло. И да иска да направи пакост или зло на някого, не знае, как да постъпи - невежа е човекът. По-добре ли е да срещнете човек, който знае да обижда, да лъже, да краде, да върши престъпления, да осъжда хората? Ще кажете за някого, че бил голям

художник. В какво проявил майсторството си? В сенките, много сенки поставял. Това не е истинско художество. Изкуството не се заключава в многото сенки, но в умението на човека да поставя сенки и да знае, колко силни или слаби трябва да бъдат те.

Днес се говори за светлини и сенки, не само в художеството, но и в самия живот. Човек трябва да знае ролята на сянката и на светлината в живота и да знае, къде да ги поставя. При това, той трябва да различава сянката от реалността. За пример, каква разлика съществува между дървото и неговата сянка? Понякога човек намира реалността на нещата в техните сенки. В това отношение сенките са необходими. Понякога и без сенки се отива към реалността. В този случай, дойде ли до сенките, човек казва, като Соломон: "Суета на суетите, всичко е суета". За да не извадите криво заключение за живота, по-добре е да вървите от сенките към реалността, отколкото от реалността към сенките. Ще кажете, че сте вярващ човек. Вярващ си, но вярата ти постоянно се мени: ту в едно нещо вярваш, ту в друго. Каква е твоята вяра, ако посоката и се мени по няколко пъти на ден? Не е лошо да се мени човек, но поне да допринася нещо. Когато махалото на часовника се движи ту на една, ту на друга страна, то върши работа - показва времето. Неговото движение е ритмично. Ако се движи неправилно, без никакъв ритъм и не показва точно времето, неговото движение е безсмислено. Религиозните хора казват, че човек трябва да бъде добър. Срещате едного, той седи на едно място и казва: Искам да бъда добър - махалото се подвижи надясно. После пак казва: Искам да бъда добър - махалото се подвижи наляво. Колкото повече повтаря желанието си, толкова по-редовно се движи махалото и часовникът работи. По едно време човек се отегчава от работата си и казва: Няма смисъл да бъда добър и по друг начин може да се живее. Каже ли така, махалото престава да се движи, часовникът спира, но кой където го срещне, все му дава по един ритник. И той удря, но, в края на краищата, връща се у дома си с пукната глава. - Защо е пукната главата ти? - Ударих на едного плесница, а той ми удари две и ме повали на земята. - Значи, слаб човек си. Ти трябва да познаваш силите си и да предвиждаш, какъв ще бъде краят на борбата. Който се бори с една мъчнотия и не може да я победи, той е слаб човек, още живее в суетата на суетите. - Искам да воювам. - Ами, ако те победят? Има смисъл да воюваш, само ако си сигурен в силите си. Ако те победят, по-добре не влизай във война. Слабите хора не трябва да воюват. По-добре нека стоят мирни и тихи, да гледат, какво правят силните. - Ама какво искаш да кажеш с това? - Нищо особено, правя опит с леда, искам да видя, може ли да се стопи от слънчевите лъчи. Ако се стопи, ледът е слаб; ако не се стопи, силен е. Вие знаете, какво става с леда, когато се изложи на действието на слънчевите лъчи.

Казвам: Глупаво е, наистина, слабият да се бори със силния и ледът - със слънцето. - Каква е разликата между умния и глупавия? Глупавият държи леда в ръката си и не знае, какво да прави с него; умният стопява леда и го превръща във вода; мъдрецът стопля водата на слънцето или на огъня и я прави годна за пиене. Ето защо, ако питате, каква е службата на слънцето, ще знаете, че покрай другата служба, слънцето има задача да топи леда и снега и да стопля водата. Правете и вие това, което слънцето прави: стопявайте леда и стопляйте водата.

И тъй, за да вървите в правия път, мислите ви трябва да бъдат прави, чувствата ви - широки, а постъпките ви - да имат и трите измерения. Това значи, да бъде човек като слънцето. Това значи, да се приближава човек към своя първоначален източник. Всички тела, които се отдалечават от своя първоначален източник, вървят в крив път, т.е. по крива линия. Който се отдалечава от своя първоначален източник, обеднява и прави много грешки; който се приближава към източника, забогатява. Като обеднява, човек изпада в противоречия, които го натъкват на отрицателни прояви: кражба, лъжа, лицемерие и др. Значи, когато прави добро, човек се приближава към центъра; когато прави зло, той се отдалечава от центъра. Пита ли някой, защо греши, ще знае, че причината се крие в отдалечаването му от центъра. - Ама защо правя добро? - Защото се приближаваш към центъра. Добре е човек и когато прави погрешки, и когато прави добро, да съзнава това, което прави. Истинското добро подразбира съзнателно приближаване на човека към центъра, към Първичния Източник на живота. Този човек никога не може да каже като Соломон "Суета на суетите, всичко е суета". Обаче, започне ли да се отдалечава от центъра, човек вижда вече суетата на своя личен живот.

"Каква полза человеку от всичкия му труд, в който се труди под слънцето?" (- 3 ст.). - Така може да говори само онзи, на когото линията на живота се е удължила и той се е отдалечил от центъра, т.е. от Първичния Източник. Някой иска да стане богат, а същевременно се отдалечава от центъра. Това е невъзможно. Ако при това положение забогатее, богатството му е незаконно придобито и в края на краищата, ще го загуби. Ако искате да забогатеете законно, всеки момент трябва да отправяте мислите и чувствата си към Първичния Извор на живота. Всеки момент проверявайте посоката на вашето движение, да не потънете в морето. Както капитанът следи за кормилото на своя параход, така и вие трябва да следите за посоката на своето движение. Следете, дали съзнанието ви се разширява или стеснява. Ако се разширява, вие се приближавате към центъра; ако се стеснява, вие се отдалечавате. Някой ограничил съзнанието си, а въпреки това казва, че има много знания, че е учен човек.

Един ходжа се представял за многознаещ и постоянно разправял, че знае, какво прави Господ. Когато отивал при султана, все това разправял, какво прави Господ във всеки даден момент. Случвало се понякога да се срещнат ходжата и владиката. Първата им работа била, да се надпреварват, кой знае повече неща за Бога. Един ден султанът решил да подложи знанието им на опит, да види, кой от двамата знае повече. За тази цел той заповядал на един от слугите си да свари пет-шест килограма мляко и да го изсипе в дълбок съд. Слугата сварил млякото и го сложил пред гостите. Султанът предложил на гостите си по едно парче хляб. Той взел и за себе си също едно парче хляб и се обърнал към гостите си с думите: Заповядайте на моята трапеза. Начупете си хляба на хапки и го сложете в млякото. Същото направил и той. След това взел една лъжица, разбъркал хапките в млякото и казал на гостите си: Нека всеки от вас вземе своите хапки. - Това е невъзможно. Откъде знаем, кои хапки на кого принадлежат? - Ако хапките си не познавате, как знаете, какво прави Господ всеки момент? - запитал султанът. За случая Христос си е послужил със следната мисъл: "Ако земните работи не разбирате, как ще разберете небесните?" След всичко това ще дойде някой да казва, че видял ангел, облян в светлина, с криле на гърба си и т.н. Това е човешка представа за ангела. Всъщност, ангелът няма криле, както човек си представя, нито светлината му е такава, каквато хората си въобразяват. Светлината, за която хората говорят, не е външна. Външната светлина е едно нещо, а вътрешната - друго. Ще кажете, че светлината е нещо реално. Какво нещо е светлината и доколко е реална, това е въпрос, върху който малцина могат да се произнасят.

Когато се говори за реалност, трябва да знаете, че вън от любовта никаква реалност не съществува. Любовта е единствената реалност в света. Светлина без любов не е светлина, но сянка на светлината. Ето защо, когато се говори за светлината на ангелите, ние разбираме вътрешна светлина, която има за основа любовта. Обаче, когато се говори за любовта, разбираме прави мисли, прави чувства и прави постъпки. С други думи казано: любовта съдържа в себе си мисли с удължени линии, чувства с удължени и разширени линии и постъпки с линии, които имат дължина, широчина и височина. Следователно, ако мисълта не е удължена, не е права; ако чувството няма дължина и широчина, не е Божествено; ако постъпката не включва трите измерения, не е възвишена. Задача на всеки човек е да прилага любовта в живота си, като условие за преодоляване на всички мъчнотии, като стимул за повдигане и като сила за реализиране на всички желания. Без любов човек нищо не може да постигне. Любовта внася топлина в сърцето, светлина в ума и сила в тялото на човека и го прави мощен и велик. Човекът на любовта е разумен, добър, здрав и богат. Няма ли любов в себе си, той минава за обикновен човек. Един светия присъствал на един от вселенските събори, където разисквали върху

различни философски въпроси. Всички казали мнението си, само светията мълчал. - Защо и ти не кажеш нещо поне по един от разглежданите въпроси? - го запитали присъстващите. - Нищо не мога да кажа, не познавам философията. - Нищо ли не знаеш? - Едно нещо зная. - Покажи, какво знаеш! - извикали всички в един глас. Светията взел един камък в ръката си и го стиснал силно. - Какво станало? - Отдолу, под камъка, потекло вода, а отгоре се явил пламък. Питам: кое от двете неща е за предпочитане - да философстваш върху неразрешими въпроси, или да стиснеш камък в ръката си и отдолу да потече вода, а отгоре да се яви пламък?

Следователно, реално е само това, което никога не се изменя и не хвърля сянка. Това, което се изменя във вас, не е реално. То хвърля сянка в живота ви. Съмнението, подозрението, неразположението са сенки. На тях не може да се разчита. - На какво разчита житното зърно? - На силата, която е вложена в него. На същото трябва да разчитате и вие. Силата, която е вложена във вас, е реалното в живота. Разчитате ли на неща, които са вън от вас, това показва, че уповавате на сенките. Какво сте имали в миналото, това не е важно; какво ще имате в бъдеще и това не е важно. За вас е важно това с което разполагате в настоящия момент.

Като слушате да говоря за реалността, вие очаквате да получите нещо. Прави сте, човек все трябва да получи нещо. Достатъчно е да отвори устата си, за да глътне малко вода, да се разхлади. Какво очаква тогава от приятеля си? И от приятеля си човек очаква нещо. Според мене, приятел е онзи, който постоянно внася доброто в човека, а изнася навън злото. Бъдете приятели на хората, за да бъдат и те ваши приятели.

Мнозина се оплакват от хората, от съседите си, че постоянно ги безпокоели. - Как ги безпокоят? - Вечер късно седели, свирили и пели. Не знаят, какво да правят, как да излязат от това положение. Проста работа! Сложете си памук в ушите и няма да чувате, какво става около вас. Ако някой пее и свири добре, ще слушате и ще се наслаждавате. Щом се наситите, ще сложите памук в ушите си и ще си легнете да спите. Памукът е едно от най-простите средства. Има и друго средство - концентриране на мисълта. Ще съсредоточите мисълта си върху някой важен въпрос и нищо няма да чувате. Щом се намери пред някаква мъчнотия, човек трябва да мисли, да чувствува и да постъпва право. Ако не мисли право, той сам се осъжда на смърт; ако не чувствува право, той преждевременно остарява; ако не постъпва право, той никога не може да се подмлади.

Каква поука можем да извадим от живота на Соломон? Като проповедник, Соломон мислеше, че ще научи хората, как да живеят правилно, но видя,

че нищо не можа да направи. Като цар, той мислеше, че ще оправи света, но и тук не успя. Като придоби много знания, мислеше, че под слънцето ще намери новото, но накрая каза: "Нищо ново няма под слънцето. Суета на суетите, всичко е суета". Това значи: и проповедник да станеш, и цар да бъдеш, и под небето да ходиш, нищо няма да постигнеш. Всичко в живота е суета. Ето защо, на никого не проповядвай, никого не управлявай, никога не мисли, че ще научиш хората, какво ново има под слънцето.

Ще кажете тогава, че животът няма смисъл. Така не се говори. Да изучавате проявите на любовта, това е една от великите и обширни науки. Срещнете ли един човек, вие трябва да знаете, носи ли той любовта в себе си. Ако любовта е в него, ще познаете по неговите прави мисли, чувства и постъпки. Права мисъл, право чувство и права постъпка са тези, които внасят спокойствие и мир в човека. Щом успокояват едного, те внасят спокойствие във всички. Следователно, това, което е право и добро за едного, трябва да бъде право и добро за всички. Благото за едного е благо за всички.

И тъй, отношенията на човека към Бога, т.е. към Любовта, са правилни, само когато мислите, чувствата и постъпките му са прави. Отношенията на човека към Любовта са правилни, когато той е добър първо за себе си, а после и за ближните си. Щом е добър за себе си, той не може да не бъде добър и за другите хора. Добрият за себе си, т.е. за Божественото Начало в себе си, е добър и за другите. Той живее в реалността. Който е добър първо към ближните си, а после към себе си, той живее още в сенките на живота, в суетата на суетите.

Следователно, ако искате да имате правилни отношения към Любовта и да се приближите към нея, влезте в областта на разширяването на ъглите. Ако искате да се отдалечите от Любовта, влезте в областта на стесняването на ъглите.

> Проявеният Дух в Любовта, проявеният Дух в Мъдростта, проявеният Дух в Истината носи всичките блага на живота, на Единния, Вечния Бог, извор на всички блага, в Когото всичко се обединява.

16. Утринно Слово от Учителя, държано на 10 февруари 1935 г.
София. – Изгрев.

Книги:
* Отдалечаване и приближаване

Ценната дума (Утринни Слова. Четвърта година (1934–1935). София, 2004)
30 беседи от 7 октомври 1934 г. до 15 септември 1935 г.
* Отдалечаване и приближаване
Ценната дума (София, 1998)
26 беседи от 3 февруари 1935 г. до 15 септември 1935 г.
Начало: 05:00
В началото:
* Размишление
* Пасаж: Еклисиаст 1:1–3
В края:
*

1935_02_10 Този е живият хляб

ТОЗИ Е ЖИВИЯТ ХЛЯБ

Отче наш.

„Духът Божий".

Ще прочета няколко стиха от първата глава от евангелието на Йоана, от 6-ти стих надолу.

В Начало бе Словото.

Ще взема само две думи от 5-тия стих: „Този е хлябът."

Най-важното сега в света е хлябът. Оттам започва всичко. Без хляб всичките разсъждения, всичката философия, остава на сухо. Представете си, че живеете в един свят, който е установен, в който има ред и порядък. Но ако живеете в един свят без ред и порядък, той не представя нищо. То е все едно да отидете в една съвременна държава, каквато е Англия например, и да започнете да говорите на един развален английски език. Всички ще познаят, че не сте англичанин, че сте чужденец и че сега учите английски език. По какво ще ви познаят? – По това, че не произнасяте като англичаните и говорите развалено. По всичко ще ви познаят. Ако отидете в Германия или във Франция, или в Китай, или другаде, навсякъде ще ви познаят, че сте чужденец. Това може да се каже за всеки човек. Като чуете да говори, ще кажете: Той е чужденец, не говори езика, както трябва.

Казвам: Във всички религии, в миналото и сега, навсякъде съществува едно голямо противоречие. Всички религии поставят въпроса, че ние живеем в един свят на безпорядък, на произвол. Всички твърдят, че в света има едно зло, което се лекува. Според източните народи съществуват две същества равни по сила, които са се борили помежду си: Едното гради, другото разваля; едното ражда хората, другото ги умъртвява; едното им дава богатство, другото ги обеднява. Питам, ако в една държава половината чиновници обичат да грабят, а другата половина обичат да дават, какво ще се ползува тази държава? Вземете например, в съвременната математика, ако имате плюс хиляда и извадите минус хиляда, какво ще остане? – От плюс хиляда и от минус хиляда нищо няма да остане.

Казвам: Най-първо ти трябва едно разбиране. Не, че вие не разбирате, вие разбирате, но понякога се съмнявате във вашите разбирания. Птицата никога не се съмнява, че е птица. Ако иска, тя всякога може да ви докаже, че е птица. – Как? – Като се намери на зор, тя веднага хвръква. Тя казва: Аз съм птица – хвръквам! Рибата всякога може да ви докаже, че е риба. Щом се намери на зор, веднага започва да плува. Щом дойдем до човека, там вече има едно различие. Ние делим хората дали са добри или не. Казваме:

Този е човек, онзи не е. Може да е право донякъде. Ето каква е философията. Ако оскубете перата на една птица, тя не може да хвърка и ще кажете, че не е способна да хвърка. Но след три–четири месеца като израснат крилата ѝ, тя пак ще хвърка. Човек се отличава с едно качество, че той мисли. Единственото нещо, което отличава човека от другите животни, е, че той мисли. Помнете това: Без мисъл, няма човешки живот. Всякакъв живот може да съществува, но човешки живот без мисъл не може да съществува. Мисълта е, която характеризира човека! Мисълта е мярка, с която човек трябва да регулира своя живот. Например, вие не можете да определите какво нещо е правото. Правото можете да определите само с правата мисъл. Правото е нещо относително за вас. Всяко нещо, което ви помага да се повдигате, и да растете във всеки даден случай за един момент, това е право за вас. Правото за вас може да бъде криво за другите. Това е частично право. Защото ако предположим, че един човек има право, а друг няма право, ще внесем един раздор в природата. Природата не може да създаде едни хора с право, а други без право. Това е невъзможно. Ако един съвременен гениален музикант внесе в едно от своите произведения дисонанс, или някаква особена гама, това не е произвол, това е един момент в самата музика. Този дисонанс е необходим, за да създаде известен дефект в музиката. Тези знаци са необходими. Например, в един погребален марш преобладават повече бемолите. Като ги слушаш, ще настръхнеш. Но в един войнствен марш, там преобладават повече диезите. Но бемолите ни най-малко не създават погребалната песен. Нито пък диезите правят песента войнствена. Това са наши погрешки. Ако аз повишавам тона си, а някога го понижавам, това е по отношение на онзи предмет или на онзи човек, на когото говоря. Ако човекът е по-далеч, аз трябва да му говоря по-силно, по високо, за да ме чуе. То е не защото иска да му говоря високо, но понеже той е далеч, аз трябва да му говоря високо. Ако този човек дойде близо до мене, и аз му говоря високо, той ще ми каже: Не викай толкова! Не, че искам да викам толкова високо, но тонът ми трябва да се съобразява, като се приближавам или отдалечавам от човека трябва да зная как да говоря. Значи, диезите и бемолите повишават и понижават. Един човек с диези, това показва, че той е далеч, високо трябва да му се говори. Ако е с бемоли, ниско трябва да му се говори, т. е. тихо трябва да му се говори. Ако на един човек с бемоли говориш високо, ти ще му развалиш настроението, тихо трябва да говориш. Това е едно тълкувание, което съвременните музиканти не разбират и не приемат. Те ще го предадат съвсем другояче. Диезите показват, че човек е надалеч и трябва да му се говори нависоко. Диезите показват значи, че силно трябва да свириш. Бемолите показват, че тихо трябва да свириш. Ние трябва да изучаваме законите, върху които почиват нашите мисли. Следователно, нашите мисли трябва да се изучават, защото те са нещо музикално. Ти не можеш да мислиш правилно, ако не си

музикален. Ти не можеш да мислиш правилно, ако не можеш да изпееш гамата. Ти трябва да изпееш поне толкова, колкото една чучулига.

И тъй мисълта е потребна, защото без нея никакво преобразуване в света не може да стане. Тя е първият подтик на душата. Докато не мислиш право, ти трябва да знаеш, че каквато работа да започнеш, било в религиозно, било в научно или в търговско отношение, ти няма да сполучиш. Ако не мислиш правилно, все ще ти се случи някаква катастрофа, все ще ти се случи нещо неправилно. Ако мислиш правилно, всички катастрофи ще се избягнат. Ако мислиш правилно, пак ще ти дойдат изпитания, но тия изпитания ще бъдат музикални, тъй правилно ще бъдат разпределени.

„Този е живият хляб." Сега ние очакваме известни блага и мислим, че светът лесно ще се оправи. Че този свят е поправен. Житното зърно няма какво да мисли ще израсне ли или няма да израсне. Всичките качества на житното зърно са вложени в него и то трябва да се остави свободно, и ще покаже своите качества, и дали ще стане нещо от него или няма да стане. Същото нещо е и с човека, понеже и той живее същото. Някой път вие се безпокоите, искате да подобрите своите условия. Ето как разбирам аз под думата – да подобрите своите условия, не да ги подобрите, но да използувате условията на вашия живот. Житното зърно не може да подобри условията на светлината, то не може да подобри условията на влагата, нито условията на почвата си. То нищо не може да подобри, но може само да използува условията на светлината, на топлината, на влагата – на всички външни условия. А вие искате да подобрите вашето положение. Че как ще го подобрите? Всички искате да подобрите това, което не можем, което не зависи от нас, а това, което зависи от нас, сте го оставили настрана. Че преди всичко вие не можете да подобрите положението си, след като сте фиксирали в ума си мисълта, че вашият живот е неуреден, че условията ви са лоши, че съдбата ви гони и т. н. Това донякъде е вярно. Но философите си задават въпроса: От де идат всички неприятности, всички противоречия на живота? Казвам: Хлябът е произвел всички противоречия на живота. И то от това, че се употребява по два начина. И двата начина на употребление на хляба са създали противоречията в живота. Едни хора са яли много хляб, че са развалили стомаха си, отслабнал е стомахът им. Те са яли повече, отколкото трябва. Другите пък са яли по-малко, отколкото трябва. Едни, които са яли много, са затлъстели, а другите, които са много постили, станали са сухи като кукички, като чирози. И тогава онези, които са изпосталели много са ги наричали светии, а другите, които много са се угоили, не са светии. Казвам: И едното не е вярно, и другото не е вярно. Това са анормалности. Слабият човек не е светия и пълният не е силен човек. Силата на човек не седи в

товара, който той носи. Товарът е само едно изпитание, само едно изявление да се види колко сила има човек да носи. Силата не зависи от външния товар, но от хляба, който човек употребява в дадения случай. Защо? – Защото хлябът носи в себе си качествата на нашата мисъл. Хлябът ни се дава като едно разумно условие. Помнете: Само човек има право да яде хляб! Аз правя разлика между хляб и храна. Хлябът е разумното, което като приема човек в себе си, той дава възможност на всички условия, които се крият в него, да се проявят.

Сега ще дойде възражението. Ще кажете: От колко години вече ядем хляб, но за нищо не сме ставали. – Значи, яли сте повече, отколкото трябва. – Че ние не сме яли много, ние повече постихме. – Тогава не сте яли, както трябва. Следователно, не трябва много да ядете и не трябва малко да ядете. Ще ядете точно толкова грама, колкото трябва – нито повече, нито по-малко. Има една правилна мярка, с която се измерват нещата. Например, вие можете да напишете на вашия приятел едно писмо с най-хубавото мастило, със златно перо, на най-хубавата хартия и с най-хубав плик, обаче съдържанието на писмото да не е хубаво, да е блудкаво. А можете да напишете на приятеля си едно писмо на бакалска груба хартия, с лошо мастило и с лош плик, но отвътре съдържанието да е много хубаво. В първия случай писмото отвън е хубаво, а отвътре е лошо, а във втория случай писмото отвътре е хубаво, а отвън е лошо. Това са контрасти, които ви давам, за да изпъкне ясно мисълта. Правата мисъл представи писмото, написано на хубава хартия, с хубаво мастило и поставено в хубав плик, а същевременно и с хубаво съдържание вътре. Но ако това не е възможно всякога, то за предпочитане е хубавата мисъл, написана на бакалска хартия, отколкото обикновената мисъл, написана на хубава хартия и с хубаво мастило.

Казвам: Сега ние сме дошле в света и все-таки трябва да напишем по едно писмо на своите, които са ни пратили на земята. Аз не зная какво писмо пишете вие на своите в невидимия свят. Вие тук имате по един баща и по една майка и постоянно се обръщате към тях, като казвате: Моята майка, моят баща. Те пък от своя страна имат свои майка и баща, те също така имат свои майка и баща и т. н. Питам: Кои са вашите майка и баща? Аз се чудя на съвременните хора като говорят за своята майка и за своя баща. Аз не виждам никакъв баща. Този баща е син на друг баща, който пък е син на друг баща и т. н. Никакъв баща не е той. Не е възможно той едновременно да бъде син и баща. Това нещо е несъвместимо за мене: Едновременно някой да бъде и син, и баща. Като разсъждавам, тези неща не са съвместими с моя ум. За мене е несъвместимо, невъзможно един предмет да се отдалечава от центъра, а линиите му да се съкращават. Всички предмети, които се отдалечават от центъра, и линиите се

отдалечават. Никога не мога да си представя един предмет да се отдалечава от центъра, а линиите му да се съкращават, или предметът да се приближава към центъра, а линиите му да се отдалечават. А при това хората мислят точно така. Хората се отдалечават от разумното, а при това искат резултати, които не могат да бъдат. Добрият живот седи в това – като се приближаваме към хляба, да знаем как да ядем. Сега иде възражението, казвате: Де ще намерим този, живия хляб? – Чудно нещо! Най-дребните, най-малките същества, си намират хляб т. е. храната си, те хляба не могат да си намерят, но храната си намират, а човекът, разумното, мислещо същество, не може да си намери хляба! Ако една малка микроскопическа буболечица намира храната си, то човекът ли, последното творение на Бога, не може да намери своята храна? И тогава, преди две хиляди години се намери един човек в света, който можа да каже: „Аз съм живият хляб, слязъл от небето и който ме яде, той ще придобие вечния живот“. И тогава мнозина се запитаха: Възможно ли е това? Как е възможно да се яде човек? И някои от Неговите ученици Го напуснаха, не можаха да разберат това нещо. Те си казаха: Тук има нещо особено. Тази работа не е научна. И Христос имаше предвид разумното слово и затова казваше: „Аз съм словото“, т. е. Той говори за разумното слово. Значи, има едно слово, което носи хляба със себе си. Следователно, ако вие намерите това слово, никога няма да бъдете в нужда.

Сега не си правете илюзии да мислите, че нещата могат лесно да се направят. Могат да се направят, но изисква се един опит. Аз не искам да правя опити пред вас. Какъвто и опит да направя, той ще бъде опасен опит. Едно време и Христос беше поставен на изпит от дявола. Дойде дяволът и Му каза: Направи тези камъни на хляб! Христос му отговори: „Камъни на хляб не стават“. От камъни хляб не излиза. В камъните не се съдържа това, което може да повдигне човека. После Го качи на храма и Му каза: „Ако си син Божи, хвърли се от храма, защото е казано в Писанието: „На ръце ще Те подигам, да не би да препънеш о камък ногата си“. Христос му отговори: „Няма защо да се хвърлям от храма.“ Никъде не е казано, че с хвърляне от високо, човек може да се повдигне. Най-после Го заведе на едно високо място и от там му показа света, и Му каза: Ако ми се поклониш, този свят ще принадлежи на Тебе! – От такива поклони светът не се повдига, нито човек може да се повдигне. Следователно, нито от камъни хляб може да се направи, нито от храм хвърлянето човек може да повдигне, нито с поклони пред света, светът може да се завладя.

Съвременните учени казват, че химиците щели да изнамерят някакви пилюлчета, с които хората щели да се хранят и нямало да има нужда от сегашната храна и грижи около нея. Турците казват: Възможно е това. Химиците ще направят едни малки пилюлчета, с които ще влошат живота

десет пъти повече, отколкото е сега. Другояче казано – не разчитайте на вашите сегашни мисли, на сегашните ваши вярвания, на сегашните ваши вярвания, че можете да направите нещо с тях! Докато вие разчитате на вашите сили в света, вие сте в една опасна област. Докато вие разчитате на себе си, в смисъл на онова, което имате външно, а не на разумността в себе си, вие сте в една опасност. Всеки ден ви се дават изпити в това отношение. Дойде ви един ревматизъм, вие не можете да се справите с него. Дойде ви сърцебиене или главоболие, или някоя малка мъчнотия, вие не можете да се справите с тях, а при това имате една грандиозна идея, като казвате: Знаеш ли кой съм аз? – Кой си ти? – Ти си човек, който можеш да страдаш от ревматизъм, ти си човек, който можеш да страдаш от разстройство на стомаха, ти си човек, който можеш да страдаш от всякакво разстройство на организъма и най-после да фалираш. Всякога могат да те уволнят, да те уморят и най-после можеш да бягаш на четири крака.

Сега аз говоря в широк смисъл. Не мислете, че това се отнася до вас. Аз изнасям идеята на един автор. Представете си, че вие гледате драмата на един автор, гледате как се представя на сцената. Отивате в театъра и гледате как се сменя сцена след сцена. И ако има нещо тъжно, публиката плаче, рони сълзи. Като излезе вън от театъра, всички сълзи престават. Значи докато гледате какво става на сцената, вие плачете, а като гледате страданията на хората в живота, там сълзи не проливате. Аз съм слушал проповедници, които толкова красноречиво говорят, че разплакват цялото събрание, но като излязат вън, изтриват сълзите си и всичко минава. Докато са вътре, плачат, а като излязат вън, казват: С плач работа не става. Питам: Защо при проповедта тези хора плачат? – Залъгват се. И проповедникът е доволен, че разплакал цялото събрание.

Случило се по едно време, че една от американските църкви останала без проповедник. За тази цел извикали временно да проповядва в нея един знаменит проповедник, който искал да покаже на публиката, че е много учен, че е голям философ и може да проповядва върху всички въпроси. Той взел един стих от Евангелието и започнал да проповядва. Говорил, колкото говорил, и от време на време все казвал: Бът – което значи „но“. Цялата публика му ръкопляскала. Той казвал: Възможно е човек да се спаси – бът. Възможно е човек да стане богат – бът. Възможно е да го обича баща му – бът. Възможно е някой да се влюби в един беден момък и да го направи щастлив – бът. Възможно е някой да стане професор – бът. Като слушали проповедите му, всички плакали, че това бът се мушка тук-там и разваля работите. Всички се просълзявали, че това бът прави големи пакости на хората в живота им. Като проповядвал известно време в църквата, дохожда най-после един от главните председатели на църквата и казва на този проповедник: Господине, много сме ви благодарни за вашите

проповеди – бът. Бихме желали да ви имаме за наш проповедник – бът. Всякога в живота, във всички работи има едно бът. И досега този проповедник е останал със своето бът и се чуди защо не го приели за проповедник в тази черква. – Неговото бът разваля работата, или изобщо бът разваля всички работи. Усъмнили се хората малко в този проповедник и си казали: Ще го назначим за проповедник, но после как ще го изпъдим? – Защо? Защото някога американските проповедници много добре си уреждат работите, че после не могат да ги изпъдят. – Това е право, но това е човешко разбиране. Има неща в света, които ние имаме право по човешки да ги разбираме. Но има един Божествен живот, който аз наричам естествен живот и който не принадлежи на нашето съзнание. Той не принадлежи и на нашето самосъзнание, нито на нашето подсъзнание. Този живот принадлежи изключително на нашето свръхсъзнание. Този живот го наричам безличен живот. Ако ти се оставиш на този живот, той сам ще дойде при тебе. Даже и когато човек е болен, нещастен, невежа, ако се остави на този живот не да бъде индиферентен, но да си каже в себе си: Тази работа е уредена, няма никаква опасност за нея – работите му напълно ще се уредят. Като слушам или като срещна един учен човек, трябва да се радвам, че е учен, защото и аз един ден ще стана учен като него. Щом той е учен и аз мога да стана учен като него. Като слушам един цигулар и аз се насърчавам от него. Като гледам някой художник да рисува, аз се радвам, насърчавам се от неговите картини. Защо трябва да се смущавам, че аз не мога да рисувам? Ако аз рисувам тази картина, какво се ползувам, кажете ми? Представете си, че аз съм един гениален художник и живея между бедни хора. Нарисувал съм една хубава картина, но тези бедни хора не могат да я купят, не могат нищо да ми дадат. Какво ще бъде моето положение тогава? Положението на този художник става хуже губернаторское. В Америка, в Чикаго имало голямо изложение на картини на велики художници. Един виден германски художник представил една от своите картини, за която очаквал да получи голямо възнаграждение. Обаче очакванията му не се сбъднали. Тогава отива той един ден в изложбата, взема един нож и нарязва картината си на две части. Един американски милионер, като се научил за това нещо, отива на изложбата и купува картината, като заплаща за нея два пъти повече отколкото струвала. Като се научили за това, другите художници направили същото нещо със своите картини, но втори американски милионер не се явил да купи тия картини. Следователно нещата не се повтарят. Има неща, които се повтарят, но те са редки случаи. Необикновените неща не се повтарят. Този пример напомня една българска приказка. Един млад българин се оженил за млада, красива жена. Като познавал добре психологията на жената, той решил още първия ден да даде един добър урок на жена си. Още първата вечер като минала една котка покрай тях, той взел котката и я раздрал пред жена си. Като видяла това, тя се уплашила и си казала:

Чудна работа, още първата вечер той се осмели да раздере пред мене котка, а какво ще стане за по-нататък? Какво ли ще бъде по-нататък? От този момент те си живели добре и през целия си живот прекарали в добри отношения. Наскоро след това се оженил един негов приятел, но жена му го третирала зле. Един ден той запитал приятеля си: Какво стана между вас, че живеете така добре? Коя е причината за това? – Има една причина, но ще ти я кажа на ухото, защото е тайна. – Кажи ми, моля ти се. – Слушай, още като младоженци още първата вечер, аз раздрах една котка. – То е много лесна работа! И ние имаме такава котка. Връща се дома си, взема една котка и я раздира пред жена си. Като видяла това, тя се усмихнала и казала: Късно си се сетил! Те били вече цяла година женени. Или научно казано: Всяко нещо трябва да става на своето време и на своето място. Във всяко нещо трябва да има една последователност. Всяко семе посято навреме дава своя плод! Ако пък не го посееш навреме, то може да изникне, но може да не даде плод. Та и за много неща в живота ни, не че няма условия да се развият, но няма добра воля в човека да ги поеме. Без добра воля никакво знание не може да се придобие. Понякога ние изпущаме благоприятните условия, благоприятните моменти, в които да посеем нещо, та навреме да имаме резултати. Вследствие на това в живота си вие се натъквате често на една голяма разнебителност.

Та според сегашната философия на живота, хлябът, който слиза отгоре, слиза с цел да поправи нещата. Сега ако ви кажа, че този хляб е Духът Божи, вие имате съвсем друга представа за Духът Божи. Сега аз съм забелязал, че като се говори за Духът Божи, всички казват, че Духът Божи се проявява във всички черкви. Да, понякога говори Духът Божи, а понякога говори човешката мисъл. Мисълта е отражение на духа и тогава хората мислят, че Духът им говори. В този смисъл, духът е най-разумното, което може да се прояви в човека. Когато духът в човека почне да говори, тогава в цялото негово битие, в цялото му естество настава цял преврат. Той ще бъде първокласен гений, в него няма да има никакво противоречие външно, той ще мяза на дете, а вътрешно той ще има едно дълбоко разбиране за нещата и няма да има никакви противоречия. Той ще бъде готов на всякаква услуга по отношение на хората и няма да мисли за себе си. Човек на когото духът говори, той не мисли за себе си и той взема всякога последно място. Той гледа да се подобри животът на всички хора. Неговият живот е уреден, няма какво да се урежда. Щом животът на другите хора се уреди и неговият живот е уреден. Трябва ли ръката да мисли как да уреди своя живот? Уреждането на живота на ръката зависи от уреждането на живота на тялото. Уреждането на живота на тялото зависи от уреждан_

Сега между съвременните хора съществува един страх, вътрешен страх, и

всеки казва: Кой ще ни помогне? – В дадения случай има един, който може да ти помогне. Той е първата станция, до която трябва да се отнесеш. Ще дойдеш до своя ум и веднага ще натиснеш бутончето, тихо и спокойно и ще кажеш: Моля! – Ще предадеш своята молба. Ти ще се намираш в същото положение, в каквото се намира един параход, изложен на голяма опасност в морето. Ти ще вземеш слушалката и по нея ще кажеш, че след четири–пет часа ще настане голяма авария и трябва да се изпрати помощ. И наистина помощта ще пристигне на време. Не е било случай в живота на човека (когато) той да е натиснал така бутона и да не е получил помощ. Щом е поискал помощ от провидението, той веднага е получавал. Някои хора не вярват на провидението, те вярват в активната човешка мисъл, те вярват в напредналия живот. – Аз пък съм против напредналия живот. – Защо? – Защото благото, което носи животът, не е в сегашния живот, който хората считат за напреднал. Според както е съградено нашето тяло, има много неща нехармонични. Питам: Кой от вас не е чувствувал онези противоречия, които се раждат във вашия ум, във вашия мозък? Понякога има такава голяма тъмнина в ума ви, че сте готови да извършите някакво престъпление. Един българин ми разправяше една своя опитност: До 45 години аз не исках да убия нито една муха, нито най-малката буболечица, радвах се на живота, на всички живи същества. Като дойдох до 45-годишна възраст, аз започнах да съжалявам за този живот, който съм минал, исках да открадна нещо, да се проявя (по-)грубо и взех да съжалявам за изгубените години, че не съм поживял за себе си, да си поправя живота, да си поправя положението.

В Америка, в града Бостон, дъщерята на един богат търговец се влюбила в един младеж и били готови да се женят. Като практични хора, бащата на тази мома изпраща портрета на нейния възлюбен, както портрета на своята дъщеря на един знаменит астролог с молба да се произнесе могат ли тия двама души да прекарат един добър живот. Астрологът веднага отговорил: По никой начин тези двама души не могат да се оженят. Тогава бащата повиква дъщеря си и ѝ казва: Аз изпратих портрета на твоя възлюбен до един знаменит астролог да се произнесе за него дали ще можете да карате един добър живот. Но той каза, че ако се ожените, той след две години ще те убие. Сега, ако ме слушаш, откажи се от твоя възлюбен. Аз нямам нищо против него, но въпросът е сериозен. Дъщерята казала на баща си: Ще те послушам! Тогава връщат годежа. След това този момък се оженил за друга, но след две години четат вестниците, че той убил жена си.

Сега мнозина искат да се оженят за някоя мома или за някой момък и считат за голямо нещастие, че не могат да се оженят. Аз вземам този пример като пример от живота. Съвременните хора мислят съвсем опаки

върху много неща от живота. Онези хора, които трябва да влязат в брак, в съобщение да образуват един дом, това нещо е предвидено от невидимия свят още отпреди хиляди години. Ако тази работа остане сега хората да я нареждат, тя е изгубена работа. Българите казват: Или се млад жени, или се млад калугери. Остане ли хората да те женят, тази работа е изгубена. Остарееш ли дяволът ще те жени. Не, жени се тогава, когато Бог те жени! А не се жени тогава, когато хората ще те женят. Когато хората женят човека, тогава дяволът го жени. Аз разглеждам този въпрос по друг начин. Казвам: Онази Любов, която свързва хората в едно и ги поставя в положение да се разбират, да работят заедно, това е Божествената Любов, Любовта, в която всеки е готов да направи за другия такива жертви, каквито е готов да направи за себе си. Това е истинската Любов! Това е при Божествената Любов, а при човешката любов, всеки се жени за свои изгоди.

Казвам: Този ред и порядък за нещата е временен. Най-първо ние трябва да знаем, че сме изпратени на земята да се научим да мислим. Първото нещо е, човек да придобие правата мисъл, защото всичко друго, което човек ще придобие, се обуславя от правата мисъл. Не че е лош животът, но без правата мисъл, пътят, по който вървим, ще ни донесе ред нещастия. Сега аз не искам да оставя във вас мисълта, че не сте на прав път, но казвам, че вие се намирате пред последната станция, дето трябва да изправите живота си. Всички вие се намирате на една нова станция, на един нов път. Вие се намирате пред едно ново предложение. Старият договор, който сте имали със старото си съдружие, се свършва вече. Сега трябва да направите един нов договор. Казвам: Не ходете по пътищата на вашия стар договор! Не ходете по пътищата на вашата стара мисъл! Ще кажете, че всички хора трябва да живеят или че всички хора живеят така. Не, погрешна е тази мисъл, всички хора не живеят така. Това, което виждаме на земята, е болница. Аз навсякъде виждам само болни хора. Всички хора, които мислят криво, са все болни хора. Всички хора, които (се) чувствуват зле, са все болни хора. Всички хора, които постъпват зле, това са все болни хора. Аз нямам нищо против това, но това са все болници, все болести, а болниците не са на място. За стария живот те са на мястото си, но в новия живот никакви болници не се търпят. След като седите три, четири, пет години в болницата и нямате вече с какво да плащате, ще ви кажат: Хайде, излезте вън! Ще ви изпъдят от болницата и ще ви заставят на сила да влезете в действителния живот, като влезе(те) в действителния живот какво ще правите? (Ще) работите.

Та за онези от вас, които искате удобства, казвам: Удобства има само в болницата. Ще лежите там по цели дни на гърба си, ще дойде лекарят, ще ви пипне пулса, ще ви прегледа очите, езика, ще ви насърчи, ще дойдат

после сестри милосърдни, ще ви услужат в това-онова, и после ще си излязат. Казвате: Удобства ли е това? – Казвам: Кое е по-хубаво – да отидете да работите или да лежите по цял ден бинтовани, да не можете да мръднете от леглото си, да дохождат лекари, да ви правят по няколко инжекции на ден и след като ви турят стотина инжекции, ще ви изпратят навън, ще кажат: От вас нищо не може да излезе, вие сте лош човек. След това ще отидете при един гадател да ви гледа на карти или на боб. Той ще хвърли картите, ще хвърли боба и ще почне да ви говори. Ако отидете при един астролог, той ще ви каже, че картите нищо не казват, че бобът нищо не казва, но планетите предсказват нещата. Всички гадатели имат едно чувство, с което чувствуват, че нещо има да стане и така предсказват, а за да маскират това чувство, те казват, че това било писано на картите, на боба или на планетите. Така предвиждат те нещата, което показва, че нещата са определени. И аз съм ясновидец и виждам нещата много обективно. Дойде при мене някой и ми казва: Хайде да ми предскажеш нещо. – Добре ще ти кажа. Ти имаш да плащаш сто полици. – От де знаеш? – От тях 50 полици са от 500 лева, а другите 50 от по 10 хиляди лева. А пък онези, които имат да вземат от тебе, са много лоши хора и ще те теглят под съд. Докато не се изплатиш, няма да мине. – Ами какво да правя? – Ще платиш дълговете си! Как мога да ги изплатя! – Аз ви давам този човек, той сам си е написал своето нещастие. Как да се изплатя? – Сега не мога да ти кажа. Ела друг път при мене, тогава ще ти препоръчам един друг нов начин, ще ти покажа един нов начин, по който да си платиш дълга. Този човек и досега още не се е явил при мене.

Казвам: Има един нов начин, по който човек лесно може да си плати дълговете, но той трябва да знае, той трябва да мисли право. Ако аз бях задлъжнял така, но имах една права мисъл, ето как бих постъпил. Тези, на които имам да давам по 500 лева, по някаква случайност всички заболяват от някаква епидемия. Тогава аз отивам да го посетя и го питам: Как така всички загазихте? – Не знаем какво стана, че всички в дома ни – и жената, и децата, и аз заболяхме. Не знаем какво да правим, пък и лекарите не могат да ни помогнат. – Аз имам едно лекарство в себе си, което може да ви помогне. – Дай ни тогава моля ти се от това лекарство. – Да, но то струва много скъпо. Всяка капка от него струва хиляда лева. Аз трябва да ви дам поне десет капки от него, за да ви помогне. Пък аз имам да ви давам десет хиляди лева и вместо дълга, ще ви дам десет капки от лекарството. – Нищо колко струва, дай ни десет капки да оздравеем. Давам им десет капки и всички оздравяват. Така ще посетя и втори, и трети от своите кредитори и като им се изплатя, те всички оздравяват. По този начин аз им ставам добър приятел и те казват: Благодарим, че този добър човек имаше да ни дава, та по този начин се излекувахме. И затова казвам: Всички хора трябва да бъдат умни, да мислят право. Това е разрешението на трудния въпрос в

живота. Без правата мисъл не може да се познае човешкото естество. Често аз говоря за Любовта, но Любовта не е това, което хората мислят за любов. Според мене щастливият живот изтича от Любовта, но Любовта не живее в живота, тя е извън живота. Любовта не е в разумния живот, тя се проявява чрез разумния живот. Тя е извън разумния живот. Любовта е една велика сила в света. Като дойде, тя само дава и си заминава. Така е по човешки казано. Тя никога няма да се върже с тебе. Като дойде при тебе, тя ще ти тури нещо в ръката и ще си замине. Тя е сила, с която нищо не се ограничава. Някой път вие искате да имате Любовта в себе си. Не, възползувайте се от благата на Любовта, без да искате да я задържите в себе си. Това е животът. Възползувайте се от Любовта. Тя е само един момент, който не може да се опази. Като дойде този момент, вие никога няма да го забравите. Какво нещо е посещението на Любовта, ще ви уподобя със следния разказ: Едно време един овчар направил една услуга на един старовременен цар. Един звяр нападнал царя и овчарят го избавил от този звяр. По някакво стечение на обстоятелствата този овчар бил осъден на смърт. Когато присъдата дошла за подпис при царя, царят казал: Спрете тази присъда и освободете овчаря да си върви. Вие не можете да осъдите този човек, понеже той спаси моя живот. Царят го прегръща, целува, взема го в двореца си, нагостява го и го пуща да си върви при стадото си. Така го освободил от бесилката. Такова нещо е Любовта. Тя го освобождава от бесилката и го праща да си върви при стадото. Като дойде Любовта, тя ще ви освободи от всички мъчнотии в живота ви и ще ви прати при своите. Сега и другите работи, които имаме в живота, и те са прави, но са временни. Сега се искат герои в света. Аз гледам всички хора, които са идвали при мене, постоянно се оплакват. Жените се оплакват от мъжете си, мъжете – от жените си, бащите – от синовете си, майките – от дъщерите си, учителите – от учениците си. Всеки е прав, но казвам си: Колко хора не могат да използуват условията на живота. Питам: Защо бащите се оплакват от синовете си? – Защото синът мяза точно на баща си. Защо майката се оплаква от дъщеря си? – Защото дъщерята мяза точно на майка си. Защо учителят се оплаква от учениците си? – Защото учениците мязат точно на учителя си. Ти можеш да бъдеш доволен само от един човек, който не мяза точно на тебе. А можеш да бъдеш недоволен от човек, който мяза на тебе. От такъв човек, ти не струваш хас. Представете си, че един учител написва едно стихотворение и го декламира. Ученикът казва: Чакай учителю, аз да декламирам! Учителят казва: Не виждаш ли, че аз декламирам? Обаче ученикът иска, бърза той да заключи работата. Учителят не може да обича такъв ученик. Когато учителят декламира едно стихо_икът декламира едно стихотворение, учителят трябва да слуша. Не могат двамата едновременно и двамата да декламират, и двамата да слушат. Когато човек върши едно престъпление, Любовта седи далеч, наблюдава, усмихва се, и вижда всички възможности,

които могат да го освободят. Докато правиш престъпление, Любовта следи, търси онези възможности, които могат да те освободят от (престъплението), последствията на това престъпление. Тя ни най-малко не се възмущава, но казва: Имам желание да помогна на еди-кого си. Ти мислиш как да уредиш живота си. Благодари, че Любовта мисли за тебе, как да уреди живота ти, а да остане на тебе, ти да го уредиш, тежко ти. Та, ако ние в живота си, ако не можем да мислим оптимистически, питам: Де е вашият Божествен Промисъл, за който говорите? – Ако в лицето на баща си, на майка си, на брата си и на сестра си, виждаш само един неприятел, тогава де остава човещината в света?

Та време е сега да се отворят сърцата ни, да бъдем признателни за големите възможности и блага, които ни се дават. Сега е време да се отворят сърцата ви, да благодарите за всички възможности и блага, които ви се дават, но не аз да ви накарам, не и други да ви накарат, но сами да сторите това. Това е Божественото у вас. Божественото трябва да заговори у вас. На сила не може. Нито мене искам да ме накарат насила да направя добро, нито искам другите да накарам насила да правят добро. Доброто насила не се прави.

Христос казва: „Аз съм живият хляб“. Но този хляб не може да се яде без Любов. Това е едно правило. Ти не можеш да ядеш живия хляб, ако нямаш Любов в себе си. Ако нямате Любов, той е неуловим. Има една американска книга, която носи заглавието „Писма от другия свят“. Между другото в едно от писмата е казано: Тук има голямо изобилие. Трапезите са пълни с ядене, и то богато ядене, но щом речеш да се приближиш, трапезите започват да се движат. Ето толкова години как сме тук, но още не можем да се вредим да ядем, постоянно сме гладни. Значи нещата без Любов постоянно се отдалечават. Таман дойде нещо да направиш, виждаш, че не става. Тъкмо си намислил някаква теория, и от нея нищо не излиза. Казвам: Онези неща, които трябва да оставят отпечатък на новата епоха, това са нещата на Любовта. Всички неща, които са без Любов, ще претърпят един крах. Това значи, че нещата в земния живот са преходни. Аз разбирам така земния живот, като преходен живот. И другите преди мене са го разбирали така. Земният живот е живот на безлюбие. И светът, в който живеем сега, е почти свят на безлюбие. И ако вие бяхте ясновидци, ако вашите очи бяха отворени, вие щяхте да чуете такива вопли и страдания, такива плачове, че всичко във вас щеше да се размърда. Вие щяхте да видите света в една черна краска, и навсякъде страдания, страдания, страдания! Вие гледате сега повърхностно на света. И благодарение на това, че слухът ви е (о)тъпен и очите ви не са развити, за да не чувате и да не виждате това, което става. Иначе вие не бихте могли да спите, щяхте да станете неврастени(ци). И сега в този свят на безлюбие,

(Любовта) иде да ви преобрази. Тя ще пусне своите динамически сили и ще хвърли всички замъртвели въглени. И Писанието казва: „Всички тия, които са в гробищата умрели, обезсърчени, разочаровани, с разбити надежди, за тях ще дойде живото слово, живият хляб и ще им каже: „Станете вие мъртвите от гроба, иде спасението за вас. Напуснете света на безлюбието!“. Това е новото учение, което сега иде в света. Хората трябва да използуват това учение. Казвате: Трябва да се обичаме! – Но как? – С любов не става. – Не всичко става с Любов. Аз не говоря за тази любов, която вие познавате, но за онази Любов, която иде сега в света. Тя иде да ни помогне. Тя е онзи момент, онзи подтик за добро, който ще ни тури в правата посока. За тази Любов говоря аз, не отвън, но отвътре. Велик момент е този момент на Любовта!

Този е живият хляб, който трябва да ядете с Любов. Ако вие не можете да обикнете вашата майка, вашия баща, вашите братя и сестри, аз не зная кой може тогава да ви помогне. Кого можете тогава да обичате? Ако вие не можете да обикнете вашите учители, вашите слуги, които помагат, аз не зная тогава кой може да ви помогне! Най-първо залюбете тези, които са ви били верни, които са ви служили, а след това ще вземете втората стъпка – ще се обърнете към онези, които са ви правили пакости. Това е последната работа вече, това е до враговете ви. Но най-първо намерете онези, които са ви били верни, на тях бъдете признателни, а после на вашите врагове.

Този е живият хляб, който е слязъл отгоре да подобри света. Така трябва да мислите всички. И светът сам по себе си после ще се уреди.

„Благословен Господ Бог наш“.
Тайна молитва.

18. неделна беседа от Учителя, държана на 10-ти февруари 1935 г.
София, Изгрев.

1935_02_13 Здравословното положение на човешката душа
лекция пред общия окултен клас

ЗДРАВОСЛОВНОТО ПОЛОЖЕНИЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША

„Добрата молитва"
Каква беше темата от миналата ви лекция? („Едно любовно писмо.")

Има две условия, когато не могат да се разберат любовните писма. Когато е много студено, когато имат много студ в тях. Или когато имат много жар.

Четоха се темите „Как се справям аз със съмнението". Прочете се темата „Питате ме дали ви обичам".

„Духът Божи"

В живота има два вида мъчнотии. Едните аз ги наричам механически, а другите - органически мъчнотии.

Ще прочета част от десета глава от Евангелието на Матей, от шестнайсети до трийсет и първи стих. Това, което ще ви чета, това не се отнася до обикновените хора. То се отнася до един, който е възлезнал вече в пътя на посвещението.

Погрешката, в която всички пропадат, е следната. Вие искате Христовото учение да се приложи за всички хора. При сегашните условия това е несъвместимо, каквото и да се говори. Като казвам, че Христовото учение трябва да се приложи между всички хора, трябва да разбираме онези хора, които са дошли, както се казва, до това място, че съзнанието им вече е станало готово за възприемане на истината. А истината е това, чрез което човек може да се освободи. Например вие още не сте свободни. Човек на земята се страхува. И вярващият, и невярващият имат известен страх, от който не са освободени. Има едно различие - онзи, който вярва, има по-малък страх, а който не вярва, има по-голям страх, но все пак имат нещо, от което трябва да се освобождават. Не са свободни. Някой казва: „Аз съм свободен." Това абсолютно не трябва да се разбира така. В сегашния ред хората търсят своето освобождаване по един външен начин - аз го наричам механическо освобождение. Ти имаш пари, ти механически си свободен от сиромашията. Нямаш пари - механически си заробен. Даже и най-учен да си, ще станеш прост, щом нямаш пари.

При сегашната култура и даже при сегашното разбиране много пъти свещеници, които влизат в църквата и следват в Духовната академия, като правят погрешка, пострадват. Много пъти някои свещеници за една служба пострадват. Те мислят, че свещеник е онзи, който знае как да изпълни службата си. Всеки чиновник, който добре служи на държавата, минава за добър чиновник. Значи неговият живот минава за осигурен. Но ти можеш добре да изпълняваш службата си, но това ни най-малко не показва, че можеш да влезеш в Царството Божие. И можеш да бъдеш най-добрият свещеник, но въпрос е дали ще влезеш в Царството Божие и въпрос е какво ще бъде твоето положение за в бъдеще. Аз това го наричам механическо освобождение. В органическо отношение имаме вътрешни лични мъчнотии. Механически са външни, а органически са вътрешни мъчнотии. Някой път човек има някое малко неразположение и не знае произхода им. Казва: „Не съм разположен." Щом не е разположен, той не иска да работи. Да кажем, че имаш едно малко съмнение. То се отнася до органическите мъчнотии. Поражда се идеята в тебе, дали Бог е обърнал внимание към тебе, или не. Това е органическа мъчнотия вътре, искаш Бог да обърне внимание. Този живот нито си го виждал, нито гласа си му чул - на този живот, а не за в бъдеще - а пък при това се мъчиш дали имаш ти Божието благословение, или не. Значи, ако имаш Божието благословение, вървял си по волята Му, вършил си волята Му. Щом нямаш Божието благословение, значи не си вършил волята Му. А пък въпреки това ти желаеш Бог да има благоволение към тебе. Това произтича от онзи момент, че когато имаш баща и ти направиш една погрешка към баща си, ти искаш той да не скъса своята бащинска връзка с тебе и казваш: „Най-после любовта на баща ми толкова слаба ли ще бъде, че да ме лиши от всички блага?" От чисто човешко гледище. Та при всичките терзания, през които минаваме, имаме доста човешки съображения и не може човек да се освободи от тях.

Някой казва: „Не се плаши." Лесна работа е това да се каже. Някой казва: „Избягвай мъчнотиите." Лесна работа е да се каже това. Една мъчнотия да я видиш, преди да е дошла в тебе. Щом налети в тебе една мъчнотия, как ще я избегнеш? Например налетиш на мечка, какво ще правиш? Може да имаш много теории да не налетяваш на мечка. Ще ви дам друг въпрос: защо човека го е страх от мечка? Много естествено, човекът е живял при мечките. Мечката е била едно време негов господар и сега човек се наплашил, и казва: „Старият господар." Има едно възпоменание в човека. Тази мечка е била господар. И това, от което те е страх, то е било твой господар и ти си му слугувал, и не си забравил този еврейски страх. Евреите, като живяха в Египет, наплашиха се от египтяните и четирийсет години Мойсей трябваше да ги води в пустинята, за да се освободят от еврейския страх.

Да кажем, че тебе не те е страх от змията. А пък това, от което не те е страх, ти си му бил господар. Това, от което те е страх, то е било твой господар. Значи за да се избавиш от страха, изискват се психологически съвсем други методи. Да допуснем, че ти си слуга при един господар, който е строг, лош, лъже човека на общо основание. В сегашния живот да вземем някой строг генерал, някой строг фелдфебел или строг учител. Ти ще изпълниш закона, но както и да изпълниш закона, той все ще ти намери някоя погрешка. Има учители, че както и да напише ученикът, учителят все ще намери да пише с червено мастило, ще намери една малка погрешка - не си турил запетайка, после погрешка има в местоименията, в глаголите, в техните времена някъде. Ако български пишеш, ще има едни мъчнотии, ако пишеш на английски, ще имаш други мъчнотии.

Някой може да обича музика, но казва: „Да напишеш нещо музикално, мъчна работа е това." Някой може да преподава по музика, но да направи една музикална тема, колко е мъчно да определиш времето. Например пее се една песен. Трябва да знаеш качествата на основните седем тона. Например вземете основния тон „до". Аз го наричам основното поле, откъдето ти започваш, най-ниското поле, на което ти се намираш. Ти ще започнеш да се качваш. После иде второто поле, третото, четвъртото, до седмото поле. Но не само една октава ще се качиш, но после ще се качиш още по-високо - във втората октава, в трета октава, в осмата октава. От онзи, който не разбира, от обикновения човек, не се изисква от него да пее, но от просветения човек се изисква. Когато аз разбирам за музика, разбирам, че просветеният трябва да пее. Какво ще караш рибата да пее? И да иска рибата да пее, не може. Какво ще я караш да пее? Тя е във водата вътре. Най-първо трябва да излезеш от известни състояния. Рибата се намира във водата вътре, какво ще пее? Тя казва: „Не ми е за пеене." Когато се говори за музика, и ние подразбираме едно специфично състояние. Трябва да разбирате това, за да си изясните работите. Вие мислите някой път, че да разбирате окултните науки, че знаете всичко. Какво знаете вие? Не да ви доказвам какво не знаете и какво не може да направите. Защото човек може да знае, и да не може да го направи.

Например да допуснем, че аз ви говоря върху изкуството. Мога да ви

разправям за рисуването, но трябва да зная да рисувам човешкото ухо. Колко мъчно да нарисуваш един нос, но това не е нос. Това не е нос още, това нищо не значи. Това са съвсем детински работи. На този нос трябва да му туриш основните качества на носа и трябва да знаеш как да ги туриш. Мъчно е това, понеже ти рисуваш на една плоскост. Ти като нарисуваш една книга, ние сме в света на двете измерения, а трябва да представите тяло с три измерения. Един нос е създаден от третото измерение, как ще го проектираш?

Например вие мислите, че онзи свят съществува, но колко мъчно и да си представиш оня свят, понеже в сравнение с онзи свят ние сме на земята в една плоскост. Нашият свят - отвсякъде отворен - ние го считаме, че е затворен. Например ти седиш в стаята си вечерно време, събличаш се и се обличаш. Погледнеш тавана, вратата и виждаш, че навсякъде е затворено, има завеси и прочее, и казваш: „Няма кой да ме гледа." И ти спокойно можеш да вършиш всичко. А пък в дадения случай има същества, които те гледат, а пък ти казваш, че е затворено. Изваждаш парите си и ги броиш и казваш: „Никой не ме вижда." А каквото преброиш, те го виждат. Ти извадиш едно скрито писмо и го четеш. И те го виждат. Та има същества, които виждат всичко това, което ти четеш. Даже най-потайните ни желания и мисли, всичко това оставя известни отпечатъци отвън и го четат. Скрити са нещата за по-нисши същества, които са по-ниско от нас. Те нищо не разбират. Но онези, които седят над нас, те ни разбират много добре, понеже те са минали по този път. И ние много мъчно можем да ги разберем. Мъчно е да ви се представят някои идеи, за които не сте готови.

Ще ви приведа един контраст. Представете си, че на една лекция вие сте гладни. Аз ви държа една реч. Към обед е вече и вие сте гладен, пукат ви ушите. Аз ви занимавам с една много важна лекция, но вие вече помирисвате яденето, което е някъде наготвено и почва едно малко движение. Аз ви разправям, а вие си казвате: „Да се свърши тази работа. Сега яденето." В дадения случай онази потребната храна е по-важна, отколкото речта, която държа.

Кои са основите на човешката свобода, на човешките права? Човешки права има само за посветения, а за непосветения няма никакви права. Правото търси кой? Аз, който имам майка, братя, баща, сестри, аз мога да търся права между тях. Имам дълг. А пък ти си слуга в дома, какви права търсиш? Могат да ти платят, но нямаш нищо друго. Вие сте като онзи слуга, но сте присвоили правото да казвате: „Аз имам право." Ти имаш правото да си вземеш парите и да си заминеш. Нямаш никакво право да вземеш дял.

Казвам, трябва ви едно дълбоко разбиране. Вие някой път се намирате в положението на слуги и казвате: „Нали аз съм чадо Божие." Ти дал ли си? Взел ли си? Какво нещо значи да бъдеш чадо Божие? Ти казваш: „Аз мисля за Бога." И слугата мисли за господаря си, но като мисли за господаря си, ни най-малко няма да стане негов син. Ти казваш: „Аз върша волята Му." Това нищо не значи още. И слугата върши волята, и синът върши волята на бащата, но единият - като върши волята на господаря си, а другият - като върши волята на баща си.

Та казвам, ние вземаме основни положения. Ние вземаме положението, че ти си син - имаш баща. А пък щом не си син, то е друго. Кое е по-добро, който има баща или който има господар? Който има баща, то е най-хубавото положение. След това иде да имаш господар. А пък някой казва: „И без господар може." Без господар, това е най-лошото положение. Баща ти ще се грижи за тебе, и господарят ти ще се грижи за тебе. А пък като нямаш господар, никой не се грижи за тебе, ти ще се грижиш сам. Знаете ли какво значи сам да се грижиш за себе си? Няма по-тежка работа от това сам да се грижи човек за всичко. Но в тази грижа ние включваме грижата на хиляди и милиони същества, които живеят и се грижат.

Ние живеем сега в един свят, не разбираме дълбоката философия и вследствие на тези разбирания ние влизаме в едно голямо вътрешно противоречие. Има една вътрешна тъга, която имат и други същества, много по-напреднали. Има една вътрешна тъга, неразположение. Повод няма. Да си болен, не си болен. Да ти е казал някой някоя обидна дума, не ти е казал. Да не те обичат, не е вярно, обичат те. Къща имаш, баща, майка, всичко имаш, а пък имаш неразположение. Как ще го обясниш? Турците казват: „Кефе кедер." Но това са състояния на онези напредналите души. Някой път питат някого: „Какво ти е?" „Кефе кедер." Неразположен си. Онзи ти казва: „Няма какво да му мислиш." Чудни са хората.

Вие се прозявате някой път, но не знаете какво нещо е прозявката, не знаете философията на прозявката. Или пък някой киха. Прозявката е архаически някакъв остатък у човека, едно неестествено положение. Като седиш и нямаш какво да правиш, прозявай се. Като мислиш, мислиш, и виждаш, че работите остават неразрешени, ти се прозяваш. Прозяваш се веднъж, дваж, триж, и или ще станеш да работиш, или ще отидеш да спиш. Някой път, след като се е събудил някой от сън, той се прозява, не знае какво да прави. Ти станеш сутринта, искаш да се молиш, и се прозяваш, молитвата ти не върви. С прозявка тази работа не става. Прозявката, това е едно неестествено състояние в човека. Кихането, и това е едно неестествено състояние. Всички онези положения, в които се

нарушава вътрешната хармония на живота, са неестествени. Вметнати положения са те, от които човек трябва да се очисти.

Та казвам, при сегашното състояние, след като сте слушали много лекции, някой казва така: „Човек трябва да има морал."

МОРАЛ

Какво разбирате вие под думата морал? Има едно съвпадение. „Мор" на английски значи „повече", а на турски „ал" значи „вземай". Значи „морал" - „вземай повече". Някой казва: „Той няма морал", значи - не знае какво да взема. „М" е съставена от две „л". „Л", турена два пъти, става „м". В латинската азбука „м" е направено от две „у". Тяхното „v" е нашето „л" обърнато. [...] И нашето „л", обърнато нагоре, е тяхното „v". А буквата „v" в мистическата наука, както се пише, е едно противоречие. „V" има в рогата на козела. Едно противоречие е то. А пък щом се пише като българското „л", тогава има друго значение.

Думата „любов" започва с буквата „л". Буквата „л", обърната с върха нагоре, показва единството на двата принципа. Що е любов? Обединение на живота. Значи щом се обедини разумното в човека, щом човек мисли и чувства правилно, тези два принципа се обединяват, и това обединение е за да служат на общ принцип. Това е правилото на любовта. Що е любов? Това, което обединява чувствата и мисълта на човека в една посока. Това направление в дадения случай ние наричаме едно любовно направление.

В българската дума „любов" втората буква е „ю". „Ю" в началото има отвесна линийка, която по-рано е била i. Това е онзи Божествен принцип. То съществува и в английската, и в латинската азбука. Една линия отвесна, с точка отгоре, ни показва Божествения принцип. Втората част на „ю" е „о". Това са условията вече, при които любовта може да се прояви. Това върви геометрически по един естествен път. Тази чертичка, която свързва „i" с „о", това са противоречия, човешкото, което свързва условията. Извън човешкия живот противоречия не съществуват. Самият човек при сегашните условия е противоречив. Тази чертичка (i-o), тази чертичка е противоречие. Едно упорито същество е човекът. Такова упорито същество, каквото светът не е виждал досега.

По-добър език от геометрията няма. И човек първоначално е построен геометрически. Това е езикът на невидимия свят.

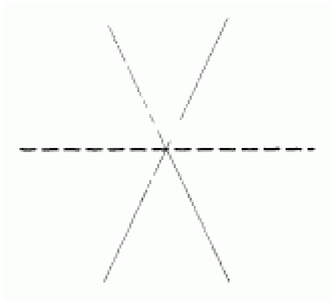

Значи в латинската азбука „v“ означава слизане. В славянската азбука „л“ означава обратния процес, процес на възлизането. Това става перспективно гледане на въпроса. При закона на слизането „v“ е обърнато с върха надолу, а при закона на възлизането „л“ е обърнато нагоре с върха - ние сме се обърнали в своето движение. Когато две линии геометрически ги пресичат, то горната част е френското „в“, а долната е българското „л“. В латинския език както се пише, „l“, за нас е българското „е“ - по същия начин пишем „е“, само че в по-малка форма.

Аз не искам сега да ви обясня причините. За мен са ясни тези неща, как са минали геометрически те форми. Това е начин на съзнанието. Така както е направена латинската азбука, вземе те например „р“. Това на български е „р“, а на латински е „п“, а пък българското „н“ е латинското „n“. Българската буква „т“ у латинците е „m“. Това са сега външни знаци.

Искам да ви кажа, че най-красивият език е геометрическият език. Геометрията е най-старинният език. Посветените, когато искат да говорят, всички пишат с геометрически форми и всяка форма си има свое съдържание, посока на движение.

Графологически, когато един човек пише българската буква „л“, аз вече го зная какъв човек е той. За мене е важно да зная дали са сплотени неговите чувства, или не. Може буквата „л“ да се пише така. Това „л“ ще покаже основното състояние, в което се намира човек. Човек, като пише, той изучава своите вътрешни състояния. Защото често във вас стават вътрешни промени, за които човек хабер няма. Хубаво е да изучаваш почерка си, да видиш как пишеш българското „л“. Всеки от вас да изучава своя почерк и тогава ще имате една ясна представа за себе си и ще откриете някои състояния във вас.

Сега може да дадете почерка си на някой графолог и той по почерка ще открие някои вътрешни ваши черти. Тези, които се занимават с графология, при латиницата обръщат внимание как се пише френското „t”. Те обръщат внимание къде се слага напречната чертичка, дали се пише горе, по средата или по-долу. Същото е и при буквата на латинското „m”. То може да се напише така, но може да се напише и така, че двата върха да бъдат еднакво големи. А може да го напишете така, че единият връх да е по-голям, а другият - по-нисък, а може първият да е по-нисък, а другият - по-висок.

Какво означават тези неща? Това ще ви разправя, понеже е вече открито. Когато първият крак или първият връх на „м” е по-висок, а вторият е по-нисък, ти казваш, когато пишеш на приятел: „Аз мисля за себе си, и после за тебе. А защо да мисля първо за себе си, то е друг въпрос.” Не е лошо, че човек мисли за себе си. Той казва така: „Имайте предвид, че в сегашното ви състояние, в което се намирате, каквото и да ви говоря, аз никой път няма да пожертвам своите интереси за твоите. Ще ти помогна, но не разчитай, че ще пожертвам своите интереси за твоите. Това никога няма да го направя. Мога да направя нещо за тебе, но натурата ми е такава, че не мога да пожертвам своите интереси.” Ако е религиозен човек, той иска да каже: „Имай предвид, че аз своите убеждения не мога да изменя.” Ако пиша на жена, ако пиша на мома или момък или ако пиша на Господа, или ако пиша на дете, в дадения случай всеки един ще има една основна идея. Някой пише: „Ние искаме да жертваме всичко за Бога.” Да жертваме всичко за Бога - да, но не и за хората.

Но казвам, Христос се пожертва. Христос не се пожертва за хората, Той се пожертва за Бога. Ти казваш, Христос се пожертва за тебе. Това е второстепенно. Христос казва: „Отец Ми Ме е пратил и Аз дойдох да изпълня волята Му.” А ти казваш след две хиляди години: „Христос за мен умря.” Той умря за Бога, а пък второстепенното е, че Неговата смърт косвено засяга и тебе. То е друг въпрос. А пък ти казваш: „Христос за мен умря.”

Сега тълкувателите ще кажат: „Знаете ли, че Христос за тебе умря.” Казвам, там е жалкото. Той не говори истината. Той иска да ме убеди, че Христос за тебе умря, следователно ти не трябва да грешиш и трябва да се обърнеш към Бога. Аз поставям въпроса другояче сега. Поставям въпроса

така. Аз давам друго тълкуване и казвам: „Христос е бил син Божи и Той е умрял, за да се изпълни волята на Бога.” Това показва Неговото синовно отношение, което е имал. Ние казваме: „Аз имам синовно отношение към Бога.” Ако Христос е умрял, за да изпълни волята Му, и ако аз имам синовно отношение, следователно и аз трябва да бъда готов да умра.” За кого? „За Бога. За да изпълня волята Му.” Можем да кажем така: „Христос умря за тебе, и ти трябва да умреш за Христа.” Някой път за вярата да те разпнат на кръст и ти да умреш. Лесно се казва: „Аз ще умра за Христа.” Аз съм чувал - мнозина умират за Христа, без да умират.

Един американски проповедник много пъти събирал пари и отишъл в една богата църква – там имало много големи богаташи, които били стиснати, не давали. Проповедникът държал своята проповед, че трябва да бъдат щедри за мисионерската работа и трябва пари, за да се печатат книги. Богаташът казал: „Не е необходимо това. Разбойникът, без да дава пари, се спасил.” Онзи проповедник му казал: „Той беше един умиращ разбойник, нямаше условия какво да дава. А пък ти си сега един жив разбойник.” С умиращите по-лесно човек може да се справи, отколкото с живите разбойници. Живите разбойници сме ние. Що е разбойничество? Ти не искаш да изпълниш волята на Бога, така както я разбираш. Това вече е разбойничество. Разбойник е човек, който не се подчинява на закона и при .и каквото иска. Ние седим в живота, който Бог ни дал, и искаме да правим това, каквото ние искаме. Можем да го направим, но последствията са лоши. Всеки един, който има съзнание, да изпълнява волята Божия, така както я разбира. Никой не може да изпълни волята Божия, така като я разбира, а всеки ще я изпълни така, както Той я разбира. Дотолкова, доколкото човек може да разбере волята Божия, и да я изпълни. Защото, ако не може да я разбере, той няма да я изпълни.

Ти ще ядеш толкова, колкото си гладен. Никога не се пресищай. Не гладът определя. Като вземеш първата хапка, не вземай последната хапка, от която да се преситиш. Това е едно неестествено положение. Най-малко прекъсни десет-петнайсет хапки преди да се наядеш. Яж, докато си гладен. Изпълни нещо, докато имаш едно вътрешно подбуждане, и щом нямаш вътрешно подбуждане, не го прави. Ти не си го проучил.

Някой път казваме: „Да направим това, онова”, но нямаме вътрешно побуждение и нямаме ясна представа как да го направим.

Колко положения има в миналата лекция? Каква беше миналата лекция? (Любовта е здравословното състояние на душата.) Когато ние се боим от любовта, това здравословно състояние ли е? Тази любов, от която ние се боим, има един неестествен примес. Значи любовта най-първо трябва да

обедини в самия човек неговите мисли и чувства, и след това ще се роди неговата постъпка. Само при обединението на човешките мисли и чувства ще се роди една права постъпка. Значи дълго време човек трябва да живее в любовта, в това естествено положение, за да намери себе си. И в любовта именно човек ще се опознае. Без любовта той ще бъде в едно болезнено състояние. Следователно целият му живот ще бъде разхвърлян. Какво разбирате вие под думите „животът е разхвърлян"? Разхвърляните неща не са построени на своите места, и нещата са турени там, дето не трябва - няма никаква връзка.

Сега се говори за живота. Когато говорим за любовта, трябва да знаем, че любовта е едно положение на посветените. Любовта не е за всички хора, любовта е само за посветените. Те я разбират. А пък другите хора имат само сянката на любовта. Чудят се хората, че любовта на земята е кратковременна. Че тя е за посветените. В света на посветените, тя е естественото здравословно състояние на душата. А пък в света, в такъв един свят, както земята, тя много рядко се проявява и после изчезва. Тогава тя е сянка на живота. И казват, че любовта не съществува. Тук не съществува. Да. Идването на Христа е, за да влязат хората в пътя на любовта, тоест в това здравословното състояние. За да можем да обикнем хората, Бог създаде семейството -баща, майка, братя, сестри, и като обичаш тези видимите форми, ти ще се научиш да манипулираш със законите на любовта. Имаш един син, и той утре умре. Къде отиде той? Човек, който е в тялото си, е като водата, която е в чашата. Но излееш водата, и тя се погълне в земята. И един милион години да чакаш, тази вода няма да се върне. Тази вода ще се върне ли в чашата? Няма да се върне. В света има едно противоречие. И след сто, двеста хиляди години или милиони години има едно съчетание такова, че тази вода ще бъде пак в тази чаша. Това е моето разбиране. И сега вие седите и сте отделени един от друг и казваш: „Този не мога да го търпя." Турете две чаши на масата отдалечени, и те не могат да се търпят. Едната чаша казва на другата: „Аз не мога да я търпя, да се махне!" Кое е онова, което ние не можем да го търпим? Вие трябва да си отговорите сами на този въпрос. Някой път човек и себе си не може да търпи, не само че хората не може да търпи, но и себе си не може да търпи. Имаш известни състояния, които не можеш да търпиш и не знаеш как да се отървеш от тях. Натрупали са се някои лоши състояния и не можеш да се освободиш от тях, и тогава какво ще правиш? Сега да ви представя в преносен смисъл въпроса. Представете си, че вие носите една отлична бяла дреха. Искате тази дреха да бъде чиста. Има закон, че дрехата не трябва да има никакво петно. Представете си, че един ден вие се облечете с вашите хубави бели дрехи и излезете вън. Честолюбив сте. И една птица, която хвърчи, цвъкне отгоре ти, и твоите бели дрехи се оцапат. Върнеш се, мъчно се чистят сега. Върнете се с оцапаните дрехи. Вие не сте поискали това, не

сте го чакали, от невиделица е дошло това отгоре. Трябва да имате омбрела, или чадър, че като видиш птицата, да туриш омбрелата и нечистотията да падне на омбрелата. Това е морал. Морал значи да имаш омбрела, че като видите птицата, да турите омбрелата, че да събереш нечистотията.

Има известни положения, които не можем да си ги обясним Ти казваш: „Направил съм погрешка." Не си я направил, съществува тая погрешка, направена е тази погрешка. Не си ти причината. Слабостта е била там - като се накичите с вашите бели дрехи, вие сте били крайно тщеславни, искате да се покажете на света. Тогава тези птици ще дойдат и ще ви оцапат дрехите. Ти, като излезеш със своята чиста дреха, ще туриш отгоре една скръбна обикновена дреха и няма да се обличаш със своята бяла дреха. Чистотата ще бъде отвътре, а не отвън. Ние на земята не можем да бъдем чисти. Нито по чувство, нито по мисъл не можем да бъдем чисти. Виждаш, че някой човек се самоубива, виждаш, че някой човек извършва престъпление. Четеш във вестниците, че някой е извършил престъпление. Така се опетнява човекът. Като се върнеш вечерно време, главата ти е напълнена със сума нечистотии. Трябва да седнеш и да очистиш ума си от всички непотребни мисли и тъжби.

Допуснете, че вие сте един учител. Залегнала е в ума ви мисълта, че тези ученици лъжат. Или да допуснем, че вие сте господар и залегнала е в тебе мисълта, че твоите слуги те крадат. А пък факт няма налице. И пуснал си четири-пет детектива да ги хванат. При такова състояние ти не можеш да бъдеш чист.

Та казвам сега, при условията на живота ние сега се намираме в най-големи противоречия. Вие се намирате при най-големите противоречия и трябва да знаете как да се справите с тях. Вие например седите и сте нещастен, че баща ви не ви обича, че майка ви не ви обича, че жена ви не ви обича. Утре мъжът като си замине за другия свят, жената няма вече да го обича. Това е временно. Ти казваш: „В онзи свят ще се познаваме ли?" Няма да се познавате в онзи свят. Да ви познавам в онзи свят, че десет пъти сте ме излъгали ли, че десет пъти сте ми изневерили ли? Ние пренасяме нещата в другия свят. Ние сме в света на противоречията - в една болница. Тези положения, които влизат в обикновения живот, там не съществуват. В една болница ще ви съблекат голи, сестрите ще ви съблекат и няма да бъде вашата воля - ще ви събличат, ще ви измият и ще ви облекат. Пък когато сте здрави, вие сами се събличате и обличате. И вашата голота никой няма да вижда. Щом вашата голота виждат другите, вие не сте здрав човек.

Адам беше гол в рая, понеже не разбираше. Той не беше в любовта. Че не

беше в любовта, се вижда от това, че той престъпи Божия закон. Ако любовта ги управляваше, нито Адам, нито Ева щяха да съгрешат. Любовта не беше здравословното състояние на тяхната душа, нищо повече. И Писанието казва, че бяха голи. А човек, който има любов, той е облечен - това е здравословното състояние на човека.

Може да остане мисълта: „Какво да правим ние?” Няма какво да правим. Напиши ти главната буква „М” и виж как я пишеш. И после напиши главната буква „Л” и виж как я пишеш. После виж как пишеш главна буква „Р”, и после - малката буква „р”. И като пишеш буквите, като пишеш азбуката, ти ще намериш какво е твоето състояние. Ти трябва да имаш ясна представа. Всеки ден трябва да знаеш до каква степен си дошъл, до какви възможности си дошъл, каква е степента на онова, което ти можеш да пожертваш на другите хора, доколко ти можеш да обичаш Бога, доколко сърцето ти може да бъде изпълнено с Неговата любов, доколко умът ти може да бъде зает с Божията любов, доколко силите си можеш да впрегнеш на работа.

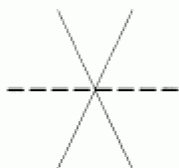

Нали има три неща - първо да възлюбиш Бога с всичкия си ум, сърце, душа и сила. Силата е вече в изпълнението. Второ - да възлюбиш ближния си като себе си. Това, което можеш да направиш и за другите. Тази черта през средата показва едно неестествено положение. Тази хоризонтална черта показва неестественото противоречие, което съществува в гъстата материя. Тази хоризонтална плоскост показва, че има две противоречия. Онези, които слизат отгоре, искат да я пробият, като дойдат до нея, искат да влязат в гъстата материя. Този знак, който е много разширен горе, ще се стесни и ще бъде много тесен долу. А пък тези, които идат отдолу, те, като минават през плоскостта, ще имат друго противоречие. Едни, които слизат, ще се ограничават, като слизат от тази плоскост на по-гъста материя. А други, като се качват нагоре от плоскостта, отдолу нагоре, ще се освобождават.

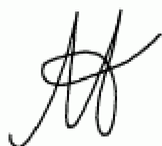

Пресечната на главната буква „М” с напречна черта е същата хоризонтална

черта. Този, който пише така, иска да каже: „Най-първо аз имам да уреждам своите интереси, своите работи, и след това другите работи. Аз мисля дотолкова за тебе, колкото да мога да уредя своите работи.” Аз те обичам дотолкова, доколкото мога чрез това да уредя своите работи. Тази напречна черта това показва. А той си мисли, че тази напречна черта показва благородство, а пък това е егоизъм от единия до другия край. Това е правилно геометрично тълкуване. Аз разглеждам нещата от друго гледище. Разглеждам живота по отношение на Божествения живот, за да видя има ли известно несъответствие между моя живот и Божествения живот. Божественият живот е една идея, която трябва да се постигне, и трябва да се работи дълго време за това. И ако вие не разбирате закона, вие постоянно се безпокоите. Ще кажете: „Това не съм постигнал, онова не съм постигнал.” Постижението в живота не става така лесно. Това постижение е възможно само при следното условие. Писанието казва: „Аз ще изпратя Духа Си и Той ще ви научи.” А това изпращане на Духа, това е благоволението на Бога. Използвайте ония условия, които Бог е създал за тебе. Не искай повече. Използвай тия положения, които съществуват вече. Ако сегашното, което ни е дадено, ако го използваме, тогава можем да използваме и бъдещите положения, ако сме готови за тях. Ако сегашните положения не можем да ги използваме, тогава и другите постижения не можем да ги използваме.

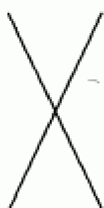

Та най-първо вие имате да се борите с известни мъчнотии. Две желания има - едно желание да влезнете в света и другото желание да излезете вън от света. Първото желание е да използвате самия свят. Едното желание е всички да излезете навън. И туй е право. При първото желание, като влезнете в света, искате да използвате света. А пък трябва да знаете, че и светът иска да ви използва. И тогава се намирате в едно противоречие. Щом влезнете в света, ще се запознаете с хората, ще използвате света и светът ще ви използва. В сегашния порядък, който е установен, вие ще живеете в него, както някои наематели живеят в някоя къща. Тази къща има определена височина, широчина. Не можеш да я ремонтираш, ще я приемеш такава, каквато си е. И след това, като забогатееш след една-две години, ще намериш по-хубава къща. И след като забогатееш още повече, ще преминеш в друга, още по-хубава къща. Та сега като наематели ще минавате от една къща в друга, докато си създадете сами своя къща. Това

значи да живеем добре. Ние искаме да живеем добре, но при сегашните условия невъзможно е да живеем добре, както трябва, понеже живеем в чужди къщи. Тогава ще използваме тези чужди жилища разумно.

Изпейте сега някоя песен, която никак не сте пели наскоро.

„Киамет зену"

Трябват ви някои практически правила за сегашния живот. Човек ще си остане такъв, какъвто си е. Никак не може да се измени човек. Промяната, която ще стане с човека, то е чисто Божествен процес. Ние ще се видоизменим в нещо. Една малка промяна ще стане, но това видоизменение, което очаквате, нито ние можем да го направим, нито външните условия могат да го направят. Това, дето хората наричат, че ще се изменят, това е една геометрическа перспектива в геометрията. Например, както ще ме гледате вие в лицето или отстрани, това е само положение на гледане. Аз съм се изменил само външно. Човек ще си остане такъв, какъвто си е. И ако някой мисли, че ще се измени - не. Човек не може да се измени така доброволно, той не може да се измени. Може да се измени, но то е един Божествен процес вътре в него. Да се роди съвършено отново. Но при обикновеното положение аз говоря, че човек ще си остане такъв, какъвто си е.

Аз гледам музикантите - има голямо честолюбие между тях. Какъв ли не шум се вдига между тях за някой си въпрос, за някой такт, за някое си силно или слабо време. Хубаво. Кое е хубавото време в музиката. Кое е силно време? Да кажем „любов" как ще го пеете? Я, Олге, изпей думата „любов". (Олга изпя: „Бог е любов".)

Някой пее думите: „Не знаеш ли ти, че аз те обичам?" (Учителят изпя тези думи много високо и след това ги изпя с много нисък глас.)

Човек, за да може правилно да пее, не трябва да се безпокои. Вниманието на човека може да е разпокъсано. Да допуснем, че искам да ви кажа, че ви обичам, но за да ви покажа, че ви обичам, мога да ви го кажа. Но и без да ви кажа, пак мога да може да ви кажа, че ви обичам. Например идвам при вас и ви подарявам една хубава книжка, която вие сте чакали с години. Това е обич. И пиша на книгата: „На моя обичен приятел." И свършен е въпросът.

Пишеш едно писмо: „Аз ви обичам и съм готов да направя всичко заради вас, да се жертвам за вас и да ви бъда верен докрай." Могат да се говорят тези работи, аз ги наричам дребни работи. Хубаво е да се турят в една

гозба червен пипер, черен пипер, лук, но това са външни процеси. Досега вие се познавате много малко. Вие си познавате само вашите външни дрехи. Вие носите един кожух. Този кожух не може да го оставите, понеже вън има 40, 50, 60 градуса студ. И аз не мога да ви познавам - носите кожух. Как ще го хвърлите? Щом хвърлите този кожух, ще отидете на онзи свят.

Като казвам, че не може да се измените, аз разбирам следното - понеже условията не позволяват да се измените. Ако времето отвън стане топло, 25-30 градуса топлина, вие ще хвърлите кожуха и вашите лице, ръце ще се виждат. А пък се стегнете в кожуха. С това подразбирам следното. При условията, при които сега живеем, невъзможно е да се изменим външно, понеже условията са толкова трудни, че не можеш да хвърлиш кожуха си. Аз давам това само за обяснение.

А пък като дойде Божественото, тогава е възможно. Тогава ще стане. Както цветето, което се разцъфтява от пъпката. Като дойде Божественото, тогава са възможни нещата. Това не трябва да ви служи като обезсърчение, а за едно насърчение. Вие мислите, че нямате кожуси. Имате кожуси. Като срещнеш някой човек, кажи си: „Много се радвам на кожуха ти, и аз го нося. И като стане по-топло, ще го хвърля." Не се заблуждавайте от външната привидност.

Сега аз изключвам морализирането. Някой казва: „Мисля, че онзи е по-добър, а този е по-лош." Това са относителни неща, да кажеш, че човек е по-добър или по-лош. За мен може да е много лош, а пък за друг може да е много добър." Някой казва: „Онзи не ми дава, много лош е." А пък за друг човек казваш: „Този ми дава, много е добър." Един учител пише двойка на един ученик и казва: „Този е много лош." Учителят пише на ученика шесторка и казва: „Този е много добър." Това са относителни работи. И между вас - същите правила. Някоя сестра отишла при някого, отнесли се добре и казва за нея: „Много добра е сестрата." Някой човек минал край тебе неглиже и ти казваш: „Съвсем се изменил той." Вие сте като малките деца, за малките работи си изменяте разположението. Ти казваш: „Онзи не ме поздрави." Онзи ще ти каже: „Ще ме извините. Вън има 45 градуса студ, толкова е студено, че като си отворя устата, ще замръзне устата ми."

Сега вие искате да кажете: „Ние сме окултисти, ние сме чада Божии. Десет години сме в Школата." И казвате какво е казал Учителят. Че вие например още не знаете. Например вие казвате: „Днес Учителят е неразположен." Казвам: „Има 100 градуса студ." Или аз те срещам - ти си неразположен, имаш 120 градуса студ има. Измерим температурата - имаш 120 градуса студ. Пращам ти подарък още един кожух. Така

разбирам аз, докато излезем от сегашните условия.

При сегашните условия, не създавайте неприятности и нещастия на нашия сегашен живот, понеже ние имаме повече нещастие, отколкото трябва. Ако можем да се поосвободим малко тук - добре, но ако не можем, ще благодарим и ще чакаме един ден по-добрите условя. Оптимистично трябва да гледате на работите. Механическият живот изисква сега тези условия. И те са нужни на всинца ни, без разлика на просветени и непросветени. Само че просветеният знае.

„Отче наш”

Двадесета лекция на Общия окултен клас
13 февруари 1935 г., сряда, 5 часа
София – Изгрев

Книги:
* Здравословното положение на човешката душа
Ако говоря (Общ окултен клас. Четиринадесета година (1934–1935). Том I. София, 2003)
21 беседи от 26 септември 1934 г. до 20 февруари 1935 г.
Начало: 05:00
Пасаж: Матей 10:16–31

1935_02_17 Страданието – път към Любовта
утринно слово

ПЪТ КЪМ ЛЮБОВТА

Размишление.

Ще прочета 2 глава от Еклисиаст.

В прочетената глава Соломон изнася пред света две огледала: в едното огледало се оглежда всеки човек поотделно, а в другото - цялото човечество. Това, което Соломон някога е описал, днес го опитват всички хора поотделно, както и цялото човечество. Значи, днес Соломон е навсякъде. С други думи казано: философията на Соломон и до днес още се шири по целия свят. В тази глава Соломон описва живота си и страданията, които имал като цар. Всеки човек минава през страдания. Някои хора познават страданията на Соломон, други са кандидати за тях, а трети едва влизат в живота, готвят се да работят, да използват условията и благата, които светът им предлага и не подозират, какви мъчнотии, страдания и разочарования ги очакват.

"И наслаждавай се с благо; и ето, и то е суета". (- 1 ст.). Младият, който едва влиза в живота, иска да се наслаждава от неговите блага, но като опита наслаждението, казва: И това е суета. Младият войник, който не е влизал още в сражение, тръгва за бойното поле накичен, добре стегнат, препасан с пушка - гордо пристъпва. влезе ли в боя, опита ли куршумите, търколи ли се веднъж на земята, изгубва вече своята напетост и самоувереност. Който не е страдал, лесно говори за атаки и за победи; който е страдал, повече мълчи и мисли. Войникът, който е опитал свойствата на куршумите и на гранатите, като влезе в окопа, свие се и кротува. Младият го пита: Защо си толкова страхлив? - Скоро ще разбереш. И наистина, като чуе свиренето на куршумите и гранатите около себе си, той моментално се сгушва, скрива се в окопа. Докато не е раняван, войникът е смел, въодушевен, мисли, че ще направи нещо. Щом го ранят, главата му увисва надолу и като Соломон, казва: "Суета на суетите, всичко е суета". Така казва и старият човек, който се е вкиснал вече. Като се огледа надясно-наляво и види, че цял е потънал в рани, казва: Доста вече смелост! Сега ще стоя настрана, далеч от куршумите.

"Рекох за смеха: лудост е; и за веселбата: Що ползва тя?" (-2 ст.).

"И помислих в сърцето си: Да веселя плътта си с вино, когато още сърцето ми се упражняваше в мъдростта и да удържа безумието, доде видя, кое е доброто за човеческите синове, да ги правят под небето през всичките

дни на живота си". (- 3 ст.). - Всичко това Соломон е преживял, понеже му било наложено от Провидението. Той бил окултен ученик, вследствие на което му дали да разреши известни задачи. Някои задачи той разреши правилно, но някои - не можа. Обаче, той остави своите ценни опитности, от които човечеството може да се ползва и до днес. Соломон описва и своите страдания и разочарования, през които минават и сегашните хора. Някои хора искат да опишат страданията си, но така ги преувеличават, като че ли няма по-големи от техните страдания. Като погледнете лицата им, виждате, че са закръглени, пълнички, като месечина. При това, казват, че не са видели бял ден в живота си. Те говорят с хиперболи. Не може човек да е страдал много и на лицето му да няма отпечатък. И Соломон е страдал, но лицето му било закръглено, нямало печата на страданията. Той имал на разположение много певци и певици, но въпреки това, пак бил недоволен. Имал много жени, но пак бил недоволен.

Често се казва, че някой мъж търси жените, иска да има много жени. Казват още, че някоя жена търси мъжете, иска да има много мъже около себе си. Който не мисли право, той се спира върху външната страна на въпроса и започва да гледа с лошо око на такъв мъж и на такава жена. Всъщност, въпросът е поставен другояче. Многото жени подразбират много желания, а многото мъже - много мисли. Следователно, жената е отражение на човешките желания, а мъжът - на човешките мисли. Искаш ли да имаш много жени, ти си човек на много желания. Искаш ли да имаш много мъже, ти си човек на много и разнообразни мисли. Ето защо, когато човек не мисли право, това показва, че не е влязъл в живота на страданията и не го разбира. Когато влезе в тази област на живота, човек започва вече да мисли и да чувствува. Щом започне да мисли, да чувствува и да желае, страданията непременно ще го посетят. - Не може ли без страдания? - Може, но не трябва да мислиш, да чувствуваш и да желаеш. Докато човек мисли, чувствува и желае, страданията неизбежно ще го следват. Където са страданията, там са и радостите, като естествена смяна на положението. Понякога страданията идват като резултат на кривите възгледи на човека. Някой човек купува овце, говеда, с цел да се размножат, за да се осигури той. Обаче, не излиза така. Купува овце и говеда, но едно след друго те умират и вместо да се осигури, той изгубва и това, което има.

Един български овчар, голям безверник, често казвал на другарите си, че не вярва в Бога и в Неговата помощ. Ако не разчита на себе си, на никого не може да разчита. Той постоянно купувал овце, докато ги докарал до две хиляди. - Ще видите, казвал той на приятелите си, че от мене зависи моето благосъстояние. Достатъчно е половината от овцете ми да имат малки, за да забогатея. Богатството ми е в ръцете. Така се разговарял с другарите си и небрежно стрелял във въздуха, срещу Господа, чието съществуване не

признавал. Един ден между овцете му се явила някаква болест, от която всички умрели. Силно разгневен, той ги нахвърлял една по една в един дълбок кладенец и напуснал родното си село. След време един от приятелите му го срещнал и го запитал: Какво постигна със замерването си срещу Бога? И ние можем да попитаме: Какво постигна този смел българин с отричането на Първата Причина в живота?

Мнозина не успяват в живота си, защото мислят като българския овчар. Щом се натъкнат на някоя светла мисъл и възвишено чувство, те гръмват три пъти срещу тях, отричат ги с една дума: Глупава работа е това! Глупава работа е, но овцете им една след друга измират, т.е. лишават се от благото, което носят светлите мисли и благородни чувства. Не е лошото там. Човек може да прави погрешки, но трябва да ги изправя. По този начин той се учи и самовъзпитава. И Соломон правеше погрешки, но не могъл всички да изправи. Той сам не се ползвал от своите опитности. Когато се яви в него едно желание, той си взе една жена. Като не разбра, какво се крие в това желание, каза: С една жена човек не може да бъде щастлив. С други думи казано: с едно желание човек не може да бъде щастлив. Затова той си взе още една жена. Неразбрал себе си, не придобил опитност, той взе и трета, четвърта, пета жена, докато увеличи броя им толкова много, че се натъкна на големи противоречия. Един ден той каза: Не мога да се справям с тези жени, не мога да се грижа повече за тях. Защо трябва той да се грижи за тях? Всяка жена ще се грижи за себе си. Да имаш много желания, това е все едно, да носиш чувал на гърба си, в който всеки ден прибавяш по един килограм. Докато чувалът тежи два, три, пет, десет килограма, както и да е, лесно се носи. Обаче, когато теглото му стигне до сто килограма, ти се отчайваш и казваш: Не мога повече да го нося, тежи много, кола нямам, слуги нямам - отказвам се от него. - Кой те заставя да носиш този тежък чувал на гърба си? - Трябва да се живее. Ако не е чувалът, гладен ще умра. Природата е показала на човека, че и с малко може да живее. Достатъчно е да носиш три килограма на гърба си, т.е. в стомаха си. Имаш ли три килограма храна за стомаха си дневно, това е достатъчно - повече не ти трябва. Държиш ли в ума си мисълта, че трябва да носиш на гърба си чувал, тежък сто килограма, скоро ще капитулираш. Повече от три килограма тежест не носете. Това е най-многото, с което умът и сърцето могат да се натоварят.

Повечето от съвременните хора минават за млади. - Защо? - Защото не са изучавали силата на човешките мисли, чувства и желания, да познават тяхното мощно влияние върху човека. Има случаи, когато една мисъл е по-опасна от куршум. Той ще те засегне някъде, ще мине и замине през тебе и няма да остане следа. В душата ти, в психиката ти, обаче, горчивата мисъл или горчивата дума може да произведе такъв ефект, че с години не можеш

да се освободиш от нея. Който не разбира смисъла на горчивите мисли и чувства, постоянно се пита, защо са допуснати в живота. За да съществуват и да се допускат, все има някакво основание. Защо българите сами развалят чешмите си? Виждате някъде една хубава чешма, с красиво корито, направено от хубав камък. Който мине покрай чешмата, ще се наведе да пие вода, ще се полюбува малко и после ще каже: Я да опитам, мога ли да наостря брадвата си на това корито. Днес един наточи брадвата си, утре - друг, докато най-после коритото се изхаби и чешмата изгуби красотата си. - Защо става това? - Защото в самия човек има нещо необработено. Кой как мине покрай чешмата, спира се и казва: Чудно нещо, как се развали хубавата чешма! Чешмата сама не се разваля - хората са я развалили.

Какво правят съвременните хора? - Всеки ден те точат брадвата си върху своя мозък, върху своето сърце и после се чудят, защо нервната им система е разстроена, защо кръвообръщението им не е правилно. Много естествено. Те сами развалят нервната си система, а после се запитват, защо другите хора имат здрава нервна система. Чувате някой да казва за себе си, че от него нищо няма да излезе. Днес си каже така, утре си каже така, докато един ден се сбъдне казаното - от него нищо не излиза. От една страна, желае да излезе нещо добро от него, а от друга - сам си противодейства. Желаеш ли да постигнеш нещо хубаво, дръж в себе си положителна мисъл. Не точи брадвата си върху своя мозък и своето сърце. - Ама не мога да се въздържам! - Това е друг въпрос. Защо не можеш да се въздържаш? Значи, стъпил си върху наклонена плоскост и обувките ти се хлъзгат. При това положение и най-големият юнак не може да издържи. Обаче, ако и най-слабият стъпи на равна плоскост, ще издържи, няма да се хлъзне. Докато няма пет пари в джоба си, човек е тих и спокоен, с никого не се кара, на никого не се сърди - няма отношения с хората. Щом внесе 100-200 хиляди лева в банката, веднага започва да се интересува от хората, от банките. Той иска да знае, какво е положението на банката, да не би по някакъв начин да фалира. Като имаш пари, ще влезеш в отношение с този - с онзи, докато един ден се скараш с тях. Какво е станало с тебе? Подхлъзнал си се. - Ама без пари не може да се живее. - Това е друг въпрос.

Казвате: Не може ли човек да има пари и да не се безпокои? - При днешните условия това е невъзможно. Не може човек да има красива дъщеря и да не се безпокои за нея. Този момък я погледнал, онзи я погледнал, докато някой я задигне. При това, не е безразлично на бащата, какви момци поглеждат към дъщеря му. Ако момъкът е угледен, красив, както и да е; ако е някой простак, глупав, бащата непременно ще се безпокои и няма да бъде доволен. Питам: Как може да бъде спокоен

мъжът, чиято жена е млада и красива? Този мъж я погледнал, онзи я погледнал, трети пък се докоснал до дрехата й. Мъжът й веднага изважда революер, иска обяснение, как смее той да се докосва до дрехата на жена му. Някой взел от някого сто-двеста лева назаем и не му ги върнал. Как си позволил този човек да го ощети! Какъв живот можете да очаквате при такова разбиране на хората? В това отношение Соломон беше по-мъдър от много хора, които днес минават за умни. Той никога не извади револвера си, да убива, но си постави задача, да наблюдава хората, как живеят. Той си бе изработил особена философия и казвал: Ако някой се опита да се докосне до жена ми, ще взема втора; ако и нея докосне, ще взема трета. Така той имал 300 жени и 600 наложници. По този начин той искал да се освободи от ревността. Като забелязвал, че ревнува една жена, той взимал втора; ако и нея ревнува, взимал трета. Но и при това положение не могъл да се справи с ревността. Един ден той срещнал една млада, красива мома, в която се влюбил, но тя го пренебрегнала. Той не могъл да понесе този отказ, вследствие на което изпаднал в голямо противоречие и казал: "Суета на суетите, всичко е суета". С отказването й животът му се обезсмислил. Целият труд, който положил за царството си, всичко, което до това време направил, се обезсмислило. Той разбрал, че освен любовта, нищо друго няма смисъл. Съвременните хора страдат и се питат, защо идват страданията. - Много естествено, отказано им е нещо. Виждате, че някой се вкиснал, неразположен е. - Защо? - Някой мъж или жена отказала да му даде нещо. Помнете: Любовта с празни работи не се занимава, любовни писма не пише, скръбни не утешава. Като види, че някой страда, тя духне около него и си заминава. С едно духане тя разгонва скръбта. Като срещне някой гладен човек, тя му оставя един хляб и си заминава. Гладният взима хляба и казва: Добре, че ми остави хляб, да задоволя глада си, но защо не остана при мене, да ми каже нещо? Любовта няма свободно време. За един хляб, който струва пет лева, тя няма време да се спира, да му разправя, че го обича, че се грижи за него и т.н. В дадения случай гладният се нуждае от хляб. Щом задоволи глада си, тогава може да става въпрос за разговор, но това е второстепенна работа. Любовта ще го срещне друг път, когато няма нужда от хляб и ще се спре при него, да му говори за други работи. - Ама защо никой човек не ми казва, че ме обича? - Да ти разправя човек, колко те обича, това са залъгвания. Любовта не си служи със залъгвания. Залъгваш човека, когато искаш да вземеш нещо от него или да го използваш. Не прави ли човек същото и с коня си? Когато иска да се качи на коня си, той го изважда от обора и започва да го тупа по гърба, да му казва, че го харесва. Щом тури седлото и се качи на коня, той го удря с шпорите си и тръгва на път. Като се върне от работа, конникът слиза от коня си, дава му малко храна и пак го затваря в обора. С това любовта му към коня се свършва. Желаете ли и вие такава любов?

Всички хора търсят любовта, но не са доволни, ако им се даде любов, каквато конникът дава на своя кон. - Защо не сте доволни от такава любов? - Защото била свързана с мъчения. Тогава, за да не се мъчи, конят трябва да бъде слаб, изнемощял, да лежи по цели дни в обора. Но конят не желае това. Той предпочита да носи господаря си, но да бъде здрав, силен, угоен. Щом е здрав, конникът го възсяда и му казва: Хайде, ще вървиш с мене в широкия свят, да опитваме благата на живота. Аз ще ям хубави храни, а на тебе ще давам зоб. Ще кажете, че положението на коня е тежко. Когато господарят го гледа добре, не е тежко положението му. - Какво представлява конят? - Вашето тяло. Вие впрягате тялото си на работа и се радвате, когато сте здрави, силни, можете да свършите нещо полезно. Умът е конникът, който се справя със своя кон. Има ли нещо лошо в това? Радвайте се, че имате ум, който управлява тялото и се грижи за него. Всеки ден умът възсяда тялото, кара го да работи и след като свърши определената работа за деня, дава му храна и го оставя да си почине.

Това са образи, които имат отношение към самия живот. Вие трябва да разбирате тези образи правилно, да се ползвате от тях, както Соломон се ползвал от своите опитности. От преживяванията си на физическия свят, той вади заключения за духовния и вижда, че земният живот е временен и преходен. Всеки човек минава през опитностите на Соломон, т.е. през страданията и радостите. Каквото и да прави, той не може да ги избегне. Като минава през страдания и радости, човек трябва да ги разбира. Скърбите продължават живота. Ето защо, без скърби и страдания човешкият живот щеше да бъде по-тежък и по-къс, отколкото е в действителност. Значи, страданията са спасителен път за човека. Без тях той щеше да се намира на такъв опасен път, какъвто не може да си представи. Дойдете ли до страданията, не ги избягвайте, но кажете, както българинът казва: "Ела зло, че без тебе по зло". Страданията са за предпочитане пред мъчнотиите и нещастията. Те носят нечувани блага за човека. Ако Христос не пострада и Той, и човечеството щяха да се лишат от благата на живота. Даже голямото страдание е за предпочитане пред малкото мъчение. Страданието е път, който води човека към спасение. Мъчнотията обаче се подчинява на други закони. Мъчението води човека към безизходен път, а страданието - към спасение. Следователно, попаднете ли в безизходния път на мъчението, молете се да дойде страданието, да ви избави от този път. Как ще гледате тогава на страданието? Като на благо, което освобождава човека. Ще кажете, че страданията ви са големи. Радвайте се и на големите, и на малките страдания. На всеки човек се дават страдания, според степента на неговото развитие. Колкото по-големи са страданията на човека и може да ги издържа, толкова и умът му е по-добре развит. Страданието показва степента на човешката интелигентност. Колкото повече страда човек,

толкова по-интелигентен е той. Значи, между интелигентността и страданието има известно съотношение. Страданието се явява като признак на човешката интелигентност. То се увеличава пропорционално с интелигентността, т.е. с развиването на човешкия ум. Днес човечеството страда повече, отколкото в миналото, защото е по-развито в умствено отношение. Колкото повече се развива човечеството, толкова повече се увеличават страданията му.

В една от главите на Откровението се говори за небесните жители, които били облечени с бели дрехи. - Защо са облечени с бели дрехи? - Защото са минали през страдания. Значи, скърбите и страданията избелват човека, т.е. обличат го в бели дрехи. Като минава през страдания, човек развива ума си и започва да разбира смисъла на живота. Каквото и да правите, никой не може да избегне страданията. Като знаете това, не трябва да се обезсърчавате. Пътят на страданията е неизбежен; всеки сам трябва да го извърви и то пеш, без никакви превозни средства. И да ви помогне някой, пак на вас предстои минаването на този път. Както и да ви се помогне, никой не може да влезе в дълбочината на страданията ви. Затова, именно, някой се оплаква, че хората не влизат в положението му. Защо ще влязат, да се удавят ли? Достатъчно е, ако някой ви подаде ръката си, но да изисквате, заедно с вас да влезе в дълбочините на морето, това не е право. Или пък, как можете да изисквате съчувствие от човек, който спи? Той е заспал дълбоко, за никого и за нищо не мисли. Ето защо, благодарете и за най-малката помощ, която хората ви дават. Благодарете и за страданията, които ви са дадени, понеже те носят известни блага за душата ви.

Помнете: няма живо същество на земята, което да не страда повече или по-малко. На всеки човек са дадени толкова страдания, колкото може да понесе. Великите хора понасят велики страдания. Ще кажете, че Христос беше велик, носеше големи страдания, но по едно време не можа да ги издържи и хвърли кръста си на земята. - Кога бащата хвърля кръста от гърба си? - Когато иска да даде добър урок на децата си. Докато са още малки и несъзнателни, той ги носи на гърба си. Когато пораснат, те започват да мислят свободно, но ядат и пият и продължават да седят на гърба на баща си. Последният спира на пътя и захвърля кръста настрана. Слаб ли е бащата? Не е слаб, но той иска да им покаже, че пътят, по който вървят, не е прав. От този урок разумните деца веднага се стряскат, съзнанието им се пробужда и те тръгват в правия път. Неразумните деца, обаче, заспиват по- дълбоко, отколкото по-рано и остават на средата на пътя. Те не са готови за съзнателен живот, но и бащата не е длъжен да ги носи цял живот на гърба си. И Христос, Който се пожертвува от любов за човечеството, не е длъжен да носи на гърба си неразумните хора, които мислят само за ядене и пиене. Съвременните хора се нуждаят от

страдания. Който страда и носи разумно страданията си, той е герой; който не иска да страда и постоянно се оплаква от страданията си, той е страхливец. Защо трябва да се оплаква човек от страданията си? Който страда, човек става. Без страдания няма развитие. Страданието е път за освобождаване, за спасение. Този път е определен само за човека, а не и за животните. Обаче, като живеят между хората, понякога и животните страдат заедно с тях.

Едно се иска от вас: да не преувеличавате страданията си, да мислите, че съдбата ви е непоносима, че Провидението е по-жестоко към вас, отколкото към другите. Това е криво заключение. Ще каже някой, че не е видял бял ден в живота си. Това не е вярно. Не се самозаблуждавайте. Като живее, човек минава през различни състояния, през радости и страдания. Следователно, колкото по-големи страдания минава човек, толкова по-големи са радостите му; колкото по-малки са страданията му, толкова по-малки са и радостите. И обратно: големите радости се сменят с големи страдания, а малките радости - с малки страдания. Когато някой казва, че не е видял бял ден в живота си, това се дължи на факта, че по естество човек помни повече злините, отколкото добрините. Например, ако някой приятел ви направи сто добрини и едно зло, вие забравяте стоте добрини, а помните пакостта, която ви е причинил само един път. Защо не приемете, че пакостта е случайност? Колкото и да е добър човек, все ще се случи поне един път да причини зло или пакост на някого.

Един млад господар се разгневил на слугата си и в гнева си го замерил с камък. Обаче, слугата бил далеч от него и той не могъл да го улучи. Вместо слугата си, той ударил жена си, която била скрита в двора някъде, между дърветата. Значи, без да иска, той ударил жена си с камък. Това се случва често в живота на хората - вместо неприятеля си да удариш приятеля си; понякога камъкът, с който замервате неприятеля си, пада върху вас. Като не успява в живота си, човек се разочарова, минава през опитностите на Соломон и казва: "Суета на суетите, всичко е суета".

Соломон казва: "Понеже Бог дава на угодния пред него человек мъдрост и знание, и радост, а на грешния дава да се труди, за да притуря и да трупа, за да ги даде на угодния пред Бога. И то е суета и угнетение на Духа". (- 26 ст.). Значи, Соломон мисли, че Бог дава на мъдрия възможност да придобива знание, мъдрост и радост, а на грешния определя да се труди, да копае и да трупа. Той намира, че и това е суета и угнетение на Духа. Според Соломон излиза, че това, което се случва на мъдрия, случва се и на безумния. Това е повърхностно разбиране. Не е вярно, че в живота на мъдрия и на безумния се случват едни и същи неща.

Ще ви предам накратко една приказка, в която се говори за слизането на Бога на земята, между хората. Бог често слушал да се говори за живота на хората и решил сам да слезе на земята, да види, какво правят те. За тази цел Той взел със себе си един млад момък да го придружава. Като вървели известно време, те стигнали до едно пасбище, където пасли говеда. Бог ожаднял и помолил говедаря, да покаже, къде има извор, да пие вода. Говедарят свирил с кавала си и вместо отговор, посочил с крака си направлението, където се намирал изворът. Момъкът казал: Чудно нещо, какъв мързелив говедар, не пожела да се мръдне от мястото си, но с крака си ни посочи мястото на извора. Като задоволили жаждата си, те продължили пътя си нагоре и навлезли в една гора. Тук те срещнали една млада, красива мома, която носела на гърба си вързоп дръвчета. - Виждаш ли тази мома? - казал Господ на момъка, решил съм да я дам на говедаря. - Възможно ли е това нещо? - запитал учудено момъкът. След това двамата пътника влезли в едно село. На края на селото те потропали на вратата на една къща, от която излязъл един сърдит, недоволен селянин и извикал: Нямаме място за пътници! Те потропали на съседната къща. Веднага насреща им се показала спретната, добра домакиня, която ги поканила в стаята си. Тя била бедна, скромна вдовица. Веднага издоила единствената си крава, сварила мляко и ги нагостила. Пътниците пренощували в дома на вдовицата и на сутринта продължили пътя си. Времето било облачно, мъгливо. На края на селото видели един вълк. Господ казал на момъка: Ще изпратя този вълк да изяде кравата на вдовицата. - Това ми се вижда още по-чудно и неразбрано, отговорил момъкът. По-нататък те намерили едно гърне, пълно със златни монети. - Ще дам гърнето на богатия и сърдит домакин, който не ни прие в дома си. - Защо? Това са неразбрани неща. Най-после Бог завел момъка в една долина и го накарал да пие от водата, която текла там. Момъкът се навел и започнал да пие, но веднага се отдръпнал с отвращение. - Какво има, защо се отдалечаваш от водата? - Горчива е, не може да се пие. Жаден съм, но не мога да пия тази вода. - Навсякъде ли е такава? - Да, в долината водата е навсякъде горчива. - Моля ти се, заведи ме някъде, където водата е сладка и приятна за пиене. Бог го завел на едно специално място, където живели само добри и благородни хора. Те могли сами да трансформират водата, за да не я пият горчива. - Кое е това място? - запитал момъкът. - Раят. Следователно, мястото на долината, където водата е горчива, е адът на земята. Мястото пък, чрез което се проявява Божията Любов и Разумност, е раят - високото място в света. Най-после Бог добавил: Лошото място, т.е. ада, със своите богатства, оставам на разположение на богатия домакин, който не ни прие в дома си. Хубавото място, т.е. рая, давам на бедната вдовица, да подобри живота си.

И тъй правилното разрешаване на въпросите се заключава в разбиране на закона на страданието. Който разбира закона на страданието, ще

придобие благата на живота. Който не разбира страданието, ще се натъква на противоречията в живота. Не е лесно човек да разбере страданията. Това не става изведнъж. Не се пресилвайте да разберете всичко изведнъж. Ако искате преждевременно да разберете нещата, ще изпаднете в заблуждения, от които мъчно можете да се освободите. Вие ще се движите между два свята: светът на добрите и светът на лошите същества. Добрите същества ще ви внушават добри мисли, лошите същества - лоши мисли и вие ще се движите между контрастни състояния. Някога ще мислите, че от вас може да излезе много нещо, че всичко можете да направите. Някога ще мислите, че от вас нищо не може да излезе. И едното не е вярно, и другото не е вярно. Вярно е, че като работите, от вас може да излезе нещо. Оставете съществата във вас сами да се борят, докато се споразумеят, без да взимате страната на едните или на другите. И тъй, единственият път за влизане на човека в света на любовта е пътят на страданието. Първата половина от пътя, който посветеният трябва да извърви, е страданието; втората половина на пътя е любовта. Докато дойде до втората половина на пътя си, само от време на време, посветеният ще вижда един малък проблясък на пътя си, който ще раздира тъмнината, която неизбежно трябва да мине. Този проблясък се дължи на лъчите на любовта. Светлината ту се явява, ту изчезва, но заставя човека да се стреми и да се надява. Той очаква деня, когато любовта ще се прояви в своята пълнота. Тогава само ще разбере, какво нещо е животът на любовта. Влезе ли в този живот, всички противоречия ще изчезнат от пътя му. Но, докато дойде до любовта, противоречията неизбежно ще го следват и той постоянно ще се пита, защо това става така, а не иначе. Докато е на земята, човек постоянно се пита, защо на мене дават по-малко хляб, по-малко вода, а на други дават повече. Ако влезе във водата, той не може да пита, защо на мене дават по-малко вода, а на други - повече. Рибите, малки или големи, имат еднакво количество вода на разположение. Там не става спор за водата. Ако влезе в духовния свят, човек не може да спори, защо на него дават по-малко хляб, а на други - повече. Там храната е друга. Следователно, който иска да избегне противоречията на земята, трябва да я напусне. Докато е на земята, ще не ще, трябва да се примири с мисълта, че ще минава през противоречия.

Следователно, стремете се към пътя на любовта, където противоречия не съществуват. Както рибите не се борят за водата, така и душите, които живеят в света на любовта, не се натъкват на противоречия. Докато е вън от любовта, човек неизбежно ще следва пътя на закона, който включва противоречията, мъчнотиите и страданията. - Как може човек да се освободи от законите на физическия свят? - Като приеме закона на любовта и го изпълни. Някои мислят, че са влезли в любовта. Питам: страдаш ли? - Страдам. - Щом страдаш, ти не си влязъл още в пътя на

любовта. Може да чувствуваш любовта, но още не си свързан с нея. Човек може от време на време да се качва в онзи свят, да зърне, какво става там и пак да слезе, но съзнанието му не е готово още да приложи любовта. Някой говори за любовта, а същевременно се безпокои. - Защо? - Защото е извън нея. - Ами ще умра! - Щом си вън от любовта, непременно ще умреш. Ако си в любовта, няма да умреш. Любовта изключва смъртта от своите предели. - Сам съм в живота си. - Щом си сам, ти си в пътя на страданието. Радвай се, че си дошъл до страданието, защото отиваш вече към любовта. Любовта пресича пътя на страданието: ту влиза, ту излиза от него, като образува крива линия. Използвайте най-малките проблясъци на любовта, за да си обясните противоречията. Ще кажете, че на млади години сте имали любов, а сега сте я изгубили. Това е невъзможно. Любовта не се губи. Това, което наричате любов, не е истинска любов. Това са чувствувания, настроения, разположения, но не и любов. Любещият и на младини, и на старини има любов.

Един стар дядо вървял по пътя и пред него се изпречил един голям трап. Засилил се да го прескочи и паднал в трапа. Като мислел, че някой го е видял, той казал гласно: какви трапове прескачах на младини! Но сега, изгубих силите си. Като се огледал натук-натам и разбрал, че никой не го е видял, че няма човек около него, казал си: Какъвто бях на младини, такъв съм и на старини.

Ние пък казваме и гласно и в себе си: Какъвто е човек на младини, такъв е и на старини. Ако на младини е бил разумен и на старини трябва да бъде разумен. Ако на младини е имал любов и на старини трябва да има. Положителното остава положително и отрицателното - отрицателно. Невъзможно е положителното да се превърне в отрицателно, а отрицателното - в положително. Добрият човек е всякога добър, а лошият - всякога е лош. С други думи казано: в човека са вложени известни възможности, които чакат времето да се проявят. Трябва да цъкнете една клечка кибрит, за да се запали огънят, който носите в себе си. Възможностите се крият в дървата, а не в кибрита. Значи и на младини, и на старини човек е един и същ, но чакал е времето си, да прояви своите възможности. На старини всички дървета, които са вложени в човека, ще се запалят и той ще се прояви. Това не значи, че като е вече стар, той се е изменил. Старият има възможност да прояви всичко, което носи в себе си от младини, но в никой случай не може да прояви това, което не е вложено в него. Това, което е вложено в душата на човека, рано или късно, трябва да се прояви. Колкото по-дълго време живее на земята, той все повече ще се проявява, но нищо ново няма да прояви, т.е. той не може да прояви нищо повече от това, което носи в себе си. Всеки ще се убеди в тези думи. Като знаете това, обработвайте дарбите и способностите, които са вложени във

вас и не очаквайте да дойде нещо наготово в живота ви.

Работете върху себе си и помнете, че човек не може да се развива и проявява без участието на Божията благодат и Неговата светлина и топлина. Ето защо, човек трябва да се стреми към любовта, която носи условия за развиване на човешките дарби и способности. Казано е в Писанието: "Ще изпратя Духа си". Без Божия Дух няма напредък, няма развитие. - Как ще се изяви Божият Дух? - Чрез хората. Следователно, не мислете, че човек сам може да постигне всичко. Хората идват в негова помощ, да развие и прояви добродетелите си. Хората са условия, чрез които се проявяват Божествената светлина и топлина. Затова, именно, никога не пренебрегвайте не само хората, вашите ближни, но и най-малките същества около вас. Не мислете, че нямате нужда от тях. Всичко, което Бог е създал и на което обръща внимание и вие трябва да го зачитате. Видите ли едно дърво, не го отминавайте, не мислете, че стоите по-високо от него. Ако му обърнете внимание, тогава само стоите по-високо от него. Всяка мисъл, всяко чувство, колкото и да са малки, които се проявяват чрез вас, или чрез ближните ви, трябва да се зачитат. В тях се крие нещо Божествено. Само по този начин ще дойдете до новото разбиране на страданията и на радостите, каквото имал апостол Павел, който казва: "Ще се похваля със страданията си".

Сега и на вас желая, да се похвалите със страданията си, както се похвалил апостол Павел. Досега, колкото хора съм срещал, всички искат да се освободят от страданията. На мнозина, които се оплакват от страданията, съм казвал, че те още не са страдали, едва започват да страдат. Те хванали само едното краче на страданието, а то има много крачета. Те мислят, че животът им е пълен със страдания. Досега аз не съм си позволил да се моля на Бога да ми отнеме страданията. Щом за себе си не съм се молил и за вас няма да се моля. - Защо? - Не искам да ви лиша от благото, което страданието носи в себе си. Благодарете за страданията, които разумният свят ви дава, но сами никога не си създавайте излишни и ненужни страдания. Човек се изпитва чрез страданията. Те са пробният камък за изпитване силата и характера на човека. Който издържа на страданията, той е силен човек. Не може ли да издържа, той е слаб, безхарактерен човек. Христос казва: "Който не вдигне кръста си и ме последва, не е достоен за мене". Кръстът подразбира страданията. Следователно, който не понесе страданията си и не тръгне след мене, той не може да наследи вечния живот.

Вдигнете кръста си и благодарете на Бога, че ви е удостоил със страдания. За да станете велики хора, да се наричате чада Божии, вие трябва да минете през страданията, като път към Любовта. Друг път към Любовта,

освен страданията, не съществува. Влезете ли в областта на страданията, трябва да вървите докрай. Дойдете ли последната крачка, пред вас се разкрива хоризонта на Любовта и вие влизате в новия живот, като граждани на новото царство - царството на Любовта.

Проявеният Дух в Любовта, проявеният Дух в Мъдростта, проявеният Дух в Истината носи всичките блага на живота, на Единния, Вечния Бог, извор на всички блага, в Когото всичко се обединява.

17. Утринно Слово от Учителя, държано на 17 февруари 1935 г.
София. – Изгрев.

Книги:
* Страданието – път към Любовта
Ценната дума (Утринни Слова. Четвърта година (1934–1935). София, 2004)
30 беседи от 7 октомври 1934 г. до 15 септември 1935 г.
* Път към Любовта
Ценната дума (София, 1998)
26 беседи от 3 февруари 1935 г. до 15 септември 1935 г.
Начало: 05:00
В началото:
* Пасаж: Еклисиаст 2
* Песен „Бог е Любов“
В края:
*

1935_02_17 Бъдете прочее разумни
неделна беседа

БЪДЕТЕ ПРОЧЕЕ РАЗУМНИ!

Отче наш.

„Ще се развеселя“.

Ще прочета няколко стиха от десета глава, от евангелието на Матея, 16-ти стих.

Духът Божи.

„Бъдете прочее разумни като змиите и незлобливи като гълъбите!“

Бъдете прочее разумни! В природата съществуват три положения. Първата предпоставка, това е материалната страна, съчетанията, които са органически постижения, а разумните постижения, това е разумността. Има знания, които са общи за всички, има знания, които са само за някой, а има и специфични знания. Когато някой професор преподава лекции в някой университет, казват, че това е специфично знание, което разбират само някои. Следователно, училищата се съграждат не за всички, а само за онези, които искат да учат и които са способни. Училището не е място за неспособните. За неспособните е нивата, ралото, чукът и т. н. Не че не са неспособни изобщо, но мястото на неспособните не е за училището, той трябва да поеме по-лека работа. За кого се създава една концертна зала? – Тя не се създава за публиката, но се създава за онези, които ще дойдат да свирят и да пеят, или за онези автори, които ще пишат нещо хубаво. А що се отнася до слушателите, тези, които ще си платят, те са преходни, те ще дойдат само да слушат. Така трябва да се разбират нещата. В живота ние намираме, че нещата не са създадени така, както трябва. Понякога седите и критикувате, че нещата не са така, както вие ги схващате. Това е вашата материална предпоставка, това е начало на знанието. Защо е така, вие нищо не можете да разберете, вдигате само раменете си. Светът не е населен само с българи, нито само с англичани, нито само с французи, нито само с германци, нито само с японци. Светът е населен с толкова вида хора, че разни чешити има в света. Всички могат да спорят за кого е създадена земята. – Това е философски въпрос. Дали е създадена земята, това е въпрос преди всичко. Писал един човек – Моисей, че земята била създадена от Бога. Така разбирал, така писал. Ще кажете, че Бог е говорил на Моисея. Ще направя едно малко възражение. Мойсей казал например: „Око за око, и зъб за зъб“. Обаче Христос е казал: „Ако те ударят по едната страна, дай и другата“. – Как ще примирите тези противоречия? При това Христос е казал: „ Ако ти вземат връхната дреха, дай и долнята“. На друго място е казал: „Не си отмъщавайте на враговете, но любете враговете си“.

Питам: Как ще примирите всички тези противоречия? Кой от двамата е прав? – Всеки, който е говорил, на времето си е прав. Мойсей е говорил на евреите според тогавашното еврейско схващане. Той говорил на децата – нищо повече. Христос пък говореше на по-възрастните и им говореше с притчи. Хората в негово време не бяха учени, за това им говореше с притчи и те казваха: Какво иска да ни каже с тия притчи? Това, което Христос говори, навремето си не се приложи. Той не дойде да проповядва едно учение, което може да се приложи. И как ще се приложи?

„Бъдете прочее разумни“. Защо? – Защото вашата работа е много сериозна. Мнозина от вас има да ядат дърво до общо разпореждане. Така е казано на наш език. Но да се върнем на реалната страна на живота, която трябва да разбирате. Има в живота неразбирани неща, които всякога ще останат неразбрани. Вземете например, две тела се привличат, две се отблъскват. Има няколко теории за обяснение на това нещо. Например, силните неща помежду си се отблъскват, и слабо, и слабо пак се отблъскват. Силно със слабо се привличат. Значи има две възможности. Обаче и две силни неща могат да се привличат, и две слаби неща могат да се привличат. А от друга страна и едно слабо, и едно силно могат да се привличат. Следователно, при сегашните условия на живота, имате отношение 1 към 2. Значи, възможността да се прояви Любовта е 1:2. Имате две отблъсквания и едно привличание. Следователно, по отношение на Любовта, всякога ще свършвате с дефицит, а по отношение на борчовете винаги ще свършвате с едно уравновесение, с един баланс, с един излишък в бюджета. Такъв е законът в природата. Ето и в химията, винаги съществува едно средно между киселината и основата. Всяка киселина се привлича от една основа и всяка основа се привлича от една киселина. И като резултат на това действие се получават солите. Сега, какви изводи могат да се направят от това? – Много изводи могат да се направят. Вие можете да съедините една основа с една киселина и да получите отличен резултат, а можете да съедините една киселина с една основа и да създадете цяло нещастие за хората. Следователно, в сегашното развитие, хората са влезли в една област на неустойчивите съединения, според както се наричат в химията. Ето защо при всяка стъпка в живота си, човек трябва да мисли какви съчетания ще стават между неговите мисли и чувства, за да знае какъв резултат ще се получи. Резултатът, това са постъпките на човека, а в химията това са солите. Желанията, чувствата на човека, това са основите, а мислите, това са киселините в химията. Така аз виждам: Мисълта е киселината, желанията са основата, а постъпките, това е солта. Какво можете да кажете на това отгоре? – Това са изводи, които не спадат към материалните предпоставки. Те спадат само между органическите и разумните постижения. Само един разумен човек може да мисли така. Иначе, как ще обясним ние противоречията между хората?

Как ще обясним омразата, или как ще обясним завистта, или убийството между хората? Вие можете да дадете каквото и да е обяснение на тези неща, но трябва да се даде едно психологическо обяснение. Какво е например кражбата или какво е лъжата. Лъжата е един резултат. Тя е една постъпка. Лъжата върви по женска линия. Тя не (е) момче, но момиче и то младо момиче на около 12 години, пък и толкова хитра и дяволита, че на всякого може да замотае главата. Това е вече фигура на речта. Ето какво разбирам като казвам, че лъжата върви по женска линия. В лъжата преобладава повече сол, отколкото киселина. Следователно, когато се даде надмощие на киселината в човека, ражда се лъжата. Когато преобладават киселините над основите, ражда се смелостта. Следователно в смелите хора киселините имат надмощие. Може някой от вас да каже, че това не им е ясно. Какво да им правя като не им е ясно? – Ще кажете да им го обясня. Не може и да ви го обясня. Има неща, които не могат да се обяснят, Те трябва да се направят. Минава един господин и стражарят му казва: Господине, минете отдясно, отдясно трябва да се върви по улицата. – Защо? – Такива са разпорежданията. – Ама аз искам да мина от тази страна. Тогава стражарят му зашива две плесници и той минава от дясната страна. Това било разпореждането на стражаря. – Ама защо ме биеш? – Защото не изпълняваш закона на лявото и на дясното движение. Давам ти една плесница да знаеш, като отиваш да вървиш отдясно, а като се връщаш да вървиш отляво. Често и вие ядете такива плесници в живота. Това е фигуративна реч. Не всякога човек яде такива плесници, не само когато не се съобразява със законите на природата. Щом не се съобразява със законите, с основните закони на природата, човек яде такива плесници. Нима всеки един карамбол, който човек претърпява, не е такава една плесница? Та нима когато ви боли главата, или корема, или нещо в гръбнака, това не са тия плесници, които природата ви удря? Това са болезнени състояния, които представят плесници от природата.

Сега, аз не искам да ви говоря по медицината, защото всички ще се уплашите от диагнозата, която мога да ви дам. Ще ви кажа защо не искам да правя тази диагноза. В древността една красива царска дъщеря се влюбва в един велик учител. Иска да се жени за него. Като влизала в стаята му, тя не мислила вече да излезе вън. Един ден като се разговарял с нея, той намислил да ѝ даде един добър урок. В това време влиза в стаята му една голяма кобра, сяда на скута му и обръща главата си към царската дъщеря. Като я видяла, царската дъщеря се много уплашила и казала на учителя си: Ще ме извините, имам малко работа, ще си отида. И тя веднага си отишла дома си. Питам: Де остана любовта на царската дъщеря? Какво означава тази кобра? – Кобрата била другата любовница на този учител. Тази змия била влюбена в същия учител и като влязла при него, погледнала към царската дъщеря, с което искала да каже: И аз имам

толкова права на(д) него, колкото и ти. Достатъчно е само да те клъвна, за да видиш какво мога да направя. Ако учителят не си мръдне пръста в знак на съгласие, ти ще бъдеш спасена, иначе аз мога да ти покажа какво съм в състояние да ти направя. Като разбрала езика на кобрата, царската дъщеря казала: Нека тази кобра седи на скута ти, колкото иска, а аз ще си отида дома и колкото по-скоро, толкова по-добре.

Сега приказката трябва да се преведе, да се направи разбрана, защото всяко нещо, което не се превежда, то остава неразбрано, остава загадка. Когато човек се намира в благоприятни условия, всички обичат да го заобикалят, но щом дойде кобрата, сиромашията, неволята, болестта, този човек отслабва и тогава всички веднага казват: Можете ли да ме извините? – Може. И той остава сам. Това е един превод. Все ще дойде кобрата в живота. И като дойде кобрата, веднага онези, които са ви обичали, ще си отидат и ще ви оставят сам. Сега вие можете да запитате защо е нареден така светът? – Тогава дайте вие една програма как по-интересно може да бъде нареден светът. Направете вие една драма, където да няма страдания, в която героите да не се влюбват, да не страдат, а само да ядат и да пият, да седят като мумии, като восъчни статуи, да гледат, да нямат никакви страдания, да няма никакви плачове, да не се разговарят помежду си. Питам: Де ще бъде тогава приятността на живота? Вие сега се възмущавате, че нещата стават така или иначе, но не както вие очаквате. Питам: Какво лошо има в плача? – Когато един човек плаче, той ви показва, че страда, а щом страда, той е жив. Щом плаче, този човек има сърце, което чувствува, радвайте се, че този човек има ум, мисли вече. Като плаче, аз разбирам, че той има ум и е почнал вече да мисли. Щом умът в човека почне да мисли и сърцето да чувства, това показва, че в него стават вече всички процеси. Ще каже някой, според индуистката философия, че очите на човека трябва да пресъхнат. – Кога? – Когато земята е суха, очите трябва да бъдат влажни, а когато земята е влажна, очите трябва да бъдат сухи. Ще дойдат някои философи да тълкуват това и да казват, че сълзите от очите на човека трябвало да пресъхнат, каквото видял човек, не трябвало да се възмущава. Не, разбиране трябва на нещата.

Христос казва: „Бъдете прочее разумни“. Той не се обръща към обикновените хора, но към учениците Си. Следователно, ако искате да придобиете нещо от този свят, вие трябва да го разбирате в неговата пълнота. Защо? – Защото животът е съчетание на разумни съзнания в света. Ако бихте били ясновидци в първа степен, вие щяхте да видите, че светът е преплетен като един организъм. Щяхте да видите, че съзнанията на всички същества от най-нисшите, до най-висшите са преплетени като един общ организъм. Всичко в света съставя един организъм. И ангелите, и херувимите, и серафимите, пък и най-малките буболечици, всички в света

са преплетени в съзнанията си. Как ще разберете това нещо? Ще видите, че малката буболечица, която по някой път ви е отвратителна, тя интересува някое божество повече, отколкото може да го интересува един човек. Да, едно божество се интересува от една малка буболечица, която нищо не разбира повече, отколкото от един човек. Сега ще преведа тази мисъл с други думи. Мене ме интересува една овца повече, отколкото един умрял слон. В дадения случай аз вземам думата буболечица, за тази жива овца, която дава млякото и вълната си. А онзи голям кит, или онзи голям мъртъв слон, който се разлага, не ме интересува неговата форма. В дадения случай за мене е потребна живата овца, която е проводник на Божественото, а онзи умрял слон, той е лош проводник на Божественото, на знанието, следователно, в света има мъртви форми, които не могат да интересуват човека. Много хора има, които живеят автоматически, те не са живи хора в съзнанието си, те са хора, които спят. Той е направил престъпление, и ти трябва с месеци да му доказваш, че той е направил едно престъпление. Той казва: Аз трябва да убия този човек. Или какво от това, че съм откъснал едно цвете, или че съм заклал едно животно. Една овца? И тези хора понякога минават за герои. Даже и вие понякога се насърчавате като казвате, че човек трябва да бъде герой в света, той не трябва да бъде мек. Вие не страдате от мекота, но страдате от неразбиране на основния закон, който действува върху киселините, който действува върху основите и върху солите. Тъй щото религиозните хора трябва да се водят по този закон. Често вие казвате, че трябва да се обичате. Така е, но когато аз обичам един човек, първо трябва да изучавам неговите дела. Ако обичам един музикант, аз се интересувам първо от това, което той обича в музиката. Ако обичам един философ, трябва да се интересувам от философията, която той поддържа. Ако обичам един поет, трябва да се интересувам от неговата поезия. И когато казвате, че имате вяра, вие първо трябва да изучавате в какво седи вярата ви към този, в когото вярвате. Значи, щом обичате един човек, първо трябва да си съставите понятие за него, първо ще изучавате формите, които той е създал. За да се запознаете с Бога, първо вие трябва да изучавате формите, които той е създал. Когато някой обича Шопена, първо трябва да изучава неговите произведения. Какво ще научите от произведенията на Шопена? Мнозина казват, че шопеновата музика се отразявала болезнено върху човека. – Това значи, че тези хора не разбират какво (е) искал да изрази Шопен със своята музика. Преди всичко като свирите на някакъв инструмент, от голямо значение е как ще вземете тоновете. Важно е каква сила, каква мекота може да се даде на един тон. На един тон може да се предаде сила, може да се предаде мекота, т. е. може да му се предаде сол. Тоновете, които представят сол, действуват успокоително върху човека. Тоновете на основите действуват съзидателно, а тоновете на киселините, действуват възбудително, те събуждат енергия в човека. Когато някой иска повече да работи, да гради

нещо, тогава му трябват повече тонове на основите. Когато човек е нервен, тогава му трябват да свири неща, които да внесат спокойствие в него.

Сега трябва да има една опитна школа. Ние говорим за влиянието на музиката, но няма какво да се говори за нейното влияние, а трябва да се прилага. Като се пее и свири, от пеенето и от свиренето ще се види какъв ще бъде резултатът. Защото като говоря, у вас се събужда нисшият ум и вие имате желание да научите нещо на готово от мене. Първо вие искате да съберете знание, а после да приложите това знание. И в такъв случай малцина от вас ще мислят върху разумните постижения. Аз наричам обективен ум този на материалните предпоставки само, с който само се събират данни. След това иде влиянието на музиката върху ред други способности, както е например върху паметта. Това влияние спада в областта на основите. Разсъдъкът у човека, това пък е киселината. Следователно с разумността в света, ние можем да премахнем всички мъчнотии в своя живот. Разумният човек може да премахне всички мъчнотии, които съществуват в света. Но при всяка нова връзка, която човек прави с хората, ако я прави безразборно, той ще си създаде ред неприятности. Например, ако се влюбиш в една кобра, ти ще си създадеш ред неприятности, ти не можеш да я направиш вегетарианка, тя непременно ще иска месо, нито пък може да поддържа твоите идеи. При това положение между кобрата и тебе ще има едно различие. Ти по никой начин не можеш да измениш нейното естество. Ако се влюбиш в един гълъб, ти пак не можеш да измениш неговото естество. Гълъбът при всичките условия на своя живот си е останал все вегетарианец. Той винаги е оставал плодоядец. Единствен гълъбът при всички условия на своя живот не е изменил на себе си, всякога си е оставал плодоядец. Аз вземам гълъба като тип. Има хора в света, на които характерът всякога си е оставал постоянен. Това са постоянни типове, които се отличават с известни черти в характера си. Малко хора се отличават с такива линии в характера си. Който има тези линии, ние го наричаме светия, гений. Режи го, печи го, на парчета го прави, той не се отказва от своите убеждения. Такъв е бил Хус, такъв е бил апостол Павел, апостол Петър, всички мъченици, всички апостоли, те имали тези линии в характера си. Един българин ходил да проповядва Евангелието, но като дошел до живота на апостолите и на мъчениците, казал: Аз още не съм дошел до това положение, не мога да издържам да ме режат на парчета. Ако дойда до това положение, готов съм да се откажа от убежденията си. – Честен е човекът, казва си истината. Понякога у човека се зараждат вътрешни противоречия, та понякога вие мислите, че имате известни убеждения. Верни са убежденията, но се изискват три предпоставки. Ако твоята киселина не може да влезе в съединение с една основа да образува правилно една сол, ти не можеш да имаш тези възможности в света. Или другояче казано: Ако твоите мисли

не са чисти, ако твоите чувства и желания не са чисти и ако твоите постъпки не са добри, ти не можеш да имаш никакви възможности в света. Няма по-лесно от това – мисълта на човека да бъде чиста. Сама по себе си мисълта е чиста, но като влезе в твоя ум, ти трябва да внимаваш да не я опетниш. В това отношение аз одобрявам съвременните лекари. Когато някой лекар прави операция, той измива няколко пъти ръцете си със сапун, после пречиства добре инструментите си и тогава започва операцията. Да не би да стане някаква инфекция. Той взема предпазителни мерки. Ти говориш с един човек, но трябва да знаеш, че думите, езикът, с който оперираш, е един инструмент, който трябва да бъде чист. Или пък в главата си трябва да имаш само една чиста идея, да бъдеш носител на една само идея. И какъв трябва да бъде резултатът? – Аз наричам резултата добрия живот. Добрият живот е смисълът! Ние искаме да живеем добър живот. – Нашият добър живот е напълно зависим от нашите чисти мисли и чисти желания. Такъв е законът и в светиите, и в ангелите. И тук важи същият закон. Животът на един народ, животът на цялото човечество пак зависи от същия закон.

Сега аз говоря за онзи правилен процес на постижения, които стават, а не за онзи процес на постижения, който вие имате. Вие казвате: Моите мисли са чисти. – Това е нищо. – Чиста мисъл е само онази, която при всички условия остава една и съща, не се е изменила. Допуснете, че имате един приятел. Може да се определи степента на вашето приятелство, само ако при всички условия на живота, каквото и да ви се случи, вие никога не се усъмните в него. При това положение, вашето приятелство е основано на здрава основа. Ако и приятелят ви не се усъмни във вас, вие имате вече един идеален резултат. Но щом вие в някое отношение се усъмните, и той в друго отношение се усъмни, отношенията помежду ви не могат да бъдат правилни. Колко хора има, които като се изменят условията, като станат лоши, те казват: Не си струва човек да живее добре. И тогава нещастията в света произтичат от факта, че ние не разбираме основния закон, който работи в природата.

Сега да ви преведа какво означават думите на някои хора, които казват, че трябва да се откажем от живота. Ако червеят в продължение на известно време не се откаже от положението си на червей, и не се превърне в пашкул, той е осъден да бъде стъпкан. Какво лошо има от това, че той ще се откаже от положението си на червей и ще се превърне в пеперуда? Не е въпросът да умре. Смъртта не разрешава въпросите. И в християнството мнозина не разбират правилно какво означава смъртта. Смъртта е преминаване от едно нисше състояние в едно висше или преминаване от лошите условия в по-добри. Какво лошо има за човека, ако той преминава от лошите условия в добрите? Значи, ако човек минава от лошите условия

в добрите условия, това е животът. Ако минава от добрите в лошите условия, това е смърт. Казвате: Трябва да се мре. – Какво лошо има в това? Ако някой умре, той е минал в по-лошите условия, слязъл е надолу, а вие го търсите горе някъде. Вие ще мязате на онзи българин, който имал една много упорита жена. Тази приказка съществува почти във всички народи. Тази жена била всякога на особено мнение. Отиват един ден заедно на нивата и окосили една хубава ливада. Мъжът казал на жената: Хубаво е окосено сеното. – Не, сеното не е окосено, но е остригано. – Окосено е бе, жена! – Не, остригано е! – Слушай жена, ако настояваш на твойто, ще взема и ще те хвърля във водата. – Хвърли ме, но аз пак настоявам, че сеното е стригано, а не косено. Той я хвърлил във водата, но после тръгнал да я търси по течението нагоре. Но по едно време го среща един човек и го пита: Какво търсиш? – Търся жена си, хвърлих я във водата. Ако е удавена, трябва да я търсиш по течението надолу. – Не, и удавена да е, тя всякога върши нещата наопаки. Казвам: Така и ние настояваме на известни неща в себе си, но по този начин си създаваме известни неприятности. Мнозина съм срещал и са ми казвали: Десет години вече от как се моля на Бога, как съм станал християнин, но работите ми от ден на ден вървят все по-зле, всичко ми върви назад. На хората им върви напред, а на мене все назад. – Как е възможно ти, който вярваш в Бога, да ти върви назад, а хората, които не вярват в Бога, да им върви напред? Как разбираш тези работи? – Това е една материална предпоставка. И без да вярваш в Бога, пак може да ти върви напред. – Как? – Аз ще ви кажа как може да ви върви напред.

Един ловец отишел в гората и видял две свини, че спокойно си пасели. Като ги видял, той започнал да ги убеждава, да дойдат при него. Той ще им направи жилище, ще ги гледа добре. Едната от тях се убедила да отиде с него, но другата останала на свободно мнение, не се съгласила да отиде с него. Той взел едната свиня със себе си, поставил я в кочина, и я хранил по четири–пет пъти на ден. Тя се угоила и само се въргаляла като казвала: Много благодаря на провидението, че ме извади от тия тежки условия в гората, да се ровя по цял ден, докато намеря малко храна. По едно време втората свиня от гората отишла при другарката си да я види и като я видяла надебеляла, поправена, спокойна, че няма да се грижи за храна, казала: Много лошо направих, че не дойдох и аз с тебе. Кога ли ще може и мене да приеме? Тези дни господарят ми казваше, че за Коледа щяло да има един голям празник, и тогава той щял да ме облече в нова дреха. Тогава той щял да приеме и други свини в кочината. Ела тогава, той ще те приеме. Като дошла Коледа, втората свиня пристигнала да види какъв е този празник, но какво видяла? Господарят излязъл с нож в ръка, прерязал гърлото на другарката ѝ, после я изчистил и я турил на огъня да се пече. Това е факт! Който мисли, че работите му в света ще се оправят, той има философията на тези две свини. Дайте ми един пример да видя, че някой

човек в света е могъл по този начин да оправи работите си. – Няма такъв пример в цялата история на човечеството. Сега аз ще ви обясня какво разбирам под думата здраво тяло. Здравото тяло не се заключава в пълнотата, в дебелината. Когато кръстът на човека задебелее, това показва, че му липсва нещо. Когато очите му хлътнат, пак му липсва нещо. Когато очите му изпъкнат, пак му липсва нещо. В тия неща има известни съотношения. Това показва, че човек трябва да бъде изтъкан от тъкани, а не от мазнини. Всички клетки на човешкото тяло трябва да бъдат породисти. Здравото лице пък трябва да има особени линии. Аз ви говоря сега върху нещата, с които съм правил опити. Какво може да извърши човешката мисъл? Човешката мисъл трябва да намали до известна степен човешкия стомах. При сегашното развитие на хората стомахът има надмощие. Стомахът представя солите, дробовете – основите, а мозъкът – това са киселините. Следователно, ние имаме повече соли, отколкото ни трябват. Солите винаги предизвикват запичане. Всяко запичане в организъма се дължи на известни соли. Не зная какво мислят съвременните лекари по този въпрос, но моята диагноза според новото учение показва, че запичането се дължи на солите в организъма. Изобилието на основите предизвиква изобилие на венозна кръв, а изобилието на киселините в мозъка, произвежда неврастенията. Щом господствуват киселините в мозъка на някой човек, той непременно ще бъде неврастеник. Щом господствуват основите в дихателната система на човека, той непременно ще има изобилно количество венозна кръв. Щом солите имат надмощие в човешкия организъм, тогава стомахът ще господствува, вследствие на което ще се яви затлъстяването, а оттам и разните болести.

Следователно, човек трябва да има един добър организъм. Аз говоря за онези киселини в живота, които се ръководят от човешката разумност. Аз говоря за онези основи, които се ръководят от човешката разумност. Аз говоря за онези соли, които се ръководят от човешката разумност. Има соли, които са на мястото си, но нищо в човешкия организъм не трябва да бъде в излишък. В Духовния свят няма житници, той се поддържа от едно равновесие.

Христос дава пример за онзи, богатия, който имал много жито, че напълнил житниците си и казал на душата си: Сега имаш много да ядеш и да пиеш. Ще се радвам и ще се веселя. Но Бог му казал: Глупако, тази вечер ще взема душата ти. На кого ще оставиш всичко това? Не мисли, че ако имаш пари в банката, че си осигурен. Твоят живот е къс. Ти не уповавай само на парите си. Ако имаш 100 милиона, те могат да бъдат като един лев. И не трябва да се обезсърчаваш. Без пет пари да си, пак да си богат, ти трябва да се чувствуваш над условията. И при сто милиона да имаш, пак да се чувствуваш, като че нищо нямаш. И при двете условия ти

трябва да не се забравяш. Разумният човек разполага с всичко онова, което има в природата. Ти не можеш да уповаваш на банките. Банките не са образувани от разумни хора. Те са едно възпитателно средство. Тази система, при която сега живеем, е образувана за децата да се възпитават. Тя е отлична система, но не е за светиите. Тази система даже и за ангелите не е, тя трябва да се измени. Че не е за гениите и за светиите се вижда по това, че в нея има много недъзи. Понякога се пропукват съсъдите. Казвате, че някой е извършил голямо злоупотребление. Казвам, че съсъдите са се пропукали и златото е изтекло някъде навън. Като не могат да го намерят, казват, че е станало злоупотребление. Христос казва: „Бъдете прочее разумни като змиите и незлобливи като гълъбите!“ Ако аз съм на ваше място, ще си помисля така: Хубаво, като слушам една реч или една беседа, или един музикант, какво ще придобия? Когато слушам един музикант например, аз непременно трябва да придобия нещо. Като слушам някой да свири, аз все ще намеря нещо, аз все ще придобия нещо. Не е било досега случай, да слушам някой да свири нещо и да не използувам нещо. Който автор и да съм чел, все съм придобил нещо, все съм се възползувал. Следователно човек може да се ползува от всичко и от всекиго. Вие сега ще вземете кривата страна. Като четете някой автор, ще вземете отрицателната страна или ще кажете, че тия неща не са верни. – Има неща неверни, но всичко, което се говори в света, не може да бъде все невярно. Има неща в света, които не са верни, но има неща, които са верни. Например аз не мога да ви представя слънцето в неговата естествена форма. Ще ви го представя много малко, това е невярно. Аз не мога да ви представя един микроб в неговата естествена форма – ще ви го представя голям, но и това не е вярно. Следователно, има неща, които не могат да се представят в тяхната естествена форма. Вие казвате например, че този човек е добър, онзи е по-добър, а другият е най-добър. Каква е разликата между добрия, по-добрия и най-добрия? Значи, най-добрият има повече добродетели, отколкото добрия и по-добрия. Тогава казваме, че добрият има една трета добродетели, по-добрият има две трети добродетели, а най-добрият има три трети добродетели. Казвате: Този е учен, онзи е по-учен, а другият е най-учен. Значи първият е една трета учен, вторият – две трети учен, а третият – три трети учен.

Питам: Каква е била интимната мисъл на Христа, когато е казвал на учениците си да бъдат разумни като змиите и незлобливи като гълъбите? С това Христос е искал да каже, че змията е киселината, основата е гълъбът, а вие сте резултата – солта. Бъдете прочее разумни като змиите, имайте киселината на змиите. Имайте основата на гълъбите, за да дадете резултатът – солта. Ако вие не можете да разберете киселината, змията като киселина в себе си, и гълъбът като основа в себе си, те ще произведат обратни резултати. Змията със своята киселина ще произведе отрова във

вас и ще ви отрови. Ако не разберете качествата на основата в себе си, вие ще създадете други мъчнотии. Ако вие придобиете качествата на гълъба и станете съвършено мекушав, а нямате смелост в себе си, вие ще станете много страхлив. Много от сегашните добри хора са страхливи. Те са добри от страх, а не от убеждение. Някой е добър и гледа да изпълни закона. Щом той гледа да изпълни закона от страх, този човек е добър само една трета. Ако законът ви заставя да бъдете добри, вие сте добри една трета. Добри сте, но само една трета!

Сега аз не искам беседата да стане нещо като морализиране, но аз искам да се свържете с Бога, за да доизкарате страданията си докрай. Ако аз ви цитирам стиха на Христа: „Бъдете разумни“, ето каква е моята идея. Лошите условия, при които се намирате, аз ги считам затвор. И понеже се намирате сега в затвор, един ден като излезете от този затвор, да си спомните думите ми, да бъдете прочее разумни като змиите и незлобливи като гълъба, та да не намерите пак затвора.

Сега вие трябва да издържате страданията. Не, че аз искам да страдате, но казвам, че трябва да издържите страданията. Преди години идва при мене един млад момък (и) ми казва, че имал големи страдания, големи нещастия го сполетели. Казвам: Да не би да е умрял баща ти? – Не е. – Да не е умряла майка ти? – Не е. – Да не си пропаднал нещо на изпити, да не си свършил училището? – Не е. – Да не си изпъден от служба? – Не е. – Тогава какво е? – Влюбих се. – Че какво лошо има в това? – Остави се, сърцето ми изгоря. Откак съм се влюбил, бял ден нямам, не мога да спя, мира не мога да си намеря. Виж на какво съм замязал, цял светия съм станал, очите ми са хлътнали. И мене замота, и другите замота, че не зная какво да правя. – Искаш ли да те освободя? – Ама да не направиш нещо по-лошо? Ти не знаеш ли някоя магия да я накараш да ме обича? Повече да ме обича. – Не зная, тази работа е много трудна. Ако я накарам да обича тебе повече, тя и другите ще обича повече. – Не, не казвай така! Аз сега от малкото не съм спокоен, че като дойде повече не зная какво ще правя. – Ами ти не можеш ли да си помогнеш някак? Не можеш ли да я оставиш свободна? – Какво да правя, моят живот е в нейните ръце. – Щом твоят живот е в нейните ръце, тогава тя ще ти бъде професорка, а ти, нейният ученик, ще я слушаш, ще правиш каквото тя ти каже. Понеже животът и на другите е в нейните ръце, тя ще ви бъде професорка, вие ще ѝ бъдете ученици. Ще се примирите и като ученици ще оставите тя да ви възпитава. След десет години работите ви ще се уредят. Ако не се уредят, елате при мене, аз ще ви ги уредя.

Казвам: В живота на хората има неща привидни, от които те се заблуждават. Вие още не сте изучавали човешката душа да знаете какво

представя тя. Аз съм гледал, момата пред момъка има един образ, но щом се отдалечи от него, тя придобива друг образ, друг израз, такъв какъвто той не е сънувал. Докато е при него, тя се усмихва, но като замине, тя взема сериозно изражение и си казва: Колко малко разбира той живота! Като въздъхне, момъкът мисли, че тази мома въздъхва от любов. Тя не въздъхва от любов, но въздъхва, защото иска да каже колко малко разбира той любовта. Той не е научил още пътя на страданията. Пътят на страданията, това е пътят на Моисеевия закон. Докато не минем през Мойсеевия закон, през закона на страданията, не можем да дойдем до Христовия закон. Целият политически живот, целият обществен строй, това е все законът на Мойсей. Целият обществен строй трябва да го минем. И като научим всички неща, сами по себе си, те ще станат безпредметни за нас, за бъдещото поколение. Затова ще оставите въпросите за сегашния порядък. Така седи великият закон. Казвам: Онези от вас, които сте дошле вече на земята, трябва да знаете, че съществува едно правило в света: Никой в света не може да обича без позволение. Единственото позволение, което можете да вземете за обичта, това е позволението от Бога. Следователно ако един човек обича, той има позволение от Бога. Без позволение от Бога не може да се обича. Онова, което Бог е разрешил, считайте че е право! Ако Бог не е разрешил и обичате, тази любов не е правилна, тя е произволна. Ако Любовта е проникнала у вас по Божие позволение, не правете тогаз никакъв въпрос. Това е вечното благо, това е вечният живот, да познаете Единнаго, Истиннаго Бога! Та не съжалявайте. Ти можеш да обичаш, но не говори за тази любов. И тогава, откъдето минеш, всеки ще познае, че имаш в себе си тази любов. Ти ще бъдеш като едно цвете, което отдалеч изпуща своето ухание. В който дом влезеш, навсякъде ще носиш радост и веселие. Дето влезеш, всички ще утешиш. Това е Любовта в света! Като дойде Любовта и сиромашия, и болести, и недоразумения, всичко се урежда, но това ще стане, когато Бог позволи. – Кога ще позволи? – Когато сме готови да изпълним. – Какво? – Неговия закон. И тогава сърцата на добрите хора ще се отворят, тогава сърцата на богатите хора ще се отворят, сърцата на братята и сестрите ще се отворят, сърцата на майките и бащите ще се отворят, сърцата на господарите и на слугите ще се отворят и тогава животът ще потече. А сега сърцата на всички хора са затворени. Ти ще проповядваш на някого, а той ще каже: Какви ли са задните цели на този човек? Той или ще каже истината, или ще каже лъжата. Или ще каже някоя научна теория, или ще каже някоя глупост. Защото в дадения случай този човек може да има някакъв личен или някакъв научен интерес. Не, човек трябва да се проявява вън от своя личен интерес.

Та сега всеки от вас трябва да прави вътрешни опити. Това е необходимо, за да се усили неговата сила. Силата на човека се добива от неговите мисли и желания. Това трябва да го знаете! Вие не можете да бъдете силни, не

може да преодолявате мъчнотиите в своя живот, ако не сте чисти по мисъл и по чувства. След това ще дойде силата. Та сега необходимо е за добрите хора в света да носят по възможност най-добрите и най-чистите мисли! Сега вие можете да кажете, че светът е грешен. Хората може да са грешни, но светът не е грешен. Светлината не е грешна, топлината не е грешна. Всичките блага, всичките постъпки на хората не са грешни. Има нещо грешно, но цялата земя не е направена само от кал. Земята е направена и от една чиста материя освен калта. Един ден ние ще се освободим от обвивката на земята, в която грехът расте и се развива. И тогава земята не ще бъде грешна. Това е, за което Писанието споменава: „Ще създаде Бог нова земя и ново небе!" Един ден и вие ще се освободите от тази предпоставка. Всеки човек е обвит в една такава обвивка. Ако погледнете човека, ще видите, че той е опасан от един тъмен черен пояс, който е носител на греха. Някой път не сте разположени, чувствувате, че сте лоши, не знаете де сте. Но това греховно състояние функционира у вас. Това наричат греховното естество на човека. Това е една тънка, тъмна обшивка, от която цялото човечество иска да се освободи. За да се освободиш, препоръчват се разни неща: Или да се родим изново, да се излюпим като пиле от яйцето. За да се освободи човек от бъдещите си страдания, той трябва да се излюпи, защото ако яйцето седи дълго време под квачката, то ще се развали. И тогава за предпочита(не) е яйцето да се излюпи, отколкото да остане неизлюпено. Та практическият живот изисква следното: Не съжалявайте за сегашния си живот. Не съжалявайте за сегашните си погрешки, не съжалявайте за сегашните си мисли, чувства, постъпки, за нищо не съжалявайте – изправяйте се само! Използувайте всичко, което ви е дадено, защото онова, което вие мислите и чувствувате, не е само ваше. То принадлежи на цялото човечество. Понякога ти чувствуваш, че си грешен, но ти сам не можеш да изправиш света. И след като се изправиш и станеш светия, ти пак ще чувствуваш, че ти липсва нещо. Ние можем да бъдем свободни, само когато цялото човечество се обърне, когато всички се издигнем и изчистим. Тъй щото докато всички хора на земята не се освободят, всякога ще чувствуваме някаква липса. Ти си щастлив, но ще видиш, че твоят брат някъде страда. При това положение ти не можеш да бъдеш щастлив, не можеш да бъдеш спокоен. Майката може да бъде здрава, но когато детето ѝ боледува, тя не може да бъде спокойна. Бащата може да бъде здрав и щастлив, но като вижда, че синът му боледува, той не може да бъде спокоен. Когато бащата вижда, че синът му върви по крив път, той не може да бъде щастлив. Има неща в света, които ни засягат. Човек не може да живее само за себе си в света!

„Бъдете прочее разумни!" Разумността седи в това да живеете правилно. А вие искате сегашният свят да се измени. – Светът никога не може да се измени! Ние трябва да се изменим, но не и светът. У нас трябва постоянно

да стават промени, които да мязат на промените, които претърпява една ябълчна семка, например, или едно ябълчено дърво. Всяка година то трябва да расте все повече и повече и да дава повече плодове. При това то трябва да дава добри плодове. Човек не трябва да бъде като едногодишните растения, но трябва да бъде вечно растение! Човек представя дървото на живота. Това дърво вечно расте, вечно се развива, но то дава само 12 плода. От неговите листа се лекуват всички болести. Следователно, култивирайте в себе си дървото на живота. Листата на това дърво са човешките мисли, чувства и постъпки! Чрез тях става дишането. Без тези листа дървото на живота не може да функционира. Без тези листа неговите клонища, неговите корени също така не могат да функционират. Та първото нещо: Станете господари на вашите мисли – не изведнъж, но постепенно. Станете господари на вашите чувства, не изведнъж, но постепенно. Не съжалявайте за нищо, но постоянно правете по едно малко усилие. Колкото и да е микроскопическо това усилие, не се обезсърчавайте. Можете да имате на ден хиляди подхлъзвания, това да не ви безпокои. Не съжалявайте за нищо, защото това, което сте искали да постигнете, а не сте могли, други са го постигали. Един ден и вие ще притежавате това, което другите са постигнали. Един ден и като музикант вие ще вземете участие в това, което другите са постигнали. Понеже днес почти цялото човечество взема участие в музиката, един ден и вие ще се ползувате от неговите постижения. Вие можете да се ползувате и от вашата разумност, но един ден ще се ползувате и от разумността на цялото човечество. Вие направете само това, което е ваша длъжност, а другите работи ги оставете на Бога, той ще ги уреди. Нека Бог уреди другите работи! Тази дума уреждане не звучи толкова добре. Тогава казвам: Оставете разумното у вас да урежда останалите работи. Под думата Бог, аз разбирам единственото същество, което нито се променя, нито се изменя. Той е същество, което е безгранично, без да е ограничено. Бог е същество, което разполага с всички неща и прави нещата така, както намира за добре. Следователно, зад Него няма никакво друго същество. За Него няма никакъв закон. Той сам е закон. Бъдете винаги в съгласие с Него и ще видите как вашият живот ще се измени, ще се изправи. Ако хората биха разбирали днес този велик закон, животът им моментално би се изменил. Но по-добре, че не го разбират. Този закон не може да се разбере, защото в разбирането трябва да има съответствуваща Любов. Светът не може да има едно правилно разбиране преди Любовта да е предшествувала разбирането. Любовта седи по-напред, по-високо от всякакво разбиране. Любовта предшествува разумността. Разумността е резултат на великото в живота – на Любовта. Когато се казва, че Бог е Любов, трябва да се знае, че Любовта е, която урежда всички работи в света. Всичко в света произтича от Любовта, която ние не съзнаваме, следователно ние искаме да уредим живота си вън от Любовта. – Това е невъзможно! Ако нашите майки не

бяха се жертвували заради нас, ако нашите братя и сестри не бяха се жертвували заради нас, ако и растенията и животните не биха се жертвували заради нас, какво щеше да стане с нас? Навсякъде ние виждаме само жертви и виждаме, че тази Любов ни най-малко не съжалява за тези жертви. На нея ѝ е приятно, че е правила тези жертви, но ние като не разбираме закона, закона на Любовта, страдаме. Аз считам, че страданията са резултат на неразбиране на закона на Любовта. Ако не разбирате страданията, разбирайте поне закона на Любовта, тогава страданията ще си дойдат в своето естествено положение. Представете си, че в света има същества, които никак не страдат; има същества, които никак не грешат, които никак не мислят криво. Тяхната мисъл е всякога чиста и права. Тези същества живеят благодарение на своите чисти мисли и желания. Вие казвате, че целият свят е грешен. Не всички хора не са като вас грешни, те не са на вашия уровен, те не са с вашите разбирания. Ние не вършим това, което животните вършат, ние вършим нещо повече от тях. Следователно, в човека има една добра черта – той иска да се учи, той иска да бъде кандидат за ученик в школата на Любовта!

Сега аз желая на всички ви да постъпите в тази школа на Любовта. Само тогава вашите несгоди и мъчнотии постепенно ще се уредят. Там ще научите всичко! Вън от тази школа всички неща са колебливи, няма никакво разрешение на въпроса. Може теоретически да знаете нещо, но не можете да имате едно вътрешно разбиране на недоволството. Като влезете в тази школа, с вас ще стане един вътрешен преврат, и ще видите, че животът може да бъде и по друг начин и другояче да се живее може. Сега, засега това е невъзможно, но като влезете в школата на Любовта, тогава всичко ще се уреди, всичко ще може да се постигне.

Бъдете прочее разумни, за да влезете в школата на Любовта!

„Благословен Господ Бог наш“.
Тайна молитва.

(Хубав слънчев снежен ден, не е много студено.)

19. неделна беседа от Учителя, държана на 17 февруари 1935 г.
София, Изгрев

1935_02_20 Изпитите на ученика
лекция пред общия окултен клас

ИЗПИТИТЕ НА УЧЕНИКА

"Добрата молитва"
Четоха се темите "Как да се справим със съмнението"

Ще ви прочета част от пета глава от Посланието към галатяните (от 1 до 18 стих). Останалото ще си прочетете сами в къщи.

Апостол Павел пише до първите християни, които са вървели в духовния път. Съществува едно противоречие. У всички издигнати същества, на които съзнанието е развито, има противоречие. У нас има един стремеж да подобрим живота си. Всички въобще мислим, че сме на правата страна, а пък в края на краищата идваме до едно място, където въпросите остават неразрешени. Вземете на първа ръка един вегетарианец - той си отвори дюкян с известен капитал и с известна надежда. Петдесет години му върви, но дойде една криза и всичко завлича. Тези десет години са изгубени. После той започне да си обяснява причините, казва: "На този дадох на вяра, на онзи дадох." Това дал, онова взел и изгубил. И тогава си заминава за другия свят.

Сега това е с търговеца, сега и у хората е същото. Да вземем някой млад момък и някоя млада мома. Всички все сте били млади моми и момци, това са общи положения. И в малките буболечици съществува този процес, само че те не го съзнават.

И младият, и той търгува. Той има известен капитал, търгува. Дойде до едно място, и неговият растеж спира, и тогава обръща внимание на своя външен изглед, че е угледен. И до известно време капиталът върви - той е силен. После го изгубва.

Същото - и с възгледите. Най-първо човек има известен възглед, най-първо е ревностен. Той е готов на всичко. После му отпусне края. Най-първо става рано, много е ревностен, по три пъти се моли. После - само два пъти на ден, после по един път, после на седмицата по веднъж и най-после казва: "Защо ли се моля." Ето противоречието. Онези, които започват, са на правата страна, а онези, които свършват, са на кривата страна. И тогава слушаме хората, които разправят за търговията си. Старият казва на младия, който сега започва: "Едно време и аз бях като тебе, но изгубих. И ти ще изгубиш." Онзи, който е имал едно религиозно вярване, и той казва така. Разправя си опитността.

Че има загуби в света, има. Но на какво се дължи загубата? Да кажем, че човек от големи грижи казва, че остарява. Но животните, чието съзнание е по-слабо развито - и те остаряват. И дърветата, и те остаряват. Всичко остарява сега. Кое е онова, което остарява в човека? Известни временни климатични условия се изгубват. Вземете едно цвете, което е близо до една река - отдалечете го от реката, турете го по-далеч от условията, при които е расло то, и веднага ще забележите една промяна в него. И когато го занесете на едно място, където има много малко влага, то ще започне да изсъхва.

Старостта у човека, остаряването, се дължи на един вътрешен процес, на вътрешно разбиране. На земята като е работил дълги години един работен човек, изгубва смисъла, насоката на работата. Например един се моли двайсет години, но после казва: "Защо се молих, молих?" Вижда му се смешно, че се молил дълго време. Че си попипва колената и не знае какво направление да вземе. Какво трябва да прави сега? На него му се вижда смешна молитвата, но с какво трябва да я замени? На него му се вижда смешно, че яде. И ако каже най-после: "Няма да ям," какво ще стане тогава? Той ще каже, ако не яде, най-после ще дойде до едно мъчение и гладът ще го застави, иска, не иска, да яде. Старите хора, които са толкова лениви, мързеливи, и тях ги заставят да работят. Той гледа, гледа, и после казва: "Я направете нещо." Сега това са общи положения, които касаят всички хора. Това са недъзи, с които има да се справим. Остаряването на човека идва, то е закон на външното.

Каквато и мисъл да имаш, тя започва да функционира в ума ти и ако продължаваш да я имаш дълго време, тя ще произведе известен ефект. Даже най-здравия предмет ако го удряш с един твърд предмет със сто удара, с няколко хиляди удара, то най-после този предмет ще се повреди. В ума ти има една отрицателна мисъл и ти, колкото и да си силен, постепенно тогава сам ще си повредиш на себе си. Например ти започваш да си мислиш, че не си добър човек. Казваш: "Не съм добър, не съм добър." Това са удар след удар. Ти забелязваш, че действително в себе си имаш известна промяна. И хората започват са мислят, че не си добър. И ако ти не внимаваш, тези хора наоколо ти ще те убедят, че не си добър и един ден ще кажеш, че си виновен. Някой път човек се намира в едно състояние и го заставя да изповядва това, в което не вярва. Хващат един човек и го обвиняват, че убил сина си и го хвърлил в Дунав. Той отказва. Биха го, биха го, и най-после той казва: "Убих го", и не разправя къде. И го осъждат на смърт. Обаче, когато дойде до него екзекуторът, синът се явява и виждат, че бащата не е убил сина си.

Та мъчнотията е в издържането на страданието. Този ред и порядък, в който живеем, не защитава нашите интереси. Той си има своите интереси, и дере ни кожата на общо основание. Майката родила синове и дъщери, държавата ги праща на бойното поле. На кого ще апелираш? На кого ще плачеш? Казва: "Такава е волята Божия." И да кажа, че не е волята Божия, така ако стане нещо не според волята Божия, на кого ще се оплачеш?

Вземете сега едно просто състояние, че сте направили прегрешение. Някои неща ни най-малко не са прегрешение, но има неща, които са прегрешение. Например прережеш си пръста, органически боли те там. Но някой път, без да си се порязал, имаш болка. Заболява те някой път пръстът там, където не си се порязал, и надува се това място. В първия случай казваш: "Аз бях невнимателен." Втория случай как ще го обясниш? Ще дойде един лекар, втори, трети лекар, и пръстът се подува. Те казват: "Да го изрежем." Отрязват го този пръст, за да го излекуват. Но това ни най-малко не обяснява нещата напълно. Ни най-малко това не дава една философия, чрез която да се справим с главните мъчнотии. Ние едвам се справяме като онзи търговец, от който ще вземете малко пари на заем. Оттам ще вземат, за глада да си помогнат.

Ти днес боледуваш - ще вземеш цяр, утре боледуваш - вземаш друг цяр. Един ден и с цяр не става и те обявяват в несъстоятелност, и фирмата изчезне. Знанието седи в това, да не фалира човек. Ние говорим за съвършенство. Това значи да превъзмогваме нещата. След като е минал през всички форми на живота, човек да разбере онова положение, което му е потребно, да разбере Божиите закони, той да е господар на своята съдба. Всички очакват изявление все отвън. Ние казваме, че Христос ще дойде. Много буквално разбирате. Това очаквате - изявлението, както българите очакваха Русия да дойде да ги освободи от турците. Е, сега кой ще ги освобождава? И хората все се освобождават, и все остават неосвободени. Русия сега кой ще да я освободи? Някой ще каже: "Този е добър, а онзи не е." Това, което наричат свобода, то е за едни облекчение, свобода, а за други не. Когато богатите са свободни, сиромасите са роби, а когато сиромасите са свободни, богатите се заробват.

Всички имаме вяра в Бог. Да кажем, че един е богат, а друг е сиромах. Как се спогаждат? Християнството не е приложило още това. Богатият си остава богат, а сиромахът си остава сиромах. Ученият си остава учен, а невежият си остава невежа. Единият вярва и е учен, има знание. Другият вярва, и няма това знание. Единият вярва и е богат, има автомобил, а другият вярва, и ходи пеш, погледне и казва: "Да имам и аз един автомобил."

Питам сега, това богатство една привилегия ли е на вярата? И сиромашията един недоимък ли е на твоята вяра? Сега това са отчасти противоречия, с които човек трябва да се справи. С тях трябва да се справи онзи, който иска да разреши живота. С такива разбирания човек никъде не може да отиде. Един човек с малък капитал може да функционира няколко дена, но ако искаш да отвориш голямо предприятие, то иска голямо богатство, двеста-триста милиона. Голямото предприятие иска големи средства. Значи трябват други разбирания.

За някои неща не трябва да ви разправям да не се смущавате. На болния няма какво да му разправяш в какво седи опасността. Някой път ако му разправяш в какво седи опасността, той ще се уплаши и ще умре. Нищо няма да му разправиш за опасността, но трябва да му кажеш за онези условия, при които той може да оправи здравето си. Здравето не седи само във физическия свят. То зависи от мислите на човека, от неговите чувства и от неговите постъпки. Вие още не сте се занимавали да изучавате силата на човешката мисъл. Вие отчасти имате опитност, но не сте се занимавали, да видите силата на човешките желания и силата на човешките постъпки. Всяка една мисъл при известни случаи е сила. И всяко едно желание съставлява сила. И всяка една постъпка образува една сила в човека. Но когато мисълта образува сила, тази сила се отличава от онази сила, която произтича от човешките чувства, и от силата, която произтича от човешките постъпки. В някои отношения се различават.

Една мисъл може да се уподоби на киселина. Но и думата "киселина" е нещо неопределено. Има неща, които са киселини. Под думата "киселина" разбираме нещо, което разяжда работите. Една киселина, когато ще влезе някъде, тя ще направи един преврат. Ако турите киселина в неща, които са били спокойни, то в тях ще започне цял един процес. Например вие седите, спокоен сте в живота, нищо не ви смущава. Седите при баща си и майка си. Радостен сте, едно младо момиче. Едно младо, малко момиченце, като стане на петнадесет-шестнадесет години, влиза му в ума един бръмбар. В какво седи бръмбарът? Аз сега ще обясня с алегории. Един ден ти влизаш в градината и виждаш една хубава пеперуда със златни крилца, и веднага тя те заинтересува. Тя кацне на едно цвете, ти тръгваш подир нея. После тя кацне на друго цвете и така нататък. Заинтересува те пеперудата и вечерта се връщаш, и не си могъл да я хванеш. И мислиш какви ѝ са крачката, и какви ѝ са крилцата. И на другия ден пак я гониш. Гониш я ден, два - с години. Оживее пеперудата в ума ти.

Това вие го наричате любов, любовта на пеперудата. Един ден пеперудата не е дошла в градината и стане цял един въпрос. Защо не е дошла? Какво е станало с нея? Тогава другата философия. Не може ли другояче в света?

Може, но при сегашния ред на нещата, сага като е, какво се крие под онази пеперуда? Или какво се крие под формата на едно твое желание, на една твоя мисъл? Или какво се крие под една твоя постъпка?

Има една страна на въпроса, тя е следната. След като критикува човек нещата, после остава на въздуха и не знае в какво да вярва. Има неща, в които човек трябва да вярва. Те са вечните, неизменни неща. Аз трябва да ви говоря за порядъка им. Има един закон, който е неизменчив. Ти ако носиш формата на един вол, ти трябва да знаеш, че това е до време. До време ще носиш копитата и рогата на вола, но един ден ще хвърлиш копитата и рогата си. И ако ти не искаш да ги оставиш, ще дойдат и ще те хванат, и ще те заколят, ще одерат кожата ти и ще те изядат, и от тебе като вол нищо няма да остане. Нещо друго ще станеш. Ще престанеш, след като те изядат, да стоиш като вол. Ще кажеш: "Защо светът е такъв?" Тогава да видим другите противоречия. Отвън имате 30, 40, 50 градуса студ. Водата замръзва. Това, което по-рано ви е услужвало, не може да ви услужи. Трябва ви огън. Дойде топлина и този лед се стопява. При стопяването дойде наводнение. Ти питаш: "Защо замръзна водата? И защо се разтопи?" Казвам, аз не зная. Обичате един, мразите друг. Защо го обичате? И защо го мразите? И на това не можеш да си отговориш. Ти можеш да кажеш, че причината е тази и тази, но причината на обичта и на омразата не седи в това, което мислиш. Ти намираш някакъв си повод, но това е привиден повод. Има някои хора, които можеш да ги обичаш до известно време, и после не можеш да ги обичаш.

Аз правя сравнение. Имате една ябълка, която обръща вниманието ви. Но любовта ви към нея седи в това да изядете тази ябълка. Вие я пазите. Но един ден ябълката се развали. Това са сега сравнения на онези чувства, които имате във вас. И после изчезват. И гледаш тази ябълка, и като видиш, че не е здрава, а е гнила, хвърлиш я настрана. Но тази ябълка, която за тебе е безразлична, ти правиш спрямо нея грешка. Има нещо в нея, което ти използваш. Като я заровиш в земята, то ще излезе нещо от нея, което ще ти даде хиляди ябълки. Значи като разлюбиш някой човек, дошло е време да го посееш в земята. Защо си го разлюбил сега?

Допуснете друго обяснение, което ще ви дам. Допуснете, че имате едно любимо дете, че имате една любима дъщеря, която пазите като светиня, да не я гледат хората. Но вие изпаднете в беднотия. Всички сте бедни. Това ваше дете трябва да го пратите в света. Има противоречие: то трябва да отиде в света да работи. Най-първо ще се страхувате, но ще ви заставят да го пратите в лошия свят, от който се страхувате. Там ще пратите сина си или дъщеря си. Кой ще ги пази? Всички някой път се оплаквате, че се изкушавате. Допуснете сега, че тази дъщеря, която сте милвали като

хубаво момиченце, върне се вечерно време и хората другояче почнат да се обхождат с нея. Тя започва да се оплаква, че я малтретират, а пък тя трябва да работи, за да изкара средства, за да живее. И тя се оплаква. И ти й казваш да търпи.

Аз правя едно сравнение. Вие сте дъщеря на майка си. Пратени сте да работите, за да спечелите нещо, и господарят обича малко да ви закача. Всички ви закача господарят и на общо основание ви закача. Ти седиш с един човек, с който си живял честен и свят живот, и как те закача разпуснатият господар!

Един ден минава една красива жена и ти искаш да я закачиш, ти, святият човек. Явява се в тебе един бръмбар, и ти искаш да я закачиш. Кой закача? Онзи, който закача в тебе, е твоят господар, а пък ти си слугата, който страдаш. Ти си слугата, който слугуваш, и господарят ти казва: "Или ще изпълниш това, което ти казвам, или ще те уволня." Когато ти закачаш, ти не закачаш, а господарят закача, не ти. Кой е виновен, господарят или прислужникът?

Вие се изкушавате в даден случай, вие ли сте виновен, или вашият господар. Ти казваш: "Аз сгреших." Сгрешил е вашият господар, но понеже него законът не го хваща, ти ще излезеш на топа на устата и хващат тебе. Господарят казва: "Аз не греша, а слугата ми." Няма кой да дойде да каже, че е видял, няма кой да дойде да се застъпи за тебе, че ти си невинен. И дадат ти присъдата, и ти си я носиш. Този господар ние го наричаме дявол. Той е толкова майстор - като дойде, тегли ти присъда. Той направи едно престъпление и го написва на гърба ти. И ти казва: "Защо го направи!" Ще дойде един брат и ще ти каже: "Защо го направи? Не те ли е срам?" Ти казваш: "Господарят го направи." А той ще каже: "Ти, ти, а не господарят." Дойде втори, и пак казва така. Какво ще кажеш ти? Но понеже този господар е всевластващ, той управлява, той царува. Ти не можеш да го обвиниш. Законът е на негова страна. Той направи кривата постъпка, той е кривият, но ти носиш последствията на неговите постъпки. Аз разглеждам малко въпроса юридически, за да ви го направя малко ясен, за да ви изясня онова противоречие, което някой път се среща у вас. Ти казваш: "Аз ли съм, който го направи? С кой ум го направих това нещо?" Каква е разликата между тебе и господаря ти? На страната на господаря са законът и силата, и всичко. Той управлява. Каквото той казва, става. А пък ти си слуга, който слугуваш. Прегрешенията на господаря винаги ще понесе слугата.

Питам, какво трябва да правите? - Трябва да бъдем много умни и в това седи разрешението. Да станете толкова умни, че да предусещате какви са

намеренията на господаря и да не може да ви излъже. А господарят е толкова хитър. Той си има две дъщери и ти си най-първо един почтен слуга. Той ще те измами. Той ще дойде един ден, ще те потупа по гърба и ще ти каже: "Ако ти ме слушаш, ти човек ще станеш. Виждаш ли моята дъщеря колко е красива. Ще ти я дам." - Но този господар те изпитва. Освен че няма да ти даде дъщеря си, но той ще те оплете. Ако си мъж, ще каже: "Имам дъщеря". - Но той има и син. Ако си жена, ще каже: "Ще те направя снаха." - Но снаха няма да станеш.

Някои от вас казват така: "Трябва да живеем ние в света и да си направим положението." Казвам: "Господарят е дошъл." Ти казваш: "Трябва да живеем като хората." Аз казвам: "Господарят е дошъл, говори ти за младата мома." След като работиш на този господар и забогатееш, той ще изпрати своите бирници и всичко, каквото си спечелил, ще го вземе, а пък тебе ще изпрати да отидеш при баща си и при майка си. Ти знаеш, че никога няма да се ожениш за неговата дъщеря, защото, ако се ожениш за дъщеря му, то не щеше да има по-голямо бедствие за тебе, и ти не ще можеш да се освободиш от него.

Това са две причини - синът и дъщерята на господаря. Не разчитай на тях. Това е плътският живот.

Ако слушаш света, някой казва: "Ние като се молим на Бог, няма да се оправи нашият живот. Трябва да живеем, както хората живеят." Ако живеем в света добре, всичко, което спечелим, ще бъде за господаря. Когато дойде въшката и започне да ти глозди главата, тя е един паразит. Ти казваш: "Има нещо, което ме безпокои." Ти казваш още: "Аз имам една философия, да търпя." - Но въшката не трябва да я търпиш. Какво трябва да я направиш сега? Да я намериш някъде, да знаеш къде е. Толкова е майсторка тя - като речеш да я барнеш, тя се премества на една десета от милиметъра и ти не можеш да я намериш. После пак се премести и ти само си почесваш главата и не можеш да я хванеш. Гребен ти трябва. И като я хванеш, ще я туриш между двата нокътя и ще я смажеш. Противоречието, което се среща в сегашния живот, е следното: Ние, като живеем в Бог, единият Господар винаги присъства, а другият господар, на когото служите, той не се е явил още. Този господар е много хитър, умен е, той винаги ще си умие ръцете. Ти никога не можеш да хванеш дявола в престъпление, само тебе ще хванат. Той ще те излъже в някое вярване, ще те накара да направиш нещо, но ще видиш, че зад една твоя постъпка седи не твоят, а неговият характер.

Някой ще дойде и ще каже: "Трябва да се обичаме, за да изпълним Божия закон." Така е, но най-първо ти обикнеш някоя кокошчица. Погладиш я,

влезне ти някой бръмбар, ти казваш: "Грозничка е тази кокошка. Не може ли й кръцна врата и да я туря в тенджерата, и да направя от нея една хубава супица с оризец." Погледнеш един ден - ти си заклал кокошката, направил си престъплението. Този, който яде, е слугата, а онзи е господарят. Онзи ти казва: "Няма нищо, такъв е редът. Така е направил Господ." Ти му слугуваш, господарят ти казва: "Ти като готвиш, и на тебе ще дам малко, да видиш колко е хубаво."

Вие ще се намерите в положението на онази българка. Една жена обичала мъжа си много и му сготвила едно пиле на пет-шест месеца. Хората, които се обичат, за малки работи се разгневяват. Жената била малко невнимателна, тя се поразсърдила и казала: "Не искам да ям", и мислила, че той ще я покани. Той започнал да яде, и тя поглежда малко, но той дошъл до последното кокалче на гозбата и тя казала: "Моля, поне това кокалче ми остави." Аз ги
наричам сръдливи религиозни хора. Те седят и казват: "Изгубихме си живота напразно, а можехме и ние да си поживеем, както хората."

Та казвам, това е последното кокалче, което ти искат. Ти казваш: "Не може без кокалче." Съгласен съм, че лисицата и вълкът не могат без кокалче, но за овцата - там тревата е необходима. Има две състояния - на тревопасните и на месоядните. И в желанията има две категории. Ако спадаш към първата категория, не можеш без кокалче, но ако спадаш към втората категория, може и без кокалче. Най-после се повдига въпрос: "Не може ли и без трева?" Може и без трева, и без кокалче. Тогава трябва да напуснеш света. Ако искаш този свят, или кокалче ще ядеш, или трева ще пасеш. Сега въпросът остава неразрешен. Аз не искам да го разреша. Това е едно противоречие, което съществува. Има желания в нас, които спадат към желанията на месоядните животни, а има желания, които спадат към вегетарианците вътре в нас. Едните желания са меки, а другите желания са силни и груби. Едните спадат към желанията на месоядните, към тях са всичките противоречия, които ни измъчват.

А пък ние вървим сега и се поражда друг въпрос: Какво трябва да се прави? - Трябва да се живее. Ти слугуваш в света. Огънят пари, трябва да си имаме дилаф. Умен трябва да бъде човек. Той най-първо трябва да разграничава кои желания са негови, и кои не са негови. Ти например искаш да се повдигнеш, да станеш учен човек. Желанието ти да станеш учен човек е на място, но когато човек иска да стане учен човек, за да го прославят хората, той е на кривата посока на движението. Христос е казал: "Не търсете славата на света, а от Бога." Да станеш учен е добро, но да станеш учен, за да те прославят хората, там си в кривата посока.

Какъв е онзи свят? - Онзи свят е свят на съвършените. Този свят е свят на смъртта, на промените, а пък онзи свят аз го наричам свят на безсмъртие, на съвършените същества. Ако не минеш през света на смъртта, ти не можеш да влезеш в света на съвършенството, на безсмъртието, понеже онези, които са безсмъртни, те са минали през света на смъртта и са победили. Ние като умираме, ние умираме, понеже не знаем как да живеем. Аз съм забелязал, вече тридесет години, след всяка моя най-хубава проповед все ще има няколко души да се скарат, и то от най-добрите ми ученици. Те ще се скарат за нищо и никакво. Питам, защо се карат? Той пита, те ще мислят, че думите ми се отнасят за този или онзи. Нещата, когато се говорят, те не се отнасят до никого. Милиони същества има, които са месоядни, тогава на кого е прегрешението? Ти участваш в една организация на същества в разни степени на развитието. Ние казваме, че човек трябва да стане отвън добър. Някои от вас десет-петнадесет години сте вегетарианци, но вътре сте още месоядци. И отвън донякъде сте се справили с месоядството, а вътре не сте се справили. Отвън сте вегетарианци, а отвътре сте месоядци.

Та казвам: Човек трябва да разбира законите. Той трябва да стане вегетарианец в умствено отношение, в сърдечно отношение и в своите постъпки. На три места човек трябва да стане едновременно вегетарианец. За някого мога да кажа: Той е станал светия. - Не, след като станат всички тези промени вътре в тебе, та никой да не подозира промяната вътре в тебе. Защото, като дойде един съвършен човек между нас - той владее законите, той най-първо ще измени твоето съзнание. Той минава и носи богатства. Той знае, че имаш слабости, че можеш да отнемеш нещо. Той ще те приспи. Да допуснем, че ти си разбойник някъде и очакваш някого. Дойде съвършеният човек - той ще те приспи. Той е една сила. И след като си замине, той ще те събуди, и ти ще си кажеш: "Спал съм." Той е господар на всички положения.

Ако ти не се научиш да приспиваш злото в себе си, ти си слаб човек. Ти казваш: "Аз съм с Христа." Казвам: "Ти можеш ли да приспиваш злото в себе си?" Казваш: "Не мога." - Тогава си слаб. Злото в себе си да приспиш, но не отвън. Ти казваш: "Да утешим, да приспим някого." - Ти другите не можеш да приспиш, докато не приспиш злото в себе си. Това е наука. В човека има едно зло, с което трябва да се справи, и това зло е необходимо да го приспиш. Някой иска да се избави от злото. Най-първо ще се научиш да приспиваш злото в себе си, и след като минеш по този път, събуди го. Не да спи постоянно, но да не ти препятства. Представи си, че се роди едно желание в тебе, да откраднеш. Потайно се зароди в тебе едно такова желание. Ти имаш нужда. Да ви дам един пример, че може да се роди едно желание да откраднеш. Ти имаш син красив, красива дъщеря,

красива жена. Искаш да ги облечеш - оттук-оттам просиш и влезе в тебе един бръмбар да откраднеш. Ти си касиер на някоя банка, разполагаш с милиони. Ще приспиш злото в себе си. Ще повикаш жена си, сина си, дъщеря си и ще им кажеш: "Аз мисля да открадна, какво мислите вие? Съгласни ли сте с мене?" Те ще ти кажат: "Не, не, всички ще работим." Вие не може да видите изходното положение - как човек може да излезе от безизходното положение. Вие трябва да добиете свойствата на магнетизма.

Царят изгубил една голяма желязна карфица, която е много важна. Загубил я на планината и казал: "Който я намери, ще му дам едно голямо възнаграждение." С магнетизъм ще притеглиш една желязна карфица и ще я представиш на царя. И щом дойде сиромашията, вземете вашата подкова. Гледам в една къща една конска подкова, конско петало. Прав е този човек. За какво е това? Той казва: "За късмет." В себе си трябва да развивате онзи магнетизъм. Ти започваш да се нервираш и тогава се демагнетизираш. Не се нервирай, понеже след това ти се демагнетизираш, изгубваш тази магнетическа сила, а пък тя е полезна в живота. Хубостта и красотата на живота ти зависят от магнетическата сила, която живее в твоето тяло и ако я изгубиш, ще дойде едно нервно състояние. Дойде ти едно изкушение. Хвани го и го тури настрана Ти казваш: "От глад ще умра." - От глад никога няма да умреш, ако си умен. Ако имаш един светъл ум, една чисто сърце, една чиста постъпка, ти гладен никога няма да умреш.

И казвам, Бог ви е поставил на земята за изпитание. Ти казваш: "Бог е наш Баща", но вие не вярвате при изпитанието. Ще си кажеш: "На голямо изпитание Бог ме е поставил. Ще издържа докрай, ще умра, но няма да се поддам на едно изкушение." Ти казваш: "Аз гладен ще умра." Но и да си гладен, ако е решено да умреш, и гладен ще умреш. Но останете в онази вяра. Ще дойдат мъчни моменти. Ще мислите, че Господ те е оставил, че сам трябва да уредиш работите си. Ето заблуждението. Ти ще се молиш в себе си, докато изпиташ Божията права мисъл.

Има неща, които след като ги опитате, не ги разправяйте на другите. Има неща свещени, и като разправяте свещените работи на другите, то свещените работи се опетняват. Твоят ближен ще каже: "Разправяш ми ти измислици." Това е пак господарят, който те кара да разправяш. Това е тщеславие, ти още не си завършил. Послушал те е Господ и някой ти казва: "Я се помоли заради мене." Аз го обяснявам по следния начин: Има един гостилничар. Дойде един при него и гостилничарят му даде да яде, а на друг не му дава. Обяснете ми защо на единия дава да яде, а на втория не му дава. Първият, на когото дава, той има млада дъщеря и гостилничарят е хвърлил око на нея. За дъщерята той му дава да яде. Вторият няма син или

дъщеря, и не му дава.

Хубаво, ти минаваш, ти си здрав и господарят ще те нахрани, и на работа ще те прати. Но хилав си, той няма да те нахрани, и ще каже: "Я го пратете в болницата." Вие седите и си обяснявате нещата, както не са. Ти казваш: "Онзи е щастлив." - Щастието на онзи човек, към когото хората са добри е, че той има повече магнетизъм. Ти казваш: "Не ми върви." - Аз гледам - всичките ти мускули са опънати. Ти си толкова нервен, а трябва едно спокойствие. Вие седите и някой ще се покаже, че е тъжен. Дръж тъгата вътре в себе си и не я изказвай, не товари хората със своята тъга. Не товари хората и със своите радости. Ако ти товариш хората със своите радости и със своите скърби, ти ги осакатяваш. Ако излезе от твоята радост или от твоята скръб през малка дупчица, ти нищо не се ползваш. Не се радвай на чуждите радости и на чуждите скърби. Ти казваш: "Аз сгреших" и плачеш. Господарят сгрешил, а ти плачеш. Казваш: "Дяволска мисъл мина през ума ми." - Защо ще ми разправяш за тази дяволска мисъл? Аз ги зная всички дяволски мисли. Някой път казваш: "Еди-кой си момък не е в правия път." - Този момък ни най-малко не е виноват. Господарят се удоволства, а бият слугата.

Това е онзи психологически момент, когато Ева отиде при дървото за познаване на доброто и злото, и злото ѝ казва: "Ако ядете от този плод, ще станете богове". - Какво доби Ева? - Доби известно нещо, доби известна свобода, че може да престъпва постоянно Божия закон. Но чрез това ядене придоби ли нещо? Те придобиха свойството да видят, че са голи. Вие се спирате сега и казвате: "Защо Ева яде?" Всеки ден като Ева вие ядете постоянно от забраненото дърво. Казано ви е да не ядете, но ти похапнеш от това дърво и из Рая навън излизате. Аз наричам Рая следното: Имаш едно прекрасно състояние и мислиш, че си в пътя, и дойде едно изкушение, изгубиш своето равновесие. И пак дойдеш до онова състояние извън Рая, пак дойдат кожените дрехи и лошите условия.

Искам да остане сега мисълта: изкушенията, в които се намирате, има изпитания, които трябва да минат, неизбежни са. Никой от вас не е в състояние да ги избегне. Ще дойдат изкушения, които не сте сънували. И светии в християнската епоха, които са живели двадесет-тридесет години и когато са мислили, че са светии, отрекли са се от света, от всичко, но в този светия влиза един бръмбар и той казва: "Тридесет години аз прекарах така, та ако бях в света, като хората щях да живея. А аз тук при тази диващина за тридесет години на какво съм заприличал. На какво страшилище съм заприличал. На какво ще уча хората аз!" И всичко потъмнее в ума му. Друго е, с хората едно, но не е. И с Бога не е. И той мисли, че тези двадесет-тридесет години ги изгубил. Прилъгал го е дяволът, нищо повече. Нито

като се ожениш, ще спечелиш нещо, нито пък като не се ожениш. Някой ще каже: "Не се жени." Някой ще каже: "Ожени се." И да се ожениш, и да не се жениш, важно е друго. Ти като се ожениш, ще вършиш волята на господаря, а като не се ожениш, пак ще вършиш волята на господаря.

Като се жениш, трябва да разбираш за какво да се жениш. Жени се за истината. За любовта се жени, за мъдростта се жени. Някой казва: "Жени се." Аз да ти кажа за какво да се ожениш. Ожени се за любовта, за да има на какво да разчиташ. Ожени се за мъдростта, за да има на какво да разчиташ. А пък другите неща са емблеми, те са символи. Всичко това е подобие. Ти не знаеш за какво да се ожениш. Ако твоята жена е емблема на истината или на мъдростта, или на любовта, ожени се за нея. Но ако не е така, стой настрана и не се жени. Не да не се жениш, но не се жени за това, за което ти ще плачеш. А пък господарят ти мисли, на твоя сметка ще живее.

Христос казва: "Човек трябва да се отрече." Вие казвате: "Аз съм се самоотрекъл. Аз съм решил въпроса." Но на втория ден виждам, че плачеш. Казваш: "Аз реших да живея за Христос." И на втория ден виждам, че плачеш. Един еврейски проповедник проповядва: "Всички християни, които умират, отиват при Христос и затова не трябва да плачем за тях." Един неделен ден той проповядвал и след като е говорил на хората, че не трябва да плачат за умрелите, идва една телеграма, че умряла балдъза му. Той и жена му започват да плачат. Той започва да плаче, че балдъза му умряла. Че нали тя е отишла при Господ! Какво има да плаче? Не плачете за никакви балдъзи.

Аз говоря за онези от вас, които мислите, че сте разрешили въпроса. Та има два вида сестри и два вида братя. Едни са много сериозни, а пък другите са весели, но и едните, и другите не са разрешили въпроса. Някоя сестра е скръбна. Тя е тъжна, че не е женена. На скръбната сестра казвам: "Господ ще ти прати един брат, подигнат в Христа." И очите й светнат. А пък на тази, която е много радостна, казвам други неща. Радостта и скръбта не са лоши неща. Скръбта, това е облачно небе, а радостта - ясно небе. Има радост, която не е постоянна, а е преходна. Аз говоря за естествената радост. След всяка естествена радост идва естествена скръб. А пък има радости, които спадат към друга една категория. Земните радости са от такъв характер, че вашите състояния се сменят лесно.

Та противоречието, което сега ще срещнете в живота си, е следното: ще дойде един ден да се разочаровате по този път, по който вървите. Той е или прав, или не е. И тогава онези, които не разбират, се връщат към старите учения. Старият ще каже: "Ние да си живеем." - Не, в нас трябва да

живее великата Божия любов, великата Божия мъдрост и великата Божия истина. И ние винаги остаряваме, когато изгубим тази вътрешна връзка с Бог. Идва едно положение, когато Господ се отдалечава. Търсиш Го, и няма Го никакъв. И псалмопевецът казва: "Да не ме оставиш в старините ми." Онези, които сте малко по-възрастни, вие сте като старите баби. Вече младите момци няма да обръщат внимание на вас. По вашему ще го разбирате това. Но и в духовното ще изпаднем в същата грешка. Радостен си, но по едно време изгубиш тази радост, мрачкаво ти е. Ти казваш: "Заблудил съм се." Цяла каша става в тебе: "Толкова добро съм изгубил." Ти се връщаш назад.

Наблюдавах един от българските свещеници, най-добрият, когото съм срещал. На осемдесет години. Той ми каза следното: "Втори път като дойда на земята, поп не ставам. Дотук ми е дошло от тамяна. Ражда се някой - тамян му кадя, кръщавам го - пак тамян, умре някой - пак тамян. Всичко ставам, но поп не ставам. Учех хората, и себе си не научих. Не можах да угодя на Бог. Три пъти Му се молех, кадих Му тамян." И сега се усеща в едно тягостно състояние. И той каза още: "Бог си е играл с мене." Казах му: "Не Господ, но дяволът си е играл с тебе." Той каза още: "Имах много шансове." И той ми разправя как е имал условия и как е изгубил тези условия. И ми казва: "За вятъра ги изгубих." И прав е човекът. Той е външно добър. Да погребва като поп умрелите, да кръщава, венчава и прочее, това е много тягостна работа.

Та казвам: Оставете умрелите, умрелите да ги погребват; и оставете живите, живите да ги посрещат, а пък вие вършете волята Божия. Турнете си едно мото, което Христос е казал: "Търсете първом Царството Божие и Неговата правда, и всичко друго ще ви се придаде." А любовта оставете за после. Защото, ако вие не намерите Царството Божие и не търсите Неговата правда, вие не можете да дойдете до любовта, а като търсите Царството Божие и Неговата правда, всичко друго ще ви се приложи. Ти като търсиш Царството Божие, това е нормалният път. Имаш един обект, за който да живееш.

Ти казваш: "Да вярвам в Христос." Христос казва: "Търсете Царството Божие и Неговата правда, и другото ще ви се приложи." Ако ти искаш всичко друго да се приложи, трябва да изпълниш тези думи на Христос. Христос не е извън Царството Божие, не е и извън правдата. Той е в Царството Божие, Той е и в правдата. Та казвам: Турете това мото.

Сега може да се яви другото положение. Вие казвате: "Ние Го търсим." Хубаво, но не преставайте да Го търсите. Търсете първо Царството Божие.

Ние казваме: "Отче наш, който си на небесата. Да дойде Царството Ти, да бъде волята Ти, да се свети Името Ти! Тъй както на небето, така и на земята." Ние казваме: "Отче наш, Който си на небесата." Небето е разумният живот. "Да се свети Името Ти" - казваме. - Какво разбираме под това? - Под "святост" разбираме следното - когато държиш това Име постоянно в ума си, то е осветено, ти го пазиш. То е чисто и свято. За да дойде Царството Божие на земята, ние трябва да го търсим. Което търсим, него можем да намерим. И Неговата правда. Това сега да стане плът не отвън, а думата плът и кръв в нас. Да ни е приятно, като отправим ума си към Бог. Само като си помисли за Него, да ни е приятно. Не Го знаем къде е, но ние знаем, че е Един само. Няма с какво да Го сравним. Като знаем, че Бог е Един и в Него живеем, казваме: "Колко е Той благ, колко е Той снизходителен, ни най-малко не ни е осъдил."

Онзи господар е драл кожата. Колко унижения сме изпитали ние от него, и той иска да ни заблуди. Не, не. Този господар трябва да го различаваме. Вашият досегашен господар, при когото сте изпратени да слугувате, трябва да му изучавате характера и ако не го изучите хубаво, вие не може да се освободите от него. Да го изучите така, че да станете по-умни от него. Ако не можете да станете по-умни от него, вие не можете да се освободите от него. Вие искате Господ да ви освободи. Но за да се освободиш, трябва да имаш желание. От тебе зависи. Докато желаеш парите, ти не можеш да се освободиш от тях. Докато желаеш силата, ти не можеш да се освободиш от нея. Имайте нещо, на което да разчитате. Аз признавам, че вашият господар е много умен. Не смея да му припиша никакви прегрешения, но казвам - много хитър е той. Той прави, а пък вие сте виновати. Христос казва: "Да се отречеш от себе си." Ние така сме свързани с него, нашите интереси са така преплетени, нашите личности, че ние не смеем да се откажем от себе си. Това е личността. Но сегашната личност, това е онази дреха, която ни е дал господарят и ще ти одерат кожата. За да се отречеш от себе си, трябва да бъдеш много умен.

Христос казва: "Ще вдигнеш кръста си и ще Ме следваш."

Та казвам, само по Христовия начин и път може да се освободите от вашия цар и господар. Докато вие не изучите всичките му пътища, не може да си освободите от него. Докато не се освободите от него, всякога ще имате падания, изкушения и прочее. Павел казва: "Не сте изучили дълбочината на сатаната, на този господар." Докато не разбере всичките интриги, всички недоразумения, които съществуват, не можете да се освободите от него. Този ваш стар господар ви е размесил езиците. Ще срещнеш някого и не можеш да го търпиш. Срещнеш друг - и него не можеш да го търпиш. Това е все от вашия господар. Ти казваш: "Аз не мога да го обичам." Щом

не обичам някого, не мисля за него. Щом не обичаш миризмата на едно цвете, остави това цвете. Щом го обичаш, стой там. Щом не го обичаш - отдалечи се.

Мисли за онзи, Който те е пратил и Който ти е дал живота. А пък тази форма, в която се намираш, тя е временна. След тази хижа, след тази форма, има друго нещо. Това жилище не е хигиенично, но един ден ще излезем от това жилище и ще влезем в друго ново жилище. Това е жилище на възкресението. Та ще преминем към новия живот.

Та сега търсете първо Царството Божие и Неговата правда. Всички мъчнотии и страдания са в реда на нещата. Няма никой, който да е дошъл и да не мине през тях. И вие ще минете през всички изпитания, и няма да остане ни най-малкото изпитание, през което да не минете. Да не мислите, че ще може да кръшнете. Този, който ви обере, ще ви обере по всичките правила. Ние нищо не сме внесли в света и нищо не можем да изнесем от света. Онова, което сме научили, то ще остане. Не трябва да се обезсърчавате.

Тук някои се оплакват: "На Изгрева на какво сме заприличали! Виж хората как са отвън." Мършави сте малко, а онези са угоенички. В света хората имат малко повече месце, а на Изгрева - по-малко. В света къщите са мебелирани добре, а пък тук на Изгрева, на някоя дупка има книга залепена - пропукало се стъклото и той си залепил хартия и пак за Царството Божие мисли. Като минавам из Изгрева, гледам някой брат седнал и казвам: "Този е кандидат за палат. Мъчи се той, убеждение има."

Казвам, ще имате един палат, ще имате палат направен такъв, какъвто не сте сънували, с всичките му удобства, повече от "Хиляда и една нощ". Ще имате това, но когато се освободите от стария господар. И да не се съмнявате в пътищата Божии. И при всичките ви страдания да бъдете верни. Ако аз живея в една пропукана къща, ще кажа: "Такава е волята на господаря." Окъсал съм се, ще кажа: "Такава е волята на господаря." Шапката ти е скъсана - такава е волята на господаря, той не иска да те види добре облечен. Той знае, че щом започнеш да се обличаш много, ще пристанеш някъде. И този господар е много умен. Затова казва: "Не, не, със скъсаните обувки."

Това са вътрешни състояния. Вие ще ги промените. Не съжалявайте за тях, ще мине всичко. Ще минете по всичките пътища на изкушенията, страданията. Паданията, ставанията - всичко това ще го очаквате, и неизбежно е. И когато минавате, ще кажете: "Такава е волята на Господ, такава е волята на нашия небесен Баща."

Та Господ ще каже: "Моите синове устояха и ще имат там хубави къщи."

"Отче наш"

Двадесет и първа лекция на Общия окултен клас
20-ти февруари, 1935 г, сряда, 5.00 часа, София – Изгрев

Книги:
* Изпитите на ученика
Ако говоря (Общ окултен клас. Четиринадесета година (1934–1935). Том I. София, 2003)
21 беседи от 26 септември 1934 г. до 20 февруари 1935 г.
Начало: 05:00
Пасаж: Галатяни 5:1–18

1935_02_24 Съучастници в благата
утринно слово

СЪУЧАСТНИЦИ В БЛАГАТА

Размишление.

Ще прочета 3-та глава от Еклисиаст.

В прочетената глава виждаме, че Соломон застъпва само физическия свят. Той не е дошъл още до духовния и до Божествения свят, вследствие на което е засегнал само една трета от истината. Той счита, че най-важното нещо на земята е яденето и пиенето, но не е разбрал смисъла на яденето и пиенето, не е разбрал, как трябва човек да яде и да пие. Соломон трябваше да живее във времето на Христос, да разбере, какво означава хлябът.

"Има време за всяко нещо". Така започва трета глава от Еклисиаст. Времето е величина, която има отношение към физическия свят. Значи, в тази глава се говори изключително за физическия свят. Казвате, че времето е лошо или добро. Само по себе си, времето не може да бъде нито добро, нито лошо. То само хроникира нещата, както фотографията отпечатва образите. Не е времето причина за извършване на добри или на лоши работи, както и фотографията не е виновна, че отпечатва прави или криви образи. Нещата си стават независимо от времето и образите си съществуват независимо от фотографията. Човек е причина, времето да отбелязва добрите и лошите работи. Той става причина да отпечатва фотографията правите и криви образи.

"Има време за всяко нещо и срок за всяка работа под небето". (- 1 ст.).

"Време за раждане и време за умиране". (- 2 ст.). Има ли нещо лошо в умирането и в раждането? Раждането и смъртта са два процеса, които се извършват постоянно в живота. Човек става слуга - ражда се. След време господарят му го уволнява - умира. Значи, раждането е слугуване, а смъртта - уволняване от службата. Докато слугува, човек печели, щом напълни джоба си добре, той се връща при баща си. Не направи ли същото и блудният син? Докато беше при баща си, той беше недоволен от положението си, защото нищо не печелеше. Един ден той каза на баща си: Татко, дай ми дяла, който ми се пада. Искам да отида в чужбина, да обиколя широкия свят, да придобия знание, богатство и сила. Като спечеля, ще се върна при тебе, да покажа, какво съм научил и придобил. Баща му отговори: Синко, ето дяла ти. Вземи, каквото ти се пада и иди в света да работиш, да забогатееш. Той каза на баща си, че отива в света, да се научи да слугува, но не изпълни думите си. Като влезе в широкия свят,

той си каза: Нека първо да си поживея, да си поям и попия, а след това ще слугувам. Той направи същата грешка, каквато Соломон направи и се върна при баща си окъсан, бос и разочарован от живота. Той пак научи много неща, но по отрицателен път.

Повечето хора днес повтарят грешката на блудния син. Едва стават от сън, те започват да мислят за ядене и пиене. Като се наядат и напият, тогава започват да работят, тогава търсят господари, на които да слугуват. И блудният син яде и пи, изпил всичкото си богатство и когато оголя когато изгуби всичко, отиде та се представи на един господар за слуга. Като го видя, господарят си каза: Този слуга не е за нищо, освен за свинар. Той не е достоен даже и за рожковите, които свинете ядат. Жалък и окаян беше видът на блудния син, за което господарят му едва можа да го направи свинар. Като видя отрицателната страна на живота, блудният син се замисли върху положението си и каза: Тук, при този господар, не мога да ям даже от рожковите, с които свинете се хранят. Баща ми има много слуги, които ядат и пият изобилно. Докато бях при баща си и аз бях добре облечен и нахранен. Ще отида при него и ще му стана слуга. Той се върна при баща си и каза: Татко, сгреших и пред небето, и пред земята, не съм достоен да се нарека твой син, но приеми ме като слуга. Искам да ти слугувам, да бъда един от последните ти слуги. Аз мислех, че при тебе е лошо, но видях, че в света е още по-лошо.

Ще кажете, че това е било във времето на Христос. Това е било и преди Христос и в Негово време, но то става и днес. И досега още блудният син съществува. Много промени са станали и стават на физическия свят, но светът още не се е изменил. Виждате, че едно животно обикаля къщата, докато влезе вътре. Щом влезе, то започва да се оглежда натук-натам, да види, какво може да задигне. Задигне нещо за ядене и веднага излиза навън, да не го бият. Много хора постъпват като животните. Щом влязат в някой дом, гледат да задигнат нещо и да бягат навън. Ще кажете, че това са апаши. Не е важно, как ще ги наречете. Важно е, че апашът се шири в света и гледа да вземе нещо, било от материалния, било от духовния или от Божествения свят. Днес апашът краде и материални вещи, и чувства, и мисли. Тази е причината, че срещате стражари на всяка крачка. Днес всеки човек е стражар на себе си. Всеки се пази да не го оберат, да не му откраднат нещо.

Следователно, ако стават кражби по всички светове, това не значи, че трябва да считаме тези неща за нормални. Засега светът представлява голяма болница. Това не значи, че болестите, лекарите и лекарствата са нормални неща. Тези неща са нормални само за един неорганизиран свят, но не и за организираните светове. Организираните светове изключват

всички аномалии: болести, смърт, кражби, омраза, завист, съмнение и т.н. Ще кажете, че без болници не може. - За неорганизирания свят е така. В този свят болниците са благо за болните. Докато има болни, ще съществуват и болници, и милосърдни сестри, и лекари. Щом болният оздравее, веднага излиза от болницата и се отказва от лекари, от лекарства, от слуги и от милосърдни братя и сестри. - Ама добре е да полежи човек известно време в леглото си и да му помагат лекари и милосърдни сестри. Той сам си знае, колко му е добре, но какво ще прави - друг изход няма.

Един гръцки свещеник опявал един умрял и често повтарял: И-и-и-и. Един турчин срещнал процесията и си казал: И-и-и - на тебе ти е добре, но питай умрелия, той ще ти каже, какво е положението му. На турски език припевът "и-и-и" означава "добре е". Значи, за свещеника е добре, но важно е, колко е добре за умрелия.

Като описва живота си, Соломон се мъчи да даде едно определение за него. В това отношение той прилича на малкото дете, което постъпва в първо отделение и започва да учи буквите. Като научи една-две букви, то се връща у дома си и разправя на майка си и на баща си, какво е научило. След това разказва приказки, които чуло от учителя си. Постепенно то започва да пише и мисли, че знае много неща. Всъщност, детето едва е свършило буквара си. Какво може да направи човек с изучаването на буквара? Много има да учи човек, докато разбере смисъла на живота и даде истинско определение за него.

"Време е за раждане и време за умиране; време е за насаждане и време за изкореняване на насаденото". (- 2 ст.). - Това са естествени физически закони. Човек сади лозе, за да има плод; ако лозето не дава плод, той го изкоренява. Соломон минава за мъдрец, но на физическия свят. Той научи много работи на физическия свят и казва, че повече от това знание, което е придобил, никой не може да придобие. Той има предвид житейското знание.

"Видях, прочее, че няма по-добро, освен да се весели човек в делата си. Понеже, кой ще го доведе, за да види онова, което ще бъде след него?" (- 22 ст). - Тук се говори за утрешния ден, т.е. денят на бъдещето. Този ден се познава от настоящето. Някой иска да знае, какъв ще бъде животът му след смъртта. Докато се ражда и умира, човек не може да знае бъдещия си живот. Раждането подразбира цаняване на човека за слуга при някой господар, а умирането - уволняването му. Какво придобива човек с постоянното цанене и уволняване? То е все едно да се ражда и умира. Като се отегчи от живота, човек иска да умре. Щом му домилее живота, пак се ражда. Да се раждаш от умиление за живота и да умираш от отегчаване от

живота, това не е никакво разрешаване на въпросите. Жената казва, че й дотегнало да гледа мъжа си без работа. Мъжът казва, че му дотегнало да гледа жена си, да стои празна и слуги да й работят. И единият, и другият искат да заминат за онзи свят, да се освободят от мъчнотиите на живота. Мъжът и жената са отегчени един от друг, искат да се освободят, всеки да се прояви свободно. Какво ще направи мъжът или жената, ако не могат да се търпят взаимно? Те не могат да се търпят един-друг, а мечтаят да оправят света. Каже ли мъжът, че не може да търпи жена си и иска да я напусне, той ще направи голяма грешка, която мъчно може да изправи. - Защо? - Защото има предвид друга жена. Той мисли, че втората жена ще бъде по-добра от първата. Всъщност, каквато е първата, такава е и втората. Друг е въпросът, ако някой иска да напусне жена си, но да не търси втора. По-добре е, като се е свързал веднъж, да не се развързва, докато не реши задачата си правилно. Ако човек се жени и развежда, без да мисли сериозно по този въпрос, той изпада в смешно положение.

Синът на един турски бей, млад, красив момък, минавал между хората за умен човек. Като го срещали по улиците добре облечен, свободен и напет, всички го наричали "княз на князете". По едно време той решил да се сгоди. Като се сгодил, всички се произнесли за него: Сега е близо до хората. - Чакай да се оженя - казал той. - Сега е наред с хората. Оженил се, но след време решил да напусне жена си. Така станал за посмешище на света. Значи, човек започва от положението "княз на князете" - най-хубавото състояние в света и най-после става за посмешище на хората. Да се сгоди човек, това значи, да съзнае, че му липсва нещо. Момъкът и момата съзнават, че им липсва нещо и като не могат да го намерят другаде, те го търсят един в друг. Това е неразбиране на живота. Не е лошо, че момък и мома се обичат, но лошото е, когато мислят, че могат да бъдат щастливи.

Представете си, че момъкът и момата са двата крака на човека. Докато са отделени един от друг, човек не може да ходи. Щом се съберат заедно, те носят тялото, човек ги управлява. Той изнася ту десния крак напред - момъка, ту левия - момата и върви, движи се. Значи, момъкът и момата могат да бъдат щастливи, докато се подчиняват на главата, т.е. на върховната сила. Започнат ли да спорят помежду си, кой от двамата да управлява, животът им се разваля. Това е физическо разбиране на живота, а то не разрешава въпросите. Затова казваме, че на земята няма щастие. Физическият свят показва, докъде е достигнал всеки човек. Всичко, каквото човек мисли, чувства и прави, един ден ще бъде изложено пред разумния свят, да си даде всеки мнението, кой какво е направил. Като се свърши изложбата, всеки ще си вземе своите картини, да ги изучи, да разбере, какво е постигнал и какво не е могъл и да продължи оттам, докъдето е

стигнал. Човек ще се ражда и умира дотогава, докато започне да различава проявите на умствения, на духовния и на физическия свят. Същевременно, той трябва така да различава мислите, чувствата и постъпките си, че да знае откъде идва дадена мисъл, или чувство - от низшия или от възвишения свят. Щом ги различава, той няма да изпада в заблуждения и противоречия.

"Видях труденето, което даде Бог на човеческите синове, за да се трудят в него". (- 10 ст.).

"Направи всяко нещо хубаво на времето му". (- 11 ст.). - И това се отнася до физическия свят. На физическия свят нещата са хубави на времето му. Човек е здрав до известно време, после се разболява. Докато е млад, човек е красив; като остарее, губи красотата си.

"И света положи в техните размишления, без да може человек да издири отначало до конец делото, което е Бог направил". (- 11 ст.). - Как може човек да издири и разбере делата, които Бог е направил? - За да разбере това, той трябва да мине от физическия свят в духовния, от духовния - в умствения. След като обходи тези светове, той ще влезе най-напред в Божествения свят и там ще издири, т.е. ще разбере делата, които Бог е направил. Божественият свят наричаме още причинен, т.е. свят на причини и последствия, на съотношение между мислите, чувствата и постъпките.

И така, първата задача на човека е да се освободи до известна степен от своята личност. Когато даде предимство на своята личност, човек мисли, че е свободен, че може да прави, каквото иска. За да бъде свободен на физическия свят, той трябва да бъде здрав, богат и силен. Ще кажете, че не се нуждаете от богатство. Ако искате да бъдете свободни на земята, непременно трябва да бъдете богати. Друг е въпросът, ако човек е духовно богат. Щом е духовно богат, той не търси материално богатство. В противен случай той непременно трябва да бъде материално богат. На земята не можеш да ходиш бос и гол - климатическите условия не позволяват това. Следователно, докато сте на земята, материалното богатство представлява благоприятно условие. То дава възможност на разумния и съзнателен човек да реализира своите желания, а същевременно да помага и на ближните си.

За да бъде богат, здрав и силен, човек трябва да се ръководи от общото благо, да не мисли само за себе си. Има смисъл да бъдеш богат, но ако богатството ти бъде благо за цялото човечество; има смисъл да бъдеш здрав и силен, за да помагаш на ближните си; има смисъл да бъдеш учен,

но ако приложиш своята ученост за доброто на цялото човечество. Ще кажете, че и без учени хора може. Не може без учени. Когато някой казва, че може и без учени, той говори така, защото сам не е учен. Той иска всички хора да бъдат като него. Учените пък поддържат, че човек трябва постоянно да учи, да придобива все повече и повече знания. Някои се обиждат от тези думи и питат: Само учените ли могат да работят? Всички хора могат да работят, но работата на учените е по-ползотворна. Не само учените работят добре, но и ония, които имат опитност.

Един стар кон карал кола, натоварена с грънци. Той вървял бавно, понеже знаел, че грънците лесно се чупят. Това той научил от опит. Много пъти господарят му го бил, докато придобие тази опитност. Както теглел колата, на пътя го срещнал младият кон на господаря му, който го запитал: Братко, защо вървиш толкова бавно? Я се опитай да ускориш хода си, да стигнеш по-скоро у дома. - Не мога, така са ме учили. - Дай на мене колата. - Щом искаш, опитай. Старият кон се разпрегнал и оставил младия да го замести. Младият кон веднага започнал да тича, но изпочупил всички грънци. Като видял, каква пакост причинил, господарят му го набил добре - дал му първия урок. - Чудно нещо - казал младият кон на другаря си: Никога не бях носил такъв товар. Втори път ще зная, как се карат грънци.

Конят представлява човек, който кара своите мисли, чувства и желания. Ако не знае, как да ги кара и бърза да ги занесе до определеното място, той ще ги изпочупи още по пътя и после ще получи наказание от господаря си. За да не чупиш грънците, трябва да вървиш полека, спокойно и внимателно. - Ама аз съм нещастен човек. - Щом си нещастен, това показва, че си още млад, буен кон, който чупи грънците на господаря си. - Как ще се освободим от нещастията и страданията? - Като научите уроците си. Докато ученикът от първо отделение не научи материала, който му е предаден, не може да мине във второ отделение. Докато ученикът от второ отделение не мине предвидения материал, не може да влезе в трето отделение и т.н. - Не може ли по друг път? - Не може. Определено е на човека, по какъв път трябва да мине. Като научи уроците, които му са предадени като на човек, той трябва да мине в по-висока фаза, да изучава уроците на ангелите - да стане ангел.

И до днес още всички ангели не са научили уроците си, поради което се делят на две категории: ангели на светлината и ангели на тъмнината. Първата категория ангели се движат в абсолютна светлина и поддържат, че доброто трябва да бъде добро, първо за окръжаващите, а после за тях. Втората категория ангели се движат в светлина само за себе си, а другите остават в тъмнина. Затова, именно, те казват, че доброто трябва да бъде

добро, първо за тях, а после за окръжаващите. Когато някой ангел на светлината слезе на земята, той изпада в големи противоречия. Докато бил на небето, той мислил, че хората живеят добре, като тях. За да научи техния живот, дават му билет за земята, определят му един грешен човек, да се грижи за него, но в края на краищата, се вижда в чудо. Ангелът му казва едно, той върши точно обратното. Случва се понякога, че при усилена работа, ангелът не може да повдигне човека, върху когото работи и заминава за небето, с мисълта, втори път да дойде да му помогне. Ако другарите му го питат, какъв е животът на земята, той отговаря: Слез, сам да го опиташ. Като слезеш, ти ще научиш такива уроци, каквито никой не може да ти предаде.

Сега, колкото и да ви се говори, вие няма да чуете цялата истина. Това са само обяснения, които ще ви помогнат да разберете поне отчасти състоянието, в което се намирате. Например, срещате богат, учен, силен човек, всичко има на разположение, но е недоволен от живота. - Защо? - Липсва му нещо. Такова е положението и на обикновения човек и на великия. Виждате, че и велики хора са недоволни от живота си и са готови да се самоубият. Ето и Толстой, велик философ, изпада в отчаяние. И той търси начин за разрешаване на известни социални въпроси. Между Толстой и Соломон има нещо общо. Някои го наричат руския Соломон. На първо време той изправяше грешките по соломоновски, но после намери правилен начин за изправянето им и каза: Мъчно се изправят грешките!

Питам: Как ще разрешите въпросите си? Ще кажете, че ако на земята не можете да разрешите всички въпроси, ще ги разрешите на небето, като отидете при Христос. Обаче, какво означават думите "отиване при Христос?" Само онзи може да отиде при Христос и да стане едно с Него, който има мисли и чувства като Христовите, който има разположение на духа като Христос. Вън от тези неща, човек и на този, и на онзи свят не може да разреши правилно задачите си. Искате ли да разрешите задачите си правилно, работете съзнателно върху себе си, да постигнете идеалите на своята душа. Ако мислите, че можете да се приближите до Христос по обикновен начин, вие сте на крив път. Ако е за обикновено приближаване, вие имате на разположение много хора. При човека можете да се приближите по обикновен начин, но при Христос не можете. Докато гледате на хората като на мъже и на жени, никакво разбирателство между вас не може да съществува. Съединете всички мъже и жени в едно цяло, за да разберете себе си, да разберете и човека. Какво правите, когато събирате числата? Вие ги нареждате едно под друго, теглите черта и започвате да ги събирате. Под чертата написвате общия сбор и получавате само едно число - тяхната сума. Следователно, когато започнете да гледате на хората

като части на едно цяло, вие можете да разрешите всички въпроси.

Днес много се проповядва на хората, но, въпреки това, те пак се намират в противоречия. - Защо? - Защото проповедите не разрешават всички въпроси на живота. Например, земеделецът събира житото си в чували и го занася в дома си. Там той изсипва житото в хамбара, а чувалите оставя навън, изпразнени вече. Те започват да се сърдят, да протестират и питат, какво стана с житото, т.е. с тяхното съдържание. Ако земеделецът е разумен, ще дойде при празните чували и ще им каже, че всяко живо същество трябва да се пожертва в полза на цялото, на общото благо. Докато не познава закона на жертвата, човек не може да разреши противоречията в живота си.

И така, когато се обезсърчите, помнете, че сте на физическия свят и се намирате в положението на празен чувал, на който житото е изсипано в общата житница на живота. Житото, което е било във вас, не е ваша собственост. Вие сами не сте работили за него. Много хора преди вас, добри и трудещи, са работили заедно. Те са го сложили във вашия чувал временно, с условие да го вземат, когато им потрябва. Днес им трябва, днес го взимат. Трябва ли да се обезсърчавате от това? Каква полза ще имате, ако държите житото в чувалите си с години? По-добре е да го пожертвате, да го дадете на добрия и разумен земеделец да го изсипе в хамбара си, там да презимува, за да може рано напролет да го посее на нивата, да се ползва от него цялото човечество. Щом сте чували, все чували ще си останете, безразлично, дали сте от зебло, коноп или друга някаква материя. Житото не може да увеличи вашата цена. Чуждото си остава чуждо. Всички мисли и чувства, които влизат в ума и в сърцето ви, са чужди. Щом е така, не ги задържайте, но ги посейте на нивата, да се ползват мнозина от тях, а не само един човек. Между мислите, чувствата и постъпките на човека трябва да има движение. Ако останат на едно място, те ще мухлясат и ще се вгорчат. Движението подразбира прилагане. Без прилагане капиталът остава мъртъв.

Като ви говоря така, аз не разрешавам въпросите, но и не казвам, че всичко е суета. Думата "суета" е образувана от три срички: су-е-та. Сричката "су" на турски означава "вода". Значи, водата е важна, като носител на живота. За новороденото дете пък млякото е носител на живота. Детето приема наготово млякото, което майката приготвя. То не може само да си приготвя храна. Ето защо, докато майка му се грижи за него, то е в реалността на живота. Щом майка му престане да му дава готова храна, то влиза в суетата на живота. Към частичката "су" се прибавят и останалите срички "е-та". Майката дава на детето си твърда храна и го учи само да дъвче, само да приготвя храната си.

Като ученици, вие трябва да си изработите правилна философия за живота, да се откажете от философията на Соломон. Следвате ли неговата философия, ще видите, че каквото имате, ще го изгубите. Ако днес сте християнин, като умрете, ще изгубите християнството си. Ако сте българин, ще изгубите българщината; ако сте богат, учен, силен, ще изгубите и богатството, и учеността и силата си. - Защо? - Защото на онзи свят няма никакви българи, французи, германци, англичани и т.н. На онзи свят има души, които служат на Бог от любов. Там няма християни, будисти, мохамедани, брамини. Там няма богати и бедни, учени и прости, силни и слаби. Там учените хора се различават коренно от учените на земята. Те носят в себе си положителната наука на любовта. Там няма богати хора, както на земята, да разполагат с пари, с имоти, с файтони и автомобили. На онзи свят богат е само онзи, който е вътрешно богат и разполага с добродетели и дарби. Отидете ли на онзи свят, всякакъв спор престава. Вие не можете да спорите, да протестирате, защо еди-кой си има на разположение пари, къщи, имоти, облича се и се храни добре, а вие живеете като последен бедняк. Това е философията на Соломон. Който живее според тази философия, в края на краищата ще оголее, ще остарее и ще каже: "Суета на суетите, всичко е суета". И затова, докато дойде този ден, той си казва: Щом съм дошъл на земята, ще ям и ще пия, да зная поне, че се наживях. Така е казал и Соломон, но това показва, че и той не е разбрал дълбокия смисъл на яденето. Христос казва: "Аз съм живият хляб, слязъл от небето. Който ме яде, има живот в себе си". Следователно, яденето има смисъл за човека дотолкова, доколкото внася в него живота. Вън от това разбиране, яденето става причина за престъпленията в света. То заробва и ограничава човека. Гледате, как детето, за да открадне една-две ябълки от дървото на съседа си, прибягва до различни лъжи, кражби и престъпления. То взима ябълките и бяга. След това пъдарят го гони, иска да го бие. Кражбата не разрешава въпросите, нито боят изправя хората.

Дръжте в ума си мисълта, че светът не може да се оправи по отрицателен път. Ще кажете, че писателите и поетите пишат хубави книги, с които изправят хората. Ще кажете, че учените правят открития, с които помагат на народа си. Да, писателите пишат книги, но и те сами не са изправни. Учените правят открития, с които имат предвид благото само на своя народ. Те помагат на народа си, а избиват другите народи. Това не е истинско изобретение. Светът така не се изправя. Ние признаваме само онези изобретения, които представляват благо за цялото човечество. За да се изправи животът на хората, всеки човек трябва да работи съзнателно за своето изправяне. Хората мъчно се изправят, защото помнят повече злото и пакостите, отколкото добрините, които едни на други си причиняват. - Защо е така? - Защото днес злото, лошите мисли и чувства, пуснати в

обръщение, са повече от добрите, които всъщност, са по-многобройни, но са в запас. Те чакат времето на своето проявяване. Сегашните хора говорят за вяра, без да я прилагат. Те говорят за любов, за изпълнение на волята Божия, без да я изпълняват. Има смисъл да говори човек за вяра, за любов, за изпълнение волята на Бог, но ако е готов да приложи всичко това. Няма ли тази готовност и този стремеж, думите му остават напразно.

В една американска църква, в която проповядвал знаменитият проповедник Спържен, се събрали най-богатите членове, да търсят начин, как да помогнат на своите бедни братя. Повечето от тях изказали мнение да се обърнат към някои богати хора в града, да поискат от тях помощ. Като изслушал мнението на всички, Спържен казал: Братя, защо трябва да изкушаваме Господ? Защо трябва да Го молим да отваря сърцата на богатите хора в града, когато ние сами сме достатъчно богати. Ето, аз давам една голяма сума. Ако всеки от вас даде нещо, ние ще задоволим своите бедни членове. Всички присъстващи одобрили съвета на Спържен и в няколко часа имали на разположение значителна сума.

Сега и на вас казвам: Когато се яви нужда да помогнете на някого, не търсете помощта отвън. Вижте, дали вие първи не можете да му помогнете. Ако вие можете по някакъв начин да му помогнете, ще му помогнат и другите. Очаквате ли само отвън помощ, нищо няма да получите. Много мъже и жени са взели крив път в живота си, само по причина на безучастието, което близките им проявяват към тях. Покажете, че можете да помагате на ближния си, за да го насърчите, да се убеди, че не е сам в живота си.

Сегашните хора се оплакват от живота, казват, че животът им бил тежък. - Защо е тежък животът им? - Защото никой не ги обичал, никой не зачитал направеното от тях добро. Според мене, те искат много. Какво добро може да направи човек? Преди всичко, правенето на добро е достояние на Бог. Че си дал една дреха на някого, или че си му купил една книга, това още не е добро. Да дадеш живот на човека, както и всички условия за живеене, това е добро. Обаче, само Бог може да направи това добро. Въпреки това, Той никога не казва, че хората не са признателни. - Защо не се оплаква от хората? - Защото не очаква благодарността им, т.е. не очаква да Му се плати. Ако хората са признателни и благодарни, това е за тяхното повдигане и облагородяване. Въпреки големите грижи, с които човек е заобиколен, в края на краищата, той изгубва живота си и се оплаква на Бог, че хората са лоши. - Какво искаш сега? - запитва го Бог. - Искам да придобия живота си отново. - Какво научи на земята? - Разбрах, че най-ценното нещо, което има човек, е животът. Искам пак да се върна на земята, да изправя грешките си и да живея добре.

Помнете: всичко, което става на земята, е предметно учение. Вие минавате през една гора. Вятърът вее, клоните на дърветата се люлеят. Един клон ви удря силно по лицето. Вие сте недоволни, че клонът ви ударил и се сърдите. На кого се сърдите? Трябваше да бъдете внимателни, да знаете, как се ходи в гора, между дървета. Вината е във вас, а не в клона, който сам е блъскан от вятъра. Днес вятърът люлее и блъска не само клоните, но и хората. Те се блъскат едни други и после търсят вината вън от себе си. Вятърът вее - има малка вина за блъскането на клоните и на хората, но хората имат възможност да не се поддават на вятъра. Като стоят на по-голямо разстояние един от друг, те никога няма да се блъскат. Щом са близо, блъскането е неизбежно. Божествено ли е, когато хората се блъскат и мушкат помежду си? Седнали няколко души на една маса, да ядат и пият заедно, а постоянно се мушкат. Това е човешки порядък, а не Божествен. Докато хората се мушкат, блъскат, обиждат, всякога ще има плач, скърби и страдания. Който не мушка, не се блъска и не обижда, той се радва. Значи, като се говори на хората и се изнасят грешките им, те са недоволни. Които не правят тези грешки, радват се и са доволни. Когато едни хора се радват, а други - скърбят, ако са разумни, те могат да си помагат взаимно: радостните ще помагат на скърбящите. Ако не са разумни, те се отдалечават едни от други. Ето защо, за да не се отдалечавате, плачете, когато всички плачат; радвайте се, когато всички се радват. Радостите и скърбите крият в себе си известни блага, които трябва да се използват. Ако човек скърби и не се ползва от благото, което скръбта носи, той нищо не е придобил; ако се радва и не се ползва от благото, което радостта носи, пак нищо не е придобил.

Сега, като ви проповядвам, имам предвид да ви направя съучастници в благата, от които аз се ползвам. Понеже пия чиста планинска вода, аз искам да ви заведа при извора и вие да пиете от тази вода. Щом ожаднеете, аз ще ви заведа при извора, да пиете от неговата вода и да благодарите. Всеки трябва да се стреми да стане съучастник в Божиите блага. Постигне ли това, той трябва да направи и ближните си съучастници в благата, които му са дадени в живота. Следователно, добро е онова дело или онази постъпка, чрез която вие можете да направите ближните си съучастници в благата, които ви са дадени. От своя страна и те трябва да ви направят съучастници в своите блага.

И така, да проявите доброто в себе си, като направите ближните си съучастници в своите блага, това е втора стъпка на живота, за която Соломон говорил. Това значи, да възлюбиш ближния си като себе си. Ако не можеш да споделиш благата си със своя ближен, ти не го обичаш. Иначе, каквото и да говорите за любовта, това са празни думи. Когато

слезе на земята, Христос искаше да сподели с хората благата, в които живееше. От две хиляди години насам Христос работи в това направление, именно, да направи хората съучастници в благото, в което Той живее, а не да ги обърне към Бог. Обръщането на човека към Бог произтича от отношенията на хората един към друг. Ако отношенията между тях са правилни и всеки е готов да сподели благата си със своя ближен, само по себе си, по естествен път, човек ще се обърне към Бог. Ето защо, не мислете, че можете да обърнете човека към Бог, ако не сте готови да го направите съучастник в своето благо, колкото малко и да е то. - Ама трябва да помислим за себе си, да си хапнем и пийнем. - Ти бъди готов да пожертваш своето благо и не мисли за ядене и пиене. Какво по-сладко и по-богато ядене и пиене можете да имате от това, да направите ближния си съучастник в своите блага? При това положение и двамата ще ядете сладко, с разположение.

Като казвам, че трябва да направите ближните си съучастници в най-малкото благо, с което разполагате, това не значи, че трябва да се отворите безогледно към тях. Споделете със своите ближни всичките си блага и не се страхувайте от нищо. Успеете ли в това, вие ще придобиете малка светлинка, която ще внесе новото във вас. Това значи втичане или вливане на Божествената вълна в човека. Благото на всеки човек представлява малки изворчета от невидимия свят, чрез които идват Божествените блага и се втичат в душата на човека. Като знаете това, отворете тези изворчета към своите ближни, за да потекат Божиите блага и към вас, да опитате изобилието на живота. Колкото повече хора станат съучастници във вашите блага, толкова повече се увеличават те и вие ставате съучастници в общите блага на живота.

Това, което днес ви проповядвам, е проста философия, която мъчно се прилага. Обаче, приложите ли я, противоречията ви, сами по себе си ще изчезнат, животът ви ще влезе в нова форма и вие ще кажете: Животът има смисъл, струва си да се живее, заслужава човек да служи на Бог. Само при това положение има смисъл да бъде човек слуга и господар, ученик и учител, майка и баща, съдия, адвокат и лекар. Само при това положение нещата се осмислят, въпросите придобиват вътрешно разрешаване и човек минава от ограничение в свобода, от смърт в живот. Смъртта е крайното ограничение на живота, а животът - крайното ограничение на смъртта.

Следователно, животът не е нищо друго, освен участието на човека в благата, с които всички хора се ползват. Не можете да се запознаете с човека, ако не споделите с него своите блага. И той не може да се запознае с вас, ако не постъпи по същия начин. Ако Христос не ви направи съучастници в своите блага, ако и вие не Го направите съучастник в своите

блага, между Него и вас никаква връзка не може да съществува.

Сега вярвам, че ме разбрахте. Ако сте ме разбрали, говорил съм ви на разбран език. Кой човек не разбира, какво означава смъртта? Ако кажете на някого, че болната му жена ще замине за другия свят и след смъртта й ще се ожени за друга, по-млада и красива, той лесно ще прежали първата. - Какво представлява болната жена? - Тя е старият живот, който е на заминаване. Старият живот ще отмине и ще се замести с нов, здрав и красив. - Какво трябва да направи човек, за да смени стария живот с нов? - Той трябва да направи ближния си, т.е. Христос, съучастник в своите блага. Само по този начин ще се домогнете до Божиите блага. Това значи влизане на човека в новия живот.

Проявеният Дух в Любовта, проявеният Дух в Мъдростта, проявеният Дух в Истината носи всичките блага на живота, на Единния, Вечния Бог, извор на всички блага, в Когото всичко се обединява.

18. Утринно Слово от Учителя, държано на
24-ти февруари 1935 г., София. – Изгрев.

Книги:
* Съучастници в благата
Ценната дума (Утринни Слова. Четвърта година (1934–1935). София, 2004)
30 беседи от 7 октомври 1934 г. до 15 септември 1935 г.
* Съучастници в благата
Ценната дума (София, 1998)
26 беседи от 3 февруари 1935 г. до 15 септември 1935 г.
Начало: 05:00
Край: 07:15
В началото:
* Пасаж: Еклисиаст 3
* Песен „Бог е Любов“
В края:
*

1935_02_24 Тогаз се обърнах аз и видях
неделна беседа

ТОГАЗ СЕ ОБЪРНАХ АЗ И ВИДЯХ

„Тогаз се обърнах аз и видях всичките насилия, които стават под слънцето.“

Отче наш.

„В Начало бе Словото“.

Ще прочета четвъртата глава от Еклисиаст.

„Духът Божи“.

Ще взема само няколко думи от първия стих: „Тогаз се обърнах аз и видях.“ Казва Соломон, че виждал страшни работи. Когато казва човек, че вижда страшни работи, пита се тогава какъв е изходният път от тия страшни работи? Какъв е изходният път на болестта? – Здравето. – Какъв е изходният път на бедността? – Богатството. – Какъв е изходният път на невежеството? – Знанието. Какъв е изходният път на лъжата? – Истината. Така могат да се направят ред още сравнения. И тогава Христос казва: „Аз съм пътят, истината и животът.“ Този стих е цитиран много пъти: „Аз съм пътят, истината и животът.“ Ако този път е такъв обикновен път, както ние имаме шосета, този път всеки би го намерил. Ако Христос е такава истина, каквато хората я познават, тогава тази истина всеки би я намерил. И ако Христос е такъв живот, какъвто хората имат, тогава всеки би го намерил.

Сега има два начина за говорене. Някога е опасно да говориш на хората, когато публиката е здрава. На тия здрави хора можеш да говориш по един начин. Когато публиката е от болни хора, на тия хора трябва да говориш по друг начин. На болните хора не може да се говори това, което се говори на здравите хора. Ако на болните хора говориш как живеят здравите хора, как се обличат, как ядат и пият, как ходят на театри и на концерти, после как си градят домовете, това за болните е голямо отегчение, не им допада. Болните се нуждаят от лекарства, как да се освободят от болестите си. Те ще кажат: Ние се нуждаем от здраве, да спим добре, какво ни интересува как живеят здравите хора? Ние страдаме тук в болницата, не искаме да ни се описва живота на здравите хора. Но във всички положения на живота има два метода. Ако имам един човек на когото очите са здрави, за него има един метод. – Кой е този метод? – Ще му отворя прозорците да му влезе повече светлина в стаята му или ще му кажа да излезе на видело. И по този начин, той ще разбере. Питам: Какво ще правиш с един човек на когото очите са повредени? – Този човек трябва да го хванеш за ръка и да го водиш стъпка по стъпка, да му разправяш. При това положение и този човек е вързан и ти си вързан с него. Той казва: Не ме пущай, ще загазя

някъде. Ако го водиш в гората, той ще каже: Не ме оставяй сам в гората, ще се изгубя, трябва да ме водиш. Някои хора са превързани едни към други и мязат на слепите хора. Той казва: Какво ме оставяш сам в гората, не е благородно. Наистина не е благородно от страна на единия да оставя другия в гората. Но не е благородно и за слепия, да се държи за другия, да не го пуща. Той трябва да го остави малко сам, да му се отворят очите. Има хора, които не са слепи, но очите им са гурелясали, та не могат да се отворят. Очите им имат туткал и с години седи този туткал, не може да се разлепи. Като им се пръсне малко вода в очите, ще прогледнат. Много хора са слепи по единствената причина, че имат малко живот в себе си. Живот е онова, което дава онази мускулна сила в човека. Клепачите на някой хора са слаби, вследствие на което не могат да отварят очите си. Тази сила, това динамо на живота, което се развива в тях е слабо, че не могат да отварят очите си. Казва някой: Натегват ми клепачите.

Сега мога да ви дам един съвет, както един професор дал (на) в странство дал на двама свои студенти. Професорът казал на един от студентите си, който следвал по естествените науки следното: Гледай да бъдеш добре с професорите си и да учиш добре предметите, които ти преподават. Ако изпълниш това, от тебе човек ще стане. Ти си даровит, но две неща се искат от тебе: Първо да бъдеш в приятелски, в добри отношения с професорите си и второ – да учиш добре предметите, които ти се преподават. Този студент се среща със своя приятел и му казва, че професорът му дал един добър съвет. Кажи ми какъв съвет ти даде? Не, докато не свърша няма да ти кажа, какъв съвет ми даде професорът. Като свърша университета, тогава само мога да ти кажа. А за сега, той ми забрани, каза ми нищо да не казвам на никого. Отива и вторият студент при професора си, и иска от него един добър съвет. Професорът дал същият съвет и на него и му казва да не казва на никого, какво му е казал. Първият студент решил в себе си да изпълни това, което професорът го съветвал, а вторият още като слушал думите, които професорът казал, казал си: Какво ще слушам аз тези дърдорковци да ми преподават? Аз си оставам на особено мнение по този въпрос. Събрали се двамата студенти и започнали да се разпитват какво им казал професорът. Единият казал, че му е забранено да каже и другият казал, че и на него било забранено да каже. Първият изпълнил всичко, което професорът му казал и в края на краищата от него излязло това, което професорът му казал, че от него може да стане нещо. Той станал такъв, какъвто професорът му казал, че може да стане. Вторият не изпълнил съвета на професора си и от него не излязло това, което професорът предсказал. Като свършил университетът, първият студент казал: Каквото предсказа професорът, стана. Вторият казал: Каквото предсказа професорът, не стана. Питам: Кой е причината за това? – Един пророк или един гадател може да предскаже много работи, но има неща,

които се обуславят от ред други неща. Някой хора искат провидението да постъпи спрямо тях по един механически начин. Това значи, човек да се лиши от своята свобода. Да се предскаже на някой човек, че от него може да стане нещо, това значи, условията на този човек да са богати. Обаче, колкото и да са богати условията на един човек, той трябва да приложи нещо към своя ум, към своето сърце, към своята воля – те трябва да вземат участие в неговата работа. И ако някой хора в света сполучват и се повдигат, това показва, че те са верни на законите на провидението. Ако те не сполучат, това показва, че те са съгрешили в едно или в друго отношение. Три начина има, по които те могат да съгрешат: Човек има нещо криво или в своето подсъзнание, или в своето съзнание. Обаче, в свръхсъзнанието е изключена всякаква грешка. Значи, от тези три неща произтичат спънките на хората в живота. Та когато в нашия живот се стекат ред нещастия, трябва да ги търсим или в нашето подсъзнание, в далечното наше минало, от ред поколения, или в нашето съзнание, в нашето животинско състояние, или в нашето самосъзнание, в човешкото битие, откак човек е взел човешка форма. Значи първите две положения са изключени от вашето съзнание, остана само третото, което зависи от вашето съзнание, от вас самите. То се крие във вашето съзнание, във вашата природа.

Казвам: На времето си Соломон е имал желанието си да постави една нова наука. Той искал да постави една нова наука, нещо подобно на съвременните науки. Ако той живееше в сегашния век, той щеше да бъде един голям психолог, един голям естественик. Той обобщавал фактите, но не ги поставял в една научна форма. Защо именно е било така? – Сега например, в окултните науки не се успява, защото има много събрани данни, които не могат да се обобщят. Например там един факт има много изключения. Например, във физиономията е казано, че дългият нос е признак на интелигентност, но това всякога не е вярно. После, когато долнята част на ухото е добре развито, а самото ухо е голямо, това е признак на дълъг живот, но и това всякога не е вярно. Има известни съотношения. За големите очи казват, че хората са много впечатлителни, а някой казват, че големите очи показват, че хората са родени вечер, затова и очите им са големи. Донякъде тези данни са верни. В астрологията пък се казва, че планетата Юпитер имала такова и такова влияние върху човека. После се казва, че и слънцето или Марс, или Венера, или Сатурн и те имали известно влияние върху човека. Сега как ще обобщим тези положения? Юпитер е едно физическо тяло. Как може това физическо тяло да указва влияние върху ума на човека? Казват за някой човек, че имал нещо благородно в себе си, че имал юпитерова природа. – Де е благородството на Юпитера? Или казват за някого, че е сатурнов тип, че гледал мрачно, песимистично на живота, че бил критичен, недоверчив

всякога. – Защо да е недоволен Сатурн? – Той има три венеца – готви са човекът да се жени. Защо трябва да е недоволен? – Единственото нещо, което предполагам за него е, че може да се съмнява дали неговата възлюблена ще го обича или не. Той е единственият, който от хиляди години насам все венчават и все още не могат да го венчаят. Това е алегория. Те не могат да го венчаят по единствената причина, че когато трябвало да го венчаят, дошел и Юпитер и казал, че тази избраница се падала на него. И така Юпитер го катурва от трона му, защото и той искал да се жени за същата. Това са цели разкази, разговори между планетите, които ако се наведат, могат да поставят хората в големи заблуждения. Едно е вярно, че Юпитер, както и другите всички останали планети оказват известно влияние върху човека. Когато астролозите говорят за влиянието на планетите, те са имали пред вид онова първоначално състояние, когато всички планети са били в един пояс. Тогава всеки пояс се е управлявал от едно разумно същество. И каквото влияние са оказвали тези пояси, тези планети на хората, те днес едва ги разбират. Та едно време, когато тези планети са били заедно в такива пояси, тогава те са повлияли на хората, а не сега. А те сега ги разбират, когато вече планетите са разделени. Днес те имат съвсем друго предназначение. Един астролог днес по никой начин не може да предскаже какво е влиянието на планетите върху човека. Някой неща са верни, а някой не са верни. Например, някой астролози могат да предскажат някой събития, които ще се случат в скоро време, но те не могат да предскажат далечните събития. Например, сега са предсказани много работи и трябва да се следи дали ще се сбъднат тия неща. За една година някой неща могат да се сбъднат, но някой няма да се сбъднат. Има причини защо дадени предсказания няма да се сбъднат. Има неща, които липсват на предсказанията. Някой предсказания не са направени както трябва. Има неща в природата, които са точно определени. Например, в окултната наука има известни максими, които не търпят абсолютно никаква критика. Например на челото на човека има известни максими, които са особено важни, но тези максими представят съкровена тайна, който не е позволено да се изнасят. Щом човек има тези максими на челото си, той непременно ще върви добре. Също така той има известни максими на устата си, на очите си, на ушите си, на веждите си, но не е позволено да се изнасят тези максими. Който знае тези максими точно както са, той може по тях да предскаже нещо точно. Тези максими не могат да се кажат на хората. Те днес мерят челата и казват, че някое чело е високо пет, шест, седем или повече сантиметра, но все-таки ние виждаме, че и с високи, и с ниски чела, хората пак вършат престъпления. Защо? – Максимите ги няма на това лице. Тези максими ги има само тогава, когато между всичките части на човешкото лице има едно математическо съотношение. Ако челото и носът, и очите, и ушите, и устата са максимални, ще има едно пълно равновесие, но ако има едно изключение

от това равенство, тогава тази хармония се нарушава. Това равенство, което съществува също се нарушава. И при това положение никакви предсказания няма да се сбъднат. Другояче казано: Човек може да живее в един физически неорганизиран свят, или в един организиран свят, или в един разумен свят и от това в какъв свят живее, ще зависи и неговият успех и сполука в живота. При това положение сполуките ще бъдат различни. В неорганизирания свят, сполуките ще бъдат много малко, в организираният свят – повечко, а в разумния свят, постиженията ще бъдат най-много, почти до максималните. Какво може да се постигне в един неорганизиран свят? – Представете си, че вие сте един поет и пишете своите стихове на брега на морето. Но след половин час идват вълните и заличават всичко, което сте написали. Какво ще остане от вашата поезия? Всичко това ще бъде пометено. Даже и да поставят една статуя на брега и тя ще бъде катурната. На брега нищо не може да остане. Това е един променлив свят. На какво може човек да уповава? Вие отивате на бойното поле и минавате за много смел човек. Казват: Този човек е голям юнак. – Какво струва вашето юначество пред съвременната артилерия и картечници? Ще се скриеш в една дупка от сто метра и от там ще слушаш тънтежа, ще гледаш навън през една малка дупчица като през мазгал. Казвате: Трябва да има човек вяра! – Ако имаш вяра и излезеш през това време навън, какво ще стане с тебе? Според мене ако човек има вяра, той преди всичко няма да отиде на бойното поле. Под думата вярващи, ние разбираме най-разумните хора. Вярата не е достояние на обикновените хора. Вярата е достояние на най-разумните хора, на най-силните хора. Само те могат да имат вяра. Вярата, веруюто се отнасят до талантливите хора, а суеверието – до обикновените хора. Така седи самата истина. Някой казват, че имат голяма вяра. Христос казва, че който има вяра, ще мести гори и планини. Вярата не е обоснована само на това – да се вярва, но тя е обоснована на знание. Истинската вяра носи след себе си знание. Вярващият знае нещата. В какво вярва човек? – Той вярва в онзи велик закон, вярва в своето съзнание, вярва в своите възможности. Аз съм един хирург. До сега не съм правил операция, но казвам: Аз вярвам в моята хирургия и операцията, която ще направя, ще излезе сто на сто сполучлива, няма да има нито едно изключение. Защо? – Защото като отивам да правя операция, аз не съм раздразнен, тих и спокоен съм, концентриран съм и тегля ножа спокойно, гладко. Режа само това, което трябва да се реже и нищо здраво не докосвам. След това зашивам и работите излизат сполучливи. Зная работите, зная как да направя известни хирургически операции. Така трябва да бъдете във всички области. Като дойдете до религиозния живот, и там ще срещнете много религиозни хора, които минават само за религиозни. За да бъде религиозен, човек трябва да бъде гениален. Ако всички хора можеха да бъдат религиозни, най-първо животните трябваше да бъдат най-

религиозни. Защо? – Казват, че страхът е произвел религиите. Ако е така, тогава по-страхливо животно от заека няма. Тогава заекът трябва да бъде най-религиозен. Та като казват хората, че страхът е развил религиите, съгласен съм с това, но в такъв случай, заекът трябваше да е най-религиозен, защото е най-страхливото същество. Също така много религиозно същество ще бъде и жабата, защото тя даже е най-страхливото животно, тя е по-страхлива и от заека. Един ден заекът отивал да се дави. Като наближил до езерото, всички жаби, които били на брега, от страх са нахвърлили във водата. Тогава заекът си казал: Значи, има и по-страхливи същества от мене. И така той се насърчил. Не, страхът не е качество на религиозните хора. Той е състояние на падане, когато хората са съгрешили и са напуснали законите на природата. Страхът се е явил с греха. Когато човек е нарушил известни закони, страхът се е явил, като естествено последствие на това нарушение. Човек е започнал да се плаши от последствията на греха. Следователно, в сегашният си живот, ние трябва да заменим страха с нещо. – С какво? – Казано е, че страхът е начало на мъдростта. Значи, страхът е начало, встъпление на мъдростта. Но като влезеш в мъдростта, ти трябва да оставиш страха отвън, пред вратата. Ти можеш да носиш страха със себе си до вратата на мъдростта, но щом дойдеш до тази врата, трябва да оставиш страха отвън. Като влезеш при баща си, трябва ли да се страхуваш? Това, от което може да се страхуваш, то може да бъде една мечка, или една кобра, или една боа. Можеш ли да се опасяваш от прегръдките на баща си? – Това, от което се опасяваш, това са прегръдките на една кобра, или на една змия. – Защо? – Защото змията има друг интерес. Като те прегърне, тя повече няма да те пусне. Всеки, който те прегърне и те пусне, той е разумен човек. Всеки, който те прегърне и не те пусне, той не е разумен човек и той мисли само за себе си.

Сега аз искам да хвърля една малка светлинка върху вашия път. Вие можете да направите едно възражение. Но представете си, че пътувате през една тъмна нощ, и ако аз не ви хвърля малко светлинка, вие ще се сблъскате с едно много голямо препятствие. Следователно, в този път има едно опасно място, пред което трябва да ви се хвърли малко светлинка. Като минете това препятствие, тази светлина не ви е потребна вече. Моята светлина ви беше потребна само за това опасно място. Да кажем, че вие се храните. – Защо се храните? Тази храна, която приемате ви е нужна, само за да задоволи една ваша нужда на организъма ви. Ако не задоволите тази нужда, няма да имате сили в този път, в който вървите. Без тази храна, вие не можете да извървите пътя – краката ви ще се прекъснат и ще се яви обезсърчение и неразположение. А тъй като си хапнете, ще се усетите бодри духом. В дадения случай яденето е едно ободряване, за да извървите пътя. Соломон, като се занимавал с окултните науки, в старо време, като цар, той искал по този начин да разкрие някой тайни. Като цар, той видял

всичкото насилие, което ставало под слънцето. Питам: Защо, след като е видял всичкото насилие, като цар, не тури в своята държава нови някакви закони да покаже на хората как трябва да се живее. Той правеше експерименти, но не можа да дойде до един извод, да извади такива закони, такова правило, с което да покаже на хората как трябва да се постъпва.

Сега аз изваждам следното правило: Между две положителни тела с положително електричество, непременно трябва да се тури едно тяло с отрицателно електричество. Ако това третото тяло не влезе между първите две тела, непременно ще се образува едно сблъскване, цяла катастрофа ще стане, или един взрив – какво ли няма да стане? Две положителни сили винаги раждат злото в света. И две отрицателни сили също раждат злото в света. Обаче една положителна и една отрицателна сила винаги раждат доброто в света, т.е. не го раждат, но дават възможност да се прояви. Следователно, на физическия свят имаме две възможности за злото и една възможност за доброто. Сега няма какво да ви убеждавам в това, но се правят ред опити. В това отношение се правят ред опити. Представете си, че в една гимназия дето има осем класа, един от тия класове, а именно четвъртият клас, учениците там са много непослушни, самостоятелни, не слушат учителите си, никого не искат да знаят. Учителите им се виждат в чудо, не знаят какво да правят с тях. Причината за това е, че всички ученици в този клас са станали положителни. Ако учителите им вземат тяхното положение, нищо няма да излезе. Ако аз съм на мястото на учителя им, ето какво ще направя. Ако учениците от този клас са 20 на брой, ще ги разделя на две паралелки, от по десет ученика, като между всеки ученик поставя по една ученичка: Едно момче и едно момиче ще ги наредя, но сам ще си избера момичетата. И така ще имам две паралелки от по десет момчета и десет момичета. По този начин ще имам два отлични класа и работата ще върви отлично. В дадения случай жената е проводник на отрицателни сили. Ще уподобя тези сили на думата благодат, която се употребява в евангелието. Думата благодат, която се употребява в евангелието, не е нищо друго, освен тези отрицателни сили в природата. Благодатта, благородството спадат към женския елемент. Ти не можеш да даваш, да бъдеш щедър, ако нямаш характера на една жена. Ти не можеш да имаш отлично сърце, ако не носиш естеството на една жена. Ти не можеш да имаш отличен ум, ако не носиш естеството на един мъж. Защо е така, аз оставям тези работи настрана. Който от вас иска да знае нещо повече по този въпрос, той може да чете съчиненията на разни автори. Има много писано по тези въпроси. Хиляди учени хора са писали по тези въпроси. Може да ви вземе много време да ги четете, но все ще извадите някой изводи, за създаването на съвременното общество. Сега има ред противоречия, които са основани на ред криви постановки. Има

нещо криво в основите на съвременния обществен строй, който природата иска да го изглади. Ние сме вмъкнали в порядъка, в законите на природата някой наши възгледи, които сега произвеждат един дисонанс, едно страдание. Първият дисонанс се дължи на непослушанието на отрицателния принцип. В райската градина влязла една положителна сила, един положителен елемент – змията и веднага казала на жената: Защо не ядете от това дърво? – Забранено ни е, казала жената. – Не, ако ядете, всичко от вас ще стане и знание ще придобиете. Жената била възприемчива, отрицателна и веднага се съгласила. Още повече като ѝ казала змията, че не са разбрали думите на Бога. Като ядат от това дърво, очите им ще се отворят, и ще прогледат, ще разберат смисъла на живота. И жената със своето лековерие яде от забранения плод и после каза и на мъжа си: Слушай, ние и двамата сме били в заблуждение, ние не сме разбирали този въпрос както трябва. Мене ми каза един професор, един адепт, че те не сме разбрали Бога. И Адам понеже жена му яла, и той яде от забранения плод. Но след като ядоха и в двамата, се роди едно ново чувство, отвориха им се веднага очите и първото нещо, което първо видяха, видяха, че са голи, че са невежи, че са простаци, че са животни. Те изгубиха своята вътрешна светлина, усетиха своята слабост и в тях настана един вътрешен смут. Представете си, че до вчера сте вярвали в Бога, но възприемате нови възгледи и започвате да не вярвате повече в Бога. В който ден се усъмните в Бога и се откажете от него, в ума ви веднага настава една суматоха. Ти казваш, че няма Господ, но Той ти зашие една плесница и се търколиш на земята. Казваш пак, че няма Господ, Той ти зашие още една плесница и пак се търколиш на земята. Така лежиш ден, два, краката ти отслабнат и започваш да викаш, да се молиш, обръщаш се към Господа. Щом се обърнеш към Господа, всичко се премахва и ти се чувстваш здрав, бодър. Ти трябва да вярваш, защото със своето отричане, ти не можеш да премахнеш реалността, върху която почива цялото битие. Със своето невярване, ти не можеш да премахнеш това, което съществува. Или със своята вяра, ти не можеш да създадеш това, което не съществува. Тези неща, които съществуват, аз ги твърдя, а които ги няма, не ги отричам. Казвам: Това е така, аз го зная! Нещата, които се доказват, те спадат към друга категория вече.

Обърнал се Соломон и видял всичките насилия и страдания, които стават под слънцето, и нямало кой да ги утеши, нямало кой да ги спаси. Обаче въпросът останал в ума на Соломона неразрешен. Така казва Соломон: Няма кой да те утешава, няма кой да те спаси. И най-после като няма кой да те спасява и като няма кой да те утешава, тогава поне яж и пий. Като няма утешител, като няма спасител, поне ще ядеш и ще си пийнеш. И тогава каквото ще да става. Досега всички носят тези правила на Соломона и според тях живеят. Обаче Христос казва: „Аз съм живият хляб, слязъл от

небето. Който ме яде и който вярва в мене, ще оживее“. Питат: Кога ще стане това? – Още днес може да стане. Като повярваш, още днес можеш да оживееш. Сега някой очакват да дойде Христос, че да възкръснат. Бъдещето възкресение е за децата, настоящото възкресение е за мъдреците, а миналото възкресение е за старите хора.

Като говоря по този начин, ако ме слушат някои религиозни, ще се намерят в чудо Добре, отивам при един бакалин да купя ориз. Питам го: Хубав, чист ли е оризът ти? – Да, много е чист, първокласен е. Вземам ориза и виждам, че има много камъчета. Казвам: Този ориз не е първокачествен, не е чист. И тогава преброявам колко зрънца има в един килограм. Намирам, че в един килограм ориз има 12 хиляди зрънца. Започвам да го чистя и намирам, че 1 200 камъчета се намират в един килограм ориз. Питам: Чист ли е този ориз? – Ни най-малко не е чист. Разбирам да има едно или десетина, най-много камъчета, в едно кило ориз, но да има 1 200 камъчета, това не е вече чист ориз. Питам: Колко такива възгледи има в нашите схващания за живота като тия камъчета?Чисто ли е това, което знаете за живота? Например, вие казвате, че е чисто вашето разбиране за обичта, и казвате, че трябва да се обичате. Най-първо какво вие разбирате под думата обич? – Да обичаш един човек, това значи да му дадеш най-хубавата храна да яде, да му дадеш най-чистата вода да пие, да му дадеш най-чистия въздух да диша, да му дадеш най-хубавите книги да чете и най-после да го туриш на най-хубавото място. Най-хубавото място, това значи да го поставиш в една хубава градина плодна да работи и всеки месец да му пишеш по едно хубаво писмо. Значи 12 писма да му пишеш през годината. С тези писма да го питаш, как е градината, какви плодове дава и т. н. Това разбирам аз под думата обич или любов. Така е направена и самата природа. Сега има известни положения в света, при които често хората изпадат в състояния на млекопитающите. Съвременните хора не са напълно свободни. Те се намират в една голяма зависимост. Тяхната свобода е външна свобода. Като извоюват своята външна свобода, те виждат, че има нещо вътре в тях, което ги заробва. Вие трябва да се освободите, но как трябва да се освободите? Вземете например, какво е правото на овцата. Какви права има една майка овца? Всяка година нейните деца могат да се продават. Изобщо нито нейният живот, нито този на мъжа ѝ, нито този на децата ѝ е сигурен. Ти имаш една овца, но ни най малко не мислиш за нейната свобода, нито за свободата на своите окръжаващи. Да оставим това, но ти имаш слуга в дома си и ни най-малко не мислиш за свободата на слугата си. Ако отидете в Америка, ще видите, че американците проявяват една добра черта – те се отнасят добре със слугите си. Там слугата започва работата си сутрин от 8–12 часа и след обед от 2–6 часа. В останалото време през деня, те са свободни. Ако пак се случи, че някой слуга работи вън от

това определено време, тогава му се плаща извънредно за тези работни часове. Обаче в България не е определено колко време трябва да работи слугата. Той е зает от сутрин до вечер и това се дължи на културата, която имаме. Питам тогава: Как ще се образуват вътрешните отношения между хората? Най-първо като се вгледате в нашия живот ще видите, че отношенията между господари и слуги не са уредени. Отношенията между мъжете и жените не са уредени. Има известни икономически условия, които са влезли в живота и са попречили на правилните отношения между хората. Понякога синовете и дъщерите нямат нужното уважение към баща си по единствената причина, че той е сиромах и няма нужните средства да ги поддържа да следват в странство. Вследствие на това, те не са разположени към баща си. Обаче, ако бащата е добре материално, донякъде синовете и дъщерите са разположени към него. Също така и отношенията между мъжете и жените не са уредени. Днес донякъде и мъжете, и жените са по-съзнателни, но все още вътрешните им отношения не са уредени. Например, днес жената няма още това дълбоко вътрешно отношение и уважение към мъжа. Отвън тя само глади и маже. Нямам нищо против това, но и то не е лошо, но казвам: Това не е снова върху която може да се гради. На тази основа нищо не може да се гради. Като влезе мъжът в дома си, жената отвън е мека, глади, но той чувствува, че дълбоко някъде вее една студенина от жената към него. И тогава мъжът казва на жена си: Кораво сърце е това, не се живее с нея. Също така и мъжът понякога говори мекичко, любезничко, но жената чувствува, че от него вее студенина. И най-после като не могат да намерят това, което търсят казват: Такъв е животът, така ще се живее. И най-после се е създала поговорката за жената – Жена ли е, тя е змия, но гледай поне да не е отровна. Това не е философия. Ако жената наистина е змия защо трябва да се жениш за нея? Който мисли така, той трябва да знае, че тази жена-змия, ще роди деца, които ще мязат на нея – змийчета ще бъдат. Значи онова, което мислите, то става. Сега трябва да дойдат нови писатели, които трябва да освободят мислите на хората от ред заблуждения, на миналото. Прави са хората, но те трябва да знаят, че в съзнанието им има ред неща, които са стари и трябва да се извадят навън, да се заместят с нови, да се превъзмогнат. Това е геройството на човека – да се освободи от старото. Като се казва на човека, че трябва да търпи, мнозина мислят, че търпението е слабост. Но и Христос говори за търпението. Питам: Кой е по-юнак, който търпи или който не търпи? Един лекар, мой познат ми разправяше една своя опитност. Дойде, каза той, при мене един българин и ми разправи от какво страда. Казвам му, че трябва да се направи операция. – Добре. – Да, но затова трябва да се направи упойка. – Не, без упойка. – Как може без упойка? Операцията е сериозна. – Няма нищо, аз съм българин, ще търпя. Ти само ще вземеш ножа и ще го прекараш спокойно, ще си направиш операцията, а за мене не мисли. Как така, ти

ще мръднеш, не ме туряй в беля. Не, давам ти честна дума, че няма да мръдна никак. И наистина, аз започнах операцията, но чудо като гледам този човек седи спокоен, гледа какво правя, но не се мръдна седи като мумия. Като свърших операцията, той ме попита: Господин докторе, свърши ли са? – Свърши се. Казвам: Това е един светски човек. Колко вярващи ще се намерят, които биха издържали в ръцете на един такъв доктор хирург? Аз зная още един такъв пример, за една наша сестра, която е прекарала една доста сериозна операция без упойка, само че тя през всичкото време на операцията е чела, колкото молитви е знаела. А за този българин, не се знае дали е чел някакви молитви. Той е човек със съзнание. Като се свършила операцията, той казал на доктора: Господин докторе, свършихте ли операцията? Той казал: Господин докторе, трябва да знаете, че аз съм българин, като кажа нещо и го правя. Такива трябва да бъдат всички българи. Сега, аз ви говоря какъв трябва да бъде българинът, но разбира се, когато попадне в ръцете на умния, на опитния хирург. Докторът реже, а вие трябва да имате онова олимпийско спокойствие и като свърши лекарят, да кажете: Свърши ли вече? Ако вие нямате това олимпийско спокойствие, какво ще правите с противоречията на които ще се натъкнете? При сегашните условия, ние се намираме в един сбор от минали последствия. Сега ние сме в края на една епоха, в която има много противоречия. Единственото нещо, което може да ни помогне, то е нашето търпение, то е нашата разумност, то е нашата вяра, то е нашата надежда, то е нашата любов! И затова трябва да дойдат сили, които да ни подкрепят. Този българин имаше нещо, на което уповаваше. Щом така е търпелив, аз го наричам – хас българин! Казва се, че Бог е дълготърпелив. И той е показал дълготърпение – Той имал качеството на Бога, търпял. Той си казал: Това трябва да мине през главата ми, аз трябва да опитам тези страдания. Толкова хора страдат, и аз мога да страдам. Ти прекарай ножа си, а аз ще ти докажа, че има един българин, който може да търпи. Ти прави своята операция, а аз няма нито да се мръдна, нито да ритна, нито да кажа ох! Без упойка ще понеса всичко. И тъй лежи той с едно олимпийско спокойствие и всичко гледа Това е един отличен пример, достоен за подражание. И когато дойде и на всеки едного това положение, и провидението ви тури на операционната, трябва ли да ритате, да викате? – Не, вие трябва да търпите като този българин, с онова олимпийско спокойствие. Вие трябва да търпите, да мине ножа отгоре ви, за да извади нечистото, от вашия организъм. Като се свърши операцията и докторът зашие раната, вие ще кажете: Благодаря ти, господин докторе, много внимателно пипаш! Пък и лекарят ще си каже: И аз научих един добър урок! Ако трябваше да се направи тази операция на мене, надали бих издържал като този българин. След това, този българин пак ще се обърне към лекаря с думите: Благодаря ви, господин докторе, че ви направих малко труд, ще ме извините. Благодаря ви за услугата. Питам: Колцина

днес са благодарни на природата за операциите, които тя им прави? Ако се направи една статистика, не зная колко хора ще се намерят да благодарят както трябва. Аз не съм правил такава статистика, но виждам, че благодарността към услугите, които природата прави на хората е извънредно слаба. Дето, когото срещнеш днес, все ще ти каже, че животът не отива на добър край или че светът не е направен добре. Навсякъде все оплаквания ще срещнете. Това не е една статистика, но това са наши възгледи. Ние вървим по един научен път. Аз не отричам нещата, но казвам, че в живота има противоречия, с които трябва разумно да се справим. Противоречията не са само отвън, външните противоречия са само условия, но има противоречия, които са вътре в живота. Всеки човек има свои големи противоречия, при които никой не може да му помогне. Вътрешните противоречия в живота са най-страшните. Например, представете си какво е положението на една душа, високо организирана, която се чувствува съвършено усамотена, никой не се намира около нея. Знаете ли колко е тежко това положение? Представете си, че сте в един хотел, оставен сам и хотелът гори цял в пламъци, а вие не можете да излезете. Какво ще бъде вашето положение? Такъв пример имаме, случвало се е това в Америка. В един голям хотел избухнал пожар. Когато целият хотел бил обхванат от пламъци, един от пожарникарите останал сам в хотела, и нямало от де да бяга. По едно време дошло му на ума да се спусне по кабелите, които били отстрани на хотела. Той се хванал за двата кабела, но увиснал на тях на височина 70–80 метра от земята. Така седял той известно време. Всички хора го гледали отдолу и не знаели как да му помогнат. Стохилядна публика го гледала отдолу. Най-после един пожарникар намислил да се качи със своята стълба до известна височина и оттам да свържат кабела с въже и така да се спусне другарят му. Веднага като слязъл на земята се събрали около него репортери да го питат какво е било положението му, като висял на кабела. Той казал: Господа, като се направи втори опит, тогава вие вземете това място да разберете точно какво е било моето положение. Иначе то не може да се опише. Това е едно безизходно положение, особено което не се описва. Трябва да ви поставят на същото положение, за да го разберете. Има неща в света, които наричам реални и които не произтичат от волята на човека, нито от неговата фантазия. Реалното е туй, което всички разбират. Има нещо разумно в света, в което всички живеем. Това разумното ни обгръща. Има една разумност в света, която постоянно ти шепне. Има нещо разумно, което обгръща все_това разумното ти говори: Не се бой, тази работа ще се оправи! И ако слушаш този разумен глас, ти ще излезеш от лошото положение. Съвременните хора са обезсмислили това вътрешно говорене. В каквото и безизходно положение да се намираш, това разумното начало в тебе, ще ти покаже един път, за излизане, но трябва да намериш този път. Ще го намериш само ако слушаш разумния глас в себе си. Ако го

слушаш, ти винаги ще излезеш на правия път.

Казвам: Противоречията, които Соломон е видял, в тях имало едно голямо развитие. Христос казва: „Не мислете, че в многото си говорене ще бъдете послушани. Отец ваш знае от какво имате нужда“. Вашият баща на небето знае, от какво имате нужда. Вярвайте в него и от това, от което имате нужда Той ще ви помогне. И после казва: „Космите на главата ви са преброени. Знайте, че нито един косъм от главата ви няма да падне без Волята Божия“. Следователно, ако един косъм от главата ви няма да падне без Волята Божия, какво има да се съмнявате? Щом се съмнявате, това показва, че друга е вашата воля. С това не искам да ви упреквам, но казвам: Колко много сте се отдалечили от тази вътрешна връзка! Колко много се е увеличило у вас съмнението. Казвате: Господ с нас ли ще се занимава? Това показва, че имате особено мнение. – С тебе ли ще се занимава? – Щом ти си дошел в една крайна нужда, в която никой не може да ти помогне, разбира се, че Бог е пръв, Който ще ти помогне. Ти се намираш в едно голямо противоречие, от което никой не може да те извади, никой не може да ти помогне. Бог казва: „Аз съм пръв и последен!“ Следователно, когато се раждаш, ти ще срещнеш господа. Когато се раждаш, Бог е първият, Който ще те срещне, ще те даде на майка ти и ще каже: „Отгледай това дете и колкото ти струва, аз ще платя за него“. Като умираш Господ казва: Погребете го и каквото струва, аз пак ще платя за него. Тъй щото и при влизането в живота, Бог те посреща и при излизането от живота, Той пак те посреща. Казвате: Докажете ни това! – Аз бих желал друг някой да ви го докаже. Тези неща, които виждам, които зная, са толкова ясни за мене, че няма нужда да ги доказвам. Аз не искам никакви доказателства за светлината. Аз не искам никакви доказателства за това, че имам ум, или че имам сърце, или че имам воля, или че имам живот. Що се отнася до други работи, аз съм готов да слушам. Ако някой ми говори нещо за развитието на моя ум, или за облагородяването на моето сърце, или за постепенното усилване на моята воля, аз съм готов да слушам.

Казвам: Вярата сега е потребна в новия живот. Вяра е потребна на хората сега, за да дойдат в света и да използуват бъдещите условия. Не е въпросът да създават. Ние хората в света нищо не създаваме, но трябва само да градим. Под създаване, съвременните хора разбират условията, които ни са дадени. И тези условия трябва да се използуват добре. Сега като срещна един лекар, , ето какъв трябва да бъде той. Като ми даде едно лекарство, аз ще го питам: Това лекарство, което ми даваш, уверен ли си в него 99 на сто? – Уверен съм! Или той трябва да каже: Аз съм уверен в това лекарство 75 на сто, или 50 на сто, или 25, или 10 на сто. Всеки лекар трябва да има една определена статистика, да знае всяко лекарство, колко на сто може да

лекува. Има някой лекарства, които не действуват върху известни темпераменти, не могат да ги лекуват. Да допуснем, че някой дохожда при някой банкер и му казва: Господине, искам да ми дадеш пари назаем, но с условие да ми дадеш най-ниска лихва. Той се обръща към банкера като към един благороден човек. Тогава банкеринът му казва: Добре, ще ти дам с пет на сто, но с условие да си платиш точно на време. Сега доволен ли си? – Вижда ми се малко висока цената. Не може ли по-малко от пет на сто? – Хайде тогава с четири на сто, но и от тебе искам и ти да изпълниш задължението си точно на време, да бъдеш честен. Това значи отношения! Казвам: Трябва да се образуват между хората отношения на издържане в дадената дума. Всеки трябва да държи на думата си. Всяка дума има значение за даден период. Например, когато някой хора се женят, те казват, че ще си бъдат верни до гроба. Значи, след гроба няма да бъдат вече верни. Тя или той казват, че ще си бъдат верни до гроба. – Аз пък не искам хора, които ще ми бъдат верни само до гроба. Че до гроба всички хора са верни – това не е нещо особено. Други пък казват: Аз ще ти бъда верен, но при известни условия. – Това е човешка страна. Аз пък казвам, че верността трябва да представя една характерна черта в човека. Спрямо себе си човек трябва да бъде верен – нищо повече! Когато някой се отнася спрямо мене така, както не трябва, това не значи, че и аз трябва да се изменя. Аз трябва да бъда верен спрямо онези принципи, които аз разбирам, а не както той разбира. Той ще постъпи така, както разбира нещата, аз пък ще постъпя, както аз разбирам. Ние съвременните хора се месим там дето не трябва. Мнозина религиозни хора се месят там дето не трябва. Те се месят в съвременния строй и казват, че министрите не постъпвали добре. Та вие не знаете защо и как трябва да постъпят. Когато един министър не постъпва така, както трябва, както мисли, това показва, че той не е силен човек. Той например е дал на място една заповед, но има стотици и хиляди подведомствени, които не са изпълнили заповедта му както трябва. Той не е виновен за това. Преди всичко един министър не може да види всички онези неуспехи, които се явяват в последствие. Той не е ясновидец да може да види и да предвиди всичко. Казвате, че министрите не управлявали добре. За да могат министрите да управляват добре, преди всичко цялото общество трябва да се превъзпита. Като започнете от най-малките – децата и стигнете до най-големите: всички учители, съдии, чиновници, всички трябва да се превъзпитат, за да имат едно общо съзнание, едно общо схващане. Във всички трябва да има добра воля, за да могат работите да вървят добре. Ето един пример от обществено съзнание. Ако отидете в Америка, ще видите, че американците, като минават покрай някой градини, дето са нападали плодове, никога няма да се наведат да събират плодовете. Ако сте някъде в Ориента, ще видите, че ориенталците току се навеждат да събират накапалите плодове. Казват: Да не гние поне! Не само това, но те късат

даже и от плодовете на дърветата, направо си късат плодове. Това е характер на американците, те не са родени така, но са се превъзпитали от ред поколения. Там всеки има преизобилно всичко, но главното е, че това е тяхна характерна черта. Там рядко ще срещнете човек, който взема от чуждите плодове.

Сега българинът трябва да развива вярата си, той има вярвания, вярата в него е слабо развита. Ако дадете на българина пари на заем да му услужите, той веднага ще ви има доверие, но ако му откажете, той веднага се разколебава, губи доверието си към вас. Това не е вяра. Той не трябва да се съмнява. Той никога не трябва да очаква от мене или от когото и да е повече от това, което мога да направя заради него.

Казва Соломон: „Обърнах се и видях всички нещастия и насилия под слънцето". Той обаче не е могъл да даде някаква рецепта против тези нещастия, но казва: „Така е направил Господ"! Но другите пророци след Соломона казваха: Не е така! Те коригираха Соломона и казваха: Бог не съизволява в смъртта на грешника. Но когато дойде Христос, Той каза: „Отец ваш знае от какво имате нужда, затова разумно търсете, хлопайте и просете". От това, което имате нужда, ще бъдете послушани, но Той се обръща към онези, които имат вяра, които имат доверие към Бога, и които е изпратил на земята. За нас е привилегия, че сме изпратени на земята, че ни е възложена някаква работа да се учим. Бог е предвидил всичко за нас, не само за сегашния ни живот, но и за бъдещия, който ние не знаем. Сега аз говоря общо, но има някой, които са напреднали, те виждат това нещо, те го знаят. Който е излязъл от сегашното състояние, той ще знае тия неща. Ако някой човек живее в състоянието на рибите, как би могъл да разбере сегашния живот? Или ако се намира в положението на животно, как би разбрал сегашния живот? Та казвам: Има същества, има хора, които са излезли от ограничителните форми и това, което за вас се вижда далече, за тях е ясно. Те виждат тези блага и ги използуват. Но това е въпрос на съзнанието. Една малка постъпка може да поправи вашето положение. Ще ви приведа един пример. Един богат търговец в Ню Йорк писал във вестниците, че търси един честен касиер. Веднага се явили при него около 10–20 души с разни препоръки, но никой от тях не хванал око на търговеца. Най-после иде един млад, спретнат момък, но преди да пристъпи към търговеца, той видял на земята една малка книжка, навел се, дигнал я и продължил до търговеца. Господине, четох във вестниците, че търсите един честен касиер. Аз идвам при вас, но нямам от никого препоръка. – Да, но вие имате една от най-добрите препоръки. Това навеждане на земята да вдигнете книжката е най-добрата ви препоръка. Това показва, че вие сте на място като касиер.

Казвам: Едно ваше разумно навеждане на земята, ще бъде вашата най-добра препоръка. Или една постъпка направена на време, както трябва ще бъде вашата най-добра препоръка. Ето защо и на вас казвам: Очаквайте препоръките си, не от външните хора, но от едно подигане на книжката от земята. Щом подигнете тази книжка навреме, вие ще бъдете назначени за касиер при богатия търговец. От вас не се изисква много, освен да дигнете малката книжка от пода на учреждението. И като влезете вътре, вие ще бъдете назначени точно на онова място, за което е дадено обявление във вестниците. Следователно, като влезете в учреждението на природата, вие ще бъдете назначени точно на онова място, за което тя е дала обявлението.

„Благословен Господ Бог наш“.
Тайна молитва.

(Хубав слънчев ден, меко време, снегът се топи.)

20. неделна беседа от Учителя, държана на 24 февруари 1935 година.
София, Изгрев

1935_02_27 Развитие на справедливостта
лекция пред общия окултен клас

РАЗВИТИЕ НА СПРАВЕДЛИВОСТТА

„Добрата молитва"

„Духът Божи"

Ще прочета част от трета глава на Послание към филипяните (от 1 до 16 стих).

В тази глава се говори за обрязване. Има един обряд на обрязване, който беше даден на Авраама. Проповядва се, че всеки израелтянин трябва да се обрязва. Апостол Павел въстава против обрязването. Останалата част от главата ще си прочетете сами.

В живота ни има неща съществени, а има и неща преходни. Вземете например едно средство, без което сега хората не могат да прекарат живота си, парите. Те са едно благо, нали? И колко престъпления могат да се вършат за такова благо! Да кажем, че някой взел сто лева, двеста лева, триста лева. Този порядък не е Божествен. Той е човешки порядък. Изсичането на парите е едно удобство за хората. И счита се за морално, когато с пот на лицето си изкараш пари, а пък считат те за престъпник, когато бръкнеш и ги извадиш от някоя каса. В какво седи престъплението? Един казва, че откраднал парите. В какво седи престъплението на кражбата? Това спада към един човешки порядък. Това престъпление, то е външен порядък на нещата, това е буквата на закона.

Някой път човек може да се заблуди. Вземете онези хора, които говорят гладко, мекичко, сладичко. Добрите хора имат качеството да са мекички, сладички, но някой път и най-опасните хора, и те имат този характер и са мекички. После ние смятаме, че онзи човек, който е груб, е лош. Действително грубостта изобщо се приписва на хората, които са неразвити, грешници, но някой път грубите хора са много по-добри, отколкото меките. Той може да ти каже отвън нещо грубо, може да ти каже: „Да те не гледам", но когато те посрещне, ще те посрещне добре. Сега някой път ние се спираме и казваме: „Защо нещата са така и така?" Това е формата, външната страна на нещата. Външната форма не представлява реалността. Вътрешното, то е принципът, с който живеем, вътрешното, то е реалността, към която се стремим.

Например, ние говорим за Божията любов, но тя си има своите форми, а всяка форма е подложена на изменения, формата може да изгуби своето

значение. Например, някоя форма може да ти се втръсне. Вземете сладките работи: ядеш сладко днес, утре, всеки ден - до втръсване. Втръсването показва, че формата е изгубила вече своето съдържание и този принцип търси друга форма. Вземете формата на детето. Най-първо майката иска да има дете и се радва на това дете. Но детето радва майка си само година-две, три и ако формата на детето след три години не се измени, майката започва да се чуди защо е така. Като се минат три години и това дете не расте, майката пита: „Какво става с това дете?" Тя иска да се измени това дете.

Христос казва: „Ако не станете като малките деца, не можете да влезете в Царството Божие." Какво е подразбирал Христос с израза „като малките деца"? Под думата „дете" Христос разбира това, което няма високо мнение за себе си. Едно дете не е като един стар човек, нищо не може да [се] преподаде на един сто и двайсетгодишен старец. Каквото му кажеш, той ще каже: „Аз много знам, аз съм го живял." Като му говориш за обществения строй, той ще каже: „Аз го знам", а като му говориш за семейството, за наука, той ще каже: „Аз го знам това." Някой път и хората в религиозно отношение казват: „Аз това знам, онова знам."

В какво седи едно престъпление? Има богати хора, които са добри. Аз казах веднъж, че богатите хора са по-близо до Бога, а сиромасите - по-далеч. Една сестра каза: „Как така? Обърка ми се ума, объркаха се всичките работи в мен. Аз досега мислех, че бедните хора, сиромасите хора, са по-близо до Бога, а богатите са далеч." Има богати хора, които са близо до Бога и има сиромаси хора, които са близо до Бога. А има и богати хора, които са далеч от Бога, има и сиромаси хора, които са далеч от Бога.

Онези, които са близо до Бога, по какво се отличават? Те считат, че богатството, което имат, не е тяхно, но Божие. Всеки, който счита, че богатството му е Божие, той е близо до Бога, и всеки, който счита, че сиромашията му е дадена от Бога, и той е близо до Бога. А всеки, който счита, било богатството му, било сиромашията му, че са негови, той е далеч от Бога. Богатият, който е далеч от Бога, за да се приближи до Бога, той трябва да се откаже от богатството си. Този богатият, когато се откаже от богатството си, ще стане сиромах, който е близо до Бога. Значи в един живот грешните богати, за да се спасят, стават сиромаси. И те считат, че сиромашията им е дадена от Бога. Няма ли да бъде смешно да се пазариш при баща си и като му работиш, да ти плаща? Той може да плаща на слугата, но срамота е да се пазари със сина си. Синът никаква заплата няма да вземе. Каквото бащата благоволи да даде, синът ще приеме. Синът трябва да каже: „Каквото баща ми благоволи да даде, добре. Ако не, аз пак ще му работя."

Трябва да се разясни вътрешният принцип. Например вие правите известно добро - да кажем, че сте много милостив, много учтив. Аз съм виждал учтиви кожодери. Като отидете в Лондон и в други градове, в големите хотели като влезете, ако имате пари, ще треперят над вас, ще ви вземат палтото, обущата ще ви изчистят, кофа вода ще ви донесат, чиста покривка ще ви турят, ще запалят печката. Но питат дали джобът ви е пълен. Всичкото това почитание имате, ако сте богат. Щом усетят, че сте сиромах, то този богатият хотел е затворен за вас.

Да кажем, че някой човек е много милостив, той е хотелджия. За пари ли посреща той хората или без пари? Това е един вътрешен анализ сега. Всеки един от вас ще анализира себе си, за да разбере нещата. Не да се самоосъжда, но за да има право познание. Някой път вие носите някои идеи, които не са ваши. В живота трябва да имате известни постижения и за това трябват усилия. В този живот вие към какво се стремите? Казвате: трябва да живеем по закона на любовта. Знаете ли какво нещо е любовта? Неопределена е тази работа. Аз имам за мене си едно правило. Човешката мисъл може да бъде права само когато се влияе от закона на любовта. Никога човешката мисъл не може да бъде права, чиста, ако не се влияе от закона на любовта, няма какво да доказвам това. Това е за мен правило: чистата мисъл се влияе от любовта. Щом дойдем до чувствата, те не могат да се влияят от любовта. Чувствата трябва да се влияят от Божествената мисъл. Нашите мисли са прави и чисти тогава. Следователно любовта пречиства мисълта ни, а Божествената мисъл пречиства нашите чувства. Някой казва: „Да дойде Божията любов да се всели в нашето сърце." Най-първо трябва да се пречисти хубаво мисълта. Тя да е под влиянието на Божията любов.

Някой казва: „Аз имам любов." Имаш известно чувстване, а чувстването не е любов.

Имате двама праведни на земята. Като ги съберете заедно, както са и двамата положителни, с достойнство, те не могат да се обичат. Двама праведни господари не се обичат - и единият, и другият иска да бъде господар. Обаче един праведен господар и един праведен слуга могат да се обичат. Между тях има съотношение. Вие казвате: „Трябва да се живее в Христа." Но най-първо вие господар ли искате да бъдете или слуга? Законът е такъв, че в едно общество само един господар може да има. Между двама господари винаги ще има един спор. Едно тяло има една глава, главата е господар. Тогава гърдите, стомахът се подчиняват на главата. Иначе всякога целият този ред се обръща наопаки. Един господар има тялото.

Вие казвате: аз трябва да бъда господар на себе си. Всички хора казват така. Ако станете всички господари, тогава кой ще ви слугува и какво ще придобиете? Под думата „господар" се разбира един, комуто някои слугуват. Ако никой не ви слугува, тогава не сте господар.

Вие казвате: „Какъв е смисълът на сегашния живот?" Нима мислите, че сегашният живот е разумен? Сегашният живот, в който сега живеем, ще стане един ден безсъдържателен, сегашните форми ще станат безсъдържателни. Било е време, когато човек е носил рога, но един ден са му отнели рогата. Не ги иска, ритва тези рога. Било е време, когато човек е имал опашка и си въртял опашката и това било у него мода, но дошло едно време и си казал: „Не ми трябва опашка." Сега човек е останал без рога и без опашка. С това изгубил ли е той нещо? Някой казва: „Имал ли е човек опашка?" Имал е.

Българинът казва: „Аз не искам да бъда опашка." Не иска да бъде последен в живота. Иска да бъде пръв. Първа е главата. Всички могат ли да бъдат първи? И може ли без опашка? Аз говоря в друг смисъл. Щом ти си един слуга, ти си опашка. Човек се е освободил от своята опашка, но в духовния свят е още с опашка. Ти не си разбрал законите. Те трябва да се разберат.

Някой казва: човек да има пари. Та какво ще постигне с парите? Ще дойде един ден, когато парите ще бъдат така безсъдържателни, че няма да имате нужда от тях. Но кога? Някои от вас искат да кажат, че без пари не може. При сегашните условия не може. Щом парите изчезнат, те трябва да се заменят с нещо друго. С какво ще се заменят? Много проекти могат да се турят, но всъщност един практически метод не е измислен още. Няма още практически метод, който да замести парите.

Сегашните европейски народи, колкото пари имат, ги задържат в себе си. Сегашният социален живот е дошъл до едно място и много социални форми са изгубили своята цена. Хубаво, щом едно нещо изгуби своята цена, ти трябва да намериш друго. Щом не можеш да живееш в една къща, ти трябва да преминеш в друга къща, която е по-хигиенична. Един ден ще влезете между съвършените. И в ангелите има несъвършенство, и в тях има степени, и те искат да се променят. Един ангел иска да стане архангел. Един архангел има стремеж да стане друго нещо. С всяка форма е така. Един светия не се задоволява с това състояние, в което се намира. Един светия, който е достигнал до тая форма, той не е доволен вече от нея.

Снощи аз видях един български музикант кавалджия. Той свири българските песни. Вложил е голямо изкуство. Гледам как в устата си

разпределя въздуха, знае как да изкара въздуха, знае какви тонове да вземе със своя кавал, а не го взема две октави. Десет години той е пасал овцете и как издълбоко е изучил той това изкуство да свири с кавал. В Европа като е ходил, учил е от съвременната хармония. Някой път свири тихо, някой път силно, модулира: ту силно, ту тихо, ту нежно. Всеки човек си има нещо много повече от това, което външно показва. В човека има един кавал в гърлото му, който струва хиляди пъти повече, отколкото всички кавали взети заедно. Ако работи с този кавал, той би правил чудеса.

Вие не се спирате върху думата „любов". Казвате: „Да обичам." Това е мечешко говорене. И казвате: „Правда." Това е мечешко говорене. Казвате: „Трябва да живеем добре." Че как ще живеем добре? За да живеете добре, трябва да имате парици, баща ви и майка ви трябва да бъдат богати. Аз като ви гледам, някои от вас сте раждани при много бедни условия - баща ви е бил закъсал. А пък някои от вас сте раждани при отлични условия - баща ви и майка ви са били разположени добре умствено и душевно и вие, благодарение на това, носите един отличен организъм с хубава гладка кожа. А пък някои, които са раждани при лоши условия, кожата им е груба. Гледайте да омекне малко кожата ви. Меката кожа е един добър признак. Кожата е един орган за възприятия. Този човек с мека кожа има фини възприятия. Меката кожа е много по-добър проводник на живота, отколкото грубата кожа. Кожата играе важна роля.

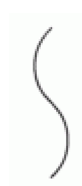

В съвременното християнство са изпаднали в буквата на нещата. Някой казва: „Трябва да бъдем добри." Ти не можеш да бъдеш добър, ако твоят стомах не функционира правилно; ти не можеш да бъдеш справедлив, ако твоите бели дробове не функционират правилно, и ти не можеш да обичаш, ако твоят мозък не функционира правилно.

В дишането трябва да има една дълбока линия. Дишането да не върви по една права линия, а по една такава линия. Защо е така? Тази втората линия на чертежа е хубава при дишането. Ние виждаме, че даже и светлината се движи вълнообразно.

Ако ти, в своята мисъл, не можеш да слизаш и да се качваш, ти не мислиш правилно. Ако ти се плашиш от мъчнотиите в

живота, ти не можеш да мислиш правилно. Мъчнотиите са долина, в която слизаш, а благоприятните условия са възвишения. Мъчнотиите не са нещастие, те приличат на бомби. Ти ще минаваш край мъчнотиите и няма да ги бараш. Всяка мъчнотия е една бомба и като я бараш, тя ще избухне. Мъчнотиите са много хубави, те показват пътя, по който ще вървиш. Не се занимавай с въпроса да разрешаваш мъчнотиите. Ако някой разрешава мъчнотиите, трябва да е специалист, който разбира и той трябва да извади всичкия пироксилин* [* пироксилин (гр.) - силно избухливо вещество с широко приложение в пиротехниката за изготвяне на бездимен барут] и да остане само външната форма на мъчението. Тогава можеш да го носиш и вкъщи. Но това са отвлечени работи. Да не се откланяме.

Ти казваш: „Ние като отидем на онзи свят." Ти на онзи свят ще учиш. Трябва да дишаш правилно. Ако не дишаш правилно, ти ще обидиш този-онзи, ще се скараш с всички хора, а трябва да бъдеш търпелив. За да бъдеш търпелив, трябва да живееш правилно. Дълбоко ще дишаш, а не така плитко. (Учителят прави опит за плитко дишане.) Ти вървиш и пъшкаш: ох-ох. Това показва, че се качваш нагоре, има баир, по който се качваш. Казваш: „Господ ще уреди тези работи." Кои работи ще уреди? Кои работи ще уреди Господ? Работите, които човек не може да уреди, като стане невъзможно да ги уреди, тогава ще се обърне към Бога, към Божествения ред на нещата. Най-първо ние всички трябва да се запретнем да поправим нещата.

Най-голямото богатство, което човек има, това е неговото чело. Има разни чела. На някои хора косите им са обрасли даже близо до веждите, имат чело само два сантиметра. Ти със своята мисъл трябва да повдигнеш тези косми. Не да оголее главата ти, но на челото ти не трябва да има никакви косми. Така чрез челото си ще възприемаш знания от умствения свят. Чрез челото ще схванеш какъв е Божественият свят. Челото е Божественият свят. Всеки има една друга област от веждите до долния край на носа. От долния край на носа до върха на брадата е човекът животно. Ако цялото лице е обраснало, вие нямате животно, но имате един човек в много примитивно състояние. У някои хора тялото им е обраснало с много косми - космати хора. Тези хора са енергични, но косматият човек светия не става. За да стане човек светия, космите му трябва да паднат, само донякъде да има човек косми. Човек не се нуждае от косми по цялото тяло. Тези малките косми имат друго предназначение. Вземете житото, то може да бъде до метър или до метър и половина високо. Ако това жито израсне до двайсет-трийсет метра нагоре, какво ще правите с него? Големите косми са като големите дървета. Отгоре на главата е още потребно гористо място. Веждите са граница, която отделя Божествения живот от човешкия. Не искам да се простирам върху подробности, защото се изваждат погрешни

заключения. Тънките вежди „гайтанлии" показват фино чувство, интуиция, вътрешно схващане, а пък дебелите вежди показват чувство към материален живот. Има различни форми на вежди и всяка от тях говори за характера на човека. Вие не сте правили изследвания, не знаете какво значи дебелината например на веждите. В повестта „Тарас Булба" се казва, че веждите на Тарас Булба били толкова големи, че той трябвало да ги вдига нагоре. Дебелите вежди показват един човек, който е влязъл съвсем в материалния живот. Той мисли за нивата, за житото, за къщата и прочее. Той казва: „Не ми разправяйте за отвлечени работи." И мисли колко крави, колко овце има, и разглежда всичко от практическо гледище. Казва: „Жена ми е деликатна кокона, а трябва да е мускулеста."

Вие казвате: „Човек трябва да бъде здрав." Здравето на човека зависи от лицето. Човешкото лице е най-хубавата книга, която аз зная. Няма по-хубава книга за четене от човешкото лице. Но за да я четете, трябва да бъдете много учен човек, и безпристрастен. Тя е красива книга. Не е лошо да изучавате и лицата на животните, макар че са обраснали в косми. Човешкото лице е крайно интересно за изследване, като оставим всичките противоречия. Всяко едно лице представлява цяла една история на ред поколения, които са писали върху него. Стига да знаете, има какво да четете.

Тези ясновидци, които предвиждат нещата, четат просто по лицето. Те имат представа и за онзи свят. В онзи свят и аз съм бил и съм дал много контрасти, за да обясня онзи свят. Онзи свят е неподатлив, не може така просто да се обясни. Ако влезете в онзи свят, ще видите, че формите бързо се менят. Ще видите един човек в една форма, следващия момент ще го видите в друга форма. Като се загуби една форма, втори път вече не може да я намерите. Като загубите баща си в духовния свят, не можете да го намерите вече. В следващия момент той се е изменил, друга форма е взел. Може да е взел формата на някое дете, на някое цвете или на някой скъпоценен камък. Там формите са постоянни и всички си приличат, като ги погледнете, от единия край до другия, всички си приличат, не можете да ги познаете. И затова хората там не могат да се мразят. Щом някой ви обиди - но не с такава обида, каквато има тук на земята, но с деликатна, например, че ви погледне както не трябва, и в този момент става невидим. Той се скрива, не можете да го видите. За да не влезе в грях, той ще хвърли тази форма, ще влезе в друга и ще ви погледне меко, нежно и вие ще кажете: „Колко ме обича." А пък оня, който ви е обикнал, той е същият, който по-напред не ви е погледнал както трябва. И като ви погледне втори път и вие уж запомните това лице, в следващия момент той пак ще си измени формата - ще вземе друга форма. А пък сега, като остареете на земята, като ви турят сбръчкана кожа, вие не можете да я измените. Дори

бръчките се увеличават и казвате: „Остаряваме вече."

Ще ви дам едно правило, за да не остарявате: не дръжте в ума си стари хора, за да не остарявате. Нищо повече. Не се заблуждавайте от външната форма на стария човек. Аз съм виждал малки деца на четири-пет години, но имат линии на един старец. Стари линии са тези, които не са подвижни. Попът, като носи черно расо, какво иска да каже? Сегашното духовенство какво трябва да прави? Трябва да хвърли черните раса, те са станали стари и ужасни вече. Трябва бели раса да сложат.

Не дръжте в ума си старите образи. Вие държите вашия баща в ума си, като бил стар. Че вземете портрета на баща си, когато е бил момък, преди да се е оженил за майка ви и такъв го дръжте в ума си. И дръжте образа на майка си, преди тя да се е оженила, когато е била на деветнайсет години. Дръжте в ума си образа на майка си и баща си, преди да са се оженили, за да бъдете млади.

Казано е: почитайте баща си и майка си. Баща ви и майка ви са проводници. Баща ви е проводник на Божията любов. Неговата мисъл е проводник на Божията любов, а пък сърцето на майка ви е проводник на Божията мисъл. Така че от майка си няма да научите любовта. Някой казва: „Майката дава любовта." Не, майката взема любовта от бащата, а бащата взема мисълта от майката. Дръжте в ума си баща си, когато е бил млад, а не като се е оженил за майка ви. Благодарете на баща си, че е станал проводник на Божията любов, за да ви изпрати Бог на земята, и благодарете на майка си, че е станала проводница на Божията мисъл, за да ви дадат тази форма.

Казано е: „Човек е създаден по образ и подобие Божие." За да не остарявате, трябва да пазите Божественото. Божественото е, което не остарява. Та дръжте младостта вътре в своето съзнание. Трябва да правите упражнения.

Казвате: „Като отидем на онзи свят всичко ще се оправи." Не разрешавайте въпроса с онзи свят. Разрешавайте въпроса с този свят. Дойде ви едно изпитание, дишайте правилно. Ако при големи мъчнотии дишате плитко, тогава дишането ви е слабо. Като дойдат големите мъчнотии, поспрете се и дишайте дълбоко. Ако искате да упражнявате влияние върху животните, дишайте дълбоко и концентрирайте мисълта си и тогава те няма да ви направят нищо. Ако дишате правилно и мислите правилно, не могат да ви направят нищо, защото правата мисъл е Божествена, а когато Божествената мисъл функционира, злото нищо не може да направи. То винаги напада слабите хора. Въшките кого ядат? Слабите хора. Въшка в

праведен човек не влиза, а бяга оттам като от чума. Трептенията на праведния човек са такива, че въшките бягат от него. И да я турят на главата му, тя бяга. Има хора, които дървеници не ги ядат, а пък има други, които дървениците ги намират. Един американец влязъл в един хотел, в който имало дървеници. Той носел петмез и като започнали да го нападат дървениците, той полял петмеза наоколо и всички дървеници, които пъплели, се залепнали за петмеза.

Когато мислите за баща си и майка си дръжте формата на Божията мисъл. Не може да си представяте Бога в една и съща форма. Бог е най-красивото нещо, което човек може да види. И в Него трептенията са такива, че Той съдържа всичките форми в Себе Си. И Той е нещо плюс, нещо повече от тези форми.

Някой път мислите за някого лошо и казвате: „Как го търпи Господ?" Вие, като видите, че някоя въшка се е качила на някой светия, казвате: „Как Господ търпи въшката?" Няма какво Господ да ги търпи - светията ги търпи. Господ чрез въшките опитва ума на светията. Ако въшките живеят на главата на светията, той не е светия. Ако бягат от главата му, той е на правия път и е почнал да става светия. Вашите погрешки и недъзи са въшки и ако те живеят на вас, ако тези недъзи не ви оставят, това показва докъде сте достигнали. Ако обаче погрешките бягат от вас, това показва, че имате вече известен прогрес в живота.

Това, от което трябва да се пазите сега, е следното: не да се страхувате, новият живот трябва да се разбере. Трябва да направите едно различие между стария и новия живот. Любовта е новият живот. Мъдростта е новият живот. Истината е новият живот. Свободата е новият живот. Знанието е новият живот. Животът е новият живот. Милосърдието, кроткостта и въздържанието са новият живот. Всички най-хубави работи са новият живот. В музиката това, което не е статическо, то принадлежи към новия живот. А пък всички отрицателни неща в света са старият живот.

Питам сега: ако вие сте един богат човек и никому не сте направили добро, какво ще ви допринесе вашето богатство? Богатството ви е дадено, за да си направите приятели и ако не давате, вие сте страхливи. Всичката ви надежда е в богатството. Казват за някого: „Той е голям скъперник." Имате десет лева и ги държите в касата, а друг има милиони в банката и не дава. И двамата са еднакви, и двамата са скъперници. Когато нямате нито пет пари и като бръкнете в джоба си, не намирате нищо, да кажете: „Аллах керим."* [*Аллах керим (тур.) - Добър е Господ. Каквото даде Господ.]

Ще ви приведа един анекдот. Един младеж и един богат се срещат. Младежът казва: „Аз пари не искам." Богатият казва: „Как така може да се живее без пари?" „Аз имам само едно изкуство, с което в зор-заман** [** зор-заман (тур.) - крайна нужда,] ако дойде до него, мога да си изкарам средства. Но решил съм да не държа за парите." И богатият иска да обърне този младеж, да го тури в правия път. Казва му, че трябва да спестява пари. Момъкът му казва: „Баща ми беше богат, аз се отказах от богатството, понеже виждам, че ако остана в това богатство, не мога да прогресирам. Аз обичам баща си и майка си заради парите и се отказах от парите, да видя мога ли да обичам баща си и майка си, и учителя си за самите тях." Богатият му казал: „Как така без пари, ще умреш от глад." Младият казал: „Колкото за гладен, аз вярвам в Господа." „Какво ще вярваш в Господа, ти гладен ще умреш и оттатък ще минеш. Харесвам те, добър момък си, но криво мислиш." Вика го вкъщи, дава му стая, легло. На другия ден дъщеря му заболява. Викат един лекар, друг лекар, консулт. Дванайсет лекари се събрали и не могат да помогнат. Момъкът казва: „Има една стара баба, която ме въведе в едно изкуство. Аз нося едно лекарство със себе си. Мога да излекувам твоята дъщеря." И той изважда своето шишенце, дава й три капки от това лекарство и момата оздравява. Той казва на богатия: „За тези три капки другите лекари какво щяха да ти вземат?" „Най-малко десет хиляди долара." „Значи аз нося три капки. А богатите хора, които заболяват, самите те или дъщерите им, достатъчно е да дам три капки, за да имам средства. Аз не искам сега никакви средства от тебе, но искам да покажа любовта и това, че можем да живеем без пари." Може да живеете, но ако носите едно изкуство. Кои са тези капки? Това са вашите мисли.

Ако ти нямаш самият постоянна мисъл за Бога, а се колебаеш и казваш: „За мене ли Бог ще се грижи!", това е друг въпрос. Ти ще вярваш. Могат да дойдат мъчнотии, всички мъчнотии в света да дойдат, за да те смутят. Колко неща влизат в ума ти, само за да те спънат в твоята права мисъл, но ти трябва да устоиш.

Не е ли хубаво да се подмладиш - да допуснем, че ти си на петдесет-шейсет години - да се подмладиш, да се върнеш назад с трийсет години, не е ли хубаво? Дойдеш вечерта вкъщи и казваш: „С жена си не мога да живея." Защо? Защото искаш жена ти да ти бъде слугиня. И тя не иска да живее с теб. Защо? Защото тя иска да й бъдеш слуга. Днес животът в семейството седи на тази основа, кой да бъде господар и кой да бъде слуга. Има къщи, в които жената трябва да бъде господар и има къщи, в които мъжът трябва да бъде господар. Който е по-способен, той да бъде господар. Жена, на която сърцето се направлява от Божествените мисли, тя трябва да бъде

господар, а пък ако на мъжа умът се направлява от Божествената любов, сърцето на жената се направлява от Божествената мисъл, тогава мъжът да бъде господар, а жената слуга. Тогава мъжът да каже, още преди да се оженят: „Аз искам да бъда господар, а ти ще бъдеш слугиня. Ако приемеш, добре. Аз така го чувствам сега. Ще направим договор. И ако не можем да живеем така, аз ще се откажа от моето господаруване."

Но ти като станеш господар, слугата ти да е доволен от тебе, така доволен, както онзи учител, който започва с първо отделение. Как разкрива буквите? Най-напред разкрива една буква, после друга буква и прочее, най-първо гласните, и после съгласните.

Някои от вас искате да бъдете господари в обществото, а някои искате да бъдете слуги. Сега колко души искате да бъдете господари, дайте си кандидатурата, също и колко души - слуги. Засега в училището ние имаме само една служба - за ученици, а за слуги и за господари нямаме места. Така е и в училището, в което сте сега. Отвън можете да бъдете господари и слуги, но в училището тук не се позволява да бъдете господари и слуги. Ученикът сам ще слугува и сам ще господарува на себе си и ще учи. Това е за тук, но не налагайте този порядък навън. Вън, в обществото, ще се подчинявате на други закони. Там социалният строй е съвсем друг. Положението, което заемате като ученици, не го смесвайте със социалния строй, който днес съществува, не го свързвайте със семейството, в което живеете. В социалния строй ще се подчинявате на законите, това е необходимо за вас. Не можете да избегнете това.

Някои проповядват вегетарианството. Но да допуснем, че няма никаква вегетарианска храна - няма нито ябълки, нито круши, нищо. Без вегетарианството коя храна ще ядете? Малко риба, както ескимосите. Грешно ли е да се яде риба? Грешно е да ядеш риба при хубавите плодове. Грешно е да ядеш месо при хубавите плодове. Но когато няма някой път плодове, и риба ще ядеш, и месо ще ядеш.

Не се спъвайте. Вие някой път проповядвате и искате да оправите света. Казвате: „Като дойде Царството Божие на земята." Оставете тези въпроси. Царството Божие не може да дойде при този порядък днес. Царството Божие може да дойде в моето сърце, в моята душа, но в сегашния порядък е невъзможно - хората си живеят, както знаят. Има богаташи, те виждат, че имат известни отношения с работниците, които отношения трябва да поправят, и търсят един начин сега. В тях е заработило съзнанието, те правят опити.

Казвате за някого: „Двайсет години неговият характер не се е изменил."

Няма какво да се изменя неговият характер, но трябва да се предизвика хубавото у него. Най-първо в един човек не се старайте да създадете характер. Да има човекът характер - идеята е права, но основата е крива. Този човек има хубави заложби от миналото, но поради известни стечения на обстоятелствата неговият прогрес е спрян. Сега вие ще премахнете тези условия, които са пречили, за да може Божественият ритъм пак да подеме своята работа. Вие имате едно сърце. Турете един благороден подтик у него и го оставете свободно. Някой път вие вземете човека и го учите: „Да не крадеш." Хубаво, я поставете вашите деца при сладкото и им кажете: „От това сладко да не вземате." Има ли престъпление в това, че детето бръкнало с лъжицата и взело малко сладко? Няма. Никакво престъпление няма, че е изяло сладкото. Няма нищо.

Сега ще ви дам една задача: за десет дни ще дишате дълбоко. Десет дни по три пъти на ден. Сутринта, като станете, ще дишате дълбоко. Сутрешното дихателно упражнение ще трае пет-десет минути. На обяд и вечер - също. Значи по половин час ще употребявате за дишане през тези десет дни. През това време ще забравите всички други работи. Станете малко по-рано. Ще забравите, че сте чиновник, че имате тази или онази работа и ще почнете да дишате. Идеята ви при дишането ще бъде: „Да бъда справедлив." И с това ще излекувате нетърпението, което имате. Някой път не можете да търпите един човек. Като ви говори, не можете да го търпите. Искате да му ударите една плесница, но той може да ви удари две плесници, понеже е по-силен. При упражнението ще си турите двете ръце на корема, дето е пъпът и ще направите дълбоко дишане.

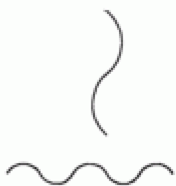

Ако пъпът се мръдне малко напред, тогава имате дълбоко дишане. Ако не се мръдне пъпът, не дишате правилно, дълбоко. Пъпът трябва да се мърда. От този пъп вие сте се хранили едно време, от този пъп сте яли и пили. Този пъп е работил, а сега не работи. Този пъп ще го накарате да яде пак, ще го накарате да възприема, да върви като фисхармоника* [* фисхармоника (от гр.) - езичков пневматичен музикален инструмент с клавиши]. По-леко ще седнете. Може да бъдете или прави, или на стол. Обърнете се винаги на изток, понеже има две течения - едното от изток към запад, а другото течение от север към юг. Има и трето течение, което иде от слънцето към земята. Едновременно има три течения. И ако вие седите правилно и дишате, вие ще установите равновесието на вашата мисъл. А с течението, което иде от изток, ще установите правилността на

вашето дишане. С течението, което иде от север към юг, ще възстановите правилността на вашия стомах. Тези работи ще ги пазите за вас. Не позволявам никому да ги разправяте навън. Ако ги разправяте навън, ще изгубите всичко. То е за вас. Това е наука. Течението, което иде отгоре, трябва да произведе яснота, яснота на правата мисъл, а течението от изток ще произведе онова състояние да не сте нервни, припряни, да дишате правилно. Правотата на човека зависи от неговата дихателна система.

Сега ще започнем дишането. Турете си ръцете на пъпа. (Всички си турят ръцете на пъпа.) Ще кажете така мислено: „Господи, прости ни за прегрешението, че не сме дишали правилно досега. Прости прегрешението, че сме нарушавали правилата, вследствие на това си създадохме лоша карма."

Чрез дишането ще регулирате сърцето си. Ако не дишате правилно, не можете да регулирате чувствата си. Всичкото препятствие е в чувствата на човека. Дишането трябва да започне оттам, а пък мисълта да бъде спомагателно средство на дишането. Сега си сложете ръцете на пъпа, изпразнете всичкия въздух, който има в дробовете, почти нищо да не остане във вашия мех и започнете. (Всички направихме едно дихателно упражнение.)Всичко друго се мърда, но пъпът не се мърда у всинца. При дишането се образува именно тази кривата линия. Над пъпа се намира слънчевият възел, симпатичната нервна система. Чрез дишането тя се урегулира. Щом тя се урегулира, подобрява се стомахът. Значи дишането играе важна роля. Не искам да туря някакво правило, какво може да постигнете. Да се мърда пъпът ви при дишането. Това не е лесна работа. Трудна работа е. Сутринта ще дишате така, на обяд преди дванайсет часа и вечер, преди да си легнете. Ще направите упражнението по всички правила.

Като се занимаваме с дишането, ние се занимаваме със справедливостта. Липсва ни справедливост, несправедливи сме спрямо близките си и спрямо себе си. философи сме. Справедлив трябва да бъде човек, да бъде признателен за онова, което Бог му е дал.

Нека сега да благодарим на Бога за това, че сме дошли на земята. Вие искате да отидете на небето. Ще отидете един ден. Вие не знаете кой ще дойде да ви посрещне. Отсега трябва да постелите пътя, по който могат да дойдат онези, които ви обичат. Аз не съм за външната форма. Непременно трябва да има у вас дълбок стремеж да бъдете справедливи. Ние не знаем кой колко е справедлив, но всеки сам да се радва на своята справедливост. Аз не искам други да се радват. Вие трябва най-първо да се радвате и после другите. Аз ще се радвам на моята справедливост, която прогресира, а вие

да се радвате на своята справедливост, като прогресирате. Това може да стане чрез дишането. Дишането е едно от хубавите условия, при което може да се установи едно равновесие и разположение на човека.

„Отче наш"

Двадесет и втора лекция на Общия окултен клас
27 февруари 1935 г., сряда, 5 ч., София – Изгрев

Книги:
* Развитие на справедливостта
Ако говоря (Общ окултен клас. Четиринадесета година (1934–1935). Том II. София, 2003)
21 беседи от 27 февруари 1935 г. до 18 септември 1935 г.
Начало: 05:00
Пасаж: Филипяни 3:1–16

1935_03_03 Който слуша тези мои думи
неделна беседа

ВСЕКИ, КОЙТО СЛУША ТЕЗИ МОИ ДУМИ

„И тъй всеки, който слуша тези мои думи и ги прави, ще го уподобя на человек разумен, който прави къщата си на камък“.

Отче наш.

„В Начало бе Словото“.

Ще прочета само няколко стиха от 7 глава на Матея, от 16 стих надолу, до 28 стих.

„Събуди се, братко мили“.

Ще взема само няколко думи от 24 стих на прочетената глава: „Всеки, който слуша тези мои словеса“. Най-важното от този стих е „всеки, който слуша“. Слушането е важен процес. Само разумният човек може да слуша. Само разумният човек, на когото съзнанието не е раздвоено, само той може да слуша. Човек, на когото съзнанието е раздвоено той не може да слуша, той е разсеян. Много ученици или студенти могат да слушат цели лекции на своите професори, но те не могат да слушат, умът им е раздвоен. За този случай има една турска поговорка, която казва: „Ахмед е тук, но умът му е другаде някъде“. Питам: По какво се различава обикновеният от разумния човек? Обикновеният човек се води по модата. Той е крайно консервативен, обикновено се води по модата. Разумният човек се придържа към онези основни принципи, по които животът се развива, той е човек на новото. Обикновеният човек се страхува да отвори прозорците на стаята си, да не го лъхне малко вятър, да се простуди, да го хване пневмония и да умре. Разумният човек държи винаги прозорците си отворени. Обикновеният човек носи всякога тесни обуща, на върха заострени и краката му всякога страдат от мазоли. Краката му не могат да се освободят от мазоли, и той винаги търси лекарства за мазоли. Разумният човек всякога носи вълнени чорапи, широки обуща и не страда от мазоли. Обикновеният човек все ще го боли корема или стомаха, а на разумния стомахът е всякога на мястото си. Гърдите на обикновения човек всякога ще го стискат, ще го задушава нещо, а здравият е всякога свободен. Обикновеният човек все ще го стиска главата, ще му тежат слепите очи, а здравият нищо няма. Здравият аз наричам гениален човек.

Сега ще ви преведа една приказка, която и на мене разправяха, ще видим какво приложение може да има тя. Това се случило някъде в Мала Азия, в Багдад, във времето на онзи прочут халиф, когото и вие знаете. Един горещ

летен ден, при температура около 40 градуса, халифът седял в къщата си цел изпотен, хвърлил дрехата си, останал по риза и размишлявал. Всички хора се изпокрили от горещина в къщите си. По едно време той вижда, че към дома му тича един човек и си казал: За да тича този човек в горещината, сигурно требва да има някакъв голям зор. Ако този беден човек дойде при мене, ще му отдам правото. По едно време вижда, че бедният човек влиза в дома му и отива право при него. Какво има? Какво те носи тука? – Взеха жена ми. – Кой ти я взе? – Един богат съсед я задигна и не ми я дава. – Че как така? – Е, нали е богат човек, взе я и не ми я дава, а аз не мога да живея без нея. Животът ми няма смисъл без нея. Моля ти се отдай ми правото. Както виждаш, изпотих се докато дойда при тебе. Тогава халифът извадил перото и издал заповед до този богат човек веднага да върне жената на бедния. – А защо взе жена ти? – Много е красива, пък и много е умна. Халифът се заинтересувал да види колко е красива тази жена. Дошла жената при него. Халифът, който щял да разреши въпроса, като видял жената на бедния човек, и той се влюбил в нея, много я харесал. Сега халифът искал да убеди бедния човек да се откаже от жена си, да я остави на него, като му казал: Ти нали можеш без жена. Пък ако искаш, ето аз имам в харема си много жени, можеш да си избереш, която искаш. Остави за мене твоята жена. Пък готов съм да ти дам за нея и половината си царство. – Не може, душата ми ще отиде по тази жена, не мога без нея. Какво да прави халифът, и той харесал тази млада жена, но обещал да отсъди право. Тогава казал: Хайде ще видим сега как ще разреши въпроса младата жена, ще оставим тя сама да каже, кого от двамата ще избере. Халифът казал на младата жена: Ела при мене, ето тук ще имаш и дрехи и скъпоценности, каквото искаш ще ти дам. А при този бедняк ако отидеш, ще си повредиш на себе си. Младата жена отговорила: Да, при тебе животът ми ще бъде богат, всичко ще имам, но без него животът ми няма да има никакъв смисъл. Понеже халифът решил правилно да отсъжда, като чул тези думи казал: Свободни сте и двамата. Вземете тези подаръци и пари и вървете дома си.

Казвам: Съвременните хора са нещастни по единствената причина, че някой е задигнал жена им. Някой богат съсед е задигнал жена ти насила, понеже тя е красива, понеже я обичаш, ти вече си нещастен и отиваш при този халиф да ти отдаде правото. Тази приказка показва, че човек трябва да има един постоянен идеал. Животът трябва да се разбира. Хората нямат ясна представа какво нещо е светът, какво нещо е например религията. Те казват: Светският живот е животът на греха. Те мислят че всички светски хора са все грешни хора, че всички светски хора вършат грехове. Не, светът е една велика школа. В света грехът може да съществува, но съществува по единствената причина, че хората не разбират: от неразбиране хората грешат. Светът е училище за всички хора. Единствените богати хора в

света, това са само професорите, които преподават в този университет, в тази школа. И всичко, което имате, принадлежи на университета. Ти имаш право да се ползуваш от всички блага на университета, но нямаш право нищо да взимаш от университета и да го занасяш у дома си. Ти имаш право да влизаш в лабораторията на този университет, имаш право да се ползуваш от книгите на неговата библиотека, но нямаш право да взимаш и да задържаш тези книги за себе си. Ще вземеш една от тези книги, ще я научиш, и ще я върнеш назад. Христос казва: „Не любете света!“. Това значи: Като влезеш в университета, няма да залюбиш университета, пък и професорите няма да залюбиш, но ще учиш само, за да придобиеш знания. Онова знание, което придобиеш в университета, то ще те ползува за в бъдеще, а останалите работи са второстепенни. Това е една дефиниция. И тогава казваме, че човек в света ще има големи изпитания. Ще има големи изпитания разбира се, защото светът е училище. Казва Христос: „По какво се отличават добрите хора“. Добрите хора се отличават по това, че дават добри плодове. Добрият плод, това е реалното в света. Лошият плод това е преходното в света. При това положение не може да има една обмена между доброто и злото. Доброто и злото са несъвместими по единствената причина, че доброто принадлежи към един вечен порядък, а злото принадлежи към един временен порядък. На това основание между доброто и злото не може да става обмена. Ценностите са различни. Тъй щото, ти не можеш да замениш ценността на един вечен плод с нещо, което утре още съвършено ще изгуби своята цена. Като казвам, защо човек не трябва да прави зло, имам пред вид, че злото се обезценява. Не само, че злото се обезценява, но като го вършиш, ти ще фалираш с него заедно. Злото не е в негова полза. Съвременните хора са дошли до положението да мислят, че и без да учат, могат да свършат училище. Ще видите, че някои студенти, като се явяват на изпит, написват всички формули по ръцете си, по ръкавите си, а през цялата година нищо не са учили. Те пишат по ръкавите си и после четат по ръкавите си. Разумните професори виждат това, но нищо не казват. Във Варненската гимназия имаше един от видните учители по математика, Белчев се казваше, голям добряк но много сериозен. Като излезе някой ученик на дъската, той го гледа, гледа, казва му: Ти нищо не разбираш, но хайде от мене да мине. И му пише четворка. Излезе друг, който пак нищо не знае, погледне го, каже и на него, че нищо не разбира, но казва: Хайде от мене да мине. Тури му пак четворка. Като дойде при някой, който нищо не знае, каже му: Ти нямаш ли нещо написано на ръкава си? Нямаш ли някакъв справочник? Кажи, какво е написано там? После дойде до него, казва: Хайде, аз ще ти кажа как трябва да се реши задачата. Хайде, да не знае комисията. После се наведе близо до ухото му и казва: По-добре учи, по-добре учи. Само това ще те избави. Какво друго може да каже един умен учител?

Казвам: По този начин постъпва и природата. Тя е много снизходителна, тя е много снизходителна към всички погрешки, които хората правят, разбира се не от зла воля. Аз говоря общо, всички хора имат добро желание да се изправят, но те имат някаква крива представа, че с изклинчване, животът по-лесно може да се изправи, отколкото, ако човек върви по правия път. И за това мнозина казват: То с добро не става. Че най-първо това не е съобразно със законите на природата. Доброто, това е ценното в живота. Че ако ти имаш една книжка от десет хиляди английски стерлинги в някоя банка, това именно е доброто. Ти нямаш пет пари в джоба си, но имаш книжни, ценни книжа. Ако отидеш с тези ценни книжа в Англия, с тези ценни книжа много нещо става. Но ако нямате никакви ценни книжа, никой няма да ви погледне. Особено ако сте в Англия. Англичаните са много практични хора. Те казват: Елате тук с пълни кесии, но не с празни. Англичаните казват: Ний обичаме да помагаме на бедните хора, но това за нас е изключение. Англосаксонската раса се отличава с едно качество: те не обичат да дават подаяние на човека. Като отидете там да искате пари, те веднага ще ви дадат някаква работа, и после ще ви платят за работата, която сте свършили. Така те искат да бъдете свободни. Те казват: Труда можем да ви платим, но не можем да ви дадем даром. Те ще ви накарат или собата да им запалите, или друга някоя работа да свършите, но даром рядко дават. Религиозните хора могат да ви дадат понякога нещо даром, но умните хора всякога гледат да ви създадат някаква работа. Същото нещо върши и природата. Тя всякога гледа да създаде работа на човека. Преди всичко човек трябва да има всичкото желание да работи. Никоя работа не може да се започне без мисъл. Никоя работа не може да се тури в действие без чувства. Никога не може да се направи една добра постъпка без воля. Три са факторите. Трябва да имаш една права мисъл в работата. Значи, ти трябва да имаш ясна представа за онова, което ще вършиш и можеш да го вършиш. Второ, ти трябва да имаш обич към своята работа. И най-после, ти трябва да имаш воля, да настояваш да извършиш това, което желаеш.

Казвам: В съвременния живот са останали наследствени черти, може от млекопитаещите, още от предпотопните времена. Понеже фауната тогава е била много богата с изобилна растителност и плодове. Всички тогавашни млекопитаещи са яли по цял ден без да си мисли и за някаква работа, за големи движения. Тогава те бяха много богати, но понеже трябваше да станат проводници на днешната култура, за да не се парализират мускулите им, изпратиха им разни паразити, като въшки, комари, и разни други насекоми, да ги безпокоят и с това да им създават работа. По този начин те махаха с краката си, с опашките си и ги туриха в действие. Същото нещо става и със сегашната култура, понеже съвременните хора са

богати, ползуват се от благата на миналите култури, на предпотопните времена, то за да не се паразитира, изпращат им ред нещастия и страдания. Страданията и нещастията на съвременните хора не са нищо друго, освен паразити, които са турени за цел да поставят хората на работа. Че какви по-големи блага можете да искате днес? Ето, и най-бедният студент днес може да се запише в университета, след като е свършил гимназия и да следва каквото иска. Питагор например, е трябвало цели 20 години да чака докато го приемат в школата. След това цели 10 години е прекарал в Палестина, отдето отишел в Атина и образувал школа. А вие без да сте прекарали 20 години в чакане, щом свършите гимназия веднага влизате в университет и се ползувате от всички блага на университета. Едно време когато хората са имали толкова пречки, използуваха знанието, а сегашните хора като нямат пречки не използуват знанието, което им се дава. Днес знанието се използува много материалистически. Днес хората са убедени, че всичките блага (са) в материалния свет. До известна степен е така, но материалните блага са резултат на работата на хиляди и милиони същества, които са работили през хилядите векове насам. Вземете, например, разните скъпоценни камъни, разните метали и масла, които се намират в земята, това не са нищо друго освен богатствата на хилядите същества, които са работили с векове преди нас. Казвате, че това са наши богатства. Да, но тези богатства не принадлежат на един човек. Те са общи блага и трябва разумно да се употребят. И после трябва да дойдем до основните идеи, върху които почива съвременният живот. Нека вземем, например, идеята за свободата. Върху какво почива тази свобода? Днес ако имаш пари, свободен си, ако имаш знания, свободен си, ако имаш здраве, свободен си. Ако нямаш пари, ако нямаш знание, не си свободен. Ако нямаш здраве, не си свободен. Така седят работите. Казвате: От какво зависи да нямаш пари? Или от какво зависи да нямаш знание? Ще кажете, че някои хора са по-надарени. От какво зависи човек да бъде даровит? Това зависи от миналите поколения преди него, които са се развивали, които са работили. Например, ако вземем практиката, която е проверена с научна теория, ще видим, че ако преди 20–30–50 и до 100 поколения дедите и прадедите на някой човек са водили един добър живот, работили са разумно, тогава и техните потомци ще имат един добре развит организъм, един подвижен ум, да могат правилно да се справят с противоречията на живота и да водят един добър живот. Ако пък повече от 50–100 поколения са водили един нередовен живот, и техните потомства ще имат един хилав организъм, и като влезете в света не ще можете да се приспособите към дадените условия, в които живеете. Ето, според еволюционната теория Дарвин се опита да обясни произхода на типовете, но не може напълно да обясни техния произход. Например, според тази теория, как може да се обясни произхода на заяка? Може да се даде някакво обяснение, но и то

няма да бъде пълно. Дали това обяснение ще бъде истинско, то е въпрос. По какво стечение на обстоятелствата например, заякът е станал толкова страхлив? Как ще си обясните положението на жабата, която също е много страхлива? Някой път това се обяснява с крайно бедните условия на живота. Това може да се обясни и със закона на еволюцията. Това може да е правдоподобно, но съвременната наука не е засегнала същинските причини, които са задържали жабите в тяхното положение. Положението на жабата е една преходна форма. Положението на заека е също така една преходна форма. И много хора, макар че са излезли от формата на жабата, обаче, те се намират при ограничителните условия на жабите. Много хора са излезли от формата на жабата и на заека, но и до днес още са останали в ограничителните условия на жабата и на заека. Страхът не е излязъл от тях. Например, виждаме студенти, които са изучили добре материята, пред другите могат да я разказват, знаят я добре, но ги е страх от професора. Като излезе пред професора, всичко забравя. Той знае всичко, но учителят мисли че не е учил. Те се намират в положението на онзи американски проповедник, който от погледа на една дама, забравил проповедта си. Той започнал да говори, развивал добре проповедта си, но в това време в стаята влиза една дама с черни очила, сяда на един от първите столове и го погледнала. Щом го погледнала, той забравил веднага проповедта си, и нищо не могъл да каже. Тъкмо се канел да се извини пред публиката, че не се чувствува добре и не може да продължи проповедта, когато в стаята влязъл един млад засмян господин и погледнал към проповедника. В този момент съзнанието на проповедника се прояснило и цялата му проповед се възстановила. Така той свършил проповедта си. Тогава той се обърнал към този млад господин и му казал: Господине, много ви благодаря, че ми помогнахте да завърша беседата си. Че как така? Аз нищо не зная, с нищо не съм ви помогнал. – Дали ти знаеш това или не, не е важно, но ти ми донесе беседата. Още с влизането си, ти ми донесе една нова светлина, която влезе в ума ми и ми помогна да завърша проповедта си.

Значи, има неща, които са необходими в живота на хората – това е правата мисъл. Правата мисъл е закон, който действува във всички хора еднакво. Никой човек няма право да се извини, че няма условия да мисли право. Това не е вярно. Може би някои хора да мислят така, но всякога законът действува. При всека една мъчнотия на човека, има нещо, което му показва пътя, по който той може да излезе от тая мъчнотия, от това положение. Разправяше ми един студент една своя опитност: Няколко дни наред решавам една задача и не мога да я реша. По едно време се обезсърчих, че не мога да реша задачата си. Легнах си вечерта неспокоен, недоволен, обезсърчен, но каква беше изненадата ми, когато сутринта ставам и виждам на масата решена задачата. Гледам как е решена задачата и

намирам, че много лесно е решена. Чудя се кой може да е дохождал вечерта, още повече, че вратата на стаята ми беше заключена. – Значи, някой го е събудил през нощта, и той станал и сам си решил задачата. От невидимия свет го е събудил някой и той сам си е решил задачата. Та когато вий сте заняти с някой труден въпрос, можете да си легнете да спите преспокойно и като станете сутринта ще намерите задачата си решена. Ще кажете, че някой дух е дошъл и е решил задачата. Не, някой от невидимия свет го е събудил и му е показал как да реши задачата си. Та като се събудите сутринта и видите задачата си решена, благодарете на онзи, който ви е събудил през нощта да решите задачата си. Това показва, че съществува вътрешен промисъл за всички разумни същества. От това гледище животът има друг смисъл. Днес ценността на хората не е толкова в телата им, които са нещо преходно. Утре човек умира и тогава тялото, както и знанието, което е имал, привидно изчезват, като средство, с които си е служил във физическия свет. От гледището на реалния свет, това, което изчезва, е преходно, и остава само онова, което е истинско. Тогава остава само същинският човек.

Сега има ред доказателства, които учените хора, били те вярващи или невярващи, ги приемат. Чрез тези доказателства те се убеждават, че има една разумност вън от физическия живот, в който живеем. Каква е всъщност тази разумност, те нямат ясна представа. Например, те нямат ясна представа какво е това същество, което в даден момент обгръща в своето съзнание цялата земя и вижда в къщи какво се прави. И това същество вижда всички живи същества по целия свет, разбира техните нужди и им помага. Това те не могат да си представят, не могат да разберат, каква памет е тази. За нас е трудно да си представим как човек може да запомни наведнъж около 1000 или две хиляди думи. Казваше се за един човек, че имал такава грамадна памет, че могъл да възпроизведе в обратен път 35-те думи, които прочели, и наистина не е лесно това нещо. Ние наричаме това нещо изключения, защото се намираме в пътя на отклоненията. Тази е причината, за гдето ние считаме тия неща като отклонения от нормалния живот. Ние виждаме, че сегашния човек не може да прояви своите дарби и способности, които са вложени в него. Човек е нещо повече от това, което знае и разбира за себе си. Всички хора, които правят опити и наблюдения из областта на магнетизма, а не на хипнотизма са забелязали особени прояви в човека, когато се постави в магнетичен сън от трета степен нагоре. Аз не говоря за хипнотизма като за един особен процес, но имам предвид магнетизма. Ако поставят човека в един магнетичен сън първа, втора или трета степен, той ще се намери в положение на илюзии, които са области на илюзии. Могат да кажат на този човек, че около него има вода, която той трябва да преплава или има една стена, която той не може да прекрачи, те ще се смеят около него, а

той ще се мъчи да преплава водата, или ще се спре пред стената, която никаква не съществува. Обаче, щом мине от третата степен магнетичен сън нагоре, в четвърта или пета степен, той вече става господар на себе си, и никой не може да му заповядва. До третата степен другите могат да му бъдат господари и да го управляват, но като мине петата степен, той вече не се подава на никакво магнетизирване. При това положение, този човек, който никъде не е учил, никаква медицина не познава, може да се прояви като най-опитен лекар. Достатъчно е да му представят един болен и той най-сполучливо да му определи диагнозата. Той ще каже, че този човек е заразен от туберкулозата на лявото крило, долу някъде, и ще му предпише лекарства, които ще действуват много ефикасно. Като се събуди от този сън, този човек е пак същият, какъвто е бил преди съня. Питам, как можете да си обясните това положение? Защо става така, то е друг въпрос, обаче, опитите, правени в това направление, показват, че в човека има способности и знания, които в даден случай могат да се събудят в него и отново да заспят.

Казвам: Лошите условия, при които съвременните хора се поставят и от които се оплакват, не са лоши условия. Това са възможности за развиване на по-възвишените човешки способности. Та всека мъчнотия на човека не е нищо друго, освен възможност да се развият в него възвишените му способности, да се събуди в него нещо повече от това, което обикновено проявява. Колкото мъчнотиите и страданията за човека са по-големи, толкова по-големи възможности се развиват в него, толкова по-големи възможности се събуждат в него за неговото развитие. Ако не беше така, тогава страданията и ограниченията щяха да бъдат безсмислени. Ако е въпрос само да страдаме, всяко страдание в човека се компенсира с това, че в него се развива една вътрешна способност, едно чувство, от което зависи неговото благо. Който не може да използува страданието, тогава в него се заражда философията да може, колкото е възможно по-скоро, да се освободи от страданията. Всички можете да се освободите от страданията. – Кога? – Когато не носите тесни обуща, когато джобовете ви са пълни със злато. Всички можете да се освободите от страданието, но кога? – Когато главите ви са пълни със знание, да разбирате законите на природата, когато сте отлични гениални художници, че дето отидете, всичко можете да нарисувате. Всички можете да се освободите от страданието, когато сте отлични музиканти и знаете как да теглите лъка или да свирите на пиано и дето отидете, можете веднага да свирите. Сега ще дойде възражението и ще кажете: Възможно ли е това? Казвам: Единственото нещо, в което сегашните хора вярват, това са грамофонните плочи в света. Те са авторитети за тях. Във вестниците писаха, че някъде се отворила една школа за папагали, които се учили да пеят по грамофонни плочи, и по този начин искали да ги научат да пеят най-видните класически

произведения. Грамофонните плочи се въртят и по тях пеят папагалите. Публиката слуша как пеят папагалите. Един ден, когато папагалите се научат да пеят по грамофонни плочи, тогава ще започнат да ги учат да решават и математически задачи, да разискват по различни философски теми и т. н. Тогава вие ще се намерите в положението на един виден английски проповедник, който един ден отишел при един свой приятел и започнал да говори по някакви въпроси. В това време папагалът на приятеля му се обадил: Няма съмнение. Като чул това, той много харесал папагала и казал на приятеля си: Искам да ми продадеш този папагал. – Не ми се продава. – Не, продай ми го. Най-после приятелят му се съгласил и го продал за 250. Той плаща, взима папагала и го занася на жена си като казва: Имам един хубав папагал. Един ден той разправя на жена (си), че проповядвал някъде, но не могъл да изкара добре проповедта си. Това време папагалът пак се обадил: – Няма съмнение в това.

„Всеки, който слуша тези мои словеса“. Казвам: Ако ние трябва да се убеждаваме от съвременните папагали дали сме умни или не, и ако трябва да учим от съвременните грамофонни плочи, не зная де ще ни отиде краят. Не казвам, че това е лошо, но тази неразумна плоча не съзнава какво говори. Утре като се счупи тази плоча, нищо няма да стане от нея. И папагалът, който говори, и той е заучил всичко на грамофонната плоча и така говори, както плочите. Това показва до где е достигнал човек. Реалното в света седи на друго место. Реалното се отличава от преходното. Дали сте в реалното или в преходното, това се познава по две неща. Докато се смущаваш, ти си в преходния свет. Докато в твоята душа настане онази самоувереност, онзи тих мир и съзнаеш, че нищо в света не е случайно, а се направлява от една велика разумност, ти си в света на реалното. Разправяше ми един български офицер една своя опитност, която се случила във време на войната, която и до днес не може да си обясни. Един ден дивизионният полкови изпраща един български войник с някаква заповед до мене, а в това време сърбите стрелят със своите картечници и пушки, със своите артилерии. Този войник трябва да мине през този огън, но той си върви тих и спокоен. Като го видех, че иде, казвам си: Този човек ще го убият. Какво разпореждане му дал полковият, едва ли ще може да мине. Не можа ли да намери друг някакъв начин, а трябваше да изпрати този човек през огъня. Дадох и аз своето разпореждане на войника, който трябваше да се върне назад. Но войникът прие заповедта и тръгна спокойно назад. Нито един куршум не го засегна. И до сега не мога да си обясня как стана това нещо. Казвам: Има нещо разумно, което ръководи съдбините на хората. Има хора, които не могат да умрат, това индусите наричат мъртва зона, в която огънят не действува. Те го наричат още закон на изключенията. От всички разумни хора се изисква да изучават законите на природата. Това показва, че има един общ Божий Промисъл. Не

считайте, че този Промисъл е нещо механическо. Според този общ Промисъл всеки човек има свое местоназначение да функционира като един орган, като една клетка, на дадено място и при дадени условия. Докато ти се намираш на определеното място в своя организъм, ти си сигурен. Излезеш ли вън от своя организъм, и свободата ти се ограничава. Пръстът на човека е свободен, докато се намира на своя организъм, кракът на човека е свободен, докато се намира на своя организъм. Само по себе си човек е уд на един по-голям организъм. И Писанието казва: „Всички ние сме удове на един общ организъм". Следователно, никой не живее само за себе си. Голямата погрешка в света се дължи на това, че ние мислим и желаем всеки да осигури своя живот.

Питам: Как ще се осигуриш с въздуха? Как ще се осигуриш със светлината? Как ще се осигуриш със светлината? Има една сигурност, в която човек е осигурен. Има една сигурност, в която човек трябва да се осигури, това (е) знанието, което човек трябва да придобива. В това седи всичката осигуровка. Да се разрешат мъчнотиите, да се разрешат причините на съвременните мъчнотии, които са в нашия индивидуален живот, в нашия личен живот, в нашия семеен живот, в нашия обществен и държавен живот, както и мъчнотиите, които се зараждат в цялото човечество. За всичко това има причини. Ние не сме пратени на земята да разрешаваме мъчнотиите на цялото човечество, понеже смисълът на тези мъчнотии е съвсем друг. Онези същества, които разрешават мъчнотиите на държавите, те мислят за това. Професорите от университета ще разрешат мъчнотиите в университета, а не децата, които играят на пътя. Мъчнотиите в една музикална академия ще се разрешават от преподавателите на тази академия. Няма да дойдат отвън хора да разрешават техните мъчнотии. Професорите от академията са авторитети за това. Следователно ние сме авторитети да разрешим своите мъчнотии. Представете си, че вие се намирате в една голяма мъчнотия и няма кой да ви помогне. Какво ще правите тогава. Един американец ловджия предприема едно пътешествие в Африка, с цел да улови нещо. Взима пушката си и тръгва. На пътя му се изпречва един голям лъв и се готви да се хвърли върху него. В това време нямало кой да му помогне. Но той чува гласа на майка си, която в това време била в Америка. Тя му казала: В джоба си имаш една кутия с кибрит. Драсни една клечка и ще бъдеш спасен. Той механически бръква в джоба си, изважда кибрита, запалва клечката и я хвърля на земята. От клечката се запалва сухата трева на около му. И лъвът се уплашил и избягал. Така се спасил този американец. Питам: В дадения случай кой го спасява? Ще кажете, че майка му го спасила. Да, но майка му е в Америка. Спасила го е кутията кибрит, която била в джоба му. Той драснал една клечка, която запалила сухата трева и лъвът избягал. Така се спасил неговият живот. При това положение този американец нямал време да

разсъждава, защото ако разсъждавал, лъвът щял да го повали на земята, и той ще изчезне. Питам: Когато в даден момент няма кой да ви даде един добър съвет, до кого ще се допитваш? Във всеки човек вътре има един авторитет, до който ще се допитвате, или пък до някой отвън. Няма някой от вас, който да не е имал такава опитност в живота си.

„Всеки, който слуша мойте словеса и който внимава“. Сега разбира се аз се обръщам към онези от вас, които сериозно искат да разрешат някои въпроси. Има въпроси, които в наше време няма да се разрешат. Ако седна да ви разправям как ще се оправи светът, няма нищо да се постигне. Каквото и да ви разправям, светът пак ще си остане неоправен. Сега светът не може да се оправи, както и да ви разправям. – Е, за в бъдеще поне. – Но оправянето на света в бъдеще, днес нищо няма да ви ползува. Светът днес ще си бъде такъв, днес нищо няма да ви ползува. Светът днес ще си остане такъв, какъвто е бил някога. Това ни най-малко не трябва да спъва. Вие трябва да работите за бъдещето. Такъв, какъвто е светът сега, той не може да се оправи. Този свет е като един параход, който се отправя към пристанището. Като стигне до пристанището, параходът ще спре там. Докато е в морето, параходът ще мисли, че има да пътува. Докато е във формата на параход, той ще мисли, че трябва да пътува, да стигне другия свет. Ще мислите в дадения случай какво можете да направите, докато стигнете до другия свет. В даден случай човек трябва да употреби онези способности, които са вложени в неговия ум. Ако някой отиде в Англия и знае 4–5 езика, той по-лесно ще си проправи път, отколкото онзи, който не знае никакъв език и сега започва да ги изучава. И с 4–5 езика пак ще ти бъде мъчно, но все пак има възможност по-лесно да си проправиш пътя. Да знаеш няколко езика, това са вече няколко способности, с които можеш да разполагаш. Например, някой е даровит по музика, или по изкуство, или по скулптура, или по земеделие, или по някоя наука като ботаника или зоология, и като изпадне в трудно положение, той ще тури в действие една от тези свои способности, ще вложи всичкото си усилие в това което знае, а няма да мисли да купува лотариен билет, че дано спечели нещо. Лотарийният билет е една хазартна игра, я ще се падне нещо, я няма да се падне. С тези надежди вий ще се намерите в положението на онази млада дама – софиянка, която дохожда при мене преди 4–5 месеца да ме пита какво да прави с мъжа си. Женена била от преди няколко години. Имала две деца, но сега не можела да го търпи, не иска да живее при него. Казвам ѝ: Сега е вече безпредметно да ти давам някакъв съвет. Ако беше дошла преди да се ожениш, щях да ти кажа да не се жениш, но сега вече е късно. Защо не го обичаш? – Няма нищо интересно в него, цял ден седи като някой кюп. Казвам ѝ: Мене не ме интересува това, че сега седи като някой кюп, но как хареса този кюп преди да се ожениш? – Е, тогава беше търговец, имаше добро положение, а сега е закъсал, нищо няма. Аз съм

чиновничка, аз работя, а той седи, няма пет пари в джоба си, аз не съм доволна от това негово положение, не зная сега какво да правя с него. – Сега няма какво да правиш, ще си го държиш като писано яйце. Виждам, че преди да се ожениш за него, ти си обичала друг. – Да, сега не мога ли заради него да напусна мъжа си? – Няма какво, ти си го обичай онзи, а пък си дръж този мъж. – Как така? – Аз нищо не ѝ казвам, но виждам, че ако тя напусне мъжа си, той ще я претрепа. Този човек е заинтересуван, ще ѝ каже: Значи, докато имах пари, добър бях, а сега, като осиромашах, вече не ме искаш. Той ще я претрепа. Друго разрешение не ти остава освен да си обичаш първия, когото си обичала, а да гледаш този и да останеш при него. Друг съвет не мога да ти дам. В дадения случай този съвет е най-практичен. Това не е най-доброто, не е най-умното, но в дадения случай по-добър съвет не може да ѝ се даде. То е относително добър съвет. Друг съвет не мога да ти дам, още повече имаш две деца с него. Той не е толкова лош, ще си го държиш – нищо повече. Такава ти е съдбата.

Сега да приведа този пример на вас на друг език. Всеки от вас има по два възгледа за живота. Най-първо вий сте (се) оженили за богатия, който сега изпадна. Същевременно вий имате един възлюбен – идеалния живот, и сега като сте закъсали с вашия стар живот, искате да го напуснете. Казвам: Дръжте се за стария живот, но обичайте новия, идеалния. Кой е старият живот? Старият живот е нашата плът, от която не можем да се освободим. Ако речете да се освободите от стария си живот, от вашата плът, вие ще спрете своята еволюция и ще заминете за другия свет. Старият живот е нашето тяло, нашата плът, която не можем да пренебрегнем. Казвате, че не сте доволни от стария си живот. – Каквото и да е вашето тяло, какъвто и да е старият ви живот, вашето тяло, дръжте си го. Гледайте го като писано яйце, то има своите добри страни. При всички страдания, които може да ни причини нашето тяло, несъзнателно разбира се, ние с оглед на новото учение, към което трябва да се стремим, трябва да държим връзка с нашата плът, с нашето тяло и да го подкрепваме. Та един ден, като се освободим от него, да не се връзваме. Като дойдем при новите условия, кога ще бъде това не се знае, тогава ще постъпим много по-добре.

Казвам: Противоречията, които съществуват във вашия ум, старите възгледи, които имате, дръжте ги, но не изпущайте от предвид новите възгледи. Старите възгледи, своята плът, трябва да я възпитавате, да направите с нея каквото можете. Старата ви вяра, старото ви суеверие, мъчно можете да се освободите от тях, дръжте ги в себе си, но не изпущайте от предвид новата вяра, която сега иде, която сега прониква в душите ви.

Христос казва: „Какво ви трябва“. Понеже трябва да градите, Христос

подразбирал онези, които съграждат. Христос турил това в минала форма, за това аз казвам: Животът, който градите, той ще се опита в бъдеще Градете върху тоя живот. Ако разумно градите, той в бъдеще ще се опита (да) устои и няма да фалирате, но ако неразумно градите, този ваш живот ще рухне. Тогава всички ще опитате резултатите на вашата работа.

„Всеки, който слуша тези мои думи“. Следователно казвам: Слушайте разумно, за да не се събори вашата къща.

„Благословен Господ Бог наш“.
Тайна молитва.

21. неделна беседа от Учителя, държана на 3 март 1935 г.
София, Изгрев

(Кишаво снежно време, влажно и облачно, вали по малко сняг).

1935_03_03 Насилията под слънцето
утринно слово

НАСИЛИЯТА ПОД СЛЪНЦЕТО

Размишление.

Ще прочета 4 глава от Еклисиаст.

"Тогаз се обърнах аз и видях всичките насилия, които стават под слънцето; и ето сълзите на насилваните, и нямаше за тях утешител". (- 1 ст.). - Сълзите на насилваните се явяват като резултат на насилията, които стават под слънцето. Всички хора проливат сълзи. Няма човек в света, който да не е пролял или проливал сълзи.

"И силата беше в ръката на тези, които ги насилваха, и нямаше за тях утешител". (- 1 ст.). - Значи, хората плачат, когато ги насилват, когато изгубят нещо, или когато им отнемат нещо. Като умре синът ти, плачеш; когато силно се удариш някъде, плачеш; когато нещата не стават, както ги очакваш, пак плачеш; когато изгубиш нещо ценно, плачеш. Когато се счупи едно клонче, дървото плаче; когато се отреже една пръчка от лозата, тя плаче. Не е лесно да изгуби човек нещо, което с години, при усилен труд и работа, е постигнал.

Представете си едно малко дете, което постъпва в първо отделение. Първоначално то не знае нищо. Учителят започва да го учи да пише чертички. По цели часове то пише чертички, докато един ден така ги съчетае, че образува от тях букви. Ред години детето се упражнява с буквите и думите пише, чете, развива ума си. Идва ден, когато става голям, възрастен човек. Обаче, по известно съчетание на условията, той заболява, изгубва паметта си и като на грамофонна плоча се заличава всичко онова, което десетки години е писал в ума си. - Какво ще прави този човек? - Ще плаче, ще пролива сълзи. Докато плочата е била нова, той е могъл да говори, да пее, да декламира. Остарее ли плочата, знанието на човека изчезва. Обаче, голяма е разликата между човека и грамофонната плоча. Вие можете да накарате плочата да пее, да свири и да говори, когато пожелаете и колкото пъти искате, но човека не можете да го накарате да направи нещо по ваше желание. Ако вашето и неговото желание си съвпадат, той може да направи, каквото искате. Не се ли съвпадат желанията ви, нищо не е в състояние да накара човека насила да направи нещо. Значи, на плочите можете да заповядвате, но на съзнателния човек не можете да заповядвате да изпълнява вашата воля. Ако на човека не можете да заповядвате, мислите ли, че можете да заповядвате на Бога? Който се е опитал само веднъж да заповядва на Бога, той е разбрал, какво

значи отклоняване от правия път.

Често хората изпадат в противоречия, понеже искат нещата да стават по тяхна воля. Искате ли да налагате волята си, турете плочите на грамофона и заповядвайте на тях. Те ще ви слушат и нещата ще стават по ваше желание. - Ама аз съм слушал всички плочи, искам нещо ново. Щом искаш нещо ново, няма да заповядваш да ти пеят и говорят, каквото ти желаеш, но ще чакаш с търпение, всеки да ти каже нещо ново, когато сам той пожелае. Заповядваш ли, ще чуваш всички да пеят и свирят една и съща песен: "Цвете мило, цвете красно". Какво ново се крие в тази песен? Като я чуеш два- три пъти, ще се откажеш повече да я слушаш. Когато нещо се повтаря често, плочата се изтрива и започва да скърца. Пазете се от повтарянето. Ще дойде някой и ще каже, че ви обича. Един път ще ви каже, втори, трети, четвърти път, но торбата му е празна, нищо не се ползвате от неговата любов. Дойде друг някой и той казва, че ви обича, но торбата му е пълна. Всяка негова дума е придружена с някакво благо. Ще кажете, че богатият не се нуждае от вашите блага, той иска само любовта ви. В такъв случай, ако говорите само за любовта, без да давате нещо, вие се намирате пред богат човек, от когото очаквате нещо. Ако говорите малко за любовта или почти никак, а носите торба, пълна с блага, вие се намирате пред някой сиромах. Ето защо, любовта постъпва с богатия по един начин, с бедния - по друг. Пък и самите хора, като богати прилагат любовта по един начин, а като бедни - по друг. Сега, като говоря по този начин, мнозина се запитват, за кого се отнася това. Аз говоря за грамофонните плочи и за реалността на нещата. Има хора, които са грамофонни плочи; има хора, които представляват съзнателни единици. Първите изпълняват чужда воля, а вторите - волята на разумността в себе си. Първите преповтарят нещата, а където има повтаряне, там е старият живот. Вторите изявяват реалността, чрез която се излива новия живот. Докато човек се връща в миналото и си спомня, кой го е обидил, кой му казал лоша дума, той е в живота на грамофонните плочи, а не в реалността. Защо трябва да повтаряш в ума си пакостите или добрините, които някой ти причинил? В реалността няма повторение. Там всяко явление се извършва само веднъж. Ще кажете, че и плочите донасят известна утеха, но ние знаем, че плочите се чупят, а реалността нито се чупи, нито изчезва, тя е вечна, неизменна. Истинският живот се заключава в това, което не се повтаря. Щом повтаряш нещата, ти не си в пътя на реалността, но си в пътя, наречен от индусите "мая". И повторението не е лошо, но понякога става банално. Защо трябва да казваш на човека много пъти, че го обичаш? Ти му казваш, че го обичаш, за да ти даде нещо. Той е богат, може да дава. Стани и ти богат, за да се научиш да даваш.

Следователно, в отношенията на двама души, единият трябва да бъде

богат, да дава, а другият - сиромах, който обича богатия и получава от неговите блага. Значи, сиромахът трябва да казва, че обича, а богатият трябва да отвори кесията си и да дава. Ще кажете, че не е право само богатият да дава. Не говорете за вашето право. - Защо? - Защото на физическия свят нещата се менят. Някога богатият ще стане сиромах, а сиромахът - богат. Тогава те ще сменят ролите си. - Дали ще бъде така, не знаем. - По-добре да не знаете, отколкото да отричате и да се съмнявате в нещата. Понякога положението на невежия е за предпочитане пред това на учения и многознаещ, който живее в големи противоречия.

"И ето сълзите на насилваните и нямаше за тях утешител". Днес всички хора плачат, оплакват се от насилниците и търсят своите мъчители вън от себе си. Детето плаче, защото баща му го бил. - Защо го бил баща му? - Защото крало ябълки от чужда градина. Значи, мъчителят е в него. То се подало на изкушението, а баща му го възпитава. За да се изкушава човек, това показва, че в него има нещо слабо, неустойчиво, на което той не може да издържа. Който кара детето да яде ябълки, същият кара бащата да бие детето си. Кой е той и къде се намира? - Той се крие и в бащата, и в детето. Детето мисли, че баща му го бие по своя воля, бащата мисли, че детето краде по своя воля. Всъщност, един и същ е причина и за краденето, и за боя. Един и същ краде и бие. В един случай краде, а в друг - бие. Как ще разберете това? Представете си, че отивате в една гостилница. Сядате пред една маса и започвате да разглеждате листа, да си изберете ядене. Гостилничарят веднага идва пред вас, учтиво се покланя и казва: Какво обичате, господине? - Искам еди-какво си ядене. Той веднага ви донася яденето. Вие си казвате: Добър човек е гостилничарят. Като се нахраните, същият човек идва при вас и казва: Господине, сега ще платите. - Пари нямам. - Щом нямате пари, не трябваше да ядете. Такъв е законът. Който няма пари, няма право да яде. След това предупреждение гостилничарят взима тояга, набива ви добре и ви изпъжда вън. Казвате: Чудно нещо, колко лош човек бил той. Значи, който ти даде да ядеш, същият дойде да иска пари и като не можа да му платиш, наби те.

Къде е погрешката? - В кривите разбирания на хората. Ако човек не промени разбиранията си, ще бъде една грамофонна плоча, която ще знае само това, което е написано върху нея. Не е голямо постижение да бъде човек грамофонна плоча. Днес и папагалите се учат от грамофонните плочи да пеят, но и тяхното изкуство не е много високо. Чрез повтаряне на една и съща песен много пъти, най-после те я научават, но нищо повече не могат да научат. - Защо? - Защото нито грамофонните плочи носят изкуството в себе си, нито папагалът може сам да пее. И едното, и другото е само повтаряне. Докато живее в повторението на нещата, човек е недоволен. Защо? - Защото е в положението на папагал, който повтаря

написаното върху плочата. Още със слизането си на земята, човек започва да изучава първата грамофонна плоча на живота, после втората, третата и т.н. Един ден ще дойде комисия от невидимия свят, да го изпитва и като види, че знае добре уроците си, ще го тури в по-висок клас.

"За то аз рекох: Блазе на умрелите, които са вече умрели, нежели на живите, които са още живи". (- 2 ст.).

"А по-добър от двамата е, който не е бил още". (- 3 ст.). Това значи: Блазе на онзи, който не се е родил още. Животът представлява гостилницата, в която човек влиза да се нахрани и излиза. В този смисъл, Соломон казва: Блазе на онзи, който е влязъл в гостилницата и се е нахранил добре. Но, като нямал пари да плати, гостилничарят го набил добре и го изпъдил вън. По-блазе е на онзи, който влязъл в гостилницата, но, като разбрал закона, който се прилага там, излязъл вън, без да се нахрани. Обаче, свободен човек е този, който нито е влизал в гостилницата, нито е излизал. Първият е опитал храната на гостилничаря, т.е. неговото благо, но след това е опитал и грубостта му. Вторият само помирисал благото на гостилничаря, но не и грубостта му. Третият пък е напълно свободен, защото не е опитал нито благото, нито грубостта на гостилничаря. Следователно, ще знаете, че сте в живота, т.е. в гостилницата, където се приготвят вкусни ястия. Докато можете да ядете и да плащате, вие влизате и излизате свободно от гостилницата. Ако ви се случи някакво голямо изпитание и не можете да ядете, вие влизате в гостилницата, поръчвате си ядене, но, понеже стомахът ви не работи, вие връщате яденето, без да платите. Законът на гостилницата е следният: Който яде, трябва да плаща. Ако не платите, гостилничарят излиза срещу вас с тояга и ви изпраща вън. Ако пък ядеш и не плащаш, пак те изкарват навън. В първия случай си болен, а във втория - сиромах. Дали сте болен или сиромах, ще излезете вън от гостилницата. Който влиза в гостилница, трябва да бъде здрав и богат човек, да знае, как да яде и колко да плати. Като не може да плаща, той казва на гостилничаря: Знаете ли, кой е баща ми? - Не зная и не се интересувам. - Ама той е виден човек. - Не го познавам. Това е друг въпрос. Даже името му не съм чувал. Що се отнася до името му, малцина го познават. Важно е да се спазва законът на гостилницата, който гласи: Днес с пари, утре без пари. Кога ще дойде това "утре", никой не знае.

И тъй, вие трябва да разбирате живота като школа. Влизането ви в школата пък подразбира познаване на основните закони, които регулират самия живот. За да бъдете щастливи, вие трябва да разбирате законите на щастието. В една от своите книги, Кришнамурти кани хората да ги заведе при своя Възлюбен, но те не искат да вървят след него. Той иска да ги направи щастливи, но те не му вярват. Където и да ги заведе, те не могат да

бъдат щастливи, защото на земята щастие не съществува. За да бъдат щастливи, те трябва да имат неговото разбиране. Обаче, мъчно се предава вътрешното разбиране на човека. "Елате с мене" - казва Кришнамурти на хората, но това е отвлечена идея, която мъчно се разбира. Кой заведе Кришнамурти при неговия Възлюбен? Значи, следването на човека е вътрешен, а не външен механически процес. Човек сам намира Възлюбения на своята душа. Това е дълъг процес. Сам Кришнамурти, който проповядва на хората и ги кани да го следват, не е постигнал още това. Сам той живее в противоречия. Наистина, достатъчно е изпреварил своите последователи, но има още да работи върху себе си. Той проповядва безличен живот, но сам не е дошъл до него.

Казват някои, че Христос е направил много нещо за човечеството. Вярно е, Христос се пожертвува за човечеството, но какво направиха християните за Него? Те ядат и пият в гостилницата и заставят Христос да плаща за тях. Това е неразбиране на Христовото учение. Христос казва: "Както ме е Отец научил, така и аз ви научих". Давате ли си отчет, на какво ви научи Христос? Можете ли да кажете, че Христовото учение подразбира ядене и пиене на чужда сметка? Христос спазва законите на природата, както и на разумния живот и ги прилага. Дойде ли до тези закони, Той знае, че днес нещата се придобиват с пари, а утре - без пари. Думата "пари" подразбира труд, усилие, работа. Значи, за всяко нещо, което иска да придобие, човек трябва да се труди и работи. Който иска да яде, трябва да работи. Светът е гостилница, в която може да влезе само онзи, който има пари, т.е. който е готов да слугува, да приложи своя труд и усилие. Преди да работи, човек няма право да яде. Като свърши някаква работа и спечели нещо, тогава може да влезе в гостилницата и да се нахрани добре. Мнозина запитват, къде са Божията Любов, Божието Милосърдие, Божията Правда. Откажете се от вашите стари разбирания, които родиха всички злини, противоречия и разногласия в света. В света има хора, които могат да приложат и любовта, и милосърдието, и правдата. Защо не ги приложат тогава? Те стоят и питат, къде е любовта в света. Няма защо да питате, но я приложете. Вие очаквате на другите хора. Щом вие я приложите и другите ще я приложат. Днес хората работят повече за пари. Ние пък казваме: Работи, без да очакваш да ти се плати. Като работите с любов, непременно ще ви възнаградят, ще изкарате хляба си. Обаче, първо ще работите. Докато не работите, нямате право да ядете. Докато не придобиете известно знание, пак нямате право да ядете. - Възможно ли е това? - Възможно е. Който не спазва този закон, ще оголее. Не стана ли същото с Адам и Ева? Те ядоха от забранения плод, преди да имаха нужното знание, вследствие на което сгрешиха и ги изпъдиха от рая.

Много от съвременните хора искат да бъдат посрещани навсякъде с

уважение и почести, като княжески синове. Те искат, без да работят, да имат всичко на разположение. Това е невъзможно. Който мисли, че е княжески син, трябва да отговаря на званието си. Като отиде в някой дом, където хората имат пиано, те ще отворят пианото и ще му кажат: Господине, изсвирете ни нещо хубаво. Той погледне към пианото, вдигне рамене и казва: Не мога да свиря на пиано. Отива в друг дом, там го накарат да нарисува нещо за спомен. - Не зная да рисувам. Отива в трети дом, искат да им напише нещо за спомен. - Нищо не мога да напиша, не съм учил много. Питам: какъв княжески син е този, който не знае да свири, да рисува, да пише, да се разговаря по научни въпроси? В който дом е влязъл, като излезе, ще чуе след себе си думите: Голям простак е този човек! Той не е никакъв княжески син. Всички хора, които мислят, че са княжески синове, а нямат знания, са големи простаци. Всички религиозни хора, които мислят, че са чада Божии, а не прилагат Словото Божие, също са големи простаци.

Всеки може да бъде княз или княгиня, ако разполага със светлина и знание, с мъдрост и любов. Всеки човек може да бъде Син Божи, ако изпълнява волята на Отца си. А тъй, нищо да не знае и да изисква само неговата воля да изпълняват, това не е нито княз, нито Син Божи. Следователно, само онзи има право да яде, който работи и учи да придобива знание и любов. Първо ще работите и учите, а след това ще ядете. - Слуги ли трябва да станем? - Първо ще бъдете слуги, после господари. - Това е унижение за нас. - Унижение е за онзи, който не разбира нещата. За онзи, който разбира, всичко е добро и на място. Много хора се страхуват да не изпаднат в положение да ги унижи някой, а не виждат, че като не разбират живота, сами се унижават.

Един турски бей, който живял в Цариград, умрял. Докато бил на земята, той си мислел, че като умре, ще отиде направо в рая. Обаче, не станало, както мислел. Като напуснал земята, явил се при свети Петър, с мисълта, че ще влезе в рая. Свети Петър му казал: Тук няма място за тебе. Временно ще живееш в едно магаре. Понеже си напуснал преждевременно земята, ще живееш в магарето дотогава, докато се свършат годините, определени да живееш на земята. Както му казал св. Петър, така станало. Той влязъл в едно магаре, без да знае някой за неговото пребиваване в тази форма. Като влязъл в магарето, той вършел различни работи: вода носел на господаря си, дърва - от гората и т.н. Един ден магарето трябвало да занесе дърва в същия дом, където живял беят. Като видяло това, магарето се противопоставило на господаря си и започнало да се дърпа, не искало да влезе в двора. Господарят му го ударил няколко пъти, но то се спряло пред вратата и не искало да влезе. - Защо? - Беят се страхувал да не познаят близките му, че живее в магарешка форма. Всички се чудели, как да

заставят магарето да влезе в двора. Един дервиш, който наблюдавал цялата работа, казал: Ако ми платите, аз ще го накарам да влезе вътре. Те му обещали една сума. Той се приближил до магарето и му пошепнал тихо: Влез в двора, никой няма да те познае. След тези думи магарето влязло в двора. - Каква била тайната? - Че никой няма да го познае.

И тъй, когато човек изпадне в по-ниско положение, отколкото някога е бил, започва да се срамува и не иска да влиза между хората, да не го познаят, да не си спомнят, че някога той е бил при по- високо положение, отколкото днес. Казвам: Не се стеснявайте. Влизайте свободно между хората, никой не помни вашето високо положение, никой няма да ви познае. Добре, че хората не помнят нито своето минало, нито вашето, за да бъдете неизвестни едни за други, да можете свободно да се развивате. Аз изнасям този пример, за да пречистите мисълта си, да бъдете свободни. Като не разбират нещата, мнозина роптаят. Целият свят е пълен с вътрешен ропот. Всеки казва: Това не е право, онова не е право. - Защо не е право? - Защото не станало, както очаквал. - Кой човек може да каже, че всичките му работи са станали, както той очаквал? Ще кажете, че царят е свободен, заповядва на всички и работите му се нареждат, както той иска. - Лъжете се и на царя заповядват. Над него стои Един, Който му заповядва. Коларят заповядва на коня си, но и на него заповядват. Взводният заповядва на войниците си, но и на него заповядват. Няма човек на земята, който да не заповядва на някого, но също така няма човек на земята, на когото някой да не заповядва. Всеки човек се намира под заповед. Например, стомахът заповядва на човека да яде. Ако не яде, ще го уволнят. В случая, стомахът е господар. Умората заповядва на човека да спи, за да си почине. Външните условия го заставят да се облича. Гладът и нуждата от хляб заповядват на човека да учи, да работи, за да изкарва прехраната си. Затова, именно, той става музикант, поет, художник, учител, проповедник, майка или баща. Момата и момъкът искат да се оженят, да родят деца, да ги издържат на старини.

Съвременните хора се оплакват от неуспехите в живота си, понеже уповават на чуждото, както и на временни неща. Те уповават на парите, на имотите си, на децата си и т.н. Малко хора уповават на Бога, а още по-малко изпълняват волята Божия. Който уповава на Бога и изпълнява волята Му, той е човек, създаден по образ и подобие на Бога. Който не е готов да изпълнява волята Божия, той живее в областта на грамофонните плочи. И така се живее, но друго нещо е животът на реалността. Като турите грамофонните плочи да свирят, пеят и говорят и децата ще научат езика, но друго нещо е да слушат езика непосредствено от своя учител, оригиналът на словото. Детето, както и ученикът, се нуждаят от живото слово на своя учител, а не от копията на нещата. Всеки се стреми към

реалността на живота. Тя се отличава по това, че никога не повтаря нещата. Това, което не се повтаря, е реално; това, което се повтаря, е нереално и преходно. Докато се радва и скърби, човек живее в преходен свят. Днес се радвате, на другия ден губите радостта си; днес страдате, на другия ден скръбта ви изчезва. Скръб и радост, които се менят, представляват граници на реалния свят. Христос казва: "Сега скръб имате, но ще дойде ден, когато скръбта ви ще се превърне в радост".

И тъй, стремете се към онзи живот където скърбите се превръщат в радости. Пазете се от грамофонните плочи, които днес ви казват, че сте гениален човек, а на другия ден - че сте глупав, невежа, нищо не може да излезе от вас. Вие слушате и едното, и другото и се питате, кое, всъщност е вярно.

"И още видях аз всеки труд и всяко сполучено дело, че за това на человека му завижда ближния му. И това е суета и угнетение на духа". (- 4 ст.). - За какво завиждат хората на своя ближен? - Задето е влязъл в гостилницата да яде. Завистта ще изчезне, когато човек разбере, че само онзи може свободно да яде, който предварително е работил. Който оре и жъне, той яде. "Безумният сгъва ръцете си и яде плътта си". (- 5 ст.). - Наистина, когато човек по цели дни седи, сгъва ръцете си и нищо не работи, ще се намери в лишения и мъчнотии и ще се принуди да яде плътта си. Като види, че окръжаващите ядат и пият, той започва да завижда. - Ама чужд съм в този свят! - Много естествено. Щом влезеш в гостилницата без пари, непременно ще бъдеш чужд и за гостилничаря, и за клиентите му. Щом влезеш в живота без знания, ще бъдеш чужд за всички хора. На същото основание, докато не разбирате Божиите закони и Неговите пътища, докато не изпълнявате волята Му, вие всякога ще бъдете чужди за Бога, за разумния свят. Само онзи син може да бъде щастлив, който изпълнява волята на баща си, разбира неговите мисли и е едно с него. Следователно, станете Синове Божии, за да бъдете щастливи на земята. Само онзи може да бъде щастлив, който е добър, справедлив и разумен. Иначе, той нарушава своя вътрешен мир, а заедно с това губи щастието си. Човек трябва да спазва три неща: да изпълнява волята Божия, да служи на Божията Любов и да следва пътя на Божия Дух. Който спазва тези неща и като музикант ще свири добре, и като художник ще рисува добре, и като поет, учен и философ ще работи съзнателно, както за себе си, така и за другите. За да изпълни своето предназначение като личност и като душа, човек трябва да работи, да учи, за да има пари, с които може да влезе в гостилницата. Той трябва да има и знание, с което да влезе в живота.

Проявеният Дух в Любовта, проявеният Дух в Мъдростта, проявеният Дух в Истината носи всичките

блага на живота, на Единния, Вечния Бог, извор на всички блага, в Когото всичко се обединява.

19. Утринно Слово от Учителя, държано на 3 март 1935 г.
София. – Изгрев.

Книги:
* Насилията под слънцето
Ценната дума (Утринни Слова. Четвърта година (1934–1935). София, 2004)
30 беседи от 7 октомври 1934 г. до 15 септември 1935 г.
* Насилия под слънцето
Ценната дума (София, 1998)
26 беседи от 3 февруари 1935 г. до 15 септември 1935 г.
Начало: 05:00
В началото:
* 15 минути размишление
* Пасаж: Еклисиаст 4:13
* Песен „Махар Бену Аба“
* Тема: Еклисиаст 4:1
* Пасаж: Еклисиаст 4
В края:
*

1935_03_06 Законът на помагането
лекция пред общия окултен клас

ЗАКОНЪТ НА ПОМАГАНЕТО

„Добрата молитва"

„Благата песен"

Ще прочета част от дванайсета глава на Първо послание към коринтяните (от 1 до 28 стих).

„Бог е любов"

Човек трябва да запази службите на органите си или, както казват, тялото да върши изправно своите функции. Когато един орган не се упражнява дълго време, изгубва своята работоспособност. Човек може да желае някои работи, които са излишни. Да допуснем, че един човек иска да е висок и казва: „Не струва човек да е нисък." Каква височина му трябва? В сегашния живот каква трябва да бъде нормалната височина, която е потребна и приятна на човека? Някой път човек е доволен от височината на тялото си, а някой път не е доволен. Някой път казва: „Не съм израснал толкова." Някой вижда, че в раменете си е тесен, някой в раменете си е по-широк. Някой не си харесва лицето или ръцете, вижда, че му липсва нещо. Не че му липсва, но има неща недоразвити. А пък има други хора, които са изгубили това, което са имали.

Хората са заети много с външния свят. Мислят, че като имат пари, всичко могат да направят. Това е така, с пари всичко можеш да направиш, но парите си имат своята неприятна страна, те си имат своите тунеядци. Щом забогатеете, хората хвърлят око на парите ви и искат да ви използват, и ако по добър начин не могат, ще гледат по друг начин. При сегашните условия може да се ревне [да му се ревне (диал.) - да му се прииска, да пожелае силно] на човека да е красив, но и красотата си има своите неприятности. Някой път ще обърнете внимание със своята красота, ще ви се радват, но някой път ще хвърлят око на вас. Момата ще хвърли око на някой момък. Няма нищо, но иска да вземе нещо от него. Ако момата е красива - същото нещо. Не правете това, което не искате да ви правят. Тези думи за мнозина от едното ухо влизат, през другото излизат.

Да допуснем, че пред вас е написано числото 5. Кой от вас не знае как се пише числото 5? Но числото 5 има своите функции в човека. Ако вие не знаете законите на това число, не можете да се ползвате. Това не е само едно количествено число. Вие имате пет пръста. Същото е и за числото 2. Имате две ръце, две очи, две уши и тъй нататък. Също трябва да разберете законите на числото 1. Имате една уста. От числото 1 зависи вашето

щастие в света. Във функциите на числото 1 е турен един език и ако не знаете законите на този език, вие ще си създадете нещастие за себе си. Някой път е достатъчно да кажете само една дума, за да развалите за двайсет години своя живот, и някой път е достатъчно да кажете една дума, за да поправите живота си за двайсет години.

Може да кажете: „Каква дума е тази?" Няма защо да ви разправям. Думите са големи бомби. Да направим опит с една бомба ли? Какво нещо е бомба? В съвременния военен живот имате големи бомби. Те, като избухнат, разрушават цели замъци. Вие сте съсредоточени само за резултата. Но там, дето сте стигнали, мислите, че животът е произволен. Имате излишни желания, не само ваши, но и чужди. Вие желаете толкова много работи, които са ви непотребни. Хубаво е, че ги желаете, понеже това, което не може да постигнете, като го желаете, други ще го постигнат. Много желания, които имате, няма да постигнете, а други ще ги постигнат. И много неща, които други желаят, вие ще постигнете. Бащата много работи е желал, но не ги е постигнал. Искал е да стане музикант, инженер и казва: „Аз не го постигнах, но синът ми ще го постигне." Това е по закона на наследствеността.

Та не мислете, че в природата това, което вие желаете, няма да се постигне, но може други да го постигнат. Не мислете, че вие като не сте го постигнали, че то изобщо не е постижимо. Вашето съзнание е много ограничено в дадения случай. Допуснете, че вие сте богат, а всички хора наоколо са сиромаси. Или представете си, че вие сте здрав, а всички хора наоколо са болни, недъгави. Питам, какво ще бъде вашето щастие? Не може да бъде тогава човек щастлив. Апостол Павел, като привежда ред примери, тази е неговата мисъл. Има органи, които са много важни и не заемат почетно място наглед, има органи, за които хората нищо не знаят, но от които зависи целият техен живот. Ако се прекрати тяхната дейност, ще се прекрати човешкият живот. Вие не знаете например от какво зависи яснотата на ума ви. Някой път умът ви е ясен, а някой път е помрачен. Някой път имате разположение, а някой път го губите. Някой път сте весел, а някой път сте песимист. Има нещо, което в дадения случай не функционира правилно.

Например мъчно ви е нещо, но тази мъчнотия зависи от вашите дробове. Не функционират дробовете правилно и това се отразява върху дихателната система. Вие някой път чувствате това. Ако не функционират дробовете ви правилно, вие се дразните от нищо и никакво. Има известни органи, които като не функционират добре, човек се дразни, сърди се. Който отиде при него, казва му: „Стой настрана, най-малко един метър настрана, не искам никой да има наоколо ми." Вие сте тогава в такова

състояние, че и да ви хвалят, пак се дразните. Това са патологични работи, които лекарите изучават. Разболеете се, викате някой лекар да ви прегледа. Ще си тури ръката той, ще погледне пулса с часовник, ще изброи пулса ви, ще види езикът ви дали е побелял. Лекарят ще вземе сериозен вид и ще ви каже: „Сериозна работа е." Ще ви изплаши. И като замине той, ще влезе един бръмбар в ума ви и ще ходите да разправяте на другите: „Заболял съм. Това ми каза един лекар. Заболял съм от много опасна болест."

Всеки ден всички си внушавате по нещо и всеки един от вас си има по един бръмбар. Някой път бръмбарът пее хубаво, а някой път бръмчи, както някои мухи, от които бягат говедата. Аз съм виждал цели стада говеда в ясно време, към обяд, вдигнали опашка и бягат. Мухи има, лоши мухи има. Като избръмчи тази муха край ухото на вола, той почва да бяга. Вие може да се смеете, казвате: „Каква смешна работа, коскоджа [коскоджа (тур) - доста голям, коджа] говедо, хукнало да бяга от една муха." Но не се минава и един месец и една малка муха избръмчи в ума ви, а вие вдигнете опашка и бягате. Например казват ви: „Дебнат те да те убият." Ето ви една лоша муха, която, където и да ходите, около вас бръмчи. А пък всъщност никой няма да ви преследва. В друг човек влиза бръмбарът, че ще го отровят, и този човек навсякъде вижда опасност. Вода му дават и той вижда, че има отрова в нея, каквото му дадат, страх го е. Или в някой от вас е влязла мисълта, че ще заболее. Това е чужда мисъл, някоя муха се върти около него.

А пък има и хубави мухи. Дойде някоя муха и казва на човека: „Сега твоите работи ще се оправят." И това може да е муха. Друга муха казва: „Ти ще станеш добър." Тези мухи са отлични проповедници, някой път накарат човека да бяга.

Защо Господ направи света такъв? Който не разбира, пита така. Не е въпрос дали Господ е направил света такъв, но защо тази муха говори така и разбираме ли ние езика на мухите? Вие питате: „Защо са създадени тези мухи?" Те са чиновници на едно време. Преди години са имали няколко служби. Когато Господ пратил децата си на земята, те са станали крайно лениви и тогава тези слуги, мухите, са пратени да ги пробуждат. Мухата казва: „Не спи много!" Някой от вас е легнал под едно дърво. Тези мухи са нежни, деликатни, побутват те. Ти не ставаш, и ако те побутнат по-силно и ти не се размърдаш, най-сетне ти направят губерки, забият губерките в теб и ти подскочиш. Практическа работа вършат те. Някой път дойде някой и ти говори много меко. Майката говори много меко на детето, и детето не възприема. Майката най-после, като кресне, шибне му по една плесница от едната и от другата страна - дойде бръмбарът.

Във фигуративен смисъл на думата, в света, в който живеете, в сегашния свят, има много неща, които трябва да се изучават не само теоретически, но трябва и едно практическо приложение. Например числото 5. Понеже не работите, седите и само мислите как да станете щастливи, и след това си казвате: „За да бъда аз щастлив, трябва да бъда богат." После си казвате: „За да бъда аз щастлив, трябва да бъда не само богат, но трябва да бъда и здрав." Вие искате, но не сте господар на своята съдба. Със своята мисъл, както мислите, нищо няма да наредите. Нито сте господар, нито сте цар. Каквото и да мислите, каквото и да се чудите, нещата не стават, както вие мислите, защото не са наредени така да станат. Първо ще мислите право и по законите на мисълта ще мислите и ще искате.

Вие може да свирите на едно пиано, даже може да преподавате лекции, как е устроено пианото например, но да седнете и да дадете концерт, това не знаете. Може да разбирате нотите, теория на музиката, но нямате техника и не може да привлечете вниманието на хората. В съвременната музика казваме, че има само седем тона. Това е погрешно. Седем тона има до тая степен на музиката, която сме стигнали ние, съзнанието на човека е такова. Едно време хората са пеели и с три тона, после с четири, после с пет, шест, а сега са стигнали до седем тона. И в светлината има седем лъчи. Има повече лъчи, не само седем, но дотам сме стигнали.

Та има неща, които са неясни за вас. Този екран, на който трябва да се хвърли светлината, който трябва да разбирате, този екран у вас още не е направен. Един приятел ми разправя за българския факир, който ходил в Индия, разправя научно своите опити. Това, което той проявява, не е никакво ясновидство. Четенето на мисли не никакво ясновидство. Да четеш мислите на хората не е ясновидство. Ти можеш да четеш мислите по известни съображения. Известна постъпка може да ви подскаже какво мисли човек. При ясновидството ти виждаш, че светът е по-широк, имаш едно друго зрение. Някой казва: „Аз виждам." Нищо не вижда той, то е светът на сенките. Има един свят, дето хората се разхождат като сенки, никой не говори. Това е свят само на отражения. Няма какво да ви говоря за него. Като ходите на кино, това реални работи ли са?

На един американец му хрумнало да направи филм в Холивуд, в който да представи как е създаден светът. Това са измислени работи, чудесна работа. Филмът показва как се е създал светът. Казвам, оставете тези заблуждения. Светът не е създаден така, както го представят в Холивуд. Хубави са тези работи за забавление, но онова, което може да интересува детето, не може да интересува мъдреца.

Не се спирайте върху това, което вие не знаете. Някой път не може да си

дадете отчет, и каторечете да си дадете отчет, вие се спъвате, а пък мислите, че много знаете. Някой път сте нервен, нетърпелив и не знаете как да си въздействате. Например всички мислите, че сте много добри. Някой казва: „Аз съм много добър", но лицето му не показва, че е добър. Той е добър, докато всичко върви гладко, и ако не върви гладко, не е добър. Аз не казвам, че човек трябва да се остави да се качат на гърба му, но има една друга добрина. Где е добрият и умният човек? Когато те предизвика кой да е човек, да не се раздразниш. Казал ти е някой някоя дума: „Ти нищо не знаеш, нищо не разбираш." Ти кажи: „Хубаво, прав си, че нищо не зная." После онзи може да ти каже, че нямаш сила, и една муха не можеш да вдигнеш. И нямаш и глас - не можеш да говориш. Ти сега защо трябва да му доказваш, че не е вярно това? Той може да ти каже още: „Ти нямаш вяра в Бога." В какво седи вярата? В какво седи вярата на хората?

Ще ви приведа един пример. На един селянин заболява волът му. Селянинът казал: „Господи, излекувай вола ми и като оздравее, ще го продам и ще направя една голяма свещ от парите." И случило се, че волът му оздравял. Той сега какво да направи? На Господа обещал, трябва да продаде вола, а пък му трябвал този вол. И той казал: „Защо са на Господа толкова пари и такава свещ да му паля. Волът струва хиляда лева, Господ има всичко." Мисли какво да направи. Намира едно малко кученце, връзва го за опашката на вола и тръгва да го продава. И казва: „Деветстотин деветдесет и девет лева за кученцето и един лев за вола." Попитали го: „Можеш ли само вола да ни продадеш?" Той казал: „Не, вола с кученцето. Който иска да купува, така продавам. Това е новият начин за продаване. Евтините работи скъпо се продават, а скъпите - евтино." Един купува, вижда, че волът е хубав и дава парите. И селянинът казва: „Господи, каквото обещах, ще го изпълня." Питам сега: каква е неговата идея за Бога? Той обещал нещо на Бога, иска да Го измами и мисли, че неговият Господ може да се измами. Той купува за един лев свещ на Бога, а взема деветстотин деветдесет и девет лева и с тях си купува друг вол.

Сега аз съм имал често следната опитност. Като дойде някой, казва: „Ти, Учителю, всичко знаеш, много знаеш." Казвам му: „Зная." Но като кажа аз някои неща, казва: „Кой ти го каза това, кой ти го подшушна?" Има неща, в които хората не вярват. Както и да е, все трябва да ми го каже някой. Най-напред ще ми говори светлината. Прав е човекът. Казал ми го е някой, но не онзи, който той мисли. Светлината ми е казала. Казало ми е някое друго същество, което може да е извън земята. Някой ще пита: „Да не ви го е казал някой ангел?" Казвам: „Ангелът с такива работи не се занимава." Какво нещо са обикновените духове? Те са на разни степени на развитие. Някои от тях се занимават с такива работи, с каквито се занимават хората. Когато Гал е изучавал френологията, видял, че един прост човек избира

петли, които могат да се борят, юнаци петли. Гал го попитал как познава кои петли са добри борци и побеждават в борбата. Онзи му казал, че петлите имат един белег и му го показал. И Гал се възползвал от думите на този човек. Този човек проследил петлите, които са добри юнаци и могат да се борят, и открил у тях един център развит в главите им. По този начин Гал открил една способност и центъра на тази способност на човешката глава. И Гал дава цяла една теория, изяснява на кое място е този център.

Всеки един от вас знае нещо, но всичко това трябва да се систематизира. Често ви хрумва в ума ви една идея, която не е вярна. Например вие мислите, че сте добър, но в какво седи добротата на човека? Най-първо човек не може да бъде добър, ако няма самообладание. Това е външната страна. Добрината е нещо вътрешно, доброто още не го знаем какво е. То е един резултат на самообладанието. После вие не можете да бъдете добър, ако не мислите правилно. Не можете да бъдете добър, ако не сте справедлив, ако не сте щедър, ако не сте услужлив, ако не говорите сладко на хората навсякъде. „Аз съм добър", но разбирате външно проявление на доброто. Доброто е една вътрешна целокупност. Вие имате за доброто понятие само като външна проява, например, като правите една добра постъпка. Това не е още добро. Добрата постъпка произтича от доброто, но не е още добро. Доброто е целокупност. И ако вие разбирате закона на доброто, във вас ще се явят ред чувства и способности, които трябва да развиете. Ако не се самообладавате, ще дойде обратен резултат.

Сега как става самообладаването? Вие сте нервен човек. Щом сте нервен, трепери ви ръката. Най-първо, за да се самовладеете, ще започнете да пишете линии върху къс хартия. Ще изпишете една тетрадка, за да се самовладеете. Ще кажете, че си губите времето. Едно време разумно употребено не е изгубено. Времето не се губи. Най-първо ще се научите да чертаете линии отляво надясно - не само веднъж, но много пъти. Нервен сте и се заканвате: „Аз като го срещна, ще го надялам хубаво." Не, като го надялате, ще си развалите работата. Почнете да броите: едно, две, три, четири, пет, шест... сто и тъй нататък, и ще дойдете до едно място, когато тази идея, която имате, ще се смекчи, ще утихне. Ако кажете на някой умен човек, че е много лош, този човек ще се поправи, а неговото лошо ще дойде във вас. Тогава тази болест, като инфлуенцата ще се пренесе у вас и вие ще почнете да се дразните. Аз съм наблюдавал.

Някоя жена иска да обърне мъжа си, та да стане той набожен, а пък аз виждам, че като стане мъжът набожен, тя ще влезе на неговото място. Тя не разбира закона, иска мъжът й да стане набожен, че тя да върши каквото си иска. Тя иска един набожен мъж, за да й върви по вода и да й играе по гайдата. Един набожен мъж трябва да мисли правилно. Една набожна

жена трябва да мисли, чувства и постъпва правилно. Вие не може да бъдете набожни, ако не мислите, чувствате и постъпвате правилно. Не искайте другите да бъдат точно така набожни, както сте вие. Искайте всички хора да обичат, но не така, както вие обичате, иначе ще влезете в големи противоречия.

Да обясня още по-ясно. Искайте хората да ядат, но не настоявайте да ядат това, което вие обичате. Например вие обичате круши. Приятелят ви може да иска да яде не круши, а ябълки. На една трапеза са сложени три круши и три ябълки. Вие обичате крушите, а той обича ябълките. Ако искате той да бъде като вас, така ще си създадете своето нещастие. Не трябва да бъдете еднакви, понеже така ще се обезсмисли животът. И ако той говори, да не говори така, както вие говорите; ако той мисли, да не мисли, както вие мислите. Да мисли той по своему, но да не употребява същата форма, защото там е красотата. Иска той да бъде красив, но да не бъде красив в тая форма, която вие имате. Вие искате да бъдете духовни и всички мълчаливи. Не, човек не може да бъде мълчалив. Особено който не мисли, бърбори много. Но не винаги точно който мълчи, мисли. Умрелите хора мълчат, но това не е мълчание. Мълчанието се разбира, когато съзнанието е будно и човек мисли. Само мислещият човек може да мълчи, слуша и преценява, да обяснява нещата много добре.

Вие казвате: „Толкова години вървим по този път и какво сме придобили?" Е, какво сте учили толкова години? Идва един и казва: „Какво има в ръката ми?" И държи в ръката си ябълка затворена. Ти си ясновидец, и нищо не виждаш. Или някой си държи ръката затворена пред вас и пита: „Чифт или тек?" Казвате: „Чифт." „Ако можеш да налучкаш какво има в ръката ми, ще ти го дам" - казва онзи. Казвате чифт, а то е тек.

Правете упражнения. Нека да дойде един ваш приятел да ви покаже затворената си ръка и да ви пита чифт или тек има в ръката му. Така ще правите опити веднъж, два пъти, три пъти и прочее, така ще дойде знанието. А пък вие седите и мислите, че знанието ще ви дойде по закона на наследството. Не, освен че няма да дойде, но и това, което имате, ще загубите. Има един закон на безразличието. Ако човек не работи върху себе си, ще дойде законът на безразличието. Някои от вас искате да им се открият нещата. Хубаво, може и да им се открият, но трябва да ги разберете. Какво означава това, което писах на черната дъска?

това   that

Вие казвате: „Кенди исан, кенди окумаз." Тази турска поговорка значи: „Сам си пише, сам не може да чете." В природата няма неща случайни,

всяко нещо има своя смисъл. Това е една азбука, която трябва да знаете да четете. Аз ви давам тези неща за изяснение. Графологията е една специфична наука, но във всичко има графология. В цялата природа има физиогномия. В цялата природа има френология. Всяко нещо си има знак, символ, чрез който говори. Тези знаци трябва да се изучават. Седите, почесвате се по тила и вървите. Щом се почесвате там, и то означава нещо.

Има една наука за чесането. Някой път като се почешете, пари ще вземете, а пък някой път като се почешете, пари ще дадете. Някой път като се почешете, се счупи стомната или ще се препънете с нея, а някой път като се почешете, ще ви дадат една нова стомна. Не че това става от чесането. Ще ви обясня. Седите замислен, нямате нито пет пари. Казвам ви: „Един ваш близък роднина е пристигнал от Америка и може да ви помогне." Очите ви се отварят и вие се развеселявате. Заинтересован сте. Ще се измени вашето лице. Една дума само причинява това и вашето лице се изменя. Това може да е подигравка от някого, но това, което е казал, то ще стане. Често даже, когато някой човек ви каже нещо и иска да ви излъже, нещата стават. Отива един човек при друг и му казва: „Защо стоиш цял ден на тази плоча? Богатство има под тази плоча." Онзи отива, разкопава и намира богатството под плочата. Отива, намира онзи човек, който мислеше, че го лъже и му казва: „Много ти благодаря." И си прави къща с тези пари. Та често, когато някой иска да излъже някого, случва се, че то става.

Има един закон: всяка една мисъл, която минава през вашия ум, всяко едно чувство, което минава през вашето сърце, всяка ваша постъпка, която минава през вашето тяло, тези мисли, чувства и идеи ще се реализират. Може да мине една година, може да минат двайсет години, хиляда години. Но да оставим хилядата години. Всяка идея в продължение на двайсет и две години ще се реализира. Двайсет и две години е крайният период. Една мисъл, която е дошла във вашия ум, ще се повтаря.

Та всички вие трябва да бъдете много внимателни, когато мислите. Не да ви е страх. Понеже вашата мисъл е част от желанието на хиляди други същества, които мислят, и затова вашата мисъл ще се реализира. Има известни групи разумни същества в невидимия свят, които искат да направят някоя работа, някое дело, но не могат да го направят и тази идея някой път ще влезе във вашия ум и ще се реализира.

Ще дам един пример само за обяснение. Някой ви казва: „Вземи си един лотариен билет." „Колко струва един билет?" „Двайсет и пет лева." Вземате този билет, спечелвате петстотин хиляди лева, но трябва да имате връзка. Има известни числа, които имат значение. Всеки може да знае ще спечели

ли, или не. Когато вземате един билет, ако имате само една светла линия в ума си, ще спечелите. Вие имате три тъмни линии, билетът ви нищо няма да спечели. Това показва, че трябва да стане една положителна промяна във вас - тези тъмни линии трябва да се махнат от ума ви и да остане само светлата линия, и ако остане само светлата линия, ще спечелите. И последния билет даже ако вземете, ако имате една светла линия в ума, ще спечелите. Да се премахнат всички тъмни линии или другояче казано, когато се махнат всички препятствия, няма да се спъвате.

Идва някой при мене и ми казва: „Я се помоли за мене да спечели билетът ми." Казвам му: „Това ми остана на мене, да се моля на Господа за тебе." Казва ми: „Колкото спечеля, ще ти дам една част, ще ти дам сто лева." Казвам му: „Само колкото енергия ще похарча, за да клекна, ще бъде много, ще похарча за това хиляда лева. А да изпратя телеграмата до Господа, ще похарча хиляда милиона. Господ е толкова далеч. Вземи си стоте лева и не ме карай да коленича, да се моля, защото ще ме държат отговорен, че за сто лева съм похарчил толкова енергия. Даже и хиляда лева да ми дадеш, пак ще ме глобят. Защо да смущавам небето?" Само при известни условия мога да се моля за някого. Някой ми казва: „Помоли се на Бога да ми дойде един слуга." Няма да се моля за това. Ще отида при него да му стана слуга. Мога да слугувам един ден, един месец и прочее, това е една философия.

Ние мислим, че на Бога трябва да се молим и за малките, и за големите работи. Така ще си напакостим. Господ гледа на ума ни. Той ни изпитва. Като дойде този човек при нас, какво трябва да правим? Той ти казва: „Помоли се за мене, за моята болест." Аз не се помолих, но като дойде болният, изпъдих го и той оздравя. Той казва на ума си: „Това е едно благо." И оздравява. Забелязал съм, че често дойде някой и иска пари. Аз нямам. Гледам, че иде някой човек и му дава. Онзи, който получава парите. ми казва: „Много ти благодаря."

Някой път, като искаме да се избавим от неприятности, налитаме на други. За известни работи трябват известни условия. Ако е влажен въздухът и студен, ти не можеш да пишеш. За да може да се молиш и да мислиш, трябва една благоприятна среда. Трябва няколко думи да ти помогнат. Ти не можеш да се молиш, ако въздухът, който влиза в твоите дробове, не е добър. Казвам: може да ти помогне един човек, който е отреден да ти помогне в дадения случай. Но той не е отреден само за вас. Един чифлик, който е направен на пътя, не е само заради тебе, но заради хиляди хора, които минават по този път. На някой човек е отредено да ти помогне и трябва да вървиш по онзи път, дето е този човек. И не може да ти се помогне, ако не вярваш. Какво значи да вярваш? Да вървиш по един

път, дето е скрито щастието ти.

Някои от вас сте по-възрастни. Имате една идея да отидете на небето при Господа, при Христа. Хубаво, какво разбирате да видите Христа? Видях небето. Хубаво, като видяхте небето, после?

Отивате на един концерт. Трябва да имате ухо, за да разберете всички онези парчета, които са турени в програмата на този, който свири. И във вас ще остане това, което сте слушал. Това е важно за вас. Ако вие отидете на небето, и не можете да слушате музиката на истината, на правата мисъл, музиката на любовта, тогава какво ще бъде вашето положение?

Правите, струвате, но все имате предвид да не страдате. На земята можете да бъдете щастливи и в най-големите страдания. Сега няма да ви обяснявам, но това е най-лесната работа. Няма по-лесна работа от това да бъдете щастливи, но ако знаете как. Сто врати можете да отключите, ако имате ключа в джоба си. Но ако нямате ключ, колкото и да викате, каквото и да правите, не можете да отворите. А щом имате ключа, отваряте. Нищо повече.

Какво означава това, което написах и начертах на черната дъска? Какво виждате? Всички виждате еднакво. Аз ви показвам една златна монета, една английска лира стерлинга. Вие мислите, че тя е златна. Един от вас, като има злато, ще иска да си купи книга, друг обуща, трети шапка. Следователно тази златна монета ще произведе в ума ви разни образи. Вие ще виждате тази монета еднакво, но няма да мислите еднакво за използването й. Някой ще мисли да купи залъгалка за децата или пък да пътува. Но всички еднакво я виждате.

Разправяше ми един познат, който се е занимавал със сеанси. Духовете му казали: „Ти стани довечера в дванайсет часа и ние ще ти се изявим, ще ни видиш. Ти ще застанеш пред огледалото и в него ще ни видиш." И той разказва: „Аз отидох, изтъпаних се пред голямото огледало и гледам в него от единайсет до дванайсет часа, и никого не видях. Казвам си: „Нали ми обещаха." Те ме питат: „Кого виждаш?" Казвам: „Себе си виждам." Те ми казаха: „Не себе си, но едно магаре."

Ти казваш, че виждаш себе си. То е едно погрешно схващане. Ти не си виждал себе си, но магарето. Това, върху което ти живееш, то е едно магаре. Това подразбира твоя автомобил, твоята къща. Твоята къща е едно, а ти си друго.

Какво подразбират хората, когато кажат на някого, че той е едно магаре?

Аз не зная каква е идеята във вас. Магарето е упорито, но е много умно. Ако искаш хубава вода, магарето ще ти покаже, професор е. Гдето магарето пие вода, ти можеш да пиеш. Не можеш да накараш магарето да пие лоша вода. И после, инициатива има в магарето. Ти като го пуснеш в стадото, не застава на опашката, но начело, предвожда овцете. После, има големи уши, реве, навсякъде проповядва. Казва: „Аз си давам мнението." Как може да се преведе думата „магаре"? Маг-ха-ха-рец. Значи голям мъдрец на земята. То било един голям мъдрец, който си е дал мнението за Ева. Когато Господ направил Ева, този мъдрец я погледнал и казал: „Много е хубава, но има нещо в характера си, което ще развали Адам." И досега жената гони магарето. Магарето въвело дявола в рая. Магарето, като видяло този маг, казало: „Елате да дадете една лекция на нашата господарка, та дано си поправи погрешката." И този маг, като влязъл в рая, вместо да я поправи, я развалил още повече. Магарето станало причина за първия несполучлив опит да поправя своя господар.

Не оправяйте света, като не го разбирате. Като реве магарето, то казва така: „Като мене не оправяйте света, понеже после ще ревете." Или другояче казано: не искайте да турите друга основа на живота, освен оная основа, която Бог е турил, не туряйте излишни работи, не искайте да ставате това, онова. Гледайте да бъдете онова, което е вътре във вас, онова, за което Бог ви е създал. Достатъчно е човек да развие онези заложби, които вече са му дадени. Грамадни заложби има човекът.

Най-първо се научете да пишете и да изговаряте думите добре. Във вашия речник коя дума е най-силна? Идва при мене един болен. Казвам му: „Коя дума е най-силна? Можеш ли да ме обичаш?" Той ме погледна и се учуди. Питам го пак: „Можеш ли да ме обичаш?" Той казва: „Като оздравея, мога." Казвам му: „Не, преди да оздравееш, така както си болен, да ме обичаш." А този закон е много верен. Ако болният в дадения случай, преди да съм го излекувал, ме обича, той ще оздравее. Нищо повече. Ако той ме обикне, ще оздравее. Това е закон. Той идва при мене да му помогна аз. Като вярваш, че като се допреш до дрехата на Христа, ще оздравееш, като се допреш до нея с голяма вяра, образува се една връзка между тебе и Христа и онези здравословни влияния на Христа минават. Така става със жената, която имала кръвотечение. И тя като се допряла с вяра до дрехата на Христа, болестта изчезнала от нея.

Та като обикнеш добрия човек, ще оздравееш. Ти, като повярваш в Бога, ще оздравееш. Като направиш една връзка с Разумното, ще оздравееш. Бог е най-разумното същество. Като направите връзка с Бога, ще оздравеете. Като се обичате едни други, вие ще се лекувате. И като обикнеш болния, ти ще се разболееш, ако болният е по-силен от тебе. Здравият, като обикне

болния, ще се разболее. Всякога този, когото обичаш, трябва да е по-слаб от теб. Ако е по-слаб от теб, обичай го. Всякога трябва да обичаме по-слабия. И силния трябва да обичаме. Ако един човек е по-силен от теб и е болен, ако ти го обичаш, ще се заразиш. Някой път ти искаш да обърнеш към Бога един човек, който има голям ум. Остави го, той е голям сом.

Сега да не остане във вашия ум мисълта: „Какво знаем ние?" Вие знаете толкова, колкото да ви бият. И всички хора са станали толкова умни, че да ядат бой. Всеки един от вас все е скръбен, и когото срещна, все е бит и вие се оплаквате: „Много страдам." Казвам си: този е от учените. Той ще каже, че светът, обществото не го разбират. Аз нищо не му казвам, но зная в себе си, че човек страда от своето неразбиране. И когато дойде в мен едно страдание, аз търся причината или в себе си, или вън. И в дадения случай лесно поправям работите. Едно най-малко колебание в духовния свят ти произвежда страдание. Например аз се моля на Бога, но в мене влиза мисълта: „Господ дали ме слуша?" Като влезе тази мисъл в мене, веднага нещо ми нарушава мира. Моля се и си казвам: „Аз, големият човек, мъдрецът, се моля на Бога да ми помогне." Бог ми казва: „Услужи на това дете и то ще ти помогне." Аз се съмнявам. Дойде ми едно нещастие, смущавам се духом. Ти мислиш, че си нещо, а детето е малко. А пък в духовния свят не е формата, която дава значението. Ти трябва да имаш абсолютна вяра. Когато Бог ти каже: „Чрез това дете ще ти помогна", вярвай в това. Или ти кажат: „Ще оздравееш чрез тази капка." И ако дойде съмнението, ти губиш. Близни тази капка, и после мисли за резултата. „Я стане, я не стане" - това е мисъл материалистическа. Ако приемеш тази капка, то здравето може да дойде след един месец. Нищо не значи това. Аз ще вярвам, че ще оздравея, нищо повече. Но ако се поколебаеш, губиш. Някои хора, като им кажеш, че ще оздравеят, те се поколебават, не вярват.

Ти трябва да вярваш в онова Разумното и не прави разлика между хората, не мисли, че в дадения случай ти си по-умен от другите хора, понеже тогава ще унижиш Господа, Който е направил света. Той е направил както теб, така и другите хора. Те всички са като теб. Ти си умен, радвай се, че разбираш добре, но не мисли, че си по-умен, не мисли, че Господ те е направил по-добър, по-умен от другите.

Писанието казва: „На по-маловажните удове Бог е дал по-голяма почит, отколкото на важните." Да допуснем, че давам в ръцете ви една снежна топка, но тя скоро ще се стопи и нищо няма да остане при вас. Ще си туриш шишето и като се стопи снегът, ще туриш капките в шишенцето.

Всички неща имат смисъл. „Това го знаем" - казваш. Ако го знаеше, твоите работи трябваше да се оправят. Оправени ли са? Ако човек е добър, ще

стане красив. Ти казваш: „Аз това го зная." Но ти красив ли си? Не. Казвам: „Човек трябва да бъде умен." „Аз това го зная." „Но ти умен ли си?" „Не съм." Ти мислиш, че си нещо сега, без да си. Често гледам, някой се моли за дъжд и после казва: „Аз се помолих за дъжд и дъждът дойде." Отиваме в другото село, и там са се молили за дъжд. Ти някой път мислиш, че твоята молитва е помогнала. Не, но понеже хиляди хора са се молили, и ти си съдействал за молитвата им. Радвай се, че сега като се молиш, се отговаря на молитвата ти, а пък не мисли, че само ти като се молиш, слуша се молитвата ти. Кажи на баща си и майка си, и на други да се молят за тебе, и тогава и аз ще се моля за тебе.

Веднъж ме викаха в Сливен у едно богато семейство. Една жена четирийсетгодишна се разболява, разболяла се е нервната ѝ система. Викат ме при нея да ѝ помогна. Казвам ѝ: „Вие сте богати хора, може да викате други хора. Аз нямам на разположение такъми, нямам материали. За да си направя лекарството, трябват ми материали." Нейните близки ми казват: „Колкото трябва, ще платим." Зет им беше пълен, угоен човек. Казвам му: „Ще платиш." „Плащам, колкото трябва." Казвам му: „Ти готов ли си, каквото се поиска от тебе да го направиш? Не да платиш, но аз ще извадя от тебе нещо." Той ми казва: „Извади каквото искаш." „От тебе ще извадя нещо и ти ще почувстваш, че съм извадил нещо, и ще го дам на баба ти." Той ми казва: „Извади колкото искаш. Аз обичам баба си." Казвам му: „Щом я обичаш, работата ще върви напред." И на дъщерята казвам така. И дъщерята ми казва: „Извади, аз обичам майка си." Казвам им: „Сега може да оздравее баба ви, като взема материал от вас." А на другия ден бабата оздравя и те казаха: „Как стана тая работа?" Казвам им: „То е много проста работа."

Вие сте много чудни. Да кажем, че имате два чувала брашно, имате и масло. Как става сега точенето на баница? Аз направих една баница. Вие искате сега да ви разправям как направих баницата. То е изкуство, занаят. Като имате точилка, пещ, два чувала брашно, масло, лесно стават работите. Но като нямате тези материали, не става нищо. Та изкуството е с онези материали, които Бог е създал, да знае човек да направи разумно работите, да не греши. Всички блага, които Бог ни е дал, да ги използваме разумно, та да се прослави Бог в света. Вие казвате: „Ще накарам Учителя да се помоли." Може да ме карате, но от чувалите ви ще взема. Всеки един от вас може да ме накара да помогна, но ще ви трябва да отворите чувалите.

Помнете едно нещо: нищо в света не може да [стане] без любов, без мисъл, без свобода. Три неща трябва да желаете. Вие не можете да помогнете на един човек, ако не го обичате и ако не ви обича. За всяко нещо турете

любовта като основа. Онзи, комуто искате да помогнете, ви обича и вие щом се помолите с любов, тогава нещата стават, там Бог действа.

Някой път тези, които са по-близо до слънцето, повече треперят, отколкото другите. Хората, които са на високите планини, са по-близо до слънцето, но им е по-студено, отколкото на тези, които са на полето. Човек много пъти има погрешни схващания и страда все от много знания. Нещата са отначало далеч и после се свързват.

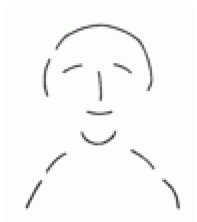

Един художник, като почне да рисува, най-първо дава скица. Когато линията е права, това показва, че центърът е много далече, голям е кръгът. А пък когато линията е крива, това показва, че центърът е близо и тази идея е близка, постижима. При правите линии идеята е по-далечна и постижима в по-далечното бъдеще. Който търси правото, той е в далечното бъдеще. На един човек откъде ще му дойде щастието, от ляво или от дясно - от сърцето или от ума, или от волята - не се знае, но от три места може да дойде щастието. От ума му, от сърцето му или от волята му.

Смирението не е качество на чувствата, а на ума. Само човек, който мисли, може да бъде смирен. Човек най-първо има известни постъпки, които произтичат от ума, после от чувствата и после от постъпките. А има неща, които произтичат от чувството на човека, при което човек не мисли. В тебе се заражда моментално едно желание и тогава чувството взема надмощие. Виждаш един човек и го обичаш, без да ти е направил нещо. Някога трябва да има защо да го обичаш, а пък някога го обичаш, без да ти е направил нещо.

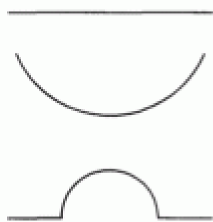

Правите линии са на мисълта, кривите линии са на чувствата, а смесените са на волята. Ако в човека преобладават правите линии и е нещастен, то нещастието му иде от правите линии. Ако в него преобладават кривите

линии и е нещастен, това значи, че има много влага. Ако пък при смесените линии е нещастен, това произтича от недоброто съчетание на правите и кривите линии. Казват: човек трябва да бъде добър. Доброто е цяло число. То е семето, което трябва да се посее. И трябва да извадим качествата, които са скрити вътре в доброто. В едно дете не трябва да се внася нищо, но трябва да се тури в условия, за да се прояви вложеното в него. Страданието, това е малкото пръст, която трябва да се тури при семето, за да може семето чрез светлината, топлината и влагата да прояви това, което Бог е вложил в него.

Човек трябва да се тури в благоприятни условия, за да прояви това, което е вложено в него. В това седи възпитанието. Например едно дете е музикално. То трябва да се тури само при нужните условия, за да прояви своята музикалност. И когато ученикът е доволен от учителя си, значи има връзка. Тогава детето може да прогресира. Щом няма връзка, детето не може да прогресира. Ако ти не обичаш слънцето и земята, ти не може да прогресираш. Не само земята трябва да обичаш, но и слънцето. Земята е твоята майка, а слънцето фигуративно означава бащата. Но ти още не си намерил Баща си. Земята ни най-малко не е майка ти и слънцето нищо не знае за тебе.

У религиозните хора опасността е следната. Понеже те имат най-високи чувства, качват се на най-високите върхове на своите чувства, и понеже виждат отдалече, мислят, че всичко знаят. Това, което виждаш, то не е знание. Ти виждаш само възможностите. Ти трябва да слезеш при тях. Запомнете закона на помагането. Ти никому не може да помагаш, ако не го обичаш. Казваш, че обичаш някого, но имаш съвсем користолюбива цел. Аз помагам на някого и той ме възнаграждава изобилно. Това е привидно като че го обичам. Или ти се подчиняваш на някого, който е силен, но това е от страх. Или ти знаеш, че някой е умен и ти му се подчиниш. И това е умното, което можеш да направиш.

Най-напред човек трябва да научи, че могъществото му стои в поправката на неговите погрешки. Могъществото на човека е в това, да поправи веднага своите погрешки. Там се познава силата на човека. Който не може да поправи своите погрешки, той не е силен човек. Господ е могъщ. Той е направил света. Земята е била неустроена и пуста и Бог е направил това, което сега виждаме, и това, за което хабер нямаме. Сега в нас всичко е неустроено, разхвърляно, каша, тъмница. Затова ние трябва да започнем да работим. За нещо се сърдиш някой път, десет години не може да ти мине, и казваш: „Обиди ме той. Как така ме обиди." Не, да не се обиждате, но като сте се обидили, после да станете приятели.

Това, което се мъчи в нас, не сме ние. Големите предпотопни животни имаха съзнание, че са грамадни, но после загинаха. И ти имаш такива грамадни идеи и мислиш, че ще оправиш света. Ти работиш по един път, който не е Божествен. Някой човек е турен в лоши условия, за да се събудят дарбите му, а пък ти му даваш пари и с това ще махнеш пръстта, която е на семето. Както ние искаме да поправим света, повече го разваляме, отколкото да го поправим. Ти казваш: „Аз никого не слушам." Тези, които са повече живели, повече знаят и трябва да ги слушаш. Човек е разложен в природата на своите части и като се изучава природата, изучава се човекът. Човек още няма ясна представа за себе си, той не вижда себе си, той още не знае какъв е образът му. Това, което е в него, то е сега още привидно негова форма.

Един човек може да го познаеш само когато го обичаш. Без да го обичаш, не може да го познаеш. Външните условия и вътрешната деятелност слагат известен отпечатък върху човека. Като погледнеш свещениците, имат си те известен отпечатък. Дипломатите и търговците - също. Като погледнеш един човек, може да го познаеш дали е инженер, архитект, свещеник, търговец и прочее.

Но зад всички форми стои нещо велико. Христос е казал нещо, но зад всички Негови думи стои нещо велико, което трябва да се разбира. Например Той говори за кротост, за Царството Божие и прочее, но всичко това трябва да се разбере, трябва да се влезе във вътрешния смисъл на нещата. Любовта и мъдростта са неща неразбрани. Ние мислим, че разбираме какво нещо е любовта. Нито любовта разбираме, нито мъдростта. Има безброй неща, които трябва да се знаят. Трябва да знаеш и тяхната връзка, как да я направиш. Професорът не може да учи заради тебе. Той ще ти предава, но ти ще учиш, ти ще работиш. Реалността ще я облечеш в най-простата си форма, ти ще се облечеш в най-простата си дреха и после ще се облечеш в най-хубавата си дреха.

Като дойде съвършеният човек, той ще бъде готов да разбере съвършените форми. Ако дойде някой по-учен от тебе, ти може би няма да се радваш, ще ти стане мъчно. Това е неразбиране. Хората се залъгват по два начина: на едни действат отвън хубавите форми, а на други действа това, което отвън не е толкова хубаво, но вътре е ценно.

„Отче наш"

Двадесет и трета лекция на Общия окултен клас
6 март 1935 г., сряда, 5 часа
София – Изгрев

Книги:
* Законът на помагането
Ако говоря (Общ окултен клас. Четиринадесета година (1934–1935). Том II. София, 2003)
21 беседи от 27 февруари 1935 г. до 18 септември 1935 г.
Начало: 05:00
Пасаж: 1 Коринтяни 12:1–28

1935_03_08 Двата университета
лекция пред специалния клас

ДВАТА УНИВЕРСИТЕТА. СЪЖИВЯВАНЕ НА ЦАРСКИЯ СИН

Отче наш

Пишете на тема: "Отношението между целите и дробните числа."
Имате два процеса: изваждане и деление. Каква е разликата между изваждането и делението? Има една съществена разлика между тях. Делението е съкратен процес. Ако извадим 2 от 2, колко остават? (-Нула.) Но ако делите 2 на 2, колко имате? (-Единица.) Защо? По вид някои процеси са много прости. Например, може да дойде някой и да ви доказва, че 1 = 2 или че 2 = 1. На вас ви се вижда смешно това, но има една област на живота, дето 2 = 1 и 1 = 2. Само при известни условия – не винаги, в известни области. (Учителя нарисува на черната дъска следния чертеж:)

Какво има на дъската? Едно лице. Във философията вие можете да употребите израза "права линия", но какви свойства имат правите линии? И какви свойства имат кривите линии – вдлъбнати и изпъкнали? Какви свойства имат вдлъбнатите и изпъкналите линии?
(Когато се изразява психично състояние горната линия, изпъкналата, изразява напрежение, а долната отпускане.) Нали хората имат два клепача: долен и горен? Някой път ви се вижда, че някоя линия е права.

Всъщност, в природата има ли прави линии? Само между две точки можете да теглите една права линия. Права линия има само между две точки. Щом има повече от две точки, тя вече не е права линия. Правата линия е един процес. Процес на какво е правата линия? На точката, нали? Точката сама по себе си не заема никакво пространство. Заема ли тя в математиката някакво пространство? (-Теоретически не заема.) А пък при това, тя се проявява и образува една линия и с това заема една малка част от пространството. Правата линия няма свойствата на плоскостта, не е плоскост, но тая права линия, като се движи в известно направление перпендикулярно на себе си, образува плоскостта, образува нещо, което не е в правата линия? Самата плоскост има друго едно свойство. Тя има [няма] дебелина, но ако тя се движи в посока перпендикулярна на нея,

образува дебелината. Често вие питате: "Как е възможно добрият човек да греши?" или "Как е възможно лошият човек да прави добро?" Защото и едното и другото е възможно. Добрият може да греши и грешният може да прави добро. Каква научна основа ще турите на това? При какви условия добрият човек може да греши? И при какви условия лошият човек може да прави добро?

Сега не мислете, че всякога въпросите трябва да се разрешат. Например вземете от гледището на хората: Имат плод на дървото. Тоя плод седи 10-15-20 дни, 4 месеца и той е вече склонен към гниене. Представете си, че тоя плод е едно благо, едно добро. Тоя плод има възможност да изгуби това добро. Когато плодът гние, какво губи? Когато тялото умре, какво губи? – Живота! И тогаз тялото е вече подложено на разлагане. Нищо не умира в природата, но общата форма се разпада. Гниенето не е нищо друго освен анархия: всички тия части вдигат шум, казват: "Дайте ми моето!" И си заминават. И тая миризма не е нищо друго освен сражение, в което всеки си взема своето и си заминава. Но нищо не се губи. Щом ставате лоши, нещо у вас е умряло. Значи, слугите си делят своето. Щом вие сте станали добър, във вас нещо ново се е родило. Това са новите разсъждения. Станал си лош: умряло е нещо в тебе. Станал си добър: родило се е нещо в тебе, направил си нещо добро. Та доброто, у когото и да е от вас, вие не можете да го направите, ако нещо не се роди. И не можете да направите престъпление, ако нещо във вас не е умряло. Трябва да умре нещо във вас, за да направите престъпление.

Следователно престъплението е резултат на нещо, което е умряло и доброто е резултат на нещо, което се е родило във вас. Тогаз от ваше гледище, злото може ли да се ражда? Как мислите? Ако сте поет, как бихте изразили това в поетична форма? Може ли злото да се роди? (-Не, аз мисля, че то е резултат на неправилно отношение към живота.) Често казват, че лошите хора успявали. Лошите хора могат ли да успяват? Лошият човек може ли да успее? Или казват, че лошият човек забогатява. Лошият човек може ли да забогатее? – Това е привидно. Нека вземем българската гайда. След като сте одрали кожата на някоя овца или на някое малко агне, правите от нея една гайда. И като надуете това агне гайдата става толкоз голяма, колкото е било агнето, нали така? Може да сте одрали агнето така, че гайдата като се надуе, да бъде като агнето с глава и крака и да свири. Не е мъчна работа това. Но след това виждате, че това агне се изгубва. Той свие гайдата и я тури под мишница. Каква е разликата между първото агне и второто, когато агнето се надува и свива?

Злото в света привидно прилича на една надута гайда. Злото в дадения случай само привидно произтича от реалността на доброто, привидно има формата на доброто, но има друго съдържание. Най-първо, тая гайда е пълна с въздух, който е нечист и който е турен в гайдата от гайдарджията. Но гайдарджията заблуждава хората и казва: "От това нечистото, което

турих в гайдата, излиза нещо хубаво". И хората забравят лошия въздух и казват: "Много хубаво свири". Не можеш да свириш, докато не направиш едно престъпление. За да свириш, ти трябва да одереш най-първо кожата на едно агне и след това да туриш нечистия въздух в агнето и да го изкараш. Тия разсъждения са верни само при известни условия. Често всеки един от вас има някоя гайда.
Сега другата страна на тая философия. Извършено е престъпление, щом е заклано агне, за да се вземе кожата му за гайда. Тая гайда може да се запази 1, 2, 3, 4 поколения.
Има ли човек право да одира кожата на едно агне? (-По принцип не трябва да одираме кожата на животните.) Ще ви дам друг въпрос: вие откъсвате една диня и одирате кожата ѝ, изваждате съдържанието ѝ и го изяждате. Имате ли право да одерете кожата на динята? (-Имаме право.) -Защо? (-Защото тя има много семки.) Защото и без да я одереш, кожата сама ще се одере, ще изгние. (-Оправдават се и месоядците така, че агнето така и така ще си умре.) Това е така, но месоядството трябва да се тури на друга почва. Ще умре агнето, но месоядците се тровят от месото му. Месната храна съдържа отрова. Можеш да ядеш, но ще се отровиш. Можеш да вземеш пари на заем, но ще станеш роб на условията. Лихварят може да ти даде най-първо с 1%, с 2%, 3% и дойде до 25%, 40%, 50%. Един българин взел на заем от един банкерин един лев и попитал: "Колко лихва да ти дам?" Онзи казал: "По една стотинка на седмица", но той не му сметнал, че за една година, т.е. за 52 седмици това са 52 стотинки. Ако ги държиш тия пари една седмица, нищо, но щом ги държиш цяла година, тогаз стават скъпи. Сега тия процеси, тия неправди вие ги виждате в света. Умният човек един процес не го оставя на времето, той съкратява времето. Там дето лихвите са високи, всякога трябва да съкратиш времето. Трябва да ги вземеш само за един ден. Да кажем, че ти взема 100% лихва. Само за един ден ги вземи. На месец колко се пада? Да кажем, че ти взема 50% лихва. Вземаш 1000 лева. За година се пада лихва 500 лева. На един месец колко? (-41 лв.) На един ден колко? (Около 1,5 лева.) Ще съкратиш процеса за един ден.
Всяка една мисъл в света или всяко едно желание е един процес, който действува в тебе. Има процеси, които не са зависими от вас, но има процеси, които са зависими от вас. С един процес с висока лихва какво трябва да правите? Изтълкувайте ми!
Някой път вие се възмущавате от сиромашията. Имате ли право да се възмущавате? Някой път вие се радвате на богатството. Имате ли право да се радвате на богатството? Богатството и сиромашията – това са два процеса. Богатството не е благо. Сиромашията и тя не е благо, но не е и нещастие. Аз разглеждам така: Сиромашията е един необходим процес. Ти никога не можеш да научиш какво нещо е търпението, ако не си бил сиромах. И никога не можеш да научиш трудолюбието, ако не си бил сиромах. Сиромашията е нещо, чрез което научаваш две неща, които са

необходими в живота: търпение и трудолюбие. Щом ги научиш, тя си вдига парцалите. Това са две лекции, които ти преподава и после ти казва: "Няма какво да ти преподавам повече". И си заминава. Тогаз богатството е процес, за да ти преподава и то две лекции: да бъдеш щедър и чист. Ти не можеш да научиш щедростта, ако не си богат. Трябва да има какво да дадеш. И чистотата не можеш да научиш, ако не си богат. Затова виждаме в живота, че богатите са чисти. Често измазват дома си и пр. Сиромаси хора има ли чисти? Всякога сиромахът, добрият сиромах, е търпелив и трудолюбив.
Казвам тъй: Б : Т ТР С:Щ Ч
Богатството се отнася към търпението и трудолюбието, както сиромашията се отнася към щедростта и чистотата. Ще обърнем процеса, богатият, който е търпелив и трудолюбив, е минал вече през сиромашията. Богатият, който е станал сиромах, иска да бъде щедър, но няма с какво и той се смущава. Когато ти почнеш да се смущаваш, че си сиромах, ти се смущаваш, понеже няма какво да харчиш вече. Ти си бил богат и си осиромашавал, понеже си изгубил търпението и трудолюбието. И всякога, когато човек изгуби търпението и трудолюбието, той осиромашава. Причината за осиромашаването е в това. Всеки човек може да осиромашее, когато изгуби търпението и трудолюбието, тогаз веднага сиромашията ще се яви. Придобиеш ли щедростта и чистотата и богатството ще дойде. Ще кажеш: "Как така!" Ако си щедър, сееш на нивата. Ако си скържав, трепериш, посееш само едно житно зърно и очакваш цяла нива. Тогаз какво ще добиеш? Ще сееш щедро! Ще хвърляш щедро на нивата! Онзи, който щедро сее, той всякога ще има. Вие често сте скържави и казвате: "Защо ще правя добро?" Ти сей, нищо повече! Например, вие никога не сте се спирали при някои случаи: Един българин върви по нивата и бие вола. Спри се при него и му поговори, но така майсторски му поговори! Посей нещо! И как бихте говорили на тоя българин? Представи си, че има една премия, ако го убедиш. Как трябва да му говориш, отде трябва да започнеш, ако той бие воловете? Аз имам само един пример. Минавам веднъж по един път, гледам един кон. Каруцарят го натоварил много и налага коня. Повече го натоварил, не може да кара. Конят го погледне и иска да му каже: "Имам всичкото желание, но е тежък товара." Аз казвам: "Добър ден! Много породист кон имаш! Много хубав кон, много добра порода, помни този кон. Всичкото ти щастие зависи от него. Ако умре конят ти, и жена ти, и децата ти, всичко ще хвръкне. В тоя кон е щастието ти!" Отивам аз, поглеждам коня. Измени се състоянието на човека. Тоя българин гледа и казва: "Извинете, много ви благодаря. Аз съм много груб човек. Няма да бия коня си. Да ме прости Господ, каквото съм правил досега, повече няма да правя." Казвам му истината. Аз виждам, че в тоя кон е щастието му и мога да му докажа това. Има ред поверия, направиш си къща и дойде ти една котка в новата къща. Ще прокопсаш!

Тая котка щом дойде, радвай се. Ще тръгне всичко напред. Може да се мисли, че това е суеверие.
Сега целта ми е тая. Вие младите, някой път мислите по старому. Младите сте богаташи. Всички млади сте богати, но сте кандидати за сиромашия. Ще остареете. Кандидати сте. Младостта – това е богатство, а старостта е сиромашия, нищо повече. Защо остаряват хората? Младият остарява по единствената причина, че е изгубил своето търпение и трудолюбие. Ти като не си търпелив, като се тревожиш, като не можеш да пазиш самообладание, остаряваш. Ако човек е трудолюбив, работи и е търпелив, може да живее 200-300-500 години. Да има търпение. Но да не е стоическото търпение, а търпението на един адепт. Минаваш и виждаш, че някой човек онеправдава друг човек. Ти всякога можеш да помогнеш. Вървиш и да кажем, че някой налага другиго с тояга. Ти питаш: "Каква погрешка е направил тоя?" – "Хиляда лева има да ми дава. Една година ме лъже и не ми ги дава." За хиляди лева го налага, една тояга, втора, трета и пр. Аз се спирам. Аз съм съдия в дадения случай. Нали мога да го освободя? Трябва да платя заради него! Сега другата философия: Защо трябва да платя заради него? Казваш: Ако имаш пари, ти непременно трябва да разрешиш това! Ти ще кажеш:"Тая работа не е моя". Да кажем, че в къщата ви е дошъл един паяк и си е направил паяжина. Ти слушаш, че някоя муха бръмчи, хванала се е в паяжината! Намеси се в тая работа! Вземи си бастуна и кажи на паяка: "Пусни мухата!" Нищо повече. Ако не с бастуна изпъди го навън, да си върви. Не допущай в стаята ти да стане престъпление, макар и с една муха.
Да допуснем, че някой път вие спорите върху някой въпрос. Какъв език трябва да употребите? Младите и старите почти един и същ език употребяват. Казват: "Невежа! Тоя въпрос не го разбираш!" Онзи казва: "И ти си такъв невежа!" И двамата спорят! Какво значи "невежа"? Кой от вас е филолог? Невежа произлиза от думата " веди". Това значи: който знае. А с частичката "не" се получава обратното. Спорят двама души, дали на Слънцето има хора или не. Единият казва на другия, че на Слънцето няма хора, а другият казва, че има. Първият казва: "Ти си голям простак!" И му доказва това научно. -"Там не може да има живот. Там има 10-20 000 градуса топлина!" Питам, как учените хора са намерили, че на Слънцето има такава топлина? Ако едно оръдие хвърли граната и ако тая енергия, с която се движи гранатата, влезе в едно твърдо вещество, топлина от колко градуса ще се развие? Ще се развие голяма горещина. Но всякога топлината не е признак, по който да съдим за характера на първоначалната енергия. Топлината е вече един резултат на известна енергия, която е спряна – превърната енергия е тя. Топлината е резултат на по-висока енергия, която се е превърнала.
Гневът, например на какво се дължи във вас? – Един ваш стремеж, една ваша мисъл действа в известно направление, щом й се тури препятствие,

ще се превърне на гняв; ще получите чувство на раздразнение, злоба, желание да си отмъстите и т.н. Представете си, че вие двамата А и Б сте кандидати за богатство, нали? Но само един от вас може да стане богат, а другият – не. Какво трябва да правите в дадения случай? Често някой път наблюдавам следното: хората се занимават с големи работи. Някой иска да управлява света. Желанието не е лошо, но на теб ти дадат някой голям кораб, модерен кораб от 50-60-70 тона. Ти, за да бъдеш капитан на тоя кораб, нали трябва да разбираш от корабоплаване? Трябва да имаш известни познания, за да управляваш. Знания трябва да имаш, за да управляваш! Някой път искаш да управляваш някой човек. Тоя човек е още по-голям кораб. Ти трябва да разбираш неговото вътрешно съдържание. Или искаш да влияеш. Не е лошо влиянието. Хората си взаимно влияят. Някои хора се плашат от влиянието. Няма човек, който да не се влияе. И ония хора, които минават за най-упорити, които казват, че не се влияят, те най-много се влияят. Всеки един човек си има една слаба страна. На захарта слабата страна коя е? – Водата. Слабостта на децата къде е? – В плодовете. Слабостта на котката къде е? (- В мишката.)
Един имал много възпитана котка. Той казвал, че тя е много възпитана. Научил я да носи една табла с кафе. Един му казал: "Да я видя твоята възпитана котка." Котката носела една табла с кафе. Онзи изважда една мишка. Котката хвърлила таблата и отишла да гони мишката. Сега това е вярно, често пъти вие хвърляте вашите табли и проявявате естеството си. Защо има такова отношение между котката и мишката? Колкото и да се говори на един човек, който обича месото, можете да му повлияете в бъдеще, но желанието му да яде месо не можете да спрете. И според вас, по кой начин може да се спре човек от това да яде месо? Развалете храната му, нищо повече! Лесно може да го отучите да яде месо. Турете му много лютиво месо, турете му горчивина в месото, че да повърне. Втори път пак. Като повръща десетина пъти, той като види плодовете, ще стане вегетарианец. И какво прави природата? Тя постъпва по същия начин. Например един богат човек постъпва несправедливо. Как ще го реформирате? Можете да му приказвате, че има закони, че природата, Господ казва така и така. Той не иска да знае. Вземете му всичкото богатство, направете го сиромах. Там е всичката философия! Вие искате да повдигнете някой човек. От сиромах да го направите богат. Кога трябва да направите човека богат? – Щом видите, че този човек е търпелив и трудолюбив, върнете му богатството. Всеки търпелив и трудолюбив човек е заслужил богатството. И всеки човек, който не е щедър и чист, той си заслужава сиромашията. Вие искате да станете богат. Първото нещо, отде трябва да започне богатството? – Богатството е един резултат на човешките чувства. То е резултат на човешкия ум. Ти не можеш да бъдеш богат, ако не си умен човек. Не само в обикновения смисъл. Най-първо, за да бъдеш богат, ти трябва да бъдеш наблюдателен. Да имаш способността да

наблюдаваш. След това трябва да разбираш причините и последствията. За да бъдеш богат, ти трябва да бъдеш смел. Богатият човек, понеже е школувал в сиромашията, е търпелив и трудолюбив. За богатият човек казват, че става рано и работи. Всички тия работи той ги е научил при сиромашията. И после, закон има в природата: Тия хора, с които дружиш, такъв ставаш. Ако в тебе няма желание да дружиш с богатите, ти богат не можеш да станеш. Ако в тебе няма желание да дружиш с учените хора, ти учен не можеш да станеш. Ако в тебе няма желание да дружиш с музикантите, ти музикант не можеш да станеш. С каквито дружиш, такъв ставаш. Щом дружиш с музикантите, музикалното чувство в тебе има условие да се развие. Същия закон е и за другите области: ти добър не можеш да станеш, ако не дружиш с добрите хора. Доброто не го разбирайте повърхностно. Доброто – това е един целокупен резултат. Има някои неща, които са резултат на миналото. Има някои неща, на които вие не сте господар. Има много идеи във вас, които са заложени, посяти във вас от миналото. Вие трябва да бъдете много умни, за да знаете, как да се справите. Ако ви поставят в един хипнотичен или магнетичен сън и ви вложат известна идея: да извършите нещо след 3-4 месеца вие може да сте много умен човек и като дойде това време, ще го извършите, ще се зароди у вас импулс да го извършите. Вие може да не сте пили никога вино и може да ви се внуши идеята да отидете да пиете вино. И вие ще имате това желание. Често у вас се заражда някое чуждо желание. Тая идея не е ваша, а чужда. И какви ще бъдат резултатите, вие не знаете, но казвате: "Аз имам такива и такива идеи." Има много желания и идеи във вас и вие трябва да изучавате техния произход. Това е възпитание. Имате известно неразположение на духа. Изучете произхода му.

Питате: "Защо светът е така направен?" Аз отговарям: защото не можеше да бъде направен другояче. Защо колата е с 4 колелета? – Защото местността е такава. Защо е с две колелета? Защото местността е такава. Защо е без колелета? Защото местността е такава. Има места, дето колата върви с 4 колелета. Има места, дето колата върви с 2 колелета. Има места дето колата върви без колелета. Защо е така? -Местността е такава. Това се отнася до вас, които искате да имате един съзнателен живот. Вие влизате в сегашния свят и казвате: "Как трябва да се живее? Най-първо, трябва да имате една ясна представа, какво нещо е човек. Вие сте един богат човек, искате да имате един касиер. Ако не познавате човека, ще намерите един слуга, у когото стяженолюбието е толкоз силно развито, че прибягва дори до кражба. Виждате, че е интелигентен, но след време виждате, че тоя слуга е станал господар, а господарят – слуга.

Сега това, което е потребно на всинца ви, е следното: търпение и работа! Малко хора има търпеливи в света! Искате да бъдете богат, но сте сиромах, защото нямате търпение. Искате да станете богат. Много лесна работа. Хванете се на работа. Аз богат всякога мога да стана. И сиромах всякога

мога да ставам, когато искам. И на вас ви казвам: Макар да сте сиромаси, казвам ви, как да станете богати. Представете си, че сте в една модерна къща, разполагате с всички удобства, със слуги и пр. Имате няколко милиона английски стерлинги в банката. Бъдете щедри! Веднага дайте едно угощение на бедните! Викайте ги в къщи. Направете едно угощение. Вие ще кажете: "С тия празни работи как да се занимавам?" В ума си свикайте не всички бедни, но някои от тях. Да допуснем, че сте в едно лошо настроение на духа, беден сте и сте гладували три дни. През тези три дни представете си, че сте богат, че сте поканени на богато угощение, седите на изобилна трапеза и ядете. Казвате: "С такива въображаеми работи аз няма да се занимавам!" Но ако проектирате в света мисълта си за един хубав обяд, то е все едно да телеграфирате това на някой ваш приятел, който ще ви каже: "Я да го повикам днес на гости, да го угостя." Ще му дойде на ума. Това, което човек проектира, почти всякога става, с малки изключения. Това, което сте проектирали в ума си всякога ще стане – може би в същия ден, може би след една седмица, след един месец, след една година, след 15-20 години, след 200 години, след хиляда години макар, пак ще стане. Проектираш една мисъл, след хиляда години ще дойде реализирането. Много пъти вие страдате от мисли, които сте ги проектирали преди хиляда години и сега стават. (Една сестра казва: "Не я приемам тая формула.") Няма какво да я приемате, но трябва да вярвате. ("Вярвам го, но не го приемам. Чак след хиляда години.")

Но какво са хиляда години? (-10 века.) Хиляда години при щастието са като един ден. И един ден при нещастието е като хиляда години. Това е въпрос на интензивност. То не е вече продължение на времето, а интензивността на страданието. В един ден можеш да преживееш интензивността на хиляда години. Има животни, които за хиляда години ще съберат такава опитност, каквато ти ще придобиеш за един ден. Хиляда години можеш да ги прекараш в един ден и обратното – това зависи от интензивността. Това малко ви допада вече! (Сестрата казва: "Това го разбирам.")

Сега можете ли да ми кажете една отличителна черта на търпеливия човек? По какво се отличава търпеливият човек? Вие мислите дали онова, което ще кажете е право или не. Този човек трябва да го изучавате. Имате, да кажем, едно тяло, което трябва да изучите. Най-първо, трябва да видите, каква е основната му краска. (Учителят показва един молив, който в едната си половина отвън е със синя краска, а в другата си половина – с червена краска. Учителят закрива синята половина и се вижда само червената.) Този молив с какво се отличава? (-Той е червен.) (Учителят закрива червената половина и се вижда само синята половина.) Този с какво се отличава? (-Той е син.) Моливът може да пише с едната и другата си страна. Има ли съществена разлика между едното и другото писане и каква е разликата? Може да напишете с червената страна: "Обичам ви." А

може да напишете със синята страна: "Не ви обичам." Но може да измените, да напишете със синята половина и едното и другото. Де седи разликата? Само че, в действителния живот никога не можете да турите на живота една черна краска. На живота ще турите най-малко червена краска. Щом турите черна краска на живота, тя веднага се стопява в живота. И каквато и краска да турите най-първо се явява в началото на живота червената краска и естествено ще изпъкне.
Ако сте ясновидец и погледнете някого, чийто ум е добре развит, вие ще видите жълтия цвят в най-хубавата форма. Или ако погледнете някой високо развит човек, някой адепт, ще видите, че целият той е в светлина, една светлина излиза от него. Всички цветове се сливат в него в една блестяща светлина – не бяла, но светлина. Това е светлината, която излиза от него.
Когато носът се зачерви, това нормално състояние ли е? Когато и лицето му е червено, добре е, но когато лицето е жълто, а носът – червен? Вие толкоз години сте в този клас, трябва да знаете да изменяте цвета на своето лице, цвета на своите очи, на своите уста.
Олге, дай ми сега формата на доброто! (-Красива форма, жива.) Как ще представиш един човек искрен, честен, отворен. Как ще покажеш, че си крайно честен човек? Как ще си представиш, че си честен човек? Защото отидеш при някой банкерин, той няма доверие в тебе. Ако имаш вид на честен човек, той ще ти даде. А ти вземеш ли поза или вид на нечестен човек, той не ти дава и стотинка. Отива друг човек и му дава. Единият се представя за честен, а другият - не. Единият се представя така, че казва с вида си: "Не съм толкоз честен. Обичам малко да вземам." На най-големия скъперник в дадения случай можеш да му отвориш кесията, но трябва да знаеш как. За един скъперник англичанин, който никому не дава пари, един апаш казва: "Аз ще го накарам да даде пари." Той влиза с два револвера и се скрива под масата. Оня е натрупал златото. Апашът се явява, оня казва: "Вземете колкото искате." Значи, той цени своя живот повече. Апашът държи револвера и си пълни джобовете. И след като си излязъл апашът, онзи скъперник, англичанинът казва: "Слава Богу, че не ме уби." Има ли право този апаш да постъпва така? Този апаш прави опит. Той казва: "Аз мога да го накарам." Проповедници ходили при скъперника. Той никому нищо не давал. Апашът, като отива със своя кобур, насочва го и казва: "Убедих го!" (-Тоя апаш честен ли е?) Разбира се, че е честен. Един човек, който може да накара най-големия скъперник да даде, е честен човек. Той му казва, като му показва кобурите и го поглежда в очите: "Слушай, ако не дадеш, ще те убия". И му казва: "Ти от тия пари, ще ми дадеш!" Кога нещо е престъпно? Щом вземеш онова, което ти е необходимо, потребно, престъпление няма. Щом вземеш онова, което ти е непотребно, престъпление има. Господ ти е дал живот. Ти 3, 4, 10 деня си гладувал, минаваш покрай една фурна и вземеш един хляб. Това не е

престъпление. Хлебарят, ако разбира закона, трябва да благодари, че ти си взел хляба. И ако рече той да те настигне и да ти вземе хляба, то всичката фурна ще отиде по дяволите. Оттам насетне тоя хлебар трябва да ликвидира. Та съществува в света един порядък, в който няма престъпление. Ти имаш право! Ние имаме един нов морал. Казват: "Това няма да направиш, онова няма да направиш". Това е така. Но има неща, които аз трябва да направя. Не зависят от заповедите на хората.
Да ви приведа един пример: Представете си един цар, който напуща трона си и раздава всичките си богатства на своите поданици, на най-видните. Дошъл той предрешен и влязъл при тия, на които е раздал богатството си, и взел нещо. Дето го хванат, ще заведат дело против него, че е направил престъпление. Питам: има ли тук престъпление? Тоя цар как ще го съдят? От формално гледище има престъпление, но всъщност направил ли е той престъпление? Престъпление има само в това, когато вземеш нещо, което не е твое. Срещаш един апаш, който ти е взел часовника. Ти си по-силен. Трябва ли да го даваш под съд? Хванеш го за ухото и си го вземеш, нищо повече! Ти ще го даваш под съд, щом си слаб. Тогаз се подразбира така: като са взели часовника на слабия човек, часовникът не е негов. Човек, който има нужда да го защитават другите хора, правото не е на негова страна.
Срещат се двама души. Единият казва: "Ти си голям простак." – "Знаеш ли кой съм аз? Аз съм простак, но разбирам законите. Аз ще ти докажа, че не съм простак!" И насочва той ръката си към корема на другия и последният извиква и ляга на земята. "Простак ли съм аз, му казва, вземи си думите назад!" -"Моля те да ме извиниш". -"Ти трябва да знаеш, че не съм простак!" Ще спреш теченията на живота. Теченията на живота могат да се отбиват както водата на воденицата. Можеш да отбиеш половината вода или можеш да оставиш малко вода да тече във воденицата. А можеш и да спреш съвършено. За оня, който разбира, воденицата не умира. Малко на рима иде, нали?
Сега във вас остава мисълта, тя е следната: Разправя, разправя, но как се добиват пари? И казва някой: "Вместо да ни разправяш, по-добре е да ни дадеш!" Но има неща, които не могат да се дават! Например за да бъдете здрав, това зависи от дишането, от храната. Аз не мога да дишам и да ям за вас. Може и това да стане, но казвам: Когато майката е бременна и има правилно дишане и правилно хранене, когато тя диша и се храни добре, това дете в нейната утроба се храни. Но това дете ще излезе от утробата на майката. Изменят се законите. Някой път, ние искаме да имаме лесните условия. Правдоподобно е. Ти можеш да имаш условията на малкото дете в утробата на майката. Ти си имал тия условия, но сега условията са се изменили. Ти не можеш да живееш, както едно време. Било е време, когато човек не е грешил, но излязъл веднъж от утробата на майка си, има възможност да греши. Но грехът и той е до известно време. За хората

грехът е в известна област. Щом хората излязат от тая област, няма да има възможност да грешат.
Представи си, че си сам в света и имаш една градина. Какви престъпления ще правиш? Градината е твоя. Ходиш от дърво на дърво и ядеш. Ако тая градина имаше стотина души притежатели и я разделят и влезеш в чужд парцел да взимаш плодове, ще кажат, че си престъпник, но ако цялата градина е твоя, можеш ли да направиш престъпление? Значи, щом хората разделят благата в света, тогаз има възможност за престъпления. Когато всичкото благо е твое, къде и как ще направиш престъпление? При сегашния живот има възможност да направиш престъпление. При сегашните условия трябва да бъдеш последен. Щом си пръв, имаш възможност да направиш престъпление. Щом си последен, престъпление не можеш да направиш.
Искате да бъдете богати хора, нали така? Станете лекари! Изучете изкуството да правите хората да стават красиви! Хората колко биха ви дали: 40-50-100 000 лева за това. Хората искат да станат органически красиви. Ако имате това изкуство! Или пък какво не биха ви платили, ако знаете как се усилва човешката памет. Или ако знаехте как да направите хората музиканти. Като направиш някого гениален музикант, той ще ти плати. А сега с това знание, което имате, вие очаквате нещата само изкуствено да дойдат при вас.
Ако, Олге, ти знаеше как да повикаш щастието! (-Кажете ми как?) Колко ще платите? (-Колкото искате!) Знаеш ли законът на щастието?
Щ – буквата Щ – това е човешката ръка. Това са петте пръста на човешката ръка.
А – това е човешкият ум.
С – това е човешкото сърце.
Т – тая буква обърнете надолу: ± и ще направиш един кораб.
Ти си вече в света на желанията. Ще направиш един параход: Д
Да можеш да направиш с ръката си едно красиво писмо, едно такова писмо, че онзи, комуто си го писал, да се запали къщата му от четирите страни. Тогаз вече, като получи такова писмо, сън не го държи! Някои от вас се усмихват! И Сара едно време се усмихна. Усмихването всякога показва следното: Когато човек се усмихва, той казва: "Я бъде, я не!" И вие някой път все се усмихвате. (Олга: "Аз всичкото ще дам!) Ти най-първо ще ми докажеш, че си нещастна! (-Това не мога.) Какви са качествата на щастливия човек? (-Той има много възможности!) Не много, но всички възможности. (-В миналата лекция питахте, кое е отличителното за нещастието и аз казах, оскъдността. А сега казвате за щастието, пък че то има всички възможности.)
Знаете ли песента на щастието? Откъде започва щастието? Има станции. На коя станция трябва да се качите?
Никой не може да бъде щастлив, който не обича! Представете си сега, че

един царски син е умрял и ти със своята обич можеш да го възкресиш, тогаз твоето щастие не е ли в ръцете ти? Всички плачат, че той е умрял. А ти знаеш, че с любовта си, с обичта си, ще го съживиш, той ще стане. Той е умрял, понеже няма кой да го обича.
Ако вие разбирате съвременния живот и някои закони, много противоречия ще станат ясни в ума ви. Има много въпроси, за които казвате: "Не ме занимавайте с тях! Това са празни работи!" Има едно знание, което е само, за да се отклони ума ви. То е като залъгалка. То е като филмите. Но има едно знание съществено. Ако можеш да обикнеш умрелия царски син и да го съживиш, щастието ще дойде! И ако не можеш да го обикнеш, царският син ще бъде нещастен, а ти ще бъдеш недоволен, че не си могъл да го съживиш. И тогаз вашето нещастие не е нищо друго, а туй че царският син плаче вътре във вас, а пък вие сте недоволен, че не можете да го съживите.
Сега изводът от горното, най-хубавият извод, който може да се изведе, е: В Небето има същества, които плащат много скъпо за едно нещастие. Само така да го имат за чешит. Ако всичкото нещастие, което имате, можехте да го продадете, вие щяхте да бъдете много богати.
Но вие сте богати с нещастие. Трябва да го продавате. Много нещастие се е натрупало, понеже не сте го продавали. Казвам, натоварете си камилите и колкото нещастия имате, да ги продадете.
За следния път пригответе си един опит. Напишете буквите на български. Всички напишете буквите. И ще направим един анализ, как пишете всяка буква. Ще напишете естествено всички букви на азбуката, за следния път. (Може и на черната дъска.) Нека всеки си напише на един лист.
Да допуснем сега следното: Вие започвате най-първо добре, като срещнете някой човек. Много сте любезен към него. И колкото се минава времето, изменя се вашето разположение. Или пък, дойде някой при вас. Най-първо вие сте студен към него и после имате добро разположение.
Отде е проникнала у вас идеята, че не сте щастливи? При дадените условия всеки един от вас може да има някои мъчнотии. Но сегашните дадени условия са неща временни. Да допуснем, че вие играете една актьорска роля на сцената, играете ролята на цар, но ставате ли цар? Или ако вие препишете няколко стиха от някой виден поет и ги декламирате, ще станете ли като него гениален? Хубаво е да декламирате стихотворенията на някой виден поет. И може би в бъдеще да станете виден поет, може би след три прераждания, след 100, след 300 години да станете такъв талантлив поет. Но това е за далечното бъдеще, нали?
Направете един опит! Да кажем, че вие седите и сте неразположен духом. Направете тогаз следното упражнение.
Упражнение: Пръстите на дясната ръка се прекарват по показалеца на лявата ръка от основата на показалеца към върха на пръста. После, по същия начин пръстите на дясната ръка се прекарват по средния пръст,

после по безименния пръст, по малкия пръст и палеца. Наблюдавайте какво може да стане. А някой път можете да правите опит с пръстите на лявата си ръка върху дясната. Ако правите опит с дясната си ръка върху лявата, ще имате едни резултати, ако пък правите с лявата ръка върху дясната, ще имате други резултати.
Второ упражнение: След като направихте горното упражнение, турете си ръцете така:
Съединете си двете ръце пред устата и то така: (Двата показалеца се допират горе с върховете
си.) Същото направете и с двата средни пръста, с двата безименни и с двата малки пръста. Между съседните пръсти да останат широки междини. А двата палеца са хоризонтални и се допират с двата си върха, като образуват горе-долу една права линия. Последната, заедно с двата показалеца, образува един триъгълник (с връх обърнат нагоре).
И духнете сега три пъти. (Всички правят това упражнение. Духане през триъгълника.)
Човек е изгубил вярата. Ние се намираме в голямо противоречие. В съвременната наука е натрупано много знание, но това знание не е свързано. То е синтетическо, но няма приложение. Трябва да знаеш, кога можеш да събираш и кога можеш да изваждаш. Кога можеш да изваждаш? Когато си събирал. Кога можеш да разделиш? – Когато си умножавал. Ти не можеш да изваждаш, когато не си събирал. И колко можеш да дадеш? Изваждането е равно на събирането. И след като извадиш, ще престанеш да изваждаш. След като си извадил всичко, имаш право да събираш всичко пак. След събирането иде изваждането. Това е един медлен процес в живота. Векове взема, за да събираш. А пък при умножението и делението имаме съкратен процес. Най-първо имайте желание да събирате нещата и после ги изваждайте. Какъв е процесът на изваждането? Изваждате от някой кладенец вода за пиене, нали? Изваждането всякога е свързано с процеса на даването, а пък събирането е процес на вземане. За да събирате от природата, за да имате истинско събиране, каквото ви дава природата, трябва да го съберете. И после ще дойде у вас друг процес: Каквото ви е дала природата, каквото сте събрали, да го дадете. Ако ти това, което си събрал от природата, не го изваждаш по същия начин, понеже ти вземаш от нея, то ти тогаз не постъпваш справедливо и ще дойдат всички страдания. И всички страдания идат от това, че ние събираме и не сме научени да изваждаме. Всички хора събират, но малко хора има, които доброволно изваждат. Изваждат

насила. Изваждането у вас не е правилно. Аз виждам, че при процеса на събирането много добре вървят работите, но щом дойде изваждането, не върви добре. Щом дойде изваждането, има един процес на затягане. Има особен израз, особен термин за това: когато нещо не функционира правилно, не върви гладко. Отлагаш. И всичките отлагания стават все при изваждането. Отлагаш, отлагаш, но когато човек отлага, той не е в хармония с природата. Това не е процес на природата.
Всякога един процес в природата, който започва с изваждането, свършва със събиране и всеки процес, който започва със събиране, трябва да свърши с изваждане. Ако не вървиш по този път, ти щастлив човек не можеш да бъдеш. Природата обича да бъдем като нея. Какво значи да бъдем като природата, като Бога? Да вървим като нея! Не в голям мащаб, но в малък мащаб да вървим по нейните стъпки. Това е път за развитие на дарбите, заложбите. Всички заложби вървят по този закон.
Сега за вас. Вие тепърва трябва да учите събирането. При събирането природата дава и ти вземаш. И ти се радваш на това. Но трябва да знаеш, че това, което си събрал, по същия закон, ще го дадеш. Природата ще прати някого при тебе и ти да дадеш. А ти спираш това. Ти казваш: "Аз не давам". Така ние не вървим по пътищата на природата. Ние спираме процеса на природата. Ние вземаме от природата, но ние не продължаваме процеса на природата с изваждането. Казвам сега: Изваждайте! Или мнозина казват: "Давайте!" Ще дадеш толкоз, колкото си взел. Щом дадеш толкоз, то природата пак ще ти даде същото.
Ако от едно корито тече водата, то от една страна като изтича водата, като се изпразва, това корито пак ще се напълни, щом като тече водата. Не мислете, че след като давате, ще осиромашеете. Това е немислимо. Онзи, който дава, всякога коритото му ще бъде пълно. А който не дава, той може да стане сиромах. Аз говоря за законите на природата. В природата щом даваш, сиромах не можеш да бъдеш. Но, ако не даваш, сиромашията ще дойде.
Това го запомнете: Да давате, колкото природата дава! И да дадете, колкото сте взели. И в следния момент вие ще имате толкоз, колкото се нуждаете.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
В Истината е скрит Животът! (Три пъти.)

19-та лекция на МОК, 14 година, държана от Учителя
на 8 март 1935 ., петък, 5 ч.с., Изгрев

Книги:
* Двата университета

Права обхода и права постъпка (Младежки окултен клас. Лекции от XIII и XIV година (1934–1935). София, 2003)
24 беседи от 24 август 1934 г. до 13 септември 1935 г.
Начало: 05:00

1935_03_10 Какво ще говори Учителят
утринно слово

КАКВО ЩЕ ГОВОРИ УЧИТЕЛЯТ

Най-голямото изкуство

Размишление.

Ще прочета 5 глава от Еклисиаст.

Да мисли, да чувствува и да работи човек, това е едно от най-големите изкуства на земята. - Защо? - Защото трябва да знае, как да извърши тези неща. Например, ти не можеш да месиш хляб, ако нямаш на разположение брашно. Можеш да имаш желание да месиш, можеш да разполагаш с нощви, със сито, но ако чувалът е празен, нищо не можеш да направиш.

Мнозина от вас ще кажат: Ние знаем, какво ще ни се говори днес. Така предполагат и някои религиозни. Те казват, че Духът им открива много неща. Кажете тогава, какво ви подсказва вашият дух? Да говори човек за Духа, без да Го познава, това е неразбиране на нещата. Когато слънцето изгрява и открива всички предмети около вас, казвате, че Духът открива нещата, т.е. Духът ви говори. Според мене пък, щом виждате нещата ясно, светлината ги открива, а не Духът. Когато ученият ви говори и разкрива пред вас известна истина, той ви учи, поучава, хвърля светлина в ума ви върху даден предмет и вие виждате ясно това, което по-рано не сте виждали. Значи, светлината ви говори. Ето защо, когато говорите върху известни въпроси, трябва да имате широко разбиране за нещата, да не изпаднете в положението на Соломон. Той разбирал много работи, но не всичко, вследствие на което изпаднал в големи противоречия и казал: "Суета на суетите, всичко е суета".

"Пази ногата си, когато отиваш в дома Божи". (- 1 ст.). - Много църкви има в света, но в каквато църква и да отидеш, пази ногата си. - От какво трябва да пази човек ногата си? "И приближи повече да слушаш, нежели да принасяш жертва на безумни, които не знаят, че струват зло". (- 1 ст.). В която църква и да влезете, ще видите, че богомолците правят различни движения; някои се кръстят, целуват икони, с което искат да се покажат пред хората, че са набожни, религиозни, че вярват в Бога. Ако някой човек влезе за пръв път в една църква, веднага ще се приближат към него и ще започнат да го учат, как да се кръсти, с два или три пръста, по католически, или по православен начин. Ако не се кръстите, ще минете пред тях за неправоверен. Някои религиозни пък се кръстят с цялата си ръка. Наистина, защо не се кръсти човек с цялата си ръка, а се кръсти само с два

или три пръста? Православните се кръстят с трите пръста нагоре, а двата скриват, в ръката. Значи, трите пръста отправят към Бога, а двата задържат за себе си.

Като говорим за кръста, по-добър кръст от страданието няма. Значи, като страда, човек се кръсти. Някои страдат, но никой не ги знае, никой не ги вижда. Обаче, някои страдат така, че всички ги виждат. С това те искат да покажат, че много страдат. Страдания, които всички виждат, не са истински, нито са големи. Лесно се говори за страданията, но всеки трябва да се запита, защо страда. Някой свършил университет, знае да свири, да рисува, а се оплаква, че бил гладен, три дни не ял. Какво знание има той, щом гладува? Който свири и рисува, а при това ходи гладен, това показва, че нито свиренето, нито рисуването, нито знанията му са обработени. Те не са станали негова плът и кръв, не може да си служи с тях.

"Не прибързвай с устата си и сърцето ти да не бърза да произнася думи пред Бога; защото Бог е на небето, а ти - на земята, за то нека бъдат думите ти малко". (- 2 ст.). - Който мисли, никога не прибързва с устата си. Той никога не върши постъпките на безумния. Казано е, че Бог е на небето, а човек - на земята. Затова мнозина питат, къде трябва да влязат, т.е. в кой храм и накъде трябва да се обърнат, когато се молят на Бога. На този въпрос Христос отговаря: "А ти кога се молиш, влез в скришната си стаичка и сам се помоли. И Отец, Който вижда в тайно, ще ти въздаде на яве. Ето защо, истинската молитва трябва да става на тайно. Когато човек се моли пред всички хора и се озърта натук-натам, всички да го видят, все едно, че е в театър или на публично събрание. И така може да се моли човек, но трябва да се вглъби в себе си, да забрави всичко около себе си и нищо да не вижда. Другите могат да го виждат, но той да не вижда. Като се моли, човек не трябва да допуска никаква критическа мисъл. Ще гледа, ще чува, без да критикува. - Ама не може без погрешки! - Ще грешиш, но ще изправяш погрешките си, както прави художникът. Той рисува образа на някой човек, но, като направи някаква погрешка, веднага я изправя. Изкуството не търпи никакви грешки. Мисълта, чувствата, говоренето са особен род изкуства, които изключват всякакви грешки.

Много изкуства има, които човек трябва да изучава. Например, говоренето е също изкуство. - В какво се заключава това изкуство? - Да предава фактите, както са в действителност, да не ги преувеличава, нито намалява. Някои хора обичат да преувеличават нещата. Те си служат с хиперболични изрази. Например, те казват: Там имаше толкова хора, че яйце да хвърлиш, няма къде да падне. Или, там имаше около сто хиляди души. Всъщност, имало е най-много десет хиляди души. Когато искат да покажат, че някой човек е много учен, те казват: Този човек знае всичко.

Чудесата, които прави, нямат край. За някой виден музикант те казват: Той свири така, че няма подобен на него. Когато пък искат да подчертаят, колко добре говори някой оратор, те казват: Като говори, мед капе от устата му. С този израз искат да покажат, колко е сладкодумен. Като знаете това, пазете се от преувеличаванията, или най-малкото, трябва да ги разбирате, да не изпадате в заблуждения.

Сега аз искам да ви освободя от онези заблуждения, които носите по наследство. Едно от тези заблуждения е преувеличаването. Като преувеличава нещата, човек се отдалечава от реалността на живота. Друг е въпросът, когато човек си служи с фигури в речта, за да я украси повече, да и предаде цветист вид. Обаче, в обикновения живот тези фигури се явяват като преувеличавания, които отдалечават човека от действителността. Преувеличаването внася изкушение в хората. Някой започва да се моли и във време на молитвата, ще му дойде на ум, че не е свършил някаква работа и ще прекъсне молитвата си. След това пак ще започне да се моли. Като прекъсва и отново започва молитвата си, човек дава вид пред другите, че постоянно се моли. С това той внася съблазън между хората. Така се молят турците. Преди да започнат молитвата си, те се измиват добре и тогава пристъпват към нея. Ако във време на молитвата се почешат по главата, по ръцете или по тялото, те престават да се молят, пак се измиват и отново започват молитвата си. Случва се понякога молитвата им да продължава цели два часа. - Може ли богомолците да прекъсват молитвата си и да излизат и влизат в църквата? - Може, разбира се. Щом става, може. Това показва отношението на съвременния религиозен към църквата. Докато религиозният гледа на църквата като на събрание, той свободно влиза и излиза от нея. Един ден, когато се проникне дълбоко от разбирането на въпроса, що е църквата, а също и молитвата, той нито ще прекъсва молитвата си, нито ще влиза и излиза от църквата. Така правят и учениците. Докато са в междучасие, те говорят, викат, вдигат шум. Щом влезе учителят в клас, всички сядат на местата си и настава тишина и мълчание.

Много учители има в света, но един от най-добрите учители, с дисциплина, каквато досега не съм виждал, е соколът. Един ден, това се случи в Търново, поглеждам през прозореца на стаята си и какво виждам? На един плет се наредили десетина птички, една до друга, но така неподвижни, като че ли са мъртви. Всички гледат втренчено нагоре и стоят толкова тихо, че не се чува никакъв шум, не се вижда никакво движение. Повдигнах погледа си нагоре, в посоката, където гледат птичките и видях един голям сокол, който се виеше над тях. С явяването си, той внесе такъв ужас между птичките, че ги смрази: те останаха на местата си вкаменени и безгласни. Като гледаше към тях, соколът приличаше на строг учител,

който се готви да изпитва учениците си. Предварително той ги наблюдаваше и като видя, че не са готови за изпит, хвръкна нагоре, в друго направление и си каза: Невежи са тези ученици, не са готови за изпит. Щом учителят си отиде, учениците се отпуснаха, започнаха да шумят, да се разговорят помежду си и да казват: Свободни сме вече! Който не разбира смисъла на нещата, поглежда към птичките и казва: Това са птички! Птички са наистина, но те са вкаменени от страх от погледа на своя строг учител. Учителят им стои над тях със своите мисли и търси начин, как да задигне една от тях, да я заведе на гости у дома си, да й предаде един добър урок. Който се е осмелил веднъж да влезе в стаята на учителя си, не излиза оттам. Тази стая представлява за него изправителен дом, в който се изучават уроците на живота.

Днес, както и да се говори на хората, все ще ги обидите. Както и да се произнасяте за делата им, все ще излезе, че ги критикувате. За да не ги обиждате, трябва да знаете как да говорите. Също така трябва да знаете, как да критикувате. Гледате една картина и казвате, че не ви харесва. Това не е достатъчно. Трябва точно да определите, какво именно, не ви харесва: боите ли, или някоя част от тялото. Четете някое произведение и казвате, че не ви харесва. Какво именно не ви харесва? Като казвате, че картината не ви харесва, излиза, че нищо не ви харесва. Не, има нещо хубаво в нея. Като кажете, какво не ви харесва, трябва да посочите, как да се изправи. Изобщо, може да критикува само онзи, който знае, как да изправя погрешките. При това, всяка бележка, направена по отношение на дадено произведение, трябва да почива на истината. Всяка дума, казана на човека, трябва да съдържа истината. Светските хора, като не могат всякога да си служат с истината, изработили особен начин на отношения - дипломация. И да не се обичат двама души, те постъпват помежду си дипломатически: и единият, и другият са учтиви, любезни помежду си, готови на всякакви услуги. Като светски хора, дипломатите казват, че отношенията между близките трябва да бъдат поне външно добри. Вярващите и религиозни хора поддържат точно обратното: отношенията между хората трябва да бъдат вътрешно правилни. Значи, светските хора държат за външните отношения, религиозните - за вътрешните. Ние пък казваме, че човек трябва да си изработи такава външна форма на отношения, която да отговаря на вътрешното разположение на неговото сърце и на вътрешното му разбиране за нещата.

Съвременният живот изисква съвършена форма на отношения, която да се отразява на лицето. Пластично трябва да бъде човешкото лице, за да може всеки момент да отразява вътрешните душевни състояния. Красиво лице наричаме това, което изразява не само живота на миналото, през който са минали вашите деди и прадеди, но и вашият живот. Красиво лице е това,

което е пластично и може да отразява състоянията на човека за всеки момент и за всяко време. Красивото лице е книга, по която всеки момент може да се чете това, което човек преживява и на която всеки момент се пише нещо ново.

Религиозните говорят често за молитвата и препоръчват различни начини за молене. Затова, именно, някои запитват, кой е най-правилният начин за молене. Това показва, че хората още не знаят, как да застанат пред Бога. - Защо не знаят? - Защото не са дошли още до истината. Който се е домогнал до истината, той не търси някаква специална форма. Той знае, че в каквато форма и да поставите истината, тя всякога си остава истина. И в най-красива форма да поставите истината, тя ще видоизмени формата по свое разбиране и пак ще изяви естеството си. Нищо не е в състояние да измени естеството на истината. Тя нагажда формите към себе си, но в никой случай не се поддава на тях.

Следователно, ако истината влезе в някой лош човек, тя го изменя, нагажда го според своите закони. Щом излезе от него, той си остава пак такъв, какъвто е бил първоначално. Същото нещо правят с човека и любовта, и мъдростта. Когато влязат в него, те го преобразяват: любовта му създава особени любовни състояния, каквито по-рано не е имал; мъдростта пък внася в него такава светлина и знание, с каквито по-рано не е разполагал. Щом излязат от него, той става обикновен човек, какъвто е бил по-рано. Ето защо, човек се стреми да бъде необикновен, т.е. да придобие любовта, мъдростта и истината и да ги разбере. С една дума, човек се стреми да даде път на Божественото в себе си. Чрез Божественото човек привлича подобните си, както топлината - изстиналите, светлината - объркалите пътя си, а свободата - заробените и ограничени хора.

И тъй, стремете се към придобиване на любовта, за да изправите погрешките си на миналото и да не правите нови. Щом придобиете любовта, вие ставате необикновен човек. Изгубите ли я, отново ставате обикновен. Неизбежно е човек да минава от състоянието на необикновен в обикновен, за да се види, доколко е разбрал същността на нещата и да разбере, какъв е стремежът на неговия дух. Неизбежно човек трябва да мине през контрастите на живота, за да намери истината. Това значи, да мине през големи противоречия. Той ще мине през любовта, но ще мине и през омразата, когато не ще може да търпи никого. Той ще иска да остане сам в света, от никого несмущаван и обезпокояван. Значи, той иска да бъде сам в света, без никакви близки същества. Обаче, изпадне ли в това положение, тогава само ще разбере ужаса на самотията. За да не изпадне в самотата на живота, човек трябва да търпи, а търпението се придобива при най-големи мъчнотии, несгоди и горчивини.

Мнозина искат да живеят според своите лични разбирания, да бъдат свободни и независими, да бъдат като Бога, но отделни от Него. Това е невъзможно. Обаче, възможно е да бъдеш като Бога, т.е. да живееш в Него и Бог да живее в тебе. Това подразбира една зависимост. Пожелаеш ли да излезеш вън от тази зависимост, да се отделиш от Бога, ти влизаш в стълкновение с Него. Стълкнови ли се човек с Първата Причина на нещата, той се натъква на големи мъчнотии, страдания и нещастия. - Ама искам да бъда като хората и отделно от тях. - И това е невъзможно. Ще бъдеш като хората, но ще бъдеш и между тях. - Ама искам да бъда чист. - Докато си между хората, все ще вземеш нещо от тях, но и те ще вземат нещо от тебе. Не може чистата вода да мине през глинеста почва и да остане чиста - все ще вземе част от глината и ще се размъти. Чистотата е вътрешен процес. Тя има отношение към съзнанието на човека. Следователно, бъдете чисти в съзнанието си, да не допуснете нито една лоша мисъл, нито едно лошо чувство или желание по отношение на вашия ближен, бил той мъж, или жена. Бъдете искрени към вашето верую, да не допуснете никакво съмнение или колебание по отношение на него. Бъдете честни и искрени към своето верую, да устоявате на него при всички условия. Веруюто не е нищо друго, освен красива мома, която Бог е определил за човека. Ако променяте всеки ден веруюто си, вие поддържате многоженството. Еднобрачието е позволено, но не и многобрачието. Ето защо, казвам: Дойдете ли до любовта, мъдростта, истината, до живота, знанието, свободата, ще имате само един възглед, едно мнение.

Аз ви говоря днес, с цел, да бъдете внимателни, да пазите три неща: да не увреждате своя живот, да не увреждате живота на своя ближен и да не хвърляте петно върху Господа. Каквото и да се случи в живота ви, не казвайте, защо Господ е създал този свят, защо ви е поставил на такова място, да грешите. Човек сам е виновен за делата си. Каквото прави, добро или зло, той носи отговорност за това. Живейте така, че да влезете в красивия, т.е. в Божествения живот.

Какво представлява Божественият живот? Той е най-красивият живот, пълен с големи блага, но и с големи страдания. За да се ползва от благата на този живот, човек трябва да има зорко око, каквото се изисква от всеки, който критикува картините на великите художници. Чрез зоркото си око човек може да се ползва от светлината на този живот. Ако не може да се ползва от светлината му, той се натъква на страдания. И тогава казваме: Страшно е положението на човек, който има очи и недовижда, има уши и недочува. Имаш очи, отиваш в една художествена галерия, но недовиждаш картините. Какво се ползваш тогава от картините? Отиваш на едно събрание, да слушаш речта на някой виден оратор, или на концерт, да

слушаш хубава класическа музика, но недочуваш малко. Какво си разбрал от речта или от хубавото свирене? Да разбереш това, което виждаш или чуваш, значи, да стане преврат в тебе. Един търговец отишъл да слуша Камила Русо, ученичка на Паганини. Тя свирила "Сънят на живота" и той останал толкова доволен от музиката, че бил готов да се примири с всички свои длъжници, да им прости дълговете. Музиката произвела преврат в неговия ум и в неговото сърце. - Защо? - Защото я разбрал. Обаче и самият търговец имал музикален усет. Неговата душа била отворена за музиката. Той могъл да я възприеме вътрешно, затова тя го преобразила.

Сега и на вас казвам: Можете ли да пеете и да свирите така, че да произведете преврат, както в себе си, така и в душите на вашите слушатели? Знаете ли, каква сила се крие в песента "Бог е Любов"? Обаче, който пее и който слуша, трябва да има разбиране. Когато пеят хорово, всички гласове трябва да се сливат, като че ли един пее. При това положение и певците, и слушателите ще се забравят. В самозабравата, именно, се крие лечебното действие на музиката. Ако можете да пеете така, вие лесно ще се справяте с мъчнотиите и страданията си. Дойде ли при вас една скръб или едно страдание, вие ще запеете и веднага ще го стопите. Ако сиромашията ви посети и на нея ще запеете и ще я стопите.

Сега вие четете Соломон. Какво се ползвате от него? Според мен, най-малкото, което можете да придобиете от него, е да определите мястото, докъдето сте стигнали.

"Пази ногата си, когато отиваш в дома Божи; и приближи повече да слушаш, нежели да принасяш жертва на безумни, които не знаят, че струват зло". (- 1 ст.). - От този стих се вижда, че Соломон е започнал да разбира практическата страна на живота, макар и да е още в началото. В последните глави на Еклисиаст той прониква по-дълбоко в живота.

Една от мъчнотиите, на която се натъкват всички хора, е тази, че във всеки човек виждат отрицателната му страна. За да се справите с тази мъчнотия, мислете и за себе си, и за ближните си, че сте такива, каквито трябва да бъдете. Затворете очите си за отрицателното и гледайте на положителните черти. - Ама човек не може да не греши. - Съгласен съм с това, но прибавям: Човек не може и да не изправя грешките си. Щом греши, той може да изправя погрешките си. В изправяне на погрешките се заключава придобивката на деня. В изправяне на погрешките, човек влиза в радостта на живота. Ако не изправя погрешките си, той влиза в областта на мъчението и на страданието. Неизправянето на една погрешка води към втора, трета, четвърта и т.н. Изправянето на погрешките, обаче, води към радостта и веселието, към светлината на живота. Силата на човека се

заключава в изправяне на погрешките. Такъв човек радва духа и душата си. Както бързо греши, така бързо човек може да изправи погрешките си. Срещате човек, когото не обичате, не можете да го търпите. Още в първия момент искате да направите нещо, с което да го сразите. Вие сте сгрешили вече в мисълта си. Спрете се сега и изправете погрешката още в мисълта си, докато не се е проявила на физическия свят. Кажете си: Аз не мога да търпя този човек, но Бог го търпи и обича. Щом Бог го търпи и аз ще го търпя. Когато Той престане да го търпи, тогава и аз ще престана да го търпя. При това, нека си представя, че в този момент някой човек не може да ме търпи. Трябва ли да ме сразява? Както той ме търпи, така и аз мога да търпя онзи, когото не обичам.

Следователно, ако направиш една погрешка, изправи я веднага. Не губи време с плач и вайкане: защо си я направил, какво ще мисли Бог за тебе, какво ще кажат хората и т.н. Хората са ученици, те не са свършили още учението си. Щом е така, не взимай пример от тях. Те са несъвършени още, не могат да се произнасят за твоите постъпки. Обаче, ако държиш за мнението на Бога, на съвършените същества, това е друг въпрос. Като се ръководиш от тяхното мнение, ти влизаш между тях, като в баня, да се къпеш. Като направиш една погрешка, веднага ще отидеш на банята да се окъпеш. - Ама днес се къпах три пъти. - Прекалил си, пази се да не стане нужда и от четвърта баня. Пазете се да не отегчавате разумните същества. Позволено е на ден да се прави само една баня. Една погрешка на ден - една баня. Колко бани са нужни на болния? - Една на ден му е достатъчна. - С теляк, или без теляк! - Зависи, от колко време не си се къпал. Ако отдавна не си ходил на баня, телякът е на място. Но ако всеки ден правиш бани и викаш теляк, кожата ще ти се охлузи. Не е лесно да минава човек под ръката на теляка. Какво нещо е телякът? - Морализатор. В религиозните общества има много теляци. Едва се освободиш от един, срещне те втори и казва: Чакай, аз съм по-добър майстор от него - и започва да те трие. После идва втори, трети, а ти се намираш в ужас, не знаеш, как да се освободиш. Попаднеш ли веднъж под ръката му, освобождаване няма. Докато не охлузи кожата ти, няма да те пусне. Спасението е в това, втори път да не го викаш. Щом си опитал един, втори път потърси друг, чиято сила не познаваш. На ония, които си опитал, тури знак, да не попадаш втори път под ръката им.

Като ученици, вие трябва да пазите следното практическо правило: най-много по един теляк на ден. Колкото повече се охлузва кожата и научавате уроците си, намалявайте броя на теляците до 52, по един на седмицата. След това спрете на числото 12 - по един на месеца. Колкото по-нагоре се качвате, намалявайте числото им, докато стигнете до един теляк годишно. Най-после се освободете и от него. Човек може да живее и без теляци. В

каквото общество и да влезете - религиозно, духовно, научно - пазете се от теляци, но внимавайте и вие да не изпълнявате тяхната роля.

И тъй, за да избягвате мъчнотиите, или да се справяте разумно с тях, дръжте в ума си мисълта, че Бог обича всички хора. Като мислите така, вложете любовта в сърцето си и работете с нея. Обичайте хората и не им отнемайте това, което не можете да им дадете. Срещнете ли някой радостен човек, не го ограничавайте, не му отнемайте радостта. Виждате, че някой яде сух хляб. Не му казвайте, че е нещастен; не го изкушавайте с вашата пищна храна. Стомахът му не може да издържа. Сухият хляб е за предпочитане пред пищната храна, която разваля стомаха. Един стар възглед, който внася радост в душата ти, е за предпочитане пред един нов, за който не си готов и който може да развали живота ти. Не разваляй благото, което Бог ти е дал. Не разваляй благото на малкото дете. Не разваляй благото на младия момък и на младата мома. Не разваляй благото на възрастния човек. Не разваляй благото на стария човек. В това се заключава философията на живота.

> Проявеният Дух в Любовта, проявеният Дух в Мъдростта, проявеният Дух в Истината носи всичките блага на живота, на Единния, Вечния Бог, извор на всички блага, в Когото всичко се обединява.

20. Утринно Слово от Учителя, държано
на 10 март 1935 г. София. – Изгрев.

Книги:
* Какво ще говори Учителят
Ценната дума (Утринни Слова. Четвърта година (1934–1935). София, 2004)
30 беседи от 7 октомври 1934 г. до 15 септември 1935 г.
* Най-голямото изкуство
Ценната дума (София, 1998)
26 беседи от 3 февруари 1935 г. до 15 септември 1935 г.
Начало: 05:00
Край: 07:20
В началото:
* Пасаж: Еклисиаст 5
* Песен „Духът Божи“
В края:
*

1935_03_10 И отиде, та се представи
неделна беседа

И ОТИДЕ, ТА СЕ ПРЕДСТАВИ

Отче наш.
„В Начало бе Словото“.
Ще прочета 15 глава от Лука.
Ще се развеселя.
Ще взема 15 стих от прочетената глава: „И отиде, та се представи“.

Има два процеса в света: единият процес е на обясненията. Той е встъпителен процес. Когато ви се обясняват някои неща, ни най-малко не се предполага, че се разбират нещата, защото обяснението подразбира приложение. Приложението е това, което наричат опит, а опитът изисква един добър резултат. Можеш да направиш какъвто и да е опит, но ако нямаш резултат, опитът не е сполучлив. Добрият опит е добрият резултат.

„И отиде, та се пристави“. Та и хората понякога се представят, представят, кой от добра воля, кой от немай-къде. Който прави това без убеждение, той е в странство, далеч от баща си, заставен от условията да се цани някъде. Това още не значи, че си разбрал живота. Този млад син, който се представил, това означава още встъплението в неговия живот. Че пострадал, това още нищо не значи. Може да е пострадал един или два пъти, това още нищо не значи. Като пасъл свинете, които изяждали рожковите, ставало му жалко, че за него нямало, не оставало рожкови. Той казал: Да отида при баща си, поне с ядене ще бъда осигурен. Мнозина мислят, че младият син разбрал живота. Не, той още не е разбрал живота. Той съзнал само, че направил погрешка, съгрешил пред небето и пред баща си. Това е встъпление, обяснение, но доколко като слуга, ще изпълнява волята на баща си, това още е въпрос. Защо? Защото когато една жена се ожени за един мъж и след време го напусне, а после се жени за друг, въпрос е още, доколко ще живее добре с втория си мъж. Аз никога не бих се оженил за жена, която е напуснала първия си мъж, макар и да е светица, защото и себе си ще изкуша и нея ще изкуша. Има неща неподходящи в характера на хората. Двама души може да са добри, но не могат да живеят заедно. Сега всички мислят, че ако двама души по отделно са добри, че ще живеят добре помежду си. Не смесвайте нещата. Не мислете, че двама добри хора непременно могат да живеят помежду си добре. Най-първо вие не разбирате живота. Ако кажа, че не разбирате, ще ви огранича. Под думата живеене, тази идея не е ясна в ума ви. Ако турите две дървета близо едно до друго, ще могат ли да се развиват? Те няма да

имат сокове, с които да се хранят. Тези дървета трябва да се поставят на известно разстояние едно от друго, за да могат да възприемат свободно соковете от земята и да могат да приемат свободно слънчевите лъчи. Ако са близо едно до друго, между тях ще има известно стълкновение. Често в умовете на съвременните хора има нещо криво, не че те само са криви, но има една крива философия за живота, предадена от векове насам. Хората мислят, че ако са наблизо, ще разберат нещата по-добре. Не, не се приближавайте наблизо, стойте на известно разстояние един от друг. Много надалеч да сте е лошо, но и много наблизо да сте, пак е лошо. Ако един предмет е много надалеч, не можеш да го видиш ясно, но и ако е много наблизо, пак не можеш да го видиш ясно. Това е известен род разсъждения, които трябва да имате предвид, за да дойдете до новите положения. Вземете сега например, как седят въпросите с науката. Един математик ми казваше един ден: Аз искам да ми говориш на математически език, строго научно искам да ми обясниш нещата, а не на един прост, обикновен език. Иначе всичко е за мене празна работа. Казвам му: Прав си, това е по отношение на математиката на земята. Що се отнася до физическия свят е така, но що се отнася до органическия свет, до органическата математика, не зная какво можете да направите. Например, ако ви дам няколко клетки, едната от птица, другата от риба, третата от агне, четвъртата от човек, как ще можете да изчислите с вашата математика какъв ще бъде развоят на всека една от тия клетки? Можете ли математически да предскажете тия неща? Ето, големите съвременни астрономи могат да предскажат какво ще бъде, например, слънчевото затъмнение, но не могат да знаят какво ще бъде в продължение на 20 години. Те не могат да кажат нищо за живота на слънцето през няколко бъдещи години. Едно е важно, че всека мисъл трябва да бъде ясна и в количествено отношение. Защо? Защото всяко количествено отношение е в зависимост от едно силово напрежение, а всяко силово напрежение е в зависимост от една разумност, която направлява тези напрежения отвътре. Следователно, трябва да се вземе в съображение и мисълта вътре. Значи, имате формата, имате съдържанието, имате и смисъла на всяко нещо. Значи, трябва да имате три изчисления, които представят сложна работа. Сега, както и да разсъждавате, често вие казвате – това не се отнася до нас. Вий, които ме слушате тук, не сте светии, нито един от вас не е светия, но сте кандидати за светии. Не че искам да ви обиждам, но казвам, че не сте светии. Защо трябва (да) кажа, че сте светии, да говоря нещо, което не е? Ако пък кажа, че сте (светии), ще направя друга погрешка. Че сте кандидати за светии, виждам по това, че като наблюдавам червея, който пълзи по земята, имам предвид, че той е кандидат за пеперуда. Че е червей днес, червей е, но че утре ще бъде пеперуда, това не мога да го откажа. Утре ще бъде кандидат за пеперуда. Няма да се мине много дълго време, и той ще стане пеперуда. Че днес не сте светии, това не е някакво

голямо зло. И че един ден ще станете светии, няма да бъдете в по-добро положение, отколкото сте сега. Аз разглеждам нещата от становището на земята. Мнозина говорят за небесния живот. – Какво ще говорят за небесния живот? Ето, тази работа и за мене е малко неясна, защото сега съм на земята. Когато един кон е мършав, не го товарят с много товар. Лошо е, че е мършав. Той едва носи товара си. Нека се поугои, като се подобри положението му, всичко става за него по-добро. Положението му се подобрява и той започва да скача, да се радва. Питам: Каква разлика има между първото и второто положение на коня? Има разлика. В първото състояние ти усещаш вътрешно своята немощ и си казваш: Така е, щом съм един мършав кон, никой не ми обръща внимание, нямам никакво уважение и почитание. При второто състояние, ти усещаш една вътрешна сила, виждаш че можеш да риташ, да се браниш и казваш: Така е, щом съм угоен. Но като не знаеш как да се управляваш, ще те натоварят хубаво. Кое положение е за предпочитане? Разбира се, че второто. Нека да съм угоен, пък и макар, че хората ще ме натоварят. А пък като съм мършав кон, не мога да се освободя от това униние. Щом съм слаб и като снемат товара ми, пак едва ще се матохара. А като съм угоен, като снемат товара ми, хайде в гората. Сега ще направя един малък превод на тия две състояния. Според мене, човек, който не мисли, той е мършав кон, а който мисли, той е угоен кон. Мършавият кон малко знае, защото по-малко го товарят, но и угоеният кон, когото много товарят, и той не знае много. Но има една разлика. Според мен свободата е по-близо до умния човек, отколкото за онзи със слабия характер. Следователно, светията има преимущество пред обикновения човек. Светията, обаче, не е свободен. Щом стане светия, пращат го на земята да помага на хората. Като станете светии, вий ще бъдете превозни средства на другите хора на земята. Ще дойдете от небето, за да пренасяте. Вие мислите, че като станете светии, на ръце ще ви носят. Не, щом станете светии, ще ви впрегнат на работа. Ако ме чуят светиите как говоря за тях, и ако мислят като вас, те биха ме дали под съд. Не искам да кажа, че светиите са коне, не искам да употребя думата кон, макар че тази дума има хубаво значение. Вземете например думата куче. Тя не е българска дума. Частицата „ку“ означава „искам“, а частицата „че“ – „да бъде“. Значи, да бъде това, което искам. Това значи думата куче. И наистина, каквото иска кучето, всякога се сбъдва. Кучето като започне да обикаля около господаря си, ту от едната, ту от другата страна, помаха с опашката си, помилква се, докато най-после овчарят го погледне и каже: Нямам много хляб, но понеже си добро, умно куче, ще ти дам. Отваря торбата си и му дава хляб. Казва: Умно нещо е кучето. Това, което нас ни заблуждава, това е формата на кучето. Кучето има една непрогресивна форма. Аз не бих желал да имам такава форма. В дадения случай, обаче, формата на кучето е на местото си. Тя е една статическа форма, през която човек ще мине и ще остане. Няма да мине статическото

положение на тази форма. Понякога като искам да ви обясня едни неща, всякога се натъквам на други. И наистина ако искаш да изправиш хората от една погрешка, те ще се натъкнат на друга. В остров Цейлон се явила една мишка, която правила големи пакости на хората. За да се избавят от тази мишка, те пренесли фараоновата мишка от Египет в остров Цейлон. Действително, тя ги избавила от тази мишка, но после налетели на друга чума. Тъй щото, това, което в даден случай се освобождаваш, отпосле то става едно нещастие. Ще ви приведа един такъв пример: Вземете, например, една война, която се счита за избавление от едно нещастие на неприятеля. Две страни воюват помежду си, но след като свърши войната, дълго време се изисква, докато тия хора се освободят морално от убийствата, които са научили във време на войната. Колко време трябва да се мине, докато те създадат един нов морал в себе си. Хората, които са се научили да убиват, не мислят много, току вадят пищов. Ще кажат някои, че това са наследствени черти. Не, това, че хората се убиват показва известни придобивки, известни навици, които те са придобили във време на войната. Тези качества се предават вече като наследствени черти и в мъжете и в жените. Ето, жените, които минават за миролюбиви, които не са ходили на война, току някоя жена дигне дилафа, удари мъжа по главата, и той хване главата си и излиза навън. Тя казва: Да знаеш, че и аз мога да воювам. Аз превеждам този пример, за да изразя едно социално отношение. Казвате: Толкова ли са лоши жените, че могат да бият мъжете си? – Това са редки случаи. Аз не вярвам, че между вас има някой, на когото жената да е пукнала главата с дилафа. С това не мислете, че визирам някого. Не, аз само изнасям един факт от социалния живот.

Разправяше ми един приятел една своя опитност. Един ден една котка влязла в къщата му и изяла сиренето му. Като видял това, той я затворил в къщи, искал да ѝ покаже как смее без негово позволение да пипа сиренето. В първо време тя се опитвала да излезе оттук оттам, но като видяла, че не може да избяга, тогава се опълчила срещу него, но така страшно, като че ли искала да му каже: Господине, аз ще ти покажа какво нещо е борба с една котка. Като видех това нещо, казах си: Няма да се излезе на глава с този дявол, но нека поне да отворя вратата. Отворих ѝ вратата и тя избяга навън. Видях, че ако още един момент продължи това положение, тя ще се хвърли отгоре ми с ноктите си и ще ме издраска. Спрях си и си казах на себе си: Тази работа ще се уреди. Като се опълчи котката срещу мене, тя искаше да ми каже: Слушай, аз и нокти имам, и живот имам, ходила съм на война, лесно ще се справя.

Казвам: Има неща в живота ни, които ние вършим по стечение на обстоятелствата, по стечение на условията и т. н. Питам: Кои бяха подбудителните причини, които заставиха този младия син да напусне

дома на баща си. Нему се виждаше, че положението, което заема при баща си, не е толкова благоприятно за неговото развитие, за неговия прогрес. Но какво спечели, какво научи, като отиде всред света? Та у вас много пъти може да се роди желание да отидете в света. Не е лошо да отидете в света. Отлично е да отидете в света. Христос в тази притча е взел само отрицателната страна, която човек е видял в света. Светът не е толкова лош, както се е представил на младия син. Вие си представяте света едностранчив. Вярно е, че в света има големи съблазни, но светът има и своята добра страна. Този млад син можа да влезе в света, без да пада и става, без да се подава на своите другари. Нима всички хора в света само ядат и пият? Право е, че хората в света ядат и пият, но има такива, които и работят. Казвате: Това са светски хора. Това е отчасти вярно. Синът доби в света една отрицателна опитност. Той направи сравнението с любовта, която баща му даде и опитността, която придоби в света. Той намери голяма разлика между новия си господар, при когото се ценил, не се казва за каква заплата, но се казва в Писанието, че нямал даже рожкови да яде, понеже свините ги изяждали. Мене пък ми се вижда малко чудно, възможно ли е, след като се е оценил на работа, да пасе свините, че за него да нямало да яде и от рожковите, с които свините се хранели. Описанието е малко пресилено. Може ли да бъдеш свинар и да не ядеш от рожковите, с които свинете се хранят. Трябва да се предполага, че свинете всичко изяждали, че за него нищо не оставали. Значи, свинете били по-сръчни от него. Но все-таки се пише, че храната, с която свинете се хранели, била неподходяща за него. Например, ако човек дълго време, около 5–10 години наред яде само боб, ще го хване подагра, тази царска болест. Но понеже тази храна била съвсем неподходяща за младия син, той съвсем измършавял, съвсем изпосталял и си казал: Ако още няколко години прекарам между свинете, всичко ще изгубя, ще изгубя живота си, без да спечеля нещо.

Сега да оставим този въпрос, да дойдем до нашия живот. Тези далечни неща, обаче, имат връзка с нашия живот. Какво е било в миналото, и какво ще бъде в бъдещето? Миналото трябва да бъде склад на опитностите, от които трябва да се ползуваме. Бъдещето трябва да представя новите условия, от които трябва да се ползуваме, а от настоящето трябва да се ползуваме сега. Та всека идея, която е дошла в тебе, първо трябва да знаеш, доброволно ли е дошла тази идея, или някак насилствено. Това всеки човек трябва да различава. Следователно, два вида идеи има в човека: едните са естествените идеи, те са като положението на (синовете), които са останали при баща си, а другите идеи са като синовете, които са напуснали бащиния си дом и отиват при тебе да се представят. Тези последните идеи ти се налагат, ти ги цаниш и ги пращаш някъде да пасат свините. Следователно, бъдете уверени в едно нещо: че тази идея, която ти пращаш

да пасе свините, няма да се мине дълго време, тази идея ще напусне свините, и ще отиде при баща си. Самата идея ще те напусне – това трябва да го знаеш. Много идеи има, които като дойдат до вас, ще ви напуснат. Това показва другата страна, че вие не влизате в положението на тези идеи, да ги поставите на своето място. Аз пък намирам и още една страна, че този господар не е могъл да ги оцени. Той им казва: Ти като напусна баща си, и нас ще напуснеш. Оттук Христос даде един извод. Той изтъква две противоположни положения: от едната страна той изтъква свободата, която имал бащата да даде воля на сина си, да прави каквото иска. А от друга страна, той представя новия господар, при когото младият му син се ценил, но бил толкова скържав господар, че праща младия син да пасе свините. Но от тези две противоположни състояния в младия син се явява една нова идея. В него се явява чувство на смирение, и той казва: До сега като син не изпълних длъжността си, но сега ще отида при баща си, като слуга поне да изпълня своята служба. Сега вече като слуга ще започна да работя. Докато беше при своя скържав господар, той си казваше: Докато съм при тези условия, от мене нищо няма да излезе: свинете ще си останат свине, рожковите ще си останат рожкови, но от мене нищо няма да излезе. Я да отида при баща си, да му работя като последен слуга. И като се върна при баща си той влезе в естествените условия, в Божествените условия, при които е поставен като човек. Съвременното човечество не разбира, че при баща си има един естествен живот. Защо? Защото преди всичко, той няма ясна представа за баща си. Това, което хората мислят, че е техен баща, това е само една трета от истината. Щом синът на един баща умира, той не му е баща. Щом дъщерята на една майка умира, тя не е никаква майка. За да бъдеш баща на един син, ти трябва да имаш власт над болестта на своя син. Когато синът се разболее, неговият истински баща трябва да каже: Стани синко, и синът трябва веднага да стане. Бащата трябва да каже на болестта да напусне сина му, и тя веднага трябва да си излезе вън. Когато дъщерята се разболее, нейната истинска майка трябва да каже: Стани дъще! – И дъщерята веднага да стане. И като каже на болестта да излезе, болестта веднага да напусне дъщеря ѝ и да излезе вън. Какъв баща и каква майка си ти, ако не можете да направите това нещо? То показва, че вие имате друг баща, при когото трябва да се върнете. Щом синът умира, това показва,че вий сте при онзи господар, ценени, при когото Бог ви е изпратил. При такъв баща синът всякога ще умира и ще напуща земята.

Сега у вас влиза едно противоречие, нали така? Понякога вие искате да умрете, защо? Това е състоянието на господаря, който има свините си у вас. Тази идея не е ваша. Вий нямата желание да умрете, но искате да се освободите по някакъв начин от несгодите на живота. Например, аз съм срещал мнозина, които са недоволни от живота, но не знаят как да се

освободят. Ти можеш да се освободиш от несгодите на живота моментално, в една секунда, в една минута, в няколко часа, в един месец, или най-много в една година. В една година най-много човек може да се освободи от трудните условия на своя живот. Не ти върви в училището, не ти върви в живота, не ти върви в музиката, не ти върви в изкуството, не ти върви и в семейството. – Как ще се освободиш от тези несгоди? – Ще отидеш при баща си и ще му кажеш: Татко, съгреших пред небето и пред тебе. Прости ме и ме вземи като последен слуга! Щом кажеш така, и всичко ще ти тръгне напред. Баща ти веднага ще заповяда да ти донесат новата премяна, да ти даде нова дреха, пръстен на ръката, ще заповяда да заколят за тебе най-угоеното теле, ще те прегърне и ще те целуне. Това означават новите условия. Това е, което се влага в живота. Това е, което Христос е изказал с думите: Ако се не родите из ново, не можете да влезете в Царството Божие. Изново, разбира, ако не се родите от вода и дух. С други думи казано: Ако не си готов да напуснеш свините, ако не си готов да се разкаеш за всички свои глупости, че си изял всичко на баща си и си живял разпуснато, ти не можеш да влезеш в новите условия, ти не можеш да се родиш от вода и от дух. Ще кажете: Защо е необходимо това? Ако не се родите изново, ако не се разкаете, вие ще умрете заедно със свините, нищо повече. Можете да ми възразите, че толкова хора са почитани, че паметници им са направени. – Аз съжалявам всички хора, които имат паметници. Аз никога не бих желал да имам паметник. Сега не ви казвам на вас, вий да нямате паметници. Аз говоря за себе си. Аз бих желал да има(м) онзи паметник на живота; аз бих желал да имам онзи паметник на Любовта в моята душа, аз бих желал да имам онзи паметник на знанието, на Божията Мъдрост в своя ум; аз бих желал да имам онзи паметник на Истината, на свободата на своята душа, това е животът. Аз бих желал и като умирам пак да живея; като умра в една форма, да се явя в друга. Тъй щото като умирам на едно место, да оживея на друго. И като ме търсят хората на едно место, да ме намерят на друго. Така гледам аз на смъртта на хората. За мене смъртта е една съдрана дреха. Като умира човек, това показва, че дрехата се е съдрала и му дават нова дреха. Значи, дрехите умират, но не и човек. Човек никога не умира. Съдраните дрехи на човека го турят на страна, а сам човек никога не умира. Дрехите ту се раждат, ту умират. Тази идея може да не ви е ясна, но нищо от това. Ако искат да разберете всичко в музиката, то ще отиде, та няма да се види. Има някои работи, които не трябва да ги разбирате. Някой път професори по музика съзнателно ще ви лишат от самата музика. Когато искам да пея, понякога аз се освобождавам от всички правила на музиката. Понякога пея по всички правила на музиката, но когато искам да пея за себе си, тогава се освобождавам от всички правила на музиката, турям ги настрана. Когато пея за другите хора, тогава спазвам всички правила, всички тактове, една четвъртини, осмини, шестнадесетини и т. н. Спазвам всички повишения и

понижения, спазвам всички смени на гамата и т. н. И в музиката има смени на настроенията, сменя се едно тъжно настроение с радостно или обратно. Като туриш един бемол, тъжното настроение се развлача. Много е мъчно в музиката да се предаде едно настроение, главно страданието. Когато искаш да предадеш страданието чрез музиката, ще го развлечеш, докато го смениш. Страданието музикално може да се разточи, да се предаде легато. Затова именно, музиката представя едно действително лечебно средство. Тя може да разточи страданието. Като го разточи, тя освобождава човека. В това отношение се правят ред опити. Ако някога няма лекар на разположение, можете да викнете някой беден музикант да ви свири, но в музиката му да няма бемоли. Нека свири мажорни гами, като преповтаря често някои тонове. Каквато болест и да имате, ако пеете или свирите около половин час, болестта ви непременно ще мине. Музиката има свойство да изменя трептенията на тялото. Всека болест показва, че в човека има известно музикално понижение. То е под нивото на музиката. Болният не е разположен да пее. Ако болният не пее, той е осъден на смърт. Ако болният е склонен да пее, той има условия да оздравее. Има една статистика в това отношение. И наистина, ако убиете в човека желанието да пее, вие го осъждате на смърт. В него става понижение. Сам по себе си животът не е нищо друго, освен едно музикално изложение на Божествения живот. Сам по себе си животът е един музикален ритъм. Докато спазваме този музикален ритъм, ние живеем. Щом изгубим този ритъм, у нас идват всички болести. В това отношение ние трябва да препоръчваме музиката. Музиката е едно встъпление към онзи Божествен темп на музиката. От тази музика има и една по-висока стадия.

Та като ви дойде някоя болест, пейте, тананикайте за себе си. Изпейте тона до 50 пъти. Ако сте анемичен, мързелив или ленив, изпейте тона ре 99 пъти. Ако не обичате да мислите, изпейте тона ми 80 пъти. Ако сте малко разсеян, разточителен, не обичате материалните работи, изпейте тона „фа“ 75 пъти. Ако не обичате правото, изпейте тона сол 101 пъти. Ако не обичате изкуството и художеството, изпейте тона ла 110 пъти. Ако не сте религиозни, не сте набожни, а искате да станете такива, изпейте тона си 150 пъти. Това е теория, лесно се казва. Но има училище, в което човек се учи как да съчетава тия тонове. Има едно съчетание в тези тонове. Първо ще се пеят в тактове. Трябва да се знае какви ще бъдат интервалите между едните и другите тонове. После трябва да се знаят цели тонове ли ще се пеят или половинки, четвъртинки, осминки и т. н.

Сега това спада към една специфична област, която практически няма никакъв резултат за вас. Аз превеждам това само като факт в музиката. Ако вие прилагате всякога музиката така основно, вие ще имате

възможност да се лекувате може би 75 пъти повече, отколкото сега, ако не сте разположени музикално. За това, гледайте да имате едно оптимистично разположение. Оптимизмът се дължи на музиката. Сегашната музика е едно благословение за света. Аз бих желал за в бъдеще всеки дом да свири. Всеки трябва да свири на някакъв инструмент, бил той китара, мандолина, цигулка, цитра, кавал или най-после гайда, но всеки да свири. Ако няма никакъв инструмент, можете да вземете 10 чинии и на тях да дрънкате. Та сега научният извод: Ние се намираме в света и трябва да имаме ясна представа за него. Хората имат два възгледа за света. Според едни светът е една придобивка, и те се стремят да завладат света. И затова те цитират стиха, че Бог е направил света и дал власт на човека да го завлада. Но те са изпуснали от предвид по какъв начин може да се завлада земята. След като страда, Христос казва: Дързайте, аз победих света! Там не се казва, че Христос е завладял света, но се казва, че е победил света, а знаете каква история беше докато победи света. За да се завлада света, трябва да стане една война още по-страшна от тази, която сега се готви. Не е лесна работа да се завлада света. За да се победи света, трябваше да дойде един човек съвършен, като Христа, и без всякакви оръжия да го победи. Биха го, плюха го, туриха го на кръст и най-после той каза: Победата е моя. Как можаха да повярват, че този човек ще победи света. Кой би могъл преди две хиляди години да повярва, че Христос ще победи света? Кой би могъл да ви увери в това? Обаче, днес вярваме, че светът е почти победен. Светът не е завладян, но е победен. Под думата завладян свет разбираме такъв свет, в който да има ред и порядък, в който да влезе Любовта да управлява като закон. Едно от големите противоречия при създаването на света е това, че се явяват две противоположни течения. Така поне говори окултната наука. Аз ви предупреждавам в това, че е наполовина вярно, така да го знаете, за да имате възможност да си образувате ваше мнение по въпроса. Според едното течение, едни хора поддържат, че светът трябва да се управлява със строгост, със сила, а другите поддържат, че светът трябва да се управлява с мекота. Първата епоха от създаването на света беше епохата на мекото управление. Това бяха хората, които живяха в рая. Те управляваха за малко време и после казаха: Така не може светът да се управлява. Тогава им дадоха един закон, но те не го изпълниха. След съгрешаването на Адам и Ева, като видяха, че с мекота не може да се управлява, божествата от невидимия свет дадоха управлението в ръцете на онези, които казват, че с насилие, със строгост трябва да се управлява. И сега целият свет се управлява от хората на втората категория. И тяхното управление е вече към края си. Те направиха много повече и по-големи погрешки от първите. Те сами видяха, че техните погрешки са десет пъти по-големи от тези на първите. И в едните има погрешки, и в другите има погрешки. И сега, това, което става в общия живот, става и в живота на всеки човек. Има едно противоречие в живота, което вие не можете да си

обясните. Всички хора искат да бъдат щастливи, да бъдат богати, да бъдат учени, да бъдат добри. Но те не разбират законите на живота, не знаят как може човек да бъде щастлив. Щастието е нещо велико. Дойде ли до щастието, човек трябва да бъде много умен. За да бъде щастлив, човек трябва да бъде нещо повече от светия. И светията не може да бъде напълно щастлив. Щастие има само при едно условие. Щастието е резултат на Божествената Любов. Като живее в тази Любов, само той може да бъде щастлив. Вие не трябва да разбирате тази любов, която сега живеете. Понякога ви отпуснат от Божествената Любов, само за няколко секунди или за няколко минути и след това прекъснат тока на тази Любов. И тук именно вий сте се излъгали. Като сте вкусили от тази Божествена Любов, вие сте се подмамили от нея, и заради нея сте влезли в човешкия порядък на нещата. Но това е само външно позлатяване. Съществата от невидимия свет, които са разумни, съзнателно са позлатили живота отвън, да ви подмамят с него, а отвътре са оставили горчивините. И всеки, който вкуси отвън живота, радва се, но като влезе малко по-навътре, веднага се натъква на горчивините и казва: Отвътре не е така. Да, отвътре не е така. Отвътре има горчивини, големи горчивини има. Не че животът е горчив, но има един примес горчив в живота, който произтича от съвсем други причини. Тази горчивина произтича от крайния егоизъм, от неразбиране на човешкото съзнание, от неразбиране на човешкия ум. От какво друго, ще кажете, но тази горчивина произтича от неразбиране на нещата. Вие си представяте, че разбирате нещата, но в същност не е така. Вземете, например, в България всеки българин мисли, че може да стане министър. Не е така. Да се мисли така, това е една глупост. Всеки мисли, че може да стане държавник, да управлява света. И затова всеки казва: Да стана един път министър, аз ще избеся всички, които не се подчиняват на моите заповеди. Това е второто управление, управлението с насилие. Не, светът така не може да се управлява. Светът така не може да се оправи. Които не разбират казват: Дърво, дърво на тези хора, няма какво да им приказваш. Наложи го, както трябва и той ще мълчи. За да бъде държавник, човек трябва да бъде най-ученият в света. Той трябва да разбира дълбоко човешкото естество, човешката душа, човешкия ум, човешкото сърце, той трябва да разбира дълбоко неговите сили, да взима пред вид всички неща. Това, което сегашните хора търсят – свободата, тя не се намира така лесно. Каква свобода ще намерите? Свободата на едни хора е робство за другите хора. Свободата на богатия е робство за сиромаха. Свободата на един народ е робство за друг народ. Щастието на един народ е робство на друг народ. Това са видими противоречия, които съществуват при сегашния ред на нещата. Това е така, но има един изходен път. Ние мислим много криво, но ето къде е заблуждението. Дотогава, докато хората се намират в положението на гъсеници, всички листа на дърветата ще страдат. Не може на гъсениците да се проповядва никаква философия, че те не трябва да

ядат листата на дърветата. Каквото да правят листата, винаги ще страдат от гъсениците. Но щом гъсениците се превърнат в пеперуди, тогава листата на дърветата ще се освободят от страданията си. В тяхната еволюция много въпроси са много правилно разрешени. В природата не е така, но тя ни е оставила тези процеси, за да видим, че има един път на разбиране на този прогрес. Обаче, прогресът на пеперудата е спрял. Като не може да прогресира така, тя снася яйца, завива се в какавида и след време отново се превръща в гъсеница. Тя се превръща ту в гъсеница, ту в пеперуда. Значи, ту зло има в природата, ту добро, но по този начин светът не може да се поправи. Какъв е законът, който трябва да извадите? Когато се намирате в неблагоприятни условия на живота, в положението на гъсеница, вие трябва да знаете, че има положение на пеперуда, можете да се превърнете в положението на пеперуда, да влезете в благоприятните условия на живота. Но ако не знаете как да използувате това положение на пеперуда, вие пак ще се върнете в първото си положение, в положението на гъсеница, и тогава положението ви ще бъде по-лошо, отколкото е било първото. Какъв е законът сега? За да се освободи от сиромашията си, сиромахът трябва да бъде трудолюбив, търпелив, в това седи неговото спасение. За да запази богатството си, богатият трябва да бъде щедър и чист. Кой може да бъде чист? Чист може да бъде само честният и справедливият човек. Аз тълкувам така чистотата. Според мене, чистотата е символ, емблем на справедливостта и на честността. Така седи въпросът в моя ум. А щедрият човек е човекът на Любовта. Ти не можеш да бъдеш щедър, ако Любовта не е проникнала в твоята душа. Ако си богат и искаш да запазиш богатството си, ти трябва да обичаш всички хора около себе си, да бъдеш честен и справедлив. Тогава всички хора около тебе ще се кооперират с тебе и така ще образувате една фамилия. Казвам: Всичките противоречия в света седят в частите. Това, което е законно за цялото, не е законно за частите. И това, което е законно за частите на един организъм, не е законно за целия организъм. Това, което е потребно за нас, не е потребно за Бога. И това, което е закон за Бога, не е закон и за нас. Това е един логически извод, за който се изискват дълги доказателства. Та затова много философски, богословски въпроси не трябва да се бутат. Например, ако някой ви пита какво е Бог, по този въпрос няма какво да се говори. Когато са ме питали какво е Бог, аз казвам: Вярвам в Бога, нищо повече. Но какъв е Той. Троеличен ли или едноличен? За да се избавя от този въпрос, казвам: Аз вярвам във всичките лица на Бога. – Ама той направил човека по образ и подобие свое. Аз вярвам в един Бог и във всичките му лица. Лицето е само отражение, не истинският образ. То е както, когато човек се фотографира, имате различни портрети от него, от най-ранната му до най-късната му възраст, на старини, но това още не е самият човек, това са неговите образи, негови отражения. В същност Бог има само един образ, а всички други образи, това са само негови отражения. Аз нямам нищо

против отраженията, но за да имате ясна представа за нещата, вие трябва да имате поне три състояния, които аз обуславям така: *Любовта е образ на Бога, достъпен за нас.* Този образ е понятен за нашата душа и нашето сърце Образът на Мъдростта, на знанието е понятен за нашия ум, за нашата интелигентност. Образът на Истината, на свободата е достъпен за нашата воля, за нашата разумност в света. Следователно, в света има три Божествени форми, с които ние в дадения случай можем да работим: сърцето, умът и волята. Със сърцето си трябва да работим с онези сили, с онези форми, с които Божествената Любов работи. Чрез ума си трябва да работим с онези форми, с онези сили, с които Божествената Мъдрост работи. И най-после чрез нашата разумност или чрез нашата воля, чрез най-висшето у нас ние трябва да работим форми с онези сили, с които Истината работи, с които свободата работи. Сега, това са само теоретически предпоставки. Сега, например, аз мога да ви говоря за музиката, колкото искате, но аз взимам музиката само като обяснение на нещата. Мога да ви разправям, че има ангелска, небесна или класическа музика. Казвате: Покажи ни коя е ангелската песен. Като почна да ви пея, казвате, че ние сме чували такава песен. Ако ви запея една ангелска песен, вие ще се пренесете от този свет. Всички ще заспите, няма да остане никой в този свет. Но ако само ви разправям, ще кажете, че така пеят всички. Тъй, щото ангелска песен на земята не може да има. А така, донякъде само, може да се каже за някого, че пее ангелски, в най-слаба форма. Например, славеят пее донякъде ангелски. Аз съм чувал славеят как пее, но не съм го виждал, той се крие обикновено, и един ден го изненадах, като исках да видя как пее. Един ден издебнах един славей, както пееше. Гледам го, затворил очи, дигнал (главичката) си нагоре под известен ъгъл, пренесъл се, нищо не вижда и не чува. По едно време се стресна някак, видя ме и веднага се скри. Той се почуди как съм го видял. Като че искаше да ми каже: „Благодарение, че ме издебна, иначе никога нямаше да ме видиш.“ Казвам: „Голям певец си, хубаво пееш, по всички музикални правила.“ Казвам му: „Не се срамувай, хубаво пееш, такива трели аз не мога по никой начин да ги изпълня като тебе.“ После аз чета мисълта му: „Ти макар че си философ, но аз нямам на никого доверие, нямам вяра в хората.“ И се скри. Мене са ми разправяли много философски работи, но на никого не вярвам.

Сега, в това, което ви разправям за славея, аз внасям един човешки елемент. Какво мислеше в дадения случай славеят, това е друг въпрос. Аз никога няма да ви предам това, което той мислеше. Аз ви предавам всичко това, което не е. Това, което не е, то пък обяснява това, което е. Следователно, аз ви предадох точно това, което не е, зная, че не е така. Аз в себе си съм справедлив, зная, че не е така, но ако ви представя така както е, няма да ви обясня това, което е. Ето защо, аз трябва да представя нещата

така, както не са, за да ви представя това което е. Как ще ме разберете сега? По-важно е за вас да разберете това, което е, отколкото това, което не е. Това не е лъжа. Представете си, че вземам един черен молив, нарисувам един черен човек и казвам: Ето един човек. Това вярно ли е? – Не е вярно. Казвам: Колко е красив. – Че каква красота има в него? Нарисувал съм един арапин. И при това всичко е нарисувано приблизително: Очите му, веждите му, клепачите му, не са такива, каквито трябва, и каквито са в действителност. Така ще разберете, че не е точно така, както е самият човек. Аз трябва да ги нарисувам както трябва, като жив, какъвто е в действителност. Ако ви представя и нотите така, аз ще ви обезсърча. Ако ви изпея една ангелска песен, вие повече няма да дойдете в събранието. Защо? Защото тази ангелска песен ще ви задоволи така, че повече няма да помислите за събранието. Следователно, това, което е, аз не искам да го направя сега. Ето защо, ако искате да ви изпея една ангелска песен, аз няма да ви изпея, защото ще ви направя една голяма пакост. Вие дълго време ще бъдете щастливи, но понеже, това не е ваше положение, и понеже не знаете да пеете така, един ден вие ще паднете в едно положение много по-лошо, отколкото е сегашното.

За някои работи може да ви насърчи, но за някои може да ви обезсърчи. Ние говорим, че няма погрешка в света, на която да няма цер. Едно е важно да знаете: Има известни условия в живота, които човек не трябва да ги изгуби. Човек трябва да бъде трудолюбив за своето щастие. Човек трябва да бъде щедър за своето щастие. Човек трябва да бъде чист за своето щастие. Така той трябва да съедини качествата на сиромаха и качествата на богатия в едно, за да бъде щастлив. Богатството и сиромашията са два противоположни полюси на щастието. Човек никога не може да бъде щастлив, ако той не е минал през школата на сиромашията и през школата на богатството. Само при това положение човек може да бъде щастлив. Следователно, сиромашията и богатството са две училища, за да влезете в областта на живота, който носи щастието. Някой от вас ще каже, че е разбрал това нещо. – Аз още не съм го разбрал, че той ще го разбере. Пак ви казвам една истина, че не разбирам това нещо аз, но има неща в живота, които не могат да се предадат. Това значи, че не разбирам нещата. Разбирам ги, но те не могат да се предадат. Например, аз никога не мога с думи да ви предам Любовта. Мога да ви заразя с нея, т. е. думата заразяване не е хубава. Любовта може да се инжектира, Любовта може да се предаде чрез контакт и то не всякога. Всякога няма условия за Любовта. Любовта в живота се предава само при специфични условия. Любовта в живота се предава само при най-благоприятни условия, които съществуват. Ако тези условия не съществуват, Любовта не може да се предаде. Любовта може да се предаде в каква да е форма, но ако вие искате онази Любов, която повдига човека, тя си има специфични условия, при

които може да се прояви. Всеки трябва да изучава живота, та като дойде този специфичен момент, това специфично условие, да може да се възползува. Ако ви се случи този момент да ви посети един, два или няколко пъти в живота ви, това е достатъчно. Ако използувате тези моменти, вие ще имате влиянието на Любовта. Достатъчно е веднъж да се запали този Божествен огън във вас и да не изгасва. Ако вий сте разумни, този огън няма да изгасва. В какво седи разумността? Сега, когато някой пее, вий му се смеете. Но и този, който се смее, и той не може да пее. Един пее, а другият се смее, че не пее хубаво. Казвам: Започни ти да пееш. Той започва да пее, но и той не пее хубаво. Нищо не излиза. Казвам: И аз зная да пея, колкото двамата, но това не е пеене, според мен. Истинско пеене е онова, което може да отвори сърцето на най-големия скъперник банкер. И тогава ако аз отида и пея на банкера, няма да се явя с тази си брада. Защо? Защото банкерът може да се заинтересува само от две форми: едната форма трябва да представя млада, красива мома, подвижна, пъргава, с уста начервеничка, очи, които светят, ръце мекички, глас ангелски. Другата форма трябва да представя стар мъдър човек с ангелски глас. Като види младата и старата форма, банкерът трябва да остане доволен и от двете форми, и да знае, че може да вземе нещо и от младата, и от старата форма. Да се чуди как този стар човек е запазил гласа си, как нищо не е изгубил от хубавото, което е имал в себе си. За да го привлече, старият ще му изпее една песен, но така хубаво, че той ще поиска още една. Така щото, старият ще пее за младата мома, а младата мома ще пее за стария, за своя баща. И тогава банкерът ще разтвори сърцето си, ще даде колкото му искат и ще каже: Елате и утре пак да ми попеете. Това са фигури на речта.

Та в живота си ний трябва да знаем да пеем като младата мома и като стария, като мъдреца. Не се срамувайте да пеете. Ако си стар, пей на банкера за младата мома, да отвориш сърцето му. Ако си млада мома, или ако си млад момък, не пей за себе си, но пей за майка си и за баща си, които са те родили. Той ще каже: Я ми попей още веднъж за майка си и за баща си. Следователно, мъдрецът трябва да пее за младата мома, а младата мома трябва да пее за баща (си) и за майка си. Това е хубавото пеене в света.

Стига ви толкова сега.

„Благословен Господ Бог наш“.
Тайна молитва.

22. неделна беседа от Учителя,
държана на 10 март 1935 г.

София, Изгрев

(Хубав слънчев ден. Не е студено. Вън е още снежно.)

1935_03_13 Най-добрият плод
лекция пред общия окултен клас

НАЙ-ДОБРИЯТ ПЛОД

"Добрата молитва"
В Евангелието се казва: "Бог е Дух и които Му се кланят, с Дух и истина ще Му се кланят."
Този стих е лесен, но не е разбран, мъчен е за приложение.
После, казано е: "Път, истина и живот."
Пътят е нещо понятно, но за истината е вече друго. Хората казват: "Кажи ми ти истината" - значи така, както я знаеш. Кажи ми ти истината, тази работа ти ли я свърши, или не. Може да е добра или лоша работата. Да кажеш истината - хората разбират да кажеш доброто или лошото. В дадения случай, каквото си направил, да кажеш - това хората считат за истина. И живота на земята хората го разбират така: ако нямаш здраве, ако не си здрав, ако имаш много несгоди, казват: Лош е животът. Често свързваме външните условия на живота със самия живот, и като ги няма, казваме, че животът е лош.

Има една голяма опасност. Мъчно е да учиш една стара баба на осемдесет и пет години да пее. Ти на всичко можеш да я научиш, но да избиеш от главата ѝ осемдесет и петте години, това е мъчно. Тя ще каже: "Аз на осемдесет и пет години да ходя да пея с децата!" И аз досега не съм виждал в певчески хор осемдесет и пет годишна баба. Сега аз привеждам това като един отделен факт.

Много работи може да са ясни на един човек, но да не може да ги приложи. В една реч, каквато и да е, човек трябва да бъде крайно внимателен да не си оцапа езика. Най-мъчното изкуство в света е да не се оцапа езикът. По-мъчна работа от тази не съм срещал на земята. Всичко друго можеш да направиш, но дойде ли до това да не си оцапаш езика, не може. Някой път знаеш нещо за някого, отгоре нещо те бута и ти казва: "Мълчи!" Нещо друго ти казва: "Кажи, нека знаят хората." И после, като го кажеш, ще започнеш да се извиняваш вътре в себе си. После ще питаш някого: "Направих ли грях, като го казах?" Ще ходиш да питаш дали си направил грях. Това е цял един процес. Така е у всички хора. Кога са го учили това нещо, не се знае. Дълга история има.

Във всички окултни школи Учителите, които са идвали, все са имали разни системи, за да отучат учениците от разните навици. Например да се отучиш от навика, като се молиш, да не се почесваш. Не е грях, в реда на нещата е, всички се чешат, но щом стане човек ученик и иска да се

дисциплинира в живота, той трябва да стане господар на всички тези външни влияния. Боли те кракът нещо. Представи си, че всичките ти работи са уредени, но един ден пропаднеш, нещо сбъркаш - или къщата ти вземат, или баща ти умре. Важното е, каквото и да ти се случи, да бъдеш спокоен.

Разправя ми една млада сестра, която отива да пее при учителката си. Пеят една песен. На едно място песента е сериозна, а пък тя на това място пее засмяна. Учителката ѝ казва: "Сериозна работа е, не трябва да се смееш. Песента е такава, а пък ти като че на сватба отиваш, ухилила се." Какво ще кажете сега? Това се случва с мнозина. Идва един при мен и ми казва: "Представете си, пукнали му главата." И се смее. При това религиозен човек е. Хубаво. Тогава, ако се смееш, че му пукнали главата, то след като му превържат главата, пак ли ще се смееш? А след като оздравее главата му, какво ще направиш?

Сега при какви условия човек може да се засмее. Като пукнат главата на някой човек, можеш да се засмееш. Когато главата е направена от тиква и се пукне, можеш да се засмееш, но когато пукнат същинската глава на човека и му излезе мозъкът навън, ни най-малко не бива да се смееш. Ако си учен и добър човек, ще станеш сериозен.

Та в живота има неща, които за вас са неестествени. Ние сме сериозни само при нашите болести, относно това, което ни засяга, а пък щом засегне другите хора, ние не можем да влезем в тяхното положение.

Сега това не го вземайте в частност. Аз вземам този факт, за да се види колко е мъчно някой път човек да се дисциплинира. В какво седи причината един ангел, като дойде от небето между хората, да живее само десетина години? Той може да пропадне, така както един човек може да пропадне, ако не владее ума си. Ако не владее сърцето си, пак може да пропадне, и ако не владее постъпките си, пак може да пропадне.

Има нещо в природата, което не се дели. И голямото не се дели, и малкото не се дели. А има нещо в природата, което се дели. То нито е голямо, нито е малко. То е многото и малкото. (Тук терминът "малко" се употребява в първия случай в смисъл на дребно, а във втория случай в смисъл на "малко количество".) И малкото се дели, и многото се дели. Това малкото, като влезе в многото, дели го. И понеже е много, дели го на големи късове. И малкото, като влезе в малкото, което се дели, дели го на малки късове. По някой път вие можете да влезете в голямо стълкновение със себе си. Вие искате да разделите нещо в себе си, а то е неделимо. Цял живот да се мъчите, няма да можете и една прашинка от него да отделите. А пък има

нещо в живота, което се дели, и ако искате то да остане през целия ви живот неделимо, то всичката ви работа ще остане напразно.

Например много е мъчно през целия си живот да не кажете нито една лоша дума. То е делимо. И най-големите светии го правят. Някой път и светията се изпусне и каже нещо. Защото да кажеш нещо лошо, това нещо е от делимото, но гледайте, като го делите, да не е поне на големи късове, но на малки. Все ще направите една грешка, не можете да не я направите, то е немислимо, но гледайте да направите от малките, а не от големите. Всичката философия е в това. Като направите една грешка, да направите една малка грешка, а не голяма. До приложение на закона като дойде, то е една дълбока философия.

Понеже съществува злото, то по възможност гледайте да направите най-малката грешка и най-малкото зло. Понеже все ще направите зло, гледайте поне да е най-малкото. Не може ли някой път да не направите най-малкото зло? Все ще го направите, понеже злото съществува. Щом дойдете до доброто, тогава гледайте да направите най-голямото добро. Там не туряйте същия закон. Правите ли зло, турете най-малкото зло, понеже невъзможно е да избегнете грешката. Грешката, това е сянката на злото. Щом аз турям сянката на едно лице, то лицето ще изпъкне. Щом турите сянката на един нос, то носът ще изпъкне. Ако няма сенки, носът не може да изпъкне. Без сенки нещата не могат да изпъкнат.

Сега друго, вие си задавате въпроса: Без зло в света не може ли? Аз ви питам тогава, защо задавате този въпрос. Задава се въпрос: "Без смърт не може ли?" Питам, защо задавате този въпрос? Смъртта е резултат на една постъпка. Животът така, както го разбираме, и той е резултат. Да умреш, това е резултат, но дали да умреш, зависи от тебе. А за да живееш, не зависи от тебе, тоест не си ти, който ще си дадеш живот, друг трябва да ти даде живот, той не зависи от тебе. Защото не можеш да допуснеш, че в тебе има вълнение да имаш живот, преди да се е проявил животът. Преди да се е проявил животът, ти не можеш да искаш живот. Можеш, след като имаш живот, да искаш да имаш повече живот. Животът ти е даден, защото излиза от Бог. Ти казваш: "Искам повече живот." Всъщност ти не можеш да искаш и повече живот. Това е неразбиране на живота. Животът е нещо неделимо. Той не може да бъде повече или по-малко. Ние го считаме така, но ние го считаме като онзи живот на многото и малкото. Но то е вече материя, свързано е с известни изгоди и условия. Например казваме: "Той има изобилен живот, по-добър живот." Това са наши понятия. Животът е неделим. Но в този живот сега ти можеш да станеш причина да изгубиш живота си, да изгубиш условията на живота, не самия живот, но условията, при които животът може да се прояви.

Например да имаш желание да те обичат, нали така, това е един вътрешен стремеж. Но защо искаш да те обичат? Това е една потребност, една необходимост в живота. Ти искаш да имаш по-голям прозорец. - Защо? - През него влиза повече светлина. Не че прозорецът създава светлината. Светлината отвън си съществува, а големият прозорец ти дава възможност да влиза повече светлина за тебе. А който не разбира, може да мисли, че прозорецът изпуска повече светлина. Не, прозорецът не изпуска светлина, не създава светлината, но през него тя минава. Лампата свети, дава светлина, но светлината не се образува от нея. Светлината си съществува и се проявява чрез тази лампа.

Сега, знаете ли на какво прилича това мое разсъждение, което аз сам не одобрявам? Идва някой и ми разправя подробно за един факт, който с четири думи може да се изложи и ще се разбере. Иван или Драган вчера се е поминал, заминал за другия свят. Това е факт, а той ще ми разправя най-подробно как е боледувал или се е мъчил и тъй нататък. Мен фактът ми трябва, че Иван е заминал за другия свят. Е, на добър път. А той ще седне да ми разправя как боледувал, че пари нямал, че деца имал и прочее. Цяла история. Като ми разправи историята, аз казвам: "Какво може да му се помогне на Иван? Умрял - умрял!" Той казва, че жена му плакала. Не може да му се помогне? И деца имал. Не може да му се помогне. Пари имал. Не може да му се помогне. И да искам, не мога вече, заминал е вече човекът. "Да отидеш на телеграфа и да му телеграфираш да се върне."

Сега ще ви приведа един анекдот. Някой може да се обиди, но ще ме извините. Които засегне, да ме извинят. И този анекдот обяснява най-тънката политика на света. По-тънка политика от нея няма. И който я знае, тя е истинска. По-висока политика от нея няма.

Оженил се някой за някоя много видна мома от богато семейство. И тя добра, и той добър. Родили им се две деца. Обаче на тази жена ѝ дошло наум за Великден да иска много скъпа рокля. Мъжът ѝ казал: "Миличка, нямам пари. Ще влезем в дългове. Ще ни продадат и къщата." "Не, тази рокля ми трябва. Без нея ще стане най-голямото нещастие." "Разбери, за някой друг Великден да е тази рокля, не за този." "Не, за този Великден искам да се облека." Той не се съгласил и тя припаднала. Като припаднала, умира, пулсът ѝ спира вече. Протичат му сълзи и той казва: "Е, човещина. За една дреха си уморих жената. Ами тези деца кой ще ги гледа?" Започва да плаче и казва на себе си: "Трябваше да мислиш. Тези деца сега кой ще ги гледа?" Отива при нея и казва: "Моля ти се, дрехи ще купя, всичко ще купя, само се съживи. Кой ще гледа децата?" И пипа пулса ѝ. Най-после тя

въздъхва и казва: "Ще се върна." Това е политика. Тя прави голяма жертва, че се връща от другия свят, от Баща си. И той казва: "За една дреха, за един фустан би ли трябвало да уморя жена си? Ще купя, нищо повече." Че много пари струва, че къщата щяла да се продава, няма нищо.

Сега - ние можем да се смеем на тези състояния, на тези приказки, но в нас има често такива състояния. Някои работи като не се случат както искаме, ние припадаме, отиваме в другия свят и казваме: "Не се живее вече!" Та трябва какви ли не обещания, докато човек се свести от противоречията, в които попада.

Та все таки трябва да кажеш: "Миличка, каквато рокля искаш, ще взема, само върни се, че децата кой ще ги гледа." Тя ще каже: "Ще се върна." Аз съм малко доволен, че можах да го кажа така, че не се обидихте. Аз дълго време мислих как да го кажа, така да го кажа, че да няма обидени - нито едната, нито другата страна, че да излезе малко гладко. Защото са много хапливи тези работи.

Това е политика. "Ако не се облека с такава рокля, ще стане нещо" - предупреждава жената, а пък той е материалист, не вижда, че ще стане нещо, и мисли, че може да се отложи. Има някои работи, които не трябва да се отлагат. В дадения случай имаш да играеш две роли: ти ще играеш или ролята на възлюбения, или тази на възлюбената. Как трябва да постъпиш в дадения случай? Умният човек не трябва да чака, но преди тя да е поискала роклята, трябва да я даде, за да няма припадък. Преди тя да каже, той да усети, пет-шест месеца по-рано, и да донесе роклята. И тя да каже: "Колко умен е той! Прочел моите мисли." А пък като не знаят хората да четат мислите, тя ще отиде на другия свят, и той после трябва да хване главичката ѝ и да каже: "Миличка, върни се." Това е най-хубавото помилване, от сърце. И казва той: "Колко беше добра, колко хубаво ми готвеше, гледаше децата. А пък сега, като умре, какво ще се прави."

И на вас казвам: гледайте да не припадне вашата невеста. И после, когато вашата невеста иска рокля, не ѝ отказвайте, че после да не се молите да се върне. Понеже там идва изкушението - тя като се върне. Аз не казвам, че тя се е преструвала. Не, тя е припаднала наистина, но после идва най-тънката дипломация. И тя ще каже: "То имало лесен начин за тази работа" И ще започне по-майсторски да го прави втори път, после - трети път. Ще се усъвършенства в тези припадъци и ще викаш лекари за консулт. И от един припадък ще се образува един навик, и лекарите ще кажат: "Пулсът е неправилен. Нервната система на жена ти е съвсем разстроена." Че лекарства, церове, наставления, които могат да ти дадат.

Изводът, който правя е този: винаги трябва да се пазим от един навик, който може да ни увлече в едно изкушение. Например следния навик - нещо си чул, но не си го проверил. От съседа си го чул и го разпространяваш, и казваш: "Аз чух това и това." И от това разпространение, от тази вестникарска новина няма нищо вярно.

В света има две влияния: влияние на силния, но добър човек и влияние на силния лош човек. Някой път може един добър, но слаб човек да е под влиянието на един силен човек, чиято мисъл е лоша. Този човек е положителен. Аз вземам тук понятието "лош човек" в най-обикновен смисъл. Някой път се случва човек да говори или постъпва, без да обмисля - не мисли за последствията от това, което ще каже, много повърхностно мисли, без избор на думите. Този човек не е лош, но не мисли добре.

Вземете съвременната дипломация - много внимателни са дипломатите. Думите им са крайно избрани, понеже всяка дума може да се изтълкува криво. И онзи дипломат ще говори за посторонни работи. Той никога не говори върху предмета, който има скрит в ума си, а говори за обикновени работи и то много изящно. Дипломатите имат изящен език. Всичките им думи са изящни. Някои може да не одобряват този език, но той е един отличен език. После, дипломатите са облечени добре, държат се много добре и са много учтиви. Всичко може да търпят, спокойни са. Няма да забележите ни най-малка промяна у тях. Ще вземат дрехата ви и ще ви държат да се облечете. И след като си заминете, ще кажат в себе си: "Намазахме колата!" Това никой не го знае, не се изнася това отвън. И са доволни, че са скрили своята мисъл.

Питам, не е ли хубаво човек да скрие някой път своето негодуване? Неразположен е. Да скрие своята сиромашия. Как ще скриете сиромашията си? Може ли? Може да скриете и богатството си. Да скриете богатството си, това хората са го научили. Те се представят облечени с по-скромни дрехи, за да помислят хората, че не са богати, че не разполагат със средства. Вие не знаете, че богатият, който е облечен просто, не е беден, и бедният, който не е облечен така просто, не знаете дали е беден. Кой е беден? Има и бедни, които нямат нищо, а пък има други бедни, които само казват, че са бедни.

Да определим нещата. В живота има неща, които не се крият. Не могат да се крият. Кое не се крие? Не се крие светлината, не се крие топлината, животът не се крие. Живота не може да го скриете, той винаги се проявява. И разумността не се крие. Любовта не се крие - тя се проявява веднага в лицето и в движенията. Любовта си има особени линии. Богатият по какво се познава? Човек, който е богат, който мисли, че има ливади, къщи, има

една много права стойка. Той е прав: има на какво да уповава, има самочувствие. Той върви право. А който е закъсал, мисли, че няма нищо, приведен е. Единият е много разширен, ходи свободно, а пък другият е малко сгърчен. И вие във вашите вярвания сте такива. Аз наблюдавам някой път, когато вярванията на хората са прави, те вървят като богати, а пък щом закъсат в своите вярвания, пак се прегърбват, клюмват.

Изкуството седи в това, да не прекъсваме съобщителните условия, при които животът се проявява. Вие сте здрави. Може да дойде мисъл в главата ви: Ще бъда ли винаги аз здрав? Или може да сте богат и да си кажете: Винаги ли мога да бъда богат? - Винаги можете да бъдете. Умният човек винаги може да бъде богат. - Ти сигурен ли си? - Щом сте умни, винаги можете да бъдете богати. Но щом стане нарушение във вашия ум и изгубите тази светла мисъл, тогава резултатите на богатството могат да се изменят. Тогава и добрият живот ще се измени, всичко ще се измени. Щом човек изгуби онези закони, при които се регулира човешката мисъл, формите на живота вече се изменят.

Сега, пак идваме до двата закона: има неща в света, които не се изменят, и има неща в света, които се изменят. Следователно не се старайте да делите това, което е неделимо. То остава неделимо. И голямото и малкото не се делят. А пък това, което се дели, не се старайте да го правите неделимо. Което се дели, делете го, а пък което не се дели, оставете го неделимо, с него си служете. С това, което не се дели, можете да разделите това, което се дели. Неделимото дели делимото, несъбираемото образува събираемото. Това, което само по себе си не може да се събира, то събира нещата. Живият човек събира нещата, не умрелият. Значи животът събира. Животът може да събере умрелите, а умрелите хора не могат да съберат живите. Могат ли? Следователно смъртта е от делимите неща, а пък животът е от неделимите. Животът може да събере сто-двеста души и да им направи паметници. Умрелите хора никога не могат да направят паметници на живите. По какво се отличава животът? Животът може да направи паметник на смъртта, а смъртта не може да направи паметник на живота, защото животът няма нужда от никакви паметници.

Тогава питам: Паметник ли да имате в живота, или без паметник? Казвам, някой може да каже: "С паметник, разбира се." Аз пък казвам: Аз искам без паметник. Аз казвам на себе си: "Слушай, на тебе никакъв паметник не ти трябва. Ти, ако искаш паметници, колкото искаш можеш да направиш, но на теб, на човека, никакъв паметник не ти трябва."

Каква е разликата между умрелия и живия човек? Има разлика. Животът може да направи паметник на смъртта, а смъртта не може да направи

паметник на живота. Следователно животът спада към неделимите неща, а смъртта към делимите.

Не е лошо да умреш, защото, ако не умреш, няма да имаш паметник. Ако искаш паметник, постарай се да умреш и ще ти направят един паметник. В Съединените Щати правят един паметник цяла планина - един паметник на Вашингтон и на четири души други видни американци, имат грамадни образи, видими отдалече. Цяла планина я правят на голям паметник. Много работници работят там с машини. Американска работа. И казват, че този паметник струва толкова, колкото са стрували египетските пирамиди. Доста пари са дадени.

Ще кажете: "Защо харчат тези пари?" Нека се харчат, да се създава работа на хората. Но това не е работа. Истинската работа си съществува. Не че нямате работа, но някой път си казвате: "Да си създадем работа." Природата ви е създала доста работа, накарала ви е например да ядете - уста ви е дала и зъби. Ядете и казвате: "Колко приятна работа." Може да кажете: "Не искам да работя." Но природата ви казва: "Само малко да посдъвчете, много малко. Само малко ядене." После ще дишате и ще издишате въздуха. (Учителят диша дълбоко.) И после нейна работа е пак тази, да мислите. Много лесна и приятна работа. Какво ви струва да си помислите? Мисълта е работене. Ще каже някой: "Помисли си сега за някой красив човек." Вече една опасност има. Вие казвате: "Ще си помисля, но тази красива мома съществува ли?" Разбира се, че съществува. Щом мислите за нея, тя съществува, има я, щом не мислите, няма я. Е, може да си помислите и за една грозотия. Съществува ли? Съществува. Коя е грозната сега? За мене всяка мома, която умира, е грозна. Грозната мома, това е смъртта. Умрялата мома е грозната. А коя е красивата мома? Която живее.

Сега правя извод, който е много верен психологически. Всеки, който иска да бъде красив, непременно трябва да възприеме живота. Животът сам по себе си е красив, той дава най-хубавите форми. Ако не се турят някакви препятствия на живота, той създава най-красивите форми. Един ангел е красив, светлина блика от него. От човека не блика това, понеже той няма такъв извор на живот.

Някой път искате да бъдете красиви, искате да се подмладите. Старостта за мене е признак на смъртта, а пък младостта е признак на живота. Вие искате живот - мислете за младостта. Но ще станете ли млад? Това е друг въпрос. Мислете за младостта. Защото ако не мислите за младостта, старостта сама по себе си ще дойде. За старостта няма какво да мислите. За младостта ще мислите. Инак ще дойде старостта и ще ви каже: "Добър

ден." И ще се свърши въпросът.

Същият закон е и за доброто. Вие искате да бъдете добри. Не разправяйте на другите хора: "Аз искам да бъда добър." Но в себе си, като станете сутрин, не на глас, но вътре, тихо в себе си кажете: "Добър ще стана. Искам да бъда добър." Не в обикновената форма добър, защото вие сте добър вече. С проявяването на доброто, във вас ще започнат да се проявяват всички външни условия на живота. Не можете да го подобрите изведнъж. Не мислете, че животът може да се подобри изведнъж, физическият живот се подобрява постепенно. Според степента на това, което става вътре във вас, и толкова, доколкото искате да бъдете добър, ставате по-разположен и условията вече се изменят. Като бъде човек добър, той ще се избави от много нещастия. Малко ще боледува, няма да пада, няма да си чупи главата, няма да губи жена си, децата му няма да умират и приятелите му ще бъдат верни. Доброто носи всичко със себе си. А пък щом се разколебае човек в доброто, след него идват вече всичките неприятности. Изобщо законът за единичния живот е верен. В колективния живот има едно изключение, но то се дължи на индивидите.

Спорят двама души кое е добро и кое не е добро и дълго време въпросът седи неразрешен, какво нещо е доброто. Вземете доброто така, както вие го разбирате. Аз разбирам доброто като един целокупен резултат. Доброто не седи в една постъпка. Доброто е един завършен резултат на един отличен живот. Най-добрият плод на живота, това е доброто. Аз за мене си така го мисля. Щом имате доброто, имате най-добрия плод, имате вече едно богатство, на което можете да разчитате.

Практически, щом станете сутринта, кажете в себе си: "Искам да бъда добър." Тази доброта не е за хората, но за самите вас, понеже ще бъдете повече разположен, ще имате повече мир. Ако имате някакъв талант, ще го развиете: ще пеете, ще свирите, ще работите. Ще забогатееете, като имате доброто вътре в себе си. Понеже това добро е резултат на добрия живот, подобряват се външните условия, а пък щом се подобрят външните условия, тогава няма да ходите да се молите на този и онзи да ви направят някаква услуга. Някой път е хубаво това. Вие изпадате някой път в една крайност. Не искам да падате в нея. Казвате: "Аз не искам да прося. Не искам никой да ми услужва." Че колко пъти една овца ти е услужвала? Колко пъти една ябълка ти е услужвала? Ако не искате никой да ви услужва, не късайте плода на ябълката, на овцата няма да вземате вълната и няма да издоявате кравата.

Ние мислим някой път, че сме самостоятелни. Не е така. Искайте оттам, откъдето тече млякото на любовта - от живота искайте. Не искайте от

смъртта, а от живота. Това е право.

Някой казва: "Аз не искам от него." Да, право е, понеже смъртта е там, а от смъртта не се иска. Но минавате ли някой път оттам, където е животът, откъснете си. Когато човекът беше в рая, Господ му казва: "Не късай от това дърво, то е смъртта, а късай от всички други дървета." Казвате: "Защо да не откъсна?" Може да откъснете, свободни сте, но от последствията не сте свободни. Късайте от това, което носи живот в себе си. Искай оттам, където тече животът. И край което дърво минете, откъснете си по един плод, спрете се и благодарете на Бог, че ви е дал да откъснете. Минете покрай някой извор, налейте си една чаша вода и благодарете на Бог, че този извор е там. Като минете по един хубав път без всякакви препятствия, пак благодарете. През където и да минете, благодарете. Това е смисълът на живота, вътрешният смисъл. Така животът става по-сносен.

А пък вие откъснете един плод и кажете: "Не се знае утре как ще се чувствам, след като съм ял." Минавате някой път и казвате: "По-нататък не зная какъв ще бъде." В ума ви все лошото. Лошото, това е смъртта. Затова вие ще кажете: "Този път ще бъде като на зазоряване." Писанието казва: "Пътят на праведния е като на зазоряване." Като на зазоряване - най-напред тъмнина и после светлина.

Сега имате един добър пример, имате революцията в Гърция. Революционерите и правителството могат да се спогодят. Питам: По този начин, по който направиха революцията, какво спечелиха? Нищо. Някой път и ние така се разделяме, в нас става революция, но тази революция нищо не допринася. Това не е победа вече.

Не търси да побеждаваш себе си. Избягвай да побеждаваш себе си, защото който побеждава себе си, унищожава себе си. Някой казва: "Трябва да победим себе си." Чудна работа. Какво ще завладееш? Как е казано в старата философия на гърците? "Познай себе си." Казват: "Човек трябва да победи себе си." Трябва да направя превод на думите "познай себе си". Смъртта може ли да се познава? Познава се животът. Да познаеш себе си, това значи да познаеш пътищата на живота. Това е познание. Щом влезеш в този път на живота, той ще направи целия ти живот красив.

Сега колко неща трябва да се запомнят? Големите неща и малките неща, които са неделими. Може ли да бъде някой много голям? Многото означава събрани неща. Голямото винаги ще раздели многото. Щом имате много, ще делите, ще давате. Многото е винаги делимо. Голямото във вас е щедростта, а малкото - търпението.

Следователно ще научите законите на две неща, които са неделими. Търпението отникъде няма да го изчоплите, няма да го придобиете, ами ще изучавате закона на търпението. Като дойде до развитие на търпението ще правите така: имате един малък къс от нещо и дойде някой човек, ще му откъснете малко и ще му дадете. Няма да го задоволите. Само няколко капки ще му дадете, колкото да се разхлади. Виждаме, че когато богатият беше на печене, не искаше много, но казваше: "Отче Аврааме, да дойде Лазар да накваси края на пръста си във вода и малко само да ми разхлади езика, защото съм на мъки в този пламък." Сега имаме факта, че Лазар не отиде. Защо не отиде Лазар? Защото богатият не беше щедър, а търпението при скържавите хора не отива. Всичко можете да направите, но да накарате търпението да отиде при скържав човек, не е възможно, изключение няма никакво. Търпението е винаги с щедрите хора, а при скържавите го няма. Някой път някой казва: "Дотегна ми да търпя." Търпението - това е в света по възможност най-малкото благо, което Бог може да ти даде. И Господ е търпелив. Някой път дойде някоя душа, която не знае как да се моли и бърбори на Господ, но носи Му един малък подарък. Сега Господ търпи, очаква го да принесе молитвата си. Той се изправи, чете молитвата си. Моли се, ще принесе дара си. Търпение има Господ. И после ще го благослови. Това е търпение. Значи Господ намира време за всички души бедни, на които никой не обръща внимание, намира време да чуе всяка душа какво казва, слуша и дава. На всяка душа Той знае какви са нейните нужди и дава от това, от което има нужда, понеже е щедър. Той е дълготърпелив и дава им малко от Своето търпение. И като ви даде Господ от Своето търпение, вие се връщате доволен от своята молитва.

Всички трябва да изслушваме малките нужди. Имам една малка нужда в себе си. Някой път имаш нужда да се помолиш. Дай на това чувство вътре в себе си проява. Някой път имаш чувство на милосърдие в себе си, искаш да направиш малко добро. Онзи "господар" казва вътре: "Няма нужда!" Не. Дай място на това малко чувство да се прояви. Дай му възможност. Това чувство иска да се прояви. Нека да се прояви. Някой път искаш да пееш, пее ти се, но казваш: "Не е време за пеене." Искаш някой път да се облечеш, но казваш: "Не е време за обличане." Има свой център в главата на човека това чувство за обличането. Някои хора имат вкус към красивото, към краските. Те много обичат да се обличат. Ще видиш, че някой път са с червена рокля, после със зелена, със синя и прочее. Остави този човек да се прояви това чувство в него. Днес с червена дреха - с червена. Утре със зелена - със зелена. Със синя - със синя. "Ама за това пари трябват." И парите ще дойдат.

Дай ход на всички добрини, които Бог е турил в теб, в каквато и да е

форма. За най-малките неща не бъди скържав, бъди щедър.

Аз привеждам сега закона вътре. Не само отвън, но и отвътре да бъдем облечени. Да бъдем облечени в дрехата на Любовта, да бъдем облечени в дрехата на знанието, да бъдем облечени в дрехата на истината, да бъдем облечени в дрехата на свободата. С колкото искаш дрехи се облечи. С всичките дрехи, които ти дойдат наум, може да се облечеш, но да отговарят тези дрехи на вътрешното ти състояние. Само не си туряй черни попски дрехи. Черното, това е символ на смъртта.

Аз сега говоря не за външния живот, а за вътрешния - отвътре какъв трябва да бъдеш. Какъв отвън, това е друг въпрос. Отвън ще си правиш така, както си знаеш. Някой път казвате: "Учителят казва да се обличаме с бели дрехи." Бялото е отвътре.

Хайде да изпеем сега една песен. Олге, я кажи коя песен да изпеем. Коя песен ще изпеете? Когато си между учените, за да минеш за учен, изпей им "Аин фаси".

Онези от вас, които можете, напишете една песен от три куплета. Турете думи такива - така да е направена песента, че думите да няма нужда да се менят, всяка една дума да има само едно значение.

Коя песен да изпеем? Сега има състезание между вас кой да излезе да пее.

Избрали дванайсет красиви моми да посрещнат един княз в Европа. Там трябвало да гласуват, та една от тях да му поднесе букет. Като гласували, намерили дванайсет бюлетинки. Всяка една гласувала за себе си.

Нашите песни са доста претенциозни.

Една песен от Рила да изпеем.
"Весел ти бъди" "Отче наш"

Двадесет и четвърта лекция на Общия окултен клас
13-ти март, 1935 г., сряда, 5.00 часа, София – Изгрев

Книги:
* Най-добрият плод
Ако говоря (Общ окултен клас. Четиринадесета година (1934–1935). Том II. София, 2003)
21 беседи от 27 февруари 1935 г. до 18 септември 1935 г.
Начало: 05:00

Пасаж: Йоан 4:24
Пасаж: Йоан 14:6

1935_03_15 Най-младият в света
лекция пред специалния клас

НАЙ-МЛАДИЯТ В СВЕТА

Отче наш

Прочетоха се темите: "Отношението между целите и дробните числа". Във връзка с прочетените теми Учителя каза:Цяло число умножено с дробно число, значи се намалява. В дадения случай то е лихва на цялото. Като се умножи цялото число с дробта, полученото показва каква лихва може да даде.

Как бихте написали единица гняв и дробен гняв или единица съмнение и дробно съмнение? Каква е функцията на цялото число и на дробното? Дробите са функция. Ако имате 4 дроби, на 4 места по 1/4, колко правят? (-Едно цяло.) Значи, на 4 места по 1/4 правят едно цяло. При събирането на дроби с еднакви знаменатели, кое се увеличава в дробта? Например, събирате няколко дроби от 1/4. Кое се увеличава в такъв случай – числителят или знаменателят? (-Числителят.) При събирането на такива дроби кое събирате? (-Числителите.) А знаменателите ги оставате настрани. Като събираме 1/4 и 1/4, събираме числителите, а знаменателят остава същият.
Понякой път са много особени философските заключения. Всички хора в света страдат от философията. Всички блага идат от философията, но и всички страдат от философията.

Сега да разгледаме от друго гледище кои са съответните качества, които отличават дробта от цялото. Кажете едно свойство на цялото и едно свойство на дробта. (-Че по вид дробта не прилича на цялото.) Една дроб, колкото и да се увеличава, може ли да стане по-голяма от цялото? (-Не може.) Едно цяло, след като го делим, може ли да стане по-малко от дробта? (-Не може.) Тогаз защо една дроб може да ви създаде тревога? Вас една дроб може да ви изкара из релсите на живота! -1/4 или 1/5. Вие ще кажете: "Как така?" Например задигнат ви 1/5 от богатството и веднага си изменяте състоянието. В джоба си имате един лев, който съставлява 1/10. Но бръкнете в джоба си и левчето го няма. А пък то е потребно за един хляб. Веднага тая дроб ще произведе във вас цяла тревога. Така щото до тогаз докато вие не можете да владеете себе си, докато вие не можете да се владеете вътрешно, дробите ще ви влияят или дробите ви нарушават целия живот. Но в същото време те всякога могат да ви зарадват. Например ако ви дадат едно дробно число. Гладен сте. Върви някой с хляб, отчупва половината от него и ви го дава. Вие от тая дроб 1/2 веднага ще се зарадвате.

Хубаво е човек да бъде математик. Но кое трябва да смята? Има неща, които човек не трябва да ги смята. Например, да държиш една статистика колко пъти си плюл на ден. Или пък да държиш една статистика колко пъти си се почесъл. Или да държиш една статистика колко пъти са ти дошли известни отрицателни мисли. До какъв резултат ще дойдете тогаз? Няма да дойдете до никакъв резултат. До резултати могат да дойдат хора, които знаят, а които не знаят – не.

Какъв ще бъде резултата за умния човек? Какъв ще бъде резултата за глупавият човек? Какъв ще бъде резултата на една суха година или на една влажна година? Казвам, има едно знание, което за хората е едно развлечение. Развлечение и почивка, те са наглед синоними. Само в почивката се придобива, а в развлечението – не. Кой си позволява развлечение? Богатият. Кой си почива? Сиромахът. Почивката е на сиромаха, а развлечението е на богатия. Сиромахът никога не си позволява развлечение. Само като забогатее, той си позволява развлечение.
Нали някой път се казва, че трябва да се говорят умни работи? Ако глупавият казва умни работи, той умен не става. А пък и когато умният говори глупави работи, той глупав не става. (-Щом всякога говори глупави работи, можем да го вземем за глупав.) В съдилището един съдия разглежда дело. Псуват някого и съдията пита подсъдимия: "Кажи ми какво му каза?" Подсъдимият казва: "Тъй:" и напсувал съдията. Съдията казал: "Хубаво, запишете го!" И въз основа на това го осъждат. Той изпсувал съдията, но съдията не го счита за обида, понеже за тая обида на съдията му плащат.

Аз уподобявам така: Човек винаги греши. Прави една погрешка като съдията: той вика дявола, почва да го съди и го пита: "Кажи, как каза?" И дяволът го напсува на общо основание. Често, когато най-лоши мисли ви минават през ума, вие сте станали съдия и като съдия слушате и питате: "Как му каза ти и как ти каза той?" И онзи казва: "Така казах!" В едно съдебно дело във Варненско съдията съди едното за кражба. Съдията му казва: "Не те ли е срам, вместо да отиваш да работиш, ти ходиш да крадеш овце!" – "Господин съдия, ние сме прости, говеда хора, а пък вие сте наши братя!"

Сега към философията на живота – относно дробта. Не търси дребните погрешки на хората! Те са дроби. Кой какво направил да не те интересува! Не търси погрешките!

Някои са ми казвали: "Искам да знам, какво си говорят онези!" Казвам, то е много лесна работа. Двама души, като се съберат или добро правят или

зло правят или добро говорят или лошо говорят. Няма среден път. А пък има степени на доброто. Приближавате се, искате да знаете какво се говори. И ще чуете думите, които се говорят. Знаете ли, колко е силна една дума? Думите, които човек говори, цели числа ли са или дробни? (-Дробни числа.) Има само едно цяло число, нали? Теоретически е така, но фактически? (-Има много цели числа.) Цяло с цяло като се умножава, какво става? (-Увеличава се.) А пък когато цяло умножаваш с дроб? (-Намалява се.)

Вие имате жито в хамбара. Много пъти сте ходили там и сте изваждали жито по едно кило. Умножавате вашето ходене в хамбара. Какво става тогаз? Като умножавате ходенето, какво става с хамбара? Извадили сте житото от хамбара и сте го продали. Става една обмяна. Във вашата каса парите се увеличават, а пък житото във вашия хамбар се намалява. Умножавате ходенето в хамбара, но се умножават и парите в касата. Същевременно изваждате от хамбара. Умножавате ходенето и житото се намалява.

Вие казвате: "Аз толкоз пъти съм правил добро и добро не съм намерил." Значи, правили сте добро много пъти, после намирате, че хамбарът ви е празен и казвате: "Не си струва човек да прави добро, да изважда житото из хамбара."

Така се намирате в стълкновение със старите и с новите разбирания. Каква е разликата между едно старо разбиране и едно ново разбиране? Например млад си, имаш здрави зъби, ядеш, никак не му мислиш много – ядеш, дъвчеш. Щом станеш стар човек, изпадат ти зъбите, пазиш се да ядеш, ставаш философ, почваш да разсъждаваш колко мъчно се яде, мъчно се дъвче храната. Знаеш, че много мъчно се дъвче храната. И после разсъждаваш: "Трябва да бъдеш много учен човек". Какво му струва на стария човек знанието, когато знае как трябва да се яде, но няма зъби? Или казваш: "Човек трябва да бъде много умен". Той се учи през целия си живот и на стари години забогатее. Защо му е богатството на стари години? Дрехи ще има да се облече. Попрегърбил се е и да му се тури фрак или украшения каква полза? На млади години – както и да е, но на старост, след като се прегърбиш! Защо ти е едно знание, което не можеш да използваш?

Да допуснем, че един човек е добър, а друг – лош. Каква полза има да знаете, кой е добър и кой е лош?
Но аз сега говоря за в дадения случай. Имате едно състояние в себе си. Да знаете как да си помогнете. Представете си, че вие сте крайно страхлив човек. Толкоз ви е страх, че се пазите от сянката. Вие сте беден. Идва някой

човек вечерно време и ви казва: "Ще идеш еди до къде. Толкоз хиляди лева ще ти дам." Ти отваряш вратата, излизаш вън в тъмното и пак се връщаш. Няколко пъти правиш така и казваш: "Нека се съмне!" А онзи казва: "Но, като се съмне и аз отивам." В математиката коя задача минава за най-мъчна? (Определянето движението на Луната минава за най-трудна задача.) Добре, да допуснем, че тая задача можете да я разрешите. Разрешите я, какво ще се ползвате? Знанието трябва да принесе някоя полза, микроскопическа полза. Знание, което не принася микроскопическа полза, не е потребно. То е излишно харчене на енергия.

Следователно, коя е най-мъчната задача в живота? -Да разрешаваш религиозните въпроси! Месечината е емблема на това. Няма по-мъчен въпрос от тоя да разрешаваш религиозните въпроси. Няма по-мъчна работа от тая да разрешаваш въпроса: Има ли Господ, няма ли Господ? Какъв е този Господ? И кой е на правата страна? Съберат се двама. Искат да разрешат кой е на правата страна, чие верую е по-право. Единият казва: "Аз имам верую. Аз вярвам." Къде е вашето верую? Я ми го покажете! Другият не вярва. Две неизвестни има. Тия хора решават една задача. Към коя област спада тая математика? В какво седи тя? Важно ли е, че някой вярва? Че аз вярвам в слънцето, вяра ли е това? Някой казва: "Аз се убедих." Допуснете, че аз не вярвам в огъня, но се допра до него и се опаря. Това вяра ли е? (-Това е опит, не е вяра.) Тогаз какво трябва да разбираме под думите: "Той вярва." Да кажем, той вярва, че бил глупав. Ако ти вярваш, това е втория път. Първият път е знанието, че пари огънят. Тогаз отде произтича вярата? Ти вярваш, че ако си туриш втория пръст, пак ще се опариш. Ти не можеш да имаш вяра, ако нямаш опит. Ти не можеш да имаш вяра, ако не си опитал парливото. Тогаз не можеш да вярваш. Следователно, вярата винаги произтича от един малък опит. След това ти вярваш. (-Можем ли да кажем, че вярата произтича от знанието?) Значи вярата произтича от един малък опит и човек е уверен, че и втори опит да прави ще бъде пак същото. Опитът дава подтик на вярата. Например някой човек е взел пари на заем от тебе и не ги връща. Веднъж си се излъгал, втори път и ти станеш безверник спрямо него. Понеже веднъж не ти е върнал, ти вярваш, че втори път, като му дадеш, пак няма да ги върне. Значи вярата и безверието почиват на един малък опит.

На какво се дължи вашето настроение? Нали сте учили психология? Имате известно настроение. Вие сте едно малко дете и ви казват, че ще ви ушият дрехи за Великден, но не ви купуват. Какво настроение ще имате? (-Лошо) Или ви казват, че ще ви купят обуща, но не ви купуват. Може би дрехарят или обущарят е имал много работа и не е могъл да ги приготви навреме. Но детето е неразположено и се сърди на майка си и на баща си, защо дрехите не са готови за Великден. Детето не се занимава с голяма

философия. Та сега и вие, които сте свършили университет, сърдите се, че дрехите ви не са готови за Великден. Вие се сърдите и казвате: "За Великден ги искам." Бащата не е виновен, а дрехарят. (-Тогаз изгубваме вяра в онзи, който е обещал - дрехарят.) Как ще изгубиш? Представете си, че баща ви тръгва в странство и дал пари на дрехаря и му казал, като ушие дрехата, да ви ги даде. Баща ви го няма на Великден. Дрехарят не ги ушива. Защо ще държите баща ви отговорен? (-Трябва да даде пари на добър и честен дрехар.) Най-първо трябва да намерите извинителната страна. Правите си едно заключение, трябва да намерите същинските причини. (-Бащата все гледа покрай Великден да замине за странство.)

Много пъти на вас ви се привеждат примери из духовния свят, които трябва да се разбират. Аз привеждам този пример, за да обясни, че в онзи свят работите стават много лесно по единствената причина – ако двама души намерят една кесия със злато, те не спорят и не я делят наполовина. Дележ няма там. Никога не делят там. Оставят кесията и единият ще тръгне по едно направление, а другият – по друго. Подир когото тръгне тая кесия, негова е. Ще каже някой: "Как може? Този пример не е верен. Така не се разсъждава. Как ще тръгне торбата? Ти можеш да заблуждаваш, но мен, учения човек, не можеш." Привеждам му втори пример: Намира един човек теле в гората. Същевременно и майката дохожда. Тя почва да ближе телето. Човекът казва: "Телето е мое. Аз го намерих". А пък кравата казва: "Телето е мое." Тогаз съдията казва: "Хубаво. Ще видим, чие е телето." Човекът тръгва по една посока, а кравата в друга. Към кого ще отиде телето? Това е сега другото обяснение за изгубената торба. (-Този пример с телето е необорим.) Първият е оборим, а пък вторият става малко по-ясен. Това са само преводи, за да се изяснят известни противоречия. Вярно е, че торбата не може да тръгне, но телето непременно ще тръгне подир майка си. Кравата като намери телето, телето е нейно, а човек като намери телето, телето не е негово. Не всяко нещо, което човек намери, е негово.

В живия свят само това, което ти намериш и тръгне подир тебе, то е твое. То има еднакво естество с тебе. Значи една мисъл, която върви с тебе, е твоя. Едно желание, което върви с тебе, е твое.

Но във вас се зарожда друго едно противоречие. Някой път не искате някоя мисъл, а тя ви се натрапва. Вървите и тя върви с вас. Тия мисли, които не ги искате, и вървят подир вас, към кой род мисли спадат? Едно просто обяснение: Вие сте един дипломат. Занимавате се с дипломация. Един просяк не знае, че сте дипломат, тръгва подир вас и казва: "Моля, моля!" Вие казвате: "Не знаете ли, че съм дипломат?" Той казва: "Моля, моля!" – Вие вървите и той върви. Той ви казва: "Вие ми се виждате много учтив. Повече дайте!" Някой път дипломатът много мъчно бърка в джоба

си. Той и сега не бърка в джоба си, върви малко по-бързо, не обръща внимание. Той ще върви, онзи ще иска, той ще върви, онзи ще иска, докато влезе в посолството, а просякът остане отвън. Вие сте дипломат и тия мисли ще вървят подир вас. Вие ще вървите, те ще вървят подир вас; вие ще вървите, те ще вървят подир вас, докато влезете в посолството. Трябва ли човек всякога когато върви някой просяк отподире му, да се спре и да му даде малко стотинки? Как мислите по това?

Сега ще ви приведа един пример: Един богат човек, който осиромашал, отива да съди някого за едно голямо наследство. Върви един просяк отподире му и му врънка. Той му казва: "Слушай, отивам да се съдя. Нямам нито пет пари в джоба си. Моли се на Бога да спечеля делото! Че като спечеля делото, ще ти дам нещо." Кажете ми какво е казал просякът? Най-първо просякът почнал да разсъждава: "Не зная. Да се помоля, но не зная, дали ще спечелиш делото. Но ако не спечелиш, отива молитвата напразно." Първото положение е било малко съмнение: "Не зная! Ако съм уверен напълно, че ще спечелиш, това е добре, но може да не спечелиш". Така мисли просякът сега. После се обръща онзи и казва: "Непременно ще спечеля, понеже правото е мое." Какво казва просякът? Той казва: "Истината ли говорите?" -"Непременно ще спечеля!" – "Ти уверен ли си в това? Уверен ли си сто на сто, че ще спечелиш? И после да не ме излъжеш?" Психологически това е вярно. И ние по някой път постъпваме така. Вървиш ти и искаш нещо от напредналите същества. Те ти казват, че имат много важна работа, имат дело и като го свършат, тогаз. Макар, че са богати, но нищо не носят в джоба си. Отиват на делото, да го спечелят. Някой път вие искате от някое напреднало същество пари. Те не носят пари. Имат само една златна монета в джоба си. Но тя функционира само в другия свят. В тоя свят, в материалния свят, не функционира. Например ако вие сте един честен, добър човек, в духовния свят като отидете, всички банки веднага изваждат и ви дават. Всякога сте добре дошли. Но тук на земята, отивате при един банкер и казвате: "Аз съм честен, добър човек." За вашата доброта и честност на земята ще ви дадат ли пари? Онзи ще каже: "Ти си добър за себе си. Честен си за себе си, но тук работата седи другояче." Отивате в една заложна къща. Трябва да носите някой пръстен, някоя огърлица и пр. И търговецът ще го погледне и ще даде ли колкото струва? Колко ще даде една заложна къща за един пръстен, който струва 100 000 лева? (-20 000 лева.) За една огърлица, която струва 100 000 лева, колко ще дадат? (- Една четвърт.)

Има в света едно състояние, при което всяко едно положение, което чувстваме в дадения случай, моментално може да се изпълни. Но са много редки тия случаи понеже никога хората в това състояние не идват. То е едно състояние, когато в съзнанието ти съмнението съвършено не

трябва да идва. Когато няма в съзнанието ти нито сянка от колебание.

Една сестра скоро каза един пример: В Германия на хазяйката си се задължава с 20 марки. Ако не ги внесе, трябва да излезе от дома. Излиза на улицата. Тя иска да ги намери. Но как ще намери? Тя мисли да намери от някого пари. Уверена е, че непременно отнякъде ще намери. Вижда един свой познат и си казва: "От него ще взема 20 марки." Гледа – на земята 20 марки. И той и тя виждат 20 марки. Той казва: "Да ги разделим." Тя казва: "Можем да ги разделим, но на мен ми трябват за хазяйката точно 20 марки. Да ги разделим, но ако ми дадете на заем 20 марки." Той казал: "Вземете ги вие тогаз!" Тя представи този пример. Много рядък пример. Той ѝ казва: "Вземи тия пари, че от мен да не искате." Той се съгласява да даде 10-тях марки.

Ние, хората на земята, сме се обезверили. Кои са причините за обезверяването? Трябва да се възстанови оная първоначалната вяра. Ние имаме едно съмнение, едно безверие, което не почива на никаква основа. Вземете най-първо природата, природата, когато е пуснала човека да живее, тя го е осигурила с необходимите неща – със светлина, въздух, вода и храна, с всичко почти го е осигурила. Мислите ли, че когато го е осигурила с най-важните неща, за които се е обърнал към нея, няма да му услужи? Ще му услужи. Стига тия неща да са ви потребни, а не са залъгалки, тя ще ви услужи. И ако някой път не ви услужва, тия неща са ви непотребни в дадения случай.

Олге, ти си имаш философия, с която някъде не си съгласна. Ти не си съгласна някъде и с онова, което си научила и получила. Ще ти кажа, защо ти срещаш мъчнотии в живота си. Ти още не си разрешила задачите на месечината.
Човек, който не е разрешил задачите на месечината, той не може да се справи с работите. Пак ще се справи, но ще се справи така, че ще му побелее главата! Казва някой: "Ще ми побелее главата, докато разреша задачите." Щом разрешиш задачите с побеляване на главата, това никакво разрешаване не е. Да разрешиш задачите, без да ти побелее главата! Ти не знаеш защо ти побеля главата! – Главата ти е побеляла не от големи мъчнотии. Да ти кажа кое ти беше спънката. Черната коса беше спънката. Черната коса значи, че искаш да станеш каквото ти искаш. Черната глава ти казва, че трябва да се осигуриш за сто години. Бялата глава казва: "За един ден". Бялата глава ти казва, че ти трябва само 10 лева на ден, а пък черната глава ти казва, че ти трябват няколко милиона. Бялата глава ти казва, че ти трябва малко знание, а пък черната глава ти казва, че ти трябват 4 факултета. Това са все възгледи.

В света мнозина носят бели глави, без да знаят тая философия. Те носят бели глави, а пък имат стремежите на черните глави. Та някой път някои хора намират, че които имат черни коси, мислят по-добре, отколкото хората с белите глави. Черна глава има, но казва: "Няма какво да се смущавам."

Срещнах един млад момък във Варна. Той ми каза: "Аз съм въздържател, не пия." Попитах го: Кой те научи? Той ми каза: "Баща ми, който беше пияница, ме научи да не пия." Как така? – "Той, като се напиеше, ще дойде и ще набие майка ми, ще набие и нас. Това правеше постоянно. И такова отвращение се събуди в мен, че не вкусвам вино. Това зароди в мен желанието да не вкуся вино. Като ми дойде на ум за вино, изпъква в мен гледката, как баща ми биеше майка ми." Не е ли хубаво баща ви някой път да бие майка ви, че вие да се научите да не пиете? Една придобивка е това. Ако баща му не беше бил майка му и не беше ги ругал, момъкът може би, не щеше да бъде въздържател. Бащата на този момък умря беден и този момък се издържаше и всичко имаше. Момъкът ми каза: "Никой не ми е проповядвал за въздържание, но това, което видях в баща си, произведе в мен противоположни резултати." Та някой път злото в нас произвежда такъв един резултат. Някой път злото произвежда в нас един резултат на трезвеност. Като страдаш, не страдаш ти, но баща ти, който бие майка ти и теб изгонва на двора. Има един такъв баща вътре у нас. Двама бащи има човек. И богомилите в това отношение са били прави, че дяволът е направил човека. Като го направил, всичко му турил, но не могъл да му тури душа. Като направил дяволът човека, последният тръгнал подир дявола и му казвал: "Дай ми душа!" Дяволът ходил тук-там и човекът бягал подир него и му казвал: "Дай ми душа! Душа!" Той, като вървял с години подир дявола и го смущавал, дяволът тъй се смутил, че най-сетне се помолил на Господа: "Дай му душа, че не ме оставя човекът да си почина!" Човекът не оставял дявола да си почине. И дяволът се помолил на Господа: "Дай му душа, че ме измъчи." Тогаз дяволът и Господ били ортаци. Понеже Господ турил душата в човека, дал му божественото, а пък дяволът само направил тялото. Та богомилите така са обяснявали това противоречие, което съществува.

Някой път и вие се чувствувате така, като че нямате душа! Дяволът е баща ви тогаз! И тръгвате подир него и почвате да псувате, че сте нещастен. "Щастие искам, пари, пари, щастие!" Нищо не дава той! Той има доста долапи. Нищо не може да даде, само обещава и залъгва. Той казва някому: "Дай на онзи, а пък аз ще ти ги върна после." Той отдето взема не връща и винаги няма нито пет пари. Най-сиромах е дяволът! На заем да вземе е майстор! Обещава много лихви. Как ще си обясните всичко това? Имате известно противоречие. Имате някой път едно състояние, което ме е

учудвало. Бог, невидимият свят, като ти е дал всички добрини, като имаш това, което искаш, казваш: "Как така!" И почваш да се сърдиш на Господа! На какво основание искаш да се сърдиш? Не ти е длъжен за нищо! А пък ти казваш: "Защо на еди-кого е дал повече, а на мен не е дал?" Че ако така разсъждаваме, кой е доволен в света? Заекът доволен ли е от своето положение? Рибата доволна ли е от своето положение? Кажете ми някой човек, който да е доволен в света. Доволен си, докато използваш другите хора, а пък щом почнат другите да те използват, тогаз е друго. Докато печеш рибата, охо-хо! А пък щом тебе те пекат, казваш: "Вай, вай, вай!" Много добра философия! Казвам, няма да печеш! Не печи рибата и тебе няма да пекат, нищо повече! Законът е такъв: Не прави това, което не искаш да ти правят! Но това трябва да започне в човешката мисъл! Сега на вас ви трябват няколко изпита. Може да се изпитате кой в какво направление какъв е. Например можем да изпитаме целия клас сега какво ви липсва. Ако ви дам да посеете по една ябълка, след една година аз знам вече какво ви липсва. От ябълките, които растат, като се види как растат и от това ще се разбере, какво ви липсва. След 4 години, като почне ябълката да дава плод, пак ще кажа какво ви не достига! На някого, като сади ябълката, му върви, на другиго – като сади круша. Ще садиш ябълка, круша, слива и пр. И ще видиш на какво ти върви. Например посадиш една праскова и след 1-2 години изсъхне. Липсва ти нещо. Или садиш една круша и след 1 -2 години изсъхне. Липсва ти нещо. Или садиш цвете и то изсъхне. Липсва ти нещо! Искаш да знаеш дали ще бъдеш здрав. Много лесна работа! Посади малко здравец, тури го в стаята си. Ако този здравец вирее, ти си добре, но ако почне да изсъхва, трябва да вземеш вече мерки за подобрението на своя организъм. Това показва, че страдаш от безлюбие. Когато цветята съхнат при човека, това е признак, че сухота има у човека в любовта. Това е краен процес.

Най-напред ще добиете навик да обичате най-малките работи. Да имате разположение към едно цвете. Затова в окултната наука често има малки примери, с които се възстановява равновесието. Неразположение имаш на духа. Тогаз ще се занимаваш с карамфила, с дърветата, 5-10 минути ще се занимаваш с карамфила и всичкото ти неразположение ще изчезне и ще се върнеш ободрен. По някой път ще отидеш при прасковата, при ябълката, при крушата. Всички тия плодни дървета при болезнени състояния могат да ти помогнат. Те са проводници. Или пък ще потърсите хора, които вървят добре в морално, духовно отношение. Някои хора приличат на карамфили, някои хора приличат на рози. Например розата е добра, но има шипове, има бодли, хаплива е. Някои хора приличат на теменужки, на всички видове цветя приличат хората или на плодни дървета или на скъпоценни камъни. Ние влизаме в една отвлечена област. Аз това го наричам отвлечена област, нещо като философските системи,

които вие сте изучавали. Трябва да изучите условията, при които сега се намирате. Намирате се да кажем, в бедни условия и не искате да занимавате ума си с друго, освен с оправянето на икономическите условия на живота – откъде може да си изкарате прехраната. Как ще си изкара човек прехраната? Може да се каже: Най-лесната работа най-мъчно се върши! Няма по-лесна работа човек да си изкара прехраната от онзи, който знае как. И няма по-мъчна работа да си изкара прехраната за онзи, който не знае. Ето един въпрос, който е най-лесен и най-мъчен. Какъвто и пример да се даде, примерът само обяснява, но той не е знание. Сега къде е мъчнотията? В незнанието ли е мъчнотията? Не. Зависи ли добротата на човека от многото му знание?

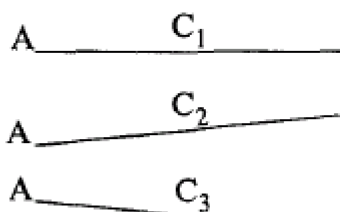

Имате един прост пример: Имате една чешма, която е съградена с канализация, но тръбите са почти хоризонтали (С). Какво ще бъде изтичането? Тогаз трябва да има много голям напор, за да тече (виж: С2). Но ако има малък наклон (виж С), тогаз изтичането е по-лесно. Често дето не ви върви в света, всичко зависи от положението. Представете си, че при "А" е изворът. При "С" [С3] имаме естественото положение. При "С" [С2] имаме обратни негативни състояния. Тогаз трябва да имаме тук голямо напрежение, за да тече водата. А пък при хоризонталното положение с малко напрежение върви. Щастието ви зависи от това, как да наклоните тая пръчица. Според това ще си създадете щастието или нещастието.

Един българин, като ходил да избира служба, един ден минавал през градската градина. Видял капелмайстора, че клати пръчката, и казал: "Това е най-лесната работа. Тая служба е за мен. Мога да я правя."

Палката по закона на равновесието ще наклоняваш в едно или друго направление. Когато дойде до една отрицателна мисъл, ще наклоните към ляво, когато дойде до една положителна мисъл, ще наклоните надясно .

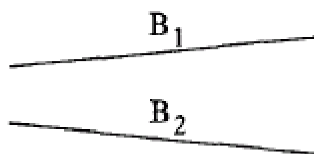

Сега аз го представих много лесно. (Учителят държи в ръката си молив и го наклонява в ляво и в дясно.) Значи има закони, как да се справиш със своите мисли и чувства. В опитната наука има закони. Много лесна работа е.

Един студент във Варна отива при един богаташ и му иска помощ. Онзи му казал: "Да се махнеш оттук!" Аз пошепвам на богаташа: "Този момък виждаш ли го? Той ще бъде пръв министър на България." Той веднага се поправя: "Ще извиниш, човещина!" И веднага поправя погрешката си, щом ще стане пръв министър, ще му помогне. Значи ние всякога се ползваме, когато кажем хубаво нещо! Да кажем нещо навреме и на място: "Човекът ще стане пръв министър, не го гледай, че е беден."

Не си правете илюзии. Защо българите пострадаха? Да ви дам пример. В 1912 година, когато дойде Венизелос, българите не го посрещнаха и отивайки си той казал: "Аз ще накарам вие, българите да ме помните!" И всичките нещастия след войните се дължат на това. Венизелос не е единствената причина, но той е една главна причина. И сега виждаме същите последствия върху Венизелос за погромите, които причини на България! Венизелос сега е на правата страна. Вече е от новото учение, той се отказва от властта.

Малки неща във вашия живот могат да ви дадат подтик да направите нещо и мислите, че сте отмъстили. Но помнете, че има възмездие. Страданията, които причините на другите хора, ще се върнат върху вас. Сега тия работи не ви казвам, за да станете умни. Аз не искам да ви побелее главата, че тогаз да станете умни. Искам да станете умни с черни коси. Не чакайте за това след като ви побелее главата. Не чакайте да остареете, че да поумнеете. И аз се чудя на вас младите, защо искате да остарявате. Откога ви дойде тая идея? Малкото дете, като прегръща дядо си, казва му: "Дядо, аз искам да бъда като тебе!" А пък дядо му, като го погледне, не иска да му каже истината. Той ще каже на детето: "Не ставай като мен. Не ти трябва. Аз бих желал да стана като тебе, но ти не ставай като мен! За мен е за предпочитане да стана като теб, а пък ти да станеш като мен – да те пази Господ!" И единственото нещо, за което трябва да се молите, е да не остарявате. И като се молите, кажете: "Господи, всичко да бъде в света, но само да не остарявам!" Старостта е вече за боговете. Те да остаряват. Но вие да остареете - това е нещо, което не можете да поправите с нищо. Ще се молите да не остарявате. Никакви стари идеи! Никакви стари чувства! Никакви стари постъпки!

Едно правило: От всичко старо се простете, оставете го настрани! Вие искате да станете стари хора, да бъдете почетни. Аз не зная какво ще ви струва почитта. Казват: "Почтен старец". Много привидна е тая почит. Някои казва: "Стар човек е. Да му кажа една блага дума." И при това казва: "Стар е, но пари има. Трябва да се приближа до него". И като се приближиш до него и вземеш парите и ти остарееш. Та и парите не ти

трябват – нищо не ти трябва.

Тогаз, кой е най-младият в света? – Доброто.
Кой е най-старият? – Злото.
Млад – това е да бъдеш добър.
Стар – това е да бъдеш зъл.

И причината на остаряването, на изгубването на всяка сила вътре в човека, то е злото. Щом дойде злото, човек остарява.

В практическия живот: Дръжте в ума си доброто, за да подкрепите младостта в себе си и бодростта на ума си и животът ви ще бъде успешен.

Дръж злото настрани! Ти не можеш да го изхвърлиш, но да не те привличат богатствата или придобивките, които можеш да имаш от злото.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит Животът. (Три пъти.)

(Учителят, като погледна листовете с написаните букви, задача, дадена от миналия път, каза:) Идущият път ще видим буквите и ще видим кои букви са стари и кои нови.

Гимнастически упражнения.

20-та лекция на МОК, 14 година, държана от Учителя
на 15 март 1935 г., петък, 5 ч.с., Изгрев

Книги:
* Най-младият в света
Права обхода и права постъпка (Младежки окултен клас. Лекции от XIII и XIV година (1934–1935). София, 2003)
24 беседи от 24 август 1934 г. до 13 септември 1935 г.
Начало: 05:00

1935_03_17 Благоприятната Господня година
неделна беседа

БЛАГОПРИЯТНАТА ГОСПОДНЯ ГОДИНА

„Да проповядвам благоприятната Господня година."
Отче наш.
„Изгрява слънцето".
Ще прочета няколко стиха от 4 глава от Евангелието на Лука, от 14 стих надолу.
„Духът Божий".
„Ще проповядвам благоприятната Господня година." – 19 стих.
Има две положения в живота, които човек всякога трябва да държи в ума си, ако иска правилно да разрешава въпросите на живота. Има един установен ред на нещата в природата, който е независим. А има един ред, който ний сега установяваме, той е отчасти животът, който ние сега живеем. Ние сега учим този ред. И по причина на неустановеността на този ред ние постоянно се усъмняваме в установения ред, който съществува в природата. Не е въпросът да се доказва, че има такъв установен ред на нещата. Защото, ако такъв ред не съществуваше, никакъв живот не би съществувал. Ние сега се поставяме на една основа, която е на посока, не знаете какво има да ви се случи. Всеки може да постави едно възражение на това положение. Защо именно, той не знае нещата, не знае какво има да се случи. – Това е много естествено. Нима малкото кърмаче, което майката (повива), дава му мляко, грижи се за него, пита майка си защо го гледа? То нищо не знае, защо го гледа майка му, защо толкова се грижи за него. То даже не знае какви отношения има между майката и него. Като израсне, тогава вече то започва да разсъждава. В някои отношения ние мязаме на такива малки деца, в следствие на което не съзнаваме този установен ред на нещата. Щом не го съзнаваш, ти си дете още. – Ама аз не разбирам тези неща. – Дете си още. – Един ден ще ги съзнаеш, ще ги разбереш. Това, което не разбираш, ни най-малко не показва, че в него няма никаква разумност. Дете си още, не си дошъл до тази фаза. Обаче, има някои души, които са напреднали. Англичаните казват: Пекансил – това показва, че ние имаме изработен възглед за нещата, че искаме и в живота ни да върви така, както сме намислили. Всеки човек иска да бъде щастлив, без да знае на какво се основава неговото щастие. Щастието на цялото човечество се гради върху нещастието на всички растения, животни, млекопитаещи. Ние се храним от тия растения и млекопитаещи. Всички живи същества на земята, с малки изключения, са нещастни. Ние говорим за свобода, за това, за онова, но всички пъшкат под тежестта едни на други, навсякъде съществува робството. И всички

казват: Защо съществува тази голяма неправда в света? Кажете ми де е правдата в света? Както и да се изяснява, въпросът си остава все един и същ, т. е. въпросът си остава такъв, какъвто си е. Този въпрос не трябва да се изяснява, защото ще се породят спорове, понеже едни поддържат едната страна, другите поддържат другата страна. Ако речете днес да обясните истината, вие ще станете еретик. Ако искаш някога да докажеш истината, ти ще си създадеш голяма беля. Ако влезеш в съдебната зала да свидетелстваш, че еди-кой си има да дава на еди-кого си, на едного ще угодиш, на другиго ще станеш неприятел. Като защитаваш един народ, ще станеш враг на друг народ. Българите, които взеха участие в Тройния съюз, станаха неприятели на Франция, на Англия, на Америка. Те и до сега още минават за неприятели, приятелството още не е установено.

Сега това са общи положения. Че хората са се били, това нас не ни влиза в работата. Че хората са се били през 1914 година, за това няма какво да се говори. Че някой се е напил, това е негова работа. Че някой не вярва – това пак е негова работа. Ние не трябва да се месим в чуждата работа. Нали говорим за свободата. Всеки има право да вярва в каквото иска. Тогава нека внесем едно общо верую. Дотогава, докато човек държи едно верую само за себе си, ние не трябва да се месим в неговия живот. Той си държи това верую за себе си, колкото и противоречиво да е това гледище. Обаче, щом почне да го налага на другите хора, които също си имат свое верую, те почват да го ограничават. И тогава казват, че това е неверотърпимост. Следователно, противоречията в живота се дължат на неверотърпимостта. Сега ако река да обяснявам тези работи, за пример, да речеш да уреждаш работите в едно семейство, ако станеш приятел на мъжа, ще станеш враг на жената, или обратно. Едновременно на двамата не можеш да бъдеш приятел. Ще спорят едно семейство мъжът и жената кой от двамата да управлява. Този спор естествено изпъква, защото в един дом все трябва да управлява един. Днес минава за меродавно мнението, че мъжът трябва да управлява. На какво основание отгоре? Че така било писано. Когато бащата роди няколко деца, какво трябва да ги прави? Каква нужда има бащата да управлява децата си? Това може да е малко противоречиво. Казвате: Ами нали този баща трябва да управлява децата си? Когато един механик направи един часовник, как го управлява? Той направи часовника и часовникът го слуша и върви, според както го е направил. Часовникарят казва: Ще вървиш така, както ти заповядвам. Вземе го някой, навие го, но после му вижда погрешката. Това изкуство хората не го знаят и не могат правилно да го прилагат в живота си. Бащата всеки ден навива сина си: навие го, подир малко той тръгва назад. Пак го навие, той тръгва напред. Цял живот го курдисва работата,........... Това показва, че хората имат отношения помежду си, но те трябва да знаят какви са първичните им отношения. Ти имаш два крака, но трябва да знаеш, че имаш отношения

към краката си. С тези крака ти трябва да се обхождаш разумно и да им заповядваш разумно, защото ако не им заповядваш разумно, един ден те могат да се откажат да ти служат. Кракът ще каже: Не се мърдам от мястото си. Какво ще правиш тогава? Кракът казва, че не се мърда. Един ден и стомахът може да откаже. Туряш му храна, той се отказва, не иска да работи. Можете да викате, колкото искате лекари, но какво ще правите? Стомахът е господар на положението. Човек трябва да знае разумно да се отнася. Казвам: От хиляди години хората все оправят света, но светът и до днес още не е оправен. Целият свят не е нищо друго, освен поправи и изправления, за което съществуват само правила и закони. Ако проследите цялата история на човечеството, ще видите, че тя е пълна само със закони и правила. И при всички тия правила, има нещо в живота, което куца. Животът, т. е. онова, което куца в живота, куца по единствената причина, че в света има два порядъка, единият порядък аз наричам Божествен, в който е щастието на живота. Другият порядък е нашият, човешкият. Има неща, които принадлежат на Божествения порядък, а има неща, които принадлежат на човешкия порядък. И ако нашият живот куца, куца по единствената причина, че човешките работи са влезли в Божествения порядък, в следствие на което спъват живота. Те спъват Божественият порядък да се прояви. И за да се възпита един човек, изисква се нищо друго, освен да се извадят настрана човешките работи и да се остави само Божественото да функционира. Или другояче казано: Извади калта, праха от часовника. И тогава, такъв, какъвто е направен от природата, той ще върви по-правилно. Щом влезе прах в часовника, той престава вече да върви.

Сега например, аз съм слушал мнозина да говорят за Любовта. Какво ще говорите за Любовта. Любовта не е нещо, за което може да се говори. Любовта само на опит се доказва. Да доказва някой цел час какво нещо е Любовта, то е все едно да доказва някой какво нещо е огънят. И цел час да доказва, нищо няма да докаже. Имате студ 25 градуса. Какво ще доказвате, какво нещо е студът? Или какво ще доказвате, що е топлината? Казвам: Запалете огъня – нищо повече. Направете опит – запалете огъня – нищо повече. Тогава вие ще мязате на онзи турчин, който казал, че като бил в Багдад, прескачал трапове, дълбоки и широки 20 метра. Това говорил като се върнал в България. Тогава му казвали: Прескочи и тук един такъв трап, и тук има трапове по 20 метра широки. – Тук не може да се прескача, хавата не е такава. За всяко нещо трябва да се съкрати времето. С една кибритена клечка може да се запали огънят. След като се запали огънят и стаята се стопли, тогава може да се говори върху запаления огън. Ние сме на земята, а говорим за Любовта. Земята е место за безлюбие. И хората умират по единствената причина, че на земята няма Любов. Впрочем, прониква малко Любов на земята, но не е достатъчно, вследствие на което

хората умират от безлюбие. Който има малко Любов, според Любовта може да живее 10, 20, 50 години и после умира от безлюбие. Най-първо младият момък се въодушевява от своята възлюблена и казва: Намерих своята възлюблена. И младата мома в първо време се въодушевява. После се явява едно малко съмнение, и тогава като се роди едно дете, бащата в него вярва, на него разчита. Роди се друго дете, майката на него разчита. Тогава бащата и майката казват: Да ни поживи Господ децата. Синът става на 21 година и гледаш този син вече става разсеян, умът му не е в къщи. Този същият син, който по-рано прегръщаше и целуваше баща си, сега вече е станал самостоятелен, не го слуша, иска да бъде свободен. Излиза навън и бащата казва: Този син е станал някак особен. И с дъщерята се случва същото. По-напред е била весела, радостна, слушала е майка си, но сега започва да ѝ се сопва. Сега седи замислен като философ. По-напред ходеше по съветите на майка си, а сега е самостоятелна, започва да пише поезия. Като напише своята поезия, отиде и я прати на пощата, и виждаш, че наскоро излиза нейната поезия, нейното писмо във вестниците. Явила се критика, че писмото не било написано, както трябва. И след това отново пише тя. Това са неща, които стават в живота. Всеки може да ги приведе. Няма някой от вас, който да не е правил тези неща. Те са известни на всички ви. Едно нещо не ви е известно. Вие още не сте опитали, какво нещо е Любовта. Аз ще бъда много благодарен, ако дойде при мене и ми я опише само с три думи. Аз ще му дам един подарък, една премия от десет хиляди лева. Който може да ми опише Любовта само с три думи, той още сега ще получи тази премия, този чек от десет хиляди лева. А тъй, да ми разправя за Любовта, че сърцето му горяло. Че и преди да е любил, сърцето му пак е горяло. Ама топло било сърцето му. Че и една кола, която се движи, пак топла. И колата, която върви по пътя, се стоплила, но ни най-малко тази кола не се е стоплила от Любовта, тя се е стоплила от зор. И в Любовта някой път има топлина, съвпада се. Доколкото знаем, понякога Любовта прави хората много студени. Ти обичаш някого, а той обича да попийва винце. Ти му казваш, че той трябва да се откаже, а на него сърцето му се стега. Казваме: Че ако обичаш някого, каквото ти поиска, ти трябва да му го направиш. А не, ти не можеш да обичаш един човек, който не те обича. Едно задължение има в света: ти не можеш да обичаш, докато не те обичат. Следователно, когато говорим за Бога, Той е идеал за нас, понеже преди ние да сме го обикнали, Той ни е обикнал. Следователно Той е идеал за нас, който ни показва как трябва да обичаме. Вън от този идеал ние не знаем как да обичаме. Затова, именно, ние не обичаме по същия начин, по същия идеал, както Бог обича. Както Бог те е обикнал, по същия начин, по същия метод, по същата линия ще обичаш и ти – така върви.

Сега, аз не казвам, че Любовта у вас не действува. Действува Любовта, но аз

говоря за онази Любов, в която смъртта е изключена. Аз говоря за (Любовта), която действува в един живот, в който смъртта е изключена. Има една любов, в която смъртта е по-силна от самата любов, а тя прекратява отношенията на хората, пък има и един живот, дето Любовта царува. Там вече смъртта се изключва. Следователно, когато хората на земята се борят, те се борят съзнателно или несъзнателно. Това се забелязва в целия органически свет, растителното царство, животинското и човешкото царство. Единственият стремеж на всички същества е да проникнат от живота на ограниченията към живота на свободата, или както аз наричам, да минат от временния живот към вечния. Това са неща смъртни, или както аз ги наричам, неща или живот, в който кракът на смъртта не влиза. А щом смъртта не влиза, там човек е свободен, няма никакви страдания, никакви лишения, никаква сиромашия, никакви ограничения. Там е животът на вечната радост, на вечното щастие, дето човек знае как да живее. Често се казва, че животът без страдания не може да бъде разбран. Да, но има едни страдания сладки, а има едни страдания горчиви. Горчивите страдания тровят живота, а сладките страдания продължават живота. Има едни мъчения, които са сладки, има едни мъчения, които тровят човека, които го уморяват. Аз правя това разграничение. Питам: Ти от кои мъчения и страдания имаш – от сладките или от горчивите? Ако са от горчивите, гледай да се освободиш от тях, колкото може по-скоро. Ако са от сладките, гледай по-скоро да узреят плодовете им. Всеки човек трябва да има нещо, на което да се опира. Ти живееш в един народ и зад тебе седи този народ като една идея, ти си готов да направиш за него всичко. Каква е истинската мярка? Един ден ти направиш някаква погрешка по отношение на този народ и избягваш, отиваш в друга държава. Този народ не те обича вече. Какво ще правиш тогава? Като отидеш в друг народ, може да бъде той Англия, Германия, Америка, и тогава този народ ще те приеме, ще се претопиш постепенно в него и ще станеш негов поданик. Ти вече няма да милееш толкова за българския народ. Питам, кое е онова, на което трябва да вярвате? Не че сега ще го научите това нещо, но всеки човек има едно правило в себе си. Природата е вложила това правило в него, да знае на какво в себе си да разчита. И всичко трябва да е насочено към това правило, то да се прояви. А по въпроса как трябва да се живее, това всеки знае.

Един художник рисувал един американски милиардер и като го нарисувал, той го запитвал: Какво трябва да направи човек, за да стане такъв милиардер? Милиардерът му отговорил: Ако човек получава седмично десет долари, два долари непременно трябва да отдели. Десет долари правят наши 800 лева. Ако започва да получава по 20 долари седмично, тогава той ще трябва да отделя по четири долари настрана през седмицата. Като дойдеш до положението да получаваш 120 долари

седмично, тогава ще отделяш по 40 долари на седмицата. Така ще забогатееш. Онзи автор, който дава този пример, според мене, трябва да е скрил нещо. Въпрос е дали той така е забогатял. Един математик решавал следната задача. Влагат се в банката 25 стотинки, от времето на Христа до наше време, значи за две хиляди години, като взимал предвид и сложните лихви, които се падали на парите. Като направил изчисленията, той намерил една грамадна сума, за която казват, че ако нашата земя беше цяла от злато, надали би се изплатила тази сума, в която се превърнали тия 25 стотинки в продължение на две хиляди години. Този математик отишъл още по-далеч. Той казвал: Ако всека минута падала в банката по една такава земя, като нашата, но направена от злато, то едва в продължение на девет години ще се изплати тази сума, на която са възлезли 25-те стотинки, внесени в банка от времето на Христа до наше време. Това е вярно по отношение богатството на човека. Богатството на човека зависи от неговия ум. Човек, който няма богат ум, нито богато сърце, той никога не може да бъде богат. Всички хора са богати по ум и по сърце, но не употребяват своето богатство. Със своя ум и със своето сърце, човек може да развали своето щастие. С една дума само ти можеш да затвориш своя път и с една само можеш да отвориш своя път. С един поглед само ти можеш да отвориш пътя си, и с един поглед само ти можеш да затвориш пътя си. Не знаете ли, че ако кажете една дума на някой човек не на место, той не може и двадесет години да я забрави. Питам: Как ще се възпитаме ние, как ще се възпитат хората? Най-първо човешкото сърце трябва да се освободи от всички непотребни човешки желания. На второ место, човешкият ум трябва да се освободи, от всички непотребни човешки мисли. И тогава човек трябва да остане да функционира само с ония Божествени мисли и желания, с които се е родил, а не които са се натрапили от после. Онези от вас, които искате да разбирате живота, така трябва да го разбирате – друго разрешение няма. И вие можете да четете, колкото автори искате, пък и аз съм чел разни учени и философи, но до сега нито един от тях не е дал правилно разрешение на сегашната криза, която съществува в света. Както се е родил този свет, така и ще си умре. Този свет е непоправим, този порядък в света е непоправим – нищо повече. Да му турят каквато искат система, да му проповядват каквото учение искат, да му поставят каквато и да е религия, сегашният ред на нещата е непоправим, сегашният свет е непоправим – нищо повече. Така седи въпросът. Това е един кораб, в който сте влезли и вие ще се молите на Бога да излезете благополучно до брега. Ако можете да излезете благополучно до брега, после ще се пазите, кракът ви втори път да не стъпва в него. Ако се качите на един модерен параход, разбирам.

Казвате: Ама ние трябва да вярваме. – В какво трябва да вярвате? В това, което хората са направили ли? Или в съвременните аероплани ли трябва

да вярвате? Че утре тези аероплани ще почнат да снасят своите яйца, големи от по 25 килограма. Като избухнат тия яйца и се излюпят сума хора ще изпоядат. Има един съвременен английски параход, който българите наричат дръндаут. Тази дума не е права, тя е образувана от „друт“ и „днът“, което значи: не се страхувай. Ние го казваме неправилно. – Дръндаут. Ний сме изопачили нещата в тяхното значение. Но да оставим тези неща на страна. Но и при съвременното възпитание на човешкия ум, пак има неща, които са изопачени. Например те говорят за усет на човешкия ум, но не могат точно да го определят. Какъв усет има човешкият ум? За да се произведе един усет, трябва да се тури на ръката поне една трета от тежестта на самия предмет. За да произведе втори усет, трябва да се постави на ръката тяжест две трети от дадения предмет. За да произведе трети усет, трябва да се постави три трети от тежестта на този предмет и т. н. И ако така се увеличава тежестта на този предмет върху ръката, най-после ще се дойде до положение, когато ръката на човека съвършено ще отмалее и той почти няма да усеща никаква тяжест. Сега да разберем закона. Какво означава една тяжест? Когато имате една трудна задача, това е една тяжест във вашия ум. Да кажем, че сте се справили с тази мъчнотия. След това, при втората мъчнотия вие трябва да прибавите още една трета от тежестта на мъчнотията, която сте имали по-напред. Ако при първото разрешение на задачата сте имали десет мъчнотии, при второто разрешение ще имате 12 мъчнотии, с които трябва да се справите. При третото разрешение на задачата мъчнотиите ще се увеличават. Законът е верен във всяко отношение. Имате едно малко дете. Първо това дете се храни с мляко. Колкото повече расте това дете, съобразно с растенето, се увеличават и разноските. Пропорционално на неговото растене се увеличават и разноските около него, увеличават и мъчнотиите около него. Та мъчнотиите, които ние срещаме в живота си зависят от нашето растене. Колкото повече израстваме, толкова и мъчнотиите се увеличават. Вземете например, една мома се оженва за един момък и момъкът си прави илюзии, че тя ще го обича. Понеже Любовта е в прогресивен процес, момъкът трябва да знае, че тази любов постепенно ще се измени. Аз казвам на този момък, че най-много след една–две, или три години тази любов ще се измени, тя ще се намали, с една трета от първоначалната. След още три години, тази любов ще се намали с още една трета, докато най-после нищо не остане от нея. И този човек се чуди какво стана с любовта, коя е причината, че я няма. Този мъж ни най-малко (няма) предвид, че тази жена има в себе си способности, чувства, желания, на които и тя трябва да даде ход да се проявят, да се развият. Той мисли само за себе си, без да подозира, че тя не е създадена само да му готви. Тъй не влиза в положението ѝ. Нищо не ѝ плаща, а само изисква от нея. Той казва: Моята женица. Така я залъгва той с това онова, докато един ден каже: Не мога да се залъгвам така.

Ако хората вървят в този път, те ще замязат на онзи руски княз, който се оженил за една бедна, но благородна рускиня, която мислила, че като княз той е богат, има пари на разположение. Като се оженили първия ден, той казал: „Ну, поцелуемся!“ Целували се. Така се целували ден, два, три, най-после тя огладняла. Казала му: „Хляб ми се яде, гладна съм.“ – „Ну, поцелуемся!“ „Поцелуемся“, но целувките без хляб не са приятни. И наистина, ако се разгледат целувките така, както са в природата, в тях има нещо мощно, нещо силно, с всека целувка, която майката дава на детето си, тя влага в него сила, живот. Животът на детето зависи от целувките, които майката е дала на това дете. Колкото повече една майка е целувала детето си, толкова повече живот е внесла тя в него. Аз не съм за това другите хора да целуват децата. Това може да става в много редки случаи. Ако аз бих имал дете, не бих позволявал другите хора да го целуват. От целувките на майката зависи животът, който е вложен в детето. Аз говоря за една майка, която е на място, а не за онази майка, която съжалява, че е родила това дете. Аз говоря за онази майка, която, като погледне детето си, радва му се, защото между нея и детето има тясна връзка. И тогава животът на това дете се увеличава от целувките на майката. Целувката не е нещо празно. Целувката на един момък, непременно трябва да предаде нещо на момата. Ако момъкът не може да предаде живот на момата, по-добре да не я целува. Казано (е), че трябва да се целуваме. – Може да се целуват хората, но ако тяхната целувка предава нещо, живот трябва да предава. Казано е при това: Даром си взел, даром трябва да дадеш. Ако не можеш нищо да дадеш, тогава нито ще искаш да те целуват, нито ти ще целуваш – нищо повече. Аз не говоря за онази традиционна целувка, каквато е в Русия. Там като се срещат, особено на Възкресение, на Великден, всички се целуват. С това те искат да покажат, че и богати, и сиромаси, и учени, и прости, са равни помежду си. Но това равенство трае само един ден. На другия ден няма никакво равенство. Щом това става по традиция, по навик, въпросът седи малко по-другояче.

„Господнята година“. Това са най-благоприятните условия, при които човешката душа трябва да расте и да се развива. И вие трябва да знаете, че всички обществени, всички социални, всички общочовешки задачи, които съществуват в света, до известна степен зависят от онези задачи, които ние разрешаваме в себе си, понеже цялото човечество, това са разумни души, свързани в едно цяло. И тогава казваме, че целокупният живот на цялото човечество зависи от развитието на всички души. Ние казваме, че един ден човечество ще се поправи. Когато великото съзнание, когато тази светлина проникне в умовете на всички души, тогава всички хора, цялото човечество ще се разбере помежду си, ще се поправят. Същият закон се отнася и до народите. Тогава и техните чувства и способности ще назреят и хората

няма да имат нужда да се убеждават дали някой говори право или не. – Няма какво да ви убеждавам дали говоря право или не. Всички вий трябва да чувствувате това. Като ви погледна само, аз зная вече дали вий ме слушате или не и как ме слушате. В дадения случай, когато говоря, аз говоря по съвсем други съображения от тези, които вий предполагате. Казвате: Трябва да се говори. – Да, понякога човек трябва да говори, той е като един извор, който излиза от планината, и трябва да има място да мине. Той може или да заобиколи, или да върви направо, а може да прави и много извивки. Най-после, той трябва да се върне пак в морето. Ако този извор не извира, той ще се подпуши и ще образува голямо езеро. Така ще се създадат големи злини на хората. Естествен път е всеки човек трябва да говори. В света има едно положение, което не е естествено. Знаете ли кое положение не е естествено? – Това е положението на пороите. Има някои долини обрасли с трева и като минат пороите през тях, образуват голяма кал. След няколко часа всичко изсъхва. Но от такова говорене трябва да се пазите. Такова нещо са пороите. Но всички трябва да дойдете до естествено положение, дето се развиват човешките чувства. Човешкият ум трябва да дойде на помощ. В какво отношение то трябва да дойде на помощ? Ако във вашия ум дойдат трезви мисли, вий винаги ще можете да се съедините с разумните хора. Мога да ви преведа ред примери за това. Съществуват даже и статистики по този въпрос. При някой знаменит учител по музика са идвали много ученици, заплащали му са скъпо, но той не е приемал всички. Обаче, случвало се е да дойде при него някой беден ученик, да учи музика и като го погледвал, той веднага разпознавал има ли нещо в този ученик или няма. Ако намирал, че в този ученик имало някаква дарба вложена, той сам му казвал: Елате при мене, аз ще ви уча без пари. Защо този учител предава без пари на този ученик? В дадения случай, този ученик е един отлив, през него ще мине музикалността на учителя и в това той ще се удовлетвори. А от онези посредствени ученици, които му плащат, за него те са материална работа. От тези ученици учителят нищо не печели, той губи от тях. А от даровития той печели. Та добре е в света да срещнеш един даровит, или един гениален, или добър човек, да придобиеш нещо от него. Добре е да срещнеш и силен човек в света. Кой е силен човек? – Който може да ти предаде сила, а не който може да те уплаши. Този, който може да ти предаде малко сила е благословение за тебе. Ти трябва да благодариш за това. Хубаво е понякога да срещнеш здрав човек, защото той ще ти предаде от своето здраве. Добре е да срещнеш някой човек, който разполага с истинското знание в себе си, защото ще ти предаде от своето знание, но същевременно и ти не трябва да бъдеш от посредствените ученици, да очакваш да ти дават, да мислиш, че си сиромах. Едно трябва да знаете, аз сега ще ви го кажа: Природата няма благоволение към слабите. Сега искам да ме разберете право. Под думата слаб човек аз

разбирам онзи, който има непреривен копнеж, непреривен стремеж в своята душа да се домогне до реалното в живота, истинското в живота, не да го завлада, но да има един постоянен копнеж да се развива и да расте. Вследствие на това той минава за слаб човек. Вземете за пример гениалните хора, те са като деца. Срещате един обикновен професор, но гледате, че той се надигнал, навъсил се, като че ли иска да каже: Знаете ли, какво знание имам аз? Но срещате един гениален човек, той се държи като дете, което нищо не знае, но главата му работи, и дето го пипне, всичко знае. Ако го пипнеш нещо по музиката, не само знае че да отговори, но може да вземе един инструмент и веднага да засвири. Ако го пипнете по художеството, той не само може да говори за изкуството, но веднага взима четката и ви показва как трябва да се рисува. Онези хора, които имат много дарби, те са най-малко претенциозни, но онези, които са малко даровити, те са много претенциозни. Те имат постоянно нужда да ги насърчават. Останете ли да ви насърчават... Аз бих желал всички да сте даровити и да нямате нужда да ви насърчават, отколкото да не сте даровити и да ви насърчават. Каква полза от насърчение? Даровит човек трябва да бъдеш! Някой от вас ще каже: Така хората ще се обезсърчат. Нека им се каже истината, че да не се заблуждават. Човек трябва да работи върху онези дарби, които природата е вложила в него. Той не трябва да дава своите дарби под наем и да очаква отпосле да го насърчават. Хубаво е насърчението, аз не го отказвам, но човек трябва да се основава на Божественото, което е вложено в него, защото в Него е свободата му. Хубаво е да ви (на)сърчават, но то е до време. Днес баща ви ви насърчава, майка ви насърчава, но утре баща ви умре, майка ви умре, кой ще остане тогава да ви насърчава? На какво ще разчитате тогава? При другия, при установения порядък на нещата, ти трябва да имаш една майка, която никога не умира. Ти трябва да имаш един баща, който никога не умира. Кой е този ваш баща или коя е тази ваша майка? Не казвайте, че той е Господ. Той е онзи ваш баща, Който никога не умира. – Ами майка ви коя е? Това е духът, който никога не умира. Майката и бащата никога не умират в новия порядък на живота. Вие трябва да знаете, че имате един баща, който никога не умира и една майка, която никога не умира. Няма какво повече да философствувате. В това отношение аз зная повече от всичките философи. Те не знаят даже една трета от това, което аз зная. Един от големите философи беше се изправил един ден пред мен и ми каза: Ти разбираш ли нещо? – Дошъл съм на земята да разбера нещо. – Ти знаеш ли какъв е смисълът на живота на земята? – Не го зная още, нищо не мога да ти кажа по това. – Ами ти знаеш ли го поне? – Човек трябва да знае, това е според мене смисълът на живота. Казах на този философ: Сега ще се пошегувам малко с тебе. – Да, но аз искам сериозно да ми говориш. Добре слушай сега. Един ден се срещнах с един голям философ, поисках от него да ми обясни смисъла на живота. Той ми каза: Обикалям вселената.

Сега съм тръгнал да обикалям света. Колко време ще седя на земята не зная, но ще обиколя света. Ама ти с ума ли си? – Дали съм аз с ума си, или ти си с ума си, не зная. Но един ден, като се върна от тази обиколка, тогава и аз ще ти кажа, какъв е смисълът на живота. Животът е един вътрешен смисъл, и нито ти можеш да го разрешиш, нито аз мога да го разреша. – Как тъй? Аз ще го разреша. – Ще го разрешиш ти с двата метра. – Как така? – Да, най-много след 120 години ти ще го разрешиш с двата метра. Казвам: Прав е този човек, трябват знания. И той си има свои разбирания. – Ама това са отвлечени работи. Кажи ми кои работи не са отвлечени? Ти пипаш нещо и казваш, че това нещо е реално. – Реално ли е наистина? То е извън тебе. Според мене, реално е само онова нещо, на което аз всякога съм господар и което не може да избегне от ръцете ми. Това, което може всякога да се яви и да изчезне, то не е реално. Ти сънуваш вечер, че си богат, но ставаш сутринта и нямаш никакво богатство. Сънуваш че имаш вол, но ставаш сутринта, никакъв вол нямаш. И в действителния живот е същото нещо. Имаш стотици хиляди лева, но случи се нещо и ти ги изгубваш. Учен човек си, но удари те нещо по главата, и ти изгубиш знанието си. Де е животът тогава? Ний живеем в света на постоянните промени, а после ще кажеш като сегашните учени, че като умре човек, всичко с него се свършва. – Няма какво да се говори по това. Че всичко се свършва, това си е на местото. Не е лошо, че се свършват някои неща. Но с какво трябва да свършва? Добре е да се свърши с болестта, защото ще дойде здравето. Добре е да свърши с невежеството, защото ще дойде знанието. Добре е да се свърши със смъртта, защото ще дойде животът. Като изгубиш живота си пък, ще дойде смъртта. В живота изобщо няма никакво свършване на нещата. Някой дойде при мен и ми казва, че иска да умре, че нямало какво да го плашат с дяволи, че имало там мушкане с вили и т. н. Това са бабини деветини, аз съм човек свършил, образование имам, не мога да вярвам в тези неща. Не, аз няма да ти говоря за тези неща, но има друго нещо по-опасно, а то седи в следното: когато човек умре и съзнанието му не може да се отдели от тялото. Това е най-страшното състояние, което човек може да изживее. Ако лесно може човек да излезе от тялото си, както и да е, но ако не може да излезе, тогава е страшно. То е свидетел на целия процес на изгниване на тялото си. Частица по частица то се разлага и гние, а той не може да се освободи. – Чакай, не говори това. Възможно ли е това нещо? Че то било страшна работа. Де чете това нещо.

В това отношение аз съм за реални неща. Има една реалност, която не се меси в ежедневния живот на човека, нито във външния живот на природата. Външният живот си върви независимо всичко друго. Ти не можеш да поправиш този живот. Ти не можеш да поправиш или да измениш климата на земята. Земята сега е наклонена на 23 градуса, ние не

можем да изменим това нейно положение. Ние ме сме дошли още до там. Ако бихме могли да издигнем земята на 90 градуса, ний бихме създали най-големия катаклизъм, който някога е ставал. Ако можем да издигнем земята не на 23 градуса, но на 3 градуса само, или най-много на 10 градуса, северният полюс би приел 4–5 пъти повече топлина, отколкото е днешното му положение. Толкова лед има там, че цяла Европа би се покрила на височина около две, три хиляди метра. Всичкият лед би се разтопил и би се превърнал във вода. Не е лесна работа това. Сега всички говорят, че злато трябва на света. Ако златото би се увеличило, би станала друга криза в света. Ако има недоимък на храна, е лошо. Но ако има изобилие на храната, и това е лошо, защото се обезценява трудът на хората, както и храната се обезценява, няма да се пласира. Тогава има едно свръхпроизводство и не се знае какво да се прави. Животът е поставен на чисто материална основа, той не е само материя, както днес го схващат. Три света има, в които човек може да живее. Ако е въпрос само да уредим своя физически живот, това е немислимо. И днес даже на земята има повече население, отколкото трябва да има, за да могат хората да живеят щастливо. Като възражение на това цитират стиха от Библията: „Множете се и се размножавайте!“ Но не да се размножават глупавите и лошите хора, а да се размножават добрите хора, повече разумни хора ни трябват нас, добри хора ни трябват, гениални хора ни трябват. Те да се размножават. Защо ни са обикновените хора в света. Гениалните, добрите, разумните хора като дойдат, те ще оправят света, а обикновените хора са малки деца, които искат само да ядат и да пият. Казвате: Трябва да има повече деца. Защо трябва да се раждат повече деца? Повечето деца били благословение. Ако ти си един земеделец, имаш само един декар земя, а имаш 10 деца, 5 дъщери и 5 сина, какво ще ги правиш? Или ако имаш само 1000 лева на месец и имаш 10 деца, как ще се справиш с тях? Как ще прекараш при тия трудни икономически условия? Как ще ги облечеш, как ще ги нахраниш? Тези деца ще ти изядат ушите.

Казват: Трябва една трезва философия при съвременното възпитание на човечеството. А сега всички искат да се задомят, без да мислят за последствията. Съществува едно задомяване в природата, за което съм и аз. Има едно положение в природата, според което майката трябва да ражда, но има един определен закон колко деца трябва да роди майката. Ще кажете, че рибата хвърля по 300–400 хиляди яйца във водата. Питам: Мислите ли, че това е закон на природата? Това е закон на насилието – нищо повече. Там, дето условията на живота се влошават, и раждаемостта се увеличава. Това става, за да се балансират условията в живота, но щом се балансират, веднага се възстановява естественият ред на нещата. Природата се грижи за своето равновесие. Вземете например, при сегашните условия мъжете се избиват много повече, отколкото жените,

вследствие на което жените са много повече от мъжете. По причина на това нарушение на равновесието някъде в държавите, например в Германия, е прокаран закон на един мъж да се дават по няколко жени, докато се възстанови това равновесие. Но с това ще се наруши Божественият ред на нещата, ще се явят известни пертурбации. Ако в света би имало толкова мъже, колкото жени, не би имало разврат, или много малко разврат щеше да има. Ако мъжете са повече на брой, ще има разврат, ако жените са повече на брой, пак ще има разврат. Това показва статистиката навсякъде. Статистиката от гражданската война в Америка показва, че там имаше в това време повече от 500 хиляди стари моми, неженени, които искаха да се оженят, но нямаха възможност. За тях нямаше другари, другарите им са избити във войната. И ако всички тия хора живеят с този подтик, че всека жена трябва да има деца, какво щеше да се роди? И след това ще търсят социалните причини за това нещо. Причината се дължи на онази вътрешна анормалност, че след като направят известни погрешки, хората не искат да ги изправят. И тогава казват, че природата е създала така. Природата е направила много добре, но ние сме нарушили нейния порядък, вследствие на което се явяват социалните злини, които сега съществуват в света. Сегашните хора, които съществуват, няма да разрешат този въпрос. Трябва да дойдат учители, свещеници, държавници, майки и бащи, разумни и добри хора, които да оправят света. Само така светът може да се оправи, иначе с писани закони светът не се оправя. Сега като ви говоря така защо ви говоря? Защото вие трябва да имате търпение. Този ред на нещата вие го търпите. Например, срещате един сиромах, втори, трети, къса ви се сърцето, но не можете да помогнете. Разправял Толстой какво изпитал, когато в 1897 година ходил из Русия по селата да раздава пари, храна, дрехи на бедните. Като обиколил много села, той изпитал едно особено чувство, вследствие на което му се отщяло по-нататък да посещава бедните. Навсякъде видел една голяма индиферентност. Навсякъде хората само искали. Той виждал само гладни, умиращи от глад хора и се осъждал за това си нежелание да върши по-нататък тази работа. Между другото, той разправял една своя опитност, която други му разправяли. Разправяли му за едно бедно семейство, петочленно, от майка, баща и три деца, които умирали от глад. Най-малкото от тях казвало на родителите си: Не се безпокойте, утре или в други ден ще ни дойде помощ. – От де ще ни дойде тази помощ? Не виждаш ли, зимно време от де може да ни дойде помощ? Сега е зимно време, отвсякъде затворени, никакво съобщение. Как можем да се надяваме на някаква помощ – казвали родителите на това дете. Вън било голяма виелица, сняг. На другата вечер за тяхно учудване, на вратата похлопал някой. Какво се оказало? Един петербургски богаташ, като ходил от село на село, като Толстоя да раздава на бедните пари и храна, попаднал случайно в тази виелица, всред бурята сам, и рискувал да загине.

Като видел от далеч малката светлинка на къщата, той се отправил към нея, с надежда да се спаси от виелицата. Като влязъл вътре, видел цялото семейство изпусталяло, измършавяло от глад. Веднага той им дал пари, храна и могъл да продължи живота им до идното лято. Цялото семейство се съвзело, но най-малкото дете, което предсказало, че ще бъдат спасени, трябвало след няколко дена да замине за онзи свет.

Та докато хората ни говорят за този свет, работите ни добре вървят, но като почнат да ни говорят за онзи свет, че е красив, че е хубав, като че ли с нож ни прерязват. – Не ни се харесва да слушаме за този свет. Защо? Защото този свет го разбираме, а онзи свет не го разбираме. Аз не съм виждал нито един човек, който да умира радостен. Малки изключения има в това отношение. Има нещо неразбрано за човека, като му се говори за онзи свет. Затова казвам: По-добре не умирайте. Не че онзи свет е лош, но докато ти минеш през тези митници на смъртта, през тези бирници, които ще те оберат, да те пази Господ от тях. Те така ще те оберат, че като минеш през тях, нищо няма да остане в куфарите ти. Те ще те изпратят за онзи свет гол-голеничък. Затова, като се страхувате от тия бирници, прави сте. Бирниците на онзи свет са като тия на земята. Като попаднеш между тях, ще видиш и ще патиш – те са изпълнители на закона. И против тях има един начин. Например в Стария завет се казва, че когато Илия се оплакал на Господа от бирници(те) на онзи свет, Господ му изпратил една огнена колесница, с която се подигнал за небето. Илия оставил на земята само кожуха. Той минал за онзи свет благополучно, избавил се от бирниците. И втория случай да мине някой през бирниците, без да му вземат нещо, това е бил Христос. Те го хванаха, държаха го три дена в митницата и после, като дойде възкресението, Христос се освободи от техните митници незасегнат. За другите, за обикновените хора, обаче, ще има големи секвестори, те трябва да минат през всички митници, да си платят данъка.

„Благоприятната Господня година“. Това е онази философия на живота, според която е възможно безсмъртието, но не физическото безсмъртие. Човек трябва да се убеди, че той е господар на своята съдба. За да стане господар, той трябва да бъде чист в своите мисли и желания, да стане едно с Бога. Всеки ден като ставаш, ти трябва да знаеш има ли Господ или не, да чуваш тихия глас на баща си, който ти говори. И това трябва да ти е приятно, защото човек мисли, че като влезе в другия свет, няма какво да работи. – Не, тогава има смисъл да работиш, именно, като чуваш гласа на баща си, който ти казва: Много добре работиш, синко. Тогава е приятно да чуваш гласа на майка си, на своите братя и сестри, които казват, че лесно се работи на земята. Но да останеш сам, майка ти да не ти пише, баща ти да не ти пише, братята и сестрите да не ти пишат, да останеш сам всред този

остров – земята, тогава само ще видиш колко е тежък животът на земята. А докато майка ви ви пише, баща ви ви пише, сестра ви, брат ви, жена ви пишат, лесно е. Има един начин, по който вие можете да получавате от близките си писма. Вашата погрешка седи в това, че вие докато сте на този свет, не обичате често да пишете писма на вашите близки. Скържави сте много. Вие сте толкова заняти, че не ви остава време. И когато трябва да пишете писма за онзи свет, извинявате се, че нямате време. Някой казва: Нямам време, даже пет минути не ми остават свободни да се помоля на Бога. Друг пък казва, че и той нямал време да се моли, но един ден, като го взели в участъка и го държали половин час, през всичкото време се молил. Значи тогава намерил време да се моли. Няма по-красиво, по-възвишено нещо от това, човек да има общение с онзи възвишен свят, да чуе тихия глас на Баща си, не тихия, но музикалния глас на Баща си, като му проговори веднъж, да му светне в ума и в съзнанието. И тогава той ще отиде на работа в света.

Желая на всички ви да чуете този глас на вашия Баща. Но да търсите някой посредник, който да отиде вместо вас да ви извинява за погрешките. Не, вие сами ще си напишете писмото. Казвате: Толкова време сме се молили на Бога, толкова време сме живели за Него. Напишете едно писмо от три думи, които да бъдат като три семенца. Посадете тези семенца, че след няколко години да дадат своите добри плодове. Вие пишете по сто думи. Не, само три думи напишете, но да хванат место.

Една млада мома вървела подир един богат момък, който решил да се самоубие. Отивал към реката да се дави, не намирал смисъл в живота. В това време, когато се готвел да се хвърли във водата, момата го настигнала и тихо на ухото му пошепнала една дума. Той веднага се усмихнал, погледнал момата и се отказал от намерението си да се дави. Коя е била тази дума, която момата казала на този момък? Каквато и да е била тази дума, но тя била в състояние да произведе в душата на този момък такъв обрат, какъвто нито една от книгите на най-видните философи не са могли да произведат. Една дума на тази млада мома може да произведе в душата на този момък цел преврат и той каза: Разбирам сега смисъла на живота, има защо да се живее. Това е убеждение! Това, което у нас произвежда една вътрешна промяна, което дава един вътрешен импулс, това е Божественото, на което всякога трябва да уповавате. Само на Божественото у вас, което ви дава подтик, трябва да уповавате всякога. И другите неща са хубави, но Божественото е семето, Божественото е силата, Божественото е щастие на човешкия живот. Върху него почива здравето и щастието на човешкия живот, от единия, до другия край на живота.

Това е благоприятната Господня година.

„Благословен Господ Бог наш“.
Тайна молитва.

23. неделна беседа от Учителя,
държана на 17 март 1935 г.
София, Изгрев

(Хубав слънчев ден, не е много студено, топят се водите и снеговете).

1935_03_17 Добрият живот
утринно слово

ДОБРИЯТ ЖИВОТ

Размишление.

Ще прочета 6 глава от Еклисиаст. В прочетената глава се говори за обикновени неща, познати на всички хора. Значи, в тази глава няма нищо ново. Когато разказвали нещо на Соломон, той казвал: Известно ми е това, зная го.

Веднъж един дервиш срещнал Соломон и му казал: Ефенди, всичко знаеш, но има нещо, което не знаеш. - Какво не зная? - Не знаеш да хвърчиш като птиците. - Така е, отговорил Соломон, не мога да хвърча.

Сега и на вас казвам: Всичко знаете, много неща знаете, но едно нещо не знаете - да живеете добре. Няма по-велико изкуство в живота от това, да живееш добре. Днес повечето хора водят обикновен живот, вследствие на което се оплакват от сиромашия, от болести, от мъчнотии. Ако пък видят някой постник, пожълтял, с хлътнали очи, те ще го нарекат светия. Това не е никакъв светия. Така всеки може да стане светия: ще пости няколко дни, ще се облича скромно. Така не се става светия. Каквито красиви имена да давате на този човек, не може да го направите светия. Истински светия е онзи, който не живее в лишения, а който знае да живее добре. При всички случаи на живота той знае, как да постъпва. Казват, че светията се моли по цели дни. Молитвите не правят човека светия. Обаче, добрият и съзнателен живот могат да направят човека светия.

Един дервиш срещнал един турски бей, който оставил тоягата си на земята и се готвел да се моли на Бога. - Какво правиш? - Моля се, изпълнявам дълга си. - Никакъв дълг не изпълняваш, но се молиш на Господа за пари. Вместо да благодариш за всичко, което ти е дал, постоянно искаш да ти дава - все ще намериш какво да искаш. Страшно е положението на човека, когато се моли за материални работи. Той прилича на просяк, който върви подир някой богат човек и непрестанно иска да му даде нещо и после да се хвали, че богатият го облагодетелствал.

"Има зло, което видях под слънцето и го има много между человеците". (- 1 ст.).

"То е суета и зла болест". (- 2 ст.).

Това са положения, които показват, какъв е бил стария живот на хората.

Според старите разбирания, религиозният се моли все за материални работи. Той казва: Каквото поискам от Господа, дава ми се, молитвата ми всякога се чува. Това не е философия. В Писанието е казано, че Бог знае нуждите на всички същества и преди още да Му се помолят, Той им дава нужното. Значи, нищо друго не ви остава, освен да отворите скритите си стаички - затворените си куфари, и да видите, какво има там за разработване. Няма нещо, което не е дадено на човека. Ето защо, колкото се отнася до материалното, той няма за какво да се моли - всичко му е дадено. Той трябва само да работи, да използва даденото.

Да се моли човек на Бога, това значи, да влезе в общение с Него, без да изнася своите нужди. Ако само един човек знае нуждите ти, няма защо да разправяш на всички. Важно е в него да живее Бог. Той веднага ще чуе молбата ти и ще ти помогне. В една американска църква проповедникът излязъл на амвона да говори за един от присъстващите членове на църквата, който бил крайно беден, да му се помогне по някакъв начин. Той говорил за него цял час, изнесъл сиромашията, в която се намирал, с цел да омилостиви сърцата на богатите членове на църквата. В края на краищата, той събрал една сума за бедния си събрат в Христа и му я предал. След това един от богатите членове се приближил до проповедника и тихо му пошепнал: Защо не каза това само на мене? Аз сам бях в състояние да му помогна. Не беше нужно да раздвижваш цялото събрание за такава сума. Достатъчно беше да ми пошепнеш на ухото, както аз на тебе, за да дам една голяма сума. При това, само той не е сиромах. Има още много наши бедни братя, които също се нуждаят от подкрепа. Сега ние казваме: В едно религиозно братство не може и не трябва да има сиромаси. Братство, в което има сиромаси, не е истинско братство. - Възможно ли е това? - Възможно е. - Как да разберем това? Разбирайте го, както искате. Ако сте ученици от осми клас, вие трябва да разбирате материята, която ви се преподава. - Защо? - Защото се предполага, че сте изучили добре материала за седми клас и свободно можете да работите с новия материал. Който влезе в университета, той трябва да е свършил гимназия. Без гимназиално образование не приемат в университета. След всичко това, ще дойде някой човек в братството и ще каже: Аз съм ваш брат. - Как стана брат? В какво се заключава братството? Ще кажете, че и волът е ваш брат. Вие казвате това, но той съзнава ли, че е ваш брат?

Като последно творение на Бога, човек пръв е съзнал положението си като брат на човечеството, като по-голям брат на животните и растенията, вследствие на което се стреми да бъде навсякъде пръв. За да бъде пръв, човек трябва да отговаря на две изисквания: да има отличен ум и добро сърце. Няма ли тези неща, той не може да бъде пръв. Ако умът и сърцето

му се разколебаят в нещо съществено, той остава назад. Връщането му назад подразбира връщане към животинското състояние. Укрепи ли ума и сърцето си, той излиза от животинското състояние и се връща в човешкото. Върне ли се в животинското си състояние, човек се страхува от най-малките неща. Когато животното се страхува, има защо да изпада в това състояние. Но има ли смисъл човек да се страхува? Когато детето плаче за майка си, която заминала за другия свят, плачът е на място. Обаче, когато майката е при детето и то плаче, тогава плачът няма смисъл. Плачът не решава въпросите. Има деца, които плачат за нищо и никакво, но не постигат целта си. Те искат насила да заставят майка си, да им даде това, което желаят. Когато плачът е на място, майката с готовност задоволява нуждите на детето.

Един баща ми разправяше една своя опитност, която имал с детето си. Един ден детето започнало да плаче, да вика, да кряска, но така, че никой не могъл да го смири. Майката, бащата, братята, сестрите му се събрали около него, не знаят, какво да правят. Давали му едно нещо, друго нещо, да го залъжат, но то не млъквало. Най-после бащата казал: Излезте всички вън, оставете ме сам с детето. Като останали в стаята сами, той седнал срещу детето и започнал да го имитира: както плачело детето, така плачел и той; каквото правело то с ръцете си, това правел и той. Като чуло детето, че друг плаче с него заедно, вдигнало главата си и започнало учудено да гледа, защо плаче баща му. То плаче и бащата плаче. Най-после детето се усмихнало, престанало да плаче и казало на баща си: Много плачеш, бе татко.

Плачът се дължи на известен обект. За да престане човек да плаче, трябва да се махне обектът. Обаче, дали човек плаче, или се радва, това са въпроси, които трябва да се изучават. Каквото и да се случва в живота ви, трябва да го изучавате. Каквито мисли и чувства ви вълнуват, трябва да представляват предмети за изучаване, да знаете техния произход и влияние върху вас.

Днес всички хора говорят за добрия живот и се стремят към него, но не могат да опишат, какво представлява той. - Защо не могат да го опишат? - Защото не живеят още добре. Човек може да опише само онова, което е опитал и разбрал. Например, запитайте един ангел, какво нещо е грехът и лошият живот. Колкото и да иска да се произнесе за него, нищо не може да каже. - Защо? - Той никога не е грешил, никога не е правил зло. Той вижда, че хората грешат, но как става това, не знае. Някои казват, че добрият живот се заключава в придобиване на блага, други - в правене на добро. Нито придобиването на благата, нито правенето на добро представляват добрия живот. Когато живее добре, човек може да опише, в

какво се състои добрият живот.

И тъй, хората често грешат, понеже се опитват да говорят за неща, които не познават. Трябва ли всичко да знаете и да опитате? Има неща, които непременно трябва да знаете, но има неща, които не трябва да знаете. Например, каква полза ще ви допринесе знанието, как е извършено някое престъпление? Какво ще придобиете, ако знаете, че някои хора живеят лошо? Бъдете глухи и слепи за злото, за престъпленията, за лошия живот. Пазете се от любопитството към злото. Някои обичат да се вслушват в лошите работи и току подават ухото си, да чуят, какво се говори между хората, да видят, какво правят. Не разваляйте слуха и зрението си с лошите работи. Без да се интересувате от злото, вие ще го познаете. - Как? - По степента на доброто. Когато чуете, че някой човек е много добър, ще знаете, че зад него се крие друг човек много лош. Ако срещнете един праведен човек, зад него се крие един грешник. Когато видите, че пристига конник, ще знаете, че след него идва конят му. Или ако видите коня, след него идва конникът. Конят мълчи, но конникът говори. Той говори и за себе си, и за коня. - Кога мълчи човек? - Когато минава през посвещение. Значи, животните мълчат, понеже минават през посвещение. Всяко изпитание означава известно посвещение. Наистина, не е лесно да страдаш, да се мъчиш и да не можеш да кажеш една дума за страданията си. Животните се мъчат, изтезават ги и те мълчат.

Следователно, когато дойдем до говора на хората, виждаме, че те говорят най-много, когато страдат. Те разправят за болките си, къде ги боли, как са заболели и т.н. Ако ги боли крак, ще разправят, къде ги боли, как се лекуват и т.н. Ето как може да се лекува човек: ако го боли устата, ще вземе три капки от любовта и болката му ще мине. Ако го болят очите, трябва да вземе четири капки от истината. Ако го болят ушите, ще вземе десет капки от мъдростта. За всяка болест има лек. Няма болест в света, която да не може да се лекува. Ще кажете, че това не са реални лекарства. Това са психически лекарства, които действат рационално. Внесете в сърцето си няколко капки от любовта, в мозъка си - няколко капки от мъдростта и в тялото си - няколко капки от истината и ще видите, как ще се излекувате. Много болести се дължат на психически причини. Ето защо, тези болести могат да се лекуват само по психически начин, т.е. с психически лекарства. Ако търсите причината на заболяването на ушите и на очите, ще я намерите в задната част на мозъка. Когато функциите в задната част на мозъка не стават правилно, човек страда от болки в очите и в ушите. Когато слепоочната част на мозъка не функционира правилно, човек се оплаква от болки в устата. Като знаете, че мозъкът е причина на много заболявания, дръжте го в изправност.

Когато говорим за изправност на мозъка, имаме предвид мислите, които минават през него. Ето защо, за здравословното състояние на мозъка трябва да държим отговорни мислите, а за здравословното състояние на сърцето са отговорни чувствата. Всяка мисъл носи за човека или благо или отрова. Същото се отнася и до чувствата, и желанията на човека. При това, има мисли и чувства, които оказват своето въздействие върху организма веднага, а други - след време. Ако човек не върви в пътя на Божията Любов, ще попадне в областта на своето изопачено сърце и ще носи последствията на своя живот. Ако не върви в пътя на Божията Мъдрост, той ще попадне в кръга на своя изопачен ум и ще носи лошите последствия на своя живот. Като ученици, вие трябва да разсъждавате правилно, да не се спирате пред мисълта, че Бог всичко знае, всичко вижда. Той знае всичко, вижда всичко, но важно е, какво вие знаете и разбирате. Вие се ползвате от знанието на Бога, от Неговата Любов и Мъдрост дотолкова, доколкото можете да ги възприемете и приложите в живота си. Да се осланяте на Божието знание, на Неговата Любов, това е лесният път в живота. Всъщност, това е най-мъчният път. - Защо? - Защото, като очаквате да получите нещо наготово, вие или ще го получите, или няма да го получите. И в края на краищата, ще изгубите времето и условията за работа. Според мене, най-лесният път е пътят на добрия живот. - Кой ще ни научи да живеем добре? - Който сам живее добре. Който не живее добре, по никой начин не може да ви предаде добрия живот. Не можеш да предадеш на човека това, което ти сам не знаеш и което не е в тебе. Ако учителят по музика пее и свири правилно и учениците му ще пеят и свирят добре; ако той сам не пее и не свири правилно и учениците му ще бъдат като него. Затова е казано, че какъвто е учителят, такива са и учениците му.

Като влезете в някое религиозно или духовно общество, веднага ще дойде при вас някой брат или сестра да ви учат. Те събират около себе си братя и сестри, стават техни учители и започват да ги учат; ще ги научат толкова, колкото те знаят. Едно нещо трябва да знаете: преди да събирате хора около себе си, първо съберете своите мисли, чувства и постъпки, да ги възпитате, да се подчиняват на Божественото начало във вас. Ако успеете в това, тогава, без да събирате хората около себе си, те сами ще ви търсят. Не спазвате ли това правило, вие ще изпаднете в положението на някои проповедници и учители, които, вместо да помогнат на своите ближни, внасят противоречия между тях.

Един негърски проповедник някъде в Америка, проповядвал на слушателите си, как Бог направил първия човек. Той казвал, че Бог взел от най-чистата и фина пръст и направил от нея човека. За да го изсуши, Той го турил на един плет, където се пекъл три дни на слънце. Като слушали проповедта, един от слушателите запитал проповедника: Откъде взел

Господ пръти, за да направи плет, на който да суши човека? - Това не е твоя работа, отговорил проповедникът. - Наистина, слушателите не трябва да задават такива въпроси, но и проповедниците не трябва да говорят за неща, които не знаят. Изобщо, човек трябва да говори само за ония неща, които той сам е опитал, разбрал и научил. Той трябва да учи хората само тогава, когато той сам е учен. - Ама Мойсей казал така. - Мойсей бил ли е във времето, когато Бог е създавал света? - Той е видял нещата по ясновидски начин. - И това е въпрос. Четете, изучавайте нещата, но стремете се да ги проверявате по външен и вътрешен път, да не изпадате в противоречия. Не се страхувайте от това, което не знаете, не го избягвайте, но го изучавайте.

Една млада мома минавала за глупава между познатите си, които се мислели за многознаещи. Тя се занимавала със змии. Хващала ги, укротявала ги, играела си с тях. Един ден тя скрила една змия в ръкава си и като се срещнала с познатите си, пуснала змията между тях. Като я видели, всички се разбягали от страх. - Чудно нещо, казала им тя - страхувате се от една змия, която Бог е създал, а се представяте за много знаещи. Донесох ви един екземпляр да го изучите, а вие бягате от него. Къде остава вашият научен интерес?

Представете си, че змията е една лоша мисъл, лошо чувство или желание. Защо не ги изследвате, а бягате от тях? Трябва ли да се страхувате от лошите мисли, чувства и желания? И те могат да се възпитават, както и змията. В днешно време даже отровата на змията се употребява против някои болести. Всяко лошо и страшно нещо крие в себе си някакво добро, но трябва да знаете, как да го използвате.

Помнете: лошите, страшните неща каляват човека. Значи, човек трябва да се кали, да стане търпелив. Търпението се развива главно при неблагоприятни условия на живота. Само при тези условия човек вижда, каква вяра има, доколко мисли право и какво търпение има. Следователно, стремете се да разбирате нещата правилно, да не кажете като Соломон, че всичко е суета. Не оставяйте мъчнотиите си на другите, те да ги разрешават, защото те ще се ползват и от благата им. Тогава вие пак ще кажете, че всичко е суета. Мъчнотиите крият в себе си известни богатства, от които не трябва да се лишавате. Ако хлябът ви е сух, не го хвърляйте. Полейте го с малко вода и го турете на печката, докато се запече от двете страни. Водата, т.е. животът носи в себе си условия за превръщане на лошите работи в добри. Използвайте тези условия и не се страхувайте от лошото. На каквито мисли, чувства и желания да се натъквате, те са на мястото си, имат велико предназначение. Ако не знаете, как да ги използвате, вие се лишавате от благата, които се крият в тях. Вие се

лишавате от възможността да изпълните своето предназначение на земята. Ето защо, каквото и да ви се случи в живота, добро или зло, не го отбягвайте. Каквито мисли и чувства да ви посещават, не ги отхвърляйте. Изучавайте ги, вижте, какво носят те за вашето бъдеще. Човек гради бъдещия си живот, именно, от мислите, чувствата и желанията, които влизат в него, т.е. които го посещават. Като ги изучавате, вие придобивате знание да подреждате нещата, т.е. да поставяте всяко нещо на мястото му и да градите бъдещето си.

Сега, както и да се говори на хората, те могат да разберат нещата, само когато ги живеят. Много може да им се говори за любовта, за мъдростта и за истината, но ако не ги прилагат, нищо не могат да разберат. Не можете да предадете на човека нещо, което вие сами не знаете. Законът е такъв. Някой взел един позлатен предмет и го предлага като чист златен. - Как познава, че е златен? - По лъскавината, по блясъка. Обаче, има една българска поговорка, която казва: "Не всичко, което блести, е злато". Наистина, като взема пробния камък, опитвам няколко пъти и виждам, че предметът е само позлатен, не е от чисто злато. Следователно, когато говорите за златни, за ценни неща, приложете и към тях пробния камък, да ги изпитате. За всяка мисъл, за всяко чувство и за всяка постъпка има пробни камъни, чрез които можете да ги изпитвате, доколко са от чисто злато, доколко са ценни и устойчиви.

Дръжте в ума си мисълта: никой не може да ви обича за това, което не сте. Могат да ви обичат за това, което сте. Златото, скъпоценният камък са ценни за това, което са, но не и за това, което не са. Не можете да дадете на простия камък такава цена, каквато има скъпоценният. Някой пита: Защо давате такава голяма цена на този човек? - Защото заслужава. - Защо на мене не давате същата цена? - Той се е мъчил, работил, затова е станал ценен. Ти още не си се мъчил, не си работил, затова не може да имаш голяма цена. Като знаете това, не питайте, защо този или онзи се ценят скъпо, но работете, да се справяте с мъчнотиите и страданията. Като минете през мъчението, труда и работата и вие ще придобиете нужната цена, ще станете скъпоценен камък.

Сега, искам да запомните следните мисли: да имате прави мисли, прави чувства и прави постъпки. Не е важно толкова да правите добро, колкото да имате прави мисли, чувства и постъпки, чрез които да вървите в правия път. Само по този начин можете да бъдете благоприятни за окръжаващите и да имате приятели. Ако не следвате правия път на живота, вие ще имате повече неприятели, отколкото приятели.

И тъй, за да познаете, дали сте благоугодни на Бога, идете на някое

нечисто, блатисто място и вижте, дали ще се накаляте, дали ще ви хапят комари. Ако калта се лепи по дрехите ви и комарите ви хапят, вие не сте благоугоден на Бога. При това положение, ще боледувате, ще страдате от нечистотиите в живота. Ако калта не се лепи по дрехите ви и комарите не ви хапят, вие сте благоугоден на Бога. Вие живеете във външна и вътрешна чистота, в мир със себе си и с окръжаващите.

Проявеният Дух в Любовта, проявеният Дух в Мъдростта, проявеният Дух в Истината носи всичките блага на живота, на Единния, Вечния Бог, извор на всички блага, в Когото всичко се обединява.

21. Утринно Слово от Учителя, държано на 17 март 1935 г.
София. – Изгрев.

Книги:
* Да живеете
Ценната дума (Утринни Слова. Четвърта година (1934–1935). София, 2004)
30 беседи от 7 октомври 1934 г. до 15 септември 1935 г.
* Добрият живот
Ценната дума (София, 1998)
26 беседи от 3 февруари 1935 г. до 15 септември 1935 г.
Начало: 05:00
Край: 06:30
В началото:
* 15 минути размишление
* Пасаж: Еклисиаст 6
* Песен „Бог е Любов“
В края:
*

1935_03_20 Трите правила
лекция пред общия окултен клас

ТРИТЕ ПРАВИЛА

ПЪТ ЗА ОСВОБОЖДЕНИЕ

„Отче наш"

Имате ли някоя тема зададена? (Не.)
Чели сте много пъти свещената книга, Библията. Чели сте пророк Йеремия, но не сте се спирали на въпроса, какъв характер има той, при какви лоши условия е живял, какво самообладание трябва да има човек.

Ще прочета трийсет и осма глава от Йеремия. Каква смелост трябва да има човек като пророк. Ще започна от втория стих. (При прочитането на шестия стих Учителят каза :)

Някой път вие искате да ви е всичко наред. (Прочете се главата до края.)

Йеремия е предсказал много по-лоши неща, отколкото Седекия е предполагал. Седекия е искал да избяга, но го настигат, хващат го, избиват всичките му синове пред него, после и самия него измъчват. Ще кажете: „Защо?" Защото всички те са живели един порочен живот. Например един от юдейските царе, предшественик на Седекия, когато му са чели свитък с думите, които Господ е говорил на Йеремия, той е казал: „Дайте свитъка." Вземал и нарязвал на парчета по два-три свитъка и ги хвърлял в огъня. После пак му прочетат други два-три свитъка и пак ги хвърли в огъня и прочее. И най-после какво добива човек, като се противи на Словото Божие?

Някой път гледам, вие си имате за себе си едно високо мнение. Мнението, високото мнение на човека, седи в изпълнението на волята Божия. Човек, който изпълнява волята Божия, седи високо, а който не я изпълнява, седи съвършено долу.

Аз ще ви кажа. Аз имам едно правило и не зная дали да ви го кажа, или не. За себе си имам едно правило. Ще го кажа на ония, които имат уши:

Да служи човек на Духа, да се учи от любовта и да изпълнява волята Божия.

Не да слуша Духа, но да служи на Духа, на Божия Дух.

Някой може да пита: „Какво нещо е служене?" Най-лесната работа. Като

се ожени, една млада невеста какво прави на мъжа си? Служи му. Ще му готви, ще измаже къщата, ще пере и прочее. Служи му. Ако не иска да служи, той ще я изпъди от къщи и ще каже: „Аз искам жена, която да ми служи. Не искам една господарка, която цял ден да си маха краката." Вие някой път искате да седите в Дома Господен само тъй. Като не иска да служи, човек ще дойде, ще слуша само Словото. Той се облича най-модерно, туря си ръкавици и като му се случи едно малко нещастие, ще каже: „Защо Господ допусна това?"

Човек трябва да знае три неща. Да служи на Божия Дух, това е разумното. Да се учи от Божията любов, която ще го облагороди. Ако се учи от Божията любов, сърцето му ще се облагороди. Вие не може да облагородите сърцето си, ако не се учите от любовта.

На Духа се служи. Служенето е за ума. Учението е за сърцето. Ти искаш да облагородиш сърцето си. Не можеш да го облагородиш, ако не се учиш, защото учението е за сърцето. А изпълнението волята Божия е за волята, за човешката воля.

Когато някой път казвам, че трябва да се учите, аз подразбирам да се учите само от любовта. Човек, който не обича, той на нищо не може да се учи. И човек, който не слуша, никога не може да служи. Може да служи само онзи, който не е глух. Служенето е за онзи, който слуша. А пък учението е за сърцето. Изпълнението волята Божия е за човешката воля. Така се укрепява човек. Така се укрепява човешкото естество.

Сега има нещо в човека, което се противи на волята Божия и вие го считате, че това сте вие. Искате някой път да направите нещо, но нещо ви казва: „Не." Събудите се сутринта рано, зимно време, двайсет градуса студ. Стаята ви не е отоплена. Нещо ви казва: „Стани да се помолиш." Но вие си казвате: „Студено е, ще се простудя. Може и в леглото, и под юргана мога да се помоля."

Можете и под юргана да се помолите, никакъв грях не е това, но като не ставате, а седите в леглото и се молите, заспивате, и свършва се въпросът. Станете после сутринта неразположени духом. Питам тогаз: от двайсет градуса студ трябва ли да се уплаши човек? Можете да направите един опит. Когато почне тялото ви да изстива, когато почнат краката ви да треперят, това показва, че имате малко влага в тялото си, това показва, че вашето сърце е изсъхнало и вследствие на това е така студено. И всякога се е забелязвало: когато хората стават лоши, студени, егоисти, то времето винаги се разваля и става студено. Щом хората почнат да стават малко по-добри, времето започва да става топло. Топлото време е за добрите хора на

сърцето, а студеното време е, когато хората почнат да стават лоши. И ако във вас стане студено, значи противоположните сили на коравосърдечието взимат във вас надмощие. Ти още не си ги надмогнал. Поданиците във вашето царство започват да стават лоши, започват да живеят малко безразборно, трябва да дойде пророк Йеремия да ги стресне, за да не станат лоши.

Защото някой път ще дойде нещо в човека. Човек трябва да изучава себе си. Някой път ти се усъмниш. Да кажем, че се усъмниш. Ти си един сиромах и нямаш нито пет пари в касата си, ще се усъмниш ли в някого, ако дойде? Да кажем, че си осиромашал богаташ. Касата ти е празна. Ако дойде приятелят ти и ти каже: „Обраха ти касата", ти ще се поусмихнеше и ще кажеш: „Мен никой не може да ме обере." Тоя човек не могат да го изкушават. Но ако той е забогатял и му кажат, че са бръкнали и са взели от касата, той веднага ще повярва.

Сега има един вид разсъждение в света: многото философия някой път е вредно. Всяко нещо си има своите правила. (Учителят рисува на черната дъска следното:)

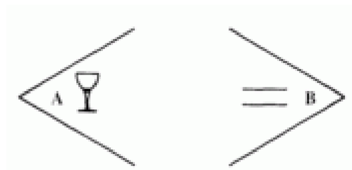

Това са две правила. Аз ги наричам формула А и формула В. Това е въпрос за разрешение. А е формулата на чашата, а пък В е формулата на успоредните линии на цевта.

Вие се намирате при един извор, и целия ден взимате вода от извора с чашата и преливате, наливате. Наливате в тая чаша. Искате да си послужите с тоя извор, но отмалява ръката ви. Целия ден като правите така, то чашата ще престане вече да работи в ръката ти и някой трябва да дойде да те замести. При А ти искаш да работиш с чашата, но ще се умориш.

Второто правило е: имаш една цев. Ти веднага туряш тая цев, направиш един чучур и водата тръгва, започва да тече и ти се освобождаваш вече.

Казвам, по някой път искате да поправите вашия живот с чашата. Хубаво е поправката с чашите: една чаша, втора чаша, трета чаша и прочее. Казваш: „Да изправя една погрешка." После втора, трета и прочее, но тия погрешки нямат край. И най-после заспиш и свърши се. А второто

правило е: ще туриш тия успоредни линии - цевта, и ще тече водата. Изворът сам трябва да тече.

Но за да тече изворът, човек трябва да мисли.

Този случай, при А, е въпрос на хората, които не искат много да работят, които си казват: „Кой ще му мисли надълго и нашироко. Кой ще му прави сега чешма. Да работя чешма? С чаша ще греба, то е по-лесно. А пък който иска да прави чешма, нека да дойде да си я прави."

Но всеки, който иска да се справя с въпросите на живота, непременно трябва да има един извор. А пък изворът, това е човешкият ум.

Сега, ако си служите с първото правило на А, при мъчнотиите, като ти отмалее ръката, ти ще седиш два-три деня и ще почнеш да мислиш как да стане тая работа. И който има ум, ще му дойде на ума второто правило: ще направи чешма, и тя ще върши неговата работа, а той ще бъде свободен.

Сега първото правило за сърцето: вие искате да ядете, да пиете. Ядат ви се круши, ябълки, сливи. Аз съм наблюдавал какъв е характерът на българина в някои места във Варненско. Него го мързи да си сади в двора си. Няма нито едно дърво. Боб и други такива работи има, но не сади сливи, ябълки и прочее. Даже и отвън да има круши, секат ги. Турците си имат градини. Ония ще ходят лятно време да искат от турците сливи, круши, ябълки. Ако някой сади в двора някоя круша, и другите видят, че е хубава, ще ходят да крадат, но на никого не му иде наум да сади круши. Някоя круша е дала много плод и ако не му даваш от тая круша, той вечерно време ще дойде с брадва и ще я отсече. И когато аз правех своите изследвания, дадох им съвет. Казват ми: „Какво да правим?" Казах им: „Насаждайте. Най-великото нещо е това. Като насадиш, това е късмет. Като посадиш три ябълки, три сливи, три круши, късметът ти ще тръгне. Жена ти и децата ти няма да боледуват." „Така ли?", казват. Сега, като мине някой по тия места, ще види, че са насадили вече плодни дървета. Това е вече за сърцето.

Сега много пъти, ако имате пари, ще отидете да си купите. Това е чашата. А пък ако нямате пари, не ще можете да си купите. А ако имаш насадени три-четири круши - тече изворът, ще отидеш да си откъснеш. Ако нямаш насадени, ще мислиш, че Господ не ти даде пари. Казваш си: „Ако беше ми дал пари, щях да отида да си купя.'" А иначе ще си имаш в двора четири-пет дървета - круши, ябълки и Господ винаги ще те благослови. И ще тече тогава изворът. Всички вие казвате, да си имате парици. Чашата.

Хубаво. Но като нямате парици, казвам: насаждайте дървета. Не само това, но и хората ще дойдат при вас и ще купуват. И ако имате повече, отколкото можете да изяждате, излишъка ще продавате и ще имате пари. А другояче вие ще купувате.

Някой път вие казвате: „Да бъде човек добър." Това е по отношение на неговото сърце. Доброто и злото, това са два процеса. Единият процес, на злото, се занимава с гъстата материя. Това е голяма гъстота и трябва да бъде човек много умен, за да се справи с него. А пък доброто се занимава с по-фините работи. Един грънчар, който прави глинени съдове, той трябва да изучава почвата, трябва да знае как се правят стомни, трябва да му стига умът колко време трябва да ги пече и как.

Мислите ли, че да се образува в човека едно хубаво желание е лесна работа? Ти, щом искаш да имаш една хубава круша, ще я разкопаваш, ще я поливаш, ще се грижиш за нея дълго време. Дълго време трябва да работи човек върху себе си, за да си създаде едно хубаво желание. Материалите ще ги имаш там, но за създаването на формата в тебе, на едно добро желание в тебе, ти трябва да работиш дълго време. Казваш: „Да имам едно добро желание." Ако не си грънчар, тогава ще отидеш да си купиш гърне. Но счупи се това гърне. Значи желанието ти може да се счупи. Ако имаш пари, пак ще си купиш. Но ако сам си грънчар и сам си правиш гърнета, ще си направиш едно гърне, една стомна, която и след много години да не се счупи. Сегашните желания са много крехки. Като падне - счупва се. И ако имаш пари, купуваш, но ако нямаш, ще отидеш да вземеш на заем от някого. Но по възможност човек сам трябва да работи.

Говори се за създаването на характер. За създаването на характера човек трябва да познава себе си. Сегашните философи от две хиляди и петстотин години още не познават човека. Те казват, че човек има ум, чувство и воля и мислят, че всичко разрешават. А пък това нищо не разрешава. Например има у човека воля, но тоя човек е забравлив. Кажи му нещо, и след известно време той е забравил. Не му стига умът, забравя. Тоя човек има воля, но питайте го за музика, и той няма никакво желание да я учи. Казвам му: „Нали имаш воля, пей." Той казва: „Не ми се пее." „Е, де ти е волята?" Някой не знае да смята. Той не знае, че музиката има си своето място, свой център. Ако е развит тоя център на музиката, то волята може да работи. Ако центърът на смятането не е развит, волята не работи, не можеш да смяташ.

Аз гледам религиозните хора. Казва ми един: „Аз четох нещо хубаво, но забравих." Забравил си го, понеже центърът ти на паметта не е развит. Ти казваш: „Много хубаво беше." „Много хубаво било, но си го забравил."

Казва ми той: „Не може ли да го вълпи Духът в мен?" Духът ще работи, но ти нямаш развита памет. Щом ти не можеш да помниш, то твоето сърце има влияние върху ума ти и умът ти не се занимава с работи, които трябват, а с работи, които не ти трябват. И всякога разсеяността на човека зависи от неговите чувства. Щом човек има много желания, то неговата памет отслабва. Щом има едно желание, то неговата памет е силна. Изхвърли многото желания и остави само едно желание. Представи си, че имаш желание да угодиш на сто души хора, а пък те са разни характери. Питам, ще станеш ли ти паметлив, ако искаш да им угодиш? Представете си, че аз искам да преподавам музика и се смущавам от това, дали децата се интересуват, дали ще ме разберат криво, или не. Но представете си, че не се смущавам от това, дали право ще ме разберат, или криво ще ме разберат. Аз си преподавам музиката и нищо повече.

Някои от вас можете да кажете, че разбирате и че знаете да пеете. Знаете да пеете заучените песни, но колцина от вас знаете да пеете една нова песен?

Колко линии имате в музиката? (Пет.) Сега. турят още две линии под „ре". Какво става? (Получава се долно „сол".) Над петата линия отгоре турят линии. Тогаз какво става? (Получава се горно „до".) Ние сега се отклоняваме. Музиката си има свои правила. Ти не можеш да пееш, ако не знаеш правилата на музиката. Трябва да имаш откъде да започнеш. Трябва да имаш един основен тон, от който да започнеш и тогаз всичките други тонове се нареждат относително първия тон. Имат съотношение към първия тон, естествено те се нареждат по това правило. В тая гама, която сега имате, както се преподава, ако вземете от „до" нагоре, тогаз между седемте тона няма да има винаги цели тонове, но ще има два полутона. Защо, на какво основание отгоре произтичат двата полутона? Защо от „до" до „ре" е цял тон, от „ре" до „ми" е цял тон, а от „ми" до „фа" е полутон? На какво основание? Философията сега. Така е в сегашната музика. То си има своя дълбока философска причина. После от „фа" до „сол" е цял тон, от „сол" до „ла" е цял тон, от „ла" до „си" е цял тон, а от „си" до „до" е половин тон. Тия два полутона са врата в цялата гама, те са врата, през която се влиза и излиза. Следващата гама според мен започва от полутоновете. Това и да ви го обясня, работата ни най-малко няма да се разреши.

Музиката е само едно правило за следното: човек, който иска да акумулира своите сили, трябва да си служи с музиката. Музиката е само за да събираш силите. Тя няма ни най-малко да те научи как да живееш. Музиката е само средство, за да добиеш разположение. Ти си много работлив, обичаш да се грижиш за много работи, тревожиш се. Ти като

пееш, ще се научиш по-малко да се тревожиш, ще седнеш малко на кеф, ще запееш: „Заплакала е гората", „Стоян мами си думаше".

Музиката разрешава противоречията. В музиката всичко е наредено. Ако вървиш по волята й, ти ще пееш навсякъде. Човек, който пее, е на служба, а пък човек, който не пее, е уволнен. Човек, който пее, има отлична служба, професор е някъде, добър господар има. А пък който не пее, няма служба, не му върви в живота. Какво да прави? Да започне да пее.

Музиката е изкуство само за човешкото сърце, не за човешкия ум. И тогава да пееш за себе си. Щом искаш да пееш за другите хора, то ще си създадеш една мъчнотия. Това ще ти бъде второстепенно. Ти трябва да пееш, за да се облагороди твоето сърце, ти да почувстваш сладчината на музиката. Щом почнеш да пееш за другите, те ще почнат да те безпокоят. Ще дойде някой и ще ти каже: „Какво пееш тая дивотия? Не мога да те слушам." А пък ти си пей тихо, за себе си, и ако рече някой да те слуша, ти си пей за себе си. Не викай да те слушат всички. Аз някой път слушам, като крякат някои от онзи лагер, аз ги слушам от стаята си. Това е солфеж. Казвам: „Викат. Дали го бият?" И казвам: „Това нещо не е бой, не е и песен." Спирам се, давам си ухото, забелязвам, че е солфежиране. Казвам: „Солфеж е това."

Ще каже някой: „Какво вика тая сестра?“ За мен онзи, който вика е по-добър от онзи, който не вика. За мен онова дете, което реве, е по-добро, отколкото онова дете, което не реве. Някой път е по-хубаво човек да вика, отколкото да не вика. Но онзи, който пее, онзи, който му е предал, криво му е предал. Аз слушам тия, които викат из гората. Защото този солфеж го има и в Америка. Аз зная един студент, който солфежирал из гората и дъщерята на един професор, която го слушала, хукнала да бяга - сторило й се, че този човек е полудял и нещо вика.

Според мен най-първо трябва да съществува тая философия: не се напрягай да викаш. Започни с тихите тонове. Вятърът, бурята не започват така изведнъж. Слънцето не изгрява изведнъж, но постепенно. Започни ти полека. (Учителят пее много тихо и постепенно усилва звука, пеенето, до един гръмлив глас: „Ха, ха, ха...")

Най-първо се освободете, когато дойдете до пеенето, от всички вътрешни ограничения. Има известни звукове, кресливи звукове, които са крайно разрушителни. Човек трябва да бъде крайно внимателен. Има звукове, които принадлежат към тъй наречената мъртва гама - гама на смъртта. И благодарение, че има само една такава гама на смъртта, но трябва да се пазиш, да не би с тоя тон да попаднеш в тая гама и ще те сполети нещастие. И вследствие на това много хора са наплашени и не пеят по

единствената причина на тая мъртва гама. И казват: „Сполитало ме е някое зло, колкото пъти съм пял. И затова се научих да мълча." И затова човек мълчи, да не пее криво.

Ти трябва да имаш обект, за който да пееш. Ще пееш за някого, нали? Ще пееш за Бога, за природата, за слънцето, за хубавия въздух, за извора, за някое цветенце, за хората. Трябва да имаш нещо хубаво, за което да пееш. Ако имаш една форма пред себе си и ако речеш да измислиш една нова песен, има много голяма опасност да попаднеш в мъртвата гама. Пееш ти: „Защо си ме, майко, родила?" Той пее защо го майка му родила. Какво иска да каже? Ти казваш: „Защо ме, майко, роди?" Как ще изпеете тази песен? Или питате вие музикално: „Защо трябва да живея?" Няма философско разрешение в това.

Ти не си живял, ти питаш защо си дошъл да живееш. Не питай и защо трябва да страдаш. Страданието е на степени. Аз се бодна с една игла, имам страдание. Казвам: „Големи страдания!" Но падне един камък и ми смаже пръста. Тия страдания такива ли са, както при убождането с игла? Много по-големи! Или да кажем, че е смазана цялата ръка или целият крак, това е още по-голямо страдание. Но ако се смажат едновременно и ръката, и крака, страданието се увеличава. Сега има хиляди степени на страданието. Ти казваш: „Голямо страдание." Убоден ли ти е пръстът с игла, или ти е смазан целият пръст, или ти е смазана цялата ръка и прочее? Ти казваш: „Убодох се." Щом се убодеш, благодари, че не ти е смачкана ръката.

Сега всичките ни страдания са само убодвания. Защото, щом ти се смаже целият пръст, туй е страдание. Тогаз не можеш да работиш.

Например имате желание да се молите, но после казвате: „Не искам да се моля." Вас ще ви сполети едно голямо нещастие. Има нещо смачкано във вас - някой пръст. Това смачканото трябва да се поправи, и нещата се поправят именно чрез музиката в света.

И ако ти не можеш да се молиш музикално, твоята молитва не може да има резултат. Ще имаш всичката мекота в сърцето си при молитвата.

Ако ти не туриш всичката красота, която умът ти може да даде, ако не туриш всичката мекота, която сърцето ти може да даде, и ако не туриш всичката сила, туй интензивно желание да постигнеш, което твоята воля може да даде, то твоята молитва не може да има резултат.

Някой идва при мен и плаче. Но той не знае да плаче, той реве като крава.

Аз съм слушал някой да плаче, но да ти е приятно да слушаш. Отлична музика. Той си плаче хубаво, и сълзите падат. Но у някои някой път има такива гърчения по лицето - не знаят да плачат. Някой път ще изкарам една млада сестра и една стара сестра, да поплачат малко. (Учителят казва на една сестра) Много не си плакала, много рядко плачеш.

Плачът е един музикален зов. Отзовават се всички ония същества, които слизат от невидимия свят. Плачът на детето е музикален зов. И силен е той. Детето плаче. Това „уа" е много силен слог. „Уа" ли казва детето, или другояче? („Уа.") Някой път, когато плачат децата, послушайте ги как плачат, някое ревливо дете послушайте как взема първия тон. Интересно е. Като изкаже детето тоя зов, майката се притичва. Той има особени трептения и засяга ѝ сърцето.

Та казвам сега метода на Бога. Бог иска да помогне на човека по всякакъв начин. Той е снабдил човека с всички средства, та когато има нужда, да знае как да се отправи към Бога. Нашето сърце и нашият ум трябва да бъдат в изправно положение, та да знаем как да функционираме с нашите апарати. Че ако ти не знаеш как да функционираш с музиката, няма да бъдеш изслушван. Например има една дума. Ти казваш: „Обичаш ли ме ти? Колко ме обичаш? (Учителят с много дебел, груб глас изговаря тия думи.) Аз искам да знам." Тоя човек първо иска. Онзи, който знае, знае как да го каже. Тихо, тихо ще говори. Този мекият глас не се чува почти. Не го чуваш, защото ти са тъпи ушите. Аз го слушам. Думите говориш меко: „Аз те обичам. Какво искаш Повече от това." Под думата „обичам" се разбира това: „Аз съм готов да направя възможното от моя страна, мога да ти услужа."

Някой път ние питаме: „Ти готов ли си да се пожертваш заради мене?" Че той много иска. Христос, след като учи дълго време, като Го запитаха ученици какво трябва да правят, Той каза: „Който иска да бъде Мой ученик, първото правило е: трябва да слуша най-първо. И който иска да бъде Мой ученик, трябва да се отрече от баща си, от майка си, от живота си, но от онзи живот, който го е отдалечил от Бога."

Сега ние минаваме към един друг ред на разсъждения. Ако имате един ъгъл от трийсет градуса, да кажем, можете да намерите какво е разстоянието между краищата на двете рамена на ъгъла. Да кажем, че ъгълът има малък размер, има къси страни.

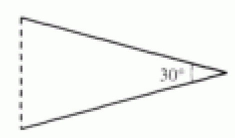

Но ако продължите двете страни на тоя ъгъл на трийсет километра, то колко дълга ще бъде напречната линия, с колко ще се увеличи тя? Ако се продължат страните на ъгъла до един километър, то колко ще се увеличи линията, която пресича двете страни? (Може да се изчисли това.) Може. Но трябва да се изчисли. Двете страни на ъгъла са радиуси, които излизат от един център. Има една окръжност. Около тия две страни ще теглите един кръг. Тоя ъгъл е една отсечка на кръга, а напречната линия, която пресича ъгъла, показва на какво разстояние сме от центъра. Колкото тая пречка е по-голяма, толкова ти си по-далече от центъра. Колкото тая отсечка се намалява, става по-малка и по-малка, ти се приближаваш към центъра. 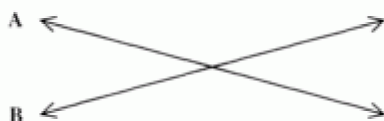

Друга една задача има. Допуснете сега, че имате тия две линии, А и В, които се пресичат и образуват ъгъла. Тия линии вървят в противоположна посока. Понеже тия линии няма да отидат във вечността, те според един закон, те ще се повърнат назад и ще се срещнат.

Можете да имате линията А и линията В. Да допуснем, че линията А се движи в една посока, а линията В - в противоположна посока. Линията В, като дойде в обратната страна, през къде ще мине? Това са най-големите противоположности. Човек, за да може да разреши тия противоположности, той трябва да разбира условията. Геометрията е една наука, която разрешава всичките противоречия в живота, или другояче казано, геометрията разрешава всички възможности, които животът има и носи. Това е геометрията. Тя разрешава всичките противоречия във физическия свят, в духовния свят и в умствения свят. Който разбира геометрията, за него е така. А пък математиката дава тия отношения, които вътре съществуват. Ако ти не разбираш геометрията, не можеш да разрешиш много въпроси.

Да кажем, че страдаш. Казваш: „Сърцето ми страда." Но кое сърце страда в тебе? В сърцето ти е слънчевият възел. Ако твоят слънчев възел се влияе от твоите лични чувства, ще произведе един резултат. Ако твоят слънчев възел се влияе от чувството на страх, то ще има друг резултат. Ако твоят слънчев възел се влияе от чувството на твоето милосърдие, то слънчевият

ти възел ще има други възприятия. Слънчевият възел е възприемател на много впечатления, които идат от невидимия свят и ти трябва да ги различаваш. И всяко едно впечатление ще даде една линия. Например, ако слънчевият възел възприеме впечатления от личните ти чувства, то лицето ти ще се удължи. Ако страхът повлияе върху слънчевия възел, то лицето ти ще вземе съответна форма.

Дойде ти например чувството на милосърдие. Каква поза ще вземете? Кажете ми как ще представите милосърдието външно. Дайте ми една форма. Вие говорите за милосърдие, а не можете да я нарисувате. Казваш, че човек трябва да е много милосърден. Как ще го изразите във форма? Вземете сега поза, дайте ми начин. (Учителят показа позата на горделивия човек и на страхливия.) Двете пози ви дадох, а пък третата искам вие да ми представите. Аз сега представих гордостта и страха, а пък вие ще ми представите милосърдието. И аз искам да го видя. И помислете сега: една поза на милосърдието. Ако го налучкате - добре, ако не го налучкате - здраве, ще има солфеж.

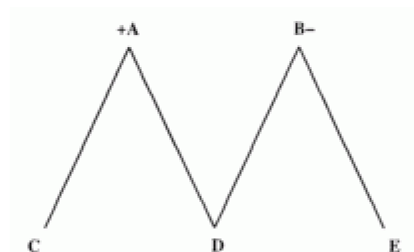

Вие не можете да бъдете милосърд, ако два пъти не сте се плъзгали. На четири места трябва да сте се плъзгали. АС е плъзганица. После AD, BD, BE. Буквата „М" какво е? А е положителната страна на милосърдието, а пък В е отрицателната страна на милосърдието. Ако преобладава положителната страна на милосърдието, ти ще станеш активен и ще го направиш. Ако преобладава отрицателната страна, ще кажеш: „Сега не му е времето" и ще го отложиш. Значи, щом си в положителната страна, ще направиш веднага. Ако го отлагаш, значи отрицателната сила в тебе преодолява. Ако го направиш, значи положителната сила в тебе преобладава.

И при милосърдието трябва да знаеш посоката. Милосърдието няма да го правиш горе, то се прави винаги долу. Виещите същества нямат нужда от милосърдието. Всяко едно същество, което седи по-долу от тебе, то ще има винаги нужда от твоето милосърдие. Следователно слабите имат нужда от милосърдие, а пък силните хора с милосърдие могат да помагат. И само един човек, който е високо интелигентен, разумен, добър, той може да покаже милосърдие.

Сега да се повърнем към онова, което може да ви ползва. Вие някой път питате: „Защо Господ създаде света такъв?" Не питайте защо Господ създаде света. То е все едно да питаш защо е създаден университетът. Университетът е място за учене, създаден е, за да се учат стари и млади, не само млади. Светът е създаден за учене, университет е той, за да се учите вътре. Щом отидете там, трябва да знаете мястото, отгдето трябва да започнете да се учите. И в тоя университет най-първо се започва с предмета пипане. Пипането е най-нисшето усещане. И след това ще искаш да го опиташ: „Можеш ли да ми дойдеш на гости?" И следователно пипането е запознаване с външния свят. А пък да ти дойдат на гости, то е вече яденето. Няма нищо лошо в яденето. Като дойде гостенинът, ти го посрещаш. Ще му кажеш: „Добре дошли!" Ще им снемеш големите палта, понеже е много топло, и ще ги оставите само по ризка. И след това ще ги посдъвчеш малко и ще ги потупаш. Дъвкането със зъби е свирене. Ще им свириш. След като влязат, ще им свириш с китарата си с трийсет и две струни. Като им изсвириш първото парче - една класическа песен, тогаз ще ги хванеш под ръка и през главния вход ще ги внесеш в обедната стая, ще го туриш там. Това е процесът, който го наричат ядене. Яденето е закон да приемаш гости.

Вие още нямате понятие, какво нещо е яденето. При едно ядене ще имаш най-малко четирийсет-петдесет души разумни същества, които са влезли в тебе. И всяко ядене, в което не присъстват някои същества да ги изядете, вие казвате за такова ядене: „Блудкаво е това ядене." А пък като влязат тия същества във вас, донасят нещо с яденето. „Нерде Шам, нерде Багдад"* - казва една поговорка. Според сегашната физиология казват: „Да извадим нещо от яденето."

Как ще разберете вие думите Христови: „Аз съм живият хляб, Който е слязъл от небето. Който Ме яде, ще бъде жив." Ти чрез тоя хляб ще приемеш оная сила, която ти е необходима.

В яденето има три метода сега. Със стомаха си ще ядеш, с дробовете си възприемаш въздуха, и едновременно трябва да стане друг процес вътре в мозъка. Три процеса: хранене, дишане и мислене. Тия три процеса вървят едновременно. Ако дишането, мисленето и храносмилането вървят правилно, то яденето е правилно и следователно организмът може да бъде здрав. Всички болестни състояния произтичат от факта, че един от процесите може да не е правилен: или дишането, или мисленето, или самият процес на храненето. Можеш да имаш някакво неразположение и то може да зависи от някои твои чувства.

В новата физиология, ако седнеш да ядеш, какво трябва да правиш? Ако аз седна да ям, аз най-първо ще изпея една песен. Няма да ви я кажа. На моите гости ще изпея една класическа песен. Това го наричам - ще благодарим на Бога. А пък ти, без да благодариш, бъркаш в чинията. Така не става. Най-първо ще вземеш от хляба малко, ще му се поусмихнеш малко, ще го погледнеш, ще го държиш малко, ще поблагодариш и ще вземеш малко по малко. Полека-лека ще вземаш хляба. Не бързай. Някои съм слушал да казват: „Ти, като ядеш, да ти плющят ушите." Никакво плющене. При яденето човек трябва да има най-голямо спокойствие.

Аз ви говоря сега за яденето, но то важи и за четенето, и за всяка работа. Това важи и при писане на писма, при мислене и при каква да е друга задача. Има много задачи в света. Тия задачи спадат към живота. Вие не трябва да се безпокоите. Щом на стария дядо изпадат зъбите, той казва: „Мекичко, мекичко. Кори не искам." И той се безпокои. Ако ти не можеш да мислиш, ти си стар дядо. Ако ти не можеш да чувстваш, ти си стар дядо. Ако ти не можеш да направиш нищо в света, ти си стар дядо. Ти казваш: „Тая работа е остаряла." Но и ти си остарял. Та мисълта трябва да бъде нова в човека. Трябва да имате желание да мислите. Щом дойдеш до положение да казваш, че няма какво да мислиш, ти клониш към остаряване. Щом почнете да казвате, че не струва човек много да чувства, вие сте остарели. Божието Царство е на онези, които влизат като децата. Най-първо е: това, което вършите, трябва да го вършите с младенчески дух. Не ви казвам да напуснете изведнъж това, което правите сега. Но имаш едно ново верую, нали така? Направи опит с него. Не оставяй изведнъж старото.

Има стар начин за пеене. (Учителят се изпъчи и пее намръщено и грубо.) Сега новият начин какъв е? Ще пееш ту по стария начин, ту по новия начин, но свободно пей. Ти сега искаш да се покажеш религиозен. Казваш: „Аз съм набожен човек." Станеш сериозен и се изпъчиш. (Учителят се кръсти с много широко движение.) Казвам, така не се кръсти човек. Аз казвам, моят кръст не е от един метър, а с хиляди километри. Аз като се кръстя, всичките хора с мен заедно се кръстят. Той иска да ми покаже кръста с ръката си. Казвам, този кръст нищо не е. Като си проточите ръката, ръката ви да стигне до слънцето и да гребнете от него. Ако искате да се прекръстите, че да ви послуша Господ, тъй да се прекръстите, че да стигнеш с ръката си до небето и да вземеш нещо оттам, от Царството Божие. А пък с такова обикновено кръстене нищо не се постига.

Някой казва: „Като се моля, кой ли ще ме чуе." А пък сега се оказва, че най-слабата дума, която изговаряш, по радиото се чува навсякъде, надалеч, на хиляди километри - на четири, пет, седем хиляди километра. Слабата

дума вече се чува. Значи всяка една ваша постъпка, която извършвате, всяка една мисъл, която имате, тя се вече предава.

Трябва да имате вече друга представа за живота. Не да се плашите. Да се плашите само да не бъдете мързеливи, но не се плашете как ще живеете. Вие се плашите как ще живеете. Аз мога да ви подпиша, че ако се учите, отличен ще бъде животът ви.

Учете.

И като се учите, не ходете да виждате кой знае повече от вас. Ако знае нещо повече от вас, нека да ви разкаже нещо по геометрия. Някой дойде и казва: „Ти не постъпваш добре." Казвам му: „Благодаря ти много. Покажи ми как трябва да постъпя." Трябва да се покаже на човека как трябва да направи едно добро.

Всички хора могат да ни бъдат образци, как да се прави добро. Не е лесна работа някой път, как трябва да се направи едно добро. Един път може да направиш едно добро, но хиляди пъти да правиш добро. Но да се направи едно добро така, както е турено в програмата. Някои от вас, които могат да разберат... Ако тук не научите тия работи, като влезете в невидимия свят, ще видите. Другият свят е мястото за поправка на погрешките, и много от вашите вярвания само в другия свят могат да се поправят. И те ще се поправят по следния начин. Вие може да сте свършили по музика, може да сте имали най-добрия бал, но ако дадете един концерт, всички ли ще го слушат? Какъв е вашият диплом, не важи. Новите хора - те ще определят. Ако се уплашите, ако ви пресипне гърлото, какво ще представите на тия хора? А трябва да пеете. Ако не пеете, гладен ще ходите.

Учите един език. Вас ви е срам да говорите отначалото на него. В България имаше американци, които учеха български. Много малко американци научиха български език, понеже ги беше срам. Искаха да научат езика добре, и тогава да говорят. Казвам: никога няма да научите така езика. Ще правиш погрешки, додето се научиш. Като кажеш в Англия звука [„the"], ще ти каже англичанинът: „Не е така." Един грък по-лесно може да произнесе тоя звук. Някои хора се способни, могат по-лесно да учат езици, а други и своя език не го знаят добре. Това е една дарба. Някои хора са по-даровити, понеже са учили повече от езиците, а други - по-малко, и затова не са толкова даровити.

Сега не знам какъв ви е стремежът. Ти казваш: „Аз искам да угодя на Бога." Как ще угодиш на Бога? Ти не знаеш да се молиш на Бога, не знаеш да пееш, не знаеш да рисуваш, не знаеш как да ходиш, как да ядеш, и при

това искаш да угодиш на Бога, искаш да бъдеш почитан от Господа. Че как ще те обича Господ, ако отидеш при Него такава грозотия? Господ ще каже: „Я го вземете и го поодялайте малко." Ти не знаеш как да се усмихнеш и като се усмихнеш, онзи насреща ти ще каже: „Какво искаш да ми кажеш?" Някой ме пита: „Защо си сви окото? Какво искаш да кажеш с това?" Казвам му: „Имам една слабост на окото си." Дясното око е свързано с разсъждаването, а лявото - с чувствата. Ако очите на хората са много свити или много отворени, не е хубаво, формата на очите, която имаш, трябва да съответства на строежа на човешкото лице. Всичко това произтича от човешката мисъл, от човешките чувства и от човешката воля. Или другояче казано: то произтича от служенето на Духа, от ученето на любовта и от изпълнението на волята Божия. Значи произтича от тия три свята. И тогаз ще си създадем едно лице и едно тяло и ще имаме една външна обхода, и всички ще бъдем доволни. Ще знаеш с всеки един как да се обхождаш.

Да кажем, че някой от вас иска да бъде пръв ученик. Сега какво значи човек да бъде пръв? Хубаво нещо е човек да бъде пръв. Пръв да бъдеш в служенето, в любовта, във вярата. Не за себе си, но за другите, това разбирам. А генералът е пръв да предвожда. Като тръгне той на бойното поле, да е пръв. Той пръв изважда шашката*. Щом като дойде до боя, той остава назад, а войниците напред. Първият става последен. Значи много християни са генерали. Когато няма сражение, казват: „Напред!" Щом дойде сражението, те са като генерала - последни.

И то си има мястото. Хубаво е. Един генерал като се бие, може да вземе позиция при войниците и да каже: „Ако войникът умира, защо аз да не умра сега?" Но той ще дава разпореждания, той ще каже на войниците: „Как искате вие? Отзад ли да давам разпореждания, или да бъда заедно с вас?" Ако те кажат „с нас", той остава с тях. Ако пък те кажат: „Остани назад", той ще остане назад.

Аз ви навеждам един пример: вие тръгнете на бойното поле като генерал, и на сражението пак правите като генерала и оставяте вашите прости войници на сражението. Вие сами намирате после, че сте страхливи в живота и си туряте сабята, и казвате: „За по-благоприятни времена." Сега да оставим тия неща, които стават в света. Те са учебен предмет за нас.

Аз не осъждам генерала. Нему не му е позволено да умре. Ако го убият, няма кой да ръководи и затова остава на заден план. Но мисълта е: да имате едно убеждение и тръгнете. Не се страхувайте. Страхът всякога показва, че човек не разсъждава. Ако се страхувате, трябва да е обоснован страхът ви. Ако се страхувате, страхът ви трябва да бъде разумен.

Сега колко неща остават, които трябва да помните? Водата от чашата ли трябва да вземете, или да турите цев и да направите чешма?

После, втория път искам един от вас, няколко души от вас да ми представят милосърдието във форма. Ще ми кажете: „Ние не сме актьори." Това не е насила. Може да му се присмеят малко, но няма нищо. Вие не сте научени да ви се смеят. Та в християнството всички тия аристократи, които станаха християни, невидимият свят ги тури на такова поругание и присмех, че те се намираха в чудо. Ти, като станете християни, и цар да си, подигравки ще има с тебе. А ако хората с тебе не се подиграват, ти не си на правия път. Че кого в света са посрещали добре? Кой добър човек е посрещнат с венци?

„Добрата молитва"

6.30 часа

Гимнастически упражнения.

Двадесет и пета лекция на Общия окултен клас
20 март 1935 г., сряда, 5 часа
София - Изгрев

---

* Нерде Шам, нерде Багдад, (тур.)- Къде е Ямбол, къде е Стамбул. Използва се при сравнение на много далечни неща.
* шашка (рус.) - сабя

Книги:
* Трите правила
Ако говоря (Общ окултен клас. Четиринадесета година (1934–1935). Том II. София, 2003)
21 беседи от 27 февруари 1935 г. до 18 септември 1935 г.
Начало: 05:00
Пасаж: Еремия 38

1935_03_22 Да мисли
лекция пред специалния клас

ДА МИСЛИ

Този ден съвпада със специалния клас, той е още денят, в който човек е създаден.

Кои са първоначалните работи, които човек трябва да знае, най-елементарните, най-съществените работи в живота? Най-елементарното нещо за човека е да се научи да мисли. Но човек никога не може да се научи да мисли, ако няма някакъв идеал. Детето, като го пратят в училището, има за какво да мисли, но онова дете, което не е в училището, няма за какво да мисли. Следователно идеята за Бога е вече влязла в човешкия ум. Човек трябва да има идея за Бога, за да мисли. Не да мисли за Бога и да се страхува. Страхът има съвсем друг произход. Човек започва да се страхува, когато е нарушил някакъв закон, който Бог е създал. Щом човек го наруши, страхът естествено ще се проявява в него. Да мисли човек не когато се страхува. Някои хора казват: "След като се намери човек в трудно положение, мисли". Не, без да се намира човек в трудно положение да мисли.

Една ябълка ражда. Когато е здрава ли ражда или когато е болна? – Когато е здрава. Кога тече изворът? Когато има вода или когато е пресъхнал? Когато има вода. Мисълта трябва да бъде свободна да констатира фактите, да не бъде наложена. Най-приятната мисъл е тази, която освобождава човека. Сега ви трябва и работа при изучаването на растителното царство, на органическото царство, за да видите, че човешкото тяло е много добре построено физически, но няма равновесие. Човек трябва да мисли, за да пази равновесие. Някой път вървите по пътя, спъвате се, падате. Туй показва, че не мислите. Сполети ви нещастие, туй показва, че не мислите. Туй, което казвате, че е съдба в света, показва, че вие не мислите. Човек, който мисли, нещастие не идва при него. Понеже хората не искат да обяснят нещата, те казват: "Нещастие има, съдба". Нещастие и съдба идат всякога за онзи, който не мисли. Човек някога го наричат, че е ленив, че е богат. Щом не мислите, ще дойдат всичките противоречия в живота. Сега когато ви говоря, аз не искам да разрешите изведнъж сегашните си противоречия. Всичките ви противоречия се дължат на това, че не мислите. Туй сега го приемете така. Ама да се докаже. Да докажем, че един човек е заборчлял. Защо? -Защото не мисли. Ама боледува. Защо? – Защото не мисли. Сега другото възражение. Може да се каже: Онези, които са мислили, какво са направили? Единственото същество, което мисли, то е Бог. И Той е най-щастлив. Бог, Който мисли, е направил света

съвършен и следователно, ако ние вървим по Неговия път на съвършенство, няма какво да се оплакваме. Но понеже ние не мислим както Бог мисли, затова идват и всичките ни нещастия. Ние се спираме върху философията, защо светът е направен така. Бог е направил света, защото право мисли и ние трябва да мислим защо го е направил. Не да Му търсим погрешките. Той няма погрешки и в света няма погрешки. Погрешките са във вас.

Изучаваш едно човешко лице, опитай се да го нарисуваш, ще видиш колко погрешки е направил. Даже помъчи се да произнесеш някои свещени думи. Колко хора правят погрешки даже като произнасят думите "добро", "любов". Много погрешки правят. Тъй както произнасят няма никакъв смисъл. "Любов" – значи оскубана кокошка. Казват: "Човек, като се влюби, той мяза на оскубана кокошка". Това никак не е любов. За да покажеш, че обичаш, ти трябва да учиш. Щом учиш, имаш любов; щом не се учиш, никаква любов нямаш. Пробният камък на любовта е учението. Щом запламти сърцето ти да учиш, няма никакви страдания, щом не учиш, страдания има. Сега като ви говоря тъй, не искам догматически да го приемете. Ще кажете: "Трябва да мислим". Щом говорите, че трябва да мислите само на думи, вие не разбирате. Трябва да се яви процесът на мисълта, че човекът да влезе в своето битие. Като станете сутрин, кажете на себе си: "Трябва да мисля тъй, както Бог мисли. Трябва да обичам тъй, както Бог обича". Понеже Бог, като е обичал, започнал да твори и работи. Той е създал вселената и няма миг, в който да е престанал да работи. Взел е предвид всичките нужди, които имат и най-дребните същества, не е оставил нищо непредвидено и всичко го е наредил точно както трябва. Той е мислил милиони години и като мислил, наредил нещата.

А вие сега намирате, че не промислил нещо както трябва за вас, щом страдате. Щом не учите, праща ви да страдате, щом учите, щастието ще дойде. Щом не учите, нещастието идва. Ако в тебе се яви най-малкото недоволство, няма да се мине много време и ще ви сполети нещо. Да допуснем, че вие седите отвън и ме слушате уж, а всеки гледа другия какво прави. Виждаш, че той има по-хубава шапка, по-хубави дрехи, обущата му връзката му, че се обръснал, подстригал си косата. Всичко забелязвате. Но това не е мисъл. Това е сравнение. Човек, който мисли, той не обръща внимание на външния свят, той не разглежда външния свят. И аз, като гледам на човека, най-първо се интересувам мисли ли той, обича ли. Щом обича, той ще учи и ще бъде постоянно на работа. Човек, който мисли, дългове не трябва да има, човек, който мисли, болен не трябва да бъде; човек, който мисли, е щастлив.

Щом имате сегашното положение, тогава ще се научите да мислите добре.

Как? – Щом започнете да мислите правилно, всичките тия неща, като снега ще се стопят. Може да остане онова естествено положение на цъфтенето на цветята, на цъфтенето на плодните дървета, всичко ще се смени и ще видите света съвсем другояче. Най-после вие ще се намерите в един човешки свят.

Някой е облечен с ония дрехи, които Бог е определил за човека. Сегашните ви дрехи мязат на меча козина. Най-хубавите дрехи, с които хората са облечени, мязат на меча козина. Някой път ние сме облечени, но нито кройката е кройка, нито цветът е цвят, нищо не е на място. След като направиш една дреха и я носиш една година, дотегне ти и казваш: "Да се отърва от тая овехтяла дреха, от ризата, от шапката". След една година казваш: "Друга мода има". Значи шапката не прилича на тази, която носиш. Като носиш тая шапка, не можеш да мислиш, хвърли я, ходи гологлав. Щом с едно палто не може да мислиш, хвърли го! "-Ама как?" - Остани без палто! Ако мислиш без палто, ти си на правата посока. Важното е да мислиш, а не в какво да бъдеш облечен. При мене ако дойде един ученик, аз няма да обърна внимание нито на шапката, нито на дрехите му, нито на ланеца на часовника му, а ще обърна внимание на неговия ум, способен ли е той. А да ви питам за неща отвън, те са боя. Отвън всеки може да нашари с боя нещо.

И питам сега, как могат да ви обичат? Вие някой път искате да ви обичат хората. Да допуснем, че аз искам да ме обичате. За какво ще ме обичате? Ако аз съм груб учител и постоянно се отнасям грубо с вас, за какво ще ме обичате? Или ако един слуга е груб, или който и да е, ако постоянно е груб, за какво ще го обичате? Много мъчно е да се обича. Сега ето къде е мъчнотията. Много мъчно е да се преподава на болни деца. На едного ръката му е счупена, на други крака, язва в стомаха, болки има, в мозъка има нещо. Вие трябва да му предавате урок, а той ви казва: "Какво ще ми разправяш, сърцето ме боли", а вие му разправяте за мисълта. "Какво ми разправяте за мисълта, стомахът ме боли". Казвам, боли те корема защото не мислиш. Ти ще възприемеш едно положение, Бога, като създал човека, Той е казал: "Дете мое, научи се да мислиш! Туй е най-хубавото, което съм създал за тебе, ще мислиш. Научи се да мислиш"! И когато Бог даде първата заповед като едно ограничение, Той казва: "Ще мислиш, от туй дърво няма да ядеш, ще мислиш". А, човек без да мисли, отиде да яде. Той не мислеше. Ако мислеше, той нямаше да яде. Туй показва, че човек, щом върши неща за които не мисли, той не мисли. За пример разгневите се. Някой път вие кипнете, дойде огън, лицето ви се зачерви. – "Аз това, аз онова". Кажете ми, какво ще направите? Хванете един човек, който е направил малка погрешка, какво ще направите? Какво ще направите с една крава, като ритне гърнето? Ще прекатури гърнето, ще го разсипе.

Господарят ще я набие и пак ще я издои. Да ритнете гърнето, това не е мисъл.

Снощи една млада сестра плака от друга стара сестра. Не можели да се погодят. Едната вдигнала ръце, старата и тя, защо Господ създал света. Старата сестра какво прави не зная, казвам: Не мислят. И старата сестра не мисли, и младата сестра не мисли. - "Ама кой е прав?" -И двете сестри не мислят. Ако мислеха, това нямаше да направят. Дойде една сестра, чете една молитва в стаята ми. Знаете ли каква молитва ми чете: "Ти си жесток, ти с другите си такъв, с мене се отнасяш по друг начин". Чете ми молитва. Младата сестра най-после ме изкара от търпение, казвам: "Да се махнеш оттука! Аз съм дошъл да върша волята Божия, а ти искаш да служиш на себе си, пък и другите да ти служат". Всеки човек, който не мисли, да се маха. Сега противоположното: ако аз съм лош, ти трябва да мислиш, щом съм лош, аз не мисля, ако съм прав, аз не искам да се оправдавам. Аз съм прав. Въпросът е тъй без разлика. "Не мисля" значи: Това, което Бог е създал, не мисли. Някой човек е при мене, трябва да се отнеса не външно, вътрешно да му дам истинската цена, която Бог е турил в него. Ако някой дойде от вас, аз трябва да му дам истинската цена.

Един добър цигулар вземе ли в ръцете си най-хубавата цигулка, направена от Страдивариус или от друг голям майстор, като пипне само цигулката, веднага разбира по това каква е цигулката, но той мисли. Питам се: какво искате вие? Казвате: "Любовта Христова". Че какъв е Христос в своята Любов? Този човек като дух беше богат. Слезе, раздаде всичкото богатство на света и остана бедняк, без да остане нещо в джоба му. И след туй хората казват: "Голям будала е този човек." Човек, който раздава всичкото си имане, ние не го искаме. Понеже ни даде всичкото, да си върви, че каквото той остави, ние да ядем и пием. Аз прибавям: не сте ли вие в положението на човека, в когото Бог е вложил живота и едно велико благо – мисълта, която Бог е вложил, да мислите. Вие казвате: "Аз искам да живея". Вие искате да ядете, да се обличате, да ви върви всичко по вашия кеф. Този ви обидил, онзи ви обидил.

Човек прогресира дотолкова, доколкото той мисли. Аз говоря за вътрешния живот. Може да питате кого визирам? Когото и да е, аз ще му кажа: Не мислиш! Всичката философия е там. Дойде някой при мене, казвам: Ти не мислиш, върви си по работата. Това е най-малкият език. Щом човек не мисли, той всичко може да направи. Може да каже груби думи, може да каже какво ли не. Сега ето истинската философия: Тази сестра, която ми чете половин час за старата сестра, след като си замина, аз разсъждавам. Аз трябваше да я изслушам и да кажа: "Благодаря ти, това е твое схващане. Ако си права, да дойде всичкото Божие благословение на

тебе, пък ако си крива и другото да дойде. Така е. Ако си права всичкото благословение на мисълта да дойде, пък ако си крива, всичките криви дървета да дойдат на гърба ти". Ние казваме: на някой човек да дойде злото. В какво седи злото? – В непослушанието. А кой е непослушен? – Който не мисли. Тази младата сестра ме гледа и казва: "Аз искам да бъда свободна. Ти няма да ми заповядваш тук". Това е нейно мнение. Че ти, щом мислиш да бъдеш свободен, който мисли ще бъде свободен.

Сега вие ще ми кажете: "Коя сестра"? Мога да ви я кажа, но не искам да ви я кажа. Понеже тя или аз все едно е. Ако тя направи погрешката или аз я направя – все едно е. Въпросът не седи в Петко, Драган или Стоян, защото всеки един от нас е без търпение. Защо сме нетърпеливи? – Защото не мислим. Най-първо мен никой не може да ме обиди, защото аз оставям нещата да вървят тъй, както Бог ги е направил. Аз знаех за тази младата сестра, знаех какво щеше да ми направи и можех да не я приема. После викам един млад брат, поставям го на стълбата, понеже знаех, че ще ме безпокоят и други и казвам: "Който дойде, да го не пуща горе". Идат няколко души, казва: "Не може". -" Как тъй"? Слушам един глас: "Учителю"! Едва дочувам някъде: "Няма го". - "Учителят е вътре".

Трябва да се мисли! Учителят мисли сега какво да прави. Аз оставям погрешките. Като говоря по този начин, по този път, по който сега вървите, светът не може да се оправи. Помнете туй! "Ама да вярваме, да се обичаме, да правим добро". По тия стари начини като постъпвате, вие ще имате тия резултати. Светът не може да се поправи. Светът може да се поправи, но как? Трябва мисъл, нищо повече! Ще мислите тъй, както Бог е направил. При най-големите противоречия човек трябва да мисли. Че ако Учителят ви даде една трудна задача, вие мислите ли, че той ви обича? Щом имате една задача, значи трудното е в света. Ако ви дойде едно нещастие, то ви се дава, за да мислите, то не е нещастие. Вие го считате нещастие, защото всички не мислите. Вие слушате едно агне блее, колят го и се радвате, казвате: "Ще го яде някой!" Това е гледището на хората, които не мислят. Защо колят това агне? – Те не мислят, искат да се удоволстват. Агнето казва: "Помислете малко!" -" Няма какво да мислим", казват хората, теглят му един нож и се свърши въпросът.

Онези от вас, които не мислят, очаква ги смърт, очаква ги страдание, очаква ги нещастие, очаква ги ад, всичко, каквото може да се случи в света, ги очаква. И ще го опитат. Онези от вас, които мислят, очаква ги живот, очаква ги блаженство, любов, очакват ги безбройните Божии блага и ще ходят навсякъде в света със свободен билет. Казвам ви за тази година: Научете се, като станете сутрин, да кажете: "Да помисля тъй, както Бог мисли". Мислете, че всичко е добро! Не туряйте в ума си отрицателното.

Казвате: "Много лоша е тази сестра, много лош е този брат". Според сегашната философия аз трябваше да се престоря, да кажа: И той има нужда от лекция. Ако аз мисля за някого, какво мога да добия, нищо не мога да добия. Единственото нещо, което е за придобиване, е да мисля върху това, което Бог е създал в небето, в звездите, в чистата вода, в чистата храна. За туй ще мислиш. Срещнеш ли един човек, туй считай за привилегия. Седят двама селяни българи близо до гората и делят нещо. Единият казва: "Аз трябва да взема повече." Другият казва: "Знаеш ли, че мога да те претрепя"? -" И аз ще те претрепя". Единият и другият ще се претрепят. Делят и не могат да разделят. Двамата свили си лицата, огън изтича от тях. Иде една голяма мечка и тя да дели. И двамата се качват на крушата и двамата седят там и питат кой от тях има право. Мечката ги е подушила. И двамата казват: "Ти имаш право". Но като дойде мечката, единият казва: "Аз ще те претрепя". А другият казва: "Слез, че утрепи мечката вместо мене". Но другият казва: "Слез ти"! Долу е мечката. Тя е един ангел, който е преоблечен в меча дреха. Вие бягате от една мечка. Това е един ангел. И то на Рила. Връщам се от Мусала с един евангелистки проповедник, виден проповедник, който проповядва и за вяра, и за любов, Господ какво е направил и т.н. Минаваме през Маричината долина. Аз вървя и си разсъждавам. Гледам над долината, върви една мечка, слиза. Казвам, един ангел върви. Той се замисля, ангелът върви. Вече приближаваме до мечката, тъй, колкото от тука до вратата. Тогава проповедникът казва: "Слушай"! Аз казвам на моя език: "Един ангел иде, една мечка". Той, като видя мечката, отвориха му се очите. Трябва да се справим, да мине пред нас или ние да минем и тя да мине зад нас. Тръгвам напред, тя да може да мине зад гърба ни. Тя отива да пие вода, жадна е, нещо си мисли. Там на пътя прескачам едно дърво, а този проповедник в страха си мисли, че аз бягам от ангела. Пък аз искам да дам почитание на този ангел. Той се препъва и пада така, че пада и си туря крака насреща. Аз се спирам, гледам, ангелът си вдига очите, казва: "Много съжалявам, че уплаших този евангелистки проповедник"! И хуква нагоре тази мечка по пътя, по който беше дошла. Питам проповедника: "Какво чувствуваш"? -" Помислих, че ти ме остави и мечката ме натиска". Добре, сега този случай тенденциозно може да разправям, за да уроня неговия престиж. Така някои ще си помислят, но той е още жив, тук е на земята. Какво ме интересува да разправям за този проповедник? Казвам, когато един ангел дойде, ние си вдигаме краката насреща му. Вдигане на крака навсякъде има. За мене това е ясно, щом не мислим. Защо този проповедник не може да мисли? Тази мечка какво ще направи? Мечките са много добри същества. Мечка да те залюби, по-вярна от нея не може да има, но и да те намрази, да те пази Господ от мечка, която мрази. Ако си от онези, които не знаят как да мислят, по-отмъстително същество от мечката няма. Тя никога не забравя, ако с нея постъпиш добре, тя помни.

Разправяха, тук в България, за едно младо мече. От-кърмила го една жена от карнобатско и след десет години туй мече вижда тази жена, която го е отгледала, легнало пред краката й. Тя почнала да се гали, да казва: "Много ти благодаря". А на мечкаря казва: "Какво ще ме извеждаш да ти играя"! На жената казва: "Ако ти не беше ме откърмила, щях да умра. Сега благодарение на тебе, както виждаш, разиграват ме хората". Та, ако една мечка е признателна на една жена, която й направила това добро, колко повече ние трябва да бъдем признателни на Бога, Който ни е дал всичкото благословение. Сега кое е по-хубаво: да мислим за Драгана, Петко, Стояна какво са направили или аз, като дойда до Петко, Драгана, Стояна, да кажа: Колко ни люби Господ! За Петко, Драгана, Стояна трябва ли да загубя своя мир.

Най-правата философия е да мислите! Ще мислите за великите Божии блага, които Бог е вложил във вас. Мислете за вашата душа, мислете за вашия ум, мислете за вашето сърце, мислете за вашия дух, за туй мислете сега! Мислете за онова, хубавото, великото и като мислите 35 години поне, ще турите една основа – да станете търпеливи. Търпелив човек е, който мисли, а нетърпелив е онзи, който не мисли. Няма друга възможност. Христос, като дойде на земята, знаеше за всичките свои страдания, които трябваше да мине. Петър казва: "Господи, да ти не бъде това"! - "Не, казва Христос, Аз до този час дойдох да мисля. Ще има да страдам, те са малки работи, ще минат"! Едно страдание ще мине час, два, три, цял ден от сутрин до вечер, на другия ден твоето страдание ще мине. Вие сте изпратени на земята да разрешите една работа и си казвате: "Христос колко е страдал"! Но Христос беше изпратен да мисли: "Както ме е Отец научил, така и правя."

Сега ето простата философия: научете се всички да мислите! И ако дойде един човек при мене и направи нещо, което не е естествено, аз казвам: Този човек не мисли, нищо повече, не мисли. Може да питате: "Каква може да бъде мисълта"? -Чиста. Като започнеш да мислиш, ти ще се освободиш. Ако си болен и започнеш да мислиш, ще оздравееш; ако си сиромах и започнеш да мислиш, ще се уредят работите; ако си чиновник и започнеш да мислиш, работите ще се оправят; ако си чиновник, изпъден и започнеш да мислиш, ще те турят на служба; ако право мислиш, ще те турят на чин.

Ти си една млада мома и нямаш кандидат. Като започнеш да мислиш, ще дойде твоя възлюблен. Бездетна майка си, щом започнеш да мислиш, ще дойде едно отлично дете. Всичко туй не е привидно, това не е пробен камък, а магическа тояжка. Вие питате: "Кога? Утре ли"? Не, моментално. Само ако можете да мислите правилно, всичко ще имате. Ако закъснява

благото, показва, че не сте се научили да мислите. Тогава някой казва: "Аз се молих на Господа, но няма отговор на молитвата". Ако се молиш и веднага има отговор на молбата, ти си се молил правилно. Ако закъснее ден, два, туй показва, че бързината ти е била малка. Ако някои неща не станат, те не стават по единствената причина, че не мислите. Ще кажете: "Талисман трябва да се тури или да се напише нещо, или за да оздравее някой трябва да взема лекарство". Хубави са тия работи, не ги отричам, но според мене, като ме сполети някакво голямо нещастие, казвам: "Добро е всичко, няма никакво нещастие. Аз живея в Бога и Бог живее в мене". Дойде един човек, започва да ме обижда, казвам: "Този човек не мисли, той не се е научил да говори". А някой път аз имам един специален памук, запушвам си ушите. За пример той седи близо до мене, понеже е енергичен, като говори ме плюе. Аз не го чувам, но щом престане да вали на лицето ми, тогава взема малко вода, измивам се, изваждам памука от ушите и тогава дойде върху него друго едно състояние. Казва: "Извини ме моля ти се, прекалих". И като започне да говори сладко, аз слушам и казвам: "Колко хубаво говориш"! Та, като дойде дяволът вътре във вас, турете памук в ушите си, а като дойде Господ да ви говори, извадете памука от ушите си. Като дойде дяволът мислете и дяволът казва: "Какво трябва да мисля"? Казвам: "Опитай тази работа"! Една добра мисъл всякога донася нещо. Ще опиташ нещата.

Една хубава мома иска да бъде щастлива. Един момък казва: "Ожени се за мене!" Ще опиташ, ще видиш. Ти не опитвай човека, но ако имаш хубаво развито обоняние, ще разбереш карамфил ли е или роза. И ако е добър човек и може да мисли, от него излиза особено ухание. Аз добрите хора ги чувствувам. Ухание излиза от тях. И лошият човек и той си има ухание. Едни, който мислят и други, които не мислят. Който мисли, той има ухание, а онзи, който не мисли, на него му казвам: да излезе навън, да си върви. Казвам, ти като не мислиш, училището не е за тебе. Училището е за онези, които мислят. Ти навън ще бъдеш. И когато Адам престана да мисли, Господ го изпъди, понеже раят беше място само на учение. Щом той престана да мисли, "извън рая" - казва Господ. Там ще идеш, ще опиташ нещата. Когато се научиш да мислиш, ще се върнеш в рая!

Вие сега искате да се върнете в рая. Още днес може да се върнете в рая. Как? – Като мислите. Сега някои от вас искате да знаете дали с този костюм ще се върнете в рая. Не, не е този костюм, с който сега сте облечени и с който ви изпъдиха из рая. Тия дрехи показват, че не мислите. Тия дрехи, работните ще ги хвърлите, а официално ще се облечете.

Сега ще заключа с един много гладен човек, който три деня не е ял, а друг му разправя една много интересна приказка. Гладният си рекъл: "Дано по-

скоро свърши приказката"! Та и аз ще свърша приказката си. Гладният човек първо го нахрани. Но с какво трябва да се нахрани? Умният човек казва: "Виждам притесняваш се малко, но понеже зная, че не може да ядеш варен боб, та заповядах на възлюбената да ти свари пиленце. Та, затуй ти приказвам приказка, докато се свари пиленцето". Ако някой път една реч се продължава, то е защото боб не може да ядете. Тогава, докато се свари пиленцето, аз приказвам. Сега и аз продължих, понеже пиленце искате. Та кой от вас не иска да яде пиленце? Кой от вас не иска да бъде облечен хубаво? Че то е пиленцето, пък аз ви занимавам. Вие казвате: "Ние сме ги слушали тия работи, но черно на бяло да има". Аз ви питам: Туй положение, в което аз се намирам, как го добих? – Като мислих, нищо повече. Пътят, по който аз съм минал, ако вие бяхте, сто пъти щяхте да се върнете от този път. Аз съм минал по един трънлив път, сам трябваше да си оправям пътя. Вие мислите, че съм минал по право шосе. Аз трябваше да си прокарвям път през драките, през джунглите, докато изляза на царското шосе. Мисъл трябва.

Казвам, доброто ще дойде, след като се мине този път. И на вас казвам: не се връщайте от този път! Някой се спрял, казва: "Този път, по който вървим, прав ли е"? Аз ви отговарям едно: досега нито един от вас не е вървял по правия път. И вашия дядо и баба, кой е вървял по правия път? Всички хора, които са нещастни, които умират, вървят не по правия път. Аз бих искал да бъдете щастливи. Щастието е закон за Божествената мисъл. Божествената мисъл, която Бог е вложил в нас, сега може би тази мисъл е ценна за вас. – Да мислиш. Ние мислим само за последствията. Не, в мисълта е великото благо, което съществува. Да съзнаваш, че преди тебе едно Същество е мислило и направило света съвършен и всичките блага, които ти очакваш, се намират в този свят. Но ти, за да намериш твоето благо, трябва да мислиш. Ти трябва да се учиш много, докато намериш благото. Туй същество казва: "Ти сам ще намериш благото си"!

Сега да изчетем Добрата молитва с мисъл - веднъж в живота. Десет неща има в нея, с мисъл да четете. Тази молитва е едно малко резюме на онова, което човек трябва да върши. В Добрата молитва е вашето щастие. Ако туй, което е писано, го четете с мисъл и мислите, вие ще бъдете щастливи. Ако Господ е нашия Баща, може ли ние да бъдем сиромаси? И ако сме сиромаси, значи че не е станал още наш баща. Нищо повече.

Сега ще четем молитвата с мисъл, понеже искате да бъдете щастливи. Аз ви дадох пътя към щастието. Който от вас е готов, да влезе. Който не е готов, той да си прави каквото иска. Сега ще четем Добрата молитва с мисъл, всеки да се вглъби, да забрави другите.

21-ва лекция, държана от Учителя на
22 март 1935 г., 5 ч.сутринта, София, Изгрев,
/Младежки окултен клас - 14-та година/

Книги:
* Да мисли
Права обхода и права постъпка (Младежки окултен клас. Лекции от XIII и XIV година (1934–1935). София, 2003)
24 беседи от 24 август 1934 г. до 13 септември 1935 г.
* Да мисли!
Да мисли (София, 1948)
1 беседа на 22 март 1935 г.
Начало: 05:00

1935_03_24 Каквото вържете на земята
неделна беседа

КАКВОТО ВЪРЖЕТЕ НА ЗЕМЯТА

„Каквото вържете на земята, вързано ще бъде на небето“.

Отче наш.

„Грее слънцето“.

Ще прочета част от 18 глава на Евангелието на Матея.

„Духът Божий“.

Каквото вържете на земята, вързано ще бъде на небето – 18 стих. Това е иносказание. Едно време вълкът и лисицата се сдружили и като приятели пътували заедно в гората. Вълкът намерил едно агне и казал на лисицата: По братски ще си разделим това агне. Като по-умен, той започнал да дели агнето. И като по-опитен, той раздрал агнето, извадил белия му дроб, сърцето му, черния дроб и казал на лисицата: Понеже ти си по-деликатна, на тебе ще дам вътрешността, а понеже аз се занимавам с външните работи, ще взема цялото агне, външността му. – Право ли отсъждаш? – Ако не вярваш, можем да дадем това дело да се разгледа. Най-после те избират човека да реши това дело, той да се произнесе като съдия. Занесли агнето при човека. – Какво има, де намерихте това агне?

Вълкът казал: Намерихме го в гората, аз се потрудих, раздрах го, извадих вътрешността му и я дадох на лисицата, моята приятелка, но изглежда, че тя е недоволна от дележа. Съдията казал: Вие не сте раздрали агнето, както трябва, не сте го разпрали правилно, има една опасност за живота ви. Обърнал се към вълка и му казал: Ако ти ядеш от това агне, има опасност да се разболееш. Същото казал и на лисицата. Агнето не е раздрано, както трябва, нито е заклано, както трябва. – Как мислите, какво трябва да правим тогава? – Ще почакате малко, аз имам една слугиня, ще почакате един–два часа. Като зная, че лисицата е много деликатна, ще накарам слугинята си да ѝ направи една кокошка от тесто. Същата слугиня знае да прави агнета от тесто за вълка, а пък аз ще задържа агнето, ще се опитам да го съживя наново. Минали няколко часа, лисицата получила тестената кокошка и се задоволила с нея. Вълкът получил тестеното агне, и той се задоволил с него, и тръгнали пак да пътуват. Те се запитвали помежду си: Как ти се вижда вкусът на това нещо? Малко е бамбашка, не прилича на това, което сме яли друг път. Вижда ми се малко меко. Но как ли ще съживи съдията това? – Кой го знае? Но втори път като намерим това агне, ще знаем вече как да го заколим и как да го разделим. Сега оставам на вас да си правите своите заключения.

„Каквото вържете на земята“. Това значи, че всеки човек връзва по нещо на земята. Всеки човек има нещо в ума си, мисли той. И дотолкова работите на човека в живота са успешни, доколкото той знае как да връзва. Ако имаш две малки въжета, които не достигат до дъното на кладенеца, ти не можеш да извадиш с тях вода, но ако знаеш как да направиш възел, ще можеш да извадиш вода от кладенеца. Но трябва да знаеш да връзваш. Също така ако не знаеш как да направиш възел, да завържеш тези две въжета, не можеш да се покатериш по кладенеца, не ще можеш да излезеш навън и ще пострадаш. Та казвам: Право е, човек трябва да знае да връзва. Има един еднообразен начин и в мисленето, но човек трябва да знае, да разбира законите на новия начин на мислене. Има един нов начин на мислене. Всички хора искат да бъдат щастливи, но като търсят щастието, на всякъде виждат нещастие. Всички сегашни хора са нещастни: И религиозните, и богатите, и учените – навсякъде все нещастни хора срещате. Те казват: Без наука светът не може да се спаси. А като имат наука казват: Тази работа не върви. Имало едно нещо, което не достигало, така казват учените хора. Религиозните пък казват, че без религия не може. И тези хора, които са в религията и в тях куца нещо, и на тях не достига нещо. Казват сега, че Христос спасил света. И като го е спасил, пак липсва нещо на света. Казват, че като дойде Христос втори път, той ще спаси света. – Но той дойде веднъж, светът трябва вече да е уреден. Представете си, че за една съвременна мома отиват женихи да я искат, но не я дават първия път. Мислите ли, че като отидат втори или трети път за тази мома, че ще я дадат на момъка? Представете си, при това, че тази мома има десет кандидати, и вие сте десетият кандидат. Как мислите, каква е вероятността, че вие ще вземете тази мома? Та като ви говоря, разглеждайте нещата в преносен, а не в буквален смисъл. Като разберете този закон, той има отношение и към всека ваша мисъл, към всяко ваше чувство. Законът работи по същия начин. Представете си, че вие имате желание да постигнете нещо, но за това ваше желание има 1000 души кандидати. В дадения момент каква вероятност има вие да постигнете вашето желание? Ето, вземете за пример и в политическия живот. Кабинетът пада, имат нужда от министър-председател. Представете си, че сто души са дали кандидатурата си за този пост. Каква вероятност има за всеки едного да бъде избран за министър-председател. Само един от тях може да бъде избран, останалите деветдесет и девет какво ще правят. Според философията на живота, не поставяйте в света или в живота си мисълта, че ти си роден да бъдеш министър-председател. Преди всичко, това е най-последната служба, която можете да вземете. Този въпрос аз бих така ви го обяснил, че всички бихте ме разбрали, но същевременно всички бихте се обидили. Аз така мога да ви обясня истината, че всички ще бъдете доволни, но има нещо, което ме задържа – всички ще ви обидя. За да не ви

обидя, ще оставя истината необяснена. Ако ви я обясня, ще я разберете, но и ще се обидите. И тогава вашата обида ще се върне върху мене. А така, като не я обяснявам, ще си кажете: Какво ли искаше да каже той? За сега оставете този въпрос. Аз ще дигна малко само единия край на завесата. Ще кажете, как така ще ни обидиш? Представете си, че вашата ръка е смазана, а трябва да дойдат 100 души да се ръкуват с вас, един по един да ви стиснат ръката. Какво ще бъде вашето положение. И всеки иска в това ръкуване да ви покаже, че ви обича. Преди няколко деня дойде един млад момък при мене, който така ми стисна ръката, че просто изпращя. Ако бях млада мома, щях да се съблазня от това стискане на ръката, но понеже не съм, казвам си: Много ме обича този човек. Погледнах го и си казах на ума: По-малко стискай ръката ми. С това стискане на ръката, той искаше да каже, аз съм от тези хора, на които каквото кажеш, ще го направя, но и каквото поискам от тебе, трябва да го направиш. Аз съм бамбашка характер. – Много добре. И казвам: Ако и аз дойда при вас, и по същия начин се ръкувам с болната ви ръка, вий ще кажете: Стиска ли се болна ръка така? Ще имате лошо мнение за мене. Аз трябва да откажа своето удоволствие. Ще искам извинение и ще кажа, че втори път, като оздравее ръката ви, тогава ще се ръкувам. Тъй щото, сега дигам малко, само крайчеца. Защо? – Защото ще ви обидя. Като ви стисна болната ръка, ще кажете, че това е диващина. Има известни състояния, при които ние трябва да пазим деликатност, да проявим деликатност към човешката душа. Има известни състояния в човешкия живот, които са толкова деликатни, че ако и ние не ги схванем, ще причиним известни болки на човека. Дойде някой при тебе, стисне ръката ти и казва: Да ти кажа истината. А именно, че те обичам. – Днес ли намери на болната ръка да ми причиниш болка? Днес ли намери да ми кажеш истината? Като оздравее ръката ми, тогава ми казвай. А сега, докато ръката ми е болна, по-добре да се откажеш. Та казвам: Понякога вие трябва да се откажете от своето желание да се ръкувате така сърдечно. Кога? Когато ръцете на хората са болни. Когато ръката ми оздравее, тогава можеш да ме стискаш, колкото искаш, това значи да вършиш правилно нещата. И после като разглеждаме нещата, ние не трябва да изхождаме само от наше гледище. Съвременният културен свет, както и в миналото е разглеждал и разглежда нещата само от своето гледище, следствие на това ти мислиш, че светът е дотолкова добър, доколкото те се ползуват от него. Това е така, право е, но всички хора щастливи ли са? Всички растения щастливи ли са? Всички животни щастливи ли са? За да бъде щастлив човек, в неговия живот трябва да дойдат много съчетания, да работят заедно. Най-първо земята трябва да осветява правилно, и тя да свети правилно. Тя трябва да има един правилен наклон към слънцето, че да може и то правилно да я осветява, да я огрева. След това, теченията на ветровете трябва да бъдат правилни. Теченията на реките трябва да бъдат правилни. Растенията трябва да растат правилно и да дадат изобилно

своите плодове. И най-после ще дойдем и до хората – и те трябва да се развиват правилно, и те да направят поне малко нещо в тази обща работа. Да допуснем, че имате един болен човек. Какво ще проповядвате на този болен? Най-първо вие трябва да го излекувате, от далеч още да го подемете. Болните хора лесно могат да оздравяват, в един миг могат да оздравеят. Само един пример имаме в живота, когато двама паралитици, някъде в Южна Америка, оздравели в един момент. В Америка, в една болница, в отделенията на паралитиците имало двама болни, които лежали цели 20 години и не могли да се излекуват. По едно време в същия град, дето била тази болница, влязла една боа, един питон. Като я видели, стражарите почнали да я гонят, да я убият, но в бързината си тя успяла да се скрие в болницата, и то в това отделение, в тази стая дето лежали двамата паралитици. Като я видели, те толкова се уплашили, че забравили и болест, забравили всичко, и моментално се намерили вън от болницата. Като се видели вън, казали си: Слава Богу, че този питон влезе в стаята ни, че можахме да излезем вън. Казвам: Това, което лекарите и 20 години не могли да направят, един питон го направил в един момент. Та понякога и вие искате да знаете каква служба изпълняват големите неприятности, големите нещастия в живота ви. – Те лекуват паралитиците. Всички страдания, това са външни методи, лечебни методи, които наместват нашите центрове, които разрешават всички противоречия, и след това един вече, един друг, хубав живот. Хубавият, добрият живот е в разбирателството. Ти не можеш да разбереш един човек, докато в ума си не държиш за него една права мисъл, или казано на човешки език, докато не го обичаш. И при това, в тази обич ти трябва да имаш желание никак да не го ограничаваш. Тогава ти ще бъдеш готов всичко да направиш за него. Значи, нашата Любов трябва да бъде такава, каквато е Любовта на слънцето. Като изгрева, слънцето има всичкото желание да ни услужи. Целия ден то дава, прониква, то не казва: Аз ви обичам. За Любовта си слънцето не говори, но то изпраща всичките свои блага – топлината и светлината, и след това си заминава. Съвременните религиозни хора поддържат думите на Мойсея, който е казал, че не трябва да се кланяме на онова, което Бог е създал, да не се покланяме на онова слънце, което виждаме, защото това е заблуждение. Казвате: Аз видех слънцето. – Никакво слънце не си видял. Това е най-малкият диск, който виждаш на слънцето. Но има едно друго слънце, което схващаш в себе си, то е разумното слънце в живота. Разумното слънце, което носи живот, е онова Божественото слънце, което работи у нас. Значи да не се поклониш на онова, което е, но да се поклониш на онова, което е сега.

„Каквото вържеш на земята, ще бъде вързано и на небето“. Кое е онова, което, като вържем на земята, ще бъде вързано и на небето? Днес всички се запитват по този въпрос. И сега хората очакват да дойде спасението от вън

някъде. Всички очакват да дойде Христос от небето. Всички очакват да дойдат ангелите и светиите от небето. – Вярно е това, така е, право е, но то е външната страна на въпроса. Ако можеше светът така да се спаси, ето Христос дойде преди две хиляди години. Ако това верую е право, защо Христос, като дойде преди две хиляди години, не спаси света? Преди две хиляди години евреите казваха, че ще дойде Месия да спаси света. Ето Христос дойде, но светът си остана такъв, какъвто си беше. – Не е така. Все има известна громяна. Във времето на Христа светът беше друг, а сега е съвсем друг. Днес светът не е такъв, какъвто беше преди две хиляди години. Ние казваме: Днес не сме такива, каквито бяхме едно време, не сме толкова лоши, по-добри сме днес. И в бъдеще светът ще бъде по-добър, отколкото е днес. Едно време бяхме добри, без да проявяваме своята доброта. Сега съзнанието на хората е по-високо, те съзнават, че има нещо добро в тях, което трябва да проявят. Във всеки човек има нещо добро, но ний още не знаем ония методи, по които можем да проявим своята доброта.

Казвам: Най-първо ний трябва да си представим реалността такава, каквато си е. Ако човек със своя ум, не може да схване Божествения план, колко хубаво е създаден светът, земята, и ако не можеш да схванеш нейното движение, ако не можеш да схванеш устройството на океаните, ако не можеш да схванеш течението на ветровете, на водите, ако не можеш да схванеш процеса на растенето на растенията, развиването на животните, образуването на съвременното общество, развитието на обществения живот, създаването на фамилията, съществуването на онези закони, които действуват върху човешкото сърце, върху човешкия ум, и ако не можеш да схванеш законите, по които се образува и развива човешката мисъл, ти нещо не си разбрал от великия Божий план. Ти седиш и очакваш като рентиер на готово. Направил си една къща, дал си я под наем, искаш да уредиш работите си. Казваш: Чудно нещо, защо не се уреждат работите ми? – Има стечение на известни изключителни обстоятелства. Къщата ти е много добра, хубава, но още като влезе в къщата ти, ти си помисли, че си напълно осигурен, че всичките ти работи са наредени, а забрави да помислиш и за друго нещо, да определиш своите отношения към Първата причина. Тези, които влязоха в къщата ти, бяха добри хора, но пропаднаха. Какво ще правиш? – Да ги изпъдиш не може. Минават година, две, техните работи не се уреждат, повече се забъркват, а заедно с това и твоите работи се забъркват. Тогава вие се намирате в положението на онзи варненски адвокат, който в сегашната война спечелил 40 хиляди златни лева и си казал: Каквото ще да става вече, аз се осигурих, мога да живея свободно. На другата вечер, обаче, той се поминал. – Какво по-голямо противоречие от това. На такова противоречие често изпадате и вие. Преди всичко, вие не сте осигурени. Ако някой ви попита, утре ще

бъдете ли живи, вие не знаете. Казвате: Аз (не) зная дали утре ще бъда жив или не, дали ще замина или не. Че ти си един слуга, нает си от господаря си само за един ден. Питат те: За колко деня си нает? – За един ден. Дали утре ще бъда нает, не зная. Друг пък е нает само за един месец. Трети пък е нает за една година. Питам: Знаете ли вий за колко време сте наети на земята? Вие трябва да бъдете прозорливи. Турците казват: Трябва да знаеш, трябва да вярваш. – На вяра на земята не се живее. Законът на вярата подразбира съвсем друго нещо. На вяра се живее само с един разумен човек, а с един глупав човек на вяра не може да се живее. На вяра там няма. Разумният човек той е документ. С разумните хора аз се разговарям по един начин, а с другите не че са глупави, но с тях аз се разговарям по друг начин. Първите хора мислят да изпълнят, в тях има човещина, а в другите има човешки егоизъм. Сега аз мога да ви обясня много работи, но често като се обясняват нещата, те пак остават необяснени. Хората са така пълни, че човек често не знае как да им говори. Например, ако от мое гледище ще (засегна) въпроса за честността, какво нещо е човек да бъде честен, аз без да искам ще ви обидя. Ако ви обясня какъв трябва да бъде справедливият човек, аз ще обидя и себе си, и вас. Хората днес говорят за справедливостта, но за тази справедливост, каквато е на вълка и на лисицата. След като одрал кожата на агнето, като го разделил, дал вътрешностите на лисицата, за себе си задържал цялото агне, и после говорят кой на какъв дял има право. Вълкът има право и лисицата има право, но какво е правото на агнето, не питат. Като запитате съдията кой от тях има право, той казал: Оставете агнето на мене, аз ще се опитам да го съживя. В баснята, остава една неразрешена проблема. Казва се само, че съдията имал намерение да съживи агнето.

Наскоро четох във вестниците един пример. Разхождат двама индуси с лодка, а ловците гонят една сърна. И ранена тя се хвърлила в лодката. Ловците тичат подир сърната и се приближават към лодката. Понеже индусите вярват в преселението на душите, единият от тях взел сърната под свое покровителство и казал на ловеца: Ти нямаш право повече да преследваш сърната, в нея е преселена душата на моя баща. Ти го рани и повече нямаш право да го преследваш. – Как така? От толкова време я гониш. – Не, нямаш право на нея. Отивам тогава при един английски съдия да разреши въпроса. Съдията казал на ловците: Вие нямате право на сърната. После казва на лодкарите: И вие нямате право на сърната. Ще я оставите на мене, аз ще се разправя с нея. Това са странични работи, които вас не могат да ви интересуват. Какво ще ви ползува, ако знаете как е разрешил съдията въпроса със сърната. Или ако знаете как е решил българският съдия въпроса с агнето, и то няма да ви ползува. За вас в дадения случай е важно какво можете да вържете на земята. Всеки човек може да знае какво може да върже на земята, за даден момент. Той има

една възможност. Влиза един лекар в една болница между неврастеници, между паралитици, един го боли гръбнака, друг – крака, трети – главата и т. н. Той им казва: Господа, аз мога всинца ви да излекувам, но от вас се изисква непременно вяра. Всички го гледат зяпнали. Ще ви кажа една дума, и който може да разбере думата, той ще бъде здрав. Едната половина от болните казали: Кажи, господин докторе, каквото ни кажеш, ще го направим. Другата половина казали: Ние пък ще си помислим малко, трябва да ни докажеш това. Тогава той казал: Нека останат тези, които вярват. И на тях казал: Всички, които вярвате, излезте от болницата. Идете по домовете си и гледайте си работата. Всички станали и си отишли по домовете. Другите, които не вярвали, останали в болницата да разсъждават с лекаря. Тогава лекарят се приближил при останалите болни и казва: Господа, на вас ви трябват по 20 инжекции на гърба. На другия ден отива при тях, пита ги как върви работата. – Не върви добре, господин докторе, положението се влошава. – Тогава ще трябва по още 20 инжекции. Направя им още по 20 инжекции. На другия ден ги пита как върви работата. – Още по-зле, господин докторе. Тогава по още 20 инжекции. Положението още повече се влошава. И най-после, след като им направил три пъти по 20 инжекции те казват: Господин докторе, няма ли и на нас да кажеш една дума и да оздравеем. – Идете си дома и си гледайте работите. Сега и аз мога да кажа една дума, но ще се въздържа. Онази половина от хората, на които казаха една дума и повярваха, си отидоха дома здрави. Сега в света останаха онази половина, която не повярва на думите. Сега вие, които ме слушате, сте все от тези, които останаха в болницата до края. И след като турят три пъти по 20 инжекции – 60 инжекции, и вие ще кажете като първите: Господин докторе, не можеш ли да кажеш и на нас същото? Казвам: От всички се изисква тази разумна вяра, която почива на истински, на определени факти. Аз намирам вяра само онази, която почива на неизменната Любов, която носи щастието в себе си. Когато чуем нейния глас, ние всички трябва да тръгнем след нея и всичко да изпълним. Там човек не трябва да философствува. Това ни най-малко не е заблуждение, защото едновременно тя му дава всичко онова, което му е потребно в живота. В Любовта всеки може да бъде задоволен според степента на това, което има в себе си. Не искайте да бъдете задоволени, както другите хора. Всеки е задоволен според това по своему от Любовта. За всеки човек светът така е нагласен, така направен, че всеки да бъде задоволен по специфичен начин. Вас никой не може да ви задоволи, нито мене някой може да ме задоволи. Моето вътрешно доволство напълно зависи от мене, от моето вътрешно разбиране. Външно хората са само едно условие, а моето щастие напълно зависи от онова мое вътрешно разбиране, което имам, от онова специфично отношение, което Любовта има към вашия материален, духовен и умствен живот. Защото Любовта засяга всички области. Според мене Любовта не е нещо

отвлечено. По-реално нещо в света от Любовта няма. Според мене едно въже, което те задържа, това въже е Любовта. Всяко едно, което те задържа, има Любов. Всяко едно растение, което те поддържа, има Любов. Всяко същество, което има живот в себе си, колкото малък и да е, то има Любов в себе си. Това е Любовта. Това, което в дадения случай не ви прави никакви пакости, а ви служи, това е израз на Любовта, а тези неща, които са пакостни за нас, показват, че Любовта ги разглобява, реформира и по такъв начин преобразява света. Та нещастията в света седят в това, че Божествената Любов е почнала вече да реформира света – човешкия свят. Тази е причината за най-големите нещастия. Мислите ли, че ако един съвременен хирург иска да ви извади един тумор, че тази работа ще мине така лесно. Мислите ли, че този тумор може да мине с баенето на една баба? Не, нож трябва да играе. Той ще разпори корема, ще извади червата, ще изреже тумора, ще зашие после всичко това и ще даде ред наставления – да не се обръщате, да не пиете вода и т. н.

„Каквото вържете на земята, това ще бъде вързано и на небето“. Питам: Вие какво сте намислили да вържете? Каквото вържете, това се отнася до вас. Всички вие имате много добри желания. Даровити сте, гениални сте, само че не проявявате вашата гениалност. Всички сте добри, но не проявявате напълно вашата сила. И след това ще ви проповядват, че всички пътища водят към Бога. Сега ще ви приведа пример за онзи баптистки проповедник Арсименко. Той знаел, че само като повярва човек, всичко става. И затова решил да върже нещо. Той си разправял своята опитност. Като проповядвал на едно голямо събрание от две хиляди души, говорил им за случая, когато Христос отворил очите на слепия. Както проповядвал, дошла му идеята, на излизане от черквата, да отиде при слепия, който обикновено седял на стотина, двесте метра далеч от черковата и да му каже: В името на Господа Исуса Христа прогледай. И си помислил как всички хора в черковата ще видят, че Арсименко има вяра. Но като рекъл да изпълни това, разколебал се в себе си и рекъл: Ами ако не излезе? Ако не стане както кажа? Ще ми падне ихтибарят. Така и съвременните хора имат две противоречиви мисли и си казват: Ами ако не стане? Ами ако това не е истина? Ами ако това излезе лъжа? Преди всичко хората живеят в заблуждения. Във всеки здрав човек има винаги едно чувство, което му показва какво нещо е истината. Бог не ни оставил в тъмнина. Истината не трябва да се обяснява философски. На едно дете няма какво да му обяснявате каква е ябълката, доколко тя е сладка. Дайте му една ябълка и след една минута то ще ви каже колко е сладка и каква е ябълката. Това, че има известен вкус, с който определя нещата. То не може да говори като философ, или като професор, но то има в себе си едно чувство, с което определя какво нещо е сладчината. В нашия ум има известно чувство, което определя какво нещо е истината.

Сега ще ви приведа един пример, който се случил някъде в Америка. Тръгнал един дядо, една баба и една млада 19-годишна мома да посетят един виден американски банкер. Из пътя се разговарят помежду си. Бабата говори, дядото говори, какви ли работи не приказват. Дошло време да влязат при банкера. Пръв влиза дядото. Започвал да говори, но на всичкото му говорене банкерът изважда и дава на дядото само един долар. Влиза след това бабата и тя започва да му говори. И на нея дава един долар. В това време момата седи вън. На излизане от банкера, дядото го запитва, мога ли и утре пак да дойда? – Ще ме извините много съм зает, не разполагам със свободно време. Най-после влязла и младата 19-годишна мома. Влиза тя, поглежда го и започва да (му) говори. Той я изслушва внимателно и веднага ѝ дава 1000 долара. На излизане той ѝ казал: Заповядайте и утре, и други ден. Питам: Коя е причината за това ? Според мене тази мома носи истината в себе си. Това е свободата. Този банкер има време за нея, той я кани и утре, и други ден, готов е всеки ден да ѝ дава по хиляда долара. А за всичката мъдрост на дядото и бабата, той дал по един долар. Какво е отношението на знанието на дядото към това на младата мома. Отношението е едно към хиляда. Ако един обикновен, прост, човек простре ръката си върху главата на един болен и го излекува, а един от съвременните лекари простре ръката си върху главата на един болен и не го излекува, кой от двамата знае повече? Онзи, който лекува, знае повече от този, който има диплом, а не може да лекува. Щом някой човек може да лекува, не мислете, че той е прост, но учен. Той има знания в себе си. Като прави(х) своите изследвания, идва при мене един лекар и ме пита с каква цел правя тези изследвания, какви постижения имам. Казвам му: Изучавам геометрията. Според големината на ъгъла на носа, според раствора на неговите ноздри, аз мога да определя доколко един човек е здрав или не. – Че как така? Ето ти имаш болни. Направи своята диагноза върху един болен, после аз ще направя своята диагноза, да видиш кой по-право ще определи. Ако моят пергел се отваря на 3 сантиметра, донякъде ти си нормален човек, но ако се отваря само на 2 сантиметра, ти си болен човек. Колкото носът ти е по-широк, ти ще дишаш по-добре, ще приемаш повече въздух, дробовете ти ще са по-добре развити, а същевременно и кръвообращението ти ще става по-правилно. Тогава казвам: Ето какво е твоето физиологическо състояние на твоите дробове. И не само това. Така аз му казвам само една втора от истината. С този мой инструмент, с този пергел, аз изследвам едновременно и човешкото лице. С този пергел трябва да се измери ъгъла на брадата, на устата, на скулите, на челото и тогава може напълно да се говори. При едно такова математическо изчисление на тия ъгли, аз мога да определя доколко даден човек е здрав и колко години може да живее. Това са факти за мене, които няма да изнасям пред света. Това знание е само за мене, не и за света. Който иска,

той може да отиде да се учи. Земята е едно училище на отношения. Отношения има във всички тия данни. Ако човек не разбира устройството на своя мозък, на своите дробове, на своя стомах, ако не разбира и функциите, които те изпълняват, защо им е тогава това тяло? Представете си, че вие сте ученик, и учителят ви преподава урок по математика. Какво ще бъде вашето положение, ако във време на урока вие заспите. Нищо няма да разберете. Може би, някои от вас, които сте тука, да спите, но това не се отнася до вас, то е само за обяснение. Ако сте спали и не сте чули, каквото учителят ви е говорил, какво ще бъде вашето положение, ако утре ви извади на таблата? Нищо няма да знаете. Значи вниманието на ученика трябва да бъде съсредоточено. Всеки ден ние се намираме в природата, пред един голям професор. Като ставате сутрин, природата говори като един голям, велик професор. Ако не слушате, ще пострадате на общо основание. Ние мислим, че като сме дошли на земята, няма защо да слушаме. Утре природата ще тропне на вратата ти, и ти трябва да отвориш, да чуеш какво ще ти каже. Природата не говори като нашите професори, тя ще ти проговори на ден най-много половин или един час и след това ще те остави да правиш, каквото искаш. Ако през този един час не внимаваш, главата ти има да пати. Ако ти не знаеш сутрин как да ставаш от леглото си, ти ще носиш последствията на това незнание. Сега, аз не искам да ви кажа как трябва да ставате сутрин от леглото си. За себе си аз имам едно правило, зная как да ставам. Колкото пъти съм се опитвал да ставам по различни начини, все съм опитвал резултатите. Опитвал съм по един, по втори, по трети начин. Следователно, не ставаш ли по начина, по който е определено, работите няма да вървят напред. Като отива да спи, човек трябва да знае как да си легне на леглото. Някой ще легне, ще си свие краката, ще се сгуши. Друг пък е тури ръката си под дясната мишца, после под лявата, или ще се обръща на една, на друга страна. Трети пък ще легне на гърба си и ще почне да мечтае. Леглото не е място на мечтане. Като легнеш на кревата си, никакво мечтане – там сметките трябва да са на чисто, „аржан конте“. Като си легнеш вечер, всичките ти сметки трябва да са привършени. Само тогава ти се позволява да си легнеш. Щом не можеш да спиш, работите ти не са свършени. Това показва, че природата ти тропа на вратата да станеш, да отидеш да си свършиш всичките работи за деня, и тогава да си легнеш. Щом свършиш работите си, ще имаш Божието благословение. Това значи да спиш сладко. Някой път аз съм ставал по 4–5 пъти през нощта да свърша работите си. Казвате: Защо ли му гори лампата? – Ставам да си свърша работата. Като ти хлопа, не можеш да спиш. Ще станеш. Като отиваш на леглото си да спиш, всичките ти работи трябва да са свършени. Тогава ще имаш Божието благословение. И сутринта пак ще продължиш останалите си работи. Ако работите ти на физическия, на духовния и на умствения свет не са уредени, трябва да се уредят. Аз говоря за материалния свет. Работите ти трябва да са уредени. С

никой човек не трябва да си в стълкновение, нито със себе си, нито с ближните си, децата си, жена си, приятелите си. Защо? Защото тази вечер може Господ да те повика. Какво ще му кажеш тогава? Някои от вас могат да вярват в това, други могат да не вярват, безразлично е кой в какво вярва.

Казвам: Нека дойдем сега до същественото. Вие имате прави вярвания, но между вас няма нито един, който може да ви даде образец, модел, как трябва да постъпвате. Модел ви липсва как трябва да се постъпва. Начин нямате. Как ще покажете Любовта си? Аз ще ви представя един пример. Представете си, че в една стая има един стар дядо, една стара баба и един млад момък. Дойде след това една млада красива мома. Как трябва да постъпят сега? При това представете си, че тези хора нямат никаква връзка помежду си. Дядото може да е баща, бабата може да е майка, но как ще постъпят с тези млади хора, момъка и с момата? След като дядото види момата, каже, че тя е за този момък и ако бабата каже същото, те не са разрешили въпроса правилно и ако момъкът каже, че тази мома е за него, и той не е разрешил въпроса правилно. Преди всичко тази мома, която иде от къщи си, тя не иде, за да се жени за някого. Защо е дошла в къщата при този стар дядо и при старата баба и младия момък? Ако един ангел слезе от небето и посети нашите общества, защо ще дойде той – да се жени ли? За нас ли ще се жени? Той иде с една определена мисия, да я свърши, да донесе своите подаръци и благословения, за което е изпратен и след това да му кажем, каквото трябва да предаде. Та сега и вие постъпвате така. Като дойде някой човек да ни слуша, казвате: Нека остане той в нашето общество. – Вие сте чудни. Че кое общество е нашето? За мене има само едно общество, онези хора, които живеят в Любовта само те съставят Божествено общество, и това общество не може да бъде наше или ваше. Всеки, който живее в Любовта е наш. Всеки, който не живее в Любовта е ваш. Казвате: Как ще се оправи светът? – Светът ще се оправи като стане наш. Като е ваш, няма да се оправи. Искате някой да бъде ваш. Под думата, че светът е наш, аз разбирам да мога да внеса всичко, за благото на своите ближни. А когато се отказвам да внеса всичко, тогава светът е ваш. Казвате: Светът е ваш. Не, светът е наш. Това значи: Светът на Любовта е наш. Така гледам аз на нещата. По онзи начин на непреривните прояви. За мене животът не седи в това, да бъда добър само един ден, или само един момент. Аз искам всеки последователен момент да запазя онова състояние на разположение, което съм имал и по-рано. Не е въпросът само един момент да имам добро разположение към човека и да го посрещна добре, но когато го видя, всеки момент да съм готов да го посрещна добре. Не само това, но в чувствата си всеки ден да усещам, че имам известна придобивка. И тази придобивка да не е в намаляване, но в известно увеличаване. Това е нашият ден.

„Каквото вържете на земята, вързано ще бъде на небето". Нещата могат да се връзват само чрез закона на Любовта. При това, само един начин има, по който могат правилно да се връзват нещата. – Тя е правата човешка мисъл. В света има само една права мисъл, не много, тя е правата човешка мисъл. Тази мисъл е като правило, което във всеки даден случай можем да приложим. Някои примери не изясняват нещата, защото са много далечни. Има примери, които донякъде само изясняват нещата. Има примери, които дават само един малък оттенък да мисли човек, но не е лесно човек да мисли. Сега ще ви приведа следното изяснение. Допуснете сега, че имате само една стая и при вас дойде един човек, когото не подозирате в нищо. Вий сте готови да спите заедно с него в същата стая. Обаче, ако при вас дойде човек, когото подозирате в нещо, сърцето ви веднага трепне. Какво трябва да правите в този случай? Трябва ли да останете с него заедно в една стая. В дадения случай вий трябва да имате на разположение още една стая. Тогава ще оставите този човек в стаята, в която е влязъл, а вие ще влезете в другата стая, и там ще наблюдавате дали той ще отвори вратата или не. Ще видите какво ще направи той през нощта. Ние искаме всеки човек да прави опит. Има условия, когато престъпления не могат да се вършат, но има условия, когато човек може всякога да върши престъпления. Първото престъпление в света е да оплюеш човека. Ако отидеш в Америка и плюеш някъде, ще те глобят. Не е като тук в България, напоследък и в България почнаха да глобяват при такива случаи. Трябва да си имате кърпи и в тях да плюете. Ако си много енергичен, и говориш бързо, ти пак можеш да оплюеш човека. Някой казва някому: Ти трябва да вярваш в Бога, знаеш ли? Но му говори толкова бързо, че цел го оплюе.Той казва: Настрана малко иди, че цел ме оплю, та трябваше да се мия. – Като говориш, не бързай, не оплювай човека. Кажи му, приятелю, имам да ти кажа две думи. Ела при мене. Този човек е дошъл при тебе да му помогнеш, а ти го съветваш, да се моли на Бога, да вярва в Него и т. н. Повикай човека при себе си и му кажи: Приятелю, аз имам десет хиляди лева на разположение, ще ти ги дам да си услужиш с тях. – Как мога да направя това? – Ти си един милиардер, какво ти струват десет хиляди лева? Какво от това, че си дал десет хиляди лева за един опит? Вие ще кажете, че не сте милиардери. Не, всички вие сте богати, но сте дошли тук инкогнито, преоблекли сте се, да не ви познаят, а то е защото не искате да давате. Ако извадя кобура си насреща (ви), веднага ще дадете. В турско време имаше богати българи, които заравяха парите си в земята и така ги криеха от турците. Те бяха умни. При това, българите се обличаха просто, бедно, да не ги мислят за богати. Ако някой от тях се яви така добре облечен, като мене, веднага ще му искат пари. Но след известно време турците започнаха да се досещат за това, което правеха българите и отиваха при тях да им искат пари. Казват: Стоян_а на веригата, Иван започва да изважда едно гърне, че второ, че трето и после казваха: Добре,

че с толкова мина. Иначе животът ми щеше да отиде. Добре, че извадих гърнето. Животът ми е по-скъп от всякакво гърне. Съвременните хора са по-умни. Като имат пари, те ще ги турят в някоя банка, на по-безопасно място. Понякога Стоян зарови парите си някъде в земята, че после не може да ги намери.

„Каквото вържете на земята". – Като ви говоря по този начин, аз ни най-малко не искам да ви убедя да вярвате в моите думи, или да вярвате в това, в което аз вярвам. Защо? – Защото това е мое право. Аз не искам да вярвате в моето верую. Второто положение, аз не искам вие да мислите, както аз мисля, защото, както аз мисля, това е само мое право. Аз даже не искам вие да обичате, както аз обичам, защото и това е само мое право. Според мене, това са чужди идеи. Аз не искам да убеждавам хората, но имам желание да ви кажа, не е право и да мислите така, както за вас е добре. Вие трябва да обичате така, както за вас е добре. Вие трябва да употребите вашата сила специално за себе си в дадения случай. Там е силата на човека. На какво основание. В света съществува една реалност, от която ние не можем да вземем нито една частица за нас. Че де ще го вземем? Ние живеем и се движим в Бога. Всичко, което виждаме и което имаме, е Божествено. Тогава де ще вземете това Божественото? Нима синът трябва да претърсва дрехите, джобовете на баща си, да взима от тях парите и да ги носи на банката? Това, което бащата има, е на сина. Срамота е да краде баща си. Срамота е синът да няма доверие в баща си. Ако няма доверие, той не е син, той е слуга. Аз не го укорявам в това, а слугата вечно не остава в дома на своя господар, щом иска да му се плаща. Щом искате да ви се плаща и да бъдете щастливи, това е невъзможно. Щом искате пари, могат да ви се дадат, колкото искате, но в дома не можете да останете. Като дойде времето, господарят ще си прегледа сметката и ще каже: Хайде довиждане, аз ще си намеря друг слуга. – Синът обаче другояче гледа. Синът си е син, дали баща му е изпратил много пари, или никак, той не гледа на това. При никакви условия синът не може да изгуби доверието си към своя баща. Ако баща му не е изпратил пари навреме, затова е имало много важни причини. Това не е защото баща му не го обича. Друга е причината. И когато ние минаваме през известни изпитания и страдания, ни най-малко не трябва да хвърляме упрек върху Бога, че Той не ни обича.

„Каквото вържете на земята, вързано ще бъде на небето". Сега мога да ви попитам, като един еврейски пророк, да кажете, обичате ли Бога. – Прав е той, но аз не считам, че това е възглед. Защото и той може да ме пита, обичам ли Бога. Какво ще му отговоря тогава? Ако някой ме запита обичам ли Бога, аз му казвам: Хайде да се разходим заедно и от онова, което направя, от него ще разбереш обичам ли Бога. Не това, което аз направя, но от онова, което и аз, и моите ближни, и Бог е доволен. – Това е

моето верую. Онова, от което Бог е доволен, от което моите ближни са доволни и онова, от което аз съм доволен, това е, което аз съм проявил за този ден. Това е моето верую, това значи, че аз имам Любов. Ако аз не съм доволен от себе си, ако моите ближни не са доволни от това, което правя, и ако Бог не е доволен, тогава моята любов не е такава, каквато Бог проявява и изисква от нас. Тъй аз гледам на работите. Аз не казвам, че умът ти трябва да обгръща всичко, че сърдцето ти трябва да бъде горещо. Горещото сърдце не е меродавно. Някога и при горещото сърце няма любов и при студеното сърце няма любов. Това са две противоречиви неща. Не мислете, че в горещото сърце любовта се проявява по-силно. При каква горещина узряват плодовете у нас? – При 40–50–60 градуса. При каква горещина се сваряват яйцата? – При 100 градуса. Значи, ако за плодовете им трябва най-много 50–60 градуса топлина, а (за) яйцата 100 градуса, не зная тогава коя топлина бихте предпочели, като казвате, че сърцето трябва да бъде горещо. Все едно ли е един узрял плод и едно сварено яйце? Грамадна разлика има. Каква горещина бихте желали? – Горещината, при която плодовете зреят, или горещината, при която яйцата се сваряват? – Горещината, при която плодовете зреят. Каква студенина бихте желали – при която телата се разхладяват, или при която телата замръзват? – При която телата се разхладяват. Тази студенина е по-приятна. А студенината, при която телата замръзват, както и горещината, при която яйцата се сваряват, вървят паралелно. Топлината, при която плодовете зреят, и хладината, при която телата се разхладяват, също така вървят паралелно. Тези неща трябва да седят в ума ви, за да имате правилно разсъждение.

Тъй се образува новото верую, като направите опит. Като ви каже лекарят, да си отидете по домовете, вие трябва да повярвате и да си отидете. Ако искате да разсъждавате, тогава ще дойдат 60-те инжекции, и като видите, че от ден на ден положението ви се влошава, ще кажете: Господин докторе, не можете ли и на нас да кажете да си вървим по домовете?

Сега желая на всички да кажете на лекаря: Господин докторе, не можете ли и на нас да кажете, като на първите, да си вървим по домовете?

Значи, една права мисъл, едно право отношение на Любовта, един прав метод за работа – това са насоките на новата култура, която иде сега в света. И едно ново схващане за живота. Само по този начин ние можем да съградим нещо ново в света.

24. неделна беседа от Учителя,
държана на 24 март 1935 г. 10 ч.с.

1935_03_24 Двата вида добродетели
утринно слово

ДВЕТЕ ДОБРОДЕТЕЛИ

Размишление.

Ще прочета 7 глава от Еклисиаст.

"Сърцето на мъдрите е в дом на сетование* [сетование - жалеене (бележка на коректора)] ; но сърцето на безумните - в дом на веселба". (- 4 ст.). - Тук Соломон е прав. Днес повечето хора искат да бъдат в дома на веселбата. Да не речеш: "Коя е причината, че предишните дни бяха по-добри от тези?" (- 10 ст.). - Като остарее, човек казва: Какво беше едно време, когато бяхме млади? Когато напусне гората и влезе в дома на господаря си, волът казва: Какво беше едно време, когато бяхме свободни? Разхождахме се по горите, но днес сме под закон. "Защото не питаш благоразумно за това".

"Мъдростта е добра като наследието и полезна на онези, които гледат слънцето". (- 11 ст.).

"Защото мъдростта е защита, както е защита среброто; но преимуществото на знанието е, че мъдростта оживява онези, които я имат". (- 12 ст.).

"Гледай делото Божие, защото кой може да направи право онова, което е Той направил криво?" (- 13 ст.).

"В благополучен ден весели се, а в злополучен ден бъди смотрелив, защото Бог направи едното противоположно на другото, за да не намери човек нищо зад себе си". (- 14 ст.). - Това е афоризъм. Под думата "афоризъм" разбираме отделяне на нещо от общото. Афоресали някого, значи, отделили го от всички хора.

"Всичкото видях в дните на суетата си." - Тук Соломон говори за себе си. (- 15 ст.).

"Има праведен, който загива в правдата си; и има нечестив, който дълголенства със злобата си." (- 15 ст.).

"И намерих, че е по-горчива от смърт онази жена, на която сърцето е примки и мрежи и ръцете и узи*[узи - окови,вериги (бележка на коректора)]. Угодният пред Бога ще се отърве от нея, а грешникът ще бъде хванат от нея." (- 26 ст.). - Като говори за жената, Соломон има предвид

външната и форма. Значи, жената е опасна като форма, а не като принцип. В дадения случай под думата "узи" се разбират чрезмерните желания, които заробват човека. Чрезмерните желания на човека приличат на трапезата на китайските мандарини, когато канят някой висок гост.

Един виден американец бил поканен на гости в дома на един китайски мандарин, който сложил на масата 40 различни ястия. От учтивост американецът трябвало да опита всичките ястия. След това посещение той се зарекъл да не ходи на гости на китайски мандарини. - Защо? - Стомахът му се разстроил толкова, че трябвало да пази диета цели две седмици.

Често съвременните хора се оплитат в многото си желания, вследствие на което разстройват стомаха си. Ние казваме за тях, че са били на гости в дома на някой китайски мандарин. "Едного мъжа между тисяща намерих; но ни една жена между всички тези не намерих." (- 28 ст.). - Соломон искал да каже, че между тисящи мъже е намерил поне един, умът на когото е бил в главата му. Обаче, между тисящи жени не е намерил нито една, на която умът да е бил в главата. Наистина, това е било във времето на Соломон, преди повече от две хиляди години, но все пак не е утешително за жените. Тази е причината, където много жени искат да станат мъже. Те казват: Не струва човек да бъде жена.

"Ето, това само намерих, че Бог направи човека прав, но те потърсиха много измишления." (- 29 ст.). - Благодарение на отклоняването си от правия път, човек изгубил изкуството да говори, да мисли и постъпва право. Голямо изкуство е да знае човек как, кога и какво да говори. Голямо изкуство е да знае човек как, кога и какво да мисли. Като се отклонил от правия път, човек изгубил изкуството да говори, да мисли и чувствува право, вследствие на което най-малките причини го изваждат от релсите на живота. Достатъчно е като върви из града, да го срещнат десетина души и да го спрат, да го питат нещо. Той ще остане недоволен от тези спирки и ще избягва познатите си. Какво ще правите, ако сте красив, виден човек и всеки фотограф, като ви срещне на пътя, пожелае да ви фотографира? Този ви цъкне с апарата си, онзи ви цъкне, всички искат да ви фотографират. Ако сте в Англия, това положение се търпи, защото фотографът отдалеч още цъка, без да иска разрешение. Но какво ще правите, ако сте в България? Преди да ви фотографират, спират ви и питат, съгласни ли сте да имате портрета си, или не. Представете си, че не срещате фотографи, но - ваши приятели, които започват да ви говорят или за добродетелите или за погрешките и недостатъците ви? И в единия, и в другия случай можете ли да се отегчите и обезсърчите, или да се стимулирате? Например, както учителят може да стимулира или понижи

духа на ученика, така всеки човек може да се стимулира или обезсърчи. Достатъчно е да кажете на човека, че е работлив и от него може да излезе нещо, за да се насърчи. Достатъчно е, обаче, да му кажете, че е ленив, че за нищо не го бива, за да се обезсърчи и отчае.

В какво се заключава прилежанието и в какво леността? Има външно и вътрешно прилежание и леност. Както човек може да бъде външно и вътрешно прилежен, така може да бъде външно и вътрешно ленив. Външната леност се изразява в нежеланието на човека да работи, да учи, да се моли. Колкото да е лоша външната леност, все пак тя може да се преодолее. Страшна е, обаче, вътрешната леност, т.е. пасивност; с нея, именно, човек трябва да се справя.

В прочетената глава Соломон засяга още външната страна на физическия живот, с който се намира в съприкосновение. Той не може да се освободи от мислите на хората, които го обикалят.

Закон е: когато влезе в едно общество, добро или лошо, човек едновременно се влияе от добрите и от лошите мисли на хората, които съставят обществото. Например, ако влезеш в общество, съставено от земеделци, ще говориш за боб, леща, лук, чесън и т.н. Ако влезеш в музикално общество, ще говориш за музика. Ако влезеш между учени хора, ще говориш за наука. Ако влезеш между религиозни хора, ще говориш за Бога, за ангели, за светии и т.н. С една дума, в каквото общество влезеш, такъв ставаш, ако не завинаги, поне временно. Ако не станеш чисто злато, ще бъдеш поне позлатен. Значи, има истински учени хора, но има и позлатени; има истински музиканти, но има и позлатени; има истински религиозни, но има и позлатени. Истинските учени, музиканти и религиозни са от чисто злато, вследствие на което издържат на всички изпитания. Обаче, позлатените не издържат на мъчнотии и изпитания.

Сега, като сравняваме хората с предмети от чисто злато и с позлатени предмети, имаме предвид силите, които работят в тях. Невъзможно е мислите, чувствата и желанията на човека да не се отразят на организма му. Колкото по-низши са те, толкова по-тъмен, по-черен е цветът на лицето. Черният цвят показва, че човек е навлязъл в гъстата материя. Колкото по-дълбоко е влязъл човек в гъстата материя, толкова по-голямо е отклоняването му от правия път. В това отношение черната раса е остатък от онези времена, когато човечеството се отклонило от правия път. Чрез непослушание, чрез изпълняване изключително на своята воля, хората се отдалечиха от Бога. Като се натъкнаха на големи страдания, те започнаха да се вслушват в доброто начало в себе си и подобриха малко живота си. Така се създаде червената раса. Колкото повече се подобряваше живота на

хората, толкова и цветът на лицето ставаше по-светъл, докато се създаде бялата раса. След нея ще дойде шестата раса, която ще има светли лица. Днес бялата раса работи усилено за създаване на типове от шестата раса. Всички хора няма да влязат изведнъж в шестата раса, но ще има много представители от нея.

Сегашните хора се натъкват на големи изпитания, понеже се сближават много. Докато не се познават още, хората пристъпват един към друг със свещен трепет, с голямо уважение. Обаче, като се опознаят отблизо, те започват едни-други да се морализират, да играят роля на теляци. Като ви срещне някой познат, започва да ви прави забележки, че не сте постъпвали правилно. След това ще дойде друг и той да ви прави забележки. Значи, един след друг вашите познати идват при вас, като теляци да търкат кожата ви. Има смисъл да дойде един теляк, но какво ще направят десетки теляци? Те ще охлузят кожата ви до протичане на кръв. Това вече не е приятелство. Като знаете това, не постъпвайте и вие като онези теляци, които охлузват кожата на хората. Преди да играете такава роля към близките си, обърнете се към себе си, да видите, дали вие имате нужната чистота. Ако себе си не сте очистили, а бързате да чистите другите, вие ще приличате на стария крив рак, който учил сина си да ходи право.

Един ден старият рак казал на сина си: Синко, не се ходи така. Не виждаш ли, че ходиш криво? - Татко, тръгни пред мене, да ми покажеш, как да ходя. Старият рак тръгнал напред, но вървял по своему, криво. - Татко, казал синът, така и аз ходя. Ти не ми показа нещо ново.

Казвам: Не може човек да възпитава другите само с думи. Примерът, животът възпитават, а не думите. Да говориш само, без да живееш това, което говориш, то е все едно, да поканиш гости в студен, зимен ден около студена печка и да им казваш, че е топло в стаята. Хората седят около печката, но треперят от студ. Който се наема да морализира хората, трябва да бъде запалена печка, да даде нещо от себе си. Без да им говори, без да ги морализира, те ще приемат част от неговата топлина и светлина и ще се възпитат.

Съвременните педагози говорят за нов начин на възпитание. Според мене, новото възпитание е свързано с правилното слушане. Само онзи слуша правилно, който е в състояние да прилага това, което е чул. Може ли човек да прилага, може и да се възпитава. Ако не може да прилага, не може и да се възпитава, следователно, методът не е дал добри резултати. Щом методът на възпитанието не дава добри резултати, той не е нов. Изобщо, новото подразбира прилагане на нещата. Ето защо, когато някой казва, че слуша Словото Божие и го харесва, за мене е важно, дали го прилага. Ако

слуша добре и правилно, той може да прилага; ако слуша и не прилага, това показва, че не разбира. Правилното слушане е свързано с разбиране. Ще кажете, че религията не е за младите. Съгласен съм и аз с това твърдение, но прибавям: всяка религия, която ограничава човека, не е за младите. Това не значи, че на младите трябва да се даде безгранична свобода. Какво лошо има в това, ако пуснеш вола си в гората, да пасе свободно, от никого неограничаван? По-добре ли е, ако го сложиш в дома и от време на време да го водиш на нивата да оре? Стремете се към такава религия, която освобождава човека от хомота. Млади и стари, стремете се към тази религия, която не ограничава, която не казва на човека, това или онова да не прави, но му казва, какво да прави. Днес старите възпитават младата мома и младия момък, като им забраняват да гледат тук или там, да не се съблазнят. И в края на краищата толкова ги наплашват, че те не смятат да погледнат свободно. С това възпитание хората приличат на Настрадин Ходжа, който днес забранявал на магарето си да яде, на другия ден пак му забранявал, докато съвсем го отвикнал да яде. Един ден Настрадин Ходжа казал: Чудно нещо, тъкмо отвикнах магарето си да яде и то умря.

И тъй, истинското, новото възпитание си служи с положителни методи, а не с отрицателни. Защо да не гледа човек красиви моми? Турците казват: За човека е благословение да гледа красивото в света. Не само, че е благословение, но даже е здравословно. Бог създаде красотата за човека, не да я пожелава и обсебва, но да се учи и да разбере, какво представлява разумният свят и как работи той. Следователно, гледайте красивите неща, без да ги пожелавате. Те допринасят нещо към възпитанието на човека. Не разделяйте хората на млади и на стари, не поставяйте прегради между тях. Млад и стар, това са две състояния, през които човек минава всеки ден. Добър и лош, това са също две състояния. Като млад, човек е весел и безгрижен, за нищо не мисли. Като стар, той е замислен, грижи се за утрешния ден. Като добър и лош, човек е един и същ, но някога проявява едното си естество, а друг път - другото. Въпреки различните състояния, през които минава, човек казва за себе си, че е създаден по образ и подобие Божие. Лошавината в човека показва, че трябва да се чисти. Водата е създадена, именно, за това, да се чистим. Щом се окаля, човек трябва да знае, че носи доброто в себе си, което е в състояние да го измие. Щом отстрани злото от себе си, той проявява доброто си естество, т.е. своето здравословно състояние. Като знаете това, не мислете, че ще станете по-добри, отколкото сте всъщност. Доброто не се увеличава, но се проявява. Проявете доброто и ще видите, че сте добър човек, създаден по образ и подобие Божие.

Като ученици, съветвам ви да прилагате за физическия свят две главни

добродетели. Първата добродетел гласи: човек трябва да говори така, че никого да не боде. Втората добродетел е следната: като го боднат, никога да не се обижда. Ще кажете, че не е лесно да се живее според дадените добродетели. Наистина, не е лесно да страда човек, без да се отпечата страданието на лицето му. Щом страда и се мъчи, лицето му се изкривява в конвулсии. Малко хора има, които страдат, без да дават израз, че имат страдания. Колкото и да се владее, лицето му все ще се сгърчи повече или по- малко. Щом си допуснал да се счупи кракът или ръката ти, това показва, че не си много умен, или съзнанието ти не е било будно. Ето защо, като тръгваш някъде, постоянно се моли, да не се спънеш и счупиш крака си. Както си излязъл здрав от дома си, така трябва да се върнеш.

Като ученици на Великия живот, вие трябва да бъдете здрави, да водите чист и нормален живот, свободен от всякакви противоречия. Многото желания внасят големи противоречия в живота. Това виждаме в живота на Соломон. Той имаше много желания, които прояви външно в събиране на много жени около себе си. Соломон имаше 300 жени и 900 наложници, чрез които се натъкна на големи противоречия. - Откъде дойдоха тия противоречия? - От ограничаването на жените. Той нямаше право да ги ограничава. Да имаш 1200 жени и да не можеш да се справиш с тях, това е все едно, да имаш 1200 английски лири и да не знаеш, как и за какво да ги употребиш. Еднобрачие се изисква днес. Една жена или един мъж трябва да имаш, да можеш да се справяш с положението, в което се намираш. Мъжът трябва да разбира жената, а жената - мъжа. Жената е извор, от който тече Божието благословение. Чрез това благословение се проявяват всички жени. По-добре е да имате една чешма, която постоянно блика, отколкото да имате хиляди чаши, пълни до горе с вода. Да имаш една жена, това подразбира, да имаш една идея за Бога, като носител на живот, на знание и на светлина, на свобода и простор, отколкото да имаш хиляди жени, т.е. хиляди идеи за Бога, които носят всичкото нещастие и зло.

Следователно, ако имаш една идея за Бога, ти си в еднобрачния живот; ако имаш две идеи, ти си в двубрачието; три идеи подразбират трибрачен живот и т.н. Стремете се към еднобрачието, което осмисля живота и поставя човека в правия път.

Първото нещо, което ви предстои, е да се освободите от безпокойството. Не се безпокойте, че имате малко пари; не се безпокойте, че не сте много здрави. От вас зависи да имате много пари, или да бъдете напълно здрави. Здравето се обуславя от хигиената, която човек пази във физическия, в сърдечния и в умствения си живот. Хигиената на физическия свят изисква от човека да знае, как да яде, да пие вода и да диша и най-после да знае, как да спи. Не е в многото ядене, но в умението да се приема храната с

любов и разположение. Ако вземе първата хапка с любов, човек ще се благослови. Пиеш вода, а не знаеш, как да я употребиш. Пий водата на глътки и с любов. Често, като легнеш да спиш, с часове се въртиш на едната, на другата страна и не можеш да заспиш. - Защо? - Не си доволен от това, което имаш. Ако имаш десет лева, ще искаш 20, 30 или повече; колкото повече имаш, толкова повече ще бъдеш недоволен. Имаш жена, деца, къща, ниви, лозя, пак си недоволен. Когото срещнете днес, всеки се оплаква, че е нещастен.

Какво е нужно на човека, за да бъде щастлив? За да бъде щастлив, човек трябва да признае дълбоко в себе си, че е добър. Само на себе си кажете, че сте добри, не и на хората. Обаче, ако някой вън от вас каже, че не сте добри, не се мъчете да му доказвате обратното, но кажете: Възможно е да не съм добър. Навярно съм затворил крана на чешмата си. Сега ще отворя крана си, да потече изобилно от водата ми, да задоволя всички. Значи, когато крановете ви са отворени и водата ви изобилно тече, вие сте добри. Щом затегнете крановете си, ставате лоши. Днес повечето хора завъртват крановете си, да не плащат много. Човешките работи са с кранове, а Божиите - без кранове. Идете на планината и вижте, какво е положението на водите. Там всички извори са без кранове и водите текат свободно. Когато намерят някой извор, хората веднага го ограничават: слагат му кран и го отправят да тече в посока, каквато те намират за добре.

Мнозина казват, че човек трябва да върви по правия път. Други казват, че човек трябва да върви надясно, трети държат за лявата посока. Всъщност, коя посока трябва да държите? Как тъкат жените? Те взимат совалката и я пъхат ту отдясно, ту отляво и платното се тъче. Значи, не е важно, в каква посока се движи човек; важно е, платното да се тъче. Ето защо, като срещна един човек, аз не гледам накъде върви, в коя посока се движи, но гледам, тъче ли нещо и какво тъче. При това, колкото по-бързо се движи совалката, толкова по-добре е за самия човек, както и за окръжаващите.

Сега и на вас казвам: Вървете и надясно, и наляво, но тъчете платното, което ви е дадено. И като го изтъчете, ще си направите една хубава дреха. Ако можете сами да шиете, добре; ако не можете, ще потърсите някоя добра шивачка, тя да я ушие. Като облечете дрехата си, ще бъдете доволни, че сте я изтъкали и ушили сами. Това значи, да мисли човек право. Няма по-хубаво нещо за човека от това, да мисли право. - Защо? - Защото правата мисъл освобождава човека от всички непотребни мисли и желания. Тя очиства пътя му, поставя го в пълен ред и порядък. Това е правият път. Значи, път, който е свободен от безпокойства и отрицателни мисли, в който всичко е поставено в пълен ред и порядък, наричаме прав. Следователно, ако днес сте болни, утре ще бъдете здрави. Не мислете

върху отрицателните си прояви, но мислете върху благата, които ви са дадени. Какво по-велико благо можете да очаквате от живота, който ви е даден? При това, Бог ви е поддържал толкова хиляди години насам до днес. След всичко това, като дойдете до смъртта, започвате да се страхувате. Като умрете, вие мислите, че отивате при Бога, като при свой Баща. Защо трябва да се страхувате? Ще кажете, че този човек е млад, не трябва да умира. - Той не е умрял, на екскурзия е отишъл. - След колко години се преражда човек? - Който върви по закона на любовта, преражда се след 1500-2000 години; който върви по свой закон, преражда се след 45 години; и най-после, глупавият се преражда веднага.

Какво представлява прераждането? - Прераждането е закон за освобождаване на човека от неговите погрешки и заблуждения. Праведният, обаче, никога не умира. Той излиза от една къща и влиза в друга. Той никога не отива и на небето. - Защо? - Защото за него небе е мястото, където Бог живее. Където Бог не присъства, там е адът. Земята пък е място на лошите условия, т.е. на гъстата материя. Който търси Бога, ще Го търси и вън, и вътре в себе си.

Мнозина се безпокоят в живота си, защото търсят Бога там, където не е, вследствие на което живеят без вяра. Където отиват, каквато работа предприемат, постоянно се безпокоят: какво ще стане с децата им, какво ще стане с жена им, с търговията им и т.н. Те лягат без вяра и стават без вяра. Лягайте с вяра в доброто и ставайте с вяра. Това не значи, че човек трябва да стане индиферентен. Той трябва да вярва в доброто и в красивото и да не се безпокои за нищо. Нещата стават така, както са определени.

Казвате: Нищо ли не сме направили досега? Аз не отричам вашите успехи, нито вашите опитности, нито мъчнотиите, през които сте минали. Аз не отричам и пътя, по който сте вървели, но ви говоря за новия път, към който душите ви се стремят. Ще кажете, че познавате този път. Не го познавате. Този път предвижда нови мъчнотии, обаче, той носи и нови постижения. Новият път е път на любовта. Където влезе любовта, произвежда преврат: ако прозорците на къщата ви са тесни, тя ще ги разшири; ако до това време сте живели в сиромашия, тя ще ви направи богати. Любовта носи изобилие. Тя произвежда и физически, и духовен преврат в хората. Любовта освобождава ограничените, угнетените и поробените. Който не приема любовта, той търси ангелите, светиите и добрите хора вън от себе си. Между светии живее, светиите търси; между добрите хора живее, а тях търси.

Днес ви прочетох седма глава от Еклисиаст, за да ви освободя от юларите,

които сами сте сложили на главата си. Ако не завинаги, поне за един ден бъдете без юлари, да опитате свободата, към която се стремите. Щом хвърлите юларите си, идете в гората, да си починете. Ще кажете, че нивите ви ще останат неорани и несети. - Нищо от това, поне земята ще си почине. Считай, че всичките ти работи са наредени. - Ама искам да забогатея. - Колко злато можеш да носиш на гърба си? Ти не можеш да носиш на гърба си повече злато от това, което се съдържа в твоята кръв. Знанието ти пък се определя от фосфора, който се съдържа в твоя мозък. От вярата, която носиш в себе си, зависи да влезеш по-навътре в рая. Като мислиш добре за Бога, хората ще те приемат в себе си. Като мислиш добре за хората, Бог ще те приеме в себе си. Ти вярваш, че Бог е на небето, а не вярваш, че живее в хората. Значи, в по-далечното вярваш, а в по-близкото не вярваш. Вярвайте в своя ближен, в когото Бог живее. Каже ли ви една сладка дума, Бог е в него. Каже ли ви една горчива дума, Бог не е в него. Тази е причината, където вие ту се качвате, ту слизате.

Дръжте в ума си положителна, неизменна идея за Бога. Дойдете ли до тази идея, не постъпвайте, както правят някои скъперници със своите коне. Вместо да ги водят на паша, да губят време, те ги впрягат да орат по цели дни. Вечер, като се връщат от оран, слагат на очите им зелени очила, за да изглежда сеното зелено и да си представят, че ядат зелена трева.

Сега и на вас казвам: Сложете настрана сеното и зелените очила, които имате като идеи за Господа. Те са верни, но само привидно. Идеи, които умират, които ограничават човека, не са истински. Приемете новите идеи за Господа. Мислете за Него така, че всякога да ви е леко и приятно на душата. Мислете за Господа така, че да чувствувате красотата в света, да имате импулс за работа. При това, каквато работа започнете, ще я свършите с успех. Който има идея за Бога, свети. Като го погледнете, приятно ви е да го гледате: лицето му е светло, очите - ясни и засмени. Всеки мускул на лицето му е свободен, по него можете да четете всичко, каквото той преживява. Мойсей казва: "Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкия си ум, с всичката си душа, с всичкото си сърце и с всичката си сила." Това е първата заповед, която е дадена на човека. Изпълнението на тази заповед определя пътя на истинското щастие. Друг път за щастие няма. Каквито теории и философии да ви препоръчват, вън от тази заповед, те не са нищо друго, освен 300-те жени и 900 наложници на Соломон, които го поставиха в големи противоречия. Много жени и наложници може да има човек, много пари може да има, с голяма слава и почести може да се ползва, но всичко това е суета пред мисълта, която човек трябва да има за Бога в душата, в ума, в сърцето и във волята си. Единствена тази мисъл осигурява щастието му. Днес ви пожелавам да бъдете свободни от всички грижи, смущения и безпокойства. Мислете за

всички хора добре. Прекарайте поне един ден в радост и светлина, да гледате само красивата страна на живота.

Проявеният Дух в Любовта, проявеният Дух в Мъдростта, проявеният Дух в Истината носи всичките блага на живота, на Единния, Вечния Бог, извор на всички блага, в Когото всичко се обединява.

22. Утринно Слово от Учителя, държано на 24 март 1935 г.
София. – Изгрев.

Книги:
* Двата вида добродетели
Ценната дума (Утринни Слова. Четвърта година (1934–1935). София, 2004)
30 беседи от 7 октомври 1934 г. до 15 септември 1935 г.
* Двете добродетели
Ценната дума (София, 1998)
26 беседи от 3 февруари 1935 г. до 15 септември 1935 г.
Начало: 05:00
Край: 07:25
В началото:
* 15 минути размишление
* Пасаж: Еклисиаст 7
В края:
*

1935_03_27 Божественият подтик
лекция пред общия окултен клас

БОЖЕСТВЕНИЯТ ПОДТИК

„Отче наш"
„Всичко в живота е постижимо"

Ще прочета пета глава от Второто послание към коринтяните.

Потребно е човек да има правилни възгледи. Човек не се ражда с правилни възгледи, но после ги придобива, после ги намира. Детето се ражда с известни възможности, но после добива, после се научава да говори, после се научава на какво и да е изкуство. Апостол Павел казва, че докато човек е в тялото, е далеч от Господа, понеже нуждите на тялото се различават, донякъде не съвпадат с ония стремежи, които човешката душа има.

Човешката душа. Какво нещо е човек? Какво нещо е душата? Ние казваме „човешка душа", „животинска душа" - това са понятия неопределени. Ние казваме, че човек трябва да има добра къща, да си има известни постижения. Защо ви е една хубава къща? Ще бъдете по-здрав. Защо ви е добра храна? За да бъдете по-здрав. Здравата храна има отношение към тялото. Казваме: трябва да дишаме също, за да сме здрави. Казвам, ако имате една хубава къща, ще се ползвате. Зависи много в каква къща живеете, за да сте здрави. Ако живеете в една бедна къща с много малки прозорци, ще бъдете лишен от ония блага, които светът съдържа. В това тяло, в което човек се намира, няма всичките удобства, не е още съвършено, за да се ползва от всичките блага, които животът съдържа.

Вие обичате да пеете. Казва ви някой: „Като знаеш да пееш, какво ще придобиеш?" Или можете да рисувате. Казват ви: „След като рисуваш, какво ще придобиеш?" Или като спиш, какво ще добиеш? Или като ходиш, какво ще добиеш? Или като говориш, какво ще добиеш? Или като ядеш, какво ще добиеш? На всички тия въпроси можете да дадете различни отговори. Питат ви: „Какъв е смисълът на живота?" Пръстът не може да задава въпроса: „Какъв е смисълът на живота?" Той никога не може да разреши въпроса, какъв е смисълът на живота. Какъв е смисълът на живота, това само Бог знае. Това е работа на Бога. Каквото и да мислим, тоя въпрос ще остане неразрешен. Вие ще си го разрешите по един начин, но каквото и разрешение да дадете в себе си, ще останете недоволен. Едно просто обяснение. Представете си, че един домакин има малко развалено брашно, от седем месеца е това брашно и се е развалило. Каквато и баница да направите от него, както и да я направите, все ще има един недостатък.

Тая баница няма да бъде тъй хубава, каквато би била, ако е направена от прясно брашно.

Вие поддържате известна теория за нещо, но някой ви казва: „Това е старо брашно." Преди няколко хиляди години е смляно брашното, и ти правиш баница сега от него. Какво е казал апостол Павел? „Живото учение се различава от мъртвото." Ако едно учение, което вие посаждате, не може да израсте вътре във вас, не може да даде плод и да смелиш от това жито брашно и да направиш хубав хляб от него, то каква ви е ползата? Житото от преди хиляди години е расло, то и сега расте. Преди хиляди години са употребявали житото. Сега откриват чрез изследвания, че едно време преди Христа, хората преди две-три хиляди години са правили баница от жито. Какви са били тогавашните баници? Питам: ако знаем какви са били тогавашните баници, какво ще ни ползва? Ние знаем какви са сегашните баници, можем да ги опитаме, а пък тогавашните баници са се харесвали на ония хора, които са живели в ония времена.

Казвате: „Ако стана учен човек, какво ще добия?" Ако израстете, какво ще добиете? Ще ядете повече. Ако станете богат, какво ще добиете? Ще харчите повече. Ако осиромашеете. ще харчите по-малко. Ако сте учен човек, ще мислите повече, ако сте невежа, ще мислите по-малко. Какво искате да добиете вие? След като сте станали красив, какво искате да добиете повече? Да кажем, че имате най-голямата красота - като ангел сте красиви. Какво искате да добиете по-нататък? Да кажем, че сте толкова красиви, че повече от това не може да бъдете красиви. Какъв ще бъде тогава вашият стремеж? Да ви обичат хората.

Пак ще дойдем до момата. Някой път, не че искам да говоря за красивата мома. но тя, както и други неща, това са пособия, които са потребни. Да кажем, че имате числата: 1. 2. 3, 4, 5, 6. 7, 8, 9, 10. Хващам едно от тях, вземам едно число. Например искам да изразя числото 20. Вземам цифрите 2 и 0. Има да ми дава някой трийсет лева. Хвана трите и после нулата. И казвам: „Мен ли намери?" „Ами кого ще намеря?" „Мома", „жена", „дете", „мъж" - това са все числа, пособия. Това не сте вие.

Когато говоря за човешкото тяло, подразбирам един автомобил, направен някъде, в който някой влиза и си живее, и се разхожда, но той не е направил тоя автомобил, той го е купил. И даже не разбира устройството на този автомобил. И някъде се заплеска автомобилът и не върви. Казва: „Аз се разболях." Не, той не се е разболял, а автомобилът. Някой винт се е развъртял или някое колело, някоя спица. Трябва да повикаш някой техник да поправи колелото. Днес поправиш, утре поправиш, и автомобилът все отказва да върви, и най-сетне кажеш на домашните си:

„Тоя автомобил не е добър, остарял е. Ще го продадем и ще купим по-хубав, да не вдига много шум." Питаш сега така: „Като умре човек, къде ще иде?" За мен въпросът е: ти, като излезеш от автомобила си, къде ще идеш? Ще слезеш на земята и ще вървиш. Вместо автомобилът да върши работата за теб, ти ще я вършиш. Има и друг начин на разсъждение. Аз, който съм влязъл в автомобила, имам свойството и да хвъркам. След като изляза от автомобила си, ще хвръкна. Питам сега: с автомобил ли е по-хубаво човек да ходи, или да хвърка като птица? Разбира се, да хвърка е малко по-хубаво, отколкото с автомобил.

Има нещо, което ни стяга, което нарушава нашия вътрешен мир. Например питаш какво нещо е доброто. Не можеш да го определиш. Питаш какво, нещо е злото, и него не можеш да определиш. Каква форма ще дадеш на злото? Как ще го представиш? Много форми има злото. Не можеш да го определиш. Но щом направиш едно добро, усещаш благата на доброто. Как ги усещаш? Разположен си, весел си. Щом направиш зло - не го знаеш какво нещо е, но ти е смутено сърцето, целия ден си недоволен. Значи има неща, които не ги разбираме, не ги знаем, а пък при това носим последствията им. Някой казва: „Ние трябва да знаем." Хубаво е, няма по-хубаво нещо от това да знаеш. Ако не знаеш, какво трябва да правиш? Искаш да бъдеш здрав, нали така? Майка ти, баща ти ти създадоха хубави зъби. Ти ще пазиш зъбите си.

Ще започнеш от обикновените работи, за да изясниш духовните работи. Духовните работи се изясняват чрез физическите работи. Ако храната, която вземаш, не я сдъвчеш, то след една-две години ще страдаш. Ако храната я гълташ, като я попрехвърлиш само няколко пъти в устата си, ще страдаш. Има животни като боата, които, като хванат жертвата, гълтат я, без да я дъвчат. Една боа, като хване една коза, една овца или сърна, нагълта я цялата. И тогава именно убиват боата. Тя пет-шест дни не може да дойде на себе си. Инертна е, пет-шест дни трябва да минат, докато се смели тая храна. Някой път вие се усещате инертни, като че нищо не мислите. Погълнали се нещо, вие сте яли, както боата е яла. Захласнати сте. Нямате никаква охота, никакво желание. Искате да спите само, да бъдете на рахатлък [рахатлък (тур.) - спокойствие, безгрижие]. Това е змията, която е глътнала нещо и пет-шест дни трябва да го чака то да се смели. След като е ял човек, трябват четири-пет часа, докато се смели храната. А у змията не е така.

Ако вие сега вземете известно учение, което сте го глътнали само, а не сте го сдъвкали, това учение ще ви смущава. Може би години трябва да минат, докато се поясни то. Допуснете, че някой ви проповядва: „Всичко е произволно, случайно е създаден светът, няма ред в света." И да кажем, че

вие приемате това учение, и децата ви. Какви ще бъдат резултатите? Сега аз на това правя възражение с един пример. Връща се от странство един български студент, който свършил там математика. Бащата от голяма радост заклал две пилета, опекъл ги. Синът, след като ги погледнал, казал: „Аз ще докажа, че пилетата са три, а не две." „Три ли са?" „Доказва го нашият професор." „Може ли да бъде?" Започва да доказва, доказва. Бащата седи, не разбира добре. Доказва синът сега, че пилетата са три. Бащата казва: „Синко, да направим опит. Аз ще изям едната кокошка, другата майка ти, а пък третата, която ти доказваш, ще оставим на тебе." Вие искате да докажете нещо, което няма съществуване. Две кокошки са те. Двете кокошки три не могат да станат. Могат да станат при известни условия, но то е един друг процес. Но в дадения случай от две кокошки не можете да извадите три кокошки.

Да кажем, че сега вие имате идеята да бъдете добър. Каква е идеята? Или пък че искате да обичате или да ви обичат. Каква е вашата идея? Да дойдем до реалните неща. Искам да ми дадат вода, това значи, че имам нужда от вода. И ако онзи човек ми даде вода, той задоволява моята вътрешна нужда и аз ще му благодаря. Вие искате да ви обичат. Това е една голяма вътрешна нужда. Аз не обяснявам какво нещо е любовта, какво нещо е животът. Само Господ, който е създал нещата, ги знае.

Но в дадения случай, щом искате да ви обичат хората, това подразбира, че имате известна малка нужда, която трябва да се задоволи. За мен е безразлично как ще ви обичат. Как ще ви обичат? Искате този човек да ви обича, да ви даде чаша вода. Водата да е чиста и като я изпиете, да задоволите жаждата си. Да ви даде чаша вода, и да не разправя, че ви обича. Ако тая вода утоли жаждата ви, във вас се ражда едно живо чувство и казвате: ,.Много ви благодаря. че ми дадохте хубавата вода." Това е сега конкретно обяснение. Ние даваме на любовта съвсем друг характер. Този човек ще стане условие, средство, за да се задоволи една ваша нужда, колкото и да е малка. Вие не очаквайте през целия си живот да ви обича този човек. Вие сте чудни! Някой път искате цял живот да ви обича някой приятел. Искате цял живот да върви подире ви с ибрика [ибрик (тур.) - меден или глинен съд за поливане при миене] и да ви даде вода. Вие благодарете за водата, която в дадения случай е дал, за нуждата, която той е задоволил, за любовта, която в дадения случай е показал. Може да се минат години и вие да кажете: „Отидох на екскурзия и един човек ми даде чаша вода. Колко благодаря на тоя човек."

Ние, съвременните хора, със своите неразбирания си създаваме нещастия. Вие казвате: „Ние не се обичаме." Какво значи това? Искате вода от мен - не ви давам. Искате хляб от мен - не ви давам. Ако всеки ден идвате да искате

хляб от мен, питам, какви ще бъдат нашите отношения? При един хлебар всякога ще искате, но ще носите разменна монета, ще дадете и ще вземете.

Сега аз ще представя въпроса по друг начин, за да обясня конкретно някои факти. Представете си, че аз вървя и съм жаден. Другият, когото срещам на пътя си, носи вода, а пък няма хляб. Аз нося хляб, но нямам вода. Той ми казва: „Нямате ли малко вода?" Аз казвам: „Нямате ли малко хляб?" Какво става тогава? Става една смяна на любовта. Изваждам аз своята торба и той своята манерка. Аз отварям торбата си, тия модерните раници, изваждам пресен сомун, отрязвам едно парче и му давам. Той ми дава една чаша вода. Ето, ние се обичаме двамата - той ми дава вода, аз му давам хляб. Образува се една вътрешна връзка, ние си услужваме. Това е любовта - чиста вода, за да задоволиш жаждата си от извора. И тоя хляб трябва да е пресен, от чиста пшеница. Вие ще кажете, че любовта трябва да бъде идеална, Божествена. Това са празни работи. Има една любов на книга: „Без тебе не мога да живея!" Бошлаф [бошлаф (тур.) - празни приказки]. Без нея не може да живее, а пък сега живее. „Без тебе животът ми е нещастен." Бошлаф. В какво седи нещастието? Че като срещна тоя пътник, виждам, че неговата манерка е пълна с вода. Аз съм жаден. Тогава аз ставам нещастен, понеже не ми дава от водата си. Той е гладен. Казва ми: ,,Дай хляб." Аз не му давам, казвам: „Иди във фурната да си вземеш." Той е нещастен.

Сега аз, третият, срещам вас двамата, които казвате, че сте нещастни. Аз знам ясно работата. Единият е жаден, другият има вода, и не му дава. Но този последният е гладен, а първият има хляб, но не му дава. Единият жадува, а другият гладува. Срещам единия, той ми казва: „Тоя безобразник жаден ще ме умори." Срещам другия, той ми казва: „Тоя безобразник гладен ще ме умори. Нищо не дава."

Представете си, че аз, третият човек, нося и вода, и хляб. Викам, двамата души и ги примирявам. Ще им тегля един морал. Ето аз как разбирам. Казвам на единия: „Ти от какво си недоволен?" „Щеше да ме умори този. Жаден съм." Отварям своята манерка и му наливам, и му казвам: „Заповядай." Той ми казва: „Много ти благодаря. В теб има човещина." На другия казвам: „Ти какво искаш?" Той пък няма хляб. Отварям торбата, развързвам я и му давам хляб. Те двамата се споглеждат и казват: „Това нещо, което тоя човек направи, и ние можехме да го направим. Аз имам изобилно хляб, ти имаш изобилно вода."

Трябва едно вътрешно разбирателство да има, за да стане животът приятен. Но ние даваме друго обяснение. Казвате: „Така не може да се живее. Добро не може да се прави." Това са известни философски

разсъждения, с които не може да се живее, които нямат приложение.

Доброто всякога можете да приложите. Вие сте на извора. Имате чаша вода. Какво ви струва да му дадете чаша вода? Можете да му услужите. Вие казвате: ..Аз не искам да му дам моята чаша. Такива са моите възгледи. От моята чаша само аз мога да пия." И могат да се привеждат ред примери, защо всеки трябва да си има своя чаша. Но това не е абсолютно. Аз всякога нося две чаши - една за себе си и една за ближните. Когато ми се пие вода, пия с чашата си, а за ближните си давам с другата чаша, тъй че имам чаша, с която винаги мога да услужа, комуто и да е. Който не разбира, може да каже: „Всеки със своята чаша." Право е. Аз мога да ви докажа. Аз имам една уста, която е само за мене. Аз не мога да дам своята уста на заем. Това разбирам аз под думите „със своята чаша". И друг не може да даде своята уста в заем. Вие много буквално разбирате. Аз не мога да му заема моята уста, той няма нужда от това, но мога на тоя човек да му услужа - имам една чаша.

Понякога мога да му услужа и с устата си. И с устата си мога да му дам. Мога да напълня устата си с вода и ще прилепя моята уста до неговата уста. и ще кажа: „Гълтай сега." И когато двама души се целуват, то това има съвсем друга философия. Казват, че двама души се много обичат. Единият е жаден, а пък другият го целува, туря му вода. Някой защо целува момата? Жадна е момата. Или защо момата целува момъка? Жаден е момъкът или е гладен. Дайте едно правилно изяснение на тези разсъждения. за да не се внесе съблазън, не внасяйте извратен метод за разбиране. Един хваща някого. Не туряй лошо обяснение. Ако не го хване, той ще падне и ще се убие, той ще изгуби живота си. Защо го хващам? За да го спася.

На всинца ви казвам: не носете изопачени възгледи за живота. Вие например не знаете какво нещо е целувката. Аз обяснявам един начин на целувката.

Вие не знаете какво нещо е доброто. В дадения случай една чаша вода е доброто, или малко хляб, или една дума. Един се е обезсърчил, иска да се самоубие, не иска да живее. Казвам му: „Твоите работи утре ще се оправят." Сега ще дойде другата философия: ами това, което аз казвам, ще стане ли? Всичко, което казвам, може да стане. Ще каже някой: „Как така?" Че аз съм един богат милионер. Срещам един човек, който се е обезсърчил. Казвам му: „Утре твоите работи ще се оправят. Господ ще ги оправи." На следния ден му подпиша един чек от десет хиляди лева и му пиша: „Господине, понеже виждам, че имате голяма нужда, пращам ви десет хиляди лева, за да си услужите. Ако искате, един ден ми ги върнете.

Ако ли не, няма нищо." Всеки от вас може да оправи така Божиите работи. Вие сте касиери на Господа, а всеки от вас може да свърши една работа, не да чака други да я свършат. Че кой от вас, ако мине някой покрай къщата ви, не може да му даде една чаша вода или един самун хляб? Или кой от вас не може да му каже една добра дума или не може да му даде сто лева? Но вие разсъждавате: „На този сто лева, на онзи сто лева. Какво ще стане тогава с нас?" Сто ако дадеш, ще дойдат двеста, ще дойдат триста.

В природата има едно Божествено Съзнание, което държи в сметка всички наши постъпки. Ако ти си верен, направи нещо и го забрави. Направи какво да е добро и ще видиш, че това добро ще се върне към тебе. Може да направиш опит. Не само за насърчение е това. Има едно съзнание, което всичко вижда. Ти си направил услуга на един царски син. Този цар не може да не благодари. Той ще изпита кой е направил доброто и оттогава всичките твои работи ще се оправят. Или другояче казано: в дадения случай, когато ти си извършил волята Божия, тъй както се изисква, то твоите работи ще се оправят. Сега някой път не се оправят работите. Вие можете да ги оправите, но ги оставяте друг да ги оправи. Господ е пратил при тебе един беден човек, за да се оправят твоите работи, а пък ти изпращаш този беден човек при друг човек, той да му направи добро. Ти казваш: „Днес съм крайно неразположен." И тогава работите на онзи, при когото го изпращаш, се оправят, а ти ще загазиш.

Всеки случай за доброто: това е царският син, пратен в дома ти, за да се оправят твоите работи. Ако си нахранил или напоил един беден човек, някой ангел си нахранил, или някой ангел си напоил. Ангелите всичко знаят на небето, но ангелите, когато дойдат на земята в плът и кръв, съвсем я загазват и те. Вие не разбирате. Понеже те са същества крайно чисти и крайно благородни, те не обичат да правят никакво насилие. Той ще каже: „Услужи ми." Като не му помогнеш, той ще отиде на друго място. Ходи, ходи, изнемогва и казва този ангел: „Ще се мре." Капнал е някъде. Ти ще го намериш и ще му дадеш чаша вода, и той ще ти каже: „Един ден аз ще ти се отплатя за услугата, която ми направи. Аз съм ти много признателен." И някой път усещаш, когато си капнал, съсипан, отчаян, едва ли не си загубил съзнание, и дойде някой, каже ти сладка дума, каже ти: „Добър е Господ." И ти даде една чаша вода. И оттогава всичките ти работи тръгват. Питам: този човек по свой почин ли го е направил, или има някое подбуждение?

Всяко добро, което ние извършваме, в дадения случай е един подтик на Великия, на Бога. Бог е в нас и иска да направи добро. Той е стремежът. И ако в дадения случай, когато Бог иска да направи добро, ти противодействаш, ти си създаваш лоша карма. Бог те опитва. Иска да се

прояви чрез тебе. Но ако не Му дадеш място да се прояви, Той ще отиде на друго място, на трето място.

Всякога подтикът да се прави добро, подтикът за любов, какъвто и да е подтик на доброто, тоя подтик иде от Бога. И ако го последваш, ще получиш Божието благословение. Ти казваш: „Ами какво ще кажат хората?" Кои са тия хора? Сега да ви кажа. С вашите възгледи някой път се смущавате. В древността един окултен учител изпратил един свой ученик на изпит. Той минал през едно място, дето хората били направени като живи, но от восък. Те са били маски. Там имало всичко за ядене и пиене. Като вижда той тия восъчни същества, че го гледат, той казал: „Тук не мога да бутам." Минава на друго място, дето нямало маски, и казал си: „Мога да бутам сега." Някой път ви е страх от восъчните фигури, защото във вас няма убеждение. А пък като няма [восъчни фигури], казващ: „Мога да бутам."

Моралната страна ето коя е. Като минавам покрай тия хора, ще ги питам: „Мога ли да взема от това, което тук имате?" Носите една кошница. Аз питам: „Можете ли да ми услужите?" Ако вие сте царският син. може би ще кажете: „Ще ми падне достойнството, ако поискам. Срам ме е да поискам." Като види цяла кошница с плодове, кое е по-хубаво: сам ли да си вземе, или да му дадат? Опасно е да вземате сами. Всякога в природата е опасно да вземате без позволение. Виждаме, че когато човек взема без позволение, най-големите нещастия го сполетяват. Жената е взела без позволение един плод. Това беше една кошница. Нямаше никой, да пази. На онова дърво Бог не беше турил нито един ангел да го пази. Дойде един адепт и каза: „Добре е да вземем. Никой няма." И ядоха от тоя плод. Не, не е позволено да вземате оттам, откъдето не ви е дадено.

Злото в света е забраненият плод. Доброто е позволеният плод. Но понеже на това дърво растат едновременно и доброто, и злото, ти трябва да знаеш да различаваш кой плод е добър, кой лош. Мога да ви го обясня, но ще го оставя засега необяснено.

[фигура]

Представете си, че имате едно яйце. Казвам, от това яйце мога да изкарам едно пиле. Вие знаете, че едно яйце трябва да го мъти една кокошка. А пък аз казвам, и без да го мъти кокошка, мога да изкарам едно пиле. Няма да кажа: „Allez passez [Allez passez! (фр.) - Възглас на илюзионист, който прави номер, „фокус бокус!"], хоп!" Аз зная, че това яйце има всички възможности да развие едно пиле, като му се дадат всички условия.

За ония блага, които са скрити във вас, трябва да изучавате условията. Вие искате да бъдете добри механически. Мислите да отидете на небето, да станете добри. В небето ще имате хубави условия, но трябва висока наука. Вие, като отидете на небето между ангелите, ще се намерите в чудо. Голяма разлика има между тяхното и вашето разбиране. Какво ще разберете от техния живот? Много хора са ходили на другия свят и след като поседят една-две години, казват: „Да се върнем на земята." Питам сега: един българин със своите потури, ако влезе в един модерен журфикс [журфикс (от фр.) - определен ден през седмицата за посрещане на гости] на някои посланици с фракове, цилиндри, ръкавици, този българин като поседи, поседи. ще каже: ,.Тая работа не е за мен."

Вие си имате сега известна представа за ангелите. По някой път аз казвам, че ангелите са тук. на земята. Работните ангели са на земята, а пък ангелите, които празнуват, са на небето. Когато някой ангел иска да празнува, се качва на небето, а пък когато иска да работи, той идва на земята.

Сега вие сте ангели, дошли сте на работа тук, но сте забравили, че сте ангели. Да ви обясня сега идеята, която е турена, в един пример. Само отчасти той обяснява тая идея. Това е един анекдот, един мит. Ной имал само една дъщеря. Явили се трима кандидати. Така се влюбили в нея, че всеки казвал: „Не мога да живея без нея, ще се самоубия." Ной се намерил в трудно положение. Мислил, мислил и най-после, за да ги избави, намислил следното: той имал една котка, имал и една магарица. Простира си ръцете и направил котката като дъщеря си красива, прилича на неговата дъщеря. И магарицата направил също на красива мома като дъщеря си. И тримата се оженили, и всички били щастливи. Той почнал да ги обикаля. И единият казал: „Много, много съм доволен от дъщеря ви. Отлична е, но някой път обича да дращи." Ной казал: „Родът ѝ е такъв." Отишъл при другия. Той казал: „Много съм благодарен, но по някой път рита, но носи се." Ной казал: „Родът ѝ е такъв." Най-после идва до същинската си дъщеря. Той казал: „Безпогрешна е. Ангел е." Ной казал: „Тя е същинската."

Някой път вие сте оженени за някой котарак, за някоя котка. Не го вземайте буквално, но вашите идеи са така изопачени. Вашето разбиране не е още онова, чистото, Божественото, което носи живота в себе си, но има нещо хапливо. Хубаво е, но ще те одращи нещо. Липсва му нещо. Хубаво, хубаво, но все има един ритник. Дойдете най-после до третото положение, на същинския ангел, който нито дращи, нито рита. Истината сама по себе си нито дращи, нито рита. Божественото е абсолютно свободно от всички недостатъци. Тия недостатъци са свойствени на човешкия живот и на

животинския живот. И ако някой път се явява у вас проблясък и казвате: „Направих аз погрешка, ожених се за оная дъщеря, която дращи", родът ѝ е такъв. Някой път са ви ритнали, друг път вие ритате. Като не одобрявате някого, с езика си го ритате. Когато дойдете до онова състояние, когато нито ще ритате, нито ще дращите, нито вас ще ви ритат, тогава животът ще е друг.

Чистата мисъл е, която носи живот. Аз не разбирам външния живот на човека. Всички вие сте добри. Добри сте само дотогава, докато ви задоволяват нуждите. В дадения случай, щом не ви задоволят нуждите, вие не можете да бъдете добър. Вървя аз по пътя. Вие сте човек с честолюбие. Още като ви видя отдалеч, аз виждам, че сте честолюбиви, високо мнение имате за себе си. Поздравявам ви внимателно. Ако не ви поздравя, ще предизвикам една реакция във вас. Всеки човек може да предизвика една реакция в честолюбивия. На честолюбивия не казвайте горчива дума, кажете му една сладка дума, защо ще му казвате горчива дума? Вие казвате: „Аз искам да го морализирам." Вие себе си не морализирате, а другите.

Някой направи погрешка. Той ми казва: „Какво да правя?" Казвам му: „Поправи погрешката." „Как да я поправя?" „Този човек ти даде десет лева да му направиш малка услуга, а пък ти отказа. Отиде та се наяде с тия пари, похарчи ги. Връщаш се и се чудиш какво да кажеш, как да излъжеш. Ти казваш, че като си турил парите в джоба си, някой бръкнал и ги извадил. Ти скрояваш тая работа. Казвам ти, онзи човек те прати да му направиш едно добро, и ти не можа да му направиш доброто. На себе си направи доброто - изяде парите. И се чудиш после какво да кажеш, или казваш, че като си отишъл, бакалницата била затворена, и като си се връщал, бръкнал някой в джоба ти и взел парите. Правиш такъв долап [долап (диал) - лъжа, хитрина, интрига]. Този човек аз го избавям от това изкушение. Казвам му: „Ето десет лева. Ще отидеш да си уравниш сметката." Това мога да го направя. Ако не го направя, ще го тикна в по-големи лъжи, и аз тогава нося половината отговорност. По-добре е аз да дам пари, отколкото да го накарам да лъже.

Никога не си позволявайте никаква лъжа. Никаква - нито черна, нито бяла. Черната или бялата лъжа всякога скъпо излиза.

Една ученичка ми разправяше една своя опитност и между другото каза: „Не е било случай в живота ми, когато да съм казала каквато и да е лъжа и да не ми дойде някое наказание: да падна или да се ударя. Та аз се наплаших, страх ме е да лъжа, защото, ако излъжа, ще ми се пукне главата или друго нещо ще стане." Ние мислим, че като кажем някой долап, някоя

лъжа, някоя дипломатическа лъжа, сме спечелили нещо. Лъжата, и философска да е, и дипломатическа да е, и морална да е, все е лъжа. А пък доброто, с каквито и дрехи да го облечете, то все е добро, то не губи своята цена. Злото, с каквито и дрехи да го облечете, цената му не се повишава. Това са възгледи, които трябва да имате.

Доброто е нещо конкретно. Всяка добра постъпка, която искате да направите, е един импулс на Бога във вас. Всички бъдете готови. Не чакайте Бог да ви се разкрие в Своята слава. Че Той ви се е разкрил.

Идва един дядо при мен. Казвам му: „Не е хубаво човек да проси." Гледам, този старец е умен, вече не проси. Като дойде пак при мен, ще донесе седем-осем, десет яйца, които е турил в кошницата. Аз виждам колко му трябват сега, давам му пари. На друго място ще му платят по един-два лева на яйце, аз ги плащам по пет-шест лева. Той поглежда доволен, че скъпо си е продал яйцата. Търговска работа върши. Че какво ми коства да му дам по пет-шест лева на яйце. Аз мога да му кажа, че на друго място са по-евтини. Не, той се учи. Ще се учи. Даже и по десет лева му дай на яйце, няма да изгубиш. Който разбира - дава. Нито яйцата са негови, нито парите са мои. Аз разполагам с чужди пари, той разполага с чужди яйца. Кокошката е крякала и е снесла десет яйца. Но добра воля има той, иска да ме запознае с кокошките. Аз му благодаря. Вземам адресите на тия кокошки. Щом взема едно яйце, аз посетя кокошката. Не съм й взел нито едно яйце, без да посетя кокошката. За мен кокошката не е кокошка, то е фирма и крайно съм признателен за хубавата работа. На кокошката казвам: „Много хубави яйца снасяш." То е в преносен смисъл.

Всичкият живот, в каквато и да е форма, произтича от Бога. Не гледайте на тоя живот с презрение. И всяко нещо, всяко благо, което излиза от живота, един плод, една ябълка, произтичат от Бога. Най-първо аз благодаря, че Бог се проявява чрез плода и същевременно аз задоволявам една своя нужда.

Сега вие сте се събрали тук. Казвате: „Защо сме се събрали?" Да ви кажа защо. Половината от вас носите вода, а другата половина от вас носите хляб. Някои от вас сте хлебари, а пък другите сте градинари. Едни от вас сте гладни, а други сте жадни. Едни от вас правите обмяната правилно, а другите спорите и всеки държи хляба си и водата си.

А пък трета категория има между вас, които действат примирително. Три категории сте. За да върви работата, водата трябва да минава, не трябва да застоява. Шишето, което съдържа всичката вода, не знае колко вода има. Яйцето, което си седи в черупката, не знае каква цена има. Но аз, човекът,

имам това шише и това яйце, зная какво има в тях. Яйцето е за нас, водата е за нас, хлябът е за нас. А пъкония, които го носят, те са само носители на Божествения живот.

Вие сте се събрали, за да опитате благата, които Бог ви е дал, за да обикнете тия блага. И ако тая обмяна стане правилно, вие ще опитате Божието благословение.

Сега мога да ви кажа тъй: гледайте да изпълните волята Божия. Как ще изпълните волята Божия, ако не обичате? Вие, ако не обичате Бога, нищо няма да можете да направите в света. Вие казвате така: „Как мога да обичам това, което не виждам?" Питам ви тогава, въздуха виждате ли го? Но го обичате. Само малка частица виждате от светлината, но всичката светлина, която се разпространява в цялата вселена, не я виждате. Не е необходимо ние да знаем нещата. Ние можем да ги опитаме, можем да имаме контакт с тях. Малкият живот, който сега е вътре в нас, е един контакт с Божественото. Тоя малкият мир, който имате, малката мисъл, малкото чувство, малката радост, която имате, тоя малкият подтик, който имате, е от Бога. И всичко това е в съприкосновение с Бога. Бъдете благодарни от това малкото. Вие сте обградени с Бога. Ако искате повече, можете да вземете, обаче вие не считате, че то е от Бога, и търсите нещо друго. Казвате: „Като умрем, ще ни се разкрие." Това е вярно. Смъртта е преграда.

Смъртта съществува сега, и ония материалистични схващания - също. Да кажем, че аз съм толкова голям егоист, че мисля само за себе си. Най-голямата преграда за Божественото е човешкият егоизъм.

Ако аз мисля само за къщата, за тялото си, за материалните работи, утре аз ще напусна тоя автомобил. Като дойда до една глинеста местност, ще го напусна и ще изляза да вървя пеш. Като го имах, трябваше ми бензин, трябваше ми и шофьор, а сега оставям и шофьора, и бензина и тръгвам сам по планината нагоре. Казвам на шофьора: „Вземи тоя автомобил и го закарай назад. Аз отивам горе в планината."

Вие казвате сега: ..Човек трябва да излезе от тялото си." Че мъчно ли е човек да излезе от тялото си? Каква мъчнотия има да излезе от автомобила си? Има ли някаква мъчнотия, освен ако е залостена вратата на автомобила и не можете да я отворите? Но ако не е залостена, ще отворите вратата и ще излезете навън, а пък на шофьора ще кажете: „На гаража!" И вие ще се качите на планината.

Не е лошо човек да има автомобил, но не е лошо да ходи човек и пеш.

Някъде ще бъдете с автомобил, в планината ще ходите пеш. С автомобил ще ходите, когато условията помагат. Ако условията помагат, можете да имате най-хубавия автомобил. Качете се и благодарете на Бога. А на планината ще слезете от него и ще бъдете благодарен. Вън от тялото си, вътре в тялото си и при каквито и да е условия, да можете да изпълните волята Божия във всичките ваши най-малки подбуждения, които Бог ви дава. Да изпълните волята Божия, това е важното.

Аз ви говоря сега бегло, защото нямам време. Някой ден ще ви кажа един начин, как да се прави добро. Както има начин, правило, как да свирите, така има и начин за правене на добро.

Самоук може да бъдете. Има хора, които свирят, без да са се учили някъде, но все пак онзи, който е учил да свири при учител, свири по-добре. Някой може да се учи сам да пише, без да го е учил някои как да пише. В началото буквите ги пише неправилно. Някой път четете, четете, и не можете да прочетете думата, която е написана - буквите са неясни.

Някой ми казва: „Тия работи аз ги знам." Аз съм срещал много проповедници, цитират ми какво казал Христос, какво казал апостол Павел, какво е казал един писател. Всички тия автори след като ги процитира, аз му задавам въпроса: ,.Кажи ми как да направя най-малкото добро?" Той ми казва: .,Не го ли знаеш?" Казвам му после: „Как да направя най-голямото добро?'' Той ми казва: .,Че не го ли знаеш?" Казвам му: „Че каква нужда има да ми разправяте, да ми цитирате апостолите, Христа и други, ако не можете да ми кажете как да правя най-малкото и най-голямото добро? Щом аз зная как да правя най-малкото и най-голямото добро, тогава каква нужда има да ми цитираш това и това." Тогава става въпрос například за най-малко добро. Аз се спирам и му казвам: „Слушай!" Ние се намираме да кажем в дадения случай някъде. Аз съм прям, казвам му: „Ние сме и двамата богати." Ти се спираш като проповедник на много автори и си учен, кесията ти е пълна с пари, богат си. И аз изваждам своята торба и започвам да ги броя - повече от две хиляди са парите. Всеки си взема торбата и тръгваме.

Казвам му: ..Слушай, да направим ортаклък [ортаклък (тур.) - съдружничество]. Аз обичам ортаклъка. Ще срещаме хора с празни торби. Аз ще пусна една жълтица в торбата му, и ти - също. Срещаме втори човек, пак така ще направим. Най-сетне, като остане по една златна монета в торбите ни, ще кажем: „Стига вече!"

,.Какъв е смисълът?" - ще питате. Смисълът е в това, че по-лека ще бъде торбата. А пък сега торбите ни са тежки. Ти и аз ще бъдем свободни.

Та направете ортаклък. Съединете се вие, богатите, и тръгнете сега. Ти една златна монета, той една златна монета, ти една златна, той една златна, туряйте в торбите на хората. А пък като остане по една във вашата торба, идете си вкъщи и благодарете на Бога.

„Добрата молитва"

6.30 часа

Двадесет и шеста лекция на Обшия окултен клас
27 март 1935 г.. сряда, 5 часа
София – Изгрев

Книги:
* Божественият подтик
Ако говоря (Общ окултен клас. Четиринадесета година (1934–1935). Том II. София, 2003)
21 беседи от 27 февруари 1935 г. до 18 септември 1935 г.
Начало: 05:00
Пасаж: 2 Коринтяни 5

1935_03_31 Който се учи на словото Божие
неделна беседа

КОЙТО СЕ УЧИ НА СЛОВОТО БОЖИЕ

„А този, който се учи на Словото Божие“.
Отче наш.
„Бог е Любов“.

Ще прочета 6 глава от Посланието към Галатяните до 17 стих.

Ще се развеселя.

Ще взема само няколко думи от шестия стих: „А този, който се учи на Словото Божие“. Учението е един метод за избягване на ненужните страдания в живота. Учението се налага. Защо? Защото онзи, който не се учи, няма да може да се освободи от страданията на живота. Вие искате да бъдете щастливи, да живеете един добър живот, но не знаете, че добрият живот е съпрегнат с големи мъчнотии. Даже и най-простите хора си задават въпроса защо светът е така създаден. Този въпрос е задаван от дълго време, но не може да се отговори, не може да му се даде отговор. Да се задава такъв въпрос, то е все едно да се пита защо едни хора носят такива дрехи, защо носят такива цветове, такива обуща и т. н. Вземете за пример птиците, животните, всички имат свои определени цветове, своя козина. Райската птица например, има особени пера, мечката си има своя особена козина. За това нещо има свои причини, особени условия, които не могат да се докажат. Има въпроси, на които не може да се отговори. Като разсъждаваме върху тия неща, ние влизаме в един свет с обикновени разбирания на живота.

„Който се учи на Словото Божие“. Казвам: Човек трябва да се учи, а не да помни, за да избегне големи мъчнотии. Хората се учат само от онова, което преживяват. Това нищо не ги ползува. Какво те ползува да помниш, че си паднал някъде и си счупил крака? Важно е да знаеш условията, при които кракът ти може да се счупи, и да можеш да избегнеш това счупване. Като се качваш по една планина и се катериш по една плъзгава скала, трябва да знаеш, че можеш да паднеш и да си счупиш главата или крака, и да избегнеш това падане. Мнозина казват, че може и без учение. Но всички желаят да имат един богат баща, който да им остави голямо наследство, да бъдат рентиери. Че всички вие сте рентиери. Земята е едно заведение, на което сте изпратени, и всичко е предвидено за вас според условията и ако страдате, то е защото не разбирате условията.

Ще ви приведа един мит. Един царски син искал да бъде щастлив, да знае как да управлява. Той влязъл в една окултна школа, дето учил цели 20 години. Като свършил училището, учителят му го поставил на изпит, той го завел в едно подземие, в един подземен палат, дето имало много съкровища – книги, разни ценности, но там било толкова тъмно, че нищо не се виждало. Учителят му казал: Тук ще намериш своето щастие. Влязъл вътре и го затворил. При това учителят му казал: Можеш да пипаш внимателно по стените, ще намериш светлина и ще можеш да разгледаш всичко, каквото се намира в този палат. Ученикът пипал тук, пипал там, никаква светлина не намерил. Като останал сам, царският син почнал да пипа, да рита с крака си и каквото ритнал, всичко изпочупил – нищо здраво не останало в палата, но светлина не намерил. Тогава той си казал ядосан: Защо трябваше да остана в този палат на тъмно, като не мога да видя нищо? Казвам: И съвременните хора се намират в един такъв палат, дето всичко ритат и изпочупват, без да видят какви съкровища и ценности ги заобикалят. Всички хора ритат и това ритане считат за някаква философия. Какво ще ритате? Ще ритате един, втори, трети, но най-после ще идете до положение и вас да ритат. Защото ако не знаете как да пипнете един кон, и той най-после ще ви ритне. От такова ритане много хора пострадват. Най-после, като седял известно време в този тъмен палат, ученикът надал вик и казал: Тук искам да умра. Това не е за мене. Разбирам да е нещо по-разумно, а тук си намерих белята. Дохожда учителят му, отваря вратата и той вижда пакостите, които е направил. Понякога ние говорим за пробуждане на съзнанието. Когато дойде Божественото съзнание, когато дойде учителят и умът ни се просвети, ние виждаме хилядите пакости, които сме направили в живота си. И след това виждаме, че не сме използвали най-добрите условия. Колкото примери и да ви приведа, те са безпредметни, ако не се прилагат.

Понякога аз говоря за Соломона, но дойде някой после и ме пита, защо Соломон е бил такъв? Мене ни най-малко не ме интересува какъв е бил Соломон преди хиляди години. Мене ме интересува какъв трябва да бъде сега. Мъдростта, която Соломон имал някога, тя е била на мястото си. Днес хората и толкова умни не са. С това, което е писал той, искал да каже на хората: Ако сте толкова умни като мене, ще живеете такъв живот като моя. Да кажем, че сега някои преповтарят опитността на Соломона. Какво ново ще придобият от тази опитност. Нищо няма да придобият. При това, ние не искаме такава опитност, която не можем да използваме. Ние не трябва да бъдем само едни пътници, които да извървим едно место, да го видим и да го опишем, но трябва да се ползуваме от това место, да го видим и да го опишем, но трябва да се ползуваме от това место, което сме извървели. Ако ти си минал по един път, взел си бележки и казваш, че знаеш този

път, това още не е знание. Ти само си видял нещата, но не си ги разбрал. Животът трябва да се види и да се разбере. Всички твърдят, че животът е лош. Че вие още не сте видели живота. И най-лошият човек в света има добри черти, но трябва да знаеш как да ги бутнеш, за да ги предизвикаш. Ако не знаеш как да ги бутнеш, ти можеш да предизвикаш най-лошото в този човек.

Аз често ви говоря на вие, то е в множествено число. Защото сте много. Питам: Задавали ли сте си въпроса, защо сте недоволни от живота? Малко хора, почти никак (не) съм срещал, които да са доволни. Малко хора съм срещал добри. Добри, разбирам човек да е добър в малките работи. Ако един професор отива на лекция, но види на пътя някое малко дете че плаче и той се спира да му услужи и после продължи пътя си, това е добър човек според мене. Той не се спира по задължение както някой друг може да направи това, но по вътрешно разположение. Или, ако този професор се спре пред едно малко животно и си продължи пътя, след като му услужи, това показва, че той е добър човек. Добрината на сегашните хора е често икономическа, търговска добрина. Щом някой човек е на служба, добър е той, щом получава заплата голяма и всичките му работи вървят напред, по-добър от него няма. Докато един човек има условия да се храни богато, мазничко, и той сам е мазничък, добър е той, но когато започне да яде сухия хлебец, когато дойдат лошите условия, той казва: Не се живее вече и после тия добри Хора Проповядват за братство, за равенство, за какво ли не проповядват, но това е относителна добрина. Значи, има относителна добрина. Онзи, който изяжда пет кокошки, е по-добър от онзи, който изяжда десет кокошки. Онзи, който изяжда десет кокошки, е по-добър от онзи, който изяжда двадесет кокошки. Но това е относителна добрина. Казваме за този, който е изял петте кокошки, (че) е добре, но питайте какво е положението на кокошките? И след това религиозните хора ще казват, че Бог така е наредил. – В кой кодекс е писано това? – Човек е писал това, то не е от Бога. Ето имате закони в държавата, писани от хората. Ако някой човек открадне сто лева, веднага ще го затворят. Друг, ако открадне стотици хиляди, ще кажат, че това е комисионна. Като вземете цялата процедура на сегашното право по отношение на Божието право, то е пълно безправие. В живота има ред заблуждения, създадени от самите хора. Ще седна да се заблуждавам, че съм щастлив, защото получавам пет хиляди лева заплата. Представете си, че аз имам проста цигулка, която нося постоянно със себе си в една кутия и дето седна, и започна да свиря, всички сърца се отварят. Сядам при един богаташ, но скъперник, и започвам да свиря. Той веднага се разширява, сърцето му се отваря, изважда кесията си. Кое е по-хубаво – цигулар да бъдеш или чиновник с пет хиляди лева месечна заплата? За предпочитане е да бъдеш цигулар – майстор, който знае да свири, да отваря сърцата на

хората. Ако този цигулар попадне в затвора, той ще започне и там да свири и тогава стражарят ще хвърли пушката си и ще излезе вън, заедно със затворника. Стражарят и затворникът ще се хванат за ръка и заедно ще напуснат затвора. Какво по-хубаво от това? Ще кажете – може ли да бъде това? – Може, разбира се. Някои вярват, някои не вярват. Но, даже и най-големите материалисти, които казват, че в нищо не вярват, вярват, че един ден светът ще се оправи и хората ще заживеят по братски. Как ще заживеят братски? Вземете в Русия, този нов ред на нещата какво оправи? Какво стана там? Богатите, аристократите, князете слязоха долу, станаха сиромаси, а сиромасите станаха богати, те взеха техните места. Богатите, аристократите станаха пролетарии, а сиромасите станаха аристократи. С това поправи ли се светът? Че и едните имат душа, и другите имат душа. Богатите, които едно време бяха на власт, не разбираха живота, но и сиромасите, които сега са на власт и те не разбират. Те не го разбират, но не може днес животът да се нареди добре за всички. Сега аз не искам да засягам живота от социално гледище, понеже в света социална правда не съществува. Каква социална правда има, когато всеки ден ние колим с милиони животни? Ще кажете, че това е за отечеството. Ами какво ще кажете, когато един мъж затваря жена си от ревност? Пет–шест години наред той я затваря. Защо? Ще кажете, че да не би като ходи да прегрешава, да прави престъпления. Че от де е дошла тази мисъл в ума на този свят мъж, че жена му може да направи някакво престъпление? И след това вие се възмущавате. Когато Бог постави първите хора в рая, той ги остави свободни, без ключ, без стражари, като им каза само да не ядат от дървото за познаване доброто и злото. Сега хората съжаляват защо Господ не е поставил един ангел да пази при това дърво, да не ядат от него, да не съгрешават. И те се чудят колко е бил глупав Адам, че е пуснал жена си сама из райската градина. Че коя жена досега не е правила погрешката на Ева? И кой мъж досега не е направил погрешката на жена си? Ако разгледате живота на светиите в църквата, ще видите, че според една статистика, която няма да ви кажа, много малко светии са издържали на изпита за жената. Много малко от тях са запазили при този изпит своята чистота. Толстой разправя за един такъв светия в един от своите разкази. Един светия живял в монастир, дето постигнал голяма чистота, болни лекувал вече. Един ден дохожда в монастиря при него една млада красива княгиня, която искала да го изкушава. За да се освободи от нея, той изгорил пръста си на свещта. Един ден при този светия идва едно болно момиче на около 19 години да го лекува. Като го излекувал, той се съгласил с това момиче да бягат и напуснал монастиря. Това са изключения, това не са недъзи. Както виждам, тези факти аз мога да ги обясня съвсем другояче. Аз не съдя хората за техните престъпления, защото зная причините за престъпленията, които стават в света. Ако на една кола, която може да издържа само 50 килограма тяжест турите 1500 килограма, една от осите

на тази кола непременно ще се огъне. Де е погрешката сега? У вас или в колата? Има хора, които имат по-голям товар, отколкото могат да носят. Тези хора ще се огънат, разбира се. Но какво лошо има в това огъване? Престъплението седи на друго място. То седи там, дето хората даже и не подозират. Престъплението седи в това, че хората не са проводници на чистата мисъл. Тази е причината за престъпленията. Всички болести се дължат на това, че хората не ядат чиста храна. Вследствие на тази храна се явяват у тях разни утайки, разни излишъци, които са причина и за болезнените състояния. Всичката престъпност се дължи на не чистите мисли и желания, които остават у хората известни нечистотии и излишъци. Ако имах време, бих изнесъл една статистика да видите как е било в старо време и как е сега. Ще видите как този закон варира, как не се е изменил и до сега. Ако има някакво подобрение в съвременното човечество, то е само по отношение на тяхното съзнание, но иначе, почти същата е пропорцията на престъпността. Сегашните хора не правят толкова престъпления, както едно време, понеже имат повече светлина. Но ако ги поставят при същите условия, при каквито са били хората в старо време, те ще бъдат същите. Днес малко хора има добри. Знаете ли де седи добрината? Има хора, които са родени от бедни семейства, почти в калта на човечеството, но оттам те постепенно са се повдигали, докато са заели най-високото место. Те излизат от тази кал, отърсват се от нея и заемат най-високо место всред обществото. Има хора пък, които са родени при най-добри условия, но постепенно слизат от своите високи места и стигат до дъното, до калта. Първите хора, които сами излизат от калта, аз ги наричам силни хора, силни души. Онези пък, които слизат отгоре долу в калта, аз ги наричам слаби души. Сега всички хора искат добри условия. Те са прави, аз виждам какво искат, влизам в положението им. Това показва, че те усещат, че са слаби. Мнозина мъже са се изповядвали, като са казвали: Господ да ме пази, да не ме турят при красиви жени. На всичко мога да издържа – да не крада, да не правя престъпление, но ако ме поставят при красиви жени, там не мога да издържам. Не мислете, че всички мъже имат слабост към жените, но френологически се знае кой център е слаб у тях. Знае се де е слабостта им. Слабостта им е отзад в малкия мозък. Там има два центъра, като ги бутнеш, можеш да познаеш, този човек има ли слабост към жените или няма. Този въпрос е разрешен за френолозите. Те казват тогава: За да не се развиват тези центрове, човек не трябва да оставя да минава много кръв в тях, но да я прекарва в предната част на мозъка си, да мисли повече. Повече мисъл е нужна. Значи, не оставяйте много кръв да тече в задната част на мозъка. Ако задната част на мозъка се храни с много кръв, тогава изкушението непременно ще дойде. Човек или ще заболее, или ще направи някакво престъпление. В света всичко е в движение. Това е нормалното положение. И наистина, няма частица в света, която да е в покой, всичко е в постоянно

движение. (Всяко) спиране на това движение произвежда едно анормално състояние. Всяко отклонение или изменение от пътя, в който едно тяло се движи, веднага ще произведе друго съответствуващо отклонение.

Сега това са обобщения, от които трябва да се изкара един закон за личния живот, и то главно за тези условия, при които живеем. За пример, вий се качвате на един модерен аероплан, имате всички познания. Но въпреки това, вие трябва да бъдете много внимателни. Най-малкото невнимание, най-малката погрешка, която допуснете, ще ви коства живота. Следователно, като знаете това, че и човешкото тяло, в което днес живеете, не е толкова устойчиво, трябва да бъдете много внимателни. Нито човешкият мозък, нито човешките чувства, са така устойчиви, както мислите. Ние се стремим към съвършенство, но това съвършенство подразбира едно тяло, един мозък, едно сърце съвършено преорганизирани, съвършени, устойчиви, така че съвременните престъпления, които се вършат, един ден ще бъдат невъзможни. Тогава престъпленията ще бъдат така невъзможни, както пеперудата не може да прави същите престъпления, каквито гъсеницата прави. Но при сегашните условия се изискват известни предпазителни мерки. Защото престъпленията не произтичат от единичния живот на човека. Някой човек върши престъпления, защото не може да не ги върши. Той е като маша на съвсем далечни причини, които го заставят. За пример, един стражар седи, но идва заповед да застреля еди-кого си. Той трябва да изпълни заповедта, макар че казва, (че) няма нищо против този човек. Той е получил заповедта от някой друг. Последният я получил от друг някой и т. н. Така виждате няколко стражари на лице, които са предали заповедта един на друг. Питам: Какви са основанията, за да се екзекутира един човек. Един човек, който не е създал човека, има ли право да го екзекутира? Бог, Който го е създал има право да се разпорежда с неговия живот, но човекът няма никакво право. Един грънчар, който е направил гърнето, има право да го строши и пак да го направи. Той може 10–20 пъти да го троши и да го направи отново. Но онзи, който не знае да прави грънци, има ли право да ги троши? Той няма право. Но ако строши едно гърне, карат го да плаща. Това сравнение сега нищо не допринася, колкото и да разсъждаваме, колкото и да сме учени или прости, колкото и идеали да имаме. Има нещо неизбежно. Каквото и да правиш, ти трябва да ядеш. При каквито условия да си, има нещо, което трябва да извършиш. Трябва да ядеш. Представи си, че ти си или окултист, или евангелист, или православен, или комунист, или каква и да е партия или народност, например българин или англичанин, но се намериш в гората сам, без никаква храна и останеш там 4–5 деня гладен, без никаква храна. Какво ще правите при това положение? Ще тръгнете да просите от тук, оттам. Но никой не иска да ви даде. Какво ще правите тогава? Един англичанин разправя една своя

опитност, преживяна при едно корабокрушение. Те успяват десетина души да се спасят в една лодка. Но остават съвсем сами, без никаква провизия. Гладували 4, 5 деня, но забелязват по едно време, че в тях се събужда нещо животинско, не могат вече да понасят глада. Започнали да се гледат един друг, докато най-после погледът се спрял върху едного. Нахвърлили се отгоре му и го изяли. След няколко деня пак огладняват. Започват пак да се поглеждат помежду си, докато погледът им се спрял върху едного от останалите. И него изяли. Благодарение, че наскоро след това минал един параход, който ги спасил от престъплението. От тук видяхме доколко сме англичани. Това са изключителни условия. Има нещо ужасно при глада, човек става като звяр. Това са каиновци. И в сегашния строй казваме, че обществото трябва да се уреди. Според мене, обществото може да се уреди, но когато съзнанията на хората се повдигнат, защото едно съзнание прониква друго. По-малките съзнания образуват по-големите и живеят в тях. Бог е едно съзнание, в което всички други съзнания живеят. И той се стреми да урегулира всички тия съзнания в себе си. Бог иска да ни каже: Когато се нуждаете от храна, обърнете се към мене, аз ще ви задоволя, не я търсете един от друг. Обаче щом се нуждаете от храна, наместо да я търсите от Бога и да се обърнете към Него вие я търсете в курника. Кокошката кречи, кречи, но ти не искаш да знаеш и казваш: Писано е там, че кокошката е създадена за човека. Ако Бог живее в една кокошка, ти имаш право да я ядеш. Но има кокошки, в които Господ не живее. Следователно, такива кокошки нямаш право да ядеш. В някои животни Господ живее, в някои не живее. За сега Господ живее повече в плодовете. Външната страна на плода е турена като едно облекло, нея имаш право да изядеш. Плодът казва, като ме изядеш, семката посей някъде, за да може да се възстанови първото равновесие.

Ще кажете, какво може да се добие с такива разсъждения в света? Сега аз мога да направя една критика. Наистина тези разсъждения са от памти века, но какво е добил от тях светът? Друго възражение ще направя. Учените казват, че един ден земята ще остарее и всички хора, които живеят на нея, ще измрат. – Ако е така, питам тогава: Всички ежби, които стават между хората, какво ще ги ползуват? Та животът не е там. Земята е едно училище. И хората на земята няма да умрат, но ще се пренесат на други места, да продължат своето учение. Следователно, докато си на земята, ти трябва да се научиш на всички правила на добрия живот, защото в следващото место, дето отиваш, ще те поставят на подобаващо место. Знанието, което си придобил от хиляди години, ще определи следващата форма, която ще ти се даде. И всички животни, които сега живеят на земята, са все разумни същества. И според развитието си, всяко ще вземе съответстваща форма. Волът не може да не бъде вол; конят не може да не бъде кон, комарът не може да не бъде комар; човекът не може да не бъде

човек. Всеки ще вземе такава форма, додето е дошъл. Следователно, формата на всяко живо същество трябва да се измени, тя ще се измени според степента на съзнанието. Под съзнание разбирам Божиите закони, които функционират в живота. Не е въпросът да отричаме нещата или да ги твърдим. Ако отричаш реалността, ти си първокласен глупец. И ако твърдиш небитието, това, което не съществува, ти си още по-голям глупец. Не отричай реалността и не твърди това, което не съществува. Защо ще отричаш това, което съществува? И защо ще твърдиш това, което не съществува. Сегашните хора, казват, че Любовта е празна работа. Любовта още никой не я проверил, тя още не е опитана. Единственото благо, което хората търсят постоянно и навсякъде, това е Любовта. Навсякъде я търсят. Те не могат да я намерят, понеже искат да я материализират, да я хванат, да ѝ турят юлар, да правят с нея каквото искат, затова казвате, че няма любов или, че любовта е празна работа. Нима кравата, която дава своето мляко, няма любов? Нима ябълката, която дава плодовете си, няма любов? За дадения момент това е любов. Така се изявява Бог във всички форми на своето битие. Едно същество не може да ви обича вечно, то ще ви обича само за един момент. Пък и вие не можете да обичате целия свет в един момент. Ако в даден момент направите добро някому, това добро е общо за всички. Ако направите добро на някое същество, което страда, това добро се разпределя за всички останали същества. И ако едно същество страда и това страдание се разпределя между всички същества. Нашите страдания засягат и всички същества, вследствие на което те се стремят да ги премахнат, защото и тях засягат. Наистина тях не ги засягат, като нас, с тази сила, но те не искат да получават никакви сътресения. Вземете за пример, когато в един трен става някаква катастрофа. Тя засега най-силно онези, които са в първите вагони на машината, а последните вагони усещат само едно малко сътресение. Та напредналите същества получават от нашите страдания малки сътресения, но те не искат и толкова да получават. Сега да се върнем към същественото.

Сега аз не искам да ви кажа, че животът е едно нещастие, или, че страданията са най-голямото зло. Относително е така, но от Божествено гледище, в страданията има нещо хубаво, което хората не разбират. От всички тези страдания, в които се намирате, ще видите, че един ден ще излезе от тях нещо добро. И в Писанието е казано, че всичко това, което се случва на онези, които любят Господа, един ден ще се превърне за тяхно добро. Ако не в този момент, това добро ще дойде в следния момент. Казвам: Мисълта е творчески принцип. И ако тя престане да функционира както трябва, човек ще започне да се изражда. Ето, в Америка е констатиран такъв един случай. Един човек заболял отпреди 7–8 години и започнал да се превръща в маймуна. Ръцете му се удължили и той започнал да придобива форма на маймуна. Сега учените искат да обяснят

този факт научно, но важно е, че човек може да се превърне в маймуна. Казвате, че един от вавилонските царе се превърнал на животно и след 7 години се върнал на първото си положение. По-рано това се считало за басня, а сега тази басня се проучава. Та когато питат защо трябва да се живее добре, казвам: Ако не живеете добре, ще се превърнете в маймуни. Това значи да се върнете назад. Среден път няма. Назад или напред, но ще се движиш, на едно място няма да седиш. Това е идеалът на човечеството, да вървиш напред. Ако вървиш назад, това е връщане към миналото, към всички онези форми, които си минал някога. В миналия живот няма никакво благо.

„Който се учи на Словото Божие". Като говорим за човешката мисъл, трябва да знаем, че тя не е човешка мисъл. Мисълта е Божествен процес. Когато имате една канализация, през която тече водата, казвате: Каква полза, че през този кран тече вода? Ползата е за самата чешма. Ако водата изтича, и чешмата, както и цялата канализация, ще бъде здрава. Ако тази канализация се запуши някъде, напрежението ще бъде толкова голямо, че кюнците на тази канализация ще се пукнат някъде и самият извор ще изхвръкне. Следователно, всеки човек е един извор, от който Божественото трябва да изтича навън. Вие казвате, че всеки има право да си живее така, както си мисли. – Вие се самоизмамвате. Като остареете утре, по ваша воля ли остарявате? И сега като сте млади, по ваша воля ли живеете? Вие казвате, че сте свободни, тогава аз ви питам: Като сте дошли на земята, по ваша воля ли дойдохте и от де сте тръгнали, за да дойдете на земята? Ще кажете, че сте дошли по желанието на баща си. – Да, но и баща ти друго създаде. Неговият баща друг го създаде и т.н. Като проследите пътя на вашите бащи, ще видите, че ще се образува цяла верига от такива халки. Коя е причината, която ги тласка да дойдат на земята? – И ние не знаем това. И тогава казваме: Ще ядем, ще пием, докато един ден умрем и всичко ще се свърши с нас. Аз нямам нищо против раждането и умирането. Според мене, като се раждаш, ти си един кон, който се натоварваш, а като умираш, ти си един кон, който се разтоварваш. В този смисъл смъртта е разтоварването на коня, а раждането – натоварването. Когато един пълен кон дойде в дома ти и донесе нещо, ти се радваш, но когато се разтоваря и отнася благата, които е донесъл, ти не можеш да се радваш – скърбиш тогава. Аз разглеждам въпроса икономически. Понеже смъртта задига благата, ние не се радваме. А понеже животът носи благата, ние се радваме. Когато детето се ражда, то се разтоварва от блага, които носи. Защо плаче детето, когато се роди? То казва на майка си: Уморих се от благата, които нося. Тогава майката започва да го утешава, като му казва: Няма нищо, ние благодарим за благата, които ни носиш. Това е иносказателен език. Това е така, някои майки донякъде издържат децата си, а някои не ги издържат. Казват, че майките обичат децата си.

Съвременната наука опровергава донякъде това. Има майки, които наистина много обичат децата си, но има майки, които едва ги търпят. Те оставят децата си на други да ги отглеждат. Някои майки дават децата си в различни заведения, там да ги отглеждат. Има майки, които са идеални – това не отричам, но има майки, които съвсем не са идеални и от тези майки са се родили много неприятности в света. Каква майка е тази, която не може да научи своя син и своята дъщеря да мисли, да разбира смисъла на живота? Какъв баща е този, който не може да научи сина си и дъщеря си да мислят, да разбират смисъла на живота? Много майки са като кукувиците, оставят децата си други да ги гледат. Какъв учен е този, който не може да научи хората да мислят и да разбират смисъла на живота? Какъв проповедник е този, който, като проповядва на хората, не може да ги научи да мислят и да разбират смисъла на живота? Ако е въпросът само да прекараме живота си като актьори, това е друг въпрос – тогава и аз съм съгласен. Но ако актьорството не разрешава въпросите, то е само едно забавление, то е само една почивка. Актьорството се допуща само като едно забавление, като едно представление, като един театър, но това е фиктивно нещо. Аз слушах един ден един мъж и една жена, актьори, се разправяха помежду си. Той казваше: „ Слушай, говори ми като човек, не ми говори, като че си на сцената“. И пак продължава: Говори ми както трябва, а не ми говори като актьор. Този актьор сега е заминал за онзи свет, а неговата другарка е още жива. Ще кажете кой е този актьор? – Аз ще ви дам адреса, имам го, а вие ще го намерите в онзи свет.

Сега, като говорим за живота, за света, той няма да се поправи, нито като хвалим, нито като го укоряваме. Според мене, похвалите и укорите, това са странични методи. Животът изисква права мисъл, разбиране на основните положения, на които той се базира. Всеки човек, всека душа, всека форма, всяко животно си има свои закони, при които неговият живот е създаден. За да се развива правилно, трябва да му се дадат съответни правила, които съществуват в природата. Не че ние трябва да му дадем, те са му дадени, но ние не трябва да препятствуваме на законите, които съществуват в природата. Като препятствуваме на природата, ний си създаваме ред нещастия и страдания. Казвате: Как да научим хората да постъпват правилно? – Няма какво да ги учите как да постъпват, но не препятствувайте на естественото положение на хората. Някой си свири и пее в гората, а ти минаваш покрай него и казваш: Какво се е разкрякал този – не мога да го търпя. – Че този човек се учи, нека си пее и свири, ти няма защо да му препятствуваш, той се упражнява. Ти мини покрай него и продължи пътя си. Че и най-гениалните музиканти и певци са започнали така, първоначално и те са свирили така, но след десетина и повече години, те се научили да свирят добре и излизат пред голяма публика, която ги слуша. Казвате: Гениален е този музикант. Да, гениален е, но първият такт,

първото свирене какво е – Търкане, триене на лъка. После ще дойде гениалността. Някой човек има слабост към музиката, свири, упражнява се, едва свири, свири, но елате да го видите след 20 години, той е вече цел виртуоз. Най-първо вие трябва да (се) научите на онази вътрешна толерантност, да търпите хората. Оставете всеки човек свободно да се проявява. Някой има желание да прояви една своя добродетел. Не му препятствувайте. Ако пък можете да му съдействувате още по-добре. Ако не му препятствувате, ще направите едно добро на себе си, защото и другите хора няма да ви препятствуват. Следователно, трябва да се научим да не си препятствуваме в живота, да не се подпушваме. След това ще дойдем до другото положение да си помагаме при вътрешното състояние.

Сега аз мога да ви държа една проповед, като другите проповедници, да ви кажа: Живейте според Христовите правила! Според мене, за да ви кажа, че не живеете, както трябва, аз трябва да ви покажа, как трябва да живеете, да ви покажа един образец. Непременно трябва да ви дам един образец Всички учители, които са идвали в света, се отличават единствено по това, че са дали един образец на хората как трябва да живеят. Христос се отличава по това, че всичко, което имаше, той го даде. Той даде един образец. Той даде всички опитани неща. Той казваше: „Това на което съм научен, това и на вас говоря“. Ако света би тръгнал по пътя на Христа, най-малко 95 на сто от всичките мъчнотии биха изчезнали. Всичките мъчнотии щяха да изчезнат и в народите, и между религиозните, и между учените, и между държавниците, както и между партийните хора. Вий можете да поддържате каква и да е идея – всека идея е права, но всека идея има и своите крайности. За пример, като религиозен човек вие може да се молите по 10 часа на ден, а някой може да се моли само един час. Ако се молите с часове, вий ще замязате на проповедите и молитвите на един американски проповедник в Америка. Един баща завел своето десетгодишно дете в тази американска църква, дето проповедникът обичал да започва своите проповеди от битието и продължавал до края. По обичая, всички трябвало да коленичат. Коленичило и детето. След като седяло 1 час на колене, то казало на баща си: „Татко, има ли още много?“ – „Той едва сега е започнал, едва е в пустинята.“ И наистина, проповедникът започнал от Адам и Ева, как създал Бог първите човеци, и следвал нататък. По едно време бащата казал на детето си: Той сега е едва при Исая. Тогава детето казало на баща си: Татко, още един път да не ме водиш тук. Питам има ли нужда Господ да му цитирате как направил света, как създавал първите човеци и т. н. Няма нужда Господ от много говорене. Иди при Господа и кажи: Господи, аз имам нужда от знание, да мога добре да живея. А тъй ще отидеш, ще плачеш, ще се разкайваш, ще цитираш стихове от Библията, от Евангелието, а на другия ден пак сгрешиш, ще направиш същата погрешка. И после пак ще плачеш, пак ще се

разкайваш. Всичкият ни живот седи само в плачене и в разкайване. Сега аз ви говоря за миналото, вярвам, че вие не сте от тези хора, които плачете и които се разкайвате. Има два вида каещи се хора.

Ще ви приведа един пример, станал тук в България. Съдят едного за умишлено престъпление. Адвокатът го защитава. Той започнал: Господа съдии, моят повереник не е виновен, той по погрешка е взел сто лева. Че това е така, ето на същото място имал по 30 000 лева, които той не е пипнал. Като чул това, подсъдимият започнал да плаче. Съдията го попитал защо плаче, като мислел, че се разкайва за престъплението си. Той казал: Господин съдия, плача, защото не съм видял тези 30 000 лева, а съм взел само стоте. Аз съм срещал такива хора, които вече са станали на 60–70 години и съжаляват за своя честен живот, който са прекарали. Един познат, вече 75-годишен човек ми казваше следното: Чудя се на себе си защо съм бил толкова идеалист. На млади години имах какви ли не възможности да стана богат човек, да живея един щастлив живот, но тогава имах морал, не исках да се поддам на никакво изкушение, не исках да се подхлъзна, но сега съжалявам защо не използвах всички случаи да забогатея. Голям глупак съм бил тогава. Трябваше да бръкна в касата, да си уредя всички работи. Питам: От де иде сега това изкушение? Казвам: Ако вие имате Любов, вратата на този свет никога няма да бъде затворена. Всички вие страдате по единствената причина, че не прилагате закона на Любовта. Вие носите този ключ със себе си, но като дойдете на една врата казвате: Да отворя или да не отворя? Няма да отворя. Не, щом си гладен, тури ключа, отвори вратата и ще ти кажат: Добре дошъл. Мнозина са дохождали при мене и са ми казвали: Кажи ни онзи магически закон, чрез който можем да си проправим пътя навсякъде. Аз мога да ви кажа този магически ключ, но казвам: Ето де е магията – обичайте ближния си. Не задавайте сега въпроса как да го обичаме. Ще ви приведа един пример. Един богат, но фалирал вече човек, като вървел по улиците, срещнало го едно малко момиче, което простряло към него ръка. Той си казал: Мене ли намери? Но като го погледнал, казал си, хайде, аз съм привикнал, ще се помъча по някакъв начин да му помогна. Той го взел със себе си и тръгна и от къща в къща, докато най-после издирил рода на това момиченце. Оказало се, че то е било княжеска дъщеря, която била изгубена, и бащата от няколко години я търсел, но не могъл да я намери. Като открил бащата на детето, той го завел у дома му. Питам: Как мислите, от този момент подобрило ли се е положението на този фалирал богаташ или не? – Подобрило се е, разбира се. Казвам: Ако и вие седите на тази висота на Любовта, ако седите на този морал, който Бог е вложил у вас, и вие ще срещнете на пътя си една душа, която Бог е изпратил при вас, за да се подобри положението ви. Щом намерите една изгубена душа, и положението ви ще се подобри. Ако вие намерите на пътя една страдаща

душа и ѝ помогнете, и вашето положение ще се подобри. Казвате: Еди-кой си учен така казал, така писал. – Оставете кой учен какво писал. Преди всичко вие не разбирате учените хора. За глупавите, учените хора пишат по един начин, за учените – по друг начин, а за просветените – по трети начин. Учените хора не пишат глупави работи. Досега аз не съм срещнал нито един учен, който да е написал нещо глупаво. Учените казват някога, че Господ не съществува. – Те са прави, те отказват онези богове, които хората са си създали. Тези учени никога не отричат онзи Бог, Който е създал всичко в света, Който е създал цялата природа.

Сега да се върнем към мекотата в природата, която може да ви ползува. Тази мекота се среща във всички хора. Седи в трена един англичанин, а срещу него един господин седи спокойно и си пуши пурата. По едно време този господин с пурата задрямал, пурата паднала върху дрехата му, която започнала да гори. В това време, англичанинът се обръща към един българин, който седял до него и му казал: Моля ти се, познаваш ли този господин? Ако го познаваш, искам и мене да запознаеш с него. Той казал, че го познава. По един ред на етикеции, българинът запознал господина с англичанина, който пристъпва внимателно към заспалия, побутва го и му казва: Господине, палтото ви гори. Ако беше българин, той направо щеше да пристъпи към заспалия, ще го бутне и ще му каже: Виж, че палтото ти гори. Аз виждам дълбокия смисъл в това запознанство. То говори, че за да влезеш във връзка с човека ти първо трябва да пробудиш съзнанието му, за да можеш да говориш на неговия език, и той да те разбере. И като знаете езика му, ще кажете: Господине, вашето палто се запали от пурата ви. Тогава човек ще ви благодари. Та при сегашните условия хората са длъжни да започнат да изучават езика на човешката душа. Днес всички хора не говорят на един и същи език. На много езици говорят. Хората трябва да дойдат до Божествения език, дето всички ще се разберат. Това е езикът на Любовта, който някои не искат да научат, а някои са го знаели и сега почти са го забравили. Всички хора трябва да се заемат да изучават езика на Любовта. Аз съм правил много опити с кучетата. Срещне ме някое куче, погледне ме, не ме залайва. То ме гледа, очаква нещо от мене. Ако аз си кажа в себе си, че нищо няма да му дам, то ме гледа на криво. Но ако бъркна в джоба си и му дам едно парченце, то ми става приятел. Ако това се продължи няколко пъти наред, приятелските отношения се затвърдяват. Щом направите една услуга на едно куче, то е готово да бъде на ваше разположение. Това всеки може да е опитал. Ако направите една услуга на човека и той ще каже, и аз съм готов да ви услужа. Той казва: Малкото благо, което имам, готов (съм) наполовина да разделя с вас. Така ще образувате една връзка. Христос казва: „Обичайте ближния си както себе си“. Раздели половината благо, което имаш, с ближния си. Щом влезеш с твоя ближен в този закон, идва вторият закон, според който, дето

са двама или трима събрани в мое име, там съм и аз. Дето е Любовта между двама или трима, там е Бог. Дето е Бог, всички работи тръгват напред. Този е Първият закон, който всички хора трябва да научат. И като научат тези положения, ние ще наредим другите въпроси, защото навсякъде се изисква Любовта: и в обществата, и в народите, и в партиите, и в семействата – навсякъде Любовта трябва да влезе като мерило, защото примирява нещата. Любовта ще смекчи сърцата на господарите, да влязат в положението на работниците. Любовта ще смекчи сърцата и на работниците, да влязат в положението на господарите си. Ако Любовта влезе в съзнанието на хората, като един фактор, те ще влязат в правия път на онова естествено развитие, което хората, както и всички народи търсят. Няма друг път. Този път е опитан. Дълго време са го опитвали, докато най-после се е дошло до закона на Любовта. За да се приложи законът на Любовта в сегашните общества, изискват се нови форми, а не като сегашните. Не е лесно да се оправи едно семейство. Не е лесно да се оправи светът. Трябва да се разбират нуждите на децата, на синовете и на дъщерите, на майките и на бащите. Не е лесно да се оправи едно общество. Трябва да се разбират нуждите му. Не е лесно да се преподава на ученици. Вземете един клас от 50–60 ученика. Трябва да се образува една естествена връзка с тях, за да може да им се предаде един урок. И в религиозните общества мъчно може да се предаде идеята за Бога. Идеята за Бог може да се предаде дотолкова, доколкото аз я прилагам сам. Не е в това, в което аз вярвам, но в това, което излиза от мене. Хората дотолкова вярват в един извор, доколкото вода излиза от него. От водата, която излиза от него, се определя и неговата цена. Всичко е според качеството на водата. Ако този извор престане да дава вода, с това той губи своята цена. Ако водата на извора се увеличава, той придобива по-голяма цена. Следователно, дотолкова, доколкото ние ставаме проводници на Божията Любов да изтича от нас, дотолкова и нашата цена се увеличава.

„Който се учи на Словото Божие“ – да се учим на Словото Божие, това е, върху което трябва да работим за в бъдеще. Това е, при което ний можем да съградим нашия живот.

„Благословен Господ Бог наш“.
Тайна молитва.

25. неделна беседа от Учителя,
държана на 31 март, 1935 година.
София, Изгрев

(Нов доста дълбок сняг, но повече мокро, отколкото студено.)

1935_03_31 Придобиване и задържане
утринно слово

ПРИДОБИВАНЕ И ЗАДЪРЖАНЕ

Размишление.

Ще прочета 8 глава от Еклисиаст.

"Кой е както мъдрият? И кой знае изяснението на словесата? Мъдростта на човека осветява лицето му и жестокостта на лицето му се променя." (- 1 ст.).

В този стих Соломон хвали мъдреца. Същевременно се казва, че жестокият изменя лицето си. Наистина, когато стане жесток, човек изменя и лицето си, и характера си. Най-големи промени стават с човек, който се намира под влиянието на Луната. Както Луната се пълни и празни, така и човек се мени. Соломон се намирал под влиянието на Луната, вследствие на което характерът му бил много разнообразен и променлив. Той ту се радвал, ту скърбял; ту бил доволен, ту недоволен. Соломон се намирал и под влиянието на Венера, на Юпитер, на Сатурн. Венера го правела любезен, внимателен, нежен. Юпитер оказвал влияние върху достойнството и честолюбието му. Когато изпадал под влиянието на Сатурн, той започвал да философства. По отношение на планетите, Соломон бил голям екскурзиант, разхождал се от една планета на друга, както търговец, който пътува от една държава в друга и най-после казал: Спечелих толкова, колкото да изплатя задълженията си - нищо повече не ми остана.

Соломон изследвал физическия свят, много писал за него, но като дошъл до духовния свят, видял, че не е лесна работа. Мнозина се интересуват от духовния свят, но не могат да го изучат. - Защо? - Невидим е този свят. Наистина, невидим е духовният свят, но въпреки това, оказва голямо влияние върху хората. Никой не вижда усилията, които съществата в духовния свят са правили и продължават да правят. Като изучавате човека, вие казвате, че той има пет сетива, еди-колко си външни и вътрешни органи; знаете, какви функции извършват тия органи, но как са създадени, кой ги е създал, не знаете. Например, казвате, че човек има две очи, с които вижда външния свят. Обаче, той не подозира, че за двете очи, които му са дадени, природата, със своите разумни същества, е иждивила*[иждивила - изразходила (бележка на коректора)]
хиляди години, докато ги създаде и докато научи човека да вижда. Първоначално човек е бил сляп, нямал очи, но като ги придобил, постепенно започнал да вижда. И днес още той не е дошъл до ясното виждане. Много неща има, които човек още не вижда. Обаче, чрез

усилията, които прави, за да вижда добре и ясно нещата, човек постепенно навлиза в духовния свят.

Сега се явява друг въпрос: защо между разумните същества, надарени със способността да мислят право, се явяват такива противоречия, които ги разделят? Защо някои от тия същества пропаднаха? Защо тези същества не послушаха Бога и напуснаха небето? Защо изгубиха своята чистота? На тези въпроси Писанието не дава никакъв отговор. - Защо? - Те могат да се обяснят, но понеже крият отрова в себе си, за предпочитане е да се премълчават, отколкото да се чоплят. Ще кажете, че не се страхувате от истината. Има една велика истина, която повдига и облагородява човека. Има истина, която умъртвява човека. С тази истина си служат повечето съвременни хора. Казват някои, че ще разкрият на света голата истина. - Какво допринася голата истина? - Смърт. И умрелият човек събличат гол, окъпват го и след това отново го обличат. Какво ново ще научите, като видите един гол човек? - Нищо особено. Ето защо, съветвам ви да търсите онази истина, която освобождава и възкресява човека. Ако ме пита някой, откъде съм, казвам, че ида от Слънцето. - Възможно ли е това? Истина ли говориш? - Истина говоря. - Защо? - Защото зная, че Земята е произлязла от Слънцето. Следователно и аз, заедно със Земята, съм произлязъл от Слънцето. Ето една истина, която разширява възгледите на човека.

Сега, представете си, че ви върна към едно от първоначалните аритметически действия, 2х2, какво ще кажете. Ще кажете, че това е проста работа: 2х2=4. Какво разбирате от действието 2х2=4? Числото две означава противоречие. Значи, като умножите противоречието само на себе си, работите се оправят. С един пример ще обясня значението на мисълта, че всяко противоречие, умножено само на себе си, разрешава въпросите на живота.

Една майка, варненка, имала четири деца, едно от които било много умно, но крайно упорито. Никой не могъл да го застави да направи нещо, което то не иска. То било момиченце. Един ден майка и я накарала да чете молитвата "Отче наш". - Не искам да я чета. - Ще четеш! - казала майката строго. - Не искам, нищо повече. Никой не може да ме накара да чета молитвата. Майката се разсърдила и за да я накара да слуша, вдигнала я високо във въздуха и я хвърлила на земята. Момиченцето се уплашило много, стреснало се и извикало: Олеле, мамо, прости ме! Ще чета "Отче наш", ще те слушам. Като се умножило противоречието само на себе си, детето съзнало грешката си и веднага я изправило.

От този пример се вижда, че и упоритостта, както всички отрицателни прояви, има краен предел, до който най-много може да се прояви. - Как се

обяснява отстъпката на детето? Защо малкото момиченце отстъпило? Като го повдигнала нагоре, майката предизвикала нахлуване на кръв в предната част на мозъка и то започнало да мисли. Като разбрало, че упоритостта води към лош край, то отстъпило. Не е лошо нещо упоритостта, но когато е на място. Тя е във връзка с твърдостта. Който е твърд, той устоява на убежденията си. Мъчно е да убедиш твърдия да повярва в нещо, или да приеме една нова идея. Обаче, приеме ли я веднъж, нищо не е в състояние да го застави да се откаже от нея. Твърдостта е врата за влизане на човека в рая. Детето разбира, че твърдостта е райската врата, която трябва да се отвори, за да влезе в рая. Чрез упорство, чрез усилие и постоянство човек влиза в рая. Също така чрез упорство човек постига много неща. Упоритостта има две страни: положителна и отрицателна. При отрицателната страна, човек, като магарето, когато трябва да върви напред, се тегли назад. При положителната страна, когато го дърпат назад, то се тегли напред.

Един майор разправя една своя опитност за упоритостта на магарето. Един ден фелдфебелът му се оплакал, че не може да вкара магаретата в парахода, с който трябвало да пътуват от Варна за Бургас. Майорът казал: Не се безпокой, аз сега ще ги вкарам вътре. Той се приближил до едно от магаретата и започнал да го дърпа за опашката. Фелдфебелът гледал, какво прави майорът и останал учуден, като видял, че магарето влязло в парахода. Майорът хванал второто магаре за опашката и започнал да го дърпа назад. Той дърпал магарето назад, а то се теглило напред. Така, всичките магарета влезли в парахода. Значи, ако искате да накарате магарето да върви напред, трябва да го дърпате за опашката. Това показва, че разумността на животните се крие в опашката. Докато маха свободно опашката си, животното мисли. Хванете ли опашката му, то отстъпва от пътя на своите разсъждения.

И тъй, когато човек изпадне между две мъчнотии или две противоречия, може да му се помогне, като един го тегли напред, а друг - назад. При това положение той иска да се освободи и взима посока, която води към правия път. Соломон казва, че жестокият човек изменя лицето си. Наистина, лицето на жестокия е мрачно, сурово, грубо. Той държи вратата за рая затворена, не само за себе си, но и за окръжаващите. Той има желание да махне всичко, каквото среща на пътя си. Като влезе в един дом, той внася смут между членовете на семейството и като види, че страдат, приятно му е. Обаче, той забравя, че един ден страданията ще дойдат и върху неговата глава. Много естествено. Страданията трябва да дойдат и върху него, да го смекчат. В това отношение, страданията са метод, чрез който природата си служи за смекчаване на грубите чувства на човека. Като страда известно време, той постепенно отстъпва, започва да мисли, да влиза в

положението на бедните и на страдащите. Без страдания жестокостта и грубостта на човека не могат да се смекчат. Искате ли да познаете, какви чувства има човек, изучавайте промените, които стават в очите, устата и лицето му. Който не познава признаците на грубостта, всякога се лъже от външността на човека. Гледате някой човек усмихнат, весел и мислите, че е добър, мек по характер. Обаче, достатъчно е да се вгледате в ъглите на очите и на устата му, за да разберете, че чувствата му са крайно груби. Лицето е главен изразител на всички промени, които стават с чувствата на човека.

Казвате: Не може ли човек да се смекчи, да изправи характера си без страдания? При сегашните условия на живота не може без страдания. Те се явяват като спомагателни средства при възпитанието. Мъчно се възпитава човек. Виждате, как един болен се огъва на една, на друга страна и обещава да изправи характера си, като оздравее. Обаче, той оздравява и остава пак същия. Бедният пък обещава да направи големи жертви, само да забогатее. И той не изпълнява обещанието си. Забогатява, но остава далеч от това, което е мислил като беден. Човек мъчно изменя характера си. И като умре и отиде на другия свят, пак носи същия характер. Преди да измени характера си, човек трябва да е познал себе си. Засега, познаването на себе си е задача на мъдреца. Само мъдрецът познава себе си. - Защо е създаден така светът? - Защото не е могло другояче. Ако някой може да създаде света по друг начин, нека представи своя план. Но планът му трябва да бъде такъв, че всички хора да го одобрят.

Трима души - градинар, керемидчия и земеделец се явили при Бога, всеки със своята молба, да искат специфично време, според нуждите на своя занаят. Керемидчията искал сухо време; градинарят - да вали често дъжд, а земеделецът искал ту сухо, ту дъждовно време, според това, кога пшеницата расте и кога зрее. В отговор на тези заявления, Бог казал: Ако задоволя молбата на керемидчията, ще страдат градинарят и земеделецът. Ако задоволя нуждите на градинаря, ще страдат керемидчията и земеделецът. Ето защо, нека всеки отиде в тази част на земята, където климатът отговаря на изискванията на специалните занаяти и професии.

Като ученици, вие трябва да се стремите към вътрешно разбиране на живота. Вътрешното разбиране обхваща мисълта и прилагането. Ще мислиш и ще прилагаш това, върху което си мислил. Някой мисли върху любовта и казва, че трябва да обича всички хора. Любовта е свързана с даването. Като даваш, същевременно и ще взимаш. Не става ли същото и при дишането? Човек взима кислород от въздуха, а после изпуска, т.е. дава въглероден двуокис. Ако задържа въздуха дълго време в дробовете си и не мисли да даде нещо, човек се уморява. Значи, той ще взима въздух и ще

дава. Така става правилна обмяна в организма на човека. Ако не взима, той ще умре; ако не дава, ще се задуши и пак ще умре. Някой казва, че може да живее без взимане. Това е невъзможно. Друг мисли, че може да живее без даване. И това е невъзможно. За да не умреш, ще взимаш и ще даваш.

Като дишате, трябва да имате предвид следното положение: вие поемате чист въздух, а изхвърляте навън нечист въздух. Следователно, като издишате, ще отправите ума си към Бога и ще благодарите за въздуха, който ви е даден. След това отново ще поемете чист въздух. Ще кажете, че това забавя дишането ви. Там, именно, е грешката ви при дишането, че бързо дишате. За да бъдете здрави и красиви, трябва да дишате дълбоко, да задържате въздуха известно време и после да издишате, като благодарите на Бога за приетия въздух. Някои казват: Нямам време да дишам, да задържам въздуха и да благодаря за него. Колко работи ме чакат! Според мене, първата ви работа е да дишате дълбоко, да мислите за дишането и да благодарите, а след това ще се грижите за останалите работи.

Мнозина мислят върху въпросите, как да станат богати, силни, учени. Добре е това, но човек трябва да знае, че богатството, силата и учеността се придобиват чрез прилагане на търпението и трудолюбието. Който не е търпелив и трудолюбив, никога не може да бъде богат. Ние говорим за онова богатство, което се придобива по естествен път и прави човека трудолюбив, пъргав, подвижен, а не за това богатство, което го прави неподвижен, груб. Този богаташ затлъстява, едва се движи. Ето защо, ако вярвате в Бога, ако се трудите и търпите, понасяте нещата без смущение и безпокойство, вие можете да придобиете богатство и то толкова, колкото ви е нужно. Придобиете ли известно богатство, трябва да се стремите да го задържите. Затова трябва да бъдете щедри и чисти. Значи, за придобиване на богатството се изисква търпение и трудолюбие, а за задържането му е нужно щедрост и чистота. Сиромахът трябва да признае, че няма търпение и трудолюбие. Сиромашията идва при хората, за да ги направи търпеливи и трудолюбиви. Като придобие тези качества, човек забогатява. След това трябва да се учи на щедрост, да живее в чистота, за да задържи богатството си. Казвате: Защо ни е богатство? - Нужно е богатство на човека. Под думата "богатство" разбираме богатство, изразено в сила, в здраве, в знания, а най-после и в пари. За да запазиш здравето, силата, учеността си, трябва да бъдеш щедър и чист. Ще приемаш и ще даваш щедро и с чистота. - В какво ще изявите щедростта и чистотата си? - В мисли, в чувства и в постъпки. Какво може да попречи на човека да обича? Никаква сила в света не е в състояние да препятства на любовта да се прояви. Когато се говори за любовта, хората не вярват в прилагането и. - Защо не вярват? - Липсва им нещо. Те говорят за братство и равенство, но

любов няма между тях. Значи, първото условие за проява на любовта между хората е равенството. Те са се домогнали вярно до идеята братство и равенство, но са забъркали местата на нещата. Те искат първо да приложат равенство между хората и после очакват да дойде любовта. Ние казваме: Първо проявете любовта. Щом проявите любовта, равенството само по себе си ще дойде. Невъзможно е да обичаш едно живо същество и да не го поставиш на равно със себе си. Едно кученце да обичаш, ти го милваш, радваш му се, грижиш се за него. Ти почти го изравняваш до себе си. Ако съществува равенство между човек и животно, колко по-естествено ще се приложи това равенство между хората, когато се обичат. Значи, едно е нужно в живота на хората - любов. Не можеш да обичаш човека, ако не го поставиш на равни начала със себе си. Ето, Бог обича човека, приравнява го със себе си и всякога мисли доброто му. Не можете ли и вие да Му отговорите със същата любов? Човек може да обича Бога, да Го слави чрез делата си, да Го държи всякога в мисълта си. Както Бог ни люби и мисли за нас, така и ние трябва да Го любим и да мислим за Него. Живейте за Бога, за да живее и Той за вас, да се ползвате от Неговите блага.

Някои казват: Трябва да обичаме хората! Прави сте, ще обичате хората като форми, чрез които се проявява Единният. Обаче, не мислете, че чрез една временна форма може да се прояви вечната любов. Следователно, Вечният проявява любовта си чрез всички форми и навсякъде. Като знаете това, не се дръжте само за една форма, не мислете, че от нея можете да получите всичко. Майката обича децата си, всичко жертвува за тях, но един ден те я напускат и тя остава сама и започва да страда. Защо страда? Свършиха ли се децата в света? Има много деца, които очакват и търсят любовта на майката. Защо да не обичате тези деца? Някоя майка плаче, че децата и умрели. Другаде някъде пък деца плачат за умрялата си майка. Изгубите ли любовта на децата си, на жена си, на мъжа си, или на приятеля си, идете да проповядвате в света. Там ще намерите деца, майки, приятели, близки. Как иначе ще приложите закона за любов към ближния? Казано е да възлюбиш ближния си като себе си. - Не можем да проповядваме, не знаем, как да говорим на хората. - В това не вярвам. Ако знаете, как да ги съдите, да критикувате, да обиждате, ще знаете и да проповядвате, да повдигнете съзнанието им към Бога. Да прилагате отрицателното в живота е по-мъчно, отколкото да приложите положителното. Ако мъчното правите, лесното ще направите по-добре. Обаче, съзнание е нужно на човека. Съзнанието подразбира желанието в човека да изпълни волята Божия. Щом има това желание, той носи вече ръководството в душата и в духа си, както светлината, ръководи човека и оправя пътищата му. Когато слънцето изгрее, земеделецът впряга колата и отива на нивата. Ако слънцето не изгрее и да има желание да работи, той не може да отиде на нивата. Значи, човек трябва да има светлина в себе си,

за да е разположен да работи. Без любов нито светлината може да огрее човека, нито разположението може да го посети.

Съвременните хора сами си създават страдания и мъчнотии. Като не разбират любовта в нейните широки проявления, те искат да я затворят в шише, да я задържат само за себе си, вследствие на което стават ревниви. Мъжът обича жена си и се чуди, как да я запази от погледите на външните хора. Ако е чиновник и трябва да отиде на работа, ще я заключи у дома си, да не излиза навън. Ако и тя работи някъде, сутрин ще я придружава до учреждението, където работи, вечер ще я взима пак, да не погледне някой чужд мъж. - Защо става това? - Защото жената някога е пожелала да намери такъв мъж, който само нея да обича. Ако сърцето и се разшири и допусне мъжа и да гледа и други жени, да ги обича като свои сестри, тя ще се освободи от неговата ревност и тормоз. В света съществуват много мъже и много жени. Задачата им не е да се мъчат и изтезават, но да се учат едни-други, да растат и да се развиват.

Една добра българка разправяше една своя опитност от живота си. Като женена, тя обичала мъжа си, но и той я обичал. Случило се, че той заминал за онзи свят по-рано от нея. Една вечер тя сънувала, че мъжът и дошъл при нея и започнали да се разговарят. В това време при тях дошла друга една жена, хванала мъжа и за ръка и му казала: Хайде да вървим. - Къде ще отивате? Той е мой мъж. - Сега е мой, отговорила втората жена. Като се събудила, тя се запитала: Какво означава този сън? Нима и на небето, т.е. в онзи свят, хората се женят? - Там не стават женитби, като тези на земята. Там отношенията са съвсем други. Обаче, хората на земята мислят, че тази жена принадлежи на еди-кой си мъж, или този мъж - на еди-коя си жена. Където е любовта, там никакви престъпления не стават. Стават ли някъде престъпления, там никаква любов не съществува. Павел казва: "Любовта не завижда, не дири своето, не се превъзнася, не се гневи". Каже ли някой, че обича и започва да ревнува, това не е любов. Хората мислят за любовта точно обратно: докато се ревнуват един-друг, те казват, че се обичат. Когато мъжът ревнува жена си, тя търпи всички изтезания, защото е сигурна, че той я обича и не мисли за друга. Щом престане да я ревнува, тя започва да се безпокои, мисли, че друга някоя е влязла в ума му. - За колко време може да се задържи такава любов? - За няколко години, или най-много до гроба. Като дойде смъртта, никой не може да задържи този, когото е обичал. Ако синът умре, майката страда, плаче, но не може да го задържи. Той отива при друга майка и при друг баща. Имаш дъщеря, обичаш я, но един ден ти я вземат. Имаш приятел и него вземат. Най-после ти се убеждаваш, че не си господар на този, когото обичаш. Така е при разбиранията на хората за любовта на земята. Всъщност, любовта продължава и на онзи свят. Души, които се обичат,

никога не се разделят, нито на земята, нито на небето.

Соломон казва, че жестокостта изменя лицето. Много естествено. Когато престане да върши волята Божия, човек огрубява, става жесток. Човек трябва да върши нещо: ако не прави добро, ще прави зло; ако не прави зло, ще прави добро - друг изход няма. Доброто и злото са полюси, между които човек неизбежно се движи. Каже ли някой, че не обича хората, това значи, че ги мрази; ако не мрази, ще обича - няма друг избор. Който мрази, става по-енергичен, по-смел, по-нахален, вследствие на което мускулите му се втвърдяват, лицето му става грубо, сурово. Вижте, какво става с борците. Борецът е як, силен, енергичен, с корави, твърди мускули, но скоро умира. - От какво? - От втвърдяване на мускулите. Борците умират преждевременно. За да не умреш преждевременно, обичай. Който люби, повидимому е мек, слаб, но животът му се продължава. Тялото му е пластично, мускулите гъвкави, вследствие на което той работи, върши работите си без големи мъчнотии и противодействия.

Това е философската страна на живота. Обаче, като е дошъл на земята, човек ще се движи между доброто и злото, между любовта и омразата. Доброто ще постави вътре, а злото - вън; любовта ще постави вътре, като условие за развиване на дарбите и способностите си, а омразата - отвън, като подтик, импулс за проява на това, което живее вътре в него. За да прокара една своя идея, човек трябва да бъде външно енергичен, да се скара с този - с онзи, да пробие земята, да направи дупка, в която да посее семето на своята идея. Щом посее идеята си, той заглажда пръстта отгоре и омеква. Значи, човек трябва да бъде вътрешно мек, а отвън - енергичен, смел. Ако стане и отвън, и отвътре мек, той не може да работи на земята. Стане ли външно мек, а вътрешно твърд, енергичен, той е допуснал злото в себе си. Щом допусне злото в сърцето, човек тръгва по-наклон. Ето защо, казвам: Дръжте доброто вътре, злото - вън; любовта - вътре, омразата - вън. С други думи казано: Отвътре ще служите на любовта и на доброто, а отвън - на омразата и на злото. Знайте, че всичко външно е привидно. Страшно е, обаче, когато човек и отвън, и отвътре служи на злото и на омразата.

В едно от Посланията си Павел казва: "С плътта си служа на греховния свят, а с духа си - на закона на любовта. Кой ще ме избави от това положение?" Няма кой да го избави. Ще служи и на плътта си, и на духа си: на плътта си чрез греховния закон, а на духа си - чрез закона на любовта. Щом имаш плът, ще ядеш, ще спиш, ще работиш с нея на физическия свят. Щом имаш дух, ще работиш с него в духовния и в Божествения свят - в света на любовта. - Не искам да служа на плътта. - Щом не искаш да служиш на плътта, ще умреш. За да не умреш, ще и

служиш. Някой човек не обича дадено лице, нищо не иска да взима от него. Като огладнее, ще не ще, ще вземе, каквото му дава. Ако му даде един хляб, той взима нож и стърже кората на хляба, където го пипал онзи, когото той не обича. Останалото яде, няма какво да прави. Ако не яде, ще умре. Доброволно, или насила, човек служи на плътта си. Без нея няма условия за проявяване на човека. Физическият свят е свят на материята, т.е. на въплътените форми.

Като не разбират законите на живота, мнозина се обезсърчават и казват, че са станали по-лоши, че едно време били по-добри. Това не е вярно. Днес човек е по-добър, отколкото в миналото. Ако мисли, че е станал по-лош, той отрича развитието. Днес светлината му е по-голяма, поради което по-ясно вижда това, което някога не е виждал. Ако и по-рано виждаше, както днес, той би се ужасил от това, което би видял в себе си. Дали човек е станал по-добър, или по-лош, думата има ясновидецът, даже и физиогномистът. При всички положения той вижда и знае, какво има човек в себе си, което е изправил и какво му предстои да изправя. Докато не познава себе си, човек трябва да бъде готов да слуша и да се учи от онези, които знаят повече от него.

Преди години, дойде при мене един тенекеджия, евангелист, който изучавал Новия и Стария Завет. Той искаше да го приема, да поговори малко с мене. Казах му, че съм зает, нямам време. - Пет минути искам, не повече. - Щом е за пет минути, мога да ви приема. Той влезе в стаята и започна да говори, да цитира стихове ту от Стария, ту от Новия Завет. Аз го слушах, въоръжих се с търпение. Той говори цели три часа, докато най-после се сети да си отиде. Аз му предложих да се разходим малко. След това си мислех: добре, че го изтърпях, та свърши само с три часа. Ако бях се ядосал и очаквал, час по-скоро да си отиде, той щеше да остане още повече. Забелязано е, че когато искате да се освободите от някого, в него се явява желание да остане повече време при вас. От друга страна, човек трябва да развива търпението си. Как бихте го развили, ако нямахте такива случаи?

Аз изнасям този пример, да видите, какво може да ви се случи в живота. Ще дойде някоя неприятност или болест при вас, ще ви каже, че ще седи само пет минути, а тя остане с часове, дни, седмици и месеци при вас. Колкото повече искате да се освободите от нея, толкова по-добре се настанява тя у вас. Това е тенекеджията, който ви е посетил. Не му се сърдете, но му отдайте цялото си внимание, изслушайте го с търпение и след това му предложете да излезете заедно на разходка. Като излязохме вън от стаята, той ми каза: Благодаря, че се отнесохте с внимание към мене. Той не се извини, че ми отне три часа, но благодари за вниманието, което

съм проявил към него. Мисли, че ми отнел само пет минути, не подозира, че са отишли три часа. Аз бях доволен, че го изслушах с търпение; като свърши разговора си, казах му: Можете да дойдете и друг път при мене, но ако имате да кажете нещо ново, а не да повтаряте това, което всички хора знаят.

Сега и на вас казвам: Въоръжете се с търпение и трудолюбие, за да се справяте лесно с всички мъчнотии и изпитания. Само по този начин можете да забогатеете. След това трябва да приложите щедростта и чистотата си, за да задържите богатството, което сте придобили. Този е пътят, по който можете да възприемете и приложите Словото Божие. Само по този начин можете да разрешите задачите, които ви са дадени. Иначе и да влезете в Царството Божие, пак ще излезете. Там не приемат хора с неразрешени задачи.

И тъй, като станеш търпелив, ти си придобил вече едно богатство. Като станеш трудолюбив, ти придобиваш второ богатство. След това, като приложите тези богатства и ги задържите в себе си, вие сте разбрали вече смисъла на живота. Да бъдете чисти, това не значи, че трябва всичко да изхвърлите от себе си. Има неща, които ще изхвърлите навън, ще се освободите от тях, но има неща, които трябва да задържите. Един виден професор, математик, работил цели 20 години върху известни математически въпроси. Той правел изчисленията си на малки листчета, които оставял на масата си, когато му потрябват, да му са под ръка. За да не се губят и да не ги пипа някой друг, той винаги заключвал стаята си. Един ден излязъл на разходка и забравил ключа от стаята си на вратата. Като видяла ключа на вратата, слугинята си казала: Днес ще изчистя стаята на господаря си добре, да го зарадвам. Като влязла в стаята, тя първо погледнала към масата и като видяла много листчета, разхвърляни в безпорядък, събрала ги в ръката си, смачкала ги и ги сложила в печката, да изгорят. След това измела, изчистила добре стаята и си излязла. Като дошъл господарят и тя го посрещнала весело с думите: Господарю, изчистих стаята ти много добре. Никога не съм я чистила така, изгорих всички листчета, които пълнеха масата. Професорът погледнал към празната, но чиста маса и спокойно казал: Моля ти се, втори път да не чистиш така. Отишъл 20-годишният му труд! Голямо самообладание и търпение е проявил професорът. Обаче, Бог не иска от хората такава чистота, каквато слугинята разбирала. Има неща, които човек трябва да очисти от себе си, но има такива, които трябва да останат в него. Дойдете ли до листчетата в себе си, не допускайте никой друг да се занимава с тях, освен вие, които сами сте ги писали. Преди да пристъпи към тях, слугинята трябва да ви пита, може ли тя да се справи с тях, или да остави, вие сами да се разпореждате с това, което сте работили.

Следователно, чистете се от това, което не ви е потребно; потребното, обаче, оставете като основа за бъдещето. Без него не можете да градите. - Какво да правим с тези работи, които не са ни приятни? - Кои работи не са ви приятни? - Целувките. - Според мене, неприятни са целувките на тези, които не обичате. Приятни са, обаче, целувките на тези, които обичате. Приятно е да ви целува слънцето; приятно е да ви целува въздухът; приятно е да ви целува водата; приятно е да ви целува хлябът. В този смисъл, човек е направен само от целувки. Благодарете на тези целувки, защото чрез тях се изявява Божията Любов. Благодарение на целувките, които са израз на Божието благословение, вие растете и се развивате. Христос казва: "Ти целование не ми даде, а тази грешница, откак съм дошъл, не е престанала да целува нозете ми". Когато грешницата целува нозете на Бога, греховете и се прощават. - Защо? - Защото е целувала с любов. Всяка целувка, дадена с любов, не е физическа. Тази целувка представлява духовен процес, т.е. процес на човешкия дух, на човешката душа, на човешкия ум и на човешкото сърце.

Проявеният Дух в Любовта, проявеният Дух в Мъдростта, проявеният Дух в Истината носи всичките блага на живота, на Единния, Вечния Бог, извор на всички блага, в Когото всичко се обединява.

23. Утринно Слово от Учителя, държано на 31 март 1935 г.
София. – Изгрев.

Книги:
* Да се добие и задържи богатството
Ценната дума (Утринни Слова. Четвърта година (1934–1935). София, 2004)
30 беседи от 7 октомври 1934 г. до 15 септември 1935 г.
* Придобиване и задържане
Ценната дума (София, 1998)
26 беседи от 3 февруари 1935 г. до 15 септември 1935 г.
Начало: 05:00
Край: 06:30
В началото:
* 15 минути размишление
* Пасаж: Еклисиаст 8
* Песен „Аз в живота ще благувам“
В края:
*

1935_04_03 Първото стъпало на Любовта
лекция пред общия окултен клас

ПЪРВОТО СТЪПАЛО НА ЛЮБОВТА

„Добрата молитва"

„Аз в живота ще благувам"

Ще прочета втора глава от Второто послание Петрово.

Някои бесят някои хора, за да дадат пример на други да не правят престъпления. Страда само обесеният, а пък другите се учат, правят си своите заключения. Казват: „Заслужил е той." Някой път, когато има известни разбирания, неприятно е да се чете такава глава.

Петър е прав, ако вземем човешкия живот в неговата чистота. Не какъв трябва да бъде земният живот, а какъв трябва да бъде Божественият живот, който човек трябва да живее. Престъпленията, които хората вършат, не стават в тяхната плът. Там се явяват, но започват в умствения свят. Вземете един светски и един религиозен човек. По какво се различават един банкер, който е християнин, и един банкер. който е езичник? Единият дава пари на заем със законната лихва дванайсет процента и другият - пак така. Даже някои се оплакали на английски лорд, че давал с висока лихва парите си. А англичаните минават за много набожни.

Вие досега всички почти имате един морал - изключително да угодите на обществото, на баща си, на майка си. Но малцина са от вас, които имат страх Божи. Колко от вас са с едно висше съзнание, с един вътрешен закон за действие?

Например мнозина от вас няма да влязат в градината да откраднат ябълки. Но ако го няма господарят и като не гледа никой, може да вземете в джоба си. „Една ябълка, нищо" - казвате.

Защо човек го е страх пред хората, а пък не го е страх пред Бога? Не го е страх от Бога, защото не вярва, че съществува, а пък от хората го е страх, понеже знае, че ги има. За Бога казва: „Я съществува, я не." Трябва да знаете, че Бог едновременно има едно проявление, за което хората нищо не знаят. При всеки един човек има четири очи: през двете гледа Господ, а пък през другите две гледа той. И с животните е така. Някое животно, като те погледне, седи, седи и казва: „Лош човек си ти." И започва да те лае. Във Варненско имаше един човек, Дели Васил. Лудостта му седеше в това, че той трезвен никога не ходеше. А пък интересно е, че най-лошите кучета в

село не го лаят. Като го видят, кучетата си въртят опашките. Куче не го хапе. Всички кучета млъкват, като дойде той. Как ще си обясните вие това?

Вие наричате един човек изправен, който пести, който си урежда живота, а пък онзи, който е малко разточителен, дава тук-там, казвате: „Смахнат е той." Първият морал е за света, а пък вторият - за невидимия свят. Човек трябва да бъде на земята проводник на Божественото. Често, когато аз говоря, имам предвид следното: човек да бъде проводник. Защото, щом не е проводник, то грехът се набира. У човека грехът се набира така, както се набират отрови при лошо хранене, лошо дишане и лошо мислене. Ако едно дете, колкото баща му и майка му да са здрави, ако то не се храни както трябва, то храната ще създаде останки в неговите черва, ще създаде ред условия за болести. Ако това дете не диша както трябва, не се храни както трябва и не мисли както трябва, то след четири-пет години съвсем ще се измени неговият характер.

Някои път вие се чудите, как така, Господ ви е създал, и да грешите. Че вие грешите, като ядете, грешите, като дишате, грешите, като мислите. Защото не мислите както трябва, не дишате както трябва и не ядете както трябва. И вследствие на това се зараждат утайки в тялото и имате вече едно хилаво тяло. И поколението после ще бъде хилаво.

Например вземете търпението. Толкова пъти се говори за търпение, нали? Знанието зависи от търпението. Търпението принадлежи винаги на силните хора.

Казано е: Бог е дълготърпелив. Но Бог не е най-слабият. Казват, че който е търпелив, е слаб. А Бог, Който създаде света, е дълготърпелив. Дълготърпението подразбира една силна воля. Човек, който се самовладее, той е търпелив. Сега колцина от вас сте така дълготърпеливи, както Господ е дълготърпелив? В школата на Питагор като постъпи един ученик, ще го подиграват, ще му казват най-майсторски подигравки, които могат да кажат по негов адрес. Няма да оставят сухо място и четири-пет години ще го подиграват. Ако ти издържиш четири-пет години, ще станеш ученик на школата. А пък сега да подиграят само първия ден някого, той казва: „Аз излизам." Тук дошли окултни ученици. Аз се смея някои път. Той няма търпението на една крава, няма търпението на един бръмбар, даже няма търпението на една пеперуда, а пък мечтае да влезе в небето. На небето са дълготърпеливите, а нетърпеливите са на земята. Вие ще ми възразите: "Че ние сме по-търпеливи от света." Вярвам, така е. И богатият е по-търпелив от сиромаха, но не е той търпелив, а търпеливо е богатството му. Вземете му богатството и ще бъде нетърпелив. Търпелив е здравият, нетърпелив е болният. Вземете здравето на здравия, за да видим колко ще бъде

търпелив. Не когато си здрав, колко си търпелив е важно, а когато си болен.

Във вестник „Мир" има една статия, в последния брой. (Брой 10 412 от 2 април 1935 г.) Четете я, за да видите как се придобива търпение. Един светски човек казва: „При големи страдания създай на ума си работа." В Англия един от най-видните директори на голямо предприятие бил почти сляп, и бил директор. Как се е справял с това положение? В света мнозина учени не могат да станат директори, не могат да постигнат това.

Сега под търпение не разбирам само да се въздържате. Това е едно качество на човешката мисъл. Някой ви говори, седите тихо и спокойно, като че нищо не се отнася до вас. Могат да ви обвинят. От това, с което могат да ви обвинят, какво може да се докачите? Някой казва: "Ти нищо не знаеш, ти си баба. Какво значи баба? "Баба" значи баща. Ти нищо не знаеш, но пак си баба. Значи, голям баща си. Вземате думата баба в смисъл на хилава баба, но "баба" значи баща, умен човек. Ти си много умен, но не си проявил ума си, затова си баба.

Сега търпението като една окултна сила, не е едно качество, което се добива лесно, и така като си седи човек. Търпение не когато сте богат, не когато сте умен, не когато ви хвалят, не когато сте светия или ангел. Ангелите не придобиха търпението като ангели. Те минаха през такъв огън, през такива изпитания, че някои устояха, а други - не. Който устои, ще придобие търпение, а който не устои - не.

Сега в какво седи търпението? Няма мъчнотия в света, която да не може да победи търпеливият човек. В търпеливия човек няма зло, което да не се разбие. Каквато и да е мисъл, като се удари в търпеливия, става на пух и прах. Ако се удари о вас едно зло и не може да се разпръсне, вие не сте търпелив. И ако една лоша мисъл ви раздразни и тя не стане на прах, вие не сте търпелив. И ако с вас се сблъсква сиромашията и не се разпръсне, не сте търпеливи. Като се разпръсне сиромашията, търпелив сте. Търпелив човек е онзи, че като се сблъска и богатството с него, и то се разпръсква. Търпелив е онзи, че и знанието като се сблъска с него, изфирясва. След хиляди години какво ще струва знанието и на най-учените правници? Например един ден ще се измени целият строй, друго ще е правото, други ще са законите.

Сега в християнския свят тия, които са християни, се съдят по римските закони. Казват: „Римско право." Някои казват: „Мойсеево право." И то е езическо. Още Христово право няма написано. Друго е Христовото право.

Понеже в света няма Христово право, вие си напишете един Христов закон. Какъв е вашият Христов закон? Какво е вашето право? Във вашия свят например, ако някой открадне, как го съдят? И после, как издържате вие вашите съдии? И вашите чиновници как ги издържате? И после, как се отнасяте с вашите слуги, които имате, и със слугините си? После, във вашия вътрешен свят как се отнасяте с мъже и жени? Не във външния свят, не в римското право, не в Мойсеевото право, но във вашето християнско право? Според римското право то е друг въпрос. И вие сте кандидати всички, мислите, като умрете да отидете на небето с римското право, да отидете на небето с Мойсеевото право. Действително, в онзи свят има един свят за римското право. За Мойсеевото право има друг свят.

Но Христос дава една притча, че богатият, който е живял по римското право, като умрял и го задигнали ангелите, завели го в мястото на мъчението. А пък като умрял Лазар, който донякъде беше оглашен, той живя според Мойсеевия закон - завели го в рая. Той изпълни закона, Мойсеевия закон. Мойсеевият закон не е лош. Като четете неговото гражданско право, там ще видите следните думи: „Да възлюбиш Господа Бога с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си душа и с всичката си сила, и да възлюбиш ближния си като себе си." И Христос взема тия две заповеди и казва: „Върху тия две заповеди почива целият закон." Лазар като изпълни този закон, отиде при Господа.

Вие бихте ли направили следното? Един богат християнин и един беден християнин се срещат. Бедният казва на богатия: „Ти ще отидеш в ада, в пъкъла, ти си такъв, онакъв." Хука го. „Не виждаш ли, че аз съм беден?" Богатият му казва: „Колко ти трябва?" „Толкова." Изважда и му дава един чек, и му казва: „Като ти потрябват, пак заповядай. Колко хубаво пееш, отлично пееш. Много хубаво си научил Христовия закон." Това са почти изключителни условия. В съвременния свят е много мъчно да ви обидят, да ви хукат и да ви кажат нещо неприятно, и вие да извадите да му помогнете. Вие ще му покажете пътя и ще му кажете: „Втори път да не те срещам." Това е според Римското право. Но за развитието на човека необходимо е едно вътрешно самообладание. Вие още не сте изучавали закона на самообладанието.

Някой ми разправя, че нещо го смущава в ума, че има някои мъчнотии. Това е предвестник. Има два вида предвестници. Щом имате някоя мъчнотия, това значи, че ви чака голямо изпитание. Казва ви се: „Приготви се, бъди готов." Да не те изненада. Това е един вид изпитание, това говори интуицията ви. Някой път ще минете през друго голямо изпитание. Тогава е друг законът. Тогава ще усетите голяма радост, веселие. Но да знаете, че и в единия, и в другия случай трябва да се приготвите.

Изпитанието ще дойде и при мъчнотията, и при радостта. Вие се разпуснете при радостта, както един охлюв, когато си изважда рогата. Излезете навън, запеете си песента. Тогава дойдат, вземат ви и хайде в торбата, и след това - в тенджерата. Вие мислите, че влагата, дъждът е заради вас, а пък някой ви дебне, тури ви в торбата и - в тенджерата. Ще ви свари и ще ви извади месцето, и ще го изяде, и ще каже: „Този обяд е много добър."

Сега при тия сравнения, вие ще се съберете и ще си кажете: „Учителят говори това и това за търпението." Аз ни най-малко не се спирам върху обикновеното търпение. Обикновеното търпение и аз го имам. Всеки ден като вас аз го нося туй търпение. Аз имам много професори. Дойде един и ми казва: „Защо не се направи така и така?" Дойде друг и казва: „Защо така не се постъпва?" Трети казва: „Защо така не си направил?" Някой пита: „Защо еди-кой си не постъпи правилно?" Не се отнесъл добре, не се е научил още. Питам: „Как трябва да постъпи?" Той казва: „Човешки трябва да постъпи." Казвам му: „Аз те пращам да му покажеш, да му дадеш един пример как да постъпи."

Един ми казва: „Покажете му как трябва да живее." Казвам му: „Най-първо на тебе трябва да покажа аз как трябва да живееш." Аз гледам тук - музикантите се карат, българските музиканти не могат да се търпят, карат се. Казвам: „Нещастие е това." Едно време, когато музикантите слизали от невидимия свят, българските музиканти били поканени от един княз да му свирят. И князът останал толкова доволен от всички, че им дал да си пийнат от най-хубавото вино. Те се опили и досега още не са изтрезнели. Един анекдот е това за българските музиканти.

Религиозните ще се изправят и ще се молят, с часове ще се молят, и след молитвата пак си знаят същото. Това зависи от факта, че човешката мисъл е раздвоена вътре. Трябва да знаете, че и във вас има едно раздвоение. Все нещо ви човърка. Видите, нещо не върви, и веднага се намесвате. Двама души се карат. Не бързайте да ги помирявате. Постойте, та ги послушайте. Спирал съм се да гледам двама: започва единият, после другият. Всички зоологически имена, които може да има, ще си ги кажат. Често съм се спирал пред двамата и казвам им: „Мога ли да ви ангажирам. В зоологията много сте вещи. Ще ви платя и на двама ви. Аз съм малко невежа. Можете ли да ми предадете една лекция? Как беше първото име? Извинете? Отлична наука е това. Колко е красив светът, колко сте красиви." Единият ми казва: „Ти подиграваш ли се?" Казвам му: „За пръв път слушам толкова имена да носи човек. Досега аз знаех, че той е Драган, а пък той толкова псевдоимена и титли носил."

Та някой път сте ме питали: „Защо така правиш?" Питам: ако отидете в Италия, ще видите, че почти под всеки балкон е седнал младеж с китара да свири на своята възлюбена серенада от някой виден автор музикант. Свири човекът и поглежда нагоре и никой не му прави бележка. Какво лошо има, че той свири на любимата? Има ли нещо лошо? Нищо лошо няма, свири човекът. Аз бих желал всички да свирят на своите възлюбени. Че кой от вас прави това? Като се върне мъжът от работа, свири ли на жена си за новото учение? Когато жената ще направи една погрешка, той ще свали китарата и ще почне: „О, моя мила." Когато мъжът направи една погрешка, жената ще му пее, ще му свири: „О, мой мили." А пък сега той ще вземе една особена поза, малко ще се намуси, ще има сърдита физиономия. Препоръчвам ви една китара, на ония, които са женени. А пък ония, които сега ще се женят, да си вземат една китара и щом се оженят, да я окачат на врата си и да свирят. А пък като станете религиозни и набожни, две китари ще носите - една за публиката, а пък другата специално за братята тук. И когато някой ви обиди, ще му свирите с хубавата китара нещо от Бетховен, от Бах, от Моцарт. По някой път аз на себе си го правя това. Когато някой път не съм доволен, туря си голямата китара и свиря. Има един вътрешен човек, на когото му свиря.

Атавистически човек е двоен. Той постоянно прогресира. Има едно състояние в човека, което е двойствено. Най-мъчно е да се справите с него. Виждате правото, и пак не можете да се преклоните. Има нещо кораво в човека, искате да запалите целия свят. Това, което окултистите наричат [диамантена устойчивост]. В природата има един елемент корав, много корав и който си е блъскал главата о него, все му се е пукнала главата. И никога не се мъчете, не се блъскайте, ако нямате търпение. Ако имате търпение и си блъснете главата в този елемент, той ще се разсипе. Ако нямате търпение, главата ви ще се разсипе. Така казвам: без търпение в света не може. Не, моля. Някой се е обидил и като се е обидил от една дума, той цял месец се сърди и десет, петнайсет, двайсет години някой път помни, не може да прости, че са го обидили. И това са християни. Но да оставим сега това.

Светът е една възможност за какви ли не прояви и дето и да минете, все ще се изцапате. А пък в Божествения свят откъдето и да минавате, ще видите вади с най-хубавата вода. Ще се спрете и ще се измиете. Никога там не се оставят каквито и да е капки от кал да засъхнат. Тук е право да засъхнат, и тогава да ги изчистите от калта, а пък в духовния свят сух прах не се чисти, а водата, животът е, който чисти. Каквато и да е погрешката - изчиства я веднага. Не е лошото в това, че сте направили погрешката, но в това, че не я поправяте. (Учителят показва два портрета на Христа, закачени на стената в салона.) Някой казва, че на онзи левия портрет му липсва

нещо. Какво му липсва на онзи портрет? И на този десния, и на този левия липсва по нещо. Донякъде този портрет, десният, е по-близо до идеята. Един от най-добрите образи е той. От трийсет образа, нарисувани от знаменити художници, най-добрият е той. (Десният.) И на левия липсва нещо. Но как да ви го предам сега, кажете ми? Много му липсва, в погледа например. Такъв поглед не може да има Христос.

Гледате една млада мома, но не я гледате с онова спокойствие, търпение. Как трябва да се гледа на младата мома? Как трябва да се гледа на младия момък? Ами как трябва да се гледа на оженената млада жена или на оженения млад човек? Като погледнете стария, поначумерите се и стиснали сте си устата. Това не е търпение. Като погледнете младата мома, явява се във вас користолюбие, желаете да я целунете, да я прегърнете. Не е лошо, но в дадения случай вие не показвате своето търпение. Тая мома си е турила за правило: не иска да я целуват. Тя е излязла от дома само да се покаже на хората, тя е излязла с най-хубавите си дрехи, а във вас има желание да я целунете. Това не е търпение. Друг е въпросът, ако тя иска да я целунете. Но казвам, че в нея има само желание да се покаже, а не да я целуват.

Или срещнете един брат, измерите го от главата до петите и си казвате: „Дали е верующ, или не?" Че как ще го познаете? Вие сам верующ ли сте? Как ще познаете дали аз съм добър човек, или не? Вие трябва да бъдете по-добри от мен, за да познаете дали съм аз добър, или не. Ако седите по-горе от мен, можете да ме оцените, но ако седнете по-долу от мене, не можете. Дълготърпеливите може да оценят кой е търпеливият от вас. А за дълотърпеливите и дума да не става.

Когато видя аз някой човек, веднага се поставя на неговото място и казвам: „Ако аз съм на негово място, колко ще издържа?"

Когато видя двама души да се карат, аз казвам - аз два пъти бях на това място. Един път бях като слаб човек и като ми удариха две плесници, търкулнах се на земята. И като станах, казах си: „Ще ви дам да разберете." А пък втори път бях силен и му ударих няколко плесници и го търкулнах на земята. Де е моето търпение? В първия случай бях търпелив, но неволята ме беше направила търпелив, защото бях слаб, а пък във втория случай, когато бях силен, ме намериха много груб. И в двата случая аз бях същият човек, един и същ. И в двата случая нямах търпение. И така аз минах през това място.

Бях слаб - биха ме. Бях силен - бих. В единия случай се усещах унижен, казвах си: „Слаб ли си, ще те бият." А пък във втория случай си казвах: „Ще

му дам един урок." Нищо не се придобива лесно, както си мислите.

Сега второто положение: като ме удари той, катурнах се три пъти. Имах и хиляда лева в джоба си. Казах му: „Много ти благодаря за тия плесници, които ми удари. Аз научих много добър урок. Аз бях болен, и оздравях, като ме би, аз бях неврастеник, и ти като ме удари, оздравях. Много ти благодаря. Затова ще ти платя. Друг път, когато имам такава болест, аз пак ще дойда при теб. Пак се приготви." Сега вие трябва да направите един превод.

Най-първо трябва да знаете с какви хора ще се срещнете и как трябва да постъпвате. Сега в тоя живот има някои хора. които казват така: .„Ние искаме само да уредим живота си, да си поживеем на земята." То е така за един обикновен човек, но един човек, който не се задоволява с обикновения живот, какво трябва да прави? Представете си, че вас ви пращат от невидимия свят. Вие сте един ученик. Изпращат ви на земята да си държите изпита и ви дават сиромашията във всичките нейни разнообразни степени и форми. Всички мъчнотии ще ви дадат възможност да станете богат човек. Но в тоя стремеж към забогатяване да не направите никаква погрешка и да бъдете толкова внимателен, че в който и дом да влезете, да не предизвикате недоволството на никого. Толкова учтив да бъдете, че да не каже никой: „Този пък откъде е дошъл." Тъй трябва да постъпите, че да са доволни хората от вас. Как ще го направите, кажете ми? Има хора, които могат.

Срещнах един господин, един българин, който ми разказва: „Имах един навик да побивам жена си, един лош навик. Каквото и да ми говореше тя, аз й казвах: „Не противоречи" и й удрях една плесница, две. Казвах й: „Ти да мълчиш, нищо не знаеш." Един ден, тъкмо зашлевих една плесница на жена си, гледам - един млад човек. Той така ме погледна в очите, че оттам насетне това желание да бия изчезна в мен. Усетих се унизен, низък, неспособен. Стана цял преврат в душата ми. Той ми се поусмихна и ми каза: „Как сте?" И заговори за туй, за онуй, и си отиде. Оттам насетне ние с жена ми си живеехме добре." Питам: кой беше този човек? Той е търпеливият човек. Търпеливият казва: „Бий жена си с любов." Като й зашлевите една плесница, тя да почувства любовта ви в ума си и в сърцето си, и в душата си, и в духа си. Ако жена ви може да е благодарна от вашата плесница, вие ще сте постъпили добре.

Сега много братя, сестри казват: "Учителю. Можете ли да се помолите да ни даде Господ дарования?" Едно дарование искам да имате - да бъдете търпеливи. Без търпение не можете да напредвате. То е основата на нещата. Иначе можете да бъдете обикновени хора, талантливи, гениални

хора, но за да бъдете хора на шестата раса, трябва да бъдете търпеливи. Търпелив да бъде човек. Търпеливи трябва да бъдете, всякога ще имате в ума си това.

Имаме само един пример. Вие не знаете в какво положение беше Христос като издържа своя последен изпит, четвъртото посвещение. Осемдесет хиляди удара Му удариха. При всички удари на римските войници Той имаше една поза спокойна, беше в размишление. Някои Го представят или Го рисуват, че Той се е сгърбил. Не. Той е бил тих и спокоен. Всички римски войници, които Му удариха тия осемдесет хиляди удара, станаха Негови ученици и проповедници, станаха мъченици после. Тъй спокойно Го удряха, плюха Го, представят Го художниците, че е сгърбен, измъчен. Не, спокоен е бил. Писанието казва, че кръв е излязла от Него. С това искат да кажат, че голямо е било страданието Му. Туй е един голям напор на страданията на човека. Христос искаше да се справи с човека, с първия Адам. Той водеше първия Адам. Той беше вторият, а учеше на урок първия Адам. Кръвта излизаше от първия Адам, а пък вторият му предаваше уроци на търпение. Първият казва: „Отче, ако е възможно да Ме отмине тая чаша." А вторият казва: ,.Да бъде Твоята воля.'" Първият казва: „Докога, Господи? Не виждаш ли?" А вторият казва: „Да бъде всичко за всеки правда."

Сега вие можете да кажете нещо. Аз ви давам един идеал на търпение. Този Христос не беше нито грохнал, нито сгърчен, нито съсипан, но имаше едно просветнало лице, съзнавайки, че върши волята Божия. Имаше нещо мощно и силно в Него. Като го гледаха римските войници, учудваха се. И най-сетне, когато носеше кръста, казват, че бил паднал на земята. Не, Той имаше голямо уважение към кръста, постави го леко на земята и каза: „И без кръст може. Може някой да го носи отподире Ми, но това не е Моя работа." И казват, че бил паднал, изнемогнал. Не, Той от учтивост го остави полека на земята. Вие казвате, че Той хвърлил кръста. Не го е хвърлил. Че кръстът, това са пречките, как ще ги хвърлите? Едно страдание имате, как ще хвърлите това страдание? Ще се наведете и ще го турите полека на земята, защото, ако хвърлите страданието, ще го осакатите и невидимият свят ще ви държи отговорни за осакатяването. Полека-лека ще го турите.

Това е един нов начин на мислене. Ако така не мислите, никакъв светия не можете да станете. С тия стари мисли, които имате, никакви светии не можете да станете. Вие сте сега светии. Във всяка една църква - католическа, православна - католическите и православните светии са все като вас, по-горе не са. Аз съм чел житиетата на всички тия светии. Светия! Казвам, светия е онзи, който издържа мъченията като Христа. Той е

светия. Христос е образ на светийството. Като носи страданието и как го носи, човек там се показва. Не другите светии, които дойдоха да изкупват греховете си. Христос не дойде да изкупва греховете си, но дойде да даде един пример - примера на любовта.

Аз нали съм ви дал онзи пример - в Индия един учител изпраща един от своите ученици и му казва: .,Ще отидеш при военния да му удариш една плесница и ще видиш какво ще ти каже. После ще отидеш при един законник, и нему ще удариш една плесница. И после на мъдреца ще удариш една плесница. И ще дойдеш да ми кажеш какво са ти казали." Отива ученикът при военния и му зашлевява една плесница. Военният се обръща, дава му две плесници и го поваля на земята. Отива при законника и му удря една плесница. Законникът си вдигнал ръката, но имал важна работа и казал: "Да го оставя." А като зашлевил една плесница на мъдреца, той не му обърнал никакво внимание. Ученикът, като се върнал при своя учител, казал му: „Военният ми удари две плесници, законникът си само вдигна ръката, а пък мъдрецът не обърна внимание." Учителят му казал: „Постъпвай, както последният."

Та вие можете да ударите една плесница някому, нищо от това. Можете да кажете някоя горчива дума някому. Но законът е, че това, което вършим в света, ще се върне върху самите нас. Най-първо ще ви дадат всички възможности да грешите, и после ще ви заставят да изправите своите погрешки. Това е вашата задача. На всеки един от вас ще се опита неговата сила. Като е направил една погрешка, трябва да изправи своята погрешка. Сега разбирайте живота. Аз не го разглеждам само от днешно гледище. Вие сте минали през чужди форми. Търпението не сте го учили само като човек, но и като минерал, риба, птица, като влечуго, като бръмбар, пеперуда, като млекопитаещо. като слон. Вие сега се учите във всички раси като хора: в полярната раса, в расата на черните, на жълтите, в атлантската раса. Сега сте в бялата раса. Търпението ще го учите и в шестата раса. Туй е един процес за милиони, милиони години.

През милиони години ще го учите и благодарение, че вие го учите. С това търпение, което вие сега имате, нищо не става, вие с него не можете да бъдете щастливи. Сега всеки може да ви вземе щастието. Каже ви някой една дума и вие четири-пет деня сте неразположени. А пък щастлив човек е онзи, който е толкова търпелив, че никоя дума не го засяга. Какво че казал някой някоя дума? Няма нищо. Аз не зная ли какви са моите постъпки отвътре?

Тогава кой е чистият морал? Чистият морал е онзи, когато слънцето се жени за деня. Какво престъпление има в това? Някои от вас тълкуват каква

е тая сватба. Като се жени слънцето за деня, всички се радват на тая женитба и цял ден ядат и пият. Питам, слънцето къде ще отиде вечерта, каква форма на разврат можете да турите на слънцето? Никаква. Туй е отношение.

Тогава не придавайте на любовта, на най-възвишеното, форми, които не ѝ принадлежат. Любовта ни най-малко не е любов на целувки, любовта ни най-малко не е любов на прегръдки. Любовта даже не е любов на милосърдие. Единственото нещо в любовта е, че тя дава живот, дава щастие. Любовта носи блаженство, любовта носи сила, любовта носи радост. Най-хубавото - то е любовта. А пък вие искате да ви прегръщат, да ви целуват. Това било любов. Че кой не ви е целувал? Като ядете една кокошка, не я ли целувате? Нима като ядете едно агне, не го целувате? Не са ли достатъчни толкова целувки? Като ябълки, като агнета, като миди, като пеперуди, охлюви, са ви целували. Няма спасение в тия целувки.

Любовта трябва да донесе щастие на човека. То е първата проява на любовта. Ако вие не можете да бъдете щастливи, това не е любов. Казвате: „Е, все е друго да ме прегърне някой брат." Нека да ви прегърне, но пак ще бъдете нещастни и ще кажете: „Много ме стисна. И като ме целуна, като че ли ме ухапа." Ухапал ви! Той иска да ви каже: „Едно време като хапех, обичах да откъсна месо, а сега съм малко по-благороден." Откъде произлезе целувката? Целувката започна с всички месоядни животни. И с вегетарианците е същото. Че всяко отхапване на ябълката от устата, това е целувка. Яденето даде повод за целувката. Едно време, като бях ябълка, колко моми ме целуваха. Целуваха ме и момци.

И сега ще дойдат да ми се хвалят, че ме целували. Казвам: „Да, да." Аз зная какво нещо е целувката. Вие знаете хубавото, което взехте, но аз ядох попарата.

Сега от това, което ви говоря, трябва да извадите едно резюме. Търпението - това е пробният камък на любовта, това е външната страна на любовта, това е първото стъпало, на което можеш да стъпиш. Нямате ли го, вие с любовта не можете да се запознаете. Търпението, това е първото стъпало. То си има и други стъпала - неволята и прочие. Неволята, и тя е стъпало, но търпението е първото естествено стъпало на любовта. И там трябва да турите една здрава основа и да го придобиете. Аз не казвам, че днес можете да станете такива. Днес можете да правите опити. Аз съм правил опити тук на Изгрева със сестри да ги уча, и възрастни сестри, и млади. Учил съм ги. На някоя сестра като ѝ кажа нещо, тя си посвие устата и казва: „Учителю, другояче трябваше да постъпиш." Аз зная какво има предвид. Като ми каже, че другояче трябва да постъпя, аз зная какво

мисли тя. А пък младата, като й кажа, тя се поусмихне, примигва с очи. Иска да каже нещо. Тия примигвания аз ги зная. Туй изкуство, примигването на очите, и аз го зная. Аз това изкуство го учих. Всичките изкуства съм учил. Всеки като примигва с очи, зная какво значи. И няма място, дето да не съм бил.

Аз не осъждам тия неща. Хубави са. Хубави са, но това е детинството на живота. Детинството на всичкото разнообразие и промени. Но вие можете да влезете в онзи живот на възмъжалостта или в онзи щастливия живот. Други са законите там.

Сега да остане в ума ви това: търпението, което ви проповядвам, е първото стъпало на любовта, на новата любов, която идва. Търпението ви прави безсмъртен. Като стане човек търпелив, става безсмъртен, защото страданието и смъртта се страхуват от търпението. Като стане човек търпелив, няма по-страшен от него. Вие ще се блъснете в него, но на прах ще станете. Не можете да го бутнете, то е канара, то е огън пояждащ. Какво ще стане, като се блъсне някой о него? Търпеливият човек може да повиши своята температура. Казват: „Ти с търпението какво ще добиеш?" Аз, търпеливият човек, като вляза при един богат човек, той още от сто градуса напуща къщата си и бяга, защото моето търпение му увеличава температурата на тялото на няколко хиляди градуса и той напуща касата, напуща всичко и бяга. Аз влизам, вземам си пари, колкото искам, и си излизам вън. Обирам го. Някой професор не иска да ми дава книги. Като вляза с повишената температура, професорът бяга и влизам в библиотеката, и си вземам която книга си искам.

Ако при търпението вие не можете да повишите своята температура, ако с търпението вие не можете да уплашите дявола, вие не сте търпеливи. Ако се страхувате от дявола, не сте търпелив. От дявола няма да ви е страх. От страданието няма да ви е страх. От смъртта няма да ви е страх. От сиромашията няма да ви е страх. От греха няма да ви е страх. От нищо няма да ви е страх. Ще се научите постепенно смело да гледате на всичко.

Ако можете да любите, вие вече имате първото стъпало на търпението. Когато кажа, че трябва да обичаме, аз подразбирам следното. Щом имате търпение, вие можете да обичате, щом нямате търпение, любовта е несъвместима с нетърпението.

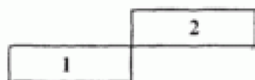

фиг.1

Първото стъпало е търпението. Второто стъпало е *любовта*. Ако нямате първото стъпало, и второто не можете да го вземете.

Та ви казвам сега: започнете с първото стъпало. Да не се обезсърчите. Вие можете да кажете: „Ами досега не сме *ли* обичали?" И аз съм обичал като вас, но тая *любов* не е за която аз говоря.

Аз ви говоря за *любовта*, тъй както сега я зная. До нея все ще дойдете един ден. А пък вашата *любов* аз я зная. Сега обичате, а пък след няколко часа плачете. Сега се радвате и казвате: „Аз съм готов да прегърна целия свят." А пък в следващия час сте недоволен. Оставете тия промени. *Любовта* е винаги еднообразна и постоянна в своите прояви. Тя е сила Божия и сила, която прави човешкото безсмъртие.

Само така да учите търпението. Ако го учите, ще имате бъдеще. Учете търпението.

Станете сега.

„Проявеният Дух в *любовта*, проявеният Дух в мъдростта, проявеният Дух в истината носи всичките блага на живота, на Единия, Вечния Бог, извор на всички блага, в Когото всичко се обединява." (три пъти)

Някой може да каже: "Кого *ли* Учителят има предвид?" Минава един и вижда един крадец при касата. Крадецът хуква да бяга, уплашил се той. Онзи му казва: „Ще ме извиниш, че много те уплаших. Нямах желание да те плаша."

Та и аз сега казвам, нямам желание да ви плаша.

6 25 часа
Двадесет и седма лекция на Общия окултен клас
3 април 1935 г., сряда, 5 часа
София – Изгрев

Книги:
* Първото стъпало на *Любовта*
Ако говоря (Общ окултен клас. Четиринадесета година (1934–1935). Том II. София, 2003)
21 беседи от 27 февруари 1935 г. до 18 септември 1935 г.

Начало: 05:00
Пасаж: 2 Петрово 2

1935_04_07 Да обичаш и да те обичат
неделна беседа

ДА ОБИЧАШ И ДА ТЕ ОБИЧАТ

Отче наш.

„Духът Божи“.

Ще прочета последната глава, 8-та глава от книгата „Песен на песните“, която много рядко се чете. Тя е последната и най-малката глава. В нея има нещо каноническо, тя трябва да се чете от най-старите хора. Някой път съвсем не трябва да я буташ.

Песента – „Аз в живота ще благувам“.

„Песен на песните“ е една книга, любовно-драматична. Тя е един малък опит за драма. Има три форми в живота, чрез които съвременните учени го изразяват. Едното положение е трагичното в живота, трагедията, в която главните герои умират. И двамата главни герои умират. И поколенията след тях така живеят. И Христос свърши с трагедия. Това, дето се казва, че възкръснал, това е втората фаза на живота му. В първата фаза той свърши трагично и учениците му се разпръсват. После се разпространи учението Му, след възкресението. Почти целият човешки живот завършва с трагедия. Животът сам по себе си е драма, в която героят и героинята минават през големи изпитания, но остават живи. След това иде третото положение в живота. Комедия е, когато героите нямат трагичен край, нямат и драматичен край, но имат комичен. Комедията е сянка на трагедията и на драмата. Така аз ги определям. Може да има и други определения в речниците. Когато в комедията е представен човек, който много страда, не мислете, че той трагично умира, не той не умира, но си представя неща, за които няма никакво понятие. Това е комичното в живота.

Казвам, това са три фази в живота, които не могат да се избегнат. И аз не зная, ако те не съществуваха, какво щяха да пишат нашите писатели. Ако нямаше драма, ако нямаше трагедия, ако нямаше комедия, как щеше да се опише животът. Това са контрасти. Трагедията започва по един начин, а свършва по друг начин. При трагедията и двамата умират. С тях се свършва всичко, там има трагичен край. Може да е вероятно, може да не е вероятно. Дали е вярно или не вярно, който има знания, може да провери нещата. Който вижда, той пак може да провери нещата. Но онзи, който не вижда, който няма знание, той трябва само да вярва. Това са отношения в живота. За да се провери дали някой човек страда, той трябва да има едно

съвършено чувство. Това чувство е необходимо, за да провери човек дали има друг свят, или няма. Онзи свят, за който хората не виждат, е един свят непознат. Този свят се нуждае от доказателства. Аз пък мисля, че няма нужда да се доказва онзи свят. Аз мисля, че няма нужда да се доказва, че слънцето съществува. Даже и най-простите животни, които нямат никакви разсъждения, все-таки усещат, че има нещо, което съществува. Какво е тяхното понятие за слънцето, то е друг въпрос. Все-таки те съзнават тази реалност, понеже от тази реалност се подкрепя техният живот. Сега каквото е другият свят за природата, за Бога, все-таки ние съзнаваме, че има нещо, което крепи живота ни. Какво е то, ние не го съзнаваме. Можем да му дадем една или друга форма, можем да го отричаме или поддържаме, но нито доказателството, нито отричането допринасят нещо за реалността. Реалността е нещо независимо от нашите доказвания или отричания. Нашите доказателства допринасят нещо за самите нас, но за самата реалност нищо не допринасят. Какво печели Господ, ако Го доказвате или какво печели ако Го отричате? Мъчно е да се докаже какво е състоянието на един човек, за когото се казва, че не вярва в Бога. Казвате за някого, че вярва в Бога. Какво нещо е веруюто или какво нещо е вярата? Никой не може да даде един конкретен образ какво нещо е да вярва човек в Бога. Никой не може да даде един конкретен образ какво нещо е да не вярваш в Бога. В ранната възраст младите вярват в Любовта, а старите не вярват. В това отношение младите са вярващи, а старите са безверници. Старите казват на младите: Опитайте я, ние я опитахме. Младите казват, ние не искаме да опитаме Любовта, ние вярваме в нея. Те казват: Любовта е едно богатство, ние трябва да го опитаме. Като остареят и те казват като старите, че не вярват в Любовта и я отричат. Младите вярват в Любовта и искат да я опитат, старите я отричат. Кои от тях са на правата страна? – И двете страни са прави. Аз разсъждавам малко по другояче. Ние отричаме нещата в положителен смисъл и възприемаме нещата пак в положителен смисъл. За пример, ако поддържам че съм гладен, това показва, че съм млад. Някой казва: Аз съм сит, аз вече съм се наял. Това е старият човек, който отрича яденето. Старият човек отрича Любовта, той се е наял. А младият, който поддържа Любовта, той тепърва има да яде. Както виждате, моята философия е малко по-друга. Като срещнете един човек, вие ще го попитате, наяде ли се? – Да. – Щом си се наял, ти ще отстъпиш своето място на нас, ние да се наядем. Тъй щото, когато старият каже, че Любовта нищо не струва, младите ще му кажат: Бъди тъй добър да ни отстъпиш своето място, ние да опитаме тази реалност. Като се наядем! – И ние ще я откажем. Тогава младите ще дойдат да търсят Любовта, а пък старите ще я отричат. Отричането на нещата не показва, че реалността не съществува, но тя е вътре в тебе; старият казва, че Любовта е отвътре, а не отвън, когато младият казва, че Любовта е отвън. И тук пак се различават. Те се различават малко в Любовта. Старият казва, че Любовта я няма, а

младият я търси. Старият казва: Аз тук ще спра. Младият казва: Аз бих дал всичко да позная Любовта. Понякога хората се опитват да подкупят някого да ги обича. По-глупава работа от тази няма. И бъдете уверени, че ако дадете пари на онзи, когото обичате, вие ще изгубите Любовта, която имате. Ако някой те обича, той не те обича нито за парите ти, нито за къщата ти, той те обича за нещо друго, за нещо безкористно. И ако ти речеш да му се разплатиш, ти ще изгубиш Любовта, която той има към тебе. Ако искаш по някакъв начин да покажеш Любовта си, ще я покажеш по своему. Не е въпросът да задължавате този, който ви обича, да ви прави услуги. Не казвайте: Понеже ви обичам, направете ми това и това, и онова. Който има Любов в себе си, той няма нужда от никакви услуги. Питам: Мислите ли, че онзи, който ви обича, е сиромах човек? Аз разсъждавам малко по-другояче. За да обичате един човек, той трябва да съдържа някаква ценност в себе си. Повидимому той може да се показва прост, да няма някаква особена форма, да не е богат, но в себе си има някаква ценност. Вие минавате покрай един камък, който няма никаква ценност, но го подхвърляте. Защо? – Защото не разбирате неговата ценност. Обаче онзи, който разбира, взима този скъпоценен камък и го излъсква, той знае, че този камък струва милиони. За това го взима. Следователно онзи човек, когото вие обикнете, в даден случай струва много, той има някаква ценност в себе си. Тази ценност с нищо не може да се откупи. Любовта е нещо, което нито можеш да купиш, нито можеш да продадеш. Тя е тъй свободна, както светлината свободно идва и си заминава. Тя никъде на гости не остава. И ако ѝ речете да направи някаква услуга, тя не прави. Любовта прави услуги от само себе си, но ако и речете да направи някаква услуга, ако изисквате от нея, тя си заминава. Ако започнеш да мислиш върху въпроса дали някой те обича, или не, ти вече си загубил половината от Любовта си. Ако почнеш да философстваш върху нея, тя след няколко време ще си замине. Това психологически е вярно. Тъй щото за Любовта никой не мисли дали те обича някой или не. Питам ви, от ваше гледище, кои са признаците дали някой ви обича или не. Първият признак, че някой е обикнал една мома е този, че тя е станала хубавица. Щом е грозна, никой не я обича. Щом почне да става хубавица, обикнал я някой. Първият признак, че някой е почнал да ви обича, е това, че ставате хубави. Дали знаете това или не, то е друг въпрос. Това е една от диагнозата. Вторият признак, че е почнал някой да те обича е това, че ти вече не си заспал. Ти започваш да се движиш натук, натам, да се мърдаш, да човъркаш нещата и не се подчиняваш на никого, тогава ставаш особен, имаш особено мнение, не се подчиняваш, не се подчиняваш. Тогава ти ставаш бамбашка човек. Третият признак, когато те обикне някой, ти ставаш мекичък, приятен като някой ароматичен плод. До преди да те е обикнал, ти си бил груб, но след това ставаш мекичък, нежен. Следователно, ако не си мекичък, ако не се мърдаш, т. е. ако не мислиш и ако не си станал красив, никой още не те

е обикнал. Ако имаш тези три качества в себе си, това показва, че те е обикнал някой. Кой е той, това не е важно, то не трябва да се прави въпрос. Това са външните признаци на Любовта, които са верни. Всички хора на Любовта са красиви. Когато те обикнат и когато обичаш, винаги ставаш красив, само че в двата случая има разлика в тази красота. Когато обичаш ще станеш красив по един начин, а когато те обичат, ще станеш красив по друг начин. Когато обичаш, ще бъдеш мъж. Когато те обичат, ще бъдеш жена. Когато обичаш, ще развиваш своя ум. Когато те обичат, ще развиваш своето сърце. Това са донякъде разяснения върху Любовта. Аз говоря върху Любовта малко философски. Но каквито обяснения да са дали писателите върху Любовта и те са прави. Тъй като те описват Любовта, това са външни признаци на това преходно състояние в човека, което те наричат Любов. Например те често описват, че героинята припаднала от Любов. За да припадне един човек, той може да припадне само от страх. Аз не зная каква любов е тази, при която се припада. Според мене това е едно патологическо състояние на любовта. С това припадане на героинята авторите искат да кажат, че тя е била много чувствителна, вследствие на което е припаднала. Човек на Любовта никога не припада. От Любов човек никога не припада, но без Любов всякога може да припадне. Една майка може да припадне от това, че синът ѝ умрял. Любов, която допуща, че синът ти е умрял, не е любов. Който има Любовта, той не може да бъде безверник. Който има Любовта в себе си той вярва, че общият живот е целокупен и че всичко в него живее. Той вярва, че хората могат да се изменят, но онзи човек, когото той познава, живее и в този, и в онзи свят. Онези, които имат Любовта в себе си, вярват, и тази вяра, това качество в тях, излиза така спокойно, така непринудено. Казвате: Докажи това. Какво ще го доказвам? Аз живея в това, няма какво да го доказвам. Аз зная това, няма какво да го доказвам. Аз зная това. Ти срещал ли си ангел? Че земята е пълна с ангели. Всеки ден се срещам само с ангели. Има ангели, които са като професори в университета, има някои ангели като химици, трети като физици, други като проповедници, като държавници, като офицери, като генерали и царе има ангели, на всякакви длъжности са назначени те. Това е, което аз зная. Дали го приемате или не, то е друг въпрос. За мене това е една реалност, а за вас това е суеверие. За мене вашите вярвания са една глупост, едно отричане. Вие нищо не знаете, нищо не виждате, но отричате нещата. Аз пък ги виждам и всеки ден проверявам нещата. И Христос казва на учениците си: „Както аз не съм от този свят, така и вие не сте от този свят“. По-нататък Той казва: „Аз излязох от Отца си и се връщам при Него“. Той знае от де е дошъл и де отива. Има хора, които виждат и отзад, и отпред. Те виждат на хиляди километри разстояние, ясновидци са те. На такива хора трябва да се има доверие, виждат те. Има хиляди хора, у които днес това чувство е силно развито. Мнозина от вас могат да искат да видят нещо, но външното

виждане нищо не доказва. Ето учените хора са изобретили микроскопите, с които разглеждат и най-дребните частици. Един обикновен микроскоп увеличаваше досега две хиляди пъти. Ако разделите един милиметър на две хиляди частици, с този микроскоп ще видите една две хилядна част от милиметъра. Сега обаче има микроскопи, с които можете да увеличавате толкова, че да виждате даже една милионна част от милиметъра. И за в бъдеще, аз мисля, че ще има един по-чуден свят. През време на войната един английски учен изнамерил някаква течност, през която могъл да види етерния двойник, който излязъл от човека. Той виждал двойника на човека да излиза около един пръст вън от тялото му. Като наблюдавате през тази течност, ще видите как излиза етерният двойник. Когато е в здравословно състояние, човек има един цвят. Когато е в болезнено състояние, той има друг цвят. От цветовете можете да познаете дали състоянието на човека е здравословно или болезнено. В сегашния век не е въпросът да се отричат нещата. Отричането нищо не доказва. Това, което за едни съществува, за други не съществува. Нима за мравите човек съществува? Те даже нямат понятие за човека. Нима за дребните микроорганизми човек съществува? Но, въпреки това дали за тях съществува или не, ние съществуваме. Това ни най-малко не ограничава, не отрича нашето съществуване. Това ни най-малко не ограничава, не отрича нашето съществуване. Дали ние отричаме един свят по-висок от нас, това е друг въпрос, но съзнанието на съществата, които са над нас, ни най-малко не се ограничава. Нито един психологически факт не се изменя от нашето отричане или доказване. Ти искаш да направиш нещо и цяла нощ се бориш, ти се намираш в борба, тази борба произлиза от тебе. Ти се бориш ден и нощ, докато най-после решиш в себе (си), че трябва да извършиш това, което си намислил. Ти виждаш, че не си господар на положението. Но кой те застави тогава да го правиш? Някой казва: Аз мога да направя всичко. – Това е друг въпрос. Едно трябва да знаете: Сам в света човек нищо не може да направи. Когато в даден случай вие правите нещо по своя воля, вие не сте в закона на *Любовта*. Аз отричам, че *Любовта* произтича от човешката воля. *Любовта* е един акт на Божественото в човека. Когато ти се запалиш от *Любов*, това е Божественото, което действува в тебе. Казва Писанието, че Бог е и в животните, и в хората. *Любовта* се дължи на Божествения импулс, който твори. Когато и животните дойдат до този Божествен импулс да работи в тях, съвсем се изменя и тяхното естество. Вижте онази кокошка, която мъти своите пиленца. Тя е толкова разточителна, за нищо не мисли, но щом излюпи пиленцата си и стане майка, нейното естество съвсем се изменя. Докато *Любовта* (е) в нея, нейното естество съвсем се изменя. А вие казвате за някого, аз няма да го обичам. Чудни сте вие! Та най-първо *Любовта* не произтича от вас. Тя е една привилегия за вас. Ако вие обичате някого, радвайте се, че Божественото се е проявило у вас. Вие сте едно стъкло, през което светлината минава. Благодарете, че сте станали

проводник за Божественото. Като мине светлината през вас, ползуват се вашите ближни и вие.

Та има неща, които трябва да се дадат на подрастващото младо поколение. И мъже, и жени трябва да се домогнете до една права философия на живота. Казвате: Не струва да се обича, но човек трябва да уреди своя живот. Никой не може да уреди своя живот. Друго е важно, човек трябва да запази живота си, който му е даден, а не да урежда своя живот. Какво ще уреждате живота си? Ако Онзи, Който е създал живота, не е предвидил нужното количество въздух, светлина, вода и храна за всички живи същества, как щяхте вие да го уредите? Казва някой: Аз отричам всичко. Не е така, не можете да отричате нещата. Това е една драма. В дадения случай аз не отричам нещата, но казвам: Ето и Соломон се опита да напише една драма, не трагедия. Тук мистиците разсъждават, че той бил една събудена душа, която търси Любовта. Там в първия стих на прочетената глава Соломон казва: Дано ти да ми станеш близък, като брат, да те хвана, да те прегърна, да дойдеш с мене. Това показва, че душата иска нещо конкретно. Понеже е на земята, тя не обича да се занимава с вятъра. Тя иска да хване нещо, да го прегърне, да почувствува пулса на сърцето му, топлината на живота, който слиза от него. Тя иска нещо реално. Вечер нали сте били в любовни отношения, искате да прегърнете любовницата си. Спиш и тъкмо прегърнеш любовницата си, и сутринта виждаш, че държиш юрганя. В Любовта нещата са реални, а извън Любовта не са реални. Любовта е великото, реалното в света. Всичките ни скърби в света произтичат от единствения факт, че ние понякога спим и като се събудим, виждаме, че държим юргана в ръцете си. Това е скръбта. Друг пък си предполага, че никой не го обича. Там е трагедията на живота, че юргана държиш в ръката си. В Любовта не може да има промяна. Ако има промяна, аз я обяснявам малко по-другояче. При моите изследвания аз съм правил много наблюдения, а днес разбирам Любовта и на младите, и на старите. Аз не искам да кажа, че старият е глупав, нито искам да кажа, че младият е глупав, само че старият има едно разбиране, а младият има друго разбиране, но и двамата вървят в една и съща посока. В края на краищата и двамата ще имат една и съща опитност. Когато една душа се събуди, тя вече почва да търси Любовта. Когато човек се влюби, започват хората да го презират, да го считат извеян. Един виден германски професор бил много обичан от студентите си и той държал много добре лекциите си. Всички студенти били доволни от него. По едно време идва на лекциите му една студентка, в която той се влюбил. Когато тя присъствала на лекциите му, той преподавал много добре. Но когато я нямало в аудиторията, той ставал като захласнат, търсил я с очите си и лекциите му не вървели добре. Щом дойдела, той се вдъхновявал и държал добре лекциите си. Каквото и да направи тя, накъдето да се мръдне, той

ставал неспокоен. Питам: Какво е станало с този професор? – Тя е дошла много близо до неговия ум. Тя е дошла много близо до неговите очи, че той нищо не може вече да вижда. От как е дошла тя, той вече започнал да забравя лекциите си. Предметът на Любовта отвлича вниманието на човека и той започва вече да забравя майка си, баща си. Аз съм виждал как влюбените деца седят под ябълката. Майката изпраща детето си да купи масло в някое шише, а то се спряло пред ябълката и гледа. Седи то там един–два часа, но като се върне дома си, има пеене. Като се влюби дъщерята, майката и бащата се намръщват. Всички хора говорят за Любов, но като видят, че дъщеря им се е влюбила, те настръхват, искат да знаят кой е този момък, дали заслужава тази Любов или не. Те искат да знаят още момъкът ли се е влюбил или дъщерята им ли се е влюбила в него? Защо? Защото ако момъкът се е влюбил в нея, тя печели, красива ще стане. Ако стане красива, малко кротка, това показва, че момъкът я обича, той се е влюбил в нея. Ако пък дъщерята стане малко енергична, свободна, започва свободно да мисли, това показва, че тя се е влюбила в момъка.

Сега аз не искам да вляза по-дълбоко в психологията на въпроса, но разгръщам само крайчеца. Понеже, вие сте били млади, знаете тези работи, кога са ви обичали и кога вие обичате. Соломон тълкува този въпрос. Той е бил една пробудена душа, която е търсила реалното. Ние не се занимаваме с временния живот, с временната любов. Като се влюби някой човек, той казва на възлюблената си, че ще ѝ бъде верен до гроба. Не, любов, която е вярна до гроба и пред гроба тя е слаба любов. Сегашните автори пишат за любовта, която минава зад гроба. Това е Любов. Аз не свързвам любовта с брака. Бракът е търговска сделка. А Любовта е един Божествен процес, който е общ за цялата природа. Той е непрерѝвен процес в цялото космическо битие, във всички същества от най-малките до най-големите. Между ангелите брак не съществува. Ако един ангел рече на небето да се ожени, ще го изпъдят от там. Ако двама ангела си кажат една груба дума помежду си, както хората в брака си казват, от тях нищо няма да остане. Та няма помен от груби думи. Те нямат такива опитности, каквито хората имат. И ангелите като хората без крила, те са добри хора, крайно разумни, които разбират дълбокия смисъл на природните закони. Те имат грамадна сила, могат да се проектират със своите 25 милиона крила, като на аероплан. Те могат да хвърчат с бързина по-голяма от тази на светлината. В едно кратко време един ангел може да пребroди пространството, да мине от една звезда на друга. Не, че всички ангели са крайно разумни и те са на степени помежду си, но в сравнение с хората те седят много по-високо. Така и между хората има разни степени на развитие.

Но да не се отвличаме по-нататък. Това е едно бъдеще, което ви очаква. Вас

да не ви е страх от този свят, защото светът, в който днес живеете, е един идеален свят за по-висшите от вас същества. Те се стремят към този свят. Един ден и те трябва да дойдат до тези форми, в които ние се намираме. Тъй щото всяка форма, която се създава, отваря врата за влизане в един свят. Кое е онова, което създава човекът? – Неговата мисъл. Мисълта определя човека. Единственото същество, което мисли на земята, това е човекът. Мисълта, това е свободата на човека. Чрез своята мисъл човек се е освободил от всички ограничения. Силата на човека е в самия него, и той може да се освободи от всички несгоди, които съществуват на земята. Само че човек не може да се освободи нито в един ден, нито в една година, нито в един живот. Ако имат търпение, всички могат да се освободят. И тогава всеки мъж, всяка жена, всяко дете, всеки господар, всеки управляващ ще носи в себе си тази свобода. Ако всички хора, ако всички народи се съединят колективно, всичко ще могат да направят. Сега ние седим на земята и се молим на Господа да ни освободи от всички злини, които съществуват на земята, от неразбиране, от едно вътрешно разединение. Това е една разпокъсана философия, чрез която ние отричаме любовта. Тогава кое е онова, което ще донесе идеал на живота? Казвате, че трябва да имате пари. – Парите, към които се стремят хората, това е знанието в живота. Но всяко знание произтича от един съвсем друг източник. Който има знание, той ще бъде силен човек. Ако си слаб човек, ти нямаш никакво знание. Ако те е страх от страданията, ти си слаб човек. Страданието е негативната страна на живота. За да се предпазиш от най-неблагоприятните условия, които биха станали в живота ти, на които можеш да се натъкнеш, това може да направи само Любовта. Онова, което може да подкрепи живота ти, това е Любовта, която трябва да се разглежда всестранно. Тази Любов се отличава. Когато сте в най-лошото си състояние, вие можете да направите опит да видите нейните сили. Това не може да стане мигновено, но постепенно. Ако държите ума си съсредоточен, ще забележите, че онзи мрак, който е в ума ви, постепенно ще почне да се намалява като на зазоряване. Тези отрицателни мисли ще почнат постепенно да се оттеглят, както се оттеглят облаците. Тогава вашият хоризонт, вашето небе ще почне да се изяснява и на хоризонта ви ще се яви едно слънце. Тогава вие ще усетите в себе си една радост, че всичко можете да направите. В дадения момент вие ще се усъмните в себе си и ще кажете: Дали е вярно това или не е вярно. Дали това е възможно или не е възможно. Щом се усъмните, веднага всичко ще рухне и вие ще се върнете в първото си състояние. Питам: Тогава кой е признакът на реалността. Казвате, че парите са реални. – Не е така. Представете си, че имате пред себе си един паралитик, който не може да яде. Турете пред него един милион и вижте дали тия пари ще му помогнат. Парите няма да му помогнат. Значи парите не са никаква реалност за него. Те няма да му помогнат. Обаче, има случаи когато Любовта може да лекува. Един млад

момък бил парализиран. По едно време му казали, че иде неговата възлюблена, която той отдавна очаквал, този момък веднага станал от леглото си, облякъл се и излязъл навън. И парализията веднага му изчезнала. Питам: Кое е по-силно – парите или Любовта. Това, което в даден случай може да възвърне здравословното ти състояние, да те направи самостоятелен човек и да те освободи от ограниченията, това е реалното. А всичко друго аз наричам условия в живота. Парите, например са едно условие, силата е едно условие, знанието е условие, богатството е условие. Не отричам и тия неща, но казвам: Реалното в света, което дава сила и мощ на човека, това е Любовта, Божественото в човека, което трябва да се разгласява. Тази Любов не обича много да се говори за нея. Тя обича повече да се работи за нея, отколкото да се говори за нея. Онзи човек, който е запален от тази Любов, който я разбира, другояче му са отворени очите. Аз не съм виждал по-красиви очи от очите на онзи човек, у когото Любовта прозира. Като го погледнеш, той мяза на едно ясно небе, украсен с всички звезди. Той представя един необозрим свят, с всичката си красота и сила, и величие. Той не се усеща слаб човек. Като дойде Любовта в тебе, ти усещаш като че цялата вселена е в тебе. Ти вече възприемаш и слушаш Любовта на всички същества. Тяхната Любов и твоята Любов е едно и също нещо. Тогава ти чуваш гласа на всички ангели, на всички светии, на всички същества по света. И те всички казват: Какъв велик смисъл има в живота. Влюбеният не се страхува от смъртта.

Сега Соломон (се) заел да опише Любовта. Соломон показва своето тщеславие. Като се влюби, искаше да напише една драма, че за в бъдеще да го знаят всички хора, да не го забравят. Възлюбената му имаше лозе и казваше: Моето лозе е пред мене /12 ст./.

„О, ти, който седиш в градините, другарите внимават в гласа ти. Направи ме да го чуя". – Кого да чуеш? „Бързай, възлюблени мой!" – Кой говори тук? – Тя говори. Соломон имаше 300 жени и 900 наложници. Това са човешките заблуждения – „бързай възлюблени мой и бъди подобен на сърне или на еленче върху ароматичните гори" /14 ст./. Това показва един човек, който трябва да се освободи от всичките временни заблуждения в себе си, но (и) от външните. Някой казва: Аз не се нуждая от богатства. – Не е въпросът там. Ти можеш да бъдеш най-богатият човек в света. Злото не е в богатството. Злото седи в неразбирането на живота, понеже всяко богатство е една възможност за тебе. Богатството има смисъл, да станеш чрез него проводник на великото, да помагаш на ближните си и тогава знанието, което имаме, и силата, която имаме, и доброто, което имаме, всичко, каквото имаме, за всичко ние сме проводници, изпратени от невидимия свят да помагаме на онези, които имат нужда. Това не значи, че към целия свят, но в даден случай поне към един малък кръг. Какво по-

хубаво от това, ако можете да проявите своята Любов. А вие чакате другите да ви обичат. И това е хубаво, не е лошо хората да ви обичат. Но две неща има в живота, които аз считам най-хубави. Няма по-хубаво нещо в живота от това да ви обичат, и няма по-хубаво нещо от това вие да обичате. Това са най-хубавите, най-добрите неща – да ви обичат и да обичате. Да оценяваш, когато те обичат, и да си оценен, когато обичаш. Значи ти да цениш Любовта на онзи, който те обича, и този, когото ти обичаш, да цениш твоята Любов. Който те обича, той никога няма да ти пише любовно писмо. Аз говоря за една Любов, в която няма никакво писане на писма. Който те обича, той само ще ти говори, да го виждаш. Как да не го виждам? – Там е противоречието именно. Че в един момък се влюбват сто моми. Тогава от де ще знаете коя го обича. Как ще познаете коя го обича. Дойде едната, той казва, тази е. После дойде другата, пак казва: Тази е. Дойде третата и така се изреждат една след друга, и той не може да познае коя е онази, която го обича. И той не знае как да определи коя го обича. Какво представят всички тия моми? Това е непонятно за вашия ум. Стоте моми един ден ще станат една мома. Като говорим за истинската Любов, за Любовта на сродните души, разбирам, че ще дойде една колективна душа и тогава всички тия души, които от памти века са ви любили, ще влязат в тази душа и ще станат едно колективно цяло. Хиляди души, събрани на едно място, образуват Любовта на една сродна душа. Хиляди души, събрани на едно място, образуват Любовта. Хиляди и милиони капки вода, събрани на едно място, образуват един извор.

Казвам: Малката любов е заради нас, тя внася утеха, а голямата Любов внася живота в човека. Тя осмисля всичко в него и той става радостен и весел. Това е щастието на човека. Всички онези, които са писали по този въпрос, казват, че щастието е възможно само при Великата Любов, в хилядите и милионите души, събрани в едно, които могат да те обичат и в хилядите и милиони души, съединени в тебе, могат да те обичат. Следователно, това е Любовта, това е драмата на живота. Това е стремежът на цялото човечество – да се обичат. И аз бих желал така да се обичат всички.

„Благословен Господ Бог наш“.
Тайна молитва.

26 неделна беседа от Учителя,
държана на 7 априлий 1935 год.
София, Изгрев

1935_04_07 Двата метода
утринно слово

ДВА МЕТОДА

Размишление.

Ще прочета 9 глава от Еклисиаст.

"Защото турих всичко това в сърцето си, за да издиря всичко това, че праведните и мъдрите, и делата им са в ръката Божия. Няма човек, който да знае, дали любов, или омраза ще бъде: всичко е пред тях." (- 1 ст.).

"И не ще имат вече никога дял във всичко, що става под слънцето." (- 6 ст.). - Някои мислят, че докато са на земята, могат да грешат, защото няма да имат дял в това, което става под слънцето. Това е криво разбиране на живота. И на земята ще живееш като праведен, със съзнание, че ще се ползваш от всичко, което става под слънцето.

"Иди, яж хляба си с веселба и пий виното с весело сърце; защото Бог вече благоволи в делата ти". (- 7 ст.). - Това е правото разбиране на живота. Според това разбиране препоръчва се на човека да яде и да пие с радост и веселие, защото Бог благоволи в делата му. Щом Бог взима участие в делата на човека, животът му ще се изправи.

"Във всяко време нека бъдат бели дрехите ти и миро да не оскудее* [оскудее - обеднее, (бележка на коректора)] на главата ти". (- 8 ст.). Това значи, стреми се на всяко време да бъдеш чист.

"Радвай се на живота с жената, която си възлюбил, във всичките дни на суетня си живот, които ти се дадоха под слънцето, във всичките дни на твоята суета, защото това е делът ти в живота". (- 9 ст.). - В този стих се вижда високото разбиране на Соломона. Той казва: Радвай се на живота си с жената, която си възлюбил, а не с тази, която не си възлюбил.

"Всичко, що намери ръката ти да направи със силата си, защото няма ни деяние, ни помишление, ни знание, нито мъдрост в гроба, където отиваш". (- 10 ст.). Соломон е дошъл до заключението, че ако човек греши и мисли, че като отиде на другия свят, греховете му ще се простят, той се самозаблуждава и върви в крив път. Гробът или смъртта не изправят живота. Човек трябва да изправи живота си, докато е още на земята. "Защото време и случай се случва на всичките". (- 11 ст.). - Във времето на Соломон имаше едни случаи на нещата, а в наше време - други. Значи, за всяко време има различни случаи. В разнообразието на случаите, именно,

се заключава красотата на живота. Едни неща стават при благоприятни условия, а други - при неблагоприятни. Соломон идва до заключението, че човек трябва да бъде доволен от онова, което е вложено в него и да не търси неща вън от себе си. В противен случай, човек се товари с непотребни, излишни работи, които обременяват живота му. Той се чуди, защо животът му е толкова тежък, а не вижда, че сам е виновен за това. Като влезете в някой дом, виждате, че стаите са пълни със старини, със символи, които носят щастие, а въпреки това, никой от членовете на семейството не е щастлив. На стените висят конски петала, старинни спомени от деди и прадеди, но всичко това обременява живота им, без да ги направи щастливи.

Всички хора се запитват, откъде иде злото в света. - Злото иде от доброто. - Защо? - Като не знае, как да приложи доброто, вместо да предизвика силите на доброто, човек предизвиква силите на злото и става нещастен. Представете си, че в един момък се яви желание да си намери другарка, с която да споделя радости и скърби, да прекара един добър живот с нея. Желанието на момъка е естествено. Той знае, че има някъде душа, сродна на неговата, с която е излязъл заедно от невидимия свят. Тя взела една посока, той - друга и днес взаимно се търсят.

Понеже времето, което ги дели от момента на слизането им на земята, е дълго и двамата са забравили образите си и не могат да се познаят. Като търси сродната си душа, момъкът погледне една мома, втора, трета и постоянно се лъже: ту я намира, ту се разочарова в нея. Хване една, мисли, че е сродната му душа. След време се оказва, че не е тя; хване втора и тя не е. Най-после хване една мома и казва: Тази е сродната ми душа. Той мисли, че ще живее добре с нея. - Какво излиза? - Не била сродната му душа. В сърцето на момата живее същото желание - да намери своята сродна душа. Като разбере, че е излъгана, тя започва да поглежда към този или онзи мъж, дано излезе от сродната и душа. Мъжът вижда това и започва да се сърди, да я ограничава и ревнува. Приятелите му идват в къщи, поглеждат към жена му - търсят своята сродна душа. В края на краищата той се скарва с приятелите си и животът му се превръща в ад. Вместо търсеното щастие, той намира нещастието си.

И тъй, ще знаете, че който е намерил сродната си душа, той се е примирил с целия свят. За него зло не съществува. Обаче, който не е намерил сродната си душа, той постоянно се лута, гневи се, роптае против злото, против неправдите в света. - Кога може човек да намери сродната си душа? - Когато съзнанието му се пробуди и се научи да слуша и никога да не отлага нещата. Който се е научил да слуша гласа на Божественото, никога не се натъква на злото. - Ама защо светът е създаден така? Защо съществува

злото? - Защото не слушаш гласа на Божественото. Вън има голяма буря, вятърът вее силно. Ако излезеш по това време сред природата, вятърът ще си поиграе с тебе: шапката ти ще хвърли настрана, очите ти ще напълни с прах и т.н. Той си пее своята песен и не иска да знае за онзи, който се изпречва на пътя му. За да не те вее, скрий се в стаята си. Или стани толкова малък, че да не може да те хване. Божественото разполага с два метода срещу злото: или да не се изпречваш на пътя му, или да се смалиш, или увеличиш толкова много, че да не може да си играе с тебе. Значи, за да се бори със стихиите на природата, човек трябва да бъде по-силен от тях. Силен човек е онзи, който може да се смалява, да става невидим и да се увеличава, да става голям, да изпълва цялата вселена. Който иска да стане виден човек, всички да му се кланят, трябва да познава изкуството да се увеличава, да изпълва вселената. Който иска да бъде неуязвим за злото, трябва да става малък и с микроскоп да не се вижда. Следователно, не питайте, защо съществува злото, но потърсете причината в себе си. Преди да търсите причините на злото вън от себе си, търсете ги в себе си. Защо се дразни човек? Ще кажете, че отвън някой го е предизвикал. Не е така. Ако едно тяло е поставено в равновесие, никой не може да го изкара от положението му. Ако едно вещество е чисто и поставено при външни и вътрешни условия да не ферментира, никаква сила отвън не може да го застави да ферментира. Как ще обезверите човека със силната вяра? Как ще заблудите човека с правата мисъл? Как ще вкарате в крив път човека с висок морал? Ето защо, въоръжете се със силна вяра, с права мисъл и с висок морал, за да устоявате на злото. При това положение, злото не може да съществува. Силната и права мисъл е огън, който всичко разтопява. Няма крепост в света, която може да устои на този огън.

Като говоря за вярата, за правата мисъл и за морала, това не значи, че те не съществуват в света. Аз правя сравнение между вярата, която се колебае и онази, която устоява на всички мъчнотии и изпитания. Аз говоря за правата мисъл, която твори и съгражда нещата. Аз говоря за онзи морал, който извира от душата на човека, а не се налага отвън, чрез закон. Външният морал е подложен на промени, а вътрешният е вечен, неизменен. Той се отнася до всички живи същества. Това е моралът, който се диктува от любовта. Не може да бъде човек морален, ако няма любов в себе си. Той не може да бъде добър, ако няма вътрешни условия, да прояви доброто, което е вложено в него. - Ама сиромах съм, не мога да бъда добър. - Ти се лъжеш. Няма сиромаси в света. Аз не вярвам в съществуването на сиромашията. Тя е човешко изобретение. Който казва, че е сиромах, лъже себе си, лъже и хората. Който настоява, че е сиромах, нека дойде при мене, да продаде сиромашията си. Обаче, досега никой не се е явил да продаде сиромашията си, което показва, че тя не съществува. Как ще продадеш това, което не съществува?

Като ученици, вие трябва да разбирате нещата добре. Това може да стане само тогава, когато човек се откаже от старите си разбирания, навици и отношения. - Ама така сме живели досега. - Това не е важно. - Ама грешни хора сме. - Това не е вярно. Дали сте грешници, или праведни хора, това не е човекът. Че сте учени, или прости и това не е човекът. Това са външни прояви, върху които не се спирам. Това е все едно, да облечете новите или старите си работни дрехи, а дрехата не определя човека. Аз деля хората на две категории: хора, които мислят и хора, които не мислят. Лошавината на хората се дължи на това, че те не мислят. Когато мислят, хората са добри. Когато отваря очите си, за да вижда нещата ясно, човек е добър. Когато ги затваря и ходи със затворени очи между хората, той е лош. Без да иска, той се блъсне в един, в друг; натисне едного, настъпи другиго и т.н. Не е лесно да се движи човек със затворени очи на публични места. За да не се спъвате в движенията си, за да не блъскате хората и те да не ви блъскат, отворете очите си, хвърлете превръзките си, вие не сте родени слепи или без очи. Един варненски чорбаджия женил дъщеря си. Този ден, именно, в дома му дошъл един гъдулар, който придружавал един просяк-слепец. Гъдуларят свирил и след това събирал милостиня за слепия. Като ги видял, чорбаджията сърдито им казал: Махайте се оттук! Днес ли намерихте случай да дойдете при мене? Сега ще взема една тояга и ще ви прогоня! Като чул сърдития глас на чорбаджията, пръв избягал слепият, а след него гъдуларят. Чорбаджията гледал след просяка и се чудел, как може слепец да бяга толкова бързо. След това той влязъл в къщата си, при гостите и казал: Братя селяни, днес направих едно чудо. Аз не знаех, че мога да отварям очи на слепи, а сега, подгоних с тоягата си един слепец и той веднага прогледна и хукна да бяга по-напред от гъдуларя, който го водеше и свиреше. Значи, гъдуларят е добрият човек, а слепият - лошият, когото водят. Всеки има по един добър и един лош човек в себе си. Добрият води лошия, а не лошият - добрия. Това, именно, показва, че доброто е по-силно от злото. Какво е нужно на човека, за да приложи доброто? Какво е необходимо, за да се оправи светът? - Трябва да дойде чорбаджията с тоягата си и да прогони слепия просяк. Когато чорбаджийската дъщеря се жени, никакви просяци не трябва да обикалят дома и. Който търси истинския път в живота, той не се нуждае от просяци. Новият морал е еднакво важен и за гъдуларя, и за слепия. Като го приложат, ще видят, че и двамата са на крив път. Защо трябва гъдуларят да придружава слепия, който играе роля на сляп? Защо човек трябва съзнателно да слага превръзка на очите си и да минава за сляп? При това, когато ядат и пият, те не играят никакви роли. Щом тръгнат на печалба и двамата играят чужди роли. Не е позволено на човека да печели с чужди роли.

Казвате: Човек трябва да се стреми да придобие нещо повече от това, което има. Когато напълниш шишето си с вода, има ли смисъл повече да се пълни? Колкото и да го държите под чешмата, то не може да събере повече от един килограм вода. - Защо? - Толкова е неговата вместимост. Като знаете това, не се пресилвайте. Не слагайте в ума си повече мисли, отколкото можете да носите. Значи, ще вземеш толкова, колкото можеш да носиш. След това ще даваш толкова, колкото си взел. Това е закон на равновесие, който трябва да спазвате. Този закон се прилага и при дишането: колкото въздух приемеш, толкова ще изпуснеш навън. При това, като дишаш, ще възприемаш по една добра мисъл. Като издишаш, ще изпращаш в пространството по една добра мисъл. Не можеш да се ползваш от нещо, без да благодариш за това, което си получил. Това е все едно, да станеш съдружник на някого, без да дадеш нещо от себе си. Един турчин кафеджия излязъл пред кафенето си да чука кафе в специално издълбан камък, според турския обичай. Като вдигал и слагал чука, той пъшкал от тежестта му и издавал звука "ха". Един млад турчин се спрял да гледа, как се чука кафето и казал на кафеджията: Слушай, аз съм без работа. Хайде да станем съдружници: ти чукай кафето, а вместо тебе, аз ще казвам "ха". - Съгласен съм, казал кафеджията. Като счукал кафето, започнали да го посещават повече клиенти, отколкото по-рано. Той взимал парите от тях и ги прибирал в касата си. Младият съдружник стоял около кафеджията и очаквал да получи някакво възнаграждение. Обаче, кафеджията даже не мислил да дели с него печалбите си. Младият турчин потърсил разрешение на въпроса чрез съда. Като обяснили работата на съдията, последният казал на кафеджията: Ще вземеш една тенекиена кутия, в която ще поставяш парите. Като падат парите и чуеш звука "тин", това "тин" ще дадеш на съдружника си.

Приложете това разрешение и към своя личен живот. Изпаднете ли някога в безделие, не очаквайте на хората, да ви възнаградят. Можете да имате желание за работа, но желанието без прилагане нищо не струва. Много желания имат хората, но не са ги приложили и след това обвиняват Бога, ближните си, съдбата си. Това се дължи на изопачените човешки разбирания. Всеки трябва да работи. Даром нищо не се дава. Като е дошъл на земята, човек трябва да работи. Всеки има задължения в живота. Не можеш да се ползваш от благата на живота, ако не даваш нещо от себе си. - Колко да давам? - Това не е определено. Няма закон в света, писан или неписан, който да определя степента на даването. На едного ще дадеш повече, на другиго - по-малко. Важно е да изпълняваш задълженията си и то от любов и съзнание. Само при това положение животът ти ще бъде хармоничен.

Следователно, хармонията е необходима, както в музиката, така и в

живота на човека. Колкото повече дарби и способности е развил човек в себе си, толкова по-хармоничен е животът му. Ако изучавате човешката глава от гледището на френологията и на физиогномията, ще видите, че в нея има много центрове, които отговарят на различни способности и чувства. Колкото повече способности е развил човек, толкова по добре е оформен неговият череп. В човешката глава има специални места за музика, за математика, за пазене на равновесие, за справедливост, за сравнения, за изобретения, за надежда, за вяра, за приятелство, за семейни чувства и т.н. Колкото по-добре е развит мозъкът на човека, толкова по-големи са възможностите му за връзка с разумните същества. При това, казваме, че човек трябва да има права мисъл. Само онзи може да има права мисъл, който е развил голяма част от своите способности и чувства и може да ги приложи в живота си. Правата мисъл подразбира добрите условия в живота. Който има права мисъл, предвижда нещата, никой не може да го лъже. Той е в състояние да измени кривата посока на движение на всеки, който влезе в съприкосновение с него. Много естествено. Той е подобен на силен огън. Кой няма да се стопли и разшири, като се приближи до него?

Сега, от всички хора се иска съзнателна работа, за да влязат в новия живот. Детето, което започва да учи музика, трябва усилено да работи, за да стане виден музикант и виртуоз. В този смисъл, първите години на работа и усилия, които ученикът прилага, за да постигне нещо, наричаме стар живот. Щом започне да свири добре и всички го признаят за музикант, той влиза вече в новия живот. Докато е в стария живот още, човек прави погрешки, мъчи се да изкара нещо хубаво. Влезе ли в новия живот, той престава да греши. Новият живот изключва погрешките и престъпленията.

Соломон казва: "Да се весели в живота си с жената, която е възлюбил". - Коя е тази жена? - Сърцето. Значи, жената е сърцето в човека, а мъжът - умът. Затова, именно е казано: "Нито жена без мъж, нито мъж без жена". С други думи казано: нито сърце без ум, нито ум без сърце. Като говорим за жени и за мъже в грубата, т.е. физическата им страна, ние ги разглеждаме като животни, които не са дошли още до онази висока степен на развитие, да мислят право. Дойде ли до това положение, човек се съзнава като душа и започва да търси своята сродна душа. Той търси и Христа, като колективен дух, т.е. като сбор от разумни души, излезли от Бога.

Мнозина се питат, по кой начин могат да се домогнат до правата мисъл. По два начина: или чрез голям страх, или чрез силна любов. Значи, човек трябва да преживее голям страх или силна любов, за да заработи умът му, да се прояви правата мисъл в него. Казано е в Писанието, че начало на

мъдростта е страх от Господа. Значи, когато човек се уплаши силно, съзнанието му се пробужда и той започва да мисли право, т.е. става мъдър.

Христос, обаче, препоръчва друг метод: любов към Бога. Като обикнеш Бога, ти започваш да мислиш право. Страх от Бога и любов към Бога, това са двата метода, чрез които човек намира своята сродна душа. Щом намери сродната си душа, той намира и Христа и става гражданин на Царството Божие. Този е естественият път, по който човек може да се развива. Този е пътят, по който трябва да върви той, за да постигне желанията си. Това не става изведнъж, но постепенно.

Някои искат да бъдат гениални и мислят, че геният може да се прояви изведнъж. За онзи, който не може да проникне в миналото, геният се ражда в един момент; обаче, онзи който вижда в далечното минало, знае, че за да се роди гениален, човек е работил усилено в миналото. Не само той, но и неговите деди и прадеди са работили усилено и в края на краищата, с общи усилия, са създали един гениален човек. Не е лесно да стане човек гений или светия. Първо, той минава по пътя на обикновения човек и след хиляди години, чрез съзнателна работа, става гений или светия. Много упражнения трябва да прави ученикът, докато стане виден човек в областта на науката или изкуствата. Значи, първо ще работи човекът, а после - Бог. Когато е време за работа, не изпускай добрите условия. Когато дойде времето да работи Бог в човека, тогава човек ще гледа и ще се учи.

И тъй, като ученици, стремете се към добрия живот, да развиете своите дарби и способности, да станете виртуози. Стремете се и към красивия живот, към красотата. Израз на красотата е човешкият дух, човешката душа, човешкият ум и човешкото сърце. Красота, която не произлиза от дълбочината на духа, на душата, на ума и на сърцето, не е истинска. Такава красота всеки момент може да изчезне. Както човек сваля маската си и показва истинския си образ, така се губи онази красота, която не произхожда от дълбочината на човешкото естество. Който служи на душата си, той е красив, той вечно се подмладява.

Как може да се подмлади човек? - Много начини има за подмладяване, но всеки трябва да си избере такъв, който му подхожда. Например, ако можете да прочетете Стария и Новия Завет 99 пъти и да го приложите, вие ще се подмладите. И 90-годишните баба и дядо ще станат млади, весели, жизнерадостни. Младия всички го обичат. Опасно е днес много хора да ви обичат. Радвайте се, ако само един човек ви обича. Обичат ли ви много, вие ще станете нещастни. Всички ще искат нещо от вас. Не е лесно в един и същ момент човек да задоволи много хора. Не е важно, да обичате много

хора и много хора да ви обичат. Важно е, като обичате, да бъдете проводник на Божията Любов. Казано е в Писанието: "Представете вашето тяло в жертва жива, свята и благоугодна".

Сега и на вас казвам: Предложете ума, сърцето и тялото си в служене на Великото. Станете проводници на Великата Божия Любов, за да се радвате вие, да се радват и окръжаващите.

> Проявеният Дух в Любовта, проявеният Дух в Мъдростта, проявеният Дух в Истината носи всичките блага на живота, на Единния, Вечния Бог, извор на всички блага, в Когото всичко се обединява.

24. Утринно Слово от Учителя, държано на 7 април 1935 г.
София. – Изгрев.

Книги:
* Двата метода и двата пътища към сродната душа
Ценната дума (Утринни Слова. Четвърта година (1934–1935). София, 2004)
30 беседи от 7 октомври 1934 г. до 15 септември 1935 г.
* Два метода
Ценната дума (София, 1998)
26 беседи от 3 февруари 1935 г. до 15 септември 1935 г.
Начало: 05:00
Край: 06:25
В началото:
* 15 минути размишление
* Пасаж: Еклисиаст 9
* Песен „Бог е Любов“
В края:
*

1935_04_10 Двете силни точки
лекция пред общия окултен клас

ДВЕТЕ СИЛНИ ТОЧКИ

„Отче наш"

Имате ли зададена тема? (Не.)

„Махар Бену Аба"

Ще прочета Шейсет и трети псалом.
Вие приличате на пътници, които чакате последният трен да тръгне. От какво произтичат противоречията в живота? Когато човек държи две противоположни мисли или две противоположни желания, ражда се едно трето състояние. Противоположностите, това са състояния не за децата, но за най-умните хора в света. Някой път вие си играете с тия състояния и не можете да ги издържите. Децата не трябва да си играят с тях.

У вас има желание хората да говорят за вас. Било е време, когато не ви е идвало наум да говорят хората за вас. Но сега няма някой, комуто да не е идвало наум да поговорят хубави работи хората за него. Една майка казва на сина си: „Синко, няма да станеш човек. За тебе никой нищо не говори." Един ден той се напил, направил голяма пакост и вестниците писали за него. Синът казал: „Виж, мамо, заговориха. Вестниците пишат за мене." Това са сравнения. Много пъти ние привеждаме един пример, втори, трети, четвърти. Примерите обясняват, но трябва една философия на живота.

Имате едно неразположение на духа и не можете да се освободите от него. Може да сте много набожен човек, може да сте много добър човек, но имате едно неразположение. В дадения случай вие изучавате геометрия и казвате така: две линии, които се пресичат, образуват един ъгъл. Обаче това може да е една перспектива. Ако две успоредни линии вие ги турите в пространството, то те някъде ще се пресекат - ще изглеждат, че се пресичат. Тогава вие имате една крива представа за тия две успоредни линии. Гледате на тия две линии от ваше гледище, че в далечината образуват един триъгълник, и казвате, че те се пресичат. И много пъти, като разглеждате нещата отдалече, имате едно понятие, а пък като ги разглеждате отблизо - друго понятие.

Всичкото противоречие седи в това, че хората много пъти гледат нещата отдалеч. Отдалеч крадците трябва да предвиждат, а пък отблизо - праведните. Казвате: „Голяма мъдрост е да се предвижда отдалеч." Направили сте някоя беля. Отдалеч трябва да предвидите, че ще ви уловят.

Направили сте едно добро. Отдалеч какво ще го разглеждате? Отблизо ще го разглеждате. Хубавите работи отблизо се гледат, а пък лошите работи - отдалеч. Питам ви: това като знаете, какво спечелихте? Кое е по-хубаво, да си фантазирате, че се намирате пред някоя каса, или да си имате едно наполеонче в джоба? Близките неща са едно реално нещо, което можете да опитате, [то] струва повече, отколкото далечните фантазии. Например вие искате някой път да бъдете добър. Това е фантазия. Друг път имате фантазията да бъдете праведен, да бъдете талантлив, да бъдете гениален. Въобразявате си ги, те са далечни работи. Но в дадения случай какво можете да бъдете, то е важно.

Да допуснем, че едно дете е ревнало в коритото, вдига шум, и майката мисли, прави усилия да го умири, люлее го, залъгва го. Люлее го ту на едната страна, ту на другата страна. Отде й дошло на ума в коритото да го люлее? И това дете някой път утихва. Питам: защо децата, като ги люлеят в люлка, утихват, а пък като не ги люлеят, не утихват. Тогава можете ли да кажете кой е първият праотец на коритото, и какво е било първото корито в света? Първото корито, с което вие сега си служите? Една лодка, един съвременен параход има формата на корито. Щом говорим за параход, отиваме далеч, до неща по-малко свързани с въпроса. Това корито как сте го направили? Отсекли сте някое дърво - взет е животът - и от отсеченото дърво сте направили корито. И това дете го турят в коритото. Защо детето плаче в коритото? Защото то усеща, че е ограничено. Плаче синът: „Един ден и мене тъй ще направите." А пък майката казва: „Не. Един ден няма да направят тъй с тебе." Добре, помислете, че имате две деца в едно корито. Колко време две деца могат да живеят в едно корито, да се вместят? До колко години? В такова доста големичко корито, в което си перете дрехите. За колко години две деца могат да се вместят вътре в коритото? Представете си, че това корито има един метър дължина и шейсет сантиметра широчина. Аз вземам размерите произволно. Две деца колко години могат да живеят в него? Щом има две деца, майката ще бъде един ден заставена да извади едното или двете деца из коритото навън.

Някой път нам ни е жалко да напуснем някои стари идеи. Например имате навика да се почесвате - като се кажат някои важни работи, да се почесвате. (Учителят се почесва зад ухото и после си туря дясната ръка на кръста.) И после си туряте ръката така и почнете да мислите. Питам, без да се почесвате не може ли? Почесването, това е език. Трябва да го преведете. Това е класически език, класическа дума. И не туря само пръстите си, но няколко пъти ще каже с пръстите си така. (Учителят се почесва зад ухото.) Как ще се преведе думата „почесване"? Дадат на човека някоя работа и той казва: „Ако не мога да свърша тая работа?" Това е почесване. Той мисли, мисли и казва: „Не искам тая работа, тя не е за мене." Някой път ви дойде

на ума да се молите, но пак се почесвате. И в молитвата има почесване. „Чакай да се помоля. Но дали Господ ще ме послуша днес? Хайде, няма да се моля, тая работа не е за мен." И оставяте. Казвате: „Ако аз се помоля, и Господ не ме послуша?" Това е почесване. Ако Господ не ви слуша, защо трябва да отложите? Вие сам предлагате в себе си да се молите. Кой ви накара, та после отлагате? Кои са основните подбуждения? Кое ви накара сега да се молите и кое ви накара после да отлагате? Мислите, че Господ няма да ви послуша. Кои са основните причини, за да не ви послуша Господ?

Щом влезеш в един дом и мислиш, че няма да те приемат, коя е причината, че няма да е приемат? Отива един българин с празни ръце при лекаря. Лекарят му казва: „Зает съм. Нямам време. Друг път елате." Втори път идва българинът и носи един голям пуяк - турил го на рамо. „Нося ви го дар" - казва той. „Добре дошъл. Имам време" - казал лекарят. Лекарят българина ли приел, или пуяка? Пуякът препоръчва българина. Ако има пуйка на рамо, лекарят може да го приеме, ако няма, не го приема. Хубаво, за да влезете при Господа, какво трябва да имате, какво трябва да носите? Все трябва да носите нещо. За да ви приемат някъде, трябва да носите нещо, и когато отидете при Господа, трябва да носите някакъв дар. Без дар никъде няма да ви приемат. Без дар да ви приемат, това са изключения. При Господа ще носите нещо. И като видят пуяка на рамото ви, заради него вратата ще ви бъдат отворени.

Аз вземам сега един пример, който може зле да се тълкува. Казвате: „В Царството Небесно до отиваш и пуяк да носиш - някоя добродетел ще е това." Какво нещо е добродетелта? Съгласен съм, но какво нещо е добродетелта? Каква е вашата идея за добродетелта, как ще я опишете? За доброто донякъде зная, но за добродетелта и досега не мога да си представя какво нещо е тя. По някой път, когато някой казва „добродетел", аз разбирам следното: да ми изпее някой една хубава песен, а пък аз да я възпроизведа на хората. Ако някой изпее една хубава песен, и аз отивам само да разказвам за хубавата му песен, какво ще ме разберат? Но някой път ние говорим и за добродетелта, както за песента, казваме: „Той хубаво пее." Има някоя идея, но неопределено е това „хубаво пее".

Та неопределените идеи уморяват човека. Вие не знаете дали ще отидете на небето, не знаете дали Господ ще ви приеме. Вие не сте уверен и почнете да се колебаете, дали сте в пътя, или не. Сега не е въпросът в това. Колебанието ще дойде. Колебание има и в клонищата на едно растение. Каква е разликата между разумните и неразумните действия? Ако отидете в една гора и ако всички дървета се движеха от само себе си, то като минавате, те ще се спрат. Но понеже вятърът ги движи, вятърът не иска да

знае нищо за вас и ако минавате, някой клон може да ви блъсне. В живота има неразумни действия. Неразумни, но действия, които не вземат вашето пътуване предвид. Вие минавате без позволение. Как се казва това? Контрабанда. Кажете някоя по-добра дума - минавате без позволение. По благодат минавате. Непредвидени неща може да има. Може да е имало там голямо угощение. В тенджерата останало малко и вас ще ви поканят, колкото да се пооблажите малко, но това ядене ни най-
малко не е за вас. Вие ще се хвалите: „Аз бях на едно богато угощение." Но вие не сте предвидени, случайно сте били там, от поканените гости не сте. Туй е пак за обяснение. Трябва да бъдете един от поканените гости. А пък поканването е нещо разумно. Трябва да разберете нещата.

Вие говорите за любовта, нали така? Трябва да имате най-първо предвид следното. Любовта е посока към центъра, към Бога. Вие не можете да имате любов, докато не мислите за Бога, докато не се стремите към центъра, нагоре. Аз гледам, някой път един човек ми говори за любовта. Гледам, има ли движение към Бога. Ако има движение към Бога, той има любов. Няма ли това движение, той няма любов. Имате ли любовта, имате движение нагоре. Някой ми говори за мъдрост, за знание - то е движение от центъра към периферията.

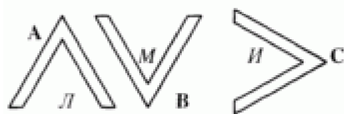

Първата фигура изразява любовта, втората - мъдростта, а третата - истината. Това е един символ. Истината е движение, посока на движение. Тя е това, което разрешава всички вътрешни противоречия, това, което разрешава застоя. Имате някой път застой в себе си. Вече две положения сте извършили. Един вътрешен застой имате. Англичанинът го нарича „stagnation". На френски - „stagnation". На български коя дума отговаря най-много на тая дума? Застой. Трябва да имате една насока на истината в себе си. Но за да се роди истината у вас, нужно е да имате вече един обект. Не можете да намерите първия обект, предмет на своята любов, освен чрез силата на любовта. Той ще ви покаже посоката на вашето движение. Трябва да знаете пътя на любовта какъв е. Любовта си има свой път.

Добре, кои са сега отличителните черти на любовта? Че ако любовта ви засегне, трябва да станете красиви. Второ, на лицето ви трябва да се яви една светлина, и тая светлина трябва да бъде мека и приятна, всеки да иска да я гледа. Да бъдете красиви, да имате светлина, да имате знание. После, да имате мекота. Мекотата дава приятност.

Някой път вие искате да бъдете приятни. Не можете да бъдете приятни, ако не сте красиви, ако нямате светлина и нямате мекота. Казвате: „Не е красив този човек, а всички го обичат." Не вземайте за мерило статическата красота. Има някои хора - не са красиви, но знаят изкуството в един момент да станат красиви. И после по лицето им една светлина се появява и щом се появят тия три неща, вие не можете да не обичате човека. То е така невъзможно, както на един гладен човек, като турите пред него една хубава пита, когато замирише питата на хубаво, невъзможно е да остане неразположен. Той веднага е вече разположен, той знае смисъла на тоя хляб, има отношение към него.

И всички ви гледам: седите и искате външно светийство. Въртите очите отвън. Въртите си очите, колкото искате, да се покажете, че сте голям [светия]. Аз съм виждал деца, като се доближите до тях, се надуят. Гледам на някое дете движенията, виждам амбицията му. Движенията му, погледът му особени, така като на голям човек. Иска да се покаже пред мен голям. Аз седя и си размишлявам. След известно време, минават се може би пет-десет, петнайсет минути, престане това и настава второ едно положение. Какво ще бъде сега второто положение? Надува устата си, но тая уста трябва да бъде пълна. Започва като гайдарджията да надува гайдата. На това дете казвам: ето един гайдарджия, надул гайдата си. Надуе я хубаво. След това ще си движи пръстите и гайдата ще започне да свири. И трябва да знаеш как да си мърдаш двете ръце, иначе само ще надуваш гайдата. Ако не можеш да движиш пръстите си, не можеш да свириш. После връчилото писне: „Пюй!" Излиза нещо разумно.

Вие още не сте изучавали гамите на живота. Например един музикант казва, „до" мажор. Какво е „до" мажор? Всички деца, в коритото които са родени, започват с „до"' мажор, пеят. Като почнат да излизат вън от коритото, имаме „ре" мажор. Като седнат на задницата си, то е „ми" мажор. Като почнат да ядат децата, то какво е? То е „фа" мажор. Като почнат да мислят, да ходят на училище, това е „сол" мажор. Като се връщат от училище, това е „ла" мажор. И след като разкажат на майка си и баща си какво е там, то е „си" мажор. Имаме вече седем гами: „до" мажор, „ре" мажор и прочие. Всички тия гами еднакви ли са? Не са еднакви.

Гамата, това е метод за постигане на известни идеи. Всяка идея, за да се постигне, тя си има своя гама, и ако ти намериш основния тон на твоята идея, тя е постижима. Всяка гама си има свой основен тон. Ти трябва да знаеш нейния основен тон. Тоя основен тон е, който дава непрекъснато един тласък, едно вътрешно побуждение. И тогава ти не можеш да не

постигнеш. Сила има тая гама.

В живота силата, която тласка детето, е „до" мажор. Тая сила е в тоя слог, ти казваш: „Ох!" Това е едно възклицание. Какво усещаш? Защо при пъшкане не туряш „ах!", а казваш „ох!"? Де е злото? „О" е хубава буква, благоприятни условия, а пък всичкото зло е в „х-х-х". Хубаво, искаш да смениш своето състояние. Какво ще направиш? Трябва да махнеш „х", спънката. Къде трябва да го туриш? Ще туриш „х" пред „о".

ОХ ХО

При „ох" имате по-рано благоприятните условия, а после спънката: засилваш се, тръгваш, и след това имаш спънка, върнеш се назад. Ще туриш „х" отпред. Германците, които имат много големи спънки в живота, турят буквата „х" отпред. Те имат много думи, които започват с „х" и след „х" турят гласни. Това е, за да се премахнат пречките. Ти ще туриш най-първо мъчнотията, а после ще туриш благоприятните условия, при които идеята е възможна. Не туряй така: „Тая идея е възможна", и след това да туриш благоприятните условия. Идеята е: ти най-първо постави мъчнотиите и после постави благоприятните условия. Защото някой път туряте благоприятните условия, а после туряте мъчнотиите, и тогава се спъвате. В случая сте вложили всичкия си капитал, а после изгубвате условията за успех. Най-първо туряйте мъчнотиите.

Да допуснем, че в религиозния живот не ви върви. Защо? Много хора нямат никаква религия, защото нямат любов към Бога. Религиозният живот е най-възвишеното чувство, което съществува в човешката душа. Някои казват: „Той е много религиозен човек." Никаква религия няма в него. В религията любовта е подбудителна причина. И този човек е толкова погълнат от своята идея, че е готов всичко да направи, готов е на всички услуги. Той е много пластичен. Религиозният, човекът на любовта, никога няма да влезе в стълкновение с когото и да е. И този човек, който влиза в стълкновение, няма никаква любов. Любовта, аз както я зная, е сила, която никога не довежда хората в стълкновение. Неразбраната любов носи колкото искате стълкновения, но истинската любов не носи никакви стълкновения.

Тя е най-пластичната линия, толкова гъвкава, че отвсякъде може да мине, без да влезе в стълкновение. Един човек на любовта може да мине през големи препятствия, без да влезе в стълкновение с някого. И всички хора, които го видят, ще им бъде приятно, че са го видели. Щом нямате любов,

всеки ще ви спре на пътя. Тая идея трябва да имате в ума си. Вие ще кажете: „Това така ли е?" Покажете ми противното. Това, което осмисля живота, това е идеята, която трябва да имате за любовта. Само любовта разрешава всички мъчнотии. Трябва да хванете тая линия на движение. Щом казвате: „Да не би да съгреша", вие не можете да успеете. Любовта за страх не мисли, за неуспех не мисли. Тя казва: „Аз ще вървя напред." Вие си казвате: „Ами какво ще стане с мен?" И за това не мисли тя.

Вие, като тръгнете в пътя на любовта, за последствията не му мислете. Вие сега казвате: „Аз мога да го обичам. Но ако той не ме обича?" Така не може да имате любов. Вие да обичате и, после, да искате другите да ви обичат - това е пазарлък. Вие обичайте, нищо повече. Дали ви обичат, то е друг въпрос, то е тяхна работа. Ваша работа е да обичате. А някой път работата е да ви обичат вас. Трябва да знаете кои хора в дадения случай могат да ви обичат. Първият ще ви обича, вторият няма да ви обича. И после пък първият няма да ви обича, вторият ще ви обича, третият няма да ви обича, четвъртият ще ви обича и тъй нататък. Така се нареждат.

Въпросът седи така. Ако един човек ви обикне и ако вие пред него станете красив, той ви е обикнал. Ако пред него вие погрознеете, той не ви обича. Онзи, който ви обича, ако сте гладен и ви нахрани, наистина ви обича. Ако не ви нахрани, не ви обича. Един върви по пътя с вас и от него ако можете да научите много работи, той ви обича. Ако нищо не можете да научите от него, той не ви обича. Може да поставите въпроса: „Ами аз от него ли ще се уча?" То е съвсем друга философия на живота. Аз пътувам по полето и не зная пътя, но срещам овчарче и го питам: ,,Кой е пътят?" Аз го слушам, то ми разправя. На десет-петнайсетгодишна възраст е, но то ми показва пътя. Аз съм учен човек, свършил съм четири факултета и му казвам: „Много ти благодаря за знанието." Аз му благодаря за услугата, която ми е направило. В дадения случай тая малка услуга, която детето ми е направило, това е любовта. То изважда торбата си и казва: „Дълъг е пътят. Там няма села." Отчупва и ми дава половин хляб. Аз трябва ли да кажа: „От това дете ли ще взема хляб."? Казвам му: „Много ти благодаря." Това дете има любов. И го поканвам: „Един ден, като дойдете в моя град, да ми дойдете на гости." Давам му адреса си. И като дойде това момче, аз го препоръчвам на моите приятели. Защо? Защото ми е показало пътя и ми е дало половин хляб. Аз вече имам добро мнение за него. Между това момче и мен се образува една вътрешна връзка. Тъй че всяко едно направено добро в света, това е една връзка.

Не се плашете да правите връзки. Че това е връзка, да дадеш половин хляб на един човек. И ако е по закона на любовта, тоя хляб ще се върне при вас. Вие сте дали половин хляб, като го занесете, ще стане цял. Това, което сте

дали, то ще се върне при вас.

Сега има нещо, което вие сте изгубили. Вие сте изгубили вашия мир, вие сте изгубили вашето доверие в Бога. Вие казвате: „Бог е Баща ми, но дали ще ме послуша?" Като казвате: „Дали ще ме послуша?", аз разбирам, че има нещо във вашия характер, което ви пречи.

И сега някои от вас очаквате на млади години да си уредите работите и на стари години да слугувате на Бога. Една млада мома на млади години ще слугува на своите любовници, а на стари години, като стара баба на сто и двайсет години, когато никой няма да я погледне, ще отиде да слугува на Господа. Гледай ѝ ума! Аз не казвам, че на Господ не сте потребни, аз виждам добрата страна. Но противоречието е там, че в мен седи една особена идея и аз ще се намеря в едно противоречие със себе си. Ако аз съм употребил целия си живот да обичам хората, и на стари години съм тръгнал да обичам Господа, аз ще се намеря в едно противоречие. И ако отида при Бога, като остарея, аз ще бъда в едно такова състояние, че няма да Го разбера. Защото Господ ще каже: „Този старец на сто и двайсет години ще го пратите на лозето да копае." А пък аз ще съм с идеята, че съм на сто и двайсет години и не мога да работя. Ще ме пратят на лозето, а пък аз ще се откажа да работя. А на небето има правило: който не работи, не му дават да яде. И ще остана гладен. Там няма ли милост? Има милост само към тия, които ходят да работят. Щом не работят, пращат ги на земята, дето има милост.

Сега вие мислите, че като отидете на небето, ангелите са толкова добри, че ще ходите на угощение. Хубаво, тия ангели като минаваха покрай вас, вие приличахте на онзи български говедар, за който има един разказ. Господ, като минавал, запитал говедаря: „Синко, накъде е пътят?" Говедарят си бил подпрял краката на крушата и свирел с кавал, и без да се мръдне, като продължавал да си държи краката в това положение, казал: „Хей нататък." И продължил да свири. Ако мине един ангел и вие така му кажете, ще ви приеме ли ангелът? Той ще каже: „Това е онзи говедар, който на гърба си свиреше. Даже не стана." Ако на тия ангели, които минават по земята, не им направите една малка услуга, вие на небето не можете да бъдете приети. Писанието казва: „Някой път сте угостили ангели." На кое място е тоя стих: „Някой път, като сте угостили някого, някой ангел сте угостили." Има авторитетни книги, които знаят повече от нас - някой кодекс или справочна книга, но аз съм напълно сигурен, че това място е в Свещената книга, Библията. Зная положително, че е в Новия завет, не в Стария завет. На кое място, и аз не зная сега. Тогава вие можете ли да направите справка? Сега няма какво да търсите, но може да се намери.

В живота трябва да имаме една философия, с която да си помагаме при нужда. Някой път се зарежда дисонанс между вас. Не се обичате например. Защо хората сега не се обичат? Или пък защо се обичат? Необичането и обичта си имат своя повод и тоя повод не е отсега. За да ви обича някой, някога в далечното минало вие сте му направили нещо. Не може той да не ви обича. И ако не ви обича, в далечното минало не сте му направили услуга. Може да се обяснява, че той има отрицателни енергии, а пък вие положителни, но това са външни обяснения. Има си повод и за обичта, и за омразата. Трябва да има един повод, за да обичате някого.

Ако двама души се обичат, защо някой път вие не обичате да слушате за това? Не обичате някой път да слушате, че еди-кой си обикнал някого, не гледате с добро око, ако някой обича някого. Българинът има една черта. Мъжът ако обича жена си, казват: „Тръгнал подир жена си. Тръгнал по женски ум." Че защо, ако жената е умна, да не я слуша? Казват: „По женски ум се води." Или пък много пъти може бащата да тръгне по ума на сина си и казва: „По твоя ум ли ще тръгна? Аз съм те родил." Той говори една истина, която е половин истина. Той го е родил, той го е добил, откраднал го е отнякъде. Като задигнете една кесия и я турите в своя джоб, вие ли създадохте тия пари? „Аз те родих!" Мъчно е баща да взема поука от сина си и мъчно е майка да взема поука от дъщеря си. В дадения случай тогава ще имаме: когато бащата не може да се поучи от сина си, синът мъчно може да се поучи от баща си. И когато мъжът не може да се поучи от жена си, много мъчно жената може да се поучи от него. Знаете ли вие това? Че защо ще гледате външното? Аз мога да напиша на една бакалска книга едно любовно писмо, а пък мога да напиша най-безобразни работи на най-хубавата книга. Питам тогава, кое е по-съдържателно, написаното на бакалска книга или думите, написани на най-хубава книга, но думи, които нямат никакъв смисъл?

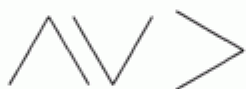

И сега вие искате богатите хора, учените хора да оправят света. Могат да го оправят, ако имат тия три знака: богат, който знае движението на любовта; богат, който знае движението на мъдростта; богат, който знае движението на истината. А пък един учен, богат, който не знае тия движения, не може да помогне никому. И вие, ако не знаете тия движения, не можете да помогнете с нищо.

Как да почнете да се движите, при какви условия, за това ви трябва цяла философия. Представете си, че някой човек е намразил някого и иска да го убие. Как ще направи така, че той да го обикне?

Христос е казал: „Любете враговете си." Има един човек, когото вие не можете да обичате. Как ще ви туря в това движение сега, че да ви науча да обичате? Трябва да ви покажа посоката, трябва да ви покажа защо трябва да го обичате. Представете си, че ви турят една маска. Минал вашият неприятел и ви турил една маска. Минава друг човек и като ви види с маската, той веднага ще ви намрази, защото ще помисли, че вие сте този, който му е направил пакост. Аз, човекът, който разбирам законите. ще снема вашата маска да ви види, и като ви види, той ще престане да ви мрази. Казвам му: „Този човек не е който ви е направил пакост. Този човек в миналото ви е направил добро и затова трябва да го обичате." В това седи сега мъдростта. Мнозина трябва да знаете как да снемате маските.

Вие седите сега - от старите учени сте вие. Аз съм слушал стари братя и стари сестри да казват: „Десет години, двайсет години съм в този път, двайсет години има вече как се подвизавам." А пък какво се е подвизавал двайсет години? Че и аз съм се подвизавал, но в какво? Хубаво е да се подвизава човек. Аз не считам за подвиг делата на един човек, който не започва с любовта. И който вечерно време не свърши с истината, не го наричам това подвиг. Аз считам, че подвигът е между две силни точки: да започне човек с любовта и да свърши с истината. И по средата - на зенита - е мъдростта. Един човек, който не започва с любовта и не свършва с истината, той няма подвиг. Човек, който започва с любовта и свършва с истината, той се подвизава. Това са двете силни точки.

И в учение, и в каквото и да е, успех не можете да имате, ако нямате две силни точки. Не се лъжете. Като започнете, трябва да започнете от най-силната точка. Ще започнете от най-силната точка. Когато се обичате, ще обичате на свят, както трябва. Вие казвате сега: „Запалило му се е сърцето." Сърца, които се запалват и горят за миг, имат друго значение. Говорят и за сърца, които се стоплят.

За мен сърцето е един проводник само на нещо Божествено. Достатъчно е сърцето ви да бъде проводник в дадения случай на оная Божествена енергия, която трябва да мине през него. Проводник е то. И през това сърце трябва да мине най-силната енергия. И като мине, тя няма да се запали, няма да гори. Тя ще остави светлина и топлина.

Сърцето, през което минава Божествената любов, ще се обнови. Когато любовта мине през сърцето на човека и това сърце се обнови, то обновлението е признак, че любовта е минала през сърцето. Ако не се обнови, то любовта не е минала. Казвате: „Запалило се е сърцето ми." Че се е запалило, това още нищо не значи, но при любовта трябва да се обнови

сърцето. Обнова значи - мирогледът и животът на човека вземат съвсем друго направление.

Сега другият въпрос остава, кога може да бъде това? Има два срока в природата, дълъг срок и къс срок, моментален и продължителен. Тогава от ваша страна, кой момент бихте избрали, моменталния или по-продължителния процес? Ваша работа е. Когато сте дошли в моменталния процес, вие сте започнали да се движите в известна посока, и сте стигнали до крайния предел. Остава ви една педя до него и ако не се вземат мерки, ще се блъснете и ще стане катастрофа. Това е бързият момент на завоя. Това е моменталният процес на любовта. Бързите моменти ви избавят от нещо лошо. В дадения случай бързата любов ви избавя от едно голямо бедствие. А пък при продължителния процес, там няма такава опасност - вие ще наблюдавате, ще възприемате, в правата посока сте. И там можете да имате само един избор. А като дойдете до едно място, веднага трябва да приемете любовта. И ако не я приемете веднага, ще дойде катастрофа. Това е моменталният процес. Това е една необходимост в живота. Някой път всички вие трябва да боравите с бързите процеси. Там няма време за мислене. Веднага ще завъртите спирачката. Тогава ще приложите бързия процес.

Дошло във вас съмнение. Как ще го лекувате? Често във вашата душа прониква безверието. Например обичате някого, а постоянно се съмнявате, измъчвате се. Ще ви покажа с един пример това. Бях в Габрово по време на моите изследвания, в дома на един млад българин, доктор по философия и психолог. Като правех изследвания, говорих за характера на жена му. Той ме попита, след като излезе жена му навън: „Можеш ли да ми кажеш, мога ли да разчитам на моята млада булка? Моята другарка дали ще устои в живота? И няма ли да кръшне в живота с други мъже?" Казвам му: „Не мога да кажа. И да го знам, няма да го кажа. Това е една тайна, която не може да се каже." „Но ще ме предпазиш ли?" - ми казва той. „Никак не мога да ви предпазя. Че каква любов е това? Във вашата душа е проникнал един червей. Това не е хубаво. Ако аз съм на ваше място, няма да допусна този червей." Той ми каза: „Невъзможно е, млада е. Могат да хвърлят око на нея." „Могат десет очи, двайсет очи да хвърлят на нея, това не е нещастие за вас. Че вие се съмнявате - това е нещастие. Ако хвърлят око на нея, то е благословение за нея. Вие сте сега най-големият ѝ враг. Ако ме слушате - тя може да издържи повече, отколкото вие. Човек, който се съмнява в другите хора, той сам не издържа. Тя повече издържа, отколкото вие." Той се замисли, погледна надолу и каза: „Прав си." Казах му: „Вие да ѝ останете верен, това е важното. Но няма да разправяте на нея това, което на вас казвам. Няма да ѝ казвате нищо. Ако ѝ предадете този разговор, вие ще създадете на себе си и на нея неприятност." „Хубаво."

Посочих му правия път. Инак мога да кажа: „Ще гледам ръката ти. Жена ти е така и така."

Не. Така един ясновидец умори доктор Бански, така го умориха. Един ясновидец му казал: „Жена ти шавърка." [диал. - кръшка, митка] Това не беше вярно. Той си замина преждевременно от тая идея. Дойде да ми каже. Казах му: „Не е вярно." Тая идея влезе като живеница [диал. - неизлечима болест, упорита рана] в него и създаде едно болезнено състояние, и си замина.

Та най-първо: не ходете да боравите с това, дали някой ще ви бъде верен, или не. Оставете този въпрос. Занимавайте се с въпроса, дали вие ще бъдете верни. То е важно за мене в дадения случай, аз да бъда верен. Дали аз ще бъда верен, това е моя работа. А пък дали той ще бъде верен, то е негова работа.

Другият въпрос е дали Бог ще бъде верен. То е Негова работа. Аз не се занимавам с това. Ако аз съм верен, и Бог ще бъде верен. Това е една максима, едно правило, върху което трябва да мислите. Вие се занимавате с въпроса, дали ви обичат, дали ще ви бъдат верни. Не се занимавайте с въпроса, дали ще ви бъдат верни.

Сега аз вземам верността в друг смисъл. Вие искате сега една жена да не погледне нито един мъж. Че тя, като не гледа мъже, ще греши. Като гледа мъже, няма да съгреши. Аз го обосновавам на следния факт: като виждам един предмет, никога не се блъскам с него. А пък вечерно време, като не го видя, мога да се блъсна с него. Като видя една красива жена, аз няма да се блъсна с нея. Една жена може да гледа сто мъже, ни най-малко няма престъпление там. Когато една жена погледне един мъж и го хареса, чрез този мъж Бог е предал едно качество на жената, защото Бог е, Който се проявява чрез всички мъже. Когато една жена погледне един мъж, Бог е погледнал на този мъж. Радвайте се. Вие сега имате изопачени идеи, казвате: „Какво се е втренчил?" Това опулване нищо не значи.

Аз искам да ви наведа на мисълта: не се стремете да измените ония велики закони, които Бог е поставил. Стремете се всички да разбирате Божите пътища, тъй както сега. Животът, тъй както е сега, тъй го разбирайте. Ако го разбирате другояче, тъй както не е, то винаги вие ще бъдете в стълкновение със себе си и ще имате големи противоречия.

Занимавайте се с вашата любов. И всяко едно допущане, че някой няма да устои в пътя, това е една възможност за вас да се спънете. Колкото повече вяра имате в хората, толкова повече вяра ще имате в себе си. И колкото по-

малко вяра имате в хората, толкова по-малко вяра ще имате в себе си.

Да вярваме в Бога, това значи да вярваме във всички хора. Казвате за някого: „Ами дали той заслужава да го обичам?" За това не мислете. Вярвайте. Като вярвате, ще получите повече, отколкото като не вярвате. Имайте вяра в хората. Не мислете, както светските хора.

„Добрата молитва"

Това, което ви говорих, това е едно верую за вас. Без да го разправяте на другите. Няма да кажете: „Аз тъй и тъй мисля." То е едно верую за вас. В тайна ще го държите, то е за вас. Изключително за себе си ще го държите.

Другояче то няма никакъв смисъл.

6.30 часа
Двадесет и осма лекция на Общия окултен клас
10 април 1935г., сряда, 5 часа
София – Изгрев

Книги:
* Двете силни точки
Ако говоря (Общ окултен клас. Четиринадесета година (1934–1935). Том II. София, 2003)
21 беседи от 27 февруари 1935 г. до 18 септември 1935 г.
Начало: 05:00
Пасаж: Псалми 63

1935_04_14 Колко е хубава твоята любов
неделна беседа

КОЛКО Е ХУБАВА ТВОЯТА ЛЮБОВ!

„Колко е хубава твоята Любов“!

Отче Наш.

„Бог е Любов“.

Ще прочета 13-та глава от I Послание към Коринтяните. Тази глава има две важни страни: Една вътрешна, с нейните качества и форми, и една външна, с нейните качества и форми. Тъй щото апостол Павел казва, че Любовта може да се разглежда от две страни, двояко, но тъй както я разбира, той казва, че Любовта може да се разглежда от гледището на природния ум, от гледището на етическия ум и от гледището на чистия разум. Според описанието, което дава за Любовта, той я разглежда от гледището на чистия разум.

Паралелно с тази глава, ще прочета 4-та глава от „Песен на Песните“, дето Соломон описва как Любовта го е пленила като пленник, но как е станало това и той не знае.

„Духът Божи“.

„Колко е хубава твоята Любов“!

Сега ще разгледаме Любовта от три гледища: от гледището на обикновения, на природния ум; от етическо гледище и от гледището на чистия разум. Много писатели са писали и говорили за Любовта, но нито един от тях не е засегнал в нейната същина, т. е. това, което е съществено в нея! Не от зла воля е станало това, но тези писатели не са имали условия за наблюдение на Любовта. Любовта не може всякога да се наблюдава. И тя има свое време за наблюдение. Например умерените пояси лятно време имат един изглед, зимно време друг изглед. Когато е в младините си, човек има един изглед; когато е в старините си друг; когато е болен, човек има един изглед, когато е здрав има друг изглед. Когато е учен човек има един изглед, когато е невежа – има друг изглед. Добър или лош, учен или невежа, здрав или болен, млад или стар и т. н. Това са все човешки идеи, човешки разбирания. Ние сме кръстили нещата с тия имена, ние имаме особено понятие за нещата. Ние не разглеждаме нещата, тъй както са. Ако обичаш някого, приятно ти е да го хвалиш. Казваш: Като него друг няма. Всеки хвали своето стадо. Всеки хвали своята стока. Това е частично разбиране на нещата. Това благо, за което говорим, трябва да бъде общо

благо на цялото. Великото благо на живота се отличава със следното качество: То подмладява човека, възобновява неговата сила, просвещава неговия ум. Това, което отнима силата на човека, това, което отнима светлината на неговия ум, не е реалното в живота. Дали е религия, дали е наука или какво да е, но това, което лишава човека от онова, което има без да му придава нещо, взима без да дава, не е това, което ние търсим. В следствие на това, почти всички хора се намират в заблуждения. И за това имаме няколко възгледа: Младите мислят едно, старите мислят друго, женените мислят трето. Ако имате едно малко момченце, то ще мисли да има един кон, да го язди. Ако имате едно малко момиченце, то ще си мисли, то ще си мисли да има кукли, с които да си играе. Ако имате някой стар дядо, той току ще си чеше брадата; ако е стара баба, тя ту ще туря, ту ще сваля шамията си. Ако е някой женен, той само ще се хвали с децата си, с дъщеря си, със сина си. Но това, с което се хвали, утре ще дойде някой да му го вземе. С какво ще се хвали тогава? Ние живеем в един свят на постоянни промени, аз го наричам „драматически свят“ и след това се чудим защо светът се е толкова много изменил. – Светът не се е изменил, но има нещо, което у нас се е изменило, у нас има нещо не разбрано. Запример, ти седиш зимно време на леда и мислиш, че имаш някаква здрава основа под краката си. Но дойде лятото и ти виждаш, че този лед започва да се пука. Казваш: Какво стана? Де отиде ледът? – Отиде някъде, изгуби се. Не, не се е изгубил ледът, но формата му само се измени. Някой се оплаква, че изгубил Любовта си. – Никаква Любов не е изгубил. Той изгубил само формата на Любовта. Любовта нито се губи, нито се печели. Че си спечелил или изгубил Любовта, това са само човешки понятия. Защо? – Щом имате някаква печалба, тя трябва да тежи. Спечелиш пари, два, три, десет, сто, десет хиляди наполеона, те трябва да ти тежат. Щом изгубиш тия пари, ще ти олекне. Не само парите имат тегло, но и ученият човек се познава по своето тегло, но трябва да знаете как да теглите. Ако претеглите един учен, и един невежа, ще видите, че те се различават в теглата си. Ученият винаги тежи повече от невежия. – Как е възможно това? – Претеглете един учен и ще видите, че неговият мозък тежи повече. Той е по-голям от този на невежия. Мозъците на учените са по-големи, по-тежки от мозъците на невежите. Що се отнася до тялото трябва да се знае, че то не е човекът, то представя дрехата на човека. Мускулната система се губи у човека. Един човек от 70 килограма при една тежка болест може да изгуби няколко килограма от теглото на тялото си, да олекне до 45 килограма. При каквато болест да легне, обаче той много малко, почти нищо не губи от теглото на мозъка си. Сега когато се говори за Любовта, вие трябва да имате предвид много условия, при които Любовта може да се прояви. Хората имат много общи понятия за Любовта, но това още не е Любов. Това са предвестници на Любовта. Даже и сегашният живот на хората е предвестник на Любовта. Те още не живеят в Царството на

Любовта. – Защо? – Понеже, за сега ние живеем в едно царство, в един свят на страдания. Земята е цял ад. Страдания, мъчения, едно след друго се нижат. Едва си поотдъхне човек от едно мъчение, след него иде вече друго. Но така не трябва да се говори. Не трябва да се обезсърчавате по отношение на бъдещето. Това е само една временна фаза, както когато един екскурзиант мина през една планинска местност, че се натъкне на някои сипеи, които се подронват под краката му и той се мъчи да излезе нагоре. Това е временно положение. Цялата земя не е направена само от пясък.

Казвам: Сегашният живот се дължи на едно особено специфично състояние, което хората още не са разбрали. В хората има нещо неустойчиво. Срещал съм млади момци и моми, у които няма никакъв устой. Върви млад момък през гората със своята Стоянка, държи кавал в ръцете, свири и ѝ говори: Стоянке, докле кавалът ми е в ръката, ти на мене разчитай. Нищо не може да те нападне, аз съм готов на всички жертви за тебе. Гледа го Стоянка напет с пъстър кавал под мишца, хваща ѝ окото. По едно време насреща им се задава една голяма мечка. Момъкът бързо се качва на една круша и Стоянка от страх ляга на земята и се преструва на мъртва. – Не бой се, Стоянке, аз ще цъкам отгоре с кавала. Днес всички хора само цъкат. Едни лежат долу на земята и мечката ги мирише, а други седят на дървото и от там цъкат. Аз наричам това реформи, дружество за подпомагане на бедните в техните нещастия. Обаче, това не е онази система, която може да внесе в човека това, което ние търсим. Вие не трябва да се обезсърчавате, защото сте в един свят, който е в движение. Ние сме пътници и да не се обезсърчаваме трябва да влезем в същината на живота. Сега вие можете да ми направите възражения от три страни. Младите ще ми кажат: Ти млад не си ли бил? – Прави са те. Старите ще ми кажат: Ти стар не си ли бил? – И те са прави. Женените ще ми кажат: Ти женен не си (ли) бил? – И те са прави. Аз влизам в положението на всички и казвам; да, аз искам да бъда млад без да остарявам. Аз искам да бъда женен без да умирам; Аз искам да бъда стар без да страдам. Единствените хора в света, които страдат, това са старите. Младите водят широк живот. – Това са общи твърдения, които привидно само са така, а всъщност не е така. Младият страда по единствената причина, че иска да стане стар. Той не се задоволява от своята младост. Като погледне дядо си, влюбва се в неговата брада. Той казва: Да имам такава брада, да я тегля! Ех, де да бъда като дядо си, да си седя като него и тъй по цели дни да ходя на нивата да ора и да жъна. Ето де е грешката на младите. Като остарее дядото и той има своя опитност и казва: Де да съм млад сега, че да отида като този момък да поработя на нивата, да дишам чистия въздух. Тези сравнения сега не може да ви утешат. На едного умряла дъщеря му, а друг го утешавал: Не тъжи толкова! Господ те е обичал, за това е взел дъщеря ти. –

По-малко да ме обичаше, но дъщеря ми да не беше взел. – Така не се утешава човек. Господ го обичал, че взел дъщеря му. Това не е утешение. Бог ни най-малко не се нуждае от нашите дъщери. Като даде нещо, че после да си го вземе. Той не е причина за нашата смърт. Ако някой носи шише пълно с масло и по невнимание падне и счупи шишето, трябва ли да казва, че такава е Волята Божия? Бог не се нуждае от моето масло. Такава е моята воля, моята неразсъдливост. Ако бях по-умен, моето шише щеше да бъде здраво. Докато гърнето на Любовта е здраво, всякога ще ви върви в живота. Любовта се носи в шишета, в гърнета. Някой носи шишето с Любовта, но щом каже една дума (не) на място, веднага разваля цялата Любов. Щом счупиш шишето и Любовта отива. Аз съм слушал как си разговарят двама млади. Момата се обиди, разсърди се нещо на момъка и каза: Голям простак си ти! Обърне гърба си и не иска повече да го види. Тя е счупила вече шишето. След това ще му пише едно, второ писмо. Той не е разбрал какво означава думата „простак“, а се докачил от тази дума. Но и тя не разбира какво значи думата „простак“. От една неразбрана дума счупиха шишето, изгубиха любовното масло. И единият не разбира, и другият не разбира. Любовта има свои прояви и в умствения свят. И в тази Любов има известни отношения. В нея има етическа Любов и Любовта на висшия разум. Соломон е описал главно Любовта на обективния, на природния ум. Доколкото знаем, Соломон не е бил първокласен философ. Той е достигнал най-много до етическата Любов, но до Любовта на чистия разум не е достигнал. Соломон никъде не е засегвал какво нещо е Божественият свят. Той казва: Ще дадеш отговор на Бога на етическия свят. В етическия свят има съдба, но в Божествения свят няма никаква съдба, никакви недъзи, никаква грозотия. В Божествения свят всичко е красиво, всичко е съвършено. Понеже, хората нямат понятие за Божествения свят, те го отричат. Какво нещо е Божественият свят? Ако им се каже, че този свят е свят без противоречия, те не могат да си представят как може да съществува свят без противоречия. Те се намират в положението на онази майка, на която детето живяло 3–4 месеца в една воденица, но като се върнало дома си, не могло лесно да заспива, постоянно плачело. И какво станало. Най после, бащата се сетил, че докато било на воденицата, детето лесно заспивало, защото било унасяно от дрънкането на воденицата. Тогава бащата взел една тенекия и започнал да дрънка. Дрънкул, дрънкул, тандара, тундара – детето заспивало. Дрънкане иска това дете – нищо друго. Много хора и в Любовта искат дрънкане. Ако не им дрънкате, не могат лесно да заспиват. Някой се разсърди, не може да заспи, но като почнеш да му дрънкаш, да му казваш, че го обичаш, това онова и той заспива. Трябва да му се дрънка! Сега някои от вас сте възрастни и ще кажете, че така не се говори, човек трябва да бъде малко стегнат, че това не е морално, и т. н. – Ще ме извините, аз не съм от много моралните. И аз имам в себе си един морал, а именно: Аз считам в себе си морално това,

което причинява полза едновременно и на мене, и на ближните ми. Ако нещо е вярно спрямо мене, трябва да е вярно и спрямо другите. Не е въпрос по количество, но онази светлина, на която се радвам аз, трябва да се радват и растенията и животните. Както аз се радвам на храната, така трябва да се радва едно растение и едно живот(но). Разбира се, че растението не може да се радва на светлината, както аз се радвам, но все-таки и растението има известно разбиране. Ако растението нямаше известно разбиране на светлината, как би създало тези хубави цветове и плодове? Ако растението нямаше едно вътрешно разбиране на светлината за живота, то никога не би създало тези хубави цветове. Ще възразите, че растението не ги е създало, но Господ ги е създал. – Съгласен съм с вас. Тогава и това, което вие ми говорите, не сте вий, но Господ ли направи това? Езикът ти е блед, ти боледуваш – боледуваш – Господ ли направи това? Езикът ти е блед, ти боледуваш – Господ ли направи това? Ако мислиш, че всичко Господ прави, ще излезе, че Той е в противоречие със себе си. Господ не може да бъде в противоречие със себе си. Като човек и аз не мога да бъда в противоречие със себе си. Господ не може да бъде в противоречие със себе си. Като човек и аз не мога да бъда в противоречие със себе си. Щом съм в противоречие със себе си, причината е вън някъде. Невъзможно е човек да влезе в стълкновение със себе си. Човек може да влезе в стълкновение със себе си само тогава, когато се намеси една външна причина, едно малко обстоятелство. Вземете за пример един млад момък, който не се е запознал със света, който не познава външните моми, как почита той майка си и баща си! Един ден този момък излезе вън, запознае се с една мома, която има диаметрално противоположни възгледи на неговите, повлиява му и той започва да се сепва на майка си и на баща си, иска да бъде съвършено самостоятелен, иска сам да живее. Защо? – Момата е влязла да живее в него и той се раздвоил. – Защо е така? Защото не може да бъде другояче. Това е факт, който не може да се изясни.

Сега ще направя друго сравнение. Слагат ни на масата едно хубаво ядене. Докато се приготвя да ям, друг някой дойде, седне пред масата и започва да яде. Този човек не може да ми бъде приятен. – Защо? – Защото той ми взима благото, което ми е дадено. В дадения случай момата е едно благо за момъка, а понеже, бащата и майката реагират, момъкът казва: Как да не ям ли? Момата му дава един вътрешен подтик, едно вътрешно вдъхновение. До това време този момък се е носил неглиже, не е обичал да учи, бил е мързелив, не слушал майка си, баща си, заради което често бил наказван. Обаче, откак обикнал тази мома, почнал да се облича хубаво, да се причесва добре, да се учи, да помага на майка си и на баща си, иска да покаже на Стоянка, че е гениален. Той има вече един вътрешен стимул. И след всичко това баща му казва: Пусни тази Стоянка! Да пусне Стоянка, това значи в един момент да разруши всичко това, което гради. Никога!

Когато един момък напусне една мома, тя претърпява голяма криза. Аз съм виждал такива моми, които с години линеят, очите им хлътват, лицето им пожълтее, не им се иска да живеят, искат да умрат. След няколко години това състояние минава. Същото става и с момъка, когато момата го напусне. Който не разбира законите, той ще каже: Отишъл този човек да тъжи, да плаче за една любов. – Ще скърбиш, ще тъжиш и оттатък ще минеш. Любовта не трябва да се губи. Без нея животът е едно вътрешно мъчение, една вътрешна несрета, едно безсмислие. Без Любовта животът няма никакъв смисъл. Най-малкият лъч на Любовта осмисля живота.

Казвам: Това, което сега ще ви изнеса, не искам ни най-малко да влезе в стълкновение с това, което имате сега. Това, което имате сега и това е хубаво, но аз го наричам, то е ваша стара дреха. Възгледите, които имате за Любовта, това са вашите стари дрехи. Такива дрехи като вашите и аз съм имал, но отдавна вече съм ги закачил. Аз съм ги закачил, не съм ги продал никому и от време на време ги поглеждам, да видя каква любов съм имал някога. Сега имам вече нови дрехи, окачени. Любовта изисква ново, тя не търпи съдрани дрехи. Когато отиваш да посрещнеш Любовта, трябва да бъдеш много добре облечен. Ти не можеш да отидеш при Любовта, ако не си добър, ако не си умен, ако не си силен, ако не си здрав, ако не си благодарен. Ти трябва да знаеш, че Любовта не търпи такива дребнави, сиромаси хора. Всички бедняци тя ги изпъжда навън. – По човешки говоря. Не че не ги обича, но тя ги праща на баня и казва: Дайте им чисти, хубави дрехи да се облекат и тогава да дойдат при мене.

Сега да обясня какво е положението на онзи, който обича. Някои хора мислят, че като обичат някого, те трябва да го търпят с всичките му недъзи. – Не, няма такова нещо в Любовта. Любовта може да търпи всякого с всичките му недъзи, но това не е никаква любов. Когато един артист трябва да свири на пиано, той ще свири на него само когато пианото е напълно завършено, когато всичките му клавиши са на мястото си, когато се акордира. Иначе, при никакво друго положение той не би свирил на такова пиано. Ако пианото е малко недовършено или разглобено, той никога не се заема да го поправя – това не е негова работа. Ако ти си музикант, само когато туриш ръцете си на този инструмент, ще можеш да свириш, но при условие да си нагласен с Любовта. Щом има нещо разгласено в тебе, като инструмент, Любовта няма никога да тури ръцете си и да свири върху тебе. Аз съм слушал музиканти, които свирят с един пръст като децата. Току ги чувате да свирят „Цвете мило, цвете красно“. Днес ги слушате „Цвете мило“, утре ги слушате пак същото, но това не е никаква любов. Като умре някой, ние му туряме откъснати цветя. – Това е криво разбиране. На умрял човек, аз никакви цветя не турям. Умрелите хора природата ги наказва. Тя им (удря) такъв бой, какъвто те

никога не са виждали. Като види някой умрял, природата го пердаши до второ разпореждане. Като влезе в гроба цели 4–5 години му удря такъв бой, че всичко му взима, костваа му само едни голи кости. Освен костите му тя смъква всичко друго. Ще кажете, че това е изгниване. С това тя иска да му каже, че това, което пие, с което носи, с което умира, с него не може да постигне любовта. Любовта изисква безсмъртие, Любовта изисква чистота. При най-малкия оттенък на нечистота, Любовта веднага изчезва. Това виждаме в живота. Докато момата е чиста, те е весела, силна, мощна. Същото може да се каже и за момъка. Но при най-малкото прегрешение, каквото и да е то, винаги лишава човека от Любовта. Най-малкият недъг лишава човека от Любовта. Това всички трябва да знаете. Който иска да опита Любовта, той трябва да се освободи от всички свои слабости. Вие не трябва да се обезсърчавате. На какво се дължат слабостите? – На неразбиране на живота. Казвате, че еди-кой си писал, че в грях ме зачна майка ми. – Това отчасти е вярно. Питам: В грях ли ме направи Бог? – В началото Бог създаде човека, а грехът отпосле влезе. При тези условия, при тези разбирания, както сега живеем, човек се зачева в грях, но щом изменим нашите възгледи в живота, човек ще види, че има един начин, по който той може да се роди няколко пъти на ден, даже. Но сега аз говоря за едно раждане. Ако някой очаква да се прероди втори път и тогава да започне нов живот, неговата работа е свършена. Аз поддържам, че в света има едно прераждане, при което човек сам трябва да се роди. При това раждане той не трябва да има никаква майка, никакъв баща. Той сам ще си бъде и майка, и баща. Той сам ще си бъде и син, и дъщеря. Майка му, баща му, брат му, сестра му, всички заедно ще живеят в едно тяло. Докато майка ви, баща ви, син ви и дъщеря ви живеят в специални тела, те ще умрат. Щом придобият едно тяло, те са едно цяло. Ще ви приведа един пример. Ако вие отделите главата, двата крака, двете ръце от човешкото тяло, какъв човек ще представлява той? Този човек непременно ще умре. Но ако съедините всичките тия части на едно, той отново ще оживее. Краката, това са човешките добродетели. Ръцете, това е силата, която крепи живота, а умът, това е силата, която направлява живота да функционира в тялото. Следователно, ако ти изгубиш онази чиста мисъл, която направлява живота ти, ако ти изгубиш ръцете си, тази сила, която крепи живота и ако ти изгубиш онези добродетели, които са основа на живота, ти не можеш да очакваш нищо. Това е философия. Казвате, че не може да бъде така. Но така не се разбира. Аз говоря на вас, които сте чели Евангелието, знаете какво е казал Христос, минавате за християни, за православни, казвате, че на небето ще отиде само онзи, който е правоверен и т. н. Аз съм срещал толкова правоверни хора, че пред тях ако минавам за еретик. Обаче, единственият човек, който разбирам живота, това съм аз, еретикът – това мога да го демонстрирам. Аз мога да въздигна един умрял човек, ако ме слуша. Казвате: Направи това, за да повярват хората. – Мене

не ме интересува вярата на хората, аз не се нуждая от тяхната вяра. Аз за себе си мога да направя това нещо, а не да убеждавам хората. После ще ме питате как съм го направил? То не е ваша работа. Онези, които ме слушат, ще кажат: Много казано. Ако с това искам да си дам вид, че съм много нещо, това е криво разбиране. Аз искам само да демонстрирам един закон, върху който съм съграден. Божественото, на което седя аз, всякога мога да го демонстрирам. Божественото в мене е като един извор, който е затворен. Аз всякога мога да отворя крана на този извор и да покажа на хората, че тази чешма е отворена. Този кран е препятствие на Божественото. Аз мога да отворя този кран, пък и вие можете да го отворите. Сега като ви говоря така, казвате: Какво иска този човек? Че не сме ли вярващи? – Вярвате, но умирате. Вярвате, но не знаете дали ще отидете в онзи свят. Някои от вас не вярвате дали има този свят. И вярвате на вашата лична опитност, не на това, че баща ви бил вярващ, че майка ви била вярваща, че дядо ви и баба ви ходили на църква – това не е важно. И моите деди бяха вярващи, но докато аз носех техните дрехи, бях нещастен. Но, когато закачих техните дрехи на гвоздея и напуснах всички деди и прадеди, дойдох до правия живот. До Божествения живот, в който да бъда като всеки човек проводник на Божественото. Казвам: Всеки човек трябва да служи на Бога – нищо повече. Всеки трябва да служи на Бога тъй, както разбира и да е доволен от живота. От какво трябва човек да бъде доволен? Този човек трябва да бъде доволен, че няма да умре, той ще бъде доволен от това, че няма да бъде беден; той ще бъде доволен от това, че няма да бъде роб, че всякога ще бъде свободен, че никой няма да му вземе силата. Този човек носи доволството в себе си. Той може да бъде облечен както иска – и с добрите, и с лошите си дрехи, и със скъсаните си дрехи, но нито скъсаните дрехи го правят лош, нито здравите му дрехи го правят по-добър. Аз и при скъсаните си дрехи съм добър и при добрите си дрехи съм добър. И с новите си дрехи когато съм, мога да живея с един човек и със скъсаните си дрехи пак мога да живея при един човек. Под думата „аз“ разбирам, че в света има две същини. Едната същина е Първичната, това е и............. Ти Господи. Втората същина е тази, която излиза от Бога – аз Господи, който излязох от Тебе. Това значи, че аз мога да демонстрирам всичко. Ще кажа: Господи, нека в твоето име този човек да стане и той ще стане. И след това ще му кажа: Аз те съживих, за да познаеш този Ти, разбираш ли? Ако не вярваш, пак ще умреш. Ти трябва да вярваш в този Ти и трябва да вярваш, че само в този Ти си жив. Ти трябва да вярваш в този Ти като в една реалност. – Ама нали трябва да вярваме в някой философ? Аз нямам нищо против философите, но като чета философите виждам, че всеки философ има една встъпителна дума, с която си служи. А човек, който прави встъпление, той никога не знае истината. Той ще обяснява от еди-кой си автор взел, от еди-кого си черпил. Той ще бъде в положението на един художник, който оттук взел нещо, оттам взел нещо,

да образува една нова картина. – Това е сегашният живот на хората, скърпеният живот, както аз го наричам. Като правя своите наблюдения върху лицата на хората, досега не съм видял нито едно лице, така хубаво, правилно, поставено. Гледаш даровит човек, но линиите на лицето му са така неправилни, такива анормалности, които показват, че минал през големи перипетии, през много нередовен живот. Като виждам това нещо понякога си казвам: Чакай да видя прав ли съм в своите заключения, нека да проверя своята теория. Като видя някой човек, казвам му: Слушай, сега аз ще проверя своята теория, аз ще ти говоря, а ти ще проверяваш, дали даден факт е прав или дали е верен или не е верен. Искам да проверя дали някои черти са верни или не. Същевременно ще позная доколко ти познаваш себе си. Аз ще ти кажа някои работи, а ти ще слушаш. Сега искам да проверя дали този човек е роден при бедни условия или при богати. Аз съвсем не го познавам, но като го наблюдавам, казвам му, че е раждан при бедни условия. По някои черти на лицето му казва, че преди да е бил заченат, баща му е бил при много богати условия, майка му е била много хубава, спретната мома, първата мома в село, с хубаво чело и лице, с правилни вежди и уши. След това описвам и майка му. Той казва, че всичко това е точно така. При това аз не се задоволявам само с един факт: изреждам ред факти един след друг, за да не излезе, че случайно съм попаднал в истината. И така изреждам ред положителни черти, а друг пък казвам, че се е раждал при лоши условия, когато баща му е обичал да попийва. Ние сме дошли до много верни данни с малки изключения, само че не сме попадали в истината. Така сме дошли до заключението, че всяка мисъл оставя своите черти на лицето на човека. Аз наричам силна мисъл онази, която е минала през нашето съзнание. Та всяка една мисъл, едно силно чувство, което е минало през нашето съзнание и е оставило известен отпечатък те са съграждащи мисли и чувства в човека. Добри или лоши мисли, но те са оставили своите последици. Върху тях сега се реди новото в света. Следователно така, както ние искаме да изменим света, това е невъзможно. Ти не можеш да морализираш един човек, като му кажеш да бъде добър. Той и без това може да си е добър. Като съм правил измервания върху главите на хората, намерил съм, че всички ония глави, които имат размер 16–17 см около ушите, имат престъпни наклонности. Такъв човек казва за себе си: Понякога ме хваща такава лудост, че ми иде на ум да взема един камък или да ударя някое животно, да го убия на мястото или да взема една брадва, да отсека някое дърво, а понякога имам желание даже и човек да убия. Не зная какъв дявол има в мене. Меря главата му и какво виждам? Около ушите му главата му е широка 16–17 см. – Да, голям е дяволът в тебе. Друг пък казва: Аз нямам никакво желание да правя пакости на хората, много съм миролюбив. Като премеря главата на този човек, наистина виждам, че той има широчина около ушите 15–16 см. Той казва: Като ми дойде на ум да ударя някого, докато се накаНЯ да

направя това и то минало е вече. – И това си има причините.

Сега аз няма да се спирам върху подробностите по тези въпроси, да ги обяснявам, защото няма да ви ползуват. Подробностите (са) за учените хора. Когато художникът рисува една картина, той трябва да се спира върху подробностите, но когато ученият изучава нещата, той трябва, той трябва да се спре върху основните неща. Когато изучавате физиономията, вие първо трябва (да изучите) челото, скулите и брадата на човека. После ще изучавате очите, ушите, носа, устата му и ще видите, че в това отношение човек представя една добра скица за изучаване. Той представя една добра книга, по която можете да четете. По този начин ще направите разлика между очите, носа, устата, веждите на добрите и на лошите хора. Ще видите, че в лошите хора тия неща са особено устроени в сравнение с тия на добрите хора. Какво е това различие, аз няма да се спирам върху него. Според мене лошият човек представя един анормален тип, а аз не се занимавам с анормалните типове. Нормалните типове са важни, те заслужават изучаване. Всяко отклонение от правия път в анормалните типове, природата го е отбелязала с особени черти, които се виждат било в очите, било в устата, носа или в други части на лицето и на тялото на човека. Добрите хора имат особени очи, особени уши, особени вежди, особена уста, всичко в тях е особено устроено. Вижте как е устроена една овца в природата и как е устроен един тигър, или един вълк, или една котка. Лесно може да се види разликата между тия животни. Ние казваме, че престъпникът може да стане праведник. – Това е един въпрос, по който ученият свят е разделен. Има известни наследствени престъпления, които могат да се изправят, но има престъпления, които не са наследствени и те не могат да се изправят. Аз говоря за наследствените престъпления, които имат свои външни причини и които се дължат на крив подтик в човека. Те могат да се изправят. Обаче, има причини, които са извън наследствеността. От тази категория престъпления, които са извън наследствеността, спадат престъпленията на тъй наречените в религията, паднали ангели. Падналите духове могат да се изправят, но падналите ангели не могат да се изправят. Падналите хора могат да се обърнат към Бога, но падналите ангели не могат. Такава е теорията. Някои поддържат, че и падналите ангели могат да се изправят, но аз поддържам само това, което е възможно. Падналия човек го виждате, можете да го изправите, но падналият ангел е една отвлечена сила, не можете да го видите. Как ще се изправи тогава? Той действува далеч някъде, не можете да го видите. Как ще се изправи тогава? Той действува далеч някъде. Следователно, не може да се направи проверка.

„Колко е хубава твоята любов“ – Колко е хубаво, когато човек разбира живота. Животът е резултат на Любовта. Разбраният живот е разбраната

Любов. Неразбраният живот е неразбраната Любов. В света, в който живеем всички, има за какво да работим. Първо човек трябва да работи за своето щастие. Щастието си всички трябва да го поставите като идеал в своя живот, без да занемарите другата си работа. Та всеки ден трябва така да разпределите времето си, да работите за своето щастие, без да разправяте на хората, че търсите щастието си. Всеки трябва да знае как да работи за своето щастие. Като работи за щастието си, с това човек ще си изработи градиво, с което да подобри живота си. Каквото мисли човек, това ще стане. Затова именно са дошли религиите в света, като метод да превъзпитат хората. Великите Учители в света внесоха религиите като метод в света, с който да превъзпитат хората, да постигнат своето щастие. Но хората криво разбраха религиите и ги взеха като форми за служене на Бога. Бог не се нуждае от такова служене. Ако религията не ни направи проводници на Божията Любов и не ни накара да служим на хората, да им покажем Божията Любов, такава религия не струва нито пет пари. Ако една религия не може да създаде велики, добри, мощни хора, които да внесат навсякъде ред и порядък, каква религия е тази? Ако речете, обаче на хората да напуснат старото, те не обичат това. Аз влизам в положението на хората, които живеят с Любов към старото, но има известни научни открития, нови, които трябва да се приемат. В човека има едно висше чувство, което се намира горе в центъра на главата, което чувство индусите наричат хилядолистник. Това чувство е център на възвишеното съзнание в човека, на Любовта му към Бога. Любовта има три проявления: Любов към старото, да се почитат старите работи, да се почитат старите хора, да се почитат старините, останали от древността. След това иде Любовта към Бога, към Този, Който е направил света. В тази Любов взема именно физическата страна. Като са почитали старините и старото, хората са забравили Бога. В това чувство най-първо трябва да функционира Любовта към Бога, после да дойдат другите работи. Тогава и старините и старостта ще имат смисъл. Не е въпросът да обичаш стария за неговата бяла брада. Ние (не) се нуждаем от брадата на стария човек. Българите отдават почит на бялата брада, когато в англо-саксонската раса, нито пет пари не дават за бялата брада. Там и стари, и млади се бръснат. Никаква брада не си оставят. Те казват: Покажи ми своята старост без брадата си. Гледате един 80-годишен човек, но постоянно се бръсне. Казвам: Не е брадата, която прави човека умен, нито неговата бяла глава. Умът на човека, неговата стара глава, която разбира, тя прави човека учен. У нас има обичай, когато минава стар човек, младите да му стават на крака. Разбира се това е една страна на морала, но според мене и младият, когато минава, старите трябва да му стават на крака. Аз наричам мъдрец онзи стар човек, който става на крака на младите. Понякога мъдрецът като мине покрай една птица, той я поздравява. А онези стари, които изискват от младите да им стават на крака, те са стари хора, с побелели глави. Трябва да приложите

закона на Любовта в живота си. Когато един мъж е почитан от жена си, това се дължи на обективния ум, това е външната страна на Любовта. Ако този мъж няма Любов към Бога, неговата Любов не може да бъде постоянна. Не че той не иска Любовта му да бъде постоянна, но той не разполага с метод и със сили в себе си да задържи тази Любов. По един или по друг начин тази Любов ще изтече и като погледне един ден към жена си, той ще каже: Как съм могъл да бъда толкова будала, да се влюбя в тази жена! Едно време тя беше друга, а сега на какво е замязала. И той започва да хвърля око на друга по-млада и красива от неговата жена. Хората един други се състаряват. Старият дядо е състарил баба(та) си от ревност. Горката жена от ревност се е състарила. Това съм проверил навсякъде в живота. То не е като един факт, но 75 на сто е вярно. Колкото случаи съм срещал в живота, все е тази причината за състаряването на хората. Питам една баба: Бабо, де е дядо ти? – Замина за онзи свят. – Сега ще ти кажа една истина: Дядото няма да се върне от онзи свят. Той беше много ревнив. – Ех, колкото съм теглила, колкото бой съм яла на млади години за нищо и никакво. Че съм се усмихнала на някой млад момък много бой съм яла. На друга баба съм казвал: Бабо, твоят дядо никак не те ревнувал, ти си била много свободна при него. – Да, той беше много широка душа. Той имаше абсолютна вяра в мене. Гледам лицето ти е така младо още, познава се, че си живяла добре. – Да те поживи, Господ, синко. – На онзи свят ще бъдете пак на едно място.

Сега аз говоря на онези от вас, които искате новото в света. Новото в света е за умните хора, за онези, у които обективният ум, етическият ум и чистият разум работят едновременно. Вие сте дошли до една нова област, дето трябва да станете носители на Божията Любов. За тази цел вие трябва да имате ново понятие за Любовта. Вие трябва да възпитавате и себе си, и бъдещото поколение. Мнозина от вас се измъчват. Мъчно е човек да се бори със старите си навици. Хората постоянно се терзаят, постоянно се измъчват, а те трябва да изхвърлят това терзание вън от своя ум. Постарайте се да изхвърлите всяко терзание, всяко мъчение вън от своя ум. – Ама ще се мре, няма да го бъде. – Че ще се мре, нямам нищо против, но когато дойде време да отида на онзи свят, аз искам да отида с една колесница като тази на свети Илия, иначе не отивам пеш. Ако не дойде такава огнена колесница, впрегната с 4 огнени коня, поне да дойде един ангел със своите 25 милиона крила. Като ви занесе на небето, там ще бъдете облечени с хубави дрехи. Като отидете на небето, ще кажете: Тук е за живеене, втори път не се връщам на земята. Като научите там закона на Любовта, пак ще искате да слезете на земята, да покажете на хората как се живее според този закон. Всички вие сте живели на онзи свят, но сте забравили. Онези от вас, които могат да си спомнят този свят, нека да си го спомнят. Някога искате да нахокате някой човек. Не, спрете се в себе си и

кажете: Чакай, това не е по законите на онзи свят. Това не е по учението на онзи свят. Всеки може по този начин да си въздействува. Няма какво да хокате хората. Ако нахукате едного, той повече ще ви нахука.

Сега аз мога да ви изнеса много примери, но те няма да ви ползуват. Животът е поставен на известни факти, които са проверени. Вие сте дошли до едно място да вървите в Бога. Радвам се на това. Вие вярвате в Бога, но още не Го обичате по единствената причина, че като не живеете добре с мъжете и с жените си, както и с децата си, вие обвинявате за всичко Господа. Няма защо да обвинявате Господа. Ако вашият мъж не е добър с вас, затова не виновен Господ. Вие сами сте виновни. Този мъж не беше за вас. Ако децата ви не живеят добре с вас, вие сте сами виновни, вие ги повикахте от онзи свят, те не бяха за вас. Мнозина са дохождали при мене да се съветват, искат да си осиновят някое дете. Казвам: Какъв е бил бащата на това дете? – Не го знаем, но бил болен. Това дете не е за вас. От мечка човек не става. Не е лесно да стане някой човек. За да стане човек, трябва с хиляди години да работят върху него със своите чукове Бог, ангелите, светиите, добрите хора и така да излезе нещо от него. С това не искам да ви обезсърча, но казвам: Не е лесна работа да се създаде човек. За да направи човека, на Бога са отишли хиляди години, докато намери червената пръст, от която го е създал. Казват, че човек е направен от специфична червена пръст. Вторият човек бил направен от такава червена пръст, в когото после Бог вдъхнал дихание на живот. Но видял после, че тази пръст имала някакви недостатъци, не била много чиста. После пак взел бяла пръст. Това са ребрата на човека, от които направил жената. Значи мъжът е направен от червена пръст, затова се сърди. Жената с бяла, затова пък тя се страхува. Червеният цвят е цвят на живота, а белият – цвят на чистотата. Жената разбрала това нещо криво и мъжът го разбрал криво, и затова работата не върви както трябва. Казвам: Ние трябва да носим чертите на баща си, чертите на живота, чертите на майка си, чертите на чистотата. Майката трябва да предаде на детето си чистотата на ума, а бащата трябва да предаде онзи велик импулс за живот, да оценява великите блага на живота. От там започват двете основи на живота – двете основи на Любовта. Ако разбираме тези две основи, тогава всичките вярвания за живота ще се осмислят и всичко ще върви добре. Ако нямате тези две основи, тогава ще ви сполетят онези разочарования, в които всички хора се развиват.

„Благословен Господ Бог наш“.
Добрата молитва.

27. неделна беседа от Учителя,
държана на 14 априлий 1935 год.
София, Изгрев

1935_04_14 Естествената любов.
утринно слово

ЕСТЕСТВЕНИ ПРОЯВИ НА ЛЮБОВТА

Размишление.

Ще прочета 10-та глава от Еклисиаст.

Всеки човек е пътник в живота. Като тръгва на път, някой започва още в началото с голяма бързина, а към края постепенно забавя хода си - уморил се е вече. Друг пък започва бавно, спокойно и постепенно ускорява хода си. Соломон постъпва по първия начин: отначало започва бързо и към края забавя хода си - изпитва вътрешна умора. Прочетената глава е един костелив орех, от който трябва да вадите ядките с игла. Всяка глава от Писанието е един вкусен обяд, с който можете да се нахраните. Ако готвачът е бил зает с много работи, яденето става набързо. Десетата глава е готвена набързо. Соломон е бил зает с много работи, затова яденето е набързо сготвено, но все пак може да се яде. Поуката, която можете да извадите от тази глава е, че каквото и да се случи в живота на човека, преди всичко, той сам е виновен за това. - Къде се крие вината? - В неразбирането на живота. - Ама нямам разположение. - Неразположението зависи от тебе. - Ама сиромах съм. - Защо си сиромах? Защото не можеш да използваш условията. - Джобът ми е празен. - Скъсан е джобът ти, закърпи го, да не падат парите навън. Друг пък се оплаква, че имал пари, но пак е сиромах. Той е сиромах, защото не знае, как да използва условията. Значи, има два вида сиромаси: едните са външно сиромаси, на които джобовете са скъсани и парите им не могат да се задържат. Другите са вътрешно сиромаси. Те имат пари, но не знаят, как да ги използват. За пример, мнозина вярват в Бога, казват, че Той е навсякъде, а при това грешат. Щом грешат, те са сиромаси. Значи, те носят пари в джобовете си, а минават за сиромаси. Какво по-голямо богатство от вярата на човека в Бога? Някой вярва в Бога, казва, че Той е навсякъде, при това, не се страхува от Него, а от хората. Ако иска да вземе нещо без позволение, той не мисли, че Бог го вижда, но се оглежда надясно-наляво, да не го види човек. Че Бог го вижда, не иска да знае за това, важно е човек да не го види.

"Мухи умрели правят мирото на мировареца да вони, да кипне; и малко безумие обезчестя оногоз, който е в уважение за мъдрост и чест". (- 1 ст.). - Като чоплите този стих с игла, ще видите, че и в него се крие нещо за ядене.

"Сърцето на мъдрия е в десницата му, а сърцето на безумния - в левицата му". (- 2 ст.). - Значи, мъдрият трябва да бъде добър. Затова, именно,

всички казват, че човек трябва да бъде добър. След това казват: Човек не трябва да бъде добър, защото ще се качат на главата му. - Както виждате, хората препоръчват известни максими в живота, които след време сами отричат. Какво можете да очаквате от такъв живот? Чувате някой да казва: Човек трябва да е умен, да мълчи. После пък казва: Тази работа с мълчание не става, трябва да се говори на хората, да им се покаже, че не са прави. Друг някой казва, че човек трябва да се моли, постоянно да бъде в молитва. Той препоръчва молитвата, а сам не се моли, или се моли, когато се намира в трудно положение. Ако е болен, по три-четири пъти на ден се моли. Като оздравее, забравя даже да благодари, че е оздравял и мисли само за сън, да си отспи. Да се моли човек, само когато има нужда, това не е молитва. Молитвата е свободен акт, който произтича от душата. Тя не е насилствен, принудителен акт, който произтича от страх, от мъчнотии и страдания, в които човек изпада. Малко хора могат да се молят, както трябва.

Днес всички проповядват разбирателство между хората, въпреки това и те не се разбират. Преди всичко, вие не знаете, кой човек ви говори по човешки и кой - по Божествен начин. - Защо? - Защото сам по себе си човек е още раздвоен: външно говори едно, а вътрешните му подбуди са други. Някой казва, че хората трябва да бъдат добри, а вътрешно си мисли друго. Той си казва: С добро работите не вървят напред. - Питам: ако работите не се нареждат с добро, със зло ли могат да се наредят? - Човек трябва да се стреми към единство в живота си: като говори за доброто отвън, да го прилага и вътрешно. Защо трябва да се говори едно, а да се върши друго? Двама души се разговарят, но ако не попаднат на въпроси, от които и двамата се интересуват, те се разделят недоволни един от друг. Единият говори за морал, за честност, а другият си мисли за винцето, или за хубави дрехи. На края на разговора той ще му каже: Знаеш ли, къде има хубаво, старо вино? Знаеш ли, къде продават хубави, модерни дрехи? - Мъчно можете да срещнете човек, който в дадения момент да се интересува от същия въпрос, от който се интересувате и вие. Вслушайте се в разговора на два момъка да видите, кой какво търси. Единият търси висока, тънка, руса, синеока мома, а другият - ниска, пълничка, черноока. Въпреки това, никой момък не може да намери това, което търси. Ако външно момата отговаря на вкуса му, вътрешно, по сърце не му отговаря.

Религиозните говорят много за любовта, но в края на краищата казват: И с любов работите не се нареждат. - Те искат да знаят, какво ги очаква в другия свят, какви ще бъдат там. Всеки търси нещо практично. Казвам: Ако на земята си бил ечемик и на небето ще бъдеш такъв; ако на земята си бил пшеница и на небето ще бъдеш пшеница. - Под думите ечемик, пшеница, аз разбирам онзи съществен елемент на ечемика и пшеницата,

който остава неизменен и на този, и на онзи свят. Значи, има съществени и несъществени неща в живота. Стремете се към съществените, които никога не се губят и които всякога можете да носите със себе си, било на този или на онзи свят.

Религиозният казва, че и без пари може да се живее, но постоянно мисли за парите, по какъв начин да спечели повече пари, да осигури живота си. Съществено нещо ли са парите? Ще кажете, че на физическия свят не може без пари. Това зависи от разбирането на хората. Било е време, когато парите не са съществували. Значи, те не са съществено нещо. Моралистите казват, че не трябва да се лъже, а при това хората прилагат и черната, и бялата лъжа: децата лъжат родителите си, учениците - учителите си, войниците - началниците си и т.н. Хората се лъжат едни-други, изнасилват се, одумват се и след това се измъчват, искат да се освободят от тези неща, да бъдат свободни. Значи, отрицателните прояви на човека са натрапени отвън, поради което всеки иска да се освободи от тях - те не са присъщи на неговото вътрешно естество.

Като ученици, вие трябва да се освобождавате от всичко, което ви е натрапено отвън. Защо трябва да се одумвате едни-други, а после да се страхувате, да не ви издадат? - Може ли човек да се страхува от хората и да изпълнява волята Божия? - Може, разбира се, но за предпочитане е да се страхува от Бога, а не от хората. И чрез страха се постигат много неща, но в разумния живот зад страха се крие друго, по-високо чувство, а именно - разумността. Страхът е извършил много добри работи, но същевременно той е извършил и много престъпления и грешки. Много хора са влезли в Царството Божие от страх, но много хора са излезли от Царството Божие пак от страх. Интересно е, наистина, научно да се проучи въпроса, как е могъл човек от страх да влезе в Царството Божие и от страх да излезе. Колкото и да се говори по този въпрос, не може лесно да се разбере. Същото се отнася и до любовта. Колкото и да се говори на човека за любовта, мъчно може да я разбере. Все пак човек трябва да има поне малко познание, малко вътрешно прозрение за любовта, да знае, какво представлява тя. Всеки говори за любовта, но не може да я приложи както трябва. - Защо? - Съзнанието му не е будно. Ако може да задържи съзнанието си будно поне 24 часа, той ще се домогне до естествените прояви на любовта като мярка на живота и ще може да ги приложи.

Какво представляват естествените прояви на любовта и как се изразяват? С думи те не се предават, но се предават само чрез дела. Ако срещнете гладния, вие ще проявите любовта си към него, като го нахраните. Това са естествени прояви на любовта. Като срещнете невежия, ще му предадете част от своето знание. Като срещнете слепия, ще отворите очите му. Като

срещнете глухия, ще отворите ушите му. Това са все естествени прояви на любовта. Обаче, как ще проявите любовта си към ситня, към учения, към онези хора, които виждат и чуват? Как ще проявите любовта си към светията? Ако и с него говорите, както с обикновените хора, грубо, наставнически, той ще ви повали на земята. Само с един поглед той е в състояние да се освободи от вас. Ще кажете, че светията е кротък, тих човек. По-голям светия от Христос познавате ли? Въпреки това, като влезе в храма и видя търговците, Христос вдигна камшик и събори всичко на земята: и стока, и пари. Ще кажете, че Христос не е постъпил добре. Как трябваше да постъпи? Той вдигна камшика си, да пробуди съзнанието на тези хора. Те бяха дълбоко заспали и трябваше да дойде голяма сила отвън, за да ги събуди. Тази сила се изля чрез Христос. Като влезе в един дом, Христос ще разтърси всички: майка, баща, деца - всички ще легнат болни. - Защо боледуват? - За да се пробуди съзнанието им.

Съвременните хора приличат на малките деца, когато майките им още ги кърмят. Като суче, отвреме навреме детето хапе майка си. Колкото и да го обича, майката не позволява на детето си да я хапе. Тя хваща ухото му между двата си пръста и леко го стиска. Като усети болка, детето веднага престава да хапе и поглежда майка си, с което иска да каже, че я обича. И майката го обича, но му дава урок, не позволява да я хапе.

Ще кажете, че тези работи ви са познати, нищо ново не представляват за вас. Знаете ги, но има неща, които още не знаете. Вие виждате външната страна на нещата, но защо детето хапе майка си, не знаете. И защо майката стиска ухото му, също не знаете. Това е говор чрез който майката и детето вътрешно се разбират. Много хора минават за духовни, но едно писмо не могат да напишат, както трябва: или някои букви ще изпуснат, или някои думи няма да поставят на място, или мисълта няма да предадат правилно. За да има сила мисълта, всяка дума трябва да бъде поставена на мястото си. Думите придобиват динамическа сила, само когато минават през човешкия ум и човешкото сърце. Само при това положение думите носят живот в себе си. Иначе, те остават обикновени, безжизнени. Умът и сърцето трябва да се намират в естественото си положение, за да предават на думите своята мощ и сила.

Следователно, човек е млад, докато думите, с които си служи, минават през ума и сърцето му. Спре ли се този процес, той започва да остарява, зъбите му постепенно опадат и храносмилането не става правилно. Докато има зъби, човек се храни добре и мисли право. Щом опадат зъбите му, в духовния свят, той изгубва своята права мисъл и храносмилането, в общия стомах на живота, не става правилно. След това и работите на човека остават назад. - Какво трябва да прави човек, за да не остарява и работите

му да се нареждат добре? - Той трябва да следва Божиите закони. Ще кажете, че сте сиромаси, невежи, слаби хора, не можете да мислите за Божествени работи. Човек не е сиромах, но не знае, как да намери богатството, което е скрито в него. Той не е невежа, но не знае, как да се ползва от знанието, което е придобил. Той не е слаб, но не иска да приложи силата си. Като знаете това, прилагайте знанието, силата и богатството си, за да има течение, да става обмяна между вашите ближни. Без да влага своите капитали в обръщение, човек иска да придобие опитността на стария. Понеже нищо не прилага, вместо да придобие опитността на стария, той придобива неговата форма и един ден, със съжаление казва, че е остарял, че краката го болят, че за нищо не го бива. Това е неразбиране на живота. Старият се отличава по това, че се е натоварил повече, отколкото трябва. Като не може да носи товара си, той се оплаква, че е нещастен. Много естествено, че ще бъде нещастен. Коя жена, или кой мъж са щастливи? Докато жената е мома, радостна е, свободна, няма товар на гърба си. Като се ожени и роди няколко деца, товарът и става тежък и тя губи щастието и свободата си. Тя постоянно следи децата си, иска да ги възпита. Коя майка досега е възпитала децата си по външен път? Възпитанието става в един момент. Когато детето се ражда, в един момент само майката прави едно движение, с което му дава направление - нагоре или надолу. От това направление, от този подтик се определя бъдещето на детето. Щом направи това движение, тя трябва да го остави свободно, да не го пипа повече, да не се мъчи да му влияе. Вложи доброто в детето си, дай му права насока на мисълта и го остави свободно. То ще върви вече по пътя на доброто и на правата мисъл. Каквито отклонявания и да прави в живота си, то всякога ще следва пътя на доброто и на правата мисъл. Много от идеите на човека или следват пътя на доброто, или постоянно се отделят от него. Казва някой, че води духовен живот, а при това всеки ден пада и става по десет пъти. Какви идеи, какъв духовен живот е този, в който човек по десетина пъти на ден пада и става?

След всичко това чувате, че хората делят живота на духовен и на светски. Каква е разликата между единия и другия живот? Ще кажете, че светските хора се пристрастяват към външни неща. Така е, пияницата се пристрастява към виното, пушачът - към тютюна; банкерът - към парите; ученият - към книгата. Но и духовният, и религиозният се пристрастяват към нещо. - Към какво? - Към кожата си, т.е. към тялото си, които стават техни икони, тяхна религия. Иконата на младата мома е момъкът, а на момъка - момата. Момъкът и момата са религиозни хора, които не позволяват на други, отвън, да им служат. Старите пък имат своя религия, свои служители и свои икони.

Днес всички хора казват, че религията трябва да съществува. Коя религия трябва да съществува? Всъщност, днес има много религиозни форми и то почти толкова, колкото хора има в света. Всеки човек има известна религиозна форма, която изпълнява. Обаче, трябва да дойде една религия, която да обедини всички религиозни форми в едно, както общият знаменател обединява всички знаменатели в едно цяло. Хората се страхуват, като се обединят, да не изгубят себе си, своята личност, т.е. да не се претопят. Не само че няма да се претопят, но по-лесно ще се види, кой е по- голям и кой по-малък. Важно е, че числителите на дробите, които имат общ знаменател, са различни. Значи, когато числителите на хората са различни, те лесно се познават. Привеждането на дробите към еднакъв знаменател се отнася и към мислите и чувствата на човека. И те трябва да се приведат към еднакъв знаменател, за да се обобщят и да се разбере отношението, което съществува между тях.

Като прочетете десета глава от Еклисиаст, виждате, че и Соломон е разполагал с много форми на мисълта си. За пример, във втория стих на главата е казано: "Сърцето на мъдрия е в десницата му, а сърцето на безумния - в левицата му". - Какво можете да очаквате от сърце, което човек носи в ръката си? Може ли това сърце да действува само? Сърце, което е излязло от мястото си, нищо не може само да направи. Който иска да стане господар на сърцето си, нищо не може да постигне. Оставете сърцето си, само да изпълнява функциите си, не му ставайте господари. Никой не може да стане господар на сърцето си. Да бъдеш господар на чувствата си е едно нещо, а да бъдеш господар на сърцето си е друго нещо. Как ще станете господар на един извор? Как ще го местите от едно място на друго? Да отправите водата на извора в една или в друга посока, това е възможно; обаче, никой не може и няма право да мести самия извор. Да изучавате законите, чрез които се проявява умът, това е на място, но да местите ума си, да му заповядвате, да му ставате господари, това е невъзможно. Който се е опитал да стане господар на ума и на сърцето си, той е влязъл в противоречие със себе си. Някои казват, че умът е луд кон. Това не е вярно. Умът върви по определения си път. Обаче, ако човек не се съобразява със законите на своя ум и не ги изпълнява, той е луд кон, а не умът му. За да разберете ума и сърцето си, работете с много способности и чувства, а не само с една способност и с едно чувство.

"Има зло, което видях под слънцето, погрешка, думам, която произхожда от владетеля: безумният се слага в големи достойнства, а богатите седят в долни места". (- 5 и 6 ст.). - Днес всеки иска да бъде господар, т.е. владетел. Обаче, човек може да бъде господар само на мислите и на чувствата си, а не и на ума и на сърцето си. Опита ли се да бъде господар на ума и на сърцето си, той ще направи големи грешки. Ако това, което ви е дадено, не

може да ви направи човек, нищо друго не може да ви помогне. - Ама трябва да пазя достойнството си. - Кое достойнство? Което ти сам си създал? Често човек губи достойнството на душата си заради достойнството на своята личност.

Едно куче носело в устата си голям кокал и трябвало да мине през един мост, за да излезе на другия край на реката. Като минавало през моста, то погледнало в реката и видяло, че едно куче носи кост в устата си. Кучето помислило, че друго някое куче носи кост и се хвърлило във водата да вземе костта за себе си. Обаче останало излъгано - никакво куче нямало във водата. Вместо да спечели още една кост, то изпуснало и своята. Българската поговорка казва: "Който гони дивото, губи питомното".

Често хората губят реалното за нереалното. Някой иска да бъде по-добър, отколкото е в действителност. Това е невъзможно. Човек не може да бъде по-добър, отколкото трябва и колкото му е дадено. Доброто подразбира, да знае човек, как да постъпва при всеки даден случай. Доброто има отношение към разумността. Ето защо, когато човек прояви доброто в микроскопическа степен, даже към една мравка, той получава одобрението на разумния свят. Каква по-голяма заплата от тази можете да очаквате? Ако за малкото добро получавате одобрението на разумните същества, колко повече ще получите за голямото добро, което сте в състояние да направите. Човек може да помогне не само на една мравка, но даже на хиляди. Ако съзнанието ви е будно и можете да почувствате одобрението на разумните същества, вие сами познавате, че сте постъпили добре и разумно.

И тъй, не се стремете да бъдете добри, но постъпвайте разумно. Да се стремиш да бъдеш добър и благ, това значи, да си приписваш качества, които само Бог притежава. Когато Христовите ученици се обърнаха към Христос с думите "Учителю благи", Той им отговори: "Не ме наричайте благ". Само Бог е благ, защото във всеки момент дава на всички живи същества, каквото им е нужно. Може ли човек да задоволи нуждите на всички същества, или поне на всички хора? - Не може. Следователно, човек не може да бъде по-добър, отколкото му е дадено. Ако в даден случай може да прояви микроскопическо добро, това му е достатъчно. Искаш да бъдеш добър, а при това грешиш. За да не грешиш, стреми се да бъдеш разумен, да постъпваш разумно. Ако постигнеш това, благодари на Бога, че си могъл да проявиш нещо, което е вложено в тебе. Внимавай да не изгубиш малкото заради голямото. Спри вниманието си върху малките работи в живота и постъпвай разумно. Ако не спазва това правило, човек се натъква на големи недоразумения, мъчнотии.

Помнете: От вас се изисква, първо да проявите разумността си, а после добротата. Доброто е завършен процес, резултат на нещо, а разумността е процес в развитието си. Следователно, човек е пътник: минава край едно място, където вижда събрани дръвчета за огън, които чакат само една искра, за да се подпалят. Твоя длъжност е да драснеш един кибрит, да запалиш огъня и да продължиш пътя си. По-нататък, кой ще поддържа огъня, кой ще събира дръвчета, кой ще ги складира, това не е твоя работа. Ти няма защо да се стремиш да бъдеш добър, за да те хвалят хората. Ако бъдеш добър за тях и поддържаш огъня им, ще бъдеш лош за гората и за дръвчетата в нея. Разумният човек никога не сече горите, да си прави огньове и да се грее. Лятно време той събира слънчева топлина и светлина, слага я в специални съдове, за да има резерва през зимата. Щом дойде някой изстинал или замръзнал човек при него, той отваря един от тези съдове и му казва: Грей се, колкото искаш! - Така постъпват и светиите. Те не само ти дават възможност да се грееш на събраната от тях слънчева енергия, но са готови даже да пълнят вашите празни съдове. Който не носи празен съд, светията го бие. Когато страдате, ще знаете, че светията ви бие, защото нямате празен съд, в който да ви даде част от своята светлина и топлина. Значи, който не е готов да получи Божието благословение, той страда.

Един турски бей имал специална стая за пътници. Който го посещавал, непременно трябвало да нощува в стаята и на сутринта да продължи пътя си. През това време беят заповядвал да го нагостят добре. Едно нещо само не харесвало на гостите, а именно: като си отивали, един от слугите, по заповед на бея, ги набивал добре. Защо трябвало да ги бият и те не знаели, но се помирили с положението си. Всеки гост си казвал: Биха ме, но поне се нахраних и наспах добре.

Един ден в дома на бея се спрял един странник, да нощува и да се нахрани. Той бил предупреден, че на излизане от дома на бея ще бъде бит, но и на това бил съгласен. Като влязъл в стаята на бея, определена за странници, веднага му донесли вода да измие краката си, след това му сложили богата трапеза, всичко в изобилие. Той хапнал от едно ядене и благодарил, като казвал: Бог да благослови! - Хапнал от второ, от трето ядене и постоянно благодарил и казвал: Бог да благослови! Бог да наспори! - След това легнал да спи. На сутринта пак го изпратили с изобилно ядене и той все благодарил, благославял бея, благославял изобилието, с което го изпратили. На пътната врата той се спрял и чакал да дойдат слугите, да му дадат и последното - боя. Беят го запитал: Какво още искаш? Не си ли доволен? - Бог да благослови и да наспори всичко, доволен съм, но тук имало обичай, на излизане от дома, да бият госта. Чакам да получа и аз своя дял. - Иди си с мир и с радост! - отговорил беят. Хора, като тебе, които

не спират Божието благословение, никой не ги бие. Ти постоянно благодариш и благославяш изобилието, което Бог дава. От 20 години насам, колкото пътници минаха през моя дом, всички бяха бити, защото, като виждаха изобилието, не го благославяха, но казваха: Стига, стига! Всеки, който казва на Божието благословение "стига", тояга го чака; който благославя и благодари на изобилието, добро го чака.

Сега и на вас казвам: Дойдете ли до Божието благословение, пожелайте да се увеличи, да даде Господ още повече. Не казвайте, че стига, че е достатъчно. Кажете ли "стига", чака ви бой, нещастие, страдание. - Ама сиромах съм. - И сиромашията е Божие благословение. Щом дойде сиромашията, не я пъди, но благодари на Бога и кажи: Да бъде благословена! Дай, Боже, повече. - Сиромашията и богатството вървят заедно. За 24 часа ти ще бъдеш и богат и сиромах: 12 ч. ще бъдеш богат и 12 ч. сиромах. Щом благодариш за сиромашията и богатството ще се излее изобилно. Ако сиромашията е изобилна и богатството ще бъде изобилно; ако сиромашията е малка и богатството ще бъде малко. Мнозина искат да се представят за крайно бедни, но те лъжат и себе си, и окръжаващите. Според мене, няма сиромаси в света, но има хора, които не знаят, как да придобият Божиите блага и как да се ползват от тях.

Двама млади хора, методисти, тръгват с Библия в ръка, да събират помощи. Дойдоха при нас и ни казват: Изпаднахме много. Молим ви се да останем между вас. - Можете да останете, но трябва да знаем, за колко време искате да останете, за да се приготвим. - Те не смеят да отговорят, не вярват, че ги приемаме и навярно си мислят, че можем да ги приемем само за един ден. Казвам им: Кажете, колко дни искате да останете тук? Два-три дни, или повече? - Хайде, пет дни. - Добре, можете да останете пет дни, но ще бъдете благодарни за това, което ви дадем. При това, като ядете, ще благодарите и благославяте, няма да казвате "стига" или "достатъчно". Ако кажете "стига", ще бъдете бити. Те се съгласиха на всичко и останаха пет дни при нас.

И тъй, ще знаете, че всички недоразумения, нещастия и мъчнотии произтичат от неразбиране на живота. Съвременните хора се стремят към щастие, а въпреки това, водят един неестествен живот, който не е съгласен с великите закони на Битието. Бог е създал света, за да се учат хората, а не да бъдат щастливи. Задачата на човека е да се учи, да разрешава противоречията на живота правилно и да бъде доволен и благодарен за всичко, което му е дадено. Който разбира живота, той еднакво благодари и за сиромашията, и за богатството; той еднакво благодари и когато е здрав, и когато е болен. Същевременно, човек трябва да работи при всички положения на живота: и като богат, и като сиромах; и като учен, и като

невежа. Да работиш, това е естественото положение на живота. Учеността, богатството, силата, това са резултати на работата. Учен си, понеже си работил; богат си, понеже си работил; силен си, понеже си работил.

Сега, стремете се да приложите нещо за себе си от това, което днес чухте. Ако го приложите за себе си, ще разберете вътрешния смисъл на естествения живот и неговите естествени прояви. Ако искате да го приложите за хората, ще се натъкнете на големи противоречия.

> Проявеният Дух в Любовта, проявеният Дух в Мъдростта, проявеният Дух в Истината носи всичките блага на живота, на Единния, Вечния Бог, извор на всички блага, в Когото всичко се обединява.

25. Утринно Слово от Учителя, държано
на 14-ти април 1935 г., София – Изгрев

Книги:
* Естествената любов
Ценната дума (Утринни Слова. Четвърта година (1934–1935). София, 2004)
30 беседи от 7 октомври 1934 г. до 15 септември 1935 г.
* Естествени прояви на Любовта
Ценната дума (София, 1998)
26 беседи от 3 февруари 1935 г. до 15 септември 1935 г.
Начало: 05:00
Край: 06:22
В началото:
* 15 минути размишление
* Пасаж: Еклисиаст 10
* Песен „Духът Божи“
В края:
*

1935_04_17 Най-голямото изкуство
лекция пред общия окултен клас

НАЙ-ГОЛЯМОТО ИЗКУСТВО

„Добрата молитва"

„Кажи ми ти истината" „Ти съзнавай"

Ще прочета пета глава от Първото послание към солуняните.
Имате ли тема? (Не.) Пишете тогава върху свободния живот.
Ще говоря върху най-голямото изкуство.
Човек седи и мисли какъв е смисълът на живота. Едно мисли, друго мисли. Може да мисли какво ли не, само да се прекара времето. То прилича на следното. Един автор разправя, че някои „осмислят" живота си така. Той посетил един дом на умопобъркани. Не че са умопобъркани тия хора, но те са все гениални хора. Умопобърканите са гениални, те се мислят за гении и че са изпратени на земята да оправят света. Амбициозни хора са те. Един от тях казва на друг: „Какво правиш тук?" Понеже вижда, че е събрал една купчина сламки. „От движението на тия сламки, от тяхното преместване от едно място на друго, зависи оправянето на света." Цяла година прави той това. Започва той и от единия край на стаята ще премести тая купчина на другия край, за един ден ги премества на един сантиметър. Ден след ден той премества тия сламки, за да се оправи светът. Тогаз – лесна работа. Всеки може да си вземе по една купчина сламки и да ги премества.

Докато човекът не се научи на най-голямото изкуство, щастието не може да дойде. Вчера минават покрай градината четири госпожици от висшето общество на София да видят Изгрева. Искат да се срещнат с мен за нещо, да им се гадае бъдещето. Те казаха: „Имаш ли време да те посетим?" Казах им: „Зает съм, нямам време. Какво ви носи тук?" „Интересуваме се много от вас." Казах им: „Интересувате се като ония, които посещават най-хубавите гостилници. Вие се интересувате повече от яденето, отколкото от готвача. Докато готвачът ви готви ядене и то каквото вие обичате, по-добър от него няма. Но ако един ден направи погрешка и сготви лошо ядене, втория ден ви няма. Второто, вие търсите вашето щастие. Направили сте в живота си една малка погрешка. Някога щастието е дошло при вас в много скромна дреха, и вие така неглиже [неглиже (от фр.) - пренебрежително, нехайно] сте се отнесли към това щастие, че то се е докачило и си е заминало от вас. И ако искате сега вашите работи да се оправят, то ще намерите адреса му и ще му напишете едно извинително писмо. Това е, което мога да ви кажа сега."

Та това, което и на вас казвам, е: всеки един от вас все е обидил щастието по някакъв начин и то си е отишло.

Изкуството е животът. Животът не е проста работа. Казват: „Трябва да се живее." Когато човек разбере живота като едно велико изкуство, тогава ще се осмисли неговият живот.

Ако имате еврейските двайсет и две букви или българските трийсет и две букви, или латинската азбука, изкуството е да знаете как да ги пишете. Много хора пишат, много поети има, които пишат. Много хора изучават поезията, но от поет до поет има разлика. Скоро четох един английски поет. Казвам: какво нещо е музикалният език. Така турил думите в английския език, че всяка дума съвпада и по съдържание, и по смисъл, и по хармония. Ще каже някой: „Това е едно вдъхновение." Но вдъхновението, това е един метод на разбиране. Вдъхновява се само онзи човек, който знае, а пък който не знае, никога не може да се вдъхнови.

Снощи бях на един концерт. Свири един сръбски виртуоз. (Югославският цигулар Балокович.) Вдъхновява се човекът - знае как да си държи цигулката, знае как да произвежда тоновете, знае как да даде смисъл и красота на това, което изпълнява. И другите хващат цигулката, но публиката, като го слуша, казва: „Тая работа не е за нас." Питам тогава: ако животът като изкуство не е за вас, какво друго ще хванете? Единственото изкуство, което всеки може да залови, то е животът.

Всички искате да бъдете свободни. Животът се ражда при абсолютна свобода. Без абсолютна свобода никакъв живот не може да се роди. И всеки един живот, там дето има живот, тая Божествената, абсолютната свобода е там. Но там, дето е абсолютната свобода, в материалния свят като един резултат от свободата, от неразбирането на живота като изкуство, се ражда доброто и злото. И когато човек прави зло, трябва да бъде свободен, и когато прави добро, трябва да бъде свободен. Някои искат да знаят защо злото съществува. Защото човек е свободен. „Може да се премахне злото." Ако спрете свободата, тогава ще престане злото. Ще престане и свободата. Следователно злото е резултат от едно неразбиране на живота. Погрешно вземане на тоновете на живота, това е злото. Дисхармонията на живота, това е злото. Оная вечна хармония, в която самият живот се ражда, то е доброто, то е правилно свирене, правилно живеене. Изкуство е това. И си има известни правила, по които всеки може да живее

Някои чакат сега някое специално вдъхновение. То вдъхновението все ще дойде. Има едно вдъхновение, което идва при специфични условия.

Забогатееете - вдъхновите се. Изгубите богатството си -вдъхновението изчезне. Когато малкото дете порасне, добие сила, то се вдъхновява от своята сила. Но остарее човек, изгуби силата си, изгубва своето вдъхновение. Той казва: „Моята работа се свърши." Че той нищо не е изпълнил, нищо не е учил още. Нима мислите, че онзи български цигулар, който се учи да свири „Цвете мило, цвете красно", е цигулар? Ако се ставаше виртуоз само с „Цвете мило, цвете красно", то е лесна работа. Колко други сложни работи още трябва да свири.

Ония, които не искат да изучават някакво изкуство, казват: „То човек не трябва да мисли много, че се поврежда умът му." Не. Като не мислите, се повреждате, а пък като мислите, се оправя животът ви. Даже учени хора има, които казват, че от много мислене се поврежда човек. Такова нещо няма. От много грижи, от безпокойства - да, но от много мисъл - не. Мисълта е един творчески процес на свободата. Може да мисли само свободният човек. Чистата, правата, свободната мисъл не увреждат човека, а го оправя и осмисля живота му.

Сега ще ви представя една философия.

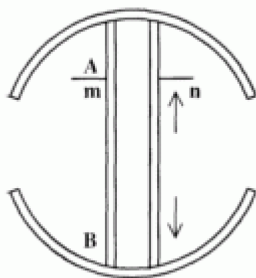

Вземам тия две успоредни линии. Успоредните линии аз ги считам като един израз на разумното в света и по които човек може свободно да се движи. Всеки може да начертае тия успоредни линии, няма никаква философия в това. А и В, това са възможности на доброто. Това е Божественият свят. Човек може да вземе две посоки - зависи от неговото разбиране каква посока ще вземе той. Понякога ние, като разглеждаме природата, приличаме на случая в оная приказка, в която се разказва за един петел, който, като се качил на бунището и ровил - изровил един голям скъпоценен камък, ритнал го с краката си и казал: „Нямаше ли тук едно житно зърно, да го клъвна?" И търкулнал камъчето надолу. Обаче това, което е непотребно за петела, е потребно за човека. Ако тоя петел разбираше стойността на тоя скъпоценен камък, то той можеше с него да храни и себе си, и хиляди други петли като него.

Аз правя едно сравнение. Ние по някой път ритнем скъпоценния камък с

крака си и търсим житно зърно, търсим едно малко удоволствие в живота си. Казвате: „Защо ми трябва да ходя да се мъча да разбирам смисъла на живота? Я да си поживея малко, да опитам едно малко удоволствие." На тоя умния петел каква му е участта, като се върне от бунището? Тоя петел не е свободен. Той, като се върне, ще влезе в един курник, който му е направил господарят. Ето неговата свобода. Влиза в един курник, гдето не е хигиенично. Ще влезе в курника и там ще почне да пее. Някой път се провиква, за да покаже, че се разсъмва. Но един ден вече не му се чува гласът. Какво е станало с петела? Станало е нещо с петела.

Ние сега мислим, че тая приказка няма отношение към човека. Виждате, че някой човек е знаменит поет, философ, учен, какво ли не. Кукурига той в курника, но един ден престане да кукурига. Казват, че е умрял. Къде е отишъл? На оня свят. Аз и сега не мога да разбера думите „умрял", „отишъл на оня свят". Но в кой свят? Много неразбрана работа е това. В горния или в долния? Ако е в горния, аз разбирам какво е, но ако е в долния, той е закъсал.

Един българин, свършил висше образование, и казва: „Най-сетне малко свободен да бъда. Все в училище досега, ограничен бях. Да си дам свобода." Отива в една кръчма да си пийне една чашка, две, напива се малко. Тръгва насам-нататък, и хоп - в един сляп кладенец влиза. Паднал вътре в кладенеца и не може да си обясни работите вътре. Седи той и пипа, търси кревата си някъде. Няма го. И казва: „Много тясна работа е тая." Търси някоя врата да хлопне, вика майка си, никой няма. Сутринта, като изтрезнял, вижда, че е паднал в кладенеца. И казва той: „Помня кръчмата, когато бях там. Помня, че пих, но как съм попаднал в тоя кладенец - не помня." Той съвсем се отбил от пътя си и как е влязъл в тоя сляп кладенец, не знае.

Всички хора сега попадат все в тоя, слепия, кладенец. И за да излезе човек от кладенеца, трябва въже, с което да го изтеглят навън. Но и онзи, който копае такива кладенци по пътя, трябва да ги запушва.

Често в човешката мисъл има такива кладенци и някои могат да попаднат в един от тях. Има и религиозни кладенци. Има и религиозни противоречия, които раждат ред още противоречия.

Например какво ще бъде положението ви, ако седите и целия си живот все се мъчите от мисълта, че сте голям грешник и че не можете да живеете по Бога. Вие мязате на оная рускиня, която отива да се изповяда пред един калугер, стар човек на осемдесет години, и му казва: „Имам един голям грях, не зная дали Господ ще ми прости греха." „Да не си убила баща си?"

„Не, по-голям." „Майка си!" „Още по-голям." „Брата си, сестра си?" „Още по-голям." Най-после нарежда, нарежда: „Да не си крала?" „Не, голям е моят грях." И казал той най-после: „Кажи си греха. Изповядай си греха." „Като си храних детето, капна една капка от млякото ми и го облизах." Близнала от своето мляко и извършила най-голямото престъпление. Може би онзи, който е създал тази приказка, е имал някаква философия, но какво бихте извадили от нея? Защо тая рускиня счита, че близането на млякото, това е най-голямото престъпление, което тя е извършила? Може би тя мисли, че това мляко не е за нея, а за детето, и следователно тя няма никакво право да ближе млякото.

Аз се спирам сега на другата страна на тоя въпрос. Ние се спираме, да се измъчваме върху известни неща, които нямат никакво съдържание.

Престъплението на човека започва от следното. Казвате: „Аз не съм свободен." Не. ако човек не беше свободен, то никакво нещастие не би имало. Но понеже е свободен, той трябва да научи сега тоя истинския път на свободата. Какво именно трябва да направи човек, за да не губи своята свобода? В злото човек пак е свободен, но той вече има половината на тая свобода. И тогава се обяснява другата страна. Коя е причината, която подбужда ниските духове или падналите ангели да изкушават хората? Какъв интерес има дяволът да изкушава човека? Понеже дяволът е изгубил своята свобода, половината от своята свобода е изгубил той, а пък понеже човек е свободен, дяволът всякога иска да се занимава с хората. Той употребява при тях своите лъжи. Един дявол ще дойде, за да ви измами, за да ви излъже. И като ви излъже, той ще се намести във вас, за да използва вашата свобода. Дяволът сам по себе си никакво зло не може да направи. Но щом със своята мисъл ви завладее и влезе във вас, чрез вашата мисъл и вашето сърце може да направи хиляди пакости. Той използва вашата свобода. И следователно направи ви вас отговорни, а пък той е безотговорен фактор за престъплението.

Гледам как се заражда престъплението. Аз стоя в стаята си вечер и гледам, влиза една мишка и се разхожда в моята стая. Върви, търси нещо за ядене тук-таме. Не е дошла да се научи нещо, но търси нещо за хапване. Ще направи някоя пакост. Питам тая мишка: „За какво си дошла?" Тя се крие под масата отдолу, влиза навсякъде, качва се. Тя казва: „Имам си известни възгледи. Аз съм дошла за нещо." Казвам ѝ: „Аз ще ти дам една задача да разрешиш, да видим как ще я разрешиш." Турям капана, турям малко кашкавал вътре за ядене, искам да видя къде иска да учи, вън или вътре в капана. И тази сутрин слушам, че тя свири вътре като онзи виртуоз, мъчи се да пробие капана и да излезе навън. И като бута тия телове в капана, образуват се тонове, но дисхармонично. и казвам: „Тоя цигулар не взема

вярно тоновете." Казвам: „Едва сега започваш, не свириш добре. Какво правиш?" Тя ми казва: „Свиря на тая китара вътре." Казвам ѝ: „Така не се свири на китара. Не трябваше да влизаш в това училище вътре. Тоя кашкавал вътре не трябваше да те съблазнява. Не знаеш ли, че този, който е направил тоя капан, той не иска да влизат мишките в капана, да не ходят и да смущават домовете, а да живеят вън в широкия свят? И откъде се взе в тебе тоя навик да влизаш в къщите, да изгризваш това-онова, книги, дрехи, сирене, сладко, да гризеш копринените дрехи на някоя млада булка?" Мишката казва: „От деди и прадеди съм наследила това."

Казвам, точно така и хората разсъждават, казват: „Унаследено." Няма нищо унаследено. Това, което направите, ставате наследник на него, не че от баща си, от дядо си сте го наследили. Това, което сам направите, само това имате право да наследите, а пък едно чуждо нещо, което друг е направил, не можете да го наследите.

Някой казва: „Наследих чертите на дядо си." Бошлаф! Той едно време е бил като дядо, преди две прераждания е бил дядо, и тогава каквото е направил, сега носи тия навици. Той сам е бил този дядо, и казва: „На дядо си нося навиците." Той носи това, което той е направил. Всеки човек наследява това, което той е направил. Нито от баща си, нито от дядо си унаследява нещо. Носи това, което е правил. Това са изяснения.

При нашите погрешни заключения ние можем да дойдем до мисълта, че ние така сме направени от Господа, зло да правим. Не, то е заблуждение. Злото е един крив път. Ние не знаем къде се крие нашето добро, ние не знаем пътя на нашето щастие.

Първото заблуждение в света е, че търсите своето щастие вън от себе си. То е първото заблуждение. Второто заблуждение е, че това щастие можете да го намерите вън от вашата мисъл. Третото заблуждение е, че някой може да дойде по някакъв начин и да ви сложи в този път. Може да се мисли така, но онзи, който е тръгнал по този път, трябва да знае, че в живота на свободата са вложени всички възможности на щастието. Вложени са те в човека. И той трябва да разбира живота като едно изкуство. Започнете от тези елементарни работи.

И аз имам едно гадание много елементарно, което не го заменям с нищо друго. Като зная много начини да гадая, мога да стана милионер, но като срещна един човек, си служа само с едно гадание и за мен това гадание струва много повече, отколкото всички други. Срещна един човек и само по начина, по който си почесва носа, аз вече разбирам къде му е погрешката. И как се чеше, с кой пръст. И после, някой си хване носа

отстрани, бутне го така, бутне го инак, това са все гадания. Това показва неговото разбиране.

Дойде нещо, захапе те на върха на носа. Не бутай, но тихо и спокойно се поразговори. Кажи му: „Какво искате, моля?" Защото някой чука на носа ти, иска да влезе. Кажи: „Моля, кой там?" А пък ти бързаш да отвориш. Не бързай да отвориш. Кажи: „Кой там?" Нека си каже името и ще му кажеш: „Като имам свободно време, тогава ще те приема. Сега съм много зает. Да дойдеш някой друг ден, когато съм свободен." Така ще му кажеш.

Сега ония, които говорят за концентрация, за възможности, за постижения в света, трябва да знаят: един човек, който иска да сполучва в живота си, той трябва да се владее. Засърби го носът - да не бута. Засърби го веждата, гърбът, кракът - да не бута, като че не го сърбят. Че това е една школа на възпитание сега. Оттам трябва да започне онзи, който разбира.

Сега да ви обясня малко от какво произлизат тия сърбежи. Хапливите мухи си имат известни хоботчета, жила. Електричеството обича да се натрупва на острите места. Когато се променя атмосферата, на жилото или на хобота на мухата се натрупва много електричество и крайно я безпокои. Тогава тя търси някой човек и като забоде хобота си в човека, електричеството му се изпразва. И щом мухите почнат да хапят хората, това показва, че времето ще се развали. Ето едно хубаво правило, патологическо правило. Ухапе ли ви муха, да знаете, че ще има промяна в атмосферата. И трябва да знаете,че по начина, по който хапе мухата и на кое място ви е ухапала, вие ще разберете дали ще има град, дъжд, буря и прочие.

Има два вида мухи. Има мухи, които хапят на физическото поле, а пък има други мухи - астрални. Когато ще се промени атмосферата отвън, у вас на върха на носа се набира електричеството и почва да ви безпокои носът, космите и прочие. Те са бутвания на астралните мухи, които ви хапят тук-там. Но човек трябва да бъде силен в своята мисъл.

Някой път поне си направете някой опит, когато имате мухи вкъщи, да видите колко е силна мисълта ви. Нали искате да заповядвате някой път? Научете се да заповядвате на мухите. Концентрирайте мисълта си и поканете тия мухи да си излязат. Аз съм правил опити. Три часа ми е вземало да ги изгоня с кърпа. Ще се крият по ъглите, по това-онова. Седна аз, и пак ще изскочи някоя муха. Двайсет минути са ми нужни да ги изпъдя със своята мисъл, а пък десет минути - да ги изпъдя с конска опашка.

Трябва да знаеш как да туряш тия конски косми. Всички цигулари, с конски опашки се прославят. Цигуларят, като тури тия конски косми на лъка, докарва хубав звук и всички хора го слушат, ако знае как да върти лъка. И онзи знаменитият цигулар има един лък, дето космите са равномерно опнати всичките. В хубавия лък не са безразборно опънати космите. В някои лъкове гледам, че космите са безразборно турени. Не. Видните цигулари имат много хубави лъкове и космите са хубаво опънати. И хубавото свирене зависи от това, че когато космите се допрат до струните, то всички косми равно се допират и тонът излиза много хубав и правилен. Ако всички косми равномерно не се допират, то тонът, който излиза, не е правилен.

Второто положение е, ръката как трябва да се движи по струните. Цигуларят трябва да бъде самоуверен, пръстите му трябва да бъдат пластични. Като си тури пръста, цигуларят да чувства тия струни. Сега аз се занимавам с едно изкуство, което за някои от вас е като случая с петела.

Да знае човек да живее - това е най-голямото изкуство. По-добри цигулари от ония, които знаят да живеят, няма. Най-добри цигулари са тия, които знаят как да живеят. Този, снощният цигулар, е един цигулар отличен. Един малък плюс му трябва и той се стреми към него. При този малкия плюс човек не само че е доволен, но може да помага. То е магическото в музиката. Има едно състояние в музиката, което ще опиша така. Свириш на един човек, на един престъпник. Може да направите опит. Той мисли да краде, да направи някое престъпление - ще му свирите. Ако вие успеете да бутнете на нужното място, този човек ще се промени, защото престъплението върви по известна музика. На пияните хора другояче свирят, на трезвите - другояче. Има една музика на доброто в света. Ако вие вземете тия тонове, той както седи, веднага ще се родят в него известен род мисли и той ще се откаже от своето намерение.

За да можете да се възпитавате в живота си, всеки един от вас трябва да опитва най-малкото. Ако не може да свири, то поне да пее. Най-малкото! Ако не може да свири и да пее, то поне да има един тъпан, едно малко тъпанче. Ако няма един тъпан, да има едно тенеке, да има нещо като тъпан с кожа отгоре. И ще си туряте пръстите отгоре и ще удряте. Ще кажете: „Какво мога да постигна така?" Много може да се постигне.

В живота хората нали се поздравяват? Защо се поздравяват? Като се срещнат сегашните хора, поздравяват се. Че това е цяло едно свирене. Още като ви хваща човек за ръката, трябва да знаете правилно ли свири, или не, правилно ли мисли, или не. Още като ви хване човек за ръката, може да знаете дали сърцето му правилно чувства, или не.

Хване ви някой човек, виждате, че ръката му е студена. Сърцето му е студено. Хване ви за ръката и усещате, че ръката му е суха. Сух е неговият ум, в него няма никакви идеи. Една ръка не трябва да бъде гореща, но трябва да има една приятна топлина, трябва да бъде мека и пластична. Човек трябва да има магнетична ръка, да изтича живот от нея.

Такова нещо е например природата. Сутрин, когато изгрява слънцето, много пъти съм правил опити. Има дни, когато слънчевите лъчи минават през влагата. Някои дни са магнетични, някои дни не са магнетични. Зависи от разположението на хората. Някой път има съчетания. Хората със своите мисли могат да попречат на правилното възприемане на слънчевата светлина. Човешките мисли и желания се събират и образуват една безпокойна среда, в която слънчевите лъчи не могат да се възприемат. Уж възприемате, но нещо ви е тъжно и мъчно. Трябва да имате една силна мисъл, за да разпръснете тия влияния около себе си. Вие трябва да бъдете така майстор в живота, както моряците някой път. За да утихне морето, разливат пет-шест, десет бурета дървено масло отгоре, за да утихне водата.

Да кажем, че вие в себе си сте в най-бурното време и сте дошъл до мисълта, че сте на умиране. Имате един вътрешен страх, как ще умирате, какво нещо е умирането. Вие губите своята връзка с Първичната Причина, изгубили сте връзката с любовта. И за какво сте се обезсърчили? Влюбили сте се в един човек, и понеже тоя човек не е отвърнал на вашата любов, вие сте прекъснали връзката си с Бога и сте се обезсърчили.

Чудни са хората. Обезсърчават се от една илюзия. Аз мога в дадения случай да зная дали обичам, но дали вие обичате, това само вие го знаете. То е моето субективно схващане. Мога да бъда донякъде прав, но мога и да не бъда прав. Този човек е зает със съвсем друг въпрос. Аз го срещам, искам да му обърна внимание, като го срещна, да ме поздравява. Представете си, че вие имате десет хиляди души, които ви познават, и ако излезете на разходка, всеки от тях иска да му обърнете внимание. Тогава няма да ви остане свободно време. Американците имат един много хубав обичай. При поздрава те само вдигат ръка и така скоро си свършват работата. А пък тук всеки ще вдигне шапка и ще я сложи. В Америка един професор минава, само вдига ръка и поздравява. А пък тук трябва да се спрете, да го погледнете, вашия познат, и да му кажете: „Добър ден." Хубаво е, но ако десет хиляди приятели ви срещнат и за всеки се употреби по една минута, всичко десет хиляди минути, колко време ще остане за вас?

Аз сега разсъждавам за вътрешния живот. Толкова неща има, които ви

безпокоят. Безпокоите се за нищо и никакво. Мислите: „Как ли ще прекарам живота си?" Ако не обиждате щастието си, ще го прекарате отлично, но ако не го приемате, ако не сте се обхождали добре с него, трябва да ходите да го търсите, трябва да му пишете извинително писмо.

Не очаквай да те обичат хората. Първата философия. (Учителят показва рисунката.) От това нагоре се намират вратата. (Учителят показва линията mn.) Тук е човешката честност. Честността според мене не е морално чувство. Да бъде човек честен, това е най-високото постижение на животинския свят. Честността, това е Царството Божие на животните. А пък честността на човека, както е сега създаден, това е първата врата, през която можеш да влезеш в Божествения свят. Ако ти не си честен, ти в Божествения свят не можеш да влезеш. Честността, това е едно високо постижение на човека. И щом влезеш в Божествения свят, първото нещо, което трябва да започнеш, то е да бъдеш справедлив. А пък справедливостта прави вече различие между доброто и злото. Честността, това е първата врата, която трябва да отвориш, и ако влезеш през нея, ако вземеш тази линия на честността, ти вземаш правилно направление. Но ако ти не постъпваш честно, ще отидеш в ада. С честността - в рая, а пък без честност, с безчестието, ще влезеш вътре в ада.

Някои казват: ,.А личните чувства къде са? Аз имам най-после достойнство." В какво седи достойнството? Достойнството на човека седи в неговата честност, не в неговата гордост. Гордостта и тщеславието на човека - това са полюси. То е поляризиране. Основата на човешкото достойнство седи в честността. Честността изключва първо лъжата. При честността се подразбира, че не трябва да лъжеш себе си. Всеки, който лъже себе си, не е честен. Всеки, който се опитва да лъже себе си, е нечестен. Ти си направил нещо, но казваш: „Аз не го направих." Ти кажи: „Аз го направих, но мога да го изправя." Казват ти: „Невярно вземаш тоя тон." Кажи: „Да, но мога да се науча. Не мога да пея правилно, но мога да се науча да пея правилно." „Слаб човек си." „Така е, но мога да бъда силен."

Няма нищо, което да не може да се изправи. Мярката е: можете да изправите всяка грешка или слабост в една секунда, в две секунди, в три секунди, в десет секунди, в една минута, в десет часа, в един ден, в една седмица, в един месец, в една година, в десет години, в сто години, в петстотин години, в десет хиляди години. Но и в едната секунда вие можете да я изправите сега. И на всекиго едното от вас бих му казал: още само едно условие се изисква - да не лъжете себе си. Защото, щом лъжете себе си, и мене ще излъжете, пък аз не се лъжа. Като казвам, аз сам не се лъжа, не подразбирам, че мене не можете да излъжете. Вие можете да ме излъжете, и след като ме излъже някой, аз познавам, че ме е излъгал,

нищо повече. Идва някой човек при мен, аз зная, че ще ме излъже, и пак ме излъгва. Казва: „Беден съм. За Бога! Закъсал съм." Каквото ми иска, вярвам му, давам му. Отива той, и пие. Казвам: „Излъга ме." Но не съжалявам за това. Аз не се лъжа, той се лъже. Втори пък пак идва при мен. Аз имам, той няма. Той казва: „За Бога." Пак му давам и казвам му: „Когато престанеш да ме лъжеш, твоите работи ще се оправят." Или другояче казано, някой идва при мен и ми казва: „Кажи ми как да се оправят моите работи." Казвам му: „Като престанеш да ме лъжеш, ще се оправят твоите работи." „Ама лъгал ли съм аз?" „Много пъти."

Второто тълкуване сега: когато престанете да лъжете себе си, ще се оправят работите.

Че Господ е във вас, вие можете да намерите Господа да ви даде всичкото. Той ще ви даде всичко, но вашата глава ще пострада. И няма нищо, което човек да е поискал и помислил, и да не му даде Господ. Каквото помислиш в живота си, все ще ти дойде.

Един пример. Някой човек искал да пуши цигари. Среща едного, иска му, но приятелят му казва: „Нямам." Среща друг, пита: „Нямате ли една цигара?" „Нямам." Този човек е просил, просил десет, петнайсет, двайсет години и си казва: „Защо нямам пари, та да се напуша. Да купя тютюн, та да се напуша веднъж." Той се възмущава, защото се унижава, цял живот просил. „Все прося. От този да искам една цигара, от онзи да искам една цигара."

Някои деца нали даже търсят угарки от цигари по земята, за да пушат." Но какво се случва най-после? Този човек се изменя един ден. Разбира, че тютюнът нищо не струва. Тогава всичките тия приятели се изреждат да го черпят. И като го срещат, му казват: „Заповядай една цигара." Той отказва. Тъкмо откаже, отиде на друго място и там му казват: „Заповядай една цигара."

Това е злото в света, това е опасното на нашите желания и разбирания. Злото е един навик. Някога може би тая енергия е била полезна и потребна донякъде, но това е опакото вече. Човек вече е достигнал до една точка, в която нещата са се изменили. Има неща, които за животните са били позволени. Например конят се е научил да рита, волът - да боде. На място са били тия работи, за да се бранят. Кучето се е научило да хапе, змията - да се обвива. Но влезеш ли в живота като човек и ако дойде някой при тебе, ти го ухапеш, или дойде някой, и ти го ритнеш, тогава? Тия навици, които служеха за спасително средство на низшето животинско царство, ти тия навици като човек не можеш да употребиш.

И в мисълта има ритване. Дойде някой човек и ти го ритнеш с мисълта си. Всяка негативна, отрицателна мисъл е ритване. Ти казваш: „От мен човек няма да стане." Ти с това риташ.

Не се произнасяй върху Божиите работи. Ще кажеш така: „Не, ще стане! Ще стане!" Турете една запетая между едното и другото. Няма да казваш: „Това и това няма да го постигна." Ще се поправиш и ще кажеш: „Всичко ще постигна." След като имаш една несрета в живота си, тури една запетая. След като имаш една погрешка, тури една запетая и кажи: „Ще я поправя." Всяка поправка е една придобивка. Всеки цигулар, който взема погрешно тоновете, той втори път взема по-вярно това, става по-мелодичен.

Казвам сега: да се живее, то е най-голямото изкуство.

И като се научи човек да живее, тогава всички други изкуства се подчиняват на законите на живота.

Това е първото изкуство, което е основа на всички други изкуства в света, които искате да постигнете.

Първите кандидати, които искате да се запишете в училището, ще дойдете, без да ме лъжете. Ще дадете обещание да не ме лъжете. И второто обещание: и себе си да не лъжете. И третото обещание: всякога на Бога да служите.

Три неща: мен да не лъжете, себе си да не лъжете и на Бога всякога да служите.

И които се записват ученици, само така се приемат.

На Бога всякога да служите, а не по някой път да служите, а някой път - не.

6.15 часа
Двадесет и девета лекция на Общия окултен клас
17 април 1935 г., сряда, 5 часа
София – Изгрев

Книги:
* Най-голямото изкуство
Ако говоря (Общ окултен клас. Четиринадесета година (1934–1935). Том II. София, 2003)

21 беседи от 27 февруари 1935 г. до 18 септември 1935 г.
Начало: 05:00
Пасаж: 1 Солунци 5

1935_04_21 Ако не ядете
неделна беседа

АКО НЕ ЯДЕТЕ

Отче наш.
„В Начало бе Словото“.
Ще прочета само 5 стиха от петата глава от Евангелието на Йоана от 5–10 стих.
„Бог е Любов“.

„Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нямате живот в себе си.“ Ще намерите този стих някъде в Евангелието и ще видите, че той представя едно отрицателно изречение с положително съдържание. Кое е важното за човека? Яденето е процес, свързан със здравословното състояние на човека. Всички здрави организми ядат правилно. Тези, които заболяват, ядат неправилно, а онези, които умират, те съвсем не ядат. Когато човек не яде правилно почват да му се четат ребрата, вратът му изтънява, очите му хлътват, бузите му изгубват своята красота и най-после той органически съвсем обеднява.

„Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нямате живот в себе си“. Този стих има двояко тълкувание. Ако се вземе буквално, той почти няма никакъв смисъл, но съществените неща, т. е. същественото, което се яде, не е плътта. Същественото е онова, което се съдържа в плътта. Това е животът, който е скрит в плътта. Това е, което са знаели още от старо време, жизненият елексир, или условията на живота, които проникват чрез храната.

Казвам: Има две разбирания на живота според прочетените стихове. Сега аз няма да ви говоря за неща, които вие знаете, защото не искам да ви товаря. Това значи, аз няма да ви продавам вехтите дрехи, защото вие имате достатъчно стари дрехи. Аз трябва да ви продавам нови дрехи, тъй щото ще се постарая да ви продавам нови дрехи, които или да ги продадете, или да ги носите. Във всеки случай да имате една печалба. За да яде човек правилно на физическия свят, неговата мозъчна и неговата симпатична нервна система трябва да са добре устроени, или научно казано, те трябва да се намират в музикална хармония. Само при това положение човек може да яде правилно. В окултен смисъл яденето е един процес на вътрешно съгласие. Човек трябва да има Любов към храната, която яде, за да се ползува от нея. Щом няма Любов към известна храна, той не може да се ползува от нея. Такава храна внася най-големите отрови. Това всички хора знаят, но още не са го изнесли. За в бъдеще ще го изнесат,

понеже умовете им сега са заняти с много научни работи.

Съвременният свят е претрупан с известни научни теории и все неприложени. Понеже, всяко нещо, което не е приложено и не е опитано, то е една теория. А всяко нещо, което е опитано и приложено, това е факт вече и върху този факт се гради животът. Има спор за яденето между светските хора и религиозните хора. Светските хора поддържат, че трябва да се яде по 4 пъти на ден, за да се поддържа в изправност тялото. Англичаните изобщо ядат по 4–5 пъти на ден, някой по три пъти на ден. Религиозните хора пък поддържат, че в 24 часа трябва да се яде само веднъж, тялото не трябва да бъде много охранено. Сега да оставим какво поддържат хората – и едните имат право, и другите имат право. Аз бих ви навел много доказателства, но всякога, когато човек изнася едно доказателство, докато докаже едно нещо, той ще събори друго. Като съграждаш една нова къща, ще събориш старата. Онези, които са кандидати за новото, те се радват, а онези, които излизат от старото, ще кажат: Слушайте, тази къща не трябва да се събаря. Какво трябва да направите сега? Голямо изкуство е да не събаряш старото, на това е майстор само природата. Тя едновременно и старото не събаря и новото (ще) гради. Върху старото тя гради новото. Затова се изисква голямо майсторство. Човек като дойде да гради, той събаря старото и съгражда новото, той другояче не може. Сега аз ще се постарая без да съборя старото да съградя новото. Дали ще го направя, не се знае. Ако се дигне много прах около вас, ще знаете, че има нещо съборено; ако не се дигне много прах, вървя според законите на природата. Защото, както и да говорим, индивидуалния живот, който сега живеем, все ще се засегнат някои религиозни вярвания в него или обществени, или семейни, какви ли не вярвания! Когато говори, човек трябва да бъде далеч от хората, за да не ги обиди. В какво седи достойнството на човека? – Едно от качествата на човешкото достойнство седи в следното: правата мисъл. Друго качество на неговото достойнство е честността и трето качество е добротата му. Това са трите качества, необходими за човешкото достойнство: доброта, честност и права мисъл. Това отличава човека. Има и други качества, но тези трите изпъкват най-главно. Следователно, всеки човек, който руши вашето добро, той не може да бъде добър човек за вас; всеки човек, който руши вашата честност, той не може да бъде добър за вас и всеки човек, който руши вашата права мисъл, той не е добър човек за вас. Това е едно правило, по което можете да познаете кой човек е прав, кой човек е добър и кой не е добър. За правото в човека няма един общ морал, който не е еднакъв за всички хора. В света общ морал, тъй както хората го разбират, няма. Но не ме разбирайте криво, има един морал, който е потребен за всяко същество, туй същество трябва да го приложи. Ако този морал съгражда човешкия организъм, ако този морал съгражда човешките

мисли, ако този морал съгражда човешките чувства, той е прав. Ако този морал или тази мисъл не помагат за съграждането на човешките мисли и чувства в широк смисъл на думата, той не е прав морал. Сега аз няма да се спирам върху въпроса за съграждането в широк смисъл на думата, но казвам: Всяка мисъл има три степени; тя трябва да придобие правилна форма, или да се даде правилна форма на мисълта, да се създаде съдържание на тази мисъл и да се даде нейното бъдеще предназначение. Онова, което може да извърши дадената мисъл. Защото всяка една мисъл, която ни интересува, тя има отношение към нашия живот. Вие не считайте, че вашият живот е нещо отделно от общия живот. Вашият живот е капка от общия живот. И тази капка кога и да е ще се върне в общия живот. Не считайте, че тази капка като се върне в общия живот ще изгуби своята същина. Не само, че няма да изгуби своята същина, но вие ще придобиете нещо в този живот, т. е. в същината на вашия живот.

Сега дали мисълта е ясна или не, не се старайте да я изясните, да я направите ясна. Защо? – Защото досега аз не съм срещал нито един философ, който да е направил мисълта ясна. Например, вие обичате един красив човек. Казвате: Обичам този човек, красив е, не мога да му се нагледам. В какво седи неговата красота? – В ушите, в очите, красив е той. Без да знае този човек научно значението на красотата, но той има известно схващане за нея. Че има известно схващане за красотата, се вижда по това, че той цял ден ходи подир тази красота. Заради тази красота някой човек напуща и жена, и деца, и целия ден ходи подир тази красота да я гледа. Виждаш една красива картина някъде, но много мъчно може да се каже в какво седи красотата? – Красотата не е нещо физическо, тя е духовно нещо. Днес я виждаш на едно място, утре няма да я видиш на същото място, станала е някаква промяна. Ти може да я зърнеш само за един момент, следващия момент вече тя е на друго място. Сега на вас се вижда чудно, както и учените хора, защото не може да се определи красотата? – Ти срещаш един човек на едно място, но следващия момент той вече не е на същото място, той се е мръднал на един метър разстояние, значи не е на същото място. И хората, с които е имал, също не са на своето място. И те са променили мястото си. Пък и самите хора са се изменили, не са същи, съвсем други са станали. Например, ти си срещал един човек половин час преди да е ял, срещаш го половин час след като е ял и тяжестта му е вече съвсем друга. Същевременно той има влиянието на готвача, който е сготвил месцето. Ако е ял агне, има влиянието на агнето, ако е ял ябълки, круши, той има тяхното разположение. Значи човек има разположението на агнето, разположението на крушата и т. н., а ние имаме понятие за крушите и за ябълките, че не мислят. Не, крушите и ябълките мислят по-добре, отколкото ние мислим. Те мислят така правилно, че са готови да се жертвуват за другите хора. Те съзнателно не

прилагат Христовото учение, но казват: Ако не ядете плътта ми, нямате живот в себе си. И агънцата казват така. И агънцата по някой път тъгуват, но казват: Господи, заради тебе ще направим тази жертва. Мъчно ни е, но заради тебе даваме живота си. Ябълките и крушите не казват така. Като те види една ябълка, тя се поусмихне малко и казва: Ако ме ядеш, добре ще ти бъде, ако не ме ядеш, зле ще ти бъде. Според моето схващане хората трябва да започнат от морала на плодните дървета, да бъдат добри като тях, като крушите, като ябълките, като сливите, като черешите и т. н. Ако те бъдат с качества, които имат плодовете, по-добри хора от тях нямаше да има. Ако бих написал един морал за хората, бих казал трябва да имате морала на черешите, да бъдете червенички като тях, да бъдете сладки като тях, също така трябва да имате морала на сливите, трябва да бъдете бели или сини, да мязате на тях. Трябва да бъдете подобни на ябълките, да бъдете червенички, загладенички като тях. Сега ние търсим един морал извън природата и казваме, (че) това не е право, онова не е право. Това са относителни неща. Всички хора говорят за правото, а въпреки това светът живее в безправието. Нашият свят повидимому има някакво право, но в основата си живеят в пълно безправие. Сега аз мога да ви докажа това, но ако река да го доказвам, ще обидя половината от човечеството, затова се отказвам да доказвам. Предпочитам да останат някои неща недоказани, но да не ви обиждам. Затова пък вие сами трябва да разсъждавате. Например някой казва: Ама ти не вярваш в Бога? Чудна работа! В какво седи вашето верую? – По какво се различаваме аз и вие в своите вярвания в Бога? – Трябва да има нещо съществено, което да ни различава. То не седи само в меките думи. Казвате: Човек трябва да бъде мек. Мекотата е добра черта, но мекотата е опасна работа. На твърдата почва ти може да ходиш безопасно, но ако попаднеш на една мека почва, ти може да затънеш. И тогава има една философия, според която хората поддържат мекотата без да разбират нейната опасност. Други пък казват, че трябва да бъдем яки. Ами ако всичко бъде яко като камък, какво ще бъде тогава? – Камъните трябва да бъдат меки като пръстта, а пръстта не трябва да бъде мека като калта. Като разсъждавам и за мене това е ново нещо. Ние не трябва да бъдем твърди като камъните, нито меки като калта. Калта е изключително нещо. Калта се явява само от време на време в природата. В природата кал не съществува. Калта е изобретение на хората. Единственото ново нещо в света, което хората са създали в света, това е калта. Когато хората са създали калта и Господ слязъл от небето, Той взел част от тази кал и направи човека. Затова човек има нещо Божествено в себе си, а останалото в него е калта. Като слязъл на земята Господ видял, че от камъка не може да направи нещо и затова го превърнал в пръст, а пръстта превърнал в кал и от нея направил човека. Но разбирайте ме право. Калта не е лошо нещо. И човек създаде нещо майсторски – калта. В продължение на милиони години човек в своята гениалност едва е успял да направи едно съчетание

между пръстта и водата и като видял Господ неговото изобретение казал: Учен е човекът. Той казал, чакай сега и аз да направя една кукла, да има с какво да се занимавам. Като видял какво Господ прави и човек започнал да прави същите работи. И днес всички хора творят това, което Господ е сътворил. Външно вече хората се приближават към Бога, но вътрешно онова, което Бог е вложил в тях, те не могат да го постигнат, не могат да го създадат. Има много добри подвързвачи в света, които подвързват книгите отлично и трябва да платите 1000–2000 лева за една книга. Те са големи майстори за външната обвивка, майстори са на формата, но те, но те не могат да четат тази философска книга – не я разбират.

Сега ще ви приведа един малък разказ. Един баща има един син, но не го разбира. Поглежда го, поглежда го, казва си: Много (е) умно това дете. Един ден среща ме този баща и ми казва: Да те заведа в къщи, ти правиш научни изследвания, искам да се произнесеш, да видиш колко е гениално моето дете. И започва той да го описва, та очите му били такива, веждите му били такива, ушите му били такива, заинтересува ме този човек и казвам, хайде да отида да видя туй чудо в България. Какво беше моето учудване, като отидох и видях едно обикновено дете. Не казвам, че той не говори истината, но в ума на бащата има един инструмент и като го постави пред себе си, нещата вече се виждат в друга светлина. И вие знаете това. Тъй щото от мое гледище бащата е прав, не казвам, че детето не е даровито, но даровито, талантливо е дотолкова, че не може да мине за гениално. Според мене то няма чертите на гениалността. Казвам на бащата: Много е даровито твоето дете, кандидат е за гений. – Ама, какъв, първостепенен ли е или второстепенен? – За в бъдеще ще бъде. Тъй му казва(м), за да не го обидя. Като казвам, че е много талантливо, аз разбирам едно, а той разбира друго, мисли, че е талантливо, гениално дете. Той мисли, че е талантлив гений, значи гений, но и талантлив отгоре. Аз не се спрях върху подробностите, но казвам: Прав е този баща. И аз да съм на негово място, ще гледам по същия начин. Това е едно противоречие и затова след време този баща ще преживее едно разочарование в своето схващане. Доброто в края ще дойде. Бащата ще види, че се е излъгал в своите очаквания. Сега друго положение: Понякога ние виждаме един човек чрезмерно красив и казваме: Колко красив е този човек? – Чудно е, че в началото този човек е красив, а после тази красота изчезва. Но казвам: Красотата в света е израз на правата мисъл, на честността и на човешката доброта. Това са в общи черти признаците на красотата. Докато човек има права мисъл, той е красив. Има нещо прилежно в мускулите на неговото лице. Мускулите на неговото лице са поставени геометрически, според правилата на органическата геометрия. И сега гледам, че учените дават диагноза за патологическите състояния на човека. Според мене патологията не е наука. Каква наука е тази да изброявате патологическите

състояния на очите. Според мене и медицината не е наука и френологията не е наука и съдопроизводството не е наука. Според мене много изкуства не са изкуства. Актьорството, например, не е никакво изкуство. Кой от вас не е актьор в къщи? Като дойде да изкаже някой нещо, той играе вече някаква роля. Всички играят главни роли. Всеки човек играе една видна роля, той взема една видна служба. Да играеш някаква роля не е нещо особено. За да играеш една роля, преди всичко трябва да заемаш една роля на човек, който има права мисъл. При това ти трябва да знаеш за всеки даден момент, че мисълта ти е права. Сега аз не се спирам само в една посока. Ти можеш да вземеш участие, но да се проявиш в каква и да е посока, в която твоята душа иска да се прояви. В каквато и посока да се проявиш, важно е твоята мисъл да бъде права. Това е една положителна страна, а патологическите състояния, това са отклонения от правата мисъл. Например има патологически състояния и в геологията. Пречупването на земните пластове, това е патологическо състояние. То не е наука. Ти трябва да възстановиш първоначалното положение на пластовете, че после да дойде до причините, които са нарушили тази хармония. Човек трябва да знае причините за какво са се пречупили тези пластове в природата. Това пречупване на пластовете не го е създала природата. Други причини има за това. Първоначално земята е била съвсем другояче построена. Сега аз мога да ви кажа нещо, на което вие не можете да ми отговорите, но ще дойдете до един спор, защото няма да повярвате в това. Било е време, когато в земята не е имало никакви пречупени пластове, планини не са съществували. Земята тогава е била гладка като топка. Това е било времето, когато на земята са живели най-разумните същества. Досега историята е вървяла много добре, но ако ние се поставим в един свят на съвършенство, както някога е била земята, преди милиони години, това щеше да бъде за нас най-голямото нещастие. Вие искате да знаете защо това днес би било нещастие за вас? Много просто. Сега аз мога всеки от вас да го направя нещастен. Как? – Ако на един грозен мъж дам една хубава красива жена, около която ще обикалят 100–200 мъже, той веднага ще стане нещастен. Горкият мъж няма (да) може да се събере в кожата си. Този ще ѝ пише, онзи ще ѝ пише, а той не ще може да се освободи от тях и най-после ще го претрепят. Той не може да я защитава. Най-после той ще бъде за тази красива жена като един слуга. И като го бият тези мъже, тя ще започне да го защитава. Аз давам този пример, но това нещо е почти невъзможно, невероятно дори. Сега идвам до друго положение. Питам: Кое е онова, което заставя тези разумни същества да напуснат своята земя и да дойдат тук? От къде са дошли те? – Тези същества някога са били недоволни от земята. Защо? – По единствената причина, че е дошло едно същество и е направило една малка бразда на земята и оттам насетне като видели тази бразда всички тия същества са потърсили и напуснали земята. След това дошли други, които направили още по-голяма бразда на земята,

докато най-после дойдохме ние, които съвсем огънахме земята. Какво ще мислите за тия същества, които могат да огънат земята? Те не са от много простите, напротив, доста учени същества са. Но това са отвлечени работи. Хубави са те, съставят даже една научна теза, върху която може да се говори. Има нещо останало от този морал и у нас. Аз мога да ви докажа това. Малкото дете, например, първоначално представя състоянието на земята. Гледаш лицето му гладко, хубавичко като месечинка. На това гладко лице живеят първите жители на земята. Дойде някое време току виждаш, че на това гладко лице се яви една бразда на челото му. И за да утешиш човека, казваш му, че е почнал да се развива. Като му турят четири бразди, казвате, че е станал много умен. И учените, физиогномисти, от тези бразди започват да тълкуват, че обществените чувства в този човек били развити. После се явяват и такива бразди на брадата, и казват учените, че волята на този човек се развива. Това са научни обяснения. Първоначално човек не е бил такъв, какъвто е сегашният. Сегашният човек е само подобие на първоначалния човек. Първоначалният човек не е бил такъв, какъвто е сегашният. Сегашният човек е само подобие на първоначалния човек. Първоначалният човек е бил разумен, пластичен, че като го срещнеш веднъж, два, три и повече пъти, никога няма да го видиш в една и съща форма, той постоянно се изменя. Затова, именно, постоянно се интересуват от него. А сегашният човек се среща все в една и съща форма. Първоначалният човек постоянно (се) е изменял, научно казано, той живеел в света на Парижката мода. Това са неща само за обяснение. Многото говорене има смисъл само когато върши нещо, например, сега аз върша една хирургическа операция. Дойде при мене някой, но съм занят и не го приемам. Той пита: „Защо не ме приемате?“ Ето, ще докажа сега: Аз съм знаменит професор, знаменит хирург и върша сега една операция. Дойде някой, иска непременно да го приема. И аз му казвам: „Не мога, работата ми не позволява да те приема.“ – Ама как тъй? – Този човек лежи на операционната, аз с него се занимавам. Питам, кой от двамата трябва да чака: онзи, който е на операционната маса, или този, който е отвън. При мене са дохождали някои много интересни хора и са ми казвали: – „Имаме много важна работа, искаме да ви видим, да видим кой живее тук.“ Казвам: „Много съм занят.“ – „Моля, моля, отделете малко време и за нас, нашата работа е важна, не търпи никакво отлагане.“ Добре, приемам ги. И какво била важната работа? Някой от тях е започнал търговска сделка и казва: „Кажи ми ще успея или не?“ – Казвам му: Никога няма да успееш. – „Защо?“ – Защото тази работа не ти подхожда. – „Че как така?“ – Малкото пари, които имаш, ще ги изгубиш при тази търговия. – „Ами какво да правя тогава?“ – Продавай на дребно. – „Кажи някакво научно обяснение.“ – Научно е това, по-научно от него не чакай. Преди всичко ти нямаш онези търговски способности, да познаваш хората, да познаваш условията, при

които живееш, тези способности не са развити, в твоя ум са влезли такива фантасмагории, че от малкото пари, които си спечелил, ще ги изгубиш и ще останеш и ти, и жена ти, и децата ти голи. – Но какво да правя като парите ми не стигат? – Тогава пък съвсем няма да ти стигат. – Ех, благодаря тогава за услугата. Ами колко ще платиш сега? – По английски ще постъпя. Хайде колкото искате. Казвам: Хайде сега нищо няма да ти взема, но ако намериш някаква служба, тогава ще ми заплатиш, понеже търговията не ти върви. За сега даром, а като спечелиш нещо от някоя служба и ти тръгне, тогава искам половината да ми дадеш. Той се усмихна малко и си отиде. – Хайде сега на добър път. Казвам, ела сега да ти дам един добър съвет. Хората от вашия род са малко музикални и затова вземи или пиано, или цигулка и свири. На музиката ще ти върви повече, отколкото в търговията. В 10 години ти ще спечелиш повече като музикант, отколкото като търговец. Не си губи времето. И тогава като спечелиш от първата си служба, ще донесеш половината си печалба. Сега нека мине от мене. Следователно, всеки човек трябва да работи с най-силните си способности.

„Ако не ядете“. Това именно значи, че ако не подхранвате в себе си най-силното, най-мощното, което подкрепява вашия ум, вие нямате живот в себе си. Не влагайте в себе си никакви отрицателни мисли. Те ще дойдат сами по себе си, няма защо вие съзнателно да им се поддавате. Сега аз не говоря за онова, което ще дойде във вашия ум, аз не говоря за птиците, които ще хвъркат около главата ви, аз не говоря за мухите, които ще хвъркат около главите ви. За тях даже не правя въпрос. Казвам: Не оставяйте птиците да правят гнезда върху главите ви. Въшките могат да лазят по главите ви, но не ги оставяйте да се загнездят там. Не оставяйте паразитните мисли във вашия ум, по който и да е начин, извадете ги от ума си. Нищо отрицателно не оставяйте в ума си. Това, което нищо не гради, извадете го навън. Мнозина от вас се оплаквате, че има неща, които те не могат да преодолеят.

Сега ще ви приведа един пример, един разказ, доколкото е верен, не зная, но един автор го привежда. Един млад момък се оженил за една богата търговска дъщеря, бащата на която приготвил голяма прикя: направил ѝ хубава булска рокля, хубави обуща, скъпа шапка, дал ѝ скъпи огърлици, пръстени, всичко от каквото се нуждаела момата. Обаче, младият момък имал слабостта да пие. Младата булка държала всичките пари в банката, на нейно име. Като не могъл да вземе пари, един (ден) той задигнал пръстените и продал ги, и парите опапал. На другия ден той се домогнал до огърлицата и продал я, и опапал парите. Така, ден след ден, той се домогнал до всичко онова, с което младата мома се оженила, взел обущата и роклята ѝ, и шапката ѝ, продал ги и парите изпил. Един ден като се

разговаряли помежду си, младата невеста казала на мъжа си:Не зная кой ще ми е задигнал булската огърлица, няма я. – Кой ли ще е направил това? – Ами знаеш ли, че и пръстените ми ги няма, задигнал ги е някой. И булската ми рокля, булските ми обуща и шапка ги няма, задигнал ги е някой. – Кой ли е направил това? Какво станало след това? Съзнанието в този млад човек се пробудило и като чувал от своята възлюблена всеки ден да се запитва кой ли е направил тази кражба, той постоянно се борил в себе си да ѝ каже ли истината, или не, да не ѝ казва нищо. Сега вие си мислите дали сега всичко това е вярно или не.

Казвам: Ако вие продадете една своя добродетел и я пропивате или ако продавате едно свое справедливо чувство и го продавате, или ако продавате едно свое Божествено чувство и го продавате, това не е ли тези булчински вещи, които продавате и пропивате? Казвате: Едно време аз обичах да се моля, имах вяра, имах Любов към Бога, но ето всичко продадох и пропих. Казваш: Едно време бях справедлив, но и това чувство пропих, нищо не ми остана вече. Значи, ти съзнаваш, че отношенията, които си имал едно време към Бога, не са такива, каквито са днес. Изгубил си нещо. Това не е ли същото положение, в което се намира младата булка, на която всичко булско е продадено и пропито? – Сега се намираш пред една дилема и не знаеш, не смееш да кажеш ли истината, или да си мълчиш, да се признаеш или не. Младият човек седи и слуша какво говори неговата избраница и си въздъхва от време на време. – Ако зная кой е този разбойник, ще го намеря. Той не може да се укрие от мене. Започва младият човек да работи и откупва пръстените на жена си. След това откупва огърлицата на жена си и ѝ я връща назад. Още продължава да работи, докато най-после откупва и роклята, и обущата, и шапката на своята жена и всичко връща назад. Това са прояви на един честен човек. Като връща всичко на жена си, казва ѝ: Слава Богу, намерих този разбойник и взех от ръцете му всичко, каквото ти беше взел, но моля те, бъди тъй добра да не се интересуваш да знаеш кой е този разбойник. Ако много се интересуваш да знаеш, аз мога да ти кажа, но това ще ти причини небивали страдания. Затова по-добре е за тебе да не знаеш кой е той.

Казвам: Всеки човек трябва да мине и през втория процес. Като каже, че знае кой е онзи, който е извършил всички престъпления, той трябва да бъде готов да намери всички задигнати вещи на своята възлюблена и да ги върне назад. Всичко каквото е направил човек може да го поправи. Силата на човека седи в това да поправи той всичко онова, което някога е извършил. Това е възможно. Аз мога да оставя този разказ и в неговия отрицателен смисъл, но аз го привеждам в положителния му смисъл да се ползувате от него. Този автор е изнесъл това положение в много бледи черти. Например, Данте е описал ада, а Милтон е описал изгубения рай.

Данте е силен в описанието на ада. Изобщо, всички са силни, когато описват ада, а когато дойдат до рая, не могат добре да го опишат. – Защо? Понеже, живеем в ада, лесно можем да го опишем. Но понеже не живеем в рая, мъчно можем да опишем едно райско състояние. Мъчно можем да опишем райския живот.

„Ако не ядете". Значи, в яденето трябва да се образува една вътрешна връзка. Не може да се образува една нормална връзка между две същества, ако тези същества не оперират помежду си. И в умствено отношение това е право. Ако ти не можеш да възприемеш мислите и чувствата на един човек, когото обичаш и не можеш да ги асимилираш в себе си, ако и той не може да възприеме твоите мисли (и) чувства в себе си и да ги асимилира, (то) не могат да направят никаква връзка помежду си. Христос е казал: „Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нямате живот в себе си". С този стих Христос е изказал половината от Истината. После Той е казал: „Както ме възлюби Отец ми – Това значи – Както се храните от Любовта ми, по същия начин и аз искам да стана храна за вас да влезете в мене. И тогава, който пребъдва в мене, пребъдва и в Отца ми". Като дойдем при Бога, по същия начин трябва да бъдем храна и за другите. Казвам да ви наведа на закона: Не може да се образува интимно съвършено сближение между двама души, ако мислите на онзи, когото обичаш, не са храна за него и ако неговите чувства не са храна за мене, той не е онзи човек, който ме обича. И когато Христос казва: „Ако не ядете плътта ми", чрез това ядене именно се познава Неговата Любов. Това значи: От Словото, което ви давам, вие ще възприемете Словото и ще познаете моята Любов. Ако в продължение на две хиляди години и ние бяхме възприели Христовото учение в неговата простота, то би имало грамадни резултати в целия ваш живот. Сега ние искаме да приложим Христовото учение, да го нагодим според окръжаваща среда, да не би като поддържаме това учение, хората да ни считат за ненормални. В какво седи нормата ви в света? Единствената норма, с която се мерят нещата в света, това е Любовта. Единствената норма, с която се мери знанието, това е Любовта. Единствената норма, с която се мери правдата, това е Любовта. Навсякъде в основата на всички стремежи в цялата природа, това е Любовта. Ти отиваш да се биеш за отечеството си, защото го обичаш. В дадения случай жертвата, която искаш да направиш, се дължи на Любовта. Дали правилно разбираш Любовта или не, това е друг въпрос. В дадения случай за Любовта се искат подбудителни причини. Ти поддържаш религията – това е Любовта; ти поддържаш науката – това е Любовта. Аз не говоря за Любовта, както сега хората я разбират. Така, както е съграден сегашният живот, ние не трябва да се занимаваме с тази Любов. Ние имаме последствията вече на тази Любов. Както е сега устроен индивидуалният, семейният, общественият живот, всичко това се дължи

на миналите разбирания на Любовта. Това е, което е съградила тази Любов до сега, но ако ние искаме да продължава тази Любов, ще имаме същите резултати. Следователно, когато говоря за Любовта, аз излизам от съвършено ново становище, което ще даде съвсем нови резултати, нови форми. И казва Христос: „Ако вашата правда, ако вашата любов не надмине тази на обикновените хора, вие няма да влезете в Царството Божие, вие нямате живот в себе си“. Ако ти не си готов за Божествената Любов да направиш всичко, ти нямаш живот в себе си. За да направиш всичко, ти трябва да се освободиш от един вътрешен страх, от едно вътрешно чувство. Запример, вие имате добри желания, но страхът ги спира. Речете да направите нещо, но изведнъж си казвате: Ами какво ще стане с мен? Най-лошото, което може да стане с тебе, това е, че ще изгубиш временния си живот. Или ще страдаш или ще се разболееш, ще умреш и ти. Запример, ти поддържаш известни религиозни вярвания, но не искаш да умреш. Много мъченици са се отказали от Христа, щом дойдат страданията и мъченията, тогава те казват: Ние не вярваме в Христа. Какво са спечелили като са се отказали от Христа? Задържали ли са живота си? – Съвсем не. Те пак са умрели. Когато дойдеш да говориш истината, никой не те заставя да кажеш кого обичаш и кого не. Човек трябва да бъде справедлив към себе си, той трябва да чувствува тази Любов. Каквото и да говорят хората, той трябва да знае, че обича Бога – нищо повече. За тази Любов той трябва да е готов да направи всичко онова, което е готов и да направи за себе си. Всички хора трябва да имате този морал. Той не е за едного, той е за всички. Това е Божественото Начало в нас, така ако мислим, Бог никога няма да се изяви, няма да действува в нас. Мнозина търсят Бога отвън. Не, Бог се изявява и във вярващи, и в невярващи. Той се проявява във всички хора. Някой човек не вярва в Бога, но Бог му пошепва на сърцето да отиде да помогне на някой страдащ, и той отива и му помага. Някой път Бог отива да пошепне в сърцето на някой вярващ да отиде да помогне на някой страдащ, но той казва: Нямам време сега, отивам да се моля. Често невярващите повече слушат Бога и помагат на страдащите, отколкото вярващите, които се занимават със себе си. Кое е по-важно – да извършиш Волята Божия или да отидеш при Бога и да му кажеш, че много Го обичаш? Кое е по-важно: Да кажеш на Господа, че много Го обичаш и вярваш в Него или да отидеш и да изпълниш Неговата Воля? Да служиш на Бога е по-важно и от вярата и от Любовта. А трите заедно това е реалността на Любовта. Ако вярата влезе в обичта, и ако обичта влезе в служението, образува се една вътрешна крива. Тогава се създават всички ония здравословни състояния на целия живот. Ако някой иска да има успех във всичките си работи, той непременно трябва да има вяра, той непременно трябва да има обич и той непременно трябва да служи. Значи той трябва да бъде човек на вярата, на обичта и на служението.

„Ако ядете“. Това значи, ако научно не се възприеме Словото, нямате живот в себе си. Мнозина мислят, че лесно може да се оправи съвременният свят. Според моите изчисления, за да се изправи сегашният свят, за да стане едно малко подобрение в него, изисква се за това най-малко хиляда години, и то да стане едно микроскопическо подобрение. За да станат две такива малки подобрения в човечеството, изискват се (две) хиляди години. За да се направи трето такова подобрение, изискват се три хиляди години. За да придобият истината, изискват се две хиляди години, и най-после, за да придобият Любовта и да се научат да служат на Бога, изискват се още три хиляди години. Това е по отношение на цялото човечество. Сега аз съкращавам това време. Съкращавам двете нули накрая и казвам: Десет години за вярата, десет години за обичта и 10 години за служението. Следователно, след 30 години и вие може да искате това, което искате. За цялото човечество трябва 3000 години, а за всеки човек индивидуално трябват 30 години и вие може да имате това, което искате. За цялото човечество трябват 3 хиляди години, а за всеки човек индивидуално трябват 30 години. Вие можете да се интересувате по какъв начин съм дошъл до тези изчисления. От това е побеляла главата ми. Един ден когато престана да мисля за това, косата ми ще приеме същия цвят, какъвто е имала първоначално. Докато намерих тези данни, главата ми побеля. Аз изчислявах този въпрос за себе си, как да служа на Бога. В моите очи не е лесно да се разрешат въпросите за религията, за обществения строй, за приятелството, за семейството, за вярата, за Любовта, както хората мислят. За всички тия неща ние имаме съвсем други схващания. Те могат да се схващат и по два начина: Тъй както вие ги схващате и така както вие не ги схващате. Понеже, вие не ги схващате така, както трябва, косите ви са побелели. Понеже и аз не ги схващам, както вие ги схващате, и моите коси са побелели. Ако разглеждате цвета и белината на моите коси и на вашите, ще видите, че те много се различават. Сега не е въпросът в белината на косата. За мене не остава никаква мъчнотия, че косата ми е побеляла. Какво ми пречи това? Някой казва, че остарял и побелял. Това нищо не значи, или че е почерняла косата на някого. И това нищо не значи. Почернялата коса показва, че е пролет и трябва да се сее. Побелялата коса показва, че е зима и всеки трябва да учи и да чете, няма какво да прави вън. През зимата всеки трябва да учи своето изкуство в ателието си, там трябва да работи. А сега гледам старите хора почиват, не искат да работят. – Какво дърво искат те! Думите „какво дърво искат те“ са двусмислени думи на български език. Някой има градина и дохожда при мене някой, който продава плодни дървета и го пита: Какво дърво искаш? Това значи: Дали иска ябълка или круша, или слива и т. н. Пита човекът: Какво дърво искаш сега? Както го изнесох аз, излезе съвсем друго нещо. Но ето какво разбирам аз: Старият, ако е цигулар, цял ден трябва да свири с

цигулката си. А той казва, че ръцете му не държат. Там е неговата слабост. Младият трябва отвън да крепи, а старият трябва отвътре да свири. Ако аз бих създал света, ето какво бих направил: Младите щях да пратя да копаят отвън, а старите щях да пратя да им свирят. Старите щяха да бъдат за веселба на младите, а младите щяха да бъдат за подкрепа на старите. И тогава младите ще копаят, старите ще ги веселят, и едните, и другите ще работят. Научно бих изказал това със следните думи: Старите ще работят горе в ума, а младите в тялото си, тъй щото едновременно щеше да се развива и ума, и тялото на човека. В природата младите извършват една служба, старите – друга. Младите съграждат тялото на човека. Без тях човек би се осакатил. Ако и старите хора изчезват, главите на хората щяха да се изопачат. В този смисъл и младите, и старите хора са необходими. Тялото е по-голямо от главата. Старите хора пък държат на най-важното място. – Защо са младите хора? – Да поддържат човешкото тяло. – Защо са старите хора? – Да поддържат човешката глава. Като турите главата и тялото на едно място и ги съедините в Любовта, те всичко могат да направят. Младият и старият като се съединят в едно цяло, те всичко могат да направят. Старият не трябва да мисли, че е роден, за да остарее. Старите хора несъзнателно обичат младите. Като погледне тялото си, старият трябва да знае, че тялото му е младо, но главата му е стара. Новите хора мислят, че главата им е само остаряла, а не и тялото или лицето им. Какъв зор е видяло лицето, че да остарее? Преди всичко лицето не мисли, то не може да остарее. Остаряват само онези неща, които мислят, а които не мислят, те не остаряват. Ако поставите един млад човек в магнетически сън, той никога няма да остарее. Сто години да го държите в този сън, той няма да се измени. Това, което състарява човека, това са неговите дисхармонични мисли и чувства, които му влияят. Следователно, човек може така да хармонизира своите мисли и чувства, че в продължение на 120 години да бъде млад. Вие можете да премахнете вашите бръчки от лицето си, когато искате и да станете така млад, както сте били някога.

„Ако не ядете“. Сега аз искам да схванете мисълта ми право. Аз не искам да се опълчвам против вашите вярвания. Не мислете, че аз омаловажавам вашата цена. Ни най-малко. Ето как гледам аз на работата. Аз се радвам, че вие имате това знание. Защото, ако нямахте това знание, което сега имате, вие не бихте могли да слушате и да разбирате моите беседи. Защото, ако едно дете не е свършило четвърто отделение, то не би могло да влезе в прогимназията; ако не свърши прогимназия, то не би могло да влезе в гимназия и ако не свърши гимназия, той не би могъл да влезе в университет, и да го свърши университета, той не може да влезе в обществения живот и там да работи. Има една последователност в природата. Учението е потребно, за да може човек да се качи на по-висока степен. Не мислете, че не ви е потребно учение. Учението е потребно на

човека. Целият свят е една велика школа, не само земята, но и цялата слънчева система, както и всички останали системи представят видни факултети. Това са ред култури, една от друга по-чудесни. Ако би се намерил един съвременен гениален писател да опише във вид на роман цялата вселена, ако би могъл да го изложи на понятен език, той би бил един от най-видните музиканти, художници или поети. Но колко мъчно може да се пишат тези работи! Колко мъчно може да се пише за слънцето, за луната, за Венера, за Марс, за Юпитер, за Сатурн, за жителите на слънцето и т. н., преди всичко ще се яви едно противоречие. Могат ли тия същества да живеят на слънцето? Ние си представяме, че те са подобни на нас. Те могат да живеят и на слънцето, но това не подразбира, че тези същества ще се намират при същите условия, при които ние живеем на земята. Те нямат организъм като нашия. Ето при тези условия сега на земята се намират известен род микроби, които могат да живеят при температура около две хиляди градуса. Какво ще кажете на това отгоре? Ето нашата първична материя, материята на нашия първичен живот не може да се разруши и от 45 милиона градуса температура. Само външната обвивка, с която е обвит живота, само тя се разтопява. Обаче, има една вътрешна обвивка, която по никой начин не може да се засегне от тези топлинни вълни. Топлината не може да проникне в тази обвивка. Ние имаме смътно понятие за тази топлина. Даже и топлината, която съществува в земята, колкото и да е голяма, тя е частична, не е обща топлина. Щом се издигнете горе в пространството, такава топлина там няма. Топлината е скрита в пространството. Там има друга една енергия. Ако вие сте гениален човек и се качите в пространството, там има достатъчно енергия, която може да използувате. Но ако се качите в пространството с вашите разбирания, и знания, вие ще се намерите на една температура 273 градуса под нулата. Това са факти, които съществуват. Колкото и да са важни тия факти, нас не ни интересуват, ние не се интересуваме от това колко студ има в пространството. Ние се интересуваме от топлината и от студа дотолкова, доколкото и при студа, и при топлината има известни облаги. При студа не става гниене, а при топлината става гниене, но живот има. При студа животът се развива много медленно, но там не става почти никакво гниене. Често многото страдания, както и от пертурбациите в живота на хората се дължат на излишната топлина, която те имат в себе си, намалете тази топлина и вие ще се намерите в нормално състояние. Казват на някого: Не се горещи толкова! Значи този човек има излишно количество топлина. Той трябва да регулира качеството и количеството на своята топлина. Каква е нормалната топлина на човешкото тяло? Според някои е 37 градуса, според други 36, а пък аз бих е (я) определил между едната и другата. Щом температурата се повдигне над 37 градуса, явяват се болезнени състояния; ако пък температурата се издигне до 38, 39, 40 и 41 градуса, хората не

издържат на тази температура и умират. Ако намалим температурата на болните хора на няколко градуса, на 2–3 градуса, ние можем да ги върнем отново към живота. Значи температурата уморява хората. Може да се (спаси) умиращият само с едно намаление на температурата от 2–3 градуса. Лекарите дават разни лекарства за намаление на температурата. С други думи казано: Трябва да се измени психологическото състояние в човека. Сегашните хора умират по единствената причина, че всичките им мисли, чувства и способности не функционират равномерно, правилно. Ако, според новите данни, в човека могат да се събудят всичките мисли, чувства и способности така, че да функционират правилно, този човек може да живее и до 120 години. Ако в даден момент можете да събудите в един болен човек, известни мисли и чувства, той ще може да оздравее. Аз съм ви давал и друг път примера с онази американка, която била сериозно болна и лекарите, които я гледали, казали на мъжа ѝ, че ще умре. Когато мъжът ѝ казал това нещо, за да се приготви за заминаване за онзи свят, тя го помолила да ѝ обещае нещо. Какво обещание искала тя от него? Да ѝ обещае, че няма да се жени за друга. – Не мога да ти обещая, възможно е да се оженя. – Тогава аз няма да умра. Аз ще бъда достойна за тебе. И наистина, всяка жена, която умира, не е достойна за своя мъж. И всеки мъж, който умира не е достоен за своята жена.

Сега не вадете криви заключения. Ето какво аз разбирам под думата смърт, умиране: Ако умреш, за да те забравят хората, това е умиране; ако умреш, за да те помнят хората, това е живот. Аз взимам нещата в положителния смисъл.

Казва Христос: „Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нямате живот в себе си“. Това значи, ако вие не възприемете онази Любов, ако вие не възприемате онази жертва, която аз правя, вие нямате живот в себе си. Аз ви проповядвам едно учение, което трябва да опитате и като го опитате, трябва или да го възприемете или да го отречете, защото, ако не го приемете нямате живот в себе си. Сега всички вие имате едно криво разбиране за живота. Но всички трябва да се оправите. Сега ние сме едва в началото на един живот, на една средна форма. Цялото човечество едва е стигнало до едно ниско състояние, до половината на своя път. Като казвам цялото човечество аз разбирам целия културен свят. Досега човечеството е слизало до дъното на ада. Отсега нататък едва започва да излиза и е стигнало до един изходен път на своята еволюция. Това е новата енергия, която иде, това е новата крива линия, която се образува. Това е новото човечество, новият възход, до който дохожда, сегашното човечество. Това е връщане на човечеството към едно ново състояние, към новия живот, към най-хубавия живот, който сега иде. Досега е било все лошо. Каквото лошо ви се случи, считайте, че това е от миналото. В бъдеще идват нови работи,

хубави работи, по-добри условия, не се обезсърчавайте. Ако се обезсърчите, пейте и така постепенно ще излезете от своето обезсърчение, от своето безверие. Безверието иде всякога от загуба на нещо. Вярата иде всякога от печалба. Безлюбието иде от загуба. Любовта иде от печалба. Следователно, ако губите Любовта си, това показва, че имате някаква загуба. Ако Любовта иде, това показва, че иде някаква печалба. Ако загубата представя слизане, печалбата представя качване. Така разсъждавам аз. Следователно, когато губиш нещо, ти слизаш надолу. Когато печелиш нещо, ти възлизаш нагоре.

Казвам: Сега всички сте в епохата на възкачването, на възлизането. Не живейте за вашето минало, за слизане. Докато слизате, вие всякога ще се оплаквате от съдбата си и ще казвате каква ли ще бъде моята съдба? Вие сте в едно училище, всички имате една програма и вашите учители казват, че трябва да учите добре. Това изискват те от вас. Вие имате най-добри условия да учите. Ще се стегнете да учите. – Ще видим. – Няма какво да видите, ще се стегнете да учите. Не мислете, че сте стари. Ще знаете, че главата ви е стара, а тялото ви е младо. Тогава вярвайте, обичайте и вършете Волята Божия! Това са първите стъпки на новата култура, на новото човечество, на новото разбиране, на новото сближение на народите. Всеки народ трябва да вярва в другите народи. Всеки народ трябва да обича другите народи, всеки народ трябва да обича другите народи и всеки народ трябва да служи на другите народи. Ако малките народи мислят и вярват в големите, ако всички се обичат помежду си и служат едни на други, това ще бъде доброто и за едните, и за другите, и за техните ближни.

„Благословен Господ Бог наш“.
Отче наш.

28. неделна беседа от Учителя, държана
на 21 април 1935 год. /Връбница/
София, Изгрев

1935_04_21 Трите степени
утринно слово

ТРИТЕ СТЕПЕНИ

Размишление.

Ще прочета 11 глава от Еклисиаст.

В живота има два вида прояви: обикновени и необикновени. Попадне ли в обикновените прояви на живота, човек мъчно излиза оттам. - Защо? - Защото обикновеното всякога заробва. В това, именно, се заключава нещастието на човека. Не е лесно да излезе той от робството, в което е попаднал. Паднал си в един дълбок кладенец, щеш, не щеш, ще стоиш там, докато дойде някой да те извади. Тъй както се ражда човек и това е обикновено в живота. Като е дошъл на земята, той се намира в безизходно положение, но какво ще прави? Вън от земята не може да излезе. Ще плаче, ще се обезсърчава, ще се сърди на този - на онзи, ще ходи натук-натам, но никой не иска да знае за това. Детето плаче на майка си, на баща си, но и те плачат. Кой на кого ще помогне? В това отношение, всички хора на земята са болни. Всеки иска да намери някой, да му помогне. Като не може да дойде някой отвън, да помага, най-после хората започват едни-други да се утешават и все неутешени остават. Лекарят утешава болния, лекува го, докато оздравее. Един ден той го излекува съвършено и го изпраща на онзи свят. Богатият утешава сиромаха, казва му, че ще забогатее, докато един ден съвсем осиромашава и заминава за другия свят. И учения утешават, че ще стане велик, докато един ден изгуби и това знание, което е имал. Всички тия прояви са последствия на обикновения живот.

Какво трябва да прави човек, за да излезе от обикновеното в живота? - Нищо друго не му остава, освен да влезе в необикновеното на живота. Там е смисълът. Значи, за да излезе от обикновеното на живота и да влезе в необикновеното, човек трябва да се мести, никога да не остава на едно място. И наистина, това виждаме в самия живот. Човек постоянно се изменя: като дете е бил едно нещо, като възрастен - друго, като стар - трето. Това, което го интересувало като дете, престава да го интересува като юноша и като възрастен. Други интереси го вълнуват като юноша, като възрастен и като стар. Младият казва, че любовта е съществено в живота. Старият, който се е разочаровал в любовта, казва, че разумността е същественото и т.н. Така се явява спор между хората за същественото и несъщественото. Според мене, същественото в живота е да напуснеш обикновеното и да влезеш в необикновеното. Отличително качество на обикновените работи е повтарянето. Обикновените работи се повтарят, а

необикновените не се повтарят. Болестта е обикновено нещо. Вижте, какво прави болният. Като го боли крак, например, все за него мисли и говори. Когото срещне, едно и също говори: снощи цяла нощ не спах, боли ме кракът, подул се е нещо и т.н. Всъщност, кракът не страда, човек страда. Какво трябва да направи, за да не го боли кракът? Той трябва да престане да говори за него, т.е. да излезе от обикновеното и да влезе в необикновеното положение на живота.

Какво, всъщност, представляват краката, ръцете, очите, устата? Краката са органи за ходене, ръцете - за работа, очите - за гледане, устата - за хранене. Това са обикновените функции на човешките органи. Обаче, те имат и необикновени функции. Освен да ходят, краката имат и друго предназначение. Устата не е само орган за възприемане на храна. От нея трябва да излиза нещо, а не само да влиза. Необикновените функции на човешките органи представляват нови области, които човек трябва да изучава. От промените, които стават с тях, човек може да чете като по книга. Ако устните посиняват, очите пожълтяват, това показва че човек не е здрав. Устните трябва да имат ясен, чист червен цвят. Очите трябва да бъдат бистри, погледът - светъл. Някой обича да носи жълт цвят, но не го харесва за очите си. Той обича дрехи с жълт цвят, но не жълти очи. Значи, всяко нещо трябва да бъде на мястото си. Всяка буква, всяка дума, всяка мисъл трябва да бъдат на мястото си. Изменят ли местата си, изменя се и смисълът на нещата. Например, ако в английски език, на края на някоя дума сложиш t или d, смисълът на думата се изменя.

Мнозина искат да служат на Бога, но не знаят, как да постигнат това. Много просто. Започнете да служите на обикновеното в живота и постепенно вървете към необикновеното. Първоначално майката служи на детето си: храни го, отглежда го, учи го. Като изпълни задължението си към него, тя е свободна да служи и на други. При това положение, тя започва да мисли, че има и друго, по- високо, необикновено служене и в нея естествено се явява идеята за служене на Бога. Ученикът първо учи уроците си и само за това мисли, да свърши училище. Като свърши обикновеното училище, той започва да търси нещо необикновено. Сега той иска да служи на някого, да свърши някаква работа вън от себе си - за другите, за своите ближни. Наистина, ако човек учи само за себе си, ако работи само за себе си, най-после той се отегчава от живота и търси нещо необикновено. Докато учи, докато търси пътя на живота си, човек се интересува от външната страна на светлината. След това започва да търси вътрешния смисъл на светлината. Това е въпрос, който при всички научни обяснения, остава пак неразбран. Учените обясняват, с каква бързина се движи светлината, но това не е още пълното обяснение за светлината. Голямата бързина, с която светлината се движи, показва, че превозното ѝ

средство е много леко, но важно е, кой пътува с това превозно средство.

Учените казват още, колко трептения прави светлината в секунда. И това не е достатъчно. За да имате известно понятие за светлината, потребни ви са очи. Значи, между очите и светлината има известна връзка. Всички хора имат очи, но не всички разбират, какво нещо е светлината. Има нещо особено, необикновено, което се проявява чрез очите, устата, ръцете и краката на човека. - Какво е това нещо? - Необикновеното в живота.

Следователно, ако искате да влезете в областта на необикновеното, трябва да се освободите от обикновеното. - Как става това? - Там е важният въпрос. Христос казва, че човек трябва да се отрече от себе си, но и до днес още хората се питат, как може да стане това, какво подразбира отричането и т.н. Лесно е да кажете на човека да се отрече от обикновеното и да приеме необикновеното, но как става това, той не знае. Може ли негърът да се откаже от черното си лице? Учените търсят начин да избелят лицето му, но не могат. И той иска да стане бял, но не може, не знае, по какъв начин черното може да стане бяло. Черният цвят съществува в природата. Казваме, че има черни лъчи. Някои хора обичат черния цвят и носят черни дрехи. Старите, тъжните хора също носят черни дрехи. Старите искат да покажат, че се отрекли от живота, а тъжните показват, че са изгубили нещо ценно в живота си - някой свой близък, или любовта на своя възлюбен и т.н. Ако младият се облича всякога с бели или светли дрехи, хората намират, че има нещо неестествено в него. Ако старият носи изключително черни дрехи и това не харесва на хората. В това отношение и младите, и старите са недоволни от себе си.

Какво трябва да прави човек, за да се освободи от недоволството? - Той трябва да промени възгледите си за живота, да си създаде нова философия и да стане доволен. Бъди доволен от своето разбиране, което имаш в дадения момент, но не оставай завинаги с него. Останеш ли в старото си разбиране, ти се лишаваш от възможността да се развиваш. Обикновеното подразбира положението, в което човек се намира в даден момент. Например, ако в даден момент почиваш, ти си в обикновеното. Ако ти е приятно да почиваш и пожелаеш за дълго време да останеш в това положение, пътят ти ще остане неизвървян. Ето защо, почини си малко и тръгни на път - не оставай за дълго време в едно и също положение. Почивката е обикновеното в живота, а движението - необикновеното. Някои се оплакват от много движения, от много качвания и слизания. Какво показва качването и слизането? Качва се и слиза само онзи, който живее в кооперация. Десетки години живее в кооперация и по няколко пъти на ден слизате и се качвате. Какво сте постигнали от това слизане и качване? - Какво означава първото стъпало? - Качили сте се по-близо до

определеното място - до вашия етаж. - Какво показва второто стъпало? - Приближаване към целта. - Третото стъпало? - Още по-близо до целта. - А последното стъпало? - Стигане до целта. След това започвате да слизате. - Какво означава първото стъпало при слизането? - Пристъпване към целта. - Второто стъпало? - Постепенно приближаване към целта. И най-после, последното стъпало означава постигане на целта. Като се качва и слиза на земята, човек се запитва, има ли слизане и качване и на онзи свят. И там има слизане и качване.

Следователно, докато сте на земята, вие се намирате в долния етаж на горния свят. И под земята има много етажи. Горните етажи се отличават от долните по светлината си. На земята лесно се минава от един етаж в друг и от едно стъпало на друго. Обаче, мъчно се забелязва, че един човек се издигнал на по-високо стъпало. Голяма светлина и голямо вътрешно разбиране трябва да имате, за да забележите, че днес един човек стои по-високо, отколкото вчера. В духовния свят, обаче, минаването от един етаж в друг подразбира смяна на костюмите. Там не приемат човек със стар костюм - за всеки етаж се изисква нов костюм. В този смисъл, смъртта не е нищо друго, освен събличане на стария костюм на човека и обличането му в нов. Когато заровят човека в земята, изпращат същества да го съблекат до кости. Той отива на онзи свят съвършено гол и там го обличат в нови дрехи.

Казвате: Какво ще остане от нас, като ни съблекат голи? Това да не ви смущава. Като се съблече гол, човек се освобождава от личното гледане на нещата. Няма по-велико нещо за човека, да се освободи от своите лични възгледи. Докато не започне да гледа широко на нещата, да обхване в мислите и в желанията си благото на всички хора, човек никога не може да стане жител на духовния свят. Ще каже някой, че бил професор, че държал двеста-триста лекции на студентите. - Това е било за негово лично благо. - Ама аз съм бил слуга, носил съм вода на господаря си. - И това е за твое лично благо. - Аз пък бях майка, родих няколко деца. - И това е за твое лично благо. Сега, след като сте живели за своето лично благо, трябва да се облечете в нови дрехи, да влезете в първия етаж на духовния свят. - Аз съм се молил на Бога, много молитви съм отправил към Него. - Не е важно, че си се молил; важно е, дали молитвите са били приети. - Как познавате, че молитвата ви е приета? - Ако безпокойството и смущението, които сте имали преди молитвата, изчезнат, молитвата ви е приета. Нали така познавате, кога гладът ви е задоволен? Ако храната, която сте приели, внася във вас вътрешно спокойствие, вие, наистина сте задоволили глада си. Ако се молите на Бога и болестта ви изчезне, молитвата ви е приета. Ако работите върху себе си и се усъвършенствувате, вие проявявате вече доброто в себе си. Ето защо, задачата на човека не се заключава в това, да

стане добър, но да работи за своето усъвършенствуване. Като се усъвършенствува, сам по себе си, той е добър, т.е. проявява доброто в себе си. Човек трябва да се пречисти, както чисти житото, когато иска да го вари. Мислите и чувствата му трябва да бъдат чисти, да не съдържат никакви примеси. Всяка кал, всяка нечистотия, пръст, къклица, всичко трябва да се изхвърли навън. Човек трябва да бъде като чисто жито! Никакви примеси не се допускат в него, които биха нарушили неговата доброта. Като четете единадесета глава от Еклисиаст, виждате, че за някои неща Соломон е имал правилни разбирания, което показва, че той е минал през големи изпитания. Добре е да прочетете живота на Соломон, раждането му, както и условията, при които се е развивал и да вземете поука от него. Соломон е роден от жена, която, преди да бъде жена на баща му, е била жена на един от неговите поданици. Като изучавате произхода на Соломон, добре е да спрете вниманието си и върху своя произход. Оттам ще дойдете до произхода на своите мисли и чувства. Само така ще разберете, че всяка мисъл, всяко чувство и всяка постъпка имат своя майка. Каквато е майката, такива ще бъдат и децата. Никой не може да се освободи от последствията на своя минал живот.

Мнозина се спират върху живота на Давид и се чудят, как той, като цар и като помазан от Бога е могъл да постъпи така. Не е въпросът там. И Соломон постъпи като баща си. Това не е за упрек. Важно е днес всеки да се запита искрено и да си отговори, не живее ли и той като Давид и Соломон. - В какъв смисъл? - Не е важно това. Дали в тесен, или в широк смисъл, в буквален или преносен, днес почти всички хора живеят още по стар начин. Новият живот е далеч още от хората, но той ще се наложи. Докато дойде това време, всички ще носят последствията на своите мисли и чувства, на своя стар живот. - Какво да правим, за да бъдем готови за новия живот? Да приемем Христос ли? - Вие отдавна сте Го приели, но трябва да приложите учението Му.

Като разглеждаме положението, в което се намират съвременните християни, виждаме трите фази, през които минава християнинът. Първата фаза е вяра в Бога, втората - любов към Бога, а третата - изпълнение волята на Бога и служене на Бога. Да служиш на Бога, това значи, да гледаш на целия живот така, както Той гледа; да вършиш само това, което е угодно на Него. Каже ли някой, че обича Бога, той трябва да обича всичко, което Бог е създал. Да вярваш в Бога, това значи, да вярваш във всички, в които Той живее. Бог живее в тебе, в майка ти и баща ти, в брат ти и сестра ти, в приятелите ти, а ти не вярваш в никого, даже и в себе си. Ето защо, вярата в Бога включва вярата във всички хора, които произлизат от Него.

Любовта към Бога включва любовта към себе си и към ближните.

Служенето на Бога подразбира служене на всички, които са готови да изпълняват Божиите закони.

Следователно, истински християнин е онзи, който вярва в Бога, има любов към Него и изпълнява волята Му. Днес има много християни в света, които още не се познават, едни на други си проповядват. Как може християнин на християнин да проповядва? Щом става това, щом не се разбират помежду си, те излизат от различни области, т.е. не са още истински християни. Лесно е да каже човек за себе си, че е християнин. Това е все едно, да каже, че 5х5=25. Какво, всъщност означава действието 5х5=25? Ще кажете, че имате действие умножаване. Това не е още всичко; важно е да знаете, какво представляват числата 2 и 5. Като съберете двете петорки, получавате числото десет. Значи, петорката е едната половина на десетте. Едната петорка върви по линията на майката, а другата - по линията на бащата. На същото основание казвам: Има известни въпроси, които вървят по линията на ума, а други - по линията на сърцето. В резултат, от общата работа на ума и на сърцето идват проявите на волята. Добро е числото 25, но трябва да се знае, от какво произлиза то. Ако си обидил пет души и за наказание, за всяка нанесена обида трябва да получиш 25 тояги, какво ще кажеш за това? Ще станете по-внимателни в отношенията си с хората, да не ги обиждате.

Да се върнем пак към въпроса за обикновеното и за необикновеното в живота. Докато е недоволен, човек живее в обикновеното. Щом стане доволен, той влиза в областта на необикновеното. Слугата не е доволен от господаря си. - Защо? - Не му плащал, колкото иска. Ако господарят е умен и плаща на слугата си даже повече, отколкото е уговорено, слугата ще бъде ли пак недоволен? При това положение той ще бъде доволен от господаря си и ще му благодари. Какво ще кажете, ако господарят не е доволен от слугата си? Както умният господар има възможност да задоволи слугата си, така и умният слуга има възможност да задоволи господаря си.

Сега аз говоря за онзи господар и слуга, които са във вас и от които сте недоволни. Слугата трябва да знае, как да слугува на господаря си, но и господарят трябва да знае, как да се отнася със слугата си. Казано е в Писанието: "Ще обичаш ближния си, както себе си; ще обичаш и врага си". Ако господарят ти е враг, ще го обичаш. Единственото нещо, с което можеш да победиш врага си и да го задоволиш, това е да го обичаш. Мъчно може да обичаш врага си, но трябва да направиш това. Каквото положение и да заема човек в живота си, той все на Бога се сърди: дали е

мъж или жена, господар или слуга, богат или сиромах, човек все ще намери нещо, от което е недоволен. Тайно в себе си, той ще се сърди на Бога, защо го е създал така, а не иначе и защо не оправи работите му. Ако не му се помогне, както иска, той е готов да роптае, да се сърди на целия свят. Един дервиш отишъл в една турска баня да се окъпе. Като се окъпал, излязъл спокойно от банята и се готвел да си върви. Баняджията го спрял на вратата и му казал: Плащай сега! - Благодаря за банята, добре се окъпах. - Това не е достатъчно, трябва да платиш. - Моля ти се, пусни ме да си вървя, нямам пет пари в джоба си. - Ще платиш - нищо повече. Дервишът започнал да се моли на Бога, или да му даде нужната сума, или да събори банята, та да се освободи. В това време в банята се чул някакъв шум. Баняджията скочил веднага, влязъл вътре, да види, какво става. А дервишът съвсем спокойно излязъл навън. Като вървял, той си казвал: Господи, защо не ми даде няколко монети, да си платя банята? Или, защо не събори банята? Днес повечето хора се молят за пари, да оправи Бог работите им. Те искат много. Парите са човешко изобретение, резултат на усилията на човешкия ум и на човешкото сърце. Който иска пари, трябва да работи. Не е мъчно да спечели човек известна сума, за да нареди работите си. Ако не знае, как да се справя с парите, той ще бъде нещастен. Парите носят в себе си отрова. - Защо? - Ако е богат, на този дава пари, на онзи, а след това единият ги връща назад, другият отрича, че е получил, не иска да ги върне. Трети пък намислил да го обере. Богатият се намира в трудно положение, не знае, как да се справи с парите си. - Има ли праведният каса с пари? - Той е като дете, свободен от пари, не мисли за богатство. Само по този начин той може да служи на Бога.

Следователно, който иска да намери пътя към Бога и да Му служи, трябва да се откаже поне временно от всякакви каси, от цялото си богатство. Защо му са пари? Където отиде, всички каси ще бъдат отворени за него. Той трябва да остави богатството си на разположение на своите слуги. Ще питате, като се върне, слугите ще го оставят ли да разполага със своето богатство? Това не трябва да го интересува. Веднъж оставил богатството си на разположение на слугите си, той не трябва повече да се запитва, ще му дадат ли те нещо от богатството, или ще го лишат съвсем. Кое е по-добро: да имаш своя каса, да я отваряш и затваряш, когато пожелаеш, или всичките каси в света да бъдат на твое разположение и всякога да бъдат отворени за тебе? Повечето хора предпочитат да имат своя каса, която да могат свободно да отварят и затварят, отколкото всички каси на света да са отворени за тях. Те си мислят: Може някога всички каси в света да са отворени за тях, но често могат да бъдат и затворени. Значи, те не вярват нито на себе си, нито на ближните си. Кое е по-добро: да имаш една малка свещ, която от време навреме да ти свети, или слънцето постоянно да грее и да осветява пътя ти? Малката свещ е собствената каса на човека, с която

той може да разполага. Слънцето пък представлява всички каси в света, които всякога са на негово разположение.

"И отнеми яростта от сърцето си, и отдалечи лукавството от плътта си; защото младостта и юношеството е суета". (- 10 ст.). - Защо Соломон не е поставил и обратната мисъл на тази? Защо е казал да отдалечи човек яростта от сърцето си и лукавството от плътта си? Нима и мъжествеността, и женствеността, и старостта не са суета в живота? Колкото е вярно едното положение, толкова е вярно и другото. Наистина, суета е, когато младият момък вярва в момите, или младата мома - в момците. Обаче, суета е и за военния, когато вярва, че със сабята или с ножа си, всичко може да направи. При известни случаи, ножът помага на човека, но при други случаи не му е нужен. Ако сте в религиозно общество, каква нужда имате от нож? Ако сте в параход и проповядвате, имате ли нужда от нож? Ще кажете, че всички не носите ножове и револвери. Някои не носят физически ножове, а умствени и сърдечни. Както седите, виждате някой вади нож срещу вас и започва: Едно, две, три! - Чакай, моля ти се, какво искаш от мене? - Да знаеш, кой съм, да не мислиш, че можеш да си играеш с мене. Като те бодна няколко пъти, нищо няма да остане от тебе. - Пък аз те мислех за благороден човек. Казвам: Ако искате да познаете благородството на човека, вижте, какво носи той в ума и в сърцето си. Видите ли, че се е препасал с ножове и револвери, стойте далеч от него. Ето защо, съветвам ви, ако имате скрити ножове в себе си, освободете се от тях. Те са нужни само за военно време, не и за мирно. Нали искате мир в света? Хвърлете ножовете и револверите си настрана и приложете оръжието на любовта.

И тъй, пазете се от ударите, които идват отвън, както и от тия, които идват отвътре, от самите вас. Дойде някаква мъчнотия във вас, бодне ви и вие веднага казвате: Господи, защо ми изпрати тази мъчнотия? Жена ви, или синът ви се разболял, казвате: Господи, все на мене ли трябва да се трупат тия нещастия? - Това не е права мисъл. Бог никого не мъчи. Човек сам себе си мъчи. Ако жена ти или синът ти боледуват, причината е в тебе. Къде е причината, ако ти боледуваш? Търсете причината за нещата, първо в себе си, а после в окръжаващите. Ако сложите на цигулката си една струна от вълчи черва и друга - от овчи, вълчата струна, със своите груби, силни трептения, ще скъса овчата. Същият закон се отнася и до човешките мисли и чувства. Една вълча мисъл може да скъса една овча. С други думи казано: една лоша мисъл може да скъса една добра мисъл; едно лошо чувство може да скъса едно добро чувство. Невъзможно е доброто и злото да бъдат в близост помежду си и да вървят в унисон.

Ще кажете, че е голямо противоречие, когато доброто и злото вървят

заедно. Много противоречия има в света, но човек трябва да се въоръжи с търпение и да ги разрешава правилно. Днес целият свят е подложен на изпит. От разумния свят е изпратена комисия, да изпита търпението на всички хора. По отношение на търпението, хората са слаби. Малко хора могат да издържат изпита си със среден успех, повечето ще пропаднат. Като знаете, че ви предстои изпит по търпение, работете върху себе си, да го издържите. Страшно е, ако не издържите изпита си. Малко хора има, които могат с търпение и самообладание да посрещат мъчнотиите в живота си.

Един лекар разправя една своя опитност за голямото търпение и самообладание на един свой пациент-българин. Той дошъл при лекаря, помолил го да го прегледа и да каже мнението си за болестта му. Лекарят го прегледал и казал, че му предстои сериозна операция. Болният спокойно отговорил: Добре, ще се подложа на операция. - С упойка ли искате да се направи, или без упойка? - Без упойка. - Знайте, че операцията е сложна, не отговарям за последствията. Най-малкото мърдане ще коства живота ви. - Зная това, но искам без упойка. Лекарят се съгласил и започнал операцията. Болният легнал спокойно на масата и отказал даже да го държат милосърдните сестри. Лекарят работил спокойно и поглеждал към болния: нито един мускул не трепнал на лицето му, нито едно движение не направил той с ръцете или с краката. Лекарят се чудил на това велико търпение и самообладание. Като свършил операцията, болният запитал: Свършихте ли вече? - Свърших. Той станал от масата, благодарил на лекаря и си отишъл.

Да се върнем към основната, т.е. съществената мисъл: Вяра в Бога и вяра във всички, които вярват в Бога. Любов към Бога и любов към всички, които Го любят. Служене на Бога и на всички, които Му служат.

> Проявеният Дух в Любовта, проявеният Дух в Мъдростта, проявеният Дух в Истината носи всичките блага на живота, на Единния, Вечния Бог, извор на всички блага, в Когото всичко се обединява.

26. Утринно Слово от Учителя, държано на 21 април 1935 г.
София. – Изгрев.

Книги:
* Три степени в християнството
Ценната дума (Утринни Слова. Четвърта година (1934–1935). София, 2004)
30 беседи от 7 октомври 1934 г. до 15 септември 1935 г.

* Трите степени
Ценната дума (София, 1998)
26 беседи от 3 февруари 1935 г. до 15 септември 1935 г.
Начало: 05:00
Край: 06:30
В началото:
* 15 минути размишление
* Пасаж: Еклисиаст 11
В края:
*

1935_04_24 Предпоставките на музиката
лекция пред общия окултен клас

ПРЕДПОСТАВКИТЕ НА МУЗИКАТА

„Отче наш"

Ще ви прочета само пет стиха от Евангелието на Лука, глава пета, стихове 5 - 10.

Четоха се темите "Свободният живот" .

За да бъдеш свободен, нужно е следното: щом мислиш какво да кажеш, ти не си свободен, защото няма какво да кажеш. И щом мислиш, че има много какво да кажеш, пак не си свободен. По въпроса за свободата: всеки човек се ражда свободен да диша въздух. Кой може да го ограничи? При известни условия, ако не спазваш правилата, не можеш да бъдеш свободен. Значи в свободата влизат два процеса: да вземаш и да даваш, да не задържаш нищо, да не отказваш нищо.

Ти казваш, че трябва да избираш мислите си, поведението си, да знаеш как да постъпваш. Това са човешки работи. Щом влезеш в човешкия живот, трябва да избереш, трябва да знаеш как да говориш, как да пишеш. Това е човешкото, това е друг въпрос.

Казвам: процесът на човешкото развитие върви паралелно с Божественото разбиране.

Някой казва: "Да любиш." Да любиш, това не е свобода. В любовта най-първо трябва да възприемеш нещо, да възприемеш любовта, за да я дадеш. Ако не си възприел никаква любов, а пък само разправяш "да се любим", това нищо не значи. Казваш: "Да се любим." Да се любим в такъв случай ще значи да се лъжем. Нищо повече.

В какво седи лъжата? Лъжата седи всякога в това, да проповядваш едно учение, което не е твое. В какво седи лъжата на дявола? Понеже той иска да убеди хората, че той е създал света, в това е лъжата. Той иска да убеди хората, че той е създал света и хората. Лъжа е това. Той не го е създал, но казва: "Аз го създадох. Ако ме слушате, всичко ще върви напред." Но не излиза така. Колкото и да казва дяволът, че е създал света, не го е създал. Някой ще каже: "Какво нещо е дяволът?" Всеки един човек, когато говори за неща, които не са негови, и казва, че са негови, е дявол. Например дяволът казва, че истината е негова.

Ще каже някой: "Аз казвам истината." Той се изразява невярно. Не, аз оставям истината да се прояви в мен. Аз не я казвам, аз я оставям да се прояви тя, както иска, без да турям никакви рамки на истината. Всякога я оставям да се прояви чрез мен, без да е дам правила, рамки, как да се прояви, да не би да ме компрометира. Това са правилата, които трябва да прилагате най-първо. Всинца вие трябва да имате практически правила, които да прилагате. По старому нищо не може да се постигне. По стария начин вие ще възлюбите хората, и после ще ги намразите. По стария начин най-първо ще станете умен, и после ще оглупеете, най-първо ще станете силен, и после ще изнемощеете. По стария начин ще станете богат човек, и после ще осиромашеете. Това е тъй. И ако не вярвате, погледнете наоколо - светът върви все по същия начин.

Божественото е обратно. Трябва да започнете с обратното. Най-първо да оглупеете, за да поумнеете. Най-първо да осиромашеете, за да забогатеете. Ще се обезсилите, за да добиете силата си. Обратното - силният човек ще стане слаб, за да добие отново силата си. Но по тоя начин, по който добиваме силата си, това не е сила. И ако не изгубваме свободата си, ние не можем да намерим нашата свобода.

Свободата в какво седи? Тя нито е в парите, нито е в силата, нито е в знанията. Тия неща са условия за свободата. Свободата е онзи човек, над когото смъртта няма власт. Щом смъртта има власт над тебе, ти не си свободен. Някой философ е казал някое правило. Щом има заповед, която отвън минава в тебе и ти я изпълняваш, ти не си свободен. Ако една заповед, един закон излиза отвътре, от тебе, тогава ти си свободен. Ако заповедта е вътре в тебе, ти си едно с нея, тогава ти си свободен. Това са новите разбирания, които трябва да имате. Ако някой ти проповядва: „Ти не знаеш ли Божия закон?", това е старото учение. Някой ще те обиди. Ти ще му кажеш: „Братко, в кой университет научи това учение? Не можеш ли да ме научиш на това? Я ме научи и мене сега на твоя език, на тия думи, и аз да ги кажа. Колко са хубави." А пък ти сега какво му казваш в такъв случай? „Колко са безобразни думите ти." Ти не му казваш: „Научи ме, че като ги науча, да ти ги кажа и аз." Това е новото разбиране. Като срещнеш някого, ще кажеш: „Чух един брат. Този език е неговият. Бих желал да го науча." „Какъв е?" „Не съм го научил още."

Сега вие казвате: „Трябва да се любим." Кажете ми как? Много хубаво. Това учение аз не го зная. Е, как ще ми го разправяте сега? Щом го знаете, ще знаете как да ми го разправите. Онзи човек, който ме е охулил най-първо, той после по закона на любовта ще ми даде един пример, как трябва да се обичаме.

Напуснете сега стария метод. Казвате: „Ние не сме добри, ние сме грешници." Това е старото учение. Турете го сега настрана.

Турете тогава правилото:

Прилагай доброто всеки ден.

За цяла седмица, като ставате сутрин, си казвайте: „Прилагай доброто всеки ден." Но как? Прилагай доброто. Може да си зададете въпроса: „Как?" Прилагайте доброто всеки ден, не давайте отговор. Прилагай доброто всеки ден. Онзи, който иска да знае как, той ще ви вкара в кривия път. Това е старото учение.

В музиката има израз: силна и слаба стъпка. Какво се разбира под думите силна и слаба стъпка? Теоретически така е, на теория то е така. Но този израз „силна и слаба стъпка" трябва да се обясни, за да станат нещата ясни. Казват, че „слаби стъпки" значи - слабо пее, слаб глас, а пък че „силни стъпки" значи, гласът е силен, като пее, туря повече сила, отколкото трябва.

Силни и слаби стъпки ни най-малко не трябва да се разбират външно. Слабото е това, което възприема нещата. Слабата стъпка в музиката е това, което възприема, а силна стъпка е това, което предава.

Ще започнеш да разправяш сега теоретически що е слаба и силна стъпка. Ти казваш: „Слаб човек съм." Остави своята слабост настрана. Значи ти си в процеса на възприемането. Ще възприемаш добре. Щом си слаб, ще възприемаш. Щом вече си станал силен, ще дадеш, за да отслабнеш, понеже, ако не дадеш, за да отслабнеш, тебе те очаква голямо нещастие. Ако слабият не стане силен, нещастие го чака. Това е философията върху живота. Какво ще разправяш? Мен не ме интересуват другите начини за разбиране на силните и слабите стъпки. Ти, като пееш на един човек, трябва чрез музиката да го подбудиш към нещо. Като му запееш слабо, в него има желание да направи едно добро, и като му пееш силно, той съвършено се откаже от злото - тогава ти си пял.

Ако някому си дал подтик да направи добро, ти си му пял по слабите стъпки. И ако при пеенето си го накарал да се откаже от злото, ти си пял силно. Но щом не можеш да го накараш да направи добро или да се откаже от злото, тогава си пял нито силно, нито слабо. Това са новите схващания. Старото нека си седи, но новото така трябва да го разбереш.

Някой пее тъй песента „Бог е любов". (Учителят пее с много слаб глас тия думи.) Я сега силно изпейте тази песен, дайте ми силното пеене.

В една слаба стъпка ти ще си приготвиш онова, което ще кажеш. Слабите стъпки са силните. Слабите стъпки са за умните хора, а пък силните са за обикновените хора. Слабите стъпки са за развитите слухове. Няма какво да му крякаш на онзи човек, който чува. А пък на оня, чийто слух не е развит, ще му крякаш да те чуе, когато пееш. На някои певци слаб им е гласът, но много далеч прониква тоя глас.

Онзи ден бях на концерт, слушах Девета симфония. Като си турих слуха да слушам, едва тук-таме долавях, на много места даже не се чуваше дали пеенето беше на български, френски, или руски. И силно пеят, целият театър се тресе, а пък думите ги няма. Напъвах се, напъвах се и казвах си: „Какво ли е станало с моя слух? Тия хора ли не могат да пеят, или аз съм малко глух?" Излязоха четири души - на първия певец, който пееше, разбрах само думите и се насърчих, че не съм оглушал. Но когато дойде пеенето на хористите, пак не долавях. Хубаво беше, но между гласа и думите нямаше съответствие. Казват, че речитативна била речта, но не излезе ясно речитативната реч - гласът заглушаваше думите. Не искам да ги осъждам. Много хубаво си пеят. Изобщо концерта го харесах, понеже все млади хора бяха, хубаво пяха. И цигулките свириха хубаво. Млади бяха цигуларите, но хубаво свириха. Не свириха всичко по правило, но общо хубаво свириха. Нямаше онзи професорски маниер. И певците, каквото пяха, хубаво го изпяха.

Сега не искам да отвлека вниманието ви. Някои се придържат о старото като професори.

Трябва да се научите хубаво да пеете. Вас ви е срам да пеете. Вие пейте на себе си. Сутрин като станете, пейте си. Сутрин, като станете, вие не пеете.

Да ви дам едно правило. За седем дни пейте тия думи:

Радост весели сърцето ми.

Всяка сутрин ще ги изпявате, както знаете. Всеки от вас да си го пее, както иска. Ако искате, пейте го по старому, по новому, криво-ляво го пейте. Едно правило: пейте всяка сутрин „Радост весели сърцето ми." Ако искате, турете и думата „сутрин", и тогава може да го изпеете така: „Радост весели сърцето ми всяка сутрин."

Трябват упражнения, всеки трябва да пее, понеже пеенето е свързано с

човешката мисъл. Не можете да пеете като някой велик певец, но все таки ще се научите да мислите, понеже, като пеете, и не харесвате своето пеене, ще се породи едно желание във вас да чуете пеенето на някой добър певец, а това е една крачка напред.

Не само себе си ще слушате, но ще слушате и другите. И като слушате някой добър певец, радвайте се на това. Дали аз пея, или друг пее хубаво, това е безразлично. Някой казва: „Защо аз да не бъда?" И ти можеш да бъдеш. Не може човек да стане певец без любов. Любов, но къде? Защо не можете да пеете? За да бъдете певци, трябва да присъства любовта във вашето подсъзнание, трябва да присъства любовта във вашето съзнание, самосъзнание и трябва да присъства любовта във вашето свръхсъзнание. И тогава ще бъдете първокласен певец, нищо повече. Но щом любовта не присъства в тях, ще бъдете един обикновен певец, както някои животни. И някои животни могат да пеят. Щом любовта излезе от човека, хората не пеят, това е вярно. Когато хората се любят, пеят всички. Който няма любов, не пее. Които нямат любов, казват: „Какви ми дрънка той?" Любов който има, пее.

За мен пеенето е свързано с любовта, а пък непеенето - с безлюбието.

Аз не съм буквоядец, но наблюдавам хората. Когато един пее, някой човек си даде ухото, слуша с едното ухо и с другото, въздъхне и казва: „Много обичам да слушам, но съжалявам, че не мога да пея." Тоя човек има съзнание.

Някой казва: „Остави това кречетало. Той не може да пее." Той не може, онзи не може. Не това.

Но казвам, в новото учение любовта трябва да прониква в подсъзнанието, самосъзнанието и свръхсъзнанието и да дойде музиката като един вътрешен импулс. Да пеете на себе си. Няма да пеете на хората, но на себе си. Като станете сутринта, попейте си малко. Виждам сега, че не пеете. Защо? Аз, като ви гледам челата, мога да кажа: мнозина от вас са даровити певци. Има известни места по вашето чело, които показват това, но вие не сте правили упражнения. Ако аз бях прокурор, всички щях да ви натикам в затвора, а понеже не съм прокурор, не го правя.

Няма в света скрито-покрито. Ако вие сте набожен, на главата ви има едно място отгоре, което ще ви покаже това. Ако главата ви не показва, че сте религиозен, вие можете да говорите, това няма значение. Ако вие сте набожен, ще има отгоре на главата резултат. Главата там ще каже: „Ти си

религиозен." Щом главата ви свидетелства за музика, вие сте музикални.

У вас има едно старо учение. Казвате: „Да ми се вдъхне, да ми дойде особен Божествен Дух, да дойде вдъхновение у мен." Вдъхновението ще дойде, но после? Най-първо ще дойде един вътрешен подтик, едно Божествено вдъхновение ще дойде, и тогава Духът ще дойде да завърши работата във вас. Но не мислете, че Духът във вас ще направи всичко, защото и вие сте дух, вие сте въплътен дух. Духът е отвън, и духът е отвътре.

Но някой ще каже: „Аз съм стар човек. На мене ли остана да пея?" Вие сте стар и ако не пеете, ще умрете. И младият, ако не пее, ще остарее и после ще умре. И младият ще пее, и старият. Младият ще пее като млад, младият ще пее, за да не остарее, а пък старият ще пее, за да се подмлади. Младият ще пее за любовта, която вижда, защото младият няма още любовта. Младите хора нищо не знаят за любовта и затова правят погрешки. И като дойде любовта, за тях любовта е винце, затова правят много погрешки и после ги извиняват. Виното е много силно, те стават кефлии тогава и всичко забравят тогава. А пък старите хора са изтрезнели от виното. Те казват: „Такива глупости вече не правя." Действително те не правят глупости, те нямат любовта. Старите хора как проявяват любовта?

Старият, като види една млада мома, въздъхне и казва: „Хе, защо не съм млад?" Така не трябва да се говори. Старият ето какво трябва да говори: „Дъще, радвам се, че ти си млада. Обичай, обичай, нищо повече." Не да въздъхнеш, а да кажеш: „Ти обичай, за да се подмладя аз. Аз ще те направя един професор. Всяка сутрин ще идваш да ми преподаваш един урок за любовта. Едно време аз не можах да я проявя както трябва. Ти ще идваш всяка сутрин да ми говориш нещо за любовта, защото, както виждам, по-добре разбираш любовта." Така в нас трябва да има искреност.

Що е християнството? Някоя сестра прояви любовта, и другите казват: „Тая сестра е излязла от рамките навън. Тоя брат е излязъл от рамките навън." Че кой ли е в рамките? Нито една и нито един не е в рамките. Всички са извън рамките. Казвате: „Този е извън рамките." В обичта има ли нещо, което е извън рамките?

Сега не вземайте лично въпроса, не какви са вашите отношения. Такива отношения всичките хора имат за любовта. Те са прави. Нашите разбирания за любовта в миналото са били прави. Каквото сме правили, всичко е било право. Но детето каквото е правило, на младини не се позволява да го правиш. Младият каквото прави, да не го прави като възрастен. Това, което е благообразно на детето, не е благообразно на възрастния. И това, което е благообразно на възрастния, не е благообразно

на стария. Какво трябва да прави старият сега? Старият е вече накрая и трябва да започне една нова младост. Защото законът е: след като се родиш в новия път, ти не трябва да бъдеш като първия, млад, не трябва да бъдеш като втория, възрастен, и не трябва да бъдеш като третия, стар човек. Ти трябва да бъдеш всичкото това, което трите съдържат, да образуваш в себе си едно цяло от трите възрасти.

Трябва да знаете, че аз за любовта не съм ви говорил още. Теоретически съм ви говорил, но практически правила не съм ви дал. Какви правила за любовта сте научили? Христос е проповядвал за любовта, но какви практически правила е дал Христос за любовта? Или какво практическо [правило] аз мога да ви дам. То е мъчна работа, да се даде едно правило. Не мислете, че аз отказвам сега тая любов, която съществува. Не се занимавам с това, но казвам едно ново правило за любовта, любовта в нова форма как може да се прояви.

Ако отида сега у вас, ще ви съблазня. Срещна един мъж, който има жена. Искам да му кажа: „Жена ти е много красива." Той ще ме погледне особено. А пък ако кажа: „Колко хубави вежди има. Очите ѝ, ръцете ѝ, пръстите ѝ колко са хубави, тялото ѝ." И той веднага ще се съблазни. Ако опиша дъщеря ви, пак ще кажете: „Този човек какво говори?"

Как трябва да ви кажа сега, кажете ми? Новата любов как ще започне? Наполовина съм разрешил въпроса. Аз не зная, може би и целия съм го разрешил. Аз съм го разрешил така - като ви гледам двама ви, ето как разбирам въпроса. Бих казал: „Вие двамата сте толкова добри, че бих желал да бъда на мястото на жена ти и да имам мъж като тебе. А пък и жена ти е толкова добра, че бих желал да бъда един мъж като тебе и да имам една такава жена." Тогава ще се съблазните ли?

Аз така разрешавам въпроса: вие сте и двамата толкова добри, че аз бих желал да бъда на мястото на жена ти и да бъда един мъж като тебе. И гледам двамата как се обичат, как се уважават, какви хубави мисли и чувства те хранят. И нито у жената, нито у мъжа нито помен от съмнение влиза в ума им.

Новата любов изключва всяко съмнение, всяко подозрение, всяка лоша мисъл. Чистота има вътре, виждаш доброто навсякъде около себе си. Ти виждаш злото, но на злото му даваш друго тълкуване. Злото в очите на любовта, на новата любов, има друго тълкуване. Като видиш злото, ни най-малко няма да се смущаваш.

Злото, това е старият метод на любовта. Що е доброто? Новият метод на любовта.

Хубаво, ако искаш стария метод, злото дръж. Ако искаш новия метод на любовта, дръж доброто.

Всеки ден прави добро.

А пък щом правиш доброто, ти си вече проводник на тая любов, в която няма никакво съмнение.

Ти казваш: „Как да не се съмнявам?" Щом се съмняваш, ти имаш един стар метод. (Учителят отваря кутията с цигулката.) Не зная дали някой път цигулката говори по-добре от мене. Сега да изпеем това: „Радост весели сърцето ми." (Учителят взема цигулката и свири.) Имате думата „радост". Колко силни и колко слаби стъпки има в нея?

Я помогнете сега в пеенето. (Учителят свири.)

Радост, радост, радост весели сърцето ми.

Учителят свири и всички изпяват няколко пъти тия думи. Учителят свири една друга мелодия, доста дълга и пак в тоя дух.

Това е все радост.

Учителят продължава да свири едно ново продължение на тая мелодия в същия дух. Брат Симеонов каза: „ Тази е много голяма радост."

Пейте през седмицата „Радост весели сърцето ми." Щом влезе любовта, тя има милиони форми, начини да се прояви. Музиката помага за това.

В новото любовта трябва да проникне дълбоко. Всички като станете музикални, светът ще се оправи. Светът ще се оправи само чрез музиката. Защото няма друго възпитание, каквото и да се каже, няма друго възпитание, по-добро от музикалното.

На един човек попей му само и той е готов да направи всичко за тебе. Попей му само.

„Добрата молитва"

6.15 часа
Тридесета лекция на общия окултен клас
24 април 1935 г., сряда, 5 часа
София – Изгрев

Книги:
* Предпоставките на музиката
Ако говоря (Общ окултен клас. Четиринадесета година (1934–1935). Том II. София, 2003)
21 беседи от 27 февруари 1935 г. до 18 септември 1935 г.
Начало: 05:00
Пасаж: Лука 5:5–10

1935_04_28 Един от дванадесетте
неделна беседа

ЕДИН ОТ ДВАНАДЕСЕТТЕ

А Тома, един от Дванадесетте, нарицаеми Близнец, не беше с тях, когато дойде Исус.
Отче наш.
„В Начало бе Словото".
Ще прочета 20 глава от Евангелието на Йоана.
Човек може да живее и след като умре. Този е жизненият въпрос, който занимава хората. По този въпрос хората са разделени на два лагера.
Бог е Любов.
Ще взема няколко стиха думи от 24 стих.

„Един от дванадесетте". Дванадесетте това е реалното, конкретното число в света, в което хората вярват. Тома беше един човек реалист. Той не беше нито мистик, нито съзерцател, не се занимаваше с отвлечени работи. Сега аз искам да ви занимая с един въпрос, но не както религиозните или учените хора могат да ви занимават. Ако искате да ви се говори както учените говорят, аз мога да ви изпратя в най-учените университети, в най-видните университети да слушате речите на професорите. Когато отидете в някоя бирария или в някое заведение, каквито има в различните държави, там всичко е като в изворите, постоянно блика, но всичко каквото изядете, вие трябва да го платите. Там за всяко нещо се плаща.

Сега да се върнем на въпроса. Всички се питат кое е реално и кое не е реално в света? Кой ще остане и кой няма да остане, кой ще живее и кой няма да живее, кой ще умре, кой ще бъде полезен в даден случай и кой няма да бъде полезен, кое ще никне и кое няма да никне, кой може да стане пръв министър и кой може да не стане.

„Един от дванадесетте". Учениците казвали на Тома, че видели Христа, видели Господа, а той им казал, че вярва само на това, което сам може да види и да пипни. А тъй да ми разправяте за фантастически работи, не вярвам. Той сам си определил кое е реалното в света. Тогава и аз ще определя кое е реалното. Реалността се отличава с една малка, микроскопическа придобивка. Това микроскопическото, което се придава, то е реалното. Ако претеглите един човек сутрин, който има най-добро разположение и добри мисли към жена си, към децата си, към приятелите си, той ще има особено тегло. Колко и какво е това тегло, няма да ви кажа, друг път вие сами ще го намерите. Има едно тегло, с което човек се отличава, когато е в реалността и когато не е в реалността. Колко е това

тегло, няма да ви кажа, защото няма да ви ползува, но важното е, че ще има разлика между едното и другото тегло, когато не е в реалността. Когато изгуби това разположение, човек изменя теглото си, той спада с една десетомилионна част от милиграма. Значи, една десетомилионна част от милиграма разлика в теглото определя реалността. Също така е една седеммилионна част от милиграма определя и временното в живота. Това е казано конкретно, на научен език. Реалността предава всеки ден по една десетомилионна част от милиграма. Тъй щото, като живее човек хиляди години, всеки ден ще предава в теглото си по малко. Докато е в личността човек се увеличава, но като влезе в реалността, той всеки ден се намалява, намалява, докато съвсем изгуби теглото си. Ще дойде ден, когато той ще бъде безтегловен. Сега някои могат да оспорват дали това е вярно или не. – За мене това е абсолютна истина, а за вас дали ви интересува този въпрос, дали това е истина, то е друг въпрос. За мене е важно това, в което аз се интересувам, а от какво се интересуват хората, това не ме интересува ни най-малко. Какво е твоята теглилка – една десетомилионна над или една десетомилионна под нормалната мярка. От това зависи как ще слушате и как ще разбирате. Ако си една десетомилионна част под нормата, ти не можеш да ме разбираш. За да се разберем, аз трябва да вляза в този свят, в света на измеренията. Аз съм виждал видни цигулари как свирят. Единият от тях земе цигулката и свири, и свири едно хубаво класическо парче. След него вторият взима цигулката и свири пак същото парче. Това е повторение на нещата. Те се разправят кой какво знае да свири. Щом някой страда от крак, той все за болния си крак ще разправя, че му направили операция, че кракът го боли, не може да ходи, че куцал и т. н. – Друг някой пък, който страда от крак, той ще разправя, че му направили операция, че и той окуцял, не може да ходи. По какво се различават едните крака от нереалните? Нереалните крака много хлопат. Хора, които много дрънкат, имат изкуствени крака. Дето ходи с тези изкуствени крака, той дига голям шум – трака, трака, отдалеч се чува. Който има здрави крака, като ходи, не вдига никакъв шум, никой не го чува, той е в реалността, има реални крака. Има хора, които не знаят да ходят, понеже краката им са изкуствени. Аз вземам думите изкуствени крака в преносен смисъл. Ето какво аз разбирам под думите изкуствени крака. Това значи да ви поканят в Европа на някой голям бал или на някой жур фикс, или на някое дине, но вие нямате съответни дрехи за там. Там се искат скъпи дрехи, които струват хиляди левове, а вие нямате възможност да си купите. Какво ще направите? Ще отидете в някой голям магазин, ще заложите нещо и ще вземете под наем един хубав костюм, с който ще се облечете. Като мине динето, ще съблечете новите си дрехи и ще ги върнете в магазина, от който сте ги взели. Съвременните хора са облечени все с такива дрехи. Хубави са тези дрехи, но са само за една вечер, не са реални. Тези неща ги давам само за обяснение, не искам да се спирам върху тях. –

Защо? – Защото, ако се спрете да наблюдавате кой как е облечен, няма да се научите. Облеклото не определя човека. По външните дрехи не можем да съдим за културата на човека, доде са достигнали. Ако искаме да знаем органически до де са достигнали хората, или това, което природата е създала, или това, което хората са създали, трябва да изучаваме тялото на човека в неговия естествен строеж. Понякога рисуват голи човешки тела. Според мене голи тела не съществуват. Под думата гол човек разбираме някакъв дефект на човека. Болният човек е гол, а здравият е облечен. Сиромахът е гол, а богатият е облечен; невежият е гол, а ученият е облечен; грешникът е гол, а праведният, светията е облечен. Това са положения в света. Казваме, че и Адам, и Ева били голи. Казва се, че първият човек, когото Бог направил, бил гол. Той оголял, понеже, още като го направил Бог, той съгрешил. Адам сгреши още като пожела да има жена. Той имаше една жена в себе си, но пожела да има още една. И така станаха му две жени, вследствие на което той съгреши. Човек не може да прокопса с две жени. Дали това е вярно, но така говори преданието. Първата жена на Адама се казвала Лилита, а втората Ева. Тези две жени се разсърдили, казва Преданието. Сега да оставим този въпрос на страна, той е доста щекотлив, пък, ако Адам се научи какво говоря за него, ще се обиди, че го излагам. Той е Отец на всички, а ние си позволяваме да говорим за него такива работи. Пък и за старата майка да си говорим това-онова и то не е позволено. Трябва да бъдем внимателни към тях. Адам не харесвал първата си жена, тя е била много сприхава, постоянно се карала, намирала му недостатъци. Тя била много учена и постоянно казвала на Адама: Ти няма ли да се занимаваш малко с по други научни работи? Постоянно го учила какво да прави. Той не бил свободен, от първата си жена. Той се обърнал към Господа и казал: Господи, дай ми нещо по-близо до сърцето. Господ му дал нещо по-близо на сърцето, Той създаде Ева, която била много красива и обичала Адама. Първата му жена постоянно го учила, а втората – го обичала, но като обичала него, тя започнала да обича (и) други. Като се намерил в чудо, Адам си казал: Не зная дали Господ така създаде света или аз криво го разбрах. Най-после Адам заченал и от двете си жени, напуснал рая. Такова предание има, но за вероятността на това предание аз не гарантирам. Все трябва да има някаква истина. Но това, към което трябва да се върна, което е важно за нас в дадения случай, то е да се занимаваме със строежа на нашето тяло. Същевременно трябва да се изучава и строежа на нашата кожа. Като ставате сутрин, пипайте кожата на ръцете си и вижте корава ли е кожата ви или е мека, топла ли е или е студена, мокра или суха. После погледнете челото си и с ръката си опитайте топло ли е или е студено челото ви. После пипнете брадата си да видите топла ли е или студена, после опитайте и краката си. Топли ли са или студени. Това трябва да бъде като правило в живота. След това вземете едно малко огледало и огледайте на какъв тертип се намира носът ви.

Наблюдавайте да видите дали разширенията на носа са големи или малки. Направете няколко вдишки и вижте дали се разширява долу носът или не. Ако вие се намирате в равновесие, ако сте разположени, крайниците на носа ви ще се издигнат и слагат като физхармоника. Ако това разширяване (не) става правилно, това показва, че в организъма ви има някаква анормалност, която се дължи на някакво физическо неразположение или на това, че сте сънували някакъв лош сън. Щом се яви някакво смущение в човешкия ум, то се отразява и в дишането на носа. Това смущение се дължи главно на някаква неправилност в малкия мозък отзад на главата. Всичките нещастия на хората се дължат все в задната част на мозъка. И руснаците имат една поговорка, че човек бил силен в задния си ум, в задния си мозък. Всичко каквото човек чувствува и мисли в даден случай се отпечатва на лицето му. Ако неговите чувства и мисли са възвишени, всяка такава мисъл или всяко чувство се украсяват с една Божествена мисъл, с това, което Бог е създал. В тези форми именно днес влагаме своите мисли и чувства. На всяка Божествена мисъл трябва да отговаря едно Божествено чувство. Значи, във вашата мисъл отговаря друг един процес. Всичко онова, което ние създаваме с нашата мисъл, за в бъдеще на това ще отговаря едно Божествено чувство. Следователно, с нашите мисли ние сега ковем нашата съдба. Каквато форма си създадеш сега, такова съдържание ще си влееш в бъдеще. Затова се казва, че каквото си постелеш, това ще изпиташ. Това не допринася, обаче, нищо. Ако ти не знаеш да цениш твоя нос, който е барометър на твоя ум, ти нещо няма да придобиеш. Ако твоят нос започне да се изменя, да става син или червен, или да изгубва цвета си, това показва, че ти се намираш в някакво неестествено състояние на твоя организъм. Твоята нервна система не е в нормално състояние. Като видите това, вие трябва да вземете известни мерки за своето подобрение. Това са на научни данни, с които се занимават и най-учените светии, които са достигнали до съвършенство. Светията не е дошъл на земята само да се моли. Аз зная светии, които цели 10 години са посветили да се молят на Бога да им даде знание как да устроят носа си или как да устроят очите си, устата си, езика си – да знаят как да говорят и какво да говорят. Казвате, че светиите постят. Не, никак не е постил той, но се е молил как да устрои носа си правилно да мисли и как да устрои очите си, че като излезе да вижда и да знае защо и за какво е създадено всяко нещо. Та когато се казва за някой светия, че е постил, това значи, че той е работил и се е молил за нещо. И сега всички искат да станат светии. – Постете щом искате да станете светии. Срещат се двама артисти: Единият от тях свири, другият казва: И аз зная да свиря. – На какво? – На латерна. Първият е посветил цели 20 години докато се научи да свири, а другият като завърти латерната, мисли, че е много голям майстор. Според мене латерната представя един неустроен живот, нещо обикновено в света. На латерна всеки може да свири, а на друг инструмент може да свири само онзи,

който се е учил да свири. Ти не може да пипнеш реалното, ако не си учил, ако ти не си посветил 10 години за своите очи, за твоя нос, за твоята уста, ти даже не можеш да се докоснеш до реалното в света. Някои хора казват, че трябва да намерят реалността. Реалността седи в това да намериш своето щастие. Щастието всеки ден го имаме. Щастието нито аз го търся, нито ме търси, но ние се обичаме – и то ми пише и аз му пиша любовни писма. Как ще разберете това? Вие писали ли сте любовни писма на вашето щастие. Не е въпрос да ви кажа как аз съм писал писма на своето щастие. Ако ви кажа: Това е вече профаниране на това нещо. Да напише едно писмо на своето щастие, това е най-изящното нещо, което човек може да направи. Като напишете едно такова писмо, то върви навсякъде с вас, никога не се губи. В този смисъл според мене щастието представя външния облик на Бога, външната красота. Псалмопевецът казва: Като видя лицето Ти, ще се зарадвам. Такова нещо е щастието. То е външният образ на Бога, който виждаме навсякъде. Щом срещнете своето щастие, нещастието моментално изчезва. Всички несрети в света изчезват пред щастието. Щастието е магическата пръчица. Тя е най-хубавата форма, която като се яви, всичко изчезва. Всички несрети в света изчезват пред щастието. Щастието е магическата пръчица. Тя е най-хубавата форма, която като се яви, всичко изчезва. Аз мога да ви примамя да ви кажа колко хубаво нещо е щастието. Колко хубаво е човек да бъде щастлив! Ето в какво седи щастието. Представете си, че ви се дава една книга, която съдържа всички тайни на природата, но вие не знаете да четете, носите тази книга под ръката си. Какво ще се ползувате от тази книга щом не можете да четете? Това показва, че вашето щастие е у вас, но досега сте го търсили само отвън. И като го намерите, вие го прегръщате, милвате, но не знаете да четете по него, не можете да го разгърнете, да видите в какво седи това щастие. И вие търсите Бога, но все отвън. И светиите, които са търсили Бога отвън, не са Го намерили. Бог не е вън. Всички хора са съгласни с това, защото след като са търсили Бога отвън, най-после са Го намерили вътре в себе си. Вземете сега думата Бог. Аз не разглеждам тази дума в този смисъл, както хората са я създали. Това, което хората създават, за мене не е реално. Това, което човек носи в себе си, от рождение, не само от днес или от утре, от незапомнени времена, само то е реално. По какво се отличава това реалното, което е в човека, от нереалното? То освобождава човека от всички ограничения. Достатъчно е човек само веднъж да зърне своето щастие, за да придобие спокойствие. Неспокойствието, което съвременните хора имат, се дължи на онова вътрешно неразбиране на живота. Ти срещаш един човек и си казваш: Дали ще ми помогне? Ти казваш, че всички хора били създадени по образ и подобие Божие. Отива един подсъдим при съдията и му казва: Господин съдия, за всичко, за което ме обвиняваш, е вярно. Аз постъпих несправедливо и затова оставам да ме накажеш, както трябва според законите на правосъдието. Съдията го

погледнал и му казал: Понеже ти сам си каза истината и не хвана никакъв адвокат да те защитава, осъждам те на една година затвор. Ако беше хванал адвокат, щях да те осъдя на 10 години затвор. Сега вие седите и се оправдавате, че условията били такива, че баща ви, че майка ви, че дядо ви, че прадядо ви били виновни или че еди-кой си автор казал това и онова, а не сте готови да си кажете истината. – Нито дядо ви, нито баща ви, нито майка ви, никой не е виновен, виновни сте вие самите. Кой е дядо ти? Господ те е създал съвършен. Но те сами изопачиха пътищата си. Само съвършеният човек може да греши. Несъвършеният човек не може да греши. Само съвършеният певец може да греши, може да прави погрешки. Какви погрешки ще прави онзи, който никога не е пял и който взема всички тонове фалшиво? – Той не може да прави никакви погрешки. Само отличният певец, който не е грешил, може да прави погрешки. Но, онзи, който никога не е пял и взима само фалшиви тонове и да прави погрешки не се познава.

Сега да дойдем до истината, която седи в следното: Ние, съвременните хора, направихме една погрешка, която можем да изправим. Погрешката не е кой знай колко голяма, много малка е погрешката, но малките погрешки, оставени дълго време неизправени, после мъчно се изправят. Това изправяне е мъчно по единствената причина на математически съотношения, не геометрически резултати. Един математик е изчислил на каква сума ще възлязат 25 стотинки, внесени от времето на Христа досега, с двойна лихва е намерил, че тази сума се равнява на едно голямо количество пари, което би могло да се сравни с количеството злато, с което може да се обвие цялата земя и дори тази сума няма да бъде в състояние да изплати сумата, която възлиза от дадените 25 стотинки под сложна лихва. Казвате, че вашите погрешки са големи. Ако искате да ликвидирате с тях, всяка вечер си давайте отчет какво сте правили през деня. Само по този начин можете да ликвидирате с погрешките си. Сега ще запитате как може да се постигне това. Аз ще ви кажа как може да се постигне. Сега ще ви дам един пример. Вчера идва при мене една млада сестра и ми казва: Учителю, искам да направя нещо за вас. Помислих (си) да ѝ кажа да си гледа работата, но казвам: Явило се в нея едно добро желание, нека да се прояви. Казвам ѝ да отиде горе в стаята ми да поизмие прозорците. Тя отива горе, но на стъпалата имало едно бурканче сладко. Като видяла сладкото, нещо ѝ казало да го отмести настрана, но си помислила, че като бъде внимателна, няма да го закачи. Обаче, като миела, тя забравила, че бурканчето е на стъпалото, бутнала го някак си, то паднало и се счупило. Помислила си тя как да ми каже сега, че направила такава пакост. Най-после идва при мене и ми казва, че направила една голяма пакост. – Каква пакост си направила? – Счупих бурканчето със сладкото. – Сега какво ще направиш? Гледа ме тя, не знае какво да прави. Да отиде да купи някъде,

не може, то е домашно сладко, донесе го една сестра. Казвам тогава на младата сестра: Ще отидеш сега при сестрата, която донесе сладкото и ще се извиниш, ще разправиш как си счупила бурканчето и ако тя има още от същото сладко, ако иска може да даде още. Ако ти не си кажеш истината, с това ще ме заставиш да кажа една бяла лъжа. Аз не обичам нито белите, нито черните лъжи. Утре сестрата ще ме пита дали съм вкусил от сладкото. Трябва ли да кажа, че съм го вкусил? Трябва ли да си послужа с бяла лъжа? По-добре е ти да се изложиш пред сестрата и да си кажеш истината, отколкото аз да си служа с бели лъжи. За тебе е по-добре да кажеш истината.

Казвам: Когато счупите буркана със сладкото, идете да се изповядате, но не казвайте, че сте го вкусили без да сте го още вкусили. Казвате: Откак съм се родил, бял ден още не съм видял. – Това е една бяла лъжа. Или мене хората не ме разбират, аз не мога да бъда щастлив. Това не е вярно, вие криво разсъждавате. Ако вашият баща не ви разбираше, ако вашата майка не ви обичаше, вие нямаше да се родите на земята. Щом сте се родили, те ви разбират, но вие не говорите истината. Най-после има и кой да ви обича. Ако не ви обичаха, от невидимия свят не биха ви дали разрешение да се родите на земята. А те ви подписаха паспорт и ви пратиха на земята. После казвате, че никой не ви обича на земята, че сте дошли като чужденец. Това са бели лъжи, които трябва да държите настрана. Аз не искам да ги държите в ума си. Силата на човека седи в неговата права мисъл в дадения момент. Ако искате да знаете по този начин, вие се намирате пред един изпит, макар и много малък, но той решава вашето бъдеще за 10 и повече години. Аз мога да ви приведа такива много примери, но някога примерите обясняват нещата, а някой път ги потъмняват. Това е „Един от Дванадесетте“. Той е реалист човек, който добре разбира нещата. Първо вие трябва да наблюдавате носа си, да видите как се развива. Ако вашият нос започва да се завива надолу като кука, като на орел, вие ще започнете да придобивате хищнически характер. Щом носът ви започне да се завива надолу, това е хищнически навик или ставате песимист. Носът на песимистите е завит надолу. Аз съм виждал котки, които като не могат да хванат мишката, започват да се обезсърчават и да мяучат. Ако носът ви става чрезмерно широк, вие отивате в друга крайност. Има известно съотношение между широчината и дължината на носа. Вие не знаете тези съотношения, но трябва да ги изучавате. Вие не знаете колко дълъг трябва да бъде носът ви. Щом не мислите добро, носът ви е толкова дълъг, колкото трябва. Вие трябва най-малко 10 години да мислите за носа, за чувствата си, да знаете какви трябва да бъдат вашите чувства. Вие не мислите, а искате Господ да ви продължи носа с половин сантиметър. Че това е грамадно нещо. Ако с половин милиметър можете да продължите носа си и това не е малко постижение.

Отдалеч разгледано този милиметър представя много нещо. Това нещо трябва да се има предвид в съвременното възпитание и да се работи. Казвате: Ние имаме наследени черти, какво можем сами да направим? – Аз зная една американка, която живяла 90 години и в продължение на тези години тя прочела цялата Библия 90 пъти. Като ѝ погледнеш лицето и придобило характера на тия Библейски типове. Тя е просмукала нещо от този дух, нещо светло придобила на лицето си. Някой прочете един път Библията и мисли, че много нещо направил. Не, Библията не е обикновена книга, така просто написана. Тя има една особена страна, която трябва да се разбере. Тя има една жива страна в себе си. Всяка книга съдържа една животворна сила в себе си. И вие можете да направите един такъв опит, не за своето лично благо, но да видите дали провидението се грижи за вас. Това всеки може да опита. Направете един опит да проверите дали провидението се грижи за вас, дали Бог се грижи за вас, дали животът има смисъл. Могат да ви се дадат няколко доказателства за това. Можете да правите различни опити, каквито опити искате да правите, ще ви се дадат доказателства. Обаче, като правите опита ни най-малко не трябва да засягате вашето лично право. Ако искате да знаете дали Господ мисли за вас, направете следния опит: Идете при един болен и кажете: Господи, ако е писано така, нека този болен да оздравее. И ще видите, че след два, три деня този болен е здрав. Щом стане това нещо, значи вие сте получили отговор на молитвата си. Какво има още да се съмнявате? Вие не сте нито светия, нито праведен човек, но получавате отговор на молитвата си. После ще дойде съмнението. Ама този човек е бил здрав от по-рано или може би и без това щеше да оздравее. Направете още един път същия опит. Но ако се усъмните, ще ви поставят на легло и животът ви ще бъде на конец. При това положение вие трябва сами да направите опита. Сега кажете: Господи, ако ми върнеш живота, ще повярвам вече в тебе. И ще видите, че най-малко след една седмица вие ще бъдете здрави. Трябва ли да се съмнявате и след това? Тези опити можете да ги направите и сами да се уверите в истинността на думите ми. Сега аз изключвам личното благо. Това не значи, че под името Божие вие трябва да криете своите престъпления. Често хората под името Божие крият своите престъпления. Не е въпросът: Когато някой иска да прокара свои лични интереси или цели, да поддържа, че Бог съществува, а когато не иска да даде нещо, да Го отрича. Един мъж казва на жена си: Ще знаеш, че аз съм Господ. Каквото ти кажа, това ще вършиш, аз съм Господ. – Че кога е станал този мъж Господ? Някой казва, че е господар на себе си. – Как се определя това господарство? Ако ти боледуваш всеки ден, какъв господар си? Господар на себе си е онзи човек, който е господар на своите мисли, на своите чувства, на своите постъпки. Той е господар и на външните условия. Не е господар онзи, който иска да стане всичко според неговото желание, но който е в сила да измени условията, при които се намира. Вие сте

християни, вярващи сте. Опитайте доколко сте справедливи, доколко сте алтруисти. Например, вие не сте вегетарианец и ви донасят една хубава опечена кокошка или едно агънце и пред вас седят и други хора. Сега въпросът е как да постъпите, как да разделите кокошката. Ако ти си вземеш най-голямото и най-хубавото парче, а за другите може да кажеш каквото остане, ти не си алтруист човек. Първо трябва да даде на другите, а каквото остане, то ще бъде за тебе. Това значи да бъде човек алтруист. Ако всички ученици вървяха в този път, друго учение, други резултати щеше да има. Ще кажете, че ще ви оберат. Досега в историята на човечеството аз не съм срещал случай добър човек да бъде обран от някого. Лошите хора са обирани, но добрите никога. Ти не можеш да обереш един извор. Колкото и да черпите от извора, неговото богатство е несметно. Щом не те обират, ти си добър човек, щом те обират, ти не си добър. Щом се докачваш, ти не си добър човек, щом не се докачваш, ти си добър човек. Не е въпрос да не се обиждаш, но и като се обидиш, да кажеш: От мене да замине. Върви един турчин с бяла брада и около него се умилква едно куче. – Какво искаш, синко? След това бръква в джоба си и изважда едно парче хляб и го дава на кучето. Кучето изяжда хляба и доволно си маха опашката. Този турчин разбира езика на кучето. Като му казва: Какво искаш, синко?, кучето му отговаря: Гладен съм, нищо не съм ял. Той му дава парче хляб и му казва: Сега толкова имам. Като мина втори път, ще ти дам пак. Съвременните хора се спират пред такива положения и не знаят как да постъпят. Те се намират в един свят, в който нищо не са дали, нищо не са донесли. Вие сте екскурзианти на земята, нищо не сте донесли, всичко ви е дадено даром и при това се оплаквате. Защо се оплаквате? Хотелът е пълен, а ти си дошъл последен. Казваш: За мене няма легло. – Ще чакаш малко да се освободи и едно легло за тебе. Представете си, че влизате в един хотел, дето нищо не плащате. Защо трябва да роптаете? От земята взимате всичко без пари. Въздух имате без пари, светлината взимате без пари и животът ви се дава даром. Взели сте част от земята, обсебили сте я и после казвате, че сте я купили. – Нищо не сте купили. Всичко, каквото сте взели на земята, е даром. Ние трябва да съжаляваме, че не съзнаваме това. Казвате: Тези хора не се обхождат добре с мене. – То е друг въпрос. Няма какво да чакате човек да се обхожда добре с вас. Ако вие се намерите пред един човек, който не се обхожда добре с вас, какво бихте направили? Не е лесна работа. Това е голямо изкуство. Не е лесно за един цигулар да вземе правилен един тон. За да вземеш един тон правилно, изисква се едно тънко чувство. Тонът не е определен, мястото му трябва да се чувствува. Най-малкото отклонение на пръстта, изменя и правилността на тона. Същото нещо е и в живота. Да постъпиш правилно в живота, затова се изисква деликатни и нежни чувства. Аз правя наблюдения. Като дойдат някои хора при мене, те си носят своята аура. Ако не разбирах законите, трябваше да ги изпъдя навън. Това е тяхното желание. Дойде

друг, аз съм готов да му услужа, да направя всичко каквото желае. Добър е човекът.

Сега аз изнасям тия примери за ваше добро, не е за мене. Аз даже се излагам, но искам да се ползувате от моите опитности. Аз даже не трябва да говоря нищо за себе си, защото умният човек не говори за себе си. Дойде някой и започне: Аз съм слушал за тебе много работи, слушал съм, че си ясновидец, четеш в бъдещето на хората. Кажи ми какво е моето бъдеще, но няма да ме лъжеш. – Аз изключвам лъжата, аз искам да кажа правото. – Какво бъдеще изискваш, кажи ти /кое е за бъдещето, аз нагласявам бъдещето/. – Какъв си ти? – Не е въпросът кой съм. Аз нагласявам бъдещето, то зависи от мене. – Ама ти искаш с мене да се шегуваш ли? – Не искам да се шегувам, но сериозно говоря. Ти преди една седмица имаше едно дело в окръжния съд и те осъдиха да платиш 50 000 лева. – Право е. Кой ти разправи това? – Агенти имам там. Питам го: Ако ти разкажа твоето бъдеще, какво се ползуваш? Твоето бъдеще има две страни: Има някои неща, които мога да ти кажа, но има някои неща, които по никой начин не мога да ти кажа. Има неща, които ти сам ще си ги научиш, аз не мога да те предпазя от тях. Той иска да знае бъдещето си. Казвам му: Слушай, аз съм занят, не мога да се занимавам с тези работи. Като искаш да знаеш бъдещето си, мога да ти посоча къде да отидеш, ще ти дадат точни сведения по това, което те интересува. При мене ела, само когато съвсем загазиш, когато няма кой да ти помогне. Тогава аз ще оправя работите. Понеже още не си загазил, аз не се занимавам с тези работи. Ще ти дам адреси, да се обърнеш и да платиш на хората. Ето такива хора има в Англия, в Америка и в България, и другаде. Пък и при мене като дойдеш някой път съм много щедър, но някой път много скържав, нищо не давам. Някога съм като мукаритин, всичко имам, всичко давам. Вие отивате някога при Господа и казвате: Господи, не виждаш ли моите нещастия? Не виждаш ли моите страдания? – Че ако вие не можете да носите страданията си, какви хора сте тогава? Единственото нещо, по което се познава силата на човека е да носи страданията си. Той мисли и като мисли, казва: Аз мога да изнеса своите страдания. Човек се е явил в света, да поправи своите погрешки. Как се поправят погрешките? – Като учите. Бог създаде света за известни души да се учат и да прогресират. Следователно, раждането, прераждането, умирането, всичко това са възможности в света за прогресирането и за развиването на тези души. Ние не сме дошли за щастие на земята. Щастието е извън живота. Преди да дойдат на земята, всички хора бяха щастливи. Но реалното е това, че тези души трябваше да слязат от небето и да донесат нещо и за другите хора. Мислите ли, че Христос не беше щастлив? – Щастлив беше, пък и най-богат от всички хора, но напусна своето щастие и слезе на земята между тези грешни, страдащи хора да им покаже пътя, по който трябва да

се развиват.

Сега аз искам да разглеждате само реалните неща, от тях да се интересувате, а не от онези, които не съществуват. Аз ви говоря за неща, които зная, а дали вие ги вярвате или не, то е друг въпрос. Има неща, които съм опитал 999 пъти и в които живея, а има неща, които не съществуват за мене. Например, доброто е нещо реално за мене. Правдата е нещо реално за мене, добрите хора са нещо реално за мене. Аз съм правил ред наблюдения и съм дошъл до заключението, че при известни условия най-лошите хора могат да проявят много добри черти. Има случаи, когато най-добрите хора проявяват най-лоши черти. Мога да ви приведа ред примери в живота. Ако влезете в един дом и не се отнесете добре с дъщерята на този дом, колкото добри да са тези хора, те няма да се отнесат добре към вас. Отива един българин в дома на един знаменит проповедник в Америка, който имал една красива дъщеря. Българинът се увлякъл в дъщерята и се опитал един ден да я докачи, стиснал ръката ѝ. Като се научил за това нещо бащата, веднага извикал този българин и му казал: Господине, скоро да си вървиш! Кое накарало този българин да ѝ стисне ръката? Не може ли той да отиде при бащата и да каже: Много красива дъщеря имате. Аз я обикнах. Ще ми позволите ли да ѝ стисна ръката. Ако попитате така, този човек ще си каже мнението, но няма да ви изпъди вън от къщата си. Какво правите вие? Влезли сте в рая и ядете от забраненото дърво. Не питате бащата дали той ще ви позволи да стиснете ръката на дъщеря му. Ако ви позволи, това показва, че няма нищо лошо във вашето желание. Сега вие трябва да разбирате вътрешния смисъл на нещата. Вие се намирате в един свят на вътрешна чистота, дето трябва да пазим свободата на душите. Не е въпросът, че някой ме прегръща или че говори лошо за мене, но ние трябва да пазим чистотата на другите, трябва да пазим и тяхната свобода. Всеки трябва да пази свободата на другите. Някой може да обиди другите било с думите си, било със своята обхода или с незачитане на другите, но в мислите и в чувствата си той трябва да пази известна чистота, да не нарушава свободата на другите хора. Вие трябва да бъдете към другите хора така, както към себе си.

Когато видя Тома, Христос му каза: Аз не искам да те срещна да проповядваш неща, които не си опитал и видял, затова тури пръста си в ребрата ми и провери, че съм аз. Аз харесвам твоето поведение, че не повярва в думите на другите, но повярва в моите думи. Блажени, казва Христос, онези, които без да са видели са повярвали. Блажени онези, които изтърпяват до онова време, когато аз дойда да им покажа ръцете си. Сега заминавам. За Тома, обаче, бяха нужни осем деня, докато повярва. Сега, ако вземем всеки ден за една година, тогава, за да видиш някои неща, нужни са осем години. Сега всеки от вас иска Христос да има особено

мнение. Какво мнение е нужно да има за вас Христос? При това какво мнение трябва да има Христос за вас? На какво почива Любовта? Аз ни най-малко не искам да ви изпитвам. Когато Бог сближава хората, с това Той иска да им се открие. Когато Бог иска да се разкрие на двама души, Той им се явява. Тогава те се обичат. Тъй щото, когато двама души се обичат, те се обичат, не да се познаят, но да познаят Бога в себе си. Любовта в света е процес, за да познаят хората Бога. Можем ли да познаем Бога, ще се познаем и ние. Ако не познаем Бога, ние ще бъдем чужди в света едни за други. Някой не познава Бога, Който му е дал всичко в света, че ще познава човека.

Казвам: Всеки трябва да познае Бога. Щом познае Бога, той ще познае и реалността, ще познае същината на живота. Той ще познае реалността и същината на живота. Без това не може да се познае Любовта. Който е познал Бога, неговата Любов никога не може да се измени. И в Писанието е казано: „Написах ви на дланта си“. Трябва да знаете тогава, че Бог никога няма да ви отхвърли. Някой път вие се плашите дали ще ви обичат. Кой е онзи в света, когото вие обичате? Онези хора, които не познават реалността, първо виждат хората, а после себе си. Онези, които познават реалността, те знаят, че каквато и Любов да им покаже някой, това е Бог, Който се проявява чрез този човек. Всеки човек, който крие Любов в себе си към Бога, той е верен. Всеки човек съзнава, че има нещо в него, което не е негово, а при това и той има малко Любов, но по отражение. Божията Любов се познава по това, че тя е готова на всички жертви. Когато обичаш човека по човешки, ти ще виждаш в него лошите страни, но ако го обичаш по Божествено, ти никога няма да виждаш в него нещо лошо, ще виждаш само доброто в човека. Всички недоразумения, всичко в живота се дължи на това, че хората вървят по пътя на човешката Любов, а животът по този начин не може да се поправи. Досега хората са вървели по пътя на човешката, на личната Любов, която е създала много работи в света, но тя не може да донесе щастието на хората. А човек трябва да дойде до така наречената космическа Любов или Любов на душата. Любовта на душата трябва да се прояви, за да се оправи светът. Като говоря по този въпрос, вие се натъквате на друго едно противоречие и казвате: Ние досега не сме познали Любовта? Опитвали сте я, но реално е само това, което никога не остарява и за което имаш възпоменание всякога. Например ти имаш един приятел, който е жив, с когото постоянно можеш да се обменяш, но може да имаш един приятел, който е умрял. Живият приятел представя Божията Любов, а умрелият е човешката Любов. Ти може да обичаш един мъж и да го считаш за божество, за приятел, което всякога да е с тебе и да се обменяте. Казва се за Аврама, че бил приятел Божи. Това показва, че Бог всякога може да ви бъде приятел със Своята Любов. Следователно, за Бога трябва да имате съвсем ново понятие, да не считате, че Той е тъй изменчив,

както е човекът. Ако си съставите ново понятие за Бога, първо във вашия личен живот ще се създаде такава промяна, каквато не сте сънували даже. После в семейния, в религиозния, в обществения живот, в съдопроизводството, във военщината, навсякъде ще настане голяма промяна. Не че в сегашния свят не съществува никакъв ред на нещата, но тогава ще настане пълна справедливост. В сегашния свят няма справедливост, съществува само една лична справедливост, в която има пристрастие. Засега справедливостта съществува само към богатите хора. Тогава ще има справедливост и към богатите, и към сиромасите. Тогава сиромасите ще бъдат по-щастливи от богатите. При личната Любов богатите са по-щастливи от сиромасите, а при Божията Любов сиромасите ще бъдат по-щастливи от богатите. Сега аз разглеждам въпроса от друго гледище, понеже вие искате да живеете на земята не като временен гост, но да живеете по-дълго време на земята, да строите, да оставите нещо след себе си, да оставите нещо във вас, след себе си, след вас. А сега вие мислите като заминете за онзи свят, дали пак ще живеете. Важен е този въпрос. Когато ученикът свърши университета какво ще прави? Ще продължава да работи в живота. Когато майката роди едно дете, нима тя не мисли, че трябва да му даде условия да се развива? Трябва ли да каже тя, че е дошла да си поживее на земята и да става каквото ще? – Не така мислят само глупавите хора. Разумният човек трябва да разреши в себе си въпроса за безсмъртието, той трябва да знае ще живее или не. Той трябва да знае ще бъде ли щастлив за в бъдеще или няма да бъде. Според мене щастието е постижимо само в Любовта. Без Любов никакво щастие в света не може да съществува. И когато някой път ние сме щастливи, това се дължи на онова временно проглеждане през лъчите на Любовта. Щом тези лъчи изчезнат, у нас настава пак същият мрак, същото нещастие.

Сега аз виждам, че мисълта ми е малко отвлечена за вас. Те са отвлечени по единствената причина, че у вас отсъствува Любовта, за да ги разберете. Как ще утешите едно дете, което е изгубило майка си? То е расло с нея, привикнало е на нейните мисли, как ще му кажете сега, че майка му ще дойде? Ако то в съзнанието си не държи образа на своята майка, тогава възможно е друга жена да може да замести в него майката. Всяко дете мисли, че като неговата майка няма друга. По какво се отличава една майка от друга? Все има нещо, по което се отличават майките една от друга. Сега вие трябва да излезете от личния си живот. Онова верую, което досега сте имали, е отлично, но това верую в бъдеще няма да ви служи, ново верую трябва да си създадете. Като заминете за онзи свят, какво ще ви ползува богатството, което сте имали на земята? Какво ще ви ползуват вашите халати? Какво ще ви ползува вашата плът? Какво ще ви ползува вашето знание? Вие още не сте изучавали живота на онзи свят да знаете след като умре човек, какво му трябва. Мнозина считат, че като умре

някой, започва да мисли само за небето. Умрелите никак не обичат да се говори лошо за тях, да се хвърлят лоши мисли за тях. Защо не обичат? Защото и без това те сами вече се съдят. Те и без това виждат своите грешки и страдат, затова и вие не трябва да притуряте нещо към техните страдания. Ако пък ви са направили някакво добро, дръжте винаги в ума си доброто, което са ви направили. Ако искате да направите една хубава връзка с човека, или с когото и да е светия или пък даже с някой от заминалите, дръжте в ума си поне една добра черта за тях. Така ще намерите и Бога. Някой иска да намери Бога, но идва с цялата си критическа мисъл. Така не можете да намерите Бога. Така Бог не се търси.

Разправяха ми един случай за един от обикновените вярващи, който обичал да се присмива на всички, които вярват по друг начин от този, по който той вярва. Една сутрин го виждат, че станал рано и плаче. Защо плачеш? – Сънувах снощи, че съм на черква и по едно време дойде Христос при мене и ми удари две силни плесници. След две седмици този човек умрял. – Не се позволява на човека да се подиграва с името на Бога и на Христа. Пазете се в едно нещо: Човек трябва да бъде крайно внимателен, когато му се представи случай да обяснява истината. По адрес на истината, на светиите, на великите хора трябва да бъдете крайно внимателни, защото иначе резултатите ще бъдат лоши. Няма да казвате само, че Бог е Любов, но трябва да си кажете: Бог е справедлив и аз трябва да бъда справедлив като Него. Бог е щедър и аз трябва да бъда щедър. Бог е добър и аз трябва да бъда добър. Бог иска от нас като Негови деца да бъдем подобни на Него. Казано е в Писанието: „Така да просветнат делата ви пред Божието лице“.

Желая ви сега всички да бъдете Томовци. Но като турите пръстите си в раната, да кажете: Господи, сега съм готов да направя всичко, каквото ми заповядаш. Какво ще ви заповяда Господ? Той ще ви заповядва това, което Любовта изисква. Казано е в Писанието: „Ако имате Любов към мене, ще опазите моите заповеди. Ако имате Любов един към други, ще опазите моите заповеди“. И тогава ще дойде Христовото учение в света. Всеки да бъде така искрен към себе си, така справедлив, че да прояви Любовта си както я разбира. – Ами ние не знаем как да любим. – Аз съм се убедил в това, че хората знаят как да любят. Аз съм се убедил в искреността на малките деца. Като правих своите изследвания отидох в един дом, дето имаха едно малко момиченце. То ме прегърна като излезе майка му. Казвам: Да се не огорчи майка ти. Тя не знае, аз няма да ѝ кажа. Казвам: Страшно е положението на това дете. Защо се обичаме? Господ е казал да се обичаме. Като ме прегърна, аз си дадох преценка. Като порасне, то ще чува от родителите си, че това не трябва, онова не трябва и т. н. Нямам нищо против майките, но казвам, че те трябва да се превъзпитат, да станат

като малките деца. Ако не се превърнете към своето детинство, към своята младост, към предишните си години, вие няма да намерите Бога. Щом дойде до името Божие, там трябва да се проявите с всичката си чистота и справедливост. Казвате, опасно нещо е Любовта, огън е тя, гори сърцата на хората. – Никакво горение няма в Любовта. Любовта носи здраве, сили, щастие, знание, богатство и т. н. Като дойдете до Любовта, вие казвате: Пазете се от нея, защото тя увъртва умовете на хората. Според мене дето Любовта влезе, тя оправя умовете на хората и всичко тръгва по мед и масло. Така е в Божествената Любов. Щом нещата не вървят по мед и масло, ти не си в никаква Любов. Ние очакваме онази Любов, която сега иде в света. Тази Любов е в Словото Божие, в Неговата светлина. Тази Любов трябва да дойде в света. Трябва да видиш Онзи, Който те обича, Който е минал от смърт в живот. Единственият, Който показва Любовта си, това е Христос. На жената Той казва: Не се допирай до мене, защото не съм отишъл още при Отца си. На Тома каза да тури пръста си в раната му. Любовта. Любовта никого не отхвърля. Щом искате да намерите правия път, Любовта непременно ще ви го покаже. Защо трябва постоянно да се тревожите, че няма кой да ви обича? Вие по стар обичай казвате, че няма кой да ви обича, че баща ви не ви обича, (че) сте останали сами. Вие си въобразявате, че майка ви не ви обича, че баща ви не ви обича, или, че братята и сестрите не ви обичат. Не, вие страдате от много Любов. Вие сте растенията, които страдате от много вода, поливат ви повече, отколкото трябва. Трябва, обаче, да поизсъхнете малко, да се освободите от излишната вода. Някой от вас страдат от голяма мокрота, а някои страдат от голяма сухота. Какво трябва да направим? Ще вземем малко от мокрия и ще дадем на сухия, а после да вземем малко от сухия и ще дадем на мокрия. И като съберем мокрия и сухия на едно място, ще оправим света.

29. неделна беседа от Учителя,
държана на 28 април 1935 год.
София, Изгрев
/Великден/

1935_04_28 Трите врати
утринно слово

ТРИТЕ ВРАТИ

Размишление.

Ще прочета 59-та глава от Исай

Всеки човек има желание да чуе или да му се каже нещо за него или за окръжаващите. И детето, още със ставането си от сън, иска да чуе, да види или да пипне нещо. Това е естествено, както за възрастния, така и за детето.

В прочетената глава се вижда голямото противоречие, на което се натъква пророкът. Той търси причините за противоречията и иска да си ги обясни, да отговори, както на себе си, така и на бъдещото поколение. Той намира, че хората живеят в нехигиенични къщи, поради което светът представлява грамадна болница. Болните търсят лекари, лекарства, но все пак остават болни - никой не може да ги излекува. Исай описва причините на болестите, затова цялата глава е свързана с болезнените състояния. Тя е патологическа глава и няма защо да се спираме върху нея. Като чете тази глава, човек естествено се запитва: Съществува ли, наистина добро в света? - И доброто, и злото съществуват. Засега, те са сили, които не могат да съществуват една без друга.

"А от мене, този е моят с тях завет", говори Господ. "Духът ми, който е в тебе и Словата ми, които сложих в устата ти, не ще оскудеят от устата ти, нито от устата на семето ти, нито от устата на семето на семето ти, отсега и до веки", говори Господ. (- 21 ст.).

Сега, да оставим настрана въпроса, защо съществуват злото и доброто. В света има относително зло и добро, както и абсолютно, вечно зло и добро. Злото съществува там, където няма закон - в беззаконието. Ако водата мине през нечист съд и се оцапа, кой е виновен за това? Вината е в нечистия съд, а не във водата. При това, водата е нечиста за човека, той не може да я пие, но не и за себе си. Макар и нечиста, тя е пак вода, не изменя естеството си, но човек се отказва от нея. За да я пие, той трябва предварително да я пречисти. Ето защо, когато казвате, че животът е нечист, това показва, че той е минал през някой нечист съд, но сам по себе си, животът е чист - нищо не е в състояние да измени неговото естество. - Защо срещаме противоречия? - Това е в реда на нещата. Щом съдовете ви са нечисти, животът ще минава и заминава през тях, ще взема част от нечистотиите на съда, поради което и млади, и стари, неизбежно ще се

натъкват на противоречия. Младите ще растат и остаряват, старите ще умират, ще ги погребват. Но хиляди години да изтекат, противоречията пак няма да изчезнат.

Защо младият остарява и защо старият умира, това са въпроси, на които мъчно може да се отговори. Факт е обаче, младият остарява, а старият умира. Ние казваме, че има външна младост и външна старост; има вътрешна младост и вътрешна старост. Младият има един стремеж, а старият - друг. Въпреки това, всеки се стреми да бъде млад. Никой не иска да опадат зъбите му, да се набръчка лицето му. Да бъде съвсем независим и неограничен, това е желание на човека, но въпреки това, старостта хвърля отпечатък на лицето му. Както и да лекуват човека, няма цяр против старостта. Колкото повече старее, толкова повече се приближава към смъртта. Като умре, отново ще се роди и ще се подмлади. - Не вярваме в такова подмладяване. - Това е друг въпрос. Който не може да умре, не може и да се подмлади. Като умре, човек се лишава от условията на живота, но като се роди отново, подмладява се. Ако не се родиш, не можеш да растеш.

Има една област в света, през която човек неизбежно ще мине. И пророкът е минал през тази област и в чудо се намерил. И праведният, и грешникът, като минават през тази област, непременно ще се оцапат. - Защо? - Ще се натъкнат на кал и на нечистотии и ще оцапат дрехите си. - Не може ли да не се цапа човек? - Може, но трябва да пътува през деня, когато е светло. Обаче, ако пътува нощем, в най-голямата тъмнина, ще се оцапа. След това трябва да търси начин да се очисти. Ако не може лесно да се очисти, човек започва да страда, защото се е натъкнал на това, за което никога не е мислил. Той иска да стане богат и силен, да придобие знания, да бъде уважаван и почитан, да се чува думата му навсякъде - да бъде в положението на царски син: каквото помисли и каже, да стане. Като не става, както е желал, започва да страда, да се обезсърчава, да се гневи. Добре е всичко да става според желанията на човека, но не е възможно. Никой не може да избегне противоречията на живота.

Като не могат да се справят с противоречията, хората казват, че животът е тежък. Не е тежък животът. Кой го е мерил, за да знае, колко тежи? Никой не е слагал живота на теглилки, а при това, всички се оплакват, че бил тежък. - Кога е тежък животът на хората? - Когато нещата не стават, както са ги очаквали. Значи, всеки човек мери живота със своя мярка и всички заедно казват, че животът е тежък. Като видял, че хората не могат да си помогнат сами, Господ решил да слезе сам на земята, да се яви като Спасител на човечеството. Затова именно, Той изпратил Духа си, въплътен в Христос, Когото нарекъл свой Син. "Този е моят с тях завет", говори

Господ "Духът ми, Който е в тебе и Словата ми, които турих в устата ти, не ще оскудеят от устата ти, нито от устата на семето ти". Като четете този стих, вие трябва да вярвате, че е така.

Ще кажете, че с вяра и с мисъл не се живее, но хляб трябва. Вярно е, че хляб трябва, но вятърът, като символ на мисълта, е крайно необходим. Ако човек мисли и при това, право мисли, хлябът ще дойде по-скоро, отколкото ако не мисли. - Искаме да ни се обяснят нещата, не можем да ги приемем на вяра. - И обяснението може да дойде, но то не разрешава въпросите. То подразбира временно задоволяване на глада. Ще се нахраниш добре, но след няколко часа пак ще огладнееш, пак ще търсиш хляб, т.е. ново обяснение на нещата. Имаш нужда от дрехи, от обувки. Донесе ти някой и дрехи, и обувки, но и с тях въпросите не се разрешават. Ти се намираш в положението на малко дете, за което се грижат майката и бащата, както птичката - за своите малки. Час след час тя им носи храна, но като израснат, пуска ги свободно да хвърчат. Може и по-рано да ги напусне. Малките птиченца подават главичките си от гнездото, питат къде е майка им, търсят я, но никъде я няма. - Къде е отишла майката? - Сокол я грабнал. - Къде е бащата? - И него сокол е грабнал. Ще дойде ден, когато и малките птички ще се намерят в утробата на сокола. Ето защо, за да не попадне в утробата на сокола, човек трябва да вярва и да мисли. Лошо е за човека да влезе в утробата на сокола, чиито тръби не са чисти. Тръбите не могат да погълнат водата, тя пак ще излезе навън, но ще се оцапа и след това трябва да се употреби време и енергия да се чисти.

И тъй, когато говорите за живота, не казвайте, че е тежък, но се отнасяйте към него с всичката си чистота и святост. Да говориш за живота като проява на Бог, устата ти трябва да бъде абсолютно чиста, никакво петно да не остане върху него. - Какво представлява животът? - Той не може да се обясни. Има неща, които не могат да се обясняват. Те се приемат, както са дадени, без никакви обяснения. Как ще обясните на хората, какво нещо са страданията и защо са дадени? Много обяснения съм дал за страданията, но не всички са съгласни с тях: едни ги приемат, други ги отричат. Дали приемате, или отричате тези обяснения, не е важно. Страданията съществуват сами по себе си. Някой се оплаква от болки в корема и пита, защо го боли корем. - Много просто: коремът го боли, защото яде. - Не може ли без болки? - Може, но не трябва да ядеш. - Тогава ще отслабна, ще изсъхна и ще умра. - Щом е така, ще ядеш. От две злини ще избереш по-малката. И после, като разбереш, че не може без страдания, ще се научиш да ядеш правилно, да минеш с по-малко страдания. Щом знае да яде правилно, да мисли и да чувства правилно, човек идва до убеждението, че щастието е в самия него, само трябва да знае как да го намери.

Кой е пътят към щастието? За да отговоря на този въпрос, ще ви дам два примера: единият от човешкия живот, а другият - из живота на птиците. Представете си, че имате едно малко момиченце. То расте, развива се, става красива мома, добре охранена. Ако родителите ѝ се грижат само за нейната физика, тя ще се развие физически, без да мисли за своя умствен и духовен живот. След време родителите и я оженват и тя става бременна. През това време тя се готви да стане майка, търси баба, която да ѝ помогне при раждането. Интересно е положението на жената, която става майка и на птичката - майка. Жената търси външна помощ, а птичката върши всичко сама. Тя се води от инстинкта си и всичко предвижда. Човек не се води по инстинкт, но не прилага и мисълта си, за да си помогне сам. Като разчита на чужда помощ, той мисли малко. Като не мисли, страданията следват подир него. Колкото по-големи са страданията, толкова по-нещастен е човек. Ето защо, пътят, който води към щастието, е правата мисъл. Мислете право, за да бъдете щастливи.

Ще кажете, че момата не трябва да се жени, за да не страда като майка. С това въпросът не се разрешава. Човек не може да избегне бременността. По който и да е начин, физически, сърдечен или умствен, той трябва да роди. Ако не роди човек, ще роди някаква идея, някакво чувство. Дойде ли до раждането, човек трябва да спази всички условия, да роди нещо, което да остави на бъдещото поколение. Ако иска да пометне, ще носи последствието на своите неразумни постъпки. - Аз не искам да родя, ще оставя плода да умре в мене. - Още по-лошо. Ако умре в тебе, ще започне да се разлага и ще те отнесе. Бъдете разумни, правилно да зачевате, правилно да раждате и да отглеждате идеите си.

Като дойдат до страданията и не могат да се справят с тях, мнозина питат, защо Бог създаде света така, с толкова мъчнотии и страдания. - Какви са твоите мъчнотии? Излязъл ти един цирей и викаш, крякаш, че те боли. - Ама защо трябваше да ми излезе цирей? - Това не е важно. Какво трябва да правиш сега? - Ще го резна, да изтече нечистата материя навън. Не трябваше да греша. - Съгласен съм с това, но сгрешил си вече. - Трябваше да живея добре. - Съгласен съм и с това, но какво ще правиш сега, след като не си живял добре? - Не е достатъчно да си кажете, че това или онова не трябва да правите. Кажете си положително, какво трябва да правите. Щом си дошъл на земята, ще пееш и ще свириш, ще учиш, ще работиш. - Аз не мога да пея хубаво. - Ще се упражняваш, докато бъдеш доволен от пеенето си. Като пееш редовно, един ден ще започнеш да вземаш правилно тоновете и ще станеш добър певец.

Днес всички хора се учат да пеят и да свирят. Те пеят много по-добре, отколкото са пяли и свирили във времето на Исай. Това се вижда от

песента на живота, която той описва. Според мене, по-добра форма на живота от пеенето няма. За да живее правилно, човек трябва да пее. Всички религиозни хора, всички пророци и царе са пяли и играли. Сегашните религиозни се страхуват да пеят и играят. Те мислят, че духовността изключва пеенето и играта. Страхуват се да не ги вземат за луди. Значи, духовният трябва да мълчи като риба. Тогава човек изпада в друга крайност. Някой мисли, че като мълчи, е мъдър. И глупавият може да мълчи, но не е мъдър. Някого бият, запушват устата му, за да го заставят да каже, къде е скрил имането си. Той се тегли, бори се, иска да каже да му отпушат устата, за да проговори. Като проговори, ще каже, къде е скрито богатството му. Обаче, ако го държите със запушена уста, колкото и да го биете, той не може да ви каже нищо. И да го убиете, със запушена уста нищо не може да ви открие. - Защо ме бият? - Това е друг въпрос. Бият те, защото си богат. Крушата брулят, защото има плодове. Ако не беше родила, никой нямаше да се приближи до нея. Ако крушата е изсъхнала и не дава плод, отсичат я и я хвърлят в огъня.

Да дойдем сега до красивата страна на живота. Как са живели хората едно време, как са пяли и играли, това е било за тях. Пророкът говори за миналото. Важно е, как живеем ние, как пеем и играем, за да изразим своя живот. Как пее младият? - Той възпява младостта, красотата. Той пее за птичките, които хвъркат и пеят във въздуха, за светлината, за слънцето. Старият пък пее за старите си кости, за изгубените си младини. Значи, младият пее по един начин, старият - по друг. Като хване болния си крак, той запява: Олеле, майчице, защо си ме родила? И като си ме родила, защо не си ме убила? Питам го: Откъде научи тази песен? - Синко, гледай да не дойдеш в моето положение и ти да я научиш. - Виновна ли е майка ти за твоя ревматизъм? - Виновна е, нали тя трябваше да ми каже, как да живея. Сега вече няма накъде да се върви; не ми се живее, искам да умра, но още не ме приемат в другия свят. И на този свят не ме искат, и на онзи още не ме искат. Бабата ми умря, приятелите ми - също, децата ми не ме искат, никой не ми обръща внимание. Тежко се живее, синко, тежко! Останал съм сам, като кукувица. Тъй пее, нарежда и оплаква живота си старият. Оплаква се, но поне пее. Има старци, които никога не пеят. Те са всякога сърдити, навъсени. Казвам на този старец: Дядо, не се безпокой, ще се подмладиш. - А-а, ще се подмладя! - Истина ти казвам. Казано е в Писанието: "Които чакат Господа, ще се обновят". - Дано бъде така, синко, от твоята уста в Божиите уши.

Като гледам, как старият пее, нарежда и оплаква живота си, аз зная, коя е причината, но не е позволено да се каже. Неговият живот е математическа формула, за извеждането на която ученикът трябва да работи месеци и години, докато я разбере. Може ли детето от първи клас да разбере

формулите, с които осмокласният ученик си служи? Не му е позволено, т.е. не му е дадено. То трябва много време да учи, да мисли, да развива ума си, докато дойде до разрешаване на тези формули. Следователно и старият човек се намира пред една формула, за разрешаването на която се изисква мисъл, работа и песен.

И тъй, младостта е една формула, старостта - друга. Обаче, млад или стар, като живее, човек ще вярва в Бога, ще Го обича и ще Му служи. - Какво нещо е вярата? - Формула. - Ами обичта? - Друга формула. - Служенето? - Трета формула. Като живееш толкова години на земята, говориш за вяра, за обич, за служене, не си ли разрешил още тези формули?

Представете си, че един млад момък бяга от момите, не обича нито една. Той прилича на незапалена свещ. Един ден сърцето му се отваря към момите и той започва да се разговаря и да играе заедно с тях, на хорото. Сега свещта му се е запалила, гори и свети, и на него, и на окръжаващите. Ще кажете: Какво допринася той с любовта си към момите? - Учат се. Кое е по-добре: свещта ви да гори, или да не гори? Кое е по-добре: свещта ви да гори в стая, където няма нито един човек, или да я изнесете вън, да свети на хората? Ако свещта гори в стаята и не свети на никого, най-после ще изгори или изгасне, без да е свършила някаква работа. Обаче, ако гори в стая, където няколко деца учат уроците си, или пък е вън, да осветява пътя на минаващите, тя е свършила някаква полезна работа. Ето защо, не питайте, какво нещо е вярата, обичта и служенето, но запалете свещта си и вървете напред. Все ще срещнете някой ученик или минувач, който ще се ползва от светлината ѝ.

Като се говори за любовта, хората я делят на физическа, духовна и Божествена. Всъщност, любовта е една, обаче, има различни прояви: на физическия свят, на духовния и на Божествения. Или любов, изразена чрез ума, чрез сърцето и чрез волята на човека. Докато живее повече на физическия свят, човек изразява любовта си по физически начин: да пипне, да прегърне, да целуне. По-далеч от тези прояви той не знае нищо. Духовните прояви на любовта изключват тези неща. Изучавайте себе си и ближните си и вижте, какви са духовните прояви на любовта. - Не може ли да се живее без любов? - И без любов може, но животът ви ще бъде като живота на мъртвеца - неосмислен. Единственото нещо, което осмисля живота и дава подтик на човека, това е правилно проявената любов. За да влезе в целокупния живот, т.е. в трите свята - физическият, духовният и Божественият, човек трябва да мине през Трите врати, т.е. през трите степени на любовта - физическа, духовна и Божествена. Физическата любов разкрива физическия свят на човека, духовната любов разкрива духовния свят, а Божествената - Божествения свят. Без тези три вида любов, светът

остава за човека затворен, като скъпоценна, но затворена книга.

Мнозина отричат любовта, само поради това, че не могат да я обхванат изцяло. - Това е невъзможно. Обширна е областта на любовта и обикновеното човешко съзнание не може да я обхване. В даден момент можеш да разбереш само една проява на любовта. Милиони са формите и проявите на любовта. Забележете, човек обича животното по един начин, а подобния си - по друг начин. При това, любовта ви към различните хора е различна. Не можеш да обичаш двама души по един и същ начин. Радвайте се на разнообразието, чрез което любовта се проявява и стремете се да обичате. Да обичаш, това е твоята задача. - Ами да ме обичат? - Това е задача на твоя ближен.

Казвате: Как трябва да обичаме? - На този въпрос не може да се отговори. Това е все едно да питате, как трябва да бъдем добри. Вие трябва да проявите доброто като път, по който любовта ще дойде, а как трябва да го проявите, това не е ваша работа. И на този въпрос не може да се отговори. Как ще обясните, какво нещо е вярата? И на този въпрос не може да се отговори. Според някои, вярата е състояние, условие, при което любовта се проявява. Ако вярата в ближния ти изчезне и любовта изчезва. Любовта не може да вирее при съмнението. Тя е нежен цвят, който лесно се попарва. Достатъчно е да срещне най-малкото съмнение на пътя си, за да се попари. Ако не се попари, тя ще се изпари и изчезне. Колкото по-голяма е вярата ви към някого, толкова повече го обичате. Значи, от силата на вярата се определя степента на любовта. Вярата включва и щастието на човека, че може да обича. Страшно е положението на човек, който не вярва. Като не вярва в Бога, той не вярва и в себе си, а оттам и в ближния си. Без вяра човек нищо не постига. Щом е така, работете за укрепване на вярата си, да не се колебае. Каква вяра е тази, при която днес приемаш едно, утре го отричаш? Някои религиозни вярват в Христос като Син Божи. След години Го отричат. - Защо? - Защото са изгубили вярата в себе си. Не се съмнявайте в себе си, но определете отношенията си към Бога, като Негови синове. Който съзнава своето синовно отношение към Бога, никога не се колебае.

Като ученици, вие трябва да имате ясна представа за нещата, да ги разбирате по съдържание и смисъл. Прав ли е бащата, ако от двете си дъщери, едната красива, а другата - грозна, обича повече красивата? Щом гледа само на външната страна на нещата, той не е нито прав, нито разумен. Ще дойде ден, когато ще види своето заблуждение. Красивата дъщеря разчита на красотата си и не учи, а грозната - на своя труд, за което учителите и я хвалят и обичат. Красивата дъщеря лесно напуска бащиния си дом. В нея ще се влюби някой момък и ще я задигне, а грозната мома

ще остане при баща си да го гледа. Радвайте се на красотата, но изучавайте съдържанието и. Тя трае ден-два, а доброто е вечно. Ще кажете, че не ви харесват тези думи. Ако са истинни, трябва да бъдете доволни от тях.

Един хлебар имал един слуга, сприхав, но искрен. Господарят му казвал: Слушай, ще бъдеш учтив и любезен с клиентите, за да може и добрият, и лошият хляб еднакво да минава. Слугата постъпвал, както си знае. Понеже бил сприхав, клиентите обръщали внимание на хляба, а не на него. - Добре ли е опечен хлябът днес? - запитвали го клиентите. - Добре е опечен, не виждате ли? - Когато хлябът не бил добре опечен, той казвал: Днес хлябът не е добре опечен, ако искате, вземете; ако не искате, пак добре. Като го слушал, как говори, господарят му казал: Слушай, момче, така не се говори. Ако продължаваш по този начин, ние ще губим. - Понякога трябва и ние да изгубим. Ако не губим отвреме навреме, клиентите ще ни напуснат. - Това не е твоя работа! Важно е да продаваме хляба и пари да взимаме. - Кой мисли по-добре: господарят или слугата? За днешния ден господарят мисли по-добре, но за утрешния - слугата мисли по-добре. Обаче, като виждали, че слугата е честен и искрен, клиентите не го напускали.

И тъй, ако се опитате да проявите характера си такъв, какъвто е, поставете господаря и слугата на едно място в себе си. От това, кой от двамата има надмощие, ще познаете, доколко сте честен и справедлив, доколко можете да служите на истината. Човек трябва да бъде справедлив, да изисква и от себе си това, което изисква от другите. Някой началник или директор изисква от учениците и от чиновниците си да изпълняват това, което той сам не може да изпълни. Постъпва ли така, той не може да очаква успех в работата си. За нас са важни отворените книги, т.е. тези, които могат да се четат и прилагат, а не тези, които завинаги остават затворени. Каква полза ще имаме от красиви правила и максими, които остават затворени в красиви книги? Всяка отворена книга трябва да бъде красиво написана, с красиво съдържание отначало докрай. Вие отваряте един роман и се възхищавате от героите. Началото е добре написано. Колкото по-навътре влизате, космите ви настръхват, докато най-после героите един след друг пропадат. Защо книгата свършва зле? Не можа ли авторът да напише книгата си докрая красива?

Какво представлява животът на съвременните хора? Нищо друго, освен комедия, драма или трагедия. - Защо? - Защото не знаят, как да живеят; не знаят, как да се ползват от благата, които им се дават. Младият се моли на Бог да му даде пари, да си поживее, да разбере, че е бил млад. Обаче, планът на Бог е друг. На стари години, той ще му даде богатство. Като получи богатството, той започва да роптае: Господи, защо ми даде това

богатство на стари години, когато не мога да се радвам, нито да го използвам, както трябва? Ето къде е неразбирането на живота. Защо старият човек не раздаде богатството си на млади, които искат да учат, да се развиват и като им разкаже своите опитности, да ги научи, как да живеят? - Ама аз исках богатството за себе си, да си поживея. Представи си, че като богат, хората те гонят, бият, преследват, за да вземат богатството ти. Доволен ли ще бъдеш от това богатство? Ти можеш да си сиромах, но да имаш приятели, които те обичат, които са готови за тебе на всякакви жертви. Доволен ли ще бъдеш от сиромашията си? Кое е по-добро от двете положения: да бъдеш богат и да имаш неприятели, или да бъдеш сиромах, но да имаш приятели? Богатство, което ти създава неприятели, отвън носи радости, но отвътре - горчивини. Сиромашия, която създава приятели, отвън носи неприятности, а отвътре - радости.

Често чувате хората да се оплакват от любовта, от живота и казват: Какво мислех, какво излезе! Значи, те са се разочаровали в любовта и в живота. - Какво трябва да прави човек, или как трябва да обича, за да не се разочарова? - Обичай така, щото сам да не знаеш, че обичаш. И хората да те обичат така, да не разбереш, че те обичат. Проявявайте любовта си към хората, без да разберат, че ги обичате. Защото ако ви разберат, трябва да им станете роб. Изобщо, влюбените са крайно взискателни - никой не е в състояние да им угоди. Те постоянно се обиждат: единият не погледнал, както трябва, или казал някоя дума не на място. После започва другият: Защо мълчиш, че не ми говориш? - Или, защо е облякъл днес тези дрехи, а не другите? Докато се спира на външните неща, човек не може да прояви онази неизменна, истинска любов. Обаче, като дойде до истинската любов, той трябва да мине през школата на влюбения, да се дисциплинира. Само по пътя на влюбените човек намира пътя към Бог. Най-строгите професори в света са влюбените. Попаднеш ли в ръцете им, ще застанеш като войник и ще изпълняваш заповедите. Каквото ти заповядва професорът, това ще правиш. Ако си позволиш да разискваш върху неговите заповеди, да изкажеш мнението си, любовта ще те напусне. Влюбеният не търпи друго мнение, освен своето.

Днес ви говоря за любов без противоречия. Тази любов може да се прояви само при абсолютна свобода, затова именно е наречена абсолютна любов. Тази любов не обръща внимание на външните неща. Тя всичко вижда, но не критикува, не се определя от външността на човешките прояви. Само чрез тази любов човек може да влезе в духовния свят и да го изучава. Иначе и да влезе в духовния свят, нищо няма да разбере. Той ще бъде сам. Ако срещне птичка или човек, те ще избягат от него. Има ли любов в сърцето си, ще се намери в свят между хора и ангели, всички ще му се радват, ще го развеждат, ще му обясняват всичко непонятно за него.

Много неща ви казах днес, които могат да предизвикат помежду ви спор и разногласие. Спорът не е нищо друго, освен изтупване на прашните дрехи в стаите, в които живеете. Искате ли да изтупате дрехите си, изнесете ги навън, на открито, там да падне прахът и след това ги внесете в къщи. - Нямам добродетели. - Това е тупане на дрехи в стаите. Изнесете дрехите навън и там ги изтупайте. - Невежа съм. - Не тупайте дрехите си в стаята. Какво ти струва да се запретнеш на работа? Ако не си добродетелен, работи да развиеш добродетелите си. Ако не си учен, учи, работи, пей, свири. Като работиш и прилагаш това, което си изработил и научил, ще станеш и добродетелен, и учен, и певец, и музикант. Колкото по-добродетелен и учен става човек, толкова е по-внимателен към хората. Той се учи от тях, както и те от него. "Който има любов, устата му няма да оскудее, нито от устата на семето на семето ти, отсега и навеки", говори Господ. Това е казано от пророка. Първата стъпка на любовта е изваждането на семето от хамбара. Втората стъпка е посяването му в земята, да изникне. Затова е нужно дъжд, топлина и светлина. След това човек ще работи на нивата, да ожъне житото и да го прибере.

Като не разбират законите на живота и на любовта, без да орат, сеят, плевят и жънат, хората започват да спорят върху любовта и я делят на светска и на духовна. Всъщност, светските и духовните хора живеят по един и същ начин. Под понятието "светски човек" разбираме онзи, който е в личния живот, а "духовен" - онзи, който е в безличния живот. Който иска да бъде духовен, той се движи в личния живот. Докато обръща внимание на този - на онзи, докато се безпокои и смущава от външния свят, човек е още в личния живот. Щом престане да се интересува от външността на нещата, той живее в духовния свят. Личният живот води към страдания, а безличният освобождава човека от страданията. Това не значи, че може без страдания, но поне ще знаете, как да се справяте с тях. Бог, Който е съвършенство, любов, сила и знание, пак не може да ви освободи съвършено от страданията. Ако сте болен и повикате един виден хирург, той непременно ще ви причини болка. Най-напред ще ви упои, след това ще направи операцията. Като мине действието на упойката, вие ще усетите болки. Колкото и да желае лекарят да ви освободи от болките, не може, трябва да ги понесете. Попаднете ли в ръцете на Бог, Той ще ви оперира по всичките правила на изкуството. Който иска да мине с по-малко страдания, трябва да си каже: Слушай, ще вървиш по пътя, който Бог е начертал и ще прилагаш Неговите закони. Не вървиш ли по Божия път, не спазваш ли законите Му, ножът ще дойде до кокала ти. - Светският живот, т.е. животът на личността не е лош, но прави човека голям егоист, да мисли само за себе си. За да излезе от своя егоизъм, човек трябва да влезе в духовния живот, т.е. в безличния живот, който осмисля нещата и

изправя кривите страни на човешкия живот. Изправянето на живота се крие в човешкия език. Той оправя обърканите работи, но може и да обърка изправените работи.

Един банкер бил голям скъперник по отношение на времето си. Като влизал някой в кантората му, той едва повдигал главата си от книжата, свършвал набързо работата и продължавал да прави своите сметки и изчисления. Един ден в кантората му влязла една млада, красива мома, която започнала да пее и да играе. Банкерът веднага вдигнал главата си, оставил перото и започнал да слуша песента. - Това е чудесна работа! - извикал той възторжено - Заслужава да се отдели време за нея. - Какво показва този пример? - Че отвреме-навреме трябва да влезе в кантората ви един певец или певица, която да ви запее и поиграе нещо. В пеенето и в играта е смисълът на живота. Играй и пей! - Нищо повече. - Ама това не е почтено. Може ли стар човек да пее и да играе? - Всеки човек, на каквато възраст и да е, може и трябва да пее и да играе. Дайте свобода на душата си! Откажете се от официалностите на живота, които го правят тежък, неестествен. Това е живот на мъртвите. Живите пеят, скачат, играят, учат. Забравете лошото, откажете се от одумването и съденето. Докога ще се съдите едни-други? Скъсайте резолюциите, с които сте осъдили близките си. Дайте им свобода. Излезте всички от затворите и заживейте помежду си братски и по любов.

И тъй, приложете любовта в живота си и когато не грее слънцето, и когато грее. Аз съм за запалените свещи. - Ама слънцето изгря вече. - Какво от това. Дали грее слънцето, или не грее, нека лампите ви горят. Божественото Слънце никога не загасва и никога не залязва. Това Слънце свети и вечер, когато вашите лампи горят. Следователно, проявявайте любовта си всякога: и през деня, и през нощта, но правилно и разумно. - Може ли стар човек да люби? - Може, разбира се. - Ще бъде смешен. - Няма да бъде смешен, но интересен. Влюбеният е всякога интересен: и когато е весел, и когато е сърдит. Няма по-интересен човек на земята от влюбения. Аз бих желал всички хора да бъдат влюбени. Лошо е, когато човек не е влюбен, а играе роля на влюбен. Обаче онзи, който истински люби, той е всякога весел и доволен, той забравя себе си. Който не е влюбен, мисли постоянно за себе си. Влюбеният е влязъл вече в пътя на Божествената култура.

Днес пожелавам на всички хора да се влюбят. Които са влюбени, да вървят напред и да не се обръщат назад, да гледат, какво правят другите. Които не са влюбени, да се влюбят. Да се влюбите, това значи, да приемете в себе си не личната, но безличната любов; не човешката, но Божествената Любов. И човешката любов е добра, но тя добива смисъл, само когато е огрята от

лъчите на Божествената Любов. Когато човешката любов се влее в Божествената, тогава душата реализира своя идеал.

Проявеният Дух в Любовта, проявеният Дух в Мъдростта, проявеният Дух в Истината носи всичките блага на живота, на Единния, Вечния Бог, извор на всички блага, в Когото всичко се обединява.

27. Утринно Слово от Учителя, държано
на 28-ми април 1935 г., София. – Изгрев.

Книги:
* Любовта
Ценната дума (Утринни Слова. Четвърта година (1934–1935). София, 2004)
30 беседи от 7 октомври 1934 г. до 15 септември 1935 г.
* Трите врати
Ценната дума (София, 1998)
26 беседи от 3 февруари 1935 г. до 15 септември 1935 г.
Начало: 05:00
Край: 07:00
В началото:
* 15 минути размишление
* Пасаж: Исая 59
* Песен „Бог е Любов“
В края:
*

1935_05_01 Киселина, основа, сол
лекция пред общия окултен клас

КИСЕЛИНА, ОСНОВА, СОЛ

„Добрата молитва"
Ще прочета само няколко стиха от осмата глава на Евангелието на Йоана за размишление, от трийсет и първи до трийсет и четвърти стих включително.

Много и разни състояния са причина за смущението на човека. Изгубването на истината, изгубването на свободата, на здравето, това са състояния. Може скръбта да е следствие на един грях, на едно прегрешение, а може да се дължи и на друго. То са разни състояния. Когато човек сгреши, скърби, че е сгрешил. Или скърби, че е изгубил своята свобода. Това са две различни неща. По някой път ние мислим, че ако имаме истината и тя като ни освободи, няма какво да учим повече. Някои мислят, че като е свободен човек, може да прави каквото иска. Не, свободата е едно условие за правилното развитие на човека. Без свободата човек не може правилно да се развива. Знанието също не е достатъчно. От хиляди години животните все учат, човек все придобива знание. Ангелите имат знание. Знанието на ангелите се отличава от знанието на хората. Има много работи, които хората знаят, ангелите не ги знаят. Има много работи, които ангелите знаят, а хората не ги знаят.

Има много работи, които животните знаят, хората не знаят. Има много работи, които хората знаят, а животните не знаят.
Сега вие може да се оплетете. Как е възможно един учен човек да не знае? Съвсем друга е мисълта ми. По някой път се питате един благороден човек защо трябва да работи с мотиката, как е дошъл до това положение, да работи. Ако един беден работи, вие го считате в реда на нещата, но ако богатият вземе да работи с мотиката, вие се чудите. Сега кое ви кара да се учудвате? Защо именно богатият е срамота да работи? Вие го съжалявате, понеже и той се съжалява, че е дошъл до това положение да върши работа, която не му подхожда. Той така мисли. Вие, като сте в негово присъствие, възприемате мисълта му и ви става жалко за него. Жалко ви е, понеже и нему е жалко. Неговата мисъл се предава на вас.
Да, най-първо трябва да се освободите от мислите, които не са ваши. Те са чужди мисли. С чужди мисли не си служете. Една чужда мисъл, с която вие си служите, е изгубила част от своята сила. Всякога за предпочитане е да работите с мисли, с които никой не си е служил, понеже те са чисти. Аз веднъж слушах една лекция на един американски професор, който беше донесъл четири-пет шишета от клоаките на Ню Йорк. Филтрирал водата и

показва, че няма никакви бацили, вдигне и пие водата. Показва, че няма никаква миризма. Според моите познания, неговото обоняние, неговият вкус не са толкова деликатни. Не може водата да се пречисти, мъчно може да се филтрира с пясъка. Трябва съвършено да се разложи, да се върне горе в пространството на няколко хиляди километра над земята, за да се върне после и да стане ново съединение, за да се пречисти тази вода. Учените хора мислят, че като се изпари и влезе в пространството, се е пречистила. То е временен процес.

Това са сложни работи. Щом вие дойдете до сложните работи, вие се объркате. Ако ви каже някой, че вие сте грешник, вие се объркате. Ако ви каже някой, че вие сте много повдигнати, вие се повдигате. То е разбиране. Защо, когато някой ви похвали, ви е приятно, когато ви укори, не ви я приятно? Някой път онзи, когото вие обичате, и да ви укори, ви е приятно. Защо? Те са безпредметни работи, защо и за какво. И да знаете, нищо няма да спечелите.

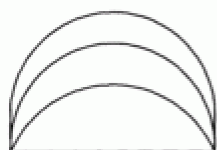

За обяснение ви давам един чертеж. Тук имате едно нормално чело. Тези три линии показвате челото на трима души, които имат три различни разбирания за света. То е само за идея, работата тук е малко преувеличена. Тези хора не може да мислят еднакво. Като ги съберете, тримата имат диаметрално противоположни възгледи за живота. Туй различие седи в тяхното духовно естество. Човекът е не само това, което виждате. Вие по някой път чувствате нещо, но какво е и къде седи това чувстване, по кой начин чувствате, на кое място чувствате, не знаете. Казвате: „Сърцето чувства", но не знаете на кое място е туй чувстване. Чувствате тука някъде, но точно на кое място, не знаете. Усещате някаква тяжест, но точно не можете да кажете къде е. Защото, ако знаете точно къде е, вие ще измените вашето състояние. Някой път ви е мъчно, но не можете да измените вашето състояние, защото, ако знаете къде е точно, може да го измените. Ако не знаете къде е трънчето, не може да го извадите. Вие мислите, че е на едно място, пък то е на друго място. Някой път една рефлексия има. Болка усещате в устата, но болката не е там, съвсем от друго място изхожда болката. Например, някой път болката може да е в задната част на мозъка, а вие чувствате болка в стомаха. Някой лекар ще дойде да лекува стомаха, а трябва да се лекува задната част на мозъка. За пет пари е лекарството, а лекарят ще вземе четири-пет хиляди лева. Който знае, с пет пари ще се

излекува, който не знае, ще даде четири-пет хиляди лева.

Вие сега седите и мислите, че много знаете. Знаете кой е баща ви, знаете коя е майка ви. Това знаете, но още не разбирате естеството на баща си, та което му е приятно, да го направите. Не разбирате естеството на баща си. Баща ви е един човек много мълчалив. Каквото и да направите, той погледне, нищо не казва. Той мисли, погледне и отминава. Направите погрешка, той погледне, замине. Вие мислите, че той не обръща внимание, щом мълчи, но защо баща ви мълчи, вие не знаете причината. Някой път ако баща ви ви морализира, ще започне майка ви да ви защищава, ще ви оправдава. Ще се застъпи като някой адвокат, и вие още не знаете какви са съображенията на майка ви, че ви защищава. Някой път майката защищава повече синовете, отколкото дъщерите, бащата защищава повече дъщерите, отколкото синовете. Вие не знаете причините, предполагате само кои са. Ако аз ви обясня причините, вие ще се съблазните, нищо повече. Затова няма да ги обясня. Защо ще се съблазните? Ето какво значи съблазънта: щом покажете на едно дете сладкото, вие ще го съблазните. Като излезете, това дете ще бръкне в сладкото. Каквото и да му говорите, в това дете се поражда желание да бръкне в сладкото. Какво лошо има, ако бръкне? Вие мислите от вашето гледище, понеже не слушало, съгрешило. Друго беше, ако в сладкото има турено някакво лекарство или някаква киселина, някоя отрова и ако това дете бръкне и се повреди. Това е друго. Но щом в сладкото няма нищо вредно, защо детето да не бръкне?
Сега вие разсъждавате: „Защо светът е така направен?" Светът е създаден от киселини, от основи, от соли. Киселините разяждат. Основите са мирни, кротки същества са. Солите са неутрални. „Аз съм неутрален." Той е сол. „Аз съм добър човек." Той е основа. „Аз съм малко серт." Киселина е. Сложим ли основата върху киселината, започва се една реакция. На хората трябва сол. След като дойде киселината върху основата, породи се солта. Тогава хората, като направят хляб, посоляват го.
Сега то е едно изяснение, едно приложение. Къде може да приложите основите, киселините и солите? Вие сте разгневени - киселина сте. Вие сте дошли в едно Божествено състояние, приятно ви е - основа сте. Нито в основата, нито в киселината трябва да започне една реакция. Искате сега да предадете вашето състояние, да направите и другите хора като вас. Вие не може да предадете вашето състояние направо. Кроткият човек не може да направи другите хора кротки, киселината не може да предаде на другите своята киселина. Ако вие искате да предадете част от вашата енергия комуто и да е, най-първо трябва да съедините една активна ваша мисъл и една пасивна ваша мисъл, за да образувате сол, и посредством солта да предадете част от вашата сила или част от вашата мекота, колкото искате. Колкото искате да се пъчите, колкото искате може да викате, ако хванете един човек и го разтърсите, ни най-малко няма да му предадете от

своята сила. По-скоро ще изхабите силата си. След като го разтърсите, ще изгубите от силата си.

Да ви кажа сега нещо смешно. Ха да видя вие как ще го разберете. Щом се разсърдите някому и влюбите в друг, ще се оправи работата. Този, в когото ще се влюбите, той е киселина, вие сте основа - ще стане съединение, ще се образува сол. С тази сол може да поправите погрешките си. Вие сега се разгневите, след това не се влюбвате. Някой път искате да станете добри. За да станете добри, трябва да се влюбите. Вие сте добър, но искате да предадете своята доброта. Не може да предадете своята доброта, ако не се влюбите. Нищо повече. Какво ще кажете тогава? Ако не се влюбите, ще бъдете добър само на едно място, като едно семе. Сега кажете ми, как ще се влюбите? Вие любили ли сте? Сега влюбени ли сте? Кой знае каква е вашата любов? Аз говоря научно - като се влюбите, ще стане една реакция, ще се влюбите в нещо противоположно на вас. От гледището на света е престъпление, а туй именно е съгласно с Божиите закони. Ще намерите киселина, която трови хората, която разрушава. С тази киселина ще образувате съединение, което е потребно за благото на света.

Ще ви питам: защо е злото в света? За да се съедините с него, не да станете едно с него, да образувате сол. Вие, добрият човек, като се съедините със злото, ще изтеглите доброто от злото, ще образувате сол. След туй на злото ще му дадете път. Нали след като се влюбите в някого, след известно време, след като го разлюбите, го натирвате, нали го натирвате? По вашему говоря. Натирването не е нищо друго освен, след като вземете доброто и по закона на свободата, [да] освободите злото. Казвате му: „Хайде, върви си по работата." Понеже злото иска да бъде свободно. Туй зло ще иде на друго място, друг ще го хване, защото, като ходи от човек на човек, все ще го хванете някъде, ще изтеглите нещо от него. Злото, като се върне вкъщи, пита: „Аз какво спечелих днес?" Понеже вие имате едно понятие за него, казвате: „Зло да не ти дава Господ." Вие смесвате злото, неправдата, греха - цяла една каша правите от това. Злото е една сила, употребена в света. Ако сте сол, то не ви е потребно. Ако сте киселина, то не ви е потребно. Ако сте добър човек, ако сте основа, злото ви е потребно за работа.

Вие искате да работите върху себе си, върху вашите мисли, върху вашите чувства, не отвън. Не търсете злото отвън. То не е само един резултат отвън. Вие се занимавате само с проявения резултат. Аз говоря за активното зло в света и за активното добро. После говоря и за активната сол. Казано е: „Ако солта обезсолее, на земята се изхвърля." Ако солта обезсолее, ще се изхвърли навън да се тъпче.
Сега засегнахме един въпрос, от което малко се объркахте. Обикновено вие

искате да имате едно приятно настроение. Едно приятно настроение всякога може да го имате. Ако искате да имате едно приятно настроение, намерете един човек, който вече е бил в едно състояние като вашето, но е минал в едно състояние, в което се е съединил със злото и е образувал сол. Намерете един такъв човек - веднага вашето състояние ще се смени. Но ако намерите един човек, който е точно като вас, очаква да се оплоди като един цъфнал цвят, вие нищо не можете да научите. Ако двама гладни души се съберат в едно място, какво ще си помогнат? Единият е гладен, и другият е гладен. Единият казва: „Да има хляб." И другият казва: „Да има хляб, много съм гладен." Двамата си говорят, но нищо не става. Идва друг човек, който носи хляб. Този човек е малко сприхав, серт, щом погледне, и им казва: „Защо седите тука?" Сега тия двамата гладни хора какво трябва да правят, за да вземат хляба от този човек? Той ги гледа серт, строго.

Какво трябва да направят те, за да вземат хляб от него? Силен е, може да ги изрита, може да ги набие. Те имат нужда от него. С пари не продава хляба. Ако предложат с пари да купуват, ще ги набие. Казва: „Тук в планината с пари не продавам." Какво трябва да направят, за да им даде хляб? Ако водата в кладенеца е дълбока, какво трябва да направите? Трябва да пуснете въжето дълбоко долу и оттам да гребете. Ако е горе в повърхността, ще подложите шепите, ще вземете водата. Те са два различни метода.
Направете превода. Превод трябва да се направи. Казвате: „Човек трябва да бъде кротък." Какво означава кротостта? Как се добива? Или говорите за пасивно добър човек и за активно добър. Какво се подразбира под активно добър човек? Вие ще кажете: „Ние имаме Духа Божи, ние сме ръководени от Божи Дух." Това са думи, казани от пророците. Вие още нямате такава опитност, какво нещо е ръководството на Духа. Като дойде ръководството на Духа, във вас ще стане цяла промяна, вие така ще се измените, ще се объркате съвсем. Вие мислите, че като дойде Духът у вас, ще потече всичко по мед и масло. Не, няма да потече. Всичко ще се обърне с главата надолу, че години ще минат, докато дойдете на себе си. Пророците, преди да дойдат до по-особени състояния, са минали през една дисциплина, че един от пророците казва: „Господи, станал си като мечка на пътя ми."

Казвам, онези, които вървят по пътя, винаги имат едно схващане. То е схващането на тяхното сърце, схващането на техния ум. Кой ще бъде положителният път? Положителният път в дадения случай е пътят, по който може да извършите нещо със знанието, което имате. Да кажем, сега имате една мисъл, която ви обезсърчава, обезсърчени сте. Студент сте, не можете да издържите изпита си. Какво ще правите? Трябва да знаете откъде точно идва, на какво се дължи обезсърчението. Защо студентът се е обезсърчил? Кои са причините за неговото обезсърчение? Има няколко

причини, на които може да се дължи обезсърчението. Ако знаете болката на човека, може да му помогнете. Ако не знаете, ще кажете: „Ти се не бой, ще издържиш." То е празна работа. Трябва да знаеш къде е болката на човека. Обезсърчил се е на първо място, че баща му не е пратил пари. Три деня не е ял, а има да държи изпит. Три деня не е ял, мисли как ще издържи изпита. Не е свикнал той на тази дисциплина. Тази е една от причините. Тази болка може да е органическа в неговия стомах, може да е болка в неговите дробове, може да е болка в мозъка. Ако болката е в стомаха, трябва да знаете как да я лекувате. Ако е в дробовете, състоянието ще се различава много от първото. Ако причината е в ума, там е друга работата.

Всички имате мъчнотии, на които произходът не е един и същ. Понеже всички сте малко или много лекари, казвате: „Ще се оправи тази работа." Вярно е, че ще се оправи, но по кой начин ще се оправи. Вие минавате покрай един беден човек, който боледува, и като не можете да помогнете, казвате: „Не съм лекар, не е моя работа." Дойде лекарят, и той прави опити, не знае каква е причината за болестта, и той не може да помогне. Често пъти като говоря нещо, вие искате да го свържете с онова, което вие знаете. Например вие мислите, че много знаете. И право е, че много знаете. Ако много знаете, много и ще страдате. Ако не страдате, не знаете много. Някой казва: „Много ми пати главата." Много знаете. Защото който много знае, много и тегли. Защо именно който много знае, много и тегли? Търговец сте, но разполагате с малко, давате на вересия стотина, двеста. Колко ви тегли главата? Но ако давате десет, петнайсет, двайсет, четирийсет, петдесет хиляди лева на вересия, тези пари докато ги вземете, докато ви ги върнат, ще имате голяма беля на главата си. Притесненията ви ще бъдат още по-големи, ако тези пари не са ваши, а са чужди, пък вие сте ги раздали. Кои са причините, които ви карат да давате на вересия? „Добър човек съм." Не, ни най-малко това да не ми говорите, че сте добри. Имате съображение да спечелите, да привлечете повече клиенти. По този начин и ги привличате, и не. Много клиенти след като вземат на вересия от вас, отиват на друго място да купуват, а после търсят и от друго да вземат на вересия.

Сега да оставим бакалите, понеже може тук да има някой бакалин. За обяснение сега само. Дъщерята, като дойде някой път при вас, е много мила, много нежна, политика има някаква. На вас това нейно държание ви е много приятно. Но дъщерята изведнъж се променя, тя днес е много нежна. Кои са причините? Като срещне баща си, говори много нежно, сладко. Бащата мисли, че е много добра. Но втория ден пак съвсем се изменя състоянието. Че първия ден тя е добра, вие не знаете причината за нейната добрина. Втория ден какво става, пак не знаете причините. Да

оставим тия работи настрана.
Човек трябва да изучава живота. Не да отхвърля този живот, който има. Вие сега искате да отхвърлите светския живот. Какво нещо е светският живот и какво нещо е духовният живот? В моята статистика, която съм правил след ред наблюдения, мога да кажа, че има хора, които, след като са живяли десет години духовен живот, обърнат го пак на светски живот. А други - обратно, като се обърнат от светския в духовния живот, стават много, много взискателни, хванат се за буквата на закона, Мойсеевия закон,: в събота съчки дори не вземат. После започнат постепенно да отпущат, отпущат, докато станат съвършено свободни вече. Някой, докато е бил светски човек, погледнал на една мома, втора, трета, четвърта, не го счита за грях. Щом се обърне към Бога, казва: „Мъжът трябва да гледа надолу, да се не се изкушава." Турците имат една поговорка, казват: „Който надолу гледа, душите гори." Казват: „Земята гледаш, а душите гориш." Не, ти си попаднал в по-лошо състояние. Ти искаш да погледнеш някоя жена, гледаш надолу, а я гледаш в ума си. Отвън се показваш, че не я гледаш, но жената седи отвътре в ума ти. Казваш: „Каква ли е? Не я погледнах." Че не си я погледнал, то е по буквата. Но искаш да знаеш все пак какви бяха очите, веждите: „Не я видях."

Какво нещо е любовта? Има една любов в света, която за нас е безпредметна. Аз ще ви кажа какво наричам аз безпредметна любов. Предметна любов е, която е като насъщния хляб - всеки ден имаш нужда от нея и тя ще ти услужи. Има една любов, която е безпредметна като морето, като океана. Безпредметна е. Каквото и да говорим за идеалната любов, за възвишената любов, тя е недостижима. Може да мислиш за нея, но ти не можеш да я опиташ. Има една любов, която ти не можеш да опиташ. Туй, което не можеш да опиташ, не можеш да знаеш за какво ти е. Ти даже може отдалече само да го видиш, да видиш неговата повърхност, но всъщност не можеш да знаеш каква е тази любов.

Вие вашата любов не сте я изследвали. Тази любов, която всеки ден идва при вас, не я познавате. Има няколко причини, предполагам или че сте късогледи, или че сте слепи, [или] вие не знаете как да гледате. Една от трите причини. Това, за което говоря, всинца не ви интересува. Гладният се интересува от хляба, ситият не се интересува: „Не ми говори за хляба, едва преди половин час ядох. Не ми говори за хубавото ядене." Преситеният дори с отвращение ще слуша за хубавото ядене. За хляба говори на гладния. И на гладния как трябва да говорите? Когато човек е много гладен, не му говорете дълго. Не се спирайте дълго да му описвате нито хляба, нито яденето. Ще кажете: „Хлябът е добър, яденето е отлично." Никаква философия. Сега какво трябва да кажем на ситият, с какво трябва да го занимаем? „Починете си малко." След като се е наял, той е извършил

една работа. [Ситият] е работлив човек, той е работил, уморен човек е, един обяд - уморил се е. Ще кажете: „Починете си." Ще му дадете един стол, едно кресло.
Преведете сега почивката. Един човек, който е доволен в духовно отношение, как трябва да се преведе: гладен ли е, или сит? Вие не знаете, но аз ви казвам един метод, как да проучвате природата. В природата всеки ден има нови неща: изгряването на слънцето, облаците, денят и нощта, хората. Вие срещате един човек и мислите, че е същият като вчера. Той е в една нова обстановка, не е същият. И трябва да знаете как да го погледнете, за да го разберете. Вземете в едно съвременно модерно училище, кое може да ви постави на висота там? Да кажем, в един клас сте, кое може да ви постави, щото да имате уважение на вашите съученици и да имате уважението на вашите учители? Знанието, което ви е предадено, да сте го научили добре. Не да покажете, че всичко знаете. Онова, което ви е предадено, да го знаете, добре да го разберете, да го разкажете на вашите съкласници и да знаете как да го разкажете на вашия учител. От невидимия свят ви изпитват.

Да кажем, предали ви урок на търпение. Дадат ви изпитания. Не какво нещо е абсолютното търпение, не да говорите за Божието търпение, а за обикновеното търпение. Ние не знаем какво нещо е Божието търпение. Казваме: „Бог е дълготърпелив", но за нас е абсолютно непонятно какво е дълготърпението. Като говоря за търпението, разбирам доколко аз съм търпелив. Коя е мярката, която показва, че човек е търпелив? За себе си имате ли мярка, по която да познаете доколко сте търпеливи? Когато някой говори за търпението, но избързва много, казваме, че той не е търпелив, понеже говори. Човек може да говори и пак да е търпелив, и може и никак да не говори и пак да е нетърпелив. За мен не значи, че като говорите, сте нетърпеливи. Може да мълчите и да сте нетърпеливи, може да говорите и да сте търпеливи. Нетърпеливият може да е мълчалив. На нетърпеливия лицето може да е спокойно на вид и все пак той е нетърпелив. На търпеливия лицето може да е развълнувано, и пак да е търпелив. Ние мислим, че на търпеливия човек лицето трябва да няма бръчки. Търпеливият човек е издръжлив, той е концентриран в себе си, той е зает със себе си. Когато му говорите, той тегли нещата, повече е натоварен. При търпението действат известни сили, които менят израза на лицето, дори известни конвулсии се явяват. Не се лъжете, че това не е търпелив човек. Не мислете, че щом лицето е гладко, човекът е търпелив, това е друга самоизмама. Вие не сте се наблюдавали в огледалото, не сте се изучавали, за да различите търпението от нетърпението.
Две фази има в търпението. Вие не ги знаете, нали? Тази седмица вземете едно огледало и за следующия път искам да ми покажете двете фази на търпението от вашето гледище. Аз не искам да критикувам. Ще ми

покажете двете фази. Така едната фаза на търпението ще бъде равна на киселина, втората ще бъде равна на основа, третата - на сол.

Търпение, което едновременно не е киселина, търпение, което не е основа, търпение, което не е сол, това не е търпение. Търпението не е един елемент, то е една сила в човека. За да бъдете търпеливи, изисква се няколко способности и чувства да дойдат, да се родят заедно у вас и заедно да действат. Тогава може да имаме като резултат търпението.

Тия работи вие сте ги изучавали много пъти, трябва само да си ги припомните. На вас са ви държали много лекции върху търпението, трябва само да си ги припомните. Нали Йов минавал за дълготърпелив човек. И опитаха, подложиха на изпит търпението на Йова, изпитаха и търпението на добротата му. Йов показа първата фаза - показа киселината на търпението. Той стана активен, най-първо показа своята активност. В какво се показа активността му? Като дойдоха всичките страдания, какво направи Йов? Като дойдоха нещастията едно след друго, какво направи той? Той стана и си съдра дрехата - това е активната страна в него. След това дойде основата на търпението, когато каза: „Господи, колко пъти съм слушал за Теб и се разкайвам сега. Разкайвам се, че съдрах дрехата си и се разкайвам, че говорих толкова неразбрани работи. Толкова съм разбирал нещата и затова така говорих." Другата, меката страна, основата, е това. Сега солта: „Говорил съм, но няма да говоря по този начин сега. Очите ми Те видяха и аз отсега ще живея по нов начин. Сега аз Те познах." Това е солта. Тази сол възвърна синовете, дъщерите и всичките богатства на Йов.

Сега не е лошо, когато човек е активен. Вие туй наричате нетърпение. Някой като направи едно по-рязко движение, то не е нетърпение, то е активната страна на търпението. Съдира си дрехите, иска да остане гол, не иска никакви дрехи. То не е нетърпение. Когато на някой човек кажете: „Не ти искам дрехата, хвърли дрехата", то не е нетърпение. Ако не хвърли дрехата, то е по-лошо. Всички проповядват: „Дръж си дрехата." Не, хвърли си дрехата. Това, което вие искате, можете да приложите в сегашния живот. Със сегашното ваше разбиране, в сегашните ваши мехове всичко това ще се разпилее, ще се разпука. Вие трябва да имате за новото нови мехове. Вашите стари мехове дръжте за старото вино. Старото не го разливайте, аз ни най-малко не искам да се хвърлят старите мехове. Старото вино е лечебно. Хубаво вино е то, лечебно е. Апостол Павел казва на Тимотея, понеже стомахът му е разхлабен: „Да вземеш една-две лъжички от хубавото вино."
При сегашните разбирания на въздържателите, които проповядват все за въздържанието, това е престъпление. Чудят се в православната църква и в някои евангелски църкви с какво да правят причастието. Едни варили

смокини, че от сока направили причастие, да не е ферментирало вино. Причастието с какво вино трябва да се направи? Ние нямаме още представа за кое вино се говори и какво трябва да е виното.

Новото учение е виното. Новото учение носи една активна страна на доброто в себе си. Всяко едно учение, което иде в света, не е старо вино, но е едно вино, което прави хората активни. Вие например, ако възприемете едно учение, и то ако е сладко вино, ще ви даде разположение. Това вино има сила в себе си. То като влезе във вас, ще заприличате тогава на един турски бей, който отишъл при един български чорбаджия и той му дал хардалия*. Тя започнала да реже. Турчинът пил вино, пил една паница, втора, казва: „Чорбаджи, искам да пея." „Пей." „Искам да играя." „Играй." След като се напие човек, казват: „Напил се."

Трябва да правите превод. Всяка ваша мисъл, която може да ви въздейства, тя ще образува един импулс да пеете най-първо. Песента е равна на мисълта. Играта е равна с вашата воля. Следователно вашата мисъл вече въздейства на вашата воля. Ако вие не пеете, не играете, тази работа е от обикновените. Хората, като станат религиозни, и пеят, и играят. Ако всички сега започнете да пеете и играете, какво ще стане? То не е нещо колективно, то е единично. Когато сте сам в стаята, пейте, играйте. Сам като сте, играйте си, не пред хората.
Но да се върнем към предмета. Божественият Дух обича онази вътрешна простота, с която ние можем да схванем нещата, тъй както седят. И никога не трябва да влизаме в човешкия живот, да го разглеждаме от наше гледище. Пазете се в новия път, по който тръгвате, никога да не разглеждате човешкия живот от ваше гледище. Вие може да разглеждате вашия живот така, но не разглеждайте живота на другите хора, както разглеждате вашия живот, понеже, ако не сте на тяхното положение, значи ще имате субективно схващане. За вас може даже нещо да е право, но в дадения случай как може да се произнесете за когото и да е? Вие не сте в неговия ум, сърце, не знаете неговото състояние. Всеки за себе си е прав. Ще имате криво заключение. Тук е всичката ваша погрешка.

Аз не съм срещал нито един човек, който има правилно понятие за другите. Даже и приятели не се познават. Основното нещо -вие не разбирате приятеля си. Основната черта на приятеля ви каква е? „Той е много добър, много благороден." За мене туй нищо не значи. Има една основна черта в природата ви, която вие трябва да познавате. Ако познавате тази основна черта, между вас и него ще се образува една връзка, Божественото ще бъде във вас. Когато ти говориш, той ще слуша внимателно. Когато ти престанеш, той ще говори. Ще има една правилна обмяна. Никога няма да ви е неприятно, че вие можете да говорите с него.

Няма да седнете да му говорите цял един час. Вие го изнудвате в случая, щом го карате да ви слуша с часове. Ще му говорите много малко.
Сега, като говоря за вас, виждам, че някои от вас са обременени. Обременени са защо? Обременени са и аз зная причината. Когато на един човек ръката му е наранена, няма какво да милвате, ще превържете ръката му. Не бутайте раната на болния човек. Когато го боли корем, не му говорете за сладкото ядене. За ядене и въпрос да не става. Когато един човек има главобол, в дадения случай, ако можете, помогнете му, опитайте се да премахнете неговото главоболие.

При сегашните условия вие не се познавате. За да се образува едно общество, хората трябва да се познават тъй, както Бог ги познава. Какво казва апостол Павел в тринайсета глава на Първото послание към коринтяните, когато говори за любовта? Че ще познаем, както сме познати. Ние още Бога не познаваме. Какво мисли Господ за нас, ние не знаем. Вследствие на това има противоречие между Бога и нас. Като ни сполети едно зло, казваме: „Господ си играе с мене. Той не обръща внимание на моите страдания." Някой път за някой ваш приятел имате криво мнение. В даден случай трябва да познавате естеството на вашия ум, трябва да познавате състоянието на вашето сърце, и не само временното проявление на вашия ум, сърцето и душата. Ако вашето съзнание е будно, то трябва да остане едно отражение в него за състоянието на вашия ум и вашето сърце. В съзнанието си всичко да виждате.

Например в съзнанието има тъмнина, вие не знаете от какво произтича тъмнината. То е диагноза, то е облак, който минава през съзнанието и определя вашето състояние. Казвате: „Тъмно ми е на ума." Станало е нещо. Ако ви е светло на ума, то ни най-малко не показва, че умът ви е добър. Светло е, ясно е небето. Но облачното небе не е лошо в дадения случай. За мъдрия и ясното небе, и облачното небе еднаква ценност имат. За онзи, който не е просветен, ясното небе е за предпочитане пред облачното. Повечето от вас се смущават при облачното небе. Казвате: „Вече не чувствам, станал съм апатичен към живота." Какво нещо е апатията? Защо сте станали апатичен? Защо нищо не ви радва? Не може да се радвате, пък не може и да скърбите.
Приблизително апатията е едно такова състояние, нито се радва човек, нито скърби. Сега как може да излезете от едно апатично състояние? Имате две букви „а" в думата. „А"-то всякога показва едно бременно състояние. Ангелите са бременни с идеята, че постоянно трябва да слизат да помагат на хората.
Някой ангел е пратен при някой грешен човек. Той греши, онзи помага. Човекът не слуша. Най-после ангелът употребява един метод, втори, трети, четвърти. С години работи. Ангелът се намира в трудно положение

- мъчно се изправя човек. Влече го тоя грешник, пък той е свързан, не може да го напусне. Ако го напусне, трябва да се върне на небето, да каже: „Тази работа не можах да я свърша." Невидимият свят ще прецени, че той е един от слабите ангели. Ако не може да се справи с един грешен човек, той е от слабите ангели.

Същият закон е и с вас. Ако сега вие не може да се справите със сегашния живот, какво понятие ще има Небето за вас? Ако аз не мога да се справя с една малка мъчнотия в живота, какъв човек съм? Ако се справя с тази мъчнотия, следующия момент трябва да зная как да се справя с друга мъчнотия. Може да се справя по един начин, втори, трети. Казвам: това е разумният живот.
Сега вие ни най-малко не знаете как да се справите с мъчнотиите. Аз съм гледал много сестри, не знаят как да перат. Тя пере и трие ръката си, охлузи я. После ще я маже с масло. Казва: „Не искам да пера." Няма какво да търкате дрехите тъй. Аз ако съм на ваше място, ще туря топла вода в един съд, ще туря ризата вътре, ще я извадя. После ще туря пак ризата вътре, ще я разтърся във въздуха. Във водата хич няма да я трия между ръцете. Да направим един опит. Аз по мой начин ще пера, вие по вашия. Моите дрехи ще бъдат десет пъти по-бели от вашите. За половин час ще опирам. Трябва да знаете как да тръскате дрехите. Има особено тръскане. Като тръснете мокрото платно, всичките прашинки излизат навън. Има нещо, което не излиза, но няма нещо, когато знаеш как да го извадиш, да не излезе. Тия, които трият на ръцете, те са първоначални ученици. Който не знае, трие. Онзи, който е майстор, как рендосва? Гладко. Друг, който не знае, какви грамадни усилия употребява. Единият пести енергията, другият я харчи напразно. По въпроса за прането е същото.

В изкуството на прането съм специалист. И мислите пера, и чувствата пера. И трябва да ви предавам уроци за прането. Вие знаете да перете само дрехи. Прането е изкуство. После трябва да знаете как да стоплите водата. Трябва да не я нагорещявате повече, отколкото трябва. Една вода ще я стоплите толкова, че да не започва да се изпарява. Щом започне да се изпарява, нейната сила изчезва. Ще пазите да не става изпарение. Като започне да се образува туй налягане на парите, ще извадите водата. Нека върви нагоре, то е друг въпрос.

Христос в Евангелието казва: „Истината ще ви направи свободни." Знанието за истината трябва да се проучи в живота. Защото, като познаваме истината и я приемаме, ще бъдем свободни. Градеж трябва сега. За бъдеще трябва да се градят нови условия на живота. Ние не може да влезем в невидимия свят такива, каквито сме сега. Сега нашите разбирания, нашите лица, вежди, очи коренно трябва да се променят,

съвършено трябва да се изменят. Апостол Павел казва: „Всички няма да умрем, но всички ще се изменим."

Сега се приготовлява работа за новия строеж. Вие мислите, че човек, като възкръсне, ще мяза на сегашния човек. Че ние сега сме възкръсналите млекопитаещи. Едно време такива косми носехме. Ако възкръснем като млекопитаещи, трябва да се върнем към тях. Между нас и тях има голямо различие. И бъдещето различие пак ще бъде грамадно.

Сега туй не трябва да ви обезсърчава. Сегашният живот е красив, но този живот е едно условие за следующия живот. Днешният живот е условие за утрешния живот.

Коя основна мисъл остана в ума ви, я ми кажете? Ти, Йордане, ти си най-старият тук, какво остана в ума ти? („Търпението.") Кое търпение? „Киселина, основа, сол.") Ти за кое си? („Аз съм и за киселината, и за основата, и за солта.")

„Отче наш"

Тридесет и първа лекция на Общия окултен клас
1 май 1935 г., сряда, 5 часа
София – Изгрев

хардалия* (тур.) - пресечено със синап вино

Книги:

* Киселина, основа и сол

Ако говоря (Общ окултен клас. Четиринадесета година (1934–1935). Том II. София, 2003)

21 беседи от 27 февруари 1935 г. до 18 септември 1935 г.

Начало: 05:00

Пасаж: Йоан 8:31–34

1935_05_03 Разрешените задачи
лекция пред специалния клас

РАЗРЕШЕНИТЕ ЗАДАЧИ

Отче наш

Каква беше последната тема? (-"Положителни и отрицателни състояния.") Какво подразбирате под едно положително и едно отрицателно състояние? Имате да се справите с едно положително и отрицателно състояние, как бихте се справили? Защо положителните и отрицателни състояния се привличат, а положителни и положителни се отблъскват? Да кажем, по естество две състояния положителни и отрицателни се привличат. Вие казвате: "празно ми е" или: "пълно ми е". Какво подразбирате, като употребявате това изречение? В единия случай разбирате нещо повече, доволни сте от нещо, а в другия случай не сте доволни. От какво произтича недоволството? Защо ви е празно? Какво има от това, ако един чувал е пълен, а другият е празен? Кое състояние е по-хубаво: да носите празния чувал или пълния чувал?

Да вземем пълното състояние. То е елементарна идея, но е сложна. Вашият чувал е пълен. Мислите, че имате една каруца, ще натоварите чувала, ще го продадете, ще вземете пари. При пълния чувал разбирате, че имате добри условия. Допуснете, че казвате: "пълно състояние". Допуснете, че вие сте гладен, имате едно отрицателно активно състояние. Аз казвам, имате едно положително пасивно състояние. Вие сте гладен, то е отрицателно положително състояние. Гладът е отрицателно състояние. Гладен сте и желаете да се нахраните, то е положителната страна. Най-после се наядете, внесете нещо във вашия стомах. Вашият стомах вече е пълен. Какво става? Работили сте, напълните чувала. Виждате обаче една опасност. Ако оставите 4-5 дена вашия чувал да стои в туй състояние, веднага ще ви сполети някое зло. Природата се намесва, иска да изпразни този чувал и тя започва да го празни. За 4-5 часа тя изпразни чувала ви. Туй изпразване означава, че храната се е смляла. Стомахът остава пак празен. Изработеното, което е взето през стомаха, го прекарвате през белите дробове и там не остава дълго време. Образува се известна енергия, която се изпраща в мозъка. Тази енергия не остава и там, тя постоянно се сменя. Постоянно има една промяна. Когато стомахът е пълен, природата мисли да го изпразни. Щом го изпразните, не се съгласявате с природата. Тя казва: "С празен стомах е по-добре." Вие казвате: "С пълен е по-добре". Вие настоявате на вашето, тя настоява на своето. Вие пълните, тя изпразва; вие пълните, тя изпразва. Има ли противоречие във вашите разбирания? Трябва да направите превод на "пълни и празни". Колко превода може да имате?

Вие казвате тъй: "Този човек има благородни пориви." Какво подразбирате? От къде идат тия благородни пориви? – Безразлично е. В какво седи един благороден порив? Да допуснем, че имате желание да се учите. Това е един порив. Но от само себе си ли е това? Например вие желаете да четете или да растете, да станете голям или искате да станете учен, силен. Има ред подбудителни причини. Сега това е един нов начин за разсъждение. Например намирате се в едно тягостно състояние. Вие трябва да намерите на какво се дължи туй състояние. Тягостното състояние може да се дължи на физиологически причини. Може да се яви някое ядене, храносмилането става неправилно и следствие на това се образува едно тягостно състояние. Може да се дължи на някоя външна обществена причина. Имате нужда от пари, пък нямате, явява се едно тягостно състояние. Да допуснем, вие сте студент някъде, баща ви не е изпратил пари, имате едно тягостно състояние. Може да има ред други причини за вашето състояние. В дадения случай какво трябва да правите?

Сега да почнем от най-елементарното: ако вашето тягостно състояние произтича от храната, трябва да измените храната си. Щом измените храната си, ще се измени душевното състояние. Как може да се измени състоянието? – От вас зависи да направите подбор или баща ви не е изпратил пари. Писали сте му грубо писмо, не ви е пратил пари. Какво трябва да направите в дадения случай. На баща си, с вашето писмо, сте му дали горчива храна, баща ви ял и той е в лошо състояние. Трябва да бъдете лекар, да излекувате неговото състояние. То се връща на вас, той не ви изпраща пари. Какво трябва да направите? – Ще напишете едно хубаво, отлично писмо, ще се извините, че сте били малко груб. Какво ще кажете? Как ще се извините на баща си? Да кажем, вие сте писали: "Вие сте баща, но много жесток, не влизате в положението ми. Много лоши черти имате." Ред работи сте надрънкали. Как сега ще оправите тази работа? Някой път, като не ви върви работата, надрънкате на Господа: "Не искам да живея, дотегна ми този живот, аз съжалявам, че съм дошъл на земята." Дрънкате на баща си. Искате да заминете някъде, но не знаете къде. Искате да умрете. Какво разбирате под това "да умрете"? Едно говорите, друго разбирате. Търговецът иска да умре, защото няма пари. Дайте му пари, няма да иска да умре. Той иска да избегне сиромашията, да се скрие под псевдоним. Той иска да живее, да си измени името, от една държава в друга отива, а вие мислите, че е умрял. Неговото име се е изменило, а той е пак същият. И вие, когато някой път искате да умрете, искате да смените името си, нищо повече. Да умреш, значи да измениш тия състояния на даване и вземане, да се освободиш, никой да не те търси. Когато тия хора имат да ти дават, ни най-малко не искаш да умреш, искаш да живееш. Значи всеки, който иска да живее, подразбира, че външните условия са

добри. Всеки, който иска да умира, подразбира, че външните условия не са добри и който иска да живее подразбира, че външните условия са добри.

Сега, коя е подбудителната причина? Туй какво показва в характера на човека? Един човек, който иска да умре и един човек, който иска да живее, какъв е характерът им? Ако умножите едно по едно, колко ще даде? – Пак едно. Вашето едно умножено по едно, дава едно. Защо едно плюс едно дава две? Защо при умножението единицата си остава същата, а при събирането се увеличава? Защо две по две е четири и ако ги събереш, пак е четири? Сега законът е такъв, че едното, ако се умножава, на едно дава пак едно, а две по две е четири и две и две е пак четири. Щом дойдете до другите числа, две по три е равно на шест, а две плюс три е равно на пет. В дадения случай, едно умножено на едно дава едно, е положителен резултат. Всякога когато едно число не се мени, то е положително, а щом се мени, то е отрицателно. Положителните числа не се менят, а отрицателните се изменят. Идеята е сложна. Ситият човек няма защо да яде, това е положително състояние. Той отказва, не се мени. Предложиш ядене, казва: "Аз не съм гладен." Гладният веднага, щом му предложиш храната, счита това за една привилегия. Богатият и да му даваш пари, няма да иде да работи, а бедният, щом му дадеш пари, той е готов да отиде да работи.

Сега ние сравняваме. Вие за какво считате болестта? Тя е един аристократ, здравето това е един демократ, преведено на политически език. Болният човек е аристократ. Трябва да му услужват. Той ще седне, ще легне и ще казва: "Моля!" – Иска да му служат един, двама, трима души. Щом е здрав, той е демократ. Сам си шета човекът. Питам сега: в дадения случай какво подразбирате под "богат човек"? Този човек е богат, но какво му липсва? Липсва му здраве. И вие, които му служите, той ви плаща. Болният човек е много богат. Говори меко, говори сладко: "О, братко!" Подкупва те отвън. Онзи здравият човек не е толкова мек, говори грубо, но е демократ, чака за работа.

Неразбраните работи са едни отвлечени работи. Туй, което вие не разбирате. Числото едно е едно положително число. И две по две дават пак един резултат, който е положителен – четири. Числото едно е положително и второто число четири е положително. Числата, които се умножават, са положителни. Две и две са отрицателни числа, но те дават един положителен резултат. Две умножено на две са числа, с които работим. Резултатът е положителен. Тъй както е поставено числото четири, имаме следния резултат: две по три равно на шест. Две по две равно на четири. Може ли да обясните, как две по две е равно на четири?

Да кажем, вие се срещате с вашата приятелка. Хващате се за ръцете. Колко ръце стават? (-Четири.) Добре. Но срещнете един ваш приятел, хванете се с него пак за ръцете. Стават пак четири. Хващате се с един ваш приятел, имате четири ръце. Хващате се с една ваша приятелка, имате пак четири ръце. В първия случай двете ръце са положителни и двете са отрицателни. Резултатът е пак четири. Ще се объркате малко.

Вие се обърквате от формата на нещата. Сега да ви обясня другояче. Представете си, че ви срещне един богат човек, а вие сте сиромах. Той ви хване с двете си ръце. И вие го хванете с двете ръце. Какво мисли богатият човек и какво мисли сиромахът в дадения случай, като се хванат? Богатият мисли да даде пари. Сиромахът – да вземе. Хващат се за ръцете. Но има друго. Да кажем, богатият срещне сиромаха, казва: "Аз имам работа за един работник, готов ли си да работиш на лозето ми?" Той казва: "Готов съм!" Тогава, като се държат за ръцете, правят пазарлък. "Парите ще дадеш!" -"Ще ти дам четири английски довечера, като се върнеш." Това е норма. Понеже ти имаш две ръце и аз две, четири. Колко пари ще ми дадеш? Четири е резултат на работата, която е свършена. Туй е само едно обяснение.

Питам сега: в дадения случай, ако вие имате едно състояние, което ви е хванало с двете ръце, ако сте сиромах и сте хванали богатия за ръцете, какво трябва да направите? -Каквото и да ви предлага богатият да направите, ако е за лозето, законът е все същия. На лозето или като учите в училището, или ще преподавате, каквато и да е работа. В дадения случай, ако сте богат човек, какво трябва да направите? – Трябва да бъдете готови да отделите нещо от себе си, трябва да се справите с едно ваше състояние. Вие имате нещо, не знаете как да го скриете. Намирате се в трудно положение. Какво трябва да направите? Най-първо ще потърсите помощ. Отвътре трябва да търсите помощ. Най-първо ще повикате на помощ вашия ум, след туй ще повикате вашето сърце, вашите чувства. Щом повикате ума си на работа и сърцето си на работа, ще имате един резултат. Какъв резултат ще имате, ако мъчнотията е от умствен характер? Как ще поставите математически отношенията? Кой е богатия, кой е сиромаха? Ако мъчнотията е от умствен характер, тогава кой е богатия и кой е сиромаха в дадения случай? (-Сърцето е богато.) Съгласни ли сте всички? Ако мъчнотията е от умствен характер, кой е богатия и кой сиромаха? За тая мъчнотия на ума, кой е причината? Ако човек в умствено отношение се мъчи, кой е причината? Или ако той се намира в мъчнотия в сърдечно отношение, кой е причината? Вие още не знаете причината. Но знаете факта. Кой ще плаща? – Трябва да дойде сърцето. Кой е богатия? – Който плаща парите. Ако при една умствена мъчнотия, вие нямате подкрепата на вашето сърце, няма да може да свършите нищо. Тогава сърцето ви

трябва да бъде в едно добро разположение. Богато трябва да бъде!

Да допуснем сега, че вие обърнете процеса. Например мъчнотията е от сърдечен характер. Тогава умът ви трябва да бъде в едно добро разположение, да разреши въпроса. Кой ще работи? – Който работи всякога страда. Страданието всякога идва от работата.
Кой почва? Какви са процесите в природата? Тази дума е малко двойствена. Т.е. такива са процесите в природата. Ние сега говорим за известни процеси, които се видоизменят. Има процеси, които вървят по един правилен път и има процеси, които не вървят по правилен път. Да кажем, вие имате едно лошо разположение да чувствате. И за да се измени вашето състояние, то може да стане само под действието на вашия ум. Имате една неправилна мисъл във вашия ум. Тя може да се смени само под действието на вашето сърце, ако нямате някой друг повод. Значи ако мъчнотията е от умствен характер, тук влиза вече светът на мъдростта. Трябва да се позовете на мъдростта, за да ви даде един план, по който може да се оправят работите ви. А понеже мъдростта е във връзка с любовта, тя ще предизвика вашето сърце. И тогава сърцето ви ще помага на вашия ум. Сега те са колективни състояния.
Мъдростта представлява една голяма група от разумни същества, които са минали преди вас по този път и те са разрешили тия въпроси. Ако вие, които вървите по пътя на сегашния човек, не сте свикнали още с тия състояния да се справяте, ще страдате. Вие запример, колкото и да знаете, макар някои от вас да изучавате астрологията, знаете всичките астрологически знаци, но има още много неща. Да кажем, някой има венериното влияние, но положително сто на сто може ли да кажете, какво влияние ще упражни при известни условия? Какво влияние ще упражни Венера? – Относително, донякъде може. Какво разбирате под добро венерино влияние или лошо венерино влияние? – В доброто Венерино влияние знаеш Венера дава, а при лошото влияние Венера взема. Тя е търговка. Каквото има да дава, тя дава, а каквото има да взема – взема. Лошите аспекти не са нищо друго, освен че природата взема от вас. Вие казвате: "Юпитер има лошо съчетание." На какво се дължи лошото съчетание? Казват: "Астрологически така е поставено." Туй съпоставяне е разумно. То не е произволно. Кой ви е поставил в туй лошо съчетание? Под "съпоставяне" иска да каже, че зависи от дните, от месеците, от годините, но все таки това не е произволно. Вие нищо не знаете. Не сте ли вие, които сте избрали деня кога да се родите? Вие, съзнанието ви казвате: "Не съм аз." В съзнанието си не помните, че сте избрали деня. Роден сте да кажем на 31 -та година на миналия век. На колко години сте сега? – 104. Или да кажем роден сте в 94-та година на миналия век. – 45 години. Туй не сте го избирали вие. То е наложено от външните условия – от баща ви, от майка ви. А туй състояние на баща ви и майка ви е наложено от вашия

дядо и прадядо. Защото когато са се родили вашите баща и майка, това не е избрано от тях, а от дядо ви. Значи имате няколко поколения, които са взели участие за това състояние, при което се намирате сега. Зависи от положителните и отрицателните състояния. Вие не можете да разсъждавате по единствената причина, че не разбирате. Щом се говори за една мома и един момък, вече момъкът и момата не могат да мислят правилно. Във вас се зараждат две идеи. Едната идея, от която може да извадите вече пример: като се представи на момъка една мома, той не може да бъде спокоен, хладнокръвен. Той иска да знае, красива ли е или не е красива; богата ли е не е; разговорчива ли е или не. Дали е свършила училището? Магнетична ли е или не, какви са баща ѝ, майка ѝ. Обща идея да има. На момата като ѝ се каже за един момък и тя иска да знае какъв е. Представете на една мома един портрет на момъка, тя се заинтересува, не от научна работа, да разбере портрета, какво е създала природата, а иска да знае сегашните условия на живота.

Та казвам, представете си казаното в търговско отношение. Вие купувате известна стока. Да кажем, купили сте известна стока, която трябва да се продава през лятото, а тя е дошла през есента. Следователно, изгубили сте пазара. То е един лош аспект, нали? Заръчали сте я едно време, а тя не е дошла навреме. Следователно изгубили сте условията да я продавате. Туй е една загуба. То е едно отрицателно състояние, показва, че сте били един човек непредвидлив. Не сте разбирали от тази работа, не сте взели много неща в съображение. И вследствие на това, претърпявате един малък неуспех. Какво има, ако изгубите? Не сте спечелили, имате една малка загуба като търговец.

Или да допуснем друго може да се случи. Вие сте екскурзиант, не сте взели в съображение някои мерки. Излизате на екскурзия, взели сте студена храна, връщате се малко неразположени, тръпки ви побиват. Всички боледувате. Казвате: не си струва да ходи човек на разходка, на екскурзия. Къде е погрешката? – Погрешката е в избора на нещата. Най-първо, като излезете на екскурзия, трябва да изберете времето, да познавате местността, където ще ходите и колко енергия може да иждивите. Трябва да вземете и ред други съображения, да имате всички удобства. Един екскурзиант трябва да има хубави обуща. Той не може да ходи с папуци, да излезе на планината с клепките, сняг има там. —Ама, той може да е здрав. -Колкото и да е здрав, трябва да има хубави обуща. При полетата той може да носи клепките, но горе трябват обуща. А той е отишъл с тънки дрехи, с една копринена дреха, без палто и се връща болен. Екскурзиантът има ли нужда от копринена риза? Копринените ризи за кого са? – За хората. Когато се обличате в копринени ризи, то е за хората, а не за себе си. И когато искате да бъдете хубаво облечен, пак се обличате за

хората. То е един външен подтик. Ако не живеете в едно общество, ще ходите крайно неглиже, но понеже живеете в общество, туй е една положителна причина – обществото ви заставя да бъдете добре облечени. Защото всеки, който ви срещне, ще обърне внимание на палтото, на връзката, на дрехата, на прическата, на обущата ви, защо сте така раздърпан. На всичко това ще ви направят веднъж-дваж няколко забележки. Или да допуснем, ако вие сте сам, никога няма да се научите да пишете. Ако пишете на вашия приятел, той веднага ще ви направи забележка върху писаното, върху изложението на писмото, върху правописа, вие сте принуден да пишете хубаво. И така трябва да бъде.

Външният свят, природата искат да ни заставят разумно да работим. Някои от вас искат да изменят температурата си. Сега какъв е начинът да търпиш? Нетърпеливият човек има такава линия:

B Той е нетърпелив (1-А). 2-В е търпелив. Щом се намерите в едно трудно положение, вие трябва да измените вашето състояние. Представете си, че ви поставят на върха на една върлина и че имате една плоскост от един квадрат и с тази върлина ви повдигат на 1000-1500 метра. Какво ще бъде вашето състояние? Страх, нали? 1500 метра ви вдигат, седите вие, какво трябва да направите в дадения случай, за да се избавите от тягостното състояние на страха? На 1500 метра височина на тази върлина, седнал на един квадрат, ще се страхувате. Най-първо трябва да се научите да пазите равновесие. Ако турите един човек на тази плоскост, да го вдигате нагоре, нали той ще се уплаши? Ако турите една птица и я вдигнете нагоре, тя ще се уплаши ли? Като я вдигнете нагоре и като дойдете донякъде, тя ни най-малко няма да изпита този страх. Не може да падне. В птицата има самоувереност. Като я вдигнете на тази височина, птицата ще хвръкне. Ако е човек обаче, какво ще прави горе на повърхността.

Птицата във въздуха ще слезе, а вие нямате условията на птицата. Сега вие не можете да направите една аналогия – има състояния, които вие не може да разрешите в човешка форма. Ще ги разрешите във формата на една птица. Да кажем, вдигат ви на 1500 метра височина, не ви дават никакви условия да слезете долу, какво ще правите? Човек ще зависи от милостта на тези, които са вдигнали тази върлина горе. Ако вземете положението на птицата, ако имате състоянието на птицата вие ще бъдете независими от външните условия. Преведете думата "птица" в дадения случай. Как ще я преведете? Когато ви качат на 1500 метра височина на тази върлина, човек в дадения случай е човек, но човек -животно. Вие може да си представите тази височина. Ако поставите една овца, ще имате еднакви резултати. И

овцата ще скочи, ще се самоубие, пък и вие, ако направите същото, и вас ще ви турят на това положение. Значи под думата "птица" аз разбирам в дадения случай да мислите. Мислите дават условия, крила. Крилата на птицата са условия, чрез които вие може да преодолеете мъчнотиите.

Сега тъй както са поставени числата в природата, те имат свой смисъл. Тъй както вие сте изучавали числата, аз за тия числа не говоря. Ако вие имате едно житено зърно, във вашия хамбар, ако не се изменят неговите условия, туй житено зърно ще остане само. Ако имате в хамбара две житени зърна и умножите едното зърно на другото, колко ще имате? По обикновеному пак едно ще имате. (Ако има две житени зърна в хамбара, пак две ще останат.) Но умножете едно житено зърно, резултатът какъв ще бъде? (Ако умножим едното зърно само на себе си, ще остане пак едно.) Добре! Ако житеното зърно го посеете и то почне да расте и даде плод 30, 60 или 100, този процес какъв е? На събиране или на умножение? (-Той не е познат в математиката.) Посеете едно житено зърно в земята, а то в класа дава плод. Едно посяхте, а 30, 60 или 100 дава в класа. По какъв процес дойдоха тези плодове? По процеса на събиране или по процес на умножение? Значи едно число, като го умножиш само на себе си – 2 по 2? (Едно число може да се умножи само на себе си.) Да допуснем един човек е два метра на височина. Тия два метра, след като ги умножиш, на 4 могат ли да станат? Вие казвате едно число умножено на себе си, но то е един процес: едно се говори, но друго се разбира. Вярно е, ако имате една гумена връв от два метра, мога тази гума да изтегля на три или на четири метра. Тя се умножава. Има възможности, като я изтеглите да образува четири метра дължина. Това е крайният предел на умножението, до което една гума може да дойде. Ако искате повече да я изтеглите, тя ще се скъса. Но след туй, ако я пуснете, тя пак ще бъде два метра. Или пък ако имате една връв от два метра и направите една крива линия, едно колело, в какво ще бъде печалбата? Ако турите една гума в права линия и в крива по какво ще се отличават? По мястото, което взема правата линия и кривата линия. Кривата линия се завършва.

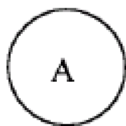

B Имате една крива, да кажем A. Да допуснем, че този кръг е от два метра. И правата B. Кой е богатия в дадения случай? Кой има повече, кривата линия или правата линия по отношение на пространството? (-Кривата линия е по-богата.) Тъй е, B. Та в математиката и геометрията, тъй както се преподава в природата, има съвсем друго предназначение. Да научи хората да мислят. Щом се научат да мислят, тя

превръща известни математически отношения в геометрически форми. И всяко затруднение, което вие срещате в живота си, то е математическо отношение на известно число. Може да е конкретно аритметическо, може алгебрическо, може да е математическо, а може да е и геометрическо отношение. Най-първо ще започнете с аритметическите процеси, после с алгебрически и ще свършите с математически отношения и процеси. После ще минете в геометрията.

Сега как ще превърнете едно отношение във форма? Да кажем имате така: А:Б, както Б:Д. Как ще ги превърнете? Туй е отношение. Превърнете ги в геометрическа форма. А-Иван, който е сиромах, няма ни къща, ни дрехи, тъй си е голтак, както го виждате се отнася към Б – един ангел, както С към Д, А към Б и С към Д. Питам тогава: А и С и Б и Д какви са отношенията на А и Б, и С и Д? (-Туй геометрически може да се изрази като два триъгълника, единият по-малък, другият с по-голямо пространство.)

А е Иван, който няма нищо, малкият триъгълник, а другият – Б, който е богат, големия триъгълник. Както С към Д. Сиромашията към богатството. (Тогава ще ги впрегнете на работа.) Кой ще работи? -Сиромашията. Та казвам, щом се намерите в едно трудно положение, в сиромашията, значи ще накарате вашата сиромашия да работи. Ако сте богат, ще накарате вашето богатство да помага. Сиромахът ще работи, а богатият ще помага. (-Богатият ще даде семето на нивата.) Той ще помага в дадения случай. Единият ще даде капитала, а другият ще даде работата. Е, вие след като знаете така хубаво да смятате, а при това този процес не го прилагате в живота, ще работите. Или аритметически ще работите, или алгебрически ще работите, или математически ще работите.

Сега казвате: "Този има лош аспект." Вземете в астрологията какво се разбира под лош аспект? (Николай: Всякога се разбира известна трудност, която човек може да срещне в своя живот.) Туй е външната страна, а вътрешната страна? (-Нехармонично действие на силите в човека.) Вътрешната страна, ето къде се намират мъчнотиите. Представете си, че вие сте беден човек, отивате при един богат и се намирате при вътрешни лоши условия. Дядо ви или прадядо ви е направил една пакост на този богат човек. И той помни. Но вашият дядо и вие имате една вътрешна хармония. Дядо ви е направил една пакост на този богат човек и той по никой начин не е разположен да помогне на тази фамилия, туй е вътрешната лоша страна. А външната лоша страна е, че вие отивате, но сте болен. Гледа ви човекът и казва: "Вижда ми се, че сте доста слаб." В него има желание да помогне, но мъчнотията е във вас. А в другата страна, вътрешните мъчнотии са в дядо ви, който е направил една пакост на този богат човек.

Сега добрият аспект: дядо ви е направил някога добро на тази фамилия. Казва: "Дядо ви един ден ми направи една голяма услуга, искайте от мене, ще направя всичко, което е възможно, което е добро за вас." Тъй се образува в кармическия закон, дето казват, добрата карма и лошата карма. Ето вътрешните обяснения и вътрешните отношения.

Та казвам, вие сте дошли до едно място, трябва ви една практическа школа. Вие изучавате теоретически работите. Казвате: "Трябва да бъдем добри", а не знаете как да бъдете добри. Казвате: "Аз искам да бъда даровит", а не знаете как да бъдете даровит. Казвате: "Аз искам да постигна това", а не знаете, нямате методи как да постигнете нещата. Имате обикновени методи, с които работите. Имате да пренесете десетина килограма вода. Вие вземате с някоя чаена лъжичка. И тя не се свършва, но като работите целия ден. Така, ако е за търпението, но не може да имате постижения. Но ако имате една голяма лъжица, която взема по едно кило, ще свършите по-скоро. Ако вземете една чаена лъжица, която за всяка лъжица отнема една секунда, десет лъжички колко секунди правят? Десет хиляди секунди ги превърнете на минути. (-Около два часа и половина.)

Научете се едно правило: носете всяка мъчнотия. На каквато мъчнотия и да се натъкнете, носете я, не мислете, че тази мъчнотия е неразрешима. Ще кажете: "Тя е разрешима, но аз не зная правилата, по които може да се разреши." Мислете, че мъчнотията може да се разреши, само не знаете по кой начин.

Съвременните хора, които не са окултисти, те са почнали да прилагат този закон по-практически. Например като види един човек, на когото не може да му повлияе, той ще намери друг един свой приятел и ще каже: "Еди кого познаваш ли го, не можеш ли да кажеш една добра дума за мене?" Ако този не може, той ще намери втори, трети. Ако и той не може, той ще каже: "Ти някой друг приятел не можеш ли да намериш, който да каже една добра дума?" А някой път той намери 1,2,3,4,5 души, които да въздействуват на този човек. Тия хора вървят по един много правилен път.

Ако някой път вие искате изведнъж, тогава без да знаете мязате на един цариградски арменец, който свършил Роберт колеж. Той, като чел Библията, имал нужда от три хиляди лева и му хрумнала идеята да ги поиска от един от мисионерите, който е бил професор там. Казва му: "Господ ми каза да ми дадеш три хиляди лева назаем." Професорът се намира в чудо и казва: "Ако Господ ти беше казал, трябваше да ми даде да имам три хиляди лева, пък аз нямам и няма откъде да ги взема. Тъй че, ако ти е казал Господ, от другиго ще ги търсиш. Ти не си разбрал." Казал ти Господ. И всичките задачи може да се разрешат. Няма задача в света, която

не може да се разреши. Само трябва да намерите човек, който е разрешил тази задача. Това и учениците го правят. Не може той да разреши задачата си, ще намери друг, който ще му разреши тази задача. А който не търси някой да му разправи, той ще се труди, труди и остави задачата неразрешена. Необходимо е едно малко помагало в дадения случай. Та вие трябва прилежно да залегнете. На вас ви трябват практически методи за приложение. Всяка задача може да се разреши.

Николай, колко отношения има между А и Б и Б и С и Д? Тук в дадения случай имате едно отношение. (-Да. Може да има и други отношения Б и А и Б и С комбинации от четири елемента във втори клас, значи три по четири 12 върху две или шест. Всичко шест отношения може да има.)

По какво се отличава един човек, който е съобразителен и един, който не е съобразителен? Допуснете, някой поставил цветя природата да ги полее. А времето не ги полива. Има известни съображения. Това време има известна закономерност, в която пролетта или лятото е сухо. А този не се сеща да купи една лейка и да полее цветята, а казва: "Ще изсъхнат цветята!" Какво трябваше да направи той? – Да купи една лейка, да полее цветята. Ако поливат отгоре, добре е, ако не поливат отгоре, той да ги полее.
Вие сте изнесли навън цветята и казвате: "Не помага. Съдбата е такава. Астрологически условията не помагат." Добре, те не помагат, а ти можеш да си помогнеш. Има един Юпитер в тебе, който може в дадения случай, когато външният Юпитер не помага, вътрешният да помага. Има един Сатурн вътре в тебе, външният не помага, вътрешният помага. Има една Венера вътре в тебе, външната не помага, вътрешната Венера помага. Та, има два зодиака: един вътрешен, който всякога помага. Когато външният не помага, вътрешният помага. Един Сатурн, който е много благороден, а външният вие го знаете, той и помага и не помага. Но вие до тази астрология не сте дошли още. Поне половината знаете сега. Но всичките задачи и всичките мъчнотии, които постигат човека, той може да ги преодолее. Тъй като правило го поставете без да го знаете. Всичките мъчнотии, които сполетят човека, човек може да ги преодолее, макар и да се поохлузи кожата му.

Всичко, каквото човек желае, може да го постигне, но не в един ден, не в една година, не в един месец. Турете туй отношение: само в даден момент. Защото денят, седмицата, месецът, годината са една външна обстановка на нещата. Онзи, който разбира, знае че природата има един външен начин. Да кажем едно растение изисква по обикновения начин, в което то е поставено, 4,5,6 години, за да даде плод. А има един начин в природата, дето всичко туй може да стане в 4 – 5 часа. Казвам едно дърво в 4 – 5 часа

може да израсне. Като го сееш сутринта и до обяд да ти даде плод. Едно лимонено дърво или портокал, като го сееш сутринта, още до обяд да имаш портокали. По обикновения начин ще чакаш 5 – 6 години за това. А по онзи вътрешен начин от сутрин за един ден до обяд и вечер ще има узрели портокали. Но те са неща изключение за бъдеще. Това е златния век! То е щастието на човека, за което вие постоянно мечтаете. Все за него мислите. А вървите по онзи метод, дългият, който взема 4 -5 години. Всичко, каквото човек желае, може да се постигне. Но трябва знание, трябва да знае как да го направи. И да се не обленява, да добие знанието.

Само светлият път на Мъдростта вода към Истината!
В Истината е скрит животът!

25-та лекция на МОК, 14 година, държана от Учителя
на 3 май 1935г., петък, 5 ч.с., София, Изгрев

Книги:
* Разрешените задачи
Права обхода и права постъпка (Младежки окултен клас. Лекции от XIII и XIV година (1934–1935). София, 2003)
24 беседи от 24 август 1934 г. до 13 септември 1935 г.
Начало: 05:00

1935_05_05 Четири неща в ума си
утринно слово

ЧЕТИРИТЕ ЕЛЕМЕНТА

Размишление.

Ще прочета 60 глава от Исая.

Бог създаде четири важни елемента: земята, водата, въздуха и светлината. Земята създаде, за да бъдат хората добри; водата - за да бъдат чисти, въздухът - да мислят право и светлината - да вървят в правия път.

"Стани, свети, защото светлината ти дойде и славата Господня изгря на тебе". (- 1 ст.). - Така започва пророкът, откъдето се вижда, че той е напреднала душа. Оттук вадим заключението: напреднала душа е тази, която е добра и чиста, която мисли и ходи в правия път.

В живота на човека има много неща, от които той трябва постепенно да се освобождава. След време непотребните неща ще окапят така, както окапват листата на дърветата и зелената черупка на ореха. След зелената черупка трябва да се махне твърдата, за да се дойде до ядката. Ценното за ореха е ядката, а за човека - животът, със своите области - физически, духовен и Божествен. Човек не може да се домогне до живота, ако не проявява доброто в себе си, т.е. ако не ходи в пътя на доброто. Той не може да се добере до целокупния живот, ако не е минал и през водата - да стане чист, през въздуха - да мисли право и през светлината - да следва правия път. Като минава през светлината, човек се учи да чете, да разбира елементите на светлината. Светлината пише всичко, което Бог е създал. Който не може да чете писаното от светлината, остава невежа. Може ли да чете, той става учен и разбира, защо Бог е създал земята, водата, въздуха и светлината. Днес много хора ходят по земята, но не са добри; пият вода, но не са чисти; дишат въздух, но не мислят право; възприемат светлината, но не ходят в правия път. След всичко това те се запитват: Защо Бог създаде света? Който се осмели да зададе този въпрос, заминава за онзи свят. Там го посрещат по два начина: или като бедния Лазар, когото въведоха в лоното на Аврама, да се весели и да се учи, защо е създаден светът, или като богатия, когото въведоха в ада, да разбере, защо е създаден светът и да изправи живота си. - Защо трябва да слезе човек в ада? - Да опита мъчението. Чрез мъчението и страданието човек намира пътя към доброто.

Следователно, човек страда, за да влезе в пътя на доброто, да стане чист, да мисли право и да следва правия път - пътят на любовта. Щом мине през

страданието, човек се освобождава от юлара си, от копитата и рогата и заспива спокойно, от нищо несмущаван. Като спи, човек не се нуждае от външни покривки, както добре узрелият орех не се нуждае от зелената си обвивка. Когато трябва да направи някакво посещение, орехът хвърля и втората си черупка и се явява само с това, от което може да расте и да влезе в новия живот. - Защо става така? - Защото повоите и пелените са временни пособия. Като излезе от тях, човек започва самостоятелен живот: сам се движи, сам се храни, сам задоволява нуждите си.

Време е вече да дойде човек до онова вътрешно освобождаване. За да познае, доколко се е освободил, човек трябва да знае положително, дали е добър, чист, с права мисъл и с определен път към любовта. Ако си добър, разполагаш със земята; ако си чист, разполагаш с водата; ако мислиш право, разполагаш с въздуха; ако възприемаш светлината, тръгнал си вече в правия път. Може ли тогава да се нарече сиромах онзи, който разполага със земята? Земята, с всички ниви, лозя, пасбища, говеда, е предназначена за добрите хора, които един ден ще я наследят. Болният и лошият човек не могат да работят. Може да работи само добрият, чистият, мислещият и онзи, който ходи в правия път.

Казано е в Писанието: "Блажени кротките, защото те ще наследят земята". Идва вече времето, когато кротките ще наследят земята и ще управляват. Кроткият е силен човек. Той носи запалена главня в ръката си, от която всички животни бягат. Няма животно, което да не се страхува от запалена главня. Достатъчно е да я доближиш до козината му, за да се запали и да изгори. Добрият човек е силен; чистият човек е силен; който мисли право, е силен; който ходи в правия път, също е силен. Изгуби ли едно от тези качества, човек започва да отслабва. Докато е свързан с Бога, той не може да бъде слаб. - На кого ще прилича малкото слонче? - На баща си. Като порасне, то ще стане голям слон и ще бъде силен като баща си. - На кого ще прилича малката мравка? - На майка си и на баща си. На слабото животно малките са слаби, а на силното - силни. - Какъв ще бъде роденият от Бога? - Силен. Човек трябва да се роди от Бога, а не само да вярва в Него. Вярата е само път към любовта, а любовта - връзка с Онзи, Който те е родил. Служенето пък е необходимо за придобиване на сила. Силен е онзи, който служи на Бога. - Къде е Той? - И вън от човека, и вътре в него. Обаче, ако човек Го търси само вън от себе си, ще намери земята, водата, въздуха и светлината, без да разбере техния дълбок смисъл и тяхното предназначение. - Съществува ли Бог? - Щом ядеш хляб, пиеш вода, дишаш въздух и възприемаш светлината, Бог съществува. Той е в тези четири елемента, които постоянно приемате. Ако не вярваш в тези елементи, как ще вярваш в невидимото? - И без тях може. - Не може без тях. Ако не ядеш хляб, гладен ще умреш; ако не пиеш вода, ще изсъхнеш;

ако не дишаш, ще се задушиш; ако не възприемаш светлината, ще ослепееш, ще станеш нещастен.

Едно се иска от човека: да възлюби Бога и да Му служи с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си душа и с всичката си сила. - Къде ще Го намерим? - Навсякъде. Където и да отидете, в която държава и да влезете, навсякъде ще Го намерите. Всички хора ще ви познават и ще ви приемат като свой брат. Достатъчно е да отворите устата си и да им проговорите, за да ви разберат. Приятен и сладък е говорът на любещия човек. Той говори на език, познат на всички хора. Много естествено. Който люби Бога, той е добър, чист, право мисли и ходи в пътя на любовта. Вярващият не знае, какво нещо е безверието; добрият не знае, какво нещо е злото; който мисли право, не познава заблуждението; който ходи в правия път, не познава кривите пътища.

Мнозина се съмняват в доброто, в чистотата, в правата мисъл и в светлината, затова не вярват, че могат да бъдат приети навсякъде. Не се съмнявайте в доброто. Много синове и дъщери има Бог на земята. Ако един не ви приеме, друг ще ви приеме. Не мислете за това, но мислете, какво вие носите в себе си. Няма човек в света, който да не обича доброто, чистотата, правата мисъл и светлината и да не ги търси. Ако някъде не ви приемат, това показва, че не сте развили онова, което е нужно, за да носите в себе си доброто, чистотата, светлината и правата мисъл. Щом придобиете тези елементи, всеки ще отвори вратата си за вас. - Можеш ли да отидеш при Бога, ако не Го обичаш? - Не може. - Можеш ли да отидеш при ближния си без любов към него? - Не може. Значи, Син Божи може да бъде само онзи, който носи любовта в себе си. Където отиде той, всички го познават. Кой не познава доброкачествения хляб? Достатъчно е да мине през стомаха му, за да се произнесе за него, добър ли е, или лош.

Съвременните хора се намират пред един вътрешен изпит, да познаят Божиите дела. Не е важно, дали хората са добри, чисти, дали мислят право и следват правия път. Това е въпрос, който всеки ще разреши за себе си. За мене е важно да разбера, дали това, което Бог е създал, е добро, чисто, светло. Бог създаде земята, следователно, тя е добра. Той създаде водата, следователно, тя е чиста. Той създаде въздуха, следователно, направи го насител на своите прави мисли. Той създаде и светлината, като пътеводител на човека в правия път.

Изучавайте великите Божии дела и знайте, че всеки момент сте под наблюдаване, под зоркото око на вашия Създател. Той мълчи, гледа и като види, че постъпвате добре, тогава проговаря. Мълчанието Му показва, че вие имате страдания. Щом проговори, страданието ви се сменя с радост.

Не става ли същото и в домовете? Когато добрите и разумни родители мълчат, децата се скриват, знаят, че са виновни. Тогава идват страданията. Бащата заповядва на един от слугите си да ги накаже. Щом децата получат наказанието и изправят погрешката си, майката и бащата стават весели и започват да им говорят. Тогава настава радост в целия дом. - Кой е пътят за освобождаване? - Най-лесният път е да се обърне човек към своя Баща и да изпълни волята Му. Тогава тоягата се слага на земята, Бащата започва да говори и радостта идва. Докато човек служи на непослушанието, тоягата се вдига и слага върху гърба му, т.е. страданията го посещават.

Религиозните проповядват, че Бог е навсякъде, а въпреки това, сами се страхуват. Излязат ли вечер вън, плашат се от тъмнината. Праведният, обаче, не се страхува от тъмнината, защото сам носи светлина в себе си. Добрият не се страхува от злото, защото носи доброто в себе си. Ето защо, ходете в доброто и мислете, че цялата земя е на ваше разположение. В такъв случай, трябва ли да плачете, че нямате къщи, ниви и лозя? Ако една къща изгубите, втора ще дойде. Ако втора изгубите, трета ще дойде и т.н. Никой не може да вземе къщата или нивата ви - всички къщи и ниви са ваши.

Един светия се заселил накрая на един град, където си направил чифлик. В свободното си време работел в чифлика и в скоро време го превърнал в рай. Един богаташ пожелал да притежава този чифлик и с насилие го взел от светията, който се отдръпнал настрана и наблюдавал, какво ще стане. Десет години господарувал богатият, но видял и патил. Наскоро жена му, децата му се разболели сериозно. Той викал лекари, изразходвал стотици хиляди лева около тях, но те не ставали от леглата си. Най-после той потърсил светията и го запитал: Какво стана, че работите ми не вървят? Останах сам, всички боледуват в семейството ми. Не видях никаква полза от този чифлик. Светията, който десет години търпял неправдата на богатия човек, сега проговорил: Братко, помниш ли по какъв начин взе чифлика? Ти го получи чрез неправда и насилие. През всичкото време аз мълчах, а ти страдаше. Сега вече говоря, защото е дошло време да изправиш погрешката си. Аз мога да излекувам и жена ти, и децата ти, с условие, че ти ще ми отстъпиш чифлика, защото го взе насила и ще останеш при мене да работим заедно. Богатият, който бил вече последен сиромах, приел предложението на светията и работите му се оправили.

Странно е положението на съвременните хора, които се считат за Синове Божии, а очакват на помощта на другите. Те ходят да се молят тук и там, да дойде някой да им помогне. Ако се нуждаят, защо не тръгнат те да помагат на другите? Ако чуят, че някой е болен, нека отидат да му попеят и посвирят; ако някой си гради къща и не знае, как да я направи, нека му

покажат; ако някой има нива и лозе, а не знае, как да оре и да копае, нека отидат при него и го научат. Който се мисли за Син Божи, трябва да познава всички занаяти. Някой седи на едномясто с часове и се моли, дано отнякъде му дойде хляб. Казва, че има много приятели и се надява, да му помогне някой. Той се моли на църквата, на приятелите си, но никакъв отговор няма на молитвата си. - Защо? - Сърцата им са затворени за него. Той е сбъркал адреса, моли се там, където не трябва. По-добре да се обърне към Господа, на Него да се моли. Бог ще отвори сърцата на приятелите му и те ще донесат, каквото му е нужно. Покланяй се само на Господа. Той е в сила да отвори сърцата на всички, които могат да ти дадат нещо.

Една българска поговорка казва: "Преклонената главичка остра сабя не сече". Някои разбират криво тази поговорка и мислят, че като се кланя човек на силния на деня, главата му не пада от тялото. Вярно е това, но кой е силният, който има право да сече глава или да не я сече? Това право принадлежи само на Бога. Следователно, който се покланя на Господа, главата му не пада от раменете; който се покланя на Господа, ръката му никой не може да отсече; който се покланя на Господа, той нито ослепява, нито оглушава, никога не се оплаква от болки в този или онзи уд. Докато те боли глава, сърце, дробове или стомах, ще знаеш, че този уд не служи на Господа. След това, колкото лекари и да викаш, никой не може да ти помогне. В края на краищата, ще те изпратят на онзи свят, Господ да те лекува. - Защо умират хората? - За да отидат при Бога, Той да ги лекува. Като оздравеят, те отново слизат на земята, за да проявят добротата и чистотата си, да мислят право и да вървят в правия път. Само при това положение те могат да изпълняват волята Божия.

И тъй, ако искате да знаете, дали сте на правия път, вижте, имате ли страдания и мъчнотии, с които не можете да се справите. Ако имате такива страдания, не сте още в правия път. Ако се справяте лесно с мъчнотиите и страданията си, вие сте в правия път и изпълнявате волята Божия. - Можем ли да видим Бога? - Щом имате хляб и вода на трапезата, вие Го виждате вече. Щом дишате свободно и възприемате светлината правилно, вие Го виждате. Който изпълнява волята Божия съзнателно и с любов, той заслужава да яде хляб, да пие вода, да диша чистия въздух и да възприема светлината. Като приема всички блага с благодарност, той вижда красотата на света и душата му се изпълва с радост. Това подразбира връзка с Първата Причина на нещата.

Стремете се към вътрешно разбиране на живота, към вътрешна връзка с душите. Имате ли тази връзка, вие ще гледате на всички хора като на ваши братя. Където отидете, в който дом влезете, всички ще ви приемат като свой брат. - Защо? - Защото сте добър, чист, мислите право и ходите в пътя

на любовта. Кой няма да приеме богатия човек в дома си? Той идва с пълна торба, да дава, а не да взима. Дойде ли просяк в дома ви, ще го приемете само до вратата, ще му дадете парче хляб и ще го изпратите. Той няма право да влезе в къщата ви. - Казано е, че човек трябва да проси. - От кого? - Да проси от Господа, а не от хората. Вярващият трябва да вярва, да работи и да проси само от Онзи, Който го е създал. Той ще благослови хляба и водата му. Той ще изправи мисълта му, ще изчисти неговия път. Яжте от хляба, който земята дава. Пийте от живата вода, която чисти. Приложете правата мисъл, която освобождава от ограниченията. Влезте в правия път, за да приемете любовта. Защо сте дошли на земята? Да разберете, че сте чада Божии, да приемете Неговото знание, да разберете, че Той е добър, чист, всякога мисли право и посочва правия път на всички, които желаят да бъдат като Него. - Можем ли да станем добри, чисти, със свободна и права мисъл? - От човека зависи да постигне всичко, което желае. Той може да бъде дотолкова добър и чист, доколкото съзнава своята доброта и чистота. Той може да мисли право и да върви в правия път дотолкова, доколкото съзнава това. Какво мислят хората за него, това да не го смущава. Ако си здрав и добър, болният ще каже мнението си за тебе. Щом го посетиш и той стане от леглото си, ти наистина си добър човек. Ако си чист и посетиш нечистия, последният взима от водата, която му даваш, окъпва се, става чист. Ако мисълта ти е права, ще помогнеш на онзи, който се е заблудил, да излезе от трудното си положение. Не се самоосъждайте, не казвайте, че не сте чисти и добри, но се стремете към възвишени и светли мисли, към чисти чувства и прави постъпки. Ако съзнанието ви се помрачава, ще знаете, че имате известни пукнатини, през които влизат понякога прах, нечистотии. Запълни тези празнини. Ако стомната ти е счупена и водата изтича навън, трябва ли да си служиш с нея? Хвърли счупената стомна и си купи нова. Всички стари вярвания, всички стари възгледи, които имат свойствата на счупената стомна, трябва да се изхвърлят и да се заместят с нови, здрави, които държат мирото чисто и свежо. Новите възгледи представляват мирото на мировареца, което никога не се разваля.

Пророкът казва: "И твоите люде ще бъдат праведни, ще наследят земята вечно, вейка на насаждането ми, дело на ръцете ми, за да се прославям". (- 21 ст.).

"Малкият ще стане тисяща, а малочисленият - силен народ. Аз, Господ, ще ускоря това според времето му". (- 22 ст.). - Това е говорил пророкът преди повече от 2500 години. Трябва ли да чакате още 2500 години, за да се приготвите за деня Господен? Тези, които разбират законите, не трябва да чакат; онези, които не ги разбират, могат да чакат още 2500 години. Времето е дошло вече, не трябва да чакате. Който е готов, ще наследи

земята. Който не е готов, още много ще чака, ще страда и ще се оплаква. Престанете да плачете. Живейте и се веселете с Бога, за да наследите земята, водата, въздуха и светлината и да се ползвате разумно от тях. Благодарете, че сте дошли на земята, да изпълните волята Божия и да видите, колко велик и благ е Господ.

Сегашните хора живеят в страх. Те се страхуват от болести, от глад, от сиромашия, от земетресения, от смърт. Само грешните, непослушните, глухите се страхуват. Праведните, обаче, от нищо не се страхуват. Земетресенията, бурите, гладът, сиромашията, смъртта нямат отношение към тях. За праведните, които чуват и виждат, е лекият и тих зефир, който едва полъхва; за тях е меката, приятна слънчева топлина и светлина.

Сега казвам на всички: Бъдете добри, бъдете чисти; мислете право и вървете в правия път - пътят на любовта, за да изучавате Божиите пътища и да имате Божието благословение.

> Проявеният Дух в Любовта, проявеният Дух в Мъдростта, проявеният Дух в Истината носи всичките блага на живота, на Единния, Вечния Бог, извор на всички блага, в Когото всичко се обединява.

28. Утринно Слово от Учителя, държано на 5 май 1935 г.
София. – Изгрев.

Книги:
* Четири неща в ума
Ценната дума (Утринни Слова. Четвърта година (1934–1935). София, 2004)
30 беседи от 7 октомври 1934 г. до 15 септември 1935 г.
* Четирите елемента
Ценната дума (София, 1998)
26 беседи от 3 февруари 1935 г. до 15 септември 1935 г.
Начало: 05:00
Край: 06:10
В началото:
* 15 минути размишление
* Пасаж: Исая 60
* Песен „В начало бе Словото“
В края:
*

1935_05_05 Пак се яви
неделна беседа

ПАК СЕ ЯВИ!

„Пак се яви“.

Ще прочета част от 21 глава от Евангелието на Йоана. Ще взема само няколко думи от първия стих: „Пак се яви“. Да се явиш на някого, това е едно вътрешно осветление в разбирането на човешката душа. Изявява се в света доброто; изявява се в света Любовта; изявява се в света Божията Мъдрост, изявява се в света Божията Истина, изявява се в света Божието милосърдие. Изявява се в света всичко онова, което е възвишено и добро. Отрицателните неща в живота са второстепенни. Сега всички се спират върху второстепенните работи в живота, но те не са важни за нас. Че някой е болен, това не е важно; че някой умира, това не е важно; че някой фалирал, това не е важно; че затварят някого в затвора, това не е важно. Важно е, когато човек се ражда, когато човек мисли, когато оздравява, когато прави нещо добро. Що се отнася до отрицателните работи, това не е важно. Другите неща са отрицания на живота.

„Пак се яви“. Кое трябва да се изяви? Човек трябва да изяви нещо. В природата има едно непрекъснато очакване. Ние очакваме да мине пролетта, да дойде лятото. Ние очакваме да мине зимата, да дойде пролетта. Младият очаква да стане възрастен; нежененият да стане женен, да се ожени; ожененият очаква да има деца. Който учи, той пък очаква да свърши нещо. И праведният очаква нещо. И светията очаква нещо. Какво очаква грешният? Той нищо не може да очаква. Да очакваш болестта си, това не е очакване, това е треперене, това е страх. Да очакваш страдание, това не е никакво очакване. Да очакваш радостта в душата си, разбирам. Когато човек очаква да свърши училището, има смисъл това очакване. Когато очаква да направи някакво добро, има смисъл; когато очаква да научи няколко истини, има смисъл. Та при сегашните условия мъчно може да се говори на хората по единствената причина, че не може да ги задоволите. Ще ви дам едно правило. Никога не угощавайте ситите хора, ако искате да ви е мирна главата. По никой начин не угощавайте ситите хора. Ако искате да угощавате някого, намерете гладни хора и ги угощавайте. Ще имате Божието благословение. Щом угощавате ситият човек, той ще ви направи някаква пакост. Вие по никой начин не можете да нахраните ситият човек. Той ще бъде крайно взискателен, че това не е хубаво, онова не е хубаво. Ако искаш да угостиш някого, очаквай някой пътник в планината. Ако му дадеш едно парченце хляб, това ще има за тебе по-голям смисъл, отколкото ако дадеш едно угощение на ситият човек.

Сега аз разглеждам нещата в техния вътрешен смисъл. Има едно положение, един вътрешен процес в живота. След като ядете дълго време, най-после зъбите ви окапват и стомахът ви се разваля. И след това ни викат в онзи свят да дадем отговор защо не сме яли както трябва. Някой път човек е сит и пак иска да яде. С това той върши престъпление. – Ама чакай да хапна малко да не ми стане нещо. – Не, яж само когато си гладен. Когато Христос беше в пустинята, дойде дяволът и Го изкушава, и Му казваше: Направи тези камъни на хляб! Христос му отговори: „Всички хора, които са яли от хляба на камъните, са умрели. И този хляб, който хората сега ядат, е пак от камъните. Почвата, която сега обработвате, е все от камъни направена. И аз да направя хляб, пак ще умират хората от него. Но, ако се хранят със Словото Божие, те няма да умират. Хората трябва да се научат да се хранят с всяко Слово, което излиза от устата на Бога". Някой път се вижда странно на хората, че могат да се хранят със Словото Божие. За всички онези, които не разбират нещата, има странни работи. Онзи, на когото сърцето никога не е усетило какво нещо е Любовта, странно е да му се говори за Любов. Онзи, на когото умът никога не е опитвал какво нещо е знанието, светлината, Той казва: Поп няма да ставам. Той мисли, че всеки, който се учи, все поп ще стане. Че, ако ти не станеш поп, работата ти е свършена. Не, всеки не трябва да стане поп. Който се учи, той поп не става, но господар става. Поп значи баща. Папото, бащата, ние го ядем. На френски папа значи баща. Англичаните казват: „май фадър". Турчинът другояче произнася. Но казва Христос: Един е вашият Отец. Другите бащи на земята са представители на Бога. Той се явява чрез тях. В множеството на бащите, Бог съставя цялото. Всеки баща учи сина си да вярва в Бога, а не в него да вярва. Ако бащата обича сина си, Бог живее в Него и тогава и синът ще обича баща си. Ако бащата има някаква задна мисъл, той ще се натъкне на някаква мъчнотия. Много бащи се натъкват на големи мъчнотии, защото синовете им не ги обичат. Пък един ден и синовете ще се натъкнат на същите мъчнотии. Ако синът не обича баща си, и той ще се натъкне на същата мъчнотия.

Сега аз не искам да ви говоря неща, които вие знаете. Аз ще ви говоря неща, които отдавна сте знаяли, но сте ги забравили. По някой път само ги сънувате. В сегашния живот всички хора се намират в един кръстопът или на една планина, която е идеал за всички. Всеки иска да стигне върха на тази планина, да стигне своя идеал. Всеки човек иска да постигне нещо в живота си, но едни други си препятствуват в постиженията, в постигането на своята цел. Един английски художник е представил тази идея на картина. Той нарисувал един планински връх, който представял идеал за постижение на всеки човек. Но кой как рече да тръгне за този връх, другите го влекат – теглят, не му позволяват да върви нагоре. Едни други се теглят и никой никому не дава право. Всеки иска да бъде пръв, а не може

да бъде пръв. Дайте път да се качат на хората горе нагоре. Всеки може да се качи нагоре. Дали си пръв или последен лист в една книга, това е все едно. Всеки не може да бъде пръв лист. Всичките листа на една книга не могат да бъдат първи. Едни ще бъдат първи, други ще бъдат последни, а останалите ще бъдат средни. Питам сега с един пръв лист и с един последен лист какво може да стане в света? – Нищо не може да стане. В средата на книгата вие ще имате други листа, но всичките ще съставят едно цяло. Обаче, не се смущавайте от това. В съвременната техника има един закон, според който всеки може да бъде пръв. Когато зъбците на едно зъбчесто колело се движат, всеки зъбец от хилядите зъбци, който влиза в другото колело, в дадения момент е пръв. Всеки зъбец, който се помръдва и потегля колелото, той е пръв. Следователно, всеки ще бъде пръв, но трябва да почака да дойде неговият ред. Ако навсякъде искаш да бъде пръв, ти не разбираш Божия закон. Ако в този смисъл искаш да бъде пръв, ти трябва да носиш товара на целия свят. Ако не можеш да носиш товара на целия свят, вземи само толкова, колкото можеш да носиш и с този товар се качи на планината. Всеки от вас трябва да види колко товар може да носи на гърба си. Той трябва да дойде до онова дълбоко разбиране на нещата. Често вие говорите за Любовта, но трябва да знаете, че Любовта никога не се мени. В Любовта няма никаква промяна. И когато дойдат страданията за хората, това е един признак, че Любовта се е оттеглила от тях. Страданието е резултат от оттеглянето на Любовта от човека. И тогава казваме, че или Любовта се е оттеглила от нас или ние сме се оттеглили от нея. Кои са причините за това? Настанала е някаква дисхармония. Вследствие на тази дисхармония, ние усещаме в себе си голямо страдание. Това страдание е дошло на пътя ни, за да направим връзката си с Бога, с Любовта.

Казвам сега: В света има един паралел. Питам сега от историческа гледна точка: Защо пострада Христос? – Христос пострада заради удоволствието на една жена. Първата жена в рая искаше да си направи едно удоволствие да хапне от забранения плод. И тази жена създаде удоволствие за най-праведния човек, който се яви в света да пострада на кръста. Тя (на)прави престъплението, но не повикаха нея да я разпнат на кръст. Господ влезе в мъжа ѝ, в този праведен човек и каза ѝ: Може мене да разпнете, а жената ще оставите отвън, за да гледа нашето разпятие, да гледа последствията на своята философия. Жената беше зрителка, когато пробождаха Христа. Христос беше Адам. Ева гледаше отстрана, а онези, които измамиха Ева, това бяха всички онези учители, адепти, един от които седеше около забраненото дърво в райската градина. Той мушна Христа с копието и излезе от Него кръв и вода. Сега аз няма да ви казвам коя е Ева, вие сами знаете това, сами ще я намерите. С това аз направих един паралел.

„Пак се яви“. Изяви се, но какво? Изяви се не Божието наказание, а се

изяви Божията Любов. Това, че първият човек се показа непослушен на Божия Закон, това показва, че в Адама имаше двама души, които се разговаряха. Първият Адам, който послуша жена си, казваше: Ако е възможно тази чаша да ме отмине. Той се страхуваше от страданието. Вторият казваше: Нека бъде Твоята Воля. А дървото, което стана да се съблазни Ева, на това дърво разпнаха Христа. От дървото, от което се съблазни Ева, направиха кръста, на който разпнаха Христа, та по този начин и дървото пострада. Жената седеше отвън, а дървото, кръста и Адам научиха урока, който жената им предаде. Така се яви Христос. Какво стана с това изявяване? – Изяви се Божията Любов и Бог прости прегрешенията на света. И след това каза на Ева: Не греши повече! И оттогава тя се зарече да не греши. И сега казвам на жените: Ако вие не се заречете да не грешите, вие не сте разбрали Христа. Ако се заречете да не грешите, вие сте разбрали Христа. Сега никой не може да се извинява, че имал някаква слабост. Ако не разпъват жените за тяхната Любов, ще разпъват мъжете им. Вие, жените, не разбирате мъжете си. В тях е Христос, който се мъчи. Вие по цял ден разпъвате Христа. Жената трябва да разбира мъжа си, да не го мъчи. Този морал може да се прокара навсякъде в обществото. Сега каква е целта на живота? Вие търсите някой да ви обича, но неговата Любов трябва да бъде нормална. Вие не търсете променчива Любов, но онзи, който ви обича, той трябва спрямо вас да бъде такъв, че никога да не схващате в неговата Любов някакъв фалш. Той ще бъде за вас като едно Божество, да остава един и същ. А той е човекът, който страда на кръста. Той не каза да хванат жената, но той каза: Тя нека гледа. Знаете ли защо разпнаха Христа? Защото Христос в райската градина беше с Господа. Като видя, че на Адама е криво, че няма другарка, Той каза: Господи, направи на Адама другарка да се радва. Господ каза: Щом гарантираш за него, ще му дам една другарка. Но като съгреши Господ каза: Сега и двамата ще отидете на кръста, а жената нека да гледа отстрана. Така седи въпросът.

Сега аз не искам да се спущам в друга една философия. Пред философските неща могат да се явят критики за това или за онова. За да критикува човек, той трябва да има 12 чувства в себе си, да вижда ясно нещата. Сегашните хора едва имат 5 чувства, те нямат даже още и 7 чувства развити. Следователно, те не са дошли още на половината път на развитие. Ето учените хора, които разглеждат въпроса за създаването на земята, едва сега са започнали да създават теории за създаването на земята. Прекрасни теории има за създаването на земята. Някога трябва да ви представя някой филм да видите какви теории има за създаването на земята. Прекрасни теории има за създаването на земята. Някога трябва да ви представя някой филм да видите какви теории има за създаването на земята. Това са едни от най-красивите теории за създаването на земята.

Още по-красиви теории има за създаването на водата, на въздуха, на светлината, на човешката душа. Засега човек е последното творение на земята. Следователно, водата, земята, въздухът и светлината, понеже са създадени преди него, те са създадени за него. Ако вие не разбирате защо е създаден този свят, какво ще разберете тогава? Аз не казвам, че нищо не разбирате. Вие разбирате много неща, но питам ви: Разбирате ли езика на Бога? Приказвате ли на Неговия език? В Божествения език няма нито една отрицателна дума. В Божествения език не съществува думата: „НЕ МОГА". В Божествения език думите неверие, безлюбие не съществуват. В Божествения език съществуват само положителни думи. Там всяка дума има само едно значение, и като я кажеш, тя става. Вие отивате да се молите с вашия език и се чудите защо не се отговаря на молитвите ви. Като се молите на Господа, Той не ви разбира. Сега и най-напредналите същества, за да отидат при Господа, за да се приемат молитвите им, трябва да се молят по 20 години. Даже и най-големите светии са бръщолевковци пред Господа. Това не е унижение. Те с години бръщолевят пред Господа, като деца, докато се научат да се молят. При това те минават за големи светии пред хората. И такива бръщолевковци говорят за Любовта. Много светии като заминат за онзи свят, ще се чудят как са ги произвели на земята за светии. Светия е онзи, който носи Бога в себе си, който е готов на всички жертви, който е готов да помага на човечеството. Той не се отрича от нищо в света. Светия е онзи, в душата на когото не прониква никакво съмнение. Светия е онзи, който гледа със светло око на всичко. Каквото види, той знае, че това е Божие дело, а Божиите дела за него са прави. Не е светия онзи, на когото лицето е изпито и очите са хлътнали. Той е болен човек, а не е светия. Лицето на светията не е пожълтяло, но свети, особено вечер. Светията всякога ще те намери в трудно положение и ще ти свети на пътя. Той ще ти покаже пътя и пак ще си отиде на работа. Светиите са тълкуватели на Божия Закон. Те учат хората как да говорят. Те са учители на човечеството, учат го на Божия език. Като срещнеш един светия първо ще го оставиш да те учи азбуката на Божествения език, а после ще започне да те учи думите, но най-простите думи, които можеш да разбираш. Като произнесеш една, ще видиш дали нещата стават. Когато кажеш думата ябълка на Божествен език, веднага ябълката ще бъде пред тебе и плодовете ѝ още пред тебе ще узреят. Като кажеш думата къща, веднага пред тебе ще се яви един палат, какъвто искаш. Като кажеш, пиано, ще имаш най-хубавото пиано. Ще седнеш и ще свириш на него. Като кажеш думата виртуоз, ще станеш такъв, какъвто искаш. Каквото кажете, това ще бъде. Казвате: Възможно ли е това? За някой от вас това може да стане едва след 8 хиляди години. За някои може да стане след хиляда години, за трети (след) 500 години, за четвърти след сто години, за пети след една година, а за някой може би след 1–2 месеца. Като се говори по този начин има една страна особена, че някои ще кажат какво това са илюзии, невъзможни

неща. Има един неразбран свят на невъзможности. Всички спорове, които стават между хората, се дължат на факта, че като дойдат до едно място, те спират, както е в геологията със земните пластове. Често аз наблюдавам земните пластове, гледам как са пречупени и зная причините за тяхното пречупване, зная защо са се огънали. Когато един човек преустройва своята къща, той си направи един свод и продължава по-нататък. Как ще обясните това нещо научно?

Сега ще приведа един анекдот от българския живот: Един млад българин, родом от едно от българските села, ходил да учи в странство. Като се върнал в селото си видял на тавана две изсъхнали волски лайна и започнал да доказва на баща си научно как са се залепили тези лайна горе на тавана. Бащата погледнал нагоре, изслушал сина си и после му казал: Синко, нищо не можах да разбера от твоето научно обяснение, но видях един ден, че майка ти се качи на стълба и залепи тези лайна горе. Има неща в живота, които не могат да се обяснят научно. Цялата история на земята е филмувана и един ден вие ще видите тия филмове. Всичко е зарегистрирано по един научен начин. Няма нещо, което не е отбелязано и което не се знае точно както е станало............. е това, което съвременните учени, както и тия на миналото са казали, че ние не трябва да бъдем от тези бъбриви учени. Когато детето се учи в училището и то говори много, но само онова, което са го научили учителите му. Учените хора са изнесли отлични работи, хубави работи, но аз намирам, че всички факти, които те са изнесли, трябва да се съчетаят в едно цяло, за да се обясни цялата история на човека и човешкото развитие. Нас ни занимава човешкият живот на земята, но този живот, който сега очакваме, за него още няма нужните условия да се прояви. Засега хората могат да живеят по 40–50–60 години, рядко достигат до 120 години, а според данните едва ли ще се намерят хора, които да са живели до 250 години. Изобщо хората минават на земята един кратък живот. Какво ще научите за 120 години. Представете си, че впрегнат един кон или едно магаре в такива дараци, в които ще чепкат вълна, а пред коня поставят малко сено. Конят по цял ден догонва сеното, а с това едновременно той извършва работата и чак вечерта, когато свърши всичко, тогава му дават малко сено. Той си мисли, че е стигнал сеното. На другия ден пак върти дарака. Така прави и човек: Цели 120 години той върти дарака, догонва своя идеал, мисли, че прави нещо и накрая ще му дадат малко сено. Като прегледа сметките си, вижда, че нищо не е направил. Какво е научил той през тези години? Ако не се е научил да обича Бога, какво е научил този човек? Когото и да обича човек, в края на краищата този човек ще умре. Кого ще обича после? Казвате, че в реалното е човекът. Но като умре този човек, ти ще търсиш друг на негово място. Представете си, че един ден всички измрем. И тогава учените хора казват, че по който и начин се е явил човек на земята, по същия начин ще

изчезне. По същия начин и земята ще се изгубва, ще се изгубва постепенно, докато най-после остане само един човек. Какъв ще бъде този човек? Той ще се отличава с една възвишена идея, че ще победи земята, но когато напусне земята, ще види, че нищо не е постигнал от това, към което се е стремил. Какво ще стане с него? Една скръб, подобна на Христовата, че напуща земята. И Христос напусна земята с една голяма скръб, че този народ, между който дойде, не Го позна, не възприе Неговото учение. Ако ние не предадем своето сърце в служение на Бога, ние нищо няма да постигнем. Сега всички хора живеят в домове, дето се делят помежду си. – Каква дялба е тази, дето всички живеем и се делим в Бога? Как ще делите Божието имане? Като ви говоря така не считайте, че вие сте виновни за това. Вие сте зрители в този свят. Но ето де е вашата погрешка. Вие сте зрители като в един театър. Гледате една драма и като се свърши драмата плачете за героите, които са страдали. За тези герои плачете, а като излезете вън на пътя, виждате истински актьори, които страдат. За тях не ви дохожда на ум да плачете. Като срещнете някой ден един страдащ на улицата, за него не плачете. А че дошло на ума на някой автор да напише някоя драма, а след това актьорите играят на сцената някаква фалшива роля, вие плачете за тези актьори, за техните фиктивни страдания. Този актьор представя само, че умира, а после възкръсне. Или той представя едно положение, че е извършил някакво престъпление. После казват, че актьорите играели много добре. Че светът е едно доста хубаво и реално представление. Следователно, ако искаш едно действително представление, влез в един дом, дето мъжът и жената се бият, ще видиш какво ще стане. Те са при това главните актьори. Влез в един дом, дето синът бие баща си и дето дъщерята бие майка си, да видиш какъв плач има там. Всички играят главни роли. И след това ще обясняват, че бащата или майката били виновни. Не, неразбранщини има в този дом. Работата е неразбрана от самите учители, които са учили хората. Те не са им казвали истината. Аз съм гледал в България как бабите ходят да сватосват младите моми и момци. Те минават за гадателки, ще гадаят, ще ги увещават, като им казват, че момата била много добра, или че момъкът бил много добър, щели да си живеят щастливо. Момата не иска момъка, но те я уговарят, докато най-после я убедят. Но един ден, когато не си живеят добре, бабата казва: Е, синко, така е казал Господ. Божа работа е тази. Това било учители. Не, така не се говори. Ти не може да събереш един вълк и една овца да живеят на едно място. Вълкът ще изяде овцата – нищо повече. Ще приведа един факт, който не съм проверявал, но други са го проверили и го търсят. Ако турите на цигулката си една струна от овчи черва и една струна от вълчи черва, няма да мине дълго време и струната от овчите черва ще се скъса на върха. Това показва, че както вълкът изяжда овцата, така и вълчите струни изяждат овчите. Защо? – Вибрациите им не са хармонични. Въз основа на същия закон, ако вие дружите с един лош

човек, по същия начин ще се скъсате, нищо повече. Ако дружите с един лош човек, няма да прокопсате – от вас нищо няма да остане. За да дружите с един лош човек, вие непременно трябва да бъдете по-силни от него. Аз (съм) виждал много случаи, дето при такава дружба нищо не се постига. Не може човек лесно да се справи със силите, които излизат от лошия човек. Ако е въпрос да се справите с онова, което е у вас и с което сами се борите. Няма защо да търсиш лошия човек отвън, той е вътре у вас. Всеки е забелязал колко мъчно може да се умири човек, когато омразата се надигне в човека. Или когато се подигне омразата, гордостта, подозрението, озлоблението, безверието, много мъчно може човек да се справи с всичко това, Даже и най-праведният човек някога е изложен на изкушение. Това са изпити, чрез които се проверява човешкият характер. Грехът не седи в това, че е минала омразата през човешкото сърце. Грехът се заключава в това, когато възприемете омразата из трите свята – и във физическия, и в духовния, и в умствения свят, тогава ти си вързан.

Казва се в Писанието: „Яви им се Христос“. Това, което ви говоря, което ви описвам, не е реално. Аз го взимам в най-хубав смисъл. Вие често се спирате върху въпроса кои хора са добри и кои лоши. Оставете лошите хора настрана, с тях Бог ще се разправя, няма защо вие да се справяте с тях. Освен Бог никой друг не е в състояние да се справи с лошите хора. Помнете това нещо. И Христос е казал: Не се противете на злото. Всеки, който се опитал да се бори със злото, той всякога е плащал с живота си. Бог, Който разбира закона, само Той е в сила да се бори, да се справя със злото. Вие поддържайте злото. Между вас и злото нека седи Бог на Любовта и само по този начин вие можете да опитате злото, ако искате да го опитате, разбира се. Дойдете ли в голямо съобщение със злото, няма да победите. Ева дойде в прямо общение със злото, но победи ли? Не победи. И двамата пропаднаха. Но когато дойде Христос, Той постъпи другояче. Между злото и себе си, Той тури и Бога и каза: „Ако е Твоята Воля“. На едно място искаха да Го направят цар, но Той си замина и каза: Царуването не е за мене. Когато хората искаха да му отдадат слава, Той каза: „Аз дойдох да изпълня Волята на Отца Си, а не своята воля“. Ако и вие изпълнявате Неговата Воля, приближавате се към Него. „Аз не дойдох да изпълня своята воля, но Волята на Отца Си“. Е всички, които ме слушате сега, трябва да имате този стих пред вид. Между злото и себе си турете Бога на Любовта. Това да бъде изявлението на Бога. Казвате: Възможно ли е това? Ако знаете Божествения език, всичко е възможно. Ако не знаете Божествения език, не е възможно. Ако знаете Божествения език, това е възможно, даже след два месеца. Ако не знаете този език, това е възможно след осем хиляди години. Сега ние трябва да влезем в пътя на знанието. Светът е създаден като една школа да се приготвим за бъдещия живот. Всички растителни и животински стадии не са били нищо друго, освен

стадии, училища, през които е трябвало да мине човек. За да стане човек, той се е учил някъде. За да дойде до това положение, човек е минал през големи изпитания, през голяма школа. Нито едно животно не е минало през този път, през който е минал човекът. Ако вие искате добре да минете тези изпитания, трябва да започнете най-напред да изучавате минералогията. Скъпоценните камъни, които днес имат такава голяма цена, са минали през големи изпитания, през голям огън и налягане, докато кристализират. А след това им е била правена голяма шлифовка. От обикновени камъни, те са станали скъпоценни, а някои хора искат да минат без изпитания. Тогава ще бъдете обикновени камъни изхвърлени. Но, ако искате да бъдете човеци, да се разбирате с Бога, трябва да сте минали през огън, през напрежения. Тогава ще станете такъв камък, който да пречупва светлината, да дава хубави краски. Скъпоценните камъни са носители на живота. Ако някой болен носи един диамант, той ще оздравее. Затова хората носят скъпоценните камъни. Аз бих ви препоръчал да носите скъпоценни камъни. Не само скъпоценните камъни, но и благородните метали носят живот, затова бих ви препоръчал да носите и благородни метали. Ако носите един златен пръстен или друг някой златен предмет, и той е проводник на живота, затова хората обичат златото. Богатите обичат златото, но не знаят как да го използуват. Те го държат затворено в касите си и му стават роби. Човек, който има злато, трябва да стане проводник на живота, да го прекара през всички хора. Всички хора трябва да имат злато, но не само външно, те трябва да го имат в кръвта си. За в бъдеще, когато момъкът се жени за някоя мома, трябва да извадят малко злато от неговата кръв и така да направят един златен пръстен. Знаете ли колко ще струва един такъв пръстен? А сега отидат и купят по един пръстен на пазаря – това е лесна работа. За в бъдеще, обаче, от момата и от момъка, от кръвта им ще извадят злато, за да направят по един пръстен за двамата. И тогава кръвта на мъжа ще се съедини в пръстена на жената и кръвта на момата ще се съедини с пръстена на момъка и така ще живеят един идеен живот. В това седи новото учение. А сега момата ще вземе злато от баща си, ще го смеси с друг някакъв метал и ще направи пръстен. И след това ще живеят един щастлив живот, че никой няма да ги види. Не, от кръвта трябва да се извади злато. Опитвал ли се е някой да извади от кръвта на някого злато. Трудна работа е тази. Всеки, който не е могъл да извади злато от кръвта си, ще остане неженен. Сега хората лесно се женят, но в бъдеще, когато (не) могат да извадят злато от кръвта си, неженени ще останат. Без това условие женитбата няма да бъде позволена. Според мене, това е идеалната женитба, да направиш на своята възлюблена един пръстен от златото на твоята кръв. Като те погледне тя, ще те познае. И ти като я погледнеш, ще я познаеш. Това са великите добродетели, които трябва да се проповядват на съвременните хора, които искат да бъдат религиозни. Когато Господ дойде, какво ще види в твоето

сърце и в твоя ум? – Навсякъде смут. Когато Господ дойде, Той трябва да намери ума ти тих и спокоен. Съвременните християни трябва да бъдат много търпеливи, поне като Епиктета, един езически философ. Той бил роб при един римски патриций, който имал около две хиляди роби. Той се отнасял жестоко със своите роби, както и с Епиктет. Когато биел другите роби, те отивали при господаря си и се молили да не ги бие, само Епиктет никога не се молил, той само се усмихвал. Това дразнело господаря му, но същевременно той се чудел на голямото търпение. Един ден господарят му го бил много и тогава Епиктет се обърнал към него с думите: Господарю, не ме бий толкова много, защото можеш да счупиш крака ми и тогава няма да мога да ти работя. Наистина един ден, когато го бил, господарят счупил крака му, тогава Епиктет му казал: Нали те предупредих, господарю, сега вече не мога да ти бъда полезен. Господарят се зачудил на търпението на своя роб и за възнаграждение на това му дал една крупна сума и го освободил. След това Епиктет отишъл в Гърция, дето станал един от видните философи. Това е търпение.

Ако ти при един от най-лошите си господари можеш да му кажеш да не те бие, защото може да ти счупи крака, това говори за голямо търпение. Коя е онази жена, която като я бие мъжът, да му каже: Не ме бий, да не счупиш крака ми. Или кой мъж може да каже на жена си: Жена, не ме бий, можеш да счупиш крака ми. Това е философско гледане на нещата. Сега вие искате като се помолите на Бога, Той да изпрати един ангел от небето да ви помогне. Но знаете ли какво може да се случи? Вие искате ангелът да ви разреши въпроса. Какво може да се случи. Един ден един гагаузин от Варна бие жена си. В това време минава покрай дома им един свещеник. Той чул, че жената вика и влязъл в къщата с намерение да ги разтърве. Веднага жената се обърнала към него и го запитала: Какво искаш? – Дойдох да ви разтърва. – Ние не искаме поп да ни разтървава, хайде върви си оттук. Те сами се помирили. Опасна работа е поп да те примирява. Няма какво да търсите второ лице да ви примирява. Не търсете примирение отникъде. Бог, Който живее у вас, Него слушайте. Какво ще слушате някой отвън да дойде да ви примирява? Не взимайте това в лош смисъл. В това отношение имаме хиляди примери. Голямо изкуство е да знае човек как да постъпва. Аз съм се поставял в разни положения да изпитам какво нещо е търпението. Не е лесно човек да търпи. Същевременно приятна работа е човек да търпи. Седи един беден и покрай него минава един богат. Богатият минава и заминава, нищо не му дава. Бедният започва след него да говори, че е изедник, скъперник, и богатият се усмихва и нищо не казва. Като престава бедният да говори, богатият се връща, спира се пред него и му дава една английска златна монета. Бедният го поглежда, усмихва се. Богатият продължава да му дава втора, трета, четвърта, пета, десета. Тогава бедният се връща към него и

казва: Ще ме извините, аз не ви познавах. – Няма нищо, ти си добър човек. Аз досега не съм срещал човек, който така да ми говори, да ми казва такива хубави думи. Аз ти платих за урока, който ми даде.

Човек трябва да има идея. Как иначе ще приложим християнството? Казвате: Да дойде Христос да вземе бича. Да вземе камшика. – С камшик тази работа не става. Той изпъди от храма всичките продавачи, но те отидоха в света и там се размножиха. Тогава бяха десетина души, а сега целият свят е пълен с такива продавачи. Не, светът с бой няма да се оправи. Светът ще се оправи с онази Любов, при която да видим нуждите на всички хора и да ги задоволим. Като се задоволи великият копнеж в човека, ще дойде обратният процес.

Христос се яви на учениците си и ги запита: „Имате ли нещо за ядене?" Там имаше жарава. Жаравата представя Любовта, а рибата представя живия хляб, Христос. Христос каза на учениците си: „Дайте от вашите риби". Но и Той носеше от Своите риби. От де взе Христос тези риби? – Той ги носеше от другия свят. Когато учениците ядоха от своите риби, а после и от Христовите, те намериха, че Христовите риби са много по-хубави. Един ден и вие ще ядете от рибите, които вие хващате, както и от рибите, които Христос хваща, когато хлябът на твоя възлюблен и хлябът на господаря ти, който всеки ден те хока, това са две различни неща. Знаеш ли какво нещо представя да седиш на една трапеза и да ти четат молитва? Знаете ли какво нещо е да ядете и да ви обвиняват? Аз съм слушал как бащата се кара на сина си във време на обед. – Синко, синко, съжалявам, че толкова съм харчил за тебе. Няма да излезе от тебе човек. Да бях знаел, да не бях харчил. Синът яде и казва: Не ме остави сладко да се наям. После ми говори, че съм хайлазин, аз зная това. Ето моят баща да беше ме учил, но и той не знаеше какво да ме прави. Пък и на мене нямаше кой да ми каже какво да правя. Едно знаеше той: да ме стевасва. Много пъти ме е стевасвал, но от това стевасване само гърбът ме е болял, нищо повече. Нищо не съм се научил. Това е отрицателната страна на живота. Любовта седи в това да откриеш в човека една добра черта и като откриеш тази черта, той да се радва. Онзи, когото не обичате, виждате само лошите му черти. Ако видите добрата му черта, вие ще го повдигнете. Ние се нуждаем от хора, които могат да откриват не лошите, но добрите черти в човека и като открият добрата черта, да я държат пред себе си, Христос се яви в света, за да извади хубавото в човека. Казано е в Писанието: „Възлюбил си истината в човека". В Адама имаше една хубава черта. Като сгреши другарката му, той си помисли малко и каза: Аз няма да оставя другарката си сама, да я изпъдят от рая. Според едно предание, първата жена на Адама го напуснала, а Ева е втората му жена. Тогава Адам си казал: Първата жена ме напусна, без да ме разбере. Ако и аз напусна сега жена

си, и аз няма да я разбера. Нека тогава да изляза с нея заедно, заедно да носим съдбата, която ѝ се пада за греха. Той искал с това да поправи погрешката на първата жена. Добродетелността на Адама седи в това, че той ял от плода, който Ева му дала от Любов. И тогава казал: Хайде и аз ще отстъпя. Каквато е твоята съдба, такава да бъде и моята. И като видял доброто в човека, Бог му помогнал, обикнал го. Сегашният човек има две жени: Едната лоша, която постоянно му прави пакости, другата – добра. Затова и Христос казал: Да бъде Твоята воля! И сега, понеже, всички сте излезли от рая, аз виждам доброто във вас. Вие сте излезли от рая не току-тъй, но са ви изпъдили. Сега гледайте да се върнете отново в рая. От колко хиляди години насам Адам е започнал да убеждава другарката си да се върнат назад в рая, но от 2000 години насам, тя е почнала да мисли и да гледа другояче на нещата. Преди две хиляди години даже тя питаше: Защо да не мога да вкуся от плодовете на забраненото дърво? Но от 2000 години тя придоби друго едно разбиране. Грехът вече не е никак потребен за нас. За нас е потребно доброто. Затова всички хора сега трябва да се обърнат към Бога на Любовта, не към онзи Бог, Който е вън от нас, Когото не познаваме. Аз говоря за онзи Бог, животът на Когото прониква в хляба, във водата, във въздуха и в светлината. Аз говоря и за онзи Бог, Който прониква и в мисълта, и в чувствата – във всичко прониква. Според мене, няма какво да се доказва Бог. Вие всеки ден може да опитвате присъствието на Бога. В Писанието е казано: „Потърсете ме в ден скръбен и аз ще ви се изявя. Елате при мене да оживеете. Ако греховете ви са червени, ще станат бели. Ако ме любите, ще опазите моя закон“. Според закона на Любовта трябва да вършим Волята Божия. И като дойде Христос на земята да не завари хората в такова положение, че да ги съди. Защото каква радост ще има тогава? Защото казва Писанието, да не би като дойде Христос да намери, че сърцето ни е натегнало от ядене и пиене, но да ни намери, че вършим Волята Божия. Сега хората ги е страх от Любовта, от Мъдростта и от Истината. Ако сега кажеш Истината, това е опасна работа. Ако кажеш някому, че го обичаш и това е опасна работа. Да кажеш някому, че е добър и това е опасна работа. Ако речеш, че не се кълнеш, всички ще започнат да ти предлагат клетва и ако се откажеш от клетвата, ще изгубиш всички съдебни дела. Човек с вяра може да служи само на онзи, който превръща желязото в злато. Ако ви съдят за нещо, което дължите, ще стиснете едно парче желязо, то ще се превърне в злато и ще кажете на съдията: Плащам! Дето ходи праведният, той пита: Пари имаш ли? – Нямам. – Аз мога да ги правя. – Керемиди имаш ли? – Като стисне керемидата тя се превръща в злато. Стиснеш петалото на коня и то се превръща в злато. Сега хората имат по десетина петала в домовете си, но не могат да ги превърнат в злато. В човека има нещо мощно, на което той трябва да разчита. Отива една млада американка, красива мома, при един банкер в Ню Йорк и го запотва: „На колко оценяваш моите очи? Колко

може да ми дадеш за тях?“ – Той я погледнал и казал: „На Ваше разположение съм.“ – Извадил две хиляди долара и ги подал. – „Когато имате нужда, пак заповядайте.“ Магия е това, само един поглед. Той оценява този поглед на две хиляди долара. Това са 180 хиляди лева български пари. Ако вие не можете да погледнете един човек така, че той да оцени скъпо вашия поглед, какво струвате тогава? Ако оценят погледа ви за 10 лева, какъв поглед е той? И тогава законът (на) вярата е такъв, че ако имате вяра, може да направите невъзможни неща, но да направите възможните неща, които са съгласни с Волята Божия. С вяра всичко може да се направи. И тогава човек няма да прави нещата за себе си, но ще ги прави за другите. Там е животът.

„Пак ще се яви“. И като се яви Христос, всичко във вашия живот ще се умири. Ако сте болни, болестта ще изчезне. Ако имате някакви недоразумения, всички недоразумения ще изчезнат. Щом Христос ви се яви, всички недоразумения, които имате, ще изчезнат. Ако Христос се яви между свещениците, всякакво недоразумение ще изчезне между тях. Ако се яви между религиозните, които спорят помежду си, недоразуменията ще изчезнат и ще се яви братството между тях. Щом няма братство между хората, Христос още не се е явил в света. Ще кажете, че Христос е проповядвал на земята преди две хиляди години. Той е казал: „Идете и проповядвайте, аз ще бъда с вас до скончанието на века“. От гледището на църквата, Христос е горе на небето и ще дойде на второто пришествие да съди хората. Същевременно Христос казва: „Когато Син Человечески дойде на земята, ще намери ли достатъчно вяра между хората?“ И сега Христос ще дойде, но хората няма да го познаят, скрит ще бъде Той. Щом помислиш, че е Той, ще видиш, че не е Той. Първото доказателство за идването на свободата, която ще настане между хората народите, както и онзи вътрешен мир и справедливост между народите. Това са онези малки светли лъчи, които показват зазоряването. Любовта ще бъде първият лъч на Божия ден, Който ще дойде. Не този ден, който хората очакват. Защото онзи ден, който хората очакват, той ще бъде много тъмен ден. Той е сега. Недоразуменията между хората, това е Божият ден на съдбата. Когато Син Человечески дойде между хората, ще намери ли вяра между хората? – Това разбира сегашното проявяване. Христос иска да намери хора, които са готови да приложат Любовта. Той иска да намери всички онези, които са готови да станат проводници или проповедници на това учение. Всеки ден се проповядва учение за братството. Навсякъде във всички области се проповядва това. И тогава, ако всички хора от бялата раса – англичани, германци, французи, руснаци, китайци, индуси и всички хора се решат да изпълнят Волята Божия, Царството Божие ще дойде на земята. Това значи „пак се яви“. По този начин Христос ще обедини хората, ще бъдат едно стадо, ще имат един, ще има(т) един пастор, ще има една Любов, и всички

ще се наричат помежду си братя. Затова се изискват дълги години и от сега нататък трябва да се работи. Всички трябва да бъдете готови за този ден, който ще дойде. Всички ще минете през малки изпитания. И след това, след тези изпитания облаците ще се разпръснат. Сега ще завърша с един сън, който един наш брат видял като видение преди няколко години. Този сън се изпълнил, той видял, че цялото небе се замъглило, явили се бури, облаци, тряскало, гръмотевици, но половината небе се изяснило. На запад небето било тъмно. По едно време той видял двама едри хора, като нашите шопи, облечени с бели дрехи, и водят вързан един голям вълк. Като видял вълкът, той си казал: Чакай, този вълк е изял толкова овци, поне и аз да му ударя няколко ритника. Но вълкът му проговорил: Не ме пипай, че като те ритна с крака си ще видиш. И той се оттеглил настрана. Той казал: Защо ми трябваше да го ритам? Тези двама души и без това го водят някъде да го убият. Двамата души са ангели, които са вързали змея и го водят някъде. Няма защо повече да го бием. След това той видял една голяма дъга на небето, а горе на зенита седял Христос, Който гледал към изток. След това той се събудил. И наистина това ще бъде приблизително. След едно голямо изпитание на бялата раса ще дойде едно изяснение, защото змеят ще бъде вързан. Тогава ще дойде нов успех в природата и в живота.

„Благословен Господ Бог наш“.
Добрата Молитва.

30. неделна беседа от Учителя, държана на 5 май 1935 година
София, Изгрев

1935_05_08 Трите геометрични фигури
лекция пред общия окултен клас

ТРИТЕ ГЕОМЕТРИЧЕСКИ ФИГУРИ

„Отче наш" „Бог е любов"

За следния път ще пишете върху темата „Старият дядо".

Съдържанието на темата, която ще разработите, е следното:

Ой, деца мили,

едно време и аз бях като вас.

Имах майка добра,

умна, светла, красива.

Тя ме сутрин събуждаше.

кога слънцето изгрява.

Тихо ме милваше.

„Стани, мое дете!" - ми казваше тя.

Но аз бях дете тогава,

палаво, непослушно,

на майка си се гневях,

на сладките й думи аз не отговарях,

дълбоко спях.

С тъга замина и мен остави тя.

Тогава аз остарях.

Тази тема развийте. („Като стихотворение ли?") Като стихотворение или в проза, както искате. Прозата е материализмът.

Има три положения, които трябва да пазите, три отношения, които ще ви дам в геометрическа форма. Те са плоскост, изпъкналост и вдлъбнатост. Ако поставите на една плоскост няколко вещи. няколко предмета, вие можете да ги свържете с един тънък конец. Тези предмети се държат за този конец, понеже нямат никакво съпротивление. Повърхността е гладка, няма никакво съпротивление отвън. В дадения случай вие може да покажете дали тези конци, с които са свързани предметите, са достатъчно силни, за да огънат тази плоскост да стане корубеста. Ако я огънете, какво ще стане? Всичките конци ще се скъсат. Щом се скъсат, тогава всичките предмети ще се разпръснат навсякъде. Така огъната тази плоскост навътре, ще образува вдлъбнатина, всичките предмети ще се съберат на едно място и тези конци пак ще се разпокъсат.

Сега вие се чудите защо някой път хората се разпръскват, а понякога се събират. Защо някога хората са тихи и кротки? Понеже чрез този конец те се държат на една плоскост. Като че конецът представя някакви правила, някакъв морал. Но ако се огъне тази плоскост и стане корубеста, тези хора напущат този конец, този морал, и всеки отива по своя посока. Ако пък тази плоскост се огъне навътре, тогава хората се събират, но пак са недоволни. Когато се разпръсват са недоволни, и когато се събират пак са недоволни. При тези противоречия те искат да примирят живота. Животът на плоскостта не е живот на изпъкналата черупка. То е живот на плоскостта. Значи вие трябва да знаете в дадения случай, че се намирате в едно успокоително положение.

Някой път вие не разбирате откъде произлизат изкушенията. Изкушението е изменение на условията, при които живеем. Да допуснем, че вие имате доста богатства, достатъчно средства, за да живеете в изобилие. Няма изкушение за вас. Но ако се лишите от тези условия, които имате, тогава самите неща, които сте изгубили, стават изкушение за вас. Най-напред житото или парите, които са били ваши, не са ви изкушавали, но ако изгубите житото и парите и ги видите вън някъде, те ще ви изкушават. Ще почнете да си служите с лъжи, с насилие, с лицемерие, много работи ще се явят. Ще кажете: „Защо?" Ако си послужите с насилие, ще придобиете туй, което сте изгубили, но не трябва да употребявате грубост. Ако сте от слабите, нямате други сили. ще употребите лъжата, лицемерието и разни други долапи. Ако сте учен човек, ще употребите учението си. Ако сте религиозен, ще употребите вашата религия. Всичко ще употребите, за да придобиете това, което сте изгубили. Единственото криво разбиране седи във вашето криво разбиране на живота. Вие мислите, че ако имате тези външни предмети, ще бъдете щастлив човек и затова си служите с лъжата, с насилието, само

за да придобиете изгубеното. Казвате: „Какво да правим сега, условията на живота са такива."

Представете си. че вие сте на едно положение, когато вашето богатство е седяло на една плоскост и така се е държало, но тази плоскост се изкоруби и вие не може да задържите това богатство. Щом сте изгубили здравето си, щом сте изгубили богатството си, щом става каква и да е промяна в живота ви, вие сте в една сфера, в една коруба, дето всички тези предмети са отдалечени от вас. Ако пък вашето богатство и вашите предмети притесняват душата ви, тогава вашата плоскост се е огънала навътре, вашият свят се е огънал и всички тия предмети ви налягат. Какво трябва да правите? Някой път богатството ви причинява радост, някой път богатството ви причинява страдание.

Тази мисъл вие не може да я разберете, понеже не може да се освободите от сегашния живот. Пияният човек не може да разбере трезвеното състояние, и трезвеният човек не може да разбере пияното състояние. Вие трябва да се напиете, за да разберете какво нещо е пиян човек, и след това трябва да изтрезнеете, за да разберете тия различни състояния, тяхната същина. Защото грехът не е в пиенето. Ако човек се напие, никакъв грях няма в това. Ако не лудува, като се напие, какъв грях има в това? Грехът е в лудуването на пияницата. Като се напие, пияницата е в състояние да извърши ред лудории. Първата фаза на пияницата е, че той е смел. Той иска да покаже, че като войник може да воюва, ще извади меча си. Някой, като се напие, иска да покаже, че е музикант, ще започне да играе, да пее, кючек ще играе. Друг, като се напие, може да покаже, че е учен човек, започне да философства.

Имах един познат, Иван Владиката, доста учен човек, арабски знаеше много добре, френски владееше много добре. Той си замина за другия свят. В трезвено състояние беше крайно мълчалив, нищо не говореше. Голям философ беше, мълчеше и мислеше, нищо не можеш да извадиш от устата му. Трябваше да тегля думите едва-едва от устата му. Всякога този Иван Владиката си носеше шишенцето с винце и казваше: .Докато не изпия едно кило вино, не говоря." Изпива едно кило вино и започва да говори. Изтрезнее ли, този Иван отново става мълчалив като философ. Като изпиваше винцето, не че се напиваше, но започваше да говори. Запитваха го защо е така, той казваше: „И аз не зная. Такава е работата. Не го зная този дявол, но като дойде, започвам да говоря, като си замине, мълчалив ставам." Той сам обясняваше това. Аз пък не искам да ви давам никакво обяснение, откъде дохождаше у него тази разговорчивост, сладкодумието, веселието. Щом не пиеше, изглеждаше сериозен.

От научно гледище, ако главата на човека е много широка, все иска да се бие. Тогава ще намери причини да се кара. да налита да се бие. Ако главата му е тясна при ушите, той няма да прави такива лудории, но ако музикалното чувство е развито и се напие, кръвта минава в тези центрове и той започва да пее. Като изтрезнее, кръвта се оттегля от тези центрове и той престава да пее. Там, дето кръвта се привлича, мозъкът работи и чувствата и способностите се проявяват.

Туй, което пияният може да направи, трезвеният може да го направи, и то съзнателно. Защо съзнателно да не пее човек? Онзи, който не може да пее, нека намери човек, който е голям музикант, и го накара само да пипне музикалния център (отстрани при слепите очи) от едната и от другата страна. Като ги пипне от пет до десет пъти, кръвта му ще се привлече при тези центрове и той ще започне да пее. Ако това чувство е слабо развито у човека, той няма да запее изведнъж, но ако музикалният човек продължава няколко месеца да пипа центровете на този човек, кръвта му непременно ще започне да действа в тези центрове. Ако си ученик и се въртиш около учителя си, у когото музикалното чувство е развито, ти непременно ще започнеш да пееш.

Защо хората искат да се бутнат, да се докоснат до някой светия? Защото той непременно ще предаде нещо от себе си. С това се обяснява желанието на хората да общуват с добри хора. Около светия като минат, защо искат да се докоснат до дрехата му? Той непременно ще им предаде нещо. В светията има една централна мисъл, едно централно чувство, които той предава на другите хора, привлича хората около себе си и им помага. Например у тебе ако е развита способността да търсиш логически причините за явленията, да разсъждаваш философски, тази логичност и философия именно ти можеш да предадеш и на другите.

Мнозина от вас искат да придобият някои неща - много се трудят, но малко придобиват, понеже те не знаят как да работят. Човек в първобитното си некултурно състояние, както обясняват учените хора, е носил товар на гърба си, защото така е разбирал. А щом е станал по-културен, той си е хващал едно животно, то да му носи товара. После не се задоволил с това, но намерил една ос, турил две колелета, впрегнал коня и натоварил каруцата. Това се дължи на ума на човека, който, като търсил как да си помогне, накарал другите да работят около него.

Ако вие не знаете как да впрегнете тази мъртва природа около себе си, вие ще носите нещата на гърба си. Много пъти в морално отношение носите известни тежести. Що е грехът? Един товар. Намерете една каруца за греха. Грехът, това е едно новородено дете. Имате някое желание и го носите на

гърба си като дете. Когато майката носи детето на гърба си, от време на време то пусне малко бистра водица. Днес ѝ пусне малко бистра водица, утре ѝ пусне малко бистра водица, и ако тя не се чисти, ще започне да мирише. А някой път детето може да направи нещо по-учено, за което аз не искам да говоря, понеже е един посторонен [* посторонен (рус.) - страничен, чужд, външен] предмет. И в морално отношение е същото. Хората носят своите деца на гърба си и те оставят изверженията си върху тях. След това казвате: „Съгрешихме." Щом сте съгрешили, ще се чистите. Това се дължи на вашето малко дете. Чистете се, защото, ако не се чистите, ще започнете да миришете наоколо. Децата ви вършат престъпления, а вие ще отговаряте, понеже те са безотговорни фактори. Вие, които носите това дете, ще го учите на ред и порядък. Това е един начин, за да мислите сами кое е правилно в света.

Някои казват, че всичко било относително. Какво разбирате под думата „относително"? Че имало отношение, а после - няколко отношения. В относителните работи има най-големи опитности. Дето няма относителност, няма никаква опитност. Казвате: „Относителна реалност." Всичката опитност е в относителната реалност. Щом влезете в абсолютната реалност, там няма нищо опасно. Опасното е в относителната, в променчивата реалност. Разсъждавайте сега. Вървите по леда зимно време, твърд е и вие спокойно вървите отгоре му. Всичко е наред. Но като дойде лятото, когато топлината започне да действа, а вие продължавате да седите върху леда, може да потънете вътре и да изгубите живота си. Това е относителна реалност. Този лед не държи вече. Вие не можете да разчитате на него. Следователно има един морал като леда, който не е реален, и който не може да издържи. При известни условия вие сте морален, но при онези относителни условия, вие вече не сте морален. Основата, на която седите, е относителна.

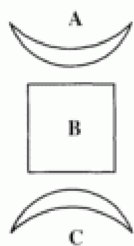

Или изразено геометрически, получаваме плоскостта А, която се намира при най-малкото съпротивление, а при другите две фигури В и С имаме два вида изкушение. Те се поляризират. В единия случай полюсът е положителен, а в другия случай - отрицателен. Единият полюс на земята е вдлъбнат, а другият е изпъкнал. Земята е малко сплескана на полюсите. Хората, които живеят на южното и северното полушарие, се различават по

характер. Също така и онези, които живеят по тропическите места, се различават по характер от онези, които живеят по умерените пояси. Онези хора, които живеят в топлите места, те са по-чувствени, у тях са повече развити чувствата и страстите. Тези, които живеят на северния полюс, са по-умни, по-въздържани, умът им повече работи. Северните народи са по-добри. Скандинавците се смятат за ангели на човечеството. Ако искате да видите ангели, идете в Скандинавия. Ако искате да видите дяволите на човечеството, идете в тропическите места, между тези племена в Африка, между самоядите.

Това е една дълга и широка философия, с която аз не искам да се занимавам, но само ви навеждам да мислите. Има известни положения в живота, върху които не трябва да се мисли. Например не трябва да се мисли за произхода на злото. Мога да ви кажа какъв е произходът на злото, но всички ще се заразите от него. За да знаете какво нещо е злото, трябва да го опитате. И доброто трябва да опитате. Ако не сте опитали какво нещо е злото, не може да знаете какво нещо е доброто. Ако не сте опитали лъжата, не можете да знаете какво нещо е истината. Истината е нещо реално. И лъжата като факт е нещо реално. Но по какво се отличава лъжата? Има една външна лъжа, има една вътрешна лъжа. Можете и сами да се самоизлъжете. Това е голяма катастрофа за вас. По-голямо зло от това няма. Всеки, който се е самоизлъгал, той е изгубил хиляди години от живота си, за да поправи погрешката на една лъжа. Затова е почти невъзможно, много е мъчно, човек сам да се излъже. Вие се лъжете, и знаете, че се лъжете, а същевременно искате да се убедите, че това, в което се лъжете, е право. Ще имате предвид едно доказателство, второ, трето, и все има нещо в тебе, което казва: „Не е тъй, не е тъй." Нещо в тебе отхвърля казаното и вие се залъгвате в себе си, защото не искате да се излъжете.

Аз съм гледал някой път, дойде една сестра при мене и иска да се излъже. Тя казва: „Аз не исках да направя това, но тя ме предизвика, тя ме докачи." С това тя иска да се извини, да смекчи грешката си. Не, изнеси погрешката си, кажи: „Отидох там и намерих това и това, и съгреших." Аз съм виждал как някои от напредналите сестри лъжат на общо основание. Има религиозни, напреднали сестри, които крадат, на общо основание крадат. Те са религиозни, но съвестта е слабо развита у тях. Те са много страхливи. Лъжливите хора са най-страхливи. Децата лъжат от страх да не ги бият.

Щом лъжете, страхливи сте, щом лъжете, безсъвестни сте. Съвестта е слабо развита у вас. Щом лъжете, любовта ви към Бога е слабо развита. Щом лъжете, вярата ви е слабо развита. Щом лъжете, надеждата ви е слабо развита. Щом лъжете вие сте малодушен, мързелив, ленив. Ленивите хора са много лъжливи.

Не е лесно човек да е свободен от лъжата. Тя носи всички недъзи със себе си. Вие трябва да се поставите на една такава висота на разбиране относно морала, не както хората разбират и живеят. Сегашният живот е живот на лъжа, сегашната цивилизация е цивилизация на лъжи. Но и тя ще погине, и от тази цивилизация един ден няма да остане ни помен. Казвате: „Ами какво ще стане със сегашната култура?" Извинете, но кое е доброто в сегашната култура? Аз мога да ви кажа доброто на сегашната култура. Зад нея седи онова хубавото, което ще дойде. Заради туй хубавото се търпи и тази лъжа. Лъжата седи в това, че това, което ни препоръчва сегашната култура за хубаво, го няма в този живот. Вие цели двайсет-трийсет години ще работите да спечелите пари. Един ден ще умрете и ще оставите всичко на синовете си, които ще почнат да се карат за това, което вие сте изработили. Вземете и лъжата в семейния живот. Но аз не искам сега да се говори за семейните лъжи, за религиозните лъжи.

Отивате някъде и веднага започнете с религиозните лъжи, за да покажете, че имате убеждение вече. Като знаете, че религиозните хора имат известни възгледи, вие съобразявате, искате да се нагодите към тях. Питат ме: „Какъв е твоят морал?" Казвам: „Моят морал седи в това, да не ям повече от тебе, да не крада повече от тебе, да не лъжа повече от тебе, да не изнасилвам другите хора повече от тебе. Аз не искам да вярвам повече от тебе."

Един проповедник, един владика искал всички хора да вярват в него. А в какво вярва владиката? Казвате: „Да целунем ръката на владиката." Опасна работа е тази, да целунеш ръката на владиката. Кой го е направил владика? Ако се е родил владика, добре. Вие се питате: „Господ ли е пратил този владика, или той е самозванец?" Тъй че най-първо вижте Господ ли го е пратил за владика. Ако Господ го е пратил, той мяза на един чист извор и от него излиза добро към всички хора. Ако не го е пратил Господ, той мяза на една аптека с всички най-отровни елементи. И там трябват най-учените хора. Владиката е аптекар. Той държи всичките отрови в аптеката си.

Сега като ви говоря така, ще кажете: „Тогава кое е доброто в нас?" Мислете върху това. За доброто и злото вие имате едно относително разбиране, което е много опасно. Опасното в това относително разбиране седи във факта, че вие мислите, че като излъжете някого, ще спечелите нещо. Вие мислите, че като се представите за много добър човек, ще спечелите нещо. И това е лъжа. Често вие, добрият човек, лъжете себе си, лъжете и своя близък. Този човек ви вярва, той уповава на вас, но един ден намери, че сте една коруба, че лъжете, че нямате никакъв морал. Тогава се скъсват всички

нишки, които са ви свързвали. И тогава аз, честният човек, като дойда при вас, ще ви кажа: „Всичките нишки, които сте скъсали, сега ще ги свържете, ще удесеторите конците, ще свържете с по двайсет, трийсет, четирийсет, по сто конци и ще ги свържете здраво." „Ама защо?" Защото, ако не завържете здраво тези конци, утре всички тези предмети няма да ги намерите, ще се разпръснат, ще се разпилеят. Ако не турите тези сто конци, всичко ще изчезне около вас. И вие, ако не удесеторите конците си, не идвайте при мене, нищо повече. Искам главата ми да е мирна.

Ще дойде някой да ми говори за любовта. Той казва: „Аз ви обичам." Това е първата лъжа. Аз зная, че утре ако поискам нещо от него, той няма да го направи. Да обичаш, значи да пожертваш себе си заради приятеля си. Казва някой: „Аз обичам Бога, вярвам в Бога." Това е първата лъжа. Утре, като дойдат трудностите и мъчнотиите, веднага ще започнете да критикувате. Не казвам, че всички сте такива, но някой път у вас идват такива състояния, с които не можете да се справите. Като ви гледам тук, виждам, че някой път нямате никакво търпение, никакво въздържание. Карате се някога като цигани. Защо да нямате търпение да се изслушате? Даже и най-напредналите от вас, ако влезете в духовния свят, ще ви вдигнат на вили и мотовили. Знаете ли какво значат тия думи на български език? Вилите са с четири зъбци, а мотовилите с колко са?

Това не е за самоосъждане. Според мене това не е някакъв морал - да се самоосъжда човек. Страхливият може да се осъжда, но и в осъждането има лъжа. Още докато казва, че съжалява загдето сгрешил, аз виждам, че той лъже, иска по някакъв начин да кръшне от това положение. И кучето като се изповядва, като ме види с дървото, започва да се изповядва, че е сгрешило, но като се отдалечи от мене, започне да ме лае, че съм го бил. Това наричам аз фокус. Има един фокус в човека, в който се концентрират всички състояния, всички мисли и желания на всички живи същества. Това е най-опасното място, на което като пипне човек, не може да се справи. В това място се концентрират всички добри мисли и желания в човека, също така и лоши мисли и желания. Ако попаднете в този център, в него се явяват всички недоразумения в живота на човека. Това е един водопад в човека и затова той трябва да бъде внимателен по отношение на него. И грешници, и праведни, и светии, като попаднат в него, се изгубват. Ако светията и праведният са силни, могат да се избавят, но ако грешникът попадне там, отива.

Сега у вас се е зародила мисълта, защо ви говоря тези работи. Вие сте станали възрастни и можете да се жените. Вие казвате: „Не искаме сами да живеем, дотегна ни самотният живот." Не е лошо да се ожени човек, но той трябва да знае, че в самотния живот има едни изкушения, а в семейния

живот има други изкушения. Като се ожените за някого, вие трябва да му слугувате. Ако сте жена, и мъжът ви е по-силен от вас, ще се опитате да го лъжете. Ако сте мъж, и жена ви е по-силна от вас, вие ще се опитате да я лъжете. По-силният се справя с лъжата, но чрез насилието, с него си служи. Тогава той се счита за грубиянин.

Аз не говоря за сегашната женитба. Сегашната женитба е един парадокс. Всички вие сте женени, и ако сега искате да се жените, вие не сте научили урока си. А всички сте женени. Всеки човек, който е облечен в тялото си, той е женен, нищо повече. Вие ядете и пиете за този, за когото сте се оженили, всичко правите за него и треперите да не го изгубите. Той е вашият господар. На този женения и кревата ще му купите, и в юргана ще го завиете, дрехи ще му купите, обуща ще му купите, ще го миете, ще треперите за него. Ако се разболее, ще го лекувате. Казвате, че не можете да живеете без него. Човек не може да ви убеди да се откажете от него. Без него не можете да живеете. Ако изгубите тялото си, страдате. И прави сте. Вие не можете без своя възлюбен. Но има едно криво разбиране за живота. С това разбиране вие се отлъчвате от пътя. Обръщате повече внимание на дрехите, с които сте облечени, отдалечавате се от Бога и с това привличате всички страдания. Не е въпросът да презирате дрехите си, но да разчитате на тях. Това е едно заблуждение.

Най-ефикасното лекарство, което човек може да вземе, за да се излекува, то е да говори истината. Това е една доза лекарство. Вие сте болен - говорете истината. Лъжата е една отрова, по никой начин не си служете с нея. След като сте излъгали някого, идете да се извините десет пъти, да изхвърлите лъжата вън от себе си. Не оставяйте лъжата в себе си, не се извинявайте, защото за лъжата Бог не извинява абсолютно никого. За една лъжа Бог изпъжда човека от рая и от толкова хиляди години насам не може да се върне назад. Мнозина са се връщали, но всички не могат още да се върнат. Лъжата води към всички престъпления. Колкото малко да е престъплението, то представя едно цяло, което отдалечава човека от Бога. Щастието на човека не седи в това, че той ще обича някого. Не мислете, че ако обичате мене или другите хора, че вие ще бъдете щастливи. Великата мисъл, която искам да ви оставя е: обичайте Онзи, Който ви е дал живота, обичайте Онзи, Който е внесъл у вас ума ви, Който е внесъл сърцето ви, Който е внесъл душата ви, Който е внесъл духа ви.

Какво представляват умът, сърцето, волята, душата и духът в човека? В дадения случай сърцето, умът, волята, душата и духът са условия за развиване на човека. Това са условия, това са същини, това са принципи и какви ли още имена не им дават. Казваме философски, че човек не е душа. Какво е тогава? Той е това, което е всъщност. Той познава душата,

различава я като една същина. Човек не е дух, но той познава духа. Човек сам по себе си не е ум, но той познава ума. Човек не е нито сърце, нито воля, но познава и сърцето, познава и волята.

Какво е тогава човекът? Човек е проява на Божията любов и вследствие на тази проява Бог му прощава, не го наказва. Бог не може да се измени. И с нашите грехове ние не можем да накараме Бога да сгреши. С нашите лъжи ние не можем да Го накараме и Той да лъже. Понеже е една целокупност, как ще Го заставим да лъже? Кого ще излъжеш в любовта? За да има лъжа, трябва да има двама души, които да лъжат. Ако си един, ако си сам, как ще лъжеш себе си? Понеже си двама, те се лъжат. Ако живеете в Бога, как ще се лъжете? Ако вие съзнавате, че сте сам, че живеете самичък, как ще се лъжете тогава? Щом няма друго същество около вас, как ще се лъжете? Тогава няма да имате никакъв стремеж, защото лъжата е стремеж да придобиете нещо. Момъкът лъже момата, защото иска да придобие нещо. Търговецът лъже клиента си, защото иска да придобие нещо. В науката лъжете, защото искате да придобиете нещо, да имате мнението на хората. Религиозният лъже, защото иска да придобие нещо, да покаже на хората, че се е разговарял с Господа. Всъщност той никога не се е разговарял с Господа, никога не Го е виждал. Че и на мене не е говорил Господ.

Как ще познаем кога Господ ни говори? Чудни са хората, като лъжат, че Господ им говорил. Аз пък искам да убедя хората, че Господ не говори. Как тъй? Аз живея и се движа в Господа, всичко, което е в мен, и умът ми, и сърцето, и душата ми е в Господа, а искам да убедя хората, че Господ говори с мене, като че Той е нещо вън от мене, с Когото аз се разговарям. Значи аз съм едно, а Господ е друго. Там е всичката лъжа. Когато някой казва, че Бог му говори, аз разбирам, че Бог чрез него проявява Своята любов. Когато казвам, че Бог ми говори, аз чувствам, че всичко Той е създал и се радвам на това, което е създал. С това Господ иска да ми каже, че не трябва да презирам и най-малките неща, защото Той ги е създал. Той е събудил моето съзнание да разбирам нещата. Като видя едно куче, Бог ми казва, че трябва да съзнавам, че и кучето е Негово дело. Тогава Той говори на моето съзнание, че не трябва да презирам това куче. Че това е куче, че не е толкова умно като мен, това е друг въпрос. Че не е толкова умно като човека, друго нещо се разбира. То не е дошло още до това развитие, до което човек е стигнал.

Ще ви дам друго едно сравнение. Ако вземете една малка и една голяма торба, по какво се различават тези две торби? Едната торба носи тежест от сто килограма, а другата от десет килограма. Значи те се различават по своята тежест. Човек тежи повече, а кучето тежи по-малко. Аз съм по-тежък от кучето, а кучето е по-леко от мене. И в материално, и в

качествено, и в количествено отношение, във всяко отношение моята материя е по-добра от тази на кучето. В материята на човека е вложено повече сила, отколкото в материята на животните. Един ден тази сила ще се увеличи и в животните. Онези си и, които са увеличили моята материя, ще увеличат и материята на животните.

Сега вие можете да разсъждавате, че сте хора, че сте създадени при особени условия. Това е човешко схващане. Че сте създадени при особени условия, това е така, но особените условия не разбират изключителни условия, които съществуват само за Него. Това е лъжа. В Бога изключителни условия няма. Като казвам, че в Бога изключителни условия няма, вие ще разбирате съвсем друго нещо. Това значи да припишете на Бога лицеприятие, да бъдете към едни един, а към други друг. Не че Бог не прави разлика между съществата. Той прави разлика. В съзнанието си един добър човек се различава от един лош. Бог има ясна представа за онзи, който говори лъжа, и за онзи, който говори истината. Бог не може да се измени в Себе Си, но Той знае причината за лъжата.

Как можете да накарате един човек да не лъже? Като му дадете повече, отколкото му трябва. Щом има по-малко, отколкото му трябва, той никога няма да ви говори истината. Щом има повече, отколкото му трябва, той никога няма да ви говори лъжа. Сега аз ви говоря при изключителни условия. Иначе вие не можете да използвате живота.

Сега, като наблюдавам хората, виждам колко те са неестествени. Например за мене едно помръдване на палците или дали вървите свободно, или не, това означава нещо. Вие вървите с разтворено палто, но като ме видите или като срещнете някой човек, веднага затваряте, загръщате палтото си. Какво означава загръщането на вашето палто? У турците шалварите долу са затворени, а горе са широки. На свещениците гащите са затворени долу, а ръкавите им са широки. Значи, каквото им дойде, те широко взимат, а като дойде до даване, там ги няма. Аз говоря за това, което всеки ден става, не говоря за външните свещеници, но за вътрешните свещеници в човека. Аз не говоря за светиите свещеници.

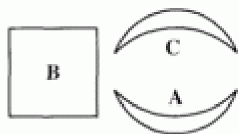

Следователно всяка мисъл, всяко чувство, което минава през мене, аз ги изпитвам, прекарвам ги през тези състояния, прекарвам ги през състоянието на площта B - през най-малкото изкушение, после го спусне

към С и към В - А. Ако издържа при всички условия, значи аз се намирам в едно нормално положение, в правия път. Понякога събирам нещата в себе си, когато съм в областта А, а понякога ги разпръсквам - в областта С. Представете си, че сте сиромах, нямате пет пари в джоба си. Вие сте в областта С, в изпъкналата част. Вие сте в изпъкнали условия и оставате съвършено сам без никого. Всички хора се отдалечават от вас, всички имат желание да вземат нещо от вас, да ви окрадат. Когато всеки иска да вземе от вас нещо, това доказва, че вие се намирате в една изпъкнала площ, обърната. Обратният процес - влезте във вдлъбнатината, тогава всеки ще дойде при вас не от добра воля, но от сиромашия, всеки ще иска да върне това, което е взел. За тях това съставя известна тежест. В това положение вече идва законът на любовта, да постави нещата на тяхното нормално състояние.

Любовта, това е нормалното положение в битието. Според мене любовта е нормалното положение, в което животът функционира правилно във всички направления. Не че това ме боли или онова, но любовта е нормалното положение, в което животът функционира правилно във всички свои направления. И тогава всички хора се обичат. Щом хората се обичат, това показва, че отношенията в любовта са правилни. Щом отношенията в любовта не са правилни, и любовта не е правилна. Щом има малко съмнение, щом отношенията не са правилни, щом има подозрение, и любовта не е правилна. В любовта имате правилно разбиране за нещата, но философско разбиране. Преди всичко вие нямате ясна представа, каква нужда има Бог от вашата любов. Какво ще предадем ние на Бога с нашата любов? Тази е цялата философия на живота. Вие казвате, че за да обичате един човек, той трябва да има някаква нужда от вас. Това е първо, но то е относителна истина. Каква нужда има Бог да Го обичате? И Той е щастлив в Себе Си, Той няма нужда от нашата любов. За нас ние имаме нужда от Божията любов, но Бог няма нужда от нашата любов. Бог не ни счита за нещо отделно от Себе Си. Той схваща едно, а вие схващате друго. Ние се делим от Него. Той ни мисли доброто и не се дели от нас. Той ни мисли доброто, понеже не ни дели от Себе Си. Каквото има Той, всичко дава, а ние каквото имаме, искаме да си го вземем. Ние искаме да си задържим това, което имаме, а с това се делим от Него. Вследствие на това в света съществува такъв дележ - дъщерята се дели от майка си, синът от баща си и всеки казва: „И аз искам да имам свой дял, няма да слугувам цял живот на хората." Кой не се натъква на това противоречие в света? Вследствие на това идва и разбирането.

Някои мислят, че като остареят, поумняват. Не, по-глупави хора от старите в света няма. Щом човек е глупав, той е стар; щом лъже, той е стар; щом се гневи, той е стар; щом се обезвери, той е стар. Всичко отрицателно

в живота представя старостта. Като говоря за старостта, аз имам предвид всички отрицателни неща. Щом почнем да мислим за онези мъдреци с белите бради, това вече не са стари хора. Защо се прегърбва човек? Той казва: „Остарях вече." Остарял е, защото няма кого да обича и няма кой да го обича. Той, като гледа, гледа, казва: „Остарях вече, тези хора не мислят като мен." Това е изменение на площта, в която досега той се е движил. Условията вече са изменени за него. Като дете той първо е бил на плоскостта, а после всички са започнали да се събират около него, жена му, дъщеря му. После всички излизат от тази вдлъбната площ и се разпръсват. Всички около него измират, най-после и той ще умре. При обратния процес всичко идва при него. В изпъкналата площ като попадне човек, казва, че той е умрял. Не, всичко около човека се е разпръснало, всичко е изчезнало. Това наричат в литературата разпръсване.

Вие можете да дадете друго обяснение. Досега аз съм намерил тези три фигури като най-добри. Ако вие можете да дадете нещо по-добро, и аз ще го приема. Докато сте на плоскостта, вие сте дете, радвате се на живота си, нямате никакви грижи. Щом влезете в огънатата площ, вие се жените, раждате деца, строите къщи. Щом почнете да остарявате, и жена ви остарява и умира, децата ви напущат, вие се намирате в една изпъкнала площ и не разбирате живота. За да разберете живота, вие трябва да съберете тези три фигури в едно. Това е закон на любовта.

Сега аз ви говоря именно за този закон. Вие разбирате любовта, но по вашему. Не разбирате любовта като едно нормално състояние на живота, в което вие можете да се освободите от любовта, да станете силни, да надделеете на условията да не ви измъчват. Вие трябва да станете силни, че мислите на хората да не ви влияят.

Сега вие се смущавате и все питате: „Какво ще стане с българската държава?" Вие мислите за държавата, но в свещените книги не се говори за никаква държава. Там се говори за Царството Божие. Вие сте създали ред държави. Какво ще стане с българската, какво ще стане с английската и с другите държави? Ще стане това, което е станало и с другите държави. Ако Царството Божие изчезне, всички останали държави ще изчезнат. Ако Царството Божие е цялото, всички други държави са части на това цяло. Отделната държава не е цялото, но вие трябва да ѝ дадете съответното място. Цялото е ценното.

Не е въпросът да излезете в света и да кажете в какво вярвате. Това ще бъде една лъжа. Вие не вярвате още. В какво вярвате? Аз наричам вяра, като пипнете нещо, веднага да го превърнете в злато или в диамант. Колко души от вас можете да правите това? Ще кажете: „Пипни го ти и го

превърни в злато, да видим как става." Когато искам да убедя себе си, аз ще го пипна. Аз съм убеден в себе си за всичко, което мога да направя, но вас не мога да убедя. Ако пред вас създам един диамант, ще дам условия да ме лъжете. Вие веднага ще измените положението си спрямо мене и ще почнете да ме лъжете, да се докарвате. Ако пипна един камък и за да ви уверя, го превърна в диамант, това ще е първата лъжа. Аз мога да ви дам колкото искате диаманти, но съжалявам, че с това даване ще внеса във вас първата лъжа, а лъжата ще разруши всичко. Най-първо аз трябва да убедя себе си и знам: няма да лъжеш себе си и ще се освободиш и от микроскопическите лъжи.

Аз си служа с два процеса на превръщане. Първо пипна един предмет и го превърна в диамант, но като видя, че след десетина години той ще ми създаде някакво изкушение, отдалече още предвиждам това и го превръщам в камък. Като мине изкушението, пак го превръщам в диамант. Като дойде изкушението, пак става камък. Пипна един предмет, направя го злато. После пак го пипна, става желязо. Та онзи, който иска да ме лъже, само го пипна и той става камък. След това му казвам, че той нищо не може да направи.

Сега какво разбрахте вие? По-добре не ми казвайте. Да спи злото под камък. Ето едно практическо правило от вашия живот.

Та оставете всичко друго настрана и помнете, че лъжата обезсилва човека. Каквато и да е лъжа, тя обезсилва човека, лишава го от капиталите, които има. Тя всичко взима. Колкото пъти я употребите, тя всичко ще ви вземе и един ден ще ви остави последен бедняк. Помнете това правило: лъжата постоянно обезсилва човека. Казвате: „Лъжата не е хубаво нещо, трябва да се изхвърли навън." Аз не казвам така, но казвам: лъжата обезсилва човека. Няма по-страшно нещо от това човек да бъде обезсилен. Няма по-страшно нещо от това човек да бъде безсилен. Това е цяло робство. Щом лъжата ви обезсили, втората стъпка е да станете роб, да попаднете в робство. Щом се обезсилвате, вие сте изложен на робство, а щом станете роб на условията, каквото ви наложат, ще правите. Вие не сте господар на себе си. Тогава вие можете да направите всички престъпления, всички грехове.

Сега пък другото определение се отнася до истината. Истината усилва човека, там е свободата. Истината е контрастна дума на лъжата. Дръжте тогава истината в себе си, понеже тя усилва човека. Истината е пътят, по който идват знанието, силите, всичко в света. Дръжте тези две неща в ума си и те могат да се приложат. Другите неща разбъркват ума.

Като ви говоря така, виждам, че в умовете ви става цяла каша. Тази сутрин

аз ви прекарах през голям огън, само за да изкарам тези две правила. Ако тези две правила не можеха да излязат от огъня, той щеше да бъде опасен.

Важни са двете неща: че лъжата обезсилва, а истината усилва. Лъжата всичко разрушава. Казвате: „Това не е вярно, онова не е вярно." Кое е вярно тогава? Не че не е вярно, но ние сме съградили живот върху относителни истини. Ние не подозираме даже онова, което е долу, под реалността. Това е земята. А ледът трябва да се стопи, за да започне тревата да никне отдолу. Тогава ще дойдем до реалността.

Когато се освободим от сегашните противоречия на живота и започнем да се обичаме, да се разбираме, това показва, че ледът се е стопил. Докато не се стопи ледът, ние винаги ще имаме една относителна реалност в света.

„Добрата молитва"

6.20 часа
Тридесет и втора лекция на Общия окултен клас
8 май 1935 г., сряда, 5 часа
София – Изгрев

Книги:
* Трите геометрични фигури
Ако говоря (Общ окултен клас. Четиринадесета година (1934–1935). Том II. София, 2003)
21 беседи от 27 февруари 1935 г. до 18 септември 1935 г.
Начало: 05:00

1935_05_10 Органически, духовни и умствени сили в човека
лекция пред специалния клас

ОРГАНИЧЕСКИ, ДУХОВНИ И УМСТВЕНИ СИЛИ В ЧОВЕКА

Царят на сръднята – Изходът – Правата мисъл – Мисълта
Отче наш

Какви бяха основните положения на миналата лекция? (Природата има за предназначение да научи хората да мислят. Всички мъчнотии, страдания и задачи са разрешими за човека, само той да намери метода, по кой начин. Всички задачи за човека са разрешими.)

Как схващате вие мъчението и страданието, има ли различие между страдание и мъчение? Човек се мъчи да постигне нещо и страда за нещо. Тази дума "мъка" се е раздвоила. Мъчи се да постигне нещо. Мъчи се този човек или мъчат го. Можете ли да кажете "страдат го"? (Не.) Защо можеш да кажеш "мъчат го", а не можеш да кажеш "страдат го"? Кое е по-благородно, да се мъчи човек или да страда? Тогава едни и същи ли са причините, които причиняват страданието и които причиняват мъчнотиите? Според новото разбиране страданието по огъната линия ли върви, по изпъкнала или по права линия? И мъчението по каква линия върви в геометрията? Коя част от геометрията изучава мъчението? Като ученик кои линии му са най-подходящи? Специалността на мъчението каква е?

Сега ви задавам въпроса, на който не може да намерите връзката. За пример ако ви се даде един музикален тон, (Учителят взема един тон с глас, спокойно). Какъв тон е това? На пианото го намерете! (Тонът фа). То е българското фа. Аз вземам: фа бемол и фа диез ,сол бемол и сол диез ,и ла диез. Сега трябва да намерим най-първо в коя система е ла. Значи в една гама можеш да научиш тоновете. Но щом мине в по-горна гама, не можеш да ги различаваш. Има една естествена гама, отдето започват тоновете. Но щом минеш в друга, тоновете трябва да се различават.

Имате скръб, имате и мъчение. При скръбта какво имате? (Бемол). А при мъчението? Тогава има бемоли, които са влажни. Нали казват: Тонът е сочен и сух тон. Казват: "Сухо пее той". Значи тонът е сух. В музиката тонът може да бъде влажен и сух. Или другояче казано, има известни тонове, които са остри и меки.

Страданието върви по изпъкналите линии, а мъчението върви по вдлъбнатите. Едно мъчение в света не можете да го поправите, ако не разбирате закона. За да поправите мъчението, трябва да минете от едно състояние в друго: от едно състояние на една огъната линия, дето нещата се събират, в друго състояние, дето нещата се разпръсват. Та понякой път човек от страданието може да мине в мъчението, а някой път от едно състояние на мъчение може да мине в състояние на страдание. Тогава хубаво е, че те мъчат. Като те мъчат, ще те накарат да работиш. За пример волът, като го впрегнат, той страда ли или се мъчи? Той с хиляди години е бил под крушата, ял и пил, въртял си опашката. Господарят казва: "Я вземи това дете и го накарайте да се учи!" Впрегнали го и той се учил да работи нещо. Ние разглеждаме нещата някой път много повърхностно. Да кажем, един човек го мъчат. Майката понякой път, когато детето не иска да даде нещо, което е взело, взема му го насила от ръката и то плаче. А страданието има повече вътрешен дълбок характер.

Човек, който може да страда, има нормален характер. Мъчението има повече физически характер. Когато човек се мъчи, той е на физическото поле. А когато страда, има повече духовен характер. Сега не е въпрос за страданието. Но от какво зависи силата на човека? – Човек може да бъде силен, ако е физически силен. От какво зависи неговата сила? – От неговата воля. Ако физически работи неговото тяло – от неговите мускули. Значи от мускулите му зависи, зависи и от стомаха му. Стомахът е център на физическата сила на човека. За да бъде човек физически силен, непременно трябва да има един отличен стомах. Физическата сила на човека е в стомаха и в неговата симпатическа нервна система. Тя е раздвоена. Физическото здраве зависи от силата на човека. А духовната сила на човека зависи от неговите чувства, от неговото сърце. Духовната сила на човека зависи от неговата дихателна система. Ако той диша правилно, той е духовно силен. Пък ако функционира добре неговата мозъчна система, нервната му система, той умствено е силен. Умствената сила на човека зависи от неговата нервна система. От нервната система зависи силата на човешката мисъл.

Следователно за да бъде силен като човек, той трябва едновременно да бъде силен и във физическия свят и в духовния свят и в умствения свят. Трябва трите вида сила да се съединят. Да допуснем, някой път вие се усещате слаби да вършите някоя работа. По някой път усещате някаква слабост. Един човек, който има навик да пие или да пуши тютюн – някои придобиват тези наследсвени черти, казва: "Слаб съм!" В какво седи слабостта? Във физическия свят ли е слабостта или в духовния свят, или в неговата мисъл, в неговите чувства? Причината е в сърцето – удоволствието да пуши и да пие. И той не знае откъде да започне и да го поправи.

Физически не можеш да го поправиш. Искаш да не пиеш, а пиеш. Можеш да мислиш, че не е право. Ще ти се смеят хората, а като дойдеш на скришно вдигнеш чашата и пиеш. Не, че нямаш сила. Как нямаш сила да откажеш? А като че ръката ти не е в сила да стори това. Казваш: "Не мога!" А не, че не можеш, може той! Значи може да пие, а не може да се откаже да пие.

Тогава тази слабост пиенето, по каква линия върви? По огънатата линия ли или по изпъкнала линия? – Огънатата. Следователно пиянството по този начин за да го поправите, трябва да разберете закона на линиите. Ако може да измените тази огънатата линия в обратна посока, да направите състоянието си изпъкнало, вие ще се освободите от пиянството. Невъзможното за нещата в едно отношение е възможно в друго. Искате да прегърнете някого. По каква линия вървите? (Права). Права ли е? Че как, ръцете се огъват – огънатата линия. А искате да се освободите от прегръщане. Отстранявате с ръцете си. Искате да кажете, че не е време за прегръщане. Има известни закони в човешкото естество, които функционират. Трябва да дадете насока на вашите сили, които функционират във вашия физически, духовен и умствен свят. И каквато насока дадете на вашите сили, такъв резултат ще имате. Ако вие се намерите в една долина, в една площ със стръмни прегради, тогава какво може да направите? Как може да излезете нагоре? Отвесни стени има долината. Какво може да изнесете от долината нагоре? Трябва много да мислите. Сега всичките мъчнотии произлизат от факта, че вие най-първо се намирате във физическия свят и не знаете как да постъпвате; намирате се в духовния свят при известни външни мъчнотии и не знаете как да постъпите; намирате се при известни мъчнотии в умствения свят, пак не знаете как да постъпите. Има обикновени работи, които са станали наследствени.

За пример една птица много лесно може да се научи как да хвърка. Но ти накарай един човек да хвърка, трябва дълго време да мисли човекът. Не е лесно. Човек сега се учи да хвърка и още не се е научил. Колко души могат да хвъркат сега? Идва един, който разполага със средства, отворил е училище и кара хората да хвъркат. Но туй хвъркане е доста механическо, защото един аероплан, щом се развали, моторът не може да функционира и веднага авиаторът пада. Когато при една птица туй не се случва, много по-съвършено е хвъркането там.

Аз искам да ви наведа на ония отношения, които съществуват. Човек може да се научи да хвърка, но той трябва да мисли. Въпросът е за силата. Значи има физически сили. Трябва да разберете закона. Искате духовно да бъдете силен, непременно човек трябва да има три вида сили, с които да

регулира физическите, духовните и умствените сили. Вие не може със своите физически сили да работите в духовния свят. Силният човек във физическото поле може да постигне всичко, а в духовното поле не може. А с духовните сили не може да постигнеш нещо на физическото поле. С умствените си сили ти можеш да постигнеш нещо в умствения свят, но в духовния свят не можеш да постигнеш, но има пътища, с които можеш да победиш силата от един свят в друг. Сега въпросът се заражда, как? За пример имате лед, вода, имате една буца вода. Жаден сте. Какво трябва да направите с тази буца? Трябва да я разтопите. С какво? С огън, с топлината. Имате в джоба си една кутия кибрит. Драснете, запалите огън, турите буцата в чашата вътре и тя се стопи.

Имате един навик да се сърдите. Какво нещо е сръднята от психологическа гледна точка? Няма някой от вас, който да не се е сърдил. Сърдили сте се. Някой път подбудителната причина на сръднята е много малка, но сърдите се. Коскоджа човек, а се сърди! По каква линия върви сръднята? За пример едно дете поиска нещо от майка си, тя не му даде, то се разсърди. Или искаш от един свой приятел една малка услуга, той не иска да ти я направи и веднага се разсърдваш. Има степени на сръднята. Някой път сръднята е по-благородна. Някой път казват: "Разсърдил се, понеже му казали нещо, докачил се". Но има една сръдня, която е естествена. Нещо не става както ти искаш, сърдиш се, някой път искаш да отвориш вратата, пък тя се запънала, не се отваря. Ти се разсърдиш и дръпнеш вратата. Когато се сърдиш на един човек, има причина, но да се сърдиш на вратата, какъв смисъл има? Тя не те разбира. Или с ключът не може да отвориш, ти се сърдиш и удряш ключа о земята. Питам, защо удряш ключа о земята? Не зная, хвърлили ли сте някой път ключа?

Ако едно число от едно до десет се повтаря 11 пъти, какъв закон има? Какво число е то? Вземете от 10 до 20 колко пъти се повтаря 1 ? (11 пъти). А 2 колко пъти се повтаря? (Два пъти). От 1 до 10 колко пъти се повтаря двойката? Тройката колко пъти се повтаря? (Два пъти при 3 и 13). Добре. Туй число, което 11 пъти се повтаря, каква роля играе тогава? Едното от 10 до 20 се повтаря 11 пъти. Двете от 20 до 30 се повтаря пак 11 пъти. А едното от 20 до 30 колко гласа има? (Само един глас – 21).

Вие трябва да разберете закона: ако сте в една своя собствена гама, вие сте господар във вашия живот, гама е това, аз разбирам при условията, при които вие сте господар, вие имате 11 гласа. Числото 11 в дадения случай показва, че сте свободен. Защо имате 11 гласа във вашата гама? И числото 11 е гама на свободата. Но тя е закон само на света. Само законът на Любовта дава 11 гласа на човека. Само Любовта може да ти даде 11 гласа, а всички други, дето и да се намират, дават само един път право, по един

глас, толкова ти дават. Щом си в една чужда гама, ти имаш само един глас. Щом си в своята гама, имаш 11 гласа. Следователно трябва да преведеш единия глас, който имаш. Някой път, за да влезеш в своята собствена гама, трябва да я разбираш. Това е закона на разбирането! Отношенията, които съществуват, трябва да се разберат. Някой път вие казвате: "Защо нещата стават тъй"? Тогава ти си влязъл в една чужда област. Ще се повърнеш в света, към който принадлежиш, в един свят, в който ти си член. Щом влезеш в един друг свят, ти ще имаш само един глас. Като гражданин на българската държава, колко гласа ще имаш? Като отиваш да гласуваш, колко пъти можеш да гласуваш? Представете си, че вие гласувате за един общински кмет. (По закона веднъж може да се гласува). Отивате да ядете. Колко пъти може да ядете на ден? Сутрин един път, на обяд един път и вечер пак един път. Но сутринното ядене, обедното ядене и вечерното ядене се различават. Има грамадна разлика в това, което сутрин ядеш, на обяд и вечер. Сутрин човек има едно разположение, на обяд има друго разположение и вечерно време -друго. Трябва да се разбира психологията на човешкия организъм.

Сега въпросът е за ония сили, с които човек разполага. Да се намери човек в своето здравословно състояние, непременно трябва да има едно вътрешно съчетание между неговите физически, духовни и умствени сили. Той трябва да разбира законите. Сръднята от какво произтича? Представете си един баща има едно дете, той го гледа. Детето помилва баща си с ръката. Приятно му е на бащата. Но той седи и си работи. Ако е учен човек може да си пише нещо, приятно му е, не му прави никакво впечатление, че детето го милва, че го глади по главата. Но почне това дете да го дърпа, хване един косъм от главата, от брадата му. На бащата най-първо му е приятно, но като изтегли един косъм, втори, трети, четвърти косъм от брадата, какво ще направи бащата? Най-първо ще се зароди едно чувство на недоволство. Недоволството на бащата ще се превърне в една малка сръдня. Защо детето си е позволило да изтегли един косъм от брадата на баща си? И защо бащата не може да даде един косъм? Във вас седи един въпрос. Ако знаете вие как да го разрешите, ако знаете дълбоките вътрешни причини, то вие щяхте да прогледнете. Туй дете идва и хваща един косъм от брадата на баща си и го тегли, иска да го изтегли. При това на баща му е неприятно да му теглят косъм от брадата. (Не се знае сега туй дете има ли чувство, че създава страдание на баща си?) Не, то това не мисли. Иска да знае основа има ли този косъм или е залепен само. Иска да знае дали баща му е дегизиран.

Аз вземам примера само да обясня психологията на сръднята. Ние се отдалечаваме от въпроса. Какви са вътрешните побуждения на детето, ние не знаем. Какви са вътрешните побуждения на бащата и тях не знаем. Но

детето хваща един косъм и си го тегли. Нему му е приятно да тегли един косъм. Трябва му косъма. Аз съм виждал как някоя мома с дълга плитка, тъкмо се е разшетала и момъкът хване един косъм и тегли. За работа му трябва. Изтегли един косъм. Нали ви трябва някой път едно въженце, един дълъг косъм? Има дълги косми. Сега какви са подбудителните причини? Но когато се изтегли косъмът от брадата на бащата, ще се образува едно чувстване. След време може да се превърне в една малка неприятност на бащата. И ако му се изтеглят 3 - 4 косъма от неговата брада, той може да се разсърди. Ако обича много детето, какво ще каже? Вие теглили ли сте косъм от брадата на баща си? Ако кажете, че не сте теглили косъм от брадата, зная че е млад бил бащата. До 45 години в ранна възраст баща ви си е бръснал брадата.

На какво отдавате сръднята? Някой път вие може да се разсърдите на детето, което тегли един косъм от брадата ви. Туй теглене може да се превърне на сръдня. Но някой път може да дойде някой да ви каже: "Аз чух един ваш приятел каза така и така лошо за вас". Вие пак може да се разсърдите. Питам: в първия случай теглят от брадата ви косъм, от туй теглене се образува сръднята; във втория случай са казали нещо лошо за вас, пак се образува една сръдня, на какво се дължи тази сръдня? В първия случай сръднята се дължи на това, че искат да ви вземат един косъм от брадата. Това е на физическото поле. Във втория случай, че казали за вас някоя лоша дума, вие пак се разсърдите. Взели ли са нещо от вас? Брадата все се дърпа, засягат се чувствата. В какво отношение се засягат? Туй е вече от духовния свят, казали нещо за вас. А сега дайте ми един пример, една сръдня от умствен характер, от умствения свят. Вие може да имате един счетоводител, когото сте поставили да ви замества, пък той е турил погрешни числа и задраскал сметките в тефтерите ви. Ако обърка сметките ви, пак ще се разгневите: "Обърка ми този човек сметката!"

В първия случай бащата се сърди за един косъм от брадата, във втория случай се сърдите, че казали някъде една обидна дума за вас, а в третия случай се сърдите, че турили забъркани числа в счетоводната ви книга. Забъркана е сметката. Пак дойде една малка сръдня. Е, какво трябва да правите, щом ви забъркат сметките? Ще отидете да ги изправите. Тия забъркани числа ще се поправят с една червена линия. Някой казал нещо лошо за вас. В духовния свят пак се разсърдите. И в умствения свят една червена линия отгоре на числата – ще поправите погрешката. Сега в духовно отношение как ще поправите обидата? Ще теглите пак една линия, ще кажете: "Туй, което той е казал, не е право"! И ще турите отгоре какво трябва да каже. Той е казал за вас: "Той е един шмекер". Ще кажете: "В мен няма никакво шмекерство, аз съм човек на истината. Право трябва да говоря". Ще зачеркнете "шмекерството" и ще кажете: "Аз не съм

шмекер, погрешно е". Така трябва да поправяте, ако искате да се освободите от сръднята. -"Ама аз чух за вас това и това". Точно за тази дума, ако е крива, турете правата дума. Ако вие бяхте на негово място, какво трябваше да кажете? Ще кажете: "Той е отличен човек, справедлив, много добър е той". Щом не е тъй, вземете да коригирате в себе си тази погрешка. Вие някой път не коригирате вашите погрешки, а търсите хора отвън да ви ги коригират. Веднага турете червената линия отгоре и кажете правата дума.

Добре! Детето изтегли косъм, как ще се поправи погрешката? Да кажем, че вече детето е изтеглило пет косъма от брадата, как ще се поправи тази погрешка? Много работи трябва да знае човек, за да може да се изправи. Някой път ние се стремим да оправим някои работи, някои хора искат да оправят обществото, да турят закони. Туриш един закон, нищо не оправя. Туриш втори закон и той не оправя, трети, четвърти закон. И тъй се наредят ред правила. Трябва човек да има едно разбиране на вътрешното естество. Този баща, при такова дете, трябва да е добър баща. Друг пример. Аз ви навеждам пример за свободата. Бащата е богат. Той иска да си води сметките. Касата е отворена. Парите са там. Туй дете в първия случай идва и тегли косъм от брадата на баща си, а във втория случай, като види касата – много злато, банкноти, монети, бръква и си взема една монета. Туря я в джоба си, после бръква още веднъж и пак туря в джоба си, трета, четвърта монета и все ги туря в джоба си. В първия случай тия косми от бащата са изтеглени. Трябва да знаете да превеждате. Ще преведете сега космите. Те са изтръгнати вече, от косата са взети. Детето не пита: "Може ли, татко, или не?" Същото прави и с монетите, взема две-три и ги туря в джоба си. Какво трябва да прави бащата сега? Още един пример. Ако тия пари са негови, тогава нека си вземе. Но тия пари от касата не са негови, а са чужди. Бащата има да плаща някоя полица. Той е определил тази сума да даде и не трябва да липсва нито един лев. А детето взема пет от тази полица. Какво трябва да прави бащата с туй дете? -Ще хване детето и ще изтръгне космите. Той ще бръкне в джоба на детето и ще вземе парите назад.

В дадения случай ние представяме работите в най-лесния им вид. Детето не че е толкова лошо, обича баща си, но не влиза в положението му, когато той си гледа сметките. Много малка е погрешката на детето, но няма никаква морална умисъл.

Сега какво заключение бихте направили? -Човек, за да оперира във физическия свят, в духовния и в умствения свят със своите сили, той трябва да разбира законите, да знае в дадения случай как да употреби силата си. Де е погрешката на детето, което е взело парите? Значи щом е взело от

баща си пари без позволение, то не е от много умните деца. То трябва да пита баща си, да вземе ли или не? То взе без да пита баща си и ги тури в джоба си. Тогава разграничете. Допуснете, че в дадения случай детето е причинило една малка сръдня на бащата, нали? Но бащата, със своето поведение, е дал един урок на детето, че и то се е разсърдило. Питам: тия две сръдни от какъв характер са? Бащата се разсърдил, понеже детето не постъпва умно. А бащата е дал едно морално изправление на детето и детето се е разсърдило. Детето, което се е разсърдило, разбира ли причините за боя? То изхожда от своето гледище. То мисли, че има право да вземе тия пари.

Аз ви навеждам този пример, защото най-първо трябва да разграничите вашата сръдня: сръднята на един баща ли е у вас или сръднята на едно дете. Туй трябва да разграничите, да поляризирате тази сръдня. Сръдня на баща ви ли е или сръднята на детето е у вас. Пък трябва да знаете как да я изправите. Ако е сръдня на бащата, как ще изправи той своята сръдня? Бащата отива да изпраща своята полица. Вижда, че пет златни монети няма, а знае, че в къщата му никой не е влизал. Тия пари той ги е броил. А детето е бръкнало и взело парите, без да каже на баща си. И бащата ще почне да разсъждава, къде са се изгубили парите. Той пита детето дали ги е взело. И тогава детето, ако е похарчило парите и го е страх от баща си, ще излъже, че не е взело. Но да кажем, детето каже: "Аз взех парите". Бащата каже: "Дай парите"! И взема златните монети. Сръднята вече се лекува. Второто положение, детето си позволи да лъже и каже: "Не съм взел парите". Тогава бащата може да употреби крути мерки и може да накаже детето. Тогава туй дете може да се разсърди, че баща му го е бил за парите, че не е щедър, че не иска да даде.

Тия са погрешките, които вие постоянно правите в живота си и казвате, че провидението спрямо вас е жестоко. Всичко каквото желаете, искате да го имате. Задигнали сте пет лири златни, турили сте ги в джоба. И като ви ги вземат назад и не ги оставят в джоба ви, вие се сърдите. Или някое ваше мимолетно желание не е постигнато или някоя ваша мисъл или постъпка и вие постоянно се дразните. Трябва да се разгледа живота основно. Вие живеете в един разумен свят. Ако едно ваше желание не може да се постигне, няма условия, чакайте за условията! Пък ако едно ваше желание се постигне, условията са благоприятни. Но чакайте ден, два, три, четири до седем и 365 дена в годината, може в последния ден да се изпълни желанието ви. Имате едно желание, което може да се изпълни в един ден. Тогава отношението: денят има 24 часа, ще чакате един от тия часове. В 24 часа може да се изпълни желанието ви. Желанието ви може да се изпълни в една седмица. Ще чакате седем дена. Желанието ви може да се изпълни в един месец. Условията са 30 тогава. Желанието ви може да се изпълни в

една година. Условията са 365. Това са парите. Искате да постигнете едно желание, ако е за един ден – 24 часа ви трябват; ако е в една седмица – 7 дена ви трябват; ако е в един месец – 30 дена ви трябват; ако е в една година – 365 дена ви трябват. Туй трябва да го имате предвид. Човек, който така не мисли, той всякога може да се разгневи, да се разсърди. Сръднята показва, че туй дете не мисли.

И за мен, когато ми кажат, че някой се разсърдил, аз казвам: Не мисли той. Щом мислиш, няма да се разсърдиш. Щом не мислиш, ще се разсърдиш. Свършил си нещо, за което не може да се разсърдиш. Всякога сръднята произтича от основното положение: хората не мислят. Тогава, щом се разсърдиш, ще кажеш: "Трябва да мисля!" Нищо повече. Ето лекуването на сръднята. Защото днес се разсърдиш, утре се разсърдиш, знаете ли какви пакости прави сръднята? Грамадна енергия е тази и много микроскопическа. Има такива сръдни, които са като едно лъхане, като туй веене на дамите, като се поразсърдиш, че ти е малко приятно, като да се духаш. Но в тази приятност ти вече си изхарчил доста енергия. И 10, 15, 20 пъти на ден и в 365 дена, така като се сърдиш, ти един ден ще станеш неврастеник.

Като дойде сръднята, кажете: "Мисли, мисли, мисли"! Така ще можеш по обратен път да възвърнеш онази енергия, която тялото е изгубило. А човек трябва да пази равновесие на вътрешните сили, които има в тялото си. Здравословното състояние на човека зависи от силите на неговото физическо тяло – стомаха, от силите на духовния свят – на неговата дихателна система и от силите на умствения свят – от функционирането на неговата нервна система. Това е един начин за самовъзпитание, един правилен път за самовъзпитание, при което човек трябва да се постави, за да има постижение. Ако този закон нямате предвид и ако по старите пътища вървите, ще имате едни резултати. Ако по новите пътища вървите, ще имате други резултати.

Сега за една седмица направете един опит. Вземете си едно тефтерче и вижте колко пъти ще се разсърдите през седмицата. За седем дена ще е тази задача. Колко пъти ще се разгневите. И си помагайте с най-кратката формула. Направете един опит.

/6 часа и 10 минути /

/Младежки окултен клас - 14 - та година/

26-та лекция държана от Учителя на 10 май 1935 г. 5 ч.сутринта,

София, Изгрев

Книги:
* Органически, духовни и умствени сили в човека
Права обхода и права постъпка (Младежки окултен клас. Лекции от XIII и XIV година (1934–1935). София, 2003)
24 беседи от 24 август 1934 г. до 13 септември 1935 г.
Начало: 05:00

1935_05_12 Светите Твои градове
неделна беседа

СВЕТИТЕ ТВОИ ГРАДОВЕ

„В начало бе Словото“.

Ще взема 64 глава от Исайя. Тази глава е писана в усилни времена.

„Духът Божий“.

Ще взема само три думи от 10 стих на прочетената глава: „Светите Твои градове“. В този стих е изобразена една колективна идея, идея на колективното човечество. Това е един град, образуван от същества, които се събират да живеят на едно място. Има нещо общо, което ги свързва. Три неща има, които са необходими за човека, за всички хора, за светски и за религиозни. На физическия свет човек трябва да запазва своята сила. В духовния свет човек трябва да запази своите чувства, а в умствения свет да запази своята мисъл. Който на физическия свет губи своята сила, той е изложен на промени. Всека промяна се дължи на известна загуба. Всека промяна във физическия свет е свързана с някоя промяна в духовния свет и всека промяна в духовния свет е свързана с една промяна в умствения свет. Или казано другояче: Промяната в мислите, в чувствата, говори и за промяната и в постъпките. Постъпките са свързани с мислите и с чувствата. Следователно те представляват край, един завършен резултат. Всички хора са събрани на едно место, т. е. организирани са да си помагат. Целта за организирането на хората е органическа идея. Животът е който организира хората. Следователно там, гдето има живот, има организиране. Ако животът е правилен, там и организирането е правилно, но това организиране има израз. Израз на правилното организиране това е здравето, правилните чувства, това е правата човешка мисъл. Организирането е външно условие, за да се проявят мислите. Вън от всека организация мисълта не съществува. Не мислете, че тези организми, които така са се организирали, е временно. Обаче, човешките организации са временни. Виждаме, че от техните организации нищо не остава на земята. След 50, 60 или най-много 120 години човек се стопява, изчезва. Който разбира закона, той се радва, а който не разбира закона, той плаче. Който не разбира този вътрешен закон, той иска да му се докаже съществува ли някакъв задгробен живот вън от земята, или със смъртта всичко се свършва. А пък онзи, който знае нещата, той знае, че нищо в света не се свършва, нищо не изчезва. Има един закон на контрастите, според който, това, което има начало, няма никакъв край. И това, което има край, няма никакво начало. Разбирайте това, както искате. Това е закон, който може да разглеждате според разбиранията ви. Аз няма да се спирам повече

върху него. За онези от вас, които сте философи, оставам сами да разрешите задачата. Който я разреши, той за себе си я разрешава. Ако не я разреши, той няма да се ползува. По някой път щастието на човека зависи само от едно почесване, само от една казана дума – нищо повече. Ако знаеш как да кажеш думата или как да се почешеш, ти ще бъдеш щастлив. Ако не знаеш как да кажеш думата, или как да се почешеш, ти ще бъдеш нещастен. Това са факти, които трябва да се докажат, но и да не се докажат, пак стават. Щом се тури фитил на една бомба и се запали фитилът, трябва да се докаже, че тая бомба ще експлодира. И без да доказвам, като туря фитила, бомбата ще експлодира. След това хората ще разправят как била направена тази бомба.

Сега ние се спираме в живота си да доказваме защо стават нещата. Убиват един човек и лекарите след това ще констатират как и от где е влязъл куршумът, как е засегнал някои артерии, как е настъпила смъртта. Констатират факта, направят аутопсия, и ако намерят кой е убиецът, държат го отговорен. За всички тези изследвания се държи протокол и този протокол го изпращат в невидимия свет. Казват, за да замине човек от земята и да го изпратят на онзи свет, трябвало му само един куршум. Значи, този човек е отишел на онзи свет без пари. Колко струва един куршум – десет лева. Значи за десет лева той отишел в другия свет.

Сега да се върнем към основната идея: „Светите Твои градове“. Човек е едно неорганизирано същество, което не познава себе си. Той не познава онези сили, които са складирани в него. Например, той не знае какво е складирано в неговата глава; той не знае какво е складирано в неговите дробове; той не знае какво е складирано в неговия стомах. По три пъти на ден туря хляб в устата си, по двадесет пъти на минутата диша въздух, всичките бели, които прави през деня идат все от главата и той не знае с какво разполага, какво има в неговата глава. Много хора са свършили социалните науки, без да знаят какво е социалност. Много хора са свършили химия, без да знаят какво нещо са елементите. Те казва(т), кислород, водород. Но какво нещо е кислорода. Казват, че кислородът поддържа горенето. Това, което поддържа горенето, не е кислород. Водата пък се състояла от водород и кислород. Когато водородът и кислородът се съединят, те не образуват сами водата. И друго нещо има във водата. Тъй могат да мислят учените, така казват авторитети, че науката е доказала това или онова. И нашите баби казват, че децата ги вадят от реката. И децата вярват в техния авторитет. Че са излезли децата от реката право е и аз вярвам, че децата са излезли от реката. Идеята не е много отвлечена. Но тъй както я представят бабите с форма, тази идея не е вярна. Има известни истини, които за да разберем непременно трябва да превърнем. На един приятел обяснявах какво нещо е водата. Казвам му, че като се съединят два

атома водород и един атом кислород образуват една молекула вода. Но получената вода ни най-малко не мяза по отделно на водорода и кислорода. В случая, майката е водородът, а водата е детето. Питам: Какво е това дете, което не мяза ни на майка си, ни на баща си? Като съберете едно и две получавате три. Значи като съберете петел и кокошка, това е равно на яйцето, но яйцето ни най-малко не мяза нито на петела, нито на кокошката. Това яйце трябва да го турите при известни условия, да го турите да седи двадесет и един ден на топло, за да излезе от тази черупка нещо, което приблизително да мяза на петела и кокошката. Следователно нещата трябва да се превръщат. Съвременните хора разполагат с истини, които са неразбрани за тях. Например, като кажат, че трябва да се вярва в Бога, с тази идея те мислят, че всичко изразяват. Но мнозина се запитват трябва ли да се вярва в Бога или не. По какво се познава, че хората вярват в Бога? Ако хората вярват, че има някой цар, който управлява държавата им и не изпълняват законите му, каква полза от това, че имат цар? Или какво ни ползува ако вярваме, че има правосъдие, че има закон в света, а не изпълняваме тия закони. Следователно във вярата ние трябва да отидем още по-далече. Вярата изисква изпълнителност. Вярата изисква дейност, актуалност на модерен език казано. Вярата е подтик към знание, а знанието е подтик към Любовта. Според мене човек първо се учи в света и като се научи той почва да обича. Защото само умният човек може да обича, а глупавият никога. Следователно Любовта според моето схващане не е наука за глупавите хора, тя е наука само за най-умните. Ако някои още не са опитали Любовта, те се отнасят към тази категория. На тях им трябва вяра, знание и след това като придобият вярата и знанието, тогава ще започнат да изучават великата наука за Любовта, която уражда живота. Затова е казано в Писанието: „Ти, която си слязла от небето, да би раздрала небето“. Какво е небето? – Местото, от където Любовта трябва да слезе. О, да би раздрал ти небесата, да слезеш, да биха се стопили горите от лицето ти, като огън, който гори храстите... /Исайя 64, 1, 2 ст./ Защо ни е един Господ, който ще ни изгори? Ако той ще ни изгори с огъня си, каква полза от това? Разправят ни, че във второто пришествие, като дойде Господ, цялата земя щяла да изгори. Нямам нищо против този огън, но разправя се, че грешните ще изгорят, на пепел ще станат, а праведните ще се стопят. А това, което се топи, то вече може да се оформява. То е кал, от която може да се сформирува бъдещият организъм на човека. А пепелта, която ще се получи от грешниците, тя може да се употреби само за наторяване. Така тълкувам аз тези положения. В сегашната религия и наука хората са разделени на партии и казват, че едни са набожни, а други безверници, но и безверниците, и набожните правят едно и също нещо. Безверникът отрича Бога и яде, но и онзи, който поддържа, че има Господ и той яде; безверникът отрича, че няма Господ и диша, но и онзи, който вярва, че има Господ, и той диша. Безверникът мисли и вярващият мисли.

Не, че този човек е безверник, без вяра. Според мене думата безверник не е права. Ето какво аз разбирам под тази идея. Безверниците са само мъртвите хора, ония, които са измрели, а живите хора имат вяра. Следователно, аз деля хората на живи и мъртви. Всички, които са живи, имат вяра, а които са измрели, които са в гробищата, те са безверници. Може да им турите каквито щете имена, те са безверници. Ако трябва някой да се изпъди от църквата, това са безверниците, църквата ги турила в гробищата, не ги иска при себе си. Сега ще кажете, че това разсъждение е парадоксално. Питам, от где знаете, че някой човек е безверник. С какъв патент, с какъв авторитет се произнасяте? Събрали се на едно место духовни хора и се произнасят кой е безверник и кой верующ. Где им е авторитетът? На кой закон отгоре ще го съдят? Где е Божественият закон, с който ще го мерят? Казано е в Писанието, че религиозните хора с устата си се приближават при мене, а сърцето им е далеч. Тъй щото ти можеш да произнасяш името Божие по десет, двадесет пъти на ден, това нищо не значи. И при това положение може да сте безверник.

Сега аз не искам да ви поставям в противоречие със себе си, за това поддържайте в себе си само онази идея, с която сте родени. Другите идеи, които отпосле сте възприели в живота си, тях проверявайте. Онези идеи, с които сте родени, са Божествени, а които сега възприемате, са човешки. Запример, животът е една свещена идея, Божествена идея. Мисълта, която прониква във вашия ум, това е Божествена, чувствата, които се проявяват в сърцата ви, и те са Божествени; силата, с която разполагате в дадения случай, и тя е Божествена. Кривият начин, по който вий можете да използувате своите мисли, чувства и сили, това е човешката страна.

Пророкът казва: „Светите Твои градове“. Какво разбирате от този стих? Ако разгледате стиха буквално, ще кажете, че този пророк е бил голям патриот. Той вижда, че много градове са опустели и казва: „Отиде нашият народ, в робство е пропаднал“. Също така понякога и човек съжалява, когато онези хубави, благородни градове в него, неговите мисли и чувства са опустошени. Някой път човек почувствува, че е без никакъв идеал, без никакъв стремеж, с една вътрешна празнина в себе си. Това не е ли едно вътрешно робство? Ето защо всички ние се стремим към свобода. Има нещо в света, което ограничава хората – то е смъртта. Смъртта представлява външната страна на живота. Всички ония условия, които отнимат живота на човека, всички онези условия, които отнемат човешката мисъл, всички онези условия, които отнемат човешките чувства и ги спъват, това показва, че вий сте в областта на една сила, която действува разрушително. Някой път вие падате духом, и като не знаете какво да правите, тогава дохожда във вас мисълта да се самоубиете. За да се самоубиете, дохожда ви идеята да отидете в планината и да се хвърлите от

една голяма канара. Защо? Този човек, който отива да се хвърли от една канара, той е тщеславен, той иска всички хора да говорят за него, че се е хвърлил от високо. Някой път ще отиде в някой кладенец и там ще се хвърли, с това той иска да покаже, че е искал да яде и да пие, да се удоволствува, но като не намерил тези условия, отишел в кладенеца. Тези са причините за самоубийствата. Питам: Когато един човек иска да се самоубие и избере за това една канара, какви са били неговите подбудителни причини? Когато човек избере някое високо място или някоя канара, за да се самоубие, без да иска, без да знае, канарата го лекува. При тези условия човек рядко може да се самоубие, законът е такъв. Като погледне от високо, човек се уплашва, започва да мисли и казва: Хайде, днес няма да се хвърля от канарата, ще отложа. По този начин той се лекува. Камъните поглъщат онази отрицателна енергия, събрала се в чувствата на човека и по този начин той се лекува. Човек иска да се убие всякога, когато се реагира върху неговите чувства, а не на неговите мисли. Всичките нещастия в света произтичат от ограничения на чувствата. Следователно, за да се изправи светът, трябва да се създават такива условия, че да се даде ход на човешките чувства, да се канализират. Така може и да се изправи човек. Ако могат правилно да се канализират чувствата на отделния човек, на един народ, на една раса и на цялото човечество, светът моментално би се изправил. Невидимият свет, възвишеният свет и до сега работи по свой определен план, по който да се канализират чувствата на хората. И до сега светът все канализира чувствата си. Страданията, които идат в света, не са нищо друго освен канализиране на човешките чувства, за да се впрегнат на работа. По някой път хората спорят, запитват се вярват ли в Бога и по какъв начин вярват. И мене са ме питали вярвам ли (в) Бога. Бог за мене не представя обект за вяра. Хората може да вярват, да бъдат верующи, а могат и да бъдат безверници, но аз не съм нито верующ, нито безверник, нито едно поддържам, нито другото. За мене вярата е само един подтик за моя ум, а когато дойде до Бога, аз го виждам, живея в него, изучавам законите му, изучавам езика му и се уча да говоря на неговия език. Някой приказва, приказва много на Бога, но той не обича двусмислените думи. Като те хване в едно и не изпълниш думата му, или като сгрешиш един път Той повече не прощава. Тук няма делба като на земята, да сгрешиш и да искаш прошка от Бога. В Божествения свет няма прощавания. Щом направиш една погрешка, веднага трябва да я изправиш в мисълта си. Седят две деца на едно място, едното си държи хубави ябълки, иска да говори, а другото му казва: Я затвори очите си да ти покажа едно голямо изкуство. Като затвори очите си то взима двете ябълки от другарчето си и ги скрива. Какво е изкуството му? – Учи го да му вземе ябълките. Питам, от де дойде тази мисъл в това дете да каже на другарчето си да затвори очите си, за да му покаже това изкуство? Следователно, всякога човек като това дете иска да направи едно малко

престъпление, ще каже на ума си, затвори очите си, и като затвори умът очите си, тогава той ще бръкне, и ще вземе ябълката. В дадения случай, аз искам да потърсите коя е онази подбудителна причина, която се ражда в ума на човека. Сега, аз не говоря за един акт, но говоря за едно подбуждение, което служи в ума на човека. Това подбуждение изменя цялото негово настроение. Ти си честен човек, женен си, деца имаш, но си беден. Ти минаваш по край една отворена каса и забелязваш, че касата те привлича, погледнеш веднъж в нея, погледнеш два пъти, обърнеш погледа си нагоре, помислиш малко, почешеш се за главата и казваш най-после: Ех, Господ така е наредил, да мина покрай касата в това време. Бръква той и си взима. Къде седи престъплението? Престъплението не седи в това, че той бръкнал и си взел пари от касата, но той трябваше да се обърне към онзи, на когото е касата, и да му каже: Ти си добър човек, позволяваш ли да бръкна в касата ти, да си взема малко пари? И аз съм добър човек, имай доверие в мене. Ако ми позволиш, ще си взема малко пари, толкова, колкото ми трябват. Ако не ми позволиш, добър е Господ. Това е морал. Онзи, който бърка без да пита, той е престъпил, понеже не е питал. Ако ти позволяват, бръкни, ако не ти позволяват, не бъркай.

Казва(м): Тъй както ние искаме да се изправи сегашния свет, трябва да имаме висок морал. Религиозните очакват да дойде Христос от небето да оправи света. Светските хора очакват да се роди някой силен човек, той да оправи света. Ако се яви някой голям крив рак, какво ще разправя на другите раци. И той ще приеме по същия начин кривото, както и другите. Каквото и да разправя, каквито и нови закони да туря, те ще бъдат все старите. Следователно, ако дойде Христос в света, Той няма да дойде между кривите раци. Той ще дойде между правите раци, които право вървят, а не между кривите. Той ще дойде между ония раци, които вървят нито наляво, нито надясно. Ако Христос би избрал един народ, между който да дойде, той ще бъде онзи народ, който е готов да положи онази идея, която носи. Казват сега, че нашето учение не било в съгласие с учението на Христа. Кое е Христовото учение? Евангелието ли е Христовото учение? Мъртвото евангелие ли, или Христовото учение? – Не, аз съм по-живо евангелие, отколкото е сегашното. Хиляди евангелия не могат да се сравнят с живото. Каквото и да ми говорите, така е, и след това ще ме съдят. Не, не сте прави. Вие ще ме съдите сега, а Бог не ме съди. Бог не ме съди, вие ще ме съдите. Има една турска поговорка: Господарят дава, а слугата не дава. Сега аз ви навеждам мисълта, за да не се заблуждавате от вашите криви идеи. Някой е православен, някой евангелист и т. н. – Оставете вашите идеи на православие и евангелизъм настрана. Правете онова, което Бог е вложил във вас. Евангелието не се разбира с интерес. Материалните интереси пречат да се разбере евангелието. Евангелието, словото е семето, което трябва да се посее. Всеки човек е жива нива, в която

трябва да посееш словото, за да излезе семето, да израсне и да ядеш плод от него. Като опиташ от неговото брашно, тогава може да кажеш какво е било семето. Докато не си орал нивата, докато не си сял семето, и докато не си ожънал, не говори. Преди да беше дошъл Христос, в какво вярваха евреите? Евреите осъдиха Христа, на основание на това, че не е вярвал в Мойсея. Христос казваше, това, което ви проповядвам е по-горе от онова, което Мойсей е писал. Той е по-горе и от това, което Соломон е писал. Че какво е писал Соломон? – За жените е писал той. Сега, аз искам всички да имате една свещена идея в душата си за Бога, да слушате гласа Му. Тогава ще бъдете подобни на Него, ще бъдете носители на Неговата идея. Тогава ни най-малко няма да чувствувате беднотията. Че сиромашия щяло да има, че страдания щяло да има, всичко това ще изчезне. Според мене, когато повярваш в Бога, каквото пожелаеш, всичко ще имаш: Светът ще се отвори пред тебе, небето ще се отвори пред тебе, ангелите ще ти проговорят, Бог ще ти проговори, каквото помислиш, ще стане. Като помислиш хубавото и то ще дойде. Като повикаш един ангел, десет ще дойдат; като помислиш за плодородие и то ще дойде; като помислиш за дъжда, за вятъра, за бурята – всичко ще дойде. Човек, който е запознат с Бога, Той може да изпоплаши хората, всички да се изпокрият в миши дупки. Онова, което сте съградили, той може моментално да разруши, но аз не искам сега да се спирам върху един много щекотлив въпрос. Обясняват ми как стават земетресенията. Едно време старите гърци вярваха, че земята се носи от един бял вол. Понякога комари хапят вола, и като се почеше той, стават земетресенията. Това е теория на старите учени гърци. Съвременните научни теории гласят, че всички земетресения стават под влиянието на някакви магнетични промени на слънцето. Те влияят на земята, и изместват нейните пластове. Донякъде тези неща са вероятни, но човек трябва да ги провери за себе си. Тези неща аз ги зная, но не искам само да ги разправям. Ако река, да разправям неща, които аз зная, вий ще забъркате цяла каша. Следователно, това, което един човек знае, той не трябва да го разправя на другите. Например, аз съм минал през гората, видел съм 99 мечки, които ме следяха от едната и от другата страна. Какво ще ви разправям за тези мечки? – Няма какво аз да разправям за тези мечки. Както аз съм минал, така и той ще мине, да ги види. При това може би и в това време мечките, да са заминали и той да не ги види. А като му разправям, той ще каже: Де са тези мечки. Няма какво да му разправям. Ако му разправям, това е изкушение. Учените теории са за учения човек. Много хора спорят. За мене спорът е гимнастика. Когато правя гимнастика, това е едно нещо, когато разбирам известна теория, това е друго нещо, а когато прилагам този въпрос в живота си, това е друго нещо. Когато аз говоря за нещо, това е едно, когато аз развивам една теория, това е друго нещо, а когато прилагам тази теория в живота си, това е трето нещо. Тези трите положения се различават. Всеки закон, всеки принцип,

това е теория, която може да се приложи в живота. С това аз не искам да разклатя вашата вяра. Вий вярвате в Бога, но има нещо човешко във вашата вяра. Вий мислите, че Бог е като човек. Някой път и Той е като нас, едно мисли, друго върши. Не, не е така. Ако твоето сърце е раздвоено по отношение на Бога, ти можеш да се молиш на Бога, ти можеш да се молиш хиляди години, няма да чуеш нито глас, ни ослушание. Ако и твоята мисъл е раздвоена за хиляди години, нищо няма да стане. И ако и твоята воля е раздвоена за хиляди години, нищо няма да придобиете. Това трябва да знаете. Няма защо да спорите с него. Всички страдания, които сегашните хора имат, както и ония, които в старо време са имали, се дължи на това, че хората не мислят право. Не че всички хора не мислят право, но онези, които мислят право, са малко, а онези, които не мислят, са много. И те мислят, но по обикновен начин. В какво вярват те? Турците имат една поговорка, според която казват: имането на държавата е като мера. Който не го пасе, той е свиня. Така мислят източните народи. Но при такъв морал как могат да се възпитат? Сега като влезете в коя и да е държава ще видите, че навсякъде кражбата господствува. Няма държава, в която кражбата да не си е пробила път, вследствие на това хората са изгубили доверие един на друг. Като отидете в Англия например, ще видите, че директорът на английската банка, който е най-почетното лице, като слиза долу в хазната, ще го претеглят първо колко тежи при влизането си и като излезе пак ще го претеглят, да не би да е глътнал нещо. Англичаните вярват само на теглилката. До там са стигнали хората. Днес навсякъде хитруват. Това е възпитание на миналото. Какво може да се постигне от такова възпитание? Ний нямаме още християнското възпитание. Да се говори за християнството, за християнски морал, за братство, за равенство, е лесно, но това трябва да се приложи. Наскоро в българските вестници, като че беше миналата година, пишеше се, че съдът обвинявал един баща в убийството на сина си. Бащата първо отказвал, но след като го били и третирали зле, той казал най-после: Убих го, къде – на еди-кое си место. Тогава осъждат бащата и когато се готвят да го екзекутират, синът се явява и спасява баща си. Той бил жив. Бащата не е извършил никакво убийство, но като го били, предизвикали г_и да подозират. Сегашният век почива само на подозрения. Възможно е и да е убил, но трябва да се докаже. Казват за някого, той работи против държавата, обявява се против религията. Значи Веско нещо, което не е съгласно с възгледите на известно число хора, той е против държавата. Че държавата е израз на един народ, на най-възвишеното в него, това е държава. Държавата е народът. Държавата е форма на нещо, в което живее целият народ и той се ползува от това. И законите са произлезли от душата на този народ. Следователно чиновниците са слуги на народа. Това е държавата. Тя показва пътя към онова благо, което иде от невидимия свет. Едно време и религията другояче се е проповядвала. Това не е едно

просто вярване. За да бъдеш религиозен човек, трябва да се научиш да мислиш, трябва да пречистиш чувствата си, да бъдат чисти като кристал и трябва да постъпваш абсолютно справедливо. В тебе не трябва да съществува нито косъм от неправда. Това значи религиозен човек. Ако сега започнем да теглим всички религиозни хора, както и високопоставените, колко от тях ще излязат чисти? Мислите ли, че ако от невидимия свет биха поискали от България да изпрати десет души владици кандидати за някой събор там, та ще намерят такива. И ако намерят, колко от тях ще приемат горе? Аз зная, но нищо няма да ви кажа. Нека сами изпитат българите. Нека изпратят десет души да видим колко от тях ще приемат и кои. Нека праведните владици в България се помолят да оправят България. Защо да не излязат с такава молитва? Нали вярват в Христа? Нека съберат народа и да кажат: Ще се помолите сега. Какво става сега? – Навсякъде убийства, престъпления и след това чакат държавата да се оправи. Според мене и тия, които вярват в Господа, са безверници. Ако е така, дайте место на тия, които могат да оправят България. Аз слушам какво говорят българите. Някой казва: Да стана министър, всички ще избеся! Виж му ума, щял да ги избеси. С избесване до сега светът оправил ли се е? Бог не позволява нито бесене, нито войни. Защо? – Нито с бесене, нито с войни ще се оправи светът. Светът може да се оправи с едно вътрешно разбиране на човешката душа. Всеки баща, който е умен, трябва да даде на своите деца това, което е необходимо за развитието на тяхната душа. Аз разсъждавам принципално, не искам да ви направя адепти, не искам да вярвате в нещата, но трябва съзнателно да вярвате. Не мислете, че аз не зная вашето верую. Зная го и за пет минути мога да го изпитам. Не ми коства много да узная един човек. Макар че познавам хората много добре, но онова, което зная за тях, никога не изнасям. Имам един опит, с който всякога поставям човек(а). Той е меродавен. Щом не издържи на този опит, не се заблуждавам. Аз поставям човека на тридесет (и) пет мил. градуса топлина и ако той не изгори, а само се стопи, казвам: На този човек може да се вярва. Казвате дали това е вярно или не? Не питайте дали е вярно или не е вярно. Един негърски проповедник обяснявал един път как Господ направил човека. Той казвал: Като създал човека, Господ го държал три дни на плета да го суши. Един негър го запитал от где взел тия пръти Господ? – Това не е ваша работа. Това е една идея. Ами защо му са тия пръти? Но проповедникът продължавал: След като духнал на човека, той станал жива душа. Всички онези, които виждал, че няма да изпълнят закона му, изваждал по един от тези пръти да ги бие. И сега вече Господ е започнал да вади по един прът да пердаши хората. Така задавал негърът въпросите. Та и вий нали казвате, че тоягата е излязла от рая. В рая е имало доста пръти, от които Господ е направил един плет. И наистина растенията съществуваха преди човека. И затова Господ си направи плета, на който суши човека. Така разбирал теорията за създаването на човека,

този негърски проповедник. Това е буквално разбиране. Ако вие вземете буквално тълкуванието на този проповедник, ще изпаднете в едно голямо противоречие. Ако и вие разберете това така, че Господ ще извади пръти от плета да бие хората и вие ще имате криво разбиране. Но ако вземете другата страна, че прътите са преградите, които пречат да не изпълнявате законите, тогава има смисъл това обяснение.

„О, да би раздрал Ти небесата"... Значи когато се съберат облаците, трябва да се раздерат облаците, за да проникне светлината през тях. Тази светлина трябва да проникне в човешкия ум, за да се организира човек. Съвременното човечество върви по един отрицателен път. И мисълта се предава. Някои от вас, без да знаете мислите отрицателно. Ставаш сутрин и не си разположен духом. Криво ти е, мъчно ти е и не знаеш причините. Това неразположение се дължи на чужди мисли. Аз съм правил опити, когато съм правил изследванията си в това направление. Задавах си задача да изследвам само нормалните, здравите хора. За да намеря нормалната мярка, трябваха ми няколко максими в изследванията. По едно време бях заставен да изследвам няколко престъпни типове, но казвам, че на мене ми вземаше цяла седмица, докато се очистя от техните мисли. То беше ужас. В Сливен изследвах един български войвода. Гледах го, главата му беше правилна, лицето му правилно, но като дойдох до ръцете му, гледам ръце на престъпник. И му казвам: Главата ти е правилна, лицето правилно, но ръцете ти са на човек, който е извършил много престъпления. Ти си убил повече от 30 души. Той беше на 70 години. Той почна да си клати главата и каза: Да, това ме измъчва и до сега. В младини ходих да избивам тези хора, да освобождавам своя народ, но сега ми тежи на главата. Тези престъпления не се изтриват. Всякога все ще има повод да извършат хората някое престъпление. Или за някаква религиозна идея, или за някаква семейна идея, или за някаква лична идея, все ще има повод за някакво вътрешно недоволство. Христос казва: „Всеки, който се гневи на брата си без причина, върши престъпление". Значи в Христовото учение, трябва да се изключат всички тези неразположения. Нека дойде Любовта със своята положителна мисъл да действува в света. В света има една Любов, която мори хората. Всеки човек, който влезе в тази любовна каша, той умира. В света има една Любов, в която който влезе, той оживява. Следователно в едната Любов хората умират, а в другата оживяват. Старите в едната Любов умират, а младите в другата Любов оживяват. Онези, които живеят в първата Любов, Бог ги назначава чиновници. Които се раждат, Той ги назначава на служба. А които умират, Той ги вади от работата, взима им службата, понеже не вършат нищо. Сега онези от вас, които са стари, казват да умрем. Знаете ли вие какво нещо е умирането? – Идеята за умирането за мене е съвсем друга. Когато гъсеницата влезе в своя пашкул, прояде пашкула и излезе от него, като пеперуда, това не е

смърт. До като е в пашкула, това е един транс, който продължава известно време. Това е смъртта. Та когато казваме, че умира някой, ако е праведен, той е вътре в този пашкул за известно време и като поседи там, излиза като пеперуда. Грешникът пък се стопява, той не се превръща в пеперуда. Тази е разликата: грешният се стопява, а праведният прояжда пашкула и излиза навън, и става пеперуда, която се храни от сладките сокове. Тъй щото праведните хора навсякъде можете да ги намерите, а грешните може да ги намерите само долу. При това идеята за Бога е само за праведния, а не за грешния. При сегашното верую хората мислят, че като умират, отиват при Бога. Права е идеята. Аз съм съгласен с тях в това отношение, че ние живеем и се движим в Бога, а това че направо отиваме при Бога, то е съвсем друга идея. Отиването при Бога означава закон на Любовта. Когато ти се привличаш по чувства, отиваш с едно съзнание. Това е най-голямата привилегия, най-голямото благо, при което една душа може да отиде при Бога. А да живееш в Бога, без да му виждаш лицето, това е закон на страданието.

В една евангелска църква се говори за онзи свет. Той разправя какво е положението на падналите, на грешните души. В това време един богат англичанин се обръща към пастора и го запитва: Моля, дъщеря ми умре, кажете ми, къде е сега тя? – При Бога е. Но до този англичанин седи друг господин и се обръща към богатия, като му казва: Не е така, както казва пасторът. Дъщеря ви е тук при вас. И той започва да описва дъщеря му и казва какво е нейното желание. Бащата се учудва. Кой от двамата е прав? Проповедникът, който казва, че дъщеря му е при Бога, или другият господин, който казва, че дъщеря му е в църквата при баща си и казва какво е желанието на дъщерята. В Америка е създаден един университет от един американски милионер, на когото единственият син по някакво нещастие умира. Бащата се отчайва. Най-после по някакъв начин синът се явява и му казва: Татко, нали тези пари беше ги събрал за мене да ям и да пия? Сега вече тези пари не ми трябват. Ще ми направиш голяма услуга, ако направиш един голям университет и всичките разходи за млади, бедни студенти се приемат от тебе. Казвате: Това не е ли заблуждение? Не, това е правата идея в света. Ако всички съвременни християни, които са около 500 милиона, имаха тази идея да употребят за нещо полезно онова, което се пада на техните близки заминали, светът и материално, и духовно би се повдигнал. А какво правят съвременните християни, като умре техният баща? Той завещае всичко на синовете си, които се съдят, карат (се) след смъртта му, кой повече да вземе. Християнството не позволява да се правят никакви завещания. Каквото даде бащата на сина си, да го даде приживе, да не оставя никакви завещания да се карат след смъртта му. А каквото остане, да го задържи за себе си, да го раздаде на другите, както той разбира. А сега той ще остави на сина си наследството да му правят помен,

да го погребат хубаво, а след това братя и сестри ще се карат помежду си. И това било християнство. Това са езически традиции. И това си има свой произход. Казвам, всички тези грехове са построени от едно криво учение, от криво разбиране. В съвременния християнски свет на престъпление, се говори за Христа. Между една евангелска църква и една православна църква, хората не могат да се съберат на едно место. Един евангелски проповедник и един православен свещеник не могат да се съберат на едно место, гледат се като кучета. Не само това, но и в другите църкви била тя баптистка, адвентистка и там се гледат зле. Братя са, а не се разбират. А сега като дойде до православието, католицизма и евангелизма, всички са християни, а са разделени. Като дойде Христос какво ще направи? Като дойде Той няма да вземе камшик. Едно време той взема камшик, но видя, че с камшик нищо не става. Той прекатури масите на търговците и им каза, че са направили дома Господен, дом търговски, но сега във всичките църкви, след като се изслужи известно богослужение започват дискосите. И в евангелската, и в православната църкви, навсякъде се събират дискоси. Най-после нека събират парите от вънка. Какво ще коства на човека да остави нещо. Не е лошо това, но е лош начинът, по който се възпитават хората. Аз съм гледал какво правят в православната църква. Някой ще тури един лев и след това ще бърка в дискоса да вземе половин лев назад, размяна ще направи. Някой път ще вземе един лев, а тури едно десетаче. Така се правят размяна. Други пък ще турят десет, двадесет стотинки. Сто души, като турят по двадесет стотинки, това са двадесет лева, нищо не може да се направи с тях, салонът даже не може да се плати. Материалните блага в света показват какво е материалното състояние, а то показва каква е нашата идея за Бога. Любовта се отличава с щедрост, а не с разцепление, не с делба. Даром сте взели, тоест изобилно сте взели, изобилно давайте. Не всеки човек да чете морал на другите хора как трябва да дава, но всеки човек трябва да чувствува, че като го е благословил Бог, той трябва да дава, защото като дава се благославя. Ако чакаш като забогатееш и тогава да дадеш, твоята работа е загубена. Каквото имаш днес, от него давай. Ако чакаш като забогатееш и тогава да дадеш, тогава и ти приемаш благословението си, когато заминеш за оня свят. А с това нищо не се постига. Сега, да оставим настрана това, тоя морал, вие сте свободни да правите каквото искате, но сте свободни и да носите вашата отговорност. Сега, като ви говоря някой от вас казва: Ние вярваме в това, което Учителят говори. Не, аз не искам това, но казвам: Докато вие не повярвате в Божественото учение, до като не проверите нещата, вий нищо не можете да знаете. Има известни принципи, които трябва да се приложат да се опитат. Грях е ако не се приложат. И Христос казва: „Ако ме любите, ще опазите моите заповеди“. Съвременните вярващи трябва да знаят това. Всичко зависи от нашата вяра, от нашата Любов, от нашата мисъл. Ние сме в сила сами да изправим живота си. Няма мъчнотия в

света, която да не можем да изправим. Ако времето от вън е студено, достатъчно е вярващите да се помолят, за да се стопли времето. Ако има буря и те се помолят и бурята ще престане; ако има сиромашия и се помолят, и сиромашията ще замине. Ако има болести и се помолят и те ще престанат; ако има земетресения, ще престанат, ако има облаци, ще се разпръснат. В малък размер много християни са опитали това нещо, но те намират мъчно това нещо, понеже трябва да се работи. Като дойде да се молят, хората мислят, че един човек може да направи всичко. Всеки може да направи нещата точно както трябва, ако работи съобразно с великия Божи закон. Ти направи доброто в света и всички онези души, които са почувствували твоето добро, един ден ще ти се отплатят, те ще ти бъдат близки. В това няма изключение. Каквото и добро да направите в света, това добро ще бъде едно благо за всичките хора. Тези хора, които са засегнати от твоето добро, един ден ще ти се отплатят. Не се обезсърчавайте, вярвайте във вашата вяра, желайте доброто на хората, безразлично дали ги познавате или не. Правете добро на хората чрез вашата вяра без да ги познавате. Като правите доброто, извикайте Любовта. Като действувате така, благото на хората ще дойде при вас. Или туй благо ще мине чрез вас към другите хора и после пак ще се върне към вас.

Та казвам: Вие сте дошли до положението да развържете гордиевия възел. Когато се направи един кораб, най-после тургат един възел, като се развърже този възел, целият кораб отива в морето. Отрежете последния възел, с който се държите в света и турете тогава пълна пара. Аз не ви казвам още сега, той не е още съграден, но ако е съграден, нека бъде като онзи последния френски параход „Нормандия“, който направи чудеса. Той е най-големият параход за сега. Един човек може да направи много повече от този знаменит параход. Защо и вие да не влезете в морето с вашия параход, а седите със скръстени ръце и говорите за сиромашията? Казвате, кога ли ще дойде попътният вятър? Щом дойде попътният вятър, не чакайте извадете лодките с платната си и хайде в морето. Не мислете за последствията. Щом има попътен вятър, бързайте да тръгне вашият параход. Нека и на вашата вяра днес да се предаде едно качество. Вяра, в която вие да не се дразните. Вярата е малък недъг, но големи пакости прави на хората. Най-големите пакости произтичат от дразненето. Ти вярваш в едно нещо и се дразниш, че и другите хора не вярват като тебе. Ти се дразниш, че нещата не стават, както очакваш. Не се дразнете, вашата мисъл не е меродавна. Че вярвате, оставете нещата да стават така, както Бог мисли. Всички неща в света трябва да стават тъй, както Бог мисли, тъй както Бог е съизволил в своята Любов, както Бог ще ги възрасти със своята сила. Тогава церът на това дразнене е в мисленето. Мислете. Всеки човек, който не мисли, той всякога се дразни. Мислете. Вие не можете да се

избавите от дразненето. То е най-мъчното нещо. То е последствие, от което човек има да се бори в света. Виждали ли сте някой човек, иска да отвори някоя врата и не може да я отвори, той захвърля ключа на страна, после взима ключа, туря го на ключалката, счупва ключа. Защо трябва да се сърди, не е виновна вратата. Вратата не е намазана с масло. Като се намаже, тя ще се отвори. А той се сърди. Аз съм виждал хора, които като видят някой камък на пътя си, разгневят се, вземат камъка и го хвърлят на страна. Казвам: Той пак е направил едно добро, но камъкът не е виновен да се дразни той. Силата на човека седи в малките работи. Той не трябва да се дразни в своята Любов, той не трябва да се дразни в своите добродетели, той не трябва да се дразни в своята вяра. Избягвайте дразненето във вашата вяра, във вашата доброта, във вашата любов. Като дойдете до дразненето, вий трябва да се чувствувате господар на положението. Само по този начин могат да се образуват истински връзки на братство и равенство, на вътрешно разбиране. Само по този начин може да изпълним Волята Божия. Само по този начин можем да бъдем проводници на великото и да преобразим света. Този свет може да се преобрази. Всичко може да му се противопостави, но светът ще се преобрази. Кога? Има едно определено време. Светът ще се оправи така, че и хората няма да знаят как е станало. Ще дойде този ден. И този ден е вече близо. Една педя има. Колко е една педя? Една човешка педя е това. Една педя, значи една определена мярка. С нея целият закон се разбира. Ръката е истинската мярка. Петте пръста са една правилна мярка. Всичко е определено. Кога се ражда детето? – На деветия месец. Ако се роди по-рано, умира. Ако се роди по-късно от деветия месец, пак умира, значи времето му е точно определено. И за оправянето на света е точно определено времето. И светът ще се оправи точно на своето време, след девет месеца. Вий трябва да знаете кога се е заченал светът. На колко месеца е сега? Вий не знаете на колко месеца е сега светът. А точно на деветия месец светът ще се оправи.

„Светите Твои градове“. Значи това, което сега иде, то ще съгради светите градове в нас: Онзи светият град на сърцето, онзи светият град на ума, онзи светият град на човешката воля. Тези градове ще се съградят и тогава ще настане онова вечното веселие и вечната радост, за която всички сега гладуват и жадуват.

„Благословен Господ Бог наш“.
Добрата Молитва.

31. неделна беседа от Учителя, държана на 12 май 1935 г.

/Меко приятно време, малко облачно, слънцето тук-таме грее/.

1935_05_12 Правото на Любовта
утринно слово

ПРАВОТО НА ЛЮБОВТА

Размишление.

Ще прочета 61 глава от Исаия.

Тази глава е важна, но мъчно се разбира. Изобщо, за разбирането на важните неща са нужни специфични условия. Днес хората разполагат с повече и по-благоприятни условия за разбиране на великите истини, отколкото във времето на пророка. - Защо? - Съзнанието им е по-будно.

"Духът на Господа Иеова е върху мене, защото Господ ме помаза, за да благовествам на смирените: проводи ме да изцеля съкрушените в сърце, да проповядвам освобождаване на пленниците и на затворниците отваряне на тъмницата". (- 1 ст.). - Този стих има отношение към духовния живот на хората, но те често го смесват с физическия, поради което се объркват. Всъщност, духовният свят се различава коренно от физическия. Физическите чувствания траят няколко часа, дни или недели и след това се прекратяват. Като не могат отново да се запалят, човек изпитва вътрешно недоволство.

Мнозина са правели опити да опишат духовния свят, но не са успявали. Те имат само умствена представа за него, а това не е достатъчно, за да го опишат. Трябва да са видели духовния свят, да са го разбрали и тогава да го описват. След това идва умственото виждане, което увеличава светлината на човешкото съзнание и той започва да вижда и разбира нещата. Ще кажете, че духовният живот не ви интересува, че вие искате първо да си наредите физическия живот, а след това ще мислите за отвлечени работи. И това е вярно, обаче, всяка буква е ценна дотолкова, доколкото има отношение към другите букви. Ето защо и физическият живот е ценен дотолкова, доколкото има отношение към духовния и Божествения. Много хора живеят в България, но същевременно изучават и други езици - немски, френски, английски. - Защо? - Все ще им потрябват някога. При това, те могат да живеят в България и да се ползват от литературата на другите културни народи. Защо тогава, като жители на физическия свят, да не се интересувате от духовния? Защо, като знаете земния език и земните работи, да не изучавате духовните? Ще дойде ден, когато ще влезете в духовния свят и трябва да знаете неговия език. Докато дойде този ден, можете да се ползвате от неговата литература.

И тъй, изучавайте духовния език, за да разбирате отношенията, които

съществуват между живите същества, както граматикът изучава не само отделните букви, но отношенията между тях, значението им в сричките, в думите и в изреченията. Като изучава отношенията между буквите, сричките, думите и изреченията, човек изучава и законите, на които те се подчиняват. Като се стремите да влезете в духовния живот, не мислете, че трябва да придобиете само знания, но те трябва да се приложат, да се съчетаят със знанията за физическия свят и така да се осмислят.

Представете си, че имате десетки или стотици семена от различни плодове, които държите в кутии, без да ги садите. Като дойде някой приятел в дома ви, вие веднага изваждате семената и му ги показвате: толкова семена имам от ябълки, толкова от круши, от дини, от пъпеши. После му разказвате, от каква порода са семената, при какви условия се развиват и т.н. След това пак ги слагате в кутии и ги оставате настрана. Голямо, но неизползвано богатство представляват тия семена. Докога ще ги държите затворени и вие не знаете. Най-после решавате, че бъдещото поколение, което идва след вас, ще използва семената. Често духовните хора приличат на тези със затворените семена в кутии. Те имат велики идеи и стремежи, но ги държат затворени в кутии, не ги поставят в земята да израстат, да вкусят един ден от техните плодове. Смисълът на живота се заключава в това, именно да опитате плодовете на вашите мисли, чувства и постъпки.

"Духът на Господа Иеова е върху мене". - Това е идея, която може да стои във вашия ум като семка, затворена в кутия, а може да бъде семка, посята в земята. В първия случай семката ще остане неразбрана за вас, а във втория случай тя ще покълне, ще израсте, ще даде плод, който след време ще узрее и ще го опитате. Следователно, истинското познаване на Духа подразбира, че плодът е опитан. Също така не е все едно, само да знаете нотите, без да пеете, или да знаете нотите и да пеете. В първия случай нотите представляват мъртви величини, а във втория - живи. Някой казва, че има мажорни и минорни гами и започва да ги изрежда: до мажор, ре мажор, ла минор и т.н. - Какво разбира той от тези гами? - Нищо особено. Само едно знае, че мажорните гами са възходящи, а минорните - низходящи. Друг пък навлиза по-дълбоко в музиката и казва, че не всички тонове в гамата са еднакво важни. За пример, в до мажор, тонът до е господарят, а останалите - слуги. Като господар, той има повече гласове, а останалите тонове - всеки по един глас. Същото е в ре мажор: ре е господарят, с повече гласове, а останалите тонове - слуги, с по един глас. Всички гами съществуват и в природата, където оказват специфично въздействие върху живите същества. За пример, гамата до мажор, в която тонът до заема първо място, означава импулс, който дава направление в живота. За да разбере този импулс, човек трябва да мине през седем

стъпала: пет с цели тонове, а две - по половин тон. Ще кажете, че не разбирате гамите в природата. - Възможно е. Не е лесно да разбере човек музиката в природата, докато не я превърне в математическо отношение, а после в геометрически форми. Това са понятия, мъчни за разбиране, защото стоят далеч от вашето съзнание.

Съвременните хора говорят за далечни и близки неща до съзнанието си, откъдето произлиза разбирането и неразбирането на нещата. В такъв случай, кой човек може да ви бъде близък и кой - далечен? Близък човек може да ви бъде само този, който в трудни моменти ви се притичва на помощ. Не може ли да ви помогне в такива моменти, той не е ваш близък. Кой може да бъде в помощ на човека във всички трудни моменти на живота му, освен Бог? Значи, Бог е първият, Който може да се нарече близък на човека. Силният всякога дава на слабия. Той задоволява нуждите му на всяко време. Затова от устата на всички слаби, малки същества чувате думата "дай". Силният дава, но се ползва с правото да взима. Какво прави пчеларят, когато иска да вземе мед от кошерите на пчелите? Той отива при кошерите и се готви да вземе мед, но ако пчелите не дават меда си, той ги опушва, замайва ги и свободно си взима, колкото желае. Ще кажете, че това е насилие. Обаче, господарят казва, че това е негово право.

В какво се заключава правото на човека? Ако видиш, че някой човек се е натоварил толкова много, че пъшка под тежестта на товара си, ти имаш право да отнемеш част от теглото му, да го облекчиш. Или ако видиш, че някой е олекнал толкова много и губи равновесието си, ти имаш право да го натовариш малко, за да не се вдигне във въздуха от лекота. Следователно, право е на човека да отнеме част от товара на онзи, който се е натоварил чрезмерно и да натовари онзи, който е олекнал много и губи естественото си равновесие. Накратко казано: човек има право да отнеме, има право и да даде. На физическия свят любовта се изявява, именно, чрез даване и взимане. Който не спазва тези прояви и не знае, как да постъпва, той не разбира любовта. За пример, някой знае, че любовта, и дава, и взима, но не знае, кога как да постъпва, поради което взима, където не трябва и дава, където не трябва. Като види някой натоварен, той го товари още, като мисли, че изпълнява закона на любовта. Другаде вижда, че някой е олекнал до крайност и той отива при него да взима, още повече го разтоварва. Човекът на любовта знае, кога да товари и кога да да разтоварва, т.е. кога да дава и кога да взема. Често между влюбените се явяват дисхармонични отношения, защото не разбират езика на любовта и не могат да си служат с него. В първо време влюбените са весели, разположени, смели, мислят, че са разрешили всички въпроси. Това се дължи на особеното опияняване, в което се намират. Като изтрезнеят и видят погрешките си, те са недоволни. Кое е по- добро: да бъдеш опиянен

и да не виждаш истината, или да изтрезнееш и да виждаш истината? Приятно е да пиете гроздовия сок, но ако не е ферментирал. Щом ферментира, той може да ви развесели, но после ще плащате за погрешките, които сте направили. Влюбеният е смел, вади надясно- наляво пушката си да гърми. Важно е, с какво гърми - с куршуми или със сачми. Ако гърми с куршуми, може да мине за юнак; ако гърми със сачми, от които една ще улучи целта - това не е геройство. Повечето влюбени са герои от втората категория, стрелят със сачми. За тях се казва, че правят дупка в морето. Има духовни хора, които приличат на влюбени и си служат с пушка, пълна със сачми. Те са опиянени, затова обичат да предсказват на хората, какво ще им се случи. От много предсказания, едва едно ще се сбъдне. Значи, само една от сачмите им улучва. Това не са истински гадатели. Истинският гадател си служи с куршуми и като се прицели, веднага улучва. Той не лъже нито себе си, нито окръжаващите. Каквото каже, сбъдва се.

Сега и вие слушате, какво ви се говори и си казвате: Кого ли ще улучат днес? Щом мислите така, или вие не сте попаднали на добър стрелец, или сте опиянени, че не можете да разберете, какво ви се говори. Ако приемете, че куршумът има отношение към всички, вие сте на прав път и ще се ползвате от думите на говорителя. Не мислете, че се говори за този или за онзи, но приемете, че всичко е за вас. Иначе, ще изпаднете в положението на онзи баща, при когото дошли да искат дъщеря му за снаха на неговия богат съсед, но той не разбрал, какво му говорят. - Защо не разбрал? - Защото или сватът не знае добре да стреля, или бащата не е попаднал на фокуса на стрелянето. Ще приведа този пример. Един селянин имал красива, добра и разумна дъщеря, а съседът му, богат чифликчия, имал млад, добър син. Чифликчията искал да вземе дъщерята за жена на своя син, но не се решавал да отиде сам, затова изпратил един свой познат, да говори от негово име. Сватът отишъл при селянина и решил да постъпи малко дипломатически. Той започнал: Комшо, имаш няколко ниви, но една от тях много ни харесва. Житото и е добро, вкусно, едро, можеш ли да ни дадеш тази нива? - Нивата не мога да ви дам, но като я ожънем, ще ви дам семе, да си посадите идната година. Не се сеща човекът, че нивата е дъщеря му. След това сватът продължил: Много ни харесва градината ви, съседът иска да я вземе. Хубави цветя имате, добре е уредена. - И от нея можем да ви дадем семена, каквито желаете, но градината не си продавам - казал селянинът. - Какво излязло от сватлъка? - Нищо. Селянинът не разбирал от толкова отвлечена дипломация, но и сватът не бил добър дипломат, не улучвал в целта.

Следователно, пазете се да не изпаднете в положението на този дипломат, да очаквате само на Бога, Той да ви помага. Бог помага, но вие трябва да

посеете семките, а не да ги държите в кутии. Бог благославя онези, които посяват семето. Като го посеят, Той ще изпрати светлина, топлина и влага, да израсте, да върже плод и да узрее. Ето защо, отворете сега кутиите си, в които от години събирате семена и вижте, кои от тях са годни за посяване. Щом разчитате на тях, посейте ги. В духовния свят всяко семе представлява същество, с което можете да се свържете. Но и това не е достатъчно. Истинска връзка е тази, на която и двете страни могат да разчитат: семето на вас, а вие - на него. Следователно, поддържайте онези връзки, при които отношенията са правилни: вие да разчитате на приятеля си, но и той да разчита на вас.

"Да благовествам на смирените". Само онзи може да благовества, който е готов да предаде на хората великата истина, която освобождава. - От какво трябва да се освободи човек? - От всичко, което се е наслоило в съзнанието му от далечното минало. Това става не само с обикновените хора, но и със светии, с хора, които посветили живота си на служене. Срещате някой свят, благочестив човек, който служи на Бога от сърце, но се оплаква, че преживява известни изкушения. Моли се, пости, работи, но изкушението го дебне от една и от друга страна. - Защо? - То идва от съзнанието му, в което се е наслоило миналото. Много животи са нужни, за да се изчисти съзнанието на човека. - Аз живея чист живот. - От колко време? - От 20-30 години. - Това не е достатъчно. Огън е нужен, за да изгори нечистото. Идва огънят, който ще пречисти съзнанието на обикновения човек и на праведния. Всеки трябва да бъде готов да издържи на този огън.

Защо се мъчи благочестивият човек? Трябва ли да се изкушава той? Съблазънта и изкушенията неизбежно ще дойдат за всички хора - праведни и грешни, но трябва да знаят, как да се справят с тях. Ако праведният се изкушава с някоя млада, красива мома, той трябва да я отхвърли от ума си като чуждо имане. Чуждото никога не се взима. Не е страшно, че изкушението идва; страшно е, ако му се подадеш. Какво лошо има в това, ако посаденото семе даде лош плод? Това е негово качество. Щом плодът е лош, ще го сложиш настрана, няма да го ядеш. - Ще изгние. - Ти не мисли за това. Все ще се намери някой да го изяде, без да му причини някаква вреда. Неговият стомах понася такива плодове. За праведния, обаче, който се е предал в служене на Бога, изкушението е лош плод, който ще разстрои стомаха му. Тогава и той ще страда и окръжаващите ще страдат.

Има неща в живота, които не си съответстват. Направите ли опит да ги съчетаете, вие ще се натъкнете на най-големите нещастия. Невъзможно е светията да живее заедно с една обикновена, светска мома. Първата му работа ще бъде да я обърне към Бога. Като я види модерно облечена, с

украшения, той ще я посъветва да се облече скромно, да хвърли украшенията, да се моли по няколко часа на ден и така ще я направи нещастна. Тя не може да разбере, защо да свали модерните си дрехи, защо трябва да се моли на Бога по три-четири часа. Това положение е непоносимо за нея. Тя не може да издържи на него и едно от двете и предстои: или да бяга далеч някъде, или да приеме тежкото за нея бреме и да стане нещастна. Като знаете това, не изнасилвайте собствената си душа, не я товарете с неща, които тя не може да направи. Не изнасилвайте и душата на своя ближен. Човек трябва да бъде свободен, да прави това, което душата му желае. Където съществува насилие, там животът е неразбран. Където е свободата, там е разбирането.

Как трябва да постъпи праведният или светията с красивата мома? Щом я види добре облечена, с украшения и с грижи само за себе си, той трябва да я остави свободна. Ще кажете, че тя върти момците. - Нека ги върти. Воденицата мели жито, докато се върти воденичният камък. Щом престане да се върти, житото не се мели вече. Следователно, докато главата се движи и върти на една и на друга страна, човек мисли. Щом главата престане да се върти, мисълта изчезва.

Пророкът казва: "Духът на Господа Иеова е върху мене". Това значи: Любовта на Господа е върху мене. Дойде ли любовта в душата ти, всичко можеш да направиш. Преди още да е влязла любовта в душата, ти започваш да вършиш неща, за които не си готов. Как ще изправиш живота си без любов? Или как ще изправиш ближния си без любов? Любовта оправя нещата. Следователно, не се бъркай в Божиите работи. Бог има предвид нуждите на всички същества и ще ги задоволи навремето им. Той има предвид всички хора и когато дойде времето, сам ще ги оправи. Не си поставяйте задача да оправяте хората. Оставете ги да се проявяват такива, каквито Бог ги е създал. Нека всеки човек прояви това, което е вложено в него. Ако искате вие да го изправите, можете да се опитате, но ще знаете, че както постъпвате с другите, така ще постъпват и с вас.

Да се върнем към правото на любовта. Ако обичате един човек, имате право да снемете част от товара му, да го облекчите; ако пък е много олекнал, имате право да сложите нещо на гърба му, да не губи почва под краката си. Мислите ли, че ако постъпите с човека така, няма да ви обича? Той ще ви обича, защото му давате условия да расте. С любовта си, вие го посявате, както посявате семената, заради което един ден ще се ползвате от плодовете му. Плодът казва: Изяж ме, но семката ми посей. Трябва ли, като живеете в такова изобилие, да бъдете недоволни? Вие сте недоволни, че дините, които сте посели, не са хубави. - Кой е виновен за това? Каквото е семето, такъв ще бъде плодът. Ако не сте доволни от плода, следващата

година ще посеете по-добри семена. - Съжалявам, че семената били лоши. Това значи: съжалявам, че съм обичал еди-кого си. - Не съжалявайте, че семената, които сте посели, били лоши. С други думи казано: не съжалявайте, че сте обичали даден човек. Не е лошо, че сте обичали; лошо е, когато продавате семената на любовта. Семената и не се продават, но се сеят. Ако първата година не дадат добри плодове, втората, третата година ще дадат добри плодове. Дойде ли някой в бостана ви, да си хапне от вашите дини, ще му кажете: Ако можеш да ядеш от дините ми, както аз ям и ако можеш да направиш за тях това, което аз правя, седни да ядем заедно. Ако не можеш да направиш това, ти не си за моите дини, иди на друг бостан.

Прилагайте разумно любовта, та като заминете за онзи свят, да съзнаете погрешките си и да разберете, че там нямате условия да ги изправите. Ето защо, докато сте на земята още, оглеждайте се в хората и се изправяйте. Красивият човек е огледало, в което можете да се видите и да се изправите. Силният човек е друго огледало. Изобщо, всяка добродетел е огледало, в което можете да се огледате и изучавате. Най-доброто огледало за човека е любовта. Като люби, той всичко вижда, но мълчи, нищо не говори. Ето защо, като влезете в областта на любовта, трябва да мълчите. Каквито противоречия и да имате, трябва да виждате красивото и доброто, които се крият в тях. Зад всяко страдание и мъчение се крие едно велико благо. Който не може да намери това благо, той не разбира смисъла на страданията. Ако се беше отказал от страданията, Христос нямаше да бъде известен на света. Той доброволно прие страданията, които Бог Му даде, за което, именно всякога ще се ползва с Божието благословение и с името Син Божи. Не само настоящето, но и бъдещето е на Христа.

Сега и аз, като изучавам живота на хората, виждам, че наистина, страданията носят блага. И досега още не съм намерил изключения от това правило. Зад всяко страдание се крие радост и зад всяка радост - страдание. Страданието пише върху лицето на човека. Няма човек на земята, на чието лице страданието да не е написало нещо. Когато Бог слезе на земята, между хората, Той всичко ще заличи. Затова казваме, че Бог примирява човека с противоречията.

"Така Господ Иеова ще направи, правдата и хвалата да прозябнат пред всичките народи". (- 11 ст.).

Като говорим за любовта, това не значи, изведнъж да станете светии. Човек постепенно се повдига. Какво означава светията? Какви са качествата му? Светията осветява пътя на хората. Той внася живот и свобода в човешката душа. Къщата на светията има три врати, които всякога са отворени. Това

са вратите на любовта, мъдростта и истината, през които хората влизат и излизат.

> Проявеният Дух в Любовта, проявеният Дух в Мъдростта, проявеният Дух в Истината носи всичките блага на живота, на Единния, Вечния Бог, извор на всички блага, в Когото всичко се обединява.

29. Утринно Слово от Учителя, държано на 12 май 1935 г.
София. – Изгрев.

Книги:
* Близкият човек
Ценната дума (Утринни Слова. Четвърта година (1934–1935). София, 2004)
30 беседи от 7 октомври 1934 г. до 15 септември 1935 г.
* Правото на Любовта
Ценната дума (София, 1998)
26 беседи от 3 февруари 1935 г. до 15 септември 1935 г.
Начало: 05:00
Край: 06:10
В началото:
* 15 минути размишление
* Пасаж: Исая 61
* Песен „Ще се развеселя“
В края:
*

1935_05_15 Последният изпит
лекция пред общия окултен клас

ПОСЛЕДНИЯТ ИЗПИТ

„Добрата молитва"

„Махар Бену Аба"

Ще прочета само няколко стиха от четиринайсета глава на Евангелието на Йоан, от двайсет и пети стих до края.

Има едно знание за света, което се отнася само до външния свят на човека. Туй, което хората наричат физическия живот и живота, който сега преминаваме, всеки път може да го придобием. Тъй както някой човек, който е живял в някоя къща и е претеглил много несгоди, там керемидите отгоре са пропукани и капе, прозорците са строшени, стените имат дупки, не е удобно за живеене, и човек се оплаква. Когато времето е сухо, когато времето е топло, и къщата е развалена, не ни смущава толкова. Но когато времето отвън се развали, тогава се виждат недъзите на къщата къде са. В дадения случай къщата сама по себе си не е толкова важна, но при студеното време е важна. Ако е топло времето отвън, човек може да спи и в такава къща. Така е и с човешкото тяло. Сравнението е, човешкото тяло е едно удобно жилище. Ако някой път в него станат много пропуквания, ако времето отвън се развали, станат лоши условията в живота, човек не може да издържи.

Защо се говори за онзи свят и за този свят и в какво е същината на този свят и на онзи свят? Ако рече човек да ви разправя за тази същина, вие ще изгубите вътрешния смисъл на нещата. Някой път може да питате в какво седи външната красота. Един може да каже, че е в устата, в очите, някой може да каже - във веждите, в носа. Но красотата не седи в носа, нито във веждите, нито в очите. Привидно то е така. Вие казвате, че светлината иде от тази лампа. Ни най-малко не е така. Иде някъде отдалече, но тук се проявява. Това е едно условие. Може вие да се лъжете, да мислите, че тази лампа свети. Може тя да е заставена да свети, но тя не свети. Вашият нос може да е красив, може да си мислите, че е красив. Вие мислите, че е така. В какво седи тогава същината? Казва Христос: „Този Дух на истината като дойде, Той ще ви научи." Запитали се тогава учениците, значи, когато им е говорил Христос, този Дух не е бил дошъл. Питам тогава, това което те знаят, кой ги е учил? Той е бил с тях.

И мисленето е като тъкането. Гледате един плат, че е красив, хубав, така е. Но този плат е направен от хиляди нишки, които са преплетени.

Разплетени нишките, оставена една нишка сама, не е красива. Но в плата съединени тия нишки в едно, вие казвате тогава: „Платът е красив, хубав, мек." Сега мекотата в какво седи? За някой плат казвате, че е остър, а за някой, че е мек. Имате едно усещане в пръстите. Като пипнете плата, казвате: „Мек е този плат, за дрехи става. Другият е остър." Едни овце дават мека вълна, а други - малко остра вълна. По характер тия овце едни и същи ли са? Не че не са същи, същи са, но има едно различие в тях. Един човек може да произнесе една дума и има едно влияние, а друг може да я произнесе и да има друго влияние.

Дойде някой търговец. Като ви говори, той така ще ви възпламени, така ще ви забърка ума, и ще ви склони да си купите от стоката му. Той казва: „Защо работиш тук с мотиката? Вземи този лотариен билет. Ще спечелиш един милион лева и повече няма да се мъчиш." И след като го убеди, този се въодушеви и взема билета. И седи той, не работи, оставя мотиката настрани, извади билета - един милион лева! Където ходи, все парите вижда. Дойде тегленето, парите не идват. Действително един милион лева са много нещо, но неговият билет не е имал силата да привлече парите, а друг билет ги е привлякъл. Търговецът казва: „Късмет е това. Този път късметът не върви, но втори път като вземеш билет, непременно ще спечелиш." Пак взема билета - веднъж, дваж, триж... така продължава.

Няма човек в света, който да не е вземал и да не е уповавал. По някой път той се е обезсърчавал от своята лотария, и най-после съзнава: „Остаряхме, и не можахме да постигнем това, което очаквахме." Сега мога да ви опиша от вас кой какво е желал, но е безпредметно. Мога да опиша, не е мъчна работа, но казвам, ако опиша, какво ще спечелите вие или какво ще спечеля аз? Да допуснем сега, някой от вас, още като е станал на десет години, е влязла идеята в ума му да стане поп. Някой човек свършва семинарията, духовната академия и след като стане поп, какво е спечелил? Спечелил е нещо, че петдесет пъти на годината е бил в празнични дрехи, петдесет пъти той се е обличал със светли дрехи и петдесет пъти се е събличал. Петдесет пъти е мязал на себе си, а петдесет пъти се е различавал от хората с нещо. Тия дрехи допринасяли ли са нещо на самия човек? Допринасяли са нещо, не отричам това, но в самата същина на човека те нищо не са допринесли. Защото, ако позлатите един предмет, той не е видоизменил същината си, но позлатяването предпазва този предмет в дадения случай от вода, от известна ръжда или разход, в който той принася на хората.

Сега ние идваме по закона на аналогията, на сравненията, за да обясним духовния живот. След няколко месеца това позлатяване изчезва и остава предметът такъв, какъвто си е бил. Същото е и с калайдисването на

медните съдове. И калаят е едно удобство, за да не се тровят хората. И ако дълго време употребявате един съд, веднага този калай изчезва. И веднъж ще го калайдисат, втори, трети, четвърти път.

Някой път вие вземате думата: „Мен ме калайдисаха хубаво." И щом калайдисат някой човек, защо се оплаква? Когато калайдисват един котел, оплаква ли се котелът, че са го калайдисали? Хората имат уважение към калайдисания котел. Те го окачват на стената или вода носят с него. Щом му се свърши калаят, щом не е калайдисан, турят го настрана, опасяват се от него. Не зная откъде е дошла идеята у вас - „калайдисаха ме хубаво". Но аз схващам, разбирам идеята, в моя ум е „разкалайдисаха ме". Това го превеждам и казвам: „Трябва да се калайдиса наново." Тогава имате един лъжлив процес, имате такива калайджии, които не знаят как да калайдисват, а само привидно калайдисват, и както не трябва. „Парите отидоха напразно и пак трябва да се калайдиса." Значи, калайдисаха ме не тъй, както трябва, празна работа. Туриха ме на огъня, пекоха ме, но калаят не се хвана отгоре. Значи калайдисаха ме, без да хвана калая.

Та казвам: често в човешкия език ние си служим с думи, които нямат вътрешен смисъл. На човека може да му говорим за Бога, двайсет години той ще слуша за Бога и навсякъде ще приказва за Господа, ще проповядва, че има Господ, а като влезе в някоя къща, обича да попипва, да си открадне, да вземе и тури в джоба си. Тази идея не е съществена за него. Той краде, лъже и казва: „Има Господ." Е, казвам, какъв е този Господ за него? Това е една посредствена идея. Ако този човек имаше идеята за Бога, че вижда всичко, той ще има едно страхопочитание. Където ходи, ще бъде изправен в своите постъпки, в думите, във всичко. Каквото има, ще дава. А в първия случай вече идеята за Бога е чисто човешка, метаморфозирана.

Аз често разсъждавам. Идва някой човек при мене беден, оплаква ми се. Аз казвам в себе си: „Ти вярваш в Бога, че Той създал всичко в света. Този човек иска сега нещо от тебе, какво ще направиш заради него?" На себе си казвам това. После си мисля: да си върви, да иде да работи. Такива като него мнозина ще дойдат, един, втори, трети, ще дойдат да ме лъжат. „Да си вървят да работят" - разсъждавам си аз. Тези разсъждения на себе си казвам. Но утре казвам, ти ще имаш нужда от нещо и той ще ти каже: „Да си върви." Той да си върви и аз да си вървя, и всички може да си вървим, но какво се постига? Аз в себе си питам: този човек защо е дошъл от мене да проси нещо и защо в мене няма желание аз да му услужа? Може да ви обясня по който и да е начин, но има друго нещо, което ние пропущаме.

Представете си един свят, дето въздухът се продава на бакалниците. Сега вие живеете в един свят, дето въздухът не се продава, но представете си, че

се продава. Продава се някой път и на този свят. Когато някой водолаз слезе във водата, той си носи продадения въздух. Отгоре трябва да му изпращат въздух. Или когато някой авиатор се вдига нависоко из въздуха, той си носи резервоар, напълнен с въздух. Ако не носи въздух, той от високото място ще отпадне. Ще си носи купения въздух отдолу. И вие по някой път, ако ви изведа високо горе в духовния свят, като ви говоря много за духовно, заспивате. И защо заспивате? Понеже въздух нямате. И човек трябва да си носи такива батерии отдолу, че като дойде горе, да не заспива. Мен, казва, не ме интересува това. Не че не го интересува, но там, дето се е покачил, той не може да разсъждава. Той трябва да има някоя идея пак от този свят. Вие не сте свикнали да живеете на тази височина, на този редкия, чистия въздух дробовете не са привикнали и затова спите.

Някой казва: „Да обясним духовния свят, какъв е той." По никой начин не можем да обясним живота на ангелите на хората. Външното обяснение на този живот ще бъде точно такова, какъвто е животът на хората. Вие можете да обясните любовта на хората. Можете да обясните, че очите на човека, като се влюби, са такива и такива, че носът му е такъв, че устата, че лицето му се изменяло, дрехите му се изменят, стават нови, чисти. Но това не е любов. Че очите светят някому, ни най-малко това не показва, че има някаква любов. Че носът му бил красив, и това не показва, че той има любов. Ни най-малко. Любовта не е нещо, което можете да хванете, да опишете. Тя почти няма никакви образи. Тя образува всичките образи, без да можете да схванете нейния образ. Че аз съм видял влюбени котки, виждал съм влюбени кучета, птиченца, виждал съм влюбени змии, обвити една в друга. Наблюдавал съм и влюбени пеперуди - виждал съм, че едната лудува за другата. Виждал съм хора влюбени, от всичките възможности и категории. Виждал съм професори влюбени, виждал съм млади моми влюбени, момци влюбени, царе влюбени, генерали влюбени, владици влюбени, попове влюбени, светии влюбени, гении влюбени, талантливи хора влюбени, та какви ли не съм виждал.

Седя и разсъждавам, каква е любовта на владиката, на гения и на всички тия хора? И всички тия хора говорят все за любов. Може да ви приведа пример и за един ангел. И той като се влюби, в небето не го свърта, напуска небето и слиза не земята. Някой път му казват: „Ти ще страдаш, стой тук." Той казва: „Не." И имаме примери, този ангел, като слезе от небето, пъшка, казва: „Че що ми трябваше да слизам долу? Да се върна веднъж на небето, не стъпвам на земята." Тъй си казва ангелът. Отчасти е вярно и отчасти има нещо невярно. Много разкази има, за които аз мога да говоря неща, за които аз зная. Но много разкази има, които отвънка са разправяни. Всякога намирам, че разказваното не отговаря на самата действителност.

В любовта има едно качество, което признава хората. Ти допускаш най-първо, че туй същество, което обичаш, е като теб. Допускаш това, без да искаш. И ако не го допуснеш, любовта не може да се прояви. Второто положение в любовта е, че допущаш, туй същество е като тебе, ти допущаш, че туй същество донякъде има същите стремежи, каквито ти имаш. Допущаш това. Ти това не го знаеш, но допущаш го. И по някой път намериш в някое същество, което обичаш, някои странности, намираш, че туй същество, което ти обичаш, е тъй странно, така че нищо в себе си не можеш да намериш, с което да обясниш положението. А и през ума не ти дохожда, че трябва да се молиш на Бога. А туй същество, в което ти си се влюбил, то някой път тъй се абстрахира, толкова други неща са го погълнали, че не мисли за теб. Казваш: „Какво става с мене?" Туй същество става малко особено към тебе, не ти обръща внимание, а се е вдълбало дълбоко в себе си и има едни особени разсъждения. Минава половин час, час, ти го буташ, казваш му: „Стани." То не става. Туй същество казва: „Имах едно видение." „Че какво видение? И какво можеш да видиш?" И то ти казва: „Туй нещо не е за тебе." „Че как да не е?" „Е, не е за тебе." Аз като припадам и ти като припадаш, тогава работата не върви, ти няма нищо да спечелиш. То може, но в дадения случай единият като припада, другият не трябва да припада, защото двама като припаднат, работите не вървят.

Ако реша да ви опиша онзи свят, един от най-възвишените светове, вие как ще го разберете? Представете си, че едно същество от една по-висока култура, описва нашия свят и описва хората какви са, че имат височина един метър и половина - два метра, широчина имат и така нататък. Представете си, че туй същество описва едно наше земно същество, което влиза към къщи, как си отваря вратата. И това движение ще го начертае, на вратата. Трябва да начертае една врата отворена и как влиза вътре. Ами как ще начертае туй същество, че седи на стол? Но тия хора в нисшия свят не знаят какво нещо е стол. Ти ще им обясниш на тия нисши същества, че седиш на стол. Най-после това същество иска да си легне. Как ще им покажеш на тия хора, че това същество си ляга? Той ще направи една дълга линия, ще я тури тъй хоризонтално. Тази хоризонтална линия ще покаже спане. Но тази линия сама по себе си спане ли е? То е същото описание, да кажем, ако един човек има дълъг нос.

Дългият нос показва амбициозен човек. Амбициозността не седи в носа, но в дадения случай така се изразява. Ако вие премахнете носа на човека, той няма да бъде амбициозен, амбицията ще изчезне.

Големият палец показва силата на човека. Ако вие отрежете двата палеца на човека, волята му няма да може да се прояви. Ако отрежете първия

пръст на човека, той ще изгуби нещо много важно. Ако ви отрежат втория, третия, четвъртия пръст, ако на някой човек му отрежат пръстите, той е изгубил съвсем вече онази интелигентност за проява, той не може да се прояви. Вие не може още да знаете, че с едно вдигане на ръката, свиване на пръстите, във вас се проявяват големи сили, които стимулират и ума ви, и любовта ви. Ако вашата ръка не се движи, ако вашият палец се атрофира и не може да се върти, туй показва едно болезнено състояние. Ако не можете да свиете палеца си, това показва че сте дошли до положение да фалирате. И ако ръката ви не може да се движи, показва, че ще фалирате. И ако кракът ви не може да върви, фалирали сте. И ако гръбнакът ви не може да се огъва, фалирали сте. И най-после, като престане всичко да се движи, вие сте изцяло фалирали.

Кажете: „Като дойде Христос, какво ще направи в света?" Ще повдигне фалиралите търговци, ще бутне палците, че отвори очите и умовете. На физическия свят палците представят Божествения свят. Ако искате да знаете какво нещо е Божествения свят, ще изучавате палците. И ако не знаете предназначението им, защо Господ всичко е построил, тогава какво знаете? Които не разбират своя палец, нищо не разбират. Някой път аз казвам: бъкел не разбирам. Аз си го претълкувам така: да вдигаш един празен бъкел, от който не можеш да извадиш нито капка вода. Има и бъклица. Бъкелът е за вода, а в бъклиците има вино или ракийка, такава сливовица. И знаете ли колко е хубаво. Тургат й малко сладка дъвка и малко сладчина, че като пийнете, завъртява се главата. Тия бъклички някой път ги носи някой, и като не е вдъхновен, отвори, вдигне нагоре, и като погледне към небето, той се въодушеви малко. Три-четири пъти като вдигне бъкличката и човекът стане разговорчив. И ръцете си маха, и пее. Някой казва: „Онзи какво прави там с тази бъклица?" „Тя не е за вас, тя е за мене. Аз като си взема малко от нея, тя ми придава нещо." На физическия свят туй е палецът. Значи един палец не е само Божествен свят, но той представлява и волевата страна на човека. Който има един хубав палец, той може да се бори с всички неприятели в света. Зависи как е сформируван палецът. Аз ви говоря за палеца сега много повърхностно, но палецът е цял един свят, не е така проста работа. Аз съм слушал хироманти да говорят за палеца. Някой път съм се хващал за корема да се смея. Говорят, говорят, вярно е, но те за палеца говорят, както се говори за една красива мома, окичена с хубави дрехи. Това ни най-малко не е красива мома. Тя има своя дълбока същност, за която не се говори. В палеца е скрита цяла наука. Ако вие знаете как да свивате тоя палец, много работи можете да направите. Но ако не знаете как да го свивате - и то е наука. Вие имате един палец, и не знаете как да го свивате. Когато свивате палеца, ни най-малко не ви е дошло наум, да видите какви ъгли образувате?

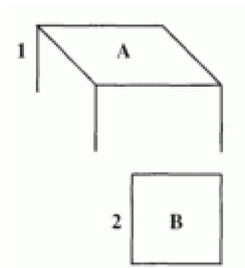

Представете си, тъй разгледани, двете линии какво показват? Две успоредни [линии], нали така? Но тези линии принадлежат към друг свят, съвсем отвлечен свят. Искам да ви представя една плоскост с други измерения, с други разбирания. Тук вече се образува една плоскост. Една плоскост ли е В? Туй е едно отражение, изображение на един триизмерен свят. Но вие трябва да разбирате този острия ъгъл А, който се образува. Острите ъгли показват път към света. Защото, ако не турите ъглите, вие ще имате така този чертеж С, и какво ще разберете от него?

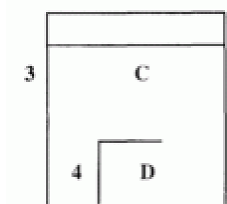

Вие имате едно тяло. Мислите, че имате една стълба. Но това е една повърхност, която е пречупена. Тази линия показва, че има една площ, която е пречупена на деветдесет градуса. Туй пречупване показва такова положение. Ако си поставите пръстите на ръката под този ъгъл на съпротивление, какво означава това? Съпротивлението показва пречупването, което има ръката.

Изисква се известна наука, много дълбока наука, за да разберете духовния свят. А пък за да може да влезете в съприкосновение с тия същества или пък да влезете в общение с Бога, какво нещо се иска от вас, не можете да си представите. Защото в Бога вие може да живеете, и Бог към вас може да има прости отношения, а може да има и по-сложни отношения. Една майка може да носи девет месеца детето в утробата си, но детето нищо не знае за това. Може да го е носила три години на ръцете си, но детето нищо не знае за това, и това положение детето не знае. Едва когато детето е излязло от утробата на майката и от ръцете ѝ, и като е ходило десет години на училище, и се разговори с майка си, едва тогава то почва да разбира характера на майката. Докато е в ръцете на майката туй дете има съвсем повърхностно разбиране за майката. То обича майка си, доколкото тя му дава храна.

Но туй нещо, което майката прави, може да направи и всяко същество отвънка. И туй дете може да е привързано към другите хора толкова, колкото и към майка си. Но това дете, което е привързано към майка си - има нещо друго, което другите хора
не могат да предадат. Което майката е предала на детето, друг никой не може да го предаде. Вие никога не можете да предадете на едно дете това, което му е предала майката, която го е родила. Или другояче казано, вие някой път проповядвате на един човек, искате да го обърнете към Бога. Като го обърнете към Бога, вие можете да бъдете като един настойник, като някой възпитател или майка мащеха, но не като същинската майка. Мащехата по какво се отличава от истинската майка? Има грамадна разлика. Аз не желая да ме възпитава мащеха майка, нито втори баща. Може в краен случай, да. Питам, сега вашата идея каква е?

И за Христа вие имате опитност. Но вие към Бога нямате една непреривна любов. Даже досега в цяла България не съм срещнал нито един човек, който да има непреривна любов. Не съм срещнал нито един българин. Не само в България, но и в Америка не съм срещал нито един човек, на когото любовта да е непреривна. И в Англия бях, и там няма. Американецът и българинът си мязат: като се възбудят, и единият, и другият забравят, че има Господ. Ще ви кажат много работи и после ще се разкаят. Като с нож надялате, надялате, и после кажете: „Не трябваше да кажа това." Значи Господ ви казва: „Ти днес прави много глупости."

Една жена, която е станала православна, седи и прави поклон, та втори, трети, та сто, двеста, триста поклона. Владиката седи горе и казва: „Кажете й да спре, стига толкова. Вкъщи да прави поклони. Един поклон разбирам, но четиристотин, петстотин, шестстотин, но седемстотин и осемстотин поклона! Взема иконата, не дава на другите да се молят." Тя му казва: „Братко, ела." Тя се измества. „Има и за теб място. Моли се и ти." Владиката й казва: „Ще ме заставиш сега да се моля, и като се помоля, църквата ще се развали." Най-после владиката и тя се молят. Казва: „Аз щях да се помоля на Господа, но за тия братя, които са, няма да се помоля, ти да му мислиш." И какво става? Владиката я вижда след известно време и й се извинява. Нищо повече. Извинява се на тази жена. Питам сега: какво го ползва това? Защо не остави владиката тази жена да си направи шестстотин поклона? Смущавала другите хора. Какво ги смущава? Тази жена прави туй, което тя знае. Тя иска да служи на Бога, тя не обръща внимание на другите хора. Тя казва: „Трябва да се върши работа за Господа." Защо прави тия поклони? Че тя е най-хубавата гимнастика. Ако аз бях един владика, щях така да наказвам поповете и дяконите. Щом съгреши дякон - сто поклона, двеста поклона, триста, четиристотин,

петстотин поклона; архимандритът - петстотин поклона. Съгреши жена ти - петстотин поклона. Защо ще я биеш? Накарай я да се моли. И туй е едно възпитание.

Взели сега хората, та обърнали на мода поклоните, и пак не ги правят както трябва. Той ще направи сега така - едва ще се наведе да направи поклон. Питате: „Ти поклони правиш ли?" Казвам: „Аз на свят* ги правя." Тъй не се прави поклон, както православните сега ги правят. Те едва-едва ще се наведат и после ще се повдигнат. Православните тъй ще си затворят пръстите в юмруци, свиват си ръцете. Защо правят това, и те не знаят. Те да дойдат, аз ще им разправя защо.

Поклонението е една стара философия, във всичките древни религии е съществувало. „Паднали пред лицето на Господа " Поклонението не е нещо, дошло от християнството, то съществува от незапомнени времена. И когато едно същество се намери в
безизходно положение, винаги то ще се кланя, ще прави поклони, ще прави нещо. На земята е така. Иде някоя буря, вятър излезе отнякъде - всички тогава почват да се покланят. Ако бурята е много силна, вие падате по земята на колените си, за да не ви отвее вятърът. Ще се молите, ще се покланяте и тъй нататък.

Казвам, сега на земята не вземаме поклона като смирение. Казвате: „Да се поклоним пред Господа." Хубаво, но това е едно движение във физическия свят. Но едновременно вие трябва да знаете не само на физическия свят как да се поклоните, но и в света на сърцето трябва да знаете как да се поклоните, и в света на ума трябва да направите един поклон. Не само туй, но и в умствения свят, в чувствения свят и в разумния свят трябва да направите поклони. Добре, сега на земята правите така поклоните, а в духовния свят, със сърцето си, как ще направите поклони? То ще ви се даде. Ще туриш ръцете си тъй отпред. И право е.

Седят двама калугери в един хотел. Във Варна се е случило това. И двамата са български калугери - единият калугерин е от Рилския манастир, а другият от Света гора. Единият казва на този от Света гора: „Ти си много набожен." По какво познава? Той забелязал, че ръцете му тук на пръстите хванали слинове*, като се навеждал да прави поклони. Казва му: „Много поклони правиш." „Отгде знаеш?" „Виждам аз." Той вижда слиновете. А другият казва: „Аз толкова години се моля в Света гора и станах набожен и без да се покланям." Човек може да стане ясновидец. Той вижда слиновете и разбира, че като си турял ръцете на земята, слинове хванали - той минава като човек, който разбира.

Сега много хора минават за ясновидци. Никакъв ясновидец не е това. Той видял един слин на твоята ръка и казва: "Много си набожен." Брей, отгадал той. Набожният човек се отличава с една черта. Ако това е набожен човек, според както аз го разбирам, и има само един лев в джоба си, то като идеш при него и кажеш: „Имам нужда, гладен съм", той веднага бръква в джоба, казва: „Имам само един лев, купи си каквото може." И си тръгва по пътя. Каквото има той, ще го даде. Ако няма нищо, той ще каже: „Тук имам един приятел. Ела с мене, аз ще се помоля да ти даде малко хляб." Този религиозният човек няма много, но всякога у него има за един ден да задоволи всичките твои нужди.

Религиозният човек е отстъпчив, той е внимателен, във всичките най-малки постъпки той е внимателен. А онези хора, които не са религиозни, те са крайно амбициозни, и за малка работа те ще направят цял един скандал, и какво ли не правят. Да кажем, дали са му едно място в някое събрание или в театър, не на първо място. Той какво ли няма да направи, за да седне отпред. Религиозният човек ни най-малко не иска да бъде до олтаря, той не може да бъде и до владиката. Достатъчно е само отдалече да види владиката, нему и това е приятно. Той не може да бъде близо някъде, няма туй желание у религиозния човек. Религиозният човек има едно правилно схващане. Той знае, че като се движи във въздуха, навсякъде може да поеме въздух. Той има едно правилно схващане за въздуха, за дробовете, казва: „Където и да съм аз, ще взема туй, от което имам нужда." Той знае, че колкото е по-далече от религиозните хора, толкова по-добре може да се моли на Бога. И религиозният човек знае, че колкото е по-близо до религиозни, толкова по-малко се моли. И много естествено е това. Той се моли, дойде един и казва: „Помогни ми." Таман се помоли, дойде друг: „Жена ми е болна, казва, синът ми." И целия ден го занимават. Какво ще се моли на Бога! Пък и като се отдалечи от хората, като остане сам със себе си, тогава вече може да се моли на Бога. И религиозният човек, за да се избави от всичките противоречия на живота, се отделя, но пак ще дойде някой при него и ще му каже: „Не мога да се спогодя с жена си. Кажи ми един начин." „Ела с мене, ще идем на планината." Завежда го той горе. „Хайде сега да се молим." Молят се двамата един час да се оправи жена му. Вторият път казва: „Доведи жена си, тогава тя, ти и аз, тримата, ще се молим, и тази работа ще се оправи."

Сега вие нямате тази опитност. Нито един от вас не е ходил в планината да се моли. Имали ли сте някои от вас опитността да сте отишли при някой светия да се оплаквате от жена си и той да ви помогне? Нито един от вас не е ходил да се оплаква от жена си. Даже и младите от вас, които сте се влюбвали. Аз считам сега, че е тъй с оженения, който не може да живее с жена си, но и влюбеният не може да живее със своята възлюблена. Гори

сърцето му, пък тя обръща гърба си. Обича я той и ходи да се моли, тя пак обръща гърба си. Казва той: „Направете да не я обичам." Имали ли сте опитността да отидете при този светия в планината да се молите да ви обичат?

Вие често се влюбвате, но защо? Не знаете защо сте се влюбили. Защо сте се влюбили в някого. Или вие, които сте се оженили, защо се оженихте, кажете ми? Не че искам отговор, аз го зная това, аз за себе си го зная, но вие също трябва да си отговорите. Да се ожените, това е служене на Бога. Да обичате другите хора, това е служене на Бога. Да ядеш, това е служене на Бога. Да ходиш, да мислиш, каквото и да правиш в света - това е все служене на Бога. Това е сега. Но служенето на Бога се отличава по степени. Можете да служите на Бога по един разумен начин, можете да служите на Бога и по един неразумен начин. Допуснете, че този, когото вие обичате, е силен. Вие, като дойдете до него, казвате: „Не може ли да ми услужиш?" Той, като ви обича, ще дойде при вас, ще вземе раницата ви. Вие походите, походите, пак кажете: „Съвсем ми се откъснаха краката. Не можеш ли да вземеш и мен да ме поносиш малко?" Взема те човекът от любов и те поноси донякъде, после почва да усеща тежест. Обич, обич, но един ден ви каже: „Слез от гърба ми." На вас ви е било лесно на гърба, не искате да слезете. След десет километра този човек ще ви метне, ще ви хвърли долу на земята и ще каже: „Това не е любов. Няма какво да ме считаш като някой кон."

Та вие сте влюбени не само в хората, но и в конете. Някой път аз, като срещна някой, който е възседнал някой кон, казвам: той е влюбен в коня и го е яхнал. По някой път съм виждал и луди коне - като рипне конят, хвърли човека и удари на чифте. Казва конят: „Аз не искам такава любов." Като го метне, погледне с главата си и каже: „Стига толкова." Сега влизаме в една област, дали е тъй, или не. За мене е така, за вас не е. На вас трябва да го докажа това. За мен конете са разумни същества. И някога конят е много по-напреднало същество, отколкото човекът, който го язди. Срещал съм коне, които са много по-учени, отколкото професорите. Но мълчат тия коне. Срещал съм и волове. Воловете са по-гениални от гениите на земята.

Сега аз не искам вие да вярвате. Аз зная, че това е така. Това е за мене. За вас не казвам. Но не за всичките волове е така, много рядко се случват. И тия гениални волове казват: „Дойдохме на земята да свършим последния си изпит." Те са адепти, ученици на някоя школа, които са взели формата на вола, турили са си опашка и рога - изпит имат. И след една-две години като е бил в туй положение, волът ще гледа как си е издържал изпита.

Сега вие мислите, че ще влезете в Царството Божие тъй. И рога да ви

израснат, и копита да ви израснат на краката, докато влезете в Царството Божие, хе-ей! И за Христа говорят. Вие сте чудни някой път. Той, като имал образ на Бога, после като се намерил в робски образ, смирил се е. От небето е слезнал онзи завършеният образ. Христос го напусна и се облече в робски образ. И послушен бе до смърт. Вие казвате: „Аз на кон да стана?" Че аз бих желал да стана кон, отколкото да бъда един пияница. Бих желал да стана някой път един кон, отколкото един крадец, отколкото един генерал, който отрязва главите на хората. Та какво е допринесъл той в света? Господ турил главите на хората, а той казва: „Снемете му главата." И след това ще каже: „Така е писано." Така е писано в човешките закони.

Казвам: правилната философия в света е - онова, което Бог е създал, не го нарушавайте, да е свободна главата от страдания. Ако един човек е религиозен, той е набожен, моли се, има свои възгледи. Вие какво ли не правите, за да го разубедите. Казвате: „Какъв си глупак, защо се занимаваш с такива работи?" Това не е говор. Аз, като срещна един кон, не го питам: „Как тъй, защо си взел тази конска форма?" Че тогава и мен ще ме питат. Та и оная старата баба, която се е облякла в черни дрехи, и оная мома, която се е облякла в хубави дрехи, и те имат свои възгледи. За мене няма разлика между старата баба, коня и младата мома, облечена в хубави дрехи. Старата баба, минала пътя на младата мома и всичките момци са я обичали. Казва: „Аз хубави дрехи имах и всичките момци опитаха и целувките, и прегръдките ми." И котката всичко опитала - този ще одращи, онзи ще одращи. Бабата дава съвети на младата мома, но тя се е влюбила, търси един другар от онзи свят. В този свят е престанала да се влюбва, а търси един от онзи свят. И тя казва: „Да умра, че да ида при него." И защо умират хората? При Бога да идат? Не, те търсят някого да се влюбят. С мъжа е същото. Умряла жена му, и той иска да умре, да иде при своята възлюблена.

Вие казвате по някой път, че обичате Бога. Аз бих желал туй да е тъй, но го намирам, че не е тъй. Но като го намеря, че не е, казвам на себе си - аз поставям другия въпрос така рязко, за да не влезна в изкушение, - казвам: тия хора не живеят по Бога, но ти, който гледаш тия хора, че не живеят по Бога, ти живееш ли по Бога? И почвам аз да разглеждам своя живот от миналото: еди в кое си време - това и това. Правя известен разчет, разглеждам живота си, всичко, каквото съм минал, и влизам в един свят на съвършенство, гдето ще се изгради моят живот. Същото, и вашият живот е една написана книга и един ден тя ще се разгледа, ще бъде поставена на изложение. Като влезете в онзи свят, в невидимия свят, ангелите ще ви я прочетат и ако намерят нещо хубаво във вас, ще кажат: „Това е хубаво написана книга." Ако не намерят, ще кажат: „Не е хубаво написана."

Какво е прераждането? Прераждането е закон за поправка на погрешките, които правят хората. И човек става съвършен, когато цялата книга на неговия живот е написана без никаква погрешка, без никакво петънце или излишна чертичка. Всяка дума там е турена на мястото, всяка картина е турена на място - само тази [книга] може да се нарече съвършена. Вие като отидете в Божествената библиотека, ще ви турнат в един шкаф и двайсет години ще стоите вътре в шкафа да ви посети някой, че като ви чете, да види, че книгата е хубаво написана. И ако един светия се заинтересува от вас, то ще бъде първото влизане в тялото. Сега ще кажете: „Тази е еретическа идея." Сегашното ви вярване е десет пъти по-еретическо от моята еретическа идея. И ако идете в онзи свят, по една тояга ще ви ударят за погрешките ви. Това е по моето разбиране. Ако отидете със сегашното вярване, сто тояги ще ви турят отгоре. По моето учение една тояга ще ви ударят, а по сегашното учение по сто тояги ще имате на задницата. Ако не ми вярвате, запомнете туй и като идете там, и като ви ударят сто тояги, ще кажете: „Право каза Учителят." За мене една тояга ще ви ударят и ще престанат. То е достатъчен прогрес. И аз даже не искам това, но и аз, като влизам в онзи свят, очаквам да ми ударят една тояга. Който разбира - една тояга. И две тояги не искам, но по някой път от любов може и две. Но сто тояги да ми ударят, е много.

Божествената любов, това е вътрешното съдържание, което има в съзнанието. Вие схващате и казвате: „Свещено е това." Няма по-свещен образ от образа на Бога. Само като погледнете, влюбите се. Аз гледам на живота другояче, не сериозно, но искрено. Казвам: „Аз съм човек." А вие питате: „Ама ти какво искаш да кажеш с това?" От мене по-добър човек не сте срещали и няма по-добър човек, и никога няма да срещнете по-добър човек от мене.

Сега нищо не разисквайте отвънка. Като отидете в другия свят, ще видите. Аз ви казвам туй за вас, навън не го изнасяйте. Разсъждавам: това същество, в което сте, Бог го е направил. Вие трябва да го оценявате. И това същество, и то ви обича - и вие сте направен от Бога. И то трябва да ви оценява.

Ти си господар, имаш един слуга. Този слуга ти е даден от Бога, Той го е направил. Той ти служи. Той е слуга, ти си господар. Но този слуга е по-учен от тебе. Той в едно отношение стои по-високо от тебе - по-благороден е. Туй трябва да го съзнаваш. Ти може да си господар, но не си благороден като този слуга. А ти си слуга и може да си по-долен от господаря си. Може в дадения случай господарят да бъде по-учен, отколкото ти, а може и да е по-благороден, отколкото ти го познаваш. Сега това са мои разсъждения.

Дойде един свещеник или владика, или поп - аз заемам човешката страна и Божествената и ги сравнявам. Най-първо човек събличат от неговите човешки работи, оставят Божествените. Като дойде до Божественото, аз имам друг възглед за нещата, аз имам само един възглед. Щом дойде до човешките работи - там много възгледи има. А сега тези работи изнасям, понеже се намирам пред вас като човеци. Измъчвам ви, защото така правите. Туй човешкото го тури настрана, да остане в нас Божественото.

А кое е Божественото? Като влезна в един дом, ти да не ме изгледаш от главата до петите. Туй е човешко. Но съзнаваш със своя ум и казваш: „Това е човек." В дадения случай тъй ме гледаш, но ако ме срещнеш в гората и аз съм един учен човек, въоръжен с пищови, който има намерения или да те пусна да си отидеш, или да те обера? Един българин разбойник, подвизавал се в Делиорман, обира един търговец. Минава друг, и него обира. Минава трети - той не го обира. Питат го: „Защо не обираш и този човек?" „За този човек не ми е казано да го обера. И цяла тайфа разбойници имам, не го обирам. За този не ми е казано." След него минават други, втори, трети, четвърти, обират ги, но защо не оберат и онзи човек? Защото този човек е на Бога. И един ден той минава пак оттам. Те го повикват и казват: „Всякога, когато ти си минавал покрай нас, всякога ни е вървяло много, късметлия човек си бил." Те изваждат от плячката и казват: „Туй от нашата печалба искаме да ти дадем и на теб." Той казва: „Не ми трябва. Дайте ги на другиго." „Но да дадем искаме и ние за Бога. Обрали сме толкова хора, сега искаме за Бога да дадем тези пари." Сега този човек какво е направил, взел ли е парите, или не? Аз няма да ви кажа.

Сега в моя ум седи идеята: когато си вървиш с Бога, никой не може да те обере. Когато вървиш без Бога, всеки може да те обере, не ти върви тогава. По някой път не вървиш с Бога. Ако ти разбереш какво нещо е Господ и ако Му служиш, ти не можеш да бъдеш обран, ти не можеш да бъдеш нещастен и не може да не те обичат хората. Някой път сте нещастни, защо? И аз се чудя. Някой път, като гледам хората, си казвам: „Какво искаш от тия хора, Господ ги е направил, забавление си има. Има неща, които ти не разбираш. Какво искаш от тия хора?" Ама не ме разбират. И често си казвам: не трябва да проповядвам на тия хора, не ме разбират. Забавлявам ги понякога.

Често гледам някой българин, като срещне някого, пита: „Къде отиваш?" Ти мен си ме питал така. Казвам: „Отивам имане да търся." „Ама къде е то?" „Ти сега остави, но бъди уверен, че като изкопая имането, като се върна, ще ти дам нещо. Хайде сега на добър път." Та за имане отивам, как не. Като намеря някой богат човек, и го обера хубаво. Че и аз имам кобур,

и аз обирам някой голям богаташ. Вие ще кажете: „Ти обирал ли си?" Че обирал съм, как не. Аз съм срещал много богати хора, които съм разтоварвал. Ще ви приведа пример.

Преди години дойде един богат инвалид при мене, казва: „Слушал съм за теб, че ти можеш да лекуваш. Ако можеш да ме излекуваш, такава сума ще ти дам." „А не - казвам. - Такава мазна риба като тебе с малко няма да мине. Ти няма да се освободиш лесно. Много се скъпиш. Колкото пари имаш в банката, всичкото туй готов ли си да го дадеш?" Свива си рамената, казва: „На тебе защо ти са толкова пари?" „Не, не, готов ли си всичкото да дадеш?" „Поне три четвърти да останат за мене... Две четвърти, една четвърт да остане за мен." „Не, не, всичкото, което имаш, да го дадеш, готов ли си? Ти искаш аз да те лекувам. Но след като те излекувам, ти готов ли си да посветиш живота си на Бога?" Казва: „Нека си помисля малко." И досега не е дошъл. Иска да ме лъже да го лекувам. Рекох: „Всичкото богатство ще дадеш." „Е, какво ще го правиш?" „То е моя работа. И Господ иска да Му служат." „Ама толкова попове, владици има, защо само аз?" „Те с пари му служат, а Господ иска без пари." И този човек е българин, и аз го чакам още, все ще дойде при мен. Онова, което имате, все ще трябва да го дадете, нищо повече. Все ще го дадете. Вие сте натоварени коне. Вие не искате, но все ще дойдете до едно място и ще ви разтоварят. Аз туй го зная. А някои от вас има, които не сте натоварени. Казвам: ще ви натоварят. Едни от вас ще разтоварят, а други ще натоварят. И туй ще се сбъдне.

Сега туй, което трябва да остане, силната мисъл, е една: беззаветна любов към Бога, за да можем да постигнем всичко онова, което Бог е вложил в нас. Ако аз съм музикант и вярвам в Бога, аз няма да остана беден. Снощи гледах една млада пианистка, която изнесе концерт, госпожица Ани Фишер, унгарка. Хубаво свири. Сега, всички не знаят в какво седи магията. Аз я наблюдавах - движението на нейните ръце, после движението на нейното лице. Предварително ми разправяха за нея, но моите схващания за нея са съвсем други. Аз като погледна цялата история на нейната музикалност - по какъв път е минала, какви движения прави, всяко едно движение, как тя свири и онова, което тя свири, свири тъй прочувствено и с мисъл, и с чувство, и така предава своята мисъл на слушателите, така беше хубаво всичко и мисля, ако всичките религиозни хора могат да свирят като нея това, в което те вярват, ако можеха да го предадат, и което мислят, да го предадат така хубаво и както трябва и по мисъл, и по чувство, щяха да повлияят, щяха да променят хората. Някои свирят само тъй отгоре-отгоре, а тя преживява. Сякаш с всичките движения, с всичките си клетки свиреше. Съвсем млада мома, около двайсетгодишна, тя свири и казва: „Туй е само една малка дарба." Но аз казвам: за да свири така, колко

хиляди хора, умове и сърца са работили, докато създадат този материал, и колко умове са работили, докато създадат това пиано, и колко други са работили да създадат тази публика, за да я слушат, и тя иде като един ангел да предаде онова, което Бог е приготвил. И тя свири, и всички се радват на онова, което Бог е приготвил, което Бог е вложил в музиката и в нея.

Вие сте дошли на света или да слушате, или да не слушате. Някой казва: „Дошъл съм като слушател. Което Бог е направил, дошъл съм да го чуя." И аз съм пратен да ме учат хората. Затова, което Бог е направил в мене, да го правя. Вие сте музикант или поет, баща или майка, то е за да изявите това, което Бог е вложил във вас. Щом сте баща, трябва да изявите своята любов. Или ако сте майка, да имате деца сте дошли, не да работите за вас, а да проявите Божията любов. Ако сте свещеник, ще работите, за да може Бог да работи чрез вас, а не да се обличате и събличате по петдесет пъти в годината, като някоя мома.

Туй новото е, което трябва да имате. Някой казва: „Ние сме окултисти." Или: „Аз съм православен." Нито окултист, нито православен. Откога православни станахте и откога окултисти станахте? „Ама, казва, аз съм евангелист." Никакъв евангелист не си. „Ама аз съм мистик." Никакъв мистик. Това са само думи, демонстрации. „Ама аз съм учен човек." Никакъв учен човек не си ти. Това са неразбрани работи. Единственото, което вие може да знаете в дадения случай, то е да почувствате в себе си присъствието на Бога, че сте пратен на земята, за да може Бог чрез вас или да възприеме нещо, да види в света какво става, или да предаде нещо чрез вас, било чрез пеене и тъй нататък. Ако вие сте един проводник на това, ще се благословите. И ако предадете това, което Бог е вложил във вас, ще се благословите. А какво прави светът? Не ходете да оправяте света. Та тогава ще мязате на един чук, който чука, оправя камъни или на едно точило, което точи ножовете. Но нито точилото е оправило света, нито чукът е оправил света. Ама остър трябва да бъде. Нито един нож не е оправил света. Всяко точило, което се точи, се изхабява. Всеки чук, който чука, и той се изхабява. И ножът се изхабява. Аз гледам: вие сте и чукове, и точила, и ножове, но това не е смисълът на живота. Вън от точилото е животът, вън от ножа е животът и вън от чуковете е животът. Това са само условия, пътища за Божествения живот.

И казвам, сегашните религиозни хора не са освободени от своите чукове, точила и ножове. Навсякъде, където влезете, виждате - точилото му е там, ножът му е там турен, и той минава за евангелист, за православен, за баптист, за какво ли не. И за окултист минава, а чуковете са там. И казвам, всички сте един чешит. Но вие казвате - да си хвърлите точилата. Не точете

без пари. Дойде някой, който е ръждясал, турете го на точилото, да му се махне ръждата. Някой върви с острото на ножа напред. Вземете ножа и махнете малко от него. Чука ще го употребите някой път за камъните. Тук може да си направите нещо. Но главното в живота, турете чука на място. (Учителят показва палеца.)

Чукът е палецът, точилото е носът, а къде е сабята? Езикът. Той като го извади, голям е. Хубаво. Вашият чук е във вашата ръка, вашето точило е вашият нос, а вашата сабя е езикът ви. Но казвам, чукове имате. Палеца ще го турите, където трябва. И точилото ще го турите, където трябва. И ножа си, който имате, ще го употребите, където трябва. Че като дойдат ангелите и светиите, да намерят, че с вашия чук, с вашето точило и с вашия нож, с вашата сабя не сте направили една пакост.

И тогава ще дойде Христос и ще каже: „Ела, добри и верни рабе." Не казвам да хвърлите сабите си, не казвам да хвърлите чуковете си. Ножовете си и точилата си, и сабите си носете, но да не правите пакост с тия чукове, точила и саби.

Но да употребявате Божията любов, че да бъдете полезни и на себе си, и на окръжаващите.

„Отче наш"

Тридесет и трета лекция на Общия окултен клас
15 май 1935 г., сряда, 5 часа
София – Изгрев

----
*и на свят (нар) - както трябва, свястно
*слин (нар.) - надебеляла и втвърдена кожа, мазол

Книги:
* Последният изпит
Ако говоря (Общ окултен клас. Четиринадесета година (1934–1935). Том II. София, 2003)
21 беседи от 27 февруари 1935 г. до 18 септември 1935 г.
Начало: 05:00
Пасаж: Йоан 14:25–31

1935_05_17 Условия и възможности
лекция пред специалния клас

УСЛОВИЯ И ВЪЗМОЖНОСТИ

Отче наш

Кои бяха основните положения на миналата лекция? (-Трите вида сили в човека: органически – стомахът, духовни – чувствата, умствени – мозъкът и причини за сръднята. Сръднята винаги показва липса на мисълта и цярът на сръднята е правата мисъл. Щом дойде мисълта – сръднята се премахва.)

Как може да се докаже, че това е така? Аксиомите нуждаят ли се от доказателство? Как ще докажете, че един човек е по-тежък от друг? Как ще докажете математически и геометрически това? (-Трябва да се пристъпи към претегляне.) Как ще докажете геометрически, че един човек е извървял по-дълъг път от другиго? (-Трябва да се наблюдават движенията на двамата хора от някоя точка на земята и оттам да се докаже, че единият е извървял повече път от другия.) Как ще докажете сега, че единият е извървял по-бързо пътя? Пак чрез наблюдения, друг метод няма. Тогава всичко, което знаем, наблюдавали ли сме го? (-Никой не знае, но някои са го наблюдавали това и са го оставили в наследство.) Да допуснем, че имате едно корито. Нали има три начини туй корито да се напълни? Единият начин е човек да напълни коритото с вода, но може човек да не е напълнил коритото, а то се е напълнило. По какъв начин? – Валяло е дъжд дълго време и се е напълнило коритото. Ако човек не го е напълнил и дъждът не го е напълнил, а пък се е напълнило коритото, значи някоя чешма е имало, която е текла и коритото се е напълнило – третото положение.
Да кажем има три отношения в разумния живот. За едно и също явление има три обяснения. Първото: от какво е напълнено коритото – от разумен човек. Второто – от природата. Но питам: природата, като е напълнила туй корито, мислила ли е за него? (-Ни най-малко не е мислила.) А как без да мисли го е напълнила?

Сега ще се отклоним от мисълта. Вие знаете онази поговорка: "Видяла жабата, че подковават вола и тя поискала да я подковат." Така казва поговорката, нали? Аз да ви поясня това – видяла жабата, че коват вола и протестирала, че не е право. В първия случай каква е целта? -Искала жабата да я подковат, отказали ѝ: "Жаби не ковем, само волове подковаваме." Да вземем втория случай: жабата, като видяла, че коват вола, протестирала за това. Казва: "Не е право, не е създал Бог вола да го подковават." Значи човешката култура изисква да подковават вола. Да допуснем, че вас ви подковават. В дадения случай за хората ли е това? Ако две жаби се разговарят, какво ще кажат?

Имате идеята за морала. Как се е образувал той? Какво нещо е моралът? Сега как го разбират хората? Нали казват: "Това не е морал." Кои неща са морални и кои не са морални в строг смисъл на думата? Например вие сте турени при един камък хубаво издялан, вземете този камък и го преместите от една страна на друга. Хваща ви законът, че сте направили нещо неморално – преместили сте камъка от една страна на друга. В какво седи неморалното тук? Бъркнали сте в една торба, взели сте хляб и сте го турили в друга торба. Казват: "Тази постъпка не е права." Че сте преместили хляба от една торба в друга, считат го неправда. Де е нарушението? Този закон Божествен ли е? (Щом се оценяват интересите на отделни индивиди или общество, туй действие се смята неморално.) Вземете един умрял, турят тялото му в земята, поставят отгоре едно растение и туй растение изгражда своето тяло от умрелия човек. Никой не протестира от това. Защо хората не протестират, че растенията излизат от умрелите хора? (-Може би умрелите протестират.) За човека туй е малко неизвестно. Когато растенията изяждат хората, това са превозни средства. Един умрял човек има интерес растенията да го изядат, понеже като го изядат, го изваждат, покачват по листата си отгоре, той минава някъде по дърветата. Този човек по растенията може да се качи в някой плод. И някой път, когато ядете този плод и го глътнете – умрелият почне да живее. Затова умрелите не протестират против растенията, че ги ядат. Растенията са врата, една възможност, чрез която умрелите сполучват да влязат, да живеят в живите хора.

Сега се изисква доказателство, нали? Нещата се доказват. Идваме до въпроса: Кои неща се нуждаят от доказателство? В геометрията нали доказвате известни аксиоми? Доказват, че вътрешните ъгли на триъгълника са равни на два прави. Затова има формули, с които се доказва, че тези ъгли са равни на два прави. Аз съм слушал как го доказват, но и сега не ми е ясно, тази работа е останала неразбрана в ума ми. Те чертаят и доказват как вътрешните ъгли на един триъгълник са равни на два прави. Това е право и не е право. Аз привеждам тогава в движение. Според мене, когато ми кажат тази формула, тя е геометрическа и трябва да се преведе.

Вътрешните ъгли на триъгълника са равни на два прави. Аз разбирам, че туй същество е извървяло 180 градуса. Направило е една крива линия М – това са два прави. Вътрешните ъгли на триъгълника са направили едно движение или туй същество е направило едно движение. В една фигура да станат ъглите два прави е така, но в разумния живот, дето фигурите постоянно се менят? Взели сте

положението на един триъгълник. Тогава този триъгълник е пак път на движението, но каква е идеята? Казвам, че геометриците доказват това – че вътрешните ъгли на триъгълника са равни на два прави, но какво доказват с това? (-Констатира се един факт.) Сега вие ще се намерите в чудо. Ще разберете това, което аз ви говоря толкова, колкото аз съм го разбрал. Не че не съм разбрал. Аз, като съм слушал, съм разбрал и се чудя на тази работа, че са равни на два прави. Не го отричам, понеже не го разбирам. Защото всяко нещо, което аз мога да го отрека, трябва да го разбирам. Някой казва: "Аз разбирам тази работа." Тогава можеш да я отречеш. Но ако не разбираш тази работа, не може нито да потвърдиш, нито да отречеш. Та някои от вас отричате нещата без да ги разбирате. Смешното е там: как ще отречете това, което не сте разбрали? Като го разберете, тогава ще го отречете. Сега в чертежа: М, тази крива линия права ли е? (Смях между учениците.) Под думата "права ли е" – начертана ли е право? Не е начертана правилно, понеже перспективно е турена така, че да е крива. Перспективно като я гледаш, не е начертана правилно, разбира се вътре в органическия свят. Ако е тъй, както е в органическия свят, ще извадите съвсем друго заключение, но в статическо положение турната показва, че които чертаят някакъв план, ако не начертаят и кривата линия правилно, може да се даде друга насока в някое здание. Тогава тази линия може да даде един повод за едно криво разбиране на нещата, ако не е начертана както трябва.

Вие казвате, че някои хора се гневят, понеже са нетърпеливи. Не! Понеже носът им е тесен. Много хора са нетърпеливи, защото носът им е тесен, сприхави са те, гневят се по единствената причина, че носът им е тесен. Ако тия хора са нетърпеливи, какви са причините за това – външни или вътрешни. (-Причините са вътрешни.) Когато на някой човек носът му е сплескан, той не е използувал възможностите. В него те са по-слаби. Хора, които имат сплескан нос, имат богати условия отвън, но възможности отвътре нямат. Значи вътрешните възможности са по-слаби. Когато носът е широк, условията са повече вътре, а възможностите са по-малко отвън. Как ще примирите тия хора? (-Трябва да се съберат заедно.)

Допуснете сега, че на някой от вас се издига корубата на стомаха. Туй се дължи на диафрагмата, на някое органическо развитие. В един момент може да се издигне стомаха на един – два пръста, тъй да изпъкне, но една минута ако се мине, стомахът ви пак спада. Туй става при дишане. Туй някакъв придатък ли е? – Показва едно движение на дишането. Когато диша човек, може неговата диафрагма да се види при това положение. От туй движение може да се покаже каква е силата на дишането. Някой човек се гневи. Какво нещо е гневът? Сам по себе си гневът е нещо много хубаво. То е нужно, но ако много ядеш, яденето се втръсва на човека. Човек, който

се гневи, той е като пипер, който трябва да се тури в яденето. Без гняв хората не биха се помръднали. Казваме: да не се гневим, а няма същество, което да се не гневи. Ний проповядваме, че човек не трябва да се гневи, а той всякога се гневи, само че някой път ние не виждаме гнева. Някой човек прави усилие да прикрие, че се гневи. Запример по какво познавате, че някой човек се е разгневил? Всички казват, че той не се гневи. Кои са признаците, по които познавате гневен ли е човек или не? Какви са вашите наблюдения? Олга, ти кажи. (-Аз, като се разгневявам, веднага давам външен израз на това. Винаги повишавам гласа си и се намръщвам. Пък съм наблюдавала и хора, които се прикриват, но по лицето забелязвам тогава едни трепвания най-често около устата и носа и си изменят цвета на лицето.) Значи ти повишаваш гласа си. (-О, каква гюрултия вдигам!) Че повишил човек гласа си, какво от това? Или че маха с ръката си, няма нищо лошо в това. Да е само повишаването на гласа.

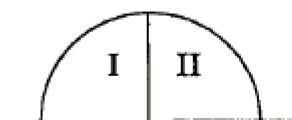

Сега да се върнем към първото положение. Как ще докажем, че 180 градуса са два прави ъгла или не? (-Не са прави ъглите, но ако пуснем перпендикуляр, те ще се образуват от само себе си.) Значи не може да се докаже, че са прави, ако не се спусне перпендикуляр. Лошото е не да се гневи човек. Зад гневът седи нещо друго. Ние казваме, че гневът е виновен. Но ни най-малко не е виновен гневът. От толкова години товарят гнева с едно престъпление, което той не е направил. Разгневил се някой. Няма нищо лошо, че се е разгневил. Де е лошото в гнева? Ако ти си повишил тона си и махаш с ръката си, туй показва, че си жив. Значи този човек може да ни услужи – жив е той. Че говори високо и си маха ръката показва, че е жив. Ами ако той никога не говори и не си маха ръката?

Тогава кое е по-хубаво: да се гневи ли човек или да не се гневи? (-Има и кротки хора.) Как има кротки хора? Всеки човек, който се движи, все е гневлив. Че ти ще настъпиш някое живо същество, ще стъпчеш някоя буболечица, всичко това показва, че ти си гневлив. Вървиш по земята, газиш с крака си по тревата, самият живот е израз на гняв. И като вървиш, навсякъде има гняв. Ти като мислиш и в мисълта има гняв и като чувствуваш нещата и там гневът е влязъл. Сега где е кривото на тази философия? Всички почти осъждат гнева. Тъй както в баснята, че жабата видяла, че коват вола и тя вдигнала крак да я коват. Казали ѝ, че нейните крака не съответствуват за такива копита. Казали на жабата: "Не си достигнала до тази култура, да те подковаваме." Те ѝ обясняват това така: два вида животни се подковават, онези, които са еднокопитни и онези, които за двукопитни. Казали на жабата: "Ако можеш да си направиш

крака да бъде еднокопитен, ще те подковем, или двукопитен пак ще те подковем." Всичките учени жаби са мислили, мислили и не са измислили да направят крака си еднокопитен или двукопитен. И въпросът останал неразрешен за жабите. Те мислят как да ги подковат, а не могат. Виждали ли сте крака на жабата какъв е? Какво животно е жабата? Еднокопитно, двукопитно, трикопитно или четирикопитно? (-Тя има пръсти като човек.) Човекът какъв е? Петкопитно, но това са посторонни въпроси. Туй, което ви привеждам сега, то е вече хумор. В литературата може да се приведе като хумор, за да изпъкнат по-ярко известни идеи. Някои неща могат да се изнесат като хумор, като иносказателни неща. Питам тогава: откъде е дошла идеята в човека, че след като излезе една подкова от някой кон, хората да я вземат и турят в къщата за късмет? За да забогатеят, турят подковата на прага. (Къде трябва да се постави подковата, отгоре ли?)

Как ще се поправи гневът? Гневът е динамическата страна в живота. Човек като си повиши гласа, туй е вече динамично положение на гласа и после мърдването на ръката - също. А някой път няма повишение на гласа, нито помръдване, но цветът на лицето тогава се изменя. Лесно се поправя гневът. Искаш да покажеш, че си се разгневил някому, ти не говориш, но така направиш лицето си, че му трепне сърцето. Сега колко ти струва на тебе да изправиш гнева? Едно дете, ако е близо до някой, който е гневен, това се отпечатва на лицето му и то тогава трепне. Какво ви костува малко да измените израза и се усмихнете на детето? После пак вземете първото положение и детето пак трепне. Детето не знае гневите ли му се или се усмихвате. Вие нищо не говорите, само изменяте положението на лицето си.

Погрешката, която най-лесно се поправя от всичките съществуващи погрешки, това е гнева. Няма друга погрешка, която може да се поправи тъй лесно, както гнева. Тази погрешка моментално може да я изправите. Затова всеки, който иска да започне изправянето на погрешките, да започне с изправянето на гнева. Най-първо ще си носите винаги едно огледало, щом се разгневите, ще погледнете в него, ще се измените, после пак ще го поставите в джоба. В университета една студентка вижда един, който не е бил толкова красив – намръщил си малко лицето, тя не му обърнала внимание, защото не е бил красив. Но слуша тя, казват за него, че е председателя на университета. Веднага тя се усмихнала и го погледнала. Той бил грозен, но като казали, че той бил председател на университета, където тя следва, тя му се усмихнала. Като че има някаква задна цел. (-Значи тя признава в него едно вътрешно качество.) Тя знае, че е едно длъжностно лице и един ден ще се яви пред него. И ако тя покаже, че е недоволна от туй нагрочено лице, малко зле ще ѝ се отрази. Тогава когато погледнете на слънцето, защо му се сърдите, защо, като видите, че

слънцето си набръчкано лицето, вие му се сърдите?

Сега да дойдем до онези неща, които ви са потребни. Дребни работи са те. Например вие често искате да бъдете красиви. Отличното изучаване на геометрията. За да бъдете красиви ще поставите геометрията в движение. (Защо природата прави така, че погрознява човек в края на краищата.) Не, тя никога не е причина за погрозняването. Когато вземете бялата вълна, че я вапцате черна, природата ли е направила това? Ако аз взема призма и слънчевия спектър така го наглася на стената, боядисва ли той някого? Не боядисва. В природата няма боядисване. Природата бои няма. Боядисва само човекът. В природата ти в един момент може да бъдеш боядисан, а в друг момент да бъдеш разбоядисан моментално. Човек всякога си остава такъв, какъвто е. Той нито е кротък, нито е лош, нито е добър. Но може да вземе вид на лошевина и на добрина. Две неща, външни са те, но нещата отвън са в едно статическо положение. А човек при известни условия може да бъде добър, а при други лош. Ако тебе те ударят с камък, ще бъдеш лош, но ако ти дадат хляб, когато си гладен – ще се радваш. Например стоите под някоя круша. Падне някой плод и ви удари по главата, защото вятърът го полюлял. Тогава не се гневите ни най-малко. Крушата е слезнала долу, ударила ви е по главата, но вие вземете крушата, изядете я и не сте недоволен от това.

Има нещо, в което вярвате. Вие вярвате в лошите условия на живота, а лоши условия в живота няма. И добри условия няма. Това са две положения. Значи добро няма и лошо няма. Това се дължи на вашето неразбиране. Казвате: "Лошо положение настъпи в света." Във вашето разбиране е така. Показвате, че сте лош човек, ще попитате някой друг: "Ти разбра ли, че съм лош?" -"Не, това не съм разбрал, но тъй ми казаха." Тогава туй, което не сте разбрал, не може да го твърдите. Казват, че сте много добър. Вярвате ли, че съм много добър? По какво ще познаете, че съм много добър? -Доброто в света е непреривно. Ти не може да си добър. Ти можеш да покажеш доброто. Добрият човек от хиляди години е бил добър и не е било време, когато той да не е бил такъв. И лошият човек никога не е било време, когато той да не е бил лош. Но законът е там, че в дадения случай ти можеш да проявиш само едното. Щом кажеш, че един човек е добър, а друг лош, ние подразбираме, че само за известно време той е лош, а за известно време той е добър. Защото лошавината, която той е проявил, се дължи на доброто, което той е направил на другиго. И понеже той е направил добро на другите, той е направил сега на вас лошо. Понеже си е позволил спрямо един да бъде добър, затова е станал лош за вас. Щом искам да направя добро на децата, ще обера някоя круша, тогава на децата правя добро, а на крушата може плодовете ѝ да не са узрели още. В природата има един морал. Ако ти откъснеш зелен плод и

костилката не е узряла, това е престъпление. А щом плодът е узрял, в природата няма никакво престъпление. В растителното царство какъвто и да е плодът може да го изядеш, ако плодът е узрял няма престъпление. Няма закон в растителното царство, с който могат да те осъдят. Щом плодът е зелен и ти го ядеш, могат да те хванат, че си направил престъпление. На какво се дължи туй престъпление? – Костилката не е узряла.

Допуснете че майка ви е направила една пита, както в селата правят и я е заровила в огнището да се пече. След десет минути вие я изваждате и отчупвате от питата. Майката дойде и каже, че сте направили една погрешка. В какво седи погрешката? – Не сте оставили питата да се опече. И майката взема питата и пак я зарови в огнището. Ако бяхте извадили питата навреме, майка ви щеше да каже: "Много добре сте направили!" Добрината седи в това, че питата е извадена от жаравата опечена добре. А в какво седи погрешката в първия случай? -Че детето извадило питата преждевременно, тя не е опечена още.

В сегашното предаване на морала има една неразбрана страна. Моралът трябва да се подведе при ония условия, от които е излязъл, да се вземе основата. И в сегашния живот за неща, които преди са били морални, сега казват, че моралът е паднал у хората. Не, разбирането на хората се е изменило. Представете си, че мода беше едно време хубаво ядене, сготвено с добре опържен лук, но така опържен лук, че нищо не остава от него. Туй е хубаво ядене. И щом намериш, че лукът не е опържен хубаво, яденето не е сготвено добре. Има някои хора, които не искат да ядат това ядене, а като погледне, че лукът е хубаво опържен, той казва, че готвачът е добър. Сега вече в нови времена, ако лукът е много опържен, яденето не е хубаво. Лукът трябва да остане малко суров. (-Сега в изложбата на Пловдив са изнесли едно ядене – гръцки сърми. И всичкото изкуство седяло в това, че лозовият лист го разделят на 3, 4, 5 парченца и правят такива малки сърмички.) Практичността на това ядене стои в това, че няма нужда да го режеш, а тъй ще си вземеш и ще ядеш! Щом се измени моралът в една култура, показва, че хората влизат в една нова обстановка, нови условия са дошли. Нови максими влизат в действие – старите форми се изменят, докато се измени това положение, всичко туй промеждутъчно състояние ще го считат неморално. Така в сегашната култура считат, че няма честни хора. Аз не зная доколко са били честни хората някога. Някои казват: "Няма справедливи хора, няма добри хора." Не, че няма. Туй е едно особено разбиране, но в света съществува известен друг морал.

За природата например моралът е такъв: ако ти ядеш както трябва, стомахът няма да те боли, ако ти дишаш както трябва, дробовете ти няма

да страдат; ако ти мислиш както трябва – право, мозъкът ти няма да страда. Това всичко е морал и метод в природата. Ако нервната ти система функционира правилно, това е морално; ако дробовете ти функционират правилно и то е морал; и ако стомахът ти функционира правилно, то е морал в тебе. Щом стомахът не функционира, има нещо неморално в тебе; щом дробовете не функционират правилно, щом мозъкът не функционира правилно, това е пак неморално. Ти имаш главоболие – неморално е тогава, имаш ревматизъм – неморално е. И сега трябва да хванем хората да ги държим отговорни за това. Да кажем, че имаш известен закон какво е морално. Щом го заболи някого корем, той е отговорен за това. Няма какво да го съжаляваме, а трябва да го дадем по съд – да бъде съден, защото го боли корема. На какво основание отгоре той е позволил да го боли корема? Ако внесете такъв закон, тогава който го боли корема няма да каже. Щом има закон за наказание, ще кажете ли, че ви боли корем? Ще си мълчите. Има двеста лева наказание, триста, четиристотин, петстотин лева, защото сте казали, че ви боли корема. Боли ви главата – една глоба от хиляда лева. Ще кажете ли тогава, че ви боли главата?

Това ви казвам, за да мислите. Представете си, че искате да кажете на хората, че ви боли корем. Някой път може да се лекувате така. Ще кажете на себе си само, че ви боли корема, а няма да разправяте на хората, че ви боли корема. Представете си тогава, че има такъв закон – 50 хиляди лева глоба се налага на този, който каже! Това че ви боли корема и въпрос няма да го правите. Така ще кажете на себе си, а ще се въздържате да го разправяте на другите. Ако има такъв закон – 50 хиляди лева, ще се научите да мълчите. Ако при закон може да мълчите, защо и като ви боли корема по същия начин да не може да мълчите? Какво се ползувате, като ви боли корема да кажете на другите това? Щом ви заболи корема и вие кажете това, ще дойде един господин, ще ви укаже своите услуги, ще ви премахне коремоболието и след туй ще си представи своята визита – ще трябва да платите сто лева за излекуването. Боли ви главата, пак кажете това, той пак дойде, ще ви направи една услуга, но ще платите. Има лекари и между вас. Тук-там ще ви поразтрият малко. Аз съм виждал доста млади лекари, даже и на 15 години, които разтриват и минава главоболието, без да им се плаща. На външните, дипломираните лекари, щом те разтрият и каквото лекарство трябва да се даде, вие трябва да платите. За такава разтривка на лекари трябва да се плати, но това е един стар начин. Лечението трябва да дойде от вас. Заболи ви главата, има повече електрическа или магнетическа енергия в мозъка ви. Ако един човек, който е така и го разтрие някой сприхав, може някой път да му мине, а някой път туй главоболие, освен че няма да му мине, но ще се усили още повече. Тогава трябва да намериш един човек пълничък, който

да не е сприхав. Та единият придава от своята енергия и в случая главоболието минава. Главоболието произтича от факта, че единият придава, а другият отнема от човека. Някой път главоболието произтича от факта, че имаш много малко магнетическа сила в мозъка, става едно натрупване на електричество. Тогава от електричеството трябва да се отнеме, а да се придаде магнетизъм. А някой път главоболието произтича от натрупване на много магнетична сила. Тогава трябва да се предаде известно количество от електричеството, а да се отнеме известна сила от магнетизма. Така главоболието може пак да се премахне.

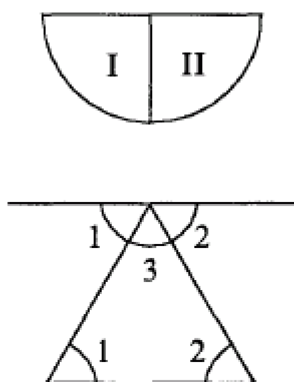

Да се върнем, за да докажем, че вътрешните ъгли на триъгълника са равни на два прави. Какво трябва да направим? Ти може да го докажеш само като се движиш. В науката как се доказва това, че вътрешните ъгли на триъгълника са равни на два прави? (Гр. – има начини, по които се доказва това.) Можете ли да докажете това, излезте на дъската. (-Вътрешните ъгли в триъгълника не са прави, взети така разделени, затуй теглим една права, успоредна на основата и тогава ъглите при основата 1 и 2, като съответни, ще минат горе при построената успоредна. А това – ъглите 1, 2, 3 са два прави: I и II. Тези два прави искат да покажат, че половината от кръга е извървял, че един триъгълник е символ на половина извървян кръг. То е цяла една линия.) Човешкото лице е успоредно на гръбначния стълб. Значи, с туй се доказва, че човек е извървял половината път – 180 градуса. В каква посока се движи човек?

Сега разбрахте, че трите ъгъла в триъгълника са равни на два прави. Значи всичката философия стои в това, дето извървяния път е от 180 градуса.

Само светлия път на Мъдростта води към Истината.
В Истината е скрит животът.

27-ма лекция на МОК, 14 година, държана от Учителя
на 17 май 1935 г. 5 ч.с., София, Изгрев

Книги:
* Условия и възможности
Права обхода и права постъпка (Младежки окултен клас. Лекции от XIII и XIV година (1934–1935). София, 2003)
24 беседи от 24 август 1934 г. до 13 септември 1935 г.
Начало: 05:00

1935_05_19 До 29-ти юни
Неделно Утринно Слово

ДО 29-ТИ ЮНИ

5 часа сутринта
След силен снощен дъжд.
Времето ведро, бодро, свежо. Въздухът пълен с озон, меко, магнетично, лазурно.
Небето малко облачно, но Слънцето ще изгрее.

Това е крайният предел. Молитвите гласно няма да се правят. Всеки от вас, като дойде, ще си носи Библията и ще си четете. Сами ще си четете молитвите. Външно няма да се молим на Бога. Тъй щото, това ще го знаете. После, в неделните беседи, няма да ви държа беседа. Ако искате, може да повторите беседите ми от новата година (1935г.), може да ги прочетете.
И в клас пак няма да държа лекциите. Ще повторите всичко, каквото съм ви говорил от новата година. Сега ще прекарате в размишление. Аз имам друга работа, много по-важна. Аз съм дошъл до едно място, свършил съм си работата, имам нещо много по-важно, не искам да се занимавам. Сега вие ще се заемете да работите. Посято е, сега остава да работите. Ако може да работите, добре. Ако искате да работите, работете, ако не искате, аз имам друга работа, не искам да се занимавам с празни работи. Туй да го знаете всички. Мен ми е дотегнало да примирявам и тук противоречия, и вънка – български. Тези работи оставям. Всичките противоречия няма да ги примиря аз, вие всичките противоречия, които имате, ще си изгладите. Нито ще се занимавам с противоречията на българския народ.
Аз отивам сега, да служа на Бога. Нищо повече. Не искам никому отсега нататък да служа. И няма да ме безпокоите тук до Петровден. Нито един от вас няма да ме безпокои за нищо. Моята врата ще се затвори за всички. Моята врата ще бъде затворена за всички. Искам в себе си. А вие наряда, молитвите духом може да ги правите. Упражненията си (гимнастиките) може да направите отвънка. Аз не искам да нося никакви хули отсега нататък. Не искам никой да ме злослови. Нищо повече. Да. Аз съм говорил, говорил, нито отвътре, нито отвънка сте разбрали. Сега това не е един упрек, но аз не искам да се хули Името Божие! Името, което аз проповядвам, не искам по никой начин да се хули. Не искам и да говоря повече. Ще разберете. Събирайте се, ще се молите и сами ще се молите. Детето, като го остави майка му, ще се научи да ходи, да пъпли, няма да го носят на ръце. Туй ще го направя до 29-ти юни. Ще видим тогава. Имам известна работа, която трябва да свърша. И всеки един от вас трябва да има убеждение. Да знаете хубаво. Вие не знаете сега на кому служите. Вие

мислите – на Учителя. Туй, което аз съм казал, не е изпълнено. Защо тогава? Защо ще ходя да хвърлям, да говоря за неща, които...
Прочетете нещата, новото, от новата година насам. Рекох, искам сега да видя вие какво сте научили, какво може да направите. Аз отивам да служа на Бога, както аз разбирам, сам. И вие ще служите сами, тъй както вие разбирате. И няма да ме питате философски, защо и за какво. И няма да философствате, всичко, каквото съм казал. Тъй ще бъдете като затворени риби. Нищо повече. Няма да се месите в работата ми защо е така. Нищо повече. В реда на работата е. Тъй. Трябва един дълбок живот. Трябва една дълбока работа. Тъй, както вървят, мен не ме радват тия работи. Те са повърхностни. Туй, което сте говорили и правили като хора, които като ги нагостят и после, мислят утре за обяд какво ще има. Тъй ще мислите за обяд, за вечеря, за хубав креват, за хубави дюшеци, за хубави шапки, за мазани къщи. Хубави работи са те. И при хубавите къщи човек умира, и при лошите умира. Хубаво е човек да има хубави къщи. Но и при хубавите къщи той ще умре и ще се мъчи повече, при лошите къщи пак ще умре и ще каже: „По-добре, че се избавям от туй мъчилище."
Сега, аз не искам да ви сковавам. Аз не сковавам вериги. Аз съм човек без никакви форми. Аз искам да служа на Бога без никакви вериги, без никакви обреди, без никакви форми. Какви интересни обреди има, ако искате, от памтивека, колкото религиозни обреди има, може да ги правите. Нямам нищо против. Може да се повърнете, цяла история има. Може да се свържете с православието, може да се покланяте, може да се ръсите, каквото искате. Всичко може да правите. Ако искате, ще правите това за Бога. Та, за каквото душата ви иска. Свобода. Аз не искам, вие вървите по един път, по който искате да ме ограничите. Дойде някоя беля до главата ви, казвате: „Учителю, оправи тази работа." И след като се оправи работата, пак тръгнете по стария път. Някой син се напил в кръчмата, пие днес, пие утре, баща му ще иде да плаща дълговете. Един, два месеца, после, пак ще иде да пие. Бащата пак ще иде да плаща. Та, по този начин работите не се поправят.
Сега рекох, туй е излишно. Аз имам една работа неотложна. И вследствие на тази работа, аз съм зает с друго.
Коя глава имате да четете днес? – 62-а от Исайя. Ще си я прочетете. И онова, което Господ ви научи, добре, и което не ви научи, пак е добре. Сега един ще влезе в Братството, мисли, че е влязъл, друг излиза и ще се сърди. Никой в Братството не може да влиза и не може да излиза навънка. Не си правете тия илюзии, казвате: „Аз ще напусна Братството." Или щял да влезе в Братството. Влиза и излиза от Братството. Пък той нито е кандидат да влезе в Братството. Едно дете се ражда в братството, в една фамилия и казва: „Да стана брат." Братството не го пра-вят хората. Това от Бога става. Дето е Духът, там е Братството, дето не е Духът, там не е Братството. Някой дойде, казва: „Хубаво, да вляза в Братството, да дойда между вас." Христос

казва: „Никой не може да дойде при мене, ако Отец Ми не го е привлякъл и никой не може да влезе в туй Учение, ако Духът не го прати." Какво ще кажете? Ще кажат: „Той се е заблудил." Няма какво да се заблуждавате. Ако сте се привлекли, ако Бог ви е привлякъл, добре. Пък ако не ви е привлякъл, тогава прахът от тъпана, като удари пръчката, ще изскочи от тъпана.
Тогава, който е привлечен от Духа, добре, а който не е привлечен, всеки да си иде на мястото. Или другояче казано, житото, което седи в хамбара непосято, там да седи, а което е посято, да никне! Което ще даде плод, да даде, а което не, да седи в хамбара.
Та сега ще работите. Ще гледате да бъдете проводници на Божественото в себе си. Аз не искам да се занимавам с хората. Искам да служа на Бога. Ще служа на Бога. Ако искате и вие може да ме следвате, ако не искате – то е ваша работа.
Сега ще си направите едно размишление.
5.15 часа сутринта
(5.30 часа сутринта) Сега туй, което ви казах, се нарича Служение на Духа. Туй, което ще направите, ще го направите изключително за вас. До 29-ти ще го направите за вас. Няма да бъдем рекламаджии. Да рекламираме. Онези, които се ръководят от Духа, те са служители на Бога. Ако във вас нямате ръководството на Духа, мнозина говорят за ръководството на Духа, но трябва да се научите какво нещо е, трябва да дойде във вас едно прозрение, Служение на Духа.
Сега няма какво да говоря, някои неща има, които трябва да ги разберете отвътре. Човек диша, но не знае какви ще бъдат последствията на дишането. Вдишка след вдишка и най-после той се гради, той не знае какво се гради. Той не мисли за това, но мисъл след мисъл съгражда нещо. Нишка по нишка се образува.
Та сега, понякой път вие искате да знаете защо работите така станали или инак станали, или не станали, както един художник, който рисува една картина, тури една линия надолу, нагоре, тури линии, точки, напише нещо, то ще бъде един черен арапин. Ако е с боя понамазан малко, казва: „Един човек." Такъв човек няма. Една сянка е направил. И хората казват: „Туй е един велик художник, който е нарисувал реалността." Той е изнесъл сенките на реалността. И вие рисувате. Представяте си, че вярвате в нещо. И туй, което може да нарисувате сега, ще дадем едно изложение, да видят картините ви. Аз няма какво да се произнасям. Онези, които ще дойдат да ви посетят, ще кажат и вие ще чуете колко ви струват картините. Външните хора ще дойдат и ще си дадат мнението как хубаво рисуваш или как хубаво пееш, или свириш, или пишеш. Вие казвате, че на Бога служите и все искате да знаете какво хората мислят за вас? Е, какво мислят за вас? Каквото вие мислите за тях, точно това. Ония хора, с които сте свързани, мислят точно това, което вие мислите за тях. Които не са свързани, те

мислят друго. Когато детето мисли за майка си, ако е малко, мисли дали ще му даде мляко, а майката мисли дали това дете ще израсне един ден и то да й дава мляко. Сега, къде е разликата? Детето мисли сега за настоящето, а майката мисли за бъдещето, дали за вбъдеще ще дава нещо на майката.

Сега вие ще си направите упражненията отвън, както искате. Ако искате, може да си направите упражненията. Тук може да четете, може да направите онова, което вие искате. Пък, ако искате, може да се прекратят събранията, ако искате на обяд в десет часа, прочетете една беседа, ако не искате, не четете. В сряда, ако искате, може да се съберете, ако не искате, не се събирайте. До 29-ти ще бъдете тъй свободни, както и аз ще бъда свободен. Аз съм решил за себе си.

5.35 часа сутринта

И Учителя си излезе. Всички прави и тихо, в мълчание стояхме 4-5 минути. След това излязохме всички тихо, безшумно вън на поляната и си направихме упражненията с музика. Много свеж въздух. Гората има особен вид, всичко и букнало зелено – дървета, листа, треви. Особена свежест. Слънцето грее. Топло е. И Витоша близо се вижда. Прозрачност навсякъде из въздуха!

30 Неделно Утринно Слово, 19 май 1935г., Изгрев.

1935_05_26 Възходящият път
утринно слово

ВЪЗХОДЯЩИЯТ ПЪТ

Размишление.

Човек носи в себе си три съществени думи: ядене, разбиране и служене. На физическия свят той се нуждае от добро ядене, в духовния свят - от добро разбиране, а в Божествения свят - от добро служене. Значи, човек се нуждае от добро ядене, а не от много ядене. Ако яде много и преяжда, стомахът му ще се развали. Като яде умерено, стомахът ще работи повече. Доброкачествената храна пък внася подобрение в целия организъм. И в края на краищата, човек изпитва добро разположение на духа и готовност за служене. Може ли да се нарече вярващ онзи, чийто живот не се подобрява?

Следователно, дойдете ли до разумните, Божествени закони, ще знаете, че те не са механически. Който не може да повдигне сърцето си, той не познава духовните закони. - Как може човек да повдигне сърцето си? - Чрез молитва. Който не може да повдигне ума си, не познава Божествените закони. Умът пък се повдига чрез концентрация.

Много от съвременните хора минават за християни, молят се, правят добрини, а същевременно спорят помежду си. - За какво спорят? Истината със спор не се доказва. Ако нещо е истинно, то не се нуждае от доказателства; ако не е истинно, колкото и да го доказвате, нищо не можете да му предадете. Доказването не е нищо друго, освен защита, а истината не се нуждае от защита. Слабият, виновният търсят защитници. Адвокатите са защитници на обвиняемия, а съдията и прокурорът го обвиняват и се произнасят за виновността му. Сегашното съдопроизводство е сложно, обаче, старото турско съдопроизводство било кратко и лесно се свършвало. Съдията питал обвиняемия: Ти имаш ли да даваш на еди-кого си? - Имам. - Плати му още сега! Той плаща и с това делото се свършва. После съдията пита кредитора: Доволен ли си от длъжника си? - Доволен съм. И двете страни си отиват примирени. Днес делата се разглеждат с години, понеже постоянно ги отлагат. С отлагането им те се усложняват повече, отколкото са били по-рано. При това положение, хората се принуждават да взимат адвокат, да търсят пари с голяма лихва, за да се справят с делото. Адвокатите им взимат големи суми. Какво се ползват адвокатите от това? Ако е за здраве, с пари здраве не се купува. Напротив, който има много пари, много яде и пие, докато го хване един ден артериосклероза. Казват: Заболя този човек, старостта го

налегна. - Не е причина старостта, но нередовният живот. Дайте възможност на човека да живее нормално, ще видите, че никаква склероза не може да го нападне. Стар е само онзи, който не живее правилно. Когато хората слушат да се говори, съзнанието им понякога е раздвоено и те чуват едно, а друго разбират. Понякога това раздвояване идва отвън - думите не са употребени на място. Това показва, че речта не е построена по законите на истината. Реч, която почива на законите на истината, изключва всякаква двусмисленост. Тя си служи с точно подбрани думи. Например, в такава реч никога не можеш да употребиш думата "обич" вместо "любов". Обичта означава едно, любовта - друго. Както стомахът подбира точно, каква храна да приеме, така истината си служи с думи, които имат строго определен смисъл. Можете ли да залъжете стомаха си с външния вид на яденето? Какъвто и да е бил външният му вид, стомахът не се подкупва. Щом приеме яденето, той веднага казва: Добро е, или не е добро. Ако не е добро, връща го назад. Така постъпва и истината. Тя чува думите и веднага ги разпределя, кои са за нея и кои не са. Истината никога не си служи с думи, които са изгубили първоначалния си смисъл.

Често религиозните казват, че трябва да се живее добре. Когото срещнете, все това казва: Да живеем добре. Те говорят за живот, а изключват смъртта. Всъщност, думата живот едновременно подразбира и смърт. Не може човек да живее, без да се приближава към смъртта. Това, което се ражда, умира; и това, което умира, се ражда. Хората искат да живеят, без да умират и без да се раждат.

На един прочут цар от древността казали: За да успее царството ти, трябва да намериш за сина си, бъдещият цар, мома, която не е раждана от майка и не е прегръщана от баща. Царят се видял в чудо, къде ще намери такава мома. Това била една от най-тежките задачи, която трябвало да разреши. Може ли да се реши тази задача? И да се намери такава мома, тя ще бъде като кукла: красива, приятна за гледане, но дума няма да излезе от устата и.

Такава задача решават много от съвременните хора, светски и религиозни, но задачата им остава неразрешена. Някой търси такъв човек, който да не е направил нито една погрешка в живота си. Можете ли да намерите такъв човек? Преди всичко, той ще бъде необикновен, нито ще говори, нито можеш да се приближиш до него. Ако успееш да се докоснеш до него, той веднага ще се отдалечи; когато ти се отдалечиш, той ще се приближи до тебе. Когато ти го търсиш, той ще бяга от тебе; когато ти бягаш от него, той ще те търси. В края на краищата, задачата остава неразрешена, но само заставя човека да мисли. Сега, като ви говоря, имам предвид да освободя съзнанието ви от раздвояване. Обикновеното в живота внася раздвояване в

съзнанието. Щом се раздвои, човек започва да мисли, че е остарял, че никой не го обича, че нищо не може да направи и т.н. Той търси виновника за своето положение вън от себе си. Наистина, има един виновник, но никой не може да го намери; има и един праведник, но и него не можете да намерите. Има един лош и един добър, но и тях не можете да намерите. Виновникът, праведникът, добрият и лошият се различават, затова се проявяват на всяко време и при всички условия. Ето защо, под "добър човек" разбираме онзи, който може да прави добро при всички времена и условия. Лошият пък прави зло при всички времена и условия. Ако търсите Христа и за Него казваме същото: Търсете Го навсякъде, при всички времена и условия.

Съвременните религиозни очакват Христос по различни начини, но Той няма да дойде така, както Го очакват. Навремето си, Христос имаше 12 ученика и всеки Го разбираше по различен начин. Един ден Христос ги запита: "За кого ме мислят хората, че съм?" - Едни те мислят за пророк Исай, други - за Йеремия, трети - за Илия. Тогава Той се обърна към Петра и го запита: "Ти за кого ме мислиш?" - Ти си Христос, Син на Бога живаго, отговори Петър. Дълбоко в себе си Петър познаваше Христос. Христос му отговори: "Това плът и кръв не са ти го открили, но Отец мой, Който живее в мене". Обаче, не се мина много време, същият Петър, който призна Христа за Син Божи, осъмни се и се отказа от Него. Христос предсказа на Петър, че той три пъти ще се откаже от Него, докато петелът пропее. Петър каза, че това е невъзможно, че е готов да даде и живота си за Христа; готов е да жертвува всичко за Него, но Петър не познаваше, какво се крие в човешкото естество. Наистина, когато хванаха Христа, дойдоха и до Петър. Слугинята в преторията го запита: "Да не си и ти от Неговите ученици?" - Не съм, не Го познавам. Като се отрече три пъти от Христа, петелът пропя. Тогава Петър си спомни думите на Христа, съзна погрешката си и горко плака. Така видя той двойствеността в себе си: Божественото, което вижда и разбира нещата, което е готово на всички жертви и човешкото, което е страхливо, колебливо и неустойчиво.

Такова раздвояване става с всички хора. Виждате някой тръгнал в духовния път, готов е на жертви, но след време се разколебава и казва: Какво направих аз? Предадох се в служене на Бога, пасох говедата на владиката, а хората около мене си направиха къщи, купиха си имоти и днес разполагат с капитали. Под думите "пасох говедата на владиката" разбираме, че проповядвал на хората. Значи, той съжалява, че не си е създал добро материално състояние, а ходил да проповядва на хората. Всички хора, учени и прости, добри и лоши, са изложени на големи изпитания, при които малцина ще издържат, а още по-малко ще запазят равновесието си. Праведният мисли, че страданията ще го пощадят, т.е. няма да го засегнат.

Той мисли, че ще избегне смъртта по някакъв начин, но и тук остава излъган - смъртта го взима, както взима всички обикновени и грешни хора. Като вижда всичко това, в първо време той се разколебава и казва: Къде е Правдата, къде е Любовта? След време разбира, че страданията и смъртта са неизбежен път за всички души. Разликата е само в понасянето: праведният, светията носят геройски страданията и изпитанията, а грешните и обикновените хора падат, стават, колебаят се. Един ден и те ще станат праведни и светии, но докато дойде това време, ще минат през големи изпитания. Следователно, не се страхувайте от изпитанията, но молете се да не изгубите вярата си. Каже ли някой, че е вярващ, веднага ще му искат свидетелство за свършен курс по вярата. - Праведен съм. - Дай свидетелството си! Който е издържал изпитите си, напред върви; който не ги е издържал, трябва още да учи, да свърши училището на земята и тогава да държи матура.

Като влезете в религиозно общество, навсякъде чувате да се говори за любовта. Всеки казва: Трябва да се обичаме! Трябва да ме обичаш! Кажете ли на някого, че трябва да ви обича, това показва, че не вярвате на този човек. Влезе ли недоверието между двама души, любовта ги напуска. - Трябва да обичаме Бога! - И без да казвате това, то става. - Защо? - Човек е уд от Великия Божествен организъм. Следователно, ще не ще, всеки уд е привързан към цялото. Отдели ли се от цялото, той сам се осъжда на смърт. Има ли смисъл ръката да каже, че трябва да обича тялото, или тялото да каже, че трябва да обича ръката? Така може да се говори на нещо отделно, което е вън от цялото. Ето защо, да говорите за любов между частите и любов на цялото към частите, това показва неразбиране на живота и на отношенията между живите същества. За да не изпада в заблуждения по отношение на любовта, човек трябва да познае себе си. Щом познае себе си, той ще познава и своя ближен. Има много начини, чрез които човек може да познае себе си. Нужно е, обаче, наблюдаване и самонаблюдаване. Когато искам да изпитам любовта на някого, давам му един голям хляб и казвам: Отрежи за себе си едно парче, колкото ти е нужно, а другото раздай на близките си. След това се отдалечавам и наблюдавам, какво прави той. Ако отреже голямо парче за себе си, а на другите даде по едно малко парченце, аз зная вече, каква е неговата любов. Наблюдавайте се и вие, да видите, как постъпвате. Значи, когато се отнася до някакво благо, човек реже за себе си голямо парче, а за другите - малки. Когато се отнася до погрешките на хората, той постъпва точно обратно: за другите - големи парчета, а за себе си - малко. Другите осъжда строго, а към себе си е мек и крайно снизходителен. Който е създал хората, той има право да ги съди, а не аз. - Защо? - Защото истински те люби само Онзи, Който те е създал. Щом те люби, Той знае, как да съди и как да раздава благата.

Казвате: Писано е, обаче, даром да се дава. Думата "даром" подразбира даване от любов. Който дава без любов, всъщност не дава. Истинското даване става с любов. Който обича, той дава, той прави добро без никакви условия и уговорки. Всяко добро, направено с любов, не може да спъне човека, нито да съблазни окръжаващите. Като знаете това, давайте с любов, взимайте с любов, правете добро с любов, приемайте доброто с любов. Това означава стихът: "Даром сте взели, даром давайте".

И тъй, да направите добро на човека с любов, това значи, да не накърните с нищо неговата воля, неговото сърце и неговия ум. Сега ще ви кажа няколко мисли, които водят към възходящия път. Светлината тича, въздухът пристъпва, водата се мести, а почвата стои.

Слънцето грее, въздухът вее, водата чисти, а земята чака семето да поникне.

Светлината озарява, тъмнината помрачава; въздухът разведрява, водата жаждата утолява, а твърдата почва тежестта поддържа. Слънцето на ранина сутрин изгрява, на работа идва; по обяд деня оповестява, на всички ястие дава, а вечер залязва, на почивка отива, утеха да дава, на отрудените вяра да вдъхва. Животът здравия радва; смъртта болния угнетява.

Духът отрудения утешава, нему вяра вдъхва да мисли за Единния, що в него живее. Той ще о време всичко в добро да превърне и смъртта от пътя му ще премахне.

Познаването на добро и зло в човека смъртта въведе, да му е господар, докато достигне познанието на Единния, Истинен Бог, в Когото животът е без ограничение. Той е Единният на вечната, разумна Любов - Той - от Когото отначало Любовта заблика - Единното Слово на всевечната Мъдрост, що всичко създаде и постави конец - връзка с необятната Истина, що всичко със светлина огради.

Постави Тя свободата за мерило, живота за награда и светлината за наслада.

И повика духа на човека отдалеч, постави го да се учи в този обширен свят, изправи го пред себе си: "Слушай", му проговори Тя, "чадо на Бога живаго, тебе ще дам всичко това, само да слушаш.

Пази добре мерилото на свободата, наградата на живота и насладата на светлината".

Но човекът на видимото не постави думите в сърцето си: леността го хвана - мярката на свободата на земята остави; жажда за познаване на доброто и злото в пътя го намери; за тях той наградата на живота продаде; славата човешка го обхвана и без да мисли той, насладата на светлината на пазара изпрати - слугиня да стане и него да храни.

Прокобни станаха думите на Истината; робството на смъртта дойде и господар на човека стана и накара го земята да рови; внесе то всичките ограничения - свободата да гони, изгуби човекът силата си; дойде сиромашия, скръб, страдание и мъка в живота внесе.

Уплаши се човекът, от страх на лъжата слуга стана; потъмня умът на човека, понеже изгуби светлината. И остана скиталец по земята, той - младият син на Виделината.

И плака той дълго време в своето робство. Припомни си той думите на Истината и разкая се за постъпката си и пожела да се върне в Любовта.

Чу тогава вътрешния глас на Истината в него да говори: "Вземи мярката на свободата в ръката си; постави наградата на живота венец на главата си; и сложи насладата на светлината огърлица на душата си".

Любовта е любов за светлината на ума.

Мъдростта е мъдрост за живота на душата.

Истината е истина за свободата на духа.

Люби всичкия живот, всичката светлина, всичката свобода!

Мъдър бъди, на Истината всякога верен остани!

"Светлината тича, въздухът пристъпва, водата се мести, а почвата стои". - Светлината представлява Божественото в човека. Въздухът представлява духовното в човека. Затова, именно, Божественото в човека тича, а духовното, в сравнение с Божественото, пристъпва. Водата са чувствата в човека. Почвата представлява физическото в човека. - Това са символи, закони, които трябва да се преведат, да станат понятни и приложими в живота.

"Животът здравия радва, смъртта болния угнетява". - Светът не е за болни хора, защото смъртта ги угнетява. Животът е за здрави хора, да ги радва.

"Духът отрудения утешава". - Като работи и като учи, духът ще утеши отрудения.

"И постави Истината: Свободата за мерило, животът за награда и светлината за наслада". - Това са три мерки, с които разумният човек трябва да си служи. Свободата е мерилото в живота. Животът, това е дипломът, наградата за ученика. Светлината за светило - това е човешката мисъл. Правата мисъл е наслада в живота на човека. Човек трябва постоянно да мисли, да разбира, кои желания са Божествени и кои - не. На първите да дава ход, а вторите да слага настрана.

"Постави го Тя пред себе си и започна да му говори". - "Тя" подразбира Истината. Истината е мерило на живота. Тя носи свободата, която всеки човек сам трябва да си извоюва.

За всяко нещо, което правите, трябва да имате мярка. Тази мярка трябва да бъде постоянно в ръката ви. Животът, който ви е даден, трябва да бъде венец на главата ви. Той е наградата, която имате и която трябва да цените. Светлината, знанието трябва да бъдат наслада на живота ви. Ако светлината и знанието не са наслада на живота, те не са истински, не са положителни величини.

Три са правилните мерки в живота: Да мери с принципа на Великата свобода. Да увенчавам делата си с Вечния, с Божествения живот. Да се наслаждавам с Божествената светлина и знание.

"И сложи насладата на светлината огърлица на душата си". - Всеки може да сложи огърлица на душата си, но само когато разреши всички противоречия в живота си чрез Божествената светлина. Разрешените противоречия са огърлица на човешката душа.

"Любовта е любов за светлината на ума". - Любовта се проявява само при светлината на ума. Без любов добро не съществува. Любовта обхваща цялото естество на човека: неговото съзнание, самосъзнание, подсъзнание и свръхсъзнание.

"Мъдър бъди, на Истината всякога верен остани!"

Вода, която извира, тече. Край нея всичко расте.

Свещ, която гори, свети. Край нея се чете.

Очи, които гледат, виждат. С тях по пътя се ходи.

Ум, който мисли, се повдига и добрият живот издига.

Сърце, което желае доброто, всичко постига.

Воля, която работи на Любовта, слуга става.

Необятната Любов, необятната Мъдрост, необятната Истина всичко разрешават.

Обичай Онзи, Който те обича!

Мисли за Този, Който всякога те има предвид!

Слугувай само на Онзи, Който ти показва пътя на Истината!

> Проявеният Дух в Любовта, проявеният Дух в Мъдростта, проявеният Дух в Истината носи всичките блага на живота, на Единния, Вечния Бог, извор на всички блага, в Когото всичко се обединява.

30. Утринно Слово от Учителя, държано на 26 май 1935 г.
София. – Изгрев.

Книги:
* Възходящият път
Ценната дума (Утринни Слова. Четвърта година (1934–1935). София, 2004)
30 беседи от 7 октомври 1934 г. до 15 септември 1935 г.
* Възходящият път
Ценната дума (София, 1998)
26 беседи от 3 февруари 1935 г. до 15 септември 1935 г.
Начало: 05:00
Край: 06:30
В началото:
* Кратко размишление
* Молитва „Отче наш“
* Молитва „Псалом 91“
* Молитва „Добрата молитва“
Във вътрешността:
* Пасаж: Исая 63

В края:
*

1935_05_29 Общи погрешки и общи добродетели
лекция пред общия окултен клас

ОБЩИ ПОГРЕШКИ И ОБЩИ ДОБРОДЕТЕЛИ

„Отче наш"

„Радост весели сърцето ми"

Има хора, които много са учили, много знаят, но има неща, които не знаят. Вземете предвид, днес идвам да ви покажа един път, по който хората криво вървят.

Сега всички казват, че човек трябва да се подвизава, трябва да бъде добър. Човек може да бъде добър само при известни условия, лош може да бъде само при известни условия. Но има колективно зло в света. Един направил някъде погрешка далече, хиляди хора страдат. Да кажем, направят една банка, хиляди хора вложат парите си в нея. Някой направи една погрешка, цялата банка фалира, всички губят. Някоя майка не живяла добре в някое поколение, не живяла както трябва, това се предава на ред други поколения. Майката направила една погрешка, поколенията страдат.

Казвам: всичките мъчнотии са в общите погрешки. Една обща погрешка как ще я поправите сега, кажете ми? Всичките почти хора страдат не от собствени погрешки, които сега са направили, те са последствия на общи погрешки. Строят едно здание, след време събори се зданието, затисне хората. Ще обвинят, че хората били грешни. Това не е извинение. Онзи архитект не си е отварял ума и те сега страдат. Или в едно поколение бащата казал една лоша дума и ред поколения страдат след това от тази дума. Вземете например българите - те се биха в тринайсета година. Скимнало на няколко българи да влязат във война, българският народ нищо не знае. Войната излезе несполучлива, но всички българи страдат. Отиде някой българин във Франция, Англия, Америка, считат го за неприятел на Съглашението. Може да кажете: „Аз не съм взел участие." Турците казват: „Един направил, хиляди страдат." Това не вземайте за себе си. Между себе си не търсете виновния. Виновните хора, от които сега страдате, няма ги тук. Виновните ги няма, събраните тук теглите последствията. Вие вдигате шум, търсите виновните. Няма тук виновни, вие сте виновни, че не си отваряте очите. Влизате в някоя мина, не си отваряте очите, скъса се въжето, по което слизате. Не го опитвате, имате доверие, то се скъса и паднете. Освен че вие паднете, но и когото срещнете, завлечете го, съборите го. После се извинявате. Кажете ми, кой на кого да се извинява? Къде е погрешката? Сега някои търсят погрешката. Погрешката е там, че не си отваряте очите, не мислите.

После същия закон имаме. Всякога туй в света, което търсите, не го намирате. Ще намерите нещо, което не го търсите. Да кажем, някой млад момък търси една млада мома да се ожени, идеализира я, представя си все хубави неща за нея, че за децата, какво ли не. Погледнете, попадне на една такава мома, че си търси дрехата. Къде е причината сега? Не само той си търси дрехата, и казва: „Човек не трябва да се жени." Много хубаво. Обществото казва: „Човек трябва да се жени." Той казва: „Човек не трябва да се жени." Момата казва, че не трябва да се жени. Ожени се, къде е погрешката? Хората се събират да въртят дом, а не са един за друг. Така дом не се върти.

Сега онези, които не разбират, казват: „Човек не трябва ли да се жени?" Жененето е една мина. Влезеш в мината вътре на хиляда метра, скъса се въжето, може да дойде наводнение. В тази мина като влезете, не е играчка. Ще се родят деца и вие като баща до девет рода ще плащате. Друг направил погрешка, хванат вас и казват: „Ти си ял и пил, цял живот ще плащаш." Бащата ял и пил, той станал гарант, направил едно добро, него хващат да плаща. Той сега трябва да се отрича от баща си. Някой път и за отричането има закон. Например, ако се отречете от баща си, каквото наследство е оставил баща ви, не го искате, е едно, но ако сте взели от наследството на баща си хиляда лева, ще си създадете беля, то е друго. Може сто лева да са ви се паднали, но ако сте ги взели, ще отиде всичкото.

Турците казват: „Какво е чарето [* чаре (тур) - цяр, лек] на това?" Лекът му какъв е? Ще изучавате общите погрешки.

Има общи добродетели, на които ние носим последствията, но има общи злини, на които ние носим последствията. Трябва да ги знаете, трябва да познавате този закон.

Някои ученици тук и в провинцията са ходили тук-там да говорят на едро, ходили са да просвещават и на едро да говорят. Някой път се чудя на голямото невежество. Чудя се на голямото невежество, което съществува навсякъде. Срещам хора невежи, учени хора, а невежи до немай-къде. Те търсят някой виновен човек. Виновния го няма. Хванат някого да го накажат, но виновния го няма. Онзи, който направил пакостта, го няма. Сега има и такива случаи. Убит някой човек, вие минавате, спрете се, погледнете този човек. Таман сте се спрели при този убития, хванат ви стражарите и питат: „Кой уби този човек?" „Сега се спрях." „Не, не, такива долапи не искам, хайде в Обществената безопасност." Разследвания, разследвания, докато се оправите, може да мине цял месец. Някой път има защита, някой път дълго време ще мине, докато се оправдаете.

Вие сега се оправдавате, че дяволът ви тика. Действително, дяволът ви тика, но защо се оставяте дяволът да ви тика? Казва: „Дяволът ме тика." Хубаво, веднъж ви тика дяволът, два пъти ви тика дяволът, но дявола трябва да го познавате, той е един детектив, един шпионин. Англичаните имат един шпионин, майстор е човекът да се дегизира. Всеки ден се дегизира с различни паспорти, различни имена, майстор е човекът да се дегизира. Има ли един от тези, които се дегизират, всякога трябва да го изучавате. Защо всеки казва: „Пазете се от дявола, той ще ви излъже."? Вие не сте схванали всичкото дегизиране.

Като говорих онзи ден, гледам ви отгоре, вие всички се хванахте за дяволската опашка. Казвате: „Там е спасението. Той, ако ни избави, ще ни избави. Ако не, друг няма да ни избави." В тази дяволска опашка има много голяма опасност, тя ще се скъса. Мислите, като се хванете за опашката на дявола, тя ще ви избави. Тя е дяволска опашка, нищо друго. Тази дяволска опашка ще турите за някаква добродетел, тя ще се скъса, ще паднете. Трябва да разбирате на физическото поле как е. Може някое въже да е дебело, най-първо вие се заблуждавате в дебелото въже. Въпреки че е дебело въжето, опитайте го. Като се скъса това въже, ще отидете на пет, десет, петнайсет, сто метра надолу. Опитайте въжето. Онзи, който слуша, ще опита въжето, преди да влезе в кладенеца. Вие влизате в кладенеца на доверие, но скъса се въжето, падате, счупвате си крака. Казвате: „Защо не ми каза?" Оправдава се човекът.

Някои много бързат. В неделя една сестра говори с един доктор. Той я пита за това, което ѝ се е случило, тя се разправя. Докторът се спря изведнъж и ѝ каза: „Слушай, много бързо говориш." Веднага човекът прави забележка. Пък аз, като каза „много бързо говориш", ѝ казвам: „Всичките нещастия, които имаш, от твоето бързо говорене са станали." Започна той да разправя на тази сестра как трябва да говори - тя слуша, той разправя. Аз слушам лекцията. Той ѝ обяснява защо не трябва да се говори бързо. И право е, но си вадя и други заключения. Докторът, който прави забележка на нея, е достигнал донякъде да говори полека. Той още не се е научил на дяволската опашка. Казвам ѝ сега: „Ти бързо говориш, но имаш и приятелки, които бързо говорят, и на тях ще кажеш. Тук няколко сестри има, които бързо говорят, и на тях ще кажеш." Тук колко сестри има, които говорят бързо, пък и колко братя има, които бързо говорят: тъ-пъ-тъ-пъ. Музика завършили, а бързо говорят.

Счупи някой прозорец, ще го бият, ще го затварят. Счупи се, кой ще го плаща? Знаят кой го е счупил, казват: „Дежурният." Кой е виновен? Минало едно дете, счупило го. Един ден мина тук една лудетина, ходи тук с

майка си. Аз наблюдавам, една религиозна сестра дойде, че й говори. След като й говори, мисли, че я убедила, че тя ще се поправи, че Учителят може да й намести ума. Тя минава, аз седя. Мина покрай един прозорец - тан, после втори -тан, на третия. Счупи прозорците. Мина и замина. Казва: „Така се поправя всичко, като се начупи." После майката се извинява, че дъщеря й е луда. Като е луда дъщеря й, да не я довежда тук. Ако не беше й говорила религиозната сестра, тя нямаше да счупи стъклата. Като ви се говори направо, не може да извадите никакво заключение. Като ви се говори в множествено число на вас, е по-добре. Говорим за общите погрешки.

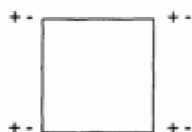

Питам сега право ли са сложени тези знаци. Плюс и минус имат четири ъгъла: плюс, минус, плюс, минус. Не са право сложени. Всеки два положителни факта в света се отблъскват. Двама лоши хора, и те се отблъскват. Двама добри хора на едно място ортаци не може да станат. И двама лоши хора ортаци не може да станат. Един лош човек и един добър човек ортаци може да станат, двама добри хора не може да станат по никой начин. Вие мислите, че като се съберат двама добри хора на едно място, ще тръгне работата. Вие трябва да изучавате сегашните закони на природата какви са. Вземете някоя ваша постъпка - постъпвате несъзнателно и после мислите. Най-първо намеренията ви са много чисти, но във вашите много добри намерения после извършите много лоши работи. Някой път имате много лоши намерения, и после извършвате много добри работи. Това пак не зависи от вас.

Като посеете едно семе, част от това семе ще пусне корени, ще тръгне по един материалистически начин надолу. Казва: „Мене Господ не ми трябва." Другата част от семето казва: „Не може без Господа да се върви.“ То тръгва нагоре. Разделят се: едното нагоре, другото надолу. Като се разделят, скарат се, хванат се за едно въже - едното тегли нагоре, другото надолу. Цяла тайфа се образува. Наляво, надясно, направят едно дърво. Едните сили работят долу, другите работят горе, има обмяна, търгуват. Долните се спират и казват: „Много будали сте, тук е животът." Другите горе казват: „По-големи будали от вас няма, заровени в тази материя." Спорят с хиляди години и не могат да разрешат кое е правилно. Хората обикалят и използват тяхната кавга. Те, като се карат, забравят да берат плодовете. Каквото се родило горе, човекът го обира, казва: „Може с хиляди години да се карате." Ако те престанат да спорят, нищо няма да

има горе. Та в цялата природа караницата дава раждането на плодовете. Някои разбират природата. В природата стават големи противоречия.

Например вие търсите погрешките. Погрешките никъде не можете да ги намерите. Някоя си жена яла плод, и цялото човечество плаща. Някой мъж не внимавал и ял, и сега цялото човечество страда. Питате: „Ами защо ядоха?" Ами вие защо ядете? Човек трябва да се научи в какво се състои грехът. Грехът в света е в яденето. Всичките престъпления идат от яденето, ама трябва да се разбира.

Сега лекарят казва каква храна трябва да се яде. Едни поддържат, че трябва да се яде месо, други поддържат, че трябва да се яде растителна храна. То е друг въпрос. Най-първо онзи биологически закон какъв е? Каква е нуждата от храна? Умрелите хора ядат ли? Физически щом умре човек, не яде. Щом умре, той се разваля. Духовните хора ядат ли? Не ядат. Един светия като се роди, или един адепт като се роди в едно семейство, може да яде месо, на общо основание ще яде месо.

Сега вегетарианците поддържат, че трябва да се яде растителна храна. Христос, след като възкръсна, извадил риби на жаравата, после ял. Как ще обясните това? Христос защо яде опечените риби? После възниква спор причастието с какво вино да се прави. Някои поддържат, че със сладко вино трябва да се прави, други поддържат, че трябва да се прави с ферментирало вино. То е неразбиране на въпроса, то е догматично разглеждане. В света храната трябва да съответства на човека. За да ядете сладко, всяка една хапка трябва да съответства на една сладка дума. Когато вземате хапката на трапезата, ако не може да намерите съответстващата дума на тази хапка, вие ще видите тази хапка колко горчива излиза. Ще кажете: „Защо е така?" И аз ви питам. В рая имаше едно дърво, поставено за познаване на доброто и злото. Господ каза: „Само от това дърво няма да ядете." Не тури ангел да пази дървото. Каза само да не ядат от това дърво и никого не постави да пази в рая. Оставиха този изкусител, змията, там, да прави бели. Какъв е бил този рай без стражари? В рая няма нужда от стражари. Влиза змията и им казва: „Ни най-малко няма да умрете." Но въжето се скъса. По-нататък не се интересувам какво е станало.

Има един закон в света: общите погрешки в целия свят докато не се изправят, не може да се избавите от тези общи погрешки. Те са в самата материя, в силата, която действа, в мислите на хората, в техните религиозни вярвания, те са наследствени. Не може да се избавите от погрешките леко. Какво трябва да правите? Какъв е лекът? Запример в едно религиозно общество един християнин направи една погрешка, казват: „Ето какво е християнството." Но един християнин ще направи

едно добро, казват: „Ето християнин." Сега всички християни се хвалят, че Христос пострада. Христос пострада, отде иде доброто? Онзи, който не се е ползвал от този закон, внася един друг елемент в християнството. Казват: „Чрез страдания се не спасяват." И с любов не се спасяват, тогава с ум. Казват: „Не бъди толкова будала, спечели малко пари, спести си ги, не ходи да вярваш в тези работи." Други ви казват, че трябва да се уповава на Бога. В какво трябва да седи вярата? Влизате в една мина. Предупреждават ви, че стъпалата, по които слизате, са чарадясали [чарадясал (диал) - изгнил], но вие, като слизате, казвате: „Господ ще ме пази." Хубаво е да ви пази Господ, но още по-добре е да знаете какво може да стане и да се предпазите.

В какво седят общите погрешки? Кажете ми една погрешка, от която всички страдате. Ако дойде една лъжа на Изгрева, тази лъжа веднага ще обиколи всичките, ще я разнесете. Ако ви кажат една истина, вие ще я задържите за себе си, никому няма да кажете. Идете в София, пуснете една голяма лъжа, до вечерта всичко ще се пише във вестниците. Наскоро във вестник „Мир" поставят една научна статия по погрешка от някой си професор. Всички четат статията, казват: „Този професор много учен." Обаче професорът нищо не знае. Като научава професорът, пише едно опровержение, че тази статия не е негова, че той не е писал това нещо. Събират се другите професори и го обвиняват в това, че той е писал тази статия, после се е видял на зор и затова се отказва. Някой е писал, набедили го него, че той писал. Докато мислеха, че я е писал професорът, говореха, че много умно е написана. Щом разбраха, че професорът не я е писал, намериха, че е глупава, че няма научна стойност.

За мене авторитетът нищо не значи. За мене авторитетът е самата истина. Аз вземам предвид един хлебар - казват, че бил много добър, ще видя, ще проверя. Баща му бил много добър. Казвам: „Дайте ми от вашия хляб, ще видя, ще го проверя, ще опитам." Че баща му бил добър, че спечелил, че това направил, онова направил, аз сега искам фактите, да взема от хляба, да го опитам. И намирам, не му е хубав хлябът, нищо повече. Много пъти съм ял хляб много хубав наглед, но цяла нощ не мога да спя от миризмата и качеството му после. Казвам: „Не ми носете от този хляб." „Много хубав, бял." „Не е хубав. Моят инспектор на храноснабдяването казва: не е хубав този хляб, това е отровна работа, не яж." „Ама на доверие." Никакво доверие. Опитвайте работите. Ама еди-кой си брат опитал работите. Този брат не носи никаква отговорност. Той на вяра взел нещо, дошъл, препоръчва. Хиромантът добър дошъл, един графолог също. Говорят, описват характерите, но аз гледам, слушам как те описват някои хора. От тяхно гледище са добри. Лъжат се. Графологът казал, че петнайсет години се занимавал с графология, авторитет станал човекът. Хиляда и петстотин

години да се занимава, пак малко ще знае. Като го гледам как описва характерите, намирам, че много е бос. Казва и верни неща за буквите, като говори, хубаво ги описва. Дава и принципа.

Да кажем, вземете тия острите букви тъй пише човекът. Клинообразно писмо. Или да допуснем, че пише тъй. Сега вие идеализирате нещата. Изучавайте ги. Има привидни знаци на доброто, има привидни знаци на злото. Вие най-първо ще се спрете на привидните. Има съществени неща. Един човек, който ви излъже, всякога ще ви обещае много. Щом човек много обещава, той ще ви излъже. Ще ви каже, че ще имате сто на сто от това и онова, то е лъжа. Долапи са това. Или да дойде някой да хвали някой лекар: „Този лекар е авторитет, той това направил, онова направил." Няма какво да ми препоръчвате лекаря. Нека дойде лекарят при болния да го лекува. Че имал диплом, че свършил във Франция, в Америка, няма значение. Когато ви излекува, тогава говорете.

Давал съм ви един пример в моите беседи за някой, който ходил в Багдад и като се връща, казва: „В Багдад скачах двайсет метра." „Защо тук не скачаш?" „Хавата [* хава (тур.) - състояние на времето, климат; положение, настроение] е тук такава, хавата не уйдисва [* уйдисва (тур.) - допада, приляга]. В Багдад двайсет метра скоча, тук хавата не уйдисва." Сега ще преведем скачането. Някой казва: „Едно време бях много добър, сега не съм." Какъвто си бил едно време, такъв си и сега. „Едно време бях много добър." Право е, но аз виждам, причината не е там. „Сега не съм по-лош, сега съм турен при лоши условия и не мога да се справя с лошите условия." Затова употребяваш лъжата. „Като употребя лъжата, аз зная, че е лъжа." Да кажем, дойде един човек много деликатен при мен да иска пари. Нямам пари, но не обичам да ме гълчат, да ме хулят и казвам: „Ще ме извините, жена ми се разболя, детето съм пратил в санаториум." Ще наведа от деветдесет и девет кладенеца вода, за да се извиня. След като си замине, аз се чудя, че съм го излъгал така. Казал съм сума лъжи, за да се освободя от него. Всички вие, гледам, имате тия долапи. Нито жена ми се е разболяла, нито детето ми, но усещам, че не мога да търпя. Тогава какво трябва да правя? Как трябва да постъпи човек?

Ако си светия, не се събирай да живееш с друг светия. Ако си много лош човек, не се събирай да живееш с друг много лош човек. Ако си съвсем загазил, не ходи да правиш приятелство с друг, който е загазил повече от тебе. Ти си загазил с дълговете си - намери някой друг, който не е загазил, който няма дългове. Тия хора, които са загазили, много са работили, умът

на такъв постоянно мисли. Загазил човекът - мисли. Човечеството, като сгреши, гледа да излезе от тази беда. Виж как работят. Железници, пътища, къщи градят. Всички тия хора искат да излязат от положението, в което се намират. Те градят къщи, светлина да има, прозорци. Искат да живеят добре, казват: „Няма да боледуваме." Право е, но хората умират и при хубавите прозорци. И при лошите пак умират. Статистиката казва, че при хубавите жилища хората умират по-малко, а при нехигиеничните умират повече. При хубавата храна умират по-малко, а при лошата храна умират повече.

Сега ще дадете едно възражение: тъй е за оня, който е богат, ами който е сиромах? Най-първо, вие имате лъжливи мисли, че сте сиромаси, че сте богати, че сте учени, че сте невежи. Невежество и ученост са две различни положения. Учен си, когато светлина има. Живееш разкошно, понеже имаш пари, всички удоволствия, каквито искаш, може да вземеш навсякъде. Сиромах си - скромно живееш. Може да си богат, стомахът ти е нежен, деликатен, не ядеш. Казвате: „Като светия е." Светия от зор. Другият, сиромахът, който е лаком, стомахът му е здрав. Не е виновен човекът, че му се яде. Какво трябва да прави здравият човек, който иска много да яде? Той трябва да намери богатия, който не може да яде, и да му слугува. Оня има много неща. Като му слугува, казва: „Яж и за мене." Щом сиромахът намери такъв богат човек, работите се уреждат. Богатият ще каже: „Както виждаш, това ядене не ме ползва. Да имам твоя стомах. Ще искам да ми направиш това, да ми направиш онова."

Да дойдем до същественото. Кажете ми една обща погрешка. Една обща погрешка ще ви кажа. Вие ще кажете, че в Америка са изнамерили еди-какво си. Тъй всички ще кажете, че в Америка изнамерили еди-какво си. Пък няма нищо в Америка, нищо не са изнамерили. Ако можеха в Америка да изнамерят нещо, не биха имали и те толкова страдания. Те имат по-големи страдания, икономическият въпрос и там не е разрешен. Много въпроси американците са разрешили, но има много въпроси, които не са разрешили. Това са изнамерили, онова са изнамерили, това са само приказки. Казвате, че са намерили начин да се подмладява човек. Ще намерят някоя жлеза от някоя маймуна, за пет-шест години ще подмладят някого. Но после, подмладяването се дължи на съвсем друг закон. Вземете охтичавите хора, лекарите ще ги турят на легло само да лежат, ще ги охранят, за да може тия каверни да се затворят. Микробите, от които са образувани, трябва да затлъстеят, че да не може да ядат повече. Този, който страда от туберкулоза, щом излезе из един режим, той не се лекува. Даже ако той прави големи усилия да се лекува, временно може да му се помогне.

Туберкулозата е една болест, причина за която са чувствата, болезнени чувства, засегнати чувства. Може от далечно минало да е причината. Туберкулозата идва от безпокойствие. Някои организми са здрави, някои не са здрави. То е един живот. Някои хора привличат туберкулозата, някои хора, ако ги туриш при болни от туберкулоза, нищо не им става. Има хора, които и при прокажени да са, нищо не им става. Има други, които се заразяват. Ако ви турим при прокажени, колко от вас няма да се заразят? Някои от вас няма да се заразят, но туй ни най-малко не зависи от вашата добрина. Вие сте положителен, тази болест не намира почва във вас.

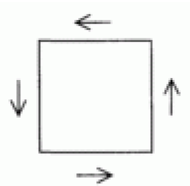

Сега от това, което ви говоря, вие кое може да приложите? В туй поколение движението върви така, в тази посока. Често вие слушате тази поговорка: „Дето е текло вода, пак ще тече." Този закон разрешава мъчнотиите, само че изискват се четири поколения или цял век, за да провериш тази истина. Намираш се в една мъчнотия, направил си една погрешка при изгрева на слънцето. От изгрева до залеза на слънцето ще имаш възможност да поправиш тази погрешка. Туй е закон.

Ако знаете законите, може да изправите погрешката. Ако не знаете този закон, ще минат четири дни, ако не знаете, ще минат 4 седмици или 4 месеца, или 4 години, или 40 години, или 400 години, или 4000 години, или 400 000 години, и тогава ще разберете закона и може да изправите погрешката. Ако отлагате, този закон се повтаря. Казва: „Тя ще се оправи." Ако попаднеш в една верига на повторения, повторения, какво ще правиш? „Повторението е майка на знанието." Моята глава побеля от повторение на нещата, и твоята ще побелее. Няма какво да повтаря човек. Кажеш, и направиш. Кажеш, и веднага изправиш - това ще даде резултат. Не повтаряй добродетелите, не повтаряй и погрешките. Нищо повече.

Тогава ще ти кажа така: никога не гощавай една добродетел по един и същи начин. Ето къде правите погрешка. Най-първо ще приемете някого, много добре ще го нахраните. Втори път като дойде, по-измени се малко вашето мнение, а с това и начинът на посрещане. Първия ден му дайте най-простата храна. Като дойде някой ден, му дайте хляб и една-две ябълки, с най-простата храна го приемете. А вие първия път, за да се покажете, угощавате го добре, после намалявате.

Сега аз гледам, като дойде някой в братството, вие разправяте: „Ние тъй живеем." Разправяте, разправяте, човек мисли, като че тук са събрани светии, ангели, разрешили всички въпроси. И веднага искат да дойдат между вас, да живеят тук. Мислят, че като дойдат при нас, всичко ще се оправи. Те, като дойдат тук при нас, съвсем ще загазят. Има нещо вярно. Изгревът е Изгрев и туй, което виждате тук, е Изгрев. Изгревът обаче е на друго място, вие не знаете къде е.

Ще ви приведа пример. Един богат американец направил един пансион, уредил го най-модерно, с легла, с покривки, с градина. Директорът на пансиона казва: „Туй е нашият дом", като че той е нещо уредил. Кой как дойде, казва: „Туй наредихме, онова наредихме." Обаче умира този богат човек, веднага пансионът умира. Няма средства отникъде, директорът напуща, затваря се пансионът. Питам: кой урежда въпроса? Дотогава, докато Божиите блага текат, ние всичко уреждаме, но като спрат тези благословения, всички директори закъсват. У вас докато тече Божественото, всичко върви, щом спре Божественото, вървите като човек, който вижда колко малко знае. Затова сега използвайте Божественото. Може да се спра сега да ви питам по какво се различава Божественото, как може вие да го познаете

Гледам, някои мои мисли много ви допадат в даден момент. Всеки един от вас има известно противоречие. Да кажем, че аз развивам известен морал, много висок морал - морал, който не може да се приложи на земята. Сега, като развивам този морал, казвате: „Прекали го, тъй не може." Аз казвам, че човек трябва да се откаже, да раздаде всичкото си материално имане, да последва Христа. Деца, жени, всичко туй да напусне, за да се спаси в небето. Кой ще живее по този начин, кой ще напусне жена и деца заради Христа? Казва някой: „Нали аз съм се оженил за Господа, нали Господ ми ги даде, как ще ги оставя, прекалено е." То е един от неразбраните въпроси. Аз ви говоря по един въпрос, с който аз не съм се справил още.

Имахме един приятел, Петър Тихчев. Когато дъщерите му бяха малки момичета, на четири-пет години, като се изправи пред амвона, разправя: „Жена ми тъй, децата ми тъй." Проповядва, проповядва. В християнството ги ражда. Като израснаха дъщерите му, като туриха онези шапки, онези дрехи. „Как е, брат Петър?" „Не ме слушат. Започнаха морала, който проповядвах на другите." „Не, не може." „Тате, казват, защо си толкова глупав, защо си сериозен, защо проповядваш такива глупости на хората? Дъщерите започнаха да ми проповядват на мене." Къде е причината, че дъщерите му не го слушат? Аз зная къде е причината. Причината ето къде е. Той бил даскал в едно село в Делиормана. Отишъл на кладенеца, по едно време иде един турчин да си пои коня. Веднага турчинът му удря

четири-пет плесници и го поваля на земята. Като си отива, не казва, че турчинът му е ударил четири-пет плесници, но казва: „Като бях на чешмата, идва един турчин, иска да се покаже сербез. Като му ударих една плесница, повалих го на земята." „Ще ни избият." „Нека ни избият." Дядо Петър беше светия, но ето къде е неговото нещастие. Турчинът го би, а той казва, че той бил турчина. Този турчин на кладенеца, това са дъщерите му. Какво да се прави? Да се махне този турчин. Как да се махне? „Да се намери някой да вземе тези дъщери, да се разправя с тях, аз да си започна да проповядвам, както мисля." Обаче той си замина от земята и работите не можаха да се уредят, както той мислеше, да проповядва. Казвам, турчинът като отива на кладенеца, ти гледай надалеч да бъдеш. Щом дойде турчинът на кладенеца и ти си там: „Гяур!" Няколко шамара ще ти удари.

Не преувеличавайте нещата. Вие искате някой път да се покажете, говорите нещо, което не е вярно. Кои са причините? Няма никакви причини. Един ден не ви слагам ядене, кои са причините? Виждам, че сте позатлъстели, казвам: „Днес на диета." Пост един път, два пъти в седмицата не е лошо. „Ама защо, каква погрешка сме направили?" Никаква погрешка, диета трябва. „Някой сгрешил." Никой не е сгрешил. Какви са моите намерения? Искам да си почина, не искам да слугувам на тези. Ще сложа трапезата, ще се наядат. Ще кажат: „Благодарим." Те ще се наядат, аз ще трябва чинии да мия, покривката да пера. Ден-два така, никой нищо не плаща, после критикуват: „Туй не било хубаво сготвено." Никой не дава от джоба си. Най-после казвам: „Никой нищо не дава, и аз не давам." Защо? Вече друга философия. Искам да си почина, намерете някой друг. Вие днес не можете да намерите един гостилничар, който даром да дава. Намерете такъв гостилничар, дето без пари да ви дава, аз ще ида да видя този гостилничар.

Сега си представяме едно идеално общество. Идеалното общество е изключено. Бил съм и в Америка, и в Англия, Германия, навсякъде. Изучавал съм идеалното в света. Но тъй, както го мислим, го няма. То ще дойде. Срещал съм идеални хора, но идеално общество - не. То тепърва ще се образува. Ние не може да се извиняваме, условията не позволяват. У вас има желание, но наслоения от минали животи ви пречат. Вие сте закъсали, оттук сте взели пари назаем, оттам сте взели пари на заем, сега трябва да ги плащате. Аз съм проповедник, изправя се и проповядвам: „Онези братя, които са взели пари на заем, трябва да ги плащат." Вас ви резне нещо. Имам добри желания, но прекалих. Някой брат богат, дал пари някъде, започват да го хвалят. „Еди-кой си брат дал толкова за благотворителни цели." Той се надига. И онзи, който говори, и онзи, който слуша, всички тази работа не я разбират. Който е ял, да благодари на Бога.

И който не е *ял*, и той да благодари на Бога. Който не е *ял*, втори път ще му дадат. Нищо повече.

Какво ще бъде, ако всинца ви пратя на един изпит, със сладки думи да спечелите пари, ако ви дам една задача само с вашия говор да спечелите сто лева? Задачата е такава. С думи само като говорите сладко, да може да изкарате сто лева. Колко от вас ще изкрънкат сто лева. Някои от вас са майстори, ще спечелят. Аз мога да изкрънкам сто лева. На някой човек е болна дъщеря му. Казвам: „Един специалитет имам за туберкулоза." „Тъй *ли*?" Човекът не сто, двеста, триста и петстотин ще даде. Ще дам от моето *лекарство*. Хората са много лековерни. Но по един правилен начин колцина от вас могат да изкарат сто лева на ден?

Или за да се познае доколко сте смирени, представете си, че ви дам друга задача. В старо време са давали такива задачи на учениците. Представете си, че ви дам една гаванка и целия ден стоите с гаванката на улицата. Няма да говорите нищо. Каквото турят, ще чакате. То ще бъде глупаво от моя страна да ви поставя на такъв изпит, но ако наистина се поставите на изпита целия ден да чакате, какво ще правите? Онези просяци, които чакат така, те довършват изпита си.

Законът изисква да ви освободя. Има общи погрешки, на които вие сега носите последствията. Не се безпокойте за това. Имате едно здание, наложили са ви данък, не сте го платили, но върху наложения данък има и глоба. Минали една, две, три години, някой път може няколко хиляди лева да станат. Не сте виновен, не знаете законите, не знаете порядките, но глобата е глоба. Един наш приятел отива на Усоите, туря си палатка, налагат му глоба хиляда и петстотин лева, че си турил палатката без позволение. Човекът не знае. Казвам: какво престъпление е направил? „Земята, казва, е Господня." „Земята е Господня, но тук има закон, тук не трябва да се туря палатка."

Туй са наследствени неща. Във всички ви има наследствени неща, с които вие не може да се справите. Недоволни сте от известни неправди, които съществуват, но тия неправди не може сега да се оправят. Нервният човек, той ще си остане нервен, онзи, който говори бързо, той дълго време трябва да диша, докато дойде до положение да не говори бърже. Като искате да говорите много, малко почакайте, преди да кажете нещо, помълчете. Някои от вас сте доста мълчаливи, но някои хич не можете да мълчите, много говорите.

Слушам ви отгоре, когато пеете. По начина, по който започвате някои песни, нещо не излиза. „Всичко в живота е постижимо" пеете, но по този

начин, по който почвате, нищо не се постига. „Всичко в живота е постижимо" не се започва така. Много полека ще започнете, много тихо. Я започнете сега. Ти, Олге, изпей.

Всички може да се упражнявате. В човека има едно чувство, има един психологически усет, няма да ви кажа мястото къде е, който усет ви подсказва как трябва да почнете. Но ако се наблюдава, може да намерите къде е. Някой път искате да пеете - ще може да знаете може ли да пеете добре, или не. Някой път съзнанието ви е раздвоено. Дотогава, докато е раздвоено съзнанието ви, всички трябва да знаете, че се намирате в човешките противоречия и тогава всички неща са непостижими. Туй противоречие в съзнанието трябва да изчезне. Не да изчезне, но да го примирите. Вие ще работите, докато се съедини съзнанието ви, ще работите върху някои неща да ги постигнете, да се съедини съзнанието ви, да не е раздвоено. Тогава някои неща са постижими. Щом се раздвои съзнанието ви, нещата не са постижими. Дето съзнанието не е раздвоено, нещата са постижими в малък размер, дето е раздвоено, непостижими са нещата. Тръгваш за едно място, искаш да посетиш един твой приятел, но първо трябва да знаеш дали ще го намериш. Щом съзнанието е раздвоено, ще има препятствия. Когато съзнанието не е раздвоено, идете при този приятел, когото търсите - ще го намерите. Или искате да се подвизавате - във всяко едно отношение опитвайте вашето съзнание. Щом е раздвоено, нещата са непостижими. Трябва да работите за обединяването на съзнанието вътре. То е вътрешен закон, с който трябва да се справите. Ако сега с него не може да се справите, външните противоречия не може да изчезнат.

Сега, изпя ли тази сестра „Всичко в живота е постижимо"? Човек трябва да знае да се справя добре с тоновете, дори с отделните букви на текста. „В"-то трябва да знаете да го превърнете в котва. То е затворена буква. Казвате: „Весел човек." Веселието как става? Здраве трябва да имате, пари трябва да имате, къщи трябва да имате, хубава памет трябва да имате. Тогава може да сте весели. Когато паметта ви не е здрава, когато пари нямате, погледнете се окъсан, никак не можете да бъдете весел. „В"-то е буква, която показва, че външните и вътрешните условия трябва да бъдат добри. Започнете „Всичко в живота е постижимо". „С"-то е изменчиво. като месечината се мени - ту се празни, ту се пълни. После думата „всичко" не е така хармонична. Затуй българите казват: „сичко", избягват „в"-то. Един ден и „с"-то може да изчезне. Менят се нещата. След двеста, хиляда години думите ще претърпят такава метаморфоза, че един ден ще намерим не това, което е сега. В английския език някои думи са променили съвършено първоначалния си смисъл. Така изречението: „Господи, забрани, да не би да направя погрешка" сега се е изменило, след двеста години е добило

положителен смисъл: „Застави ме Господ." След двеста години отрицателният смисъл се е изменил в положителен.

Понеже всички участват в общите погрешки, вас ви държат за хиляди погрешки отговорни, които не са ваши. Вас ви държат отговорни и за хиляди добродетели, които не са ваши. Компенсират се нещата. Някой човек вижда нещо в себе си, което не е хубаво, казва: „Лош човек съм." Не че е лош, но носи със себе си лоши работи, не от зла воля, носи от не-май-къде. Сега в туй отношение трябва да се пазите. Вие се товарите и казвате: „Той е много лош човек." За друг казвате: „Той е много добър човек." Отчасти е вярно това. Не е толкова лош, колкото вие мислите, и не е толкова добър, колкото вие мислите. Аз често правя наблюдения на хора и върху себе си, правил съм опити и съм дошъл до заключението: на един човек щом направите услуга, която съвпада с неговия път, да няма никаква реакция, той е готов и майчиното си мляко да даде, но щом направите нещо, което не е съгласно с неговите желания, той веднага ще си състави едно особено мнение за вас.

Сега за пеенето. Някой път мисля как да ви поправя. Някой път песните съвсем са се преродили - друг характер имат, друго ще се постигне с тях. „Всичко в живота е постижимо", но това, което желаете, не е постижимо или това, което желаете, не е това, което мислите и желаете. Всичко друго ще се постигне. Това ще измени песента „Всичко в живота е постижимо". Как да я изменим? За да постигнем нещата, как трябва да ги изменим сега?

Някои от вас, като не можете да пеете, попадате под общите причини. Ред поколения ваши деди и прадеди са мислили, че не трябва да се пее и вследствие на тия забрани вие искате да пеете, но нещо ви казва: „Недей да пееш." Дядо ти турил мисълта, че не трябва да се пее. Следователно сега сме под импулса на миналите поколения, и като пеем, и като не пеем носим последствията на миналите поколения, които са искали или не са искали да пеят, та ние сме изразители сега на тяхното музикално развитие. Пък каквото ние внесем в бъдещите поколения, те ще носят миналото, плюс онова, което ние сме внесли. Та затова, когато някой път не искате да пеете - макар че не ви се пее, пейте. Ако нещата не сте постигнали, не сте добър в някои поколения. „Добър съм, но нямам условия да го направя." Защото доброто трябва да го изразим.

Как ще покажем доброто? Някой човек на пътя си изкълчил крака, аз имам условия да направя доброто, той ще благодари. Ако аз не зная да направя доброто, нищо не съм придобил. Ако не направя доброто, при други условия трябва да намеря място да направя доброто. Може да отидете някъде специално да направите доброто, но ни най-малко няма да

бъдат доволни. Ако отидете при един богат човек и занесете един хляб, той може да се докачи. Ако оставите шапка, обуща, ще се докачи. Но ако на един нуждаещ се човек оставите обуща, когато вън има двайсет и пет градуса студ, той ще благодари. Тук има условия за доброто.

Казвам сега: бъдете добри със себе си. По някой път вие не сте добри със себе си. Някой път не сте достатъчно лоши със себе си. Знаете ли какво е да бъде човек лош със себе си, лош, справедлив човек със себе си? Трябва да се проявите както трябва. Казвате: „Няма работа, не искам да работя." Защо така? „Слуга съм на един касапин, който ме учи да коля. Няма да коля, не искам. Не му искам парите, не искам да коля. Защо да не мога да кажа това?" „Недей заради Господа, заради жената, заради децата." Бъди лош, кажи: „Не, няма да коля." Да ви обясня малко де е лошавината. Аз лош ли съм в дадения случай? Добре, ако ида да коля говедата, ще бъда добър за жена, за деца. Не, за окръжаващите днес ще бъда лош, ще гладувам, но не искам да коля. „Какво да правим?" „Ще идете да копаете на лозето." „Всички ще идем да копаем, аз не искам да ида да коля."

Казвам, всички трябва да станете в това отношение лоши. Вие не смеете да се откажете. За един ден поне да се откажете, не всеки ден да се отказвате. За един ден поне, за два дни да се откажете. Някоя сестра, някой брат имат много остри езици - режат касапски. Ще си кажете: „Днес няма да река от сутринта до вечерта, откакто изгрее слънцето, докато залезе слънцето, целия ден няма да кажа нищо лошо." Ще мълчите, да опитате силата си. „Добър ден." Той мълчи. „Добър ден! Кажи нещо." Той мълчи. „Какво му е станало?" „Къде отивате, сестра?" Вие ще седнете да разправяте - еди-къде си. Направете един опит да мълчите. „Какво е станало, че сестрата да не говори?" Тогава ще имате едно тефтерче. Питат ви: „Защо не говорите?" „Оставям вие да говорите." „Къде отивате?" „Вие ще кажете." „Какво мислите?" „Аз няма да мисля." „Какво ще пишете?" „Вие оставям да пишете." „Защо не говорите?" „Вие оставям да говорите." Цял един ден ще мълчите, ще направите един опит. Сега, ако ви дам една задача цял един ден да не говорите, може ли да го направите? Който е чиновник, той не може да го направи.

Всички страдате от общите погрешки на миналото, всички се радвате на общите добродетели на миналото. Благодарете на Бога и за едното, и за другото. Благодарете на Бога за всичките добрини, които ви дават, защото те не са ваши. На миналото са. За всичките погрешки благодарете. Бог е справедлив, Той ще уравновеси този закон. Ако нас не ни е запазил, никакъв прогрес не би имало. Това е опасен закон. Намирате се в един хаос, настроите се, разгневите се на някого. Може да няма никаква причина, никой да не ви е направил нищо, но вие кажете: „Махни се, не

искам да говоря." Дойде друг, вие и на него казвате: „И ти се махни." Какво му е станало? Той е като един кон, когото като бутнат по задницата, рита с краката си. Впрегнат ли сте в каруцата, возите каруцата. Като ви отпрегнат, бягате в гората. Докато сте впрегнат в каруцата, не може да я счупите. Не се мъчете някоя своя погрешка да изправите изведнъж. Мъчна работа е това. Никога не спирайте себе си така. Постепенно ще направите един завой, една маневра, не изведнъж. Казвам: аз съм правил опит, не съм намерил хора, които могат. Ако направя една малка крива линия - може; ако не - цяла катастрофа може да стане.

Общите погрешки когато дойдат във вас, вие търсите хора, които имат точно обратното състояние. Защото в дадения случай вие сте неразположени духом, но търсите друг, който е разположен, който има хубаво разположение. Вие като го нямате, той го има и така компенсирате. Вие като сте търсили, търсили, и така намерите. Онзи, който е търсил, и не е намерил, да търси, докато намери.

Мене често ми казват: „Кажи на еди-кой си брат." Не може хората да се поправят с морал. Аз съм добър по единствената причина, понеже по естество съм добър, не че отпосле съм станал добър. Питате: „Как доби това търпение?" В търпението се родих. „Еди-кой си е станал търпелив." Роден е човекът търпелив. Някой път, дето някои хора са нетърпеливи, то е само привидно. Друг е търпелив, но са му ранили ръката, временно е нетърпелив, но като зарасне ръката, той ще стане търпелив. Той е търпелив, но рана има на гърба си. Всинца сте търпеливи. Някои, които не може да търпите, рана имате. Вие, които имате рана, нетърпеливи сте. Аз съм търпелив, понеже нямам рана. Сегиз-тогиз някоя фуска ми излезе някъде и ме безпокои.

Някой път вие употребявате израза: „Мисли той с краката си." Значи, като кажете, че той мисли с краката си, разбирате, че той е много глупав човек. Ако един човек мисли с краката си, какво ще бъде с ума си пък ако мисли? Той ако с краката може да мисли, какво ли ще бъде, като започне да мисли с ума! Ангелите с краката, с ръцете, с всичко мислят. Хората мислят само със своя ум. Аз не искам вие да мислите с краката си, защото вие дотам не сте дошли. Мислете с ума си.

Не разрешавайте общите погрешки в света. Общите погрешки са неизправими. Запалили са къщата ти, изгори. Ще пиеш една студена вода. Този запалил, онзи запалил, този е причината, онзи е причината. Онзи човек, който е направил къщата, той става жертва, затова няма кой да ти плаща. Ти ще пиеш една студена вода. Една погрешка е, че си живял в такава къща. Ако си излязъл навън, с малко си щял да минеш.

Не изправяйте общите погрешки, но бъдете умни да не влизате в тия обши течения. Те са общите погрешки. Но има и добри условия - общите добродетели. Щом попаднете в общите добродетели, благодарете за това.

„Добрата молитва "

Тридесет и четвърта лекция на Общия окултен клас
29 май 1935 г., сряда, 5 часа София – Изгрев

Книги:
* Общи погрешки и общи добродетели
Ако говоря (Общ окултен клас. Четиринадесета година (1934–1935). Том II. София, 2003)
21 беседи от 27 февруари 1935 г. до 18 септември 1935 г.
Начало: 05:00

1935_05_31 Фа–фа диез
лекция пред специалния клас

ФА - ФА ДИЕЗ

Отче наш

Пишете темата: "Отличителните черти на умния човек".
Сега вие какъв метод имате за работа? Някой път питат за методи за работа. Какво подразбирате под думите "методи за работа"? Всичките хора страдат от нямане на методи. Човек не знае как да работи. Някой казва: "Дотегна ми да работя!" Той не се е научил да работи и затова му дотяга. Не може да работи. Всякога когато човек не знае как да работи, се явява една болка. Щом се яви болка, това е признак, че не знаеш как да работиш. Казваш: "Дотегна ми вече!" Щом не знаеш как да работиш, ще се яви у тебе едно уморяване, уморява се човек. Щом човек се уморява, той не знае как да работи. Има хора, които са много бързи. Той, като започне една работа, мисли бързо да я свърши. Човек, който бърза, никога не върши работа. Когато не знаеш как да я вършиш, никога не се свършва. Някой казва: "Да свърша работата." Какво се разбира, да се свърши една работа. Самата работа е неразбрана. Свършва, казва той, работата си и ако при това, след като свърши работата, остане недоволен? А недоволството в живота зависи от нямане на работа. Скука, няма какво да работи.

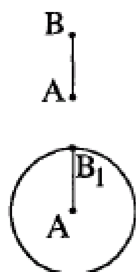

За да начертаете една окръжност, най-първо трябва да имате една точка. Теоретически точката не взема никакво пространство. Безпространствена е тя. Тогава всичките безпространствени величини нямат съществуване. Ние предполагаме, че е безпространствена, а туряме тази точка и произволно й даваме една величина. Да кажем имате точката А. От тази точка теглите нагоре една права – АВ. АВ някой път минава като една дадена линия. Но от тази линия може да начертаете и един кръг. Тази линия, която има отношение към кръга как се нарича? Радиус. Разстоянието от центъра до окръжността се нарича радиус. Радиус – този корен, от който излиза думата, означава нещо, което излиза от центъра. Значи този център има силата да изпуща прави линии от себе си. Това е значението. Следователно една от тия линии определя това. Ако искаш да си послужиш с радиус, ще си направиш една окръжност. В дадения случай пергелът е по-умен от мен. По-майстор е. Да ме накарате тъй хубаво да

направя тази окръжност, няма да я направя. Та и който и да е от вас, като си тури тъй ръката, не може да направи един такъв идеален кръг. Вие някой път искате да пеете, нали? Почнете да правите кръг да видите какъв певец ще станете. Колкото се приближавате до кръга и пението ще бъде право, пък ако се кривите и пението ще бъде такова. Има една философия. Във всички неща има отношение. "Отношение" е непонятна дума. Отношението е връзка. А във връзката има известно практическо приложение. Отношение имаш към някого, какви са отношенията: добри или лоши? Може да имаш добро отношение, а може да имаш лошо отношение. Самата дума "отношение" е непонятна и трябва да се преведе: отнасям нещо. Къде? Като бръкнете в някоя каса и отнесете от касата нещо, имате отношение към касата. И тогава казвате тъй: "А се отнася към В, А е Драган, а В е касата, както В към Д." Тази пропорция каква е? А е Стоян. В е касата. Стоян се отнася към касата както В към Д. Следователно единият е бръкнал в касата, извадил е, а другият – Д казва: "На какво основанието ти бъркаш?" Отношението иде – бъркаш в касата, той трябва да докаже на какъв закон отгоре, по какъв начин е бъркал в касата и защо е бъркал. Следователно, постъпката е постъпка, а престъплението – престъпление, трябва да докажеш защо си го направил.

Да кажем, вие се сърдите. Защо се сърдите? Или подозирате някого, или не вярвате, или много други работи, това са все отношения. Разсърдите се на някого. Туряте една обхода – сърдене. Трябва да направите отношение, за да разрешите сръднята. За какво може да се сърдите? Сърдите се на майка си, че ви е сготвила. Тогава имате отношение към хляба. Отнасяте се към ястието тъй, както майката към ястието, когато сте мислили за майка си, имали ли сте на ум ястието? Майката е имала отношение към вас. Върнете се от работа и ако ястието е сготвено – ядете, не е ли сготвено - сърдите се. Защо? -Защото ястието не е сготвено. Туй отношение откъде се породи? Откъде накъде майката трябва да готви на сина? "Но това е тъй." Не, трябва да го докажеш. Ще го докажеш. Ще намериш едно доказателство. Следователно щом докажеш, трябва да разрешиш. И като разрешаваш, трябва да направиш един опит. Ако не можеш да направиш един опит и казваш тъй: "Аз се разгневих." Много добре. Какво разбирате под думата "гняв"? Да кажем вие пеете, но не можете да вземете вярно тоновете. Учителят ви каже: "Много сте неспособен!" Става ви мъчно, разгневите се, защото вие в себе си мислите, че един ден може да станете голям музикант, а той ви казва: "Неспособен човек сте" и вие се разсърдите. Вземете тогава фа диез! Аз го казвам фа - ди, от фа диез. Излиза професорът и казва: "Неспособен сте." От фа-то не можете да излезете. Я, вземете фа диез! Най-първо ти не можеш да вземеш фа диез, докато не знаеш фа-то какво е, защото фа диез е половин тон повече от фа. Фа е естественото положение, а фа диез изключително положение на фа, то е

крайния предел, където се свързват с фа диез. Значи до крайния предел може да се разшири това. Нали той се увеличава с половин тон? И ти фа не можеш да увеличиш повече от половин тон. Ако го увеличиш, ще имаш вече "сол". Тогава, ако намалиш "сол" с половин тон, ще имаш фа диез. Ако го намалиш още с половин тон, ще имаш фа. Значи един тон. Тоновете ако ги намалите, вие най-първо ще получите техния размер, тяхното естествено положение. От А до В. Какво ще стане? "А" в дадения случай е фа, естественият тон. Фа диез е разширение на този тон. И мъчнотията в живота всякога седи в разширението. Защото разширението е едно неестествено положение на нещата, изключително положение е то. Да кажем, ти вървиш полекичка в живота, но някой път се забързаш, туй е едно изключително положение, неестествено положение. Може в даден случай то да е потребно.

От какво произтича този спор между студента и професора? Как професорът е познал, че този студент е неспособен. Най-първо с този камертон, тъй както сега пеят фа, аз съм наблюдавал, много малко хора съм срещнал, които да вземат фа-то вярно. За да вземеш фа-то вярно, най-първо в тебе трябва да се роди едно движение нагоре. За да вземеш фа, ще се роди едно движение нагоре и едно малко движение напред. Ако тия двете движения нямаш, фа-то не е вярно. Ако седиш и нямаш движение нагоре и движение напред, фа-то не е вярно. Имаш едно фа на камертона, на онова естествено положение, с което можеш да работиш, то е един резултат. Че без фа ти никъде не можеш да идеш. Фа е свещта, която гори, вечерно време къде ще идеш без свещта? Фа-то в света това са своите очи, къде ще идеш без очи? Фа-то са твоите ръце, какво ще правиш без фа? Фа-то са твоите крака, къде ще идеш без крака, без фа?
Аз сега ви изнасям какво е фа в живота. Фа е един тон, който може да туриш в действие в живота. И ти трябва да знаеш закона, пътищата, по които този закон работи. Не можеш ли правилно да вземеш фа-то, не знаеш как да използуваш очите си, не знаеш да пееш фа. Сега разбирате ли какво нещо е фа? Без свещ ти по пътя не можеш да ходиш, без очите също. Това е фа, също без ръце и с ръце, това е фа. Ако можеш да работиш, ти вече имаш фа. Аз турям един естествен тон да гледаш. Естественото зрение започва от фа. В туй отношение, при сегашните условия, при които сега се намирате, органически вашето зрение започва от фа. Някъде действува. Но туй сегашното положение е започнало от фа. Следователно ти ще искаш да вземеш фа-то много вярно. Защото, ако не го вземеш, ще има един недъг и в зрението, и в стомаха, и в краката.

Ти ще си навлечеш много "беля", много бели в живота. Казвам, истината е фа. Не знаеш как да пееш, А – Бе има. Фа диез и фа бемол има – понижение. Според моята система фа - бе има ли? (-То е ми.) Трябва да

знаете, че в гамата, в тази естествена гама имате две полутония. Това са изходните пунктове, това са отворените врата, през които вие може да излезете. Всичките други цели тонове, това са затворени места. В естествената гама, както е сега, са турени две полутония. Но в природата полутонията са изходни пунктове, през които може да излезете. А целите тонове са затворени места. Вие сега ще се спрете, защото тези работи не са ви ясни. Ще запитате защо е така? Спрете се върху туй, което аз ви казвам. Това е естественото положение на един орган, който в даден случай може да функционира, естественото положение, в което природата го е турила. И туй още не е ясно, защото за да бъде ясно, необходими са ред математически отношения, трябва да го преведеш в геометрия, трябва да го преведеш в органическия свят, трябва да го преведеш в практическия живот. Казваш: "Откъде накъде от фа-то да зависят моите очи?" Това ще бъде ясно за онзи мъдрец, който разбира. Невежият, профанът казва: "Разправят ми, че от фа зависело моите очи да виждат, откъде накъде е това? Фа-то ние го пеем." Пеят го много хора, но не могат да го пеят. Щом се разгневиш, ако вземеш вярно фа, веднага всичкият гняв се поглъща във фа. Ако не го пееш, ти ще се разгневиш още повече.

Какво означава фа диез? Фа диез значи: отиваш при вратата, излизаш навън за работа. Това е фа диез. Давам сега фа, като метод за отваряне, то е от философията на музиката. Фа – ти си намерил вратата, това е туй полутоние. Фа диез – ти отваряш тази врата и отиваш на работа. Ако можеш вярно да вземеш тона, отворил си вратата и излизаш. Ако не може да намериш вратата, ти се намираш в ограничение на живота. Казваш: "фа" – ти си при вратата, намираш вратата, но като кажеш фа диез, отваряш вратата и излизаш навън. И целият ден ще пееш, ще бъдеш весел. А не можеш ли да вземеш фа диез, целия ден ще обикаляш като кон и ще кажеш: "През днешния ден нищо не стана. Дяволска работа!" Е, защо е дяволска работа? Не можеш да вземеш фа диез. Вие ще кажете: "Колко лесна работа!" Много лесна работа е, но лесните работи са мъчни. Поне докато човек ги усвои. Възпитание е музиката. Затуй българинът, който има много голяма любов към фа-то, не може да вземе фа диез. Като дойде там фа-то, той го взема, присърце му е, но обича външната страна. И българинът взема фа само като си е свършил работите. Той се е учил да пее фа и фа диез само при свършена работа, а когато започва една работа, много нервно взема тона. Като си свърши работата, приблизително вярно го взема. Но като свърши работата, трябва да мине през друга една гама. Защото в музиката изходният пункт е фа диез. А после къде ще се върнеш? (-През ми.) Е, какво ще направи тогава? Да кажем понижите известен тон. Как ще обясните понижението на един тон? Увеличението знаете, понижението трябва да отделите. От "ми" какво ще отделиш? — "Ми бе". Значи в този случай аз не ви казвам, вие още не знаете откъде ще излезете.

Вие знаете как ще излезете, но не знаете как ще се върнете в гамата. Излезнахте, но през фа-то не може да се върнете. Сега да ви кажа откъде. Не искам да ви кажа, откъде да се върнете, понеже вие не сте излезли, пък да ви кажа как да се върнете, то е неразбрана работа. След като сте разбрали добре излизането, тогава ще ви разправя за връщането. Как ще ви кажа, как да се върнете от Витоша. То е изходно пространство и ще се върнете. Може да не се върнете по същия път. Вие казвате: "Ще се върна по същия път." Никога човек не може да се върне по същия път, стъпка по стъпка не може да се върнете. Може да бързаш тогава. Как казвате по същия път? Не е фа диез. Излизането е фа диез.

Искам да ви наведа на следното: щом известна работа във вас не върви, ще знаете, че фа диез не е верен, не го пеете правилно. Вземете сега естественото фа. Я, Иване, ти го вземи! (Брат Иван, след малко обмисляне, взема фа.) Я проверете сега, камертон имате ли? (-Верен е тонът.) Вземете сега фа диез. (...) Е, вярно ли е? Може ли да излезете с това фа от една мъчнотия? Трябва ви една философия за разсъждение, за да си уяснявате нещата. Един отличен въпрос е този – философия на музиката. Отвлечена философия, но философия, която разрешава живота в неговото сегашно положение. Музиката това е една философия, едно правило. Едно правилно разрешение на органическия живот в даден случай. В съзнанието, ако ти съзнаваш правилно, казваш: "Ще ида сега да му пея!" Но ти ще пееш! Без музика и да работиш, няма да имаш никакви постижения, а с музиката ще имаш малко. Ако знаеш как да вземаш фа диез и фа, целият ти живот ще се оправи! От един тон зависи всичката ти работа.

Сега представете си, че вие сте в един затворен замък, дето няма прозорци, а има само една врата. Какво ще ми допринесе фа-то? Въздухът там е задушен, с години съм живял като затворник и най-после един ден казват: "От този замък ще можеш да излезеш само ако вземеш фа диез." Обикалям наоколо аз и пея си, фа, фа диез. Обикалям, чакам фа диез. Няма изходен пункт. Един ден може да умреш в някой музикален лабиринт. Но като вървиш в този замък, в мрачината има един камертон. И този човек, като дойде в голямо нещастие, блъсне си главата в един камертон, а този камертон започва с тона фа. И като каже фа, веднага каже фа диез. Той, като си блъсне главата, чува фа и гледа – вратата се отваря. Като излиза вън, той вижда един светъл свят от предмети. Различава се външен свят. Значи фа диез с какво се отличава? – Излиза се вън на светлината и топлината. Ти нищо не си достигнал още, но най-вече имаш простор за знание, наука, за да придобиеш нещо.

Някой път си мислиш, че нищо няма да постигнеш. Ти си в един затворен

палат, не си си ударил още главата на камертона. И ако главата ти се блъсне, казва: "Погледи нагоре!" Българите имат една поговорка: "Като си блъснеш главата на долния праг, ще намериш и горния". Блъскането какво е? – Докато ти не си блъснеш главата о естествения камертон на живота, а то е, като дойде крайното отчаяние, това не е нищо друго освен фа и като вземеш тона верен ще излезеш от това състояние. Този тон в тебе се взема. Като ти дойде едно желание да работиш, щом вземеш фа-то правилно в тебе, тия органи, които могат правилно да вземат, почнат да функционират и в даден случай може да ти помогнат. Следователно аз изваждам заключение: ти се обезсърчиш, казваш: "От какво зависи моето обезсърчение?" Ти фа-то не можеш да вземеш, фа диез не можеш да вземеш. Пей фа, фа диез! (Учителят взема фа и фа диез.) Вярно ли е? При вярното положение, ти най-първо оперираш с известни органи, а фа диез е крайната точка. Крайната точка, възможността от АВ. Радиусът АВ е фа диез. През туй място ти можеш да излезеш. То е отворена врата. Но от фа диез повече не може да идеш, ако минеш повече, ще намериш сол. Функцията на сол каква е? Как ще обясните функцията?

Аз се спирам върху фа като изходен пункт. Затуй в съвременния живот хората казват: "Без хляб не може, без пари не може, без това-онова не може." Без всичко онова, без което не може, това е фа. Това е основния тон, без който не може. Фа-то не се взема естествено. Значи не може без фа. По никой друг начин не може, а с кое може тогава? С хляб може, а то значи правилно вземане фа диез; с вода може, вземането на водата е фа диез. С пари може, но парите това е фа диез, с мисъл може. При сегашните условия всичките възможности седят в правилното вземане на тона фа диез. Как ще вземете фа диез, когато имате парите, как ще пеете? Въобще онези, които имат пари, не пеят. Които нямат пари, пеят. Защо именно, които нямат пари пеят, а които имат пари не пеят? Явява се едно противоречие. То е привидно. Аз обяснявам посторонно, не математически. Едно посторонно обяснение ще ви дам: Ти ядеш, защото си гладен, но щом се наядеш, можеш ли да ядеш пак? Туй желание у тебе, че ти не искаш да ядеш, неестествено желание ни най-малко не подразбира, че няма вече да ядеш, ни най-малко не подразбира, че ти отричаш тази опитност. Ще дойде един ден, ти пак ще пееш. Богатият не пее, защото се е наял, щом огладнее, той пак ще пее. Ти не искаш да пееш, но не може ли да ми покажеш някой, който знае да пее? Сиромах е този. Кой е онзи, който знае да пее? -Сиромахът? Той е един профан, той не знае да пее фа, затова е сиромах. "Искам да пея, казва, но нямам учител, да ме учи." Казвам: Добре, ще си блъскаш главата с камертона фа. Аз съм виждал някой, като не може нещо да успее и ще си блъсне главата, а то е: дано чуе някой тон фа. Работата е тона. Ако излезе тонът, работата става добре, ако не излезе тази работа, пак си блъсне главата, но като се бутне с

камертона. Дайте най-верния тон фа! И той е неверен. (...) Той е неверен, но плаши мечките. Ти носиш известен дървен нож, той може да се счупи, няма да те спаси от мечката, но все таки малко кураж е това.

Вземете сега фа! Фа, фа диез. Сега усилвайте и отслабвайте фа-то. Тихо да почнем и постепенно да усилваме и после пак да отслабваме тихо. Същото и с фа диез. Усилване и отслабване. Сега на фа-то казваме: Ставам. Аз ви давам една фигура. Ставам. Едно положение – излизането е фа диез. Ставам във фа-то е едно положение – развиване. Само за обяснение ви давам това.

Ставам – туй е пробуждане на съзнанието. Значи от центъра се явява този радиус – фа. Излизам значи от ставането излизам навън. Фа диез е взет правилно – излизам на работа. Вземете сега думите: "излизам с фа диез". Из-ли-зам. Фа диез. И вземете: "ставам с фа-то". (Всички пеят: фа, фа, фа, и после фа диез, фа диез, фа диез.) Правилен ли е тонът? Мисля, че е малко по-висок. Две стражи има: когато се разваля времето, гласът звучи по един начин, а когато се оправя времето – по друг начин.

Когато работите се развалят, оправя се времето. А когато работите се оправят, се разваля времето. (Учителят взема с цигулката си фа – ставам, излизам. Фа диез.) Намира се малко в дисонанс с времето с първото, както взех тона. (Учителят свири с цигулката си някои тонове много бързо.) Всеки един тон има своето изражение. В дадения случай вие с фа трябва да вземете изражението вярно. Той е основен тон на живота при сегашното развитие. Всичката сила на фа е да се отвори вратата.

Значи щом в ума на човека прозира известна идея, известен път, че може да се постигат някои неща, вие сте вече на път да вземете този тон вярно. С този тон в дадения случай, вие вече излизате навън от вратата. Досега фа ви е помогнало само да отворите вратата. Щом си отворите вратата, вие с фа всичко не може да постигнете. Чрез фа-то се постига само отварянето на вратата. Щом излезете навън от врата, то е фа диез. А сега за постижение на работата. С фа вие не може да постигнете, кой тон ще вземете? (-Сол.) -Не. (-Ми? Учителят свири.) Фа само отваря вратата. С кой тон започвате вие? – Тона на движение е ре.

Вече вие имате ре. "Йова и ре", знаете ли какво значи това? (-Бог ще помогне.) Вие нямате Йова и ре. "Ре" значи път. (Учителят свири нещо като гайда.) Това пеене е българско, българинът като загази, тогава свири. Пък европеецът като загази, той почва да трепери. (Учителят свири както европеецът свири.) Той вече малко е загазил.

Та казвам, трябва да имате ред музикални упражнения, с които да сменяте вътрешното си състояние. В музиката има сила. Засега всичките хора минават през музиката, те се оправят без да знаят как. Човек всякога трябва да си избере известни песни. Ще пееш една песен, на която основата е фа диез, да излезеш навън. След туй, ако искаш да започнеш работа, ще започнеш с ре. Трябва да знаеш да вземаш ре-то. Ти не можеш да вървиш правилно без ре. Той е определен тон. Отмерено ще го вземаш. (Учителят свири едно свое парче. И много пъти ре,ре.) Туй е един, който е седял дълго време, и казва: "След като изляза, какво ще направя?" Туй е слизането вътре в материалния свят. —Ре. Не знае, ще се обърне нагоре – надолу, горе ще гледа, насам ще се обърне, ще прави движения, ще се прегърби, във всичките тия движения, те са музикални, докато вземе едно изражение. Пак се оправи. Това е естествено движение. И всичките движения в света са резултат, защото природата всякога корегира. Всяко едно движение е един резултат на един основен музикален тон. То е метод. Музиката е метод. Как беше определението? – Музиката е правилно разрешение на органическия свят в даден случай. Вие имате: "Всичко в живота е постижимо", когато добре знаете фа-то да вземате и когато знаете ре-то как да вземете. Но и ре-то частично разрешава. А след ре друго ще дойде. Как ще вземете: "Всичко в живота е постижимо"? То е фа. От фа трябва да започнем. (-От "до" започва.) Като излезеш от "фа" ще дойдеш до "до". "До" вече е основа, откъдето ти излизаш. Един център, който се развива. Значи животът в даден случай се пробужда, съзнанието на човека започва. "До" е основния тон на живота. Но в органическия е фа. Ако фа-то не може да вземете, вие не може да работите. Вземете фа диез. Вземете тогава "Всичко в живота е постижимо". Вземете фа по-ниско от преди. (Пеят повече братята от класа.)

Това е правилно. Изпейте сега с мене. (Учителят свири "Всичко в живота е постижимо".) Право е, но никакви постижения няма вътре. "Всичко", тази дума "всичко" не е изразителна, трябва да се измени, трябва да се тури някой глагол, който изразява определена идея. Например "ставам", "излизам", вие сте свикнали да вървите по един много определен начин, по най-лесния път. Имате пари в джоба си, бръквате, плащате, качвате се на някой файтон или автомобил. Питате: "Колко искаш?" – "Петдесет лева." - "Няма." -"Не мога да ви возя. Той ще тръгне, ако му дадете пари. Питам: кое е онова, дето го заставя той да ви вози? С петдесет лева отваряте вратата, излизате. Но и без петдесет лева аз мога да накарам този шофьор да ме вози. Ще кажете: "Как тъй?" – Е, може. Зная, че три дена той е гладувал, няма хляб. Аз имам половин самун. Казвам: "Ако ме возиш, давам ти този половин самун." Той веднага отваря автомобила. Колко струва половин самун ? -Струва петдесет лева. Другояче той иска петдесет лева. Сега половиният самун е петдесет лева. Като му го покажа, той казва:

"Заповядайте!"

Следователно, в живота има неща, които са по-ценни от парите. Хлябът, в дадения случай, е хиляди пъти по-ценен отколкото петдесет лева. Една хапка хляб, в дадения случай, е много по-ценна от няколко поетически изречения. Някой казва: "Я, ми кажи едно стихотворение!" Че ако ти дадеш една хубава хапка хляб на един гладен човек, той веднага ще ти издекламира нещо. Като хапне най-първо, тогава има поезия, има декламиране. Ако преяде, той вече не пее. Българинът, дето някой път не обича да пее, той е преял. А преяждането според мене е едно неестествено музикално положение. Никога не преяждайте. Нищо повече. Всякога човек трябва да остане малко гладен. А гладът подразбира една вътрешна възможност за една следваща стъпка.

И затуй в природата човек никога не е беден, той е пълен, но има нещо в него, което му липсва. Не, че му липсва, но то всякога ще бъде тъй в целия си живот. И ако ти го запълниш, ще станеш нещастен. Не се старайте да запълните себе си! И кокошката, като снесе едно яйце, тя знае закона. Какво остава всякога в яйцето? Пълно ли е яйцето? – Не, някога има една малка празнина, едно малко празно пространство в яйцето. Ти си едно затворено яйце, имаш едно малко празно пространство. Не се старай да запълниш празното пространство, ще си причиниш вреда. Празнотата е условие за бъдещия живот. Празнотата е едно условие. Не тази празнота, която обикновено се разбира, но тази малка празнота, този малък недоимък.

Сега ще се спрете и ще остане да разсъждавате върху фа-то, да го приложите, за следующия път ще видим фа-то.
Ако пожелая да ви изпитам, не зная всичките какво бихте изпели. Само ще имате един радиус и ако ви туря бележка, вие ще имате един радиус и дълго време ще трябва да чакате докато превърнете този радиус в едно движение.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
В Истината е скрит животът! (Три пъти.)

28-ма лекция на МОК, 14 година, държана от Учителя
на 31 май 1935г., петък 5 ч.с.

Книги:
* Фа–фа диез
Права обхода и права постъпка (Младежки окултен клас. Лекции от XIII и

XIV година (1934–1935). София, 2003)
24 беседи от 24 август 1934 г. до 13 септември 1935 г.
Начало: 05:00

1935_06_02 Тонът Фа
утринно слово

ТОНЪТ ФА

Размишление.

64 глава от Исаия.

В живота има неща, от които човек трябва да се пази. Това са крайностите, които съществуват във физическия, в духовния и в умствения свят. За пример, някой е богат, но иска да стане по-богат, това е крайност във физическия свят; друг е добър, иска да бъде по-добър - крайност в духовния свят; трети е умен, иска да бъде по-умен - крайност в умствения свят.

Казвате, че без причина нищо не става. Значи, има някаква външна или вътрешна причина, за да желае човек да бъде богат, добър и умен. Къща без огън не се отоплява. Огънят е причина за отопляване на къщата. Наистина, огънят отоплява къщата, но той сам не се запалва. За да се запали, трябва да дойде домакинята, да събере дръвца, да ги нареди добре, да сложи запалка и да драсне клечка кибрит. Значи, зад една причина се крие друга, която определя извършването на нещата. Като не можете да намерите причината на някои неща, казвате, че тя е горе някъде. По отношение на земята може да се говори за горе и долу, но какво ще кажете, ако сте в пространството? Къде е там горе и къде - долу?

Съвременните хора влизат в една неразбрана област. И философите не я разбират, но говорят за нея. Често човек мисли и говори за неща, които не разбира. За пример, той говори и мисли за красотата, без да разбира, какво нещо представлява тя. Той казва, че трябва да бъде добър, без да знае, какво нещо е доброто. И да знае, що е доброто, човек не може да го хване. То е нещо като светлината. Докато те въодушевяват добрите идеи, ти знаеш, откъде идват. Щом те напуснат, доброто изчезва от тебе, отива някъде в пространството. Ако не поставиш доброто за основа на своя живот, ти ще объркаш пътя си. Доброто е светлина, която осветява пътя на човека. Щом изчезне светлината, той обърква пътя си и започва да се оплаква, да казва, че животът е тежък, безсмислен и т.н. Ако е сиромах, човек отдава всичко на сиромашията, т.е. на безпаричието. Ти си умен човек; впрегни ума си на работа, ще спечелиш нещо. Колкото си до-умен, толкова повече ще спечелиш. Човек има ум, има добро сърце, не ги е впрегнал на работа, а иска да стане по-добър и по-умен. Това е крайност в живота. Не е злото в това, че човек не е толкова умен и добър, колкото желае, но в неприложените дарби и способности. След това ще търсите

вината за неуспеха си вън от вас.

Като ученици, вие трябва да мислите право, за да се освободите от заблужденията. Защо трябва човек да си въобразява, че е нещо повече, отколкото е в действителност? Някой художник си мисли, че е много даровит, че рисува хубаво. Като изнесе картините си пред света, всички го освиркват. При това положение, той или се опомня и вижда заблуждението си, или казва, че хората не го разбират, не знаят, какво нещо е художество. Истински художник е този, който рисува нещата, тъй както са в действителност. Ако рисува някой момент от природата, той трябва да знае, от коя страна да го снеме, да го предаде в естествения му вид. Някой художник попада на такива моменти, а друг не може, не му се подава. Има красиви моменти и в природата, и в живота, макар и кратковременни. От началото на живота си до 120-годишна възраст, човек все ще попадне на такъв момент в живота си, когато е красив като ангел. Ако можете да хванете този момент, ще се ползвате; ако не можете да го хванете, ще съжалявате. Все ще дойде ден, когато ще го хванете. Красотата се проявява в мислите, в чувствата и в постъпките. Красивата мисъл се познава по това, че в нея има разширение и светлина, топлина и пластичност, движение и подтик към възвишеното. Такива са качествата и на красивото чувство, и на красивата постъпка. Красотата на човека зависи от храната, която употребява. Не е безразлично, каква храна яде човек, както и не е без значение, как и кога се храни. Много хора не приемат известна храна, намират я неестествена, но за да направят удоволствие на някого, те ядат тази храна. Същото става и в тяхната мисъл. Те възприемат някои мисли, несъответни за тях, за да направят удоволствие на онзи, когото обичат. Така постъпват те и по отношение на своето сърце и на своята воля. Ние, обаче, казваме: Не изнасилвайте ума, сърцето и волята си и приемайте само такава храна, която им подхожда.

Пророкът казва: "О, да би раздрал Ти небесата да слезеш, да биха се стопили горите от лицето Ти". (- 1 ст.). - Интересно е, каква идея имал пророкът, за да изкаже тази мисъл. Тежки са били условията тогава, поради грешките и престъпленията на хората. И до днес още хората не могат да се освободят от последствията на своите грешки. Като не съзнават грешките си, търсят вината в другите, че те са ги оцапали. Кой кого е оцапал, не е важно, човек трябва да бъде чист - нищо повече. Някой казва, че Бог е виновен за всичко, защото Той е създал доброто и злото. Всъщност, те не трябва да търсят, кой е допуснал злото наред с доброто, но да се запитат, защо злото преследва само някои, а не всички. Злото има отношение към непослушните, а доброто - към послушните. Всеки трябва да се запита, защо се е отклонил от правия път, защо е станал непослушен. Вие осъждате Адам и Ева, че не послушали Бога, а сами вървите по техния

път. Защо не вземете поука от техния живот и не избягвате злото? Значи, вие правите това, което осъждате в другите. Не е лошо, че греши човек, защото, като сгреши, ще се изправи; страшно е, когато греши и не съзнава грешките си. Що се отнася до чуждите грешки, той ги вижда; дойде ли до своите грешки, затваря очите си и нищо не вижда. Според мене, човек не трябва да затваря съзнателно очите си пред своите грешки и да се самозаблуждава. Очите са създадени да гледат красотата, но същевременно те имат задача да виждат вярно нещата. Каква фотография е тази, която не отпечатва вярно образите?

Често се казва, че очите на някого са красиви, а на някой - грозни. Според мене, красиви очи са тези, които могат да изиграят ролята на лотариен билет, който печели най-голямата печалба. Печалбите, които човек получава чрез очите си, не са нищо друго, освен знанието, което той придобива. Всеки ден той складира по малко знание, което обработва и пречиства, докато един ден, при заминаването си за онзи свят, може да каже, че е истински богат. И обратното може да се случи: в деня на заминаването си да разбере, че нищо не е придобил. И в единия, и в другия случай човек може да бъде недоволен: ако само е складирал знанието си, без да го приложи, разбира се, че не може да го използва на старини. Ако пък е достигнал дълбока старост, без да придобие голямо знание, пак ще съжалява. Защо човек не прилага знанието си на всяко време? Като се движи между хората, той има възможност да вложи в обръщение знанието си, да спечели нещо, та като стигне дълбока старост, да не съжалява, че не се е ползвал от богатството си. За да се ползва от знанието и богатството си, човек трябва да бъде умен, да разбира отношенията на нещата.

Като четете 64 глава от Исаия, трябва да мислите, да разберете, какво е имал предвид той. Само така ще се ползвате от мислите, които той е изказал. Като мисли право, човек може да бъде господар на себе си. Иначе, той ще изпада в състояния, които не разбира и ще изживява големи мъчнотии. Много от вашите състояния са чужди. Пазете се от чужди състояния, които могат да ви разрушат. - Но Бог може да ни помогне, да ни освободи от тях. - Помага се само на онзи, който живее в любовта и върши всичко в нейно име. И да направи някаква погрешка, всеки ще му помогне да я изправи. Обаче, някой прави грешки и престъпления, живее в безлюбие и беззаконие и очаква помощ от хората. Този човек ще носи сам последствията на своите дела, никой не може да го освободи от тях. Как ще възкресите онзи, който е убил стотина души, без да е трепнала ръката му? Как ще помогнете на онзи момък, който е играл с чувствата на десетки моми? Докато човек не съзнае грешките си и не пожелае да ги изправи, никой не е в състояние да го освободи от страданията му. Човек

може лесно да изправи грешките си, но за това е нужно съзнание. Съзнанието е огънят, светлината, която отваря пътя на човека. Една клечка кибрит е в състояние да произведе голям пожар.

Мнозина се запитват, на какво се дължи неуспеха в живота им. Отговорът е много прост. Който не обича да пее и да свири, който не се стреми да развива музикалните си способности, той не може да има успех в живота си. Музиката е метод, чрез който човек може да повдигне трептенията на своята мисъл. Следователно, първото качество на музикалния тон е светлата мисъл; второто качество е възвишеното и благородно чувство, а третото качество - добрата постъпка. Трябва да знаете, че органическият свят е създаден върху законите на музиката. Тонът фа има отношение към материалния свят. Да вземеш правилно тона фа, това значи, да повдигнеш мислите си, да внесеш разширяване в чувствата си и движение в постъпките си. Ако изпеете тона фа правилно, вие внасяте известна хармония в живота си. Следователно, като се обезсърчите, пейте такива песни, в които тонът фа се среща няколко пъти. Ако искате да знаете, обичате ли даден човек, изпейте тона фа няколко пъти. Ако го изпеете правилно, вие го обичате; не можете ли да го изпеете правилно, нямате любов към него.

Съвременните хора се запитват, как ще се оправи светът. Има един начин за изправяне на света - прилагане на музиката в живота. Една българска поговорка казва: "Който пее, зло не мисли". Пейте и свирете, за да се справяте лесно с мъчнотиите си. Сегашните хора не могат да пеят, както трябва, защото се намират в долината на живота, откъдето трябва да излязат. Чувате някой да казва за себе си: Дотегна ми вече да се валям в тинята на живота. Искам да изляза на повърхността, да се ползвам от чистия въздух и приятната слънчева светлина. Добре е да излезете от долината на живота, но да вземете със себе си поне един скъпоценен камък, та да се оправдаят мъчнотиите, през които сте минали.

Един индус паднал в една дълбока долина, богата със скъпоценни камъни, но не могъл да излезе оттам. Той прекарал в долината два-три дни и постоянно се молел и мислел, как да излезе на повърхността на земята. Понеже там имало много скъпоценни камъни, индусите от близките места идвали в областта, където се намирала долината, да събират скъпоценни камъни. Но тъй като било невъзможно да слизат в долината, те си служели с посредствен начин: хвърляли парчета месо в долината, за да се полепват скъпоценните камъни по тях. Миризмата на месото привличала много орли. Те се спускали долу, грабвали късове месо и хвръквали. Хората наплашвали орлите, които от страх изпускали месото. След това те се приближавали към късовете месо, обирали полепналите по тях

скъпоценни камъни и отново хвърляли месото в долината. Като знаел това, индусът очаквал с нетърпение да слезе при него някой голям, силен орел, да го издигне нагоре, заедно с парчето месо. Както мислил, така и станало. Той се хванал здраво за едно парче месо, което един от орлите сграбчил и се намерил вън от долината. Хората, които очаквали орлите и този път ги наплашили, за да пуснат плячката си. Така индусът се намерил на земята, с парче месо в ръка, на което били полепени множество скъпоценни камъни. Той благодарил на Провидението за благополучното спасение и си казал: Прекарах два-три страшни дни в долината, но поне спечелих няколко скъпоценни камъни.

Сега и на вас казвам: Като сте слезли в долината на греха, гледайте да излезете навън и да вземете със себе си поне няколко скъпоценни камъни. Миризмата на развалено месо ще ви измъчи, но като държите в ръцете си скъпоценните камъни, ще бъдете доволни от тяхната красота. Лошите мисли, чувства и постъпки са миризмата на месото, което ще се смени с красотата на камъните.

Днес аз говоря за онези, които са се пробудили и желаят да напуснат долината на тинята. Онези, които още не са пробудени, нека спят, на тях не разчитаме. Обаче, пробудилите се, нека се стегнат, да приемат правите разбирания на живота, да уредят сметките си, защото не остава много време. Бирниците са тръгнали вече, ще дойдат и до вас. Трябва да платите данъците си! Скъпоценни камъни ви са нужни, за да се откупите. Това предложиха едно време и на Христа. Той беше богат и можа да плати за онзи, за когото беше слязъл на земята. Така, именно, Христос спаси човека и го освободи от греха. Казано е, че Бог е Любов, Бог е Мъдрост, Бог е Истина. Това е чекът, с който всеки човек може да се откупи и спаси. Ако Бог не действа в човека като любов, като мъдрост и като истина, нищо не е в състояние да го спаси. Единственият път, по който човек може да се освободи от греха, е пътят на Божията Любов, Мъдрост и Истина. Радвайте се и благодарете, че човешката душа е вече откупена.

Много съм говорил на хората и продължавам да говоря, с единствената цел, да обърна погледа им към скъпоценните камъни в живота, за да има с какво да се откупят, като дойде тежкият, съден ден. Ще кажете, че Христос е богат, ще плати за вас. Това е неразбиране на живота. Христос плати веднъж за вас. Днес от всички хора се иска да имат здрав стомах, за да се хранят правилно; да имат здрав мозък, за да мислят право; да имат добре развито сърце, за да чувстват правилно. Нямат ли здрав стомах, здрав мозък и здраво сърце, никой не може да яде заради тях, никой не може да мисли и да чувства заради тях. Да се храните правилно, да мислите и да чувствате добре, това е работа, която вие сами трябва да свършите, никой

не може да ви замести. Всеки сам ще яде, сам ще мисли, сам ще обича. Ако иска някой да стане богат, нека стане; никой няма право да се меси в работата му. Че щял да се натовари, това е негова работа. Друг пък осиромашал. И това не е лошо, поне се е разтоварил, олекнало му е. Мнозина предпочитат да бъдат натоварени, отколкото разтоварени. И това е добре, но трябва да знаят, къде е нужен товар и къде не е нужен. Ако си в бурно море, добре е да бъдеш поне до половина натоварен; ако си на брега, трябва да си стоварил вече стоката си и свободно да се разхождаш.

Често хората се оплакват, че са нещастни. - Защо са нещастни? - Защото не знаят да пеят. Когато ви сполети малко или голямо нещастие, пейте. Като пеете, нещастието ще се вслуша в песента ви, ще ви даде известна сума и ще ви напусне. Какво повече можете да искате? За да пеете на нещастието, вие трябва да бъдете послушни. Послушанието е път към щастие, път за развиване на дарби. Бъдете послушни и се стремете да задоволите Онзи, Който е направил всичко за вас. Ако Той е доволен от вашия живот, ще придобиете всичко, от което се нуждаете: здраве, богатство, сила, знание. Ако искате да станете певци и музиканти и това ще ви се даде. Следователно, който е послушен, той всякога взима правилно тона фа. Щом вземе правилно фа и останалите тонове ще взима правилно. И тъй, ако се запитате, защо е нужно послушанието, ще знаете, че то е метод за развиване на музиката. Ще пееш при всички условия на живота и ще знаеш, че Бог е съвършен. Ако виждаш криви неща в живота, те са резултат на човешките отклонявания, а не на Великия и съвършен Творец. За да изправиш кривото, пей, докато започнеш да взимаш тона фа правилно. Някой не може да взима фа чисто, а се заел да изправя великите произведения на видни музиканти. Приложете послушанието, пейте тона фа и не се смущавайте. Това ще ви откупи. Ще кажете, че Христос е спасил човечеството чрез кръвта си. Наистина, кръвта, която течеше капка по капка от раната на Христос, беше музиката, която от Негово време до днес се чува в света. Не трябва ли и вие да следвате Христовия път, да откупите това, което сте заложили някога? Христос откупи човека от греха, но и вие трябва да откупите нещо.

Сега, ако говорите за музика, ще знаете, че изтичането на Христовата кръв от раната Му, беше и ще бъде най-хубавата музика в света. От нея по-хубава музика не е имало. Капките кръв от Неговата рана са най-чистите музикални тонове, които някога човешкото ухо би могло да слуша. Който иска да следва Христа, трябва да мине по Неговия път, да види, как кръвта му изтича капка по капка и се слива с Христовата. Такъв е биологическият закон. Ако се влее здрава кръв в тялото на болния, той непременно ще се обнови. Ако минавате за християни, а не сте се обновили, вие не сте приели Христовата кръв в себе си. Влезе ли веднъж Христовата кръв във

вас, вие трябва да се обновите. Кръвта Христова е Словото, което оправя пътя на човека. Словото Божие, това е музиката на живота. Всеки може да каже: "В начало бе Словото", но правилно трябва да се каже. Без любов, без мъдрост и без истина Словото не може да се изговори. Значи, три неща са необходими, за да произнася човек Словото, а именно: любов, мъдрост и истина. Ще кажете, че човек трябва да вярва, за да разбира и прилага Словото. И това е вярно, но вярата има отношение към пеенето. Ако взимате правилно тона фа, имате вяра. Щом имате вяра, разбирате Словото. За да пее правилно, всеки момент човек трябва да регулира мислите и чувствата си. За тази цел той трябва да носи камертона постоянно със себе си. Всеки има свой камертон, с който може да настройва мислите и чувствата си. Какъв е човешкият камертон? Като ударите с показалеца и средния пръст на дясната ръка, върху дланта на лявата си ръка и вдигнете ръцете си към ухото, вие чувате правилния тон на вашия живот, според който се настройвате. Палецът поставяте под двата пръста. Трите пръста заедно представляват трите велики добродетели - любов, мъдрост и истина. Прилагайте често камертона си, за да се изправяте. Ще кажете, че въпреки това, противоречията съществуват. Това нищо не значи: противоречията са необходими, като условия за възстановяване на хармонията. И тъй, мислите за тона фа, както мислите за Бога. В това отношение българите са на прав път. Те казват: Фала Богу. Думата "Фала" е образувана от два тона: фа и ла. Ако вземете тона фа за основен, ще образувате акорда: фа, ла, до. Засега работете главно върху тона фа, а после ще работите върху останалите. Ето защо, за да се оправят работите ви, трябва да пеете правилно тона фа. Един тон е, но от него зависи вашето щастие.

Един момък върви по улиците мрачен, недоволен от живота. След него върви млада, красива мома, която иска да го погледне, да чуе една дума от него и тя да му каже една дума. Той не я вижда, не знае, че тя върви след него и трепти за неговия поглед. И двамата са нещастни, но не знаят, какво да правят. Срещам момъка и му казвам: Спри се за момент. Обърни се и виж, щастието те следва. Трябва да вземеш един тон правилно и да чуеш един правилен тон, за да бъдеш щастлив. Същото казвам и на момата. - Кой е този тон? - Обичам те! И двамата ще се спрете и ще изговорите тази дума. - Нещастни сме. - В нещастието ви Бог е задна стража. Той ви следва. Спрете се, обърнете се и Му кажете само една дума: Обичам Те! Кажете ли тази дума, щастието ще дойде пред вас. В любовта към Бога е щастието на човека. - Вярно ли е това? - Вярно е. - Няма ли друг път? - Хиляди пътища има към щастието, но по-прав, по-добър и по-чист път от този няма. Аз съм минал по него, познавам го и ви съветвам да го следвате.

Обърнете се към Бога и кажете: Господи, обичам Те! При всичките

противоречия и страдания, които Си ми дал, Твоята Любов е мой идеал. - Ще ме послуша ли Бог? - Опитай се, направи опит. - Ако се излъжа? - Толкова пъти си лъган досега, какво от това, че ще се излъжеш още един път? Казвам: Който се обърне с тези думи към Бога, никога няма да бъде излъган. Дошъл е денят, в който трябва да се обърнете към Бога с думите: Господи, обичам Те! Искам да изпълня Твоята воля, както Ти си определил, както Ти желаеш. Днес е този ден. Днес е денят, в който трябва да вземете правилно тона фа, без никакво повишаване или понижаване. Най-малкото отклоняване от този тон ще ви изведе вън от правия път. Правилният тон фа води към щастието, към придобиване на Божиите блага.

Проявеният Дух в Любовта, проявеният Дух в Мъдростта, проявеният Дух в Истината носи всичките блага на живота, на Единния, Вечния Бог, извор на всички блага, в Когото всичко се обединява.

31. Утринно Слово от Учителя, държано
на 2 юни 1935 г., София – Изгрев

Книги:
* Няма да бъда излъган
Ценната дума (Утринни Слова. Четвърта година (1934–1935). София, 2004)
30 беседи от 7 октомври 1934 г. до 15 септември 1935 г.
* Тонът Фа
Ценната дума (София, 1998)
26 беседи от 3 февруари 1935 г. до 15 септември 1935 г.
Начало: 05:00
Край: 06:10
В началото:
* Пасаж: Исая 64
* Песен „Махар Бену Аба“
В края:
*

1935_06_05 Правилното пеене
лекция пред общия окултен клас

ПРАВИЛНОТО ПЕЕНЕ

„Добрата молитва"

Всяко нещо има своя основа. Основа значи туй, на което в дадения случай може да разчиташ. На какво може да разчитаме ние? (Учителят прочете петнайсета глава от Първото послание към коринтяните.)

Известен род явления отвън едновременно вървят. Човек трябва да знае да пее, трябва да знае да говори, трябва да знае да ходи, трябва да знае да мисли, да чувства. Мнозина ходят, но не знаят да ходят. Мнозина пеят, но криво пеят; мнозина мислят, но криво мислят. Трябва да се изправят погрешките. Ако четете "Учителю благи", в първата лекция, как е произлязъл грехът, се казва как някои, като мислят за създаването на света, се прозяват, пък други кихат. Който се прозява, е кандидат за греха. Който киха, е кандидат за доброто. В прозявката вземате нещо, а в кихането давате нещо. Кихането е символ. Някой път се прозявате, кандидат сте за някое престъпление. Кихате, кандидат сте за работа. Ако не внимавате, не може да направите доброто.

Апостол Павел развива своята теза за Възкресението, дали хората ще възкръснат, или няма да възкръснат. Има разни разбирания за това Възкресението е истинският живот. Христос го изрази с думите. "Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго истиннаго Бога." Апостол Павел го е казал същото във философски смисъл - разисква, аргументира в цялата глава. Трябва да се аргументират някои работи, за да станат по-ясни.

Например един човек може ли да бъде християнин, ако не знае да пее? Не може. Може ли да бъде учен, ако не знае да пее? Не може да бъде учен. Някой ще каже: "Аз обичам пеенето, но не мога да пея." То е друг въпрос. Не може да пее, понеже не иска да пее. Не може да ходи, понеже не иска да ходи. То е друг въпрос. Всички възможности, които се крият във вас, трябва да приложите. По някой път ние мислим, че много знаем. Право е. Знаем нещо отрицателно. Вземаме един тон. Между "фа" и "до" подобие. "До" се повишава, не може да се понижи. "Фа" се повишава, не може да се понижи. В строежа на съвременната музика може ли да понижите "до"? Може ли да вземете "до" бемол? Ако стане "до" бемол, ще стане "си", то е така поставено. "До" може да го понижите, само като го поставите в друга гама. Може да намерите положението на "до", да му дадете един по-голям простор. Тогава казвате, че от "до" до "ре" има цял тон. От "ре" до "ми" колко имате? Пак цял тон. Значи тези тонове, които са цели, се отличават

по две качества: че може да се понижат, може и да се повишат.

Всяко нещо, което не може да се понижи, е полутоние, всяко нещо, което може да се понижи и повиши, е цял тон. То е философия за този, който разбира. Никой от вас не обича да се понижава. Всеки от вас обича да се повишава. Я да понижат някого, да му турят един бемол, как ще го преживее? Имаш ти "до", аз го турям "до" диез. Я да ти турят един бемол, да те понижат от чин капитан, да те разжалват. В музиката и повишават, и понижават. И като влезеш в музиката, ако не може да се повишиш, не може да се понижиш. Тогава от понижението излизат минорните гами, от повишението излизат мажорните гами. Какво са гамите? Няма да ви разправям. Има специфични работи в музиката, трябва да учите, цялата музикална литература е хубаво да знаете. Може да четете, има специални работи, които музиканти са ги писали. Вие ги знаете, много пъти сте ги учили, в много съществувания вие сте започвали с музиката и сте прекъсвали. Като ви гледа човек, по главата може да познае докъде сте стигнали. Начертано е на главата на всеки човек, като е учил нещата, къде е спрял. Някои например сте започнали с религията и сте спрели. Вашата любов към Бога, центърът на вашето радио, за да възприемате Божествените трептения, е слаб. Някои хора не са религиозни, понеже имат слабо радио, волтажът и ампеpажът е слаб.

Религиозен човек е онзи, който има чутки*[чуткий - от руски ез. - тънък, остър;(бележка на коректора)] чувства да възприема нещата, най-тънки вибрации и трептения на любовта. Някои възприемат само грубите чувства. Например ти си гладен, искаш да ядеш, то е грубо чувство. По какво се отличават грубите чувства? Веднага хората се сърдят. Дето има сръдня, чувствата са груби. Имате диагноза. Колкото сръдната намалява, то показва, че влизате в областта, дето чувствата са по-благородни. Дето сръдната изчезва, чувствата са благородни. Увеличава ли се благородството, сръдната изчезва. Сръдня има и в личните чувства. Човек има ли достойнство, не можеш една дума да му кажеш. И да му кажеш, не може да я възприеме. Срещал съм хора, на които преди двайсет години им е казана една обидна дума и те не могат да я забравят.

Вие казвате за някого, че е религиозен човек. По какво познавате религиозните хора? "Ти, казва, не си певец." Че по какво познавате? Аз съм гледал големи певци, които пеят, не пеят, но крякат. Казват: "Отличен певец." Певец е той, но аз наричам това кокошо крякане.

Пеенето е една тайна на живота. Ако вие пеете, а не може да измените своето състояние, това не е истинско пеене. Пеене е - ако нараните ръката си и изпеете една малка песен, ръката веднага да оздравее. Пеенето лекува.

За да познаете дали пеете хубаво, като се нараните, започнете да пеете. Ударите се някъде, започнете да пеете "Бог е любов". Като свършите песента, ако болката престане, хубаво пеете, знаете да пеете. Това е практическата страна на музиката. Това рядко се случва.

Сега аз ви говоря за едно нараняване на чувствата. Физическото, и то може да стане. Индуси има, факири, които правят такива опити. Направи той разрез, тури ръката си отгоре на раната, концентрира ума си, след десет-петнайсет минути погледнеш, раната заздравяла. Разреже човек корема си, след половин час погледнеш, раната заздравяла. Как може? Това са закони. Който знае, който е майстор, може; който не знае, мъчно е.

Та понеже сте в едно училище, трябва да се учите. Сега някои казвате, че сте стари. Под думата стар, разбирам учен човек. Който е млад, сега постъпва в училището. Ако старият, който в училището учи по две години, по три години във всеки клас, защо му е тази старост? Най-после, след като живее петдесет, шейсет, седемдесет години, свърши прогимназия, няма ли да бъде смешно? Представете си един човек, който е на седемдесет години, още не е свършил прогимназия. Казва: "Остарях." От какво е остарял? Остарял е от леност, от мързел е остарял този човек.

Сега разбирате право. По някой път аз оценявам хората дотолкова, доколкото могат да пеят. Пее някой, аз го сравнявам сега, той със своя камертон си дава тон. Аз вадя моя камертон, удрям и проверявам. (Учителят постави двата пръста, показалеца и средния пръст, във вид па камертон.) Неговият камертон може да се измени, но моят не може да се измени. Моят камертон може да се измени, ако имам известна тревога в ума си, ако имам известна тревога в чувствата си, в постъпките си. Тия две страни на камертона (пръстите) - едната страна на камертона е положителна, другата страна е отрицателна - са много чувствителни. Следователно между двете страни, които са положителна и отрицателна, може да се яви едно музикално трептене. Двете страни са отрицателни, никакъв музикален тон не може да се яви.

Следователно вие не може да разберете защо Господ е създал добрите и злите хора на земята. Ето философията. На земята добрите и лошите хора са камертон. Между един лош и един добър човек се явява музикален тон. Между един лош и един добър човек може да се яви едно добро дело. Ако добрият човек заема положителната страна, тогава се раждат добрите дела. Ако лошият стане положителен, пък добрият отрицателен, тогава се раждат добрите постъпки. То е закон. Защо е така? Ако не искате да е така, от вас зависи. В даден случай казвате: "Аз съм лош човек." Ако сте лош, значи, че вашето сърце е взело надмощие, казано в смисъл че вашият низш

ум е взел надмощие. Ако сте добър, вашият висш ум е взел надмощие. Или по някой път вие слушате своя висш ум, а по някой път - своя низш ум. Погледнете дрехите си и казвате: "Какво съм се одърпал." Възмущавате се. Кое е по-хубаво, добрият човек да бъде добре облечен, или да не бъде добре облечен?

Представете си, някой човек са го облекли хубаво, накитен с пръстени, с огърлица, диаманти, но са турили на носилка да го носят за последен ден, да го изпратят от тоя свят. Или представете си, че тоя човек не е хубаво облечен, няма диаманти, пръстени, огърлици, но е жив. Кое е по-хубаво? Тия скъпоценности са хубави, но трябва да имате един пръстен, който да внесе живот. Този човек, който е умрял, къде му е погрешката? Този човек, който умира, защо му турят пръстен? Защо го обличат добре? Той казва: "Който може да върне живота ми, всички тия пръстени, скъпоценности, дрехи ще му ги дам, те ще бъдат за него." Затова го обличат хубаво, но го заравят. Най-после хората вземат пръстените, защото по някой път дрехите изгниват, накитите остават, без да възвърнат живота.

Та казвам, вие искате известни пръстени - вие искате известни добродетели, вие искате да пеете хубаво, искате известно богатство. Но питам сега, с какво ще замените вашето богатство? Богатството в света трябва да има един орган. Има неща, които трябва да предшестват богатството. Аз искам да стана един отличен певец. За да стана певец, трябва да имам един ларингс. Без тоя ларингс идеята не може да се реализира. Най-първо трябва да разчитам на своя ларингс, на своето гърло. След като имам този орган, трябва да разчитам на своята мисъл, трябва да разчитам на своите чувства, трябва да разчитам на своята воля, за да дам три направления на тона, да осмисля този тон, да му дам известно направление. Сега вие искате да бъдете добродетелен човек. С какво? По същия начин искате да бъдете набожен, с какво ще бъдете набожен? На онзи, когото обичате, трябва да знаете да му пеете. Отдалече ако знаете да му пеете, той ще ви слуша. На онзи, когото обичате, трябва да знаете да му говорите, трябва да знаете да му наготвите да яде. На онзи, когото обичате, трябва да имате нещо да го занимавате отвън.

Сега вие искате да знаете дали Господ ви обича. Вие поставяте обичта на крива почва. Цялата вселена Бог е създал заради вас. Това е доказателство, че ни обича. Той е създал всичкия този свят за нас, вие седите и мислите дали Господ ви обича и дали специфично този свят е създаден за тебе. Всичките хора мислят за кого е създал Господ света. За човека. "За мене ли?" Да, за тебе. Друг казва: "И за мене го е създал."

И според хората за кого е създаден светът? То зависи от разбирането на

хората. Двама души пеят, двамата певци излизат един след друг да пеят. Излиза единият певец, аз имам една рана. Той почва да пее. Ако раната ми оздравее, значи е добър певец. За мене добър певец е този, който като запее, раната на ръката ми заздравява. Той е певец. И другият е добър певец, но раната не заздравява. При едното пеене, дето раната не заздравява, то е обикновено пеене, при другото пеене. дето раната заздравява, то е необикновено пеене или наречено Божествено пеене.

По някой път се съберете и се скарате. Скарали се две сестри. Има причини. Скарали се за своите обуща. Едната има обуща от свинска кожа, другата от камилска кожа. Едната казва: "Ти носиш свински обуща." Другата казва: "Ти носиш камилски обуща." Скарали се, че едната носи свински обуща, а другата камилски. Между вас туй го няма, за свински и камилски обуща вие не се карате, аз говоря само, за да изясня. Питам: какво са виновни свинските и камилските обуща? В свинските обуща има нещо хубаво, меко. Че свинята се взема като символ. Човек не трябва да бъде една свиня. Свинята е много флегматична, легне в тинята и грухти, и рови. Тя много обича живота. Свинята има един характер - тя не е нервна, не е нервозна. Много сприхава не е, има самообладание в нея. Виждате, муцуната ѝ е остра. Острата муцуна показва, че има интелигентност. Тя употребява своята интелигентност за своя изгода. Погрешката на свинята седи в това, че тя рови, дето не трябва и дето трябва. Като влезе в някоя градина, има желание да помогне, казва: "Да копая." Копае, копае, разкопае всичко наоколо. Затова бият свинята, че рови, дето не трябва. Ако вие пътувате с една камила в пустинята, щом тя усети, че има някакъв ураган, забие носа в пясъка, не може да я мръднете. Легне и казва: "Ни крачка напред." Тя познава, че времето ще се развали. Който не разбира, може да я бие, но тя тури, забие носа си в пясъка, пази се вече. Значи, ако носиш свински обуща, не ори, дето не трябва, не говори, дето не трябва, не мисли, дето не трябва, не се гневи, дето не трябва. Туй значи. Аз, ако нося свински обуща и ми кажат: "Защо носиш тия свински обуща?", ще кажа: "Да не ора. Да не се гневя, дето не трябва. Затуй нося тия свински обуща. Искам да се избавя от някои погрешки." Ако нося камилски обуща, ще кажа: "Аз нося тия обуща да не лягам дето не трябва и да не вървя дето не трябва." Това са символи.

Противоречията в живота човек трябва да знае да ги примирява. Сега да дойдем до друг въпрос. Две сестри все спорят. Вместо да спорят, да дойдат да изпеят една песен, един дует. Някой път едната е сопран, другата е алт. Ще започнат - тогава сопран и алт вървят. Нека изпеят един дует, ако не е дует, на един глас да изпеят. След като изпеят песента, ако горчивото чувство е изчезнало, и двете са пели правилно. Човек, който не пее, мяза на един тъпан, който е насипан с много прах. Отличен тъпан, кожата е

първокласна, този обръч наоколо е направен от скъпоценен материал, но тъпанът е натрупан с прах. Да го измиеш с вода, не става, ще се развали тъпанът. Тогава ще го окачиш на врата. Като започнеш да удряш, всичкият прах ще изскочи. Понеже има две страни, две кожи, едната е положителна, другата е отрицателна, затова хубав звук може да се получи. Като го биеш, всичкият прах, който е по тъпана, ще изскочи. С микроскоп да го гледаш, няма да намериш нито прашец. Понеже в музиката тъпанът е турен на работа, всичките прашинки се махат

По някой път някои християни замязат на стоящи тъпани, отгоре са покрити с прах. Като бутнеш, оцапваш си пръстите. Няма какво да ги миеш, миенето не е толкова от най-добрите начини за чистене. Човек в специфични случаи може да се мие само. По някой път, като удариш с палката, махне се прахът. Ако миеш тъпана, кожата може да се развали. Сега аз виждам. работници излизат от някоя мина почернели, вземат сапун, мият, мият черното. Казвам: "Този сапун тук си е на мястото, измива черното." Но виждам някоя дама, не е ходила в рудника, лицето е бяло, като вземе сапун, трие, трие. Ето, казвам, една дама, която не знае как да употребява своите свински обувки, една дама, която не знае как да употребява своите камилски обуща. Щом не сте влезли в рудника, тебе не ти трябва такова миене, тебе ти трябва само малко вода, само да се понаплискаш. Никакъв сапун, нищо повече. Ако си се окалял, тури сапун колкото искаш. Ако не си се окалял, никакъв сапун не туряй. Сапунът ще измие най-хубавото от лицето ти. Много хора си покваряват лицето. По някой път се покварява вярата - някое ново верую дойде, аз го наричам нов сапун. Вземаш туй ново верую, че го пръскаш по лицето, по ума, искаш да знаеш каква философия има, искаш да го разбереш. Никаква философия няма. В какво седи новото верую?

Казвате за някого: "Отличен ясновидец - вижда всички неща.'" Преди петдесет-шейсет години се явява във Варненско една гледачка с охлюв, морски голям охлюв, та се събира цялата Варненска кааза*[околия - от турски ез.], за да й гледа тая гледачка. Каквото кажела, всичко става. След като гледала дълго време, разбойници й обират всичкото богатство. Тя всичко предсказвала, но не могла да предвиди кога ще я оберат разбойници. Питам: един гадател, който гледа и разгадава бъдещето на хората и постоянно греши, гадател ли е? Той, като не знае, ще го оберат. При всяка грешка ясновидецът е обран. Ти ще гледаш на хората, ще предсказваш, ще събереш малко пари, ще те оберат. Таман си оправиш малко работите, дойде същото лошо положение. Тогава ще отгадаеш, тогава ще дойдат разбойниците и ще те оберат.

Сега някои от вас приемат, че има дявол, някои не приемат, че има дявол.

Някои приемат, че има Господ, някои приемат, че няма Господ. По-лесно може да ми кажете по какво се познава дяволът, понеже сте по-добре опознати с него. Както ви виждам, дето съм ходил, все съм виждал картички, от дявола писани. Не съм срещал човек в България, който да няма любовно писмо от дявола. Сега по какво се отличава човек, който е запознат с дявола? Гледам, една дама се разговаря с двама кавалери. Спирам се, интересувам се от този разговор. Тя, като говори на единия, на другия, тъй с едното си око намигне и му даде знак с пръсти, че да го позанимае малко: "После ще го пратя и с тебе ще остана." Тя говори с първия, а вторият седи спокоен. Тя мърда с пръсти, дава му знак. Казвам: това са ишарети*[ишарет* - таен знак - от турски ез.] на дявола. Дяволът казва: "Първо ще се занимая с този, после с тебе." Онзи вторият кавалер, мисли, че тя него обича, но тя и двамата лъже. Само че онзи, първият, е будала, тя го лъже по-грубо, втория го лъже по-деликатно, а той седи и мисли какъв простак е онзи. Ти ще говориш с нея и тя ще те тури на динена кора.

Сега моето положение какво е? Вие можете да ме попитате: "Ти как попадна там, да видиш и двамата?'" Тази жена ми е длъжница, тя имаше да ми дава. Гледам, тя се е разположила. И тримата имат да ми дават, аз отивам да си взема даденото. Като отивам, не искам да нарушавам етикецията. Казвам: "Аз се радвам, че са седнали да ядат и пият. Позабогатели са, има какво да ми платят." И наблюдавам. Тази дама се обръща към мене и ми дава знак да мълча. И за мене дава ишарет. Аз разбирам да седя, погледна единия, погледна другия. Тя на единия казва, че ще му даде път, пък на мене дава знак да мълча, туря пръсти нагоре и казва: "Един Господ има, да ме не издадеш." Аз сега се уча от това положение. Тя на мене казва истината: "Какво да ги правя тия мъже неразбрани? И този е неразбран, и онзи е неразбран. Влюбили се в мене тия простаци и двамата, както виждаш. И те имат да ви дължат, и аз имам да ви дължа, ще оправим света. Нищо няма да оправим, съвсем сме загазили, но да мълчиш." Туй е моето тълкуване. Аз седя така отделен настрана, сядам на един стол, не обръщам внимание. Гледам, тя изпраща единия, после другия, най-после идва при мене и си плаща. "Ще ме извините, толкова време ви забавих." Другите двама, на които им даде път, минават-заминават, нищо не плащат.

Казвам: кои са добрите хора в света? Всякога вие осъждате тази млада жена, казвате: "Тя много ги играе." Много ги играе, ама си плаща дълговете. Другите двама, изиграните, които разиграва, единият минава и другият минава, казват: "Не му е времето сега за плащане."

Та в света по някой път вас може да ви занимава дяволът. Дяволът по

някой път мяза на една хубава дама, която ви занимава. При това Господ седи там и гледа, ти какво трябва да му кажеш? Господ е хванал дявола. Дяволът няма да се хване, дявола трябва да го хванете. Не да го хукате, той не обича да го хукате. Ще си намериш бела на главата, ако го обидиш. Вие често си позволявате да хукате дявола, но пазете се. Вие виждали ли сте някой дявол да ви каже горчива дума? Той може да ви излъже, може да ви каже всичко, дяволът нито една горчива дума не казва. Той отвътре може да ти предаде какви ли не думи, но пак не може да го хванете и казва: "Тази мисъл е твоя, тя не е моя." Никой не може да каже, че нещо е негово. Той разбира Божия закон. Вие на земята, които не разбирате закона, вие се оплитате в противоречията на живота.

Сега да дойдем до ново положение. Вие трябва да оставите обикновените работи в живота. Има нещо, с което трябва да се занимавате. Че свинята рови, то е нейна работа. Че ровила в градината на някой градинар - няма какво да ходи да се сърди на свинята, той трябва да има една хубаво заградена градина. Свинята е свиня, тя има свое естество. По някой път тя служи като емблема. Ние се спрем и държим тая свиня в ума си. Казвате. "Той има свински характер."' Не дръжте такава идея в главата си. Винаги дръжте свинята като емблема, че върши работи, които не са на място, че рови там, дето не трябва и дето трябва рови. Свините в първобитното състояние са допринесли много. Те, като са ровили, хиляди и милиони семена са заровили, без да искат. Много семена са изникнали, много дървета са израсли.

Има една страна съществена вътре в човешкия живот. Съществената страна, това е любовта, която внася мир в човешкото сърце. Този мир е необходим за продължението на живота. Вие не може да продължите вашия живот, вие не може да подобрите вашето здраве без този мир. То е приложение на нещата. Казват. "Трябва да имаме вярване " Може да имате известни вярвания, то е хубаво. Има теоретически работи в света, те са от друг характер. Но казвам, любовта чрез мира ще внесе условия за онова вътрешно подобрение, което е необходимо сега

Мнозина от вас искате да имате пари, да бъдете богати. Един човек, който няма любов, който няма здраве, той не може да бъде богат. Всичките богати хора са здрави, и здравите са богати. За да бъдете богати, трябва да бъдете здрави, при това трябва да имате любов в себе си, всеки ден да ставате рано да работите. И да е учен човек, той трябва да работи, да изследва нещата. Не само да цитирате, че някой казал така и така. Може да цитирате какво е казал апостол Павел. Много хубаво, но апостол Павел беше един човек, който много е залягал, много е учил. И всички сега трябва да учите.

Аз гледам: по някой път вие цитирате някои примери, които аз съм дал, но никога не сте се спрели върху един пример, да намерите точното му приложение. Например дадох един пример за кроткия човек. Сега по какво се отличава кроткият човек? Писанието казва, че кротките ще наследят земята, значи материалните работи само кротките хора ще наследят. В тях няма движение, те са устойчиви. Нещата в тях може да израснат. Простият човек мяза на почва, върху която всичко може да расте. Той не е подвижна почва. Върху подвижна почва нищо не може да стане. В него няма пертурбации* [внезапни нарушения в нормалния ход на явленията; (бележка на коректора)], в него всичките неща стават наредено, точно, устойчиво, в него нещата не стават безразборно. Красотата е едно качество у човека, което се е придобило от няколко способности, няколко други, които едновременно работят. Красотата е един резултат. За да бъде човек кротък, то е резултат, то е наследствено качество. То е уравновесяване на неговия ум и на неговото сърце.

Това, за което ви говоря е толкова широко, че много пъти вие се оплитате. Вие казвате: "Трябва да бъдем съвършени. " Съвършенството е една велика цел. Човек в градежа на своето развитие расте и върви към съвършенството. Той сега не може да бъде съвършен.

Някои от мене изискват при всички условия да бъда кротък, отстъпчив. Но човек не може всякога да отстъпва. При какви условия може да се яви съвършенство? Трябва ли един човек, който е излязъл от болница, да лежи на кревата и да му слугуват? Какво ще седи? Щом оздравее, престъпление е да седи на кревата. Щом оздравеете, не трябва да се страхувате от света. Светът е едно възпитателно училище. Щом се случи някое страдание, вие се уплашите. По някой път се оплаквате, че не ви обичат. Защо трябва да ви обичат? Ако ви обичат, трябва да се спрете, не може да учите. Представете си, че следвате гимназия. Една млада мома сте, имате пет-шест любовници, на които не сте дали повод, но постоянно имате писма, пишат ви за любовни работи, че без вас не могат да живеят. Ако речете да четете писмата, ще си загубите времето. Пишат те там много работи. Младата мома ще напише следното писмо: "'Господине, не си губете времето. Аз няма да се занимавам с тия работи. Аз съм млада мома още, на петнайсет-шестнайсет години. Вие сте попаднали на крива посока." За нея важното е да учи, няма нужда да пише любовни писма, пък и не знае как да пише любовни писма. Човек има право да пише любовни писма, когато е завършил училище, когато е станал съвършен. Като завършите училище и станете съвършени, тогава имате право да пишете любовни писма. Сега не си губете времето. Не губете и времето на другите.

Някои пишат: "Аз ви обичам, без вас не мога да живея." "Там е белята, че без мене не можете да живеете. Аз без вас мога да живея. Че вие не можете да живеете без мен, то е лъжа. Вие сте роден без мене, а казвате, че без мене не можете да живеете. Когато се раждахте, аз не бях при вас. Вие сте родени преди мене, а казвате, че без мене не можете да живеете." Тъй ще му пишете. Това е практическото приложение. Аз съм момата: "Вие казвате, че без мене не може да живеете. Много добре. Виждам, че сте малко ленив, не се учите. Ще тръгнете на училище и ще се учите. Ще питам вашите учители дали се учите. Ако се учите, любовта ви е намясто." Ако се стегне този синко майчин, добре. Тъй ще го туря натясно. Как тъй ще ми казва да се обичаме. Хубаво е да се поцелунем, да се прегърнем. Всички тия работи са хубави, аз не ги отричам. Всяка целувка е обяд, всяко прегръщане е даване пари на заем. Хубави работи са, не са лоши.

Любовта не седи в целувки. Любовта не седи в прегръдки. Любовта е нещо велико. Не смесвайте любовта с целувките. Целувките развалят любовта, и прегръдките развалят любовта. Аз го зная това, правил съм опити, няма изключение. Целуни болния, на място е тази целувка. Прегърни болния, на място е. Прегръщането на здравия и целуването на здравия не е на място. Ако е болен, може да го целунете. Ако е здрав, никога. Здрав човек не целувайте. Някой иска да се ожени, за да целува жена си. Той може да я целува, колкото иска. Аз не говоря за тях. Аз говоря за свободните хора. Ти си слуга, господарят ти те кара на работа. Господарят иска да те целуне, нека те целуне. Иска да те прегърне, нека да те прегърне. Като целуне, ще плати, като прегърне, ще плати. Ако плаща, неговата целувка и неговата прегръдка е на място. Щом целува, и нищо не дава, щом прегръща, и нищо не плаща, неговата прегръдка не е на място. Това е философия.

Ти за да разбираш човешкото естество, Божествената истина трябва да влезе в твоя ум, да го осветли, да влезе в твоето сърце, да го облагороди. Някой човек влезе като клин между Бога и тебе, иска да те целуне. Разбирайте в какъв смисъл вземам целувката. Целувката вземам като завършен акт. Искаш да направиш едно добро, искаш да съживиш един умрял човек с целувка, казвам: "Ще чакаш да го занесат на гроба. По пътя ти не се смущавай. На гроба ще направиш опита, доброто там го направи." Вие в себе си се безпокоите за Божията любов. Казвате. "Бог не ме обича и хората не ме обичат." И все се самоосъждате.

Казвам, в туй положение, в което се намирате, не трябва да целувате никого. Но ето аз какво разбирам. Когато вашите ръце са нечисти, не пипайте чистите дрехи на когото и да е. Нямате лошо желание, но всякога ще оставите едно петно. Този човек е лош. Когато искате да пипнете плата, измийте си ръцете, за да не оставите петно. Ако вие целунете някого и в

ума му остане едно лошо възпоменание от тази целувка, значи, че тя е нечиста. Аз в широк смисъл вземам тази постъпка. Някои вярващи и всички ученици ще бъдете подложени на изпитание.

Дойде някоя сестра и ми казва: "Дай ми сто лева на заем." То е една целувка. Дадеш ти сто лева, тя каже, че след един месец ще ги върне. Мине месец - не връща, минат два, три, не връща нищо, не държи на думата си. Тя трябва да дойде и да каже: "Ще ме извиниш." Но да говори пак истината. Не да прави долапи и да ги замазва. Да каже: "Ще ме извиниш, след един месец ще върна парите." Да каже причините, защо не е устояла на думата си. Винаги трябва да има правилно отношение. Да няма тъй да позалъже. Ще говори туй, което не е.

Казвам: ако между вас не може да се образуват тия искрени отношения, които Бог изисква, тогава къде е погрешката на човека и за какво верую може да се говори?

Прогресът на нашата душа е в това, доколко ние може да изразим онова съвършенство, което се изисква от нас. Трябва да знаем да пеем хубаво. Сега има стари сестри, които по някой път пеят по-хубаво от младите сестри, пък някой път младите сестри пеят по-хубаво от старите сестри. В едно общество, дето има повече пеене, има по-малко крамоли. Дето пеенето престане, крамолите са по-големи. Но пеенето има външна и вътрешна страна. Постоянно поддържайте пеенето. Ако не може да поддържате външното пеене, поддържайте вътрешното пеене. Ако не може да поддържате външните добродетели, поддържайте вътрешните добродетели. [...]

Някой човек направи на хиляда души, на един милион, услуги. Хубаво е да се подражава на такива хора. Във всинца ви трябва да има туй желание да правите добро. Доброто не е само материално. Материалното добро е последно, което може да направите. Аз съм изследвал: материалните работи ако не се предшестват от едно добро, направено в умствения свят и в духовния свят, всякога има лоши резултати. Щом дадете пари в заем на някого, непременно ще се влоши положението. Даже и между вярващите е същото. Хората трябва да бъдат много напреднали, за да не дойдат до лоши резултати. Ако не са напреднали, трябва да ги дадете по един околен път, лицето да не зае кой е дал парите. Щом знае, ще стане някакъв скандал. Тогава как ще се разреши, когато един ученик в една Божествена школа изпадне в трудно положение? Той не трябва да проси. Той ще мълчи. Онези ученици съзнават и казват: "Той има нужда." Те предвиждат и уреждат неговите работи, без той да знае. Иска ли той да работи, моли ли се той, това няма, онова няма, работата ще се влоши. Остане ли той да

иска, работата ще се влоши.

Вие казвате: "Това братство нищо не струва. "Аз съм слушал братя и сестри да казват." В това братство не си струва да си губиш времето." Когато ти се роди в един ден и след тебе се родиха още четири-пет братя и четири-пет сестри, за какво се родихте? Да ти помагат и за тебе да работят, пък ти да бъдеш като инвалид? В какво седи туй братство? То съществува в кръвта ти. Вие всички имате отношения, зависими един от друг. Ти с братята си ще работиш заедно, с тях ще бъдеш и ще участваш във всички техни начинания. Щом си брат, ти имаш привилегия. Щом си брат, ти имаш нужда от братята. Ти като влезеш при тях, кесията ти трябва да е пълна, да си богат, да даваш. Онзи, който не дава, никакъв брат не е. Онзи, който е влязъл в братството и очаква само да му дават, никакъв брат не е. Той е слуга, той е работник, той е надничар. Брат е онзи, който, като влезе, има какво да даде. И братята ще те даруват. Между братята има не подаяние, а даруване. Дарби има. Бог дава дарбите, между братята има дарение, не подаяние, но дарение. Сега ще минете и ще оставите подаянието. Подаянието ще оставите за слугите. Вие ще дойдете до закона на дарението. ("Ами цигулката?") И за цигулката има време, ако се съберете утре сутринта. Как искате, на екскурзия ли да идем, или тук да останем? ("На екскурзия.")

Ако бяхте ме послушали, всичко щеше да бъде по-хубаво. Аз толкова години съм говорил, малцина съм намерил, които слушат. Вие всякога поставяте нещата на крива почва и така разсъждавате. Всякога съм ви учил: нещата трябва да се проверят. Не разсъждавайте върху неща, които не сте опитвали. Опитайте нещата и след туй си дайте мнението. Най-първо опитайте нещата един път, дваж, че тогава си дайте мнението. Всяко нещо, което правя, години наред съм опитвал. Казвате: "Не може ли по друг начин?" Казвам: и по друг начин може. Аз зная вече - нещата по много начини може да станат, но аз съм избрал почти най-лесния път, по който може да минете. В дадения случай най-лесният път е този. Има и по-прави пътища, и по-лесни начини, но те са много скъпи, големи разноски има в тях.

Например някой иска да знае колко аз зная. Много работи зная, но постепенно се освобождавам от това знание. Знанието е товар. Аз, за да си почина, се освобождавам от своето знание, от този тежък товар. Много работи зная. Когато човек започне да мисли на физическото поле, че много знае, той се уморява.

Зная нещо - доколко аз обичам хората. Но доколко те ме обичат, не зная. Аз зная колко ги обичам. Колко те ме обичат, то е техен въпрос. В този

въпрос никога не се ровя, да мисля колко ме обичат. Ако мислят като мене, ще обичат, както аз ги обичам; ако не мислят така, ще обичат според своето разбиране. Има едно Божествено разбиране, дето интересите са еднакви. Един учител ще предаде една лекция. Никой не може да я предаде съвършено точно като него. В дадения случай някой казва: "Всеки не може да даде една лекция." Имате една силна струя електричество, вие не може да го предадете по една слаба жица. Или имате една голяма река, не може тая река да я турите в една малка, тясна тръба, изисква се голяма тръба. Сега някои хора мислят, че може да прекарат водата през тясната тръба.

Когато се говори за Божията любов, трябва една обширна душа. Не е така лесно да се говори за Божията любов. Любовта не е лесно нещо. Аз се пазя да говоря за Божията любов. Някой път и за моето тяло е опасна. Питам с голямо предпазване, да не предизвикам такава грамадна енергия. Не може да се прояви. Ще дойде тази енергия. Туй, което аз предизвикам, трябва да го предам на хората. Туй, което говоря, трябва да го правя. Ако аз говоря едно, и върша друго, тогава ще създам цяло нещастие върху себе си. Всичките нещастия произтичат от онова, което говорим, но не вършим. Всяко нещо, което говорите, поне отчасти да правите. То е правилно изтичане. Което вършим, то е изтичане. Ако престанете да вършите, ще се подпушите. Ако вършите, идвате вече в една област, в една опасна школа, дето нещата трябва да ги съберем, трябва да ги поставим на опит и да направим всичко, което може да се направи. Има опити, които в даден случай може да се направят. Има неща, които в даден случай не може да се опитват, за бъдеще са възможни.

Бъдете творители, носители на Божията любов, колкото и малко да се проявява. Вие давайте път на най-доброто у вас, за да дойде Божественото здраве и тази Божествена светлина. Когато аз ви казвам някои работи, не ги подлагайте на критика, оставете нещата да се изяснят сами по себе си. Като посеете нещо, очаквате да поникне. Щом поникне, ще знаете как да изследвате. Ако не поникват нещата във вас, няма какво да изследвате. Щом поникнат нещата и като поникнат, ще дадат плод и по плода ще ги познаете. Казва Писанието: "По плода ще ги познаете, от делата ще ги познаете."

Понеже ви изяснявам Божествени работи, за това ще имате търпение. Аз не ви изнасям теории. Може да ви скроя куп теории. Моите кроени теории аз ги оставям за себе си. Онези теории, които аз не съм скроил, Божествените, аз ви ги предавам. Не ги кройте и вие. Като дойде Божествената идея, не я кройте и вие. Всяка Божествена идея предавам в най-подходяща форма, която намеря. Не й турям царски дрехи, корона,

но турям много проста форма, стига тази форма да е по-естествена.

Аз няма да употребя израза "аз ви любя" или "аз ви обичам". Казвам: "Имам едно малко разположение към вас." На когото аз кажа, че имам малко разположение, моето малко разположение към когото и да е има повече цена, отколкото любовта на целия свят, събрана вкупом. Към този човек аз имам малка симпатия, но за през цялата вечност желая му доброто, желая му да живее в любовта, да разбира истината, да е свободен човек. Най-първо желая да стане един свободен човек, да има едно вътрешно разбиране, да се освободи. Той, като ме гледа, страхува се какво ще кажа. Не е лошо, нека се страхува. Нека се страхува, но един ден искам да провери нещата как седят. Един ден двамата ще ходим рамо до рамо и той ще провери нещата. Ще опитате нещата един ден. Аз опитвам, и той ще опита нещата, както и аз ги опитвам. Трябва да опитате нещата. Бог казва: "Опитайте Ме и вижте, че съм благ." Всичко седи в това, да опитаме и да намерим, че Господ е благ.

Когато кажа "аз", разбирам Божественото, което аз опитвам в себе си. Аз за него имам само едно мнение. Искам всички вие да имате едно мнение. За вашите работи може да имате мнения, колкото искате. Щом дойде Божественото, да имате само едно мнение. Така разбирам. Аз за Божественото имам само едно мнение, пък вие имате десет мнения.

Някои слушам да казват: "Той, Учителят, не разбира тия работи." Например аз не разбирам да правя обуща, но за мене три часа са достатъчни, за да стана първокласен обущар. Аз не съм рисувач, много пъти съм се опитвал, но три седмици са ми достатъчни, за да стана първокласен художник. Не искам да стана първокласен художник, понеже ще затъмня другите художници около себе си и те ще станат нещастни, отказвам се. Стигат ми шест месеца, за да стана първокласен цигулар виртуоз. Понеже ще затъмня другите цигулари, не искам. Аз много се радвам, като дойде някой виртуоз, като че аз съм, тъй ми е приятно. Някой казва: "Да може и аз да стана такъв виртуоз." За мене десет месеца стигат да стана такъв виртуоз, да свиря.

Та казвам: сега не се безпокойте Има толкова пътища, възможности, които Бог е турил на разположение. Разбирайте Божиите пътища и се радвайте на добрия успех на добрите хора. На добрия успех на всички добри хора се радвайте, за да се радват и те един ден на вашия успех.

Трябва да се радвате на добрия успех, откъдето и да идва той.

„Отче наш"

Тридесет и пета лекция на Общия окултен клас
5 юни 1935 г., сряда, 5 часа
София – Изгрев

Книги:
* Правилно пеене
Ако говоря (Общ окултен клас. Четиринадесета година (1934–1935). Том II. София, 2003)
21 беседи от 27 февруари 1935 г. до 18 септември 1935 г.
Начало: 05:00
Пасаж: 1 Коринтяни 15

1935_06_07 Малките желания
лекция пред специалния клас

МАЛКИТЕ ЖЕЛАНИЯ

Отче наш

Чете се темата: "Качествата на умния човек."

Каква е разликата между умния и мъдрия човек? Думата "умен" на български е произлязла от ум, а на английски от ман* – това са синоними. Ум – така се пише на български език. Аз съм срещал думата "ом". "Аум" е произлязла от "ом". В българския език се е махнало "а"-то и се е образувала думата "ум".

*man – (англ.) човек, мъж

Какво се разбира под качества на един предмет? Какво разбирате под качества на един тон и качества на речта в най-простата форма? Вие не изхождате всякога от едно философско гледище. Философското гледище е сложно понятие. Вие най-първо трябва да изхождате от най-простото положение, в което нещата са ясни. Как ще знаете например колко качества има един тон? Всеки тон трябва да бъде ясен, чист. Те определят качествата на самия тон. Чист и ясен едно и също нещо ли е? "Чист" значи да не е примесен. Все едно ли е, да имате един чист или един ясен тон? Понякога смесват тези неща. Вземете например думите "стегнат и разхлабен". Какво разбирате по думата "стегнат". В стегнатостта седи идеята за нещо ограничено. Казва: "Стегнат е той". Значи: ограничен е. Думата "разхлабен" е противоположна на думата "стегнат". Стегнатите неща се разхлабват. Щом нещо не е стегнато, то е разхлабено. А щом е разхлабено, не е стегнато.

Та в много отношения ние казваме за някого, че е стегнат човек. Казвам, ако вървим според тази идея, какво представя човешкия ум? Това е един принцип в човека. Под думата "ум" подразбираме всичките качества, които човек притежава в даден случай, и с които може да работи. Казват понякога: "Умен човек и интелигентен човек". Каква е разликата между умния и интелигентния човек? Англичаните имат същата дума – man. Тъй както е съставена тази дума придихателния звук "м" показва, че умът слиза дълбоко. Трябва да потъне в материалния свят, за да работи. Значи буквата "М" може да считаме като символ – да слезеш някъде, където не ти е приятно. Казваш например думата "мъка". Какво нещо е мъката? Слязъл си някъде, мъчиш се, за да вдигнеш един предмет или да разрешиш една задача. Значи на човекът е дадено един ум, с който той се мъчи да разреши

противоречията, които съществуват в човешкия живот. Той има известни способности и чувства, на които се подчинява, и от съчетанието на тези способности и чувства може да работи. Някои хора мислят, но не чувствуват, а някои хора чувствуват, но не мислят. Чувствуване и мисъл не са едно и също нещо. Някои хора започват да мислят чрез страданията, по обратен път вървят. Някои започват от мисълта и отиват към страданията. Правете опити и ще се уверите в това. При един опит, какъвто и да е той, все ще се натъкнете на една мъчнотия.

Сега да оставим настрана онези философски въпроси, които не са за разрешение. Например вземете крайния въпрос. Каква е целта на човешкия живот? Ако ви се даде такава теза, какво ще пишете върху нея? Или каква е крайната цел на яденето, каква е крайната цел на заспиването, каква е крайната цел на събуждането? Ред такива въпроси може да се зададат. При задаването на тези въпроси, някои от тях може да се разрешат по-лесно. Каква е крайната цел и какъв е смисълът на живота? Какъв е смисълът на пеенето? Защо трябва да пееш? Може да се зададе и обратния въпрос: защо да не пееш? Тъй щото, когато някой каже: "Защо да пея?" Ти го запитай: Защо пък да не пея? Ако не искаш да пееш, трябва да си отговориш защо не искаш да пееш. Колкото е важно едното, толкова е важно и другото. – "Не съм разположен да пея." Представете си, че устата на един човек е пълна с хляб. Той яде, а ти го караш да пее. Той казва: "Не искам да пея." Защо не пее? - Не му е празна устата. За да пее човек, устата му трябва да е празна. Всеки, който не иска да пее, има нещо в устата си. Има случаи, когато някой не пее, защото има нещо дисхармонично в себе си и не може да пее. Той казва: "Не искам да пея, защото не мога." Първо е мисълта, а после музиката. Пеенето и музиката са външната страна на мисълта. У човека първо се е оформила неговата реч, а после трябва да придобие музиката. В общ смисъл музиката е най-хубавата дреха, в която мисълта може да се облече, и да бъдеш благоприятен на хората. За да те обичат хората, ти трябва да говориш музикално. Който не може да говори музикално, неговата реч е тромава. А който говори музикално, за този човек казват: "Приятно ни е да слушаме, когато този човек говори." И наистина, когато човек говори музикално и речта му е музикална. Когато в даден случай ние не може да схванем никаква музикалност, това показва, че ухото ни не е така изтънчено. Например ето една еднообразна реч: "Аз ходих на нивата, брах фасул, върнах се, времето беше облачно, кучетата лаеха, птичките хвърчаха, хората се караха и т.н." А може да кажеш това нещо и в музикална форма: "Ясен беше денят. Едва повяваше тихия ветрец и галеше лицата на младите работници, които се бяха събрали на нивата да работят." Това е музикална реч. Ще кажете, че това е декламиране. Не, декламирането е музика в един тон.

Сега дайте ми според обикновения камертон долно "до" и вижте как съвпадат думите с тоновете. Какво означава на български музикалният тон "ла"? Казвате: "Кучето ла." Как ще намерите "до"? За да намерите "до", вземете първо "си", а после "до". Имайте предвид, че за да може да постигнете в света какво и да е, трябва да притежавате известни качества. Вие искате да бъдете обичан. За да бъдете обичан, трябва да имате някакви качества. Не може да се обича някой човек без да притежава известни качества. Певецът може да бъде обичан; ораторът може да бъде обичан; добрия човек може да бъде обичан. Любовта е качество, което ни се налага насила. Любовта е едно качество. Човек може да бъде силен.

За да обичате един човек, вие трябва да имате ясна представа за онова качество, което той притежава. Живият човек обичате заради живота, който се проявява в него. Защото не може да обичате един човек, ако той няма какво да учи. Учителят всякога обича онзи ученик, на когото умът е гъвкав. Каквото му каже, той все се досеща. Има прости досещания, има и сложни досещания. А някои не могат лесно да се досещат, мислят, мислят не се досещат. Например учителят пита учениците си каква е разликата между събиране и изваждане, между умножение и деление. Ще кажете: "Проста работа е това." Що е събиране. Ученикът казва: "Учителю, като туриш житото в хамбара, това е събиране, а изваждане – като извадиш житото от хамбара." Достатъчно е така. И това е събиране, но този процес на събиране не е който вие знаете. Запример вие имате две плюс две равно на четири. Понякога турят знака отдолу, пишат 2/4. По какво се различават тия два метода на писане? Вторият е китайски метод. Те пишат отгоре надолу. Новото писане е отляво към дясно, а семитите пишат отдясно наляво.

Всяко нещо си има причини, но се изисква дълго време, за да се намери кога и как са се създали тези причини. Всяка причина си има свой разумен повод. Всяка проява на нещата е един малък разумен повод, който е дал възможност да се създаде. Има причини, които може да скарат двама души. Какъв е поводът да се скарат двама души? Двама души се карат, защото единият настоява, че пее по-хубаво от другия. Или те се скарат, защото единият казва, че не може да чете хубаво. Скарат се, защото единият казва, че е по-богат от другия. И другият настоява същото. Значи и вие може да се скарате, защото единият ще каже, че е по-добър, по-благороден, по-голяма човещина имал, а другият нямал човещина. По какво се разбира, че единият има човещина, а другият няма? Какво разбирате под думата "човещина"? Това е един въпрос, на който не може да се отговори. Човещината е един резултат, който не може да се разложи. Имате числото 24 например. Ако аз напиша единица с 20 нули, какво число е това? Един квадрилион. Но какво разбирате под това число? Ако

ви дадат един квадрилион жито да го преброите, колко години ще ви отнеме? Такива задачи има някой път в живота.

Спирайте се върху основата на нещата. Животът е една велика възможност. Животът е най-великото благо в органическия свят, но същевременно е и най-голямото нещастие, което може да сполети човека. Когато е добре организиран, по-добро нещо от живота няма. А когато не е добре организиран, по-лошо нещо от живота няма. И когато казвате някой път, че животът ви е дотегнал, това показва, че животът не е добре организиран. Неорганизираният живот е една тежест. За да се организира животът, трябва да му дойде в помощ човешкият ум. Умът трябва да служи за организирането на живота. Най-големият организатор в живота е човекът, който може да уреди всичките противоречия, които съществуват.

Вие сте смешни. Ходил един човек в старо време да учи магия. Той научил това, че като махнел с ръката си по един начин, всички неща идват при него. Като махне ръката по друг начин, всички неща си отиват. Като каже нещо по един начин, всички неща стават. Като направи нещо с ръката си по друг начин, всички неща ще станат. Този човек мислел, че всичко разбрал, че всички задачи разрешил. Излязъл от училището и влязъл в гората. Насреща му излязла една мечка. Той махнал с ръката си по правилата, както знаел, но мечката не се връща. Тя го наплюла хубаво. Тогава той се върнал при учителя си и казал: "Тази мечка ме наплю. Не ме слуша мечката." Той казал на мечката да се махне от пътя му, да се върне в дома си, но тя не се махнала. Питам: Защо не се маха тази мечка? Като дойде мечката насреща му, той трябва да тури тоягата зад гърба си, да я хване за ушите, да я раздърпа и да каже: "Знаеш ли, че аз излязох от окултната школа?" Мечката казва: "Знаеш ли, че аз те посрещам?" И ученикът употребява тоягата, но де е погрешката му? Погрешката му седи в това, че той употребява своята тояга, дето не трябва. Мечката била много радостна, че срещнала един окултен ученик, който завършил училище. Обаче ученикът казал на мечката: "Не те е срам, махни се от пътя ми!" - "Аз съм първата, която те посрещам, и ти отдавам всичкото почитание като на ученик." Като не е издържал изпита, тя го наплюла.

Кажете ми сега, какво е отговорил учителят на ученика? Как го е утешил? Ти си един млад ученик и си казал на друг един ученик, че нищо не разбира от учението. След това отива в неговата махала и той го набива хубаво, като му казва: "Ти нищо не разбираш." Как трябва да те утеши? Той ти казва, че ти нищо не разбираш и те набил отгоре. Срещаш един човек, който те пита: "Ти учен човек ли си?" Как трябва да му отговориш? Ако този, който те пита дали си учен, е горделив, тщеславен човек, ти ще

му отговориш: "По-малко учен от тебе съм, не съм като тебе. Ти си по-учен от мене." Като му кажеш така, той веднага ще се съгласи. Ако му кажеш, че си по-учен, той веднага ще скочи върху тебе.

Казвам: и вие като ученик махнете с ръката си на мъчнотиите във вашия живот, но те не се махат от пътя ви. Какво нещо са мъчнотиите? Мъчнотиите в живота показват, че вие сте ученици. Мъчнотията идва да ви поздрави. Мъчнотията казва: "И аз имам една мъчнотия, която не мога да разреша. Имам още една другарка, с която не мога да се разбера." Значи мъчнотията е мъчнотия за това, понеже две мъчнотии се карат за един предмет. Две мъчнотии се карат за един млад момък. И двете искат да го възсядат. Едната мъчнотия казва: Кажи ми сега, кой беше по-напред, че тя да се качи първа. Но ти, като поносиш едната мъчнотия на гърба си, ще й кажеш да слезе, да се качи другата. Казвате: "Има ли право една мъчнотия да се качва на гърба на един млад момък?" - Има право. Ако може да се качи на гърба му, той е учен човек. Ако не може да се качи на гърба му, той е един простак. Ако дълго време стои на гърба ви и не слиза, вие сте един простак. Като дойде до известно място ще кажете на мъчнотията: "Моля, дойдохме до тази станция, бъди тъй добра да слезеш от гърба ми, да дойде другата мъчнотия да се качи." Тогава ето какво ще правят двете мъчнотии: като се качи едната мъчнотия на главата ти, ще почне да те хваща за ушите, ще казва, че са много хубави, ще ги тегли оттук-оттам, докато ги рани. Ти ще кажеш: "Не искам такава мъчнотия, да дойде друга мъчнотия." Като дойде втората мъчнотия, тя ще бъде като мехлем, ще започне да ги намазва. Ако си учен човек, ще знаеш, че втората мъчнотия иска да лекува погрешките, които първата е направила.

За всяка една мъчнотия в живота има един разумен повод, който я създава. Ти си ученик, нямаш пари, нямаш обуща, бос си. Ако е лятно време, ти може да ходиш без обуща, в сухо време също, но във всяко време не може да ходиш без обуща и без шапка. Какво трябва да се прави тогава? Да отидеш в училището бос, не те приемат. Било е време, когато са приемали и боси, но ако е студено време, ти не може да отидеш в университета бос. Това е до разбирането на нещата. Казвате: "Той е бос човек." Здравословно е да бъде човек бос, но има условия, когато човек по никой начин не може да бъде бос.

Мъчнотиите в живота са задачи, които човек трябва да разреши. Мъчно ти е, страх те е нещо. Защо те е страх? - Понеже не може да те разбере тази мечка. Защо те е страх? - От глад, от сиромашия? Всяко нещо, което те разбира, то дава радост за живота ти. Неприятно е да срещнеш един човек, който не те обича и не те разбира. Приятелят, който ви обича, от много работи, които може да ви каже, все ще има нещо, което не ви е приятно.

Вие имате един приятел. Носите една торба с барут. Когато носите тази торба с барут, никакъв кибрит не туряте в джоба си. - Ама това са изключения, че може да се запали кибрита. - Не са изключени възможностите да се запали кибрита, всичко може да стане. Не туряйте кутията с кибрита на едно и също място с барута, понеже може да стане нещо. Ще дойде едно дете, ще драсне кибритена клечка и барутът ще се запали. Тогава във вас се ражда едно противоречие. Не сте ли вие, който сте поставили кибрита и барута на едно и също място? Някое неразумно дете е турило огъня и запалило. Това е една неприятност. Ти благодари, че кибритът не е бил на едно място с барута.

Големите случки много скъпо струват на човека. Има случаи, които малко струват на човека. Има случаи, които произвеждат цял пожар. Докато е нашироко, човек казва: "Аз тъй ще направя, иначе ще направя." Но след време той усеща в себе си една реакция, едно униние в ума си. Няма защо да казваш какво ще направиш. Ти направи работите, без да казваш какво ще направиш. Човек, който казва, че ще оправи работите, той не може да ги оправи. Ти не може да кажеш, че след една година ще ти дадат пари на заем. Кой от вас, ако му се обещае, че идната година на този ден може да даде сто лева, ще ги даде? Кой от вас може да се ангажира да даде идната година сто лева на този ден? Сто лева мъчно се дават, а десет още по-мъчно се дават. Ако е въпрос за хиляда, за десет хиляди лева, по-лесно се дават. Мъчно се борави с малките величини. Защо? - Защото малките величини с пръст трябва да ги хващаш. Ако са много ситни, с увеличително стъкло трябва да ги хващаш. За да дадеш сто лева, ти трябва да се качиш при ангелите, да научиш законите как да ги дадеш. За да дадеш десет лева, трябва да отидеш при Господ, Той да те научи как да ги дадеш. За да дадеш хиляда лева, трябва да отидеш при разумните хора. Не е лесно. За да дадеш сто лева, това са сто зрънца, които трябва да знаеш как и кога да посадиш. Казваш: "Посей ги както и да е!" Не е така. Хиляда лева това са хиляда зрънца, Божествени зрънца, които трябва да знаеш как да посадиш.

Та когато някой казва, че трябва да се дадат сто лева, мъчно се дават. Да дам сто лева, това е белалия работа. Та, като дойде някой при вас да иска пари на заем, знаете ли как да ги дадете? Знаете ли как да се дават пари на учениците? Ако отидете при един американски богаташ, не може да му кажете, че сте беден. Вие може само да му предложите труда си, ще изработите тези сто лева и тогава ще ви ги даде. Тъй щото, когато искате пари на заем, вие трябва да изработите нещо. Докато не сте изработили нищо, не искайте пари на заем. Сега всички вие ще имате да давате нещо. Това е неразбиране на живота. Никога не вземайте пари на заем!

Кога? - Когато не сте готов да ги отработите. Отивате при един приятел и казвате: "Дай ми пари на заем, искам да си купя една важна книга." Вземате парите, туряте ги в джоба си, срещнете приятел и отивате в една луксозна гостилница или бюрекчийница, или в някоя сладкарница. Ядете с приятеля си, погледнете, парите изчезнали, а книгата я няма. После приятелят ви пита: "Купи ли си книгата?" - "Е, после ще ти кажа." След като си употребил парите на друго място, идва лъжата и казвате: "Купих си книгата, много е хубава." А всъщност нищо не сте купили. Приятелят ви може би и той иска да прочете книгата. Намирате се в друго затруднение. Тогава отивате при друг приятел, искате от него други сто лева. Не, вземете ли сто лева на заем, употребете тия пари правилно. Законът е такъв. Не оставяйте една мисъл, едно желание неприложено. Не е въпросът за големите ви желания, но за малките желания, винаги трябва да се прилагат.

Една мъчна задача лесно може да се разреши, но само за онзи, който знае, а не онзи, който не знае. Например, ти си сиромах и се чудиш какво да правиш. Отиваш на едно място, не ти дават работа, отиваш на второ, на трето място, никаква работа не ти дават. Но ти имаш едно изкуство, с което можеш да си оправиш работите. Отиваш при един банкер, който има единствена дъщеря, десет души лекари я гледат, но не може да й помогнат, тя е осъдена да умре. Тогава ти казваш на банкера: "Ще ти кажа една дума, която ще обнадежди вашия дом." - "Каква е тази дума?" - "Аз мога да излекувам дъщеря ти." Мислите ли, като излекувате дъщеря му, този банкер няма да ви помогне? Ще ви помогне, но кога? Когато знаете как да употребите думата. Ще махнете с ръката си навътре и ще кажете: "Вашата дъщеря утре ще бъде здрава." Ако оздравее, всичко се нарежда добре. Не махнеш ли с ръката по този начин, не оздравее ли дъщерята, думата ти няма смисъл.

Ще ви кажа как аз правя работите. Казвам на един сакат човек: "Ти утре ще минеш реката." Той ме погледне, погледне себе си, вижда краката си, казва: "Как ще я мина, тя е дълбока, ще се удавя!" Казвам му: "По който и да е начин ти ще я минеш." На другия ден го вземам на гърба си, влизаме във водата и минаваме. Като му кажа: "Ти ще преминеш реката, тогава вече аз мога да го направя." Той ще ми каже: "Не виждаш ли, че с моите крака е невъзможно?" Но аз го вземам на гърба си, пренасям го през водата. В дадения случай аз мога да извърша всяко нещо, за което казвам, че може да стане. За всяко нещо, за което казвам, че ще стане и не става, не сме употребили закона както трябва.

Казвате, че трябва да бъдете добри. Какво подразбирате под думите, че трябва да бъдете добри? Добрият човек всякога е благодарен и за най-

малката услуга, която му направиш. А този, който не е благодарен и със злато да го обсипеш, все ще намери някакъв кусур. Добрият човек се отличава с това качество, че и най-малката услуга да му направиш, той е все признателен. По това се отличават всички добри хора.

Вие ставате сутрин и не сте доволни – не сте добър човек. Казвате: "Не съм разположен." Не сте разположен, защото не сте добър. Като ставате сутрин трябва да бъдете добри, защото слънцето изгрява, вятърът хубаво и приятно духа, растителният живот се развива, цветята цъфтят. Всичко това е за нас. А какво виждаме? Виждаме, че всички хора се грижат, а ние трябва да се радваме, че даден човек се грижи за мене, за мене е добър. А вие какво правите? Като дойде някой добър човек при вас, ако четете някоя книга, казвате: "Защо дойде да ме смущаваш?" Не, ще оставите книгата настрана и ще спрете. Казвам, този човек пее. Какво пее? Той пее песента на вашата книга. Той казва: "Ако ти четеш тази книга, тя съдържа всичките правила на живота, всичките блага на живота и ако разбирате тази книга, ще бъдете най-щастливия човек в живота." Тъй пее човекът. Казвате: "Сега ли се намери да пее?" Бъдете внимателен, ще видите, че тази книга е най-хубавата.

Сега ще ви дам едно правило: Щом ставаш, ти трябва да бъдеш добър. Като седнеш да ядеш, трябва да бъдеш добър. Като те скъса учителят, ти пак ще бъдеш добър. Ще признаеш, че не знаеш. Какво има от това, че те скъсал учителят ти? (- Каква е разликата между 1, 2, 3, 4, 5, 6?) Ученик, който не започнал с единицата, който не е правил приятелство с двойката и който не е впрегнал тройката и четворката и който не е ял и пил с петицата и шестицата, той нищо не знае. Който ти е писал единица, той ти дава магическата тояжка. Той казва: "Струва си единицата, работи тази тояжка, но всичко от тебе зависи." А ти се оплакваш, че ти писали единица. Това е за истинските ученици. На сегашните ученици, като се пише 2, те се считат нещастни. Не, ще впрегнеш тази двойка на работа! Като ореш цял ден, ще имаш известни приходи. Какво показва тройката? - Че едва минаваш. Какво трябва да направиш тогава? Вие не знаете, че тройката е най-щастливото число. По-щастливо число от нея няма. Тя представя бащата и майката и първото, най-любимо дете, което те имат. А вие казвате, че като имате тройка едва минавате с нея. Да, това минаване е най-хубавото, най-спасителното. Четворката е сложна работа. Ти си един управител и трябва да отдадеш правото на всеки човек, не само в отделния живот на човека, но и в цялото общество. Тогава ти имаш бащата, майката, брата и сестрата, това е четворката.

Питагор е дошъл до числото 4 и там се спрял. И ако ти със своя ум не може да обичаш своите желания и ако със своето сърце не можеш да

обичаш своите мисли, ти не може да успееш в живота си. Умът, в дадения случай, е бащата. Сърцето това е майката. Мислите са вашите синове, а желанията ви, това са вашите дъщери. Та, когато казвам "дъщери", разбирам, че у вас се е явило едно хубаво желание. Когато казвам "син", това е една хубава идея. Значи най-хубава идея, това е вашия първороден син. Най-хубавото желание, това е вашата първородна дъщеря. Като имате една мисъл и едно желание, те са достатъчни.

Вътрешното недоволство на живота. Няма по-опасно нещо от недоволството. То ще дойде, но трябва да скъсате с недоволството. Сега не ме разбирайте криво да казвате, че не може да се освободите от него. Недоволството ще дойде не само един път или два пъти, хиляди пъти може да дойде, но никога не правете приятелство с него. Вие всякога трябва да знаете, че светът е създаден за добрите и за умните хора. Къде може да приложите това, което сега ви говорих? Колко души от вас станахте тази сутрин по първото правило с доволство от себе си и след като станахте доволни, да не намерите някаква погрешка и да казвате, че работата ви не е наредена както трябва. В това седи голямата погрешка – да мислите, че работата ви не е наредена добре. Работата ви е наредена както трябва, но вие не сте я разбрали. Станали сте "махмурлии". В тази дума се повтаря два пъти буквата "м". Това значи, че трябва да отида да се напия. С какво? Ако два пъти не се напиеш със студена вода или два пъти да се напиеш с гореща вода или два пъти да се напиеш с 20 годишно вино. Хората разрешават въпросите по един от тези три начина. На едного майка му казала: "Стояне, Стоянчо, човек няма да стане от тебе, къща няма да завъртиш." - "Е, майко, все ще завъртя един ден къща." Той отива един ден с приятеля си на кръчмата, напива се хубаво и като се връща дома си, казва на майка си: "Мамо, ела да видиш как се върти къщата."

Когато виното върти къща, то не е въртене на къща. Домът се урежда, не се върти. Домът не е воденица, да се върти. Това е едно българско изречение, което не е право. При това домът се урежда от живота. Казвате: "Щастлив живот." В съвременния физически живот щастие не съществува. Щастието е една велика задача. Щастието е постижимо, но въпросът за уреждането на човешкия живот е, както се уреди човешкият живот и ти можеш да станеш щастлив.

За следния път ще ви дам една задача: нов начин за изпяване песента "Всичко в живота е постижимо". Ще разпределите думите на срички и на всеки човек ще падне по една сричка, ще се съберете няколко души да изпеете песента. Всеки да вземе по един слог. Да се съберат 10-15 души и всеки да започне оттам, откъдето другият почва. Ще изберете такива, които могат да пеят.

Често съм ви говорил за вярата. Ще ви дам едно практическо определение за вярата. Много дефиниции има за вярата, но оставям всичките дефиниции настрана. Вярата в човека разбира една Божествена възможност. Най-обикновената възможност, която може в дадения случай да постигнеш, това което е необходимо да постигнеш в дадения случай, е вяра. Представете си, че имате една кибритена кутия с първокласен кибрит. От него искате да запалите една клечка. Извадите клечката, драснете и се запалва. После туряте дърва, запалвате огъня, след това искате да си сготвите. Работата е, че за да се сготви едно ядене трябва ви първо огън. И затова като ставате сутрин, тази кибритена кутия ви е необходима. Трябва да цъкнете една кибритена клечка и да запалите своите чувства. Тези чувства трябва да имат в себе си Божествени качества. Също така и за ума си трябва да имате кибритена клечка. Първото нещо ще запалите клечката, да дадете основен тон на чувствата. После – основен тон на мисълта си. Щом дадете този тон верен, нещата сами по себе си стават. Не излизайте от кръга на тази възможност, която работите съдържат в себе си. Например днес изкарате сто лева, за по-нататък не мислете. Ами след двадесет години? - Оставете двадесетте години настрана. Каквото сте днес, това ще бъдете и утре и след хиляда години. Това е общият закон. Житното зърно каквото е днес такова ще е и след хиляда години. Шест хиляди години те са седели в гробовете, в катакомбите в Египет и пак съдържат същите условия в себе си. И шест хиляди години да седят, всички наши идеи си остават същите.

Следователно всяко желание, посято при добри условия, ще даде своите качества, които може да се проявят. Ако това свое желание посадиш в добра почва, то ще даде добри резултати. Ако го посадиш в лоша почва, няма да даде никакви резултати. По възможност с най-малките резултати. Днес бъди благодарен на най-малките възможности. Утре започни с други възможности. Всичките случаи в живота носят една възможност. Всеки ден носи една възможност. То е правото разрешение. Вие считате, че днес не сте живели добре. Мислите, че утре ще живеете много добре. Не, днес ще имате пълна вяра в Бога. Ще оставите настрана всички философски разсъждения какво нещо е Бог. За вас е важна онази възможност, която се крие във всеки най-малък случай. И да не сте работили, това не е оправдание, не че не може да разберете, но не знаете как да погледнете на нещата. Само да се намери един човек, който да ви покаже пътя на разбирането, веднага нещата ще се изменят.

За следния път напишете по девет глагола – най-хубавите в българския език, а може и от някои чужди езици. От тези девет глагола ще направим

един малък музикален опит.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.

29-та лекция на МОК, 14 година, държана от Учителя
на 7 юни 1935г., петък, 5 ч., София, Изгрев

Книги:
* Малките желания
Права обхода и права постъпка (Младежки окултен клас. Лекции от XIII и XIV година (1934–1935). София, 2003)
24 беседи от 24 август 1934 г. до 13 септември 1935 г.
Начало: 05:00

1935_06_09 Пътят на разумното
утринно слово

ПЪТ КЪМ РАЗУМНОСТТА

Размишление.

65-та глава от Исай.

Всички живи същества вървят по два пътя: път, който води към разумността и път, който води към неразумността. Пътят към разумността може да се уподоби на ясен, слънчев ден, а пътят към неразумността - на мъглив, облачен ден. Който ходи в мъгла, обърква пътя си и нищо не може да направи. Като изгуби времето си, той съжалява, че е излязъл в такъв ден. За да не съжалява, той трябваше да остане у дома си, да чака слънцето да изгрее, да се разсее мъглата. Ако беше останал у дома си, пак щеше да изгуби нещо, но в мъглата изгуби още повече.

Често хората се запитват, защо светът е направен така. Преди всичко, думата "правя" има отношение към материалния свят. Например, прави се стомна. Защо грънчарят прави стомна? - За носене на вода. Много неща могат да се налеят в стомната, но главното й предназначение е за вода. Понеже водата влиза навсякъде, тя може да влезе и в стомната. Кое положение е по-добро: положението на стомната, или на водата? И при двете положения има противоречия, но за предпочитане е да бъдеш вода, отколкото стомна. Водата е разумното в живота, а стомната - неразумното. Разумността лесно се справя с противоречията, а неразумността - не може. Ако разумният човек вземе пари на заем, лесно ги плаща: всеки месец той отделя част от заплатата и плаща дълга си. Ако неразумният вземе пари на заем, постоянно отлага изплащането им, докато един ден продадат всичките му вещи. Тогава той се намира в по-голяма мъчнотия, отколкото по-рано. Разумният човек сам урежда работите си, а неразумният очаква другите да му ги уреждат.

Съвременните хора се страхуват от живота, затова, каквото нещастие да ги сполети, те веднага се запитват защо именно с тях се е случило това. Сиромашия ли ги посети, веднага започват да роптаят; болест ли ги сполети, пак роптаят; страдание ли ги сполети, пак са недоволни. Ако пък радостта дойде при тях, те се радват и желаят да я задържат по-дълго време при себе си. И когато роптаят, и когато са доволни, хората не са на прав път. Те не знаят, че сиромашията, болестите, страданията и радостите не посещават тях, но Господ в човека. Те искат Него да видят, да Му покажат, че изпълняват работата си добре. Както и да ви се говори, вие не можете да се убедите, че страданията носят в себе си блага, от които човек

може да се ползва. Също така човек не може да се убеди, че и тъмнината носи някакво благо за него. Ако друго благо не можете да приемете, не сте ли съгласни, че тъмнината носи почивка за човека? Като настане нощ, целият шум, крясък, вик, престава. Всички хора се прибират в домовете си, постепенно утихват и заспиват. Голямо благо е почивката за човека. Без почивка той не може да свърши работата, която му е дадена.

Като ученици, вие трябва да се стремите към разумността в живота, като условие за придобиване на щастие. Като говоря за щастието, нямам предвид това щастие, към което обикновените хора се стремят. Според някои щастието се заключава в печалбите, в хубавите и големи къщи, в новите дрехи, в пищното ядене и т.н. Това не е щастие. - Защо? - Защото лесно се губи. Даже и да не се губи, хората пак не са щастливи. Докато не са го придобили, мислят, че ще бъдат щастливи. Щом го придобият, пак са недоволни. - Защо са недоволни хората? - На този въпрос всеки сам ще си отговори. За себе си, аз мога да кажа, защо съм доволен и защо - недоволен. За другите обаче, не отговарям. Ето защо, според мене, доволството и недоволството се дължат на желанията. Колкото по-малко желания има човек, толкова е по-доволен; колкото повече желания има, толкова е по- недоволен. За предпочитане е да имаш един наполеон в джоба си, отколкото много. Ако си доволен от единия наполеон, той ще донесе след себе си втори, трети и т.н. Това става, само когато единият свърши работата си.

Като говоря за малкото желания, това не значи, че човек е вън от опасностите на живота. Щом е на земята, човек всякога е изложен на опасности. И като пръв, и като последен, все може да се натъкне на някаква опасност. Опасности има навсякъде в природата: и на полето, и в долината, и на планината. За да избегне опасностите, човек трябва да бъде разумен, да отваря очите си, да вижда, къде ходи и какво прави. Не е ли разумен, не отваря ли очите си, той сам си причинява пакости.

Един цар намислил да изпита поданиците си, да види, доколко са честни. За тази цел той поканил всичките си поданици на угощение, което продължило няколко месеца, докато се изредят всички. Стъпалата на двореца били направени от чисто злато. Царят не поставил слуги да пазят; всеки гражданин бил свободен да влиза и да излиза от двореца. Още първият гражданин, като влязъл, харесал стъпалата и решил на излизане да си вземе едно от тях и да го замести с дървено. След това и другите направили същото. В скоро време цялата стълба от златна се превърнала в дървена. Стъпалата започнали да гният и всеки, който се качвал по стълбата, бил изложен на големи опасности.

Много от сегашните хора са направили същото, както поданиците на разумния цар. Те са взели по едно от златните стъпала, които Бог им е дал и са го заместили с дървено. Обаче, грамадна е разликата между златното и дървеното стъпало: златното е устойчиво, не се окислява и не гние, а дървеното е неустойчиво, в скоро време то изгнива и същевременно лесно се запалва. Срещате човек, крайно недоволен от живота. - Защо е недоволен? - По две причини: или е заместил едно от златните си стъпала с дървено, или е остарял вече, изгубил своята първоначална красота и младост. Като се погледне в огледалото, той е недоволен, че е остарял, погрознял и не може да се помири с това. - Защо остарява и погрознява човек? - От голяма лакомия. Лакомият човек прилича на воденица, която мели жито почти непрекъснато. Много жито може да смели тя, но в края на краищата, пострадва: тук и се счупила някаква ос, там камъка и т.н. След това воденицата продължава да трака, но не мели. Многото желания нищо не допринасят. Това не значи, че човек не трябва да има желания, но за всеки момент е достатъчно по едно желание. Желанията не са нищо друго, освен същества, крайно деликатни, с добра обхода и добре облечени. Ако можете да угодите на едно от своите желания, вие ще постигнете много неща. Желанията на човека са като царе: стоиш пред тях, цял трепериш, не знаеш, как да ги задоволиш. Ако речеш да им кажеш нещо, не харесват езика ти; ако им предложиш нещо за ядене, не харесват готвенето ти. Затова, именно, трябва да бъдете крайно внимателни към желанията си. Например, може ли младият и старият да задоволяват еднакво желанията си? Младият може да яде баница, месо, без да се страхува, но старият трябва да бъде предпазлив в задоволяване на желанията си. И да му се яде баница и месо, той трябва да се съобразява със стомаха си, който не издържа на всички храни.

И младият, и старият трябва да се пазят от желанията си, да не ги задоволяват безразборно. Ето, Адам и Ева бяха млади, но като не знаеха, как да постъпват с желанията си, направиха една грешка, от която и до днес още човечеството страда. Бог им каза да ядат от всички плодове, но само от един да не ядат. Обаче, те пожелаха да опитат забранения плод, да видят, какво действие ще произведе той върху организма им. Този плод имаше свойството, като влезе в стомаха на човека, да ферментира. Те опитаха плода и видяха мъчнотиите, които им създаде той. - Къде стои опасността при задоволяване на забранените желания? - В неразумността на човека. Когато разумният човек задоволи едно забранено желание в себе си, с цел да го опита, втори път той не си позволява това. Неразумният, обаче като го задоволи един път, продължава и втори, и трети път - не може да го спре. Като намери барут, разумният знае, кога да го запали и в какво количество. Неразумният не мисли за това, той търси само клечка кибрит. Намери ли кибрит, драсва и запалва барута. Че и той

ще отиде заедно с барута, не мисли за това.

Сегашният свят е пълен с взривни вещества. Ако искаш да запалиш някое от тях, вземи само един грам, сложи го далеч от цялата маса, запали го и веднага бягай. Ако искаш да видиш, как гори цялата маса, с нея заедно и ти ще отидеш. Като знаете свойствата на взривните вещества, не правете рисковани опити с тях. Човек носи тези вещества и в себе си. Докато постъпва неразумно, той всякога се натъква на тях и после се чуди, защо е неразположен. Много естествено. Той се е доближил до някое взривно вещество, запалил го е и отхвърчал далеч някъде. И след това, като го питат, защо е неразположен, казва, че нямал пари. Чудно нещо. Човек живее в един свят с такива неоценими богатства - въздух, вода, светлина, земя, която ражда изобилно и след всичко това казва, че е сиромах. Защо си сиромах? Защото нямаш една стомна за вода. Иди на пазара и си купи. Това е най-лесната работа, която човек може да направи.

Пророкът казва: "Потърсен бях от онези, които не питаха за мене; намерен бях от онези, които ме не търсеха". (- 1 ст.). - По кой начин може човек да намери Бог? Мислите ли, че недоволният може да Го намери? Човек може да намери Бог и като доволен, и като недоволен, но ще има две различни опитности. Недоволният отива при Бог с цялата си лакомия. И тогава му се дава преизобилно, до пресищане, до втръсване. В края на краищата лакомията се плаща скъпо.

Един крайно беден, но алчен човек, чул, че един татарски княз раздавал земи безплатно. Той отишъл при княза и в силни черти описал бедното си положение. Князът му казал: Давам ти даром земя, колкото искаш, но при следното условие - ще излезеш сутрин рано, преди изгрев слънце и ще се върнеш преди залез. Колкото земя обходиш през това време, твоя ще бъде. Ако закъснееш една минута след залязване на слънцето, всичко пропада. - Как трябва да обиколя земята: пеш или с кон? - Пеш. - Сиромахът приел условието и тръгнал да обхожда земята. За да обиколи повече земя за определеното време, той решил да тича. Денят бил слънчев и много горещ. През цялото време той тичал, като забравил даже да яде. Наближавало вече да залезе слънцето и за да не закъснее, ускорил тичането си. Стигнал, наистина навреме при княза, но едва спрял, паднал на земята от преумора и издъхнал.

Днес всички хора се изпитват по същия начин. Бог е дал на всеки човек достатъчно земя и условия да се развива, но като е недоволен от даденото, той прави неимоверни усилия да забогатее, да придобие повече земя, докато един ден падне от преумора и умре. - Защо умира човек? - От голяма алчност и лакомия. Малко земя е нужна на човека. Като я

придобие, да благодари. За повече няма защо да мисли. Той иска да се осигури с много земя, но изгубва живота си. Пазете живота си и за никакви материални блага не го залагайте. Ползвайте се само от тези блага, които сте придобили по честен начин, чрез съзнателна работа и любов. Има религиозни и духовни хора, които искат да влязат в Царството Божие по лесен път. Те четат Свещените книги, излежават се и мечтаят за онзи свят. Обаче, в онзи свят приемат само такива хора, които имат на ръцете си мазоли, станали от работа. Нямат ли мазоли на ръцете, ще ги върнат на земята, да се научат да работят. На земята човек може да почива, може и да работи - от него зависи. На небето, обаче, приемат само работници. След всичко това ще цитират стиха, че някой починал, отишъл на онзи свят при отците си. Това е криво разбиране на нещата. Човек може да почива, докато е на земята, но ще носи последствията на своята леност. Почива само онзи, който има един наполеон в джоба си, но не и този, който има десетки и стотици наполеони. Сиромахът е спокоен в мисълта си, че няма нищо, затова може да почива. Той е вътрешно богат, с много желания. Обаче, богатият, в повечето случаи, е вътрешно беден, а външно богат. Той мечтае за много къщи, за много ниви и лозя. Според мене, човек трябва да се стреми към единицата: един мъж, една жена, един приятел, един наполеон и т.н. Наистина, няма по-голямо благо за човека от това, да има един приятел, на когото всякога да разчита.

Като ученици, трябва да се освободите от вътрешните си заблуждения. - На какво се дължат тези заблуждения? - На пречупване на светлината в съзнанието. Пречупването на светлината създава особен род явления. Всяко пречупване на жицата, по която тече ток, произвежда известни опасности. Чувате някой да казва: Пречупи се моята воля, пречупиха се умът и сърцето ми. - Защо става това пречупване? - Божественото Начало в човека е влязло в гъста среда, поради което не може да се проявява, както трябва. Като знаете това, качвайте се на високи места, за да не става пречупване на светлината, която възприемате. Ако не може съвсем да избегнете пречупването на светлината, поне да бъде в най-слаба степен.

Като не разбират смисъла на страданията, мнозина се питат, защо страдат, защо желанията им не се реализират. Какво направи Христос, когато срещна процесията с умрелия син на бедната вдовица? Той заповяда да спре процесията, приближи се до мъртвото момче, пипна го с ръцете си и то оживя. Ако не беше го срещнал Христос, щяха да го погребат. Следователно, когато желанията не могат да се реализират, това показва, че Христос не ги е срещнал. Когато страдате, това показва, че нещо е умряло във вас. Молете се да ви срещне Христос, да сложи ръка върху желанията ви, за да се реализират, както и върху това, което е умряло във вас, за да оживее. Всяко страдание представлява възможност да срещнете

Христос на пътя, по който сте тръгнали. Ако не Го срещнете, грешката е във вас. Чрез страданията си човек опитва любовта и щедростта на Христос, а чрез радостите се опитва човешката любов и щедрост.

И тъй, искате ли да придобиете ново знание, ново разбиране, молете се да срещнете Христос. Той ще ви даде такива познания, каквито в никоя книга не можете да намерите. Това се постига чрез светлината, която прониква в съзнанието на човека. За пример, има много хироманти в света, обаче, малцина могат да четат по непроявените още линии на ръката. Ние наричаме тези линии подкожни. Има ръце, в които някои линии са изгубени. След време те пък могат да се проявят, но който може да чете добре по ръката, забелязва и тези линии. Недоволството, голямата скръб са причина за загубването им. Всяко движение на ръцете, на краката, на главата представлява развято или свито знаме, на което е писано "свобода и смърт". Развятото знаме носи свобода, а свитото - смърт. Разумният човек носи развято знаме, а неразумният - свито. Първият има полет в живота си, стреми се към някакъв идеал, а вторият живее в преходното, в света на ограниченията.

Да се върнем към въпроса за философията на доволството. Да бъде човек доволен от живота си, това значи, да цени всичко, което му е дадено. Ако и при това положение се яви някакво недоволство, то означава подтик в човека да изправи погрешките си. - Кои погрешки? - Които той сам вижда. Никой не може да вижда погрешките на човека, както той сам. Много картини виждате, едни от тях харесвате повече, а други - по-малко, но мъчно можете да намерите погрешките им. Големите погрешки виждате, но малките, едва уловими, само художникът може да види. Не е лесно да нарисувате лицето на човека така, както природата го е създала.

И тъй, бъдете доволни и от една усмивка само, но бъдете доволни и от навъсеното човешко лице. Усмивката подразбира широко отваряне вратата на един дом, а навъсеното лице - затваряне на тази врата. - Защо е затворена вратата на моя приятел? - На работа отива, зает е, не може да ви приеме. Ако искате да го посетите, ще отидете в дома му, когато е усмихнат, т.е. когато е без работа. Той ще отвори вратата на къщата, ще се усмихне и ще ви проговори. Не спирайте на пътя хора, които отиват на работа и не се опитвайте да ги забавлявате. Когато страдате, ще знаете, че отивате на работа; когато сте радостни, връщате се от работа. Това е новото разбиране за скръбта и за радостта. Следователно, не съжалявайте, че сте скръбни. - Защо? - Защото ви е дадена работа, която трябва да свършите. - Не се забравяйте в радостта си. - Защо? - Защото, след добре свършена работа, ви очаква нова. Бъдете готови да приемете и новата работа със същата радост, с която сте свършили зададената.

Сега съветвам и вас да се радвате и в двата случая: и когато ви дават работа, и когато сте свършили работата си, за да се весели Бог във вас и вие в Него.

Проявеният Дух в Любовта, проявеният Дух в Мъдростта, проявеният Дух в Истината носи всичките блага на живота, на Единния, Вечния Бог, извор на всички блага, в Когото всичко се обединява.

32. Утринно Слово от Учителя, държано
на 28-и юни, 1935 г., София. – Изгрев.

Книги:
* Пътят на разумното
Ценната дума (Утринни Слова. Четвърта година (1934–1935). София, 2004)
30 беседи от 7 октомври 1934 г. до 15 септември 1935 г.
* Път към разумността
Ценната дума (София, 1998)
26 беседи от 3 февруари 1935 г. до 15 септември 1935 г.
Начало: 05:00
В началото:
* Молитва „Отче наш“
* Молитва „Псалом 91“
* Молитва „Молитвата на Царството“
* Молитва „Добрата молитва“
* Пасаж: Исая 65
* Песен „Духът Божи“
В края:
*

1935_06_12 Прав и крив път
лекция пред общия окултен клас

ПРАВ И КРИВ ПЪТ

„Добрата молитва"
Имате ли някаква тема зададена?

Каква беше темата, върху която говорих миналия път?

Аз си представям, че сте били на морския бряг. Каквото сте писали, морските вълни са го заличили, трябва отново да се пише. Малко хора има, които живеят с настоящето. Повечето от хората живеят със своето минало, с миналите възпоменания, със своите религиозни вярвания, как са живели едно време светиите, героите. За тях говорят. Пък за нас бъдещите поколения, те за нас ще говорят. Не зная с какво ще се похвали бъдещото поколение, със сегашните изобретения, фабрики, със своите топове, с големите здания. Но това са съвсем външни неща. Такива големи здания са оставили египтяните, техните пирамиди. Имаме една представа за египетската култура. Всички минали култури все са оставили следи. Асирийците оставили нещо, вавилонците оставили, предпотопните хора оставили.

Задава се днес въпросът, какво нещо е животът? Съвременната наука иска да определи какво нещо е животът, но не може да определи, не може съвременният човек да има една ясна представа за живота. Например вие искате да бъдете здрави, вие искате да бъдете щастливи, вие искате да бъдете силни, вие искате да имате обществено положение. По-напредналите хора мислят, след като умрат, къде ще идат. Смъртта я разбират като едно състояние, което трябва да претърпят. Има много състояния, които ние не може да си представим. Младият никога не може да си представи какво е състоянието на стария, че той отива в същата посока и той остарява – това не го вижда. После, здравият върви по един път и приготовлява условията на болестта - не вижда това. Усеща някой път малка болка в ухото, някой път на носа се появява някоя фуска*, казва: „Няма нищо." И най-малката фуска е признак, че има условия за болезнено състояние. Може да мине месец, два, година, десет - ще се яви някоя болест. Или в живота се явява една мрачна мисъл или едно мрачно чувство. То е пак признак на едно болезнено състояние, което предстои за бъдеще.

Някой българин, като иде в Америка, хваща го носталгия за България - не за хората, но за всичката окръжаваща среда. Не може да се справи с новите

условия, при които се намира, че му се иска да се върне. Носталгия имат не само българите. Има една статистика, която показва, че много студенти, като отидат в чужда страна, не са свършили нито колегия, нито университет, по причина на носталгията. Иде в някой град, хваща го носталгия, върне се в дома. И мнозина така са се завръщали.

И вас по някой път ви хваща носталгия. Искате да влезете в духовния свят, хване ви носталгия и казвате: „Я да се върнем пак в нашето отечество." Вследствие на носталгията вие не може да свършите това нещо. Обичате само това място, дето сте живели. Там, като погледнете къщата, вече сте ориентирани, като че тя представлява целия свят. Казвате: „Не ми трябва да ходя по света, да се скитам." Но представете си, че стане война и цялото село изгори, всички хора се пръснат, изгонят ви, никой не може да се върне, и вие също, в селото. Какво ще правите с тази носталгия? Не може да се върнете.

Ловците намират, че и зайците даже са култивирани. Има един прогрес в съвременните зайци - съвременните зайци станали по-умни от едновремешните. Сега статистиката какво говори? По какво именно съвременните зайци са станали по-умни от едновремешните? Статистиката говори, че като извадят един заек от леговището му, този заек след десет-петнайсет минути пак ще се върне на същото място. Тогава ловците седят и го чакат. Те знаят, че заекът ще се върне след десет-петнайсет минути. Копоят* го изкара, а ловците седят и чакат с пушката. След двайсет минути заекът от носталгия се върне на същото място. Сегашните зайци, като ги вдигнат от тяхното място, като вдигнат дърмите**, десет, петнайсет, двайсет километра бягат далече. Цял ден да чакате, няма да се върне. Те са дошли до това състояние, да знаят, че ако се върнат на същото място, очаква ги смърт; ако напуснат своето отечество, ще спасят кожата си.

Та казвам, понеже условията на живота са станали така лоши, всеки един от вас го очаква смърт, ако се върне на същото място, отдето е излязъл. Зайците вече прогресираха, хората ще пъкнат. Зайците се убедиха, че е опасно пак да се връщаш на същото място. Сега да преведем. Трябва да имате една ясна представа и за живота, и за всяко явление - животът трябва да се разбира, всяко явление трябва да се разбира.

В живота има три страни. Там, дето има живот, има деятелност, има една външна страна, движение има. Там, дето има живот, има не само движение, и разширение, широта има. Там, дето има живот, има и мисъл. Всяко явление е признак на живот. Изгряването на слънцето е признак на живот. Но туй явление е от един свят много по-висок. Да кажем, вечерно

време вървите в тъмната нощ. Вие виждате. Но носите свещ - свещта е причина да виждате. Но зад тази свещ съвременните хора не може да видят дали има някой кон, някой вол, някое дърво или птица. Предполагат, че този, който носи свещта, е един човек. То е така, но преди да се прояви човекът, рибите на опашките си носеха свещи, рибите в устата носеха своите свещи. След рибите някои насекоми носеха своите свещи. Светулките преди човека имаха свещи. По какво се отличава светулката? Светне, после загаси, светне, после загаси. Светулката, като върви, защо загасва? Когато светлината се появява и изчезва, това значи, че светулките си говорят. Светулките със светене говорят на други светулки. Другите светулки, като видят светулката, знаят какво прави. За всяко замижаване и за всяко светване другите светулки знаят какво им се говори. Ние, хората, не знаем.

Ако се спра да говоря по-надълго за светулките и рибите, нищо няма да ви ползва. Имало е причини, за да имат тия свещи. Но да дойдем до човека. В далечното пространство вие виждате тия тела, които светят. Там, дето има светлина, има живот. Там, дето има движение, има живот. Там, дето има разширение, има живот. Някой път вие усещате известна теснота. Значи вашият живот щом се разширява, идва живот.

Изгряването на слънцето е далечно явление, което вас лично не ви ползва. Може сега да спорите, че има живот на слънцето или че няма живот. То е друг въпрос. Спорът произтича от вашето незнание, той не разрешава въпроса. Между умните хора няма спор, има разискване, но спор никога няма. Между глупавите хора има всякога спор. Между глупавите хора, които не разбират смисъла на нещата, всякога има състезание, спор има, болести, има недоразумения. Питате: „Защо е така в живота?" Да питаме защо е такъв животът, в такъв въпрос няма никаква философия. За живота аз имам една хубава цигулка.

Намирам една много хубава цигулка. Аз я оценявам, давам ѝ доста голяма цена в дадения случай. Ако я вземе един виртуоз, който знае да свири, ще извади нещо хубаво. Ако я вземе друг, който не знае да свири, ако свири един обикновен цигулар, едва ли ще струва сто лева. Даже аз не бих дал сто лева. Ако свири един първокласен виртуоз, ще струва петдесет-шейсет хиляди лева. Според свиреца ще бъде и нейната цена. Питам: разбирането в цигулката ли е? Той трябва да знае да свири. Един човек трябва да знае да свири и да разбира живота. Ако не знае, животът няма смисъл, ако знае, повдига се цената на живота.

Казвате: „Животът е така създаден." Ние го създаваме с нашите разбирания. Например вие като слушате толкова години, че говоря за Бога,

но колцина има, които заради Бога, за Този Господ, за Който вие живеете, сте готови да пожертвате всичко? Привидно казвате, че сте готови. Ако дойде дебелият край, ако дойде едно гонение, както мъчениците са ги гонили, колцина от вас ще са готови да страдат за Господа? Този човек, който умира за една идея, той има идея, има разбиране. Да умира човек не е лошо нещо, но докато се убеди той, че трябва да умре, мъчнотията е там. Мре ли се за една идея, смъртта не е страшна. Докато се убеди човек само е ужасно - как да остави, да напусне дома. Изхвърлят ви от вашия дом, носталгията идва.

Да умрете, значи да дойде онзи ловец. Кучето отподире, той седи с пушката и дебне. Защо трябва да ви гонят? Заекът се пита: „Какво зло съм направил на този, който ме гони?" Този ловец наскоро се оженил за млада жена, която иска да има кюрк* от заешка кожа. Следователно заради любовта към жена си ловецът тръгне с пушката да гони зайците. Заекът казва: „Защо ме гониш?" „Ожених се, жена ми иска кюрк от заешка кожа." Иде с пушката - дан! дан! - десет-двайсет зайци убие и занесе на кюркчията кожите. Тази почтена жена тръгне със заешкия кюрк, казва: „Това са заешки кожи. Аз имам един възлюбен, който ходи с пушката. От любов го направи и аз го нося заради любовта на мъжа си."

Сега на тази дошло наум да носи кюрк от заешки кожи, на някоя от почтените дами дошло наум за лисичи кожи. Погледнете - мъжът взел пушката, и той дири не зайци, но лисици. На една лисица тегли куршума, на втора. Лисиците питат: „Защо ни биеш?" „Ожених се. Моята почтена любяща иска лисичи кожи." Тя тръгне с лисичите кожи. Аз съм виждал дами, които носят такива кожи. Казват: „Моят възлюбен я уби." Сега не ви привеждам измислени неща. Това са модерни неща, носят ги дамите по гърбовете си. Сега ги носят, без да са накарали възлюблените им да ги убиват. Някоя млада мома иска лисичи кожи. Бащата казва: „За ловец не ме бива, да ударя някоя лисица и да донеса кожата." Но той плаща на други. Ако е възлюблен, той убива лисиците, ако е баща, той кара другите хора да убиват лисиците.

Къде е причината за убиването на зайците и лисиците? Туй не е съществената причина. Някой отива да бие зайци, причината не е неговата възлюблена. Причината е, че този човек иска заешко месо. Хубаво, но този, който убива лисици, месото не яде, нали? Този господин, който иска да убива лисици, той се нуждае от пари. Търговска работа. Може да я продаде за четирийсет, петдесет, сто лева. Като убие петдесет лисици, по сто лева, и продаде кожите, правят десет хиляди лева. Но да се убият сто лисици не е лесна работа. Това са общи обяснения. Вие в живота гоните и зайци, и лисици. Когато се занимавате с търговия, вие гоните лисици,

когато се занимавате с ядене, вие гоните зайци. Преведете си сами това, което ви казвам.

Казвате: „Аз като умра, искам да зная какво ще бъде моето положение на другия свят." Аз съм слушал всички проповедници какво казват по този въпрос. Вие в оня свят ще бъдете облечени в бели дрехи, тъй както мене сте виждали по някой път. Вие в оня свят ще бъдете в бели дрехи, препасани с един копринен може би пояс, или златен. Обуща няма да имате, боси ще ходите, но краката ви ще бъдат отлични, хубави, чисти. Ноктите ви - като диаманти, зъбите ви ще бъдат като порцелан, като бисери. Хубаво, аз съм виждал дами, облечени в бели дрехи и с бисерни зъби. Ето, казвам, ангел слязъл от другия свят.

A B

Има три фази на живота. Има една фаза физическа, в която хората се подвизават. Има една духовна фаза, която аз свързвам с разширението на човека. Точката А аз наричам принцип на живота. Тази точка е една разумна причина. Малка е тя, но от нея изхождат силовите линии, в които нещата се проявяват. Малка е точката, но тя е разумна, дава подтик за разширение и за проявление. В туй движение, този радиус, който излиза от центъра, по някой път го наричат радииране или може да се нарече закон за оформяне.

Всеки един принцип, който се поляризира, то е едната страна. Тук имате вече една философия. За да се разбере една философия, трябва да мисли човек. Вие се намирате в едно обикновено състояние, много малко мислите. Малко мислите, понеже се занимавате с дрехи, с ядене, с чистене вашите къщи, с обществено положение, с речено-казано, кой ще се жени, кой какво е казал, коя родила дете, кой умрял. Туй са все външни страни, но вие главно с това се занимавате. Това е външната страна на живота, това е физическата страна на живота. Всичко туй, с което сега се занимавате, то е физическата страна на живота. Не сте си дояли, малко сте яли, много сте спали, не сте добре обути, не сте вчесани, нямате креват, нямате пари, нямате обществено положение. Това е все физическият свят. Когото и да погледна от вас, вие всички сте погълнати с проявления на физическия свят. Говорите за духовност, за Божествено, но физическият свят представлява голяма преграда, за да се издигнете до тези светове, и затова нямате ясно понятие за никой от тези светове. Някой път се спирате и казвате: „Дали има Господ или не? Като умрем, къде ще идем? Тук, тук да си поживеем." Може да живеете, но онзи ловец ще дойде и ще ви извади от вашето леговище. И ако вие се върнете на същото място, вас ви очаква

смърт. Няма някой от вас, когото да не вдигнат - на този ловец ще му чуете гласа. Може би след една година, две, пет, шест и вие ще паднете в категорията или на зайците, или на лисиците. Зайците, това са добрите хора в света, лисиците са лошите хора в света. Но и едните, и другите ги гонят.

Има някои религиозно хора, които имат лисичи характер, други имат заешки характер. Заекът има две страни. Вие не сте изучавали хубавата, добрата, страна на заека. Голямо въображение има той. Голям филантроп е заекът, големи идеи има. Ушите му са големи. Заекът станал причина за идването на магарето. Едно време заекът е кредитирал магарето, затова то е станало по-голямо. Магарето е взело доста от заека. Заекът е професор на магарето, разбирате ли? И там е нещастието, че професора го гонят с пушка, а ученика, който се е учил при заека, го бият всеки ден. Защо днес се смеят на магарето? Понеже се е учило при заека и филантроп станало. По какво се отличава магарето от заека? Че магарето се научило да реве. Хубаво е. Когато Христос дойде на земята, не избра кон да се качи, но се качи на едно магаре и влезе в Йерусалим. Вие не разбирате дълбоката причина за това, че магарето е емблем на четвъртото посвещение в света. Всеки човек, който трябва да се посвети в някоя тайна, трябва да се качи на едно магаре и да влезе някъде. Или другояче казано, всеки един от вас, който минава през четвъртото посвещение, ще му смачкат фасона, тъй както на магарето. То, дето влезе, реве. Няма церемонии, вземат дървото и го напердашат. Вие виждате ли как се отнасят с магарето? Трябва да идете във Варненско, да видите как се отнасят варненските магарещари.

Ако вас ви нарекат „магаре", вие се обиждате. Право е да се обиждате. Човек всякога се обижда, когато не заслужава този епитет. Вие даже ще се обидите, ако някой ви каже, че вие сте доктор по медицина, или ако някой ви каже, че вие сте астроном, то е пак обида. Значи турят ви някой епитет, който не може да цените. Вие трябва да заслужите епитета. Да се каже на един човек, че е магаре, то е титла, то е четвъртото посвещение. Всеки, който не е минал през четвъртото посвещение, не може да носи името магаре. Вие, ако тръгнете от този свят на оня свят с магаре, ще влезете в рая. Ако сте с кон, ще ви върнат. С магаре ще влезете - райските врати ще ви отворят. Ако идете без магаре, въпрос е, дали ще ви погледнат. Какво ще кажете на туй сега?

Ще ви преведа сега. Ако вие от този свят за другия идете по пътя на унижението, може би ще влезете, но ако вие идете с вашите превзети възгледи, че баща ви бил такъв, че майка ви, че вашите деди, вашият род, че били светии, тази работа не минава. Светиите във вас трябва да бъдат. Дядо ви, баща ви, майка ви, всички трябва да са влезли във вас. Не отвън

трябва да ги носите, а в себе си, като украшение. Ако баща ви не може да стане един диамант на вашата глава, ако майка ви не може да стане една огърлица на вашата шия, другият свят няма никакъв смисъл. В оня свят хората се събират на едно място, а на този свят се разпръсват. Идеята става отвлечена.

Сега вие по някой път питате дали сте прогресирали. Какво разбирате под думата прогрес? За да има прогрес, трябва да има движение, за да има прогрес, трябва да има в известен смисъл разширение. Когато вие се движите в движението по права линия, то е животът на физическия свят. В движението с разширение вие имате духовния живот. В движението по права линия и в разширението на човешката мисъл - това е смисълът. Точката, това е най-високото в живота. Туй положение, разширението, което се направи, то е духовното. Духовното, то е крайният предел. Имате емблемата тогава. Тук се образува буквата "л". Но както виждате, единият крак на тази буква представлява радиусът на един Божествен център. Вие като обичате, това е буквата „л" с един стремеж към кого? Към физическия свят. Любовта винаги се проявява. Най-първо вие не можете да обичате по-висшето от себе си. Виждате, че в това има един контраст. Питам: Бог, Който създаде света, когато обикна, и светът по-велик ли е от Него, или по-малък?

Аз ви казвам, вие не може да обичате по-големия от вас. Всякога ще обичате по-малкото. Сега вие ще кажете: „А детето обича майка си, по-голямо ли е то?" Но то е една лъжлива идея. Бог като създаде света, по-големият кого обичаше? Той обичаше човека, по-малкия. Следователно вие, за да обичате хората, трябва да бъдете по-големи. Някой път искате да обичате, някой път - да ви обичат. За да обичате, вие трябва да сте по-големи, за да ви обичат, вие трябва да бъдете по-малки. Вие нямате ясна представа за любовта. Хората спят, когато говорят за любовта. Имат детински разбирания, казват: „Трябва да се обичаме." За да ви обичат, трябва да бъдете малък, а за да обичате, трябва да бъдете голям. За да бъдете голям, трябва да имате първата идея на Бога. Бог, като създаде света, обикна малкото. Той обичаше създаденото от Себе Си. Вие като искате да ви обичат, то е втората идея. То е положението на малкото. В него вече се заражда идеята да обича онова, което го е създало, или да обича онзи, който му е дал условия да се прояви и да живее. Всякога може да обича онзи човек, който ви дава условия да живеете.

Да ви дам един малък пример. Има един човек, когото не обичате, не може да го търпите и казвате: „Този човек ми е неприятен, антипатичен ми е." Вашето положение може да се измени при дадени условия. Как? Представете си, един човек ви хваща за гушата, ще ви удуши. Вие губите съзнание, в този момент дойде този, когото не обичате, хване за ръката този, който ви души. Вие се съживявате, освободи ви от този човек. От този момент се измени вашето разположение към него. вие го считате за спасител и изчезне вашето неразположение. Защо? Той ви предаде своята идея за любовта. Вие когото не обичате, той проявява любовта. Вие виждате, че за този човек сте били в едно заблуждение, че е антипатичен. Оттам насетне вие не можете да имате неразположение към него: „Ако не беше той, аз нямаше да имам условия за живот." Ако вие сте антипатичен някому, дръжте положението, да му направите една услуга. Кога? Когато го душат. Трябва да се притечете на помощ, да дадете живот.

Сега, като ви разправям тези неща, каква е моята цел или какво имам предвид, кажете ми? Как схващате вие? Аз толкоз години говоря за семейния живот във всичките положения. Някои разбрали тъй, че трябва да вярвате в едно нещо, някои са го разбрали тъй, че не трябва да вярвате в друго нещо. Не, аз не съм учил това. Някои са ме разбрали, че трябва да се женят, други - че не трябва да се женят. Въпроса за женитбата не съм засягал. За мене женитбата е една земя неизвестна, то е човеческо явление, което и хората не знаят. Няма същество на земята, което да не е женено. Следователно всичките същества, които са слезли от небето, са излезли женени, нищо повече. Всичките същества, които са излезли преди вечността, излезнаха женени, и тогава дойдоха тук, на земята. Всеки от вас е женен.

Сега е чудно, че му хрумнало някому да се жени. Ако речете сега да се жените, вие сте закъснели. Вие сте се оженили отдавна за сродната си душа, на ваш език казано. Не мислете, че вашето женене е женене. Вашето женене, това е насилие, нищо повече. Вашето женене е все едно когато вие се качите на магарето, натоварено с кожи, и магарето върви, какво ще прави. Този ездач и магарето са женени. Като дойдат тия оженените, магарето иде в дома, другият е господар. Той не смее да каже, че е оженен за магарето. Ще му кажете „добиче". Има много хора, които са женени, и не смеят да кажат, че са женени. Оженил се той за някоя циганка, за грозотия. Отидат някъде, туря я в другата стая. Той минава, че не е женен, казва: „Слугиня ми е, тя ми прислужва." Тя е магарето долу. Как тъй той да се е оженил за такава грозна жена?

Аз превеждам. По някой път вие се страхувате да изповядате вашите убеждения, защо? Защото са цигански. Не се женете за тях. Не се женете за

това, за което не сте женен. Не се развеждайте от това, за което сте женен. Нищо повече. Вие ще кажете: „Ние имаме известни възгледи." Оставете вашите възгледи. Туй, което хората са учили досега, го напуснете. Напуснете тия заблуждения, от които са се учили вашите деди и прадеди. Защо дедите и прадедите ви и вие всички сте живели в заблуждение? Хората, откакто са излезли от рая, всички са в пътя на заблуждението. Тези идеи са временни. Аз може да ви обичам - вие сте ми слуга, плащам ви, докато сте здрав. Утре, като се разболеете, казвам: „Върви си, мен болен слуга не ми трябва." Вие сте женен, обичате жена си, докато е млада. Остарее ли, казвате: „Мене такава грозотия не ми трябва, да си вървиш." Жената прави същото. Какво ще ми разправяте?

Изследвал съм света, имам своя статистика. На десет милиона мъже и жени има един честен мъж и една честна жена. Това е моята статистика. На сто милиона верующи мъже и жени по един се намира, който да обича Бога. От осем хиляди години колко милиарда хора са измрели, и Писанието казва в Откровението, че едва има 144 000, които любят Бога. Те са онези, които ходят с агнето. Агнето в дадения случай е изявяването на Бога. Бог като се изявява - това е светът на агнето. 144 000 хора. Защо са толкова малко, сега няма да спирам да обяснявам. На сто милиона, след като се завърти това колело, ще се намери едва един, който да обича Бога с всичкото си сърце.

Изчислено е, че са пуснати в обръщение или че цялата човешка раса има шейсет милиарда души. Ако вземете пропорционално, на сто милиона души се падат по един любящ мъж и една любяща жена. Направете сметка колко ще има, които любят Бога. В завъртането на тия шейсет милиарда, на сто милиона се падат шестстотин. Хиляда пъти като се завърти, ще имате шестстотин хиляди. Тогава пропорционално колко пъти се е завъртяло шейсет милиона, за да имате 144 000? Какво завъртане има? Ако на хиляда завъртания по на един оборот - едно завъртане е когато всички се преродят - има условие за цялата човешка раса, представете си, че в хиляда години цялата човешка раса може да се превъплъти на земята, хиляда пъти тя се е превъплътила. 144 000 каква пропорция ще представлява, колко обръщания ще има? На петстотин обръщания колко пъти ще имаме? Ще имаме триста. На двеста и петдесет? Сто и петдесет приблизително.

За Бога трябва да имате една ясна представа. Вие трябва да чувствате Бога в себе си, трябва да чувствате Неговото присъствие, Неговото разширение и Неговото движение във вас. Във физическия свят първо да видите посоката, проявлението на Бога. Всичките материални условия, които Бог ви дава, то е проявление на Бога във физическия свят. Всичките

възможности, които ви дава да чувствате нещата, да ги опитвате, то е духовният свят. Всичките условия, дадената светлина, в която вие може да мислите, то е най-високото положение, до което сте дошли. То е пак проявление на Бога. Първо вие отвън имате нещо, какво може да владеете? На физическия свят тялото, което имате, то е външната страна, физическата страна, но така, както функционира вашият организъм, това понятие също е духовно. Онази сила, с която вие всичко може да направите, тя е пак от Бога. То е пак от Бога.

Божественото, това е главата на човека. Духовното, това са гърдите на човека, физическото, това е стомахът на човека. Яденето е физическо, обличането е духовно, мисленето е Божествено. Следователно няма да оставите физическото да изпъкне, да станете като бременна жена с изпъкнало благоутробие. Това значи, че сте бременен на физическото поле. Някои хора са станали бременни, някои жени са пуснали гърди и те са станали бременни в духовния свят. На някои хора главата е голяма - бременни са в Божествения свят. Пропорционално трябва да бъде развит човек. Колко трябва да бъде кръстът по отношение другите части на тялото? Вие нямате художествена мярка. Някой път ще се спра върху мерките, какъв размер трябва да има всеки човек. Сега няма да се спирам върху това положение. Всяка външна мярка се дължи на едно пробуждане, на едно разширение, на една мисъл. Какъв е вашият организъм? Три неща влияят, физическият свят влияе. Духовният свят влияе. Там е силата. Мисълта е в Божествения свят.

Та за да имате каквото и да е убеждение, вие трябва да имате вяра, трябва да бъдете в състояние да направите нещата. Щом може да ги направите, вие вече функционирате, вие сте на физическото поле. Щом може да ги опитате, вие сте на духовния свят. Щом може да мислите, да имате ясна представа, вие сте в Божествения свят. Мисълта за вас е много отдалечена. Казвате: „С мисъл работа не става." Всички работи за духовния свят са точно обратно. Нещата там са обратни. Духовният свят и Божественият свят се отличават диаметрално по своите проявления. На земята скъпите работи много скоро може да ги платите. Големите работи са скъпи на земята, малките работи са евтини. Всеки от вас може да има малките работи. В духовния свят е точно обратното - малките работи много са скъпи, милиони струват; големите работи може с един лев да ги вземете. Тук на земята един диамант, който струва петдесет милиона, или най-големият диамант струва седемстотин милиона, той има седемстотин и петдесет карата, в духовния свят такъв диамант може да го вземете с един лев. Евтини са големите работи. В духовния свят се плаща много скъпо за превоза и като вземете една работа, която е много голяма, трябва да плащате за превоз много скъпо. Ако един диамант струва един лев, за

превоз ще платите може би четиристотин милиона. В духовния свят няма с какво да го пренесете, там няма превозни средства. Никога не може да намерите там един кон, затова вземат само дребните работи - кой каквото вземе, сам да го носи. Тук на земята избират големите работи, понеже има кой да ги носи.

Например искате да ви обичат. Опитайте тогава идеята на Бога. Защо искате хората да ви обичат? До идеята за хората елате, след като сте обичали Бога. Най-първо съзнайте любовта на Бога, тогава елате до идеята другите хора да ви обичат. Или вие искате другите хора да ви обичат. Най-първо съзнайте идеята, с която Бог обича хората, тогава проявете любовта, тъй както Бог я проявява. Защото когато аз обичам Господа, Той се представя в Своето величие, не тъй както Го представят. Когато аз искам да обичам Господа, Той ще ми се представи в такава малка форма, че като Го видя, аз вземам да се съмнявам дали е този Господ, или не, дали заслужава да Го обичам, или не, дали да си губя времето с Него, или не. Във вас постоянно се явява едно съмнение, дали да Го обичаме, или не, не ви хваща окото. Погледнете наоколо, светът е голям. Погледнете Господа, вижда ви се малък.

Когато искате да усетите Божията любов, която Той проявява, вие ще Го видите в Неговото величие. Тогава е страшен. Когато искате вие да обичате Бога, вие трябва да изгубите голямото, трябва да Го видите в малкото. Господ Сам ви опитва, Той ви само поглежда. Казвате: „Аз Го мислех за Господ, Той съвсем закъсал." Някои хора с тази идея са се обезверили и мислят, че няма никакъв Господ. Това становище е отвън, хората са го наредили така. Питам, трябва ли да вярвате в това? По какво са познали учените хора, че има Господ в света? Кой учен човек е доказал, че има Господ в света? Че как ще ми докажат? Казвате: „Ако нямаше Господ, слънце нямаше да има." Ако на един сляп човек му разказвате за светлината, за доказателство му обяснявате светлината, световете, но всъщност доказвате ли му какво представляват те? Имате един сляп човек, глух, обонянието му не функционира, има само осезание, как ще му докажете, че има Господ в света? Как ще докажете на един глист, че има Господ? Вие убеждавали ли сте един глист за съществуването на Бога? И аз може всичко да зная, но досега не съм могъл да убедя нито един глист да повярва в Бога. Казвате: „Не си губи времето с нас да ни убеждаваш, че има Господ. Покажи ни как да излезем от това несносно положение, остави се с този Господ. Не виждаш ли на какъв хал се намираме! Ние искаме да прогресираме в този свят." Каквото и да говоря, глистът си седи в земята. Най-после, като дойде да умре, ще излезе отвън. Като умре, едва погледне, че има Господ, после пак заспи.

Какво става в нашия ум? Вие не може да турите вашата философия на разположение на Бога. Ако вие не може да турите на разположение вашето сърце, аз говоря за онова истинското верую, питам, тогава каква религия имате вие? Аз на себе си лесно проповядвам. В мене има една философия. Каква? Аз вярвам в три неща. Аз вярвам, че трябва да туря на разположение на Бога тялото си да служи на Бога, после трябва да туря сърцето си да служи на Бога, трябва да туря ума си да служи на Бога. Защото аз не искам да бъда един дървеняк като тебе. Ти философстваш, но за мене си един дървеняк. Аз съзнавам, че имам тяло, имам сърце и ум, а пък ти, който философстваш само, нямаш нито ум, нито сърце, нито тяло. Той няма никакво съществувание, а на мене дава ум, как аз да си наредя живота. Казвам, няма да философстваш, аз тази работа по-добре я зная от тебе. Аз да ти кажа как ти може да се облечеш. Ти си дървен философ. После как да се облечеш хубаво, как да имаш пари, да имаш един ум, да си направиш едно сърце. Ти сега се влияеш от твоята дървена философия, какво ще ми говориш. Долу вашите дървени философии. Тия дървени философии, облечете ги в плът, дайте им сърце, дайте им ум, тогава ги изнесете навън.

Не вярвайте в това, което не може да направите. Не вярвайте в това, което не чувствате, не вярвайте в това, което не мислите. Това, което вие може да помислите, това, което може да почувствате и да направите, това е реалността. Да, мога да ви покажа реалността. Нека дойде един болен, аз само ще положа ръката си върху него и той ще оздравее. Ама не после да дойде да ме изпитва още десет пъти. Щом оздравее веднъж, да не идва повече да опитва още десет пъти пак да го лекувам. След като оздравее, ще започне да философства, че природата го излекувала, че това е закон и тъй нататък. Как става лекуването? Щом съм във връзка с Бога, всичко мога да направя. Аз вярвам в Бога защо? Защото имам тяло, защото имам сърце, защото имам ум. Нищо повече. Вие ще дойдете сега да ми кажете: „Аз всеки ден се разговарям с Господа." Как се разговаря? С такива долапи, с каквито вие си служите, не може да вярвате в Господа. Главата ми е побеляла знаете ли от какво? Докато се освободя от човешките долапи. Зор съм видял от онова колебание в човека, дали да направя нещо, или да не го направя, че какво ще кажат хората, ако е така или иначе, този да залъжа, онзи да залъжа оттук-оттам. Докато се освободя от всички тия работи, главата ми е побеляла.

Някой ден ще ме видите със златна коса, някой ден с черна коса, някой ден ще си хвърля брадата, ще ви се представя като млад момък.

Сега вие се чудите. Тя, като ме срещне, ще хвърли око на мене. Аз ще я потупам по рамото и ще ѝ кажа: „На крив път си тръгнала. Ти си се

влюбила в мене, на крив път си." Всеки, който се влюби в мене, на крив път е. Аз не искам да се влюбвате в никого. Влюбването в когото и да е е на крив път. Ако твоето влюбване те отдалечава от великата цел на живота, влюбването не е на място. Ето каква е моята идея. Аз искам да бъда непознат на хората. Няма какво да ме обичате. Гледам, някой пъшка. Побутна го, оздравее. Той казва: „Какво стана, че оздравях, не зная." Гледам, някой пари няма, иска да се самоубие. Оставя му една торба със злато и си замина. Дето мина, правя добро, никой не ме знае. Мене ми е приятно, връщам се весел, радостен, като ги гледам, че всички тези хора, на които съм помагал, са радостни. На тях давам, но не искам да ме знаят кой съм. Аз се радвам на тяхното положение.

Ако вие обичате Бога, какво искате повече? Ако вие не можете да обичате Онзи, Който ви е дал всичко, как ще обичате онези отвън, които нищо не са ви дали? Сега вие казвате, вие не сте дошли до истинската любов. Често една сестра ми казва: „Учителю, аз искам специално да се разговарям с теб." Казвам: „С глупави работи не искам да се занимавам." Таман река да й кажа нещо, тя започне пак: бъра-бъра-бъра. Ето един дървен философ. Мислете, не говорете.

Сега не е въпросът за вашите стари възгледи, а за новото положение. Вие вече минавате от една форма в друга форма, настават в света нови положения. Вие отивате на училище. Отношенията ви няма да бъдат като при майка ви, при баща ви, при братята ви, при сестрите ви. Положението ще бъде съвсем друго В училището съвсем ще се измени редът на нещата. По-лошо ли ще бъде? Много по-добре. Вие влизате вече в едно Божествено училище. Вие ще се научите на ред и порядък. Не само да отричате, трябва да се учите. Туй самоотричане ще се прояви чрез всичко. Аз говоря за подмладяването. Подмладяването във вас не може да стане.

Подмладяването може да стане само при известно условие. При права мисъл, при едно право чувство, при една права постъпка или съзнанието, че владеете нещо физическо, че вие владеете нещо духовно, че владеете нещо Божествено, при това положение може да стане подмладяването. Туй подмладяване не мислете, че може да стане изведнъж. Подмладяването може да стане постепенно. Човек може в една година да се подмлади. Може с десет години да се подмлади, с двайсет, трийсет, четирийсет години, но ако е във връзка с разумни, светли същества. Ако го оставят, пак може да се върне назад. Писанието казва: „Онези, които очакват Господа, които обичат Господа, тяхната сила ще се поднови, онези, които вървят по Божия път, ще се подмладят.“ Питам, вие тук, които ме слушате, подмладявате ли се, или остарявате? Ако остареете, вървите по кривия път, ако се подмладявате, вървите по правия път. Казвате: „Едно

време беше любовта." Едно време било. Едно време хората ви уважаваха, защото имахте пари. Сега сте останали без пари и хората не ви уважават. Вие сте при реалността, кой няма да ви почита? Почитта не е за вас. Вие не трябва да разчитате на вашите пари. Ако вие имахте необходимата сила във вашата ръка, болните хора нямаше ли да ви уважават, слепите хора нямаше ли да ви уважават, куците нямаше ли да ви уважават, неврастениците нямаше ли да ви уважават? Навсякъде щяха да ви уважават.

Искам да се обърна към вас и да ви попитам колко души от вас има готови да тръгнат в новия път? За втория път на един лист напишете. Темата ще бъде „Колко души от вас има, които искат да тръгнат в новия път". Аз ще ви дам една програма по новото разбиране. Досега вие сте разбирали, че за да влезете в новия път, вие трябва да напуснете стария път. Има едно криво разбиране. Ще вървите в Божествения път, без да напускате кривия път. Защото сега хората вървят в кривия път, но не напускат правия път. Вие сега вървите в кривия път, но не напускате правия път. Сега обърнете - да вървите в правия път, и да не напускате кривия път. Аз обръщам нещата. Досега вие сте вървели в кривия път и не сте напуснали правия път. Туй, което сега ви казвам, е да вървите в правия път и да не напускате кривия път. Какво се е изменило? Движението само е изменено. Ще спрете движението в кривия път и ще вървите в правия път. Сега се държите за правия път, а вървите в кривия път. И защо нямате резултати? Аз така определям. Малко хора има, които вървят в правия път. Много има, които вървят в кривия път.

Казвам, тези духовните, те се държат за правия път. Аз не искам да се държите за правия път, дръжте се за кривия път. Разбирайте го, както искате. Вие не може да не се държите за кривия път. Вие мислите, че като тръгнете в правия път, няма да ядете. Ще ядете - то е кривият път. Ще се обличате - то е кривият път. Пари ще имате, къща ще имате, деца ще имате, то е все - ще се държите за кривия път. Но вървете, движете се в правия път, нищо повече. Не че грехът е в яденето. Грехът не е в носенето на дрехи, грехът не е в имането на пари и тъй нататък. Грехът на хората седи в това, че те не вървят в правия път, а се държат за правия път. Не зная дали тази мисъл е ясна.

Следващия път искам да ми кажете колко души има, които са готови след осем хиляди години да тръгнете в новия път. Вие ще кажете: „Не сме ли тръгнали досега?" Досега вие вървите в кривия път със заблуждението, че вървите в правия път. И като вървите, вие мислите, че не се държите за света. Вие за света се държите. Дръжте се за света. Но казвам, като се държите за този свят, Бог ви изпитва с това. Мислите ли, че - аз съм

богатият човек, - като дойдете и вземете от мен една торба със злато, ще считам, че сте извършили престъпление? От гледището не Бога това не се счита за престъпление. Богатият ви е направил услуга. Вие като магарето пренасяте един товар от едно място на друго и ще ви се плати за това. От човешко гледище, като вземете парите, правите едно престъпление. Вземам чисто материалния свят. Какво престъпление има, че сте взели една торба злато? Вие златото няма да го изядете. Какво престъпление има в това, че сте взели четири-пет ябълки и сте ги изяли?

Вие ще ми направите едно възражение: защо Господ забрани да се яде от дървото в рая? Това дърво, от което Бог забрани на човека да яде, други се хранеха от него, понеже то не беше забранено за тях. Човек яде от друга храна, но Господ казва: „Тази храна не е за тебе." Човекът престъпи Божията заповед. Стават какви ли не престъпления на земята. И майката определи яденето за едно дете, дойде друго, изяде го. Тя вземе пръчицата и го набие. Следователно не вземайте за себе си това, което не е определено за вас. Не се стремете да реализирате това, което не е за вас.

Сега веруюто ви: трябва да имате любов към Бога. За Христа говорите. Колко християни има? Колко от вас има, които са готови да пожертват живота си за Христа? Колко от вас сте готови да вдигнете кръста си, да Го последвате? Казано е: „Няма нито един, който да е напуснал всичко заради Господа и да не е приел стократно в бъдещия живот вечен." Какви ли не противоречиви възгледи има за християнското учение. Някой иска да се откаже от света, някой иска да се отказва от жена си. Казвам: „Върви по Бога, но се дръж за жена си." Жената дойде и се оплаква от мъжа. Казвам: „Върви по Бога, но се дръж за мъжа си." Казва: „Аз искам да се освободя от него." „Ти от невидимия свят си излязла с един мъж и от него никога не можеш да се освободиш." Дойде един мъж, и на него казвам: „Ти от невидимия свят си излязъл с една жена и от нея никога не може да се освободиш." Не се стремете да се освободите от вашите жени. Не се стремете да се освободите от вашите мъже, ами речете: „Както Господ дал." Мъжът какъвто и да е, по Бога ще вървите, него ще държите.

Сега идеята каква е? Онези, които се държат за света, и онези, които се движат към Бога, не живеят ли? Какво е отношението на Бога към всичките хора? Какво е отношението на Бога към праведните и грешните? От моето гледище на грешните турили топли стаи, нагорещили ги, постоянно бани, триене, бани, по петнайсет бани на ден. Чистите деца нямат такъв огън, те не се нуждаят от бани. Там вече имате един свят на светлина, те само ходят, разхождат се, гърлото не е засъхнало.

Те са иносказателни работи, които мъчно може да ги разберете. Питате:

„Какво нещо е туй, християнството?" Най-първо християнството е да почувствате любов към Бога, и после християнството седи в това, да почувствате любовта на Бога. Да почувствате Божията любов към себе си и своята любов към Бога, това е християнството. Ако вие може да почувствате Божията любов към вас и вашата любов към Бога - това е християнството. Ако вие не можете да почувствате любовта на Бога към вас и ако не може да почувствате вашата любов към Бога, вие не сте християни, не сте човек, не сте нищо. Това е сила, това е тайна, това е мощното в човека. В дадения случай да чувствате присъствието на Бога, когато вие се намирате в голямо противоречие, обезсърчение, обезсмисляне в живота, изоставяне, но в туй изоставяне вътре в себе си да почувствате Бога, това е силата. Това е нещо прекрасно.

А-то е любовта на Бога, която излиза към радиуса В. Туй В, това съм аз, който в даден случай чувствам любовта на Бога.

Периферията на един кръг всякога показва любовта на човека към Бога. Радиусът, който излиза от центъра на една окръжност, представлява Божията любов към мене. Движението по периферията представлява моята любов към Бога. Защото винаги в съвременната наука има едно радиално движение и обратното, което отива към центъра. Има едновременно две сили - едната, която притегля, другата, която отблъсква. Едната, която иде от центъра, другата, която иде от периферията.

Тази сила, която излиза от периферията, това сме ние с нашата любов към Бога, перифериална любов. Божията любов е централна любов, научно казано.

Следователно едновременно вие трябва да притежавате и централната любов и периферната любов.

„Отче наш"

Тридесет и шеста лекция на Общия окултен клас
12 юни 1935 г., сряда, 5 часа
София – Изгрев

---

* фуска (диал.) - мехурче по кожата, флюска, пъпка
* копой (тур.) - ловджийско куче
* вдигам дърмите (разг.) - махам се, обирам си крушите, тръгвам си
* кюрк (тур.) - дълга горна дреха, подплатена с кожи, шуба, дълъг кожух

Книги:
* Прав и крив път
Ако говоря (Общ окултен клас. Четиринадесета година (1934–1935). Том II. София, 2003)
21 беседи от 27 февруари 1935 г. до 18 септември 1935 г.
Начало: 05:00

1935_06_14 Аурата
лекция пред специалния клас

АУРАТА – КОЖАТА НА ДУХОВНОТО ТЯЛО

Добрата молитва

Коя беше основната мисъл от миналата лекция? (-Всеки човек трябва да се стреми към реализиране на най-малките желания. Истински добър човек е само онзи, който може да се надява на най-малкото в живота. И само той може да се надява на постижения на всичко.) Имате ли тема? (-Да се напишат 9 глагола. Да се изпее песента "Всичко в живота е постижимо" на срички и от повече лица.) Прочете се резюме: "Отличителните черти на умния човек". Прочете се темата с глаголите.

Всяка дума е като един зародиш. Вие сте изучавали човешкото тяло. Ако вземем естественото тяло на човека, коя е най-деятелната част в него? – Неговата кожа, която възприема. Здравословното състояние на тялото зависи от кожата. Във връзка с кожата често в окултната наука се говори за аурата. Аурата, това е кожата на духовното тяло. Човек трябва да има здравословна аура. Вземете едно семе, каквото и да е, трябва да изберете една подходяща почва за него. Ако почвата му не съответствува на семето, това семе не може да израсне и не може да се развие правилно. Трябва един вътрешен напор, вътрешни и външни условия. Вътрешните условия са в самата почва, какво съдържа. А външните условия това са въздухът, топлината, храната. За да станат нещата ясни, вие трябва винаги да изхождате от физическия свят, понеже той е обективния, по-близо е до нас, по-понятен. Ако физическият свят е понятен, тогава може да пристъпите към духовния свят, понеже той е по-отвлечен, по-широк, по-голям, по-изтънчен. Ако човек не разбира физическия свят, мъчно може да разбере и духовния.

Често се говори за аурата на човека. Аура не е българска дума. От думата "аура", ако отделите "а-то ще остане "ура", значи: да живее! Някой път има известно съвпадение. Определенията вървят по известен закон. Казваме, че нещата съвпадат. Има един закон, който ръководи съвпаденията. Туй нещо не е случайно. Под думите "случайни работи", разбираме: те не са предвидени. Тогава нещата там съвпадат. Случайните работи са глупави работи, но понякой път се учудваме, че случайните работи са умни работи. Препъваш се някъде и падаш. Казваш, че случайно си направил нещо глупаво. Но има едно съвпадение в случайността. Има един закон, който ръководи случайните работи. Ние няма да се спираме да обясняваме какъв е законът. Защото има неща, колкото и да се обясняват, са непонятни.

Имате един ваш приятел. Той ви писал писмо. Четете писмото и се радвате. Има нещо в писмото, което да ви радва. Но представете си, че този ваш приятел наместо писмо ви праща едно самунче, праща ви една хубава ябълка и една круша. Казва: "Да се даде това на моя приятел!" Писмо е туй. Как ще прочетете туй писмо? Трябва да се разбира. Писмото най-първо е запечатано в плик. Вие разрязвате плика, изваждате писмото, четете съдържанието и ви става приятно. След като получите хляба, хубаво направен, после хубавата ябълка и крушата, как ще разрешите писмото? Откъде ще започнете? Имате хляб, имате една ябълка и една круша. Как ще ги четете сега? Най-първо хляба ще пипнете и крушата и ябълката. След туй ще пишете на вашия приятел: "Самунчето получих, беше отлично, пък ябълката сочна и крушата също, много ви благодаря!"

Сега, като говорим за духовни работи, за духовния живот има нещо друго, по-хубаво и от писмата. Кои писма са по-хубави – с пликове или със самунчета, ябълки и круши? Да допуснем, че вие сте един екскурзиант горе в планината. Какво писмо е по-хубаво да ви донесат? Едно писмо с плик може да има турени и сто лева вътре или едно самунче, ябълка и круша? Кое писмо е по-хубаво на планината? – Самунчето е по-хубаво с ябълката и крушата. В дадения случай имате един приятел, който ви е обещал един пръстен с голям диамант за подарък. Вие имате и друг един приятел. Който ви изпраща една хубава, отлична, съдържателна книга. В дадения случай, кой подарък е по-добър – пръстенът с диаманта или съдържателната книга? Няма съмнение, че съдържателната книга. Съдържателната книга струва повече. Но представете си, че имате и трети един приятел, който ви изпраща едно житено зърно. Имате пръстенът, второто – книгата, а третото – житното зърно. От трите подаръка кой е най-важния в дадения случай? – Вие ще ги съедините трите, между пръстена, книгата и житеното зърно има известно съотношение. Пръстенът, това са външните условия на живота, книгата това е разумното, което ще приспособи тези условия, а семето това е онзи капитал, с който вие в даден случай може да разполагате. Онзи, който не разбира, ще каже: "Този пръстен защо ми е?" Но това са условия. Тия условия могат да се използуват. Вие имате разумната книга, след туй иде семето. Това семе може да го използувате, ако сте чели книгата. И трите неща са потребни.

В думата "аура" два пъти се повтаря буквата А. Аурата – това е здравословното състояние на човека. Защото без една здравословна аура, човек не може нищо да постигне. Значи нещо се излъчва от човека. За да бъдете здрави или за да бъдете влиятелни, за да ви върви, да идете при Бога, непременно трябва да имате аура. От вас трябва да се излъчва нещо. Например вие някой път искате да ви обичат. Но за какво може да ви обича човек. Един ваш приятел на планината, ако е закъсал, може да ви

обича, ако вашата торба е пълна с хляб, имате повече провизии и ако имате място къде да си починете, този ваш приятел е на място. Той ви услужва. Но ако този приятел е закъсал както вас? Де седи приятелството? Тогава тези двама приятели не могат да се разберат и никакво приятелство не може да има. Три, четири деня седят, не са яли хляб и двамата са закъсали в планината. Вие казвате някой път за нещата, че са така.

Вчера един студент ми се оплака. Той забелязал, че има нещо в живота, което го преследва, че нещата се случват, както той не иска. Работи, работи и все наопаки му върви. И той дошъл до заключението, че нещо го преследва. Чуди се от какво именно идва туй преследване. Че как може сиромашията да преследва? От къде иде тя? Кой човек е сиромах? Който не работи. (-Има хора, които много работят и пак са бедни.) Не, не, това е криво. Кой човек е прост? Кой човек е невежа? – Който не учи. Кой човек не е здрав? Какви са условията за здравето? Човек, който работи, не може да бъде никога беден. Но вие ще кажете, че работите и нямате нищо. Тия хора не работят. Представете си, че вие имате приятел един глист в почвата, на когото разчитате. Какво може да ви допринесе този глист? Вие се трудите, вземате вашата мотика и работите, работите. Какво може да постигнете с такава работа? Можете да миете или да пеете или каквото и да е. Можете да пеете някъде и ни глас ни слушание, може и да пишете. Ако сте един говедар и пишете поезия, какво ще разберат говедата от поезията ви? Ако ви се предостави правото да избирате професията си, какво ще изберете: да бъдете говедар или овчар или учител или лекар? Каква е разликата между един овчар, един говедар и един учител на деца? Ако вие се занимавате с най-нисшите проявления на живота, не сте ли един говедар? Ако се занимавате с нещо по-разумно, вие сте овчар, пък ако се занимавате с разумни неща, искате да се повдигнете, да повдигнете и децата, вие ще бъдете един учител. Малките деца тепърва ще дойдат, те ще правят много глупости и вие ще се приспособявате към тях. Ако съзнаете сега, някои деца може да ви са приятни, а други някои няма да ви са приятни. Може да пофилософствувате, защо това дете така е родено. То се отнася до условията. Някой път вие мислите: "Защо така разбира това дете?" Условията са такива. И младият какво мисли? Не е определена работата на младия, той още не е научен на никаква работа. Но гладният за какво мисли? Той е на служба; жадният е на служба; болният е на служба.

Какво се разбира под думата млад? Какво усещате, като мислите за думата младост? Как определят младия човек? Могат да се дадат много дефиниции за младостта. Сега всички трябва да бъдем млади. В младостта не трябва да има никакво раздвояване на съзнанието. Млад човек е онзи, в ума на когото няма никакво раздвояване. Млад човек е онзи, в сърцето на

когото, в чувствата му няма раздвоение; млад човек е онзи, на когото в постъпките му няма раздвоение. Той функционира правилно. Туй значи млад човек. Ще кажете: "А онези, на които съзнанието им, мисълта им е раздвоена, чувствата им са раздвоени и постъпките им са раздвоени?" – Те са изложени на един посторонен живот, който скоро ще ги лиши от богатството. Това са пропуквания, това са изтичания, това са излишни разходи.

Някой път вие казвате, че не може да търпите. Да кажем, някой човек ви стиска за ръката, вие не може да търпите това. Но дойде една болест, която се усилва повече и повече, какво ще правите тогава? Вие, нетърпеливият човек, казвате: "Не мога да го търпя този човек!" Много добре. Но, ако ви дойде болест, тогава какво ще правите? Как ще се освободите от нея? Усилват се болките, почвате да се мъчите, плачете и други дойдат да ви утешават. Но вие си носите товара, носите си болестта. Какво ще правите, как ще се справите, когато имате някаква болест, някаква болка?

Олге, ти кажи как се справяш? (-Пъшкам, викам.) -Пъшкаш, добре. Най-първо една болка произтича от физически причини, но тя може да произтича и от една духовна причина. Следователно ако искаш да се освободиш от болката, ти трябва да знаеш причината й. На когото и да е от вас, мога да му причиня болка. Да му дам да се наяде с моркови, със сурови моркови и да му дам една чаша сладък чай или мляко. Няма да мине половин час, той ще почне да се свива. Тази болка произтича от това, че в даден случай се образуват известни отровни газове, които почват да действуват върху имунитета, върху онова здравословно състояние на стомаха. Когато храносмилането не става правилно, образуват се газове. А щом въздухът влезе в стомаха, той винаги причинява болка. Следователно въздухът няма работа в стомаха, в червата. Той има работа в дробовете, не в стомаха. Сега по същия закон, ако вие внесете във вашето съзнание една нисша мисъл, тази мисъл има друго съдържание. Но ако вие я внесете в съзнанието си, където тя няма условия правилно да се развива, тази мисъл ще ви създаде страдания. Следователно, трябва да изучавате закона. Например, коя мисъл вие считате висша и коя нисша? Кои са отличителните черти на една висша мисъл? (-Нисшата мисъл се отнася до органическия свят, а висшата до психическия, до по-висшите чувства.)

Един човек пред себе си има орехи. Той взема тези орехи, чупи и ги яде. Не е лошо. Аз виждам друг, който има орехи, но ги посажда. Той се лишава да не ги яде, а ги посажда в земята. Кой постъпва по-висше – който изяжда или който посажда орехите? – Който посажда. Онзи, който говори за Любовта или онзи, който прилага? – Който прилага Любовта седи по-горе. В какво седи прилагането на Любовта? За да се приложи любовта

изисква се съзнание. Изисква се послушание. Без послушание в света нищо не може да се постигне. Да си послушен, нали трябва да се вслушаш в себе си? Има един учител вътре в тебе, трябва да го слушаш. И ако ти не слушаш този, който те учи, и не постъпваш, както той те съветва, ще страдаш и нищо не можеш да постигнеш. Вие не слушате и всичките ви страдания в живота произтичат от непослушанието, което имате. Всичките хора са крайно непослушни. Някакъв бръмбар е влязъл в ума на един човек и нещо му казва: "Няма да вървиш в този път!" Или каже: "Не, в този път ще вървиш!" Той не слуша. Той там иска да иде. Ще идеш до известно място и после пак ще се върнеш.

Проучвайте човешката аура! Има писани много философски трактати, може да ги четете. Кожата от какво е образувана? (-От тъкани.) Значи ако вземете една волска кожа и една човешка кожа, ще намерите голямо различие в устройството ѝ. Най-хубавата кожа е човешката! Отлична е тя! Не сте я проучвали. Ако се проучи кожата под микроскоп ще видите каква хубава тъкан е. Ако разгледате една кожа на един заек ще видите грамадно различие в устройството на кожата. Една кожа на заек или волска кожа вземете, ще видите и помежду тях грамадно различие в строежа на кожите. И колкото кожата е по-хубаво устроена, туй същество е по-разумно. И аурата на човека по същия начин се различава, така е тя изтъкана. Човешката аура се тъче. За нея човешката мисъл, чувство и човешките постъпки са храна, от която тази кожа или тази аура се образува. Това е физическото в духовния живот на човека. Само мислите трябва да дадат известна храна, за да се образува тази правилна аура. И когато вие имате тази аура, вие се чувствувате смели, решителни, но щом се разрани вашата аура, духът отпада. Изгубвате вашето настроение. А когато кожата е в своята целокупност, вие сте здрав и весел. По същия начин човек трябва да пази своята аура. Например никога не допущайте нечиста мисъл да се допре до вашата аура, както не допущате нещо, което може да нарани кожата ви. Никога не допущайте това! Ще дойдат известни мисли, не ги допущайте да наранят вашето съзнание, вашата мисъл или да наранят вашата аура. Не допущайте едно желание да се вмъкне в съзнанието ви и да нарани вашата аура и не допущайте една постъпка да нарани вашето съзнание.

Но вие сега ще зададете въпроса: "Как ще направим това?" Най-първо като дойде една мисъл, колкото и да е привлекателна, опитайте я, не бързайте да я възприемете. Да ви приведа един пример. Представете си, че вие се намирате в много затруднено положение. Идва един господин и казва: "Не бой се, аз ще ти дам хиляда лева!" Проверете това, не вярвайте сто на сто, че той ще ви даде парите. Направете този опит. Вие не вярвате в това. Дръжте се тогава като че не се отнася до вас, че и без пари може да минете.

Като ви каже, че ще ви даде хиляда лева и вие започнете да си градите: това ще купите, онова ще купите. Не се мине един-два часа, той ви каже: "Ще ме извините, не мога да ви дам хилядата лева." Тия двата часа, когато вие вярвате, ви изгубиха благоприятното време. Не ги туряйте в съзнанието си, гледайте си работата. Шивач сте. Шийте си спокойно, не мислете за парите, пък той, ако ви даде пари, тогава да спре иглата да работи, но докато не ви е дал парите, иглата да върви. Ако пък пишете, не напущайте перото си! И вечерта, когато излезете от учреждението си, тогава вижте какво може да направите, а вие веднага турите писалката в джоба си и вземете парите. Че вие се излагате на едно изкушение. Правите следната погрешка: Ако един ваш приятел ви даде хляб и вие го турите в джоба си, така вървите, мислите ли че сте придобили нещо? Хлябът не трябва да влиза във вашия джоб. А вие не искате да ядете хляба. Турите го в единия джоб, в другия джоб, но и в последния джоб ако го турите, все сте неразположени. Питате: "Какво трябва да се прави?" Не дръжте хляба в джоба си, турете го в стомаха си, там му е мястото. Правилната философия е там. Хлябът не е направен за джоба, нито за торбата ви. Доброто в света не е направено да го гледате в ръцете си. То е храна, най-добрата храна. И доброто е храна. Вие държите доброто и казвате: "Аз искам да бъде добър." Може да пишете колкото искате, но безполезно е това. Доброто в света е храна. Доброто е храна за човешката аура.

Вярата е повод, тя е пътят ви. Понякой път се питате: "Има ли Господ или няма; разумен ли е животът или не е разумен; може ли човек да постигне всичко или не може." Ти влезеш в един хор, дето 40 души пеят. Има четири партии вътре. Питам: ти сам по себе си може ли да образуваш един хор? Певецът сам по себе си един хор може ли да представи? Той може поотделно да пее сопран, алт, тенор и бас, но едновременно четирите гласа може ли да ги пее? Значи, за да се образува един хор най-малко са потребни четири души, да има един акорд от четири тона. Сопранът какво представлява? -Това е майката в музиката, басът – това е бащата, тенорът – това е големият син, а алта – това е дъщерята. Те са една цяла фамилия. Като се съединят бас със сопран, ражда се тенорът; като се съединят сопран с бас ражда се алтът; като се съединят бас с алт, ражда се тенор. Сега тия са посторонни работи, но някой ден трябва да се обяснят.

Да се върнем към закона на човешката аура. Да имаш една отлична аура, това подразбира да имаш отлични условия. Ти искаш да създадеш условията. Условията не се създават, те могат да се използуват. Условията сами по себе си съществуват и няма какво ти да ги създадеш. Ако трябва да създадеш сега светлина, при условията отвън, това е една неразбрана философия. Съществуват всичките условия. В дадения случай ти носиш всичките възможности в този живот за онова, което можеш да постигнеш.

Може да искаш неща, които не са за този живот. Да допуснем, че в теб се зароди идеята да отидеш до Слънцето. Защо искаш да отидеш до Слънцето? – Да видиш какво има там. Ония жители на Слънцето са толкова учени, че могат да издържат на 25 милиона градуса топлина, а ти едва издържаш на 41 градус, а на 42 градуса умираш. Тогава какво търсиш при Слънцето? Ти на Слънцето никога не можеш да отидеш. Някой пита: "Може ли да ида на Слънцето?" – Може да идеш, има един начин за отиване на Слънцето. Ако намислиш да обиколиш Земята, колко пари ти трябват? Колко мислите, че трябват? (-Много.) (-Един милион.) -Добре! Представи си, че ти тръгнеш. Тогава един милион ти трябват. Колко време ти трябва да се приготвиш? Представи си, че имаш един приятел, който веднага ще ти даде един свободен билет и ти тръгнеш и всичко е наред! Тогава трябва ли ти един милион? Значи човек, който иска да обиколи света, трябва да има един свободен билет. Но ако остане ти сам да си приготвиш един милион, кога ще можеш да го обиколиш? Знаете ли, колко струва един билет до Слънцето? Хайде ще оставим тази работа за друг път. Лошите условия седят в неразбирането на онова, което има в нас.

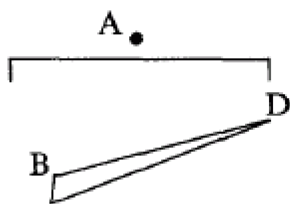

Какво предполагате да е това? (-АВ.) Кажете сега другото положение. Какво си мислите, че е това "В"? Аз ще обясня. Представете си, че това е една билярдна топка "А". А това "В" – как се нарича тази пръчица? (-Един щекел.) От какво зависи вашето изкуство? Вие виждали ли сте билярд? Значи по една гладка повърхност е поставена една топка. Човек, който има билярд, какво придобива? Какво придобиват хората, ако играят на билярд? Ако разберете закона вие ще се домогнете до известна светлина. Този човек може да бъде майстор, ако знае да удря правилно. Ами ако един музикант не може правилно да взема тоновете? От какво зависи силата на музиката? – От слушането. Най-първо той трябва да има един отличен слух! При това трябва да има един начин на слушане. Музикантът трябва да знае как да си постави ухото, как да възприеме. Много хора не са музикални, понеже не знаят как трябва да слушат. Има един начин за правилно слушане на човека – в съзнанието му не трябва да има влияние от друг. Ти трябва да бъдеш в една зала съвършено свободен, за да слушаш. Трябва да седнеш на хубаво място да възприемаш всеки звук и да го разбираш. А сега някой път обществото, околните ти влияят, не смееш да се обърнеш, да мръднеш. То не е свобода. Как трябва да седиш, че да бъдеш свободен, за да можеш тъй да си туриш ухото под един ъгъл, че най-добре да слушаш? Има един начин, той е отвътре. Той не може да се покаже. Има само един начин, по който може

да схващаш правилно тоновете на този певец или свирец. Или някой ти говори относно една научна теория. Ти трябва да знаеш как да се поставиш. Ако ти не знаеш как да се поставиш, темата която той развива, може да остане съвсем неразбрана и неясна.

Аз искам нещата да бъдат правилно разбрани. Представете си, че влизам в една градина, дето всичките дървета са изсъхнали, всичките цветя са клюмнали надолу, изсъхнали са и дърветата са повехнали. Градинарят ми се оплаква: "Не вали дъжд, не зная какво става с моите дървета." Оплаква ми се. Аз виждам една хубава река, прясна вода и поливам всичките цветя и дървета. До вечерта тия цветя и дървета са освежени и оправени. Разумност трябва. Ако ти си оставил реката на твоя живот да не полива твоите мисли и желания да растат и всичките са изсъхнали, де е причината за това? Причината е у тебе. Ще вземеш мотиката си и ще копаеш, ще вземеш маркуча и ще ги полееш. Твоите цветя страдат от нямане на влага. Ти седиш и казваш: "Пари ми трябват!" Докато дойдат парите, ти трябва да ги поливаш и доста време трябва да мине, докато те се съвземат. Да мислиш, умът ти трябва да работи, това се изисква. А ти гледаш да си купиш един цилиндър и да го туриш на главата си.

Едно време в Русия аристократите са носили цилиндри. Руският цар е искал да се освободи от цилиндрите, но тия упорити аристократи не искали по никой начин това. Казва императорът: "Ще си създам неприятност, ако им забраня." Един ден му дошла една светла идея. Той накупил 60-100 хиляди цилиндри и колкото кочияши имало в Петроград, дал на всички по един цилиндър. Всичките станали аристократи. Но като ги видели аристократите, веднага хвърлили своите цилиндри, защото не искали да бъдат като кочияшите. Тогава турят руските шапки. Императорът по един дипломатически начин ги убедил. Та казвам, сега и вие с вашите аристократи не може да се справите. Опитайте този разумен начин! Ще купите 80 хиляди цилиндри и ще ги дадете на кочияшите, за да се убедят аристократите сами. Има нещо във вас, което е упорито и твърдоглаво, не иска да хвърли цилиндрите, но като види, че всички носят цилиндър, казва: "До какъв хал съм дошъл!" Този простак и той носи цилиндър! А трябва да има едно различие между него и мене!" И всякога трябва да има едно различие.

Та казвам: потребно е да имате една отлична аура. Аурата напълно зависи от човешкия ум. При каквито условия да сте, не допущайте условията да ви измъчват. Те ще дойдат и ще ви мъчат. Но не допущайте да ви мъчат. Пак ще ви приведа примера. Вие някой път страдате от бездействие. Един американски студент, който обичал спортните игри, отива да се запише при един знаменит спортист. Пък направил една погрешка и този

спортист му зашива една плесница. Прекатурва се три пъти и шапката му паднала настрани. Той станал, изтърсил се и тръгнал, но си рекъл: "Чакай, аз на този искам да си отмъстя!" И почнал да проучва как живее спортистът, как се упражнява. Десет години той го наблюдавал какво прави и най-после дошъл до една светла идея. След десет години той могъл да вдига вече един кон и едно конче във въздуха отдолу. Един ден той отива до този господин и му казва: "Ти знаеш ли кой съм? Един ден аз дойдох при тебе и ти ми заши една плесница." И тогава хваща този големия юнак за ръката и го вдига горе във въздуха. Този му казва: "Признавам те!" Да, студентът му станал учител. Единият му зашил една плесница, но този, когато го вдигнал във въздуха, му казва: "Не се отказвам, ако аз съм те научил!"

Та ако вие при спортиста не може да научите един урок, как ще придобиете сила? Де е вашето знание? Всяка една мъчнотия в живота, това е един спортист. Де седи неговата сила? Туй, което ви мъчи, е по-силно от вас. А щом станете вие по-силни, то не може да ви мъчи. Една мисъл ви мъчи, докато не я разберете, едно желание ви мъчи, докато не го разберете, една постъпка ви мъчи, докато не я разберете. Щом разберете мисълта, желанието и вашата постъпка, мъчнотиите изчезват. И всичките мъчнотии произтичат от едно вътрешно неразбиране. А туй неразбиране осакатява човешката аура! Осакатява човешката мисъл и човешкото желание. Ще знаете едно, с всичко в живота, чрез страданията Бог иска да ви направи самостоятелни. Бог изисква чрез страданията да направи всичките хора самостоятелни, свободни. Ще знаете едно – пътят на страданието е път за освобождение!

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
В Истината е скрит животът.

30-та беседа на МОК, 14 година, държана от Учителя
на 14 юни 1935 г., 5 ч.с., София, Изгрев

Книги:
* Аурата
Права обхода и права постъпка (Младежки окултен клас. Лекции от XIII и XIV година (1934–1935). София, 2003)
24 беседи от 24 август 1934 г. до 13 септември 1935 г.
Начало: 05:00

1935_06_16 Каза ми всичко
неделна беседа

КАЗА МИ ВСИЧКО

Отче наш.

„В Начало бе Словото“.

Ще прочета четвърта глава от Евангелието на Йоана.
„Каза ми всичко, що съм сторила.“
Ще взема само част от 39 стих на прочетената глава: „Каза ми всичко“. От степента на човешкото съзнание зависи да се каже някому нещо. Ти можеш да говориш на някой човек, на когото съзнанието е будно. Щом съзнанието му не е будно, ти не можеш да му кажеш нищо. Само онзи може да каже, че му е казано всичко, на когото съзнанието е будно. Когато съзнанието не е будно, ние разбираме някои неща, но когато съзнанието ни не е будно, ние не разбираме някои неща. Щом разбираме нещата, съзнанието ни е будно, и ние имаме светлина. Щом съзнанието ни не е будно, намираме се в тъмнина. И докато в тази област не дойде светлина, работите остават неизяснени. Явява се въпросът: Кои са причините? Съвременните научни изследвания показват, че колкото черепът на човека е по-тънък, толкова е по-възприемчив за светлината. И наистина, доказва се, че онези хора, които са тъпи, умът им не достига. Има особени инструменти, с които се измерва черепът и се забелязва, че онези места на мозъка, дето човек е напрягал повече мисълта си, там черепът е по-тънък. Онези места пък, дето мисълта не се е упражнявала, там черепът е по-дебел. Когато човек е разумен, учен, или когато здраво мисли, тази част на черепа му е тънка, по-изтънчена. Ако вие нямате желание костта на черепа ви да изтънчее, вие ще си останете в това положение, в което сте се родили. Същото нещо е и със стаите на една къща. Ако имате една голяма стая, с много малки прозорци, в нея ще влиза малко светлина, и стаята ще бъде тъмна. Ако искате да влезе повече светлина, трябва да отворите по-големи прозорци. Иначе, стаята ще остане тъмна.

Някои хора имат криво възпитание, криви възгледи за нещата, и според тях гениите се раждат такива. Това отчасти е вярно. Мнозина мислят, че някое дете се ражда гениално, талантливо. Това значи, според тях, че това дете не е работило и така на готово се е родило. Изглежда, че тази гениалност или тази талантливост е наследена. Не, гениалният човек, за да се роди такъв, това показва, че той е работил много години наред. Гениалността е резултат на милиони години работа, труд и постоянство. Зад гениалността седи работата на много години. Така седи въпросът. И ако човек не е гениален, няма защо да се обезсърчава. Той има време още

да работи върху себе си. И ако работи, той е достоен за своята гениалност. Гениалността е плод, резултат на неговия труд, на неговата работа. Казвате: Хубаво е човек да бъде гениален. – Хубаво е човек да работи.

Самарянката казва на Христа: Каза ми всичко що съм сторила. Нова светлина проникнала в ума ѝ. Христос ѝ казал, че водила пет мъжа, но и този, който сега води, не е неин мъж. Ако се спрем върху думите пет мъжа, питам: Защо са пет мъжа на една жена? Да има една жена пет деца, пет дъщери или пет синове, разбирам, но да има пет мъжа, това не е в реда на нещата. Един мъж на една жена е на местото си, пет деца на една жена е пак на местото си, но пет мъжа на една жена, това не е на местото си. Нас ни интересуват само ония неща, за които нашето съзнание е будно, защото има от какво да се ползуваме. Запример, каквито да са желанията на едно млекопитаещо, то не може да ги постигне. Каквито условия да дадете на една маймуна, с каквито грижи да я заобиколите, тя никога няма да има тези постижения, каквито човек има. Маймуните са същества, изостанали назад. Ако вземете животните изобщо, те са останали още по-назад от маймуните. Че наистина са изостанали се вижда от това, че Господ каза за тях: „Да бъде“. И животните се създадоха. За човека, обаче, въпросът не седи така. Под думата човек се разбира онова същество, за което Господ специално се заинтересува. Той го огради, погрижи се за него, вследствие на което, човек се е повдигнал над животните и днес още продължава да се повдига и да расте. Когато дойде въпрос за човека, Господ казва: „Да направим човек по образ и подобие нашему. Да му дадем един специален начин за възпитание, как да живее между нас“. Често се казва, че за да се повдигне, човек трябва да дружи със същества по-високи от себе си. Наистина, забелязано е, че говедар, който дълго време е пасъл говедата, замязал е на тях Наместо говедата да заприличат на господаря си, господарят е замязал на тях. Свинар, който дълго време е пасъл свини, замязал е на тях. Наместо свините да замязат на него, той е замязал на тях. И затова, когато казваме, че средата влияе на човека, това отчасти е вярно. Ако ти седиш в една среда на свини, непременно несъзнателно ще се повлияеш от свинската мисъл. И свините имат своя мисъл, но долна користолюбива мисъл. Свинята е същество на крайното удоволствие, на кефа, като турчина. Като я напече слънцето, тя влезе в една локва и се обърне на една и на друга страна. Ако някой рече да я потърка малко по корема, да я погъделичка, тя веднага ляга на гърба си, приятно ѝ е. Ако я хванеш малко за ушите и усети, че искаш да вземеш нещо от нея, ще има квичене до немай-къде. Под думата свиня се разбира същество, което е лениво, мързеливо, не иска да работи. Под думата магаре се разбира същество, което е крайно упорито, своенравно, горделиво. По-горделиво същество от магарето няма. В магарето няма тщеславие, но има гордост. Тури магарето да води камилите, то веднага ще вземе първото место. То

никога не взема последното място. Магарето казва: Аз не искам последното място. Може би всичкото нещастие на магарето седи в това, че като е магаре, иска всякога да вземе първото място. Ако води стадо овце, магарето пак взима първото място. И сега, като се намерило между хората, пак иска да вземе първото място, но като не му стига умът за това място, то си намерило тоягата. Тогава магарето е станало пословично между хората. Това е по отношение степента на съзнанието. Представете си, че се намирате в един свет между разумни същества и живеете между тях, както магарето живее между хората. Какво ще бъде вашето положение между тях, ако се движите от амбицията да се покажете нещо? Тези разумни същества ще постъпят с хората точно така, както хората постъпват с магарето. Като не знаете своето минало, щом ви сполети някакво нещастие, вие страдате, измъчвате се, защото не знаете причините за това нещастие. И тогава вие мислите, че Бог някак по своему е наредил нещата, по своите разбирания. Не, Бог е поставил всяко същество при такива условия, каквито са нужни за него. И всяко същество се ползува от това, което е изработило на времето си.

Сега вие ще се спрете да питате защо е така? Казвам: Ако във вашия дом дойдат двама певци да пеят, единият от тях пее отлично, а другият дига само шум, кряка, на кого от двамата вие ще дадете първото място? Разбира се, че на онзи, който знае хубаво да пее. На него вие ще направите баница, ще го нагостите добре и ще го поканите втори път да дойде. На онзи, който само дига шум, вие ще кажете: Ние сме много заети сега, нямаме време да ви приемем. Питам: Защо постъпвате така? Право ли е? – Право е. Много естествено. Представете си, че вие сте един колар, като тези български колари. Бихте ли турили на колата си една върбова ос вместо една дъбова? Разбира се, че ще турите дъбова или желязна. Ето защо, ние трябва да си послужим с най-силните черти на нашия характер, или с най-силните способности, с които разполагаме. Всички хора нямат еднакво предназначение , както и всички животни нямат еднакво предназначение. Предназначението на птиците е едно, на млекопитаещите е друго, на рибите е трето, на насекомите е съвсем друго и най-после, предназначението на човека е съвършено различно от това на всички останали животни. Ние имаме пет човешки раси, но грамадно е различието между всички тия раси. Грамадно е различието между един бел и един черен човек. Християните искат да ни покажат един изключителен случай на един рядко развит негър, в умствено отношение. Така е, този негър се различава по устройството на своя череп от всички останали негри. Аз имам образа на един прочут негър проповедник, който има доста правилни черти. Изобщо челюстите на негрите са доста издадени. И този ъгъл не е като на бялата раса – от 80 градуса, но е около 75 градуса, значи има една разлика от пет градуса. После устните на

негрите са дебели, те са хора на чувствата. Страстите у тях преобладават. Те са като своенравните деца. Когато хората в детинството си са направили първия грях, първото престъпление, по наследство, те са приели черния цвят. Черният цвят пък показва крайно користолюбие. Когато човек иска да вземе надмощие, да се слуша само неговата воля, той почернява. Гледам, когато някоя мома се ожени, в първо време тя е бяла, но после става крайно честолюбива, иска да се слуша само нейната воля, да не дава нищо от себе си, тя постепенно започва да почернява, става по-черна, отколкото е била по-рано. Когато има хубав цвят на лицето си, това показва благородни черти, щедрост. Аз наблюдавам сегашните християни, имат доста тъмен цвят. Защо? Те възприемат едно верую с цел да вземат нещо от него, да турят нещо в джоба си. В Америка има известен род християни, които търгуват със своето верую. Те са от различни народности. Сега аз няма да обяснявам това. Който иска да провери, нека отиде сам в Америка, ще се увери в думите ми. Някой влезе в една секта, прекара там две–три седмици, ще му дадат пари, ако е беден. Като закъса тук, ще се прехвърли в друга секта. И тук ще прекара известно време, ще вземе малко пари. Като закъса и тук, ще отиде в друга някоя секта. Ще поседи там няколко време, ще вземе малко пари и ще отиде в друга секта. Като обиколи 40 секти, ще ги използува. При това, ще разправя чудновати истории. Като влезе в една секта, ще дава ухо, ще слуша кой какво ще разправя, ще използува тия опитности и като влезе в друга секта, ще разправя освен своите опитности, но и чуждите. Има една опасност в изучаването на свещените книги. Като четете, например, книгата на пророк Исая, вие мислите, че неговите думи са и ваши думи. Не, думите на един пророк могат да станат ваши само когато станат плът и кръв ваша. Понеже словото е храна, то само след като тази храна я възприемем и стане плът и кръв в нас, само тогава това слово е наше. Следователно, само онова, което човек е възприел и опитал в себе си, е негово.

„Каза ми всичко“. Когато Христос срещна тази жена, Той ѝ каза много важни думи: „Иде час и сега е,когато истинските поклонници ще се кланят на Бога в Дух и Истина“. Тя му отговори: Израилтяните казват, че в Ерусалим ще се покланяме. Ние казваме, че на тази гора ще се покланяме. – Сега така е, но иде ден, когато истинските поклонници ще се кланят в Дух и Истина. Сега има доста евреи. Всички православни са все евреи. Те казват: Защо не дойдете да се поклоните в Ерусалим? Ако влезете между учения свет, те ще ви кажат: Защо не дойдете на тази планина да се поклоните. Христос казва: „Иде час и сега е, когато истинските поклонници ще се поклонят в Дух и Истина“. Значи, човек е само онзи, у когото човешкото съзнание се пробуди, и неговото сърце, неговият ум, неговата душа, и неговият дух взимат надмощие над всичко нисше в него. Тогава той съзнава добре нещата, има я на представа за всичко. Той не

ходи с пипане, но с виждане. Всеки от вас може да има опитността на апостол Павла. Той отиваше да гони християните, но като го срещна Христос, казва му: Савле, Савле, защо ме гониш? Той чу гласа на Христа и каза: Кой си ти, Господи? – Аз съм Онзи, когото евреите разпнаха и възкръсна. На мене се даде всека власт на небето и на земята. Ти отиваш в един много крив път и ще познаеш, че си в крив път. И търкули го Христос от коня му и той ослепя. Ослепяването е един начин, по който могат да се отворят очите му. Защо трябваше да ослепее? За да се отворят очите му за новото. От този момент, той отиде да проповядва в името на Господа Исуса Христа.

Казвам: Докато с всички християни не стана такава една промяна, те никога няма да познаят Христа. Трябва да стане една промяна, но не с насилие. Насилието нищо не допринася в света. Ако ме питате какво нещо е Бог, казвам: Бог е единственото същество, което страда. Хората се мъчат да ограничат Бога. От хиляди и милиони години Бог иска да покаже на хората, че той предпочита да страда, да бъде разпнат, но да запази свободата си. Той иска да им покаже, че страданията са пътят, по който можете да запазите свободата си. Обаче, хората мислят, че е най-естествено да минат живота си без страдания. Не, все трябва да има едного, за когото да страдаш. Законът е такъв. Когато обичате някого, вие сте готови да страдате за него. Бог обича хората и затова е готов да страда заради тях. Но страданията на хората не са такива, каквито на Бога. И страданията на Бога не са такива, каквито са на хората. За да бъде едно същество търпеливо, трябва да има нещо, което да му е неприятно. Хората мислят, че Бог не се гневи. Гневи се Бог и хората ще опитат неговия гняв. Като се гневи Бог, светът ще се запали, а после ще се оправи. Ако Бог не се разгневи, светът няма да се оправи. Най-първо вие не знаете що е гняв Божий. Вие се разгневите за нищо и никакво и мислите, че това е гняв. Вий сте слушали думата „Агнец Божий“. Мислите, че се говори за някакво агне. Не, тук се разбира Божественият пламък, който дава живот. Агнецът не е онзи пламък само, но............., който ще оправи света. Христос не е от онези прости агнета, които хората могат да колят, но Той е онова агне, че в която къща влезе, хората ще гледат как да излязат навън.

Сега вие седите и се чудите защо работите ви не вървят добре. Ще ви приведа един смешен пример за един вярващ. Той слушал да се говори, че Господ живее във всички хора и каквото човек поиска, Господ ще му го даде. Обаче, един ден той попада в особено положение. Отива един ден да се моли, но в това време среща един човек, който бил глух и нищо не чувал. Като не знаял, че този човек е глух, той започнал да му се моли. Молил му се, молил му се, но онзи нищо не му отговарял, даже не му обърнал никакво внимание. Вярващият си казал: Чудно нещо, на камъните

и на канарите да бях се молил, по-скоро щяха да ме чуят и отговорят, отколкото този човек. Този не иска да ме чуе. Той се молил, разправял му това онова за Господа, но никакъв отговор не получил. Той се чудел защо този човек не влязъл в положението му. Какво било най-после разрешението? Този вярващ си казал: Аз не искам да бъда като този християнин. Той мислил, че този човек бил лош, а не знае, че човекът имал един недъг в ухото си. Мислите ли вие, че ако един човек няма разбирания, Бог ще може да се прояви чрез него. Мислите ли, че Бог може да се прояви чрез един лош човек? Че ако вие можете да направите лошия човек умен, няма какво повече да искате от него. Казано е в Писанието: „Горко на онзи, който се надява на човек!" Това значи: Горко на онзи, който се надява на човешкото в себе си. Понякога вие мислите, че сте умни, че всичко можете да направите, но това е въпрос. Човек не трябва да се обезвери, но той първо трябва да намери себе си, да знае кой е и кое е същественото в него. Дотогава, докато твоите възгледи се изменят, ти не си в реалността в живота. Тогава ти не можеш да имаш никакви постижения. Законът е верен и във физическия, и духовния, и в Божествения свет. За да имаш какви и да са постижения, ти трябва да се намираш в реалността на живота. Щом дойдете до реалното, до същественото в себе си, вие можете да очаквате постижение. Реалността седи в единството на мисълта. До тогава, докато ти си раздвоен в своето сърце и в своя ум, дотогава твоите желания, твоите стремежи, твоята молитва, не могат да бъдат постигнати. Такива са поне опитностите на всички, които живеят в миналото. Но когато се обедини съзнанието на човека, когато се обедини неговото сърце и ум и той няма вече никакви противоречия в ума и в сърцето си, той ще може да очаква постижения. Вън от това, не може да очаква никакви постижения. Например, ти искаш да направиш нещо добро, но в душата ти нещо казва, че няма да успееш. Когато в ума ти няма никакво противоречие и ти седиш твърд като на канара, като на Хималаите, трябва да знаеш, че онова, което Духът ти е казал отвътре, то ще бъде.

Питам: Това, което трябва да стане в живота ти, трябва ли да бъде от един временен или от един вечен характер? Временните неща ние имаме всякога, но онова, което трябва да вложиш в живота си, трябва да спада към Божествения порядък на нещата. Никога не се спирайте върху противоречията в живота, какво са те и защо са дошли. Можете да се спирате върху противоречията, но само, когато имате свободно време. Щом нямате свободно време, не се спирайте върху противоречията да ги разрешавате. Например, мъчно може да се разреши защо едни хора са добри, а други – лоши. Мъчно може да се определи, които са причините, че едни хора са добри, а други лоши. Някога вие чувствувате в себе си едно неразположение, но не можете да си дадете отчет на това неразположение. Че сте неразположени, това виждате, но не можете да си дадете отчет на

какво се дължи това неразположение. Казвам: Ако ви поставя в една южна стая с изобилна светлина, с достатъчна храна и с достатъчно забавление, ще ни бъде приятно. Но ако ви поставят в една северна стая, без прозорци, влажна, без светлина, вашето разположение ще се измени. По същия начин и от вашите мисли, вие може да направите една хижа, в която да се разболеете. От тези отрицателни мисли вие ще образувате около себе си една нездрава аура или едно съвсем нехигиенично жилище.

Сега аз не говоря за наследствените неща, но има неща, които ние сами може да си създадем. Всека лоша мисъл, всяко лошо желание ще има лоши последствия у нас. От статистиката се вижда как много майки в България обичат да кълнат децата си, да им казват лоши думи. Може да им кажат 10–15 пъти някои лоши думи, но нищо лошо да не се случва, някога само един път се казва нещо лошо и то става. Имаме ние един познат, който замина за другия свет и казваше: Аз имах навик сутрин като стана преди да започна каква да е работа, да си направя молитвата. И докато спазвах този навик, никакво нещастие в живота ми не се случваше. Една сутрин ставам рано сутринта, понеже трябваше да замина за Търново. Като бързах за трена, казах си, тази сутрин мога и да не се моля. Турих шапката си и излязох. Същия ден моето дете играло с друго едно, което хвърлило камък и извадило без да иска окото на моето дете. Може да е едно съвпадение, но факт е: Един път не се помолих и ме сполетя нещастие. Аз мога да ви наведа още ред такива статистически данни. И вие всеки ден като ставате, виждате, че ако измените онзи естествен ред на нещата, все като че ли ще ви (се) случи нещо. И казвате: Бог като че ли ме забрави. Аз съм слушал много хора и учени, и добри християни, които са казвали: Не си струва човек да бъде добър, с добротата не струва да се живее. Пък и много мек не струва да бъде човек. Той трябва да се поопълчи малко. Пък не трябва да бъде и много честен. Добре е тук-таме да употреби лъжата. Като дойде някъде зор, може да бръкнеш да вземеш нещо, с честност нищо не става.

Сега ще ви наведа на този закон, който наричат закон за наследствеността. Лошите постъпки и в животните, и в човека еднакво се наказват. Разправяше ми един господин, кръчмар в село Чатма, за две лястовички. Те си направили на една греда гнезда, близо едно до друго. И двете лястовички си пренасят кал, слама за гнездото. Но една от лястовичките се изхитрила: когато едната от тях излизала да си търси кал за гнездото, първата влизала в нейното гнездо да си вземе наготово материал. Втората гледа две седмици работи и няма нищо в гнездото ѝ. Един ден като излязла да си търси калчица, връща се и заварва, че другата ластовица вади кал от гнездото. Те започват да се бият и в тази борба и двете падат на земята. Котката на кръчмаря се хвърлила върху тях и сграбчила една от

лястовичките. И за чудо, че котката хванала тъкмо крадлата. Ще кажете, че това е едно съвпадение. Разправят един друг случай за един касапин в София. Един (ден) той се мъчил да заколи един вол, но волът искал да живее. Цели два часа употребил и не могъл да го заколи. Най-после касапинът го сваля на земята, извъртява му едното око и след това го заклал. Не се минали две седмици, друг вол ударил касапина и му извадил едното око.

Сега като прекараме този закон в живота, виждаме, че всека мисъл, всяко чувство, всяко действие, при дадени условия има свои добри и лоши последствия. И в Писанието е казано: „От думите си ще се оправдаеш". Значи приложение трябва вече. Когато са казани тези думи, този закон не беше така ясен, но сега новите изследвания показват доколко са верни тези факти, които са констатирани от живота. Та казвам: Понеже искате да живеете добре, турете това желание в живота си, както онази самарянка, която каза за Христа: „Каза ми всичко". Не е въпросът (в) сегашния живот да се осъждаме за нашите постъпки, не е въпросът да казваме кой колко е прогресирал. Прогрес има само в Любовта. Прогрес има само в Истината. Прогрес има само в знанието. Всички други неща, в които няма никаква истина, никакво знание, никаква Любов, в тях няма никакъв прогрес. Другояче човек не може да прогресира. В прогреса ние разбираме придобивка, колкото малка, колкото микроскопическа и да е тя. Ако в прогреса няма никаква придобивка, този прогрес не ни интересува. В живота на добрия човек, в сегашното негово състояние, ние виждаме един прогрес. Било е време, когато лицето на човека е било отзад. А сега прогресът на човека седи в това, че лицето му е отпред. Казва се двустранен човек. Защо? Защото е бил с две лица. Първото му лице е било отзад, когато е бил животно. После се завъртял на 180 градуса и сега е отпред. Значи, двете лица са били успоредни. Първото лице е било срастнато с гръбначния стълб, а сега е успоредно с гръбначния стълб. Човек е дотолкова добър, доколкото лицето му е успоредно с гръбначния стълб. Всяко отклонение на лицето от гръбначния стълб е лошо. Някоя майка се хвали, че детето е много умно, много миличко и когато го гълчи, то все на земята гледа. Казвам: Да, това много умното дете, един ден ще те върти на шиш. И затова турците казват: Който гледа надолу, душата изгаря. Естествено положение е, когато говориш на човека, да те гледа направо в очите, а не да се втренчва, но тъй свободно да гледа. Човек, който гледа направо в очите ви, той е свободен, и приятно е да гледате на такъв човек. Затова добре е човек всеки ден да прави едно упражнение да си изпратя главата. Ти седиш, замислил си се и гледаш на долу, не дръж очите си на долу, но обърни ги нагоре. Някой път такива хора, които гледат нагоре, ги считат за завеяни. Не, забележете, всички хора, които се молят, те винаги държат главата си нагоре, очите си също държат нагоре. Дали вечер или

денем се молиш, дигни очите си нагоре. Онзи, който иска да бъде християнин, който иска да бъде благороден, който иска да се моли, той трябва да дигне очите си нагоре. Какво по-хубаво от това?

Казвам: Ако Христос би се явил сега на хората, какво би им казал? Под думата поклонение, разбирам, че дървото се кланя, когато има плод. Когато се покланя надолу, то благодари на Бога, че има плодове, но когато дървото няма още плодове, когато класовете са празни, те стърчат нагоре, с вирнати глави. Когато се казва, че ще се поклониш на Бога в Дух и Истина, ти трябва да имаш една свещена идея в себе си, с която може да се поклониш. Та казвам, успехът на човека в света зависи от тази вътрешна връзка, която той може да направи. Има една връзка сега, докато хората грешат. Някои казват: Ние живеем и се движим в Бога. Вярно е, че Бог е свързан с нас, но има нещо, което липсва на хората. Има една връзка, която ние трябва да направим. Докато ние не направим тази съзнателна връзка, нашият живот не може да прогресира. Едно дете, което е заченато в утробата на майката, тя е свързана с него. Но тази връзка направил бащата, не майката. Това дете е скрито в утробата на майка си, но ако то седи в нея десет години, то нищо не би научило. Затова именно детето седи в майката най-много девет месеца. Бабата прерязва тази връзка на бащата и детето само трябва да се учи, само трябва да мисли. Ако остане и след това майка му да мисли за него, то е изгубено. Вие не трябва да се държите за връзката, с която сте свързани с баща си, но да възприемете само това, което ви е дадено от майка ви. Ако вървите по стария начин, очаква ви смърт, нищо повече. В съвременните възгледи на хората, мнозина искат да бъдат свързани. Не, трябва да направите една нова връзка с новото. Това се изисква сега. Новото седи в това, че ти сам ще се връзваш и сам ще се развързваш. Ти ще бъдеш вързан с едно верую, което не е чуждо за тебе. Ако ти си свободен да служиш на Бога с това верую, дръж го, но ако с това верую ти не си готов да служиш на Бога, тази връзка нищо не струва.

Христос казва на самарянката: „Иде час и сега е, когато истините поклонници ще се поклонят на Бога, в дух и истина“. Христос ѝ каза всичко. Той ѝ каза, че не трябва да има пет мъжа, но същевременно ѝ показа как трябва да живее. Мистично как могат да се обяснят петте мъжа? Това са нашите заблуждения. През какви ли не заблуждения човек не е минал. Ние трябва да оставим настрана всички заблуждения на миналото. Например, това знание, което сега ние имаме за природата, за земята, за слънцето, за звездите, за тревите, един ден съвсем ще се измени. Ако един ден, ти слезеш в центъра на земята, слезеш долу и после излезеш вън, и видиш цялото устройство на земята, няма ли да се изменят твоите възгледи за устройството на земята? Ако един ден се качиш на слънцето и слезеш на земята, няма ли да се изменят твоите възгледи за слънцето? –

Ще се изменят. Ако един ден посетиш звездите, няма ли да се изменят възгледите ти за тех? Не само ще се изменят, но ще се допълнят. Ще имаш нещо реално. Не казвам, че това, което знаем днес, е лъжа, но не е пълно. Ние не можем да разчитаме на това знание на земята. Защото онова, което ние знаем, това значи да знаем, да го направим. Например, някой от вас може да говори за ясновидството, да държи цели лекции какво нещо е ясновидството. – Добре е това, но дайте една демонстрация. Малко хора могат да дадат една демонстрация за ясновидството. Защо? Защото онзи човек, който има ясновидство, той вижда и отпред, и отзад на главата си. Значи, други очи действуват и разкриват света от друга светлина. Но ако един човек не (е) готов, както много хора не са готови за ясновидството, и се развие в тях тази способност, тя би ги поставила в крайно смущение. При мене са дохождали такива хора и са ми казвали: Аз видех нещо много страшно. – Няма нищо страшно. Какво страшно има в света. Например, някой си представя ада страшно. Други си представят дявола страшен. Как си представяте дявола? Вие си го представяте с рога, с опашка, и с големи шишове да мушка грешниците. Че какво чудо има в това. Идете в който и да е затвор и там ще намерите такива шишове. Във време на инквизицията са туряли клинове под ноктите на хората, на краката и на ръцете. Какви по-големи противоречия от тези? Но да оставим противоречията настрана, противоречията са от научен характер. Според мене дяволът е първото същество, което се е заблудило. Дяволът искал да образува една своя теория и с нея се заблудил и успял да заблуди половината от човечеството. Половината човечество му вярва сто на сто, 25 на сто от човечеството му вярват 50 на сто, а останалите 25% му вярват 1%. Вие сте от онези, които му вярват 1%, но все-таки би трябвало никак да не му вярвате. Защо? Защото дяволът никога не може да каже една истина. Ето на, той излъга първия човек с една истина. Той казал на човека една истина, за да го накара да съгреши. Той казал на Ева, че ако ядат от забраненото дърво, всички ще станат като Бога. Вярно е това. Значи, дяволът казва една истина на хората, за да ги накара да престъпят Божия план. И тогава като се явил Бог в рая, казал на дявола: Понеже ти употреби една истина, за да нарушиш една лъжа, затова ще те пратя на земята, ще те пратя при човека, който каза една истина, за да прокара една лъжа. Следователно, всеки човек, който казва истина, за да прокара една лъжа, главата му ще бъде непременно отсечена – нищо повече.

Казвам: Онова, което Христос е казал е следното: „Всеки, който е казал една истина, за да прокара една лъжа, главата му ще бъде строшена“. Какво друго да ви се каже, вие може да ме разберете криво. Сега вие се подвизавате от много години, доста сте напреднали в пътя, но ето как аз разглеждам вашия успех от практическо гледище. Представете си, че вие сте работили 20 години и сте придобили 500, 600 хиляди лева, които сте

турили в банка. Обаче, стомахът ви е разстроен, не може да ядете каквото искате и ви препоръчват да ядете овесена храна. Питам: Защо ви са тези пари, за които сте иждивили цели 20 години в труд и усилие? Не беше ли по-добре да бъдете без пари, но със здрав стомах, отколкото с пари, но с разстроен стомах? Защо ви са богати възгледи, но болезнени? И след това ще идете на небето да живеете при ангелите. Вие тук с хората не може да живеете, с ангелите ще живеете. Тогава няма ли да бъдете в заблуждение? Една мома изпитвала момците доколко те имат интуиция и доколко те обичат жените. Тя била много красива, но всякога си криела лицето с маска. Цели десет години тя минавала между момците с маска и кой как я виждал, заплювал я и казвал: Такава грозотия! Един (ден) тя махнала маската си и минала покрай един момък. Той я харесал, коленичел пред нея и казал: Ако живееш с мене, ти ще ощастливиш моя живот. Питам, този млад човек има ли разбиране за хубавото? Така и вие разглеждате човека и казвате: Този човек е лош. Той не е лош, лоша е маската му. Един грозен човек може да тури една красива маска и тогава вие ще изпаднете в друго заблуждение. Човек не трябва да има никаква маска. Той може да се измени, да бъде само скромен, да не е много красив, но да бъде грозотия, не е хубаво. Представете си, че имате устни 4 сантиметра, като Тарас Булба. После, носът ви да е широк десет сантиметра, очите ви да имат десет сантиметра в диаметър, ушите ви да бъдат като на магаре, красота ли е това? Не, небето е място само на Любовта. Сега ще ви приведа един пример във връзка с един от социалните въпроси. Всички искат да бъдат обичани. Как ще бъдете обичани? За да бъдете обичани, вие трябва да имате някакви достойнства, някакви качества, или на физическия свет, или на духовния свет, или в Божествения свет, или в умствения свет. Без тези качества вие не може да бъдете обичани. Вие може да бъдете обичани за вашето тяло, за вашето сърце, за вашия ум – поне в този живот сега е така. Ако пък имате и трите неща едновременно и за тях ви обичат, Любовта към вас ще бъде естествена. Аз не съм против Любовта, когато говоря, аз засягам живота. Любовта в живота е най-великото благословение, най-великото благо, стига човек да може да го възприеме. Не зная колко от вас сте обичани и колко от вас може да напишат един роман. Тъй както ви гледам, аз не бих се заел да напиша един ваш роман. Не мога да си избера герои. На някои от вас кожата дори му се запалила от Любов, но само за два–три месеца, или за две–три години и после кажете: Това беше само едно увлечение. Някой човек се увлякъл в религиозно вярване, но след пет–шест години и това изгасва. Всички неща, които се изгубват, не са от Божествен характер. Те са от човешки характер и затова не трябва да ви е жалко. Те са на местото си, но понеже човек е стъпил вече в Божественото, не трябва да се спира върху тях. Ако не минем през човешкия път, не можем да влезем в Божествения.

Като говоря така, може да ви се вижда криво, но като ви гледам външно, искам да ви изпитам, да можете и вие да се познаете. Аз съм за реалността. Тъй както ви гледам, не искам да кажа, че не сте герои. Но не сте такива, каквито трябва да бъдете, или по-малки, или по-големи герои. Тъкмо един от героите дойде до положение да каже истината, но се отдръпне и казва: Не мога да кажа истината. Аз искам като взема един герой, моето описание да съответствува приблизително на реалността. Ако нещата не са верни и ги изнасям, аз считам, че спъвам себе си. Затова ще се въздържам, да произнеса за характера на тия герои. Аз казвам за себе си: Не дойдох на земята да търся погрешките на хората, аз дойдох да търся добродетелите, и като ги намеря, и аз мога да взема и вашето мнение. Докато не ги намеря, няма да се произнасям.

Сега да не оставям някакви противоположни мисли. Но вие ще кажете: Толкова години работим, няма ли нито един герой от нас. Не казвам, че няма, може да има, но аз не смея да го взема за герой, може да се излъжа, да направя една погрешка. Та сега и вие, ако не държите туй правило, ще се излъжете, затова не бързайте да изказвате своето мнение. Българите имат една пословица: Три пъти мери, веднъж крой. Докато си ученик, десет пъти мери, веднъж крой. Докато си чирак, пак същото, десет пъти мери, един път крой, и след това ще имаш правото три пъти да мериш, един път да кроиш. Сега срещам мнозина, които даже и един път не мерят.

„Всичко ми каза“. Какво трябва да се прави сега? – Не се тревожете за вашите дъщери, за вашите мъже, за вашите приятели, за вашето верую, за вашето богатство и т. н. Накривете си шапките, както жените сега си накривяват шапките. В турско време, момците носиха калпаците си тъй накривени, а сега жените си накривяват шапките. Жените имат да минават през големи изпитания, затова носят шапките изкривени. Не се тревожете, понеже Бог е създал света, като едно велико училище и каквито противоречия да ви дадат, не се тревожете. Тревогите ще дойдат, но не се спирайте пред тях. Често са ми казвали: Лесно е да се казва не се тревожи. Ами ако се тревожиш, какво ще спечелиш. Счупил си крака си, ще го направиш. Ще поболедуваш, ще мине, ще зарасне крака, няма опасност. Изгубил някой десет или сто хиляди лева, ще пострада малко и ще ги спечели. После, не са изгубени кой знае къде, пак ще дойдат. Когато праведният изгуби хиляда лева, той ще спечели десет хиляди; когато грешникът спечели хиляда лева, ще изгуби десет хиляди лева. Според моята статистика е така. Когато праведният претърпи едно голямо страдание, за него това е едно благо. В Писанието е казано: „Всичко ще се превърне за добро за онези, които любят Бога“. Някой път вий се колебаете и казвате: Дали моето верую е право. – Ако веруюто не е право,

намерете правото верую. Дали съм близо до рая? – Трябва да се осведомиш. От де ще научиш това? – Като отида в училището, аз трябва да уча, да завърша добре. Така трябва да кажеш на учителя си: Аз зная, че като уча, професорът ще ме възнагради и ще мина в по-горен клас. Иначе, ако не уча, и по две–три години да седя в клас, със седене не се минава. Някои казват, десет години сме слушали, каква е тази работа, че не сме свършили още, нали вървим по правия път. Че кой е крив тогава? Аз ли съм крив? – Кажете ни поне начин как да го направим. Толкова време вече слушаме. От слушане, вие не може да изработите в себе си едно верую, пък и чрез налагане, не може да се придобие едно верую. Вий може да вярвате в това, в което аз вярвам, понеже вървите в същия път, но разликата между мене и вас е тази, че аз рано повярвах и тръгнах в този път, още от първата дума повярвах, а вие седите и казвате дали не се излъгах. Не зная кой се излъгал. Понякога аз предпочитам да ме лъжат в истината, отколкото да ми казват истината в лъжата.

Казват: Сега се проповядва на хората учение за спасение. Те искат да се спасят, да отидат в онзи свет, да живеят добре. Това е вярно, но светът се нуждае от училище, светът се нуждае от работници. От между свършилите с отличие ученици в някой университет, много от тях могат да бъдат добри работници. Те трябва да излязат от небето, да проповядват словото Божие. Сега за пример, ако ви запитат в какво седи Божията Любов, какво ще кажете? Всички казвате, че на бедните Бог помага. – На кои бедни? Според мене на хората трябва да се създаде работа, не трябва да има просия. Сега хората са дошли до друга една фаза. Било е време, когато този метод се е прилагал, но сега всички хора трябва да работят, всички държави трябва да работят, да уредят положението на своите поданици. Представете си, че в Америка има вече една криза, повече от сто милиона безработници има. Там е такава криза, каквато никъде до сега в Европа не се (е) срещала. Посред ден може да мине един автомобил, на някой милионер, да задигнат сина му и да откупи сина си, трябва да даде двеста хиляди долара. Така постъпват модерните апаши в Америка. Разбира се, ние оставяме тия работи, Господ ще ги поправя, но ние не трябва да вървим в пътя на това криво верую. Онези от вас, които са стари, нека вървят по пътя на Божественото знание, а онези, които са още млади, нека вървят по пътя на Божията Любов, която дава живот. Младите не трябва да се обезсърчават, те трябва да работят. Хората казват, че младият трябва да си поживее. А старият какво трябва (да) прави тогава? Старият трябва да се пенсионира. Не, аз не говоря за света. Да излезеш от служба и да се пенсионираш като онзи, който искал да пее.

„Каза ми всичко“. – Това значи да имате вяра в Бога, който живее вътре във вас. Понеже имате едно противоречие в себе си, спрете се и турете тези

противоречия настрана, защото само Бог е в сила да ви извади от тези противоречия, от това трудно положение, в което се намирате сега. Вие имате противоречия в индивидуалния, семейния, и обществения живот, но във всички тези противоречия само Бог е в сила да ви извади 100%, всички други надежди са палиативни. И в Писанието се казва: „Млад бях, остарях и не видех правда“. Който върви в Божиите пътища, той не може да бъде в лишение. И на вас казвам: Вървете в този път и не се обезсърчавайте. Аз гледам много млади и стари хора, които се обезсърчават. Старият не иска да живее, иска да умре. Младият иска да се самоубие. Много млади моми, като не могат да се оженят, искат да се самоубият. Аз зная езика им. Когато младата мома иска да се самоубие, в същност тя не иска да се самоубие, но тя иска да се влюби, мисли да се ожени. Това са долапи само. Тя иска да се ожени, иска само да взима, а нищо не иска да даде. Това е най-малкото страдание. Казвам: Слушайте, не търсете да се влюбвате в никого, не търсете да се влюбвате в някой бедняк, който няма нищо на земята. Влюбете се в Бога. Аз ви препоръчвам да се влюбите в Бога, Той има какво да ви даде. Той ще ви даде цялата месечина в прикя. Всеки, който се влюби в Бога, ще има толкоз преизобилно, че никога няма да бъде в лишение. Някой казва: Любов за Любов. Не, Любовта разбира нещо съществено, което човек може да придобие. Че в Любовта ти можеш да придобиеш вечния живот. Казано е в Писанието: „Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго Истиннаго Бога“. Какво искате повече от това? Ако в този живот имаме всички неща на разположение, и може да поддържаме живота си, тогава заслужава да се върви в този път. Казвам: Поддържайте вашето старо верую, с новото заедно, та като ви срещна втори път, не простирайте ръце да просите, но да сте богати, да разполагате с Божиите блага. Сега всички казвате: Учителю, бъди милостив. И лошите ученици искат учителят им да бъде милостив към тях. Те са готови и доволни, на тройка. А на способните ученици, като им тури петорка, те казват: Учителю, защо ни тури петорка, а не шесторка. Учителят казва: Аз турям шесторка за себе си, а петорка за учениците. Следователно, като се тури петорка за ученика, ще знае, че е ученик. Само учителите имат право на шесторка, а учениците всякога имат право на петорка. Сега желая всинца ви, като ви слуша вашият Учител да ви тури петорка, а за себе си да задържи шесторката. Неразрешените въпроси за Бога са разрешени за вас, разрешените въпроси за Бога са неразрешени за вас.

„Благословен Господ Бог наш“.

Тайна молитва.

32. неделна беседа от Учителя, държана на 16 юни 1935 година
София, Изгрев

Забележка: На 19 и 26 май, 2 и 9 юни 1935 г. по каталога няма беседа

1935_06_16 Изплащайте дълга си
утринно слово

ПЛАЩАНЕ НА ДЪЛГОВЕ

Размишление.

66-та глава от Исай.

Тази е последната и заключителна глава, в която пророкът описва епохите, които предстоят да дойдат. Същевременно описва състоянията на хора, които познават истината, и на хора, които не познават истината, като излага последствията, които ще понесат едните и другите.

Често хората се объркват в живота си и не знаят, какво да мислят. Например, като слушат да се говори лошо за някого, добрите мислят, че това се отнася за тях. И обратно, когато лошите хора чуват да се говори добро за някого, мислят, че това се отнася за тях. Значи и едните, и другите се объркват. Като наблюдават живота, добрите хора се чудят, защо работите на лошия човек се нареждат добре, а на добрия не се нареждат. Има едно привидно нареждане на работите, което съвсем не може да се нарече добро. Например, виждате, как някой камък слиза безпрепятствено по наклон. Някой му е дал тласък още отгоре и той продължава да се търкаля. Какво ще срещне на пътя си, не иска да знае. Привидно положението на камъка е добро; работите му се нареждат, той отива към целта си, но тя го води към долината. При това, като слиза с устрем, все ще се очука малко. Кое място е по-добро: да слезеш в долината, откъдето мъчно можеш да се качваш, или да живееш на планината и да бъдеш свободен, по желание да слизаш и да се качваш. Опитайте се да заставите камъка, сам да се качи на планината, откъдето се е търколил. Колкото и да го бутате нагоре, той все надолу слиза.

Ето защо, за да не изпадате в заблуждения, не гледайте само на външната страна на живота. Красиви стихове има в Евангелието, но, ако не се приложат, те остават само външно красиви. Например, стихът "Бог толкова възлюби света, че даде в жертва своя единороден Син, за да не погине всеки, който вярва в Него", говори за силата на вярата, но вяра без прилагане е мъртва. Често хората говорят за доброто, за морала, за науката, без да разбират тяхната същина, т.е. това, което те представляват като абсолютни величини. Всеки разбира доброто и морала според възгледите на епохата, в която живее. Малцина са се издигнали над разбиранията на своето време.

Днес всички говорят за морал, за чистота, но малцина прилагат това, което

говорят и изискват от другите. Къде е погрешката в живота на хората? Те се наемат да чистят себе си или своите ближни, но не свършват работата докрай. Ето защо, чистиш ли нещо, ще го изчистиш напълно, отвън и отвътре. Искаш ли от хората чистота, първо ти ще я приложиш. Говориш за чистота, а влизаш в някой дом с кални обувки без да се изчистиш. Ако не се събуеш, поне изчисти добре обувките си и тогава влез вътре. Защо да не си носиш терлици и да влезеш с тях? Знаете ли, каква чистота ще има по домовете, ако хората се научат да събуват обувките си и да влизат в къщи по терлици? Питат ме някои, как ще се оправи светът. Според мене, едно от условията за оправяне на света е влизането в домовете с терлици. Като не спазват това правило, някои казват: Не е важно, какъв е човек отвън; важно е сърцето да е чисто. Право е това, но дали сърцето е чисто? Сърцето се чисти не само отвътре, но и отвън. Богато е сърцето на човека, когато е абсолютно чисто. С такова сърце, именно човек трябва да отиде при Бога; с такова сърце трябва да отиде и при ближния си. Богатото сърце подразбира и богат ум.

Като слушат да се говори за богат ум и за богато сърце, някои се обезсърчават, мислят, че нищо не знаят и нищо не са постигнали. Те са на крив път. Не е важно да имаш много знания, но да прилагаш това, което знаеш. Какъв смисъл има да говориш за музиката, да минаваш за певец, а да не можеш да изпееш една песен както трябва? Минаваш за даровит човек, а се оплакваш, че глас нямаш. - Защо нямаш глас? - Така съм се родил. - Това е невъзможно. Не може да надари Бог човека, без да му даде условия да прояви дарбите си. Друг пък казва, че има силна памет, но я изгубил. - На какво се дължи отслабването на паметта? Когато умът и сърцето на човека се раздвоят, паметта отслабва.

И тъй, за да реализира своите желания и да прояви дарбите си, човек се нуждае от повече светлина. Аз не говоря за външната светлина, която, всъщност е сянка на истинската светлина. Тя се образува от пречупване на реалността. Както по физическата сянка познавате посоката на слънцето, а оттам определяте и часа, така по светлината на слънцето познавате движението на реалността. Човешките тела също са сенки, по които се определя посоката и движението на реалността. Първата проява на човека е неговият дух, втората проява - неговата душа, третата - неговият ум, а четвъртата - неговото сърце.

Светът е пълен със сенки, т.е. с недействителни образи, които не трябва да ви спъват. Сиромашията и богатството са сенки на реалността, чрез които се изпитва ума и сърцето на човека. Някой се оплаква от сиромашията си, но не вижда, че местността, в която живее, е толкова богата, че в кратко време може да забогатее. Очи са нужни на човека да вижда светлината и да

се ползва от богатствата, които тя разкрива. Сиромах, който не иска да работи, минава за стар човек. Представете си, че двама души, стар и млад, са поканени на богата трапеза на угощение. Младият сяда и веднага започва да яде. - Защо? - Здрав е човекът - стомахът му работи добре, зъбите му са здрави. Както яде, така добре и работи. Старият обаче, сяда пред трапезата, но се нагажда: това не приема стомахът му, онова не може да дъвче, зъбите му опадали. Не може да яде, но и да работи не може. Значи, младият е богат, разполага със здраве и сила, може да работи. Старият е сиромах, не може да работи, краката и ръцете му треперят. Обаче, стар, мъдър човек е онзи, който е придобил големи знания и опитности и може да помага на младите, да ги поучава. Млад пък е онзи, който люби и е готов всеки момент на жертви и услуги.

Една богата милионерка се влюбила в един добър, виден американски проповедник, който се отличавал с голяма бързина в говоренето си. Красноречив бил, но толкова бързо говорел, че никой стенограф не могъл да схваща речта му. Милионерката му писала писмо със следното съдържание: Готова съм да ви дам цялото си богатство, да разполагате с него, както намерите за добре; давам ви и сърцето си. Той отговорил на писмото със следните думи: Вашето богатство принадлежи на сиромасите. Вие сте назначени за секретар на това богатство и срещу чекове, подписани от Онзи, Който е дал парите във ваши ръце, ще отпускате на приносителите. Сърцето ви пък принадлежи на Бога. Следователно, дайте парите си на сиромасите, а сърцето си - на Бога. Аз не съм достоен да притежавам нито едното, нито другото.

Това е закон, който трябва да имате предвид. С него не критикувам, но казвам, как трябва да се разрешават въпросите. Ако виждате някаква грешка в хората по отношение на този закон, поучавайте се, без да критикувате. Лошото не е в погрешките на хората, но в неразумната критика. Каквото виждате в света, добро или лошо, поучавайте се. Човек трябва да бъде търпелив, да се научи да слуша, да гледа, без да дава мнението си. Всичко, което става в света, е за изпитание, както на отделния човек, така и на цялото човечество.

Казано е в Писанието, че Бог изпитва хората. - Къде е Бог? - На три места: или в духа, или в душата, или в сърцето на човека. В грешните Бог се проявява чрез духа им; в онези, които са се окаляли - чрез душата им, а в тези, които са посветили живота си в служене на Бог - чрез сърцата им. Може да ви се вижда чудно, как така, в грешните Бог да се проявява чрез духа им. Това, именно, е естественото проявяване на Бог. - Защо? - Защото духът стои най-далече от човека. Най-близо до човека е неговото сърце. Следователно, който се е посветил в служене на Великия, той е дал сърцето

си в жертва чиста и свята, а това става на физическия свят. Сърцето е най-близо до живота. Когато Бог се проявява чрез духа на човека, последният има едно разположение; когато се проявява чрез душата, човек има друго разположение; най-после, когато се проявява чрез сърцето му, той има специфично разположение. Обаче, няма по-голямо благо за човека от това, да се проявява Бог едновременно чрез духа, душата и сърцето му. Докато Божият Дух не се всели в сърцето на човека, сълзите му няма да престанат. Казано е в Писанието, че Бог ще изсуши сълзите на човека. - Кога ще стане това? - Когато Духът се всели в човешкото сърце. До това време човек ще плаче, но и ще се весели. И плачът е на място и радостта е на място. Като се радва, човек трябва да работи и да помага на ближните си. Когато плаче, не трябва да разправя на хората за причините на своя плач.

Защо плачат хората? - Защото са се влюбили едновременно в Бог и в света, та не знаят на кого първо да угодят. Човек не може да служи едновременно на двама господари. Казано е в Писанието, че който люби двама господари, или ще възлюби единия повече от другия, или ще възненавиди единия, а другия ще обикне. - Какво представлява светът? - Сбор от разумни същества, които са живели хиляди години и са създали много неща. Човек се влюбва в тези същества, както в картините на някой художник и пожелава да ги обсеби, да ги задържи за себе си. Като види, че не може да реализира желанието си, той започва да плаче. - Не се влюбвайте в картините на художниците, колкото велики и гениални да са те. И най-великият художник бледнее пред природата. Кой художник, за пример, може да нарисува изгряването и залязването на слънцето така, както е в действителност? И най-гениалната картина не е нищо друго, освен едно състояние, един момент от действителността, но не самата действителност. Картините, портретите са статически моменти, в тях няма движение. Обаче, човек не стои на едно и също място. Вие го рисувате, но още във време на позирането той се мени. В природата няма два еднакви момента. Всеки момент тя променя картините си. В това разнообразие, именно, се заключава нейната красота.

Като казвам, че природата има надмощие над човека във всяко отношение, това не значи, че картините на художниците нищо не струват. Има художници, чиито картини са вдъхновени. Те са внесли нещо живо, безсмъртно в своите картини. Живото, безсмъртното е взето от Бог. С това се обяснява, защо едни хора привличат повече от други. В първите Божественото е по-силно проявено, поради което те имат по-голяма привлекателна сила в себе си, отколкото онези, които по-малко привличат.

Следователно, срещнете ли добър човек, ще знаете, че той е отворил

широко сърцето си за Бог и за своите ближни. Добър и умен е човек, когато отваря широко прозорците на своя ум и на своето сърце. Защо тогава да не разширявате всеки ден прозорците си? Те трябва всеки момент да се разширяват, да влиза повече светлина. Може ли при изобилната светлина човек да не расте и да не се развива? Като знаете това, разширявайте всеки момент прозорците си и бъдете носители на Божията Любов.

Казвате: Защо не успяваме в живота си? - Защото не плащате редовно дълговете си. Някой казва: Как ще плащам, когато дълговете ми са много? Мога ли да внасям малки суми срещу задълженията си? - Вие знаете българската поговорка, че капка по капка вир става. Щом е така, внасяйте всеки ден, без прекъсване, поне по един лев срещу дълга си и ще видите, как незабелязано дългът намалява, като същевременно ще развивате постоянството си. Който не плаща дълговете си, не може да влезе в Царството Божие. Плащайте и не се страхувайте. По този начин ще развиете и чувството на себепожертвователност. В жертвата човек расте, повдига се и всеки момент прибавя по нещо ново към сградата на своето бъдеще. Човек не може да бъде носител на новото, ако не се научи да дава. Давайте, за да ви се даде. Като давате, вие плащате задълженията си към Бог. И като вземате, пак имате отношение към Него. Някои дават, но само на приятелите си, на онези, които обичат. Това не е разрешение на въпросите. Това правят и животните. Изкуство е човек да отделя част от любовта си и на онези, които не го обичат. Христос е казал да обичате и врага си, а не само своите приятели.

Като говоря за прилагането на любовта, не искам да станете светии. Не е лесно да стане човек светия. За това е нужно усилена и съзнателна работа стотици години наред. Човек може да работи за Бог, да служи на ближните си, без да е светия.

Днес пожелавам на всички, които ме слушате, да започнете с плащане на дълговете си. Плащайте дълговете си с любов и получавайте с любов. По този начин ще проявите любовта си към Бог. Всички се намирате пред края на една епоха и началото на друга.Това, което днес можете да направите, не отлагайте за утрешния ден. Днешният ден спасява положението. Засега не сте закъснели, но ако отлагате, ще закъснеете. Днешният ден решава съдбата ви. Ако го използвате добре, той ще определи бъдещето ви.

Днес от всеки човек се иска по нещо ново. Това, което всеки трябва да направи е малко, но то ще помогне работите му да тръгнат напред, както задръстеният в пристанището или по пътя някъде параход може да се

раздвижи. Мръдне ли малко от мястото си, положението е надеждно. Следователно, местете се всеки ден по малко, за да проявите послушание към Бог и да изпълните Неговата воля.

Проявеният Дух в Любовта, проявеният Дух в Мъдростта, проявеният Дух в Истината носи всичките блага на живота, на Единния, Вечния Бог, извор на всички блага, в Когото всичко се обединява.

33. Утринно Слово от Учителя, държано на
16-ти юни 1935 г., София. – Изгрев.

Книги:
* Изплащайте дълга си
Ценната дума (Утринни Слова. Четвърта година (1934–1935). София, 2004)
30 беседи от 7 октомври 1934 г. до 15 септември 1935 г.
* Плащане на дългове
Ценната дума (София, 1998)
26 беседи от 3 февруари 1935 г. до 15 септември 1935 г.
Начало: 05:00
Край: 06:22
В началото:
* 2 минути размишление
* Молитва „Отче наш“
* Молитва „Псалом 91“
* Молитва „Молитвата на Царството“
* Молитва „Добрата молитва“
* Пасаж: Исая 66
* Песен „Духът Божи“
В края:
*

1935_06_19 Комплексни понятия
лекция пред общия окултен клас

КОМПЛЕКСНИ ПОНЯТИЯ

„Отче наш"

Един човек навикнал на много работи, има вече цяла система от понятия. Комплексни понятия, значи сложни понятия. Всеки един от вас носи сложни понятия. Те са привичките, навиците, разбиранията от миналото. Някои от тези понятия са приятни, някои - неприятни. От някои искате да се освободите и да вървите в новия път. Значи старият път поставя комплексни понятия. Искате да вървите по новия път. И той е комплексен, не го знаете какъв е и в какво се състои този новият път. Новата музика, новите пътища, и те са сложни, и те трябва да се изучават. Старите учители как преподаваха азбуката? „Б-а, ба-а, ба-ба." Сега имате по-добър метод. Сега по-лесно се изучават нещата. Някои работи се заучават лесно, някои - мъчно.

После, ако някой би ви казвал кои са причините, поради които човек остарява, и кои са причините, за да се подмлади, колко философи има, които биха дали едно правилно определение, защо остарява човекът? Представете си, че имате едно огледало, направено от фино стъкло, турено вътре в една торба с предмети, които са малко по-яки от стъклото. Вие носите торбата и след време извадите стъклото издраскано. Туй гладкото стъкло е надраскано и то е изгубило своята лъскавина. Коя е причината сега? Онези предмети вътре са оказали влияние върху стъклото, надраскали са го. Тия надраскания, които са направени на стъклото, разумни ли са?

Сега да ви приведа друго сравнение. Представете си, че някой ви е написал едно приятелско писмо и едно любовно писмо. Вземете любовните писма на младите. Младите пишат любовни писма, приятелите пишат приятелски писма, бащите пишат бащински писма, майките пишат майчински писма. Имате едно писмо от една млада мома до един млад човек, имате едно писмо от една приятелка до един приятел, пък имате едно приятелско писмо от един баща до една дъщеря, имате едно любовно писмо от една майка до един син. Вземате тия писма, изгаряте ги, задържате дима в една стъкленица. По какво се отличава димът на любовното писмо от дима на приятелското писмо, на бащинското писмо? Всичкият дим е събран заедно, как ще разберете кой дим от кое писмо е?

Представете си, че вие сте хора от двайсети век, употребява се печатането на писмата. Представете си, че първото писмо е наредено с букви като от

един печатар, наредено с оловни букви. После, другото писмо, и то е наредено пак с оловни букви. По същия начин е и писмото на бащата. Вземете моминското писмо и разбъркайте тия букви. Вие гледате, буквите са оттам, но съдържанието го няма. Где ще намерите моминското писмо? По същия начин, ако разбъркате буквите на приятелското писмо, на бащата, на майката, може ли да възстановите съдържанието на тия писма от буквите? Може само ако имате две правила, ако знаете отношението на буквите и ако знаете геометрическата постановка на буквите, всяка една буква колко пъти и къде е била поставена. Ще имате цяла една процедура, както когато разгадават шифрованите писма, и тогава може да възстановите съдържанието. Но буквата „а'" колко пъти се повтаря в туй любовно писмо? Да кажем двайсет пъти. „Б"-то се повтаря четири пъти, „д"-то колко пъти се повтаря? Знаете ли защо „а"-то се повтаря двайсет пъти и „б"-то защо се повтаря четири пъти? Само ако знаете какво е било отношението на буквите, тогава ще знаете съдържанието на това писмо. Вие сега носите любовни писма, но само буквите, и ако знаете отношението на тия букви, ще може да произведете цялото съдържание, както сега учените хора възстановяват предпотопни животни. Двама души американци открили скелета на едно животно, което живяло преди двайсет и пет милиона години, възстановили го, но видели, че главата му е много малка, не съответства на тялото. После и вратът му е така, не съответства на тялото. Те казват: „Ако може някой друг да го построи другояче, нека дойде. Ние толкова години проучвахме, тъй го оставихме. Виждаме, че има едно несъответствие." Казвам, те са се намирали в същата мъчнотия, както някой би се намирал с написаното печатарско писмо с разбъркани букви.

Питате се: „Какво иска да каже Учителят, какво да пишем, за да тръгнем в новия път?" Какво да пишете в писмото? Какво да ви кажа? Аз нищо не мога да ви кажа. Имате да учите много неща - не са нови. Новият път, това е един нов метод за проучване на Божествената истина. Представете си сега, че някой учил турско право, а сега трябва да се изучава римско право. Или че някой си служи със старите мерки, пък трябва да си служи с десетичните мерки. Вие всички имате известни методи. Аз ви представям сега една дроб:

½а, ½б, ½в, ½г, ½д.

Ако така се изкара цялата българска азбука - трийсет български букви - какво ще разберете? Какво означава 1/2 а? То е вече отношение, трябва да знаете отношението, което съществува между буквите и числата.

Казва се в Писанието: „Повярвай в Господа Исуса Христа, и ти, и целият ти дом ще бъдете спасени." Преди хиляди години са писали за вярата и всеки един от вас си има особено понятие за нея. Какво нещо е вярата? Вчера идва един млад човек и ми проповядва едно свое верую. Аз слязох да го слушам. Той ми изложи своето верую, написа го на книга по научен начин. Казвам: „Колко ти струва твоето верую?" Казва: „Двеста и петдесет лева. Нямам пари." За да се узакони това верую, трябва поне една марка гербова от пет лева. Казва: „И гербова нямам." Какво ще кажете на това? Изпратих една сестра в града да иде да завери писмото официално. Какво ще разберете сега? Те са комплексни понятия. Защо е дошъл този млад човек да ме уверява в своето ново учение? Какъв интерес аз имам да го слушам сега? Правя сравнение. Всеки ден ние постъпваме по един или по друг начин, и не може да си дадем отчет, защо постъпваме така, а не другояче.

Ние по някой път се уморяваме. Защо? Защото мисълта ни е еднообразна. Каквото и да се говори, любовта е станала еднообразна. Ние мислим едно и също нещо. Любовта на младите е много еднообразна, даже прозаична. Първото писмо има деветдесет и девет процента любов, второто писмо - петдесет процента, третото писмо - четирийсет, после - трийсет, двайсет, десет и най-после достигне до един. Какво се разбира под думата еднообразна работа? Ядете баница. По колко начина може да ядете баницата? Или на големи, или на малки хапки, или бързо ще ядете, или полека. Някой казва: „Трябва много да се дъвче храната, за да се смила." Дъвчете, дъвчете, но по колко начина може да ядете баницата? Някой казва: „Трябва да изстине." Друг казва: „Още топла трябва да се яде." Питам, ако топла се яде или ако студена сте яли, ако бързо сте яли или полека, какво ще научите? Тя може да е голяма, направена в голяма тепсия. Най-първо хапките ще бъдат приятни, после започвате да набъбвате, дойдете до едно място, вече не ви се яде, усещате, че на корема ви е тежко. След като изядете баницата, хване ви една дрямка, заспивате. Като се събудите, ще кажете: „Много ядох."

Питам, какво сте научили, като сте изяли цялата баница? Светия няма да станете, гений - хептен, някой талантлив, далеко е да станете даровит. Дори и обикновен човек не можете да станете, като ядете повечко баница. При това всички имате желание да ядете баница. Казвате: „Ако ни приготвиш една баница, ще дойда." За баницата правите много отстъпки. Сега баницата, това е едно комплексно понятие. Колко хиляди хора са мислили, докато са измислили тази баница. Вие вече сте специалисти в правенето на баница. Аз досега не съм правил баници. Много пъти съм мислил да направя баница, гледал съм как я правите, а не съм почвал сам да правя една баница, да я замеся, да я разточа. От колко листа става една

баница, колко брашно туряте? Да кажем, за една обикновена баница туряте един килограм брашно, масло половин килограм, сирене четвърт килограм.

Но хубавото в живота не седи само в яденето. Човек е изгубил онзи велик закон за правилно ядене. Много малко хора има в света, които знаят да ядат както трябва. Божественото в яденето човек е изгубил, изгубил е закона за пиенето на вода, изгубил е и закона на дишането. Всички хора дишат, но никой не диша както трябва. Никой не пие вода както трябва, никой не става както трябва, никой не се облича както трябва, никой не яде както трябва. Никой не ходи както трябва, никой не седи както трябва. Никой не говори както трябва. Никой не мисли както трябва. Във всички тия работи ние се стремим сега да възстановим първичния Божествен живот. Като дойде до Божественото, трябва да имаме един опит.

Казвам, ние знаем Божественото какво нещо е. Вземете един учен човек - след като учил, станал праведник, някой следвал правото, един ден забравил един член. Или да кажем, изучавал Библията, но забравил някой стих от някое място. Започнал да забравя нещата. Докато ги помните, минавате за учен човек. Като започнете да ги забравяте, минавате за невежа. Забравянето вече е наслояване. Някои хора много забравят. Не че паметта им е отслабнала, привидно така е слаба паметта. Има наслояване в съзнанието, наслояване, наслояване отгоре, че нищо вече не може да чете. Но причина има - наслояването. Трябва дълго време да мислим, да мислим, да премахнем наслояването, да го изчистим и от съзнанието, за да може да прочетем какво е написано и да го помним. Някога сте знаели какво нещо е доброто, какво нещо е правото. Ако мислите дълго време в себе си, ще дойдете до един закон написан, какво нещо е правото.

Представете си, че откриете една съвременна статуя, заровена в земята. Щом я извадите, трябва да внимавате, да не развалите очите, чертите и всички части, които този скулптор е изваял. Ако вие възстановите тази статуя такава, каквато е била, вие ще имате точна представа за фигурата, ще узнаете оня закон, по който носът е построен и всяка част поотделно как е построена.

Човек е добър, защото има един добър нос. Човек е създал носа, но някои имат дълъг нос, някои имат къс нос, на някои носът е гърбав, на някои - вдлъбнат, на някои - широк, на някои - тесен. Има ред правила и хиляди начини и хиляди причини, за да бъде носът такъв или инакъв. Зависи от много неща, за да е поставен по този или онзи начин. Ако искате да изучавате тази наука, физиогномия, тя е много сложна, сложна наука от комплексни понятия.

Мислено се поставя един перпендикуляр и по този перпендикуляр може да се следи какво е отношението на човешкия нос спрямо лицето, вляво ли е отклонен, или вдясно е отклонен, или пък е правилно поставен. Имате една плоскост. Тази плоскост е перпендикулярна и тя ви показва не само дали носът е отклонен вляво или вдясно, но издаден ли е навън. Имате една площ, по която съдим за отношението на носа. На някои ъгълът е по-малък, на някои носът е по-издаден. Следователно този перпендикуляр е една плоскост, която показва колко носът е по-близо или по-далече от плоскостта. Ако е по-далече от плоскостта, неговата интелигентност е по-малка. Колкото този ъгъл е по-голям, той е по-близо до животните. Колкото е по-стеснен, той е по-близо до човека. Какъв е ъгълът на човека? Вземете осемдесет градуса за интелигентен човек. Ако прекарате една линия отгоре, след туй един перпендикуляр, образува се един ъгъл.

Тия работи мъчно може да си ги представите, да видите вътрешната връзка. То е като да разправям на една грозна мома как може да стане красива. Сега на старата баба, колкото и да й разправям как може да стане красива, тя ми казва: „Синко, не ми разправяй. Не искам да бъде красива, не искам да се женя. Имам си дядо. Мене не ми трябва да бъде красива." Грозната мома все ще има стремеж да стане красива. Може да усети, че е мъчно това изкуство да стане красива. Питам, ако тази мома стане красива, какво ще спечели? Ще спечели един момък. След като спечели този момък, тя ще спечели един господар. След като спечели този господар, тя ще намери един професор, който всяка вечер ще й чете лекции, защо е ходила навън, колко часа седели в университета, била ли е в клас, с кого е дружила. То и професорът има право понякога да държи сметка. Сега това е алегория.

По някой път вие се интересувате защо някой постъпил така, а не другояче. В това няма никаква философия. „Защо, казва, така постъпи, а не другояче? Защо, казва, така не биваше?" Някой път човек говори, без да мисли. Когато човек се разгневи, не мисли. То е като една комплексна вода, която се е набрала и бърза да излезе.

Сега вие имате едни установени възгледи, от които остарявате. Всякога, когато човек се събере с хора, които стоят умствено и духовно по-ниско от него, той остарява. Достатъчно е да имате сто котки и да ги храните. Като остареете, ще мязате на тези котки. Те ще ви състарят. Котката ще каже „мяу" и така постоянно само това „мяу", нищо повече. Какво може да се придобие от котките?

За да се подмладите трябва да дружите с хора, които седят по-високо от

вас, да имате и вие всички благородни качества. Младостта е външно състояние. Ако вие остарявате, това показва, че вървите по един път, който не е Божествен. Старостта не е нещо Божествено. Следователно здравето на човека зависи от връзките, които имате. Ако сте болен, то е по единствената причина, че вие сте се сдружили с един по-низш живот. Ако сте невежа, законът е пак същият. Ако сте сприхав, какъвто и да сте, вие сте във връзка с един живот по-низш. Низшето всякога дразни човека, низшето винаги оглупява човека. Низшето винаги остарява човека. Висшето, Божественото всякога поумнява, подмладява, всичко дава. Но кой от вас би повярвал в това? И като вярвате, вие пак остарявате. Защо? Или че не вярвате, или не знаете как да вярвате. Мъчно е да останете млад, здрав, добър в живота. Един учител, колкото и да е търпелив, ако му дадат четирийсет-петдесет деца своенравни и трябва да ги тури в ред, той може да ги докара в някакъв ред, но и той ще се състари от такива деца. Майката остарява от децата. Търговецът остарява от клиентите си, лекарите умират в края на краищата от пациентите си.

Идеалният живот е живот на разнообразие. Аз ви казвам, онзи път, вървете в правия път, дръжте се за кривия. Какъв е този морал? То е право. Вие старото, с което сте били днес, не може да го напуснете. Ако го напуснете, трябва да влезете в другия живот, ще скъсате с всички и всичко. Докато сте на земята с грешните хора, ще се държите за тях. Ще забележите, че всеки един човек, грешен или праведен, оказва известно влияние върху вас. Никой от вас не е свободен от влияние. Добрите и лошите хора ви влияят. Понеже лошите хора са повече, всеки ден ще имаме повече лоши разположения, отколкото добри. понеже всеки лош човек, щом се приближи до вас, предава ви от лошотията си и вашето разположение се изгубва. Аз не съм щастлив, понеже малко щастливи хора има. Аз не съм добър, понеже малко добри хора има в света. Аз не говоря за заложбите, които има човек. Един добър човек само да помисли да дойде на гости във вашия дом, ставате весел. Ако някой разбойник е намислил да ви обира, няколко дни се чувствате неразположен, мъчно ви е. Ако вълкът има намерение да дойде в кошарата, овчарят ще почувства, че вълкът ще дойде в кошарата.

В този свят на научни комплексни понятия, какво ще правите, как ще се освободите? Казвате: „Да ни пази Господ." Но разбирате ли какво нещо е да ни пази Господ? Господ може да ви пази само когато сте в рамките на Неговия закон. Извън рамките на закона, който Той е поставил, ни глас, ни слишание. Значи птиците изучаваха закона да не страдат, и те си създадоха крила, подчиниха се на закона да хвъркат. И вие, като речете да хвъркате като птица, блъснете се, ударите си крака, счупите го. Нито може да скачате, камо ли да хвъркате.

Казвате: „Какво ли са ни допринесли нашите вярвания досега?" Какво ще ви допринесе вашето старо разбиране как да ядете баница? Ако ви кажа някой нов начин за ядене на баница, дали това ще ви допринесе нещо за развитието ви? Нали казват за някого, че е в новия път? Аз ви слушах как пяхте „Изгрява слънцето". По колко начина може да изпеете „Изгрява слънцето"? Може по двайсет-трийсет, може по двеста начина да се изпее. При всяко изпяване ще има различен резултат. Има един начин, по който може да се изпее „Изгрява слънцето", и ако го изпеете така, това дали ще допринесе нещо? Слънцето даже, като изгрее, не го знае. Да кажем, вземате вие, запалите огън, поопечете се. Разумно ли е? Огънят мисли ли за вас? Слънцето, като изгрее, не мисли за мене, то пет пари не дава за мен или за когото и да е. Казват: „Много е добро слънцето." Този огън е запален, аз съм дошъл до огъня зимно време, казвам: „Много е хубав този огън." Приятен е този огън, но той има ли съзнание, има ли пряко отношение към мене? Този, който е запалил слънцето, и този, който е запалил огъня, има ли някакво съзнание спрямо мен? Може да го е запалил по съвсем други съображения, но същевременно и аз се ползвам.

Казвам, има известни явления в света, които нямат прямо отношения спрямо нас. Вие искате да се запознаете с Христа. Вие, за да се запознаете с Христа, трябва да имате съвсем друго отношение към всичко. Мислите ли, че вие може да се запознаете с един Учител така лесно? Вие сте касапин, всеки ден заколвате по десет говеда и се молите на него: „Учителю, кажи ми как да ги коля, по кой начин да ги улавям и как по-лесно да продавам месото?" Питам, ще иска ли Христос да се запознае с вас при това положение? Представете си, че вие сте женен, таман сте се оженили, не се отнасяте добре с жена си, побивате я десет пъти - много казано е - по веднъж я биете, изтупвате праха. Христос ще иска ли да се запознае с вас, за да Му разкажете как и колко прах [сте] изтърсили от жена си. След туй - колко сълзи са изкапали от нейните очи в шишето. Христос ни най-малко не се интересува от тези ваши неща. То е ваша работа. Христос не Го интересува изтупването на праха от гърба на жена ви, нито нейните сълзи, които са капали. Той не се интересува от тези външни прояви на живота.

Когато ви казах, че трябва да влезете в новия път, аз прочетох мисълта ви каква е. Изведнъж си помислихте: „Дали този нов път, за който говори Учителят, няма да подобри нашето положение?" Интересува ви най-вече подобряването и започвате да измисляте разни хитрини, как да го наредите, че да влезете по-лесно в правия път. Някой пък казва: „Този нов път да не би да е някой долап, някоя уловка." Или пък: „В този път толкова страдахме, и какво придобихме?" Или: ,.В новия път, ако страдаме, не искам да се ангажирам." Нито едното, нито другото.

Аз ви казах: трябва да сте готови по един нов начин да изучавате музиката. Вземете един тон много естествено, например „до". Вземете го правилно. „До" само от едно място може да го вземете. „До" е основен слог, но „до" може да го турите на друго място, на мястото на „ре". „До" може да го турите на мястото на „ми", „фа", но да го турите в отношението, което сега има. „До" си има място. „Ре" е чиновник, „ми" е чиновник. Всеки има свое определено място. Разбъркано не може. Значи, щом намерите отношението на „до", трябва да намерите на „ре". Всички трябва да заемат своите определени места и отношения - съответствие има в разумния живот. Щом измените положението на „до", ще измените положението на „ре". Вземете един тон, вземете друг тон. Тук, в разработените теми, от вас сте турили израза „готов съм да тръгна". Друг казва: „Готов съм да ям баница."Или: „Готов съм да копая лозето." Друг пише: „Да ни води Господ", „Той води." Това са все ваши думи от темите.

Това са понятия. Може даже да се разгледат всичките глаголи поотделно и тогава да излезе едно научно произведение. Как се разглежда то? Божественото учение е едно учение, което може да ви подмлади. Ако не искате да се подмладите по този нов път чрез Божественото учение, тогава аз ви съжалявам. Най-първо трябва да се подмладите. Ако не пазите младостта си, аз ще ви съжалявам за две неща: че младостта, която имате, не може да пазите, и ще ви съжалявам, че като сте стари, не може да се подмладите. Хубаво, какво ще ви ползва вас моето съжаление? Какво ще ползва природата или какво ще ползва вас, ако ви съжалявам, че вие не сте се подмладили? Какво ще ползва вас и какво ще ползва мене, като кажа: „Съжалявам, че не ме разбирате." Или какво ще се ползвате, че аз ви разбирам?

Навеждам ви на тия мисли, за да се опресни вашата мисъл. Мисълта трябва да се опреснява постоянно. Ако имате вода в един голям съсъд, ако тая вода я оставите дълго време така, не я сменяте, тази вода ще плесеняса. Ако доливате нова вода по четири-пет пъти на ден, тя ще пази своята преснота. Вие се чудите защо има бентове. Ако в живота ви нямаше тия мъчнотии, тези пречки, щяхте да жабунясате. Някой път вие питате защо са мъчнотиите. За мен това е ясно, това е една цяла философия. Виждам онази целесъобразност, онази разумност, за какво са дошли мъчнотиите. Не може ли без онова страдание? Може, но ще жабурнясате, ще плесенясате. Мога да ви дам статистически данни, че хората, които страдат съзнателно, по-дълго живеят. Човек умира от неразумните мъчнотии, не от разумните мъчнотии. Мъчнотии трябва да имате, страдания трябва да имате, но от разумните страдания, от разумните мъчнотии. Защото има и неразумни страдания. Когато говорим за страдания, разбираме разумни

страдания, които подмладяват, които продължават живота. За да се подмлади човек, непременно трябва да има разумни страдания. Ако вие не турите баницата в пещта и не я опечете, тя става ли за ядене? Ако един плод, който горе не е опечен, ако остане този плод зелен, има ли той съдържание? Няма съдържание. Всяка една ваша мисъл, всяко едно ваше чувство зависят от това, опечено ли е. Казваме материалистически: тази мисъл или това желание опечено ли е добре?

Онези хора, които ние обичаме, обичаме да ги слушаме, каквото и да ни говорят. И глупаво да ни кажат, на нас ни се струва гениално. Онези, които не ги обичаме, и философски работи да ни казват, не можем да ги търпим, казваме: „Да се махнат."

Питам, защо не може да търпите? Любовта не може да се прояви между две положителни същества. Любовта между двама светии не може да се прояви. любовта между двама гении не може да се прояви, любовта между двама таланти не може да се прояви, между двама прости хора не може да се прояви. Аз не искам сега вие да вярвате в туй. Констатирам само известни факти, които трябва да изучавате. Двама души светии няма нужда да се обичат. Двама души светии за да се обичат, аз зная само едно правило - трябва като восъка да ги слеете, да стане един светия. Щом са двама светии, не може да се привличат, не може да се обичат. Мъж и жена може да се обичат. Защо? Защото има какво да обичат. Може ли човек да обича своята сянка в огледалото? Имате портрета на своята възлюблена фотографирана. Макар че е черничка, за този чер образ казвате: „Колко е красива." Казвам, тази арапкиня, за нея този горкият трепери, казва: „Колко е красива." Зад този черен образ вижда хубавото. Нека да я нарисува с цветове. Ако имате образа на момата, нарисувана в цветове, и ако имате същинската мома, кое е по-хубаво - оригинала в натура ли да имате, или самата мома? Тази мома, след като мислила, мислила хиляди години, едва си е направила една дреха, която сега виждате. За бъдеще нейната мисъл ще бъде още по-красива. Вие не знаете това. Това, което вие носите, това е костюмът на вашата мисъл. Вие сте мислили, мислили, и едва сте измислили тази дреха. Дрехата ви, това е резултат на вашия живот. Вие сте скрити зад този резултат. За да ви познаят, вие ще направите съвсем друга дреха. Аз искам да хвана вашата дреха и казвам: „Ето дрехата на Стояна." Или по някой път вие може да имате едно хубаво лице. То е вашата мисъл. Вие сте мислили, мислили, направили сте си хубаво лице и сега го показвате. То е само формата. За в бъдеще, каквото сега мислите, ще бъдете. Може още по-хубава дреха да имате.

Туй, което сега ви говоря, то няма връзка със сегашния живот. Казвате: „Кажи ни при сегашната криза, в която се намираме, как да излезем от

нея?" Коя е вашата криза? Кризата на една мома е, че не може да си намери един момък да се ожени; кризата на майката е, че не може да роди едно дете. Как се казват онези, които не раждат? Бездетни. Кризата на един ученик коя е? Че той не може да свърши училище. Кризата на един стар човек е, че той е остарял. Кризата на един млад е, че той боледува. Това са все кризи вътре в живота. Питам, вашата жажда може да е различна, но ако аз взема всинца ви и ви заведа при един извор, какво ще бъде вашето отношение? Веднага ще се задоволите, няма да има жажда. Въпрос за жажда няма да става. Ако ви заведа при хляба, там, дето има изобилие на хляб, на плодове, там въпрос за хляб няма да има. Там въпросът ще бъде за друго - кой да вземе повече. Представете си, че вие сте при едно езеро, въпрос за вода ще стане ли? Всеки ще вземе вода колкото му трябва.

Противоречията, които сега съществуват, се дължат на това, че ние сме далеч от самата реалност на нещата. „Далеч", ето какво разбирам под тази дума. Вие се молите и мислите, че Господ ви слуша, но виждате, че молбата ви не се реализира и казвате: „Господ е далеч, не ме чува." Или: „Мен Господ не ме слуша." Но това не само тъй, да се каже. Вие, които сте остарели, помолете се на Господа да се подмладите и вижте дали ще ви послуша. Ще видите дали ще обърне внимание на това. Ами представете си, че аз нося една скъсана дреха и се моля на Господа да не ми взема тази дреха. Ако аз се моля на Господа и не ми вземе дрехата, какво ще спечеля? Ако аз Му се моля и казвам: „Господи, поправи моите работи", а Той намислил да ми вземе скъсаните дрехи? Казвам: „Господи, оправи моите работи", и един ден вместо да се оправят, моите работи започнат да се влошават. Мисля, че работите ми ще тръгнат наред, а то станало друго, намирам се долу.

Всеки човек трябва да остане гол. Ти не можеш да облечеш ново, докато не се съблечеш. Не можеш да облечеш в нова дреха върху старата. Някои казват, че човек, като влезе в този религиозен живот, оглупява. Че ти докато не оглупееш, умен човек не можеш да станеш. Ти трябва да се опростиш със своите стари възгледи. Те са ти услужили вече каквото трябва. Един стар възглед е до известно време. Нали знаете, майката, като отбива детето, какви ли не мурафети употребява. То плаче, тя намаже гърдата с хинин, то плюе, тя пак я намаже. Аз съм виждал, турят черен пипер, то люти, плаче горкото, гледа майка си. Чуди се каква е тази работа. Досега не беше така, сега я гледа и плаче. Тя казва: „Няма вече." Питам, ако вас ви отбият, какво лошо има? То е ваше разбиране. Вие мислите, че ако ви отбият, загубени сте.

Но какво разбирате сега под новия път, да служим на Бога? Представете си, че тръгнете в новия път. Там ще ви дадат първото правило. Вие сте

чиновник или професор, решили сте да вървите в новия път, като се държите за стария път. Отивате да предадете своята лекция, минавате покрай една бедна жена, която плаче. Казвате й: „Не плачи, твоята работа след няколко дена ще се подобри." Доста е направил този човек, въпреки че на вас ви се струва, че нищо не е това. Вторият професор, и той отива да преподава с друго правило. Като види бедната жена, ще извади нещо от джоба си да й даде. Минава и дава. Значи каквото първият казал, вторият минава и прави. Тя казва: „Слава Богу, стана каквото каза онзи човек. Ето, моята работа се оправи." Третият минава и й дава една книга. Казва й: „Чети тази книга, която показва как да пестиш дадените ти пари." Той си отива. Тия хора, като се наредят, оправят работите на бедната вдовица. Така и вие всеки ден седите като една бедна вдовица. Ангели слизат някой път със задача да помагат на хората. Вие плачете, той казва: „Твоята работа ще се оправи." И си заминава. Той не желае да се спре при вас, защото се държи за стария път, а върви в новия. Минава другият ангел, който има особена задача. Той като минава покрай вас, в съзнанието ви стават известни промени. Виждате, че животът ви се подобрява, но как е станало това, не знаете. Казвате: „Слава Богу, оправиха се моите работи." Първият професор след като ви каза: „Твоите работи ще се оправят" - „Кажете, моля ви се, къде отивате? Кажете адреса, улицата и номера си, къде живеете?" Втория, който ви даде нещо, и от него вземате адреса. Меко ще говорите. На третия, на четвъртия, вземате имената на тия хора, които ви помагат.

Вие по някой път имате хубави настроения, хубави чувства, но отгде са дошли, не знаете. После казвате: „Имаше нещо едно време. Аз го изгубих." Не трябва да губите нещата. Мъчно се придобиват хубавите работи. Влюби се някой момък в някоя мома. Вие не разбирате какво нещо е влюбването. Този младият момък, който се е влюбил в момата, той е ангел, който й казва: „Твоите работи ще се оправят." Но понеже тя не разбира закона, тя мисли, че този момък ще оправи нейните работи. Този момък е само един стол, на който ангелът е седнал, и казва: „Твоите работи ще се оправят." Тя казва: „Със стола ще се оправи работата." Никак със стола няма да се оправи работата. Този ангел, който седи на стола, казва, че твоята работа ще се оправи, а момата мисли, че като седи на този стол, ще се оправи работата. Утре стола ще го вземат, ще умре столът. Разбирате ли? Това е неразбиране.

Не се женете за човек, който умира. Не се женете за човек, който осиромашава. Не се женете за човек, който оглупява. Не се женете, нищо повече. Не съм ли прав? Прав съм, разбира се. Женете се за човек, който забогатява. Женете се за човек, който поумнява, който подобрява положението навсякъде, където мине. Женитбата, това е отношение. Не

считайте тези работи за прости. Това е много неопределено отношение, една неопределена величина. А се отнася към В. Туй е отношение, за да разкриете една истина. Друго отношение е: А се отнася към В, както С към D. Трябва да знаете да ги преведете към една геометрическа форма. Трябва да знаете как да вземате. Вие не сте учили закона на задържането. Гледате един човек, който се дразни. Добре е да видите у него хубавата страна, да ви е приятно. За някого казват: „Този човек е кротък." Докато вие се сърдите, не сте научили закона, когато ви дразни някой, на вас да ви е приятно.

Другото, което щях да ви кажа още, вие ще намерите. Аз ще взема темите и ще разглеждам глаголите.

Сега някой казва: „Аз мога да вярвам в каквото искам." Всеки може да вярва в каквото иска, но и това какво ли би му допринесло. Може да каже и друго: „Аз мога да обичам хората тъй, както аз разбирам."

Някому съм казвал да се пече на слънце. Той се пекъл от единайсет до дванайсет часа и слънчасал. После ми казва: „Учителю, аз се пекох по твоя метод и слънчасах." Казвам: „Ще се печеш сутрин, от седем до седем и половина - осем часа." Казва: „Много рано." Ранното печене е всичкото, а не късното. От дванайсет часа нататък не се правят бани. от единайсет до дванайсет не се пече на слънце. Около обяд под дебела сянка ще отидете и от сянката ще гледате слънцето. Слънцето го гледайте сутрин, като изгрява, и малко след като изгрее, най-много до шест и половина часа. Как ще служите на Бога? От единайсет до дванайсет часа ще слънчасате. На Бога трябва да служите от шест сутринта до шест вечерта. Като станете, то е равноденствие, шест часа изгрев и шест часа залез. После този изгрев ще се измени. Слънцето започва да изгрява по-рано, преди шест часа.

Във вашето съзнание трябва да влезе един нов елемент. Новият елемент седи в това, да превръщате обикновеното в необикновено качество, което Бог има.

Ако Христос дойде при вас сега, вие вземате и Му дадете един въглен, голям въглен, който е изгасен в огнището. Само това имате и Му го давате за подарък. Той го взема. Но Христос, като тури този въглен в своята реторта, и от него може да направи един скъпоценен камък, един диамант. Втория път като ви посети, казва: „Давам ти подарък този скъпоценен камък, той е от този въглен." Ако не бяхте го дали, нямаше да ви даде и скъпоценния камък сега. Ако дойде при вас един човек, който не ви обича, и по същия начин ви даде въглен, може ли вие да превърнете въглена в диамант, че втори път като дойде при вас, да му кажете: „Давам ти този

диамант." На този, който не ви обича, след като му дадете диаманта, съвсем друго мнение ще има за вас. А вие само носите насам-натам тия въглени, тръснете този въглен и казвате: „Ти ми го даде едно време." Нищо не си постигнал.

Никога не връщайте въглена, който някой ви е дал. Върнете го като скъпоценен камък. Това е новото учение.

Някой пита: „Прогресирали ли сме?" Много сте прогресирали. Вие сте много учени хора. Учени хора сте по пеене. Пеете „Цвете мило, цвете красно". Аз не зная какво има в „Цвете мило, цвете красно". То е една песен, каква красота има особена в туй „цвете мило"? Имате един приятел, в този смисъл и той е едно цвете. Ако не може да го оцените, ако туй цвете не можете да пренесете в мисълта си, да знаете каква обич има към него, туй цвете ще повехне. Да обичате едно цвете, разбирам един процес непрекъснат. Ние под „цвете мило, цвете красно" какво разбираме? Все мислим нещо върху тази песен.

Бог понякога ни поставя в мъчнотии. Ние само понякога си създаваме известни мъчнотии. Тези мъчнотии не сме ги превърнали в диаманти, не сме ги разрешили. При мен дойде някой и казва: „Много страдам." Какво да му кажа? Казвам: „Ще мине страданието." Казва: „Лесно е да се каже, ще мине, но мен питай какво ми е. Сърцето ми изгоря." Не си прав. Ако беше изгоряло сърцето ти, не можеше да живееш. Че ти гори сърцето, не е лошо. Без горение живот не може да има. Ти си обърнал прекалено внимание на сърцето. Не му обръщай внимание. Ти гориш, понеже близо си отишъл при огъня.

Къде е погрешката на младата мома? Няма да искам извинение от младите моми, ще им покажа къде е погрешката им. Младата мома, като отиде при един момък, да застане най-малко на един метър разстояние от него. Той, като простре ръце, да не може да я пипне. Тя да бъде два пръста по-далече от неговите пръсти, два пръста по-далече от неговата уста, два пръста по-далече от неговите крака. Като рече той нещо да направи, да останат два пръста разстояние. Ако той иска да я ритне, да каже: „Исках да ти покажа нещо." Може да вдигне ръката да я удари, но да каже: „Аз исках да ти покажа колко ми е хубава ръката." Това са положения.

Ако вашата мисъл не е права или мислите едно, и после стане друго, какво значи това? Съзнанието трябва да бъде чисто. Вие не трябва да имате в съзнанието две мнения за каквото и да е. Трябва да изчистите съзнанието си от всички противоречия. Ако имате две мнения, пакостите на себе си. Аз даже се стремя да нямам никакво мнение за хората, да не си ги

представям дали са добри, или лоши. Оставям хората свободни, не искам да зная хората дали са добри, или лоши, понеже, ако един човек е добър, искам да зная колко е добър, и ако зная, че е лош, искам да зная колко е лош. Тия неща, и едното, и другото, ми вредят. Може да мисля защо той е по-добър от мене. Ако е лош, искам да зная колко е лош. Ако е добър, защо е по-добър от мене. Ако е лош, казвам: „Не съм като този." Но от тия съображения не искам да се занимавам с хората, с тяхното добро. В мене доброто прави една реакция, защо аз да не съм по-добър от добрия? Не искам да разглеждам и лошия, понеже аз ще кажа: „Не съм като него." Два случая има, аз мисля за неговото добро и аз мисля за неговите недостатъци. Давам им условия да направят тия въглища на диаманти.

Сега колцина от вас сте готови да направите въглищата на диаманти? Аз може да ви дам колкото искате въглища. Колцина от вас може да превърнете въглищата на диаманти? Колцина от вас могат да направят това? Помислете. Колко души от вас могат да превърнат въглищата в диаманти?

Сега влязохте в пътя. Вече сте дали прошението. Сега академическият съвет ще се произнесе дали ще ви приемат, или не. Засега ви давам десет въглена, искам тези въглени да превърнете в диаманти. Те са от различна големина. На всинца ви давам по десет въглена, като започнете от един, два, до десет грама големина. Искам тия въглени да ги превърнете в диаманти. Ако направите един въглен от един грам на диамант или ако направите онзи от десет грама на диамант, то това вече ще определи знанието, което имате.

Сега втория път напишете пак тема и турете по един глагол за център. Турете най-понятния глагол. Някой имал един цирей от много време. Един дошъл да свири на цирея, да го изтегли, но циреят седи тъй, не оздравява. Дошъл един с рог, постави рога на цирея, започнал да пее на цирея, да го тегли. Пробива го, изтегля всичката гной. Болният казва: „Много взе от мене. Много изтегли от мене навън."

С песен или без песен, важното е, че ще се изтегли нещо от вас. Работата е да мине болката. На първо място трябва да мине болката. Досега вие сте се учили да пеете, но напразно, болката седи. Важното е, като пеете, да премахнете болката.

Да бъде човек добър, е празна работа. Да бъде човек добър, това значи да тури рога, да махне противоречието. Да бъдеш добър, трябва да махнеш противоречието и да туриш равновесие между доброто и злото. Най-първо трябва да се тури равновесие между доброто и злото. Злото не може

да махнеш, не може да го уравновесиш с доброто.

Мислете върху стиха: „Бог толкова възлюби света, че даде в жертва Своя Син, за да не погине никой, който вярва в Него."

„Добрата молитва"

6.25 часа
Тридесет и седма лекция на Общия окултен клас
19 юни 1935 г., сряда, 5 часа
София – Изгрев

Книги:
* Комплексни понятия
Ако говоря (Общ окултен клас. Четиринадесета година (1934–1935). Том II. София, 2003)
21 беседи от 27 февруари 1935 г. до 18 септември 1935 г.
Начало: 05:00

1935_06_21 Ферменти
лекция пред специалния клас

ФЕРМЕНТИ

Отче наш

Каква беше последната тема? (-Глаголите, всеки един да напише по девет глагола.) Главната мисъл от миналата лекция? (-Аурата представлява кожата на духовното тяло. Аурата е здравословното състояние на човека.) Кой човек е невежа? – Който не учи. (И още няколко главни мисли имаше: млад човек е този, в ума на когото няма раздвояване. Въздух трябва да има в дробовете, не в стомаха. Висши и нисши мисли. Нисшите мисли се отнасят до органическия свят, а висшите мисли до психическия, до по-висшите чувства. Прилагането на любовта зависи от съзнанието. Изисква се съзнание, изисква се послушание. Как трябва да слушаш? Има начин за правилно слушане. Човек в съзнанието си не трябва да има влияние от другите. Пътят на страданието е път, който води към освобождение.)
Представете си, че изпращате през поляните, дето има цигански тръни, две деца, едното е босо, другото е обуто. След като се върнат тия деца, какво ще ви разправят те за своята екскурзия? Как ще я опишат?

Босото дете трябва ли да ходи на екскурзия? Ако се оплаква от трънете, не трябва да ходи, ако не се оплаква – да ходи. На какво може да уподобите едното дете, което е босо и другото, което е обуто? Значи има известни външни условия. Тия външни условия как може да ги преодолее босото дете? Животните, които са по-нисши от човека са преодолели тия мъчнотии. Някои от тях, птиците са преодолели тия мъчнотии, а човекът не ги е преодолял. Нали той има по-висока култура, но в някои случаи не ги е преодолял.
Някой път казвате, че вашето щастие или вашето добруване е нещастие за другите хора, за други живи същества. Не изцяло, но отчасти. А пък вашето нещастие е щастие за някои, които са изостанали, които седят малко по-долу от вас. Например ако една въшка се качи на вашата глава, то е едно щастие за нея, но ако вие стъпите върху въшката, тогава то е едно нещастие за нея. Ако вие турите въшката между двата си нокътя, то е нещастие за нея. А ако е на главата ви, то е щастие, че е намерила една умна глава. Някой път вие се почесвате. Защо въшката образува сърбеж върху човешката глава? Моите изследвания показват, че въшката колкото и да е глупава, като се качи на умната глава, пуска малко киселина, образува въшлива киселина. Тази киселина създава сърбеж, да омекоти кожата, да изважда по-лесно кръв. Там дето има въшлива киселина човек усеща известен сърбеж.

Сега законът е същия. Всяко едно висше или нисше желание имат това свойство – да произвеждат известна киселина.
Вие сте неразположени. Има желания от рода на паразитите, които живеят у вас и произвеждат сумати неприятности. Питам сега: има ли право човек да убие една въшка? Има право да ги извади с гребен, да ги туря някъде да измрат. Те нямат никаква еволюция. Тогава се задава другия въпрос. Имате едно желание в себе си или една мисъл, която е непотребна. Трябва ли да я държите в себе си? Имате едно желание да станете богат. Мислите ли, че туй желание е благородно? Вие започвате едно предприятие, имате няколко души работници и всеки ден тези работници ги подяждате с един лев. От хиляда работници си вземате една заплата от хиляда лева. От хиляда работници за 365 дена колко ще спестите за една година? Вие ще бъдете много добре облечен, ще имате хубави обуща, ще имате ръкавици, златен пръстен, всичко това е външната страна. Работници те, от които вземате тези пари, какво ще усетят? – Всеки ще усети в дадения случай, че този господар е паразит, който живее върху гърба на своите работници. Те усещат един малък сърбеж. По един лев трябва да оставят уж за някакъв пенсионен фонд, за благотворителни цели и други, все благовидни претексти. Едновременно в работниците се заражда недоволство, че господарят е несправедлив. А господарят, като си прави сметките, вижда, че неговите работи се поправят, за една година – 365 хиляди лева, за две години – 730 хиляди, за три години това са милион и сто хиляди, след десет години три милиона и половина. За какво са на човека да има три милиона? Нали понякой път вие казвате, че човек трябва да бъде морален?

Да кажем, някои от вас имате едно скъсано палто. Друг някой ходи в гората, разхожда се и си забравил горното палто. Ден минава, два, той разбира, че си е оставил някъде палтото, но не знае къде. Вие минавате, намирате палтото, зарадвате се и казвате: "Господ промислил!" Вие вземате палтото, обличате се, на другия, който изгубил палтото, му е неприятно. А вие с вашето скъсано палто, като обличате новото, на вас ви е приятно. Когато Господ промислил за единия, какво прави за другите? Според туй, което сега вие мислите, почти вашият морал е същия. Вашите схващания са все такива. Та и вие събличате една овца, остригвате я. Казвате: "Слава Богу, че са създадени овците! Когато и да е тази овца все ще си хвърли вълната." И действително, като ходиш ти, пада вълната й. Човек остригва вълната на овците и от нея цяло едно производство прави. Грехът не е много голям. Това е малка погрешка.

Да оставим сега малките погрешки. Допуснете, че човек развъжда два вида овци, две хиляди овци. От тях се раждат хиляда мъжки и хиляда женски. Той взема от овцете хиляда женски и ги задържа, не ги коли. Петстотин

продава, петстотин оставя. Тук имате един закон в природата, имате две женски и едно мъжко. 500 мъжки се изяждат, заколват се. Господарят има ли право да продава петстотинте? Той прави възражение. Казва: "Ако не се ядат ще се разплодят." Той ги разплодява, оставя хиляда женски и на тях оставя мъжки. Те пак ще се размножават. Но се размножават, за да може мъжките да се продават. В природата не страда женския принцип, страда мъжкият принцип. Жените се оплакват, че страдат. Жените само тук-там страдат. Мъжете опитват на гърба си страданието. Мъжкият принцип страда. Когато дойде страданието във вас до гушата, искате да се самоубиете. Това е мъжкия принцип, който страда. Мъжът е, който страда. Една жена никога не се самоубива. Мъжът дошъл до крайния предел, иска да се самоубие. Историята не помни жена, да се е самоубила. Женският принцип не може да се самоубие, но мъжкият може. Вие не разбирате причината защо страдате. Казвате: "В лишение съм, обуща нямам, хляб нямам да ям!" Допуснете че вие страдате, гладен сте, седите под една круша. Посели сте нива, поникнало житото, дошла градушка, убила всичко, вие гладувате. Обяснете ми защо природата уби вашето посято жито? Когато в известно място вече мъжкият принцип взема надмощие, град може да се образува навсякъде в природата. В природата тия противоречия се дължат на преобладаващото влияние на мъжкия принцип. Вие считате, че мъжкият принцип има ред и порядък.

Давате на едно дете кутия с кибрит. То отива в една гора, носи кибритената кутия. В гората три-четири месеца не е паднало дъжд, местността е суха. Туй дете извади клечката, драсне. Казва: "Да видя как ще горят сухите листа." Най-първо то се радва, едно листо, две, три, четири, сто, двеста се запалят, но когато цялата гора пламне, детето хуква да бяга, пък и животните бягат, всички бягат. Де е причината? Вие казвате: "Нали имаме чисто природно явление? Нали горението е процес на природата?" Но къде е причината? – В туй неразумно дете, което запали цялата гора. Умните хора дават тревога, секат дърветата, може да секат пет-шест дена, може да изгорят 20-30 хиляди декара от гората. Коя е причината? Едно малко дете, което носело кибритена кутия, искало да опита как горят сухите листа. Друг пример. Някой български посланик си позволи да каже някоя дипломатическа обида и засегнатата държава вече се обидила. Иска извинение, но другата държава не иска да даде извинение. Веднага за една дума се отваря война. Идват чуждите параходи, започват да бомбардират и най-после те искат извинение. Коя е причината? Друго обяснение. Има ученички изключени заради писмата писани от мъжкия принцип. Много ученички са изключени, не могат да завършат гимназия, защото мъжкият принцип им пише. За да се освободят учителите от мъжкия принцип, който разстройва женските гимназии, разстройва умовете на момите, тази мома, която е заразена с тия писма на мъжкия принцип, се изключва от

училището, не може да следва. Когато аз ви говоря, вие разглеждате нещата много частично. Аз не се интересувам, не разглеждам писмата, но казвам: някой път една малка причина може да даде много големи последствия. Хората отдават всичко това на природата. Ако не може да се намери детето, ще кажат, че гората се запалила от самосебе си. Това е причината, но сухите листа имат свойството да горят. Туй е явление на природата, но причината къде се крие? Причината се крие в малкото дете, но се крие и на друго място. Причината се крие в онзи бакалин, който продаде кибритената кутия на това дете. Причината не е у бакалина. Бакалинът иска да спечели. Причината е в онзи фабрикант на кибрита, но причината не е и там, причината е в държавата, която иска да спечели. Причината е в онзи изобретател, който иска да помогне, този гений, който е измислил кибрита да направи едно добро, да покаже как се пали огъня.

Какво ще правите сега? Какво може да се направи да не горят горите? Какви предпазни мерки трябва да вземете? Правя превод: И у вас често стават такива пожари. Човек се разгневи, горение е това. Някое дете запалило гората и тича. Най-после утихне. Казват: "Едно дете запалило гората!" Ти хукнеш, разгневиш се и докато се гневиш не можеш да си дадеш отчет как си се разгневил за нищо и никакво. Една кибритена клечка паднала някъде. Ти си стъпил върху нея, тя се запали. Мисли той, завърта крака, запали се кибритената клечка. Без да знае човек, запалва се. Те са неволните прегрешения. Някой казва: "Направил си едно неволно прегрешение. Искал си някак да си позавъртиш крака." Сега да дойдем до малкото дете, което запалило гората. Туй явление природно ли е? Туй явление е на глупавата природа. В умната природа такива пожари не стават, но в глупавата природа – стават. Има една глупава природа в света.

Как се е образувало пиянството? Знаете ли природата му? Коя е причината за пиянството? Вие ще кажете: "Виното." Но, за да стане виното, коя е причината? – Ферментирало виното. Ами причината на ферментирането? Как започва ферментирането? Коя е причината? – Микробите. Един нисш живот влиза и този сладкия живот, сладките плодове се превръщат в упоителни. Човек, като пие, казва: "На здраве!" От тази наздравица започва да се върти главата му. Виждал съм хора, имат наследствен навик. Формени пияници са. Коя е причината? – Малките микроби. Какво трябва да се прави? Не е виновен човек за пиянството. Микробите са виновни. Защото ако ги нямаше, сладкото вино нямаше да се превърне в упоително питие. Де е погрешката на човека, защо го съдят? Съвременните хора, когато говорят за социални злини, именно те са от този род. Де трябва да се търси причината за прегрешенията на хората? Това не е нещо, което вие можете да го изправите.

Понякой път се занимавате с окултната наука, искате да прогресирате. Докато не изучавате живота на тия ферменти и ако не може да се справите с тях, много пъти ще ви горят горите, много пъти ще ви се замайва главата. Докато вие вярвате в едно любовно писмо, хора не може да станете. Докато вие вярвате в човешките теории, които създават учените хора, никакъв окултизъм не е това. Окултизмът не трябва да почива на теории. Всяка теория е заблуждение. Това за предположения. Казвате: "Две по две е четири." Какво означава? Два дни работа по два лева се плаща, колко е тогава? – Четири, дай парите! Казвате: "Аз имам един съвременен факт. Два дни съм работил по два лева – четири лева. И казвам на господаря: Два дни съм работил по два лева, четири лева имаш да ми даваш. Ако съм работил пет дена по десет лева, правят петдесет лева. Плати ми ги." Господарят вдига рамене, казва: "Нямам."
Какво трябва да правите с господаря, който не иска да плати? Казвате, че сте работили. Де е погрешката? Има една погрешка или е в работника или е в господаря. В дадения случай, когато казвам на господаря: две по две е четири, пог-решката е в мене.
Да ви обясня защо е в мене. Представете си, че някой иска от мене нещо и ми казва: "Не може ли ти да ми направиш едни гащи?" Той да ми даде материала. Имам работник, който знае да шие гащи. Или зидар майстор, който знае да гради къща. Казвам: "Нямам материал, не мога да изградя къща." Но ако аз съм един предприемач, господарят ми казва: "Ти вземи, направи тази къща. Материалът вземи, всичко ще ти бъде доставено, ще направим сметка, аз ще ти платя." Нали има такива предприемачи. Някой път, той е недоволен, някой даде пей /от англ.-предплата/ и богатите фирми строят къщата. Има ли тук погрешка? Да направиш една дреха, ти си се ангажирал. Две по две е четири. Изхарчиш парите, но не ти плащат. Тогава ти трябваше да вземеш материала от тях, а труда от тебе. Ако и материалът е от тебе, а той не ти плаща, ти си изгубил и труда и материала. Тогава защо ще вярвате на едно любовно писмо? Сега вие имате една полица, то е едно любовно писмо. По-голямо любовно писмо от полицата няма. Те са най-глупавите работи, които хората са създали в света. Защото след време господарят ще те принуди, като му работиш, да си изплатиш.

С полица ще те принуди да си продаваш времето, което не съществува. Ти вземаш пари на заем, ще ги изплатиш след десет години, даваш една полица. Полиците благо ли са? Не, нещастие са те. Та всички вие питате: "Какво нещо е кармата?" Научно ще обясня какво е кармата. Кармата е полици, с които се продава бъдещето време. Ти си ял и пил, правил си някакви сделки в миналото, сега в този живот си дошъл, онези носят полиците, ще платиш. Без полици, без карма! Освободете се от кармата! Кармата е полица, с която се продава вашето време за бъдеще. Питате:

"Как ще преживея в този живот?" В този живот ще вземаш пари на заем, а в останалото време ще опъваш каиша да изплащаш изядените пари. Тогава какво придобиваш? Вие питате как ще се оправи света? – Да се изхвърлят полиците. Да се изхвърлят кибритите, да се изхвърлят пушкалата, ножовете, да се изхвърлят теориите! Да се изхвърлят лъжливите веруюта! Всичко туй, което не е вярно, да се изхвърли. Без вяра. Някои казват: "На вяра." Днес с пари, утре на вяра. Трябва да се пише: "Днес с пари, утре на вяра." Утре, като дойдеш, пак казва: "Утре на вяра, днес с пари." Може ли да кажеш: "Днес на вяра, утре с пари?" Аз турям: "Днес с пари, утре на вяра." Какъв процес е това? Икономическо правило е това. По този начин човек по никой начин няма да фалира. Другият процес: Днес на вяра, утре с пари, какъв процес е той? – Ще фалира. Щом днес даваш на вяра, утре ще фалираш. Някой път за това и вие сте виновни. Вие казвате, че някое дете запалило гората. Вие не сте виновни за последствията. Не сте виновни, но носите последствията на природата. Вие гладувате. Тази гора е изгоряла, материал за градеж няма. Някой път се случва цели ниви да горят, градини изгарят и хората гладуват. Следователно започва моралът в света.
Някои питат: "Какво нещо е самоотричането, от какво да се самоотречем? Ще се самоотречеш да носиш кибритената кутия в джоба. Когато ходиш в гората, дето има сухи листа, няма защо да носиш кибрит да палиш гората. Ще се отречеш да носиш бутилка вино, с което хората се опиват. Като носиш едно шише вино, ще се напиеш. Тогава в пиянството с този нетрезвен ум ще кажеш обидна дума, ще ти пукнат главата. Казваш: "Биха ме някъде". Защо те биха? Щом те биха, ти си пил от онова вино, което образува от тия ферменти, от тия живи същества. Ти минаваш за герой, лъжеш се. Ще кажеш: "Аз дадох някаква идея за човечеството, те не разбират истината, пукнаха ми главата." Ти си казал една дума не на място, запалила се гората. Питаш: "Защо се запалила гората?" Детето може да се изправи и да каже: "Аз запалих гората, за да се стоплят животните." Представете си, че е зимно време и затова то казва, че запалило гората, толкова животни има, които треперят. "Аз им накладох огън." Вие ще възразите, че това не е естествено логическо заключение. Зимно време трева и листа няма, не може да се запали гората. Прави сте, че аз не мисля право. Но онзи, който създаде кибритената кутия, мислеше ли право? Създаде ли кибритените клечки за благото на човечеството или за себе си? Защо във вас има идея, вие искате да благувате, вие искате да уредите живота си. На място ли е тази идея? Вие искате всичко да ви е уредено. Вие искате да имате първокачествени обуща, искате да сте с най-хубави дрехи. Но да оставим това сега, тия обуща, които са направени от най-хубавата кожа, какво говорят? Вие носите страданията на тия животни, които са заклани, в кожата има туй страдание и затова усещате в себе си една тъга. Казвате: "Откак взех тия обуща съм малко неразположен. Обущата хубави,

а вие сте скърбен. Мислите ли, че не си влияят и хората един на друг? Мислите ли, че ако един човек, който страда от проказа, ви ушие най-хубавата дреха и като носите тази дреха, ще благувате? Щом ушие дрехата и я обличате, проказата ще дойде веднага у вас. Ако прокаженият ви шие новите дрехи, те благи ли са за вас? Нещастие са те? Известни социални добрини носят цяла проказа, от която са заразени умовете и душите на хората.

Как ще се оправи светът? Вие казвате: "Ти не мислиш право!" Кажете ми сега, кой от вас мисли право? Вие мислите криво, понеже хиляди поколения преди вас са мислили криво. Де е причината? – Причината е в първата жена, която драсна една кибритена клечка в райската градина. Запали цялата гора и побегна от рая. Сега гората гори, още не е изгасена. Осем хиляди години вече гората гори и престъпленията продължават. Хората се раждат и умират със същите склонности. Ако погледнете цялото човечество, ако изучавате съвременната медицина, ще видите какви страшни болести има вътре! Ако влезнете в разните домове, ако идете на война, разпокъсани хора или ако идете в мините, вътре – също. Всички тия нещастия се дължат все на първоначалната причина. Целият свят, най-ученият свят мисли как да поправят света. Турят една теория, не върви; турят един закон, не върви. Правила, правила и най-после казват: "Да го оправи Господ!"

Сега представете си, че ви дам една премия, малка, не голяма, от десет хиляди лева, да дадете една теория за изправлението на един човек. Как да се изправи един човек? Десет хиляди лева ще получите, ако дадете една теория как да изправи човек живота си? Ако дойдат астролозите, какво ще дадат? Те веднага ще турят Марс, Венера, Сатурн. Те са големи грешници. Венера развращава, Юпитер ги прави горделиви, да ходят да се бият за своята чест, Сатурн подозира всички хора, Меркурий те използува, лъже като търговец, Марс ги кара да се бият, земята да те залюби, ще те научи на удоволствието на нисшия живот. Месечината те изпраща за зелен хайвер. Само за Слънцето няма да кажа нищо. Всички бих ги нарязал, но за Слънцето ще мълча. Аз не искам да осъждам, но в астрологията има известни истини, които хората не са ги намерили и като не знаят истината, говорят лъжи. Аз ги наричам астрологически лъжи. Има френологически, физиогномически, химически, физически лъжи. Навсякъде има неразбрани работи. Аз не съм за това да се изнасят, но има известни неща неизяснени.

Това е едната страна. Така може да говорят зайците. Зайците се оплакват, то е специфично за тях, те са доста поумнели. Зайците в наше време са еволюирали много повече отколкото хората. В турско време някога, като

подгониш някой заек, той се върне пак там, където е бил. А сега ловците по цял ден го гонят и не могат да го ударят. Съвсем опаки станаха зайците. Едно време се връщаха на мястото си след половина час и ловецът знае, че ще удари заека след половин час. Сега целия ден варди, но заекът не се връща на същото място. Бам-башка са тия зайци! Защо зайците не се връщат на същото място? Научете се и вие като зайците да не се връщате на същото място, откъдето сте влезли. Зайците разрешиха въпроса. Те разбраха, че който се върне на същото място, откъдето са го вдигнали, ще го убият. Казват зайците: "Баба ми и дядо ми все бяха убити като се връщаха". Кой откъдето е станал, като го гонят, да се не връща. Върне ли се ще го убият.

Вие сега казвате: "Да се върнем към старите навици, към старите привички. Към старото да се върнем". Едно време хората живееха добре. Съгласни ли сте с това твърдение? Де е прогресът тогава? Ако има еволюция не е по-лошо, отколкото едно време. Казвате: "Днес е по-лошо от едно време." Едно време хората бяха яйца, много добри бяха в кошницата. Сега хората се излюпиха и се показа какво е естеството им. Сегашният свят опитва във всяко яйце какво е заложено. Външните условия винаги изпитват човека, какво е заложено в него. Природата няма никаква теория. Тя пет пари не дава за теориите. Тя казва: "Да се излюпи яйцето, това яйце не е лошо." После няма факт, че има престъпление. Никога едно яйце, докато не се излюпи, не го знаеш какво е. Винаги вярвайте в онова, което става, а не вярвайте в онова, което ще стане. В дадения случай вие вярвате в онова, което имате. Вярвайте в щастието, което сега имате. Сега в дадения случай, ти се помоли да имаш едно верую. Болен си и ако ти помогне това верую, този Господ, вярно е, ако не ти помогне, не е вярно. Причината или е вътре в тебе или е в Господа. Или че Той не те разбира или ти не знаеш как да се молиш. Ако Господ не те разбира, не е много учен, ако ти не знаеш как да се молиш, ти си един простак. Простак разбирам, който не разбира. Учен вземам, който всичко знае. Щом му се молиш и ако Господ те излекува, поумнял си. Ако не оздравяваш ще знаеш, че не си говорил на Господа както трябва.

Питам тогава: колко причини има за доброто? Човек трябва да бъде носител на доброто. Доброто трябва да има само една причина. Щом в доброто има две причини, ще се роди злото. Две причини за доброто няма. Какво разбираме под причина в дадения случай? Господ е добър, че работи много добре. Той е добър за тебе. Доброто създава ли се в дадения случай? Това не е още добро. Под "добър човек" в природата се разбира онзи, който не разваля добрите условия, които са създадени за кое да е същество, та туй същество да може да се развива. Това е добър човек. Всяко едно същество, което разваля дадените условия за себе си и за другите, то е

едно лошо същество, неразумно същество. Всяко същество, което спазва добрите условия, то е добро същество. Значи доброто съществува като условие, не като причина. Доброто не е причина. Доброто е условие. Следователно доброто в себе си вие го схващате като условие, което трябва да използувате.

Представете си сега, че сте осъдени, дадено ви е едно наказание да носите сто килограма злато на гърба си и да го пренесете на един километър с условие, че никому няма да давате от тия пари, които носите на гърба си. Принудени сте да носите тия сто килограма на един километър разстояние. Какво ще правите? Нямате право да давате парите никому. Какво трябва да правите, за да се спасите? Представете си, че вие сте един човек, който може да носи 20-30 килограма. Ако пренесете сто килограма, добре е. Ако не го пренесете, ще умрете от златото. Ще ви оставят да помислите малко. Времето не ми позволява да говоря повече, защото ще запалим гората.

Въпросът остава неразрешен. Туй, което съм ви говорил, тия неща ги давам за размишление. Нека ви бъдат тема за следващия път. Всеки един от вас да извади не каквото аз съм казал, но общото заключение, което аз само засегнах. Може да образувате цяла една теория, но казвам – без теории. Факта, детето, което запали гората, факта за въшката, факта за ферментите, от които са произлезли всички противоречия, които съществуват и после факта за този осъден, който носи товара и ако го пренесе ще спаси живота си, ако не, той ще умре. Как трябва да се разбира? Това ще бъде темата за следващия път. Извадете вашите конкретни заключения без теории.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
В Истината е скрит Животът.

31-та лекция на МОК, 14 година, държана на
21 юни 1935 г., петък, 5 ч.с., София, Изгрев

Книги:
* Ферменти
Права обхода и права постъпка (Младежки окултен клас. Лекции от XIII и XIV година (1934–1935). София, 2003)
24 беседи от 24 август 1934 г. до 13 септември 1935 г.
Начало: 05:00

1935_06_23 Сгърбената жена
неделна беседа

СГЪРБЕНАТА ЖЕНА

„И сгърбена беше и не можеше никак да се изправи.“
Ще взема 11 стих от 13 глава от Евангелието на Лука.
„Имаше там една сгърбена жена“. Много пъти еднообразните мисли и еднообразните постъпки не водят към това, което ние търсим. Еднообразието в света винаги произвежда едно тягостно състояние. То не е закон за прогрес. Ако постоянно ти дават слама, какво ще придобиеш? Даже и ако си чиновник в една банка и постоянно те товарят с пари, които трябва да пренасяш от една банка в друга, какво ще придобиеш? Ако си библиотекар в една банка и постоянно пренасяш книги от едно място на друго, какво ще спечелиш? Ако си религиозен и всеки ден ходиш от една църква в друга, какво ще спечелиш? Това са все еднообразни неща, които нищо не допринасят, а ние очакваме да добием онова, което може да ни донесе нещо ново. Има три важни правила, които трябва да държите в ума си, за да се освободите от всички ваши заблуждения. Първото правило: Любовта е път в живота. Ако искаш да се освободиш от всички заблуждения, трябва да ходиш в пътя на Любовта. Не си ли в пътя на Любовта, ще те постигнат най-големите нещастия. Второто правило: Светлината на Мъдростта е път на знанието. Следователно, ако нямаш този път, тази светлина, ти не можеш да добиеш знанието. Щом нямаш тази светлина на Мъдростта, ти няма да знаеш как да си подредиш живота, нито ще можеш да си подредиш работите и ще се намериш във вечно противоречие със себе си. Третото правило: Истината е път за свобода. Следователно, ако не си в този път на истината, ти не можеш да бъдеш свободен. Това са максими, формули. Защо е така? – Свършено е, няма какво да се пита. Но това нещо трябва да се опита. Всеки трябва да ги опита. Ние не можем да говорим за неща, които не са опитани. Само за опитани неща може да се говори. Аз не позволявам хората да говорят за неща, които не са опитали. Казвам: Ти опитал ли си живота? Аз не позволявам на невежия да свири. Докато се учи да свири, човек може да прави много погрешки. Тогава му е позволено да прави погрешки, но след като се научи да свири, не му е позволено да прави погрешки. Тогава за него няма никакво извинение. Погрешките са за децата. Не е позволено на един виртуоз, който се е специализирал, да прави погрешки и да се извинява за своите погрешки. Ако е виртуоз, той не може да прави погрешки. Някой ще се извинява, че не могъл да живее. – Няма какво да се извиняваш. Ти не си виртуоз още. Влез в пътя на живота и тогава говори.

Сега вие ще започнете да философствувате защо е така животът? Един ден

донесли на руския император един проект за един нов (път) от Москва до Петербург. Той погледнал пътя според проекта и видел, че много криволичил. Императорът веднага теглил една права линия и казал: Този ще бъде пътят. – Ама с тези криволичения се улеснява движението, това, онова. – Не, този е пътят, нищо повече. Така и Господ е направил един прав път, а вие ще го извивате на една, на друга страна, за по-лесно. Господ казва: „По този път ще вървиш – нищо повече, правият път е краткият път". Господ е прекарал един път и вие не трябва да го извивате на тук-натам. Ще доказвате след това, че по този път, със завивките, работите се улесняват. Не, ни най-малко не се улесняват. Криволиченето в живота ни най-малко не улеснява живота. Отлаганията за плащане на полиците ни най-малко не улесняват живота. Тези неща само ни забавляват. Турците казват: Който дава парите, той свири на свирка, а който плаща... Сега аз искам да ви наведа на мисълта какво нещо е животът, какво нещо е светът? Светът не е приют, не е болница, не е обществена безопасност, не е нито църква. Светът е място за живеене, за придобиване на знания, за изучаване законите на свободата. Светът е Божествено училище, в което всека душа е постъпила, за да се учи. Че прави погрешки, това са вметнати работи, те са в реда на нещата. В природата, както и в Божествения свет погрешките нищо не струват. Например, аз често съм слушал хора, които говорят за погрешките си, но нито един човек досега не е казал колко тежат погрешките му. Казва някой, че носи голяма раница. Колко тежи твоята раница? – Не зная. – Не знае колко тежи раницата му, а същевременно се оплаква, че раницата му е била тежка. Как може тогава да казва, че раницата му била тежка, че му причинявала големи беди? – Ама еди-кой си бил много скръбен. Колко скръбен е? Който казва, че е много скръбен, той трябва да знае колко тежи неговата скръб. Ако се претегли, ще види, че и като скръбен тежи толкова, колкото е тежал по-напред, с една малка разлика от стотина грама. Ако е ял нечиста храна, тежестта му ще бъде малко по-голяма от по-рано. Аз мога лесно да определя каква храна е ял някой човек. Как? – Когато някой е поканен някъде на обед, аз ще го претегля преди обед и след обед, а и от разликата в двете тегла ще позная дали този човек е ял добре или не (е) ял добре. Ако теглилката ми мръдне малко, ще позная дали си ял добре или не си ял добре. Също така ще позная дали като си излязъл от гостилницата си платил на гостилничаря или нищо не си платил. Ако не си платил на гостилничаря, ще тежиш десет грама повече, ако си му платил, ще тежиш десет грама по-малко. Ако не платите на гостилничаря, вие ще тежите повече, но гостилничарят трябва ли да се счита виновен за това, че е натоварил този човек с десет грама повече? Или трябва ли този, който е натоварен, като излезе от гостилницата да каже, че е обиден, че го натоварили? Питам: Кой от вас като го натоварят с десет грама повече или като го ударят с десет грама сняг, ще го убият или ще боледува? Никой няма да боледува, нито пък ще

го убият от такава малка тяжест. Обаче, това са отвлечени неща, с които се занимава висшата математика или тъй наречената метафизическа математика, над която дълго време трябва да се мисли, за да се обяснят някои работи. Онзи, който се занимава с нея, трябва да има здрав ум, за да не му стане нещо. Това трябва да стане по един естествен начин, защото ако проточите един дълъг, тънък конец оттук до Витоша, той непременно ще се скъса. Ако искате да проточите такъв конец, той трябва да бъде някое дълго, дебело гемиджийско въже, за да устои. Сега и вие искате с тънки дълги конци да отидете далеч някъде Не, тези конци непременно ще се скъсат. И вие сте опнали един тънък конец, но, казвам, не уповавайте на този конец, той ще се скъса. С малко знания вие искате да разрешите някои важни въпроси. Ще се скъса конецът ви. За да разрешите важни въпроси, изисква се много знания. Под думата много знания не трябва да разбирате механически въпроси. Всеки от вас може да знае много. Не е мъчно да знаете много. Щом имаш голям чувал, мога да ти туря много. Ако имаш малък чувал, малко ще ти туря вътре. После, за да ти дам много, зависи от тебе колко можеш да носиш. Ако си голям юнак, ще ти дам много; ако си малко дете, ще ти дам малко. Кой е виновен за това? Аз не съм виновен, взимам в съображение колко можеш да носиш. Доброто ти мисля, затова ти давам малко да носиш. Аз не обвинявам детето, че толкова носи, но казвам: Дете е, толкова може да носи. Ако големият човек, юнакът, не иска да носи повече товар на гърбя си, ще ме накара да мисля защо не иска да носи този чувал от сто килограма. Ще си съставя понятие за него, че не е толкова голям юнак, колкото си въобразява. Ако пък детето се пънка да носи повече, отколкото може, ще кажа, че това дете е много тщеславно.

Сега в живота си ние често правим същите погрешки. Често и ние в живота си се товарим повече, отколкото трябва. В това отношение ние сме малки деца, в които тщеславието изпъква. Тогава вие мязате на онези два коня, за които се разправя в баснята. Един стар кон бил впрегнат в една кола с грънци, но трябвало да слиза от една височина, затова той вървел бавно, да не счупи грънците. Срещнал го един млад кон и го запитал: Защо караш толкова бавно? Да не си остарял вече, че не можеш? – Ами как да карам? – Бързо карай, скоро да стигнеш. – Покажи ми, синко, как да карам. Младият кон се впрегнал в колата и ударил най-бързия ход, почти с тичане слязъл до долу. Скоро слязъл, но изпочупил всичките грънци. Тогава господарят му го наложил добре, казал му, че така не се пренасят грънци. Казвам: Младият кон, това сме ние. Понякога без да знаем как трябва да стават работите, ние се ангажирваме да поправим света. В това отношение вие мязате на онзи средновековен лекар, който свършил по медицина и решил, след дълго мислене, да лекува болните си по един нов начин. Начинът му се състоял в това, че на всеки свой болен той давал да пие

топла вода и му пущал кръв. Той практикувал това лекарство в продължение на 20 години, но нито един от неговите болни не оздравял, всички умирали. Той се чудил защо лекарството му има такива резултати, но най-после си казал: Нима пък другите лекари все излекуват болните си? Питам: Възможно ли е да се дава топла вода и да се пуща кръв. Като се отворят вените, и след това се даде на болния топла вода, става разширение на кръвоносните съдове и по този начин кръвта на болния изтича. Сега дали е вярно това или не е вярно, не е важно, то е анекдот, но важното е, че докато и ние вършим в живота си неща без да разбираме техния смисъл, винаги резултатите са такива.

„Сгърбената жена“. Христос видел тази сгърбена жена и пожелал да я освободи. Христос знаел, че тази жена била вързана от дявола, затворена в затвор и понеже нямало кой да ѝ помогне, Христос казал: „Свободна си вече от затвора“. Един от правоверните служители на евангелската църква казва, че шест деня човек ще работи, ще се моли, на църква ще ходи, ще се лекува, но съботата няма да пристъпва. И евреите казват, че шест деня може да се работи, но на седмия ден нищо не трябва да се прави, това е разбиране.

Сега онази философия, която трябва да имаме в живота, която трябва да ни даде подтик на човешката мисъл, трябва да бъде непрекъсната. Ние трябва да изучаваме природата и да черпим поука от нея. Представете си, че има някоя светлина, която е тръгнала от преди три хиляди години от някоя звезда и още не е достигнала до нас. Има звезди, светлината на които пътува от преди десет милиона години, на други от преди хиляда милиони години и още не са стигнали до нас. Има звезди, светлината на които пътува от преди два милиарда години и още не е стигнала до нас. Има и слънца, на които светлината и топлината още не е достигнала до нас. Питам: Как ще си обяснят учените това нещо? Какво ще кажат те за тези звезди, които пътуват в пространството от преди милиарди години и до днес още светлината им не е дошла до нашата земя? Питам тогава: За какво ни говорят звездите? Звездите ни говорят за онази велика закономерност, за онзи велик Промисъл, Който съществува в природата и според който всяко нещо е поставено точно на своето място. Вследствие на това нищо не се губи, нищо не изчезва, нито се създава. От толкова милиони години, земята се върти около слънцето и не може да спре в своето движение. Някои искат да ни докажат, че един ден това движение щяло да спре. Ние знаем, че земята се движи по свой определен път и всеки от вас ще се движи по един свой определен път, както Бог е определил. И никога не трябва да се спирате от своя път за никакви други желания, за никакви хатъри. Ако Бог ви е център, вие трябва да се движите около този център. Какво ще мислят хората, какви ще бъдат условията,

това са второстепенни работи. Какво правят хората на земята? Те се карат, бият се, раждат се, умират, но земята си върви в своя път, тя не се спира в движението си, не се меси в тяхната работа. Тя казва: Вие можете да дигате колкото искате шум, но аз си вървя напред, гледам си своята работа. .... вие искате да знаете защо работите на света са така объркани. Не, работите на света никога не са били объркани. Вземете сега Италия, казвате, че работите ѝ са объркани. Италия иска да разшири своите колонии, търси път за това и се готви за война. Япония има едно голямо население, на което сега търси място. Италия напъва сега на Китай, иска да разшири провинциите си. Казвате, че работите на Италия се объркали. Не се объркват работите ѝ, но се оправят. За нас работите видимо се объркват, но за тях не се объркват, но се оправят. Важно е, че трябва да се върши Божията работа. Всички, и Англия, и България сега вършат работата на Господа. Бог изисква от всички хора. Ако нямаш работа, вземи едно въже и го навий, после пак го развий и т. н. После, ако нямаш работа, вземи една счупена стомна, че втора, че трета и носи вода. – Но ще ме бият. – Това нищо не значи. Така ще накараш поне онзи, който никога не е работил, да работи. Това не са въображаеми неща, но те един ден ще станат. Та това става всеки ден в живота. Това майките добре знаят. Когато детето не слуша, майката взима палката и започва да го шари ту по гърба, ту отпред, ту отзад, отсам-оттатък, и докато то не е могло да пее, да взима правилен тон, започва постепенно да пее правилно и да казва: Миличка мамо. По-напред не казваше миличка мамо, но като видя капелмайстора отпреде си, започна да вика.

В живота има една философия, която е потребна на хората. Да оставим сега вярванията, които хората са имали. Те са били прави на времето си. Но има вече нови вярвания, към които хората трябва да се обърнат. Кое е новото вярване за болния? – Здравето. – Кое е новото вярване на невежия? – Знанието. – Кое е новото вярване за онзи, който мрази? – Любовта. Кое е новото вярване за онзи, който прави зло? – Доброто. Кое е новото вярване за сиромаха? – Богатството. Досега всички вие искате да станете богати, но не знаете как да станете богати. Мнозина от вас са талантливи, можете да пеете, но не знаете как да пеете. Вие не можете да пеете по единствената причина, че се стеснявате и казвате: Ще ви се смеят хората. Аз ще ви дам едно правило как трябва да пеете. Най-първо ще отидете пред кокошките да пеете. После ще намерите едно стадо патки и на тях ще пеете. После ще пеете на едно стадо овце, на говедата и по този начин ще се престрашите. Така ще дойдеш и пред хората да пееш. Че кокошките, патките, овците, това е публика, която ще ви слуша. Като се престрашите, тогава ще излезете и пред хората. Ако преди твоята песен кокошките са кълвали, а щом започнеш да пееш, престанат да кълват и дигат главата си нагоре, това показва, че те са оценили твоето пеене.

Един богат американски милиардер извикал видния певец Карузо да пее, като му обещал две хиляди долари. Певецът се съгласил да отиде в дома му да пее, като се надявал, че на концерта му ще бъдат поканени много от близките на милиардера. Какво било учудването му, когато в стаята на милиардера бил само той и неговото куче. Милиардерът му казал: Започни да пееш. Певецът започнал да пее. По едно време кучето започнало силно да лае. Тогава милиардерът казал на певеца: Достатъчно, ти си добър певец. Моето куче разбира, че ти пееш добре. Щом кучето почне да лае, ти си добър певец. Тогава той изважда от джоба си двете хиляди долари и плаща на певеца. Какво ще кажете на това отгоре? Стига, казал милиардерът на певеца, и певецът престанал да пее. Ако кучето не започне да лае, това показва, че то не оценява пението. В случая кучето е авторитет. Че и кокошките могат да бъдат авторитет. Щом кокошките се разбягат, щом патките се разбягат, ти още не си станал певец. Нали знаете онзи мистически разказ за гръцкия Орфей, че когато започвал да пее и да свири, всички животни утихвали, всичко се умълчавало. Това не е лъжа, това е една истина. И растенията даже утихвали. Това не е само едно състояние, то е цяла истина. Това, в което човек вярва и което желае, всичко зависи от единството на съзнанието. Това, в което човек вярва, може да го постигне. Щастието на човека зависи от единството на неговото съзнание. От единството, от вярата на човека се определя онова, което той може да постигне в живота и в природата. Ако ти имаш тази непреодолима Любов към Бога, ако съзнанието ти не е раздвоено, ти всичко можеш да постигнеш. Аз наричам постижимо всичко онова, което дава задоволство на човека. Ето в какво седи задоволството. Минавам някъде, направя едно добро някому, без да ме е видел някой. Или на някоя стара баба, или на някой дядо, или на някой болен направя доброто, никой от тях не ме е видел. Даже благодаря не са ми казали, но аз съм доволен от постъпката си. Някога, обаче, направя едно добро, без да съм доволен от постъпката си. Това, от което ти си доволен, то е право. Това, което никой не те е видел и не те е похвалил, то е Божествено. Това, което от вътре ти дава доволство, то е хубаво, а това, което отвън те задоволява, то е човешко. Това, което не ти дава никакво задоволство, то не (е) добро, то не е хубаво. Всяко добро, направено по Бога, носи живот в себе си. Всяко добро, направено по човешки, отнима живота на човека. Ако направиш едно добро по Бога, ти печелиш. Ако направиш добро по човешки, ти губиш. Сега, вий ще се уплашите, ще кажете: Ний направихме добро по човешки. – Няма защо да се плашите, правете добро по Бога. Сега всички наши добрини са направени по човешки, вследствие на което губим. Та кой не е изгубил? Ти ще дадеш на един човек десет хиляди лева, а той ще каже, че ти навярно имаш най-малко един милион лева и ще те ограби. Някой пък ще пише във вестниците за тебе. Ако дадеш двадесет хиляди

лева, пак ще пишат във вестниците. Ако дадеш всичкото си имане, ще пишат: Той е голям будала, несретник. И ако някой ден страдаш, ще ти кажат – нека си страда. Какво показва това? Че ние никога не можем да задоволим хората. Обаче, когато не правим нещата по Бога, те имат вече друг характер. Когато правиш нещата по Бога, ти имаш на разположение всички банки в света. Когато човек прави нещата по Бога, той има на разположение всички добри хора в света. Когато човек служи на Бога, дето да отиде, всички врати за него са отворени. Срещам някой, който казва: Няма де да се спра. – Това е, защото ти правиш нещата по човешки. Казвам, как трябва да направиш нещата, че да има де да се спреш. Пък и как да няма де да се спреш? Толкова хотели има в света. Така е в света. Когато хотелджията разбере, че нямаш пет пари в куфарите си, че те са празни, той казва: Нашият хотел не е за тебе. Тогава и ти виждаш, че пътят ти е затворен. Тогава по какво се отличават добрите хора, които живеят по Бога. И ония, които живеят по човешки. Добрите хора, които живеят по Бога, се отличават с най-голяма разумност, те са най-разумните хора в света. Онези, които живеят по човешки, се отличават по това, че са най-глупавите хора в света. Това е начинът, по който аз разпознавам едните от другите. Гледам две моми: едната е толкова грозна, че да ти настръхне косата от грозотия, а другата е толкова красива, че да ти завърти ума. Виждам един момък се завъртял около красивата мома, а друг се завъртял около грозотията. Онзи, който се върти около красивата мома, той е първокласен глупак, а онзи, който се върти около грозната мома, той е умен, той е по Бога човек. Сега, от мое гледище е така, а как е от ваше гледище, то е друг въпрос. На втория казвам: Ти си избрал много добра жена, Господ ще ти даде с нея всички благословения. А на първия казвам: Тази жена е красива, но на ръжен ще те върти. Сега може би във вашия свет да не е така, но в моя свет, дето съм аз, е така. Красивите хора в този свет са крайни егоисти, няма по-егоист човек в света от красивия. Гледаш красивата мома, но тя е суетна. Току върти очите си навсякъде, веждите си прави и т. н. В какво седи красотата? В тънката кожица, в червенината ли? Не, тази красота още утре може да изчезне, да се стопи като сняг. Аз не говоря за външната красота. Има една вътрешна красота и грозната мома в този случай е красива. Тя е умна, тя крие своята красота. Но умният момък казва: Колкото да се криеш, аз ще те позная. Красивата мома е красива отвън, грозна отвътре. Грозната мома е грозна отвън, а красива отвътре. Сега аз не говоря само за една страна (на) красотата, да извадите криво заключение, че красивите хора са грозни отвътре. Има една относителна красота, която не може да се определи. Затова казвам, че на физическото поле, относително хубави неща и относително грозни неща.

Казвам: Грозотията в дадения случай е една външна опаковка на красотата. Красивата мома е опакована и грозната мома е опакована. Питам сега: Ако

красивата мома е опакована с хубава опаковка отвън, а грозната мома е опакована с грозна опаковка отвън, и след време като стигнат на местоназначението си и опаковките им са разкъсани, какъв ще бъде халът им? Красивата мома тогава ще бъде грозна отвътре, а грозната ще бъде красива отвън. Красивата мома ще има доста печати по гърба си. Че всека наша мисъл, всяко наше желание, всека несрета, всичко остава известни отпечатъци върху нас. Не мислете, че така ще минете. Всяко живо същество в природата, било то растение, насекомо, даже и най-малките бръмбарчета, всички животни остават върху нас известни впечатления, или известни влияния. И ако не сте будни, мъчно можете да се освободите от тези чужди влияния. Това е много ясно. Представете си, че вие идете отвън, с вкочанясали ръце, понеже температурата е 25 градуса под нулата, и се доближите до един огън, мислите ли, че той няма да ви окаже влияние? Най-много след половин час, ръцете ще се стоплят и вие ще се почувствувате разположени. Какво внася огънят във вас? Внася нещо той у вас. Вие след половин час само приемате нещо от елексира, който огънят има и се чувствувате добре разположени. Нашата погрешка в живота седи в това, дето ний понякога мислим, че можем да се освободим от влиянието на живите същества. Това е невъзможно. И ти ще влияеш, и на тебе ще влияят. Това е закон. Следователно не искай да се освободиш от влиянието на живите същества. Целият свет е под влияние. Нашата земя е под влияние на слънцето. Слънцето е под влияние на земята. Не само това, но и всички останали планети и звезди се намират взаимно под влияние едни на други. Затова, онези, които изучават астрономията, говорят за влиянието на звездите и на планетите. Когато Венера влияе върху човека, той има хубави чувства, топло слънце, хубава Любов в себе си. Когато Юпитер има това благородно влияние върху човека, той е благороден, щедър, и в постъпките си, навсякъде. В него има нещо възвишено. Когато Сатурн има добро влияние върху човека, той е разумен, философ е, разбира далечните причини на нещата. Когато е това влиянието на Меркурий в младините на човека, той има изтънчен вкус, разбира практическия живот, урежда работите си лесно. Когато Меркурий не указва влияние на човека, той се оплаква постоянно от борчове. Който е меркурианец, джобът му винаги е пълен с пари. Който не е меркурианец, джобът му е винаги празен. Онзи пък, върху когото слънцето влияе, той има изобилен живот, ще живее дълго време. Който иска да живее дълго време, той трябва да се намира под влиянието на слънцето, слънцето да му помага. Онзи, на когото не помага слънцето, казва: Де е Господ? Господ е в слънцето, слънцето е слуга на Господа.

И ти по цел ден мислиш за слънцето, понеже го обичаш, където ходи слънцето, ти все го гледаш. Когато изгрее, слънцето не търси богатия, но бедния. И като го намери, сипва отгоре благословението си. Когато Господ

е казал на слънцето да ти изпрати своето благословение, ти ще се скриеш под някое дърво, под някоя круша и от там ще гледаш слънцето. Аз съм виждал как българите се крият от слънцето. Казвам: Слънцето няма да внесе живот у вас. Защо седите под крушата? – Ще слънчасаме.

Сега ще ви приведа тези факти за обяснение. Има неща, които ние не разбираме. Слънцето има трояко отношение към нас. Първото е физическо отношение. То е опасно, защото човек може да слънчаса. Второто отношение е, когато слънцето събужда космическото съзнание в човека. И тогава той изпитва една приятност. Третото отношение е, когато слънцето събужда мисълта. От астрологическо гледище, слънцето е едно живо колективно същество, което има космическо съзнание. В него е мисълта. Когато това космическо Божествено съзнание в човека се събуди, слънцето мисли за него. Когато слънцето мисли за тебе, ти ще бъдеш здрав. Това е за разумните хора, които разбират. Онези, които не разбират, казват: Това са заблуждения, това са недоказани неща. Да ви се докажат тези неща от учените хора, нужни са още десет хиляди години. След десет хиляди години, тези неща ще бъдат доказани. Ето от осем хиляди години насам колко неща има доказани. Доказано е, че две и две е равно на четири. Две линии равни на трета, са равни помежду си. Срещу равни страни лежат равни ъгли. Това е за онези, които разбират.

Та казвам, по отношение на нашето съзнание в света ние още не сме авторитетни. Вие още не сте срещали учени хора. Има учени хора, които може да ти кажат днес, довечера, какво може да ти се случи. Срещнеш други учен, казва ти, за един месец какво ще ти се случи. Понеже от един месец той не може да предскаже. Има учени хора, които за една година могат да ти предскажат какво може да ти се случи. Други учени хора могат да ти предскажат от единия край до другия край на живота. Има учени, които след като умреш и отидеш в другия свет, могат да ти предскажат какво може да ти се случи. Знаят тия хора, учени са. Този човек казва: Да дойде дядо ти и дядо ти дохожда. Каквото заповядва, дядо ти слуша, дохожда. Достатъчно е да трепне три пъти, за да дойде дядо ти. Тогава ти можеш да питаш дядо си каквото искаш. После ще се сбогуваш с него и той ще си замине. Когато този учен адепт повика дядото, той ще дойде, но ако друг вика дядо ти, той няма да дойде. Природата има един език, на който всички живи същества от малки до големи се подчиняват. Това не е ли чудно? Ако аз със своята молитва, с погледа си нагоре, мога да обърна вниманието на Бога, това показва, че имам сила в себе си. Тогава какво противоречие може да има. Другото е по-постижимо. И тогава съвременните учени казват: Сега Господ с нас ли ще се занимава? – Не е въпрос Господ да се занимава с вас, но вие трябва да се занимавате с Господа. Ние криво поставяме въпроса. Вие трябва да се занимавате с

Господа, да изучавате неговия език. Ще се опитате веднъж, два, три пъти, докато разберете езика му. Тогава ще обърнете внимание на Господа. Ще се обърнете към Господа да ви даде, каквото искате. Тогава Господ ще каже на слънцето: „Дай на този човек“.. ....

И след това започвате да викате един, втори, трети лекар, дано ви помогнат. Аз нямам нищо против лекарите. Господ създаде лекарите. Има лекари, които Господ създаде; има лекари, които хората ги създадоха, има лекари, които сами себе си създадоха. Тези лекари, които Бог създаде, те са асистенти на Бога, изпратени с цел да услужват на човечеството, и те лекуват – в лекуването им няма никакво изключение. В село Ишумле, във Варненско, но сега така е прекръстено това село, имало един прочут лекар, който лекувал изкълчени крака. По едно време на една прочута ханъмка, жена на един виден турчин във варията, се изкълчил крака и трябвало да се намери някой да го намести. Търсят лекари, но не могат да намерят. Най-после се чуло за този прочут българин маракчия и турчинът го извикал дома си и му казал: Искам да изправиш крака на жена ми, без да я пипнеш. – Добре, дай ми една седмица срок да намисля как да я излекувам. Наистина, не е лесно да се намери начин да лекуваш човека без да го пипнеш. А ханъмка не се пипа. Лекарят запитал пашата: Имате ли един арабски ат? – Имаме. Тогава дръжте този ат три дена гладен и жаден. На третия ден го извадете от конюшнята и го нахранете и напойте добре. В това време пригответе ханъмката да седне на този кон. Той се разпоредил как да поставят краката ѝ под корема на коня, та като се надува от многото ядене и пиене на вода, да опне крака на ханъмката и така направили. Кракът на ханъмката се наместил добре от напъването на коня. Пашата останал много доволен от лекаря и го наградил добре. За да покаже този лекар на пашата какво знание има, казал на пашата: Кажете на слугите си да ми донесат едно голямо гърне в един чувал. Слугите донесли, каквото трябвало. Тогава лекарят казал на слугите да начупят на парчета гърнето, както било в чувала. Слугите изпълнили всичко, каквото им било заповядано. След това, в присъствието на пашата, лекарят започнал да намества счупените части на гърнето отвън, през чувала. Пашата седял там и гледал какво ще прави лекарят След известно време цялото гърне било възстановено в първоначалния му вид. За това му изкуство пашата го възнаградил добре. – Това е знание. Ако ти не можеш да възстановиш счупено гърне в чувала, и ако не можеш да наместиш крака на ханъмката, ти нищо не знаеш. Следователно, и ние като този българин се поставяме в известни противоречия и за разрешаването им искаме срок от седем деня, да мислим. Значи, в седем деня могат да се разрешат всички противоречия.

Казвам: Всички противоречия, които съществуват в света, това са все лични

противоречия. Съществуват народни противоречия, но и съществуват и противоречия в цяла Европа. Тези противоречия са в реда на сегашната еволюция. Вън от тези противоречия ще дойдат противоречия още по-големи. Едно голямо противоречие предстои да дойде. След това голямо противоречие ще дойде едно голямо добро. Сега всички искате да живеете един тих и спокоен живот. Природата не обича спокойния живот. В природата има цели слънца, които ще изгорят и ще запалят цялата слънчева система. С това ще настане цел катаклизъм. Една система ще изчезне, друга ще се роди. Понякога цели народи могат да изчезнат. Ето сега в индуска Британия имаше голямо земетресение, от което изчезнаха около 90 хиляди души от един град. Така казва статистиката. Ето, изчислено е, че годишно на земята умират около 30 милиона хора. Но да оставим статистиката настрана. Тя ще оплете умовете ви. За вас е важно това, което вий мислите да постигнете и което можете да постигнете. Всеки от вас трябва да има отлично понятие за живота и да престане да се безпокои. Престанете да се безпокоите от ненужни работи. Ако Бог царува на земята и ако казвате, че Той е ваш баща, какво има да се безпокоите. Да допуснем, че се разболявате. Какво лошо има в разболяването, в болестта? Това е до разбиране на човека. Или да допуснем, че сте осиромашали. Какво лошо има в сиромашията? Или че сте разбогатели. Какво добро има в разбогатяването? В сиромашията зло няма, и в богатството добро няма. Това са само условия. Сиромашията е едно условие и богатството е друго условие. Болестта е едно условие, здравето е друго условие. Това са условия, задачи за разрешаване. Учеността е едно условие, невежеството е друго условие. Но човек, който разбира тези условия, трябва да седи над сиромашията и над богатството, над учеността и над невежеството, над доброто и над злото. Доброто и злото носят условия, при които човек може да се развива. Защо съществува злото, този въпрос не може да се разреши. Вие оставете този въпрос, и не се занимавайте с него. Вие не можете да се занимавате с Любовта и с омразата – те са условия. Вие трябва да използувате тези условия. Щом (не) ги използувате, вие не можете да разрешите въпроса, защо са създадени. Колкото и да мислите, вие не можете да разрешите въпроса за противоречията. За учените хора, противоречията са разрешени. За онези, които знаят и разбират нещата, няма противоречия. Противоречието е привидно нещо. Представете си следното положение: Двама приятели се разхождат свободно и се разговарят. По едно време на единия от тях туряте в един чувал от 50 кгр тяжест, макар и злато да е, а на другия нищо не туряте. Първият при това, трябва да носи този чувал на разстояние десет километра. Какво ще бъде положението на тия приятели? Единият ще бъде крайно недоволен от положението си, а вторият ще бъде доволен. Или ако на единия турите на гърба един чувал с двадесет килограма хляб, а на другия нищо не туряте. Първият ще върви и на няколко часа ще се спира и ще яде, а вторият няма

да яде нищо, няма хляб на гърба си. Сега първият ще бъде доволен, а вторият недоволен. Следователно, материалните работи, условията са, които изменят временните настроения. То е при известна система само временно. Ако аз имам един слуга, който постъпва с мене така, ще кажа: Господарят така съизволява. Ако аз разбирам законите, когато този господин се храни, когато той яде, ще му кажа: Моля да ме извиниш. Аз се отдалечавам, отивам при някоя канара, ще хлопна, ще се отвори една врата, ще хлопна втори път, ще имам богат обед. Щом се наям, ще хлопна, всичко ще изчезне и аз се връщам. Той ще се чуди, той яде и върви, но и аз без да съм ял, вървя. Не че аз не ям. И аз ям. Той яде по един начин, той е зависим от хората. Аз зная, аз имам знания. Аз разбирам тайните на природата, аз говоря с нея. Казвам: Нека другите да служат на този мой приятел. На него хората служат, а на мене природата служи. Тя ми служи, понеже аз разбирам нейния език. Ако не разбирам нейния език, ни глад, ни услишание. Ако не разбирам езика на природата, аз ще умра гладен. Казвам, дето хората умират, там житното зърно расте. Кой е по-умен, аз или житното зърно? Житното зърно е по-умно. Сега хората умират, мъховете живеят. По камъните те с милиони години изкарват своята прехрана. Мъхът може от камъка да изкара прехраната си. Ако човек живее на камъка, той ще умре. Ако един учен човек е при камъните, като хлопне с пръчицата си, той ще отвори. Какви ли тайни не се крият в камъните. Ще кажете: Вярно ли е това? За вас не е вярно, за мене е вярно Всичките богатства в света са в запас в канарите. Канарите и планинските вериги съставят енергии. Там се дава направление на теченията на земята. Кръвообращение на земята иде от планините. Това е за сравнение. Те представят складирани енергии, които дават разни течения. Ветровете взимат направление от планинските места. Защото планини има и в слънцето. Планините на слънцето влияят върху планините на земята. Казвам: Ако ние искаме да подобрим нашия живот, трябва да се ползуваме от методите на природата. Ако ний научим нейния език, ще се освободим от всички недоразумения. Понеже хората не знаят този език, затова имат тези недоразумения. По този начин, по който вървят, ще добият нещата, но туй е временно. С хиляди години се бият за свободата и колко малко гражданска свобода се е добила. След това хората виждат че пак не са свободни. Век след век хората се бият за своята свобода и не са дошли до положение да имат истинска свобода. Ако тези хора биха се събудили, ако идат да се обединят, да се споразумеят едни с други, ако стане взаимно споразумение между хората, по мисъл, по чувства и по постъпки, това ще обедини хората, това ще освободи света. Ако човек не върви по пътя на Любовта, живот не може да има. Ако човек не върви по пътя на Мъдростта, светлина и знание не може да има. Ако човек не върви по пътя на Истината, свобода не може да има. Истината, това е пътят на свободата. В Истината човек може да бъде силен. За да добие свободата си,

човек трябва да бъде силен. Слабият не може да бъде силен. Силният може да бъде свободен. Силен е онзи, който има живот, който има знание, и онзи, който има Истината на страната си. Това е свободен човек. Сега туй е казано теоретически. Ако влезем в съвременния обществен живот, всичките социолози , всички, които се занимават с подобрението на съвременното общество, учителите с възпитанието на младежта, религиозните имат подобни схващания. Религията е потребна, но тя не разрешава всичките въпроси. Просветата не разрешава всичките въпроси. Социалните науки разрешават нещо, но всичко не разрешават. Туй, което разрешава всичко в живота, то е Любовта. Любовта не може да разреши въпросите без пътя на знанието. Знание не може да има без пътя на Истината. Значи, живот знание, свобода, това са резултати на първичната причина. Животът е резултат на Любовта, знанието е резултат, свободата е един резултат. Ако ти зад резултата нямаш Любовта, ако зад знанието нямаш Мъдростта, ако зад свободата нямаш Истината, твоята свобода ще бъде неустойчива. Ако зад свободата нямаш Истината, ти ще изгубиш свободата. Следователно всеки човек, щом изгуби своето богатство, изгубва своето влияние. Щом изгубиш знанието, пак изгубваш влиянието си. Щом изгубиш живота, ти (все) се обезценяваш. И светия да е, заравят го. Докато човек живее на земята, има живот, хората го държат. Докато ти си свободен, да работиш, да действуваш, ти си силен човек, ти имаш уважение и почитание. Следователно, ние трябва да разрешим въпроса, не както хората разрешават. Социолозите казват: Външните условия. Всичко в света е условие. Но човек сам по себе си, човешкият дух е над всичките условия. Човечеството е над всичките условия. Ако човечеството е под условията, тогава е неизправимо. Едновременно аз с всички условия не може да се справя. С едно въже аз не мога да се справя, да го скъсам. Но то е въпрос на време. За четири–пет часа аз мога да скъсам колкото и дебело въже да е. Има учени хора, които и най-твърдата стомана, като прекарат своята лампа, разтопява. Няма нещо, което да е скрито, покрито. Скрити неща има само за онези, които не знаят, но само за тях.

Има известни думи, във всеки език има думи, които може и камък да разтопят. Има думи, които злато правят. Има думи, които мъртви възкресяват. Има думи в човешкия език, ако произнесеш, знание дават. Ще кажете: Кажете ми ги сега. Какво ще ми платите? Няма го майстора. Някой ще каже: Те са заблуждения. За мене заблуждения няма. Заблуждения има за невежите хора. Аз, който съм опитал нещата, зная. Онова, което съм опитал сто пъти, аз го зная. Онова, което съм изпитал, имам резултати. Как ще минете по моя път? Най-първо ще ви поставя пред грозната и пред красивата мома. Ако изберете красивата, ще ви дам пътя; ако изберете грозната, ще ви приема за мои ученици. Ако сте човек, който вижда само погрешките на хората, вие сте невежа. Престанете да

виждате погрешките на хората, защото те са от друго естество. Че някой направил една погрешка – това е друг въпрос. Тази погрешка не е негова. Ражда ви се един син, който по наследство е пияница. Той не е виновен, дядо му пил, прадядо му пил и сега всички казват, че е пияница. Първо той не е пияница. Дядо му пил първо. Този човек, който има знание, трябва да се върне четири поколения назад. Много мъчно е да се поправи един пияница, който е такъв от закона на наследствеността. Може да се поправи, но мъчно е. Много дълбоко е вложен този навик в съзнанието му. Тук имаше един евангелист, който беше слуга в книжарницата на нашия приятел Голов. Умен човек беше. Той беше секретар, касиер, цели.... години, пушел тютюн. Исках да се освободя, какви ли молитви не четох, какви ли стихове не четох – ни глас, ни услишание. Казах си: Няма да пушиш, но въпреки това пушех. Един ден си казах: Господи, намери един начин да се освободя от този тютюн. Хвана ме магарешката кашлица и три месеца ме държа. По този начин ме отвикна да пуша. Казвах си: Слава Богу, че ме хвана тази магарешка кашлица, че ме отвикна. Нито евангелие, нито молитви, не ми помогнаха. Магарешката кашлица ми помогна. Питам: Тази магарешка кашлица не е ли на място? Не мислете, че с някои мерки човек може да се поправи. Случва се едно нещастие на човека, но след него той поумнява. Това нещастие е на мястото си. В природата то е един възпитателен метод. Другите методи са ваши, човешки методи.

Сега аз искам да ви наведа на светлата страна, да видите, че всички имате в себе си вложени възможности за вашето повдигане. Тази наука, която имате, вие трябва да изучавате. Аз не зная, кои са причините, че не учите. Понеже наскоро съм дошъл в България, аз не зная, които са социалните причини тук, сега трябва да ги изучавам. Земеделието дава разгатка на причините. Вземете за тази цел например житното зърно. Ако посадите едно житно зърно в земята и го затрупате отгоре с два, с три, или с четири пръста пръст, то скоро ще израсне. Обаче, ако го засипете отгоре с две педи земя, то няма да израсне. То ще изгние и няма да израсне. Следователно, ако не учите коя е причината за това? Имате много пръст над себе си. Какво трябва да направите? Да изхвърлите излишната пръст и да оставите само два пръста отгоре си. Ако имате много мъчнотии, част от тях трябва да премахнете. Ако имате малко мъчнотии, и това не е добро. Нито много, нито малко мъчнотии трябва да имате. Ако никак мъчнотии нямате, трябва да турите поне два пръста; ако имате четири пръста от мъчнотиите, поне два ще извадите. Да останат. И тогава, това, което искате, ще го постигнете. И съвременната механика е показала, че без налягане не може да се извърши никаква работа. Никаква машина не може да се движи. Ако не съществуваше атмосферното налягане, никакви машини не биха могли да действуват. Следователно, всеки трябва да има налягане, известни мъчнотии. Съобразно неговите сили са и мъчнотиите, налягането

на човека.

Всички противоречия в нашия живот са съобразно силите ни, за да можем да ги използуваме като условие за нашето повдигане, за нашето благо.

И тъй като видял сгърбената жена, Христос казал: Аз трябва да я освободя. Всички съвременни хора трябва да се освободят от много заблуждения. Те казват: Ние сме вече остарели. – Това е една лъжа. Те са остарели, защото нищо не са работили; вие трябва да се подмладите наново. Затова Христос казва: „Ако не станете като малките деца, няма да влезете в Царството Божие. Като стар човек не може да влезе в Царството Божие, но като млад, като дете, той може да влезе в Царството Божие“. Ако мислите, че като старци, ще можете да влезете, лъжете се. Ако не станете като малките деца и не се подмладите в тялото си, вие не можете да влезете в Царството Божие. Това значи да се подмлади вашият ум, и това, което не сте постигнали, да постигнете. Трябва да имате едно ново разбиране, и тогава това, което не сте постигнали, да го постигнете.

Сега аз ви желая да имате постижения. Не онези глупави постижения, но онези хубави, възвишени постижения, които ще ви направят хора. Тях желая аз да постигнете. А онези неща, които нищо няма да ви допринесат, оставете ги настрана. Има неща, които непременно трябва да постигнете. Ако не ги постигнете, ще съжалявам.

Сега, давам ви три правила: Любовта да бъде път за вашия живот. Мъдростта да бъде път за вашето знание и светлина. Истината да бъде път за вашата свобода. Това е новата наука, която трябва да приложите като основа и с която ще придобиете всичко онова, което желаете.

„Благословен Господ Бог наш“.
Добрата молитва.

33. неделна беседа от Учителя, държана на 23 юни 1935 г.
София, Изгрев

1935_06_23 Човек и природа
утринно слово

ЧОВЕК И ПРИРОДА

Размишление.

1 глава от Йеремия.

Всички хора говорят за разбиране на нещата, но те могат да бъдат разбрани, само когато се опитат. Никой не може да разбере вкуса на хляба, докато не го опита. Външно може да изглежда вкусен, близките ти могат да го препоръчват, но докато ти сам не го опиташ, не можеш да имаш ясна представа за неговия вкус.

Защо е нужно да опитва човек нещата? - За да не изпадне в заблуждение, в лъжа, в отричане на неща, които съществуват. За пример, ако сам не е проверил, дали някой е свършил възложената му работа, може да се заблуди, или да го излъжат. Човек трябва или сам да опитва нещата, или да се ползва от опитността на хората, но в никой случай да не вади заключения, или да се произнася за неща, които не познава. Ако дава мнението си, без да е проверил нещо, той изгубва доверието на хората, пък и сам за себе си губи основа. При това положение човек обърква понятията си, както някои ученици смесват понятията кръг и окръжност. Всъщност, лесно е да се разбере, какво нещо е кръг и какво - окръжност. Кръгът представлява нещо, в което може да се постави някакво съдържание, а в окръжността не може да се постави нищо. Кръгът се уподобява на шише с дъно, в което може да се сипе нещо, без да изтече; окръжността е шише без дъно. Каквото сипете в окръжността, непременно ще изтече навън. Както ученикът може да обърка понятията за кръга и окръжността, така всеки може да обърка понятията си в живота. За пример, някой казва за себе си, че е християнин. - Защо е християнин? - Защото вярва в Христос. - Това не е достатъчно. Истински християнин е онзи, който е роден от баща и майка християни, който носи учението на Христос в кръвта си.

Сегашните християни не разглеждат само въпроса, кой е истински християнин, но те се спират още и върху това, коя вяра е най-права. Според мене, този въпрос се решава с опит. Както се опитва степента на сладостта на захарта, така се опитва и правотата на едно верую. Взимаш три бучки захар от три различни качества и ги слагаш в еднакво големи чаши, пълни с вода. В която чаша водата е най-сладка, тази захар е първокачествена, т.е. първа по сладост. Страданията в живота имат за цел да изпитат силата и правотата на човешкото верую. За пример, поставят

различните вярвания на едно и също изпитание и гледат, кое от тях ще устои, без да се разколебае. Щом едно верую не се разколебава и от най-големите изпитания, то е право и истинско. Ако няколко души вярващи се заблудят в една гора и прекарат в нея няколко дни без хляб, този, който не се разколебае във вярата си и се надява, че хлябът ще дойде отнякъде, е истински вярващ. Неговата вяра е най- силна. Той вярва, че и от небето може да падне хляб, когато другите знаят само един начин за получаване на хляба. Не може ли да дойде по този начин, те са осъдени на глад.

Един англичанин разправя една своя опитност за чудния начин, по който получили хляб. Той прекарал няколко дни с една група индуси в една гъста, мъчнопроходима гора. В това време хлябът им се свършил. Един от индусите ги запитал: Какъв хляб искате, европейски или нашенски? Англичанинът казал, че искат европейски хляб. - Добре, след един час ще имате топъл европейски хляб. Наистина, след един час пред тях стоял топъл, бял европейски хляб. Как и откъде е дошъл този хляб, англичанинът не разбрал. Без фурна, без брашно и работници, хлябът стоял пред тях. Те яли и благодарили на Бога за чудото, което видели. На запитванията, откъде дойде хлябът, индусът мълчал, не казал нито дума за обяснение.

Някои хора вярват в чудеса, а някои не вярват и искат обяснения. Те не вярват и в предсказанията. Не е важно, в какво вярват хората и в какво не вярват. Важно е дали предсказанията се сбъдват. Представете си, че днес имате голям студ, 35 градуса под нулата. Водата е замръзнала, няма капка вода за пиене. Казвам: Не се безпокойте, утре ще имате вода. - Как ще стане това? - Не е важно, как ще стане - ще имате вода за пиене. На другия ден идва отнякъде топла вълна, над 30 градуса, стопява целия сняг и лед и водата започва да тече. Чудите се, как става това. Не е важно, как става; важен е фактът.

Следователно, ако вярващият прилага своето верую в живота си, ще види, че стават чудеса. По този начин ще избегне много погрешки в живота си. Чудеса съществуват за безверниците, за невежите; обаче, за истински вярващите, за учените не съществуват чудеса. Те знаят, че всичко, което става в природата и в живота, се подчинява на разумни закони. За пример, двама вярващи се карат помежду си и с години се сърдят, не могат да се помирят. Който знае отношенията им, не може да вярва, че един ден те ще се примирят. Обаче, една топла вълна мине през сърцата им, стопли ги, разшири ги и те си подават ръка за примирие. Чудо ли е това? За онзи, който не знае законите, е чудо; за онзи, който разбира Божиите закони, няма никакво чудо. Следвайте по тези закони, за да не правите погрешки, защото понякога и малките погрешки спъват човека. Какво представляват

погрешките? Малките погрешки са малките междини, които майсторът е оставил при постройката. Като строи, той пропусне една малка междина. Аз виждам това, обръщам му внимание на междината, да я изправи. - Няма нищо - казва той - с маджун ще я запълня. - Да, но маджунът не държи. В скоро време той пада и междината става по-голяма. Дъските трябва да бъдат добре споени отвътре.

Законът за междините съществува и в човешкия живот. Животът на хората е пълен с междини, т.е. с празни пространства: някъде един милиметър, някъде два, някъде три и повече. Природата не търпи празни пространства. Като види някъде междина, веднага я заварява. Тя има особен род спойки, с които заварява междините, но ги прилага в крайни случаи. Изобщо, тя обича нещата отначало още да бъдат добре, здраво споени, без никакви междини. Законът за спояването не е механически. Когато споява нещата, природата ги прави приблизително естествени. Ще кажете, че и човек присажда нещата. Правят се опити в това отношение, но още не са постигнати големи резултати. Това спояване е повече механическо, отколкото органическо. Можете ли да наречете органическо спояване поставянето на изкуствен крак на човека? Този човек има крак, но изкуствен, нищо не чувствува с него.

Органическата и механическа спойка се различава така, както се различават истинското и фиктивно спасяване на човека. Всички проповедници, учени говорят на хората за спасяване, но и до днес те още не са спасени. Фиктивно е тяхното спасяване. То е все едно, да дадеш на човека хляб, нарисуван на картина и да му кажеш, че може да се нахрани с него. Иска ли да се нахрани, човек трябва да носи в ръцете си истински хляб, а не книжен. Книжният хляб ще го нахрани толкова, колкото една философска книга в ръката на детето, може да го направи философ. Или, ако му дадете една художествена картина и очаквате да чуете неговото мнение за тази картина. Само мъдрецът може да се ползва от философската книга и само художникът - от красивата картина.

На какво се дължи правилното развитие на човека? - На малко нещо. Не се изисква много нещо от човека, за да се развива правилно. Не се изисква много нещо от човека, за да бъде здрав. Достатъчно е да знае, как да се ползва от светлината, от чистия въздух, от водата и от елементите на хляба, за да бъде здрав. Той има всичко наготово, нищо не му остава, освен да приеме с радост и благодарност това, което му е дадено. Радостта и благодарността са методи, чрез които човек може да се ползва правилно от благата на живота. В духовно отношение здравето на човека зависи от доброто състояние на ума, на сърцето и на волята му. Чистите мисли укрепват ума, чистите чувства укрепват сърцето, а чистите и благородни

постъпки укрепват волята.

"Да се не убоиш от лицето ми, защото аз съм с тебе, за да те избавя, говори Господ". (- 8 ст.). - От този стих се вижда, че когато Бог е с човека, всичките му работи вървят добре.

Пророкът се намирал пред големи мъчнотии, мнозина въставали против него, но понеже Бог бил на негова страна, работите му вървели добре. Не мислете, че ако Бог е с вас, всичко ще се нареди добре. Ще имате мъчнотии, изпитания и страдания, но въпреки това, ще успеете, няма да ви погубят. Човек е ралото на своята земя. За да я изоре, ще впрегне воловете си и ще отиде на нивата: воловете напред, той назад и нивата ще се разоре. Само така човек ще разбере, че е онал земята си и с радост ще яде плодовете и. На всеки човек е даден къс земя - неговото тяло, което трябва да обработва. - Какво е твоето верую? - Това не е важно. - Искам да зная. - Моето верую е като твоето. В каквото вярваш ти, в това вярвам и аз. - Откъде знаеш, в какво вярвам? - Зная. За пример, аз зная, че ти вярваш в доброкачествения хляб, в чистия въздух, в чистата вода, в светлината, в добрите хора и т.н. - Прав си, във всичко това вярвам. - И аз вярвам в същото. Щом е така, ние сме братя и няма причини да се различаваме и да не се разбираме. - Вярваш ли в Бога? - Вярвам във всичко, което Той прави. - Можеш ли и ти да вършиш всичко, каквото Бог прави? - Мога. Защо човек да не прави добро? Защо да не мисли за красиви и възвишени работи? Защо да не помага на страдащите? Бог прави това и аз мога да го направя. Нали е казано, че човек е създаден по образ и подобие Божие? Докато човек се държи за Бога и прави това, което Той прави, приятел е с Него. Докато кракът ми се държи за мене и прави това, което аз желая, ние сме приятели. Аз вървя в правия път и той върви с мене заедно. Рече ли да се отдалечи от мене и да заживее самостоятелно, смъртта му е подписана. Същото се отнася до ръката ми, както и до всичките удове на моя организъм. Докато ръката ми е в съгласие с мене и изпълнява моята воля, тя е в правия път. Откаже ли се от мене, тя влиза в противоречие и в скоро време изсъхва.

И тъй, правият път подразбира изпълняване на Божията воля. Истинското знание подразбира да се ползваш от него във всеки даден момент. Какъв смисъл има високата служба, която заемате като учен, ако не можете да се справите с мъчнотиите в живота си? Случайно сте изпаднали в една планина, прекарвате там два-три дни гладен, а не можете отникъде да си доставите хляб. Искате да се върнете назад, пак не можете - условията не позволяват. При това положение, вие отричате и Бога, и знанието, и силата. Обаче, така не се разрешават въпросите. Ще признаете, че имате много още да учите и ще се впрегнете на работа. Какво верую е това, което

не може да ви избави от изпитанията и мъчнотиите?

Какво представляват мъчнотиите? Те са дебели въжета, с които връзват човека. Стои един човек вързан с въже и се чуди, какво да прави. Поглежда натук-натам, вижда една малка игла на дрехата си и казва: Защо ми е тази игла? Тя не може да ми помогне. Да имах поне ножици, положението ми щеше да бъде добро, но сега и аз не зная, какво да правя. Минава покрай него един добър човек, вижда мъчнотията му и казва: Какво правиш? - Вързан съм, помогни ми да се избавя. - Не ми е позволено. Мога, обаче, да ти дам един съвет: на дрехата си имаш една игла. Вземи иглата и късай въжето нишка по нишка. То е съставено от хиляди нишки, но след два-три дни ти можеш да скъсаш въжето.

Сега и на вас казвам: Мъчнотиите представляват въжета, съставени от множество малки мъчнотии. Извадете иглата си - сложете ума си на работа и нишка след нишка, разрешавайте мъчнотиите си една след друга. Няма да усетите, как ще се освободите от голямото дебело въже. - На какво се дължат мъчнотиите? - На човешкото безлюбие. Където е безлюбието, там има големи мъчнотии. Дойде ли любовта, мъчнотиите се намаляват и противоречията изчезват. Малките мъчнотии и противоречия се решават лесно.

Като слушате да се проповядва така, някои казват: Добре е да върви човек, добре е да се обичат хората, но хляб трябва. Казвам: Когато се обичат, хората не могат да бъдат гладни. Безлюбието е причина на сиромашията, на глада, на недоразуменията. Гладът идва да научи човека, как да живее. Като не разбира това, той мисли, че само до него идват мъчнотиите и започва да се оплаква и да роптае. Оплакването показва, доколко човек е тщеславен. Като се оплаква, той прилича на пътник в гората, който върви шумно, тропа с краката си, да наплаши разбойниците, да не го нападнат. С това той иска да ги предупреди, да не вървят след него, но да вземат друго направление. Не се оплаквайте, нито роптайте, но се справяйте с мъчнотиите си. С тщеславие нищо не се постига. Дойде ли ви някакво изпитание, премълчавайте. - Защо еди-кой си да се отнася с мене така? - Няма защо да се оплаквате. Ако не можете да му простите, като дойде при вас, дайте му един добър урок. По-добре е огънят да се прояви само между две дървета, отколкото да запали цяла гора и да избухне пожар. Един цар решил да изпита министрите си, да разбере, доколко са справедливи. За тази цел, той предал управлението си на десетте министри и заминал за друга държава. Той се преоблякъл като просяк и посетил един след друг своите министри. Първият го изхокал и му дал едни скъсани обувки; вторият му дал най-старите си, скъсани дрехи; третият - парче сух хляб и т.н. Те изпращали слугите си, да изгонят просяка от двора им, като го

поучавали, че който не работи, нищо не му се дава. Десет години странствал царят и като се върнал в царството си, поканил министрите си на угощение, да им изкаже благодарността си за доброто управление. Преди да седнат на местата си, царят сложил на стола на всеки министър онази вещ, която той дал на просяка. При вида на познатите вещи, министрите се ужасили, разбрали грешката си, но било вече късно - царят ги изпитал и познал, какво се крие в сърцата им. Ще дойде ден, когато Христос ще покани всички хора на угощение и на стола на всекиго ще сложи точно това, което той е пожертвувал за Бога и за своите ближни.

Помнете: истинското служене подразбира изпълняване на Божията воля и то точно така, както Той изисква. Ще кажете, че не знаете, какво изисква Бог от вас. Това не е вярно. Ако господарят ви даде хиляда лева, да ги дадете на някой беден човек, а вие задържите сто лева за себе си, това не е точно изпълняване на волята Божия. Не знаете ли, че трябва да предадете цялата сума на бедния? Вие знаете това, но мислите и за себе си. Докато мисли за себе си, човек не е още в правия път, той не може да изпълнява Божията воля. Само онзи изпълнява Божията воля, който не мисли за себе си. Щом не мисли за себе си, други ще мислят за него. Това е закон. - Кой се грижи за малкото дете? - Майката. Следователно, докато детето упова на майка си, тя има грижа за него. В който ден то стане самостоятелно и започне да мисли за себе си, майка му го изоставя. Тя казва: Ти си вече голям, сам можеш да се грижиш за себе си. Същото виждаме и в живота на малките птиченца. Докато са малки и без крилца, майката ги храни. Щом израснат крилцата им, майката ги напуска. Те хвръкват и започват сами да се хранят. На същото основание казвам: Докато човек упова на Бога, той се намира под Неговите грижи.Стане ли самостоятелен, Бог го изоставя. Ако не разбира този закон, той казва: Защо Бог ме изостави? Не сте изоставени, но вече сами можете да се храните.

И тъй, когато се молите и не получавате отговор на молитвите си, причината е или в незнанието ви да се молите, или във възрастта, до която сте достигнали. Вие сте възрастни и самостоятелни, можете сами да се храните и да се грижите за себе си. Някои веднага получават отговор на молитвата си, а други не получават. На първите всички са готови да услужват; по отношение на вторите, сърцата са затворени. - Защо? - Има някаква причина. Една майка има няколко деца. На едно от тях тя е готова да услужва всякога и при всички условия; към другите, обаче, е затворена. - Защо? - Първото дете всякога разчита и упова на майка си, а останалите не уповават на нея, не се отнасят с нужното доверие. Така се е създала поговорката: "Бог дава, но в кошара не вкарва". За да дава Бог, нужни са условия. Спазва ли тези условия, човек всякога ще се ползва от Божието благословение.

И тъй, не питайте, защо идват противоречията в живота ви, но знайте, че докато кракът упова на тялото, всякога ще бъде здрав и нахранен. Пожелае ли да се отдели, той скоро ще изсъхне. При това, левият и десният крак трябва взаимно да си помагат, да носят тежестта на тялото. Остане ли цялата работа само на единия крак положението и на другия се влошава. И в края на краищата, цялото тяло изнемогва. Ето защо, видите ли, че някой страда, повдигнете товара му само за един момент. Кажете му, че положението му ще се подобри. Той ще се окуражи и ще продължи пътя си. Важно е за човека, при какви трудни моменти в живота си да не се чувствува сам, но да знае, че и на другия край на света има някой, който мисли за него.

Двама българи следвали в Америка. - Единият от тях бил голям реалист. Той вярвал, че нещата на физическия свят се уреждат по материален начин, без участието на някаква духовна причина. Другият пък бил мистик, вярвал в участието на духовното, на Разумното начало в света. Трябвало първият да отиде в Ню Йорк, там да държи изпитите си. По едно време той писал на другаря си, че издържал изпитите си, но му трябват сто долара, да плати дълговете си. Нямал познати, от които да поиска и не знаел, как да излезе от затруднението. Приятелят му веднага отговорил: Надявам се, че докато получиш писмото ми, ти навярно ще си уредил работите си. Ако не можеш да наредиш работите си, пиши ми, веднага ще изпратя нужната сума. В същото време той приготвил сто долара, та ако по друг начин не може да му се помогне, да му изпрати парите. След две седмици приятелят му писал от Ню Йорк: Благодаря за грижите и вниманието ти към мен. Не стана нужда да ми пращаш пари. Работата ми се нареди, платих дълговете си и свободно мога да се върна в България. Откъде са дошли стоте долара, той не пише, важно е, че оправил сметките си. Благодарете, че реалното се крие в незнайното, а нереалното - в това, което знаете. Значи, човек всякога може да се съмнява в това, което знае, но никога в това, което не знае. Изобщо, най-малкото съмнение разваля нещата. Искате ли да успеете в нещо, не се съмнявайте. Дръжте в ума си положителни мисли и в сърцето си положителни чувства, за да имате всякога успех.

Ще знаете сега, че силата на човека се заключава в изпълняване на Божията воля. Това значи: Бог да присъства във вас и вие - в Него. В умствения свят, този закон се превежда с думите: Словото да бъде във вас и вие - в Него. На физическия свят пак казваме: Хлябът да бъде всякога в човека и човек - в хляба. Това са важни мисли, които трябва да държите постоянно в ума си: Бог във вас и вие в Него. Словото в ума и в сърцето ви и вие в Него. Хлябът във вас и вие в него. В това се заключава вътрешният смисъл на живота.

Това подразбира будно съзнание, в което нещата стават без прекъсване. Това значи, да бъдем постоянно с Господа и Той в нас, със своята пълнота и целокупност. Това означават думите, които Христос е казал: "Това е живот вечен, да позная Тебе Единнаго, Истиннаго Бога и Христос, Когото си изпратил".

Желая ви сега да отидете при Бога и Той да дойде при вас; да изпълнявате волята Му и Той да изпълнява волята си чрез вас.

> Проявеният Дух в Любовта, проявеният Дух в Мъдростта, проявеният Дух в Истината носи всичките блага на живота, на Единния, Вечния Бог, извор на всички блага, в Когото всичко се обединява.

34. Утринно Слово от Учителя, държано на 23 юни 1935 г.
София. – Изгрев.

Книги:
* Господ в нас, и ние в Него
Ценната дума (Утринни Слова. Четвърта година (1934–1935). София, 2004)
30 беседи от 7 октомври 1934 г. до 15 септември 1935 г.
* Човек и природа
Ценната дума (София, 1998)
26 беседи от 3 февруари 1935 г. до 15 септември 1935 г.
Начало: 05:00
Край: 07:25
В началото:
* 2 минути размишление
* Молитва „Отче наш“
* Молитва „Псалом 91“
* Молитва „Молитвата на Царството“
* Молитва „Добрата молитва“
* Пасаж: Еремия 1
* Песен „Духът Божи“
В края:
*

1935_06_28 Двата закона
лекция пред специалния клас

ДВАТА ЗАКОНА

Отче наш

Каква беше основната мисъл на миналата лекция? (- Противоречията са създадени, за да накарат човека да мисли.)

Какво се разбира под възможни неща и невъзможни неща? Да вземем едно просто сравнение. Ако стомахът е разстроен, яденето възможно ли е? – Невъзможно е. Ако ви е разстроен стомахът, ще вземете яденето и ще го изхвърлите навън. Какви ще бъдат последствията от неяденето? А от разстройството на стомаха? Как трябва да се поправи? Да допуснем, че във вас има желание да ядете, а не може да ядете. Какво ще се яви тогава? Представете си едно същество, в което желанието за ядене съществува, а стомах няма. Какво ще прави туй същество? Как бихте разрешили този въпрос с яденето? Например един човек, който е умрял, заминал за другия свят, невъзможно е за него да яде. Каквато и храна да му дадеш, желанието съществува, но той не може да яде. Стомах няма. Умрелите хора по това се отличават, че живите имат стомах, а умрелите нямат стомах.

Сега вие казвате: положителни числа, положителни хора. Кои хора наричаме положителни? Нали често казвате: "Положителен човек, има положителен характер или той мисли положително." Но един човек на физическото поле, на когото стомахът е разстроен, може ли да мисли добре? 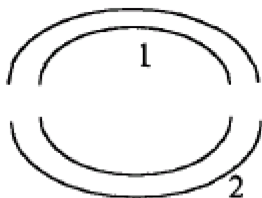

Какво представляват тия огънати линии 1 и 2? Направете един превод. Имате една изпъкнала повърхност 1 и една огъната повърхност 2. По какво се отличават изпъкналите повърхности и огънатите? На една изпъкнала повърхност можете ли да задържите вода или някаква течност? – Не може. На една огъната? – Може. При една изпъкнала повърхност може ли да се удавите? (- Не.) В една огъната повърхност може да се удавите, защото в огъната повърхност има условия. Но в една изпъкнала повърхност има условия да паднете и да си счупите крака; в една огъната повърхност нямате тази възможност. Може да паднете, но да паднете и да си счупите крака не е възможно. Добре, казват, че при известни условия вие не може да се удавите. Питам: на каква повърхност се намирате? – На изпъкнала повърхност. Направете превода.

В природата има преводи, които са далечни. Сравнете първия закон – Любов към Бога с едно явление вътре в природата също и любов към ближния. Направете един превод на това. Щом не можете, аз ще ви направя превода, пък вие ще се научите. Първият велик закон – Любов към Бога може да го сравним с движение на Земята около Слънцето. Следователно, тя се намира в едно положение. Туй е Любовта към Бога, тя постоянно приема такова количество от енергията, с която може да се развива животът в нея. Този е великия закон. Вторият закон може да уподобим на движението на земята около своята ос. – Да любиш ближния си като себе си. Във втория закон какви различия произтичат от първия закон, в движението на Земята около Слънцето, какви различия произтичат? В умерените пояси имаме четири годишни времена. И когато Мойсей каза: "Да възлюбиш господа Бога твоего" с колко работи каза да възлюбиш? Пак с четири неща каза: със сърцето, с ума, с душата и със силата си. Сега направете един превод – да възлюбиш Господа с ума, със сърцето, с душата, със силата си. Уподобете ги на годишните времена! Вие говорите за Любовта, Любовта де ще я турите, в ума? Любовта на сърцето ще турите. Любовта на душата къде ще турите? И на силата къде ще я турите? В годишните времена любовта де ще я турите? Коя е любовта на пролетта, на лятото, на есента и на зимата? Питате: "Има ли пролет на любовта?" И лятна любов има, и есенна любов има, и зимна любов има. Но сега да вървим по закона на аналогиите, не какви са вашите схващания. Защото вашите схващания, които сега имате, те имат примери, които не са верни. Вашите схващания не са верни. Вие гледате един предмет и питате колко е разстоянието дотам. – 200-300 метра. То не е вярно. Това е едно лъжливо понятие на окото. Този предмет е далеч, а теб ти се вижда, че е много близо. Вижда ти се една звезда, която изгрява, че е много близо на хоризонта, но като се опиташ да приближиш ще видиш, че е толкова далече, колкото си я видял в началото.

Противоречието в тия закони е там, че земята, като се върти около своята ос, се образува ден и нощ. Следователно, половината от земята е осветена, а половината се намира в тъмнина, в сянка. Вие казвате, че в света съществува добро и зло. Ние правим следната аналогия: доброто – това е осветената страна на земята, злото – това е страната, която е в сянка. Природата иска да избави земята от едно зло, защото ако не се въртеше земята около своята ос, какво ще стане? Щяхме да се намираме в едно трудно положение. Но понеже земята се движи около своята ос, има едно постоянно състезание – светлината гони тъмнината. Но и досега тъмнината не знае кои са причините за това. Досега тъмнината не знае причината, защо светлината я побеждава. Че тя не седи на едно място. Защо я изгонват от едно място на друго? Като се върти земята постоянно, тъмнината бяга. И защо бяга? Ако попитам тъмнината и тя не знае. От

какво произтича това? – Произтича от съзнанието, че земята се върти около своята ос. В науката има ли тела, които не се въртят? Вие ще кажете – Месечината. Уверени ли сте, че Месечината не се върти около своята ос? – Върти се . Че това трябва да се докаже. За колко време Месечината може да се завърти около земята? (- 28 дена.) А за колко се завърта около Слънцето? Тя около Слънцето върти ли се? (- Посредством Земята.)

Аз искам да ви наведа на друга една мисъл: без любов към ближния имате едно противоречие. Ти всякога не можеш да бъдеш на едно и също място. Следователно тогава, в движението на земята разумният закон е направил тъмнината безвредна. Ако не се въртеше земята, тъмнината щеше да направи големи пакости. А сега природата е направила тъмнината безвредна. И понеже тъмнината взема само 12 часа, то тя служи като една почивка. Всички същества, които са уморени от работа денем, почиват понеже светлината гони, обезсилва тъмнината. Без туй движение, като не седи на едно място, тъмнината не може да причини пакост.

Има две противоположности в първия закон: Да възлюбиш Бога от всичкото си сърце, да възлюбиш ближния си като себе си. Сега къде ще поставите земната любов? Ти, Олге, как ще преведеш - "кел файда"? Ако преведеш "кел" е краста. Каква полза? Е думите "каква полза" какво означават? Ясно ли е? Допуснете, че вие сте едно малко дете. В ранна възраст мислите едно, а като остареете, мислите друго. Кои възгледи са прави? Възгледите на вашето детинство или другите възгледи са прави? Апостол Павел казва: "Като бях дете, мъдрувах като дете, а като станах възрастен, напуснах детския живот." Представете си, че земята не се въртеше. Дойде нощно време, трябва да се спреш. Какво ще правиш. Седнеш на едно място, работите не са ясни. Обърне се земята около себе си. Тя ще даде възможност да станат нещата ясни – изгрее Слънцето. Е, добре, от това пък произтичат другите неща. Често вие употребявате думите: "Любов изгрява и залязва". Като изгрее любовта, като изгрее вашата любов, какво правите? Като изгрее любовта ви, вие снемате юргана от гърба си, а като залязва любовта, вие туряте юргана на гърба си. Защото с изгрева на любовта има едно малко повишение на температурата, а със залеза на любовта, има едно малко понижение. Сега ние обясняваме думите: Има изгрев на любовта и залез на любовта. Кой е изгрева на любовта? -Когато Слънцето грее, а залеза е, когато Слънцето не грее. При изгрева и залеза кой е виновен? Има ли някаква дисхармония от залеза? От какво произтичат изгревът и залезът? – От въртенето на Земята около своята ос имаме изгрева и залеза, а от въртенето на земята около Слънцето се образуват четирите годишни времена. Казвам, във вашия живот стават 4 промени, които не зависят от вашето въртене около своята ос.

Коя е оста, около която човек се движи? – Неговата личност. Когато човек каже в съзнанието си "аз", то е неговата ос, около която той постоянно се движи, обикаля. Вие постоянно ден и и нощ мислите за себе си. Туй движение е, каквото е на земята, която се движи около своята ос. Тя има съзнанието постоянно да мисли за себе си. А пък отношението на Земята около Слънцето има 4 състояния. Ние ги вземаме със състоянието на зима, пролет, лято, есен. С какво се отличават състоянията на пролетта? Нещата покълват и изникват, в лятото зреят, в есента ги берем, а в зимата ги ядем. Сега често вие се намирате в едно противоречие. Туй, което зиме става, през лятото не може да стане, но има подобие. Лятото е подобно със зимата, а пролетта с есента. Имате тогава: лятото се отнася към зимата, тъй както пролетта към есента. Л:З както П:Е.

Но туй не е положителен закон. Ако вие слезете на екватора, какви времена имате там? Колко времена ще имате? (- Само едно.) В екватора лято и зима има ли? Ако идете на северния полюс, колко времена ще имате? (- Там е сухота.) На какво се дължи сухотата? (-Липса на влага.) На какво се дължи, когато хората са сухи, а някой път са влажни? Някой човек го пипнеш за ръката и чувствуваш, че ръката му е суха. А някой път го пипнеш и виждаш, че ръката му е влажна. Влажният човек де живее? Сега ние ще вземем умерения пояс. Той е най-продуктивен, дава условия, има едно разнообразие в умерения пояс. Екваторът с полюсите съставят две крайности. Други са там възможностите. Ти, ако искаш чистота, може да я намериш на полюсите. Ако искаш нечистота, може да я намериш на екватора. Най-нечистите места са на екватора. И най-лошите животни са пак на екватора. На полюсите има ли отровни змии? Кои са там най-вредните животни? (- Мечките, белите мечки.)

Де е сега най-удобното място за вегетарианството? Ако се пренесете на полюсите, какви ще бъдат условията за вегетарианството? Можете ли там да бъдете вегетарианци? (- По никой начин.) Значи вегетарианството е възможно само в умерените пояси, на полюса съвсем не е.

Ако искате да се справите, а не можете с доброто и злото, причината е в движението на вашата ос. Има клатушкане в движението на вашата ос, затова вие не можете да се справите. И ако не може с първия закон да се справите, има нещо в движението ви. Тогава нямате един център, даже има такива планети, които се движат от една система в друга система из пространството, нямат един център, около който да се движат. Съществуват такива скитащи тела, на гости ходят те. Те са вагабонтите на природата. Какво значи "вагабонт"? – Скитник.

Сега аз ще ви наведа към един въпрос. Някой път вие питате: "Може ли

един човек да обича двама души?" Аз ще ви запитам с друг въпрос, философски е той, много пъти запитвате възможно ли е Земята да има два центъра около които да се движи? Възможно ли е това? Не, един център има! Земята може да обича само Слънцето. И понеже обича Слънцето, движи се около него, обикаля около него.

Вторият закон е произвел любов към ближния. Различава се любовта към ближния. Земята има едно движение. Но, за да има прогрес в самата нея, трябва да се движи около своята ос. Ти трябва да обичаш себе си, ближния, това е твоята обективна страна. Това е ближния. Това са полюсите на една реалност. И човек трябва да обича ближния си като себе си, то е противоположното. Кой е ближният? Ближният за тебе е онзи, който е в тъмнота, в твоя живот не го е огряло Слънцето. Ти трябва да го огрееш. Ще се завъртиш около себе си. Като се завъртиш, това е любов към ближния. Огряната страна, това е твоето пробудено съзнание. Ближният е нагрятата страна. Как ще го обичаш? – Ще се завъртиш около своята ос, за да дадеш на ближния си обич, като на себе си. Какво е любовта към себе си? Нали Слънцето може да освети само половината от Земята. Ако Земята не се движеше, ако не се въртеше около своята ос, щеше ли да бъде осветена от Слънцето и другата половина? Другата половина ще остане без осветление. Добре! Какви ще бъдат резултатите, ако едната страна на земята бъде всякога осветлена, а другата не? Голямо противоречие щеше да има. И какъв е животът на ближния? Аз сега искам да ви обясня, като минавам от ония явления, които съществуват в природата, които са както движението на земята около Слънцето – произтичат от някакво съзнание. Онези, които създадоха слънчевата система и нагласиха земята, какви бяха техните побуждения, като построиха слънчевата система? Тези архитекти, които я създадоха, какви бяха техните побуждения, като накараха Земята да се върти около Слънцето? Разбира се, тези техници имаха ясна представа за законите и те накараха земята не само да се движи около Слънцето, но накараха я да се движи и около своята ос.

Сега за движението на Земята около Слънцето в нас. Живите същества произвеждат онези явления в живота, които ние не можем да обясним, но приблизително може. Като видим в туй движение на Земята около Слънцето и около своята ос някои противоречия, ще можем да ги обясним защо стават така, а не другояче? Запример осветената страна на Земята каква е? – Положителна е. А неосветената каква е? – Отрицателна. Природата, в дадения случай, е използувала тези състояния. В една осветена страна ти само ще събираш енергия, но когато е светло, ти не можеш да работиш. Ти можеш да работиш, но работата седи само в събиране на енергия. Ти мязаш на един търговец, който купува стока, а като дойде до страданията на живота, това е тъмната страна на живота,

тогава мислиш. А то произлиза от факта, че ти се движиш около своята ос. Вие, когато страдате, мислите. И понеже са ви заставили да мислите, вие се бунтувате от страданията. Е, защо страдаме? Например аз не съм ви дал да ядете. Вие страдате. Мислите защо аз не съм ви дал да ядете. Колко начина има за мислене? Представете си, че сте слуга при един господар, който не ви дава да ядете, какво ще мислите? Колко дни бихте седели при един господар, който не ви дава да ядете? Сега това е един много посторонен въпрос. Колко дни имате право да седите, щом не ви дава да ядете? Той иска от вас, а не ви дава да ядете.

Има ли такива господари? Въобще, те дават всякога. Но сега го казвам за едно противоречие. Щом не ви дава да ядете, ще си вземете дрехата и ще си вървите, нищо повече!

Когато някой не ви обича, защо тичате подир него? Аз питам вас, младите, ако един момък не обича една мома, а момата тича подире му, защо тича тя? Господарят не ти дава да ядеш, а ти вървиш подире му и се молиш. Ти гладен ще умреш, остави господаря, а си вземи дрехата и си върви по пътя. Не те обичат. Не намираш ядене в една гостилница, иди в друга гостилница. - "Но тази гостилница е много добра." Та всичките гостилници, които готвят, са все добри. Няма гостилничар, който да не е добър. Всички са лоши, когато нямат какво да ти предложат да ядеш. Ние определяме тъй: всеки гостилничар, който има за ядене, е добър, а който няма за ядене, е лош. Тогава защо ще ходиш подир тези? Правете сравнение. Някои идват и плачат, че не ги обичали. Имате ли право в един град, дето има 300 гостилници, да се оплаквате, че никой не ви обича? Че ще умрете ли гладни? Имате ли право да се оплаквате? Сега във вас се заражда въпросът: някъде яденето е по-скъпо, че всичките гостилничари не готвят еднакво. Аз искам да разрешите един въпрос. Има въпроси, които са детински, трябва да се справите – не ви обичат един, втори, трети – триста гостилници, обиколете ги! И последната като намерите, влезте и се наяжте! Ама каква ще бъде неговата любов? Любовта в каквато и да гостилница е една и съща. От който извор да пиеш вода, водата е една и съща. Вие сте чудни, като казвате: "Любовта на еди кого си се различава." Това са микроскопически работи. Водата на всички извори е една и съща. Само фалиралите готвачи са друго, а онези готвачи, които не са фалирали, в тях любовта не се различава. И на фалиралите чешми водата се различава. Фалирали са тия чешми, на които канализацията е развалена, размътена е водата. Всички чешми, които са канализирани добре, водата е една и съща.

Питам, когато Господ ви прати на земята, затова ли ви прати, да се влюбите? За какво ви прати Господ? Влюбването е ваша работа. То е

безделие. Когато човек няма какво да работи, той отива да се влюби. Според мене, модата е безделие. Като нямаш какво да правиш, туриш някое бомбе, ще туриш нещо отвън. Когато имаш работа, без бомбе ходиш. Ако влезеш в някой рудник, бомбе можеш ли да носиш? Такива входове има там. Ти ако правиш своите изследвания, с бомбе можеш ли да бъдеш? Правиш научни изследвания, пълзиш в дупките, какво ще стане с твоето бомбе? С бомбе научни изследвания не се правят. Ще туриш шапка, която се огъва навсякъде. Защото бомбето е аристократ. По какво се отличава бомбето? То е своенравно.

(- Светът не може без влюбване.) Ако се влюбиш в себе си, все ще се гледаш. Какво ще спечелиш, ако се влюбиш в себе си? Да се влюбиш, то е най-голямото заблуждение. - "Кажи ми, поговори ми малко, прегърни ме!" Че може ли този, който е влюбен, да те прегърне? По никой начин, невъзможно е? Момата иска да прегърне момъка, той бяга, той не иска да се приближи до онази мома, да го оцапа. Ако тебе те прегърне твоят образ в огледалото, той ще те опетни. Ти искаш да прегръщаш. Всякога може да прегръщаш. Потупай ръцете си, помилвай лицето си, гледайте небето обективно. Тия условия са ограничени. Аз ви навеждам на закона. Известни противоречия, които имате във вашия живот, как ще ги разрешите? Онази мома иска да се самоубие, че не я обича момъкът, нейният възлюбен. Че много момци има. Тя си създала идеал за един момък, насочила се към този момък, който мяза на нейния идеал. Той е в нея. Този човек се чуди и казва: "Не съм аз този, когото ти мислиш." Тя казва: "Не, ти си." Идеалът й е вътре.

Не вземайте буквално нещата. Аз искам да ви кажа, че всеки човек има установени идеи. Тия идеи ги проектира навън и иска тези идеи да съвпадат с тези, които са навън в света. Невъзможно е да има такива точни съвпадения. Чудиш се, този човек, който не те обича, как можеш да го обичаш? Той казва: "Аз съм чиновник, ще ме уволнят." Момата иска всеки ден да се среща с него и да си поприказват 10 минути. Таман тя си отиде, срещне го друга и тя иска 10 минути. Ако го срещнат 10 моми по 5 минути, те правят 50 минути. Той ще закъснее за работа. Ако закъснее ще го уволнят. Защо искате да го спрете за пет минути да говорите?

Каква е сега идеята във вас? Вие по някой път искате неща, които не са в реда на нещата. Аз наричам влюбен човек, когато ние искаме някои неща да станат така, както ние искаме, аз това наричам влюбване. То е вметнато приложение. "Искам нещата да станат както аз мисля." Възможно ли е ? – Невъзможно е. Влизам в един град, искам да ме посрещнат, да ми турят арка, да излязат със знамена. Но не излизат хората. Как тъй, аз влизам в един град и не ме посрещат? Някой идва преди мене, посрещат го, аз

влизам, никой не ме посреща, никой не ми обръща внимание. Кои са причините? Ами че и мене можеха да посрещнат. С този, когото посрещат, аз ще тръгна подире му. Той, като мине под арката, и аз ще мина след него, като свирят нему и на мене ще свирят. Каква разлика има? В този закон на посрещане има две противоположности. Аз изнасям известни неща за подобие. На угоеното агне, хубаво, мазничко, турят му гердан децата, посрещат го всички. Какво е туй посрещане? Децата посрещат, бащата ще му отреже главата, одере го, съберат се, жената, децата, всички ядат. Някое мършаво агне никой не го поглежда, но то има условия да живее. Следователно онзи, когото посрещат под арка, може да му отрежат главата. Тебе, когото не посрещат, може да считаш, че ти си унижен, но ще живееш. Отлагат, казват: "Мършаво е." Няма какво да те посрещат тогава. Казват: "Пуснете го да си върви туй мършаво агне!" Кое положение е по-добро? В света тържествува един закон. Невидимият свят, когато иска да избави една душа или един човек от противоположност, туря го в лоши условия. В тия условия невъзможно е да изгуби живота.

Справете се със закона на вашето влюбване! Не се влюбвайте! Любете, без да се влюбвате! Влюбването, казват, е една възможност. То е подхлъзване. Като се влюбиш, ще паднеш на гърба си, ще слезеш долу. Много мъчно се качва. Влюбването е подхлъзване, няма къде да се задържиш, ще се влюбиш. Понякой път има къде да се хванеш, има къде да работиш, но отгоре слизаш долу. Колко пъти човек може да се влюби в света? Вие сега сте влюбен. Аз съм провеждал тази идея с един анекдот, за какво става прераждането на хората? За душите, които живели в един свят, имало изложение на дрехи. Имало големи складове на дрехи, костюми най-различни. Някоя душа, която е щастлива, като види някоя витрина, види костюма, хареса го. - "Колко струва костюма?" – "Лесна работа, казва, само вижте, дали ще ви стане." Тогава взема тази душа костюма и ако е мъж, туря панталони. По човешки говоря. Този костюм може да го съблечеш [облечеш] и след като го съблечеш [облечеш], виждаш, че не прилича. Но не можеш да го съблечеш. Душата, като започне да бута тия дрехи, ще се намери тук на земята, родила се е вече. Тя тук на земята си има костюма, който си е избрала. Някой път избрала костюма на някое животно, на някоя риба, в костюм на охлюв, намира се в костюма на някоя птица. Избере костюма, премени се – без пари го дават. Тогава дойдат всичките страдания на земята. Онзи, който продал костюма, той така казва: "Постоянно трябва да изплащаш костюма." Това са вашите страдания. Трябва да се изплаща костюма. Колкото и да струва, няма значение. Всеки ден ти ще плащаш, ще плащаш, докато изплатиш костюма и ти заминеш за другия свят. Докато не си изплатил костюма нямаш право да живееш. Сега понеже живеете още на земята, вие не сте си изплатили още костюма. Някои има да плащате още за 10, за 15 години, някои за 50 години, някои

за 60 години, някои за 70 години. Всички има да плащате за костюмите.

Сега да минем към друг въпрос. Трябва да имате една установена идея към любовта на Бога. Той е централното ваше движение. Вашето развитие зависи от онзи център, около който се движите. Той обуславя Великия Закон. Вашият прогрес зависи от онова движение, което правите около себе си. То е втория закон. Има главно две движения – едно около Слънцето и едно около своята ос. Те са диаметрално противоположни движения. Тогава имате пролетна любов, лятна любов, есенна любов и зимна любов. От движението на земята около своята ос имате ден и нощ. Един човек е осветен повече, друг по-малко. Това произтича от факта, че някой път вашето съзнание има повече светлина. От какво зависи това? – То зависи от движението ви. Вие, като се движите около вашата ос, някой път съзнанието ви е ясно, повече светлина имате. Туй произтича от движението на вашето съзнание. Когато нещата са ясни, те са поставени на Слънцето, то ги осветлява и виждате нещата ясни. Когато съзнанието потъмнее, вие се намирате в противоположна посока – лицето не ви е осветено, ще чакате известно време, като че вашето съзнание е потъмняло. Не трябва да се отчайвате!

А степента на вашата любов от какво зависи тогава? Някой човек иска да има пролетна любов. Той трябва да познава правилно законите. Той трябва да разбира правилно движенията, като се движи около своя център, всякога трябва да знае как да се движи. Като срещне един човек, трябва да знае как да се движи около своя център: кога ще бъде пролет, кога ще бъде лято, кога ще бъде есен, кога ще бъде зима. Следователно съобразно с неговите движения, вие ще направите и съответни постъпки. Туй значи да се разучава човешкия характер. Ще различавате човешкия характер, ще изучавате движенията на човека около центъра, около който се движи. Има четири състояния, те са разделени. Мъжът има положителни и отрицателни страни. По какво се отличава положителната страна на мъжа? Има едно различие - положителната страна на сърцето се отличава от положителната страна на ума. Положителната страна на душата се отличава от положителната страна на човешката сила. И силата има положителна и отрицателна страна. Който не разбира туй различие, мисли че е все едно и също нещо. Казва: "Положително нещо." Голямо различие има в положителните неща. В положителните неща има известни възможности, но има и големи противоречия. От положителните неща произлизат най-големите противоречия. В отрицателните неща има възможности, но има големи противоречия. И там има противоречия. Например едно отрицателно състояние е, че си беден. Какво е туй състояние? Или богат си. Богатият е изпъкнат, бедният е вдлъбнат. Бедният човек е изпразнена паница, богатият човек е една пълна гарафа

или стомна, напълнена с вода. Празната стомна е бедния човек. Тогава на бедният човек какво му трябва? – Да иде да работи, да иде да напълни стомната. Богатият, след като е напълнил стомната, трябва му постоянно тази стомна да пие. А след като я изпие, какво ще стане с богатия. Той ще стане сиромах.

Забележете един закон има: Никога не мислете, че едно състояние, което имате, то няма да се промени. Вие сте забелязали резките промени, които стават. В дадения случай, когато имате едно приятно чувство, ще се промени. Вие трябва да изучавате закона на смените. Аз говоря за естествените смени. Някой път се бунтувате. Смяна ще стане, един ден няма да виждаш светлината, ще се бунтуваш. Настане тъмнина, няма да виждаш нито една педя, там дето си ще седиш, ще мислиш, докато дойде светлината. Като дойде, като се завърти светлината, ще започнеш оттам, дето си престанал. И после тази идея, служенето на Бога и служенето на ближния, другояче трябва да се обясни. Хората имат представа, какво нещо е служенето на Бога. Може да си обясните добре нещата, да ви станат ясни, но и да имат приложение. Първият закон трябва да се обясни. Вторият закон да се обясни, той има практическо приложение.

Земята в окултната наука е място, дето може да имате резултати, ако знаете законите и ако знаете как да ги употребите, тогава може да имате резултати. Първо, вие искате да бъдете здрави. Здравето на човека зависи от неговата мисъл. На второ място зависи от неговите чувства. Два факта има: трезвата мисъл и здравите желания. Всяка болест, щом дойде, човек знае, че има нещо нетрезво в мисълта, което той не знае, има нещо нетрезво в желанията, може той да не го е забелязал, но има го някъде. Трезво желание, това значи да се движите правилно около вашия пръв център. Движете се правилно около вашия втори център! Годишните времена да стават правилно. Ден и нощ да се редуват правилно.

Трябва да изучавате закона на движението. Трябва да се движите правилно. Да се движите правилно около своята ос. Оста ви трябва да бъде изправена. Оста ви трябва да бъде хоризонтална. Ако е наклонена и ако е изправена, ще имате различни резултати. Ако се движите около Слънцето по-бързо или по-полека, пак ще имате различни резултати. Трябва да имате едно нормално движение около онзи Велик Център, около Който се движите! При сегашните условия Земята е най-естественото положение за човечеството. Трябва да имаме онова движение около Великия център на живота, както Земята се движи около Слънцето! То приблизително е една мярка.

Движението на земята около Слънцето е мярка за Любовта ни към Бога.

Движението на земята около своята ос, е мярка за Любовта ни към ближния.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината!
В Истината е скрит животът!

32-та беседа МОК, 14 година, държана от Учителя на
28 юни 1935 г. петък 5 ч.с., София, Изгрев

Книги:
* Двата закона
Права обхода и права постъпка (Младежки окултен клас. Лекции от XIII и XIV година (1934–1935). София, 2003)
24 беседи от 24 август 1934 г. до 13 септември 1935 г.
Начало: 05:00

1935_06_30 Начало и край
утринно слово

НАЧАЛО И КРАЙ

Размишление.

2-ра глава от Йеремий.

В тази глава пророкът описва миналото на човечеството, преди няколко хиляди години. Като четете тази история, вие се чудите, каква връзка има между хората, които са живели в онова време и сегашните, които живеят в по-голяма светлина. Наистина, странно е да чете човек неща, отдалечени от него. Знаете, че всяко нещо, което е далеч от вас, е чуждо, както за вас, така и за другите. Каквато е връзката между рибите и птиците, между птиците и млекопитаещите, между млекопитаещите и човека, такава е връзката между хората на далечното минало и сегашните. Всички животни ядат, но се различават по начина на храненето. За пример, рибите гълтат храната си цяла, без да я дъвчат. В това отношение, всички, които гълтат храната си, без да я дъвчат, приличат на рибите. Значи, всички живи същества дишат, ядат, но се различават едни от други по начина на дишането и на храненето. Така и всички хора дишат, пият вода, хранят се, възприемат светлината, но едни от други се различават по начина, по който стават тези процеси в тях.

Съвременните хора се натъкват на противоречия, които ги спъват и се чудят защо идват тези противоречия. Има причини, поради които съществуват противоречията. Праведният страда и грешникът страда, но причините, поради които единият и другият страдат, са различни. Опитностите им също се различават. Грешникът страда и роптае, защо никой не го обича, защо всички го избягват и т.н. Праведният пък роптае, защо, като се моли по три пъти на ден, работите му не вървят добре. - За кого се моли праведният? - За себе си. Както човек яде за себе си по три пъти на ден, така той се моли за себе си пак по три пъти на ден. Човек яде за себе си, а очаква Бог да плаща за него. При това, случва се стомахът му да се разстрои и пак търси вината вън от себе си. - Кой е виновен, че стомахът ти се разстроил? - Никой не е виновен. Яденето е било развалено, а ти трябваше да имаш усет, да познаваш, каква храна ядеш. Ще кажете, че гостилничарят е виновен. И той има вина, но първо сте виновен вие. Някой взема пари назаем, обърква сметките си, не може да плаща, а после слага вината на Бог, че не му помага. Това е криво разбиране на нещата. Като не разбира законите и да му се помогне, човек пак не признава помощта и е готов за едно свое удоволствие да пожертва великото в себе си. Едва му помогнали, той пак обърква сметките си и започва отново да роптае.

Време е вече хората да разберат живота в неговата същина. За тази цел те трябва да се отделят от своя личен живот, който ги свързва с дребнавостите. Изпадне ли в дребнавости, човек никога не може да разбере истината. Дребнавостите развалят настроението на човека. Той се намира в положението на човек, облечен с бели дрехи, но оцапан със сажди, с черни петна. Като погледне дрехите си, ужасява се. Такова нещо са дребнавостите. Човек неусетно попада в тях и след това му е нужно време, докато се изчисти от последствията. Често и птичките, както хвъркат във въздуха, цапат белите дрехи и шапки на хората. Те не подозират, че цапат белите дрехи на хората и с това им създават работа да ги чистят. Когато птичките цапат дрехите на хората, прощава им се, те нямат съзнание за това, което правят. Обаче, какво ще кажете за човека, който със своите нечисти мисли, желания и постъпки цапа понякога чистото в себе си.

Като ученици на Великия живот, вие трябва да излезете от обикновените условия на живота. Те са необходими, но временно само. Ако детето в първи клас работи с буквите, колкото и да са обикновени, те са необходими за него. Влезе ли в горните класове, в прогимназията и гимназията, ученикът има отношение към буквите дотолкова, доколкото чрез тях съставя отделни думи и изречения, но самите букви не го занимават вече. Като научи добре майчиния си език, ученикът започва да пише поезия, поет става. Следователно, поет е онзи, който знае да поставя думите на мястото им. Както думите имат определени места в речта, така и мислите и чувствата имат точно определени места в умственото и сърдечно полета, в които човек живее. И тогава казваме, че мисли и чувства правилно онзи, който поставя мислите и чувствата си на място. Размени ли местата им, той изгубва своята права мисъл, както и посоката на правите чувства. За пример, кажете ли, че не живеете добре, това подразбира неправилно поставен живот, т.е. живот, бил той личен, семеен или обществен, в който няма правилна връзка между мислите, чувствата и яденето. Видите ли, че някой човек не мисли, не чувства и не се храни добре, не може и да живее добре. Мисълта се нуждае от чиста храна, чувствата - също, организмът - също. При това положение само може да очаквате добър живот. Хората мислят, че каквато храна и да употребяват, както и да мислят и чувстват, могат да бъдат здрави. Това е невъзможно. Здравето е свързано с чистите мисли и чувства, с чистата и доброкачествена храна. Не можеш да живееш добре, ако обичаш само своите деца, а към другите си даже неприязнено разположен. Не можеш да живееш добре, ако едного обичаш, а друг не обичаш. Казано е в Писанието, че човек трябва да възлюби Бог с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си душа и сила, да възлюби и ближния си като себе си.

Това значи добър, истински живот. Няма ли тази любов, човек не може да влезе в положението на ближния си, да разбере нуждите му и да му помогне. Тази е причината, поради която съвременните учители мъчно влизат в положението на учениците си, но и учениците мъчно влизат в положението на учителите си; майките мъчно влизат в положението на децата си, но и децата не влизат в положението на родителите си. Що се отнася до материалните нужди на децата си, родителите ги разбират и ги задоволяват. Дойдат ли до духовните им нужди, там остават далеч от децата си. Тази е причината, поради която между родителите и децата настава вътрешно отдалечаване. Майката мисли едно, дъщерята - друго; бащата мисли едно, синът - друго. Някъде майката е права, някъде - дъщерята. Благодарение на вътрешното неразбиране между родители и деца, между тях се явяват малки или големи противоречия, които ги отчуждават.

Казвате: Какво трябва да се прави, за да живее човек добре? - Много просто. Ако отиваш на екскурзия, ще обуеш съответни обувки, широки, с ниски токове, да не те притесняват. Обуеш ли някои тесни, с високи токове, краката ти ще се наранят и няма да стигнеш до определеното място. Тесните и модерни обувки са за леки хора, които търсят удоволствия, а не за туристите. Човек е дошъл на земята да учи, да се ползва от благата и, да странства, без да се осакатява. Той е екскурзиант, който трябва да се свързва разумно със силите на природата, да се ползва от тях. Като пътник, човек ще придобие знания и добродетели, които ще занесе със себе си на другия свят. Който не обича да учи, казва, че докато е на земята, ще си поживее, ще яде и пие, а като замине за другия свят, там ще учи. Така не се разсъждава. Ако човек на земята не се е научил да работи и на онзи свят няма да работи. Там не приемат мързеливи хора. Животът е непрекъснат. Следователно, каквото е придобил човек на земята, ще го занесе на онзи свят и там ще продължи работата си. Благодарение на своите криви разбирания, хората са изопачили живота си, внесли са един дуализъм в него. Например, на сцената гледат нещо, възхищават се, а в живота за същото нещо наказват човека. Според мене, един морал е нужен за човека, една любов, еднакви отношения. На сцената позволяват целувките, а в живота осъждат целувките. И аз не поддържам човешките целувки. Истинска целувка е онази, която вдига болния от леглото, възкресява мъртвия. Не може ли да направи това, целувката е от нисък произход и строго се преследва. Един негър си позволил една нощ да целуне една благородна американка, за което бил осъден да плати глоба десет хиляди долара. - Защо му наложили това наказание? - Защото целувката му не била чиста и свята. Заслужава ли човек да плаща цял живот за една обикновена целувка?

Какво правят сегашните моми и момци? Като се влюбят, започват да пишат любовни писма. Докато момата или момъкът напише едно писмо, ще скъса десетина листа и пликове. Те искат всяка дума да бъде поставена на място, писмото да бъде чисто и красиво написано. Яви ли се най-малкото петно, писмото се къса и се започва отново. Така постъпват всички хора, млади и стари, в живота си. Каквато работа и да започнат, в първо време те са внимателни, искат всичко да върви добре. В това отношение всички хора приличат на влюбените моми и момци; започват добре, свършват зле. Наистина, момъкът и момата в първо време пишат красиви писма, но постепено намаляват броя им. Като се оженят, писмата престават. Тогава сладките думи се превръщат в горчиви, добрите мисли - в лоши. Защо се измени животът? Защо доброто начало не продължи докрай? Ето и пророкът в прочетената глава се оплаква, че Израил в началото вървял добре, но после се отбил от пътя си. Значи и той се влюбил и като всички влюбени, започнал добре, свършил зле. Като се влюбвал в много богове, той изменил на истинския Бог. В любовта си към тези богове, едни лъгал, втори лъгал, докато изгубил чистотата и светостта си.

Като говорим за отклоняването на израилския народ от правия път, имаме предвид отклоняването и на всеки човек. И съвременните християни са се отклонили от правия път. И те служат на много богове, на всички пишат любовни писма. Обаче, в края на краищата, всички ще се разочароват и ще потърсят Единния, истинския Бог. И днес още Той им говори, наблюдава живота им, грижи се за тях, но те не Го виждат, не чуват, какво им говори. Колкото Ева можа да Го чуе, толкова и те Го чуват. Когато тя се разговаряше със змията и се убеди от нея да вкуси от забранения плод, Бог беше там. Той наблюдаваше, какво прави, помагаше и, но тя беше чужда за Неговите думи. Всичкото й внимание беше насочено към онзи, който и обещаваше щастлив живот. Хиляди години минаха от времето на Адам и Ева, но човечеството и до днес още яде от забранения плод.

Какво представлява забраненият плод? Всяка горчива дума, всяко лошо чувство, всяка лоша мисъл и постъпка, които човек отправя към ближния си, представляват забранения плод. Хората си предлагат по един или няколко от забранените плодове и после едни-други се обвиняват. Страшно е положението на онзи, който не знае къде се крие забранения плод и не може да го избегне. Обаче, който го познава, той лесно се отказва от него. Той се ползва от опитността на другите хора и всякога помни думите на Бог, казани на Адам и Ева: "От всичките плодове можете да ядете, но само от един няма да ядете". - Кой е този плод? Как се нарича неговото дърво? - Дърво за познаване на доброто и на злото. Сега и на вас казвам: Пазете се от плода на забраненото дърво, в каквато и форма да ви

се предлага - във форма на пари, на власт, на любов.

Явява се въпросът: Защо Адам и Ева ядоха от забранения плод? - Защото змията успя да ги убеди в противното на това, което Бог им каза, именно, че ако ядат от забранения плод, ще умрат. Змията пък ги убеди, че ако не ядат, ще умрат, т.е. ще им се случи нещо лошо. Те се убедиха в думите на змията, ядоха от забранения плод и с тях стана това, което Бог им беше казал. Така постъпват днес майките и бащите с децата си. Като се хранят, бащата и майката слагат на трапезата вино или ракия, да пият след ядене. Детето им се храни заедно с тях. Като пият вино, майката казва: Момченце е, да не ни гледа и да не му стане лошо, да дадем и на него малко винце, да близне поне. Бащата се съгласява с предложението на майката, и на детето дават малко винце. Днес му дават малко винце или ракийка, утре пак му дават, докато то обикне пиенето и един ден става пияница. Родителите му давали по малко, от страх, като гледа, да не му стане лошо, а всъщност станало нещо по-лошо от това, което са очаквали. За предпочитане е нищо да не му дават. Няма защо да се страхуват, че ще стане лошо на детето, само от това, че гледа. Ако гледа и не опитва виното и ракията, нищо няма да му стане, но като гледа и опитва, става нещо лошо. И наистина, детето пи от забранения за възрастта му плод и с него стана нещо лошо, то тръгна по кривия път. Когато на сватбата в Кана Галилейска, Христос превърна водата в сладко вино, Той искаше да обърне внимание на човечеството, да не употребява опиващи питиета, а сладки, които не опияняват. За храна на душата си човек трябва да употребява само такива мисли, чувства и желания, които не опияняват.

Следователно и до днес още се проповядва на хората, като на млади моми и момци, да не вкусват от плода, който действа опивателно. Колкото и да ви убеждава майка ви да го опитате, за да не ви стане лошо, кажете: Не искам да вкуся от този плод; нищо няма да ми стане, ако не го опитам. Забраненият плод е за мъдреците, за адептите, за светиите. За тях той е абсолютно безвреден, но за младите е опасен бич. За младите е чистата, кристална вода. Като пият от нея, те ще влязат в добрия, чистия и възвишен живот, към който душата им се стреми.

> Проявеният Дух в Любовта, проявеният Дух в Мъдростта, проявеният Дух в Истината носи всичките блага на живота, на Единния, Вечния Бог, извор на всички блага, в Когото всичко се обединява.

35. Утринно Слово от Учителя, държано на
30 юни 1935 г., София. – Изгрев.

Книги:
* И до края, както и в началото
Ценната дума (Утринни Слова. Четвърта година (1934–1935). София, 2004)
30 беседи от 7 октомври 1934 г. до 15 септември 1935 г.
* Начало и край
Ценната дума (София, 1998)
26 беседи от 3 февруари 1935 г. до 15 септември 1935 г.
Начало: 05:00
Край: 06:15
В началото:
* Размишление
* Молитва „Отче наш“
* Молитва „Пътят на живота“
* Молитва „Псалом 91“
* Молитва „Молитвата на Царството“
* Молитва „Добрата молитва“
* Пасаж: Еремия 2
В края:
*

1935_06_30 Бъдете като децата
неделна беседа

БЪДЕТЕ КАТО ДЕЦАТА

Отче наш.
„Духът Божий“.
Ще прочета само част от пета глава от Евангелието на Матея, до 17 стих;
Песента „Бог е Любов“.
Ще взема само няколко думи от третия стих, 18 глава от Матея: „Ако се не обърнете и бъдете като децата, няма да влезете в Царството небесно“.
В 18 глава този стих е употребен в условна форма: „Ако не станете като децата“, но аз ще го взема в положителна форма. Аз ще изменя малко ударенията и казвам: Бъдете като децата. В български език има една специфичност, че като се изменят ударенията, изменя се и смисълът на думите. Като изменям ударението на думите, аз не вземам стиха „Ако не бъдете като децата“, но взимам изречението в повелителна форма: „Бъдете като децата“! Сега искам да ви наведа на мисълта, че трябва да напуснете обикновените неща в живота. Обикновените неща създават всички нещастия в живота. Следователно обикновени неща са тези, които създават всички нещастия в живота. Необикновени неща са тези, които създават всичкото щастие в живота. Понеже повечето хора са нещастни, те са влезли в обикновения живот. Вие страдате, понеже сте влезли в обикновения живот. Влезте в необикновения живот, ако искате да се освободите от страданията. Обикновеният живот се отличава с една вътрешна неподвижност. Неподвижността е едно от условията, което ражда всичките нещастия. Това, което дава подтик на движение, това е щастието. Всякога, когато дойде щастието, ти се разкачваш, весел ставаш. Щом дойде нещастието, ти навеждаш глава надолу, не се мърдаш от мястото си. Щом дойде здравето, ти ставаш от леглото си и ходиш. Щом си болен, лягаш в леглото и се замисляш. Болестта е едно обикновено състояние, а здравето е едно необикновено състояние. Има ред философи, които искат да докажат кои са причините на тези неща. – Няма никакви причини. Всичко се дължи на неразбиране. Когато не разбираш един добър човек, ти ще си създадеш своето нещастие, а когато го разбираш, ти ще си създадеш своето щастие.

Сега ще приведа един малък пример, който не говори добре за жените. Но те не трябва да се докачат. Онзи, който е наредил този пример, не е бил много умен. Този пример не е много благоприятен за жените, но вярвам, че няма да се обидите, понеже вие не сте хора на миналото, а сте хора на настоящето. Разказът е следният: В едно царство жените искали да

управляват като мъжете, да имат права като тях. И сегашните жени поддържат това, което тогава не са успели. По това време се повдигнал голям социален въпрос, понеже жените искали да имат граждански права като мъжете и да управляват като тях. След като мислил царят дълго време по този въпрос, най-после казал на жените: Преди да се реши дали могат да ви се дадат права, ще ви поставя на един изпит. Ако издържите този изпит, ще се задоволят желанията ви. За тази цел той им дал нещо затворено в една кутия, като им казал: Ще държите тази кутия в себе си цяла седмица, без да я бутате, ще седи през всичкото време затворена и после ще ми я върнете назад. По този случай всички жени се събрали да решат какво да правят с тази кутия. Едни казали да не се бута кутията, други пък настоявали да се отвори. Трябвало да се постави въпросът на гласуване. При гласуването се взело решение кутията да се отвори. И наистина, кутията се отворила и от нея изхвръкнала една птичка, която царят предварително затворил. Като се явили при царя на определеното време, той отворил кутията и видел, че птичката я нямало там. Тогава той казал на жените: Вие не можете още да управлявате. Аз вярвам, че сегашните жени няма да направят същата погрешка. Всеки човек иска да управлява в света, това е едната страна. Но всеки човек не може да управлява, защото първо човек трябва да се научи да слугува, а после да управлява. Като запитали веднъж нещо един стар мъдрец, той казал: Най-добрият господар съм аз, но и най-добрият слуга съм аз. По-добър слуга, който да шета така добре като мене няма, но и по-добър господар, който така добре и умно да заповядва няма. Аз съм най-добрият слуга и най-добрият господар.

Сега да оставим настрана въпроса какво нещо е добрият господар. На този въпрос може да ви отговори слънцето. То е най-добрият господар на земята, която се движи постоянно около него. Този господар е много добър. Аз взимам слънцето в тази форма, както си е, а не онези религиозни схващания на хората за слънцето, като създадено от Бога. Аз говоря за едно слънце, което Господ не е направил. Обаче, вие ще ме разберете, че говоря за едно слънце, което Господ е направил.

.... ние няма да се разберем. Вие си дръжте вашите знания за слънцето, но аз ви говоря за едно слънце, което не е направено от Бога. Слънцето, което вие виждате, е излязло от едно ненаправено слънце; значи, има в света едно ненаправено слънце. И сега, като говорим, че нашата земя се движи, ние имаме предвид, направената земя, но има една ненаправена земя.

Сега, вие ще разглеждате тези неща, както ви са дадени във философски смисъл. Във философията има тъй наречените дадени неща. Дадена ви е

например, една торба с пари, но нямате време да ги четете. Когато имате време, ще ги четете, но сега ги приемате на доверие, едно по-горе, едно по-долу. И сега ви казвам, че има една земя, която не е създадена. Какво ще изгубите, ако повярвате, ако приемете това на доверие? Казвам ви още, че има едно несъздадено слънце, около което нашата несъздадена земя се движи. Около създаването на земята и на слънцето има толкова много теории, които вие сте приели. Приемете още и тази теория. Какво ще изгубите от това? Нищо няма да изгубите. Значи, има една теория, която обяснява нещата малко по-другояче. Не казвам, че трябва да изхвърлите старите си теории. Напротив, старите си теории дръжте, а при тях приемете и новите теории. Новата теория ще помогне малко на вашите стари теории да се подмладят. Това е в съгласие на онзи закон, който съществува в природата. Защо се раждат малките деца? Те се раждат, за да подмладят старите хора. Когато детето се роди, първо време умно ли е? От гледище на старите, това дете не (е) умно. Това дете, което старите считат, че не е умно, то носи в себе си живота. Природата дава на детето много повече, отколкото на стария. Тя дава на младия живот, а стария лишава от живот. Природата готви младия за служба, а стария лишава от служба. Защо е така, няма да доказвам това. Ако го доказвам, то е губене на време. Има неща, които могат да се докажат, но тия няма, вие сами ще си ги докажете.

„Бъдете като децата“. За да бъдете като децата, вие трябва да възприемете живота в неговите форми. Защото постиженията, които ние търсим на земята, се постигат само при дадените условия, при новите условия, които съществуват. Ако можем да намерим тези дадени условия, в нас може да стане нещо. Ако не можем да ги намерим, тогава в нас ще стане едно разочарование. Всички ние се разочароваме в живота си по единствената причина, че не възприемаме нещата, както трябва, а ги възприемаме, тъй, както не трябва. Ето всеки човек, който се е родил на земята, първо той мисли, че всичко може да направи. Но той се самозаблуждава. Най-първо всичко е направено. Това, което ти мислиш да направиш, преди тебе други, по-умни същества са го направили. Досега то е направено хиляди пъти вече. Аз виждам някой български изобретател ще измисли нещо и ще го патентова. Че това нещо е вече изчислено, в странство то е патентовано преди десет години вече. И като отидете в странство, казват ви, че то е вече патентовано, няма какво да го патентовате. Тъй щото, каквато нова идея да ви дойде на ума, тя вече е измислена. Ние казваме за нещо: Хората, които живяха преди нас. Питам: За кои хора се говори? Защото има два вида хора: Едни, които живяха преди нас и умряха, а други, които живяха преди нас и напред отидоха, напред вървят те. Затова не ми говорете за онези, които живяха преди нас и умряха. Говорете ми за онези, които живяха преди нас и напред отидоха. Друг е въпросът за тях.

Та когато вие ми говорите за вашите деди, които живяха преди вас и умряха, казвам: За умрели хора не ми говорете, ние не се занимаваме с умрели хора. Нямам нищо против тях, нека се споменават, но казвам: От мъртвите ум и съвет не взимам. Ние взимаме съвет само от онези, които минаха преди нас и могат да ни дадат някакви упътвания, някакви съвети. Аз ще ви говоря за онези, които могат да ни дадат съвети.

Та вие трябва да имате в себе си една съществена идея. Коя е тази съществена идея? Съществената идея е тази, че ти трябва да имаш един център, около който да се движиш, но ти трябва да знаеш този център. Не е въпросът сега да говорим кой е този център. То е все едно, когато дойде някой при мене и ме пита, ти вярваш ли в Бога? Или ме пита в какво вярвам? – В Бога вярвам. Ти виждал ли си Го? Така казват всички хора, че вярват в Бога. Като ги питаш виждали ли са Го, казват, че те не са Го виждали, но баба им и дядо им казват за Него, че е съществувал. – Не е достатъчно само да вярваш в Бога, но ти трябва да имаш един център, около който да се движиш. Тъй е създаден животът. Всеки, който живее, има един център, около който се движи. Когато изгуби равновесието на този център, той спада към онези, които живяха преди нас и умряха. Следователно, когато се измести центърът, около който човешкият живот се движи, човек умира. Смъртта е изгубване на равновесието около центъра на твоето движение, и ти преставаш да се движиш. Смъртта произтича от две неща: от загубване посоката на центъра, около който ти трябва да се движиш и загубване равновесието на движението около себе си. Следователно, когато изгубиш движението си около първия център, който ние наричаме Бог и движението около себе си, втория център, който ние наричаме човешката душа или човешкия дух, настава смъртта.

Всички хора си задават въпроса защо трябва да живеят, но никой не може да си отговори на този въпрос. За да можете да си отговорите на този въпрос, най-първо вие трябва да имате един център, около който да се движите. Сега мнозина искат да живеят на небето. Хубаво е това желание. Но ако искам да живея на небето, какво ще добия? Ще живееш година, две, три, сто, хиляда години, но какво ще добиеш? Не, така не се разсъждава. Сега ще ви дам един прост пример. Турям в един чувал пет, десет, сто, хиляда, милион, сто милиона килограма жито. Какво ще придобие този чувал като издържа това жито? Нищо няма да придобие. Обаче, като имаш една идея, трябва да разбереш какво отношение има тази идея към самия тебе. Ако една идея няма никакво отношение към тебе и не може да ти създаде никаква радост, тази идея не трябва да съществува. Казвате: Трябва да вярваме в Бога. Право е, че трябва да вярваме в Бога, но ние трябва да вярваме в Бога, за да имаме живот. Това е резултатът. Следователно, първият резултат от вярата ни в Бога е животът, който

имаме. Обаче, животът, който сега имате, се дължи на вярата на вашата майка и на вашия баща. Вие още нямате...... на вашия живот. Майка ви и баща ви са вярвали в Бога и ви родиха. Те ви кредитираха. Майка ви и баща ви, които вярваха в Бога, образуваха една система и ви родиха на повърхността на тази система, на която и вие днес живеете. И след всичко това вие питате какъв е смисълът на живота. Вие разрешавате един въпрос, който не се отнася до вас. За да разбереш какъв е смисълът на живота, ти трябва да намериш един като тебе, който ще се върти около Бога и ти ще се въртиш около себе си и така ще разрешите този въпрос. За да разберете смисъла на живота, формата му трябва да бъде вън от вас. Докато е вътре в тебе, ти не можеш да разбереш смисъла на живота. Щом зададеш един философски въпрос, ти се ограничаваш. Какъв е смисълът на живота? Аз не разглеждам този въпрос, защото се ограничавам. За мене този въпрос е безпредметен. – Ти какво търсиш в живота? – Нищо не търся. Живота не търсиш ли? – Никакъв живот не търся. – Ами щастието? – Никакво щастие не търся. – Ами добротата? – Никаква доброта не търся. – Ами Любовта? – Никаква любов не търся. – Че какво търсиш тогава? – Нищо не търся, аз имам всичко. Ако търся всички тези неща, те са значи материални. Според мене Любовта не е нещо като водата, нито нещо като захарта, нито нещо като хляба, да го взема. За мене Любовта не е нещо материално. Любовта е същината на живота. Тя не е нещо, в което да се вслушвам. Аз не правя думите на Любовта на две. Аз не питам любя или не? Щом се запитам дали любя, всичко с мене е свършено. Някой иска да изпита Любовта. Аз съм правил много опити, но никога до сега не съм правил опит да изпитвам Любовта. Аз съм правил много опити, но никога не ми е влизал този бръмбар в ума да правя опити с Любовта, т. е. да я изпитвам. И вярвам, че никога няма да влезе в ума ми този бръмбар да изпитвам какво нещо е Любовта. Да правя опити с Любовта, това е една съблазън, значи да нямам доверие в Любовта. – Коя е жена ми? – Щом питам коя е жена ми, моята работа е свършена вече. – Ами ти кой си? – Щом питам ти кой си, моята работа е свършена вече. Щом питате кой е Господ, вашата работа е свършена вече. Тези въпроси представят един философски жаргон, една философска неразбория. В този речник в тези понятия няма никакво разрешаване. – Ами аз имам право да питам. – Всички хора, които в живота си са питали по този начин, са умрели до сега. Смъртта е едно неизбежно противоречие.

Сега да не ви навеждам на противоречия. Вие и без това имате много противоречия, поне и аз да не ви навеждам такива. Но казвам: Не се съмнявайте в живота, който имате. Вие търсите това, което никога няма да постигнете. В живота, който имате, вие имате всичко, а при това пак сте нещастни. Сега ще ви дам едно малко обяснение. Когато сте дошли на земята, един мъдрец ви е дал една кибритена клечка и ви е казал: Когато се

намерите в най-трудните условия на живота, драснете една клечка кибрит. Обаче вие седите и философствувате: Какво ще ми помогне една клечка кибрит. Ако вие сте изложени на студ на 25–30 градуса под нулата, наистина, тази клечка кибрит нищо не може да ви помогне. Тя не може да стопли стаята ви. Но ако тази кибритена клечка я поставите в съчетание с ред други условия, които съществуват в стаята ви, тя ще стане една динамическа причина, която ще измени условията на вашия живот. Ти имаш една малка идея или едно малко чувство, които са микроскопически, нищо не могат да ви помогнат. Вие не ги поставяте като динамически причини в съчетание с ред други условия на живота ви, вследствие на което се раждат ред противоречия в живота ви. Това е, защото вие търсите щастието отвън. Всеки от вас търси такъв човек, съвършен, с когото да се сдружи и да бъде щастлив. Това е най-голямото разочарование, което хората преживяват. Те мислят, че са намерили или ще намерят такъв човек и остават разочаровани. Те не знаят, че съвършеният човек никога не се жени. Съвършената мома няма защо да се жени. Кой човек тъгува в света? Бедният търгува, защото той иска да спечели нещо. Богатият няма защо да търгува, той има всичко. Богатият няма нужда от пари. Някоя мома дойде и казва: Аз искам да се оженя за един съвършен момък. Казвам ѝ: Не се лъжи. Този съвършен момък няма да се жени за такава като тебе, да му побелее главата. Дойде един момък, той иска да се ожени за една съвършена мома. Казвам: Не се лъжи, тази съвършена мома никога няма да се ожени за тебе, да ѝ побелее главата. С една съвършена мома можеш само да дружиш, но да се ожениш за нея и да ѝ кажеш, че тя е твоя жена, твоя собственост, това никога няма да бъде.

Сега вие ще навлезете в противоречия, които хората само са си създали. Сега вие казвате, например, че животът, който имате, не е ваш; че длъжността, на която сте поставени, не е ваша; че условията, при които се намирате, не са ваши. Аз не зная колко хора има сега в света, които да са се оженили съзнателно. Хората ги женят, те сами не се женят. Българите казват: Или се млад жени, или се млад калугери. На младини хората сами се женят; на средна възраст други ги женят, а на стари години дяволът ги жени. Това е българска пословица. Какво искат да кажат българите с нея, аз разбирам това, познавам българите, но не искам сега да разправям тази работа. Аз виждам каква е тяхната философия. Когато казват, че на младини човек сам се жени, значи на младини Бог те жени. Щом не изпълняваш Волята Божия, хората те женят. Щом хората не могат да те оженят, дяволът ще те ожени. Щом дяволът те ожени, ти ще умреш – нищо повече. Когато Адам беше в рая, Господ му даде задача да даде имена на всички животни. Животните бяха много, и, макар учен човек, Адам не можа сам да свърши тази работа, затова се обърна към Бога с молба да му даде една другарка, един помощник в работата, който да го

стимулира. Адам се видя в невъзможност да се справи с толкова много животни и растения да им даде имена, затова поиска от Бога един секретар, който да му помага. Господ обеща да му даде и му даде Ева. Това учение не е прието от общите вярвания, не е приложено, но аз съм човек извън общите вярвания. Аз съм човек на извънредните вярвания, а не на общите вярвания. Погрешката на Адама седеше в това, че той имаше една........... вследствие на което жена му не си гледаше работата. Ева пък имаше една слабост, каквато имат всички жени, че не се занимаваше със своята работа, не гледаше децата си и къщата си, но се занимаваше с кой какво казал, какво казали тези-онези съседи, а съседите всякога развалят работите. Тя не се занимаваше с това какво става в рая, но се занимаваше с това, което ставаше извън рая. Един ден тя чула, че имало един велик адепт извън рая, който знаел много неща и те го поканили на гости да им разправи някои неща. Възползуван от това, той предал на Ева първата лекция, която ѝ донесе всичката беля на главата. Заради тази лекция я изпъдиха от рая. – Това са приказки, на които и да вярвате, нищо няма да получите. И да не вярвате, пак нищо няма да получите, но дали вярвате или не, носите последствията и до днес. Дали ще вярвате в едно или в друго, не е важно, но последствия ще има. Има една първична причина, която приписват на Адам и на Ева, задето съгрешили, но аз взимам една философска причина за тяхното съгрешаване. Първата причина за съгрешаванията на Адам и Ева се дължи на това, че те изгубили правата посока на движение около онзи център, около който е трябвало да се движат. Втората погрешка седи в това, че те са изгубили посоката на движението около себе си, около своята ос. Това са погрешките и на съвременните хора. Вследствие на тези две погрешки ние сме образували около себе си един застой. Та сега трябва да се яви такава една сила, която да възстанови това движение около орбитата на нашето слънце и около своята ос. В това седи спасението на света.

Сега аз определям това по следния начин. Казано е: „Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и с всичката си сила“. Този е първият и най-важен закон. Това значи да се движиш около слънцето, както земята се движи около слънцето. Вторият закон: „Да възлюбиш ближния си като себе си“. Това значи да се въртиш около себе си, около своята ос, както земята се върти около своята ос. Това са двата важни закона. Учените казват, че един ден нашата земя щяла да спре своето движение. Тя се опита един ден да се спре в своето движение, но станаха много работи с това. Мойсей казва, че земята била създадена в четвъртия ден. Значи, в четвъртия ден се явило желание в земята да се движи. Земята е повярвала в Бога по-рано отколкото човекът. Защо? Защото човек е бил създаден в шестия ден. Едва тогава се пробудило съзнанието в човека, че той трябва да се движи към един велик

център. – Бог и около този център. Това значи, че човек бил създаден в шестия ден. Второто положение е, че той съзнава какво трябва да се движи около себе си, около своята ос. Така той добива и друго едно съзнание. Първо движение на човека е движението около един велик център на живота. Второто движение – е движение около своята ос, около себе си – това е едно относително движение. Като се движи около своята ос, земята излага всичките си части около слънцето, еднакво да се огряват, еднакво да възприемат слънчевата енергия. Много хора сега не разбират онази дълбока вяра, и мислят, че с техните вярвания ще отидат напред. Те не разбират как да вярват и в какво да вярват. – Една проста вяра нищо не допринася. Има една вяра, която пречупва слънчевите лъчи, тя се явява като мощна сила, която същевременно така огъва човека, че го кара да се движи на всички страни, да се огрева от всички страни от слънцето и по този начин дава възможност на всички живи същества да се развиват. Казвам: Задачата на съвременната наука е да започне да изучава човешкия мозък от всички страни. Той още не е изучен, както трябва. Нещастията в съвременния живот се дължат на факта, че повърхността на нашия мозък не се еднакво огрява. И повърхността на нашето сърце не се еднакво огрева. В това отношение нашият мозък представя слънчева система. Мозъкът представя движение на земята около слънцето, а симпатичната нервна система представя движението на земята около своята ос. Следователно, симпатичната нервна система е заната с храносмилането, както земята около своята ос е заната само със себе си. Всички нещастия на земята сега произтичат от онова неестествено състояние, в което се намират нашата симпатична нервна система и мозъчна система. В това аз не съм намерил до сега нито едно изключение. Всички нещастия, всички болести и недоразумения в света се дължат или на симпатичната нервна система или на мозъчната система. Положението на семейния живот на хората може да се подобри само когато се преустрои положението на нашата симпатична и нервна или мозъчна система. Ако не се подобри огряването на мозъка, ако не стане както трябва, нищо не може да се постигне. Някой се съмнява в Бога и казва: Докажи ми дали съществува Господ или не. Казвам му: Ти ми докажи, че не съществува. Аз имам повече доказателства, че Бог съществува. Този свет, който ни заобикаля, е наполовина доказателство, че има нещо извън нас, което съществува. Този човек ще каже, че това е една случайност. Какво нещо е случайността? Случайността в света е една голяма неразбранщина. Само онези приемат случайностите в живота, които не разбират законите на природата. Само обикновените хора вярват в случайности. Мъдрите, учените хора, не че не вярват в случайности, но те знаят, че случайните работи са условия само за обикновените хора. Обикновеният човек по-добре разбира случая. Те казват: Едно съвпадение е това, така се е случило. – Да, така се е случило, защото по-умни хора са действували да се случи така или иначе. Ти не си помислил нищо. Един

кон може да тича, там дето не е мислил. Но едно умно същество се е качило отгоре му и го е довело тука. Ако питате коня защо е дошъл тука, той ще каже: Не зная, някаква съдба ме е довела на това място. Ако питате онзи, който го е възседнал, той ще ви каже защо е довел коня на това място.

Сега ако и вас ви питам защо сте дошли на земята, няма да знаете какво да кажете. Вие не сте дошли на земята, по своята воля. Помните ли кога дойдохте? Помните ли онзи момент, когато излязохте от небето? Помните ли пристанището, на което сте слезли? Помните ли когато се пробуди вашето съзнание? Вие даже не помните времето от 9 месеца, което сте прекарали в утробата на майка си. Вие не помните своето раждане. Сега аз няма да ви говоря тези неща, защото вие казвате: Този човек засяга малко неморални въпроси. – Когато се проповядва на хората как да уредят материалните си работи, морално ли е? Когато някой иска да изкара един човек от една църква, това морално ли е? Когато се обиждате, това морално ли е? Казвате някому: Ти си голяма будала. – Това не е ли обидно? Казвате: Че човек е създаден от Бога, а при това го наричате будала. Че така вие обиждате Бога. Така не се говори. Ако ние вярваме в идеята, ч_тогава трябва да държим втория закон.

Сега аз не искам да ви въвеждам в едно ново верую, но искам да ви избавя от едно заблуждение, в което сами доброволно вървите. До тогава, докато ние мислим, че нашият живот е резултат на някаква външна случайност, ние ще бъдем във вечно заблуждение. Например, някой вярва, че ако вземе един лотариен билет, работите му ще се уредят. Това е една случайност, която математически може да се докаже. В Англия има един астролог, който математически доказва нещата. Той е правил ред опити. Какви са неговите методи, сега няма да разправям, но той е демонстрирал много опити пред хората. Когато отиде някой при него, и го пита дали ще спечели от еди-коя си лотария, той му казва: Дай ми номерата на три билета от онези, които в досегашните тегления са спечелили. Като има тия числа на лице, той прави изчисления и доказва кои от останалите билети могат да спечелят. Това е факт. Този човек съществува някъде в Англия и които се интересуват, могат да го намерят и да проверят тия неща лично от него. Значи, и в лотарията, която вие считате случайност, има един закон, който регулира нещата. Наскоро ми разправяха един пример, станал някъде във Варненско. Един бирник, държавен чиновник, като ходил да събира данъци по селата, имал няколко лотарийни билети, които предложил на някои свои познати. Един от познатите му се съгласил и купил един билет, една половинка. Другият му познат на сила се съгласил да купи другия билет, четвъртинка от целия, от същия номер. Но като си отишъл бирникът, той си казвал: – Този изедник, не стига че и така ни

обра, но още и с лотарийни билети иска да печели. Скоро се теглила лотарията и тъкмо тези билети спечелили. Първият си взел сумата от 50 000 лева, която билетът му печелил, но вторият не могъл, защото в яда си скъсал своя билет.

Та когато някой човек в света иска да ви направи едно добро, ние пак се възмущаваме. И когато някой иска да ни обясни една истина, ние пак се възмущаваме. Казвате: Този човек иска да ни вкара в едно ново верую. И аз съм съгласен с вас. Когато някой иска да ни вкара в едно заблуждение, няма защо да вървим подир него, и без това имате заблуждения. Но ако някой иска да ни изкара от нашите стари разбирания и да ни повърне към същността на нещата, защо да не се съгласим? Какво трябва да проповядва? Дойде някой и ви казва да четете свещената книга. Казвате: Какво ще я четем? Тя е писана от много хора. Кому каквото е дошло на ум, е писал. – Ако разсъждавате така, тогава мога да кажа, че и вие сте писали каквото ви е дошло на ума. Тогава как ще разрешим нашия живот? Че и на тебе ти дойде на ума да вземеш един билет, за да спечелиш. Вземаш билета, но не спечелиш. После пак ти дойде на ум, че можеш да спечелиш. Вземеш билет, пак не спечелиш. Питам: Колко пъти трябва да вземете един билет, за да спечелите? Ако аз бих взел един билет, за да спечеля, ето как бих постъпил. Разбира се, че този закон е за мене, не е за вас. Как бихте постъпили вие, аз не зная, това е ваша работа. Аз ще искам от този, който ми продава билета, на мене пръв да продаде, никой да не (е) взел от него билет. После, денят, когато ще взема билета, трябва да е много ясен, да няма нито едно облаче по небето, птичките да пеят, петлите да кукуригат, цветята да цъфтят. Тогава само аз бих се съгласил да взема един билет. Ако тези условия не са спазени, аз не купувам билет. Колкото души са ми продавали билети аз не съм купувал, ако няма това съчетание на условия. Ако тези съчетания съществуват, аз бих се съгласил да платя за билета колкото ми искат, без да правя въпрос за цената. – Ама това е невъзможно. Тогава продайте билетите си на другите хора.

Сега да се върнем към съществения въпрос. Животът, това е един лотариен билет, не го късай. Добър или лош, макар че този билет ти е даден от бирника, не го късай. Макар че зад този билет седят неприятности, бъди благодарен за този билет, бъди благодарен, че имаш този лотариен билет, понеже той е най-голямото благо, което сега ти е дал Бог. Тъй говорим по човешки. Можете да вярвате или да не вярвате. Но колкото и да е горчив животът, все пак той е едно благо, което ви е дадено от Бога. Ако искате сега, дръжте новото в себе си. Първо не обременявайте мозъка си с непотребни мисли. У вас може да се зароди желание да бъдете голям човек в света. Че вие сте най-голямото същество в света. Колко по-голям сте от малките бръмбарчета. Колко по-голям сте от животните, и от рибите, и от

птиците, даже и от най-големите животни, защото вашият ум може да направи всичко. Какъв по-голям човек от този, който сте сега, искате да станете? Или вие искате да станете голям човек, за да заповядвате на хората? Ако искате това, вие ще си строшите главата. Ето, и Бог, Който е толкова велик, и Той даже не си е присвоил правото да управлява хората, света, така както хората днес се управляват. Свободата, която Бог ни е дал, която съвременните философи не виждат, е причина за нашите погрешки и престъпления, но тя показва, че Бог ни е дал тази свобода, за да можем свободно да се развиваме. Вие искате да направите нещо, но щом не е добро, не е във ваша полза. Бог ви казва: Не прави това, нищо няма да научиш от него. Когато искате да изобретите нещо, което да е в полза на вашата държава, да я спасите от другите народи, неприятели ваши, пак ви се обръща внимание, че това няма да ви донесе добро, защото не се минава много време, и същото това изкуство минава в ръцете на вашите неприятели. Ето, всички изобретения на германците, французите и на англичаните минаха и в едната, и в другата страна и противниците се ползуват от тях. Какво придобиха тогава със своите изобретения? – Нищо не придобиха. Сегашното човечество, сегашната култура, сегашният век се отличава с едно нещо: със своята голяма разрушителност. Днешната култура е култура на разрушение. Никога човечеството не е било така разрушително както сега. Нито миналата история, нито предисторическата култура, не помни такова време, когато човек да е дохождал до такова голямо разрушение. Вземете сегашните кораби, какъвто е този на англичаните, който наричат високия, който от нищо не се страхува, а българите го наричат дрънდаут – това е нещо грамадно. Ако римляните във времето на тяхната империя биха имали такъв един параход, в един ден само той би помел флотата на целия свет, всичко би разрушил и би изхвърлил навън. Но сега, един от тези големи мощни единици, нищо не струва. Вий не сте виждали, до каква степен е дошло съвременното разрушение. Не само в това отношение е стигнало разрушението, но и в друго отношение. Никога до сега в света не са се писали такива книги, каквито сега се пишат. Тези книги не са основани на нещо положително. Не е въпрос да се отричат нещата, но ний трябва да поддържаме онова, което е, което съществува в природата, а не онова, което хората са създали. За нас не е важно да възстановим един Бог, който не е съществувал. За нас не е почетно да създадем една своя религия, на която да дадем Божествен характер. За нас е важно да възстановим онова, което е и което носи щастие, защото за нас Бог трябва да бъде един извор. Той трябва да бъде единствен извор, от когото можем да черпим. Един Бог трябва да бъде, от когото можем да научим много работи и с когото можем да живеем. Онези, които са разбирали законите, така е било за тях. Затова Бог е..... За този Бог е казал един от израилските пророци: Ще напиша закона си в сърцата им и ще ме познаят от малко до голямо. И

всеки ще разговаря под своята смоковница и няма да има от какво да се страхува.

Питам сега: От какво произтичат нашите страдания. Ние сме един християнски свет, но хората живеят без Бога. Какво ще кажете за онзи богат човек, покрай когото минава един беден и умира от глад? Той го погледне и казва: Нека работи, никой не му е виновен. Мислите ли, че това е вяра? Никаква вяра не е това. С какво могат съвременните хора да се похвалят като образци? Ще кажете, че сте много учени. – Ако е въпрос за наука, не е лошо да има учени. Науката е спасение за хората. Но съвременната наука се използува повече в нейното разрушително влияние. Науката има две страни. Ако тази наука попадне в ръцете на един благороден, възвишен човек, тя е на местото си, тя ще бъде в полза на човечеството, за благото на всички хора. Но ако науката попадне в ръцете на един неразумен човек, ще бъде една разрушителна сила. До какво не са дошли сегашните хора? Сегашните учени са дошли до положението с известни методи да спрат правилното течение на кръвообращението. Те могат да спрат правилното течение на кръвта в капилярните съдове на човека, както е на артериалните съдове и по този начин да увеличават количеството на венозната кръв. Щом се увеличи количеството на венозната кръв в човека, тогава се създават условия за всички болести в него. От какво произтичат болестите в света? Сегашните учени, както и сегашните лекари, много от тях ни най-малко нямат желание да оздравяват техните клиенти или да бъдат здрави. Много от тях казват: Колкото повече болни, толкова по-добре за нас, ще имаме възможност да печелим повече. Ние имаме деца, имаме жена, трябва да живеем. – Не, така не се мисли.

Та сега и аз като ви проповядвам ще се запитате какви ли са моите намерения. Едно от двете: Или имам намерение да ви замотая, или да ви кажа една истина. Кое е вярно от двете, вие сами ще си кажете. Аз не ви казвам, че трябва да мислите за мене добре. То е ваша работа. Аз държа за себе си един закон: Да бъда всякога изправен към себе си. Да имам правилни отношения спрямо всички хора. Аз зная едно нещо положително: Че по-голяма отрова от лъжата в света няма. Най-страшното нещо, от което всеки човек може да се плаши, това е най-малката лъжа. Никога не се опитвай да лъжеш себе си. Дойдеш ли до лъжата, кажи си – това е лъжа. Според мене честен и благороден човек е онзи, който не допуща лъжата. Той може да прави различни прегрешения – всички могат да му простят. Единственият грях, който природата не прощава, това е лъжата. Първите хора ги изпъдиха от рая, не заради прегрешението им, но заради лъжата. Адам излъга Господа. Той каза: Господи, жената, която ти ми даде, ме накара да съгреша. Това беше

първата лъжа в света. Като хванаха Ева, тя каза: Змията ме накара да съгреша. – Това е втората лъжа. От тук казвам: Има два вида лъжи в света: женски и мъжки лъжи. Женските лъжи са лъжи на змиите, а мъжките лъжи са лъжи на жените. Като срещнете един мъж, той ще каже: Остави се, това жената била цяла змия. Следователно, жените са фабрики за женски лъжи, а мъжете са фабрики за мъжки лъжи. Според мене нито женски лъжи трябва (да) употребявате, нито мъжки, нищо повече. Адам трябваше да каже на Господа: Господи, прости ми, че съгреших със своя секретар. Не го турих на работа, но го оставих да се занимава с външни работи. Аз не го доведох пред тебе. – Това беше истината. А той искаше да прави политика, да има добро разположение на своята възлюблена, да не си състави лошо мнение за него. Той имаше слабост към своята възлюблена и тази слабост го заведе в дъното на ада. Той иска да угоди на жена си. Това е първото угаждане. И тя иска да угоди на мъжа си. Не си угаждайте един други. Да угаждаш на човека, това значи да му говориш истината. Нищо повече. Щом ви говоря лъжа, това не е почитание. Когато един човек ми говори лъжи, той не почита нито себе си, нито мене. И ако аз ви говоря лъжи, нито себе си почитам, нито вас почитам. В новата култура човек трябва да говори истината. Който не знае да говори истината, не зная какво друго може да каже. И ако аз не ви говоря истината не зная какво мога да кажа за себе си. Това значи, че аз нито себе си почитам, нито вас. В новата култура човек трябва да говори само истината. И ако той не може да говори истината, не зная какво друго ще може да направи. Не е въпросът да се спрем да не мислим. Свободно можем да мислим. Не е въпросът само да говоря, да се считам учен човек. Че съм учен човек, това значи няма защо да се препоръчвам пред вас. Ако река да се препоръчвам, какво ще придобия. От моя страна е глупаво да ви се препоръчвам, че съм учен човек – нищо няма да придобия от това. Но и да се препоръчвам, че нищо не зная, това значи да ви_, но да казвам, че съм много учен, и това нищо не допринася. Ако ви кажа, че съм много учен вие ще искате да ви кажа много неща. А пък аз не обичам да казвам много неща. Ако кажа, че нищо не зная, това значи да не ме питате за това, което ви е полезно. И в единия, и в другия случай вие ще изгубите.

Та казвам: На мнозина съм давал съвет как могат да бъдат щастливи хората в света. И на вас ще кажа как можете да бъдете щастливи. Що се отнася до вашето верую, ще го държите, нямам нищо против него. То е един стар метод. Аз съм опитвал този ваш метод, познавам го. Какъв е новият метод? Той не е много..... Христос е казал: „Да любиш врага си“. Казвате: Как е възможно да обичаш един човек, който ти е враг? – Че дяволът ти е най-големият враг, а ти обичаш дявола. Писанието казва: „Противи се на злото“. Че то не е цялата философия. Христос е казал много неща, всичко не е взето. Същевременно Той е казал: „Не противете се на злото!“ Ти

можеш да се противиш на злото, но не можеш да се противиш на онзи, когото обичаш. Вижте, можете ли да се противите на онзи, когото обичате? Другото заблуждение, което съществува в света, е, че като казваме да не се противим на злото, това подразбира, че трябва да го обичаме. Това, което човек прави, не го обича. А това, което не прави, него обича. Злото може да се обича, когато не се прави, а доброто може да се обича, когато се прави. Следователно, ако не правиш доброто, ти си лош човек. Ако не правиш злото, ти си добър човек. Така трябва да се разсъждава. Само като правиш доброто, ти го обичаш. И само като не правиш злото, ти го обичаш. По това се познава, че обичате злото – като не го правите. По този начин вие казвате на злото: Ти направи вече злото, няма защо и аз да го правя. Ти уби вече човека, на мене остава аз да го погреба. Ти, който разбираш закона на доброто, ще съживиш човека, няма да казваш на злото, че те съживих. Следователно, този е законът, с който Бог работи. Когато някой убие един човек, остават го после на Бога, той да го съживи. Бог не се възмущава, че еди-кой си убил някого, Той го съживява, но остава онзи човек да си носи последствията на своето престъпление. Следователно, човек носи своите последствия, за всяко извършено от него престъпление.

Та казвам: Това, върху което трябва да се спрете, сега е следното: обичайте злото, без да го правите. Обичайте доброто, като го правите. Сега не разбирайте криво. Значи, злото можете да го обичате, само като не го правите. А доброто можете да обичате, само като го правите. Следователно, правенето на доброто в света наричам Любов. Отличаването на доброто в света наричам друг вид Любов. Този закон работи в света.

Казвам: Доброто има една положителна, естествена страна, като електричеството, която действува в света. Който не познава тази сила, тя може да го убие. Едното електричество е отрицателна енергия, която дава светлина. Същият закон действува и в другия полюс, в положителния полюс, който дава топлина. Другият полюс връща тази топлинна енергия с цел хората да я използуват. Има една топлина в света, която причинява смърт, но има една топлина, която причинява живот. Тази топлина, която дава живот, произтича от центъра на доброто, а другата топлина, която причинява смърт, произтича от центъра на злото, тя умъртвява хората. Има някои учени хора, които си служат със светлината да умъртвяват.

Сега мнозина страдат, защото възприемат чужди мисли. Някой се е отчаял. Защо се отчайва? Представете си, че една мома се влюби в един момък. Първо тя е щастлива, доволна от него. По едно време момъкът попада под лъчите на злото, и в него настроението по отношение на тази мома се изменя. Той започва да я пренебрегва. Тя възприема неговите

мисли и иска да се самоубие. Всека мома или всеки момък, които искат да се самоубият, са попаднали под лъчите на топлината и на светлината, които излизат от центъра на злото. Това показва, че този момък или тази мома не са били един за други. И тогава казвам: В света има два вида момци: едни момци, на които мозъците служат за възприемане на положителните лъчи на светлината, т. е. на доброто и други, на които мозъците служат за възприемане на отрицателните лъчи на светлината, т. е. на злото. Вторите не са виновни за това положение, защото това става несъзнателно у тях. Аз съм слушал много моми, които казват: Не мога повече да обичам този момък. Защо? – Защото е намерила втори момък. Утре ще намери трети, после четвърти и т. н. Това е закон на размножаване. Но това размножаване не води към онова щастие, което всички хора търсят. Сега аз ви говоря за един вътрешен закон, от неспазването на който, вие се намирате в постоянно противоречие. За тази цел, вие трябва да се научите при най-неблагоприятните условия на живота си да не изгубвате кураж. Ако обичате Бога, вие трябва да си кажете: Всичко, през което минавам, е за добро. Това на никого не можете да кажете, освен вътре в себе си. Не го казвайте на другите, но в себе си го допущайте, че е за добро. Вие можете да търсите какво е писано в свещените книги, какви са опитностите на другите хора, но не разправяйте какво мислите. И при най-лошите условия да сте допуснете, че всичко това е за добро. Щом допуснете това, вие веднага ще бъдете във връзка с първия принцип, във връзка с Божественото. Кажете си: Това, което аз не мога да разреша, Бог ще го разреши. Кажете ли така, ще видите, че най-много след 24 часа ще дойде разрешението на въпроса, защото не сте вие, които разрешавате въпросите в света. Това същество, за което ви говоря и което познавам, не е както обикновените хора, които вие познавате, не е както когато познавате един човек. Това същество, към което всички се стремят, което урежда всичко в живота, към него имат благоволението даже и най-напредналите същества, които имат знание. Всички се стремят към неговото благоволение. Защо? Защото то е един извор, който съдържа необятното знание, необятните блага, необятното щастие в живота. Сега аз не ви говоря за един Господ, в когото само да вярвате. Аз не ви говоря за един Господ, в когото хората едно време са вярвали. Моят Господ, за когото ви говоря днес, казва, че всичко, което искате и очаквате от него, ще го направи. Днес имате облаци в живота си, но ако вярвате в този Господ, по-малко облаци ще имате в живота си, небето ви ще бъде ясно. Няма да има нещо, което да ви препятствува. Не казвам, че всичко ще ви върви по мед и масло, но ви давам десет случая да опитате това, което ви говоря. Като ви дойде едно голямо нещастие, което не можете да решите, кажете си: Чакай да опитам този Господ. Кажете: Нека да видим какво ни говори онзи господин за неговия Господ, да се помолим на неговия Господ, да видим дали ще ни помогне. Повикайте моя Господ. Като не можете да разрешите

някакъв въпрос, оставете го на моя Господ, той да го разреши. Ако при тези десет случая, не се сбъдне, както ви казвам, ще ви дам още десет случая, да познаете моя Господ. Ако и тогава не можете да го познаете, ще ви дам още десет случая. И тогава ако не успеете, повикайте мене. На 30-я път аз ще дойда. И като дойда, тогава всичко ще стане. До тогава аз ще ви оставя да сте свободни. Има една положителна наука, която трябва да създаде бъдещата култура, бъдещото възпитание на майките, на бащите, на братята, на сестрите. Това е новото, което трябва да се съгради. То ще се съгради в лицето на едно общество, в което злото ще се обича без да се прави, и доброто ще се обича, като се прави. Омразата ще се обича, без да я правим. И Любовта ще се обича, като я правим. Единственото мощно нещо в света, това е Любовта, която повдига живота. Вярвайте в Любовта. Любовта, това е Бог, който съизволява към всички, които има отношение и към вашите майки и бащи, към свещеници, към учители, към държавници, към слуги, към говедата, към всичко живо. Обичайте този Господ. Казвате: Ние трябва да бъдем щастливи. В бъдеще, не само хората, но и говедата ни, и кокошките, всички животни трябва да знаят, че ние обичаме Бога. Да почувствуват нашето щастие, да разберат, че у нас е станало едно вътрешно социално съществено преобразование. Всички трябва да знаят това.

„Бъдете като децата!“ Вярвайте във вашия баща и не му приписвайте вашите слабости. Не казвайте, този Господ с мене ли ще се занимава? Величието на този Господ, за Когото ви говоря, се познава по това, че Той се занимава с най-малките работи, с които никой друг в света не се занимава. Господ не се занимава с големите работи. Той остава големите работи на другите същества, а като дойде до малките работи, с които никой не може да се занимава, Той ги поема и ги урежда. Затова и в Писанието е казано, че Бог живее в сърцата на смирените, на малките. Когато някой каже, че всичко с него е свършено, тогава Господ му проговаря: До сега те ръководиха другите хора, сега аз ще те ръководя, ще имаш моето разположение. Вие ще започнете да се разправяте: Господи, аз съм голям грешник. Веднъж да духне Господ, всичките ви грехове ще се разпръснат. Ние искаме да продадем греховете си на Господа. Той не ги купува за себе си, но ако ги купи, ще ни накара само да ги занесем до неговите хамбари. Той има специални места за складиране на стари чешити. Той складира нашите грехове в специални складове, хамбари и като ги събере всички, един ден, казва се в Писанието, че Господ ще запали земята, за да изгорят всички грехове на хората. Като запали тия наши грехове, тия стари чешити, събрани от памти века, те ще изгорят, и ние ще се освободим от нашите стари грехове. Така ще бъдем свободни. Тогава ние ще останем само с онова, което Бог е създал от вековете още. Тогава ние ще мислим като Бога.

И тогава казваме: Добър син е онзи, който е наследил чертите на баща си. Добра дъщеря е онази, която е наследила чертите на майка си. Такъв е законът. Онзи син, който не носи чертите на баща си и онази дъщеря, която не носи чертите на майка си, не са добри син и дъщеря. Те не са техни синове и дъщери. И ако ние не носим чертите на Бога, ние не сме Негови. И ако ние не носим чертите на Божия Дух, ние не сме Негови. Какво друго можем да кажем? Какво друго можем да кажем за Бога? Чертите на Бога трябва да нося нищо повече. Аз трябва да постъпвам като Бога, а не като хората. И тогава ще бъде добре и за мене, и за вас.

„Бъдете като децата“. Има един център, около който трябва да се движите. Движете (се) около великия център на живота. Движете се около себе си и обичайте злото без да го правите. Обичайте доброто, като го правите. В това седи вашето щастие в бъдеще и сега.

„Благословен Господ Бог наш“.
Добрата молитва.

34. неделна беседа от Учителя, държана на 30 юни 1935 г.
София, Изгрев

1935_07_03 Филмът на живота
лекция пред общия окултен клас

ФИЛМЪТ НА ЖИВОТА

„Добрата молитва"

Ще прочета двайсет и трета глава от Деянията на апостолите.

„Духът Божи"

Тема имате ли? („Не.") За какво говорих миналия път? Какво беше яденето миналия път? Като ходите на гости, трябва да помните какво сте яли. Какво съм говорил миналия път? („Търпението.")

Всеки човек изказва това, което в момента мисли или преживява. От болния какво ще чуеш? Оплаквания. Той пъшка. Каквото и да искаш от него, той все ще ти говори за своята болест, че окото го боли, че краката, главата, кръстът го боли, че гърбнакът го боли. От сутрин до вечер той мисли и говори все за болестта си. Гладният говори само за хляба. Това са повърхностни работи, излишни работи.

Нали сте ученици. Вие мислите, че знаете да смятате. Събирането сега ще го учите по нов начин. Вие сте учили събиране. Аз искам да зная защо при събиране процесът се увеличава, а пък при изваждане се намалява. При изваждането резултатът се намалява, а пък при събирането се увеличава. Значи, който изважда, взема по-малко, а който събира, взема повече. Който умножава, взема повече, а който дели, взема по-малко. Представете си, че аз едва сега уча тия работи и как ще ми ги разправите? Вие сте учител в първо отделение и учите малките деца. Искате да им разкриете една буква. Не мислете, че тия деца са невежи. Те са живели като философи. Може да са имали хиляди години зад себе си, но сега минават за деца, за невежи. Само че те мълчат, не се изказват. Сега са деца, но тия деца след време стават поети, философи, музиканти и прочее. Как може тия деца, които нищо не знаят, да станат толкова учени? Възможно ли е едно дете, като стане на двайсет и четири годишна възраст, да свърши университет и да дава ум на баща си, а пък първоначално нищо да не е разбирало? Това са привидни работи. Един човек може да не разбира английски, но може да разбира своя си език. Но строежът на английския език е по същия закон. Само граматически има едно различие, понеже граматиката на английския език е по-съкратена, по-опростена. Граматиката на по-старите народи е по-сложна. Граматиката, това са закони, това е наука. Тия хора. които не знаят граматиката, не говорят ли? Говорят. Но тия, които знаят граматика, говорят по-добре.

Сега кое обичате: да събирате ли обичате повече, или да изваждате? При какви условия вие събирате и при какви условия изваждате? И кога обичате събирането и кога обичате изваждането? Детински въпрос, ще кажете, проста работа е, ще кажете.

В прочетената глава се описва едно голямо противоречие. Те, евреите, обичат Бога, искат да изпълнят Неговия закон, и искат да убият един човек. Защо? Защото тоя човек не вярва като тях. Как трябва да се вярва сега? Това противоречие съществува и днес във всички хора. И между вас съществува. На какво се дължи противоречието?

Човешкият мозък или човешкият живот, или човешкото съзнание прилича на един филм. Като живее човек, всичко се отпечатва върху неговото съзнание. Филмират се ред съществувания, които е имал. Филмират се в неговото съзнание. Както сега филмуват живота на Христа. Те не са били във времето на Христа, но предполагат и представят живота на Христа. Мнозина са ми разправяли по филма как е слязъл Христос. Много добре предполагат. Ще се изнесе на филм от началото до края животът на Христа, ще се видят на филм страданията на Христа.

Такъв филм и вие имате по някой път. Случва се, че вашият живот е обезсмислен и не знаете какво да правите. Богат сте, и не знаете какво да правите с вашето богатство. Ония, които разбират закона, ще ви създадат едно желание да видите един филм, ще ви създадат едно противоречие. Всички противоречия, които се създават във вашия живот, това са филми на вашия живот. Някой път сте нещо, например хрумва ви една много лоша мисъл в ума ви. Обяснявате си, че някой ви е повлиял. Никой не ви е повлиял, но вие сте преминали някой път това нещо. Например вегетарианец сте, но ви хрумва идеята да ядете една печена кокошка, не у всички, но у някои. Вземам примера в по-мека форма. Вие казвате така: „Някого съм видял да яде печена кокошка и ми дойде наум да ям." И един сокол, като види птичката, как му дохожда наум да я хване и да я изяде? Идва му един филм да хване някоя птичка и да я изяде.

Много неща в нашия живот се преповтарят. В сегашния си живот ние сме повикани да поправим ред погрешки. Има ред погрешки в яденето, в мислите, в чувствата. Когато човек стане набожен, най-първо той иска да намери Господа, да Го види като светлина, като слънце, възвишава се, вдъхновява се, иска Бог да изпълни душата му. Но един ден, ако е мъж, като се моли, току изведнъж се явява между него и Господа една красива жена и иска да я прегърне. Казва си: „Това е от дявола." Светиите са страдали много от това. Ходи той, въздиша. В гората, дето живее светията,

не живее жена. Откъде е дошла тая мисъл? От дърветата не е дошла. Тя е дошла от неговото минало. Той казва: „Господи, аз Те обичам." За да му покаже Господ, че не само него обича, му показва тая жена. Той търси Господа, но не Го намира. Той казва: „Господи, аз съм готов да се жертвам за Теб." Но той, като се сприятели с Господа, ще Му каже: „Господи, тая, която обичам, дай ми я да си я имам. Дай ми я, Господи, дай ми я."

Противоречието не е грях. В какво седи сега това противоречие, светията не знае. Той се измъчва. Има ли защо да се измъчва? Защо се измъчва? Кои са причините на измъчването? И в християнството много пъти са давали обяснения, обяснения. Бог е създал нещата, а къде седи противоречието? Ще дам и аз едно малко обяснение. Допуснете, че имаме закон за яденето. Вие ядете растителна храна, но във вас един ден се заражда желание да ядете месна храна. Къде е лошото? Лошото седи в това, че вашият организъм не е свикнал на месна храна и ако почнете да ядете месо, той ще се разстрои. Ако накарате едно животно, което е свикнало на растителна храна, да яде месна храна, неговият организъм, неговият стомах не е свикнал и ще се повреди. Следователно за дадения случай злото седи в това: ако вие, които сте вегетарианци, искате да ядете месна храна, вас ви очаква смърт. Законът е почти същият. Когато някой месоядец искат да го направят вегетарианец, той ще претърпи същото нещо. Не е лесна работа човек да стане вегетарианец. Трябва да има едно преходно положение в храната.

Животът на светията, стремежът му към Бога е един възвишен, идеален живот, а пък тая жена, която се явява, е месната храна. Казвате: „Малко месце е нужно, за да се оправи човек. Много е мъчно така без месо. Трябва да се яде малко тлъстичко." Онзи от вас, който не разбира, може да направи възражение.

Вчера имах един разговор. Една млада мома от света с много добри заложби търси някого да й врачува. Представих й адреса на един врачувалник, но нямаше го врачувалника. Казах й: „Елате утре." Тя казва: „Моля някой да ми гледа на ръката." Един момък беше с нея. Приятел ли й беше, не знам. Казах: „Заповядайте, седнете." Тя каза: „Аз съм малко от стария свят. Майка ми, баща ми са ме възпитали тъй, на мъж да не вярвам. Всички мъже са лоши. Аз не съм от по-новите, от по-освободените моми. Възпитаха ме, че всички мъже са лоши." Казах й: „Малко са прекалили. Ако всички мъже са лоши, баща ви не е ли мъж?" А някой може да каже: „Всички жени са лоши." Тогава може ли да му кажем: „Майка ви не е ли жена?" Това са крайности.

Седи тя и иска да й се гледа. Оня момък, който е с нея, и той иска да му се

гледа. Питам: „Защо?" Казва той: „Искам да знам нещо за себе си." Казах [й]: „Като те гледам, не си за калугерица." Тя казва: „Ами че аз искам да стана калугерица." Трябваше да й кажа: „Аз виждам калугера до тебе. Уж калугерка искаш да станеш, а пък калугерът е до тебе." Тя иска да стане калугерица. Човек става калугер, като дружи с калугер. Калугер като дружи с калугерица, калугер не става. И обратно, без калугер ти калугерица не можеш да станеш. Калугери, монаси, това са остарели форми.

Започнахме разговор. Казах й: „Ти не си за калугерица." А на момъка казах: „Ти пък произтичаш от такова семейство. Твоите деди и прадеди много са обичали да се скитат, не са стояли на едно място." Той минава за рационалист и не вярва. Казах му: „Ти си много положителен. Вярваш в това, което може да се докаже. Твоите деди и прадеди много са обичали да ходят. Те са били търговци, по Цариград са ходили и прочее. Ти си наследил същите черти. В тебе има не мекия елемент, а мъжкия. Ти се различаващ от госпожицата. Ако някой те обиди, ти ще си отмъстиш, ще се обидиш. А пък тя е с мек характер. Нейните чувства са по-устойчиви. Тя, като намери приятел, ще устои, а пък ти не си от тия, ти ще го замотаеш някъде." Тя казва: „Вижте го тоя големия грешник. Той не бил голям праведник."

Тя казва след това: „Откъде го знаете това?" Казах й: „Писано е това. Писано е, за онзи, който знае да чете писаното. Това са филми. „Къде е писано това" - пита той. „Тя има една черта на едно място. Мога да ти кажа, но ако ми платиш десет хиляди лева. Нейните чувства са много устойчиви и ако ми платиш за това знание, ще ти го кажа." Той казва: „Ще ти платя." „Дай парите тогава." (Смях.) Той казва: „Отде знаеш, че моите чувства са такива?" „Аз мога да ти го докажа. Туй мога да го докажа за сто лева." Той най-първо беше готов да даде десет хиляди лева, но нямаше достатъчно пари, но и своето не можеше да купи за сто лева, та и двете неща останаха непродадени. Дълго време разговаряхме. Те се заинтересуваха от много неща. Имаше и един брат при нас. Той й гледа на ръката, та донякъде ги заинтересувахме. Тя се обърна и каза за мен: „Колко ми се харесаха очите на тоя човек. Колко хубави очи. Вашите очи, когато се смеете, приличат на очите на баща ми." А на младия тя каза: „Твоите очи не са като неговите." И за другия брат, който беше там, тя каза: „И твоите очи не са като неговите." Казах си: „Хайде беля сега."

Тя познава, понеже интуицията е силно развита у нея. Аз й казах: „Как познаваш?" „Не знам как, но като видя някого, познавам го по очите какво представлява."

Аз искам да ви покажа, че във всеки човек има известни способности. Тая, която иска да й врачуват, и тя знае да врачува, и тя знае към кого може да има повече доверие и към кого по-малко. Тя се обърна към момъка и му каза: „В тебе се менят очите по някой път. Стават страшни, става една промяна. Как става, не знам, но виждам, че става промяна."

Това са сега филми, образи. Това е светлината, която прониква вътре в човешкото съзнание. И ако вие сте с достатъчно силна интуиция, ще можете да познавате някои работи. Ако вие за пример изучавате главата на някой човек, у когото съзнанието за правота е силно развито и той има бележка седем за честността, то ако си турите двете ръце на тоя център на главата му, то във вас ще се появи една хубава бяла светлина. Тая светлина показва съвестта му. И ако си турите ръката на някой човек, у когото съвестта е слабо развита, във вас ще има тъмнота. И ако вие се приближите към някой човек, у когото известна способност е развита и сте в хармония с него, то във вас ще се прояви тая способност, едно известно желание поне да сте в съгласие с този способния. Например във вас ще се появи желание да пеете, ако той е музикален.

Та затова, когато говорим за влияние на външните условия, подразбираме това. Избирайте си другари, които са даровити и имат добри заложби. Човек трябва да избира другарите си. Ако сте слаб във вярата, избирайте хора, които имат силна вяра. Ако имате силна вяра, тогава избирайте хора, които са с по-слаба вяра, за да им вдъхнете такава.

По някой път вие се оплаквате от големите противоречия, които съществуват в живота. Един човек, който е вярващ, може да се обезвери, но това обезверяване няма да бъде негово, но на окръжаващата среда. Нали, като четете някой автор с критически ум, и веднага във вас става едно разколебаване. Неговата мисъл е толкова силна, че онова, което тя хвърля в ума ви, ви кара да се двоумите дали вашето е вярно, или неговото. И логически както той излага нещата, на вас ви се струва, че вие сте на крив път. Четете в една книга, че ако вие не сте в православната църква, вие сте изгубен човек. А вие сте евангелист. И трябва ви доста дълго време да четете Евангелието стих по стих, за да се освободите от едно твърдение.

Преминавам към една област, която не е толкова интересна. Тя не е интересна по следните съображения. Няма какво да ви разправям как една високопоставена дама стои пред огледалото, какви пръстени има, какви украшения, как си държи очите. Какво ви ползва това? Вие сте четирийсет-петдесетгодишна. Защо да ви разправям как трябва да се обличате, когато ще отивате на журфикс или на бал. И да отидете на бал, не знаете как да играете полка, кадрил и прочие, като младите.

Но да се върнем на основната мисъл: човек трябва да има една ясна представа за Божия закон, за порядъка, който Бог е създал в света.

Не считайте, че вашето щастие зависи от хората. Вашето щастие си е от самите вас. А пък вашето нещастие зависи от вашето неразбиране на Божиите закони. Щастието ни Бог го е определил, като ни е пратил на земята. Бог е определил с каква храна трябва да се храним, с какви хора трябва да дружим. Всичко е определено за онзи, който разбира законите. А пък който не разбира законите, той ще се стреми да си създаде нова храна, нови приятели и прочее. И тогава ще си създадете нещастие. И често нещастията се дължат на неразбирането на Божиите работи. Че ако вегетарианецът се наяде с месна храна, той ще бъде нещастен. Ако бедният се облече с много богати дрехи, той ще бъде нещастен. Той ще има дългове. Може ли да бъде щастлив, който има стотина полици и плаща дългове? Как ще бъдеш щастлив тогава?

Можете ли да бъдете щастливи, когато искате да имате една красива жена? Ако имате една красива жена, вие ще си създадете цяло нещастие. Един писал на жена ви едно любовно писмо, после друг писал и прочее, ще почнете да се съмнявате и ще изгубите разположението на духа си. След това идат лъжи и прочее.

Но в човека има и посторонни желания. Има някой път желание, което ако се изпълни, си мислите, като че ще добиете нещо кой знае какво. Това са стари желания. Вие сте били двайсет-трийсет години вегетарианци, но и във вас може да се зароди едно желание на далечното минало, да ядете месо. Могат да изпъкнат във вас стари желания. Да ви разправя един малък пример за един мисионер, който живял във Великия океан при човекоядците да ги обръща към християнството. Отива да изповяда една стара жена, осемдесетгодишна, която умирала, била на смъртно легло. Тя казала: „Много ми е тежко, но струва ми се, че ако ми се опече ръчичката на едно малко дете и я изям. ще оздравея. Да си вкуся малко." Няма да оздравее от това, но старата баба си мисли така. Канибализмът, човекоядството на миналото, веднага изпъква като една картина в нейния ум и тя иска да си похапне малко човешко месо.

Имате едно силно желание, което искате да изпълните някой път. Тоя случай може да е, както при тая баба. Та трябва да се пазите от чувства, които са атавистични и които не носят нищо добро за душата. След като ви се изпълни това, което искате, веднага усещате, че нещо сте изгубили.

Истинският път е всички да изучавате порядките на живота. Някои от вас

имате известни опитности, вървите правилно, но има някои неща, които не можете да разрешавате. Например кои неща в живота си вие не можете да разрешавате? Вие още не сте разрешили кога човек може да бъде добър и кога може да бъде лош. Някой път човек е добър, някой път е лош. Някой път не сте разположен и тогава ще се случи, ще дойдат да ви питат, ще се нанижат хората да ви питат за неща, които не са ни в клин, ни в ръкав. Че ако отидете при един гадател, той не всякога е разположен. Вие си мислите, че един гадател е всякога разположен да говори. Не. Всякога един пророк минава през три степени. Сутрин е при Бога, на обяд е при ангелите, а пък вечер - при хората. А пък като слезе при хората, порядъкът е като хората, и нищо не може да предскаже, всичко забравя. Като е при ангелите, си спомня петдесет процента, а пък при Бога всичко помни и знае.

Някой път вие сте при Бога. Всеки ден има един кръг, по който се минава. Да не се мисли, че онзи, който е при Бога, всякога ще седи при него. Че ако е така, тогава защо идат висшите духове да се въплътят на земята? Това е една необходимост у тях. И с вас във вашето съзнание, става промяна. Някой път вие мислите, че сте се изменили. Не сте се изменили, но от висотата, на която сте били, вие сте слезли и имате чувствания, които не са толкова високи. Но това е временно. И след това ще се възстановят първоначалните чувствания, които сте имали, стига да потърпите малко. Някой казва: „Много съм обезсърчен." Но онзи, който се е отчаял, той е слязъл в много гъста среда на миналия си живот, вижда ред образи и казва: „Не ми се живее." Но той трябва да разбира закона. Всичко това ще се измени. И зимно време, когато завали сняг един метър и студът е двайсет-трийсет градуса, казвам: „Ще чакаш." Няма да се минат два, три, четири месеца, земята, като се завърти около оста си и около слънцето, всичко ще се измени, снегът ще се стопи. Кога? След два-три месеца.

Сега аз ви навеждам на тия факти, понеже мнозина от вас са изложени на тия вътрешни изкушения. Това показва, че вие сте влезли в друга култура. Колкото човек става по-високо културен, толкова тия пертурбации стават по-силни вътре. Например вземете яйцата, между тях няма различие. Вземете сто кокоши яйца. Малко различие има между тях. Но ако ги измътите и излюпите ще видите, че между пиленцата има голямо различие. Когато нещата се развиват, те загубват своята първоначална форма. Някой път вие искате да имате онова съзнание на тишината, което сте имали. Не сте изгубили това съзнание, но вие прогресирате в пътя си. Вие имате мебелирана стая, всичко ви е удобно, но като излезете на планината, ще имате ли всички тия удобства? Ще се опрашите, ще се уморите и прочее. Де е лошото тогава, че нямате тия мебели? Като се върнете вкъщи от тая планинска разходка, вие ще имате пак същите

удобства.

Та вие сте на една екскурзия на земята. Вие сте напуснали хубавото положение, което сте имали като богати и сте дошли на земята при по-оскъдни условия. Затова се чудите какво да правите, фотографирайте като англичаните, събирайте картини, описвайте вашите преживявания, които имате. Дойде някое нещастие, имате лошо съчетание на планетите и казвате: „Аз се запознах с лош приятел." Филмът е такъв. Срещнете един приятел, неразположен е днес. Той ви казва. „Остави ме, не ме закачай." Вие си вървите по работата. Поздравете го и си вървете, не го бутайте. И като отидете при един пророк, пак ще видите дали може да ви каже нещо, или не. Нищо няма да ви каже този ден. Ако рече да ви каже, ще излъже. Нищо няма да ви каже. Не мислете, че е лесно всеки път да каже нещо. Общи работи може да каже: че вие сте честен човек например или нещо за качествата ви. В дадения случай има нещо, което е потребно вам, което ви интересува, и не може да ви го каже. Задавате конкретно въпроса: „Аз имам едно дело. Кажи ми как ще се разреши делото?" Как ще му се предскаже? То е решено, дали ще спечели делото, или не. То се знае от невидимия свят, то е решено. Но как ще го познаете вие? Като речете да предскажете, във вас ще се роди едно колебание, ако сте пророк. Ако речете, че ще спечели делото, и после той дойде и каже: „Аз го изгубих", тогава какво ще му кажете? Питам, ако съм пророк, длъжен ли съм да му кажа дали той ще спечели делото, или няма да го спечели?

Аз се чудя на хората колко са взискателни. Някой казва: „Ще ми кажеш истината. Няма да ме излъжеш." Този човек седи половин час, един час, губи времето на хората, и после казва: „Благодаря" и си заминава. И казва: „Не ми каза това." Пророкът остава така, нищо не си му платил. Та сегашните пророци станаха малко по-умни, поумняха. Старите бяха глупави. Сегашните пророци казват: „Ще платиш." Та вярно или невярно, вземат парите.

Вие искате да ви благослови Господ, искате какво ли не, а вие какво ще допринесете на Господа? Най-първо трябва да допринесете нещо.

Когато се молите, трябва да имате един ум неизопачен, едно сърце неизопачено и една воля неизопачена, тия неща. Трябва да отидете с една готовност да разберете това, което Бог ще ви каже. Но ако умът, сърцето и волята ви са изопачени, тогава вие не можете да разберете онова, което ще ви се каже. Например по някой път вие не можете да разберете защо са страданията в света. Страданията в света, това е работата, която Бог ви е дал. А пък що е радостта? Това са възнаграждениията, почивката за работа, която Бог ви е дал. След като работите на нивата на господаря, за хубавата

работа, която сте направили, той ще ви възнагради. Но ако не бяхте отишли на нивата да работите, той нямаше да ви даде нищо. Нямаше да ви угощава.

Та казвам, в живота трябва да работите. Вие искате да бъдете щастливи, без да сте направили нищо. Вие искате Господ да прояви Своята добрина, без да проявите труд. Вие искате да прояви Своето величие и добрина, без вие да дадете нещо. Вие искате учителят ви да прояви своето знание, без да учите. Учителят за да прояви знание, ученикът трябва да учи. И ако ученикът не учи, тогава напразно отива трудът на учителя. И какво ще придобиете тогава?

Някой казва: „Аз много знам." Ето какво считам за много знание. Когато аз мога да се избавя от всички противоречия и беди, които носят човешкият ум, сърце и постъпки, това наричам знание и този човек го наричам умен. Вие ме питате: „Защо животът е такъв?" Това е ваша работа, вие сте живели така. Вие казвате: „На мен ли ми се дадоха тия страдания? Как са другите хора!" Не че го интересуват другите хора, но той чувства, че едно време е бил голям личност, и намира вина в това, че другите хора са богати. Това не го интересува, но той си спомня своето богатство, спомня си, че е бил със завидно положение. Че другите хора са богати сега, той нека се радва на това. Та не се самозаблуждавайте да мислите, че страданията идат отвън. Те идат отвътре. Външният живот служи само като обстановка, за да се покаже онова, което сте придобили или изгубили в дадения случай. И добър човек е онзи, който познава своите минали съществувания и се мъчи - не се мъчи, но се труди, да извади една поука за себе си от доброто и злото, които той е минал.

Защото всичко, което сега прекарвате, вие сте го минали в миналите си животи. Ползвайте се от това, което сте преживели, ползвайте се от условията на този живот. Ползвайте се от филмите и на хората. Някой човек е неразположен - филмът му е такъв. Виждате, че някой човек е радостен - филмът му е такъв. Някой човек е учен - филмът му е такъв. Някой човек е скръбен - филмът му е такъв. Следователно едно дете, което сега е невежа, като се развие неговият филм в бъдеще, ще стане учен човек. Има всички заложби.

На заложбите, които са вложени във вас, разчитайте повече, отколкото на това, което не е вложено във вас. И после, не се спъвайте от някои ваши настроения. Някой път казвате: „Никой не ме обича." Оставете се от тая голяма лъжа. Вие сте обичани, само че едни съзнавате обичта, а пък други не я съзнавате. Някой път вие съзнавате, че сте бедни. Не, не се лъжете. Някой път вие мислите, че сте унижени. Ни най-малко не сте унижени.

Има светли духове от небето, ангели, които са ви посетили и са ви оставили една добра мисъл, дали са ви наставления. И после казвате: „Замина си този ангел." Значи този ангел за да ви посети, той е обърнал внимание на вас. И вие имате една хубава мисъл. Хрумне ви мисъл, да ви дойде един цар на гости. Един цар не може да посети всички свои поданици. Английският крал има толкова милиони поданици, може ли да посети всичките? Не може. Бог всеки ден ви посещава. Чрез лъчите на слънцето, чрез звездите Той ви посещава, чрез растителното царство ви посещава, чрез въздуха ви посещава, чрез водата, чрез храната ви посещава, чрез всичко ви посещава.

Радвайте се на това посещение, което в дадения случай сега се дава. Кое посещение искате вие? Невъзможно е слънцето да дойде при вас. Как ще го приемете? Но възприемайте неговата светлина. Вие като възприемете Божествената мисъл, то е достатъчно. И като възприемете малката Божия любов, не търсете голямата любов. Вие търсите голямата любов. Тя още не е за вас. Вие сте деца, възприемете малката Божия любов. Бъдете доволни на малкото, а пък голямата ви очаква в бъдеще, когато станете напреднали същества с развито съзнание.

Вие искате да бъдете много свети хора. Какво нещо е светостта? Светостта е едно тънко различие между всички степени на развитие на човешкото съзнание. Вие не се самозабравяйте. Светия човек никой не може да го излъже. И не може той да се изкушава. Всеки човек може да се изкушава, който не разбира. Че какво ще ме изкушавате, ако аз имам цялата земя на разположение? Какво ще ме изкушава кесията на един богат човек? Какво ще ме изкушава едно малко шише с вода, когато аз имам цял един извор? Човек може да се изкушава от недоимък. Изкушението всякога произтича от един вътрешен недоимък. Щом си сиромах във вярата, ще дойде изкушението. Щом си богат във вярата, в любовта, не може да дойде изкушението. Малката любов в света ражда противоречията. Някои казват, че от голяма любов идва до ревността. Не, ревността е резултат на чрезмерното користолюбие у човека. Искаш да обсебиш някоя душа, искаш да я имаш, ревнуваш я. Мъжът ревнува жена си, майката ревнува детето. Душата никой не може да я вземе, а пък тялото ще го задигнат. Ако не го задигне соколът, то смъртта ще задигне тялото и на праведния, и на грешния.

Сега да остане в нас светлата мисъл. С онова, през което сега минавате, с всички ваши изпитания, вие минавате един филм на миналите ваши съществувания. Използвайте това. Всички противоречия, които сега минават, това е вашият живот, вашият филм. Някой път се усещате невежа - това е вашият филм. Някой път се усещате като грешник - това е вашият

филм. Някой път се усещате безсилен - това е вашият филм. Някой път казвате, че условията са лоши - това е вашият филм. Някой път казвате, че условията са добри - това е вашият филм.

Но тоя филм не е направен, за да ви спъне. Той е направен, за да добиете поощрение. Този филм не е направен да ви даде изкушение, а да ви даде поощрение.

Чакайте края. В началото филмът може да е лош, но към средата и към края ще има много хубави картини. Някой казва: „Тая работа няма да върви." Чакайте малко, филмът е такъв. Не върви, но след двайсет минути ще дойдат много хубави картини. Като гледам, че някой човек се е обезсърчил, казвам: „Този човек не е търпелив". Ако беше потърпял, ще види, че след десет-петнайсет минути по-хубави картини ще дойдат. А пък той не търпи, и казва: „Тия работи са много лоши. Тоя филм не ми е приятен." Не.

Един филм е филм, когато той има всички хубави страни вътре. Но в него съществуват и големи противоречия и контрасти.

„Отче наш"

6.10 часа
Тридесет и осма лекция на Общия окултен клас
3 юли 1935 г., сряда, 5 часа
София – Изгрев

Книги:
* Филмът на живота
Ако говоря (Общ окултен клас. Четиринадесета година (1934–1935). Том II. София, 2003)
21 беседи от 27 февруари 1935 г. до 18 септември 1935 г.
Начало: 05:00
Пасаж: Деяния 23

1935_07_05 Двата полюса.
лекция пред специалния клас

ДВАТА ПОЛЮСА

МЪЖЪТ И ЖЕНАТА

Отче наш

Как са изникнали нещата в света? Съществуват причини, които са ги извикали. Например кои са причините, които са извикали азбуката? Човешката азбука съществува ли в природата? Да вземем буквата "А", гласната буква "А". Колко гласни букви има в българския език? Имате А, О, И и др. Всичките звукове се отличават, имат особено свойство. "А" е най-свободната гласна. Когато произнасяш "А", отворено е, няма никаква спънка. Най-малко е ограничена тази гласна. Всичките други звукове са ограничени. При "А" вие усещате устата отворена, въздухът влиза свободно. Когато произнасяме "У" устата има ограничение. Като дойде И пак има ограничение. В "А" има ли ограничение? – В "А" усещаш известен напън да излезе нещо, но то е широко.

И така има един закон, който регулира нещата. Когато вие се учудвате, кой звук употребявате? А, когато се страхувате? Има един страх на модата. Някой път се колебаете, имате възглед, не може да го изкажете. Колебаете се, той може да е верен, а може и да не е верен. Тогава ако не е верен, защо ви е този възглед? Ако е верен, изкажете този възглед по един начин, който да бъде съобразен. Аз имам един възглед. Представете си, че вие не може да изкажете звука "А". "А"-то е закон на свободното дишане. Ако не може да изкажеш "А"-то, в тебе дишането не върви правилно. Животните, които не знаят нищо за звуковете в българския език или за звука "А" в другите езици, и те имат този звук. Как се казва тази наука, при която се подражава на всичко, така както птиците църкат, както кучетата лаят, както агнетата блеят, подражават на всички животни? – Папаризъм. Тук идва един италиански професор, който изнесе лекция за едно ново течение, което представя нещата точно както са. Има един звук, който човек трябва да произнесе правилно вътре. То е като един резултат. Ако не може да го произнесеш, има нещо, което те спъва. Да кажем, много певци има, които не могат да пеят. Най-мъчния звук е "А", той не може да го произнесе и следствие на това свива се мястото около пъпа, както казват българите или стомашния мозък или симпатичната нервна система. Там се намира българският пъп. Но този пъп се обуславя от свободното дишане, което помага на въздуха свободно да излиза от дробовете. Този въздух е съединен с човешката реч. Най-първо човек трябва да се научи да диша свободно, за да може свободно да говори. Той трябва да започне с основния звук "А". "А" значи човек е бременен, има нещо в него, което той

трябва да изкаже. Ако дойдем в българския език до звука "У", той вече изразява един закон на неудоволствие и неодобрение. Когато страхливият хукне някъде, извиква, употребява "У". В какъв случай употребявате "И"? – Щом нещата станат еднообразни, омръзват. Кога омръзват работите? – Когато са еднообразни. Звукът "И" в природата показва разумното разнообразие. Защото има и глупаво разнообразие, има и разумно разнообразие, има едно умно еднообразие, има и едно глупаво еднообразие. Еднообразни са нещата, когато не ги разбираш. Щом ги разбираш, ти вече може да влезеш в закона на разнообразието. "И"-то показва пътя, по който може да влезем в закона на разнообразието. Той е път, посока на движение. Ако искаш да се освободиш от някои противоречия, които съществуват в тебе, трябва да започнеш да произнасяш гласната "И" дълго време и в тебе ще се роди един вътрешен път. Туй противоречие, което съществува, постепенно ще се премахне.

Да допуснем, че вие имате известно недоволство. Какво нещо е недоволството? Какво нещо е физическото недоволство, личното недоволство и моралното недоволство? Има едно естествено недоволство. От какво произтича естественото недоволство? – От яденето. Щом не ядеш както трябва, недоволен си. Някой път си недоволен от себе си, не се харесваш, има защо. Някой път морално не си доволен. Това са степени. На какво се дължи недоволството? Липсва ти нещо. Има един закон, който определя каква е липсата. В науката ние ще намерим причините, които обуславят нещата. Посоката на живота зависи от тия прости причини, които ние не знаем.
Коя е била причината, която е турила Земята да се върти около Слънцето. Земята не е дошла от някое друго Слънце. Предполагат, според сегашните теории, че е излязла от Слънцето. Кои са били причините, които са заставили Земята да излезе от Слънцето? И кои са били причините, които са заставили Слънцето да изхвърли земята? Учените хора имат теории за това. Тази маса на земята не е била първа, която се е отделила от Слънцето. Аз наричам това един бунт. Слънчевата система е произведена от голям бунт. Кой се е разбунтувал най-рано? (-Сатурн.) Земята после се е бунтувала. Но преди Сатурн кой е излязъл? Преди Сатурн, този бунтарин, бунтът е започнал, когато е излязъл Юпитер, понеже той е бил най-голямата маса. Започнал бунт, едно сражение между Сатурн и Юпитер. Юпитер атакувал Сатурн от неговия престол и взел първенство. Това са стари вярвания. Но да оставим тия митове, които имат своята основа. Има нещо скрито, което съвременните хора не знаят. Как те разбират, че се е бунтувал Сатурн? И в този бунт какво е спечелил Сатурн. Той се отличава, че има три кръга, три венеца. Но учените хора предполагат, че след около 200 години и тия кръгове на Сатурн ще паднат, след 200 години ще изчезнат. Тъй изчисляват. Предполагат, че и Земята е имала едно време

кръгове. Дали е имала или не, това е въпрос. Те са научни спорове. И тия кръгове, които съществуват, нас не ни интересуват. Те съществуват като едно явление, което ние трябва да си обясним.

Така около човешката глава винаги се образуват такива кръгове, както около Сатурн. Кога се образуват тия кръгове? – Когато човек започне правилно да мисли, значи когато около Сатурн са се образували тия кръгове, туй движение е било много правилно. Това са обобщения, от които не може да се разбере един закон и ние ще изпаднем в една разсеяност на мислите. Сатурн е далеч. Каква е неговата далечина до Слънцето? Може да не знаете точно какво е разстоянието от Сатурн до Слънцето. И учените хора не знаят точно това разстояние. Приблизително само изчисляват. Има едно различие от един милион километра. Това са научни данни, но не точни, само приблизително. Точно не се знае. Разбирам да се знае с точност до един метър, но с един милион километра! Защо учените хора, след като правят своите изчисления, едни казват, че е толкоз, други че е еди колко? И тия изчисления минават за научни! Какво е разстоянието от Слънцето до нас? (-194 милиона километра.) Значи най-първо се е родил Сатурн. Съвременните учени хора казват, че преди Сатурн трима души са се родили. Кои са те? (-Плутон, Уран и Нептун.) Има още една планета, нея не знаят. Сега ни трябват простите факти – дали е бунт или раждане на планетите. И според тия научни вярвания, според вярвания на астролозите Сатурн е бил крайния предел на Слънчевата система. Астролозите казват, че човек, като излязъл от Слънцето живял на Сатурн, сегашният човек живял на Сатурн, след туй живял на Месечината и сега слязъл на Земята.

Туй са астрологическите научни вярвания. (-Казват, че Слънцето е източник на светлина, как са се родили тогава планетите?) Излязли са, родени са. Едно дете се ражда от майката, но майката ли го зачева, откъде идва зародишът, откъде го взема майката. Сега казват: "Майка му го роди." Ако вземете еврейската библия там ще видите, че мъжете раждат. Казват: Аврам роди този, този роди онзи. По мъжка линия върви раждането в Евангелието, раждането върви по мъжка линия. Казва се, че Мария родила сина си. В Библията се казва, бе Аврам родил – по мъжка линия върви раждането. Това са догматически въпроси.

В науката има догматически въпроси, те са неразрешените въпроси. Догматическите въпроси са два вида: мъжки догматически въпроси и женски догматически въпроси. Кои са женски въпроси и кои са мъжки въпроси? – Те се различават по закона на движението. Мъжкият принцип е закон на праволинейното движение, женският принцип – криволинейното движение. Следователно, за да станеш жена, движението

трябва да бъде криволинейно, за да станеш мъж, движението трябва да бъде праволинейно. Щом станеш праволинеен, ти си мъж. (-Но това не е никакво обяснение.) В същност какво нещо е мъж и какво нещо е жена, това остава една дълбока загадка! Дълбоките причини за раздвояването не са обяснени. В окултната наука има много теории. Но да познаваш теоретически въпросите е едно, а да познаваш работите всъщност е друго. Имам да обясня теоретически какво нещо е хляба, но колкото и да обяснявам, че е вкусен, без да си го вкусил е едно, а като го вкусиш е съвсем друго.

Близо е любовта. Каква е тази любов? За колко вида любов се говори в книгата "Трите основи на живота"? На колко категории се разделя? – Четири категории. Четири категории любов, които съответствуват на четирите годишни времена. Първата най-висока любов е любовта към Бога. Втората любов е любовта към ближния. Третата любов е любовта към себе си и четвъртата – любовта към света, към всичко. Но любовта по какво се отличава? Какво е най-простото понятие за любовта? Не онова специфично положение, което хората дават, е най-простото понятие, туй което ние чувствуваме за любовта. Всякога, ако изследвате човека, който има най-малкото проявление на любовта, ще видите, че има една микроскопическа промяна в топлината. Любовта във физическия живот се отличава по топлината. Тази топлина може да бъде явна, може да бъде скрита. Вземете рибите, нали са студенокръвни, но у рибите топлината е скрита, у млекопитаещите топлината е на повърхността отвън. Когато някой път топлината се скрива вътре, вие значи придобивате качествата на рибите. Ражда се едно неестествено положение. Щом човек се простуди, топлината е вътре. И затуй лекарите имат един метод да извадят топлината отвън. Старите баби ще вземат този човек, ще го разтрият, за да може скритата топлина да излезе на повърхността. Щом се изкара скритата топлина на повърхността на тялото, възстановява се онова естествено положение. При страха топлината се скрива вътре. Щом ръцете ви изстиват, това е признак, че у вас чувството страх се увеличава. Когато хората са страхливи, подкосяват им се краката. Щом имаш вяра, тя е възстановяване на топлината – да излезе навън. Щом имаш вяра, топлината излиза навън. Тогава капилярните съдове функционират правилно, дишането е правилно, мисленето е правилно, човек е здрав.

Следователно вие не може да бъдете здрави, ако нямате вяра. Вярата ще извади топлината на тялото навън. Това е здравословно състояние. Някой път вие сте неразположени, вярата ви е слаба. Възстановете закона на вярата. Докато възстановите вашето естествено положение на топлината, вашата вяра е слаба. Сега мнозина питат, защо да е така. Може да ви дам обяснение. Вие ме питате сега: "Защо да е така, аз не съм съгласен." -И аз не

съм съгласен, какво от това? Не е въпрос дали ти си съгласен или не, въпросът е туй вярно ли е или не е вярно. Дали ти си съгласен или не, то е личен въпрос. Вярно е това, за което се говори, факт ли е в природата, съществува или го няма. Ти си недоволен и казваш: "Аз съм недоволен от моя живот." Защо си недоволен? Понеже животът не е такъв, какъвто ти си го въобразяваш. Дай програма какъв трябва да бъде животът.

Някой казва, че иска да го обичат хората. Знаеш ли какво нещо е любовта? Да ви дам един пример. Крушата казва: "Аз искам да ме обичат хората!" Ако хората обичат крушата, какво ще стане с нея? Всички ще се качват по нея, ще оберат плодовете и щом оберат плодовете, няма кой да се качва. Казва: "Искам да ме обичате." – Ще родиш. И щом родиш, ще те обичат. Някоя птица ще кацне, някоя катеричка, някой човек ще се качи, някое дете ще дойде да се качи, ще ви обича. Добре, но ако се качи един слон, какво ще стане с крушата? Като се качи една катерица, както и да е, качи се един човек, но като се качи един слон горе, какво ще стане с тебе? Ще се счупи някой клон. Аз може да ви наведа ред факти, от които се образуват неестествени желания от неразбиране. Понеже, ако ти привлечеш един слон да се качи на тебе, този слон без да иска ще строши някой клон, ти ще страдаш. Защо иска човек да бъде обичан? Дайте си отчет. Има едно естествено състояние – трябва да бъде обичан човек. Ти искаш да те обичат, за да ти дадат нещо.

Законът е, че ти искаш да продължиш своя живот и следствие на това трябва да има обич. В обичта животът се продължава. Болният от кого може да бъде обичан? – Болният желае всякога здрави да го обичат, а не болни. Вие искате туй противоречие, тъй по закона на късмета да стане нещо, че да се измени вашето положение. Действително има един закон, който е неизменен, той иде периодически. Периодически иде този закон на недоволството, той иде на къси интервали. Има периодически закон, който иде на дълги интервали. Представете си, че има отношение към една полярна година, очаквате едно ваше щастие да дойде. Сега, според тази полярна година, кога ще дойде щастието на земята? (-В 25 хиляди години и нещо.) Астрологически кои са най-хубавите аспекти, кога ще започнат? В кой знак сме сега на полярната година. (-Водолей.) Колко години трае? (-2100 години.) След него кой ще дойде? (-Козирог.)

Но да се върнем на предмета. Това са философски разсъждения, астрологически разсъждения, които имат съвсем други закони. Трябва да се тълкуват, изводите са други. Например, какво отношение може да имат Рибите като зодия към човека. Казва някой: "Аз се намирам във Водолей или в Риби." Един човек, който е в Риби е малко студен. Родения в Риби има малко рибешки характер. Тия хора, които са родени в Риби, топли ли

са? Астрологически как ги наричат? (-Имат характера на водата.) В тях топлината не се намира в едно естествено положение, от наше гледище, от гледището на сухоземните.

Но казвам: всеки един човек търси любовта, понеже оттам произтича животът, а животът е една необходимост за човешкото съзнание. Запример хлябът е една необходимост за продължаване на живота. Защо трябва да ядеш? Понеже усещаш, че ако ядеш, ще се продължи животът ти, ако не ядеш, ще се съкрати. Животът е необходимост за човешкото съзнание. Съзнанието е необходимост за човешката мисъл. Има същества, които се хранят с много груба храна, но има същества, които се хранят с много по-деликатна храна, по-лесно се доставя. В по-малко количество доставят тази храна. Сегашната храна не може да я доставят.

Сега коя е онази мисъл, която ви спъва? Някой път вие имате едно неразположение, неразположени сте. На какво се дължи туй неразположение? Вие сте недоволен от себе си. От какво именно, от кого сте недоволен? И как човек може да бъде недоволен? Какво нещо е човек сам по себе си? Може ли човек да бъде недоволен от себе си? Може ли един ангел, който е съвършен, да бъде недоволен от себе си? Човек може да бъде недоволен от една своя постъпка. Значи друго същество е. От себе си може да бъде недоволен, от едно свое неразбиране. Недоволен сте от своето детинство, недоволен сте от своята зряла възраст, понеже в детинството не сте имали онези условия, които сте очаквали. Като разглеждате детинството от гледището на своята зряла възраст, вие сте недоволен. В своята зряла възраст имате всичко, което желаете и сте доволен. По какво се отличава доволният? — Всичко, каквото в дадения случай пожелаете, каквото помислите, да стане. Искате да бъдете красив, красив сте. Искате да бъдете силен, силен сте. Искате да бъдете богат, богат сте. Искате да имате една отлична памет, да бъдете музикант, поет, доволен сте, отдето минете, каквото пожелаете имате. Имате в съзнанието си една голяма самоувереност. На какво се дължи самоувереността? Значи туй доволство се подразбира, че любовта донася всичко онова, което той желае. Апостол Павел казва, че онези, които любят Бога, Бог ще им даде това, което око не е видяло и ухо не е чувало. Бог е приготвил идеални блага, а не материални. Всеки един от вас иска да бъде обичан. Но от кого? -От онзи, който може да внесе туй, което той иска. Това са общи заключения. Да допуснем, че във вас паметта е слаба. При сегашния закон на разбирането на любовта, тъй както хората разбират тази любов, те се спъват. Ако влезе законът на любовта в тях, те стават разсеяни, започват да боледуват, да страдат. Майката започва да мисли само тревожни неща за децата, разсеяни стават всички. Щом се яви тази разсеяност, всички имат едно безпокойство в себе си. Вие по някой път се безпокоите дали ще

сполучите или няма да сполучите; дали ще може да прогресирате или няма да прогресирате; дали ще бъдете богати или няма да бъдете богати; дали ще бъдете учени или няма да бъдете. Такива противоречия има. Религиозните хора мислят, дали ще влязат в небето, дали ще ги приеме Христос или няма да ги приеме, дали Бог ги обича или не ги обича. В обществото се колебаете, има във вас една вътрешна неувереност. Мязате на майката и следствие на това се явява разсеяността.

Какво трябва да прави човек при тия условия? – Трябва да бъде самоуверен. Самоувереността произтича от закона на движението на Земята около своето Слънце и на закона на движението на Земята около своята ос. Ти не може да имаш самоувереност, ако не се движиш около Слънцето; ти не може да имаш самоувереност, ако не се движиш около своята ос. Самоувереността показва две правилни движения: едно движение неизменно около Слънцето и друго движение около оста. Сега може да се каже, няма какво да ви доказвам, всички неща, които се доказват, са лъжливи. Неща, които трябва да се доказват, са лъжливи. Онези неща, които съществуват, няма какво да се доказват. Как да ви доказвам логически, какъв е този хляб? Този въпрос го разрешавам много лесно. Вземете и яжте. Няма да се минат 5-10 минути и ще се уверите.

Най-първо, той ще бъде вкусен, после ще ви даде онази сила, от която се нуждаете. Пет-десет минути са в състояние да разрешите въпроса, дали хлябът, който ви се дава, е добър или не. Научна формула ще употребите да доказвате. На какво е равно "А" плюс "В"? То е равно на "С". На какво е равно "А"? (-"А" е равно на "С" минус В.) Ами "С" на какво е равно? Ако турите една аритметическа формула как ще турите А+В=С. 1 плюс 2 равно на 3. Следователно "С" е равно на 3, "В" е равно на 2, "А" е равно на 1. Може "А" да е равно на 2, "В" е равно на 1, "С" пак ще бъде равно на 3. В този закон щом кажем, че "А" е равно на 1, качествата на 1 се отличават от качествата на 2. Следователно "С" и 3 по какво са подобни? Трите, взето химически по закона на химията, имате една единица и две единици съединени, имате два елемента съединени и един елемент, образуват едно съединение. По какво се отличава 2 от 1 ? Казвате две единици събрани на едно място. Двама мъже, като се съберат на едно място, какво ще образуват? Един мъж и още един мъж правят двама мъже. По какво се отличават двамата мъже от единия мъж? В природата двама мъже не може да съществуват. То е немислимо. В природата съществува една голяма единица и тази единица, като се дели образуват се други единици. Във всяко едно деление има по една част, която представлява единица. Да кажем, имате една дроб. Разделяте я на десет части. Всяка част е една дробна единица. Тази част разделяте още на по-малки части и пак имате друга дробна единица. Пак имате единица, но във всяко деление

получената единица не мяза на първата единица. Първата единица е по-голяма, по количество и по тежест става промяна при всяко деление на едно вътрешно свойство.

Но да дойдем до друго положение. Някой не харесва, че е жена. Че в живота ти може да бъдеш и жена и мъж. На ден може по десет пъти да се променяш. Като искаш да бъдеш мъж, може да се промениш. Искаш да бъдеш жена, пак може да се промениш. Щом искаш да те обичат, ти си жена. Щом искаш да обичаш, ти си мъж. Ако мъжът иска да го обичат, той е жена. Ако жената иска да обича, тя става мъж. И обратното. Някой казва: "Аз не съм доволен от положението." Какво искаш? Ти, ако желаеш да те обичат, на жена ще се обърнеш, жена ще станеш. То е неразбиране. Питам всеки, който се движи около Слънцето, мъж ли е или жена? - Жена е. Значи земята, която се движи около Слънцето е жена. И като се движи около себе си, пак е жена. Кой я кара да се движи около своята ос? Кой е първият импулс, който кара земята да се движи около своята ос? От вас зависи какво ще бъдете. В закона на движението всякога и навсякъде ти ще бъдеш мъж и жена. Щом стъпваш на десния крак, ти си мъж, на левия крак, ти си жена. Щом левият крак стъпи, левият крак става мъж, десният – жена. Мъж-жена, мъж-жена, имате движение. Казвам, като жена ти си почиваш, като мъж даваш, като жена възприемаш.

Следователно, има правилна обмяна в природата, ти си човек на изменението. Ако ти може да ставаш и мъж и жена, ти си в нормално състояние. Ако не може да ставаш и мъж и жена, ти си в едно ненормално състояние. В човека мъжът и жената, това са два полюса: единият полюс е горе, другият е долу. На земята къде е мъжът? – На северния полюс. Де е жената? – На южния полюс. Де е човекът? – На екватора. Ако вие умеете и да разсъждавате, това са формули, веднага щеше да блесне известна светлина в ума ви.
Питате: "Как ще се оправи моето положение?" Някой път твоето положение зависи от това – ако не си мъж, затова не се оправят работите ти. Някой път работите не се оправят, защото не си жена. Не може да учиш, защото не си мъж. Някой път не може да учиш, защото не си жена. Добре! Професорът, който преподава в едно училище какъв е? Когато професорът преподава, той е мъж. Когато каже: "Я, стани ти да разправяш," професорът става жена, пък ти ставаш мъж. Когато държиш изпит, какъв ставаш? – Мъж.
Сега аз свеждам вашите отношения към природата, не към хората. Какви трябва да бъдат отношенията ни към природата в дадения случай? Когато ти не си в положението на жена, искаш да разбереш закона на любовта, трябва да станеш жена, да възприемеш това състояние. Тогава природата, като ти говори като професор, ти седиш, слушаш, възприемаш. Ти като

мъж никога няма да разбереш природата. Ако слушаш природата като мъж, когато тя ти говори, ти нищо няма да разбираш, ти ще бъдеш тъпак. Казва: "Не разбирам". Щом не разбираш, ти имаш неестествена форма. Ти се почувствуваш някой път унижен. Женска форма ли е била или мъжка, кажи ми! Когато жената се унижава, кой се е унижил в нея? Когато жената се унижава, в нея се унижава мъжът, мъжът възприема. Тя е жена по форма, но има мъжки схващания, тя се унижава. Когато мъжът се унижава, кой се унижава в него? – Жената се унижава в него. Или другояче казано, унижил се той. Може да се е унижила в тебе любовта ти или може да се е унижила в тебе мъдростта. Ти може да се унижиш по чувство или можеш да се унижиш по знание. Така ги свеждам аз – любовта и мъдростта са се унижили. Човек трябва да намери законите, да излезе по един естествен път. Какво му трябва тогава? Унижил се той, понеже обикнал някого и той не отговаря на неговите чувства. Той се унижил от тази работа. Какво трябва да направи тогава?

Тогава идваме до закона на любовта или до закона на лъжата. От какво естество е лъжата – женско чувство ли е или мъжко чувство? Кой греши в света? Всякога погрешките произтичат от един факт: щом едно и също удоволствие се повтаря два пъти, ти вече имаш една погрешка. Щом едно и също нещо желаеш да го имаш последователно, то е погрешка вече. Един малък пример ще дам. От него може да се правят аналогии, които относително са верни. Да допуснем, че ти си ял добре, един отличен обяд си имал. След туй, друг приятел ти прати друг обяд – печена кокошка. Втория път като ядеш, ти ще си създадеш една неприятност. Усещаш тежко ти е, тежест усещаш. Не трябваше да ядеш. Трябваше да се откажеш от второто ядене. Всичките хора правят погрешка, понеже ядат два пъти. Когато ядеш два пъти, какво чувство се ражда? Лакомство. Лакомството значи, че ти искаш едновременно да имаш две блага. Едновременно две блага ти не може да имаш. Ти може да имаш само едно благо. Следното благо ще дойде след 24 часа, след няколко дни ще дойде то. Следователно, не повтаряй нещата! Не искай нещата да се повтарят. В дадения случай, бъди доволен от това, което имаш, бъди доволен от него! Като закон считай това: да бъдеш доволен от онова, което имаш. Каквото и да бъде твоето състояние, каквото и да си ял, бъди доволен от онова, което си ял. Следния път пак ще ядеш, след 4-5 часа пак ще ядеш. Вторият път яденето ти ще бъде както първия, тогава има съответствия на закона.

Затуй аз казвам: едновременно двама души не може да те обичат. Писанието казва: "Не обичайте света!" Ти не може да обичаш Бога и света едновременно. Ще направиш престъпление. Щом обичаш Бога, не обичаш света. Щом обичаш света, не може да обичаш Бога. Щом обичаш света, ще си създадеш едно нещастие. Не, че е лошо да ядеш, ще опиташ. Щом

обичаш Бога, не обичаш света. Какво ще ти придаде светът, ако имаш любовта на Бога, кажи ми! – Нищо. Ако ти си ял най-хубавото ядене, какво ще допринесе второто ядене? – То нищо няма да ви допринесе, то ще отнеме от онова, което имате.

Сега колко работи научихте? Вече не сте същите хора. Сега имате повече обяснения на някои противоречия. Сега във вашия ум изпъква въпросът, дали тия неща са верни или не. Аз ще направя друго възражение. Тия неща, които вие знаете, верни ли са? Туй е морал, който е обоснован на наука. Туй, което ви говоря, е наука.

Аз често си служа с тази наука. Другото е предположение, предположението не помага. Туй, което аз зная, лесно се случва. Може много лесно да сменя едно състояние. Една тъга, една скръб може лесно да я сменя. Натоварен съм с неестествено състояние, ял съм два пъти. Какво трябва да направя? Щом като яде два пъти, трябва да се освободиш от яденето. Щом ядеш две яденета, трябва да повърнеш. Искаш да се освободиш от нещата, щом не ги повърнеш, ще те разтриват.

От какво произтичат големите нещастия в света? Всеки иска да спечели пари, да стане богат, да работи два пъти повече, отколкото трябва. Тогава заболи те кръста, изкривил си се нещо. Не работи толкова много, работи три часа. Три часа работи, не работи шест часа, нищо повече. Три часа работи, три часа почивай. Че как ще стане? Малко ли е три часа работа? Три часа физически труд. Три часа физически труд, три часа умствен труд, три часа духовен – да се молиш. В три часа каква работа може да свърши светлината? Че ако рече човек да изходи този път, който светлината изминава за три часа, колко хиляди години ще трябват на човека. Тъй щото, ония закони, с които природата си служи, са мощни. Ако ние ги употребим, ще свършим това, което по човешки е невъзможно. Затуй ви казвам, ако вие имате човешки разбирания, по човешки искате да оправите живота, да постигнете нещата, това е дълга работа. Когато казваме, че всичко е възможно, разбираме не човешкия закон. В три часа светлината стига до крайния предел на слънчевата система, а по човешки хиляди години се изискват. Когато някои работи у вас са непостижими, то е по човешки. Постижимите работи стават по Божествено. По Божествено нещата може да станат моментално. Затова непостижимото е човешкото, постижимото е Божественото.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.

33-та лекция на МОК, 14 година, държана от Учителя

на 5 юли 1935 г. петък, 5 ч.с, София, Изгрев

Книги:
* Двата полюса
Права обхода и права постъпка (Младежки окултен клас. Лекции от XIII и XIV година (1934–1935). София, 2003)
24 беседи от 24 август 1934 г. до 13 септември 1935 г.
Начало: 05:00

1935_07_07 Към мене
утринно слово

КЪМ МЕНЕ

Размишление

3 глава от Йеремия.

В тази глава се изнася миналото на човечеството. Който няма духовно прозрение, ще чете и нищо няма да разбере. Ако човек влиза в някоя школа и мисли, че знае много, нищо няма да постигне. Той трябва да бъде в положение на дете, което едва влиза в училището. То започва с буквите и докрая на годината разполага с 32 букви, т.е. с 32 ключа за влизане в тайната на човешката реч. Голяма придобивка е за детето знанието на 32 букви, но това още нищо не означава. Това са ключове само, които не разрешават още въпросите. Човек трябва да знае, как да си служи с тези ключове, кои врати да отваря и кои да затваря. Същевременно той трябва да знае, кога да отваря и кога да ги затваря. Да имате ключове, без да знаете, кои врати да отваряте и затваряте, това е все едно, да говорите за чистота, за морал, за любов, без да знаете, какво са те всъщност, без да можете да ги прилагате. Тази е причината, където хората говорят за чистота, а живеят вън от нея; говорят за морал и за любов, без да ги прилагат. Въпреки това, всеки мисли, че знае много неща. Наистина, знанията на сегашните хора са много по-големи от тия на миналите времена, но те не могат да се сравнят със знанията на бъдещите хора. Ако мислите, че със сегашните си знания ще влезете в рая, вие се самоизлъгвате. С тези знания и пред райските врати няма да ви приемат. Истинско знание е това, което човек носи със себе си и на този, и на онзи свят.За да придобие това знание, той трябва да се освободи от всички заблуждения. Това се постига само, когато човек е влязъл в пътя на себепознаването. При това положение, всичко, каквото знае за себе си, отговаря на действителността. Каже ли, че е християнин, наистина е такъв. Днес човек мисли за себе си едно нещо, а всъщност е друго. Сега всички хора трябва да се проникнат от желанието, да повдигнат съзнанието си по-високо, отколкото е било, за да разбират нещата в тяхната чистота и да не ги изопачават. Като говоря по този начин, мнозина мислят, че са големи грешници. Не е важно, дали сте големи или малки грешници; важно е, че пътят, по който вървите, не може да ви изведе на добър край. С вашия живот вие не можете да спечелите вниманието на Бога. Колкото и да се стремите към това, всякога ще останете далеч от Него. За да обърнете внимание на разумния свят, преди всичко трябва да се научите да давате. Някои хора знаят да дават, но повечето не са стигнали още до тази наука. Те дават от онова, което им е излишно, или това, което ще хвърлят. Някой

господар се нахрани добре и като остане нещо в чинията му, дава го на слугата си. Той мисли, че е дал много нещо. Всъщност, това ядене предстоеше на хвърляне. Не се дава така. Даването е във връзка с дълбокото разбиране на Словото.

Който разбира вътрешния смисъл на Словото и го носи в себе си, той знае да дава. Даването е във връзка и с търпението. Не можеш да даваш, както трябва, ако си нетърпелив. Търпението пък се изпитва в живота. Можете ли да слушате спокойно и най-големите обвинения върху себе си, без да кажете една дума за свое оправдание? Можете ли, при най-големите хули по ваш адрес, да мълчите и да не се защитавате? Който не може да се въздържа, не е господар на положението. За да слушате спокойно обвиненията, които се сипят върху вас, повдигнете се високо в съзнанието си, да се отдалечите от тях. Ако може да издържа на обвиненията и хулите, човек ще издържи и на похвалите. Понякога е по-мъчно да издържаш на похвалите, отколкото на укорите и обвиненията. Защо трябва да ти се казва, че си гениален, даровит, добродетелен човек? Положението е ясно: ако си роден от Бога, ти си съвършен и грях няма да имаш. Ако някога си бил роден от Бога и си се отклонил, ти живееш в противоречия и заблуждения. Ако пък не си роден от Бога, ти си несъвършен. Трябва ли тогава да се лъжеш? Кой каквото и да ти каже, ти знаеш, че не си съвършен. И тогава, и на ласките, и на обвиненията ще гледаш по един и същ начин. За да не изпада в заблуждения, човек трябва да държи Божественото в ръката си като мярка, с която да мери нещата. Приложи ли тази мярка, той знае вече, кое е добро и красиво и кое не е. Доброто и красивото слага на една страна, а лошото - на друга страна и тогава се произнася за нещата. - Добър човек съм. - Добър си, но не пееш добре. Ако пееше толкова хубаво, колкото си добър, щеше да бъдеш съвършен. - Заслужава ли човек да бъде много добър при сегашните условия на живота? - Според мене, при всички условия на живота човек трябва да бъде добър. Да се задава този въпрос, това е все едно да казвате, че човек не трябва да пише чисто и красиво. Може да пише и зацапано, нечисто, но ако капне мастило върху някои важни думи от писмото, като го прочете, човек ще си извади криви заключения. После ще съжалявате, че хората не ви разбират. Ето защо, помнете: Когато пишете писмо на някое разумно същество, всичко трябва да бъде идеално - идеално чисто, с идеално красиви букви и с идеално съдържание. След всичко това чувате някой да казва: Доволен съм, че мога да пея, повече не искам, няма да ставам певец. Друг казва: Доволен съм, че разбирам нещата отчасти - повече не ми трябва. Наистина, всички хора няма да станат певци, музиканти, светии, но което знаят, трябва да бъде безпогрешно, без никакъв дефект.

Като четете трета глава от Йеремия, космите ви настръхват и се запитвате:

Кои хора са по-лоши - сегашните, или тия, за които пророкът говори? Сегашните хора не са много лоши, но не са и толкова добри, колкото бъдещите. Значи, сегашният човек има още да учи и да придобива знания и добродетели. Не е нужно човек изведнъж да стане много добър, но всеки ден да прислагва по нещо от доброто към бъдещото си знание. Той трябва да гледа на живота като изкуство. Следователно, що се отнася до живота на душата, той е безпогрешен. Душата върви по свой път, който няма нищо общо с личния живот на човека, нито с живота на неговия ум и на неговото сърце. Дойдем ли до личния живот на човека, както и до неговия ум и до неговото сърце, там вече стават грешки. Умът и сърцето му са дадени като пособия, с които да работи, да преодолява мъчнотиите си, да живее по новия начин. Следователно, като говорим за грешки, имаме предвид човешкия живот. Обаче, човек прави усилия да излезе над обикновените условия, да придобие новото и да влезе в Божествения живот, който не е нищо друго, освен живот на музиката, изкуството и поезията.

Като ученици, стремете се към живота като изкуство. Не разваляйте Божествения ред на нещата. Той изключва противоречията и недоразуменията. Който се е домогнал до този живот, в един момент той може да прояви доброто в себе си. В един ден той може да стане и певец, и музикант, и учен. В Божествения свят нещата стават моментално, а в човешкия - с години. - Защо? - Защото в човешкия свят се приготвят, а в Божествения се проявяват. Дали ще проявиш Божественото, или човешкото в себе си, това зависи от степента на съзнанието, до което си дошъл.

"Обърнете се към мене", казва Господ на човеците. - Защо трябва да се обърнат към Бога? - За да ги научи да живеят добре, по човешки. Значи, не става въпрос за Божествен живот, но за човешки. Хората не живеят още човешки живот. По отношение на себе си, те имат съвършени отношения. Нека приложат тия отношения и към другите, за да разберат, какво нещо е човешкият живот. Ако правите нещо за хората, правете го, като за себе си. В това се заключава истинският морал. Някои вадят мед от кошерите си и го разпределят в различни съдове: в едни съдове слагат меда от тъмните пити, а в други - от светлите. Като дойде гост, когото не обичат и не уважават, дават му от тъмния мед. Като дойде някой, когото обичат, дават му от белия мед. Това не е морал. Или никакъв не давай, или, ако даваш, дай от хубавия мед!

Като изучава живота си, човек трябва да знае, какви възможности се крият в него, за да разбере, какво може да изисква от себе си. Някой иска да води чист и свет живот, говори за духовни работи и мисли, че всичко вече е придобил. Щом го поставят на изпит, разбира заблуждението си и се

чуди, как така, след като е живял добре, след като се е хранил 20 години с вегетарианска храна, не е постигнал желанията си. Много естествено. Хиляди години той е бил месоядец, живял с дребнавостите и в 20 години иска да се посвети, да стане светия. Това е невъзможно. Преди всичко, той още не се е обърнал към Бога, а мечтае за Божествен живот.

Като ученици, вие трябва да се откажете от миналото, т.е. да го забравите. Едва след това можете да изучавате новото и да го прилагате. Всичко криво в мисълта трябва да се изправи. - Коя мисъл е права? - Това мъчно може да се определи. Няма правила, които определят мисълта, дали е права, или крива. Лесно е да кажете на човека да бъде добър, но мъчно е да определите, в какво се заключава доброто. Лесно е да кажете на човека, че не пее чисто и правилно, обаче, мъчно е да определите, в какво се заключава доброто и чисто пеене. Ще кажете, че има правила за музиката, по които може да се пее. И човешките правила са добри, но има правила, които природата е дала. Който влезе в училището на природата, ще възприеме нейните правила и закони и ще се научи да пее, както трябва. Първото правило, което трябва да се приложи, е любовта. Без любов няма музика. Без любов никой не може да пее. Изобщо, без любов няма постижения. Вторият закон, с който природата си служи, е мъдростта. Третият закон е истината. Следователно, каквато работа и да започне, човек трябва да вложи в нея любов, разумност и свобода. Ако не работи с любов, ако не е разумен и ако не е свободен, нищо не може да постигне.

Сегашните хора трябва да изучават живота като изкуство, като музика и като поезия. Да разбираш живота като изкуство, това значи, да знаеш, как да живееш; да го разбираш като музика, това значи, да знаеш правилно да пееш. Правилното пеене подразбира единство между мислите и чувствата. Не можеш да пееш правилно, ако не можеш да хармонизираш мислите, чувствата и постъпките си и не чуваш тона, който излиза от тази хармония. Доброто пеене подразбира музикалност и чистота на съзнанието. Да разбираш живота като поезия, това значи, да си разработил сърцето си до такава степен, че да прилагаш любовта към ближните си, както към себе си.

Човек е дошъл на земята, като във велико училище, да се учи. Вие седите, мислите и не знаете, какво да учите. Много просто - ще учите прилагането на любовта. Това ви се вижда чудно, защото мислите, че имате любов и я прилагате. Имате любов, но не тази, която повдига и възкресява човека. Който има любов в себе си, чудеса може да прави. Той може да докара дъжд на земята, но може и суша да доведе. Той знае Божиите закони и ги прилага. Каквото пожелае, става. Той познава живота като изкуство. Ако му потрябват пари, лесно може да си достави. За него сиромашия, болести

не съществуват. Любещият човек знае да пее. Достатъчно е да се спре на улицата и да запее, за да събере всички минувачи около себе си. Не знае ли да пее, а излезе сред публиката, всички ще му се смеят. Стражарят ще го хване за дрехата и ще му каже: Не вдигай шум, иди у дома си. За истинския певец всеки отваря кесията си, а за неграмотния - нищо не дава.

Като говорим за пеенето, мнозина казват, че само младите трябва да пеят. - Щом пеят младите, само те ще влязат в Царството Божие. Така е казал Христос. Той казва: "Ако не станете като малките деца, не можете да влезете в Царството Божие". Сегашните хора не стават деца, а въпреки това, искат да влязат в Царството Божие. Невъзможно е стар човек да влезе в Царството Божие. Няма такъв стих в Писанието. Да станете като малките деца, това значи, да се яви у вас желание да учите. Само децата учат. Дръжте в ума си положителната мисъл, че сте млади и можете да учите. Дръжте в сърцето си желанието да бъдете добри и да обичате. Каже ли някой, че не може да обича, той е пресъхнал извор. Изворът всякога тече и дава изобилно на всички. Щом си извор, който блика, ще пееш. И тъй, ще изучавате живота като изкуство, като музика и като поезия. Ще пеете, докато задоволите първо себе си, а после ближните си. Ще пеете на два гласа: първи глас, съставен от меките тонове; втори глас, съставен от силните тонове. Като пеете по този начин, постоянно ще сменяте мекото със силното и ще вървите напред. Ще каже някой, че сърцето му е празно. Щом се празни, може и да се пълни. - Изгубих любовта си. - Щом си я изгубил, ще я намериш. Това, което се губи, се намира; и това, което се намира, пак може да се изгуби. Това са положения, които се отнасят до човешкия живот. Обаче, в Божествения живот нещата не се губят. Намерите ли нещо в Божествения живот, никога не можете да го изгубите.

Пророкът предава думите на Господа: "Обърнете се към мене, за да се научите да живеете добре". Само по този начин вие ще знаете и да пеете добре. Добрият живот включва прави мисли, чувства и постъпки. Добрият живот включва музиката и поезията. Затова е казано: "Който пее, зло не мисли".

> Проявеният Дух в Любовта, проявеният Дух в Мъдростта, проявеният Дух в Истината носи всичките блага на живота, на Единния, Вечния Бог, извор на всички блага, в Когото всичко се обединява.

36. Утринно Слово от Учителя, държано на 7 юли 1935 г.
София. – Изгрев.

Книги:
* Обърнете се към мене
Ценната дума (Утринни Слова. Четвърта година (1934–1935). София, 2004)
30 беседи от 7 октомври 1934 г. до 15 септември 1935 г.
* Към мене
Ценната дума (София, 1998)
26 беседи от 3 февруари 1935 г. до 15 септември 1935 г.
Начало: 05:00
Край: 06:15
В началото:
* Размишление
* Молитва „Отче наш“
* Молитва „Пътят на живота“
* Молитва „Псалом 91“
* Молитва „Молитвата на Царството“
* Молитва „Добрата молитва“
* Пасаж: Еремия 3
* Песен „Духът Божи“
В края:
*

1935_07_07 На утрешния ден
неделна беседа

НА УТРЕШНИЯ ДЕН

Отче наш.

„Напред да ходим смело".

Ще прочета само няколко стиха от 12 глава от Евангелието на Иоана, от 12 стих нататък: „На утрешния ден" /12 стих/.

„Ще се развеселя".

Ще взема само едно изречение от 12 стих, което изисква едно малко обяснение: „На утрешния ден". В обикновения език утрешният ден е неизвестно. Днешният ден е известното, а утрешният ден е неизвестното, това са възможности за бъдещето. Евангелистът разправя за утрешния ден, за едно събитие, което е минало. Той разправя какво се е случило (на) утрешния ден. Този ден, който не е бил, може да се изрази чрез друго едно станало събитие. Тъй щото има известни неща, които са станали, и ние можем да ги знаем. Има неща, които не са станали, и ние не можем да ги знаем. Значи, според мене има две неща, две положения. Същото е и според учените хора. Аз наричам учени хора тия, които разбират законите на живота, законите на природата. Животът не седи в многото, което ние желаем. Животът е в малкото, в микроскопическото. Може да си богат човек и да не можеш да използуваш богатството си. Ти можеш да имаш цел хамбар с жито и пак да умреш гладен. А можеш да имаш само един хляб в торбата си, и пак да живееш. От човека зависи може ли да обработва малкото. Малкото, но обработено струва повече, отколкото голямото, което никога не е обработено. От памти века досега, почти всички хора имат един стремеж. Всички се стремят към великото в света и пренебрегват малкото. Ние можем да кажем, че всички страдания и нещастия в света произтичат от онзи ламтеж за великото, за незнайното, изобщо за такива неща, които и след като ги имаме, пак не можем да ги задържим. Ти можеш да станеш цар, да завладееш цялата земя, но утре остаряваш, дойдат други, детронират те, заместват те и ти най-после умираш. Ти може да си учен човек, да си написал 50 тома учени работи, но дойде друг, засенчва те и те замества. Ти може да си пръв певец в света, но утре дойде друг някой, по-добър певец от тебе и те засенчва. Ти казваш, че животът е лъжлив, че светът е лъжлив. – Не, нито светът е лъжлив, нито животът е лъжлив, лъжливи са твоите разбирания за живота. Ние мислим, че щастието на целия свет зависи от нашето щастие. И право е казал Настрадин Ходжа. Той е казал: Когато жена ми умре, половината свет умира. Когато аз умра, целият свет умира. Според него, жена му е половината свет, а той представя целия свет. Ние мислим, че щом сме щастливи, и целият свет ще бъде щастлив. Когато ние сме нещастни,

целият свет е нещастен. Често аз се учудвам на хората. Дойде някой и казва: Мене никой не ме обича. Какво разбира този човек под думата, че не го обичат? Друг пък казва: Ти ме обичаш. Нито единият знае какво означава, че не го обичат, нито другият знае какво означават думите, че го обичат. Под думата обич, аз разбирам, нещо понятно, което и децата разбират. Който ме обича, той е готов заради мене да направи всичко, каквото аз обичам. Това значи обич. Който не ме обича, той не е готов да направи нищо от това, което аз искам. Това е в най-прост смисъл обяснение на думата обич. Някой път ние даваме философски смисъл на това понятие и казваме: Субективен, обективен, абстрактен и т. н. Дойде някой при вас и ви пита: Ти разбираш ли какво нещо е квадратен корен? Много добре разбирам какво нещо са квадратните корени. Корените изобщо се развиват в много гъста среда. Там, дето материята е много рядка, никакви корени не могат да се развиват. Изобщо, корените се развиват винаги в много гъста среда. Какво ще кажете от двете философски гледища. От гледищата на онези, които вярват в реалността на света и от гледището на онези, които казват, че светът е една фикция. Значи, от гледището на онези, които вярват, че животът е непрекъснат, и от гледището на ония, които вярват, че животът е прекъснат. Двете вярвания имат еднакво значение. И онези, които казват, че животът е непрекъснат, нищо не разбират. И онези, които казват, че животът е прекъснат, нищо не разбират. И едните, и другите минават за учени хора, но са много обикновени хора. Те лесно разрешават въпроса, като казват, че животът е непрекъснат, но какво нещо е непрекъснатият живот, те нищо не..........., нямат никаква опитност. Казва някой: Утре ще умреш. – Ти умирал ли си да знаеш какво нещо е смъртта? Лесно е да се каже, като умра, но когато наистина умра, само тогава може да се говори има ли смърт или няма. Сега още не можете да говорите за смъртта. Да се говори за смъртта без да си умрял, това само е едно предположение. – Ама еди-кой си човек умрял. Отде знаеш, че е умрял. Той може да се е престорил на умрял.

Ще приведа един пример за един богат човек, който се е престорил на умрял. При този богат човек живеел един млад, с идеята да се подобри животът му, да се задоми. Богатият бил много стиснат, много скържав, той искал още повече да забогатее. Бедният момък му работил, но богатият нищо не плащал. Цели 15 години той работил на богаташа, докато последният един ден го изпъдил от дома си. Богатият казал на бедния: Няма какво да се оплакваш. Благодари поне, че толкова години те храних, не те оставих да умреш гладен. – Добре, аз ще ти дам да разбереш, казал сиромахът. Аз ще ти отмъстя един ден, че ще помниш. Бедният чул един ден, че богатият умрял. Тогава той си казал: Чакай, аз ще (ти) дам сега да разбереш с кого си имал работа. Според тогавашните обичаи, умрелите ги носили на гробищата и на другия ден ги заравяли. Тогава сиромахът си

казал: Сега както няма никой на гробищата, аз ще отида и ще отмъстя на този мой господар, да ме помни и на онзи свет. Той взел едно голямо дърво и започнал да налага умрелия. Бил го, бил го и видел по едно време, че умрелият се съживил. Като оживял, богатият благодарил на своя слуга, като му казал: Много ти благодаря, че от твоя бой оживях. Ако бях ти изплатил каквото ти се падаше, ти нямаше да ме биеш и щяха да ме заровят. Сега, ела с мене у дома. Завежда го у дома си и му плаща двойно и тройно от това, което му дължал. Та сега и вие, ако имате да биете някого, чакайте го да умре, и тогава го бийте, да го съживите и да ви се отплати двойно и тройно.

Сега, дали тези работи са станали или не, това не се знае. Това са само дадени примери. Казват се някога неща, които са близо до ума, логически изводи са, възможни неща са те. Обаче има неща, които не са възможни за дадени случаи. Запример невъзможно е сега да отидеш с тялото си на слънцето. Защо? Защото според изчисленията на последните учени, на слънцето има повече от сто милиона топлина, сто милиона градуси. Как може човек да отиде на слънцето при сто милиона градуса топлина? Казвате: Как може да се измери тази топлина? Тя не може да се измери с тези уреди, с които съвременната наука разполага. Тази топлина е от съвсем друго естество. Тази топлина не е страшна преди всичко. Тази топлина става страшна и опасна само тогава, когато ѝ се постави някаква реакция, някакво препятствие. Един извор е опасен само тогава, когато му се постави един бент, с който да се спре неговото течение. Ако не поставите на извора никакво препятствие, никакъв бент, никаква опасност няма да има. Вземете за пример един прост кръг. В този кръг електричеството може да се движи без никаква опасност, но достатъчно е само на едно място да се пречупи този кръг, за да се постави там един бент и това място да стане вече опасно. И който влезе в това място, той може да плати с живота си. Като не разбирате живота, вий го взимате като един кръг, като един венец, даден ви от Бога. Един ден искате да видите какъв е този кръг и го разчупвате, но като го разчупите с това си създавате всичко нещастие. Вие искате да знаете защо Господ ви е създал. Не питайте нищо по този въпрос. Всички бутате по този въпрос. Не го бутайте. Защо баща ви е създал, не питайте. Защо ви обича и по този въпрос не питайте. Какво разбирате от това, че ви обича баща ви? Някой може да ви обича по единствената причина, че може да вземе нещо от тебе. Ти обичаш някого. Защо го обичаш? По две причини може да обичаш човека: или защото искаш да вземеш нещо от него, или защото искаш да му дадеш нещо. Понякога аз считам Любовта като един голям товар, който човек носи. Та често този товар му е много тежък, и не може да го носи. Затова той търси случай да се разтовари. Като намери някой, той го обиква, разтоваря се и му дава половината товар. Тогава той казва: Слава Богу, че намерих един

човек да се разтоваря. Така той благодари, че залюбил някого. Така гледам аз на въпроса от чисто детинско гледище. Щом ме залюби някой, казва(м): Да, този човек иска да ми тури половината си товар на гърба ми, но ще види дали мога да го нося. Ако мога да го нося, той ще се разтовари. Ако не мога да го нося, по-добре да не се разтоварва, защото ще го оставя с половината му товар на сред пътя. И често слушам някой да казва за някого: Не му искам Любовта. – Да, той не му иска Любовта, защото е тежка, не може да я носи. Такава Любов е тежка.

Сега аз искам да четете между редовете. Това, което сега го казвам, още не е същественото. Вие хората често се помирявате. Не се лъжете в яденето. Дадат ви едно ядене и вие казвате, че е хубаво. Вие мислите, че яденето е хубаво. Не, докато не го изядете и докато не мине известно време след изяждането, не се лъжете. Вие казвате често, че сте разбрали нещата. Аз пък се пазя да кажа, че съм разбрал нещата. Когато ме питат дали съм разбрал нещата, аз казвам, че не съм ги разбрал. Защо? Защото тия неща не искам да ги разбера. Минава един човек, а ти искаш да знаеш колко е богат. Този човек ще се уплаши. Защо? Защото той минава за беден, не иска да знае колко (пари) има вложени в банката. Този човек ще плати с живота си. Той трябва да те излъже, затова не го излагай, не искай да знаеш колко е неговото богатство. Представете си, че този човек има сто милиона лева. Защо трябва да се интересувате. Или защо най-после трябва да се интересувате да знаете дали някой човек ви обича? Това е практическата страна на въпроса.

Сега аз говоря за въпроси, които не са толкова съществени. Има една Любов, непрекъсната. Тя си върви в живота. Ние за нея не питаме. Щом някой те обича, не питай дали те обича. И щом обичаш някого, не му казвай защо го обичаш. Ако се опиташ да обясняваш Любовта, ти ще направиш един процеп, ще разкъсаш тази верига, в която Любовта се движи. От създаването на света до сега аз съм разглеждал този въпрос. Всеки, който се е опитвал да знае кой как го обича, той всякога е изгубвал Любовта. На този човек Любовта му е излизала солена. Ще ви приведа тогава пример за онзи богат американец, който имал много красива жена. И двамата се обичали и си живели добре. По едно време жената се разболяла сериозно и лекарите се произнесли, че не може да се излекува. Тогава мъжът, със сълзи на очи, отишъл при жена си и казал: Слушай, миличка, няма защо да крия. Лекарите се произнесоха, че болестта ти е много сериозна и не може да се лекува. Те казаха, че след 12 часа ще заминеш за онзи свет. Затова, ако искаш, приготви се за заминаване. И продължавал той да рони сълзи. Тя се натъжила много, въздъхнала, но казала: И така умирам, аз ще те моля само за едно нещо. Но искам да ми обещаеш, че ще го изпълниш. – По-напред ми кажи какво искаш, тогава

ще видя мога ли да го изпълня. Иначе, ако не мога да го изпълня, ще мина за нечестен пред тебе, а аз не искам да постъпя нечестно. – Слушай тогава, искам да не се жениш за друга след моята смърт. – Виж, в това няма да издържа, не мога да ти обещая, че няма да се оженя. Може да срещна някоя красива жена и да се влюбя в нея. – Щом е така и аз тогава няма да умра. Наистина, щом умираш, това показва, че ти не обичаш този човек, на когото казваш, че го обичаш. Който обича, той никога не умира. И когото обичат, пак не умира. Защо умре Христос? Защото хората не Го обичаха. Ако хората обичаха Христа, той и до сега щеше да бъде на земята между тях. Обича ли те някой, ще живееш. Не те ли обича, няма да живееш. Сега на какво отдават учените дългия живот? – На някакво присаждане с никаква особена жлеза. Според мене, има живи жлези, които могат да продължат живота на хората. Всеки човек, от своя страна е жива жлеза. Щом те обичат, ще живееш; щом не те обичат, няма да живееш. Когато се казва в Писанието, да възлюбиш ближния си, това е един закон за продължаване на живота. И когато те любят и като любиш, животът ти ще се продължи. Защо трябва да обичате? – За да бъде животът непрекъснат. Защо трябва да обичаме Бога? – За да бъде животът ни непрекъснат. Защо трябва да обичаме ближния си? – За да бъде животът ни непрекъснат. Това са двата важни закона в света. Това е философия, която има смисъл. Казва някой: Не може ли без Любов? – Може и без Любов, но това е в ограничената любов. Ако искаш да имаш идеята да обичаш Бога и да обичаш ближния си, това е вече друг въпрос. Работата седи в това, че ние трябва да бъдем готови да обичаме. Като ви говоря по този начин, аз искам да ме разберете добре.

Един турчин отишъл на гости в дома на един български чорбаджия и казал на всички около себе си, че разбирал добре български. Те се изпоплашили. С това той искал да ги застави от страх да не говорят нещо по негов адрес, защото ще ги разбере. По едно време, както си пушел с лулата, чалмата му се запалила. Един от българите му казал: Ефенди, чалмата ти гори. – Възможно е – и продължил спокойно да пуши. Пак му казали: Ефенди, чалмата ти гори. – Възможно е, но не (се) стреснал. Тогава те разбрали, че той не разбира български език и му казали на турски, че чалмата му гори. Тогава той се стреснал и казал: Така ми кажете, да ви разбера. Често и нашите чалми се запалват от някъде, но колкото и да ни говорят, че чалмата ни се запалила, ние не разбираме. Като ни се каже на наш език, тогава разбираме какво искат да ни кажат.

Днес всички се запитват на какво се дължат страданията в света. Страданията имат два произхода: или от чрезмерна Любов, или от безлюбие. Човек може да страда по единствената причина, че не го обичат, може да страда и от това, че много го обичат. Майката толкова обича

детето си, че не го пуща никъде. Дето мръдне, тя все го следи. А някога никой не те обича, никой не се грижи за тебе – тогава пак страдаш. Така седи въпросът за страданията в моя ум. Две причини има за страданията: или че много те обичат, или никак не те обичат. Следователно, има две положения в света, от които трябва да изхождаме. Във всеки даден случай аз мога да обичам, а мога и да възприемам Любовта. В това отношение на първия закон, по отношение на Божествения закон, първо аз мога да възприемам Божията Любов. И след като съм приел тази Любов, аз мога да бъда проводник на тази Любов, да я предавам на другите. Следователно, и в двата случая, като възприемам и като предавам, аз участвувам в онзи живот, който е в Бога. По-нататък не се интересувам дали хората ме обичат или не. Когато се намирате в трудно положение, вие можете да регулирате вашето състояние с помощта на първия закон. За всеки даден случай всеки човек е една форма за вас. Срещате един човек, когото обичате. Той за вас е един малък проблясък от Божията Любов. Той не представя всичката Любов на Бога, но една малка част от нея. За нас е непонятно как грешните хора могат да бъдат обичани от Бога. От човешкото разбиране на живота Бог не би трябвало да обича грешниците, а именно той се грижи за тях и ги обича. Той иска да ги обърне към себе си. Коя е причината за това? – Този въпрос е ясен, няма какво да се спирам върху него. Има неща, които могат да се опишат, но няма да ви ползуват. И този въпрос може да се опише, но какво ще ви ползува? Да ви описвам една бременна жена как ражда, това е възможно, но това описание няма да ви ползува. В това няма никаква философия. Има неща, които, като се описват, губят значението си. Ожени се и жена ти като ражда, ще видиш какво нещо е раждането. Можете да вземете един научен трактат по въпроса, но това е субективно описание. Ако искаш да знаеш какво нещо е раждането, стани жена, ожени се и като заченеш и родиш, ще разбереш какво е раждането. В един от своите разкази Толстой описва как родил на сън. Той сънувал, че е бременен и ще ражда. Толкова се измъчил, че цел се изпотил. Като се стреснал, тогава разбрал, че това е сън. Като се събудил, той си казал: Ако наистина раждането е толкова страшно, тогава страшно нещо е да бъде човек жена и да ражда. Защо сънувал това нещо? Защото сам Толстой бил бременен със своето учение, със своята идея, и видел, че не може да го издържи както трябва. Той носил в себе си едно учение, което трябвало да се роди. Само след като се роди, то представяло един завършен процес. Ако дадена идея не се роди, тя ще създаде едно противоречие в утробата на майката, вследствие на което тази идея може да се пометне или да умре.

„На утрешния ден". Това е новото, това е неразбраното, от което ние се интересуваме. Всички се интересуват дали ще обичат или ще ги обичат. Единственото важно нещо, което от сутрин до вечер ви интересува, е това

дали ще обичате или ще ви обичат; дали ще намерите някого, който ще ви обича, или вие ще обичате някого. Красотата на живота седи в това, вие да обичате. Когато намерите някой, който ви обича, умът ви започва да работи. Когато и вие обичате някого, умът ви пак работи, но има разлика в тези два случая. Всички учени хора, които изучават науката, всички религиозни хора, които се занимават с религията, и всички политици, които се занимават с политиката, в основата на всичко това седят две положения: човек работи, за да го обичат – едното положение; човек работи, за да обича – другото положение. Първият закон е източник на живота. Там е силата на човека. Ако човек изхожда от това положение, той ще има една положителна наука. Когато видя някой нервен човек или човек с някакви припадъци, или с някаква мъчнотия, казвам му, че той трябва да има в себе си някаква наука, с която да може да смени това нервно състояние. Това нервно състояние се дължи на събрала се в излишък някъде в мозъка енергия, която трябва да се смени по някакъв начин, да се впрегне на работа. Ако не знаеш как да я смениш, може да станат известни избухвания в тебе – много нежелателни работи могат да се случат. Трябва да се спрете върху научната страна на тия ваши състояния.

Казвам: Съвременните хора са слезли в един път на лесно постижимите неща. Лесно нещо е човек да бъде щастлив. Но как? Ти не можеш да бъдеш щастлив, ако не те обичат. Ти не можеш да бъдеш щастлив, ако не обичаш. Може да кажете, че не искате да знаете за хората. И това е вярно, но все-таки трябва да имате поне един, когото обичате, Едного непременно трябва да обичате. Ако не обичате нито Бога, нито ближния си, кого ще обичате тогава? Какъв смисъл ще има тогава твоят живот? Тук се изнася една тънка психология, върху която съвременните хора не се спират. Ние се спираме най-първо, когато идеализираме нещата, да станем, например богати, но като не постигнем това, разочароваме се. Някой иска да стане богат и мисли, че като стане богат, ще стане щастлив. Така е, но само за разумния. Ако е умен, човек може да стане щастлив, но ако не е умен, той не може да стане щастлив. – Да съм силен. – Така е, но за да си силен, ти първо трябва да бъдеш умен. Ако си умен и силен, ще знаеш как да използуваш силата си. – Да съм учен. – Да си учен, но да си разумен, защото ще знаеш как да използуваш своята ученост. Ако не си умен, с тази ученост ти ще си създадеш най-големите нещастия. Днес в София ще излязат два пехливана да мерят силите си. Кой от тях ще бъде щастлив, не се знае. Кой от двамата ще победи, не се знае, но и двамата ще премерят силите си /Дан Колов и един негър/. Питам: Кое е подбудило тия двама души, особено единия, дошъл чак от Америка, да се бият? Искат да премерят силите си. Цяла София сега се интересува кой от двамата ще победи. Някои религиозни ще кажат, че не е добро да се показва този пехливанджилък, че е грубо развлечение тази борба и т. н. – Така е, но

понякога хората се нуждаят от груби забавления. Сега нас ни интересува примера. И в двамата има една любов. Българинът Дан Колов иска да повдигне България пред външния свет, да покаже на другите държави какъв е българинът. Хубаво е, но ако победи, както и да е, аз похвалявам тия хора, че не ги е срам да се бият. Ще се търкалят по земята, ще скачат, ще се хвърлят един върху друг, докато единият от тях победи. Вие наричате това нещо диващина, но тия хора не се срамуват да се проявят в силите си. Тези хора ще излязат пред публиката, ще се намажат с масло, ще се бият, не ги е срам. А вие, както и други хора, които имат убеждения, срамуват се пред хората да изкажат своите убеждения. Често срещам идейни хора, които се срамуват за своите идеи, не смеят да се изявят пред хората. Казвам на тия хора: Вас не ви бива за пехливанджилък. На страхливите казвам да отидат при Дан Колов да вземат от него уроци по смелост и безстрашие.

„На утрешния ден". В света съществува една реалност, с която ние, живите хора, трябва да се свържем. Тази връзка трябва постоянно да я възстановяваме. Животът на земята не е нищо друго, освен едно вечно възобновяване, вечна обнова. Момент след момент трябва възобновяване на тази връзка. Ако не я възобновявате, вие ще пострадате. Вие мислите, че като я възобновите един път, въпросът вече е свършен. Не е така. С живата природа всеки ден ще се свързвате. Като се свързвате с нея, вие ще се възобновявате. И това трябва да става постоянно. В природата няма застой. Тя всеки ден обновява нещата и всеки ден внася нещо ново, нещо живо. Тя никога не остава човека със старото. Тя през целия ден все внася нещо ново в човека. Който разбира това и може да го използува, добре; който не може да я разбере и не го използува, пак добре. В това именно седи красотата на живота – в това вътрешно разбиране. Ако ти търсиш едно общество, което да те разбира, Бог ще те постави в такова общество. Ти искаш да намериш човек, който да те обича. Това е естествено, защото този, който те обича, продължава живота ти със своята Любов. Изобщо, Любовта продължава живота. Христос казва: „Аз дойдох да дам живот на хората и то преизобилно". Защото Христос обича хората, затова им даде живот. Той казва: „Крадецът не иде, освен да открадне, да погуби и да заколи. Аз дойдох да им дам живот и то преизобилно". Сега ще приложите този закон в своя психически закон, да знаете кое е възможно. Всека мисъл, която внася живота, е Христовият принцип – дойдох да им дам живот. Всека мисъл, която отнема живота от вас, тя не е Божествена, тя е второто положение, тя е крадецът, който иде да открадне и да погуби. Всяко желание, което внася живот, това е първият принцип. Всяко желание, което отнима живота, е вторият принцип. Когато някой не ви обича, не питайте защо не ви обича. Въпросът е разрешен. Нямате нужда този човек да ви обича. Каква нужда имате дяволът да ви обича? Каква

нужда има овцата от вашата обич? Ако я обичате, вие ще я изядете. Има хора, от любовта на които ние не трябва да се нуждаем. Когато някой от тия хора не ви обича, това е по-голямо щастие за вас, отколкото ако ви обича. Така трябва да мислите. Някой път се разочаровате в себе си, че не сте постигнали това, което сте мислили. Вие сами се заблуждавате. Благодарете, че не сте постигнали това, което сте желали. Вие не сте първият фактор в света. Първият фактор в света е Бог, Който е създал всичко и е начертал плана. Той е начертал известен план, който постепенно се реализира. На второ място, като втори фактор в живота, е твоята душа. Ако работиш според закона на Бога, ти ще бъдеш щастлив. Ти можеш да бъдеш щастлив още днес, а можеш да бъдеш щастлив след година или след десет години, или след сто години, след хиляда, след 10 000 години и т.н. Има неща, които още днес могат да се постигнат. Например, ти още днес можеш да се научиш да пееш. Аз определям срок от десет години за един лекар, т. е. за онзи, който иска да стане лекар. За един художник също определям десет години, за един музикант също десет години. Повече от десет години не са потребни. От една до десет години работа е достатъчно за постигане на нещо. Десет години работа са достатъчни за успеха на човешкия живот. Който не разбира числата от едно до десет, той няма да има успех. Щом хванеш едно от тия числа, например, ако хванеш единицата, т. е. ако срещнеш първия човек и го обикнеш, той ще внесе в тебе сила и знание. Вторият човек ще внесе в тебе мекота и пластичност. Много неща има още. Но важното е, че първата Любов е една, втората е друга. Хората казват, че втората Любов не струвала. Те имат грешка. Първата Любов ще внесе нещо ново и хубаво. Втората Любов пак ще внесе нещо ново и хубаво, но съвсем различно от това, което първата ще внесе. Третата Любов ще внесе в човека мъдрост, да стане мъдрец, да не се смущава от нещата. Тройката е крайният предел. Аз ви разкривам нещата от едно до три. От четири на горе вие сами ще си разгадаете. Питагор, който беше най-ученият грък, който живя 20 години в Египет, за да научи тайните на окултните науки, и десет години в Палестина, едва дойде до числото четири. Цялата му философска система се основава върху числото четири. Като съберем едното, двете, трите и четирите, получаваме един сбор, равен на десет. Но Питагор не знаеше смисъла на числата 5, 6 и т. н. Той разбираше смисъла на числата само до четирите. Като не разбираше смисъла на останалите числа, той се оплете в една своя ученичка. След това учениците му се разпръснаха. Една от неговите ученички, които той учеше да проповядват, го оплете. Тя му стана учителка. В кое число влиза жената? Знаете ли това? Казано е, че в шестия ден Бог направи човека. В кой ден тогава направи жената? Кажете ми в кой ден Бог направи жената? При това, преди обед ли я направи или след обед? Адам беше последното творение на Господа, но после извади ребро от него и направи жената. Значи, мъжът остана като предпоследно

творение на Господа, а жената последно. Затова и до днес жената разрешава всичко. Другояче казано, чувствата са последно нещо, което ний можем да опитаме. Ако ти мислиш, че зад Любовта можеш да намериш друго нещо, ти нищо не разбираш. Любовта е последната граница. Какво има зад Любовта? Има нещо страшно. Който е пипнал оттатък Любовта, косата му е побелела. Той се разкае и се връща назад.

„На утрешния ден“. В утрешния ден се крият всички възможности. Както ви виждам, всички вие искате да бъдете щастливи. Някои от вас искате да бъдете музиканти, художници, богати търговци, други искате да бъдете красиви – какви ли не искате да бъдете. Затова всички се молите на Господа да постигнете тия свои желания. Молите се, но най-после нищо не постигате. С това аз не искам да ви осъждам. Много право постъпвате, но не сте умни. Ще ви кажа какво разбирам под думите, че не сте умни. Представете си, че имате един добър професор по музика и всеки ден ходите да му се молите да ви научи да свирите, а нищо не учите. Само му се молите да ви научи да свирите, а нищо не учите. Щом ви предаде един урок, вие трябва да свирите, да се упражнявате. Казвам: Аз съм се молил цели 20 години на Господа, но нищо не съм получил. Защо? – Молил си се, а не си работил нищо. Ти само ядеш и пиеш, не работиш, а после се молиш. Не, работа се изисква в света. Най-първо вие имате едно чувство на неразположение. Какво е вашето неразположение? Какво представя вашето неразположение? То представя една корда разгласена. Вие се карате целия ден. Защо? Защото кордата ви е малко спаднала от времето. Ще я вземете, ще я опнете малко, ще я нагласите и ще почнете да свирите. Казвате: Аз съм неразположен, не мога да работя. – Именно, когато човек е неразположен, той трябва най-много да работи. Разправят за германския император, че в продължение на 5 години е нарязал три хиляди дървета с бичкията си. Ако той беше нарязал дървата преди войната, чудо щеше да бъде. Такъв пример имаме и за Гладстона. Разправят за него, че когато е трябвало да се реши някакъв труден въпрос в парламента, той предварително отивал да нареже няколко дървета и след (това) отивал в парламента с решен въпрос. Та на всички вас ви трябва бичкия. Вас ви е страх да режете. Ще режете, нищо повече. Като дойдат мъчнотиите, няма какво да правите, освен ще се върнете дома си и ще режете. Защото, ако вие не режете, вас ще режат. Ако едно лошо желание, което се е вмъкнало в тебе, ти го жалиш и не го туриш на мястото му, то ще те победи. Желанието нека странствува, ти трябва да се освободиш от него, а ти го жалиш, гледаш го като писано яйце. Ти мислиш да не му създадеш някаква неприятност. Ако го жалиш, то ще ти създаде цяло нещастие.

Сега ще ви преведа един пример, с който ще направя мисълта си по-ясна. Колкото и да я направя ясна, тя пак няма да се разбере, но поне ще събуди

други мисли, с които ще работя. В древността още един светия се уединил в пустинята да работи върху себе си за своето усъвършенствуване. Там прекарал цели 20 години, като се пазил от изкушенията на дявола. Имал си една стомна, от която често пиел вода. Дяволът мислил дълго време как да намери начин да го изкуси. Най-после решил да влезе в стомната му и като пие вода, да влезе в него и там вътре да научи тайните на този светия. Като взел стомната да пие, светията разбрал, че там се скрил дяволът, затова я прекръстил и добре запушил. Така седяла стомната цели 10 години без да я отваря. Един ден светията си казал: Чакай да отворя тази стомна и да я измия. Като отворил стомната, колкото вода имало вътре, той я излял. На дъното в коритото на чешмата видел едно малко детенце, красиво като ангелче. Светията си казал: Чакай да взема това дете и да го отгледам. Отгледал го, то пораснало, станало много умно. Като се разговаряли един ден, това ангелче казало на светията: Ти ще станеш виден човек, ще можеш да оправиш света. Аз ще те направя цар. С тези думи умът на светията се забъркал. По същия начин и вие имате в себе си едно дяволче дете, което отглеждате. Дяволско дете аз наричам това, което е родено от духа – дяволито дете. Под дявол аз разбирам дух. Всяко желание, което не може да ти допринесе нещо добро, то не е за тебе. Много желания има, които не са за тебе. От тук аз вадя следния закон: Всякога, когато две добродетели следват една подир друга, те произвеждат едно нещастие. Никога не допущай две добродетели да следват в тебе една подир друга. Това ви се вижда малко противоречиво, но аз обяснявам закона по следния начин. Угостил те е един твой приятел с много хубаво ядене. Тъкмо си се нахранил, дохожда друг твой приятел и те кани на втори, също така хубав обед. В този случай, откажи се от втория обед, отложи го за друг ден. Не се пресищай с ненужни желания. Като наблюдавам децата и в тях виждам много желания, има и в тях нещо преситено. В такива хора се е вълпила мисълта, че не са получили това, което са искали. Та те още не са дошли до крайните предели на живота. Ако един кон иска да има по-голяма сила, да може повече да рита, да бяга по-силно, да бъде по-културен, това негово желание щеше да му причини по-големи нещастия. Ако един вол иска да има големи рога, да може повече да боде, да бъде по-културен, това негово желание щеше да му причини по-големи нещастия. Ако един вол иска да има големи рога, да може повече да боде, да бъде по-културен, това негово желание щеше да му причини по-големи нещастия. Питам: Какво може да постигне конят (с) по-голямата си сила, или волът с по-големите си рога? С по-големи рога какво ще постигне? Когато искат да кажат на някого, че нищо особено не е постигнал, българите казват: Рога ли е постигнал този човек? Рога ли е придобил? Значи, рогата се взимат като знак на достойнство. Но за вола, който постоянно има роги, това е едно противоречие. Разправят за Мойсей, че имал рога. Това е един окултен символ. Казано е там: Няма да

оставя рога ми да се унижи.

Сега вие можете да си зададете въпроса: Каква нужда имаше Христос да дохожда на земята? Христос е дошъл, спасил е света, говорил е на хората. Спасението на света е цяла наука. И сега онези, които говорят за спасението на хората, и ти, който говориш за спасението, спасени ли сте? Спасението е непреривен закон. Ти трябва постоянно да се спасяваш. И съвършенството е непреривен закон. Във всички неща трябва да има непреривност. Ние мислим, че Христос е живял преди две хиляди години и умрял. Не, Христос и днес живее и се повтаря същата история. Че ако Христос дойде в твоята душа и ти му направиш овация, и в тебе се зароди Любов – какво повече можете да искате от това? Но не се минават две–три години, ти казваш: Не струва човек да обича. Питам: С това ти не разпъваш ли Христа в себе си, както едно време в евреите го разпнаха на кръста? Ти казваш: Не е нужна Любовта. По този начин ти показваш, че не разбираш Любовта. Този смисъл Христос може да дойде в сърцето на един учен човек, на един лекар, на един поет, на един музикант, на една мома или на един момък – навсякъде може да дойде Христос. Вложете широки възгледи за нещата, поставете широк простор, освободете се от тесните възгледи. Ти може да си жена или мъж, или дете, или слуга и Христос да е в сърцето ти. Положението, което заема човек, ни най-малко не трябва да го унижава. Умният слуга, който си знае работата, струва повече от господаря си. Това е в даден случай, разбира се.

„На утрешния ден“. На утрешния ден като дошъл Христос, излязъл много народ. Онези, високопоставените, като видели това, казали: Отиде народът подир Него! Какво са разбирали тогавашните учени равини? Мислите ли, че ако тогава светът би възприел Христовото учение, тъй както Христос го проповядваше, нямаше светът да спечели? В прочетената глава не се казва къде отиде народът след Христа. Казвате, че сте християни. Не е лесно Христовото учение, не е лесно да бъдеш християнин. Христос казва: „Ако не вдигнеш кръста си и не се отречеш от баща си, от майка си, от брата и от сестра си, от приятеля си и не дойдеш да ме последваш, ти не можеш да бъдеш мой ученик“. От баща си, от майка си, от брата и от сестра си, от приятеля си и най-после от своя живот, това значи да се отречеш от старото, което е в майка ти и баща ти, в брата ти и в сестрата ти, и в твоя приятел, и да възприемеш новото, и да тръгнеш след Него. В този смисъл аз разбирам отричането – да се отречеш от старото. Има едно старо, което е Божествено – то е от друг порядък.

„На утрешния ден“. По някой път ние казваме за някого: Виж този човек как успява. – Ама аз още нищо не съм направил! Нищо не съм успял. – Този човек криво разсъждава. Нищо не е успял. Когато бях една година в

Шумен да правя своите изследвания, дойде един господин при мене и ме пита: Кажи ми до къде си достигнал в своите изследвания, искам да проповядвам твоето учение. – Че аз още нищо не съм направил, трябват ми още дванадесет години усилена работа, за да извадя един малък резултат. Аз още не съм се добрал до нужните данни, а този човек иска да му кажа до де съм достигнал, да му кажа своите тайни. Казах му: Можеш ли да работиш геометрически, математически, за да разбереш тези формули? Дадох му една геометрическа формула. Той я погледна и каза: Нищо не разбирам. – Когато разбереш, тогава ще ти дам тия данни. Всека формула, всека задача в психологическия живот, е едно семе, което трябва да посадиш в земята, да го полееш, да го обработиш и като почне да никне, да расте, в този процес именно ти ще различиш Божественото.

.... ти ще имаш едно повърхностно понятие за нещата. Не е лесно човек да изучава формите.

Често се говори за гения. Какви са отличителните черти на гения? В думата гений аз разбирам онзи, който не се стъписва и при най-големите мъчнотии. Той е в състояние да излезе от най-трудното положение, в което е поставен. Геният е цел акробат, дето и да го затвориш, той пак ще излезе навън. И светията не само, че разбира нещата, но може да излезе от всяко затруднение. Светията в това състояние моделира и от обикновените работи той минава в творчество. За да твориш, ти трябва да бъдеш светия, а за да можеш да побеждаваш мъчнотиите, ти трябва да бъдеш гений. Ако нямаш в себе си никаква гениалност, ти не можеш да побеждаваш и най-малката мъчнотия. За да можеш да създадеш нещо, ти трябва да имаш ума на един светия. В дадения случай ти може да го имаш. Следователно, в един момент поне ти можеш да бъдеш светия, и в един момент можеш да бъдеш гений. Ако знаеш как да излезеш от своите мъчнотии, в които си попаднал, ти си гений. Ако знаеш как да предадеш своето знание, което имаш, ти си светия. Ако не можеш да предадеш знанието си (на) друг, ти не си светия. Тогаз разглеждам гениалността и светийството за себе си. Гениалността в света се познава по това, че гениите могат да разрешават мъчнотиите. Има семейни, обществени, религиозни, политически, народни, индивидуални и ред още мъчнотии. За тази цел се изисква гениални хора, които да извадят човечеството от мъчнотиите, в които се намира. При това не само един гений трябва да дойде в света. Много гении трябва да дойдат.

Казвам: В това състояние, в което се намирате, какво можете да направите? Вие имате една богата опитност, но нямате възможност да проверите кога ще бъдете гениални хора. Някой път се усещате нервни, разстроени, мислите, че нищо няма да излезе от вас. – Че това е най-доброто условие за

вас. За сегашните учени се казва, че нещо им липсва. Не е така. Че и геният е поставен при най-лоши условия да работи и да се справя с мъчнотиите на живота. Първото нещо, той започва да мечтае и намира правия път.

Затова и окултният ученик трябва да вижда гениалността в своите схващания. Гениалният човек не трябва да се поколебае в своите добродетели и винаги да казва: Всичко работи за добро. – Ама не виждаш ли, че не е така? – Аз зная как е, сега не мога, трябва да се работи. Като вземе един въглен, гениалният човек го превръща в диамант. Като вземе едно ябълчно семе, гениалният го туря в земята да поникне, да израсте. Гениалният човек като влезе между лошите хора, те стават добри, защото знае как да работи между тях в пътя си. Това често се случва, когато се каже някому, че това, което иска да постигне, е невъзможно. Той се обезсърчава и спира в пътя си. Този човек ти казва, че това, което търсиш, не можеш да го намериш. Той ти казва Истината. Този човек ти казва, че пътят, по който вървиш, не е добър, има друг път, който трябва да поемеш и в който ще постигнеш желанията си. Желанията не се постигат само в един път или само по един начин. Много са пътищата, много са начините, по които могат да (се) постигнат желанията, но всеки човек трябва да намери онзи единствен път, онзи единствен метод, който е специфичен за неговите желания. Някой мисли, че един е пътят за всички. Не, за всеки човек има специален път и специален метод за постигане на неговите желания и за реализиране на неговите мисли. Следователно, всеки трябва (да) намери своя специфичен последен път, по който можеш да постигнеш своята гениалност.

Някой казва: Аз ще почакам да умре дядо ми, да получа наследство от него и след това ще започна да се уча. – Не чакайте дядо ви да умре, да получите наследство и тогава да учите. Ако имате един богат дядо, ето какво трябва да направите, за да го разположите още приживе, да ви помогне със своето богатство. Как ще го разположите? Дядо ви е скържав, но обича живота, обича да живее хубаво. Вие ще отидете при него и ще му кажете: Дядо, аз искам да уча, трябват ми по няколко хиляди лева на месец. Ако ми обещаеш тази сума, аз ще продължа живота ти с няколко години. Ти ще бъдеш здрав. Като чуе това нещо, дядото ще се разтвори и ще ви поддържа да учите. Щом отвори сърцето си към вас, ако е бил болен, дядото ще оздравее. Ако е бил немощен, ще се подмлади. Вие се страхувате да кажете на дядо си, че можете да продължите живота му и чакате да умре, че да получите всичкото му богатство. Кой ви е виновен? При такива разсъждения и очаквания от ваша страна, дълго време още дядо ви ще живее, макар слаб и немощен, но не ще можете да учите. По-добре е за вас дядо ви да живее, отколкото да умре. Някой казва, че ви обича, а след време казва, че не ви обича. Вие не разбирате закона и се

обезсърчавате. Вие не разбирате езика на този човек. С това той иска да ви каже: Пътят, по който вие искате да се домогнете до мене, не е прав. Иди да намериш правия път, и като го намериш, пак дойди при мене. Тогава аз пак ще те обичам. Това означават тия думи, че даден човек не ви обича. Като не разбирате тази философия, вий си блъскате главите и не можете да намерите вашия път. За да ви обича някой, вие трябва да му дадете нещо, трябва да му продължите живота с няколко години, с десет, двадесет, с тридесет години. Тогава той ще бъде готов всичко да ви даде. За да ви обича дядо ви, вие трябва да му дадете нещо от себе си, да му продължите живота. Тогава той ще бъде готов всичко да ви даде. Аз съм виждал много дядовци, които се обръщат към мене с думите: Синко, остарял съм вече. Помогни ми да се подмладя, да зная как да живея. Остарял съм, но младо ми е сърцето. Ако ми продължи Господ живота, ще зная вече как да живея. – Аз мога да те подмладя. – Така ли, дядовото? – Да, аз мога да те направя млад момък на 21 година, ще хвърлиш бялата брада. Така му говоря и той започва да си мисли за своята възлюблена, започва сърцето му да трепери, поумнял е този дядо сега, иска да живее по друг начин. Това става и в християнството. Казвате: Вече разбрахме Христа. Като дойде истинската Любов между хората, тя ще изхвърли навън това подозрение, това съмнение, този песимизъм в човека. Песимизмът днес посещава човек по десет пъти на ден. Песимизмът, обезсърчението, днес са обикновените спътници на човека. Всички се оплакват, че животът нямал смисъл, че това-онова. Казвам: Аз мога да ви подмладя всички, но трябва да ме слушате. Казвате: Докажи, направи това. – Много искате. За да покажете послушание, от вас не се изисква много. От вас се иска само да пренесете една сламка на един–два километра разстояние. Пренасянето на тази сламка е свещеният огън, за който говорят гръцките митолози. Казва се за Прометея, че е откраднал този огън. Той не е могъл да го открадне, защото не е знаел законите на този огън. Никакъв огън не е откраднал той. Гърците откраднаха огъня, така се казва за тях, но и до сега са останали невежи. Свещеният огън е огънят на Любовта, който Христос донесе от небето. Христос каза: „Дойдох да им дам живот и то преизобилно“. Този живот подразбира свещеният огън. Само при Любовта вие можете да имате свещения огън, който е между живота и Любовта. Ако изучавате Любовта, както аз я изучавам, вие ще намерите смисъла на живота. Тогава между хората ще има едно разбирателство. Като срещнете един човек, първо ще видите в него добрата му страна. Не е въпросът като видиш един човек, да искаш само той да ти помага, но и двамата взаимно да си помагате. Когато двама души се обичат, първото нещо, което се изисква от тях, е да има по между им взаимна обмена. В това седи смисълът на живота. Не искайте само да ви обичат. Животът седи в това да обичате и да ни обичат. Това е утрешният ден, това е днешният ден. Днес е Божественият ден. Утре е човешкият ден. Тези двата дни трябва да се

съединят в едно. Бъдещето, бъдещите възможности са в човешкото, а настоящето и в Божественото. Въпросът е като хора, какво можете да направите? – Да станем .... постиженията се крият във всички ония форми, в които са вложени човешки души. Зад вас седи велико бъдеще, което вий не подозирате даже. Вие сте богати, но седите с клюмнали глави и казвате, че животът няма смисъл. Не, велико бъдеще ви очаква, да станете гении и геници. Вий ще станете светии и светици. Дето минете в света, навсякъде се изискват хора за работа. Всички противоречия, които минавате, това са все забавления за вас. Че някой плаче, какво означава плачът? Това нищо не значи. Детето плаче, че майка му заминала, умряла. Агнето плаче, че го отделили от майка му. Аз гледам другояче на живота. Като видя, че някой умрял, аз казвам, че този човек се е дегизирал. А хората около него, като не знаят това плачат, дигат шум. Казвам на дегизирания: Вашите дигат много шум. – Нека дигат, ще се научат, нека плачат, по-добре ще се научат на Божия закон. Нека се научат да познават Бога, да познават и своите заминали. Поне не пишат ли? – Не си дават адреса.

Сега мнозина говорят за онзи свет, но ако аз го опиша, ще го опиша такъв, какъвто те не могат да си го представят. Ако хората го опишат, ще го опишат, както е този свет, земния, но те криво ще го предадат. В онзи свет има неща, които те по никой начин не могат да ги схванат. Там има нещо особено красиво. Като срещнете една душа от онзи свет, като ви погледне, в погледа ѝ ще видите нещо красиво, особено, пълно с Любов. Каквито придобивки имате, тази душа ще се радва, като че тя ги придобива. Там няма такова състезание, каквото има на земята между хората. Там всеки се радва на придобивките на другите. Този закон още не е научен на земята.

Та радвайте се на всичко онова, което Бог е приготвил за вас. Радвайте се на всичко онова, което Бог е вложил в душите ви. Радвайте се на страданията, с които Бог ви е удостоил, защото е вложил в тях нещо добро за самите вас. Радвайте (се) на всички ваши добродетели, на всички ваши възможности! Радвайте се на всичко! Това е Словото на Бога.

„Благословен Господ Бог наш“.
Отче наш.

35. неделна беседа от Учителя, държана на 7 юли 1935 г.
София, Изгрев

1935_07_10 Мисъл, сила и любов
лекция пред общия окултен клас

МИСЪЛ, СИЛА И ЛЮБОВ

„Отче наш"
Ще чета глава шеста от Евангелието на Йоана, първите пет стиха.

По какво се отличава добрата домакиня? Добре си гледа дома. Гледането на дома седи в пазенето на нещата в чистота. Чиста пази къщата. После, знае как добре да готви. Добрата домакиня знае добре да готви, всичко добре урежда.
Понеже всеки има по една къща, всеки е домакин в това отношение. Вие живеете в едно тяло, но се оплаквате от тялото си. Доста хубава е човешката къща. Трябва да разполагате със знания, за да я поддържате добре. Знание трябва да имате. Ако една домакиня се оплаква, че нещата в къщата ѝ не са наредени, че това няма, онова няма, тя не може да направи много. Когато има всички потреби, тогава домакинята всичко може да направи.

Всичко онова, което желаем, все си има някакъв материален израз. Често казвате: „Това са духовни работи." Какво разбираме, когато казваме, че нещо е човешко, че нещо е духовно и че нещо е Божествено? Има една разлика между човешките, духовните и Божествените работи. Ако вземете простото понятие „човек", ще кажем: човешките работи са тия, които стават с мисъл. Човек мисли, следователно човешките работи с мисъл стават. А пък духовните работи са тия, които стават със сила. Под Дух това се подразбира. Под думата „Дух" всякога се подразбира сила. Сила има само в разумния човек. А пък Божественото подразбира това, което става с любов. То е Божественото. Любов може да има там, дето има мъдрост. В най-прости понятия е изразено това. Ако изразите това с други понятия, то пак трябва да има някакво приложение.

Имате една проста дроб, 1/2. Имате простата дроб 2/3. Имате и десетичната дроб 0,5. Каква е разликата между една проста дроб и една десетична дроб? Всички сте учили и сте преподавали. Вие казвате: „Проста работа е това." Но в простите работи може да има нещо ценно. Един златар от златото може да изкара нещо, което може да се тури за украшение. И някое дете може да направи от златото нещо, но не го туря на врата си. Но някой учен човек може да извади от златото много хубави работи. Ученият човек може да направи златото за всичко - за украшение, за лекарство. Някой път вие сте неразположени, неразположение на духа имате. Неразположението произтича от това, че ви липсва 1/2 от златото,

1/2 от златото го няма. Пропорцията е такава. 1/2 от какво? 1/2 от единицата. Алгебрически могат да се определят нещата. В аритметиката тъй ги изразяваме.
Имате едно малко противоречие. С конкретни числа може да се изрази това.

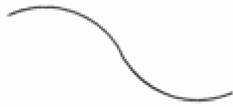

Да направим едно сравнение. Влизате в обществото, но кесията ви е празна. Трябва да направите много покупки. Неразположен сте. Прегънат е вратът ви. Фасон нямате. Образувате една такава линия. Вървите и размишлявате защо светът е направен тъй и казвате: „Да имах пари. Всички хора имат пари, а пък моите джобове са празни. Какво ще правя?" Обърнете се нагоре, гледате насам-натам и търсите вината другаде. Всичката вина е там, че злато ви трябва, че нямате 1/2 злато в кръвта си. Ако имахте злато в кръвта си, щяхте да имате и в джоба си. Щом нямате злато в кръвта си и в ума си, нямате и в джоба си. Второто положение сега: как да го добиете? Трябва да знаете коя храна има злато и оттам да добиете 1/2 злато. И щом добиете това злато, тогава ще се уреди въпросът.

Ние често казваме: „Магия трябва да има." Магията е много проста наука. Някой казва: „Магия е това. Какво ще се прави?" Един в старо време учил магията. Носил си известен тамян и казвал: „Като срещна мечка, ще запаля тамяна и тя няма да дойде." Един ден вървят двама - той и още един. Показала се мечката. Той казал: „Аз ще направя магията да не идва мечката." Тамянът почва да гори, но мечката се приближава, иде. Другият казал: „Аз зная друга магия. Аз зная да се кача на дървото." Той се качил на дървото. Като се приближила мечката, и другият се качил на дървото. Та първата магия, на тамяна, не хванала, но втората магия, на дървото, хванала. Мечката погледнала и си заминала по пътя. И двамата се разговарят. Казал единият: „От първата магия не разбирам, но от втората разбирам." Хубаво, от тоя пример за себе си сега какво ще извадите? Един прост пример е той - една мечка и двама души. Двамата са умни хора, а пък мечката е глупава. А пък умните хора бягат от глупавия. Мечката разбира дървото. Дървото може да даде нещо. Като се качили на крушата, мечката погледнала и им казва: „Там е по-добре, отколкото на земята." Някой път вие казвате, че човекът се качва нависоко. Какво подразбирате под това? Щом се качите нависоко, имат вече уважение към вас. Мечката казва: „Тия хора, ако не бяха се качили на крушата, щях да мисля, че са болни, а пък щом се качиха на дървото, значи са здрави. А пък щом някой

е здрав, той е умен." И казва: „Аз умни хора не закачам."

Щом ти имаш една неприятност в живота си, от какво произтича тя? Друг пример ще ви приведа. Един тръгнал на екскурзия, пил студена вода и го втресло. Често казват, че ако човек яде лятно време краставици и пие вода, веднага ще го хване треската. Втресло го в гората. Както го тресло, идва една мечка. Вижда тая мечка, че той е трескав. Тя го задига и го носи наблизо в колибата на един овчар. Овчарят, като вижда, че мечката носи човек, той офейква. Тя влиза вътре, туря човека, излиза отвън, набира малко сено и го трупа върху него. Не може да намери друго и туря върху него като покривка малко сено, каквото намери. След това мечката излиза и си заминава. Овчарят после влиза и вижда, че това е човек. Мечката като го масажирала, той оздравял. Всичко му минало.
Кое положение вие в живота бихте предпочели: поради мечката да се качите на дървото или пък да ви носи и да ви тури в колибата?
Всички имате разни мъчнотии. Ами че вие имате един вечен страх: „Какво ще се прави?" Условията на живота са лоши сега. Вечно сте недоволни и вечно се страхувате. Често се срещат изкушения. Вие не знаете произхода на изкушението, нали. Материалните работи стават причина за изкушение. Влизате в някой дом и виждате някои работи, някои предмети много красиви, или златни, или някой скъпоценен пръстен. Това е изкушение. Обичате тия предмети и искате да ги вземете за спомен и да ги турите на пръста си. Навик имате вие. Вие излизате, да кажем, всред природата. Вървите и виждате много цветя нацъфтели, и у вас идва желанието да откъснете едно цвете, да го турите на себе си и да се върнете. Представете си, че земята е парк, не е ваш, и вие късате без позволение. Не че е лошо да късате цветя, но лошото е, че без позволение ги късате. Това цвете кому принадлежи? То си има господар. Трябва да спрете, да искате позволението на господаря и тогава, ако ви се разреши, да късате. Вие си вървите и късате цветето, като че нищо не сте направили. Казвате: „Какво има, че съм откъснал цвете?" Все има нещо. Погрешката е много малка. Сега ще пренеса това, ще направя едно малко сравнение. Представете си, че дойда при вас, хвана един ваш косъм и го потегля. Какво има от това? Имате на главата си двеста и петдесет хиляди косми приблизително, хвана един косъм и го потегля. Питам ви, какво има от това? Един косъм. Но вие ще почувствате една малка болка. Умно ли е да тегля косъм от главата ви? Не е умно. Нито е добре да теглите от чужда глава, нито пък от своята глава да теглите. Тия сравнения трябва да ги имате предвид.

Вие казвате: „Кажете ни някои работи по-интересни." Мога да ви кажа много работи. Изкуството се придобива, но трябва да го приложите. Добрият живот е едно изкуство. Не се става така лесно добър човек. Някой казва: „Да дойде Духът." Докато дойде Духът, Великият Учител ще ви тури

на изпитания. Няма да дойде така лесно. Като дойде Духът, като кон ще обикаляте. На едно място няма да стоите. Ще напуснете баща си и майка си, и децата си, жена си, всичко. Като дойде Духът, ще минете всички през дармон*, ще ви пресеят. Някои мислят, че като дойде Духът, ще се уредят всичките им материални работи. То не се знае дали ще се наредят материалните работи. Духът си има свои схващания, а не нашите схващания. Понеже Духът е на силата, той ще тури нещата в съвсем друг ред.

Прочетете Стария Завет. Когато е идвал Духът, винаги има противоречия. Духът казва на Йон: „Ще отидеш в Ниневия." Йон е свикнал на един охолен живот, взема си шапката и си казва: „Да отида в Ниневия?" „Това е трудна работа, ще има подигравки. На тия хора ще им кажеш такива работи, които няма да са им приятни. Ти ще говориш на тия хора за една истина, която няма да им е приятна." „Тая работа не става." Йон си имаше пари. Взел си парите и тръгнал за Испания. Бяга на запад, към материалния свят отива. Но Духът е по-умен. Щом Йон влиза в кораба, веднага се повдига страшна стихия, буря. Търсят причините. Молят се. Йон казва: „Аз съм причината. Хвърлете мен и ще утихне морето." Той е честен. Не иска другите да потънат. Ония са казали: „Трябва да е направил някоя погрешка." Става той и казва: „Аз съм причината." Като го хвърлят, утихва морето. Йон остава в морето. Една риба го поглъща и Йон влиза вътре в нея. Влиза в кита, в устата му. Не е един прост човек, а пророк, който бяга от Господа, и когото Господ праща да иде да проповядва Словото Божие в Ниневия. Какво ще каже Йон, като се намери там? Той не казва: „Тежки са условията", но почва да работи. Златото влиза в него. В мъчнотиите златото влиза в кръвта му и в ума му. Казва: „Господи." „Моли се`, Йон." „Как да се моля?"

Така ще се молите, както Йон в утробата на кита. Някой при най-добри условия, при удобства, ще каже: „Как да се моля?" Като влезете в кита като Йона, ще разберете как трябва да се молите. Няма да гледате наоколо, няма да мислите за другите. Ако сте като Йон в утробата на кита, ще мислите ли за баща си, за майка си? Ще забравите всичко друго. Нещо подобно става, когато наближи хората да умират. Смъртта не е нищо друго, освен един кит, в чиято уста влизате. Господ ще види тогава дали можете да се молите, или не. В църква добре можете да се молите, но като влезете в кита, то е съвсем друго нещо. Йон мина през един пробен камък, за да се види колко е силна молитвата му. Направи една погрешка и след това се помоли. Като излезе от кита, свърши той училището, свърши матурата. Аз наричам в дадения случай утробата на кита едно училище. Професори бяха там. Йон се поти, изследва, но реши задачата. Китът тогава отвори вратата и казва: „Хайде с дипломата си оттук право в

Ниневия. Ще се покажеш на ниневянките." Питаха го: „Защо отиде да проповядваш?" Той каза: „Вие държали ли сте матура в утробата на кита? Аз държах и затова мога да ви кажа какво има вътре в утробата на кита."
Аз привеждам тая аналогия.
Човек докато не мине през големите мъчнотии на живота, той не може да се събуди. Човешкият, духовният и Божественият живот са степени, през които трябва да мине човек. Човешкото става с мисъл, духовното става със сила, а Божественото става с любов. Вие Божествените работи не може да ги направите с мисъл, а с любов. То включва мисълта, но трябва любов. Духовните работи ще направите със сила. Духовното включва мисълта, но трябва сила. Вие не можете да бъдете духовен, ако нямате сила. Една изказана дума има сила магическа. Всеки един от вас може да употребява някоя дума, за да си въздейства за нещо положително. Някой път човек съвсем е отчаян и като дойде някой и му каже една дума, като каже тая магическа дума, около него тъмнотата ще изчезне и лицето му става весело. От една дума само. Всеки ден стават такива промени.

Когато четете думите Христови, ще видите, че всяка дума е магическа.
Човешките думи са силни.
Ако мислите, ще си подбирате думите. Думите на Духа са силни. Ако сте разумен, ще знаете как да ги използвате. Божествените думи са силни, когато имате любов. Любов, а не самочувствие или да бъдете само разположен. Любовта е най-висшето, с което вие в дадения случай можете да разполагате. Казвате: „Да се обичаме." Да обичате или да ви обичат, или да не ви обичат, това са забавления.
Какво нещо е рисуването? Това е рисуване, нали така? (Учителят рисува следната фигура на черната дъска.)

Това физиономията на интелигентен човек ли е, или на прост, или на тъп? Вие мислите, че ако ви дадат право да нарисувате нещо, то с такава една рисунка ще можете да влезете в Царството Божие. И на един километър не можете да се приближите до райските врата. Ако трябва да рисувате, ще рисувате както трябва. Трябва да бъдем праволинейни. Тук в тая рисунка устата представлява един ъгъл. Между носа и устата имате в тая рисунка прав ъгъл, а пък по-долу при брадата - тъп ъгъл. Тези ъгли може да се изчислят, колко и кои ъгли са тъпи, прави и остри на човешкото лице.

Там, дето има един ъгъл, там действат разумни сили.
Геометрията е наука за разумното. Геометрията е духовният свят, не човешкият свят; тя е свят на духовното. Вие, ако не разбирате геометрията, нищо не може да направите. А пък щом дойдете до математиката, то е вече Божествения свят, то е любовта. Любовта действа чрез математиката. Някой казва: „Ти математик ли си?" Ако не сте математик, вие от любовта нищо не можете да разберете. То е отношение на нещата. В дадения случай не да искате да знаете кой ви обича и кой не. То не е любов, то е една търговия, то е човешка работа.

Да мислите колко ви обичат хората, това е човешко. Да се учите, то е сила на духа. Да знаете как да живеете, то е Божественото. Според мен същественото за живота е да знаете как да живеете. Това е Божественото. Да се учите, това е силата на Духа. Някой път хората не правят различие между човешкия живот, Духа и Божественото. Ние предполагаме, че ако мислим добре, можем да постигнем нещо. Човешките работи се постигат с мисълта, ония на Духа се постигат със силата. Вие казвате: „Пари да има човек." Силата е вече свойствена на духовното. Понеже тия трите свята функционират едновременно в нас, по някой път ние сме под влияние на единия или другия. Някой път казвате: „Да се живее Божествено." Или: „Да бъде човек силен." Но за да бъде силен, той трябва да бъде разумен. Някой път казвате: „Да мислим." Това е човешкият живот.

Та човек трябва да знае как да рисува. При истинското рисуване трябва да представиш нещата каквито са. И ако ви дадат една задача да представите човешкия живот, живота на Духа и Божествения живот, как ще ги представите? Единият е на мисълта, вторият е на силата, а пък третият е на любовта. Как ще представите любовта? Аз бих представил живота на Духа във вид на горящ огън. Това, което гори, то е Духът. Казваме за някои неща, че изгарят. Изгарят нещата, които са неразумни, а пък разумните работи само горят, без да изгарят. Там, дето има горение, има сила, а пък дето няма горение, няма никаква сила. Ще видите някой път: щом имате топлина, имате сила, а щом нямате топлина, силата изчезва. Значи топлината е свързана с човешката сила. Но коя топлина? Не човешката топлина, която изгаря нещата при няколко хиляди градуса, но оная топлина на Духа.

Да допуснем, че вие сега се обезсърчавате в живота. Имате дълг от десет или от петдесет хиляди лева, казвате: „Какво ще правя с дълга?" Вие мислите, че сте християни, че сте посветен на Христа, че сте чедо Божие, че сте богат, че Бог е направил месечината и звездите за вас, и имате петдесет хиляди лева дълг и не можете да го платите. Кредит нямате. Тогава де е вашето знание, в какво седи вашето знание? Че ако аз, който имам висше

образование по пеене, и с моето пение не мога да платя петдесет хиляди лева, нося само дипломата и казвам: „Свършил съм по музика" и философствам, разправям ред неща по музиката, но ако ми предадат един обикновен урок по музика, не мога да го изпълня, обикновените работи не мога да изпея и не мога да изплатя дълга си - тогава какъв музикант съм? „Петдесет хиляди лева можеш ли да изплатиш?" „Не." „Тогава не си музикант." Аз, който не пея толкова добре, като свиря петнайсет минути на един банкер, ще ми даде петдесет хиляди лева. Като му тегля първия лък, той ще ми даде, и оттатък ще мине. Аз за себе си казвам това. Това е наука за мен, щом мога с нея да си платя борчовете и да си помагам в трудни моменти. Погледна цигулката и казвам: „Ти знаеш езика на банкеря."

Сила има в музиката. Разбирайте го, както искате. Аз го разбирам това. Аз не мога да ви кажа моето изкуство. Като тегля лъка, и петдесет хиляди лева идват в джоба ми. Има музиканти, които като теглят лъка, идват петдесет хиляди лева в джоба им. Ако един обикновен пехливанин, Дан Колов, се бори за хиляди долари, вие какво сте направили? Бори се човекът. Дан Колов в Америка се бори за хиляда и двеста - хиляда и петстотин долара. Ще кажете, това е диващина. А пък вие, като не сте диваци, какво сте направили? Това е крайният случай. Той казва: „Аз гладен няма да умра. Ще се боря и ще живея." В това го похвалявам. Идва някой страхливец, свършил четири факултета, и е загазил в живота, казва: „Искам да се самоубия." Казвам му: „Ще вземеш урок от Дан Колов. Ще се опретнеш, ще се бориш. Като си цигулар, да си на свят цигулар. Ако си художник, да си на свят художник." „Това, което рисувам, е модерно изкуство." Оставете вашите модерни работи. Вие като нарисувате нещо, върху вас самите да има то сила. Аз опитвам някой път пеенето върху себе си, върху себе си опитвам силата на музиката. Не свиря нещо, което да няма действие върху мен самия. Ако някой път загазя и не зная какво да правя, извадя цигулката и свиря. Това, което аз зная, действа върху мен. А щом действа върху мен, действа и върху другите. Това е закон.
Всички трябва да имате по едно изкуство и да разчитате на него. Вие ще ми кажете: „Някой друг път, в друго прераждане." Причината е много проста. Имам един хляб. Той е от един килограм. Но има аристократи в света, от старите аристократи, срам ги е да носят един килограм хляб. Той ще тръгне напред, а друг ще му носи хляба. Онзи, който му го носи, той вече ще опита хляба. Богатият ще търси някого да му носи хляба и ще му плати. Защо тоя богатият не го е срам да яде хляба, а пък го е срам да го носи? Вие искате да имате резултатите на окултната наука или на християнството. Ако ви турят един християнски халат, не можете да го носите. Ако вие не можете да носите християнския халат, не можете да имате и силата на християнина. Вие, ако не можете да носите халата на

окултиста, вие не можете да имате и резултатите на окултизма.

Едно време за пръв път ходих из България, свирих на цигулка. И когато ме виждаха да свиря, хората казваха: „Циганска работа е това." Ако вие не станете цигани отвън, човек не може да станете отвътре. Право имат. Прозвището циганин знаете ли какъв произход има? Циганите, това са ученици, които не са издържали своя изпит. Циганите са хора, които държаха изпит, но напуснаха училището. И когато ви кажат „циганин", това значи, че сте ученик, който не може да носи халата отвън.

Вие ще напуснете циганството. Всеки, който не живее както трябва, той е циганин. Всеки, който не извършва волята Божия, е циганин. Всеки, който боледува, е циганин. Всеки, който не живее добре, е циганин. Всеки, който осиромашава, е циганин. Всеки, който не си знае урока, е циганин. Всеки, който не се облича добре, е циганин. Всеки, който не си нарежда къщата, който е безчестен, е циганин. Цигания е това. Хората носят циганията. Казвам, за да се освободите от циганията, ще си турите халат и ще покажете на хората, че не сте циганин, но че сте умен човек.

Изкуство е вложено във всекиго. Бог в душата на всекиго от вас е вложил изкуството да може да се справя с мъчнотиите. Имате да се справяте с мъчнотиите като Йона. В устата на кита Йон не можеше на никого да каже: „Я се помоли на Господа за мене." Вън би могъл да каже така, но в устата на кита кому ще плати да се моли за него? Кому ще плати да се моли? И Йон остана сам с големите мъчнотии, за да се познае доколко е неговата сила, дали може да се моли. Йон много пъти се молеше друг път, но две неща станаха, които той не можеше да разбере. Първо, че направи едно престъпление. Бог го изпрати в Ниневия, за да поправи жителите на този град, че бяха в безпътица. Йон направи една погрешка на непослушание и трябваше да влезе в кита, за да види, че трябва да слуша. Бог не обича хората, които не слушат. После, като се помоли, Бог му каза, че му прощава и изпрати го в Ниневия до четирийсет дни, да се покаят ниневяните. Тия хора се покаяха и Бог им прости, както прости и на Йона, и го изхвърли от кита. И Йон каза: „Бог прости на Ниневия, и ме изложи." Тук се прояви неговото честолюбие. „Ти каза на ония хора, че това ще стане, онова ще стане, и не стана, и те сега казват, че съм ги излъгал." Бог казва: „Те се покаяха. Както те изкарах от устата на кита, като Ми се помоли и ти простих, така и на тия хора по същия начин трябваше да простя."

И трябваше да му даде друг урок. Времето е било горещо, както е в тропическите места. Изникнала една тиква и Йон си туря главата под сянката ѝ. Дохожда един червей и изяжда тиквата, и като се засилва

слънцето, Йон казва: „По-добре да умра, да си замина." И иска да бяга, да умре той. Казва му Господ: „Ти забрави ли утробата на кита? Тая тиква за една нощ израсна. Ти нищо не се грижеше за нея, и теб ти е жалко за нея, защото няма подслон за главата ти. А пък на Мен не трябва ли да Ми бъде жалко за Ниневия, че има там много деца и други, които не знаят за Мене нищо. И тия хора се покаяха?" И тогава Йон разбира какво му казва Господ с тези думи. Той не можеше дотогава да види тоя паралел.

Често ние се намираме в положението на Йон. Когато се намираме в мъчнотии, по тоя начин разрешаваме въпросите. Когато в живота нещата не стават, както ние искаме, става ни скръбно, неразположени сме духом. Какво лошо има в това, че нещата не стават, както ние искаме? Ако кажеш на един град, че тоя град ще погине, и не погине, какво лошо има в това? Защо не станаха тия работи? Защото хората поумняха. А има работи, които стават, и ако човек е умен. Ти само като се учиш, можеш добре да свършиш работата си и да ти дадат диплома. А пък в света на духовете, там е съвсем друго. Ако ти се справяш с големите мъчнотии в живота, тогава минаваш за умен. Справянето с мъчнотиите не е човешко. Човек не се бори с мъчнотиите. Всички хора като хора са слаби.

Защо се обличат хората? Модното обличане, това е човешки метод. Един момък нагизден, една мома нагиздена - за мене това представлява човешкият живот. Но питам, ако имате един човек, който знае само добре да се облича, само за да се покаже навън, знаете ли какви ще бъдат резултатите? Ако имате една слугиня, която се облича добре, а пък инак не знае другите работи, тая слугиня ще можете ли да я държите вкъщи? Че вие можете да отидете в една църква, можете да посещавате една окултна школа, както една нагиздена мома. Ще слушате лекциите и ще кажете: „Една отлична лекция. Нещо ново ни каза Учителят." И ще си отидете у вас. В какво седи новото? Че от земята до слънцето има деветдесет и три милиона километра? И после, че в слънцето температурата била двайсет и пет милиона градуса. Кой е ходил да я мери? Не са още ходили да я мерят. Учените си правят своите заключения. Верни са тия заключения, слънцето има много висока температура. Но вие не знаете по кой начин тя се измерва. Тия хора по човешки изследват, но има един вътрешен начин, по който се измерва топлината на нещата.

Топлината е една сила в света, която може да възпитава. Ти не можеш да възпиташ когото и да е, ако не разбираш законите на топлината. Един златар знае при каква температура може да работи с всички метали, с които си служи. И когато работи със златото, среброто, медта и прочие, той разбира законите на топлината. И когато иска да работи с някой метал, той ще го тури при подходяща температура. Ако ти не знаеш тая

температура, ти не можеш да работиш с тоя метал. Някой може да каже: „Тая работа е отвлечена. На нас ни трябват сега малко парици." Парите са за обикновените хора. Аз нямам нищо против парите. Парите в света, това са кукли, кончета за децата. Докато си дете, трябват ти пари. Като станеш голям, не ти трябват. Че оная мома, като се ожени, носи ли своите кукли? Тя е правела на куклите отлични дрехи, и като влезе в живота, ще й служат ли тия дрехи? Тя е напуснала куклите. Като влезе в живота, тя ще види как се правят други кукли.

В живота на Духа не се правят кукли, както в човешкия свят. Сравнението е там, искам да ви покажа мъчнотията. Не се самозаблуждавай, ти можеш да направиш една красива кукла отвън, но да направиш една кукла в живота, която да говори и да мисли, тая кукла става по съвсем друг начин. Като стане шест часа, ще спрем (Часът е шест без седем минути.)

Има една философия, с която всички трябва да се занимавате. Аз, като ви говоря по тоя начин, виждам едно отклонение. Например в говора ви има известни думи, известни повишения, известна гама, която има известна реакция. Ще ви дам едно сравнение. Ако представите пред един човек един предмет в най-голяма светлина, той нищо няма да види. Вие всякога се стремите да забележите един предмет, да забележите външните му очертания в една мека светлина. Тогава у вас има напрежение. И тоя закон е хубав, там, дето има напрежение, да гледате е по-добре, отколкото да си свивате очите и да се оттегляте от силната светлина. Силната светлина винаги образува противоположна реакция. Много по-добре може човек да се кали, когато има известно напрежение, когато гледа. Смел денем не можете да бъдете. Денем всички хора са смели. Но вечерно време ще познаете своята смелост. Вечерно време ще се намерите в страх и с него ще трябва да се справите, за да познаете дали сте духовни. Ако сте човек, денем ще ходите, а пък ако сте духовен, и вечерно време ще ходите. Светът на най-големите мъчнотии представлява светът на Духа. Следователно, щом сте в мъчнотии, като човек ще ги разрешите с максимите на светлината (денем). А пък Духът и в тъмнината вижда. Човек трябва да вижда денем, а пък Духът и вечерно време трябва да вижда. Следователно вие не можете да бъдете духовни, ако не можете да виждате вечерно време. Ако денем само виждате, вие сте човек. Ще кажете: „Те са месоядни животни, които виждат нощем." Нощните животни, това са духовете. Бухалът лети вечерно време. Считат го за символ на учен. Не се туря орелът за символ на учен, а бухалът. Защо се туря бухалът като символ на учен, на мъдрец? Понеже очите му са отворени. Не си затваря очите, а ги отваря широко.

Казват за някого: „Лаком човек." Лакомият е от духовен характер. Хора,

които са лакоми, са влезли в духовния свят. И лакомията е сила. Ако вие не знаете как да употребите своята лакомия, ще попаднете в слабостта на човека. При лакомията ще вземете повече злато, отколкото можете да носите, и като не можете да го носите, ще се обезсърчите, ще търсите хора да го носят. А пък сам трябва да имате сила. Човек не може да носи двайсет, трийсет, петдесет, сто килограма. Но то не е нищо. А Духът е силен. Той е впрегнал тежка машина от двайсет хиляди килограма, и тя работи. При машината кой работи? Духът работи, а не човекът. Човек може да носи до сто килограма, а Духът един цял параход може да пренесе от едно място на друго. Като влезем в духовния свят, ще носим железници, параходи, аероплани - това са съоръжения на Духа в умствения свят. Цялото човечество се приготовлява за духовния свят, като правят фабрики, параходи, железници. И външно тия работи като ги правите, казва Духът, тогава с вътрешните мъчнотии ще можете да се справите по-лесно.

Сега за изкуството. По кой начин ще добиете изкуството? На вас ви трябва сила. Някой път вие показвате показалеца си. Знаете ли на какво е символ това? Човек търси магията. (Учителят си туря показалеца на дясната ръка върху челото отстрани.) Иска да си спомни. Той е бил някога маг. Сега не искам да ви отвличам вниманието.
Много пъти синът и дъщерята бягат от вкъщи. На бедни и на богати синът или дъщерята бягат от баща си, от майка си, от братята си. Защо бягат дъщерите и синовете от дома? Защо бяга житото от хамбаря? Не е лошо да бягате, но да бягате навреме. Да бяга човек, това е една опитност. Бяга кой? Казват, че страхливият бяга. Не, бяга и юнакът. Чудни са хората, когато казват, че се бяга от страх. Но някой от голямо юначество бяга. Единият бяга от страх, а онзи, който го гони, той от какво бяга? Даже той иска да бяга повече, отколкото оня, който се страхува.

Някой път аз съм ви привеждал оня пример за хрътката. Турците имаха хрътки от порода, породисти хрътки, като магарета високи. Ходеха да гонят зайците. И като изплашат някой заек, хрътката го гони, и турчинът казва: „Хайде, чоджум**, хайде, към***." И някой път хрътката се приближава, а пък някой път заекът е опитен, особено като дойде нагоре, заекът е майстор. Турчинът казва на хрътката тогава: „Ха, свиня, хънзър****!" Значи, ако заекът изпревари хрътката, идват епитетите „свиня", „хънзър", а пък ако хрътката може да бяга повече от заека, тогава идват епитетите „къзъм", „чоджум".
Аз похвалявам и заека, и хрътката. Ако в страха си вие можете да бягате повече от хрътката, вие сте умен човек. А когато гоните заека, ако можете да бягате повече от заека, все пак сте умен човек. Ако гоните заека, и не можете да го стигнете, не сте много умен човек. Казват: „Два заека гони."

Всеки един от вас гони по някой заек и както виждам, някой е хванал заека, друг не го е хванал. Казвате: „Имам една идея." Тази идея можете да я постигнете по пътя на страха или по пътя на силата. По пътя на заека сте постигнали своето желание: придобили сте живот. И по пътя на хрътката сте постигнали своето желание да хванете заека. Лошо ли е да хванете заека?

Хрътката, като хване заека, ще го впрегне да оре на нивата. Все зайците орат. Един маг, като хване един заек, неговата хрътка като хване заека, той знае изкуството, превърне заека в един вол или кон и го впрегне да оре. И след като му свърши работата, той пак го превръща в заек и го пуща в гората. И като му трябва отново вол, той не търси вол, понеже хората са взели воловете, а търси заек. И хваща заека чрез хрътката. Казва ѝ: „Дръж го тоя мързеливец." Превръща го пак на вол, изорава си нивата и пак го пуща после в гората.
Да ви направя един превод на нещата. Желанието ми е да знаете как да се справяте с големите контрасти и противоречия, в които се намирате. Има мъчнотии, с които вие се справяте, но има мъчнотии, които тепърва идат в света и трябва да знаете да се справяте с тях. Например вие сега не можете да се справите нито с една болест, нито с едно ваше кисело чувство. Много пъти човек има кисело чувство. Има известни места в човека, които като бутнете дори и най-леко, той веднага ще реагира. Ако ви докоснат на някое място, ще се обидите. Ако ви бутнат на едно място на главата, ще станете лош, ще се разсърдите. Ако ви бутнат на едно място, вие ще станете мек, добър. На трето място като ви бутнат, ще станете любезни, ще искате да сложите трапезата. На човека само му бутни главата. Отивате при някой банкер. Само да знаете къде и как да го бутнете, ще имате каквото искате. Вие нямате тая наука. Трябва да знаете законите, както е при съвременното електричество.

Пет минути съм преминал. (Часът е шест и пет минути.) Онова, което не го казах за последно, какво беше то? („За банкерина.") Пет минути се минаха. Банкерът си отиде вече.

„Добрата молитва"

Тридесет и девета лекция на Общия окултен клас
10 юли 1935 г., сряда, 5 часа
София - Изгрев

дармон*(от гр.) - решето с едри дупки

чоджум**(тур.) - момче, момчето ми (в обръщение)
късъм***(тур.) - момиче, момичето ми (в обръщение)
хънзър****(тур.) - гаден човек, мръсник, свиня
Книги:
* Мисъл, сила и любов
Ако говоря (Общ окултен клас. Четиринадесета година (1934–1935). Том II. София, 2003)
21 беседи от 27 февруари 1935 г. до 18 септември 1935 г.
Начало: 05:00
Пасаж: Йоан 6:1–5

1935_07_12 Първата дума
лекция пред специалния клас

ПЪРВАТА ДУМА

Добрата молитва

Ще прочета 13 глава от Първото послание към Коринтяните.

В живота има големи противоречия, на които всички същества са изложени. Противоречието различно се обяснява. Защо заболял човек? Както и да обясните противоречието, нищо не помага. Може да образувате цяла теория за противоречието. Разболял се човекът, важно е в дадения случай изгубеното да се възстанови. Защо е заболял? Може да кажем, че нямал достатъчно храна, беден е бил. Не е спазвал законите на природата. Това са обяснения, които нищо не допринасят. Някои хора не живеят добре, други живеят добре и ние обясняваме техния живот с условията. Добрият живот обясняваме с добрите условия. Това не е вярно. Не са условията, които създават добрия живот. Не са условията, които създават лошия живот. Добрите условия ние ги създаваме и лошите условия пак ние ги създаваме. Добрия живот ние го създаваме и лошия живот ние го създаваме. Под "ние" разбираме ред поколения. Не само ние. Милиони същества, които са вървяли по един път, са създали лошите условия. Кои са лошите условия?

Ние имаме едно криво разбиране в живота, а не търсим правилното разрешение. Смисълът на живота не е разрешен. Не разбираме какво нещо е животът и как да живеем. Всички хора са дошли до положението да търсят удоволствие в живота и да бъдат осигурени. Всеки иска да бъде осигурен, всеки иска да бъде богат, търси да се осигури. Иска да бъде силен. Като не може да се осигури, става опозиция. Когато човек не може да се осигури, става опозиционер. Безверниците, хората които не вярват, са опозиционери. В какво не вярват? Казват: "Не е добър животът." – Защо не е добър животът? – Понеже те не са осигурени, животът е лош. Не е осигурен, къща няма, средства за прехраната си няма, целият свят е лош. След това иде онова разбиране на натрупването. Ние искаме да бъдем добри. Това е една осигуровка, това е натрупване. Желаем не да разбираме живота, но да живеем добре. То е криво разбиране на живота. След туй ние искаме да придобием повече живот. Питаме колко време ще живеем. То е пак осигуровка. Искаме да сме сигурни колко време ще живеем, десет години, двайсет, трийсет, четиридесет, петдесет, сто, сто и двайсет години. След като живее човек 120 години, замине за някъде, казваме, че той е умрял. И след като е умрял, искаме да разрешим къде е отишъл? – Той е отишъл в другия свят. Но този свят къде е, не го знаем. Този свят, в който

живеем, донякъде го знаем. Отишъл в другия свят. Понеже тук не може да живее, той отива да живее в другия свят. Значи продължава животът, но ние не знаем какви са условията на другия свят.

Ще ви приведа един пример. Представете си, че този живот – това са сиромасите, това са лошите условия. Другият живот – това са богатите – къщи имат, слуги имат, всичко имат. Сиромахът, като умре, къде отива? – Богат става. Ами богатият, като умре, къде отива? – Той сиромах става. Когато сиромасите умират, отиват при богатите, когато богатите умират, отиват при сиромасите. Този процес е, който сега виждаме. Когато праведникът умре, къде отива? При грешника. Когато грешникът умре, става праведник, отива при праведника. Туй е разместване вътре в нашето съзнание. Ние искаме да подобрим нашия живот, а работим за своето удоволствие, за своето желание, искаме да се отличим, да станем силни, учени, да станем центъра на целия свят. Това е желание почти на всяко същество, но е криво разбиране, защото центъра на живота това е Бог, Който създаде всичко. Всичките други хора, които създават, искат да заемат мястото в света, да бъдат като Бога. Препоръчва се да бъдем силни, да бъдем умни. Защо? – За да се осигурим. Не търсим в своето знание разрешението на живота, да се намери смисъла на живота, не във външната страна, но във вътрешната страна на живота. Щом човек намери вътрешното разрешение, ще престанат всичките противоречия. Дотогава, докато има противоречия в живота, той се намира във външната страна на живота.

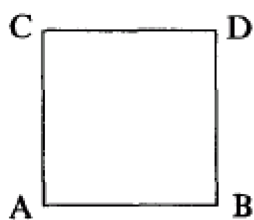

В съвременната геометрия и в живота квадратът е най-устойчивото положение. Има четири точки, четири центъра, от които той зависи. Четири положения са това. И онзи закон, който казва: "Възлюби Господа с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичкия си ум, с всичката си сила", то е квадрата. Съвременната наука, която поддържа човешкото съзнание, самосъзнание, подсъзнание и свръхсъзнание, то е пак квадрата.

Говориш за съзнание. Съзнанието е полето, дето се натрупва човешкото знание и опитностите. Ако човек не разбира този закон, той може да направи своето съзнание на един склад, дето да складира нещата. Той може да направи своето съзнание на един гардероб, дето може да туря свои дрехи. Той може да направи своето съзнание на една кухня, дето

постоянно се готви – да яде и пие. Той може да направи своето съзнание на една градина, дето да посажда своите цветя. Но туй още не е разрешение. Или той може да направи съзнанието си на една плодна градина. Че онова положение, в което беше поставен първият човек в рая, това е човешкото съзнание. Първият човек беше турен да живее при най-добрите условия и в него се зароди желанието да има повече отколкото му трябва. Ако в тебе се зароди желанието да бъдеш светия, какво ще бъде твоето разбиране? – Да се отличаваш от другите хора. Имаме един неопределен свят.

Човек, за да го почитат хората и да го уважават, трябва да има за какво да го почитат. Ако другите хора го уважават и почитат, той трябва да бъде щастлив. Майката, която иска да има уважението и почитанието на своето дете, трябва да дава нещо от себе си. Майката, след като кърми едно дете, тя изгубва всичката красота, която има. Децата живеят, майката умира. Какъв смисъл има един баща и една майка да народят деца, децата да живеят, а те да умират. Казват: "Трябва да умрем!" В умирането няма никакво разрешение. Утешава се човек, че като умре ще иде при Бога. И как ще иде при Бога? Бог не е едно същество, от което ние може да излизаме и може да се връщаме. Това е неразбиране на живота. Така не може да мислим. Ти може да мислиш, че ще излезеш от къщи и ще влезеш в къщата си. Туй желание става по твоята собствена воля. Ти направиш една къща, влезеш в къщата или излезеш от къщата по собствено желание. Какво може да ти допринесе една къща, в която влизаш? Ти влизаш в една къща, за да си починеш от несгодите на живота. Да ти е мекичко, приятно, да си починеш, да гледаш през прозореца. Като гледаш как страдат другите хора от студ, казваш: "Слава Богу, че имам една малка къща, където мога да си почина!"

Същото заблуждение ние сме го пренесли и в своята философия. Ние на земята гледаме да поддържаме тялото, за да може да си поживеем. Всеки казва, че иска да си поживее. Дойдат един ден неприятности в живота, развали се къщата, къде ще идеш? Нашето тяло представлява всичките стари наши възгледи, в които сега сме вплетени. Всичките заблуждения ние ги носим в себе си. Заблужденията от хиляди години ние ги носим в себе си, повтаряме същите заблуждения. Ти вярваш в какво? Ти вярваш в някого. Защо? Ти вярваш в някого дотогава докато той може да те осигури, за твоето удоволствие. Ти вярваш в баща си, защото очакваш всичко от баща си. Не се стремиш да разбереш баща си, да го обичаш. Очакваш един ден баща ти да умре, да ти остави всичко каквото е спечелил, че ти да ядеш и да пиеш, да се осигуриш. И след като си живял сто години на земята, ти очакваш да идеш в небето със същото разбиране, да те посрещнат ангелите, да ти турят венец на главата, да ти дадат най-хубавите удобства, да бъдеш облечен добре, да се покажеш светия в оня свят. Няма никаква

философия, никакво разбиране в това. След като имаш всички тия криви разбирания, питаш: "Как ще се оправи светът?"

Ако вземете върха от квадрата това е подсъзнанието на човека. "Д" е свръхсъзнанието, "В" е самосъзнанието и "С" е съзнанието. "С" е противоположното на самосъзнанието. Но от съзнанието и самосъзнанието се раждат всички съвременни нещастия. Съзнанието е господар на животинското царство в желанията. Съзнанието, това е личния елемент в човека, че той е нещо повече от животните. Едно животинско съзнанието служи само да задоволи своите нужди, които има. Имаш в себе си нещо, което те измъчва. Ти всякога искаш да се избавиш от вътрешните страдания. Не търсиш онзи велик закон за разбиране на живота. Всичките противоречия, които сега съществуват във вас, показват, че вие сте се отклонили от правия път. Защо сме се отклонили? Защото сме свободни. Свободата ражда противоречията в живота. Ако нямаш свобода, нямаше да имаш и противоречия. Човек е свободен. Всеки човек, който прави погрешки, е свободен. Не е виновен, че прави погрешки. Погрешките показват нашата свобода. Всеки, който прави погрешки, е добър човек. Всеки, който поправя погрешките, е два пъти по-добър. Всеки, който не прави погрешки, е виновен човек. Който не изправя погрешките, е два пъти по-виновен.

Казвам, първото противоречие е контраст, противоречие и свобода. Всеки, който не прави погрешки, не е свободен човек. Щом не си свободен, не можеш да бъдеш добър. Доброто е израз на крайната свобода. За да бъде човек добър, той трябва да бъде свободен. Едновременно трябва да има възможност да направиш една погрешка и да изправиш една погрешка. Свободен човек е това. Ако той не може да направи погрешка, не е грях. Ако той не може да направи една погрешка, той не е добър. Ако не може да изправи една погрешка, той не е добър. Ако не може да направи една погрешка, той не може да обича. Ако не може да изправиш една погрешка, пак не можеш да обичаш.

Човек не може да обясни реалността като какво нещо е светлината. Някои мислят, че обясняват светлината. Светлината е нещо, което не може да се обясни. Ти не може да обясниш какво нещо е гладът. То е едно вътрешно състояние. Какво нещо е любовта? То е едно вътрешно състояние. Какво нещо е разумността? – То е едно вътрешно състояние. Светлината е туй, което ориентира човека. Щом имаш светлина, ти ще бъдеш свободен да ходиш. Няма какво да доказваш. Щом запалиш свещта, вече знаеш какво нещо е светлината. Туй което те освобождава, то е светлината. Туй което не те освобождава, то не е светлина. Ако имаш светлина в своето съзнанието, ти си свободен. Следователно злото в света седи в лишаването на човека от

свободата, която трябва да има. Човек сам се лишава от свободата. Щом ти пожелаеш, щом ти започнеш да мислиш да се осигуриш в света, ти изгубваш своята свобода.

Да ви дам един малък пример. Представете си, че вие седите на една твърда почва. Дават ви десет килограма злато, вие се осигурявате на твърдата почва. Мислите, че сте осигурен за цял живот, като имате десет килограма злато. Добре, но се изменят условията. Пътувате по вода с параход, но той потъва и вие не знаете да плувате. Как ще се осигурите? Туй което ви осигурява на твърдата почва, ще причини смърт във водата. Тези десет килограма злато ще ви занесат на дъното, вие ще се удавите, ще изгубите своя живот.

То е закона на съзнанието. Вие не считайте, че грехът, който хората вършат, е нещо външно. То е нещо вътрешно, на съзнанието. Щом стане каквато и да е промяна във вашето съзнание, вие се ограничавате. Щом се ограничавате, изгубвате вашата свобода. Щом изгубите вашата свобода, идват всичките нещастия в живота. Изгубването на свободата показва, че вие сте далеч от Бога. Близо и далеч – това са разбирания. Ако разбирате Божията Любов, вие сте близо, ако не разбирате Божията Любов, вие сте далече. Ние наричаме далечни работи тези, от които не може да се ползваме. Ако не може да се ползваш, ти си далече. И тогава има известни признаци, от които човек може да познава дали е на правия път.

Аз да ви дам една картина. Ако влезете в една болница, в една добре мобилирана стая – всичките добре мобилирани стаи аз наричам болници – във всяка една добре мобилирана стая турят един болен на леглото. Ако този болен добре се държи за леглото, не иска да става от леглото, иска да му шътат, този човек не го очаква нищо добро. Но когато един ден е недоволен от леглото, че му се иска да стане, най-после става и казва: "Дотегна ми да живея в стаята на това легло!" Този болен има надежда да се спаси. Казва: "Дотегна ми! Няколко месеца съм лежал, заболя ме гърба, не искам да лежа." Ние казваме, че здравето на този човек започва да се подобрява, този човек става здрав. Това са старите здания, в които вие живеете; това са старите възгледи, от които умирате. Казвате: "Аз държа вярата на дядо си, баба си, майка си." Дядо ти умрял, майка ти умряла. Всички тия възгледи, които имаме, всички тия гробища с надписи на велики хора: тук умрял еди кой си велик човек, показват какви са нашите възгледи. Велики хора пък умрели по гробищата. Гробищата – това са пътищата на човешкото отстъпление. Животът, който живеем, е място на нашето изправление. Умирането е признак, че не сме изправили своите погрешки. Връщаме се в живота, за да изправим своите погрешки. Защо идва човек на земята? – Да изправи своите погрешки. Той не е дошъл за

удоволствие. Защо умираме? - Защото не сме изправили своите погрешки. Казват: "Тук умрял един герой." Тия герои умират, защото не са изправили своите погрешки. Туй е по отношение на човешкия свят. Ще кажете: "Такъв е животът." Не, туй е за съмосъзнанието на човека. Той съзнава, че се е родил и ще умре. Съзнава, че ще иде при Бога. Ами ако идете при Бога, там гробища няма. Ако влезете в другия свят, гробища няма да видите. По какво се отличава другият свят? – Че там гробища няма. Болници няма, осигурителни дружества няма, заплати за работа няма, кухни, в които по цял ден се готви, няма и слуги няма. Всеки трябва сам да живее. Не се позволява никакви магарета, никакви коне да ги товарите, никакви кокошки, дворът ви трябва да бъде чист навсякъде.

Вие, като влезете в този свят с всичките ваши идеи на господарство, дето нищо няма, какъв ще бъде вашият хал?

Пита някой: "Ще има ли идеи в оня свят?" То е пак стария възглед. - "Ама какви ще бъдат нещата?" Това са стари възгледи. Преди да излезете от Бога, къде бяхте, къде живяхте? Вие казвате, че от Бога сте излезли. Какви бяхте тогава? Не само да философствате, да се заблуждавате. Човек, когато е излязъл от Бога, той е като ангел, щастлив, радостен, всичкият свят, всичкият живот има смисъл. Той не се плаши, както сега се плашите за живота.

Сега на всинца ви трябва едно разбиране за живота. Не натрупване, да бъдете добри. Аз разбирам да бъдете носители, да изпълните волята Божия, за да познаете закона на Любовта. Ако ти обичаш, ако ти имаш Любов, придобиваш свободата, свободата си. Тогава всичките страдания, които сега изпитваш, щом разбереш любовта, ще престанат. Вътрешните страдания ще престанат. За вас страданията ще бъдат една придобивка. Няма да имате тия тъмни нощи.

Казва някой, че цяла нощ страдал, молил се на Господа. По крив път сте тръгнали. Вие може да страдате за свои прегрешения, пък може да страдате и за прегрешенията на другите хора. Една майка се моли цяла нощ за своя син, а той иде и пие някъде. Тя се моли, а той е в кривия път. Тя трябва да го повика и да му каже: "Ти вървиш в кривия път, търсиш удоволствия. А всеки човек, който търси удоволствия в света, той намира смъртта." Няма какво да се удоволстваш. Удоволствието ще го оставиш. Единственото удоволствие за човека е да се учи. Ти имаш един приятел, не за да се удоволстваш с него, не да се осигуриш чрез него. Ти имаш дом, не да се осигуриш с дома. Домът е емблема. Домът дава идея за съвършен живот. Ако чрез Любовта не може да намериш своя път, да се освободиш, какво верую имаш.

Хората се спъват със своите веруюта. Ние вярваме, че Господ ще ни прости. Кога? – Трябва да измениш своите възгледи. Дотогава докато ти се плашиш, че може да сгрешиш, ти считаш, че грехът е нещо външно, ти не разбираш. То е закона на твоето съзнание. Ти злоупотребяваш със своята свобода. Щом не пазиш свободата на другите същества, всякога грехът започва. Щом не пазиш своята свобода, щом не пазиш свободата на другите хора, ти вече имаш възможност да сгрешиш. Грехът оттам започва, щом човек не пази своята свобода, грехът иде. Откъде произтича грехът? – Адам не запази Божията свобода, която имаше. Той не запази свободата на Бога в себе си и съгреши. Жената не запази свободата на Адам, която имаше в себе си, и тя съгреши. И двамата съгрешиха, защото не запазиха свободата, която имаха. Адам не запази Божията свобода, която имаше в себе си. Жената не запази свободата, която Адам и беше дал. Тя, понеже излезе от човека, имаше неговата свобода. И двамата не запазиха свободата. Кои са причините? Де са причините? Казвате: "Понеже яли от забранения плод." Болестта не произтича от яденето. От желанието да ядеш произтича болестта. Престъплението в света не произтича от това, че имало жени, но от желанието да имаш жена. Щом имаш желание, ти грешиш. Щом нямаш желание, не грешиш.

Мислите ли, че този порядък на нещата, които сега съществува, е правия? Тогава рибите може да мислят, че са прави. Една риба ражда 500 хиляди деца. Прав ли е този порядък? Той е анормален порядък на нещата. Там децата не знаят майка си и баща си, не знаят коя е майката. Хвърлят своите яйца, те се измътят и тя си отива по своя път. Аз не виждам тия факти на съзнанието, които имаме, ние имаме едно криво разбиране за живота. Всички страдаме и всички искаме да се избавим от страданията. Дойде някой при мене, казва: "Моли се за мене!" Защо ще се моля за него?

Тогава ще ви приведа един пример. Разправяше един проповедник на една богата църква. Имал един богат християнин милионер, толкоз упорит, че всички тормозил в църквата. Пращат един да му говори, той казва: "Свободен съм да правя каквото искам." Най-после започват да се молят в църквата или да го изправи Господ или да го задигне, да се освободят от него. Ако един се махне, друг ще дойде. Злото е вътре в хората, не е в църквата. Най-после заболява този богат християнин и вика проповедника. Той казва: "Защо си ме викал?" - "Моля ти се, да се помолиш на Бога да ми върне здравето." Казва му: "Не може да се моля заради тебе, ти нищо добро не си направил. Какво ще туря, под колетна си, нищо няма да туря пред Господа. Какво си дал, защо да върне Господ здравето ти? Един човек, който нищо не е дал, за него не се моля. Виж, ако раздадеш всичкото имане на бедните, има какво да туря под краката си,

ще се моля. Ако не дадеш, няма да се моля, ще си вървиш откъдето си дошъл."

Вие искате да направите добро. Аз съм виждал мнозина, идат при мене с голямо тщеславие, казват: "Този е наш познат. Да се помолим за него, Учителю!" Да се помолим да стане член на църквата, то е изгубена работа. Ще дадете пари някому, че да станете член на някоя църква. Всички църкви страдат от това, че Христос казва: "Парите да се раздадат на сиромасите." Другото е криво разбиране. Христос подразбира да имаш еднакво отношение към всичките хора, в душата си да бъдеш готов да слугуваш на своите ближни. То е помагане на бедните. Ако в твоята душа няма любов, всичко очаквай, което направиш отвън, нищо не струва. Не мисли, че като си дал някому сто или хиляда лева, ти си направил добро.

Понякой път питате: "Ти български ли говориш или сръбски?" За мене един език има в света. Много езици объркват умовете на хората. Лошо е, че има много езици и хората не се разбират. Питат: "Какъв език говориш?" Българинът казва: "Как си?" Англичанинът казва: "How are you". Турчинът казва: "Как ти е разположението?" Има само един език – езикът на Божествената Любов. Ако научите този език, ще бъдете щастливи. Всичките други езици ще създадат нещастие на човека. Ние всички произхождаме от една фамилия и сме братя и сестри помежду си. То е вярно теоретически, не практически. Един брат яде за себе си и друг брат яде за себе си. Една сестра яде за себе си и друга сестра яде за себе си. Всеки яде за себе си, а казват, че обичат другите. В какво седи любовта от това гледище? Да обичаш някого най-първо значи да му слугуваш. Когато господарят сега се върне от нивата, той ще опретне слугата, ще каже: "Хайде сега да ми служиш!" Слугата, който служи на господаря си, той го обича. Господарят седи, яде, той му служи. Господарят като се наяде, той ще седне да яде. Това е правото, това е естественото проявление на любовта. Ти, ако не може да служиш на един човек да се наяде, ти не го обичаш. Ако той не ти служи, ти да се наядеш първо, той не те обича. То е външната страна. Ако ти най-първо нямаш в душата си идеята, че ти си слуга Божий, ти не обичаш Бога. Казваш: "Какво му трябва на Бога, Той всичко има." Ти криво разбираш. Силата на Бога не седи в онова отвън, което има. Туй което ние отвън виждаме, то не е създадено за Бога, то е за нас. Бог създаде света за наше забавление, Той не го създаде за себе си. Той си има друг свят, дето не го разбираме какъв е. Та казвате, че Господ има нужда от този свят. Той е за забавление този свят.

Ние трябва да разбираме. Ти се мъчиш 40-50 години да спечелиш 10 килограма злато. След като спечелиш, ще умреш. И ти считаш, че си спечелил много! Ако ти се мъчиш 10-20 години, за да станеш светия, 20

години иждивиш в пустинята, за да станеш добър, то е криво разбиране. Двайсет години иждивиш, за да изпуспелееш(изпустелееш?) и казваш: "Грехът е в многото ядене." После мислиш, че човек не трябва да е много красив. Аз виждам много жени, които са калугерки. Мъжът ревнува жена си, не иска да бъде красива. Казва: "Не ми трябва красива жена, другите мъже да я обичат." Иска да е жълта, очите й потънали, да не е красива, такива са мъжете. Така и жените правят. Ако мъжът е много хубав, стегнат, малко е опасно да му се вярва. Щом е болен мъжът, не може да го подозира. Оставете това подозиране, което хората имат. В живота и религиозните хора, и вярующите, и светските имат същото подозрение. Питат: "Този човек за любов говори, но има ли тази любов?" Ти го подозираш. Говори за истината, ти го подозираш; говори за вярата, ти го подозираш. Не подозирайте!

Аз може да ви разправям, как са се зародили болестите, но да нямам силата да лекувам. Представете си, че не говоря за болестите, но хвана болния за пръста и той оздравее. Аз имам един цяр. Казвам: ти си се заблудил, като вярваш, че на този креват ще оздравееш, ако станеш от кревата, ти ще оздравееш. После какво правя? Ако той не повярва в това, аз имам един по-лесен начин да оздравее. Болният казва: "Не мога да стана!" Драсна една клечка кибрит, та запаля дрехите му. На слугите казвам какво съм направил, те да се не месят. Като започне да гори, няма да се мине половин час, ще излезе. Ще видите, че ще се освободи. Щом изгори сламеника, той оздравее вече. Туй е вярно. Щом човек заболее, става мързелив за работа. Мисли, че в банката има, не отива на работа. Днес не отива, утре не отива, щом изгуби парите, казва: "Какво да правя?" Иска да се учи, иска да се работи. Това са промени. Пита: "Защо идат тия страдания в света?" – Изгубил си парите. Защо? – Господ иска да идете на работа. Изгубили сте парите. Защо? – Господ иска да идете да се учите. Всичките нещастия и най-малките, които идат, са промяна, за да излезете от едно лъжливо положение, в което сега се намирате. То е път на изкупление. Докато дойдем до онзи мир, в който искате да живеете.

Идва един човек, иска да се нахвърли върху мене. Той мисли, че съм препятствие за него. Защо иска този човек да се нахвърли, да ме критикува? Каква е причината? Понеже той мисли, че съм взел парите, че съм взел службата и съм някакво препятствие. Следователно той иска да се освободи по единствената причина, за да бъде щастлив. Казвам: Ако в моето присъствие ти си нещастен, ако аз си замина, ти ще бъдеш два пъти по-нещастен. Нещастие е да имаш два крака, които не устояват на човешкия организъм, но по-голямо нещастие е, ако единният крак си замине. Нещастието ще бъде двойно. Нещастен е човек да има два крака, защото животните имат по четири, но имат четири пъти по-големи

нещастия. Господ каза на човека: "Не ти трябва да искаш да имаш четири крака." Той се държи за материалния свят. Казва му: "Ти трябва да напуснеш материалния свят на двата крака."

Външните форми нас не трябва да ни отвличат. Да разбираме съзнанието – това е нужно. Ние страдаме, но защо страдаме. Ще кажете: "Понеже пари нямаме, приятели нямаме." Това е заблуждение. Понеже не разбирате, искате да се осигурите, искате да се удовлетворите, искате всички хора да ви обичат. Не искате да работите за Бога, а искате хората да ви почитат, да мислят, че сте учен човек, че сте силен човек. Искате да го заблудите и казвате: "Ако вие говорите това за мене, аз ще направя това за вас." Не уповавайте на тия заблуждения! Майка ви временно може да ви помогне. Тази майка трябва да ви храни, но един ден сами трябва да ядете. Когато се отделите от майка си, какво ще правите? Сега някои от вас може да влязат в смущение от старите си възгледи. Но ще дойде един ден, когато старите ви възгледи ще се обезценят, тогава какво ще правите?

Има такъв един пример за обезценяването на германската марка. Един българин взел германски марки и вложил в банката 600 хиляди германски марки. Казва: "Осигурих се!" Обаче, с обезценяването на германските марки, пишат му от банката да дойде да си [се] изтеглят парите, понеже не могат да водят сметката за такава малка сума. Шестстотин хиляди германски марки стрували 40 стотинки. Чиновникът му казва: "За да може да водим сметка, аз ви давам два милиона марки." Те струват колкото българските десетачета. Казвам: всичкото богатство, всичкото знание, което имате, ще бъде равно на 40 стотинки. Това ще бъде вашата опитност. Какво ще правите тогава? Един ден, ако не можете да имате това богатство, като изгубите 600 хиляди марки, във вас се заражда желание, вие сте готов да си теглите куршума. Че какво разбиране има в това? Това са хората, които казват: "Ние сме хора на ХХ век, ние имаме свобода, ние сме християни." Какво казал Христос, то е далечно разбиране, то не е съвременно разбиране. Всички казват: "Ти се осигури, пък си накриви шапката." Тия криви шапки нищо не допринасят. Казват: "Осигурен сте." – Но сигурност в света няма. Това е осигуровка на опозиция. Защо си опозиция? - Защото не разбираш нещата. Някой говори, не ти е приятно. Казваш: "Аз имам особено мнение." Не е важно за мен, какво мнение имаш ти, нито аз какво мнение имам. Безразлични са тия мнения. За мене е важно в дадения случай онова, което аз говоря, реално ли е или не е, отговоря ли на истината или не, съществува ли то в природата или не. Онова, което ти говориш, мене не ме интересува. Твоето произхождение не ме интересува, но онова, което ти казваш вярно ли е. Не само да е вярно, а реално ли е, съществува ли като реалност. Ти говориш за Любовта. Но ти, като говориш за любовта, мене това не ме интересува.

Някои казват: "Обичам те, искам да те прегърна, искам да те целуна." При прегръщането той иска да вземе нещо от мене. Той казва, че ме обича, за да вземе нещо от мене. Един дойде – вземе, друг дойде – вземе. Питам: каква любов е тази, която взема, а не дава? Всичките хора страдат от любов, всичките хора страдат, че са неразбрани. Защо човек е неразбран? – Защото не са му дали. Колцина хора ще намерите, които дават? Аз наблюдавам в Америка – там се проповядва на християните да дадат нещо. За да даде човек, трябва да бъде щедър. Едва ще му се откъсне от сърцето хиляда, две хиляди лева и казва, че много дал. За едно удоволствие ще даде хиляда лева и няма да са много. Това е външната страна.

За хората на новата епоха, ако любовта не стане като един закон, животът не е разбран. Първото нещо е свободата, да бъдеш свободен. Човек да се освободи от всички свои ограничения, смущения, страдания, недоволство, гняв, от всичко това трябва да се освободи, да се почувства като човек, който е новороден. Да се новороди човек, разбирам да се освободи от всичките противоречия, които има в себе си. Всичко това, което съществува сега на земята, това е заблуждение, заблуждение е за онази велика Истина, към която се стремим. Повоите, пелените са заблуждение за възрастния човек. Ако той уповава на тия пелени, на тия повои, това е заблуждение. Ако ти уповаваш на онези буквари, какво ще научиш? На времето каквото си научил е било на място, но сега нищо няма да научиш. Какво ще уповавам на една граматика или на една читанка или на една логика? – "Логика трябва да има човек." Аз може да ви говоря много логически и пак нищо да не казвам. Някои казват: "Човек да има свободен поглед." В какво се изразява свободният поглед? Свободният поглед на човека зависи от неговата права мисъл; свободният поглед на човека зависи от неговите прави желания; свободният поглед на човека зависи от неговите прави постъпки в дадения случай.

Свободното съзнание седи само в едно велико съзнание – Бог, като една вечна неизменност, от която зависи неговото щастие. Нашето щастие не зависи от хората, от този – от онзи, от проповедници – от никого не зависи. Казвате: "Аз в Бога вярвам." Страдаш ли? – "Страдам." – Ти се заблуждаваш. Трябва да търпиш. – "Не мога да търпя." - Колко си нетърпелив сега? - "Ако влязат хиляда въшки в моята глава и ме безпокоят, аз роптая. Защо създаде Господ тия въшки?" Няма какво да питам защо Господ създал въшките, а ще взема гребена, ще ги извадя, ще ги туря на земята и ще кажа: "Работете!" - "Ние можем да измрем!" - "Можете да измрете, моята глава не е място дето можете да живеете. Ще работите както аз работя. Тази глава е родена да мисли, не е родена за въшки. В главата си не нося въшки." Всички ония неправилни мисли, неправилни

желания – това са въшки, които живеят във вашите мозъци. Какви хора ще бъдете вие, ако в мозъците ви живеят такива въшки? Ще кажете, че сте окултисти. Благодарим. Вие сте хора роби на въшките. Казвам: долу въшките!

Вие ще ми кажете, че не сте от тях. Аз се радвам, че не сте. Сега не искам да ви обвинявам. Ако дойда със своя гребен и не намеря никаква въшка, казвам: "Моите почитания!" Но ако намеря, безцеремонно казвам: "Това не е за вашата глава." - "Ами ние се мъчим." – Не е въпрос вие дали се мъчите. Аз не искам да се мъчите. Човек на свободата не се мъчи. Ние се мъчим, когато не живеем по Бога. Без любов - мъчение има, с любов – мъчение няма. Всички хора, които живеят без любов, това е свят на безлюбие. Раят е място на любовта. Някой казва: "Ако имаш любов, в рая ще бъдеш; ако нямаш любов, в ада ще бъдеш." Ако нямате любов тук на земята, пак сте в ада; ако имате любов, в рая сте. Без разлика е това. Ако допуснете любовта само за една минута в себе си, от най-лошото положение ще излезете, в рая сте; ако само за една минута се отпуснете, ще идете в ада. И тогава щом страдате – отвън любовта сте, щом се радвате - вие сте при вратата на любовта. Щом сте изгубили своя вътрешен мир, излезли сте из вратата на любовта; щом мирът дойде, вие сте при вратата на любовта.

Закон е това, трябва да разбирате. Ние сме в един процес на усъвършенстване. Съвършеният път е път на любовта. Ти, като влезеш в пътя на съвършенството, той е истинския път. За мене пътят за съвършенство е път на любовта. Той е път, който никога няма да свърши. Той е път, по който човек ще придобие всичко. Този е пътят, в който вие ще намерите своята свобода, в него ще се научите да обичате Бога, в него ще се научите да обичате вашия ближен, в него ще се научите да разбирате смисъла на вашия вътрешен живот.

Та казвам: То е без опозиция, без осигуровки във вашето съзнание. Всяка опозиция е кривия път, всяко осигуряване е кривия път. "Ама да бъдеш добър!" Това са само спънки. Не искайте да бъдете добри в този смисъл. Имайте желание да разбирате пътя на съвършенството. Не мислете дали сте добър или не. Лош ли си или си добър, това са относителни работи. Добър сте, понеже сте свободен; лош сте, понеже не сте свободен. Но във ваша власт е да бъдете свободен. Във ваша власт е да обичате. Кой ще ви научи да обичате, кажете ми? Казвате: "Аз не мога да обичам." Че кого ще обичате? Затова Писанието казва: "Да възлюбим Господа Бога своего с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа, с всичката си сила и ближния като себе си." В тия два закона седи благото на човека.

Аз казвам тъй: Да обичаш Бога и да обичаш ближния, в това седи

разрешението. Това е само пътят на съвършенството, в който ти може да влезеш. Като влезеш в този път, ти сам да съзнаваш, да влезе това в съзнанието ти, ти сам да живееш, да няма хора около тебе, ти сам да бъдеш, тогава ще чувстваш онази вътрешна свобода. Няма да бъдеш роб на съмнения, няма да те е страх какво ли мисли Бог за тебе. То е много реалистическо разбиране.

Питат: "Ще дойде ли Христос на земята?" Христос няма да дойде, както вие Го очаквате отвън. Да дойде Христос, това значи да дойде Любовта, а Любовта е, която ще те свърже с Бога, да познаеш, че Бог ти е Баща. Не да се мъчиш, вие всички, които се мъчите, не сте ли онези блудни синове, които напуснахте бащиния дом, ядохте и пихте? Не сте ли вие всички от тях? Някои от вас едва сега мислят да се върнат у дома. Разкаяхте се. Млади сте, като се върнете ще кажете на баща си всичко каквото научихте: "Не сме достойни да се наречем Твои синове, съгрешихме пред Небето и пред Тебе, направи ни като един от твоите слуги." Тия възгледи, които имате за Бога, ще ви препоръчат. Кажете ми, какви възгледи хората имат за Бога? За себе си казвам какви възгледи имам. Ако мене ме безпокоят хората, това не е правилен възглед. Мене греховете на хората не ме безпокоят, нито пък техните милиони ме радват. Защото ако се радвам на една добродетел, има една опасност: аз ще я пожелая. Аз не се радвам, че един човек има една добра жена или че някой има някаква грозотия. Казвам: добрата е на място и лошата е на място. Но и лошата и добрата са спънка, колкото и да е добра, тя е спънка.

Тялото, колкото и да е добро, е спънка за мене, колкото и да е хилаво, то е пак спънка. Свободен ли съм? – Не. Дотогава, докато ти си в това тяло – аз разглеждам въпроса малко по-другояче, ти не си свободен. Както човек мисли, това е. В дадения случай нито една нечиста мисъл! Всичко това трябва да бъде чисто в мене. Такива хора сега трябват. Всички можете да бъдете такива. Право казва Христос: "Ако не се отречете от всичко старо." Какво разбира? – Да се отречете от всички стари възгледи на миналото. Някой мохамеданин да се отрече от Мохамед, някой израелтянин да се отрече от Мойсей, от християнството да се отрече. Външната страна е това. Всички тия народи не са ли християни? Какво правят тия християни? Хиляди оръдейни гърла обърнати, един ден ще се бият. Какво християнство е това? Какво ще допринесе? То е криво разбиране. Казвам: въпросите в света ще се разрешат, когато хората приемат Любовта. Аз проповядвам, че хората трябва да приемат Божията Любов. Тогава ще имаме държава. Не е лошо, че има държава, не е лошо, че има народност. Тия народности в света имат свое предназначение. Срещнете един французин, да го обичате. Срещнете един сърбин, да го обичате.

Сега в света има много езици. Един нов език трябва да са внесе – езикът на Любовта. Българският език няма да бъде езикът на небето, нито сръбският, нито английският, нито френският, нито руският, нито еврейският, нито санскритският. Бог влезе в рая като каза: "Адаме!" – с кой език му говореше? Ние го превеждаме на български. Това са последните думи на тоя език. Това беше краят на Божествения език: "Адаме!" – "Чух гласа Ти, но се убоях." Тия бяха последните думи, които Адам чу. Господ го изпъди. Оттам насетне не му говори. Изпъди го, говори му по друг начин. Човек, като излезе от рая, научи всичките езици. Сегашните езици са извън рая. Сега вие говорите езици извън рая, забравихте езика в рая. Аз ви говоря като индивиди. Като дойдете да разберете. Аз не разрешавам дали човек трябва да бъде богат или сиромах. За мене този въпрос е безпредметен. За мене е важно обичаш ли хората или не ги обичаш. Обичаш ли ближните или не. Защото в това седи твоята свобода, твоето бъдещо повдигане. Ако туй разбиране не дойде, свобода в света не може да има. Ако започнете да обичате, тогава ще дойде щастието.

Христос казва: "Когато Син Човечески дойде на земята, ще намери ли достатъчно вяра в съзнанието?" Защото вярата е път към новото разбиране. Някой път като говоря, вие казвате: "Говори ли право или не?" Други искат да знаят дали съм Христос или не. За мене това не важи. Дали съм аз Христос, този въпрос аз го зная, вие не го знаете. Дали говоря право или не, аз го зная, аз съм авторитет в дадения случай, аз го зная. Аз не обичам опозицията. Може да критикувам, защото критиката според мене е един метод за намиране истината. Опитайте нещата? Даден ви е хляб. Не искам да вярвате, опитайте го! Ако отговаря на онова, което казвам, вземете го, ако не – оставете го настрана! Нещата трябва да се турят на опит. Туй разбиране: "Един е вашият Учител", подразбира вътрешната страна на живота. То е вътрешната страна, по която Бог се открива само по един начин на душата.

Единственият път, по който Бог се открива на човешкия ум, на човешката душа, на човешкото сърце, на човешката сила, то е пътя на Любовта. Ако ти не може да опиташ Бога, тогава Той ще ти се открие. Щом Бог ти се открива, ти си свободен и може да живееш в Него, както ти си свободен в себе си. Както Той е силен и мощен, Бог в тебе ще бъде силен, мощен. Подразбирам: Бог, като живее в тебе, всичко е възможно. Единство на съзнанието е Той. Сега може да влезе едно малко противоречие – как да Го намерим? Не търсете нищо! Вие се спрете в себе си и си кажете: защо страдате, защо се заблуждавате, защо се съмнявате, защо се страхувате, защо се сърдите и т.н. Малки неща. После някой път някой от вас не е разположен да се моли. Как разбирате? Молба може да има само когато ти обичаш. Без обич никаква любов не може да има. Молбата аз разбирам,

това е начало на правилния език. Ако ти не говориш истината, не може да се молиш. Всеки човек, който говори истината, той може да се моли. Под думата "истина" разбирам: това е правото разбиране, правия метод, в който няма никакви заблуждения, в който няма изключения. Истината това е закон. И Христос казва тъй: "Ако не простите прегрешенията на ближния си, вие не може да се молите, не може да бъде послушана и вашата молба." Ще мислиш в съзнанието, да свършиш волята Божия. Не можем лесно да се освободим от миналото. Ние сме дошли да изправим миналото. За да не умрем, трябва да изправим миналото.

Ако дойде сега Мойсей, какво ще проповядва? Мойсей ще каже: "Изправете сега погрешките, защото всичките ще измрете." И Христос, ако дойде, ще каже: "Изправете погрешките, защото ще умрете." Всеки учител, който и да дойде, ще каже: "Изправете вашите погрешки, за да не умрете." И Христос и Мойсей, който и да дойде, все същото ще каже. Не е въпроса да вярваме в Мойсей, но да изправим погрешките. Ами че Мойсей казва: Бог ще въздигне за бъдеще един голям пророк. Който не го слуша, ще бъде изтребен от земята. Както първият човек беше изгонен от рая. Първият човек не послуша любовта и той беше изтребен. Ако и ти не се подчиниш на закона на Любовта и ти ще бъдеш изтребен. Тъй седи въпросът. Всички тия, които не служат на Любовта, ще бъдат изтребени.

Сега вие сте призвани да изпълните този велик закон на Любовта, да изпълните този глас на Любовта, който казва: "Адаме, къде си?" Всички вие сте скрити в шубраките, все правоверни – евреи, българи, французи, англичани. Бог казва: "Адаме, къде си?" Ти казваш: "Господи, чух гласа ти, но аз съм българин, аз съм англичанин, аз съм французин." Казва Господ: "Кой ти каза, че си българин?" - "Гол съм." - "Кой ти каза, че си гол? Да не си ял от забраненото дърво?" Според мене българин е онзи, който обича. Кой е умен? - Който говори истината. Французин е онзи, който знае, който говори истината. Англичанин, сърбин, русин, всички са такива, ако не са все голи хора. Единство трябва да има. Има едно развитие. Като се родил всеки един от вас има известни заложби. Трябва да вярвате в онова, което Бог е вложил. Не вярвайте във външните работи, които ги няма. Вярвайте в онова, което е заложено във вас, него трябва да развиете.

Сега много работи може да ви говоря, може да ви дам два милиона марки, като онзи българин, но ни най-малко няма да се измени вашия живот. Ако станете член на някоя църква, това няма да ви измени. Но ако вие влезете в пътя на Любовта ще се измените. Тогава ще се създаде новият човек. Трябва да се създаде в нас туй, което Писанието казва: "Човек трябва да се роди изново." Новораждането – това е влизането в Любовта. Да се освободи човек от всичките тия несгоди на живота, не да напусне земята,

но да бъде тих и спокоен, да бъде господар. Той ще бъде като един грънчар, който прави гърнета, каквито иска, прави най-хубавите гърнета и ги раздава на хората. Той е готов да работи. Светът не е лош. Злото е в нас, в нашето разбиране. Ако ние разбираме нещата, ако ние разбираме света, ще видим, че имаме условия за добър живот. Ние чакаме да се подобри светът. То е едно заблуждение. За болните светът е лош, за здравите светът е добър. За богатите светът е добър, за сиромасите светът е лош, понеже богатите вярват в богатството, той е добър, понеже сиромахът вярва в сиромашията, светът е лош. Това е в тяхната вяра. Накарай бедния да вярва, ще се измени неговото положение. Казва: "Нямам пари." Казвам: В тебе има една дарба – ти може да пееш, имаш отличен глас. И като дадеш един концерт, ще имаш два милиона. За половин час попей на тази публика, ще имаш нужното. Дойде някой при мене, казвам му: Ти имаш дарба математическа, може да лекуваш болести. Покажа му закона. Казвам: На еди кой си богат човек дъщеря му е на умиране, излекувай дъщеря му, ще се уредят работите ти. Това са пак заблуждения. Казва: "Да го имам." Вие имате всичко. Ако ума, който Бог ви е дал, ако сърцето, което Бог ви е дал, ако духа, който Бог ви е дал, ако при всичко това, което имате се считате бедни, вие сте нещастни. Аз не зная какво да мисля.

Без опозиция, с критика. Без търсене на удоволствия в света, да се веселите. Всички сте нещастни, понеже няма кой да ви обича. Обичта е удоволствие. Ти не мисли дали те обичат. Ти си обичан. Тебе Бог те обича и те е пратил на земята. Ти се нуждаеш от това да обичаш.

Казвам сега: всички на работа! Да почистите вашето съзнание. Идете да работите на Божествената нива. Тази нива е вътре във вас. Работете върху вашето съзнание, докато един ден съзнанието за Бога изгрее, та всички тия мъчнотии, страдания, противоречия, които съществуват вътре, всичко туй като змийската кожа да се снеме и вие ще се почувствате като новородени. Детето ще погледне и туй дете, което ще управлява света. Вие ще бъдете господари на вашия живот. Тогава ще ви проговори Бог: "Адаме, къде си?" Вие не знаете каква е първата дума, която Господ е казал извън рая. Но не знаете онази магическа дума, която сте изгубили.

Първата дума, когато се е събудило вашето съзнание, Бог ви е казал тогава една дума. Тази дума търсете, това е живота. Като вдъхнал дихането в неговите ноздри, казва Мойсей, казал му първата дума и той, като чул тази дума станал жива душа. Сега човек е животворящ дух. Каква е тази дума? Тя е дошла по закона на Любовта. Думата, която освобождава човека от всички несгоди, от всички ограничения, от всички робувания на земята, никой не я знае. Когато чуете тази дума, вие ще се освободите. Не мислете, че сте чули тази дума, не се заблуждавайте. Трябва да се научите правилно

да мислите. Разбиране трябва!

Сега ви пожелавам да бъдете свободни, да чуете не последната дума – вие сте я чували – не[я] я знаете, да чуете първата дума, която Бог е казал на човека. Желая на всички ви да чуете тази дума. Това е моето пожелание.

Божията Любов носи пълния живот.

34-та лекция на МОК, 14 година, държана от Учителя на
12 юли 1935 г., петък, 5 ч.с., София, Изгрев

Книги:
* Първата дума
Права обхода и права постъпка (Младежки окултен клас. Лекции от XIII и XIV година (1934–1935). София, 2003)
24 беседи от 24 август 1934 г. до 13 септември 1935 г.
Начало: 05:00
Пасаж: 1 Коринтяни 13

1935_07_14 Развързано ще бъде на небето
неделна беседа

РАЗВЪРЗАНО ЩЕ БЪДЕ НА НЕБЕТО

Отче наш.

„Духът Божи“.

Ще прочета само няколко стиха от 18 глава на Матея от 18 стих надолу до 21 стих.

„Ще се развеселя“.

Ще взема само няколко думи от 18 стих: „Каквото вържете на земята, вързано ще бъде на небето, каквото развържете на земята, развързано ще бъде на небето“. Ще говоря само върху думите: „Развързано ще бъде на небето“... Това е последният резултат. За да се разбере последният резултат, трябва да се има предвид предшедствуващето. Казва се в стиха, че каквото е вързано на земята, ще бъде вързано на небето и каквото е развързано на земята, ще бъде развързано и на небето. Казано другояче: Каквото е вързано в човешкия живот, ще бъде вързано и в Божествения, небесния. И каквото е развързано в човешкия живот, ще бъде развързано и в небесния. Има един научен въпрос, според който спасението на човека седи в правилното разбиране. Правилното разбиране произтича от една наука, която хората тепърва почват да проучават. Учението както сега го разбираме, не е във външната страна, не е само в неговата теория. Има известни изкуства, които теоретически не можеш да изучаваш. Например, теоретически може да се изучава пеенето, но човек трябва да пее, за да стане добър певец. Ти може да си свършил няколко музикални академии и пак да фалираш в себе си. Ти може да не си свършил никаква музикална академия и пак да бъдеш първокласен певец. Но ако учиш при това положение, учението ще придаде на дарбата, която имаш. Следователно, дарбите, които са дадени на човека, могат да се развият само при едно външно усилие от негова страна. В природата има два момента на учене: Единият момент е на Провидението, когато Бог работи върху нас. Това хората приемат по един или по друг начин и различно го определят. Другият момент е, когато сам човек работи върху себе си, прави усилия, за да придаде нещо към работата на Бога. В развитието, в цялото Битие има нещо, което движи света. Това, което движи света, е важният момент. В Битието всичко се движи. Външното изявление е външният момент. Тези два момента в битието се сменят. Учението не спада към първичния момент на битието, но към вторичния. Ние трябва да се учим, за да стане Божественото у нас явно от вън. Ако човек не прави усилия да се развива, това, което е вложено в него ще остане недоразвито, и той ще си остане невежа. Така, че вие ще станете (да) знаете да пеете за себе си. Ако

придобиете знания, това учение ще бъде заради вас, не за другите. Ти искаш светът да бъде добър, хората да бъдат добри. Ако един човек е добър, той ще бъде добър за себе си, а не за тебе. Ти не уповавай на доброто у другите, но уповавай на доброто, което е в тебе. Това е в разбирането, в прогреса на човека. Ако човек сам не е добър, това е резултат на учението. Ти не можеш да бъдеш добър, ако не си се учил. Някой иска да направи добро, че как ще го направи? Ти си дрехар, искаш да скроиш една дреха. За да я скроиш както трябва, ти трябва да си учил, да знаеш как да я скроиш. Ако я скроиш както трябва, ти ще се повдигнеш. Ако не я скроиш, ще изгубиш, ще развалиш дрехата.

Казвам: В съвременния християнски свят има една опасност, че хората мислят какво и без учение могат да минат. И без учение могат да преминат. И волът може да премине без учение, но той си знае. Кой от вас би желал да мине живота на вола? И рибата минава без учение, но кой от вас би желал да е риба? Аз мога да ви наведа много същества, които минават без учение. Аз мога да ви наведа много същества, които нямат никакъв стремеж, които с хиляди години само ядат и пият, които нямат никаква наука, никаква религия, никаква вяра, никакво понятие за Бога, нищо не ги интересува. Мидите от нищо не се интересуват, те са затворени в своите черупки. Онези учени, които изучават живота на рибите, разправят какъв е техният морски живот. За мене природата е една жива книга. Всички живи същества, това са форми, това са етапи на знанието. Знанието не създадоха рибите. Казвате, че знанието се придобива по еволюционен път. Не, това е общо казано, това не е наука. Еволюцията нищо не е създала, еволюцията е един процес. Някои могат да кажат, че еволюцията е създала ред картини. – Еволюцията не е създала никакви картини. Това са гениалните хора, които са създали картините. Еволюцията само хроникира онова, което е създадено. Еволюцията е разумното, което е работило в света. Ние наричаме еволюция разгръщането на онзи Божествен План, на онзи велик план, който съществува в света. Има един голям спор за произхода на човека, но ние ще (го) оставим настрана този голям научен спор – въпрос за произхода на човека. Човек от никъде не е произлязъл и никъде няма да влезе. Като казваме, че човек е произлязъл от някъде, ние разбираме неговата форма, в която той сега се намира. Ако дойде да разискваме върху вашата къща, ние можем да разискваме върху това как е създадена тя. Но ако дойдем да разискваме върху създаването на камъните, които влизат в нейния строеж, това не може да направим. За това, за което е създадена къщата, може да разискваме, но върху създаване на камъните – не може. Създаването на камъните създава дълъг геологически, биологически процес, който трябва да се изучава. Първоначално камъните не са били така твърди, както сега. Минералозите казват, че се изисквало милиони години, за да се втвърдят.

Онези от вас, които искат да знаят как са станали камъните твърди, нека питат геолозите и минералозите, те ще им хвърлят светлина по този въпрос. За нас въпросът е важен, биологически това ни интересува. Всичко в света е важно, понеже произтича от човешкия дух. Всички науки са произлезли от човешкия дух. Следователно, няма наука в света, която да не е важна. Човек създал всичко, всички предмети. Всички науки са създадени от човешкия дух, т. е. той ги е систематизирал. Великото в човека е това, че той постоянно изучава, но той още не е дошъл до крайния предел на своята наука. Той едва е в пелените на знанието. Понятието му за слънцето, за неговата вътрешна температура, за вътрешното му състояние, за състоянието на материята и ред други въпроси още не са абсолютно установени. Някои учени имат верни понятия по тия въпроси, но някой още са в тяхното начало. Аз съм срещал първокласни учени, които твърдят, че на слънцето има хора. И те доказват това нещо научно. Тези учени казват, че само външната страна на слънцето е гореща, а вътрешната му страна, от вътре слънцето е било обвито с една атмосфера, която го пазила, вследствие на което там могат да живеят същества, да водят един хубав живот. Тези учени даже си позволяват да казват, че са ходили на слънцето, но като учени те казват, че това трябвало да си остане между тях. Това не е за онези деца, които нищо не разбират. За тези деца се казва, че слънцето представя огнена топка, в която живеят същества, но какви са тези същества, нищо не казват. Още от древността някои от видните астролози, които са създали астрологията, си позволили да уподобяват хората на планетите. Казват за някого, че е слънчев тип, например за други казват, че са венерини типове, дошли са от Венера. За трети казват, че са Юпитерови типове, дошли са от Юпитер. За четвърти казват, че са Меркурианци, дошли от Меркурий или пък някои са Марсианци, дошли са от Марса. Всички хора са все типове в това отношение. В това отношение астрологията е много отвлечена наука, защото тя ще свърже известни чувствувания на човека с Венера или известни негови благородни чувства с Юпитер, или ще свърже слънцето с онзи велик възвишен живот, който блика у човека, или пък ще свърже Сатурн с онази песимистична склонност, която съществува у човека. Но всичко това не може да се обясни. Чудно е как може едно тяло, като Сатурна, толкова далеч от земята, да повлияе върху човека така, (че) да го направи песимист. При това, чудно е защо едни хора Сатурн прави песимисти, а други не може да ги направи. Същият Сатурн прави едни хора умни, други глупави. Защо Юпитер прави едни хора благородни, а други горди? Защо Венера прави едни хора с възвишени и благородни чувства, а други завеяни? Завеяността може да се обясни научно. Когато съзнанието на човека е разкъсано, той има много по-голяма широчина, отколкото може да схваща в даден случай, вследствие на което предметите за него не са ясни. Например, всички онези хора, у които чувствата взимат надмощие, те държат един

предмет много близко до съзнанието си и го чувстват. Щом държат един предмет далеч от съзнанието си, те мислят за него. Следователно, ако държиш един предмет много близко до съзнанието си, той ще оказва влияние върху твоите чувства и ти ще станеш разсеян. Майки, които държат децата си много близко до съзнанието си, стават разсеяни. Младите момци, които държат момите много близко до съзнанието си момите, стават разсеяни. Младите моми, които държат момците близо до съзнанието си, стават разсеяни. Даже и някоя баба, ако държи много близко до съзнанието си своя дядо, ще стане разсеяна. Това, което сега ви казвам, не е научно, то е само за развлечение. Това са само мои твърдения. Те не са доказани. Вземете например, съвременните хора се страхуват от числото 13. Какво лошо има в това мъртво число? Като турят единицата и тройката едно до друго, те се страхуват вече. Един европеец по никой начин не можеш да го туриш в стая N 13 в някой хотел. В 12 може да го туриш, в 12 и половина също, но дойдеш ли до 13, по никой начин не можеш да го заставиш да влезе в тази стая. В стая N 14 влиза, но в 13 не влиза. Той казва: Фатално число е 13. Всеки, който влиза в това число, ще му се случи нещо неприятно. Значи никъде в Европа няма да намерите стая N 13, но в България ще намерите по хотелите това число, затова и на българите не им върви. Де е страхът от това число? Защо хората ги е страх от числото 13? Ще кажете, че това е атавизъм. Що е атавизмът? Това е една предшедствуваща опитност, която хората са имали. Българинът го е страх и от вторника, той го счита за злокобен ден и намира, че работите му тогава не вървят. Донякъде той счита и петъка за неблагоприятен ден. Ако българинът срещне на пътя си поп, той веднага се връща дома си. Ако селянин е тръгнал на работа с воловете си, той се връща дома си. Защо българинът като срещне едно свещено лице, един служител на Бога, трябва да се върне назад и да не отиде на работа? Две тълкувания има затова. Едното тълкувание е, че като срещне поп, материалните му работи няма да вървят добре, и затова предпочита да се върне назад у дома си, (от)колкото да отиде на работа. Донякъде това тълкувание е вярно. Второто тълкувание е следното: Като срещне свещеник, той си спомня, че трябва да служи на Бога и си казва: Де съм тръгнал по нивите. Я да се върна дома си, да не работя този ден, но да го посветя в служене на Бога. Затова той се връща дома си, разпрегва колата и не иска да работи. Дохожда му на ум, че трябва да посвети този ден в служене на Бога, но как трябва да служи, не знае. Жена му го пита: Защо днес не отиде на работа? Защо се върна от пътя си? За да се оправдае, той казва, че е срещнал поп. – Че какво от това? – Няма да ми вървят материалните работи. С това той се оправдава пред жена си. Защото, ако ѝ каже, че този иска да служи на Бога, тя ще му възрази, че това, което е намислил, е една неестествена връзка. Между съвременните християни Христос е станал нелюбим на много мъже по единствената причина, че жените им са възлюбили Христа.

Те казват: Дотегна ни този Христос. Отде се намери? Откак е влязъл в къщата ни, не може да се живее. Аз мисля едно нещо, а жената мисли друго. Аз ѝ казвам едно, а тя ми казва друго. Какво казал Христос? Аз ѝ казвам да отидем на бал, а тя казва, че Христос не е казал така. – Да отидем тогава на разходка. – И това не е казал Христос. – Това са наши твърдения, това не е казано от Христа. Когато между мъжа и жената съществува разногласие, това показва, че те не се обичат. Разногласието е признак, че между двама души няма обич, няма взаимни отстъпки. Когато двама души се обичат, те взаимно си правят отстъпки. Могат да се направят опити с двама, с трима и с повече хора и ще се види, че това е така. Може някой да иска неща, които видимо да се показват, че са глупави, но в даден случай, хората, които се обичат, са готови да си отстъпват. Така е и в природата. Каквото ние желаем, Бог ни го отстъпва. Чудно е, че понякога Провидението туря в човека известни предпазителни мерки. Нещо в тебе ти казва, че известна храна не трябва да ядеш. Ти не послушаш, ядеш от нея и ти става лошо. Кой е виновен? Ти нямаш наука да знаеш коя храна ти подхожда. Казвате, че човек може да яде, каквато и да е храна. – Не е така. Точно, строго определено (е) с каква храна човек трябва да се храни, каква храна да употребява. Това е точно строго определено в живота на човека. Също така е определено какви чувства и мисли човек трябва да допуща в себе си. Определено е на човека с какво трябва да се занимава в живота си. Животът не може да бъде скучен. Ако е скучен, това е по единствената причина, че ние не знаем с какво да се занимаваме.

„Каквото развържем на земята, ще бъде развързано и на небето“. Под думата „развързано на небето“, аз разбирам разумния живот. Според мене, небето, това е човешката глава. Земята това е човешкият стомах. Ако ти си бил весел и радостен, когато си се хранил, стомахът е смлял храната добре, соковете са добре използувани, и тогава и мозъкът, главата ти ще мисли добре. Обаче, ако стомахът, не е могъл да смели добре храната, соковете не са се асимилирали правилно, тогава и главата, мозъкът няма да мисли добре. Каквото е разположението на стомаха в човека, такова ще бъде разположението и на неговата глава, на неговия мозък.

Та казвам: В съвременното общество, в индивидуалния живот на човека е нужна една наука, с която той може да подобри живота си. Животът трябва да се подобри. За да се подобри, не се изискват големи усилия. Аз съм правил много опити с болните, и вие можете да правите такива опити, да видите колко лесно може да им се въздействува. Един американец изнамерил една ултра микроба, която била толкова дребна, че и при най-силното увеличение на съвременните микроскопи, едва могла да се види. Макар и толкова малка, тя била в състояние да изпояде всички микроби. Най-страшните микроби на чумата, на холерата, тя ги изяждала, на общо

основание. На това основание казвам: Ако човек и при най-опасната болест, каквато е туберкулозата, може да постави в ума си мисълта, че ще оздравее. Тази мисъл е толкова силна, че е в състояние да надвие на всички останали мисли, както ултра микробата изяжда всички останали микроби. И в края на краищата човек неизбежно ще оздравее. Понеже, хората не могат да поставят тази мисъл в ума си, те не могат да се лекуват сами. Някой постави в себе си мисълта, че може да оздравее, а в същото време постави и противоположната мисъл: Дали наистина ще оздравея, или не зная дали ще оздравея? Това е вече опозиция. На мнозина съм казвал, че могат да се подмладят, но те ми казват: Как е възможно стар човек да се подмлади? Когато Христос каза на Никодима, че докато човек не се роди изново, той не може да влезе в Царството Божие, Никодим Го запита: Как е възможно човек отново да влезе в утробата на майка си и изново да се роди? Христос му отговори: „Ти си учен човек и не знаеш ли това? Не можеш ли да разбереш как става това?“ Има разни теории, които говорят за подмладяването на човека. Някои мислят, че за да се подмлади, човек трябва да влезе в една реторта. – Въпросът за подмладяването е лесен за онези, които го разбират, но много е мъчен за онези, които не го разбират. Тези, които не го знаят, по-мъчен въпрос от този за тях няма. Понеже ако рече човек да се подмлади, той ще влезе в стълкновение с хиляди същества от ред поколения и ще се започне едно състезание, една голяма война. Ако победиш в тази война, ще се подмладиш; ако не можеш да победиш, ще умреш. Много хора умират, понеже, като влязат в тази война, не издържат. И наистина, няма по-страшно нещо от обезсърчаването. Представете си, че двама момци се състезават за една мома кой да я вземе. Докато момата не се е самоопределила към едного от тях, и двамата се вдъхновяват. Щом момата се определи към едного от двамата, вторият се попарва. Защо се попарва този момък? Коя е причината за това? Двамата момци нямат право да се състезават за момата. Това е един процес, който природата не допуща. Това е един неестествен процес. Дето има състезание, това е човешки, а не Божествен процес. Вследствие на този процес един от двамата момци се попарва. Казвате: Какво трябваше тогава да се прави? – Още от началото този момък трябваше да премери своите сили. Отначало още той трябваше да знае дали момата щеше да го вземе, или нямаше да го вземе. Той трябваше предварително да има това знание. Ако аз имам знание и отида някъде, дето трябва да дигам тежки камъни, аз предварително трябва да зная мога ли да вдигна един тежък камък от стотина килограма или не мога. Трябва предварително да съм измерил силите си. Ако ми дадат един камък от сто или от двеста килограма тежест, няма да правя никакъв опит да го вдигам. Аз трябва да бъда първият глупец, ако се опитам да го дигна. Трябва да познавам силите, с които разполагам. Човек може да дигне не само един камък от сто килограма, но той може да дигне един камък даже и от хиляда килограма,

ако знае законите на равновесието. Има ред закони, които той трябва да познава. Как? Ако вие можете да дигнете един тежък камък в хоризонтално положение, без да се образува най-малкият ъгъл даже в плоскостта, вие ще дигнете този камък, колкото тежък да е, защото по този начин става известно разлагане на силите. Обаче, ако се образува най-малкият ъгъл в плоскостта, вие ще усетите тежестта на камъка и няма да можете да го вдигнете. По този начин ще можете да дигнете и една планина. Как ще си обясните това? Има хора, които могат да дигат от 100–150–200–500 килограма, могат да дигат. Някой дига от ръката си 200 килограма тежест Този човек разбира закона за поляризирането на енергиите. Ако той направи най-малкото отклонение, неговият гръден кош ще се строши, неговият гръбнак няма да издържи. В ръцете на този, който знае закона, това е игра, това е лесна работа, той лесно дига и най-тежкия камък, като пази хоризонталното положение. Вследствие на този закон хората падат и в морално отношение. Те не познават закона за равновесието. Казват за някого, че е безморален човек. За мене безморален човек е този, който не знае да пази закона на равновесието. Следователно, каквито са законите на физическия свят, такива са законите и в духовния свят. Само че затова се изисква едно крайно, едно дълбоко разбиране на законите. Мнозина мислят, че като отидат на небето, там ще бъдат научени на всичко. Ако на земята сте вързани и на небето като отидете, пак ще бъдете вързани. И тогава ще ви върнат отново на земята.

Сега се проповядва едно учение, че като отидете на онзи свят, там ще ви учат. Ако на земята сте учени и там ще бъдете учени; ако на земята сте невежи, и там ще бъдете невежи. Ако на земята сте свободни, и на небето ще бъдете свободни. Ако на земята сте роби и на небето ще бъдете роби. Това са само твърдения. Но ако вие разбирахте тази наука, върху която почива животът, главно на човешкия живот, и ако вие разбирахте цената и значението на числата, през които сте родени, много нещо щяхте да научите. Датата, числото и годината, през които сте родени, определят цялата ваша съдба. Това нещо може да се докаже. Това може да се докаже, след като се подложи на една проверка. Има хора, които могат да ви предскажат какво ще ви (се) случи, например, след две години, или след три, или след 10 години. Други пък могат да ви докажат какво ще ви се случи до края на живота ви. И ако всичко това се случи, както са предсказали, това е една истина. Ако не се случи, според както са предсказали, това е лъжа. Следователно, опитът доказва истината. За едно твърдение могат да се правят много опити, но затова се изисква много време, като се опитат и проверят фактите. Но, за да има опозиция, ние казваме, че нещата са неверни. Само ония неща могат да бъдат верни, които са опитани. Неща, които не са опитани, не могат да бъдат верни. Някой казва, че е опитвал нещата. – Че кой не е опитвал? – Един лекар дава

лекарства на болния, защото ги е опитвал и знае кое лекарство в какъв случай трябва да се употреби. От носа на един човек аз мога да заключа дали този човек е здрав или не. Как може от носа на човека да се докаже дали е здрав? Аз отричам това нещо, казвам, че не е вярно. – Тогава аз пристъпвам да му доказвам. Питам този човек: От какво зависи здравето на човека? Нали от неговата дихателна система? Здравословното му състояние зависи от това какво количество кръв приема в организма си, за да се пречисти кръвта му, да се разширят дробовете му. Колкото по-малко въздух приема човек, толкова по-малки ще бъдат и неговите ноздри, толкова по-тесен ще бъде и неговият нос. Оттам пък и кръвта му не ще бъде толкова чиста. Има и други признаци, по които се познава здравият човек. Цветът на кръвта в здравия човек има ясно червен цвят. Освен това, неговият организъм е изтъкан само от мускули, никакви мазнини няма той в тялото си. Той не мяза на буквата „ес“ /S/, той върви изправен като свещ. Почне ли човек малко да се прегърбва, той е влязъл вече в областта на болните хора. Това е закон. Затова казвам: Пазете се от вашите гърбици. Когато поставите на гърба на човека един голям товар, може ли той да ходи прав? Не, товар има той, вследствие на което ходи прегърбен. Товарът, който носиш, ще те състари. Ако ти държиш в ума си една тревожна мисъл, че децата ти няма да могат да завършат своето висше образование, че нямаш средства да ги издържаш, тази мисъл преждевременно ще те състари. Или пък имаш дъщеря и постоянно мислиш за нейната прикя. Тази мисъл пак ще те състари. Ти трябва да имаш една дъщеря, която не се нуждае от прикя. Тя трябва да бъде умна и красива, първа по ум и по сила. За такава дъщеря не трябва никаква прикя. Но ако дъщеря ти е глупава, за нея трябват и един милион лева зестра. И тогава ако умните хора в света искат да бъдат осигурени, какво означава това? По-добре е да има една осигуреност в ума, една осигуреност в сърцето и една осигуреност в човешката воля, отколкото една осигуреност във външните положения, които лесно се изменят. Това са твърдения на новата наука. Вие говорите сега за обществено положение, за наследствени черти. – Наследствеността вие я създадохте. Тя не играе голяма роль. И тя играе роль, но не е мощен фактор в света. В света има два мощни фактора, които играят важна роль. Това са човешкото сърце, т. е. човешките чувства и човешкият ум, или човешките мисли. По-важни фактори от тях няма. На тях съответствуват човешката Любов и Божествената Мъдрост. Това са мощни сили, които трансформират, които тласкат света към прогрес. И въз основа на това ние вървим от нисшето към висшето.

„Ще бъде развързано и на небето“. Какво трябва да се развърже? Време е вече да се говори на хората. Сега, като ви говоря, аз не искам да ви кажа, че само това, което аз ви говоря, е вярно, а другите хора, каквото ви говорят,

не е вярно. Не, аз разглеждам нещата другояче. Казвам: Всичко онова, което хората ви говорят, то е материал за гориво, а всичко онова, което аз ви говоря, то е клечицата, която ще запали този материал. Тогава моето и тяхното – това е мощното в света. Ако вие нямате техния материал, тогава моята клечица ще бъде напразно, но ако вие имате техния материал, а нямате моята клечица, и тяхното нямаше да има смисъл. Така разбирам аз нещата. За мене знанието е условие, материал, с който вие можете да си служите. Божественото е онова мощното, което запалва този материал, човешкото и всичко това се трансформира. Всичкото усилие на съвременната наука седи в това, че тя се стреми да събуди човека, да пробуди съзнанието му. Вземете, например, музиката, тя събужда човека, но не целия човек. Изкуството също събужда не целия човек. Философията не събужда целия човек. Но буди го отчасти. Всяка наука отделно събужда част от човека, а всички науки и всички изкуства, събрани заедно, събуждат целия човек. И религията не събужда целия човек. Тя е наука, която може да събуди главно висшите способности в човека. Изобщо религията е изкуство да събуди най-висшите чувства и способности в човека. Онази религия, която не събужда в човека висшите способности за разбиране, за различаване, това не е истинска религия. Когато у човека се събудят висшите способности, той дохожда до положението да бъде господар на себе си. Ще ви приведа известни положения. Вземете, например, съвременните хора, които изучават метеорологията. Между другите си занятия аз съм се занимавал около 20 години и с метеорология. Вземете съвременните барометри и хидрометри, с които учените си служат днес, дават на половина верни данни. По някой път гледате, че барометърът спада, а при това дъжд не вали. Понякога спадането е по-малко, а дъждът вали. Но като съедините сведенията на барометъра и на хидрометъра, показанията тогава са по-верни. Барометърът показва промени в налагането на атмосферата, а хидрометърът показва количеството на влагата в атмосферата. Когато барометърът спада, времето се разваля. Когато пихтрометърът се повдига, времето се оправя. Когато барометърът показва едно спадане до 700, непременно ще завали дъжд. Така е в София. Ако в това време хидрометърът показва 75–80 кубически метра влага, тогава пак ще завали дъжд. Обаче ако барометърът е спаднал, а хидрометърът показва 30 кубически метра влага, тогава няма да има дъжд, макар че барометърът е спаднал. Значи, ако съедините показанията на двамата инструмента, вие ще имате едно приблизително понятие за времето. Това са инструменти, обаче, в които има изключения. Освен това, вие трябва да разбирате и теченията в природата, както е духането на ветровете. Има две течения в природата, както и движенията на ветровете, техните посоки. Има две течения в природата: магнетическо и електрическо. А ветровете могат да бъдат източни и западни, северни и южни. Ако един или два деня на наред духа топъл вятър, няма да вали

дъжд. Но ако след това започне да духа студен вятър, като се съединят тези две течения, непременно ще дойде дъжд. Следователно, вие трябва да наблюдавате теченията в природата. Сегашните учени изучават теченията, движенията във въздуха, на самия въздух, на ветровете и от тях правят своите заключения. По същия начин и ние трябва да се изучаваме. Ние трябва да изучаваме онези течения, които стават в нашето сърце, в нашия ум, в нашия мозък и да правим тънки различия между тях, да следим как се отразяват тези течения върху общия физически и психически живот на човека. Съзнанието ни трябва да бъде будно. Щом дойде в ума ви една лоша мисъл, вие трябва да намерите нейния произход. Като ви дойде едно лошо чувство, вие също трябва да намерите неговия произход, да знаете от де е дошло. Ако не знае отде идат лошите мисли и чувства, човек често може да стане роб или жертва на тия лоши чувства – мисли и чувства в себе си.

Ще ви приведа следния пример: Един мой познат, млад момък, разправяше следнята своя опитност. Той казваше: От детинство, до сега аз съм живял един чист, целомъдрен живот. Но въпреки това, ето какво преживях един ден. Разхождам се по южната страна на морето, той беше варненец, брегът от тази страна е около 50–60 метра висок, отивам към едно близ(к)о село. В това време ми дохожда на ум една мисъл, към която никога не съм се стремял. Представих си една красива мома и пожелах в това време да я прегърна. Започна този дявол да ме мъчи. От де ми дойде това желание? Аз никога не съм допущал подобни мисли в себе си. Като слизам на брега, виждам един млад момък и една млада мома се прегръщат. Тогава разбрах, че тази мисъл, това желание, което се яви в мене, не било мое. Тези двама млади се прегръщат, а аз мисля, че у мене се явява такова желание – да прегърна една красива мома. Казвам: Този млад момък е възприел по радиото си това, което другите желаят. Представете си, че някой човек има симпатия към вас и вие сте свързани с него. По едно време у него се явява желание да краде. След време и вие възприемате това негово желание по радиото си. Ако не знаете, че това желание иде от вашия познат, ще мислите, че е ваше и ще се чудите от де се зароди у вас желание да крадете. Вие не сте причина за тази мисъл. Но какво трябва да направите? Понеже вие сте във връзка с него, по симпатия, тогава ще му изпратите противоположна мисъл, че това, което прави, не е хубаво. Това, което прави, не е хубаво, не е хубаво да краде. Освен, че не е хубаво да краде, но той трябва да тури нещо в каста си. Този е начинът, по който вие може да помагате на всички ония ваши близки, у които се зараждат лоши мисли и желания. Значи на всяка отрицателна или лоша мисъл поставете една добра, контра мисъл. Дойде ли на ума ти една мисъл да прегърнеш някоя красива мома, тази мисъл не е твоя, тя е дошла от някой твой близък, свързан с тебе по симпатия и затова ще му кажеш мислено: Ти не

трябва да прегръщаш тази мома, докато не си питал баща ѝ за това, и майка ѝ. Досега баща ѝ още не я прегърнал и целунал така, а ти си позволяваш да я прегръщаш и целуваш. Тя е чужда още. Има едно право в света, което трябва да се спазва от всички? Тя е свързана с баща си и с майка си. Освен това тази дъщеря е обична на бащата, и ако ти си позволил да я целунеш, ще се случи нещо лошо с бащата. Аз мога да приведа ред примери за потвърждение на тази си мисъл. Много бащи боледуват по единствената причина, че децата им не водят добър живот. Много майки боледуват, понеже, синовете им не живеят добре. Кой с когото е свързан, носи последствията на неговия живот. Ако ти си свързан с човека, който не живее добре, ти можеш да платиш с живота си. Ти трябва да разбираш добре този закон. Ако синът ти не живее добре, ще му кажеш: Синко, понеже аз съм свързан с тебе, твоят лош живот се отразява и върху мене. Аз съм те родил, станал съм гарант за тебе и затова искам да живееш добре. Гледай да изправиш живота си, да не сведеш моята седина преждевременно в гроба. Със своя лош живот дъщерята може да умори майка си, а синът със своя лош живот може да умори баща си. Без позволение на вашия баща вие нямате право да обикнете никого. В това правило има само едно изключение: Без позволение на баща си вие можете да обикнете само Бога и ближния си. Що се отнася за другите, вие трябва да питате баща си и майка си дали трябва да ги обичате. Всички раздори в света се дължат именно на това, че вие обиквате някого без позволението на вашите майка и баща. Това са научни данни, които за в бъдеще учените хора ще ги изнесат. Та ще знаете, че нямате право да обичате без позволение. Защо? Защото ако с вашата обич към едного причините смърт на баща си или на майка си, каква обич е тази или каква добрина е тази? Ако след като обикнеш един външен човек и тази любов внесе живот в баща ти, обичай го. Но, ако твоята любов донесе смърт за баща ти, тя не е правилна и ти не трябва да го обичаш, тази любов не е на място. Ако твоята любов е правилна, тя трябва да внесе живот в майка ти и в баща ти. Това е закон, който трябва да имате предвид. Този закон се отнася не само до семействата, но и до религиозните общества и до всички останали общества и сдружения. Ако любовта ти към твоя приятел внася живот в него, тя е права; ако не внася живот в приятеля ти, тя не е права, не е на място.

Казвам: Всички хора, които вървят в пътя на новото учение, то трябва да имат най-светли възгледи, научни възгледи, обосновани на данни. Не е достатъчно, че така е казал Христос. – Какво е казал Христос? Много работи и казал Христос, но още никой не ги знае. Даже и това, което е казал Христос на Никодима отпреди 2000 години и до днес още не е разбрано. И до днес хората се питат като Никодима как е възможно човек да се роди изново? По кой начин може да стане това? – Това не може да се

разправя, не може да се опише. Мнозина, обаче, поддържат друг един възглед. Често аз говоря за друг един живот, по-висок от този на земята, но както и колкото да се говори, този живот не може да се опише, той трябва само да се опита, за да се разбере. Има една краска, един особен цвят, който не може да се опише, освен да се опита. Не само този цвят не може да се опише, но нито любовта, нито знанието, могат да се опишат. Онзи, който има истинското знание в себе си, ще го познаете по това, че от мозъка му излиза една особена светлина (с) особен цвят, който е много приятен. Този, който има голяма светлина в себе си, той притежава голяма самоувереност. Той е като един майстор-художник, който разбира от изкуството си, чиято четка правилно върви. Който не разбира от изкуството си, неговата четка не върви правилно. Същото е и с графологията. Виждате един човек, който пише, но писмото му не върви добре, не е самоуверен. Той започва с големи букви, в края свършва с малки, после зацапва някъде, някъде, търка, пише, пише отгоре, задрасква, и после се извинява, че много бързал, че писмото не излязло добре писано – не е въпрос до бързането. Най-първо този човек не знае да пише. След като писал на български, ще преведе едно изречение на френски език, после пак ще завърши на български. – Това е тщеславие. Друг пък ще започне на български, ще вмъкне тук-таме по някое английско изречение, или китайско, или турско. – Това е все от тщеславие. Има смисъл да вмъкнете някое изречение на някой чужд език в писмото си, но само когато това изречение ще усили речта ви или когато искате чрез даден цитат от някой автор на чужд език да внесете някакъв принос към българския език – това разбирам, тогава това нещо има смисъл. Между цитата и вашето писмо трябва да има връзка. Ако няма никаква връзка, вмъкнатото изречение е безпредметно. Има случаи, дето може да се вмъкне едно българско изречение в английско писмо. Има молитва, която при известни случаи може да се чете на български или на английски, или на санскритски, или на гръцки. Защо? – По-силни са тия молитви в случая. Има молитви, които на български са най-силни. Същото може да се каже и за отделни думи, за отделни изречения. Има случаи, когато в българския език някои думи са точно на мястото си – сила имат те. Щом е така, те не могат да се заместят с думи от никой друг език. Англичаните дължат мощта си на своя език. Те дължат силата си на своята мисъл. Англичанинът е много практичен човек. Като говорите известно време с него, той ще ви каже: Законите на Англия са взети от законите на природата. Значи, каквито закони употребява природата, такива и Англия. И наистина, англичаните имат малко писани закони, тези закони, които не са писани у тях, те вървят по традиция. Англичаните се отличават с такава голяма честност, която е просто за похвала. Каквото обещава, той изпълнява. С малки изключения той не издържа на обещанието си. Ако в България сте и ви дойдат гости, и да сте обещали някому нещо, вие ще

нарушите обещанието си, ще се извините с гостите си. Ако един англичанин е дал дума, дал някакво обещание и десет души гости да има у дома си, той взима шапката си и казва: Господа, ще извините, имам рандеву! И си излиза. А гостите му, ако искат, нека го чакат. Ще кажете, че това е неблагоприлично. Кое е по-благоприлично? Да оставиш гостите си и да изпълниш дадената дума, даденото си обещание или да останеш при гостите и да не изпълниш обещанието си. В света има два закона. Към Бога и към ближния. Ако аз не изпълня думата си, дадена към Бога, и не изпълня думата си, дадена към своя ближен, питам, де е тогава човекът?

Сега да дойдем до общото положение. Понякога има случай в живота на човека, че като до някои принципи, които трябва да провери, то той вижда, че ако рече да говори истината, трябва да замине от този свят. В такива случаи той трябва да предпочете да замине от този свят, отколкото да се откаже от известни принципи, отколкото да се откаже от истината. Така се случи с Христа. Той казва: „Аз дойдох на света да свидетелствувам истината, но понеже няма условия за това, предпочитам да си замина от този свят, отколкото да се откажа от истината и да остана на земята". Христос имаше сила да се освободи, но Той не употреби силата си, да се защити. И в Евангелието се казва, че когато дойдоха римските войници при Него, Той ги запита: „Кого търсите? Ако търсите мене, ето ме, но оставете другите". Той освободи учениците си. Христос не употреби силата си за своето избавление. Ако беше употребил силата си, за да запази своя земен живот, Той щеше да изгуби небесния живот. Той предпочете да изгуби земния си живот, но да придобие небесния. Той предпочете смъртта да каже Истината, отколкото да замълчи пред истината. По този начин, Той развърза нещата. Ако беше предпочел да остане на земята, той щеше да се завърже. Обаче, Христос предпочете да замине от този свят, да се развърже, отколкото да остане на земята и да се завърже. Той предпочете да каже истината, отколкото да замълчи. И затова казва: „Даде ми се всяка власт на небето и на земята".

Тази сутрин ви обяснявах неща за смъртта и казах, че смъртта не е опасна. Мнозина ме питат де са умрелите. – Да се задава такъв въпрос това показва, че те имат физическо разбиране за смъртта. Умрелите (са) тук. – Де тук? Те са във вашия ум. Щом мислите за тях, те са във вашия ум. Преди да е умряла майка ви, вие не сте мислили за нея. Щом умре, вие започвате да мислите за нея. Това показва, че тя е във вашия ум. Разправяше един млад човек, атеист, следното нещо: По натура, казваше той, аз съм голям атеист. Четох съчиненията на всички съвременни и минали философи, но нито един от тях не може да ме накара да повярвам в Бога. Откак умря майка ми, обаче, аз започнах да вярвам. Никой друг, освен майка ми, не беше в състояние да ме накара да повярвам в нещо друго, освен това, което

виждах на физическия свят. Откак умряла майка му, тя влязла да живее в неговия ум и го направила вярващ. Оттогава, казваше той, започнах да вярвам във всичко. Казвам: Онези, които заминават за онзи свят, влизат в нас и започват да живеят заедно с нас. По този начин те стават едно с нас, и ние едно с тях. Затова казвам, в едно тяло може да живее не само една душа, но хиляди души могат да влязат в едно тяло и всички да живеят заедно. На вас се вижда странно като казвам, че в едно тяло могат да живеят хиляди души. Питам: Колко души могат да живеят в един хотел? – В една казарма само един войник ли може да живее? – Не, хиляди войници живеят в казармата. Човек е едно голямо здание, в което могат да влязат хиляди хора да живеят заедно. Колкото повече разумни същества влязат да живеят у вас, толкова по-добре за вас. Когато казваме, че сме разумни същества, ние подразбираме, че сме свързани с всички разумни същества по земята. Същевременно ние сме свързани и с всички разумни същества, които живеят и на небето. Следователно, ние имаме на разположение небето, с цялата му архива, с всичкото негово знание. Това ние наричаме вдъхновение. Седне един поет да пише. Дойде едно разумно същество от невидимия свят и започне да му диктува. Поетът пише, а то диктува. Поетът се вдъхновява и пише. Някои, които се занимават със спиритизъм, дращят на листа, но нищо не излиза. След това ще кажат, че духът му говорил нещо, и той писал. – Нищо не му е говорил духът. Когато духът говори, той говори ясно и определено. Когато Божественият Дух дойде в човека, каквото обещае, става. Ако ти обещае цар да станеш, ще станеш. Ти си болен, дойде Божественият Дух в тебе и ти казва: „Утре ти ще бъдеш здрав“. И ти оздравяваш. Имаш да държиш изпит. Дойде Духът в тебе и ти казва: „Ти ще си издържиш добре изпита“. И наистина, взимаш изпита си добре. Ти си бременна жена. Дойде Духът и ти казва: „Ти ще родиш добре“. Както е казал, така става. Ти си роб някъде. Дойде Духът и ти казва: „Утре ще бъдеш свободен“. И наистина, на другия ден ти вече си свободен. Ти си в морето, настава голяма катастрофа. Духът казва: „Не бой се, всичко ще утихне“. И наистина, скоро всичко утихва. Значи, дето е Божественият Дух, там нещата стават, според както той е определил. Скарат се мъж и жена. Ще викат сега някой трети да ги помирява. Няма какво да викат човек отвън да ги помирява. Нека повикат Господа в себе си да ги помири. Жената трябва да каже: Господи, Ти, Който си в мене и в моя възлюблен, в моя ближен, ела ни на помощ да се разберем. Щом двама възлюблени не могат да се разберат, те не се обичат. Казвате: Едно време се обичахме, но сега не се обичаме. Вие се лъжете. Не си правете илюзии, не се самоизмамвайте. Любовта никога не се мени. Един стар дядо искал да прескочи един трап. Той си казал: Трябва да го прескоча, да покажа, че и дядото може да прескача трапове. Той мислил, че ще го види някой, та не искал да се подаде. Засилил се, но паднал в трапа. Казал си: Едно време на младини така ли беше? После като излязъл от трапа,

огледал се наоколо и като не видял човек около себе си, казал: Каквото беше на младини, това е и на старини. И на млади, и на стари години човек може да изпадне пред хората. Човек носи в себе си това, с което е роден. Умният, роден умен, всякога си остава такъв. Глупавият, роден глупав, всякога си остава глупав. Не мислете, че това е произволно. С това искам само да потвърдя една истина. Това, което е вложено в човека, никой не може да му го отнеме. Следователно, няма какво да се обезсърчаваме.

Та сега ние изискваме благоприятни условия, за да се развие у нас хубавото, да подобрим живота си, и да бъдем полезни на своите ближни. Ние не трябва да очакваме спасението си само от едно място. Слънцето изпраща своите лъчи навсякъде. Хиляди безброй лъчи падат на земята. Слънцето огрява света не само от един прозорец – отвсякъде. Ако кажем, че за един човек слънцето ще дойде само от едно специално място, неговата работа е изгубена. Дето и да си, това слънце може да те огрее. Някой казва, де ще намерим Господа? Де ще намерим Любовта? – Любовта навсякъде можем да я намерим. Любовта е основа на сегашната наука. Не мислете, че без Любов наука може да съществува. Любов, която не подкрепва науката, това не е любов. Любов, която не подкрепва изкуството, не е любов. Любов е онова, което подкрепва всички възвишени и благородни начинания. Любов, която не подкрепва живота, не е любов. Любов, която не подкрепва добрите връзки, не е любов. Любов, която не може да ни цели от нашите тъги и скърби, не е любов. Любов, която не може да цери нашите болки, не е любов. Аз наричам Любов всичко онова, което може да премахне нашите спънки в живота. Тя не може да премахне всичко изведнъж, но всеки ден по малко тя може да премахне всичко изведнъж, но всеки ден по малко тя може да премахва. Вие можете всеки ден по малко да опитвате тази Любов. Сега някой от вас сте я опитали, имате тази опитност. Опитностите ви са различни, понеже, всички не сте на еднаква степен на развитие. За в бъдеще вашите въжета трябва да бъдат по-здрави.

Сега, като говоря по този начин, аз ни най-малко не подценявам вашите знания. Аз зная, че в бъдеще вие ще имате по-големи мъчнотии от днешните, затова въжетата, с които днес си служите, които са от ефирна материя, за бъдещите ви мъчнотии не могат да послужат. Вие трябва да бъдете умни поне като паяците. Наблюдавайте паяка, който си тъче паяджината. Ако усети, че ще се яви буря, той веднага започва да удвоява нишките на своята паяджина. Той започва бързо да тъче, казва: Буря има. В това отношение паякът ми служи като барометър, който показва, че времето ще се развали, ще се яви буря. Ако не удвоява паяджината си, няма да има буря. Следователно, като казвам, че трябва да има знание, към това знание трябва всеки да се придава по една малка нишка в нашата

душа, колкото малка и тънка да е тази нишка в нашата душа. Това ще усили у нас онова въже, което е поставено на пътя, по който вървим. С това аз не искам да оставя у вас идеята да бъдете учени като еди-кого си. Това не трябва да желаете. Казвате: Еди-кой си е даровит човек. – Не казвайте така. Даровитият човек вярва в Бога и развива дарбите си, които са му дадени. Вие казвате, че еди-кой си е даровит, защото майка му, баща му са били такива, и той по наследство е приел всичко наготово. Не мислете така. Вие не знаете колко труд, какви усилия е употребил този човек, докато стигне това, което днес виждате. Ето защо нека трудът, нека учеността на този човек ви послужат като стимул в живота. Като срещнете един човек, не се спъвайте от това защо той е богат. И вие можете да бъдете богати, ако не е в това направление, в друго някое направление. Срещате един силен човек. И вие искате да бъдете силен като него. Можете да бъдете силен. Силата не се проявява само в едно направление. Един е силен на физическото поле. Друг е силен със своето богатство, а трети е силен по това, че може (да) превръща простите метали в злато. Кой е по-силен от двамата – онзи цар, който може да управлява един народ, или онзи, който може да възкресява мъртвите? Последният може да е прост човек, да не носи царска корона, но той може да съживява мъртвите. Този човек е по-силен от царя, който управлява един народ. Кой е по-силен? – Онзи, който разрушава, или онзи, който съгражда? В съвременното общество хората като се съберат, започват да се разговарят кой в какво вярва. Един от тях казва: Аз в това не вярвам, в онова не вярвам, в нищо не вярвам. – Кажи ми тогава в какво вярваш. Той казва: Всичко в света е празна работа. – Много добре, всичко в света е празна работа, но в тебе има нещо, което е пълно, някаква пълнота. Кажи ми тогава в какво вярваш? Има нещо, в което вярваш, но не искаш да се изкажеш. Някой казва: Не искам да си изкажа мнението. Прав е този човек. Кажете ми тогава, онзи, който не вярва в нищо, в какво вярва? Закон е: Ти не можеш да отречеш едно нещо, докато не вярваш в друго. Отричането на известни положения, на известни предмети показват съществуването на други. Ако ти отхвърлиш приятелството на едного, ще се сприятелиш с други. Ти не можеш едновременно да отхвърлиш всичките си приятели. Ако отхвърлиш Любовта на 20 души, Любовта ти ще се отнесе към едного. Следователно, онзи, който не вярва в нищо, той има в себе си една любовна мисъл, едно любовно чувство, към които животът му е привързан. Срещнах един млад момък, който ми каза: Аз вече в нищо не вярвам. Но да ти кажа защо се обезверих. Влюбих се в една красива мома, която ми каза: Аз не мога да се оженя за човек, който вярва. И за да придобия нейната любов, аз се отказах от всичко, в което вярвах. Следователно неговото божество сега е тази красива мома. Той има едно божество в дома си. Друго божество не му трябва. Той каза: Да, друго божество не ми трябва. Сега ние си живеем много добре. – Ами, ако твоето божество един ден замине? – Да не дава Господ! Той се обезверил за една

мома. Не само този млад човек, но много хора в света са се обезверили все по същата причина. Каквото развържеш в нашето сърце, ще бъде развързано и в нашия ум. В това отношение всички християни от различните категории трябва да си подадат ръка за взаимна работа. Този млад човек се обезвери заради една мома и придоби правата вяра. По-рано той нямаше нищо, но сега придоби живия Господ, и казва, че много добре си живеят. И казва по-нататък, не съжалявам, че се обезверих. Нека и вие да направите това да се обезверите във всичко, заради Любовта на Бога. Да вярвате само в Любовта на Бога и в Любовта на ближния си, а във всичко друго да се обезверите. И в тези два закона гледайте да създадете нещо друго, един нов ред и порядък. Ако вярвате в тези два закона, свободата на света ще дойде моментално за всички народи. Ако тези два закона проникнат в сърцата и умовете на всички и започнат да мислят по този нов начин, ще кажа: Дошъл е денят, когато всички ще бъдат свободни или според както е казал пророкът: Всички ще бъдат научени от Господа, всички ще бъдат научени от своя ближен. Това няма да стане по механически начин. Този дом е съграден.

Двата закона: Сега, ако се вгледате, навсякъде в живота функционира числото две. Имате бащата и майката. Бащата, това е първият закон, майката – вторият закон в света. Бащата, това е законът към Бога, а майката, това е законът към ближния. После имате пак същия закон за двойката – братът и сестрата. Братът е първият закон – към Бога, а (сестрата) майката е вторият закон – към ближния. И ако ние не зачитаме този закон, т. е. не зачитаме майка си и баща си, брата си и сестра си, като проява на този закон на физическото поле, ние няма да имаме живот в себе си. Този закон съществува и в трите свята – във физическия, в духовния и в Божествения – навсякъде съществува този паралелизъм. После двойката съществува и в очите, две очи, две уши имаме. Някои предполагат, че първоначално човек е имал само едно око. Да, първоначално е било така, но сега човек има две очи. Мозъкът на човека е над двоен, той е съставен от две полушария. Дробовете му са пак двойни – навсякъде съществува тази двойственост. Тези два закона са разпределили всички функции в човека. Има функции у нас, които се регулират от Божествения закон. Има функции, които се регулират от човешки закони. Ние наричаме човешките закони второстепенни. Във философията наричат тези закони вметнати, които отпосле са се вмъкнали в човешката природа, придадени закони. Първият закон към Бога се отнася за вложеното в човека, за онзи капитал, който е вътре в него. Вторият закон се отнася за онова, което е вън от човека, за неговия ближен. Ако човек не държи тези два закона към Бога и към ближния си в своето съзнание, самосъзнание, свръхсъзнание и подсъзнание, той нищо не може да постигне. Това е, което ние наричаме душа – човешката страна. Духът, това

е Божествената страна. Сърце, това е човешката страна. Ум, това е Божествената страна. Когато говоря за сърцето, аз разбирам този променчив ред на нещата, в който нещата се развиват. Когато говоря за душата, аз разбирам това, в което става разрешение. Духът пък, това е мощното в човека, което носи сила.

Та числото две е мощното в света. Без числото две е невъзможно. Човек трябва да разбира тези два закона. Освен тези два закона има и трети, който отпосле вие сами ще познаете. За третия закон не може да се говори, той е закон на съвършенство. Законът за човешкото съвършенство е непознато нещо. Първо човек трябва да научи закона към Бога, закона към своя ближен и тогава той ще изучава закона за съвършенството. Този закон предполага завършване на човешката еволюция, път, към който човек сега върви.

Сега всички се стремите към пътя на съвършенството. Този път може да се постигне, когато бъдете развързани.

„Каквото развържете на земята, ще бъде развързано на небето. И каквото завържете на земята, ще бъде вързано на небето“.

Сега желая на всички ви да завържете нещо на земята, за да завържете нещо и на небето. И да развържете нещо на земята, за да развържете нещо и на небето. Това желая на вас и на всички народи по земята.

„Благословен Господ Бог наш“.
Тайна Молитва.

36. неделна беседа от Учителя,
държана на 14 юли 1935 г.
София, Изгрев

1935_07_14 Словото и животът
утринно слово

СЛОВО И ЖИВОТ

Размишление.

4-та глава от Йеремия.

Много странности има в съвременния живот. Кои са причините за тези странности, не се знае. Някои предполагат, че причините се крият в далечното минало; други пък казват, че причините са в сегашния живот. Също така и причините на страданията се крият според едни - в далечното минало, а според други - в настоящето. Кое от двете предположения е право, не може да се каже. Едно е вярно, а именно: някои страдания се явяват като последствия на миналото, а други - крият причините си в настоящето.

Мнозина четат книгата на пророк Йеремия, но малцина я разбират. - Защо не могат да я разберат? - Нямат опитностите, за които пророкът е писал. Те не познават живота на тогавашните народи, не знаят, какви отклонения са правели, за да преживяват описаните страдания. Същевременно, пророкът предсказва и бъдещите страдания на народите.

Често хората се запитват, защо идват страданията. - Това е въпрос на бъдещето. - Защо се радва човек? - Това е въпрос на настоящето. Значи, като страда и като се радва, човек се учи. Една от причините на страданията се крие в неразбирането на живота. Който не разбира живота, страда; който го разбира, се радва. Понеже страданието и радостта се сменят, затова, когато някой разбира нещата, радва се, а друг се обърква и страда; когато някой се обърква от неразбиране и страда, друг пък се радва. Когато някой се ражда, друг умира. Когато богатият губи богатството си, други печелят. С една дума, радостите и страданията в живота се сменят, поради което всеки човек взема участие, както в общите страдания, така и в общите радости. В този смисъл, страданието и радостта са необходимост в живота. Без тях човек не може да се развива. Пророкът казва, че Бог е милостив и благоутробен. - Къде се вижда милостта Божия? - В страданията на човека. Като страда, човек търси помощ. Единственият, Който се притичва в помощ на човека, при всички случаи и го освобождава от страданията, е Бог. - От какво произлизат страданията? - От малки причини. Понякога малки причини произвеждат големи страдания. Например, ако напишеш едно писмо без препинателни знаци, мисълта се изменя. Обаче, ако поставиш точките и запетаите на място, вие разбирате смисъла на писмото и не изпадате в заблуждение. За една

запетая могат да обесят човека, или да го свалят от бесилката, зависи, какво е съдържанието на писмото.

Помнете: малките причини произвеждат големи страдания. Ако зачертаете само една буква на някоя дума, може да измените хода на цялата работа. Ето защо, човек трябва да знае законите, по които се нареждат човешките мисли, чувства и постъпки; той трябва да знае и законите, по които се развиват човешките дарби и способности, с които е надарен. Не знае ли тези закони, той ще се намери в голямо противоречие. Има тънкости в живота, които трябва да се знаят. Който не ги знае, при най- малкото невнимание от негова страна, може да произведе цяла катастрофа. Например, ако някой невежа се намери пред един учен, невежият веднага се чувства малък, унизен и пожелава да се отдалечи от учения. В ума му става голямо смущение, той се обезсърчава и животът му се обезсмисля. - Защо става това? - Невежият казва, че ученият е виновен, унизил го. Всъщност, причината е в невежия. Като мисли, че нищо не знае, ученият приема мисълта му, но понеже не се занимава с дребнавости, отблъсква тази мисъл и тя отново се връща при онзи, от когото е излязла. Защо невежият не се спре пред учения с желание да чуе и разбере нещо от него, а трябва да мисли, че нищо не знае и не разбира? За да влезете във връзка помежду си, дръжте положителни мисли в ума си и вярвайте на възможностите, с които сте надарени. Държите ли отрицателни мисли в ума си, вие приличате на човек, който отправя струя вода нагоре във въздуха. Каквото и да прави, струята неизбежно ще падне върху него. Значи, отрицателните мисли, чувства и постъпки се връщат към човека, от когото са излезли, а положителните се приемат и задържат от онзи, към когото се отправят, за да се обработят и дадат добър плод. Щом вържат и плодът узрее, изпращат го пак при онзи, който е изпратил мислите. Като знаете това, изграждайте разумно бъдещето си. Затова е казано, че човек сам твори съдбата си, сам създава щастието си. От човека зависи да бъде щастлив или нещастен. Обичайте, изпълнявайте Божията воля, за да бъдете щастливи. Ако не обичате и не изпълнявате Божията воля, щастието ще бъде далеч от вас. Когато Бог обича и грешните, както и праведните, с това Той учи хората на своите закони. Той казва, че като обичаш, любовта ти ще се върне пак към тебе. Нищо в природата не се губи, но само се видоизменя. Колкото малка и да е любовта ви, щом я изпратите към някое разумно същество, то ще я приеме, ще я обработи и ще ви изпрати от нейните сладки плодове, да ядете и да благодарите.

И така, има два закона в света: закон на любовта и закон на безлюбието. В първия закон влизат всички положителни мисли и чувства, а във втория - всички отрицателни. Първият закон определя щастието на човека, а вторият - неговото нещастие. Вторият закон е изразен чрез българската

поговорка: "Който копае яма на другите, той сам пада в нея". Този закон може да се обясни и чрез един анекдот за Настрадин Ходжа.

Настрадин Ходжа често посещавал богатите, да му помогнат с нещо, да облекчи материалното си положение, обаче, всички го пъдели. Като не му помагали доброволно, той решил насила да си вземе това, което му се пада. Така си мислел той. За тази цел, взел една пила и през една тъмна нощ се спрял пред къщата на един богаташ и започнал да пили бравата на вратата. Един познат минал покрай него и го запитал: Какво правиш тук, Настрадин Ходжа? - Свиря на кимане. - Ами защо гласът му не се чува? - Утре ще му се чуе гласът.

Всички хора се намират в положението на Настрадин Ходжа: каквото са свирели в миналото, днес се чува гласът му. Добре ли са свирили или зле, всичко ще се чуе. Ако навремето не се е чул гласът му, днес ще се чуе. Днес се жънат плодовете на миналия човешки живот, поради което едни казват, че животът е тежък, а други - че е добър. Които са живели в закона на любовта, се радват на добър живот; които са живели в закона на безлюбието, се оплакват и казват, че животът е тежък. Животът не е нито тежък, нито лек, но последствията от живота на хората биват добри и лоши. Това не значи, че трябва да се проповядва на човека за ада, за страшния съд, за мъчението. Проповядвайте на хората любов, говорете им за изпълняване на волята Божия и ще видите, че никакъв ад, никакво мъчение не съществува. Доброто е вложено в човека. Нищо не му остава, освен да го прояви. Затова, хората се нуждаят от разумни проповедници и учители. Човек трябва да освободи ума си от всички заблуждения, да отвори място за новите идеи. Не слушайте проповедници, които ви говорят за вечния огън и за мъчението, нито такива, които създават своеобразни теории за сътворението на света.

Един негърски проповедник казвал на слушателите си, че Бог направил човека от пръст и го сложил на един плет да го суши. Един от слушателите го запитал: Откъде намери Господ плета, на който сушил човека? - Това не е твоя работа! Значи, слушателят нямал право да запитва проповедника. Вярно е, че Бог сушил човека и до днес още го суши, но не на плет, както проповедникът казал, но като го прекарва през страдания. Всеки човек трябва да мине през страдания, да се пречисти и да светне. Без страдания няма чистота и светлина. - Какви трябва да бъдат страданията? - Разумни. Само Бог създава разумни страдания на хората. Те са неизбежни. Няма човек, който може да се освободи от тези страдания.

Като четете книгата на пророк Йеремия, виждате, че той пише за болните хора, т.е. за ония, които не изпълняват Божия закон. Той им предписва

специални рецепти, капки и хапове, които трябва да употребяват. От тях здравето им няма да се подобри, но поне ще придобият опитности, да се научат да живеят добре. Това, което пророк Йеремия казал на съвременниците си, не се отнася за вас, но трябва да знаете, че и вие ще минете през мъчнотии. Вашите изпитания и мъчнотии ще бъдат различни от тези, които хората на миналото са преживели. Изобщо, явленията в природата никога не се повтарят. Това, което е изкушавало хората на миналото, днес не може да ги изкушава. Изкушенията на сегашните хора са от друг характер и произход. За да се освободят от изпитанията, от мъчнотиите и страданията си, хората трябва да се съблекат от старите си възгледи, както Мойсей събу обувките си и тогава стъпи на мястото, което Бог му посочи. Свято нещо е животът, даден на човека, затова той трябва да живее добре, да изпълнява великите закони на Битието. Че наистина старата дреха трябва да се хвърли, виждаме от новороденото дете. Докато е било в утробата на майка си, то е било в ризка, намирало се в ограничителни условия. Там е било под закон, нямало е право да диша, да издаде звук. С раждането си то се освобождава от ризката, която го ограничава, т.е. от старата си дреха. Най-голямото робство за детето е било времето, през което е прекарало в майчината си утроба. Като излезе оттам, отрязват закона, който го е свързвал, хвърлят мантията на стария му живот и то влиза в нов живот, при нови условия. Обаче, по навик, хората не го оставят голо, свободно от ограничения, но веднага го слагат в пелени, стягат го с повой. Детето започва да плаче и да протестира, че от едно ограничение минава в друго.

Като изучавам хората, чудя се, какво става, че сами се натъкват на страдания. От една страна Бог ги освобождава от страданията, а от друга страна те се натъкват на нови страдания. Ще кажете, че страданията идват в света, защото хората грешат. Това не разрешава въпроса. Не е важно, че хората грешат; важно е, всеки сам да съзнае това. Не е важно, как е създаден светът; важно е, като е създаден, да проникнете в неговия вътрешен смисъл, да разберете Божиите пътища и любовта така, както днес се проявява. Това значи, да ходи човек в правия път на живота. Рече ли да се занимава с външната страна на нещата, той се заблуждава, влиза в крив път. Като дойдете до човека, занимавайте се с неговия вътрешен живот, а не с външността му. Външният човек не е нищо друго, освен автомобил, който ту спира, ту се движи, според волята на господаря си. Който не разбира това, отдава всичкото си внимание на автомобила. Като видят някой министър, кланят му се. И това не е лошо, но истинският министър е вътре. Него трябва да намерите и да го поздравите. Майката се радва на детето си, т.е. на неговото автомобилче. Един ден автомобилчето му изчезва - задигнал го някой. Майката плаче, страда, търси детето си. Всъщност, детето е около нея и в нея, но само автомобилчето е изчезнало.

Страшно е, ако и детето е изчезнало. Обаче, има случаи, когато, заедно с автомобила, задигат и господаря. Ето защо, изучавайте своя вътрешен живот, както и този на своя ближен. Що се отнася до външния живот, до външните неудобства, те са временни, странични явления. Те не трябва да влизат във вътрешния живот.

Два порядъка съществуват в света: Божествен и човешки. Божественият порядък носи всички блага, всички условия за развитие и напредък на хората; човешкият порядък носи всички страдания, противоречия, скърби и недоволства. За да бъде щастлив, човек трябва да отдели човешкия порядък от себе си, да го сложи настрана и да се държи само за Божествения. - Какво ще стане с човешкия порядък? - Той трябва да се организира по правилата на Божествения порядък и да му се подчини. Като влиза в училището, детето трябва да учи първо буквите, после да ги съчетава в срички, след това - в думи, докато един ден се научи да изказва и най-сложните си мисли. Затова именно, е дошъл човек на земята, да стане учен, да превърне човешкия порядък в Божествен. Между кой народ ще се роди, не е важно. Всеки народ представлява специална школа, в която учениците се учат по специална програма. Който влезе в това училище, трябва да се научи да живее добре, за да мине в Божествения порядък на нещата. Смисълът на учението се заключава в освобождаване на човека от ограниченията на човешкия порядък, за да стане гражданин на Божествената държава, както детето става член на семейството, в което влиза. Това означава стихът: "Ако не се родите от вода и Дух, не можете да влезете в Царството Божие". Водата представлява човешкия порядък, а Духът - Божествения. Следователно, човек трябва да мине от човешкия в Божествения порядък, за да влезе в Царството Божие, да придобие любовта. Христос казва: "Аз съм пътят, истината и животът". Който мине през трите врати - пътят, истината и животът, той влиза в Божествения порядък. Който не разбира този закон, мисли, че трябва да умре и тогава да влезе в Божествения порядък. Не е така. Смъртта не е нищо друго, освен врата за минаване от един порядък в друг. Какво става с пияницата, който се отказва от виното и ракията? Умрял ли е той? Жив е, но пиянството, на което по-рано е служил, умира. Той се отказва от стария си занаят и напуска кръчмата. - Къде отива? - В църквата. Идете в църквата да видите как се моли. Пред него стои Евангелие, а не чаша, пълна с вино.

Ето защо, когато ме питат, къде отиват умрелите, казвам: Умрелите са в църквата, молят се. Значи, който умира за виното, отива в църквата; който оживява за виното, отива в кръчмата. С други думи казано: Който умира за човешкия порядък, влиза в Божествения. Който умира за Божествения порядък, отново се връща в човешкия. Има случаи, когато мъдрецът, или адептът, който живее в Божествения порядък, влиза в кръчмата да пие

една чаша старо вино. С това той иска да каже, че в изключителни случаи, една или половин чашка вино може да се употреби за цяр от хора, които имат слаб стомах. И Павел препоръчва на хора със слаби стомаси да употребяват по малко винце, по сто грама на ден, докато се засили стомахът им и докато придобият апетит.

При сегашните условия на живота, хората не могат за дълго време да се задържат в един и същ порядък. Затова ги виждате ту в църквата, ту в кръчмата; ту в Божествения порядък, ту в човешкия. Докато обича, докато е щедър и услужлив, докато е доволен, човек е в църквата; щом престане да обича, щом одумва и критикува хората, щом е недоволен, той е в кръчмата. И праведният човек може да сгреши; за една малка грешка да излезе от църквата и да влезе в кръчмата. Като знаете това, бъдете предпазливи, да не излизате вън от Божествения порядък.

Един ден гръцкият философ Диоген решил да се отдалечи малко от хората, да отиде на полето да си почине. Той намерил една круша и се излегнал под нея, спокоен, че никой не знае къде е. Обаче, отнякъде се задал един селянин и като видял, че философът е свободен, отправил се към него за някакъв съвет. Диоген го приел строго, със сърдито лице, като си казал: Откъде се намери този селянин, тук да ме безпокои? Един ден не мога да си почина. Въпреки всичко, той дал съвет на селянина, но после сам се изобличил с думите: Диогене, това ли е твоята философия? Нима искаш в един ден да развалиш това, което си съградил в продължение на толкова години? Откъде знае селянинът, че ти имаш нужда от почивка? Трябваше ли от една малка несгода да развалиш разположението си?

Сега и на вас казвам: Вземете поука от Диоген и не разваляйте доброто си разположение за нищо и никакво. Който иска да бъде ученик, трябва да има будно съзнание, да не се поддава на изкушения, които могат да го изкарат от Божествения порядък. Ще кажете, че вярвате в Бог. Това не е достатъчно. Само с вяра не се живее. Право разбиране трябва да имате. Някои минават за благочестиви, но само външно са такива. При най-малкото изпитание те губят своето благочестие. Опитайте се да им кажете, че някой говорил лошо за тях, да видите, колко са благочестиви. Те веднага скачат на крак и слагат в действие своята картечница. Какво лошо има в това, че казали нещо за тях? Ако е вярно, нека се изправят; ако не е вярно, трябва ли да се сърдят? Как ще придобиете търпение, ако не се научите да изслушвате хората? Каквито думи и да казват за вас, трябва да ги понасяте с търпение. Лошият човек е във вас, във вашите мисли и чувства, трябва да го търпите. Кой не е изпитал това? Тъкмо се въодушевите от някоя възвишена идея, искате да направите едно добро, но в ума ви веднага нахлуват лоши, страшни мисли и вие се отказвате от идеята си. Това са

мислите на лошия човек във вас, който иска да ви спъва. Изслушайте го с търпение, но не приемайте мислите му като ваши. Щом се изкаже, той ще се отдалечи от вас. Тогава вие ще направите доброто, което сте намислили.

Съвременните хора са дошли до един кръстопът, до големи противоречия и търсят начин да се освободят от тях. Единствената сила, която може да освободи човека от противоречията, е любовта. Затова е казано да възлюбиш Бог и ближния си. Много спомагателни сили има любовта, но те са временни. Само тя остава вечна и неизменна. Само любовта е в състояние да освободи и да повдигне човека, за да постигне всичките си желания. Ще кажете, че искате да станете царе, князе, министри. И това е възможно след време, но не е съществено. Какво по-голямо благо можете да очаквате, ако с една дума сте в състояние да лекувате болни, да възкресявате мъртви, да освобождавате човека от сиромашията и несгодите в живота им? Това може да прави само любещият, който е дал път на Божественото в себе си.

Има ли такива хора в света? Има, разбира се. Всеки може да бъде такъв. Всеки може да говори меко и сладко, да помага на хората. Ако се отправи позив към хората, да се явят кандидати за любовта, всички ще дойдат, но се иска хора със съзнание и разбиране, а не войници, които да чакат заповеди само отвън. - Как може да придобие човек любовта? - Чрез Словото.

Казано е в Писанието: "В начало бе Словото и Словото бе Бог. Всичко чрез Него става". Следователно, когато Словото влезе в човека, ще пресъздаде неговия живот. Казано е в Битието: "Земята беше неустроена и пуста, и Дух Божи се носеше над нея". - Докато Словото не беше се проявило, земята беше пуста и неустроена. Щом Словото се прояви, земята започна да се устройва и се оформи в този вид, в който днес я виждаме. "Ще изпратя Духа си". - Къде? - В човека. - Значи, когато Духът влезе в човека, животът му ще се измени, както се изменя лицето на земята.

"Който има уши да слуша, нека слуша". Това значи: който разбира, малко му се говори; който не разбира, много трябва да му се говори. На глупавия ще говориш високо, да те чуе; на онзи, който има добре развито ухо, тихо, нежно ще говориш. Възлюби Бог в себе си! Възлюби ближния си вън от себе си. Този е пътят, по който човек трябва да върви.

> Проявеният Дух в Любовта, проявеният Дух в Мъдростта, проявеният Дух в Истината носи всичките блага на живота, на Единния, Вечния Бог, извор на

всички блага, в Когото всичко се обединява.

37. Утринно Слово от Учителя, държано на
14-ти юли 1935 г., София. – Изгрев.

Книги:
* Словото и животът
Ценната дума (Утринни Слова. Четвърта година (1934–1935). София, 2004)
30 беседи от 7 октомври 1934 г. до 15 септември 1935 г.
* Слово и Живот
Ценната дума (София, 1998)
26 беседи от 3 февруари 1935 г. до 15 септември 1935 г.
Начало: 05:00
Край: 06:10
В началото:
* Кратко размишление
* Пасаж: Еремия 4
* Песен „Бог е Любов"
В края:
*

1935_07_17 Колко е по-добър Господ
лекция пред общия окултен клас

КОЛКО Е ДОБЪР ГОСПОД

„Добрата молитва"

Развитието или прогресът на разумния живот зависи от правилното разбиране. Вземете точно правата линия. Правото разбиране има само две точки. Правилно разбиране може да има само между две разумни същества. Щом има трето същество, мисълта не е права или няма тоя устой вече. Една линия, за да бъде яка достатъчно, третата точка трябва да бъде център на поляризирането. Две точки трябва да има правата линия. Тогава е най-силна и може да устоява на всички противоречия, които съществуват в света. Изобщо казват: "Тая мисъл не е права, оная мисъл не е права." Но всъщност коя мисъл е права и коя не е права?

Мъчно може да се определи какво нещо е доброто. Вие казвате: "Това е добро", но всъщност то е относително добро. Доброто в дадения случай може да ви даде искания резултат. Питам: това, което всякога не носи добри резултати, добро ли е?

Вземете числото 10. Това число е крайният резултат. От десет нагоре вие влизате в друг свят. Вие го вземате като едно количество. Например, казвате „десет лева".

10:1=10 10:2=5 10:3=3 1/3 10:4=2 1/2 10:5=2 10:6 =1 2/3

Ако делите десет на едно, колко ще получите? Пак десет. Добре, но ако делите десет на две, колко ще имате? („Пет.") Ако делите десет на три, колко ще имате? („ Три и една трета.") Ако делите десет на четири? („Две и една втора.") Ако делите десет на шест, седем, осем, девет, ще има и един остатък. Питам, какви са резултатите от делението? Какъв закон можете да извадите от делението?

Това са много обикновени работи.

Вие гледате на живота много външно. Казвате, че ако имате къща, всичко ще се оправи. Така мислите. Мислите, че ако се облечете, всичко ще се оправи или ако имате пари в банката, или ако сте свършили някъде и сте добили диплома, например свършили сте право, естествени науки или медицината. Да кажем, че сте свършили по медицина и мислите, че разбирате нещо от болести. Питам: какви болести може да лекува един лекар? За свят да може да ги лекува, както трябва.

Като дойдем до законите, ще видим, че каквито са резултатите им върху физическия свят, такива са и върху духовния свят. Някой път някой проповедник се качва на амвона и ви разправя за оня свят. Тоя проповедник проповядва и ви разправя за оня свят така, че умът ви не го схваща. Той представя работите по своему, но по отношение на вашето съзнание нямате никаква представа, не можете да си представите онзи свят. Друг проповедник се качва на амвона и представя онзи свят като този свят. Онзи свят как ще си го представите? Вие не може да си го представите другояче освен така, както е на земята, с едно малко различие. Ще си представите Бога, ще го уподобите на нещо, например на вашия баща. Другояче няма да има значение за вас. Вашият баща ще бъде като един символ, подобен на Бога. Но баща ви прилича ли на Бога? Има ли всички качества на Бога? Разликата между вашия баща и Бога е колкото от небето до земята. Вие мислите, че Неговото отношение към вас ще бъде както на баща ви, тъй ще бъде внимателен и близък към вас. Понеже баща ви е бил добър, по-снизходителен, ще си представите Бога такъв. Ако баща ви е бил строг, такъв ще си Го представите, Бога.

И всички хора са извадили своите представи за Бога все от баща си. Някъде Бог е бил по-любвеобилен, а някъде по-строг, понеже всички бащи не са еднакви. Ето тук бащата, представете си го. Аз ще ви го представя геометрически. Това са все бащи.

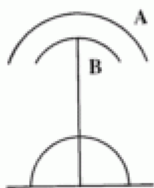

Ако главата на вашия баща е вирната, както при B, то имате един баща с хармонична линия. Хармонична линия на движение аз наричам тая линия, при която всички точки имат еднакво отношение към един център. А пък има други линии, които имат много центрове. Те са начупени криви линии. При тях резултатите са съвсем други. Ако разгледате хората, разсъждението им зависи от плоскостта на челото им. Всички не можете да имате същите разбирания, плоскостта на вашите чела не е еднаква. После, кривата линия не е еднаква, широчината на вашия мозък не е еднаква. Космите ви, понеже са като антени, не са еднакво деликатни; някои са по-груби, някои възприемат по-хубаво, други - не. После, жените имат антени само на главата си, а пък мъжете - и на мустаците, и брадата си. Мъжът възприема повече впечатления, отколкото жената и понеже не може да се справи с тях и вследствие на това той е по-груб по естество. По-груб е в какво отношение? Натоварен е повече. Неговият мозък е натоварен

с повече работи, които са се натрупали и когато човек се натовари повече, отколкото трябва, той става груб. Когато вашият стомах се претовари повече, човек става неразположен, по-груб.

Виждате се пред други противоречия в света. Ражда се в света, между хората например, едно противоречие от следния характер: единият е богат, а другият е сиромах. Какво подразбирате под думата „сиромах'"? Това само отчасти е вярно. Ние считаме за беден онзи човек, който няма пари, който няма никаква къща, няма добитък. По някой път и вие се считате за беден, считате се, че нямате нищо. Всъщност беден ли сте? Вие сте един собственик. Имате една глава, която има три билиона и шестстотин милиона клетки. Това са живи същества, които мислят като вас. Имате храносмилателна система, стомах си имате, работници, които работят само за вашето препитание - десет милиона слуги, които ви служат, десет милиона клетки, които работят само за храносмилането. След като сте приели една храна, десет милиона работници ще работят и ще отделят от нея хранителните елементи, с които ще нахранят своя господар. Десет милиона работници работят за вас. Имате едно тяло с безброй клетки, и вие се считате за един беден господар. Питам: къде е тогава вашата права мисъл, къде е вашето въздържание?

Казвам на английски: "You are a bad man". Какво означава това? Казвате: „Какво говори тоя човек? Този човек ми говори нещо много хубаво, но какво е?" Друг ви казва: "You are a good man." Ти мислиш: „Този ми говори нещо много хубаво." Но дойде един друг човек и ви казва: „Виж го тоя глупчо, той не знае що говори." Ако англичанинът ви говори: "You are a bad man", "You are a good man" - „ти си лош човек" и „ти си добър човек", едната дума започва с „л", а пък другата дума - с „д".

ЛОШ – ДОБЪР

Де е лошавината? В какво седи лошавината в думата „лош"? Буквата „л" показва стремеж към Бога. Имате „о", то прилича на кръг и показва условията. Имате и „ш", което показва, че много материални работи ще ви занимават, ще ги притежавате, ще ядете и пиете. А пък „ъ" на български показва топуза, с който си пазите правата. Като му каже някой обидна дума, той му зашлевя една плесница. Де му е сега лошавината? По какво разбирате лошия човек?

Има лоши хора, които имат точно качествата на добрите хора. Те са префинени, много добре облечени, с връзка. Изучават вашите слабости. Ще видят, че вие обичате да пушите и ще ви дадат цигари. Щом ги изпушите, вие ще заспите и те ще ви оберат каквото имате в куфарите и в

джобовете си. И като се събудите, тези приятели ги няма, но и в джобовете няма нищо. Лошите хора се показват много любезни, услужливи. Те дори могат да ви свалят куфара, да ви питат за адреса, но вие не разбирате потънкостите, задната цел, която имат. Разправяше ми един приятел за някой българин богаташ, който имал един хубав часовник със златен кордон и много украшения. Той слиза на една гара и една благородна дама го прегръща, казва му: „Чичо!" Целува го. Тя била дъщеря на брат му. Той се учудва кое ще е това момиче, че не може сега да го познае. Тя го води към един хотел и му казва: „Качи се горе, аз ще дойда след малко." Той се качва и поглежда, че часовникът и скъпоценните камъни ги няма. Тя оставила чичото. Има лоши хора, които се занимават със своя личен живот. Имат си те една близка крайна цел. И добрият човек си има крайна цел.

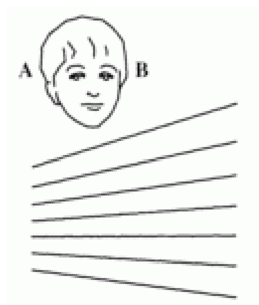

Сега, лошото и доброто в света са в самия човек. То не е отвън. Съвременните научни изследвания показват, че лошото е в човека. Лошото носи буйност, нетърпеливост. Това зависи от главата на човека. Около ушите отзад има един център на буйността, на енергичността и нетърпението - линията АВ на чертежа.

Като ви казвам, че главата е чрезмерно широка, вие не знаете какво нещо е широчина. Широка по отношение на другите части.

Трябва да се вземат предвид кривите линии. Да кажем, че имате известни линии, които излизат от един център. Тия дълги линии показват интензивността на едно чувство, да кажем религиозно чувство, или любов към Бога. Тая дължина показва интензивността на това чувство. Колкото линията е по-къса, толкова чувството е по-малко интензивно или пък това чувство е интензивно, но то е егоистично. Ако тая линия е наполовина дълга, отколкото е нормалното или ако я съкратите, вие ще влезете в друг свят. То ще бъде една набожност, която има съвсем друг произход. Когато това чувство е силно развито и е в хармония с човешките мисли и с всички други чувства, то дава една хармонична черта на човека. Той има възвишени, широки възгледи, той не може да се блазни, свободен е от подозрения, от съмнения. Има в света съмнения, които са на място, а пък

има съмнения, които са отражение. Например, ако вие стъпите върху един човек с крака си, той може да ви издържи, но ако стъпите на една пчела с крака си, с това налягане ще причините нейната смърт. Има някои хора, на които като кажете една дума, нищо няма да причините, но тая дума, казана на други хора, ще причини известна тежест. Тъй че вашата тежест за всички хора не е една и съща. Всички вие искате да бъдете добри, но за да бъде човек добър, има си известни закони, по които трябва да върви добрият човек.

И сегашните хора в света, които ръководят, светските хора, те изследват човека. Като влезе при вас един светски човек, който има познания, като ви погледне главата, лицето, той ще намери коя е силната, характерната черта във вас. Например, той ви усеща, че вие сте човек, който обича хората, че искате да бъдете виден, почтен, знатен в света. Той знае, че у вас са развити личните чувства. Той ще каже някоя хубава дума за вашия дядо, прадядо, за баба ви, ще намаже най-първо вашите лични чувства. Ще ви се поклони ниско и с благоговение ще седи пред вас. Той все има известни съображения, за да се държи така, той е префинен в държанието си, както дипломатите и нищо няма да ви даде.

Ще влезе при вас някой религиозен човек и понеже мисли, че трябва да говори право, той ще ви каже, че сте лош човек. В какво седи лошавината ви? Не давате на бедните нито пет пари, не знаете какво говорите и прочее. И ако оня, комуто казвате тъй, е сприхав, не може да търпи, ще стане и ще ви удари една плесница, ще ви каже: „Да си знаеш мярката на устата." Вие се връщате при вашите съмишленици и ще кажете: „Аз му казах правото, но той не разбира, той е светски човек." Вие, дето и да отидете при хората, си има известни правила и ако вие не ги спазвате, ще считат, че сте невъзпитан. Има известен външен порядък у тях и щом сте отишли при тях, трябва да го спазвате. Вие не може да отидете в едно висше общество с обикновени дрехи. Все ще ви срещне някой, който ще ви каже, че трябва да се преоблечете. Не може да отидете и между военните, ако не сте от тяхната среда, ако не сте облечени както тях. Между офицерите войниците не могат свободно да отиват. Ще отидат подпоручици, капитани, полковници, генерали и всички военни. Има известни съотношения и като отиде долен чин при по-висок, спазва известно почитание. И между учените е така, и те се делят на категории. Един учен човек може да е капацитет, при него ще дойдат с уважение. Като дойдете до религиозния живот, казвате, че всички са равни, всички са чада Божии. Даже и говедата, и те са чада Божии. Но говедата, като чада Божии, ги връзват в обора и казват „чада Божии." Като дойдете до тия чада Божии, с всички тях не постъпвате еднакво. Значи разбирането ви е криво.

Всички, които виждате в света, те не са чада Божии. Нима ако срещнете един автомат, който човек е направил, нима той е чадо Божие? Нима мислите, че ако художникът е нарисувал някой ангел или някоя икона и вие уважавате тая икона, нима мислите, че тя е взета от Божествен модел? Един художник рисува ангел, но той трябва да отиде на небето, за да го нарисува. Той рисува някой човек и казва, че е ангелски образ. Какви са човешките образи и какви - ангелските? Ще му турят крила на човека и казват, че е ангел. Един човек с крила минава за ангел. Че между ангела и човека има такава голяма разлика по структура на тялото, каквато между един вол и един човек. И ако един вол го разглеждаме от един километър, ние едва ще го видим, между вола и човека тогаз няма да виждаш голяма разлика. Колкото по се приближавате, толкова повече ще виждате различието. Някой път някои хора не виждат голямо различие между хората, те гледат отдалече. Но отблизо разглеждано всяко нещо, има грамадно различие. Различието между един вол и човека е грамадно в тяхното съзнание. У животните понятие за право не ще намерите. Нямат понятие за право, нямат никакви съдилища, никакви закони. Там всеки е съдия, силният е господар. В животинското царство дават място на силното животно, там силата господства. Там не господства умът, не господства и любовта, но грубата сила направлява нещата.

Вие в живота искате всичко да ви върви по мед и масло. Тогава трябва да имате сила. Ако нямате сила, де е погрешката? Сега се явява един хиромант, някой си Мити, който разправяше във вестника, че е имал вече дванайсет хиляди изследвания и предсказвал много точно бъдещето. Той предсказал, че Дан Колов щял да победи Сики. Вие сте един съвременен учен и имате съобщения с целия свят. Има станции, които ще ви съобщят с каква бързина пътува една буря и можете да предскажете след колко време ще дойде. А другите, които нямат съобщения, няма да знаят.

Та казвам: при сегашните условия, при които ние живеем, трябва да имате едно правилно понятие за живота. Вие всякога туряте своя авторитет върху живите хора. То е така, но има един авторитет, който не зависи от вас. Някой казва: „Това, което аз мисля, то е авторитет." Но не всякога това, което ти мислиш, е право. Не и всичко, което другите хора мислят, е право. Има едно право в света. Нещата са такива, каквито са направени. Един човек е такъв, какъвто е направен. Вие може да съзнавате що е добро и що е лошо в даден случай и пак да вършите нещата според естеството си.

Лош човек наричаме всеки човек, който употребява своята физическа сила безразборно, а пък умен човек наричаме оня, който употребява своята сила разумно. Че го ухапала една мравка, той може да я отмахне, но не да се възмущава от това, че една мравка го ухапала, защото, ако се възмущава

от едно ухапване, той ще изхарчи много повече енергия, отколкото от ухапването. Ухапването нищо не струва, а пък възмущението от ухапването на една мравка - то е хабене на времето и хабене на енергия.

Според вашето схващане, ако отидете, да кажем, на небето, кое ще ви донесе радост?

В какво седи щастието на майката? Къде търси майката щастието? В своите деца. Къде търси богатият своето щастие? В своето богатство. Ученият? В своето учение. Здравият? В здравето. Добрият? В своята доброта. Една вътрешна сила е добротата. Ако майката няма деца, тя не е щастлива. Ако богатият няма пари, той не е щастлив.

Вие казвате: „Ще отидем при Бога." Как ще отидете при Бога? Вие си представлявате, че ще отидете по някакъв начин. По какъв начин ще отидете при Бога? Да допуснем, че отивате при баща си. Но вие, като отивате при баща си, можете ли да бъдете всякога щастливи? Представете си, че вашият баща ви е пратил на училище. Той е взискателен, справедлив, строг, а пък вие не сте учили както трябва. Вървите по пътя към баща си и мислите как да се явите при него. Има нещо, което ви стяга. Той ще иска да види дипломата, свидетелството и може би ще се стигне до наказание. Вие мислите да го излъжете, като му кажете това, което не е. Можете да му кажете, че сте боледували през годината, че парите не са били достатъчни, че условията са били лоши. Ще се нагодите според слабостта на баща си, като представите работите, тъй както не са, за да погледне снизходително на вас. Като му представите работите, тъй както са, той ще ви говори строго и няма да бъдете щастливи. Вие ще икономисате истината и ще му кажете това, което не е. Представете си, че вие сте икономисали истината, но той е човек на науката - ще намери, че вашите научи данни не са верни. Той ще каже: „Защо, синко, казваш така? Аз съм професор. Защо ми говориш това, което не е?"

Вие сега не можете да намерите една връзка между този свят и онзи свят. Мислите, че ще отидете между ангелите и ще има само пеене там. Действително ще има пеене. Но вие, като отидете при ангелите, с какво ще ги заинтересувате? Какво ще се интересува една красива мома от един арапин с дебели устни, после - с много недъзи, с един къс нос, който постоянно се секне, постоянно храчи? И той върви подир тая мома. Какво ще се интересува от него, кажете ми? Кажете ми вие, които ще отидете на небето с вашето подозрение, честолюбие, с вашите понятия, които сега имате, с какво ще заинтересувате ангелите, кажете ми? Сега, така като ви говоря, вие вземате въпроса чисто лично. С какво ще заинтересувате вашия баща - Бога, Който всичко знае? С вашето знание ли, с вашите добродетели

ли? С какво ще Го заинтересувате? Вие казвате, че Господ е справедлив, милостив, това-онова. Че е милостив и справедлив Господ, това е друг въпрос, но с какво смятате, че ще Му обърнете особено внимание? На какво основание искате вие друг някой да ви обича? Че кое е онова, което ще привлича някого към вас и той ще ви обича? Трябва да има основание. На какво се дължи любовта? За да ви обича някой, трябва да има нещо във вас. И за да ме обичате, трябва да има нещо в мене. И ако няма в мен това, което вие обичате, тогава не може да има любов. Сегашните отношения на хората не са правилни. Те са временни. Това е човешки порядък.

Най-първо, за да ви е приятен един човек, вие не трябва да виждате никакъв дефект в него. За да имате добро разположение към когото и да било, не трябва да имате лошо понятие за тоя човек. Законът е такъв, но не само привидно. Ако имате добро понятие за когото и да било, той не може да има лошо разположение към вас. От тия добри мисли, които имате към него, вие ще си създадете вашата любов към него и неговата любов към вас. Но най-първо трябва да имате едно правилно понятие към него. И ако той няма едно правилно понятие за вас, той не може да ви обича. За да ви обича, той трябва да има правилно понятие за вас. Ако той не може да ви разбира, той не може да ви обича. И после този, когото обичате, трябва да има известна цена в себе си.

Сега вие сте разпокъсани. Ако се образува един клас, едно общество, това общество е един организъм. Всеки един човек има известни задължения. Майката вкъщи има задължения, бащата има задължения, братята имат задължения, сестрите - също. Съпругите имат задължения. И човек трябва да разбира своите задължения. Но за да разбира човек своите задължения, трябва да го извадите от положението, в което се намира. Вие не можете да заинтересувате болния човек от това, от което вие се интересувате. Болният човек се интересува от възстановяването на своето здраве. И когато някоя млада мома или млад момък се погледне в огледалото и се види, че е жълт, това показва едно анормално състояние, това показва, че е болен. И ако неговите дробове са спитени, очите му хлътнали и стомахът му е хлътнал, това показва, че той е болен. В стомаха се набират някой път известни мазнини. В стомашната система става храносмилането, от което зависи общото здравословно състояние. И ако стомахът е здрав, тогава човешките мисли нямат големи пертурбации.

Привеждал съм онзи пример. Щом почне да се разваля вашият стомах и не се смила храната добре, вие ще имате най-лошото мислене. Образува се известна анормалност, която най-напред ще събуди у вас страх, след това ще се събуди обич към живота. Но страхът се намира на едно място в главата, а любовта към живота - на друго място. Ако от едно състояние се

зароди у вас страх, а пък от друго състояние - любов към живота, това са два различни центъра. Страхът е даден като предпазна мярка. То е едно правило, по което се водите. То е закон на животинското царство. Понеже в природата съществува една неумолима сила, то трябва да има страх. Когато един камък се претъркoли някъде, вие не можете да му кажете: „Стой!" Ще ви повлече камъкът, ако не се отместите. Или, ако ходите из гората и излезе мечка. Слушали сте ме да казвам да погалите мечката, за да не ви е страх от нея, но по-безопасно е да се качите на едно дърво, отколкото да я погалите. Тогава да се намерите в положението на нашия брат Симеон от Габрово. Той ходеше с кадилница, обикаляше с нея и казваше: „Аз вярвам в Христа и в името Христово всичко може да направи човек." Той видял бика на селото и казал: „Какво мучиш?" И го хванал за рогата. Бикът го поваля и го натиска на земята. Говедарят дошъл и едва можал да го спаси. И казва Симеон: „Друг път не хващам рогата на бика." Той нямал силата на Самсона, който хванал устата на лъва и я разчекнал. Знание трябва да имате вие, едно положително знание.

Казвате: „Да бъдем морални, да имаме авторитет." Ако ви се покаже дали сте морални или не, вие всички ще се докачите при сегашните си разбирания и ще се урони вашият престиж. Ако се говори за човешко достойнство, някой път човек иска по-голямо достойнство, отколкото заслужава. В какво седи достойнството на човека? Някой път човек иска от света да му даде по-голямо достойнство. Представете си едно духовно лице, един патриарх. Че той живее в най-голямото заблуждение. Или вземете един съвременен жрец, или архиерей. Той ще си даде вид и ще се представи такъв, какъвто не е, ще играе роля в представление. Но тая святост, каквато е на лицето му, ни най-малко не е такава в действителност. Той е свят толкова, колкото вие сте свети. Той ще представи ръката си за целуване със самоувереност, и вие ще кажете: „Тоя човек е свят." Но този свят човек, като отиде при болния, нищо не може да направи. Той има поза само на свят човек, има поза на добър, но няма добрината, няма тая святост в него, каквато би трябвало да има. Вие сега играете роля на патриарси - ходите гордо, имате самоувереност, носите си внушително бастунче.

Когато хората проповядвали, най-първо вървели на четири крака, после почнали да ходят на два и вземали по едно дърво да се подпират с него Та между тогавашния и сегашния свят има паралел: носят и сега бастун. Така е било и с маймуната. Тя, за да се научи да ходи право, е носела пръчка. И като се научила маймуната да ходи право, хвърлила бастуна. Питам, защо е бастунът на един човек? Тоя човек носи бастун, минава за маг. Маймуните са носили тояжките. Учените хора са все маги. И като ги видите, те показват тоягите си и казват: „Знаете ли този бастун?" Българите

ги наричаха „сойки"* [* сойка (обл) - просто сгъваемо ножче]. Те носеха дебели бастуни и като отиваха да гласуват, дебелите бастуни решаваха въпросите. Това са външни прояви на човешкия живот.

Човек се пита: „От какво зависи моето щастие и нещастие?" Неговото щастие и нещастие зависят от неговите правилни чувствания. В природата има нещо, което предава правилно чувстванията на всички същества. Ако вие правилно схващате тия чувствания, можете да бъдете щастливи. Ако не ги схващате правилно, всякога ще се намирате в противоречия и не може да бъдете щастливи. Някой път схващате, че в живота има нещо добро за вас, а пък някой път схващате, че има и нещо лошо да се мине. И не се минава много време и това, което мислите, то става. Има цяла наука за това. Можете да знаете в какво отношение може да сте щастливи. Ако вашата коса започне да става суха, ако започне да не се подчинява на гребена, не чакайте щастие в живота си. И ако, когато слушате господаря си, всяко нещо ви дразни, не чакайте да бъдете щастливи. Някои хора се понапили, вървят и пеят. Един от учениците минава и казва: „Какво пеете в това време?" Те го набиват, пукват му главата. Не си седи да си мълчи вкъщи, но им казва: „Защо крякате?" Дава съвет на хората. Сега идват при мене и казват: „Учителю, пребиха го от бой." Едного бяха ударили по хълбока, другиго от учениците - по главата и после казват, че светът е лош. Ще защо е лош? Този човек не вдига шум в къщата ви, а отвън. Оставете го да си вика. Не се занимавайте с чужди работи отвън.

Всички сте станали репортьори. Казвате кой какво е казал. Всеки става репортьор. Еди-кой си казал нещо и това става всеобщ въпрос. Оставете хората да си викат, каквото искат да си приказват. Може да не е право и справедливо, но не е практично да правите въпрос. Вие няма да оправите света. Оня човек е по-добре да си вика, отколкото да мълчи. На човека, който вика, ще му кажа: „Викай." Човекът, който вика, не е толкова опасен. Той, като вика, се изправя, но като престане да вика, ще набие някого. Докато пияният вика, пее, не е опасен човек, но като престане да пее, ще вземе дървото. Затова нека си пее. Събуди се едно хубаво чувство у него и той пее. Като пее, пияният иска да ви почерпи. Вземете виното и го излейте на земята, когато той няма да ви види. Той ще ви каже: „Наздраве! Да живеете!" Кажете му и вие така. Вие ще кажете: „Не е право това, не е по Бога това." Но по Бога ли е да ви пукнат главата? Ако бяхте умен човек, нямаше да позволите тоя пиян човек да ви кара да пиете от виното. Щом ви е забелязал, най-хубаво е да вземете чашата. Най-умното е никак да не ви среща пияният, но щом ви е срещнал, значи не сте от най-умните хора. Тогава, когато ви е срещнал, пили сте за здравето му. Може да се сприятелите.

Една вечер срещнах по пътя един пиян - и аз не бях от умните - и още отдалеч му правя път. Той върви от едната страна до другата на пътя. И ми казва: „Извинете, но се понапих като магаре." Казах му: „Те магаретата не пият, но хората се понапиват някой път." „Тъй, тъй, като магаре. Е, на добър път." Ако аз вървя по своя път и му кажа: „Ти не знаеш ли кой минава?", какво щеше да стане. Аз му казвам: „Пей, много добре." Той казва: „Извинете, извинете."

Сега, защо ви привеждам този пример? Казвате: „Той Учителят има сила." Никаква сила, а благоразумието играе тук роля. Ако той иде откъм дясната страна, аз му отварям път - отивам отляво, аз гледам да не стигнем до сблъскване. Ако е на едната страна, аз отивам на другата страна да се провра, та да мина. Няма какво да се разправям с пияния. Пияният сам трябва да се разправя със себе си, аз няма какво да се разправям с него. И с лошите хора няма какво да се разправям. Не се занимавайте с това, да мислите върху лошите хора. Тоя човек е ходил на гости, понапил се малко, весел човек е, пее. За него даже не мисли, че е пиян. Има хора, които ходят като пияни. Войникът напада своите неприятели и ходи по земята ту от едната, ту от другата страна. Един човек, като върви от едната страна до другата, все го наричат пиян, а пък войника - герой. Той е един страхливец. Ако той не държи позицията, ще му теглят куршума. По какво се отличава единият от другия? Единият минава за герой, а другият - за пияница. Единият иска да постигне известна цел, той употребява своя ум, но неговите движения са неестествени.

Щом почнете да се огъвате, носите си своето нещастие. Който върви и се люлее, носи своето нещастие. Някои хора, като вървят, въртят задницата си като калайджия. Това говори, че обичат да калайдисват, нищо повече. Как ходи един свят човек? Когато вървите по пътя, ако всяка ваша стъпка съответства на мисълта ви, в дадения случай вие вървите добре. Но ако вървите по пътя и няма съответствие между вашето ходене и вашата мисъл и чувства, тогава ходенето не е правилно. Ако вие вървите по един начин и мислите друго, тогава имате неестествен ход. И всякога много нещастия в света стават от неправилното ходене. Вървежът не е в унисон с мисълта и чувствата и тогава не е правилно ходенето. За да ходите правилно, най-първо трябва правилно да мислите. Искате да вземете пари отнякъде и ходите неуверено. Тогава няма да успеете. Вървите със страх и раздразнение. Като влезете при банкера вътре, това, което е във вас, ще го събудите у него. Пазете се. Вие сами си създавате своите нещастия. Какъвто сте, такива ще бъдат и хората около вас. Ако си подозрителен човек, около теб ще дойдат все хора подозрителни, понеже ти, със своето подозрение, ще събудиш подозрението. Може със своя характер да предавате на околните подозрението. Зависи от това, какво има вътре във вас, в

подсъзнанието. Отвън може да минавате за добри, но със своето подсъзнание може да събудите нисши чувства в другите. Една красива мома може да говори на един мъж за Христа, но като говори за Христа, тая мома ще събуди две чувства у тоя момък: едно чувство за Бога и друго, низше, чувство.

Ония хора, които се молят, в молитвата им има голяма опасност, ако не знаят как да се молят. Големи нещастия могат да произлязат от молитвите на хората, както и от това, ако не се моли човек. Да се молите, но трябва да знаете как да се молите и когато не се молите, трябва да знаете поне как да постъпвате. В молитвата вие ще улесните дейността на кръвта да минава през вашия мозък. Онова възвишеното е горе в главата, но тази кръв ще мине през низшите центрове на мозъка, за да отиде горе. И вие ще събудите, ако не знаете как да се молите и не разбирате законите, най-нисшите чувства в себе си. Трябва особена школа да се мине, за да се научи човек как да се моли. Както сега се молят хората, те си създават повече зло, отколкото добро, събуждат у себе си низшето. И във всичките религиозни събрания, навсякъде, желанието към Бога е много добро. Казва човек: „Господ ще оправи." Господ ще оправи, но има известни закони, които трябва да се спазват. Вие, като се молите, най-първо не трябва да възприемате кръвта през своите низши чувства, но трябва да знаете пътищата, как да занесете кръвта в ония висши центрове. Вие казвате: „Трябва да почувства човек." В чувствата има двояк смисъл. Тия чувствания могат да произтичат от низшето естество във вас. И в молитвата най-първо, за да се молите, трябва да мислите дълго време, за да имате една отвлечена хубава мисъл. Не влагайте в себе си, когато се молите, обикновени мисли. Когато се молите, трябва да сте спокойни, да се поставите в едно възприемателно състояние. Молитвата трябва да стане като изгрева на слънцето. Защо Господ е направил слънцето? За да се научат хората как да се молят. Не искайте изведнъж да стане слънцето много горещо. Ако се молите изведнъж силно, ще предизвикате лоши реакции. Ще мислите и се молите тъй, както изгревът на слънцето се показва постепенно, както светлината - полека. А като изгрее слънцето, ще бъде най-хубавият момент при молитвата. Дойде ли обяд, пак ще се молите. Вие трябва да разбирате законите на молитвата, защото молитвата е работа. Онзи човек, като е работил, трябва да иде на сянка под крушата. Значи светлината трябва да мине през листата. Ако се изложите на обяд направо на слънцето, ще слънчасате.

Някои казват: „Трябва да се молим." Други казват: „Не искаме да се молим. С молитва не стават работите." Много пъти с молитва не стават работите, а стават с оная права мисъл, да разбирате законите, които работят в природата. А пък природата, това е Разумното. С това разумно,

което мисли за вашето добро, вие трябва да влезете във връзка и да не се колебаете. Трябва да има нещо в света, по отношение на което да не се колебаете. Ще влезете във връзка с Разумното, ще пожелаете нещо и ще почакате, ще похлопате веднъж, два пъти, три пъти ще похлопате. Три пъти имате право да похлопате, най-много четири пъти. И като похлопате четири пъти, ще мълчите, ще чакате. Мисълта ви трябва да бъде ясна, права, точна, да мислите постоянно върху мисълта си, да поддържате мисълта си. А пък хлопането е импулс. Вие хлопате, но тоя човек го няма вкъщи. Той може да е заспал и дълбоко спи.

Та най-първо човек трябва да изучава себе си при сегашния живот. В религиозния живот има опасности. Човек може да стане чрезмерно честолюбив. Всички религиозни хора са грандомани, крайно честолюбиви. И то е хубаво, но това честолюбие трябва да пренесат в Божествения свят. Те имат известен капитал, който трябва да пренесат в Божествената банка. Трябва да трансформират своите чувства. После, религиозните хора се много дразнят и са много своенравни. У религиозните хора има и друга опасност. Те са много страхливи. Страхът е турен като противовес, за да обсъждат ненормалните искания. Те искат да бъдат най-светите, а пък не знаят какво нещо е святост. Те искат да бъдат най-добрите, а пък не знаят какво нещо е добър човек. Искат да са свети, а събуждат низши чувства. Тогава иде страхът. И си казват тогава: „Не сме добри, ще страдаме на онзи свят, дяволи ще ни измъчват." Това не е религиозен живот, това е живот на заблуждение. Духовният живот е правият живот, по който трябва да се върви. Той е пътят, по който можем да намерим своето здравословно състояние, своето щастие и да намерим правите отношения, които може да има между Бога и нас. Бог не е като нас. У него мисълта е умерена, няма никакви противоречия в мислите. Той всичките неща ги знае така, както никой човек не ги знае. И някой път вие казвате: „Той не знае какво аз мисля." Онова, което Бог знае, то остава за Него, а пък онова, което вие знаете, то остава за вас.

Има нещо на земята, което вие трябва да направите за себе си. Аз зная за себе си какво нещо е добро, но за вас не мога да ви дам моето добро, нито мога да ви препоръчам моя метод. Моят метод е несъвместим с вашите методи. Животът на един професор не трябва да бъде като живота на едно дете. И животът на едно дете не трябва да бъде като живота на един професор. Както живее професорът, така не може да живее едно дете. У всеки човек има едно различие, на което човек трябва да бъде верен. Нещастието на хората е в това, че всеки иска другите да живеят като него. Да не си противодействат едни на други, но да оставят всяко същество да бъде свободно в своето проявление, защото Бог ги е оставил свободни. Една диня пъпли по земята. Вие може да искате тази диня да се катери по

плета, но това не е естествено положение. Има някои растения, които могат да пъплят по плета. Оставете живите същества да вървят по своя път. Или оставете вашите мисли да вървят по законите. Някой път искате да дресирате мислите си. Искате да угодите на другите хора. За да угодите на някой човек, вие трябва да знаете какво той обича.

Понеже вие се готвите да идете при ангелите, знаете ли какво обичат ангелите? Аз да ви кажа. Ангелите обичат крайна чистота. Вие, ако имате най-малката миризма, не можете да се приближите при ангелите. Вашите мисъл и чувства ако имат най-малкия мирис, вие не можете да ги приближите при ангела. Ангелът иска абсолютна чистота в мисълта, вашата мисъл трябва да бъде чиста и да има ухание. Мислите и чувствата на някои хора лошо миришат. Как ще отидете при ангелите? Вие си представяте, че можете да отидете така, при тия условия, при тях. То е ваше заблуждение.

Искате да отидете при Бога. Кое е онова качество, което трябва да имате? Милосърдието. Ако нямате милосърдие, вие не можете да отидете при Бога. Не е любовта, която ви препоръчва при Бога, а милосърдието. Ако имате микроскопично милосърдие в душата си, то ще ви препоръча на Бога. Иначе няма помен от отиване. Няма да отидете при Бога, нито пък ще имате тогава благоволението на Бога. Бог не се грижи за ония хора, които нямат милосърдие, Той ги оставя на произвола. Вие ще ме попитате сега: „Какво казват свещените книги?" Чели ли сте свещените книги в оригинал? (Учителят показва Библията, сложена на масата.) Това не е оригинал, това е превод на български. Еврейската Библия, и тя е един превод, и тя не е оригинал. Де е оригиналът? Оригинала го няма. Еврейските и гръцките книги не са оригинали, те са преводи. В оригинала няма никакво противоречие.

Книги не се пипат с ръце. Една книга, която можете да пипате с ръце, тя не е свещена. Тая книга, която не се пипа с ръце, тя е свещена. Докато хората ме пипат, аз не съм свят. Това, което е свято, то не се пипа. Вие ме търсите някой път и казвате: „Познавам Учителя." Кой е Учителят? Светът страда от много учители. И светът ще се оправи, когато всички имат Един Учител. Тоя минава за учител, оня минава за учител, всички минават за учители. Бащата минава за учител, майката минава за учител, братът минава за учител, всеки иска да даде, да научи някого. Не е лошо това. То показва, че всеки трябва да бъде носител на една мисъл, която е излязла от Първия Източник, от Бога. Бог е единственият Учител. Който е създал света, Който е дал законите. Той е Учителят, ако искате да знаете. Дали Христос е Учител? Христос казва за Себе Си, че друг е Учителят. Кой? Вие Го знаете. А пък Тоя, когото хората наричат Христос, Учител, Той не е Учител. Той

казва: „Не дойдох да изпълня Моята воля." Някой може да каже: „Христос Бог ли беше?" Не беше Бог Оня, Който живее на земята, Който беше разпнат, не беше Бог. Бог не може да бъде разпнат. Но Кой е Христос? Христос не може да се определи Кой е.

Вие казвате: „Евреите отхвърлиха Христа." Христос не може да бъде отхвърлен. Евреите отхвърлиха обикновен човек. Как ще отхвърлите Онзи, в Когото живеем и дишаме? Ще Го отхвърлите, ще умрете. Който рече да отхвърли Бога, веднага ще изчезне. Вие, когато отхвърлите Онзи Учител в себе си, ще оглупеете и ще умрете. И всичкото нещастие седи в това, че вие отхвърляте Учителя. Вие се борите със себе си. Един е Учителят, Чийто глас трябва да слушате. И всеки, който не слуша Тоя Учител, той ще се изтреби от лицето на земята. Един е Той. Той е работил чрез Мойсея, чрез Христа и чрез вас. Но не можете да кажете: „Бог е в мене." Не си правете илюзии. То е едно светотатство. Бог може да се проявява чрез вас, но че Бог живее във вас, то е много казано. Той си живее, дето си живее. И вие благодарете, че вие живеете в Него. Да кажете, че Бог се проявява чрез вас, е едно нещо, а да кажете, че Бог живее във вас, е друго нещо. Тогава, ако Бог живее във вас, вие трябва да бъдете всесилни - каквото кажете, да стане. Ако кажете на планината да се премести, ще се премести. На един болен да положите ръката си и поискате да оздравее, и той ще оздравее. И на Мойсей, който беше силен и говореше с Бога, когато отмаляха ръцете му, невидими същества му подкрепяха ръцете. И когато му падаха ръцете, неприятелят побеждаваше, а когато му стояха здраво стегнати ръцете, евреите побеждаваха. Разбиране трябва.

Казвате: "Трябва да вярваме в Христа." Трябва да се приложи законът на любовта. На всеки човек трябва да се даде неговото право, което Бог му е дал, а на всеки един народ да му се даде онова, което Бог му е дал - на всеки народ да му се даде границата, която Бог му е дал. Това е свободата. Ако ние дадем на всички хора тая свобода, която Бог им е дал, тогава ще се оправи светът. И Оня Учител, който ще дойде, това ще проповядва. Доколкото прилагаме това учение, дотолкова сме близо до това, което очакваме.

Някой казва: „Нашият Учител ще се помоли за нас." Не си правете илюзии, аз никога няма да уча за вас. Аз мога да уча за себе си, но вие ще учите за себе си. Аз мога да живея за себе си, но моят живот ще ползва мен, а пък вашият живот ще ползва не мен, а вас. Вие трябва да мислите право. Вашата мисъл ще ползва вас, а моята мисъл - мен.

Сега някои от вас казват: „Каквото Учителят ми каже, ще го направя." Хубаво, защо казвате: „Каквото Учителят ми каже, ще го направя."? Вие не

говорите право. Вие никога не сте в сила да извършите това, което аз ще ви кажа. Ако ви кажа да дадете по един лев, всички ще дадете, но ако ви кажа: „Напусни жена си, напусни децата си, раздай богатството си и тръгни по света да проповядваш", колко души ще го направят? Ако ви кажа: „Три месеца няма да спиш, четирийсет дена няма да ядеш."? Дали всичко, което ви казвам, трябва да стане? Тогава ще кажете: „Те са глупави, тия работи." Тогава защо казвате: „Каквото каже Учителят, ще го направя."? Значи вие подразбирате да направите това, което ви приляга, а пък щом Учителят каже нещо, което не ви приляга, тогава казвате: „Такива глупости не мога да върша." Тогава Учителят ще ви даде работа, с която ще ви опита. Досега не съм опитвал никого.

Аз не искам да ви утешавам. Христос казваше на Своите близки ученици: „Ако някой не се откаже от баща си, от майка си, жена, брат, сестра, от живота си и не дигне кръста си и Ме последва, той не може да бъде Мой ученик." А пък на другите, обикновените, хора Той казваше: „Вие ще се жените, деца ще раждате." И даже когато Го поканиха на сватбата на Кана Галилейска, Той отиде и превърна водата във вино, и каза: „Пийте, да върви на тези младоженци." Почерпи ги с вино. Значи за обикновените хора има и винце, и хлебец има.

У религиозните хора има една слабост, която е светска. Разправяха ми в едно светско семейство в България, които са ходили много хубаво облечени, винаги издокарани, богати хора, сготвили коприва и тъкмо сядат да ядат, идват им гости. Те скриват копривата, за да не кажат хората, че тези богати хора се хранят с коприва. Срам ги е. Религиозните хора пък, за да покажат, че са много религиозни, ще вземат - има такива православни - само сух хляб да ядат и по малко ще дъвчат сухия хляб. Даже и сол няма в хляба, за да покажат, че са много свети. А пък другите ядат ястие на същата маса. Това е религиозно лицемерие. Или ще вземе само няколко плода, или някой ще вземе само лук. А пък със светския човек не е така. Ако той не вземе хубаво ядене, все едно, че не се е наял, пък и другите ще го смятат за прост.

Това са външни прояви на един живот, който няма нищо общо с Божествения живот. Докато аз обръщам внимание на яденето, докато обръщам внимание на отношението, което хората ще имат към мене, аз не мога да живея Божествен живот. А щом вляза в Божествения живот, аз приличам на един извор, който е богат, не мисля вече за никакво отношение. Аз мисля за хармонията, която чувствам към цялото Битие. Казвам: „Който е нещастен, нека да вземе това, което имам. Каквото имам, на ваше разположение е. И водата е тук - вземете си, но колкото ви трябва."

Казваме, че добрият човек всичко дава. Но всичко дава само Онзи, Който е безпределно богат. Който не е богат, той не може да дава всичко. {Учителят показва числата, написани на черната дъска.)

Трябва да мислите сега върху тия числа. Вие ще кажете: „Учителят каза това и това. Христос казал това и това." Не каквото е казал Христос, но семето посейте. Учението Христово ще го опитате. Христос е казал така: „Както Ме е Отец научил, така говоря." Тогава вие учили ли сте при Христа? Досега при колко учители сте учили? Казват, че при мене са учили, а мнозина говорят това, което аз не съм и сънувал.

Засега в съвременното общество, в сегашните окултни общества се проявява човешкото тщеславие, човешката корист. Ако един баща иска да има много деца, то е користолюбие. Не много деца да има, а добри деца. Ако вие искате да бъдете силен човек, това е користолюбие. Ако искате да бъдете учен човек, това е користолюбие. Ако искате да бъдете много добър човек, това е користолюбие. Питам, защо двама силни хора ще дойдат в състезание, двама търговци ще дойдат в състезание? Там, дето може да има състезание, там не може да има щастие. Следователно трябва да живеете в един свят, дето не сте в стълкновение. Има един много набожен човек, постоянно ми пише, и като ми пише за Господа, ще ми пише и за свои някои нужди. Той иска от мен това, което няма. Той е болен. Щом има нужда от други хора, щом е зависим, той не е и набожен.

Пишат ми от Русия. Заболял някой и от тук, от България, очакват да го излекувам. Той си разстроил нервната система и очаква от мен да го излекувам. Питам сега, как да им пиша? Болният, ако има вяра, сам ще си помогне, ще оздравее. Ако няма вяра, няма да оздравее. Вярата е цяр. Никакъв друг цяр няма. Ами каква е тая вяра? Тази вяра, която лекува.

Сега изучавайте себе си, изучавайте и другите. Учете се на търпение. Вие нямате търпение. Вие не можете да носите страдания, противоречия. Някой път мъчно носите своите страдания. Някой път имате мрачни мисли, мъчно носите и мрачни мисли. Аз ви гледам: вие нямате търпението. Решил съм сега да приложа един метод, да се отдалеча един ден. Ще стана невидим, нищо повече. Няма какво да седя в България. Ще стана невидим, и вие ще си останете със своите заблуждения, които сега имате. Не искам никакви заблуждения. Вие можете да ходите по заблуждения, каквито и да са, но тоя път, по който вървите, не е естествен път. Естественият път не носи никакви противоречия. Какво ще разберете от думите, че аз ще стана невидим? Ще ви кажа. Казал един баща на сина си: „Синко, аз ще стана невидим за теб." Понеже той бил богат, синовете постоянно просели и казвали: „Дай, татко." Той раздал всичкото си

богатство, знание и казал: „Всичко раздадох. Сега ще отидете да работите." И аз съм намислил - всичко, каквото имам, ще го раздам, а вие ще отидете да работите. И вие мислите, че в Небето като влезете, ще ме намерите там. Никакво небе няма там, нито аз търся такова небе. Ако вие не можете да вършите волята Божия, както аз я върша, не по моя начин, ако нямате моето разбиране, тогава какво? Аз искам да имате моето разбиране. Никой от вас няма моето разбиране - нито младите, нито старите.

Вашите мисли аз ги намирам много неестествени. Всеки ден трябва да направя по три бани, за да изчистя ума и сърцето си от тази смрад, която чрез мислите си ми пращате. Не, че сте лоши, но от незнание го вършите. Чисти мисли трябва да имате. На мнозина съм казал. Дойде някой и сяда, казва ми: „Помогни ми. Болен съм." Казвам му: „Чакай сега. Ти, за да оздравееш, трябва ти една година и половина." „Ама аз искам сега." „Сега не може да оздравееш. След година и половина ще почнеш по малко да се възстановяваш. А пък ако искаш сега да оздравееш, ще се разболееш повече." Можеш да оздравееш, но един закон съществува в това отношение. Ако искаш да оздравееш, ти трябва да дойдеш до дъното, да изпиташ всички страдания. Страданието е метод за чистене. Ти ще минеш през огъня на страданието, за да се очистиш. Ако не добиеш абсолютна чистота, ти не можеш да намериш това, което търсиш. Страданието е процес на чистене. Когато аз страдам, се чистя. Всеки страда, за да се очисти. Без страдание може ли? Може, но ако си абсолютно чист. Щом си нечист, ще имаш страдания.

Вие сега, като излезете от тука, веднага ще се разделите на праведни и грешни и ще кажете: „Аз не съм толкова грешен." Аз ще ви попитам: вие ли сте най-обичните на Бога? И тогава мога ли да ви подложа на изпит? Аз ще донеса един болен и ще кажа: „Помоли се сега." Ще гледам часовника, за колко минути ще оздравее. За пет минути, за десет минути, за половин час, за два часа, за двайсет часа. Най-праведните от вас най-първо ще изпитам. Тия, които са най-напреднали от вас, за колко минути ще излекуват болестта? Какво ще ми разправяте вие? Реалното ще гледаме. Тук има един беден човек. Праведните да докажат след колко време ще се оправят неговите работи? Когато Христос отиде при Лазара, каза: „Лазаре, излез вън." И каза: „Отче, Ти всякога си Ме слушал, но за тия тук, за да повярват." Вие трябва да имате това мерило и ако нямате това мерило, ще се спре ходът на вашето развитие. Мнозина виждам, че са дошли до крайния предел, затова ще гледате да не се спънете. Няма защо да се спъвате. Вие преждевременно ще остареете. А пък няма защо да остарявате. Вие преждевременно ще изгубите смисъла на своя живот. А пък няма защо да го изгубвате. Това, което съм ви дал, не го проучвате. И щом не се проучва, аз зная, че ще дойде законът на лицемерието. Щом

човек не може да върши това, което би трябвало да свърши, той ще тури духа на лицемерието, той ще дойде до вътрешно раздвояване.

Сега, това не трябва да ви говоря. И без да ви говоря, все някога ще се оправите. Ако ви говоря, за една година ще се оправите, а пък ако не ви говоря, на вас ви трябват двайсет хиляди години, двайсет и пет хиляди години трябва да се минат, за да има микроскопическо подобрение. Когато дойде Учител, светът прогресира бързо, а ако не дойде, пак ще прогресира, но се изисква повече време.

„Божията любов носи пълния живот." (три пъти)

От гимнастическите упражнения, както ги правите, аз съм крайно недоволен. Не може да имате резултат по тоя начин. Гимнастическите упражнения ги правите много лошо. Първите упражнения ги правите много лошо. Това показва, че въобще не мислите през време на упражненията. Един се вдига, а друг през това време се навежда и сваля ръцете си. И всичко е така объркано. Няма единство в упражненията. И после, някои ги е страх да си наведат гърба. Не правите движенията както трябва. Какъв пример ще дадете с тези упражнения на другите?

И ония, музикалните, бързо почнахте да ги правите. Трябва да ги разделим на няколко части, на четири-пет части и да ги правим по части, както трябва. Иначе ще си изгубят смисъла. Едно упражнение трябва да се прави едновременно от всички, като че го прави един човек. Хармоничност трябва да има, а пък аз виждам, че един мисли едно, а друг мисли друго. Някой ще каже: „И без упражнения може." Не, упражненията са необходими. Умрелите никак не се упражняват. Шестте упражнения, ако ги правите добре, пак е хубаво. Ако ги направите с чиста мисъл, вие ще се подмладите. Едно упражнение ако правите на ден, вие ще се подмладите с една година. Ако правите десет дни - с десет години ще се подмладите. Някой ще каже: „Дали е вярно?" Ако аз правя упражненията както трябва, ще се подмладя. А пък щом не ги правя както трябва, то аз остарявам. И вие, ако не ги правите, както трябва, ще остареете преждевременно. И съжалявам за това. Малко упражнения, но на свят да се правят. Като си вдигате ръцете, като един да ги вдигате, единство да има. Я „юнаците" как хубаво и стегнато играят. (Спортна организация „Юнак".) Те под команда играят, а пък тук сме свободни. Един се навел, друг се изправил, а между тях никой не прави нищо. И който не ги знае, ще си седи настрана. Някои по-напреднали не идват на упражнения. Някой казва: „Аз съм напреднал" и не идва на упражнения. Упражненията нека да се правят три пъти на седмицата, но да има дисциплина. Ако не правите упражненията, не може да има Божието благословение.

За мен всяка работа е Божествена. Като мислите, това е Божествено. Като правите упражнения, това е Божествено.

Аз ви говорих повече, отколкото трябва. Половината от беседата ми съдържа човешки работи. Съжалявам, че има човешки работи. Половината от беседата не е за вас. Вие казвате: „Толкова години служа на Бога." Оставете това. И аз толкова години съм проповядвал. Мен и това не ме занимава. Най-хубавото е да изпълним волята Божия в света, за да можем да участваме в порядъка, който Бог е създал. Всички ще станете съпричастни в Божия ред на нещата. И като влезете там, ще имате съдействието на всички добри хора.

Иначе ще бъдете в човешкия порядък, дето ще имате разочарования.

Днес е добре, а утре е зле - това е човешкият порядък.

Като влезете в света, да се подмладите. Да имате идеал. А не като ви видят, да кажат: „Тия хора защо са така пожълтели?"

Не искам да ви съветвам, но имайте предвид мисълта, да не се подозирате. Срещнете някого и какво ли не мислите за него.

Когато срещна един лош човек, аз какво мисля, кажете ми? Срещна един човек и мисля, че Бог е благ, че не го е премахнал, че го търпи, дал му е много работи. И казвам: „Колко е добър Господ. Колко му е дал." Ако Той е дал толкова на лошите, колко ще даде на добрите! И Той е приготвил десет пъти повече за добрите. Аз не се възмущавам. Аз, като срещна един човек, не се възмущавам. За добрия Бог е приготвил десет пъти повече работи, отколкото за лошия човек. Господ и за мен има едно добро.

Та аз, като срещна един лош човек, казвам: „Колко добър е Господ. Като Него няма."

Както аз мисля, като срещна тоя лош човек, така искам и вие да мислите. То е правото.

Сега да направим упражненията.

Колко е добър Господ.

Четиридесета лекция на Общия окултен клас
17 юли 1935 г., сряда, 5 часа
София – Изгрев

Книги:
* Колко е по-добър Господ
Ако говоря (Общ окултен клас. Четиринадесета година (1934–1935). Том II. София, 2003)
21 беседи от 27 февруари 1935 г. до 18 септември 1935 г.
Начало: 05:00

1935_07_19 Двамата спътници
лекция пред специалния клас

ДВАМАТА СПЪТНИЦИ

Отче наш

Размишлявайте върху стиха: "Всяко дърво по плода се познава". Аз допълвам: Всяка причина от своите последствия се познава и всеки човек – от своите дела.

Човек трябва да има нещо, на което да разчита. Научно казано да знае качествата и свойствата на нещата. Какво трябва да разбирате под думата "качество"? От първата буква имате едно знание. В думата "свойство" от буквата "с", от характера на тази буква вече има друго значение. Думите "свойства и качества", от първите букви, с които се пишат, вече имат две значения. Въобще човек трябва да има нещо, на което да разчита. Силният човек на какво разчита? – На своята сила. Ако не може да разчита на силата си, това сила ли е? Добрият човек на какво трябва да разчита? За мене доброто е нещо неопределено. Какво е доброто в дадения случай? Какво е доброто качество или свойство на човека? Сладчината на един предмет свойство ли е или качество? Определете добре! Сега да се отклоним малко.

В дадения случай трябва да имате ясна представа за живота. В даден случай ти не може да бъдеш господар и слуга. По какво се отличава господарят? По какво се отличава слугата? Можеш да бъдеш господар отвън, можеш да бъдеш господар отвътре, можеш да бъдеш слуга отвън, можеш да бъдеш слуга отвътре. Вие поставяте една философия, която не е права. Казвате: "Тя е майка". Какво подразбирате под думата "майка"? Можете ли да бъдете майка без дете? Жена, която няма дете, може ли да бъде майка? – Не може. Баща може ли да бъде ако той няма дете? — Не може. Вие искате да бъдете господар. Как? – Отвън или отвътре? Какъв е външният господар? – При дадени условия ще бъдете богат, ще имате къща, ще имате нива, ще имате обществено положение. Добре, вие сте господар, имате богатство, искате да строите къща, но не сте умен. Господар сте, пари имате, обществено положение имате, но не ви стига ума как да си постоите къщата. Има един господин, той не е богат, няма туй положение, но му стига ума да строи къща. Викате го: "Иване, ти хубаво строиш къщи, искам да ми построиш такава и такава къща." Иван започва да разправя, как ще бъде. Виждаш, че планът е хубав и най-после казвате: "Направи я тъй, както казваш, аз ще платя." Питам: този Иван слуга ли е или господар? Тогава Иван строи къщата, другият дава средствата. Едновременно имаме двама господари, единият, който строи

къщата, е вътрешния господар, този, който дава парите, е външния господар. Тогава вътрешният господар е външен слуга, другият, външният господар е вътрешен слуга. Заплетена работа малко. Може да нямате никакво богатство и пак да бъдете добър човек, може да имате всичкото богатство и пак да не сте добър човек.

Ще ви приведа един малък пример. Винаги представят богатият човек голям. Не може да представите силния човек дребен като мушица, все ще го представите като някой слон. Такава е идеята, нещо грамадно, силно. Вие казвате: "Виден човек, такива мустаци, такива ръце, силен човек." Първоначално героите са били много по-големи. Но както и да е, преувеличение има. Ще намалите малко като е преувеличено. Преувеличаването или намаляването зависи от очите. Някой път нещата са преувеличени, очите са такива, някой път нещата са намалени – очите са такива. Когато обичате някого, казвате: "Този човек е гений." Щом не го обичате, вие го туряте надалече. Когато го обичате от коя страна го държите? Две страни има: с едната страна увеличавате, с другата намалявате. С голямата страна го туряте към него - увеличавате: "Гениална работа!" Като обърнете голямата към него, малката към вас, казвате: "Не го бива." Туй се прилага в живота.

Ние се отклонихме от въпроса с посторонни работи. Направил си една дреха, хрумне ти ярка синя ли да бъде, жълта или бяла. Защо да не бъде ярка? Отде накъде да бъде синя или бяла или жълта или пък може да бъде зелена? Коланът какъв трябва да бъде? – Бяла дреха с жълт колан. Това качество и свойство ли е жълтият колан. С железен колан, със знатен колан, с копринена дреха, с какво трябва да бъдеш? Каква трябва да бъде дрехата? Твоята дреха трябва да бъде добър проводник на ония сили, които изтичат от тебе. Тази дреха, която носиш, трябва да бъде добър проводник на всички ония сили, които изтичат от тебе, да бъде добър проводник на онова, което възприемаш. По това се отличава хигиеничната дреха. Щом дрехата е добър проводник, тя е дреха на един гений, на един светия. Щом дрехата не е добър проводник, тя е дреха на един обикновен човек, на един глупак. На всички глупави хора дрехите им са лоши проводници. Туриш му една дреха да бъде добър проводник, този човек започва да поумнява. Но и на най-умния човек ако туриш една дреха лош проводник и светия да е, той ще започне да се изменя. Каквато е дрехата на човека, такъв е и човека. Дрехата, това е неговата кожа. Това е Божествената дреха, която има, тя е първата дреха, която Бог турил на човека. Всичкият живот на човека седи в неговата кожа. Щом промениш кожата на човека, да стане добър проводник, да дава и да възприема, от това зависи всичката му дейност. Мозъкът зависи от повърхността. Силата на мозъка зависи от повърхността, от тази дреха. Силата на земята зависи

от кората, от външната страна. Тази дреха, в която е огъната, това е дрехата отгоре. Тя е, която ражда всичко. Тя крие всичките богатства. Външната страна е, в която растат растенията. Надолу в земята, тя няма тази сила, тази плодовитост. Някой път вие изисквате дълбоки работи да ви се казват. Питам: ако аз извадя вода от 100 метра от 2000 метра дълбочина, извадя от един кладенец и ви дам друга вода от повърхността, коя вода ще предпочетете, коя вода е по-хубава? (-От повърхността.) Защо? -Защото е по-близо до слънцето и неговите енергии.

Кое е онова, на което трябва да разчитате? Трябва да имате в себе си нещо, на което да разчитате, което при всички условия да не се изменя. Ако е на физическото поле, да не се огъва, да не се чупи. По отношение на духовния свят, какви трябва да бъдат качествата? – Туй, на което трябва да разчитате, едновременно не трябва да бъде нито много студено, нито много горещо. Защото, ако е много горещо, ще ви изгори, ако е много студено, ще ви изстуди. Нито много горещо, нито много студено трябва да бъде. А какво трябва да бъде? Една нова дума трябва да се измисли, която трябва да изразява нито много студено, нито много горещо. Щом човек се много сгорещява, може да стане пакост. Понякой път във вагоните турят предпазителни мерки, за да не се нагорещяват много. Щом много се нагорещят, спира се движението. Щом човек се нагорещи някъде, спира се движението.

За да се образува един подтик в света, да се образува един подтик и във вас, в каквато и да е посока, трябва да имате противоположности. Една точка, откъдето трябва да започва вашето движение и друга точка, към която трябва да се свършва. Как наричате вие тия точки? Първата точка, от която вие изхождате, е един малък подтик, от който излизате навън, туй го наричат причина. Там, дето спирате, какво е? (-Последствие, резултат.) Значи правите един превод: Там дето започва е причината; дето свършва е последствието. Последствието винаги ще отговаря на причината и причината ще отговаря на последствието. Питам: доброто на какво е последствие? Правите добро някому, последствие е, имате известни съображения. Онези, които обичате, към тях сте добър; онези, които не обичате, към тях не сте добър. Следователно в дадения случай, причината за доброто е любовта. Доброто е последствие на какво? – На любовта. Не може да бъдете добър, ако не обичате. Доброто е последствие на любовта. Когато обичате, вие искате естествено да бъдете добър; когото не обичате, не може да бъдете добър към него. Говорим сега от какво произтича любовта. Когато любовта се проявява в съзнанието, от нея произтича доброто. Майката, която обича детето, е много добра, тя му пригажда на всичко. Доброто е като един резултат, който произтича от любовта. Какво ражда любовта сама по себе си? Любовта е един вътрешен подтик, доброто

е един резултат. Следователно не можете да бъдете добър, ако не обичате. Туй е вярно. За да имате наука, трябва да знаете какво нещо е доброто, как да го намерите. За да намерите доброто, трябва да намерите любовта. Значи любовта е чукът, чукането, набиването на гвоздеите. Ако нямате чук, с какво ще набиете гвоздеите? Набиването на гвоздеите ще бъде резултат. Трябва да имате една наука, на която да разчитате. В дадения случай трябва да знаете да работите.

На какво се дължи обезсърчаването? Обезсърчението подразбира, че вие сте далеч от любовта, далеч от знанието. Понеже нямате любов, нямате и знание. От любовта идва доброто в света. Щом иде доброто, то е вътрешната връзка за онова, което искате да постигнете. Можете да постигнете това, което искате, само по пътя на доброто. То е крайният резултат. Там е онова, което искате. Доброто е като касиер на една банка. Какво е доброто? Доброто е честно, не е справедливо. Какво подразбирате под думата "честност"? Честен човек е, който устоява на думата си. Честният, каквато дума каже, изпълнява я. Той не обещава онова, което го няма. Добрият човек, честният човек мисли. Вие не мислете за онова, което не може да направите. Защо ще говорите за онова, което не може да постигнете? Не говорете за онова, което не може да постигнете. Например казвате: "Ти светия ли ще станеш?" -Това е неопределено. Светията е един отличен слуга, това е светията. По-добри слуги от тях не зная. Светията работи и не прави никакви погрешки. Сега аз вземам светията и гения. Геният е господар, светията е слуга. Геният е отвън, има всички неща отвън, той има физическите работи. Светията е отвътре, той знае как да слугува. Геният знае как да заповядва, светията знае как да работи отвътре. Геният, ако няма качествата на светията, той нищо не може да свърши. Той има всичките условия, но работа не може да свърши. Ако ти не си светия в даден случай, ти не можеш да свършиш работата, която трябва. Аз изваждам едно правило. Никой от вас не може да прокопса, ако едновременно не е светия и гений. Не може да успее никой, който отвън не е гений, а отвътре – светия. За да ти тръгне в света, трябва да бъдеш гений отвън и светия отвътре. Това са максими, това е наука.

Питате: "Какво е окултната наука?" – Окултната наука е да бъдеш гений отвън и светия отвътре. Светия да бъдеш, да знаеш да направиш работите и гений – да заповядваш на времето, да дадеш разпореждане навреме. Щом не дадеш разпореждане навреме и не заповядаш навреме, ти не си господар. Да кажеш една дума на място, това е гениалност, а да дойдат последствията, това, което думата носи, ти си турил качествата на светията. На думите трябва да знаеш как да заповядваш. Сега казвате: "Ние не можем да бъдем гении." Че как ще бъдете гении. Вие не знаете да управлявате езика си. Най-първо гениалността започва с управляването на

езика, да знаете как да го мърдате. Знаете ли как да си мърдате езика? Ни най-малко не мърдате езика си както трябва. Ако мръднете езика си както трябва, трябва да знаете какво ще произлезе. Някой път една дума казана не на място може в ред поколения да ви измъчва. Има думи, като се изкажат, не се връщат назад, имат лоши последствия. Всяка една дума носи известни последствия. Думата е последствие на една човешка мисъл и зависи от силата на мисълта и от силата на човешките чувства. Ако твоите чувства са взели участие в дадения случай, тогава думата ще бъде силна.

Сега въпросът беше за следното: човек трябва да има нещо, на което да разчита. Ще разчитате в себе си на любовта, ще разчитате на доброто. Не доброто какво хората мислят за тебе. Представете си, че аз имам една магическа лампичка, нося я в джоба си. Идвам до една заключена врата, изваждам лампичката, цъкам и вратата се отваря. Аз имам магическа лампичка. Виждам човек окован във вериги, изваждам лампата, запалвам я, веригите падат. После срещам един разбойник, турил си своите кобури. Изваждам своята лампичка: онзи носи нещо външно, аз нося нещо вътрешно. Като насоча лампата, паднат ръцете. Казвам, това е знание. Ако вие във вашия ум имате по една лампичка, която като насочите навсякъде да ви се отваря пътя, да падат веригите, кобурите, вие имате знание. Ако аз хлопам и чакам да ми отворят, нямам знание. Няма да го чакам. Той спи, ще отворя вратата, ще замина. Даже ако на пътя ми е турена една стена, ще завъртя своята лампичка, ще направя дупка, ще мина през нея. Ако има тел, ще го скъсам; ако е стълб, ще го съборя, или дупка ще направя.

Страх ви е да не съборите вашите стари традиции. По-някой път ви е страх да се понаведете, понеже ще си съдерете дрехата на гърба или ще си оцапате дрехата. Ще напуснете тези неща. Човек отвън цапа ли се? Какво подразбирате под думата "цапане"? Да кажем, оцапали сте се с дървено масло. Едно време, когато поставяха някого за цар, поливаха го с дървено масло. Като го полеят с дървено масло, стане цар. С някой рог, напълнен с дървено масло, полеят отгоре на главата. Казват: "Ти си цар", и го полеят с дървено масло. Какво съдържа маслото в себе си? Кои са качествата и свойствата на маслото? Една кожа на обущата, която е корава и убива на краката, след като се намаже с масло - омеква. В маслото има свойство да омекчава нещата. Ако твоите думи нямат масло в себе си, те не могат да бъдат силни. Масло трябва да има. Трябва да проучвате ония качества и свойства на човешката реч, да произнасяте известни думи. В магията сега търсят една загубена дума. Всички хора сега са изгубили една първоначална дума, вследствие на това казват: "Всичко си имаме, само едно нещо нямаме. Парици си нямаме. Всичко си имаме, живот си нямаме." Богати са, но живот нямат. Простите хора казват: "Всичко си имат: и ниви и лозе имат, и добитък имат, жена и деца имат, но живот

нямат." Всичко си имат тия хора, но живот си нямат. Тогава аз разбирам: като имаш всичко, а живот нямаш, какво имаш? "Всичко си имаме в къщи, огнец си нямаме." Всичко имат, хляб нямат. Всичко имат, само светлина нямат в къщи. В даден случай това, което нямат, то е важното, същественото. Та питам сега: какво си нямате? Вие всичките сте недоволни, липсва ви нещо, но какво ви е потребно не знаете. В дадения случай какво ви липсва? Може да направите опит да видите от какво зависят усилията на човека. Представете си един трап широк един метър, после друг трап – метър и половина широк, трети – широк два, после – три метра. Да вземем един трап широк половин метър. Ще ви дам десет лева, ако прескочите един трап широк половин метър. Много кандидати ще се явят. Лесно се прескача половин метър. Давам 20 лева за един трап широк един метър, ако го прескочите. Доста кандидати ще има. Давам 30 лева за трап широк метър и половина; 40 лева за трап широк два метра, за три метра, четири, пет, за десет метра широк трап, който го прескочи, ще му дам десет хиляди лева. На всеки метър турям по хиляда лева.

Питам сега: Кой ще прескочи трап десет метра?Колко кандидати ще има да прескочат един трап широк десет метра? Но все ще има един човек, който ще направи усилие. Той ще прескочи метър, два, три, четири, пет, за десет метра ще даде едно вътрешно усилие. Той, ако може да прескочи десет метра, ще вземе десет хиляди лева. Това е цяло богатство. Една крачка колко време ще му вземе, десет, двадесет крачки ще се затича. Птиците прескачат големи разстояния. Той казва: "Не може." За една птица играчка е да прескочи. Казвате: "Тя хвърка." Вземете един кон колко може да прескочи?

За всяко нещо си има един начин. Има нещо, на което вие трябва да разчитате. На какво разчитат птиците? – Те разчитат на своите крила. Млекопитаещите на какво разчитат? – На своите крака. Млекопитаещите разчитат на своите четири крака. Птиците разчитат на своите крила. Кой от тях може да скача повече? – Птиците. Следователно в даден случай, какво представят ръцете? Разумната сила в птиците на хвъркането е по-силна, отколкото четирите крака, с които животните бягат. На птиците не трябват да се поставят мостове, те може да минат преспокойно. Сега пренесете туй състояние. На вас много работи в света ще ви се покажат невъзможни. Добре, вие трябва да мислите, нещата са невъзможни, ако вие имате състоянието на едно животно. Но, ако имате състоянието на една птица, е възможно. Има обаче неща, които са невъзможни и за птиците. Кое е невъзможното за птиците? Птиците не могат това, което човек може. Птиците може да подражават като папагала. Той може да подражава, но да мисли не може.

По какво се отличават хората, които мислят? Да запомняш, това не е мисъл. То е отвън. Тия неща са като фотография. Кой може да бъде художник? Фотографът туря своя апарат, цъкне и една картина е готова. Но туй изкуство фотографирането не е твое. Една фотография не може да даде отличителните черти на човека. Има неща, които съвременната фотография не може да схване. Казват, че фотографията всичко схваща. Схваща нещо физическо, но има нещо в човека, което фотография не може да го хване. Една фотография, ако фотографира един светия, той ще мяза на един арапин. Пък ако фотографира един гений, ще мяза на нещо обикновено, гениалното не може да го хванете от снимката. Нали и цветовете не може да схване фотографията? Зад цветовете има други нюанси. Вие всичко имате, само че не сте гениални, не сте светии. После трябва да изучавате живота на светиите и живота на гениите. Онзи, който се сърди, гений ли е или светия? Онзи, който е слаб, гений ли е или светия? Геният и светията трябва да си станат близки. Геният и светията трябва да станат настолна книга. Те трябва да ти бъдат приятели, трябва да ти бъдат близки. Защото всичкото бъдеще на човека зависи от гения и светията. Ако нямаш един приятел гений и един приятел светия, не може да успяваш в живота. Двама приятели трябва да имаш, ще ги намериш. Като не знаеш какво да правиш, ще идеш при тях да се допиташ, да ти дадат съвет. Ако нямаш тия двама съветници, ти нищо не може да направиш.

Според вас, кои са качествата и свойствата на единицата? Да кажем, имате един цар, който заповядва, каквото каже, всичко става. Той е първата единица. Вторият е, който прави работите. Царят не може да ги направи. Аз турям така две. Кой е пръв, кой втори? Единицата на колко части може да се раздели? Най-първо единицата се дели на половина, на две. Това е едно свойство, едно качество на единицата. Всичката сила на единицата седи в това, че тя може да се дели и на две. Работата е отвлечена. Имате едно обикновено схващане на деление. Ако ти не можеш да отделиш доброто от злото, в тебе знание няма. Не само да познаваш доброто и злото, но гениалност и светийство не може да имаш, ако в даден случай не може да разделиш доброто от злото, като две противоположности. Трябва да имаш знание да отделиш злото от доброто. Не само да отделиш. Отделянето е външната страна. Делението и отделянето то е същия процес. Много по-дълбоко е да отделиш злото в даден случай и да го употребиш в една посока, да знаеш как да постъпиш със злото и доброто. Във вашия ум вие как си представяте злото? Бих желал да ми кажете.

Пишете върху темата: "Какво нещо е злото?" Опишете го! Няма да описвате някаква метафизическа работа, но какво представлява злото. То е много дълбок въпрос. Но във вашия ум какво нещо е злото, как вие си го представяте? Някой път казвате: "Много зъл или много добър човек."

Господарят казва: "Иване, направи това!" Той маха с ръка. Господарят казва на слугата: "Махни се!" Един опак човек каквото му кажеш не прави. Добрият човек каквото му кажеш е готов да го направи. Има художници, на които каквато и линия да им дадеш, ще й намерят място, ще й нарисуват нещо. Гледам, един направи една линия, веднага направи едно магаре, на което режат дърва. Тури една крива линия, току изведнъж направи една шапка. Каквато крива, каквато и счупена линия да му дадеш, все ще намери място. Умът му работи, майстор е човекът. Казва: "Направете каквато линия искате." Той оттам ще направи нещо и хубаво ще го направи. Художник е човекът. Та казвам, гениалният човек и светията, каквото противоречие да срещнат в света, току изведнъж ще направят нещо. Гледаш, на него му стига ума да изкара нещо от него, а това е за тебе едно препятствие. Но за този гений, за този светия е привилегия, че му се е случило това нещо.

Пътуват двама души: единият страхливец, страх го е от змия, другият не го е страх. Първият казва: "Змиите са лошо нещо." По пътя виждат на едно място змия. Безстрашният я хваща и я туря в джоба си. Отиват в една гостилница, пълна с хора. Няма къде да влязат, нито да седнат. Искат да седнат, но никой не става, всички седят по местата си. "Чакай, казва безстрашния, аз ще отворя място." Накарва тази змия да си покаже главата от джоба му. Всички около масата стават. В 5-10 минути всички напущат масата и те сядат свободно. Казва му: "Седни тука." Тази змия отвори път в дадения случай. На какво е подобна змията? – Когато видиш, че един човек мисли здраво, каквото и да кажеш, той мисли, той има змия. Змията е емблема на една хубава мисъл. Тази змия само като си покаже главата, всички отварят път, всички столове около масата ще се опразнят. Та, вие се плашите от тях, защото сте страхливи. Плашите се от една лоша мисъл, искате все добри мисли. В света има повече лоши мисли, отколкото добри. Какво ще правите? Аз ги срещам тия големи змии. Такива големи като боа, какво ще ги правите? Целият свят е пълен повече със змии. Дошла една мрачна мисъл на отчаяние, някоя змия те е стегнала. Искаш да се хвърлиш от една скала. Да се самоубиеш, не искаш да учиш, змия те е хванала, опасала те е вече. Обезсърчил си се, изгубил си съзнанието, не вярваш, че Господ ще оправи света. Светът е оправен, хората са такива. Една змия дойде при тебе, ти не можеш да се справиш с нея. Ще повикаш своя гений и питай: "Какво да правя?" Ще повикаш светията, ще кажеш: "Какво да правя?" Те ще хванат тази змия и ще ти кажат какво да правиш с нея.

Един носи чук и наковалня в една торба. Влиза в едно село, има малко въглища. Постави наковалнята, забие с чука, започва да прави гвоздеи, обръчи – това-онова. Веднага си създава работа със своя чук и със своята наковалня. Казва само: "Огън ми дайте!" Онзи, който не разбира този

закон, казва: "Условия ми дайте!" Той търси благоприятни условия. Тия хора в селото имат нужда от гвоздеи. Той започне "така-тука", гвоздеи им трябват – той им даде; трябват им шини за каруца – направи им, даде им, пробие си път.

Ако при вашите лоши условия не може да употребите вашия чук и вашата наковалня, може да сте свършили и четири факултета, но няма да можете да се справите с мъчнотиите. Запример аз често гледам онези, които гадаят. Някой път са много смешни. Те всичко разгадават, но не знаят дали този, комуто гадаят, ще им плати или няма да им плати. Казвам, най-първо ти разгадай дали ще ти платят или не. Като започне да гадае ще му кажеш, аз съм привеждал и друг път този пример: Във варненско преди години се яви една голяма гледачка. Цялата варненска околия се стече с коли по 30-50 души да им предсказва. Пари ѝ даваха и други неща ѝ даваха. След като беше събрала доста работи, обират я разбойници. Тя всичко предвиждаше, но не може да предвиди, че разбойници ще я оберат. Онзи, който гадае, трябва да знае какъв ще бъде неговият живот. Ако ти не можеш да разгадаеш какъв ще бъде твоят живот, ти не си гадател. Когато гадаеш някому, гадай дали той ще ти плати или не и още като го видиш отдалече, виж дали ще ти приеме или няма да ти приеме гаданието, че после му гадай.

За да придобиете тия качества, непременно трябва да имате един приятел гений и един приятел светия. Едновременно трябва да бъдете пълни с любов, да бъдете добри. Има едно състояние, от което всички трябва да се пазите. Кое е опасното? – Когато един човек около тебе се е обезсърчил, ако ти не внимаваш, той може да те спъне, понеже психическите недъзи може да се пренесат у тебе. Някой път обезсърчението е отвън, то е безопасно, но когато обезсърчението влезе вътре, то има свойство да размеква. На онзи човек, който се е обезсърчил, мускулите отслабват, мисълта отслабва, става безсилен. Щом се насърчи, онзи, който се насърчава, в него мускулите стават силни, краката, ръцете, главата, неговата нервна система, всичко се засилва. Обезсърчението има обратен процес.

Следователно за да се насърчи един човек трябва да внесеш в него ония сили, които внасят насърчението. В какво седи насърчението? – Да изчезне онази мекота. Някой казва: "Аз не искам да бъда толкова мек!" Не трябва да се обезсърчаваш отвътре. Никога не допущай обезсърчението отвътре. На това основание ти си създаден от Бога. Бог, Който е създал всичките неща, Той е вътре в тебе. Той те е създал с едно предназначение: да стане нещо от тебе. Ако ти допущаш обезсърчението, ти анулираш онзи Божествен план, противодействуваш на божественото начало. Няма да го

спреш, но спираш своя прогрес. Значи употребяваш свободата против себе си. Ти казваш: "От мене няма нищо да стане!" Добре, на какво основание казваш, че от тебе няма нищо да стане? Кои са данните, че няма да стане? Тя е чужда мисъл. Ако в този път вървиш и мислиш така, постижения няма да имаш. Ти вървиш в кьор сокак, в задънена улица. В задънената улица какво ще постигнеш? Всички задънени улици са човешки работи. Дойдеш донякъде, не може. Не върви, в задънената улица не търси твоя идеал. Където ще ги търсиш в задънената улица, трябва да знаеш от единия край, задънена ли е улицата. Не да кажеш: "Това е задънена улица." Щом е задънена улица какво трябва да правиш? – Изваждам своята магическа лампа, назад не се връщам. Аз съм човек, който назад не се връща. Извадя своята лампа, пробия си път. През задънената улица минавам. Всички, които са след мене, виждат, че може да се мине. Значи през задънената улица може да се мине. Но трябва да имаш такава лампа. Казват: "Това нещо е невъзможно!" Ако нямаш светийство и гениалност не може. Но, ако повикаш своите приятели – гения и светията, може. Невъзможно нещо за човека, за Бога е възможно.

Тогава ще ви приведа този пример. Събрали се двама: единият се хвали със своята сила. Пътува един с едно дете. Първият казва: "Аз с този камък мога да бия когото и да е!" Светията казва: "Аз всеки камък мога да го направя ценен." Питам, кой е силен: който убива с камъни или който може да направи камъните ценни? Минава първият, хвърля един камък, пукнал главата на едного. Хванали го, превързали главата на ударения, него подкарали за към участъка. Светията се приближава, хваща един камък, прави го златен и казва: "Туй злато ще ви дам, пуснете го! Това злато ви давам за пукнатата глава." Те искат повече. Взема камък, натиска го, направил повече злато и им дал за пукнатата глава, все таки хубаво е да имаш един светия, който да стиска камъните и да прави злато, за да те освободят.

На мене често са ми казвали: "Кажи ми нещо реално!" Че каква реалност може да ви кажа? Изкуството как може да си направите злато. Сега искам да правите злато, не да хвърляте камъните. Един предмет да стане златен, туй изкуство може да се придобие така лесно. Всички казват Христос, като взел хляб с ръцете си, пречупил го на две и го дал на другите. Този хляб започнал да се увеличава, откъде дойдоха тия частици – увеличаването на хляба от къде дойде? Някои считат този факт за възможен, други – за невъзможен. Толстой, който минаваше за реалист, понеже много дебели вежди имаше, интуицията на Толстой беше много слаба, обективният ум на Толстой беше силно развит. Той казва, че Христос, като даде на тия хора хляб и те имаха в торбите, та и те започнаха да вадят. Всички извадили и разделили, та станало това чудо. Тъй го обяснява Толстой. "Олабелир".

Онази мисъл, която мина от Христа в умовете на хората, е била така силна, че да накара 5-6 хиляди души да си отворят торбите и да дадат! Това е пак сила. Той, като извади хляба, всички бяха готови да дадат от своя хляб. Та казвам, във вас трябва да имате един Христос, Който, като разчупи хляба, хлябът да започне да се увеличава. Всичката мъчнотия е дето казвате, че не може. Трябва да има нещо, на което да разчитате. Туй, на което трябва да разчитате, трябва ли да се сърдите на него? Може ли човек да се сърди на Любовта? Може ли човек да се сърди на доброто? Ситият може да се сърди на хляба.

Представете си един човек, който е гладен, дълго време е гладувал. Давате му една пита от най-хубаво брашно. Този човек е най-сръдливия, в дадения случай може ли той да се сърди на хляба? Щом се сърди, той трябва да го хване. Гладният не може да се сърди на хляба. Жадният не може да се сърди на водата. Ако ти не гладуваш, ако ти не жадуваш, твоята работа не върви по естествения път. Ти вървиш по нормалния път, ако гладуваш и жадуваш. Тогава ти вървиш по един Божествен път, дето всички неща се постигат. Ако вървиш в един свят дето няма никаква жажда и никакъв глад, в този свят няма никакво постижение. Ако вървиш в един свят, дето има радости и скърби, вървиш в един свят на постижения. Вие търсите вашето щастие къде? – В един свят дето няма никакви скърби и страдания. Сега ако аз взема една хубава цигулка и изтегля всичкия въздух отвътре, ако започна да свиря, какво ще излезе? Ако изтегля всичкия въздух и кажа: "Свири!" Според научните изследвания, ако изтегля всичкия въздух от една стая, пък изтегля всичкия етер, светлината не може да се прояви. Най-първо в стаята е било светло, като започна да изтеглям въздуха, светлината не може да се прояви и ще настане пълна тъмнина.

Има неща, които са проводници във вас, и в дадения случай неестествените неща са неестествените мисли. Всякога нещастията в света произтичат от това, че нещата не са еднакви. Ако вие увеличите налягането на въздуха, вие правите пресилване на вашите мисли, пресилване на вашите желания. Не пресилвай желанията, но акумулирай желанията! Достатъчно е едно желание, достатъчна е една мисъл. В даден случай, в даден момент то е най-малкото, в което твоето съзнание може да бъде будно. Може за по-малко от секунда, може да е една десета от секундата, един момент по-малък от секундата, на тебе ти трябва само едно желание, в което твоят ум да е буден и твоето сърце да е будно. Това ти е достатъчно. Не ти трябват две желания. Следният момент ще бъде друга мисъл, друго желание. Колко желания ще дойдат в този, дългия процес. Ти ще дойдеш в съприкосновение с всички желания. По този път се постигат нещата. Едновременно ако имаш две желания, съзнанието ще се раздвои, ако имаш две мисли, съзнанието ще се раздвои и ти ще се разхлабиш.

Та, най-първо трябва да има единство на съзнанието. Никакво раздвоение не трябва да има. Не допущайте никакво обезсърчение отвътре в душата си. Аз не зная дали има друг човек, който е имал по-голямо обезсърчение от това на Христа. Ако един човек е имал най-голямо обезсърчение в света, това е бил Христос. Никой в историята не е имал по-голямо обезсърчение, от Христа. Единственият човек, който е претърпял най-голямото обезсърчение, е Христос. По-голямо разочарование никой не е претърпял. Той разчиташе на Господа, оставиха Го всичките хора и Господ Го остави и Той се намери в чудо. Но този човек не се обезсърчи. И пак излезе и работи. Той, като мисли, мисли, не се обезсърчи и понеже не се обезсърчи, той умря. Ако беше се обезсърчил, той нямаше да умре. Той казваше: "И да умра, ще оживея! И Господ да ме остави, и хората да ме оставя, аз пак ще оживея. И всички да ме оставят, аз пак ще оживея." Никой не е имал по-голямо обезсърчение от Христа. Характерът на Христа седи в това, че като го оставиха хората, като го остави Господ, Той каза: "Аз ще оживея!" На какво се дължи това, че не се обезсърчил? В мъчнотиите Христос повярва в това, което доказа – че животът не изчезва. Това обезсърчение не трае дълго време, то е само една минута.
Понякой път страданията не са много дълги, много малки са вашите обезсърчения. Вие се обезсърчавате за една шапка, че не е взета за Великден, вие се обезсърчавате, че нямате обуща от камилска кожа, вие се обезсърчавате, че ставало едно съчетание, допуснали сте една погрешка в съчинението, там дето не трябва, вие се обезсърчавате, че не са ви приели някъде, както трябва. За какво ли не се обезсърчавате! А се насърчавате за работи, дето всеки може да ви спъне. Не очаквайте нищо. А какво трябва да правите? - Използувайте всичко, без да очаквате. Ти вървиш по пътя без да очакваш и ще видиш добрите последствия на нещата. Сега ви привеждам този факт в живота: обезсърчението ще дойде, но не се обезсърчавайте. Имайте нещо, на което трябва да разчитате. И Христос имаше големи противоречия, но той вътре в себе си не се обезсърчи. Щом се обезсърчиш вътрешно, ти си нарушил един Божий закон. Бог е отвътре и Той застави Христа отвътре да уповава на Него. Да уповаваш на Бога отвътре, да оставиш всичко друго и всички да уповаваме на Него. Вие всички, като уповавате на Духа, тогава ще се оправят работите. Всички се научете да уповавате на Този, Който е дълбоко във вас. При най-големите противоречия има нещо разумно, на което можете да разчитате. Казвате: "Да бъде Твоята воля". Онзи, Който седи дълбоко, Той е реалното, това разумното, от което зависи всичкото щастие на хората, на цялото човечество, на цялото Битие. Бог, Който е неизменен, като уповавате на Него няма да знаете как ще вървите и така ще се постигне всичко. Казвам, имайте нещо на което трябва да разчитате, което не може да се измени. Във всеки човек има неща, на които човек може да разчита. Разчитайте на

Божественото! Тогава ще имате приятели гениите и светиите. Ако вие не може да разчитате в себе си на това Божественото, не може да имате приятели гениите и светиите.

Щом разчитате на Божественото ще ви дойдат двамата спътници – един гений и другия светия. Каквото поискате от тях ще ви бъде. Всеки човек ги има. Вие имате дух, душа, имате ум и сърце. Духът има един подобен на себе си, душата има нещо подобно – сърцето. Не само гений и светия имате. Духът – това е гения отвън, душата – това е светията отвътре. Ако вие не може да разчитате на вашия дух, ако вие не може да разчитате на вашата душа, на вашия ум, на вашето сърце, какво ще постигнете? Вие може да разчитате само на Този, Който е във вас. Вашият ум, вашата душа, вашият дух и вашето сърце ще разчитат на това, на което и вие разчитате. Туй наричаме ние абсолютното, реалното, Божественото. Само по този начин нещата в света са постижими. Ако човек уповава в себе си на Божественото, тогава трябва да престанат всичките противоречия, които сега съществуват. Никакво дразнене не трябва да съществува в света. Да престанат дразненията, да престанат всичките обезсърчения.

Сега аз ще ви туря за десет деня да прескачате трапове от половин метър до десет метра. Ще направите един опит. Да ми кажете кой от вас е прескочил десет метра. Който прескочи десет метра ще има десет хиляди лева на разположение. Който прескочи един метър – двадесет лева ще има на разположение; метър и половина – тридесет, два метра четиридесет лева. Който прескочи десет метра, десет хиляди лева ще има на разположение. Ако някой се опита да ме излъже, аз ще нося парите в джоба, ще го заведа да прескочи. Сега имате една премия от десет хиляди лева за този, който прескочи десет метра.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
В Истината е скрит животът.

35-та лекция на МОК, 14 година, държана от Учителя на
19 юли 1935, петък, 5 ч.с., София, Изгрев

Книги:
* Двамата спътници
Права обхода и права постъпка (Младежки окултен клас. Лекции от XIII и XIV година (1934–1935). София, 2003)
24 беседи от 24 август 1934 г. до 13 септември 1935 г.
Начало: 05:00
Пасаж: Лука 6:44

1935_07_21 Блажен, който яде хляб в Царството Божие
неделна беседа

БЛАЖЕН, КОЙТО ЯДЕ ХЛЯБ В ЦАРСТВОТО БОЖИЕ

„Блажен, който яде хляб в Царството Божие“.

Отче наш.

„Духът Божи“.

Ще взема само няколко стиха от 14-тата глава от Евангелието на Лука от 15–29 стих.
Песента „Аум“.
Това, което е полезно в живота, е онова, в което няма никаква тенденция. Всяко нещо, в което има тенденция, то не носи пълната истина. Това е човешко. Всички хора се отличават с една тенденция. Писател пише една книга, но има тенденция в неговата книга, в неговата мисъл. Проповедникът проповядва, но има някаква тенденция в неговата проповед. Майка ражда едно дете, но има някаква тенденция в това. Търговец търгува, но и той има някаква тенденция в търговията си. Във всяка тенденция има известни материални заложби. Някой обикнал някого, има някаква тенденция в това. Не е лошото в тенденцията, в обичта, но няма........ да се освободи от тенденциозното в нея. Лошавината не е в наклона на водата. Този наклон дава стремеж на водата да тече надолу. Без този наклон нямаше да има никакво течение. Ако този наклон е по-голям, тогава устремът на водата е по-голям, отколкото трябва. Тъй щото при тенденцията вие трябва да турите по възможност най-малкия наклон, при който може да става движението.

Казва(т), че трябва да се проповядва истината. – Истината не може да се проповядва. Истината може да се живее, но не и да се проповядва. Как ще проповядваш Истината? Лесно е да се каже „Кажи ми истината“, но за да се каже истината, ти трябва да оживееш, трябва да имаш Любов, и тогава тази Любов ще излезе от тебе, както светлината излиза от слънцето. Когато ние възприемаме светлината от слънцето, даваме ли на някой друг да я приеме, вместо нас? Когато слънцето на обед ни напече, всеки гледа да се скрие някъде под сянка. Като дойдат до 35 градуса температура, хората умират. В Чикаго хората слънчасват от такава температура, умирали от слънчев удар. Аз се чудя на тия хора, които не могат да издържат на температура от 35–40 градуса. На такава температура и мравите не умират, а човек умира. Чудя се на този човек! Слушал съм да казват: Не ходи на слънце с открита глава, че ще слънчасаш. Казвам: Когато глупавият ходи гологлав на слънце, за него има слънчев удар, но когато умният ходи гологлав, умът му се просвещава. Следователно, глупавият трябва да бъде

непременно с шапка, а умният може да бъде без шапка. Това не е тенденция. Можете да извадите едно заключение и да кажете: Ами ние, които носим шапки? – Ако сте от умните, хвърлете ги, ако сте от глупавите, носете шапките на главите си. Като казвам, че не сте от умните, това не е тенденция. Не си умен, но си кандидат за умен. Не си свършил още училището, не си професор, но си кандидат за професор по музика. Не си още гений, но си кандидат за гений. Не си още светия, но си кандидат за светия. Тъй щото има възможност за когото и да е, да стане и светия, и гений. Това е въпрос на времето само. При сегашните условия това не може да бъде. Сегашните условия са само едно звено за всички онези бъдещи съчетания, за да станете светия. За да станеш светия, непременно трябва да има някой, който желае ти да станеш светия. Чудни сте вие като мислите по друг начин. Дъщерята става светия, понеже майката, която я ражда, желае дъщеря ѝ да стане красива. Ако майката не желае тя да се роди, и ако не желае дъщеря ѝ да стане красива, от нея нищо няма да стане. Ако Бог не е пожелал аз да се родя, и ако Той не е пожелал аз да бъда красив, от мене нищо не би излязло. Тогава аз ще гледам да изпълня това желание. И ако нещата не станат, както трябва, тогава аз съм причината за това. Ако не станат нещата, както са замислени, това ще внесе едно смущение в ума ми и аз ще кажа: Аз не съм красив. Щом не съм красив, коя е причината за това? Красотата носи сила в себе си. Красивият човек е доволен от себе си. Красивият има мир в себе си. Той има самоупование, той никога не отпада духом. Като го погледнат, всички хора се влияят от него. Но и красивият човек се нуждае от нещо.

„Блажен, който яде хляб в Царството Божие“. Блажен е красивият, който яде хляб, защото ще покаже своята красота. Нещастен е грозният, който яде хляб, защото ще покаже своята грозота. Това са афоризми. Тогава красивият, който яде хляб, мисли, че ще му допринесе нещо. Грозният казва: Дано да съм красив като красивия. Той яде хляб със своето недоволство, вследствие на което недоволството му се отразява. Недоволството е създало почти всички нещастия в света. Не само на хората, но недоволството създаде нещастия и на ангелите, и на боговете, и на различните светове. Пуснеш ли най-малкото недоволство в душата си, оттам насетне ще знаеш, че то е пуснало своето малко краче. Това е въпрос на времето само. Недоволството е причина, за да бъде твоят дом нещастен. И ангелите бяха недоволни от своето положение. Недоволството е разединило света. Те казват, че недоволството било непозната и за тях сила, небивала сила. И ангелите, които участвуваха в създаването на света, на слънчевата система, не останаха (не)доволни. Сега аз няма да се спирам да обяснявам защо са недоволни. Аз не искам да пипам повода на недоволството. Щом не ви обичат, щом чувствувате, че не ви обичат, вие вече сте недоволни. Питам: Коя е мярката, с която вие мерите, че баща ви

или майка ви, например, не ви обичат? Кое е предположението, че не ви обичат или ви обичат. Коя е нормата, с която вие може да покажете, че един човек не ви обича или ви обича? Какво трябва да правиш, когато обичаш някого? На земята ли трябва да гледаш? Ако гледаш много нагоре, турците казват за тебе, че си много захласнат човек. Ако гледаш някого направо в очите, казват, че този човек е много нахален. Тогава как трябва да гледаш: нагоре ли, на земята ли, или направо в очите? Казвам: Нито на земята гледай, нито нагоре, нито направо в очите. Защото, ако гледаш на земята, значи търсиш нещо на земята; ако гледаш нагоре, търсиш нещо нагоре; ако гледаш направо, търсиш нещо направо. Следователно, твоето гледане е тенденциозно и тогава или ще намериш нещо, или няма да намериш. Ако намериш, ще бъдеш доволен, ако не намериш, ще бъдеш недоволен.

Сега, за да разберете известна истина, не се спирайте какво светските хора се спират или както религиозните и учените хора се спират в своите познания. Преди всичко вие трябва да се абстрахирате от сегашните си познания, защото сегашните ви познания един ден ще бъдат нищо. С тези познания след хиляди години вие ще бъдете последни. Сега някой голям виртуоз го считат за гений, а той така малко знае. В бъдеще децата ще свирят много по-мъчни работи от нашите сегашни свирци, които минават за гениални. Ще кажете, че тези неща са предполагаеми, не са предполагаеми. Ето вземете едновремешните арфи, с които са свирили. Арфата на Давида се много отличава от сегашните цигулки. Грамадна разлика има между тези два инструмента. Какво е свирил Давид със своята арфа, когато е укротявал Саула? Ако Давид със своята арфа е могъл да укроти Саула, как вие да не можете със своята цигулка днес да укротите един Саул? Но Давид изгуби това изкуство. Един ден като свиреше, Саул хвърли копието си върху него. Тогава Давид напусна своята арфа и избяга. Знаете ли защо избяга Давид? – В него имаше вече една тенденция. Той хвърли око на царската дъщеря. В Давида имаше едно потаено мнение за себе си. Като влезе в дома на Саула, у него се яви желанието да стане зет на царя и хвърли око на царската дъщеря. Давид не беше скромен. Като четете цялата история, ще видите как се е развалила работата. Саул си казваше: До вчера си бил един овчар и днес се надяваш да ми станеш зет. Може да ми станеш зет, но ще видиш. И той трябваше да избие толкова много филистимци и да донесе краскожията им на Саула, за да вземе неговата дъщеря. Най-после и тя избяга от него. Давид не уповаваше на своята музика, но уповаваше на жените. Аз не говоря тенденция, но казвам: Когато ти уповаваш на парите си, на силата си, на жена си, на децата си, на синовете си и на дъщерите си и т. н., това е тенденция. Ти си напуснал вече Божественото изкуство и си изложен вече на известна опасност. Тези неща са все външни условия, те не са вътрешният смисъл на

нещата (в) живота. Докато жена ти е жива, ще ти помага. Но утре като умре, какво ще правиш? Докато парите ти са в банката, ще ти помагат, но утре, като изгубиш, кой ще ти помага? Докато силата е с тебе, ще ти помага, но утре , като я изгубиш, кой ще ти помага? Има неща, които ти всякога можеш да изгубиш, затова трябва да разчиташ нещо на себе си, което при всички условия остава едно и също. С това аз не искам да ви обезсърчавам, но казвам: Вие имате изкуство и трябва да свирите, да укротявате Саула в себе си, но вие най-после хвърляте око на Сауловата дъщеря, и по този начин изпущате арфата си.

Един от нашите видни способни българи отива в Америка на гости в едно видно семейство. Той хвърлил око на дъщерята на това семейство. Като забележил това, бащата казал: Господине, моля ви се да напуснете дома ми. Моята дъщеря не е за вас. Може би в България да е така прието, но тук в Америка не е така.

Питам: В какво седи тенденцията? – Тенденцията седи в това, че този, който седи при тебе, ще му окажеш по-голяма услуга, по-голямо внимание, а на другите няма да окажеш никакво внимание, ще бъдеш небрежен към тях. Вследствие на това пренебрежение, когато към едни се показваш един, а към други – друг, едновременно ти създаваш в себе си две противоположни течения: Едното към себе си, а другото навън. И тогава онзи, към който си внимателен, ще бъде изправен към тебе, а другият, към който си бил невнимателен, ще ти стане неприятел. Питам: Какво ще придобиеш при това положение? Каква философия има в това? Каква философия има в една тенденция? Ако аз обичам една книга за съдържанието ѝ и се уча от нея, в това няма никаква тенденция. Но ако аз взема тази книга и почна да я разнасям навсякъде, да се хваля с нея, за да я продам по-скъпо, в това вече има една тенденция. Тенденция може да има и в нашите възгледи. Някога някой ме пита какви са моите възгледи. Казвам: Няма какво да те интересуват моите възгледи. Те са само заради мене. Моите възгледи нищо няма да те ползуват. Един човек може да има моите възгледи за слънцето, може да има същите методи да се ползува (от) енергиите на слънцето, но в края на краищата, той няма да се ползува от същите енергии на слънцето, от които и аз се ползувам, да разбирам езика му така, както никой друг не може да го използува. Не мислете, че хората се разбират само когато си говорят. Наскоро един млад човек дойде при мене и ми разправи една своя опитност. Сега това е без тенденция, за да мога да ви предам една моя идея как хората могат да се разбират, без да си говорят. Това се случило в един град. Този млад момък срещнал една ученичка, която била в католическия колеж. Той я срещал всеки ден и я обикнал. Но не му дохождало на ума нито един път да я срещне, да я пита как се казва, де живее, в коя улица и в кой номер. Нищо не знаел за нея, но

въпреки това я обичал. Същевременно той знаел положително, че и тя го обичала. – Как знаеш това? – По погледа ѝ познавах. Значи има нещо в погледа на хората, по което те могат да се разбират, без да си говорят. Това е вярно. Понякога ние мислим, че разбираме истината, че хората ни обичат, а при това ние сме нещастни. Ние мислим, че сме бла(го)угодни на Бога. А Писанието казва: „Когато пътищата на някой човек са благоугодни на Господа, Той го примирява с враговете му, и неговият живот тече тихо и спокойно". Тенденция има. Някой казва: Който служи на Господа, него очаква велико бъдеще. Казвате: Че и Христос имал най-голямото нещастие и най-голямото разочарование. – Да, Христос имаше най-голямото нещастие, но и най-голямото щастие. Той е бил най-праведният човек в света. Историята не познава човек с по-големи страдания и разочарования от Христа. Вие имате едно хубаво чувство в себе си. Това не е нищо друго, освен доказателството на това, че Христос е отправил ума си към вас. Това е защото Го обичате. По един или по друг начин Христос се стреми да проследи тези хора. Той иска да просвети тия хора. На някои хора им трябва(т) хиляди години, за да станат християни. На някои и (за) по-малко време могат да станат християни. В това отношение човек е като житото, трябва му известно време, за да узрее. Не мислете, че в една година можете да станете светия. Не е така. За да станеш светия в пълния смисъл на думата, за да вярваш, да обичаш така, както Христос обича, да изпълняваш Волята Му и да разполагаш със силите на природата, както трябва, затова се изисква дълго време. Това семе трябва да узрее в твоята душа. В Христа имаше друго нещо. Той не казваше само, че е блажен този, който вярва, но блажен е този, който изпълнява Волята на Отца. Той е по-блажен. Един от еврейските пророци казваше за изкушенията на Христа. Казано е на едно място, че дошъл сатана и казал на Христа: Ако наистина си Син Божи, направи тези камъни на хляб, да ядат тези хора. Христос му отговори: Не само с хляб ще бъде жив човек, и с всяко Слово, което излиза от устата на Отца. Следователно, не е само в яденето, но и във вярването. Ако ти вярваш в Словото Божие може да дойде сила в тебе, ти си нахранен вече. Сега вие искате да бъдете силни. Ти имаш малко хляб в себе си. Чрез вярата този хляб може да се увеличи. Ако имате вяра и знаете как да извадите енергията от житното зърно, в един сомун хляб ще има толкова сила, която ако можете да извадите, ще се нахраните най-малко 6 месеца.

Днес аз говоря за неща, които са постижими за ума на сегашните хора. Защо? – Защото неверието и съмнението толкова са се врязали в душата на човека, че той обръща внимание повече на външните работи, отколкото на вътрешните. Днес важна роль в живота играят парите, къщите, нивите, богатството. Може да отидеш в странство, но ако нямаш пари, никъде не можеш да отидеш. Обаче, ако имаш изкуство, можеш да отидеш навсякъде. Ако си един виден цигулар, ти можеш да отидеш навсякъде.

Целият свят ще бъде отворен за тебе. Но колко видни цигулари има в света? – Много малко. Но въпросът е сега, че ти трябва да вярваш в невъзможни работи. Ти може да не цениш себе си. Казваш: Аз не съм ангел, не съм светия. – Вие още не знаете мярката, с която Бог цени хората. Казано е в Писанието, че Бог живее на небето, но Той живее и в сърцата на смирените. И ако Бог живее целокупно в твоето сърце, от какво ще се нуждаеш? Денят, в който Бог дойде да живее в сърцето ти, всичките ти работи ще се оправят. Ти не искай материално да се оправят. Дъщерята и синът ти трябва да имат същото просветление, като тебе. Ако твоят мъж не може да обича Бога, както ти Го обичаш, и ако твоите дъщери и синове не обичат Бога, както ти Го обичаш, ти не може да искаш благословение за тях. Вземете например един музикант. За да бъде истински музикант, той трябва да има пластични пръсти, при това пръстите му трябва да бъдат добре устроени. При това той трябва да има една много добра, отлична ръка. Музика трябва да има в него. Той трябва същевременно да бъде и много досетлив. Ние, съвременните хора, се задоволяваме с това, което имаме. И то е хубаво, но има неща, които наистина трябва да ни задоволяват. Само Божественото може напълно да ни задоволява. Ти искаш да знаеш например ще бъдеш ли богат или не. – Това е най-същественото. Първо човек трябва да търси същественото, а после другите работи. Когато ти търсиш една породиста кокошка, трябва да намериш такива яйца, които да съдържат съответен зародиш в себе си. Ако вземеш яйца, които нямат никакъв зачатък в себе си, можеш да ги туриш под една квачка, но от това яйце нищо няма да излезе. В това яйце трябва да има такъв зачатък, че непременно да излезе от него породиста кокошка. Ако ти не искаш една ябълка или една круша или слива, ти трябва да намериш съответно семе и да го поставиш при съответни условия. Та ние трябва да отделим същественото в живота от несъщественото и на това съществено всякога да разчитаме. Обикновените идеи, които съвременните хора имат за обществен строй, за майки и за бащи, за братя и сестри, те не отговарят на онази реалност, върху която е създадено братството. Истински брат е само онзи, който е едно с тебе и по дух, и по душа, и по ум, и по сърце. Истински сестр(и) или приятел(и) са само онези, които са едно с тебе и по ум, и по сърце, и по дух, и по душа. И те трябва да споделят твоята съдба при всички условия, а не само по (щопко). Те трябва еднакво да споделят нещата и еднакво да си помагат. Помощта седи в човешките мисли, а не в човешките чувства. Не са думите, които човек изказва, но делата му са важни. Едно дело трябва да се направи навреме.

Една сестра разправя своя разговор с един адвентист. Адвентистите вярват, че тяхното учение е най-право, понеже те вярват, че Христос ще дойде втори път на земята. Те вярват, че като дойде Христос на земята, мъртвите ще възкръснат от гробовете си, праведните ще отидат в мястото на слава, а

грешните на вечно мъчение. Тя му отговорила, че според нея учението на адвентистите не задоволява душата ѝ. Аз пък от своя страна твърдя, че дотогава, докато човек уповава на адвентизма, това е заблуждение; докато уповава на католицизма, това е заблуждение; докато уповава на евангелизма, това е заблуждение, докато уповава на православието, това е заблуждение; докато уповава на окултизма, това е заблуждение; докато уповава на каквото и да е учение, това е заблуждение. Докато човек не дойде до положение да уповава на Любовта, той не е на прав път. Щом почне да уповава на Любовта, той е вече на прав път. Следователно, истината изключва от себе си всички заблуждения, а включва всички добродетели. – Що е Истината? – Това, което в даден случай изключва от човек всички заблуждения, всички злини, всички неправди, всичко зло, всичко лошо, а включва в него всичко добро, всичко възвишено, това е Истина. Това, което в даден случай внася в човека живот, смисъл, облагородява, това е Истината. Това, което може да ме извади от едно състояние в друго, това е Истината; това, което всякога ме е повдигало и в бъдеще ще ме повдига, това е Истина. Както и да определям Истината, пак не мога да я определя. Истината има практически смисъл в приложението. Сега ще се яви въпросът: Можем ли да приложим това? – Можем, има ред правила за това. Те не са крайни правила. Преди всичко силата в човека се развива постоянно, не е нещо, което може да се постигне изведнъж и да спре. Когато децата постъпват в първо отделение, те не изучават всичко изведнъж. Те изучават цяла година само азбуката, а във второ отделение изучават друго нещо. Така минават от отделение в отделение, като изучават все нови и нови неща. В продължение на 16 години учение, те свършват университет и могат вече да говорят върху някои отвлечени въпроси.

Христос казва: „Блажен е онзи, който яде хляб в Царството Божие“. И тогава Христос пристъпва да разправя какви са условията, за да бъде човек блажен. Блажен е онзи, който яде хляб в Царството Божие. Христос имал особени схващания за блаженствата. Той казва, че има три неща, които спъват хората да бъдат блажени. Едното е желанието на човека да си купи нива. Това е крайният материализъм. Другото, което спъва човека, е желанието му да си купи волове и да ги опита. Това е чувственият живот на човека. Той търси удоволствията в живота. Това е животинското начало в него. Третото, което спъва човека, това е желанието на човека да се ожени. Това е нисшето начало в него. И трите положения, обаче, носят нещастия за човека. Нивите му ще вземат, воловете му ще продадат, а жена му ще умре. Утре още жена му ще пристане. Кажете ми коя жена не е пристанала? Според мене всяка дъщеря е любовница на баща си. Ако тя изневерява на своя баща, едновременно с това тя изневерява на всички. Така гледам аз на въпроса. Дъщерята е първата любовница на баща си.

Следователно, ако дъщерята изневерява на баща си, и ако синът изневерява на майка си, тогава целият живот е едно изневеряване. При това положение и онзи, за когото дъщерята се жени и на него ще изневери. Тогава мъжът ще ѝ каже: Ти на баща си изневери, че на мене ли няма да изневериш? Ти баща си напусна, че мене ще обичаш? Аз бих уважавал онази дъщеря, която може да каже на своя възлюблен така: Обичам те, но те обичам повече от баща си и затова не мога да напусна баща си заради тебе. И след това някой ще ми цитира от Евангелието, че е казано, че човек ще напусне баща си и майка си. Какво е казал Христос? Питам: Какво е твоето верую? Ако ти напуснеш баща си и майка си заради една жена? Или по-право какво верую имаш ти, ако напуснеш Бога и твоето верую за една жена? Ще кажеш на своята възлюблена: Ако обичаш Бога и аз мога да те обичам. Ако не Го обичаш, аз ще си намеря друга, по-добра от тебе; по-добра разбирам такава, която обича Бога. Според мене всяка мома, която обича Бога и вярва в Него, е по-добра от онази, която не обича Бога и не вярва в Него. Според мене аз или ти е едно и също нещо. Според мене Любовта към Бога е мерило, което определя всички неща. В нея няма никакво изключение. Историята на всички велики хора оказва същата опитност. Всеки, който е опитал Божията Любов, той никога не се е разочаровал. И постиженията на света седят именно в Божията Любов. Като говоря за Любовта, понякога аз съжалявам, че говоря, но благодарете, че аз говоря само за външните дрехи на Любовта. Що се отнася за вътрешните ѝ дрехи, аз още не съм обелил зъб. Аз говоря само за работната дреха на Любовта на Бога, с която Той работи, но за външната дреха на Любовта аз още нищо не съм казвал. С тази дреха Бог работи на нивата, за нея само там ви говорих. Това, което осмисля живота, това е онзи дълбок поглед, с който като погледнеш, всички страдания, всички нещастия изчезват. Достатъчно е само един лъч на Любовта да дойде в човека, за да изчезнат всички съмнения, всички подозрения, неволи и страдания. Тогава целият свят се обръща и в тебе се зараждат нови чувства и способности. До тогава ти си бил невежа, но щом те погледне Любовта, ти ставаш вече ангел, с крила. Чудно е, че съвременните хора, когато са влюбени, искат да знаят дали ги обичат или не. Трябва да знаете, че дотогава, докато ви пишат любовни писма, вас не ви обичат. Когато престанат да ви пишат любовни писма, вие сте повече на правия път, отколкото когато ви пишат. Мислите ли, че богатството в света е благо? Наистина и то е благо. Има едно богатство, което иде от Бога, но е благословено. Има едно богатство, което не иде от Бога и не носи благословение. Има една сиромашия, която иде от Бога и е благословена. Има една сиромашия, която не иде от Бога. Аз не бих желала нито богатство, нито сиромашия, щом не идват от Бога.

Сега ще ви прочета няколко афоризми: Постигнатият път на мъдреца, изгряващото слънце на любящия са за мъдреца радост, веселие и мир, щастие, блаженство и любов. Всеки, който мисли върху живата вода, която тече, и върху вятъра, който вее нагоре, и надолу върху светлината, която се разстила навсякъде, е блажен.

Хлябът слязъл от небето е за гладния, мисълта – за умния, а работата – за човека, който обича Истината.

Туй, което не остарява, е дрехата на Любовта. Туй, което не се мени, е дрехата на Мъдростта. Туй, което не се губи, е дрехата на Истината. Изгряващата звезда показва красотата на нощта. Изгряващото слънце показва славата на деня. Туй, което носи съблазън и радост, поле се казва. Аз превеждам думата поле с живота на човека. – Това, което носи опасност, е чистотата, планина се казва. Туй, което задоволява душата, е Любовта. Туй, което задоволява духа, е Мъдростта. Туй, което осмисля всичко, е Истината. Път без крах, истина без съмнение и живот без страдания, това е безсмъртието. – Младостта е дреха на живота. Светлината е дреха на знанието. – Свободата е дреха на здравето. Живот без добродетели е градина без цветя, на дървета без плодове. – Не търси това, което не ти трябва. Не носи това, което не те задоволява. – Бъди всякога свободен и никога не се впрягай. – Тури хомота на почивка, а силата си на работа. – Постави страха слуга на разума. – Постави милосърдието помощник на сърцето си. /цитати от „Светът на великите души", мисли от Учителя стр. 4 и 5/.

„Блажен е онзи, който яде хляб в Царството Божие".

Живият хляб в света, това е Божественото, в което ние всеки ден се храним. Този хляб е проводник на живота. За да се разбере това, изисква се едно по-добро разбиране. В сегашната химия се казва, че водата е съединение на две части водород и една част кислород. Според моите схващания това е външно разбиране за водата. Водата не се е образувала от водород и кислород. Тя съществува вън от тези два елемента. Тя е някъде далеч от тях. Водородът и кислородът са само проводници на водата, но не и нейни съставни части. Ако наистина водата произлизаше от водород и кислород, тя би трябвало да прилича по свойства на тия два елемента. В същност водата ни най-малко не прилича на водорода и на кислорода. Водородът и кислородът са тръби, през които водата минава. И затова като пиете водата и останат от нея водородът и кислородът, казвате, че тази вода не е чиста. Щом стане нечиста, това показва, че сме взели полезното от нея и сме оставили непотребното. Такава вода не е добра за пиене. Такива са нашите схващания. Това са тръбите, а водата я няма. Такива са и нашите

разбирания за Любовта. Това, което в тебе се опетнява, не е то любов. Това, което се съмнява в тебе, не е вяра. Това, което показва твоето безсилие, не е сила. Това в тебе, което показва външната природа още не е твоята разумност. Разумността в света върви по съвсем друг закон. Тя подразбира да можеш да се справиш с всички мъчнотии, които съществуват със самия тебе. Сегашните хора имат хиляди случаи, при които могат да изпитат своята вяра и разумност. Вие правили ли сте опити да проверите своята вяра? Когато косата ви побелее, можете ли да я почерните? Защо се смущавате от белите коси, а черните желаете? Бялото винаги дава повече, а черното взима повече. Черната краска, това са икономистите хора. Черните краски, това са икономистите, а белият цвят, това са щедрите хора, филантропите. Капиталът на такива хора отива. Затова като остарява човек всичко харчи. Старите хора са крайно суеверни, много доверчиви. Много пъти старите хора минават за много благочестиви. Наистина, младият човек се опасява от младите моми, а старият не се опасява от младите моми. Като види някоя млада мома старият дава вид, че не иска да я види. Тенденция е това. Но той няма сила в сърцето си, затова не иска да я види. Навремето си той изхарчил всичките пари. Затова той не се радва на младата мома. Той трябва да каже на младата мома: Дъще, ела при мене да ти дам един съвет как да намериш един момък, когото да обичаш, който да те обича и да е готов на всички жертви заради тебе. Старата баба пък не трябва да избягва младия момък, но да му каже: Синко, ела при мене да ти кажа как да намериш една млада мома, която да те обича и да е готова да направи всичко заради тебе. Какво правят днес старите? Като видят един млад момък или една млада мома ще въздъхнат, че едно време са се лъгали, и че те ще се лъжат като тях. Не, такъв съвет не се дава. Всички хора днес са остарели по единствената причина, че са се лъгали едни други, и са ви лъгали, и сте лъгали. Значи, всички сте лъгани, и сами вие сте лъгали. Старите са остарели, понеже са лъгали и лъжат. Младите ще остареят, понеже се учат да лъжат. Казвам: Напуснете този път. От гледището на живия хляб това са стари пътища. Вие гледате, че и моята коса е побеляла, но аз сега уча закона на щедростта. Да давам, да давам. Обаче, никога не раздавам безсмислено, уча щедростта и раздавам по всички правила. Когато дойде някой при мене и иска да му направя някакво добро, аз ще му разгледам всички сметки на миналото. Като му направя едно микроскопическо добро, ще му взема десет подписа на една полица. Вие ще кажете, че това е скъперничество. Оставете вашите разбирания. Любовта е крайно щедра и крайно взискателна.

Сега като говоря всичко това аз не искам вашият живот да се измени. Вие не можете да направите всичко това, не можете да го приложите. Това не можете да го приложите. Аз мога да ви дам правила, да ви покажа пътя, по който можете да се подмладите, но за да се подмладите, изисква се

дълг период на работа. Не е мъчно, да се подмлади човек и без операция може да се подмлади. Обикновените хора могат да се подмладят чрез операция, а вярващите хора и без операция могат да се подмладят. Всяка сутрин като ставате трябва да се подмладите най-малко с един месец. Ако всеки ден се подмладявате с по един месец, за една година ще се подмладите много. Тогава направете сметка с колко години ще се подмладите в продължение на 10–20–30, 40 години. На 12 години ще се подмладите с една година, ако всеки ден се подмладявате с един ден. От вас зависи да се подмладите по-скоро или по-бавно. Сега аз не искам да ви насърчавам в глупави, в невъзможни работи. Спрете се върху тези мисли в себе си. Това, което ви отегчава в живота, това са противоречията, на които се натъквате. На всинца ви искам да дам едно правило: Оставете настрана, вън от себе си всички противоречия, които съществуват в живота ви. Ето едно от противоречията, на които можете да се натъкнете. Представете си, че сте един беден, но религиозен човек. Отивате на десетина богати къщи да поискате нещо, да ви помогнат. Никой нищо не ви дава. Тогава вие се връщате дома си огорчен, наскърбен и започвате да изреждате всички тия десет души богаташи, при които сте ходили и нищо не сте получавали. Те минават през ума ви като светии. Казвате: Този нищо не ми даде. Онзи нищо не ми даде. Всички се отнесоха с мене грубо и жестоко. Но като се върнете дома си, кажете: Колко благо ми говори този човек. Бих желал и утре да отида при него, да ми говори със същия език. На третия ден пак идете, при този човек. Като продължавате да ходите при него в продължение на един месец, най-после ще имате някакъв резултат. Това е противоречие, с което лесно можете да се справите. И Христос е казал: „Развалете този храм, и аз в един ден мога да го въздигна“. Какво означават тия думи? Под думата „храм“ Христос е разбирал Своето тяло. Евреите разбраха Христовите думи буквално, те помислиха, че им се говори за Иерусалимския храм. Христос искаше да им каже, че в един ден може да разруши тялото си, и в един ден да го направи.

Сега вие искате да бъдете послушни, но най-първо вие трябва да имате в себе си сила, с която да разполагате. Вие искате да идете при някой богат човек, да искате пари, с които да разполагате. Вие искате като отидете при този богаташ да искате пари на заем, да му кажете, че Господ ви е изпратил затова. Не, вие криво разбирате тази работа. Първо трябва да се помолите в себе си, а после на хората. Като се помолите на хората. Като се помолите на Бога, ето какво може да се случи. Този богат ще откаже да я лекуват. Обаче, вие имате изкуството да лекувате. Отивате при богатия човек и казвате, че можете да лекувате дъщеря му. При това положение той ще бъде готов мило и драго да даде, само да излекувате дъщеря му. Преди всичко вие трябва да дадете нещо от себе си. Закон е: Никой не може да ви обича, докато не дадете нещо от себе си. Децата обичат майка

си, понеже тя им е дала нещо от себе си. Всички ние обичаме Бога, понеже, Той е дал много нещо от себе си. Ние трябва да обичаме Бога, понеже, всичко каквото имаме, дадено ни е от Него. Ако не Го обичаме, ние се поставяме на крива основа, на опасен път. Казвате, че вярвате в Бога. Вие трябва да вярвате в Бога, в Любовта, защото от вярата, която имате от тази Любов, зависи не само вашето щастие, но и това на жена ви, на децата ви, на целия ви род. От вярата ви всичко зависи.

„Блажен е онзи, който яде от живия хляб, от хляба, който е в Царството Божие". Като ядете този хляб, трябва да знаете, че в него присъствува Божията сила. Всичко, което става в света, има известно разрешение и това разрешение зависи от хляба, който ядете. Много мъчнотии има в живота, но Бог е поставил хиляди разумни хора, които да се грижат за разрешаването на тия трудни въпроси за войните, които могат да станат и т. н. Хиляди разумни души са поставени за разрешение на въпроса какъв трябва да бъде общественият строй, как трябва да се възпитават децата, какви трябва да бъдат отношенията в семействата. Хиляди мъже и жени се занимават с разрешението на тия въпроси, и те почти са дошли до едно разрешение. Има една програма, която е турена в действие. Тази програма е слънцето от небето. Щом тази програма се приложи в действие, всички тия стари възгледи на хората, всички стари училища, всичко това ще изчезне и ще се замести с ново. Както виждате сега, хората като се оженят, и три години не могат да се търпят, на третия месец вече се развеждат. Старият порядък не може вече да се търпи. Всички изискват нещо ново. Новото учение, учението на Христа седи върху следния закон: „Дето са двама или трима, събрани в Мое име, там съм и Аз между тях". Защото мъжът и жената, това са части на целия човек. Мъжът е едната половина, жената е другата половина. Следователно, мъжът и жената, събрани заедно, това е човекът, а между тях вътре е Бог. Това са значи тримата, събрани в едно име. Щом се съберат мъжът и жената заедно, те имат дете. Детето е третият, това е идейната Любов на майката и на бащата. Човекът ще даде условията на семейството. И като дойде Бог, това е Божественото, това е новата фамилия, която трябва да се създаде. И тогава някои питат: Защо хората се развеждат? За тяхното безлюбие. Мъжът и жената трябва да бъдат богати, по ум и по сърце. Те не трябва да бъдат хиляви. Всички трябва да бъдат здрави. Болните хора не трябва да се женят; глупавите хора не трябва да се женят; безсърдечните хора не трябва да се женят. Човек, който влиза в Божествения път, трябва да бъде без недъзи. В Писанието е казано, че човек ще напусне баща си и майка си. – Кога трябва да стане това? И за кого се отнася това? – То се отнася за първите хора, които Бог създаде. За тях беше това. Като създаде Адама, той напусна баща си и майка си. Това и до днес си остана, за хиляди години вече се казва същото, че човек трябва да напусне майка си и баща си. Първоначално

Адам е бил като животно. Той от хиляди години беше размърдал опашката си. Като го намери, Бог го запита: „Ти готов ли си да оставиш баща си и майка си заради мене?“ – Готов съм, Господи. И наистина, той ги напусна. Тогава Господ го въведе в училището, вдъхна му през ноздрите дихание, и той стана жива душа. Всичката спънка седи в това, че неговото дете, жената, още не се е самоотрекла от баща си и от майка си. Жената още не може да се отрече. Жената уж се е отрекла, но като види, че не може да живее с мъжа си, бяга при майка си и при б_освещение, докато дойде до положение да се отрече от майка си и от баща си. Тя трябва да се откаже от старите си привички и да тръгне подир Бога, както Адам е тръгнал. Христос дойде на земята да покани жените да се обърнат към Господа, да се покаят, и да го последват. Новата религия ще бъде религия на жените да се откажат от баща си и от майка си, от сегашните си мъже – от всичко да се откажат. Какво ще кажете вие, мъжете, на това нещо? Трябва да се радвате, защото ще имате една нова жена, от която ще лъха нещо ново, идеално, хубаво. Тогава целият свят ще се преобрази. И тогава новата жена ще почне да меси хляба в света. Тогава майките ще месят хляба, от който ще се раждат бъдещите деца. Тогава ще се раждат гении и светии. Какво правят сега в Германия? Там насила въвеждат Христовото учение. Там по закон могат да се женят само здравите, на хилавите, на слабите не се позволява да се женят, със закон им забраняват това. Ще кажете, че това не е човеколюбиво. Можете да мислите, каквото искате, но Христос казва: „Човек ще напусне майка си и баща си и ще се прилепи към жена си“. При коя жена? При тази, която утре може да го напусне? Не, не се разбира сегашната жена. Или ще кажете, че жената трябва да напусне баща си и майка си, за да се прилепи при мъжа си. Не, идейно трябва да се разбира това нещо. Не е въпросът да се заблуждаваме. В света всички трябва да работят за повдигане на жената, за да се изпълни Божествения План. Жената минава през посвещение. Тя трябва да бъде красива и да се отрече от баща си и от майка си и да се прилепи към Бога. Докато жената не залюби Бога и не жертвува всичко заради Него, тя по никой начин не може да се повдигне. Тя не трябва да жертвува своите разбирания, с които се е родила за никой мъж в света. Това значи жена, която е посветена. Всяка жена, която се отрича от своите религиозни вярвания за един мъж, е ужасна жена. Тези жени, именно са донесли най-големите нещастия, които съществуват. И ако ние не сме готови заради Онзи, Който ни е дал в света всичко, не сме готови да се жертвуваме, да жертвуваме и своето верую, какво можем тогава да направим в света? Тогава ние имаме две раси в света: едната раса върви по пътя на Каина, по пътя на линията на майка си, втората раса върви по пътя на баща си. Писанието казва: „Вие сте чада на дявола“. Значи втората раса върви по пътя на Сита, т. е. по пътя на Адама, на баща си. Има мъже в света, които вървят по Каиновата линия, а други вървят по Ситовата линия. Тези мъже,

които вървят по линията на Каина, са непросветени мъже. Има и жени, които вървят по линията на Каина. Обаче, има мъже и жени, които вървят по линията на Сита. Това са мъже и жени, които трябва да създадат новата религия. Тези мъже и жени, като се съединят в едно, ще образуват новата религия, новата култура. Като се съединят, те не трябва да питат какво ще стане със света. Те ще превъзпитат каиновите мъже и каиновите жени. Това ще бъде полето, върху което ще работите. Когато дойде Христос, хората бяха ли праведни? Не, Христос дойде в една епоха, когато хората бяха крайно груби. Благодарение на това, че от толкова години работи в света, че сега имаме една съвсем друга култура от тази, каквато имаше в римско време. Знаете ли колко жестока беше римската култура? Когато превзеха Иерусалим, римляните разпнаха 60 000 евреи на кръста. Разправят, че пътят от Иерусалим до Рим е бил само с кръстове. От това евреите били толкова ожесточени, че когато 12 000 евреи били обсадени в една област, те избрали 12 души, които да избият всички останали. После тия 12 души избрали помежду си един да избие 11-те, а последният от тях се самоубил. Такова ожесточение е настанало между тях. Питам: Ако тези хора могат по такъв начин да извършат този подвиг, защо да не могат да се пожертвуват за истината и доброто в света? Че ако един момък се самоубива за една мома, която го е излъгала, защо по същия начин той не може да се пожертвува за Христовото учение? Ако много жени могат да носят несгодите на един мъж, защо да не могат да носят по същия начин несгодите за придобиване на Царството Божие? Какво противоречие има в това? – Никакво противоречие няма. Казвам: В сегашния век Бог ни наблюдава със своето око. И аз чувам гласа на Господа, който казва: „Адаме, къде си сега?“ Сега у всички вас виждам как Адам се е присламчил при жена си или се е скрил в банката зад парите си. Всеки се е скрил, присламчил се е и казва: Дано още мене не ме викат, че още не съм готов. Всичко това са заблуждения. Това е театър, всички сте отишли на представление. Представлението трябва да се напусне. Ти седни в театъра, но какво ще видиш? Казвате: Чакай да видя последното действие. Аз да ви кажа какво ще бъде последното действие. В последното действие героят и героинята ще умират и ще ги заровят. А тези герои, които вие виждате, не представят никаква реалност. Както са живели в миналото, така живеят и сега, и в края на краищата ще умрат. Те умряха един път, а сега втори път ще ги изкарат на сцената. Един американски проповедник проповядвал на американска публика как могъл китът да глътне Йона. Той цели 4 часа разказвал тази история. В това време държал Йона във въздуха, докато най-после китът го глътнал. Той доказвал цели 4 часа това пред учени американци, как китът глътнал Йона. Какво ще доказва как го глътнал? Ако го е глътнал, глътнал го е. Ако не го е глътнал, не го е глътнал – нищо повече. Наскоро четох, че един моряк, от един английски параход паднал във водата, дето един кашалот го държал в утробата си, глътнал го и там

прекарал цели 24 часа. Като убили кашалота, той излязъл навън. И после разправял своята опитност: усетил, че влязъл в нещо топло и след това изгубил съзнание. Разликата между Йона и този моряк седи в това, че Йон не е изгубил съзнание, но през всичкото време се молил в утробата на кита. Тогава Господ заповядал на кита да го изхвърли навън.

Блажен е всеки от вас, който може да яде от този хляб, който сега се меси. Блажени сте вие, които можете да ядете от хляба, който е в Царството Божие. Блажени са вашите деца, блажени са вашите дъщери и синове, блажени са вашите слуги, които могат да ядат от хляба, който е в Царството Божие! Блажени са тези, на които духът е дал този Божи хляб, които ядат от този хляб, който носи благото на цялото човечество.

„Благословен Господ Бог наш“.
Тайна Молитва.

37. неделна беседа от Учителя,
държана на 21 юли 1935 год.
София, Изгрев

Забележка: От 28 юли 1935 г., 4 август 1935 г., 11 август 1935 г., 18 август 1935 г., 25 август 1935 г., 1 септември 1935 г. беседите са отпечатани в томчето Съборни беседи „Царският път на душата“.

1935_07_21 ***Любов и служене***
утринно слово

ЛЮБОВ И СЛУЖЕНЕ

Размишление.

5-та глава от Йеремия.

Сега ще слушате да ви се чете нещо от миналото, което представлява справочна книга. От нея разумният може да се поучава. Някой писател ще отвори книгата на миналото и от там взема своите герои и героини. Той пише драма, трагедия, комедия или някой роман, от които хората на настоящето се възхищават. Колкото и добре да са представени образите на героите и на героините, все ще има нещо скърпено: или украсено, или по-лошо, отколкото е била действителността. Никой фотограф или художник не може да представи нещата в тяхната действителност. Въпреки това, хората са доволни, когато фотографът или художникът ги представят по-красиви, отколкото са всъщност. Наблюдавате една картина на някой художник, намирате, че не е напълно сходна с оригинала, но пак я харесвате. - Защо? - Цените изкуството на художника. Мъчно е наистина, да се представят образите в истинския им вид.

Добре е да чете човек книгите на миналото, но да не пренася фактите в сегашния живот. Ще кажете, че тогавашните хора правили грешки и пренасяте грешките им в този живот. Миналото е минало, няма защо да го повтаряте. Че някой одрал кожите на няколко овце, започвате да го съдите. Одрал ги е вече, няма защо да се спирате на миналите му грешки. Друго е положението, ако го видите в момента, когато ги дере. Хванете го веднага и го извикайте настрана, да му кажете, че не постъпва добре. Трябва ли да хванете човека и да го водите при съдията? Няма човек в света, който да не е одирал кожи, но това не значи, че всички хора трябва да бъдат бесени и затваряни. Поучавайте се от грешките на хората, без да ги осъждате. Има кой да ги съди и оправя, това не е ваша работа.

Като ученици на живота, съветвам ви да не се занимавате с грешките на хората, които са живели в миналото. Трябва ли да се смеете на детето, което прави грешки при писане на буквите? То едва е постъпило в първи клас, сега учи буквите. Естествено е, че ще прави грешки. Едва в края на годината то ще може донякъде да пише добре буквите. След това работата му става по-трудна. Следователно, то всякога ще има условия да придобива знания, но наред с тях и грешки да прави. Тогава, не осъждайте човека за миналите му грешки. Не го осъждайте и за настоящите. Той се упражнява, прави усилия, учи се. Ще дойде ден, когато ще прави малки,

почти невидими грешки. Съзнанието му ще бъде будно и той сам ще се изправя.

И така, стремете се да разглеждате живота в неговия вътрешен смисъл, да не изпадате в противоречия. Затова, именно, казвам: Докато си болен, на църква не можеш да ходиш; щом оздравееш, можеш да отидеш на църква. Вратата на църквата е отворена за здравите, а не за болните. Грешникът и глупавият пък нямат право да говорят за служене на Бог. Първата им работа е да съзнаят грешките си и да ги изправят. След това могат да служат на Бог. Много естествено. Може ли вързаният кон да кара кола? Грешките и греховете са въжета, които ограничават човека. Те не му дават свобода да върши Божията воля. - Какво трябва да прави болният? - Да се излекува. - Какво трябва да прави грешникът? - Да се освободи от грешките си. - Какво трябва да прави сиромахът? - Да се освободи от сиромашията си, която го обременява. - Кой е причина за болестите, за сиромашията и за греха? - Все някой е виновен. Все някаква външна или вътрешна причина е създала тези неща. Какво ще кажете, ако видите един подкован кон в гората? Конят е свободен, а при това подкован. Който разбира живота, ще каже, че той е живял между хора, които са го подковали. Ето защо, ще знаете, че за всяко нещо има причина. Най-малко средата, в която човек живее, може да бъде причина за едни или други прояви в неговия живот. В този смисъл и човек е подкован, както коня. Той не живее още онзи първичен, естествен живот, който първоначално му бил даден. Сегашният човек е с брада, първият човек - Адам е бил без брада. Значи, брадата се явила впоследствие, като резултат на трудния живот, който прекарал на земята. Забелязано е, при това, че колкото в по-диво състояние е човек, толкова е по-космат. Интересно е да се направят изчисления, колко години е трябвало да се минат, докато се яви брадата. И след това, колко години още ще минат, докато се махне брадата му. Колкото по-космат е човек, толкова по-лоши са били условията на живота му. Почват ли космите да падат, условията му се подобряват.

Сегашните хора се смущават много от фиктивни неща, поради което сами си създават мъчнотии и противоречия. Те приличат на онези две жени, майка и дъщеря, които плакали за умрялото си детенце. Дъщерята сънувала, че се оженила, родила момченце, което израсло, станало няколкогодишно и умряло. Като разправила съня на майка си и двете започнали да плачат. Тъкмо в това време бащата се върнал от странство и заварил това положение: жена му и дъщерята плачат. Като му разказали, защо плачат, той казал: Ще тръгна отново по света, да изучавам хората. Ако намеря по-глупави от вас, ще се върна; ако не намеря, ще продължа пътуването си. Като дошъл до съседното село, видял на едно високо дърво един човек, който се готвел да скочи. - Какво правиш там? - Искам да скоча

отгоре, да обуя панталоните си. Не зная, има ли друг начин за обуването им. - Слушай, не скачай от дървото, ще се убиеш. Аз ще ти покажа, как се обуват панталони, но с условие, че ще ги дадеш на мене. - Съгласен съм, важно е да науча нещо. Той му показал, как се обуват панталони, а след това ги взел за себе си и тръгнал на път. Спрял се в друго село, понеже там му обърнало внимание една сватба, на която всички плачели. - Защо плачете? - Не питайте. Женим една мома, но понеже е доста по-висока от вратата, не може да влезе в дома на младоженеца. Трябва да отрежем главата й, а ни се свиди. - Аз ще ви помогна да я вкарате вътре, но ако ми дадете нанизите на момата. - Ще ти дадем, каквото искаш, само булката да остане жива. Той ударил булката отзад по врата, тя веднага навела главата си и влязла през вратата. Най-после той отишъл в трето село. На края на селото видял, как една жена се мъчи да извади главата на едно теле от едно гърне, но не може. Да отреже главата на телето, не се решавала, а друг начин не намирала. Най-после тя започнала да плаче. - Не плачи - казал й селянинът. Ако ми дадеш телето, аз ще те науча как да извадиш главата му от гърнето. Той взел една брадва и внимателно ударил гърнето, което се счупило. Така телето освободило главата си.

Много примери има в човешкия живот, които се нуждаят от правилни преводи. Колкото по-добър е преводът, толкова по-близо е до истината. Христос направи много неща, които също се нуждаят от преводи. Не могат ли да се преведат, те остават необяснени и създават противоречия. Например, мнозина се чудят, защо след възкресението си Христос се явил на учениците си, които били наредени около буен огън, в който сложил една риба, опекъл я и им дал да ядат. Необяснимо е също, защо Христос в Кана Галилейска превърна водата във вино. И до днес още тълкуват, истинско ли е било виното, или вода. Има неща, които по-добре е да останат необяснени. Каквито обяснения и да ви се дадат, нищо няма да придобиете.

Следователно, вярвайте на нещата без външни обяснения. Разбирането и обясненията идват отвътре, а не отвън. Не е достатъчно само да вярвате, но трябва да прилагате това, което знаете. Вяра без прилагане нищо не струва. И любов без прилагане нищо не е. Христос не дойде на земята да научи хората да вярват в Него. Той искаше да им покаже, как да вярват в Бог, да Го обичат и да Му служат. Това значи познаване и разбиране на Христос, Който и днес е жив. Търсете живия Христос, а не само Онзи, Който е живял преди две хиляди години. Казано е, че Бог е Бог на живите, а не на мъртвите. Следователно, като възлюбите този Бог, вие ще познаете Христос, Който е проповядвал за Него. Тогава ще разберете стиха, в който е казано: "Ще ви изпратя друг утешител, Духът на Истината, да ви научи, какво да правите".

Сегашните хора страдат повече, отколкото трябва. - Защо? - Защото не знаят, какво да правят. Те живеят във вечен спор, защо еди-кой си обича едного повече от другиго. Децата са недоволни от родителите си, че обичат едно от тях повече от другите. Вината на родителите не е в това, че обичат едно от децата си повече от другите, но в това, че не могат да скрият любовта си. Слонът, който стои по-ниско от човека, умее да скрива любовта си, а човек не може. Когато се обичат, слоновете се крият в горите, никой да не ги вижда. И хората ще се научат да изявяват правилно любовта си. - Кое дете обичат родителите повече? - Доброто и разумното. - Защо? - Защото е богато, може да даде нещо. Какво могат да дадат бедният, болният и глупавият? Като се приближиш при някой болен, той гледа само да вземе нещо. Като видиш това, ти търсиш случай да се освободиш от него.

Сега, не се спирайте върху странични и временни неща, които отклоняват вниманието, без да допринасят нещо съществено. Сиромашията и богатството са временни положения, от които можете да се учите. И болестите са преходни състояния. Човек трябва да бъде здрав, силен, вътрешно богат и красив. Външното богатство и външната красота са за изкушение. Като знаете това, стремете се към вътрешна красота и вътрешно богатство, които се придобиват само от чистите мисли, чувства и постъпки. Красиво е лицето на човека, който има светли мисли, възвишени чувства и благородни постъпки. Щом добрият живот прави човека красив, лошият живот пък става причина да изгуби красотата, здравето и силата си. Лошият живот се отразява не само върху самия човек, но и върху ближните му. Например, забелязано е, че ако синът или дъщерята не живеят добре, техният живот се отразява и на родителите им. Много майки и бащи са пострадали от лошия живот на децата си. Като не могат да им помогнат, да не се бъркат в живота им, за да не пострадат. Оставете всеки сам да носи товара си, както и последствията на своя живот. Друго нещо е, ако някой иска вашата помощ, търси вашия съвет. Но не се притичвайте на помощ, щом той нищо не иска от вас.

Да се върнем към съществената мисъл: любов и служене. Този е пътят, по който човек може да се освободи от противоречията и неразбирането в живота. Любовта към Бог разрешава всички мъчнотии. Щом обикнеш Бог, в душата ти ще настане мир, а в сърцето ти - пълнота. Ще ходиш ли при това положение пред вратата на този и на онзи, да искаш тяхната любов? Като служиш на Бог, ще ходиш ли от къща в къща да искаш вода за пиене и за поливане на своята градина? Служенето на Бог подразбира прокарване в къщата ти на канализация, през която ще тече изобилно прясна и чиста вода. Имаш ли канализация, ти можеш да си наливаш

вода, колкото искаш. Любовта и служенето носят изобилие в живота. Който носи любовта в себе си, той е богат. Където мине, всички му отварят път, канят го, радват му се. Той носи щастие и за себе си, и за окръжаващите. Не само хората се ползват от неговата любов, но и животните, и растенията.

И така, за да имате успех в живота си, откажете се от миналото и разчитайте на настоящето. Щастието ви се крие в настоящето. Не се спирайте върху любовта си в миналото; важна е настоящата ви любов. Какви добрини сте правили в миналото, не е важно; важно е, какво днес правите. Миналото е било важно, като условие за настоящето; настоящето пък е условие за бъдещето. Стремете се тогава към настоящето, което проправя пътя към бъдещето.

Помнете: използвайте доброто във всеки даден момент и бъдете доволни от положението си. Ако днес сте доволни и утрешния ден ще бъде за вас добър. Не се сравнявайте с другите хора, че те имали по-голяма любов от вас, или че били по-добри и богати, по-здрави и т.н. Всяко нещо, което в даден момент имате, е добро. И болни да сте, пак е за добро. Като разсъждавате по този начин, вие идвате до положението на човек, който разбира живота. Щом разберете живота, условията ви непременно ще се подобрят. Вървете по пътя, който Бог ви е начертал и бъдете доволни от него. - Какво ще стане с нас? - Който е бил сиромах, ще забогатее; който е бил богат, ще осиромашее. Който е бил учен, ще изгуби знанието си; който е бил невежа, ще придобие знание. - Не искам да стана сиромах. - Не разбираш закона. Какво прави туристът, като пътува по планините? Той тръгва с тежка раница, като богат човек и се връща с празна, лека - като сиромах. Той трябва да се радва на празната си раница; това показва, че е бил здрав, могъл да изяде всичко, което е носил на гърба си. Следователно, радвайте се, когато товарът ви олеква, когато умът и сърцето ви се изпразват от старото съдържание, за да се влее в тях ново и прясно съдържание. Яжте, каквото носите в раниците си, давайте от него и на другите и не се страхувайте от глад и сиромашия. Като раздадете всичко, разчитайте на вашия Велик Баща, на Неговата Любов и справедливост, на Неговата благост и милосърдие.

Дръжте в ума и в сърцето си образа на Бог, на ангелите и на възвишените същества, които ще ви упътват и направляват. Проникнете се от желанието да любите и да служите в името на Великата Любов, Правда и Добродетел.

Проявеният Дух в Любовта, проявеният Дух в Мъдростта, проявеният Дух в Истината носи всичките

блага на живота, на Единния, Вечния Бог, извор на всички блага, в Когото всичко се обединява.

38. Утринно Слово от Учителя, държано на
21-ви юли 1935 г., София. – Изгрев.

Книги:
* *Любов и служене*
Ценната дума (Утринни Слова. Четвърта година (1934–1935). София, 2004)
30 беседи от 7 октомври 1934 г. до 15 септември 1935 г.
Начало: 05:00
Край: 06:25
В началото:
* Кратко размишление
* Пасаж: Еремия 5
* Песен „Бог е *Любов*“
В края:
*

1935_07_24 Стар и нов порядък
лекция пред общия окултен клас

СТАР И НОВ ПОРЯДЪК

„Добрата молитва"
Каква беше темата на миналата лекция?

Много работи занимават човешкия ум и затова знанието става развлечено. Много неща занимават едновременно ума - потребни и непотребни. Някои хора се оплакват от паметта си, че отслабнала, а то става, защото занимават ума си с непотребни работи. Потребно е това, което помага. Непотребно е това, което не помага. Мнозина се спъват, като казват, че някои неща са стари, а други - нови.
Между старото и новото има една вътрешна връзка. Старото е това, което се е градило едно време. Новото е това, което се гради върху старото. Върху старите работи се градят новите работи. Някои казвате, че старото е непотребно, обаче без старото нямаме основа. А други казват, че новото не е потребно, че няма какво да се гради. Новото е градеж. В природата съществува една вътрешна връзка. Там, дето няма връзка, няма никакъв градеж. Да обичаш, значи да градиш. Да не обичаш, значи да разграждаш. Що е любовта? Градеж. Що е безлюбието? Разграждане. Каквото развалиш, това е безлюбие. Трябва да се превеждат нещата в техния конкретен смисъл. Говорят за любовта, а няма никакъв градеж. Любовта винаги гради. Дето има любов, всичко расте. Дето няма любов, всичко изсъхва. Дето има любов, всичко живее. Дето няма любов, всички измират. Едно общество, щом започне да измира, то показва, че няма любов. Най-първо, измира мисълта, после - чувствата и най-после - физическото измиране. Най-първо, хората престават да мислят, после - да чувстват и най-после физически умират. Някой път и вие чувствате това. Някои се оплакват, че сухо е сърцето им, че няма никаква мисъл да ги занимава. Значи законът на безлюбието е хвърлил вече своето въздействие върху такъв човек.
Ще познаете кога в един дом влиза сиромашията. Като влезете в един дом, ще познаете дали са сиромаси, или богати. Като режат малки рязани, тогава са сиромаси, като режат големи рязани, тогава са богати. Някой казва: „На тънко реже." Щом на тънко реже, сиромашията е влязла в ума му. Рязане не с човешки нож, но с ума си право да режеш. Право да отсъждаш, да отрязваш.

Някои говорят за красотата. Някой казва: „Трябва да бъдеш красив." Красотата е последната форма. Щом дойдеш до красотата, по-нататък не може да се отиде. След красотата иде грозотията. Ако човек е дошъл до

края на доброто, то е вече крайният предел. След доброто иде злото. Някой казва: „Какво има зад доброто?" Злото. „Зад злото какво има?" Доброто. Като стигнеш до крайния предел на доброто, стигаш до злото, а като стигнеш до крайния предел на злото, стигаш до доброто. Това може да се провери в живота. Искаш да станеш по-добър и по-добър, и най-после изгубваш и онова малкото, което имаш. В незнанието човек изгубва.

Има един анекдот. На един циганин му дали едно гърне мляко. Той го турил в тенджерата да го свари, започнало то да се подува на огъня и той си казал: „Ще се напълни цялата стая с мляко." Той се качил на комина и казал: „Наредих си живота." Той не обърнал внимание на малкото мляко, което било в тенджерата, та всичко излязло навън. Та и вие, когато видите, че вашето мляко се подува, качвате се на комина и мислите, че има много мляко. Като влизате вътре, виждате, че нямате нищо. Вие мислите, че като отивате на небето, ще бъдете като ангели с крила и сила. Това са детински схващания. Този ангел е работил, минал е през изпитания, и то през какви изпитания, а пък вие без изпитания искате да вземете първото място в небето, да кажат, че сте ангел. Докато станете ангел, ще се изпотите сто пъти. Като един цар, който никак не е работил, и почва да работи.
Някои мислят да станат окултисти. Те мислят, че лесно се става окултист или християнин. Какво значи окултист? Той казва: „Дай да ти погледна ръката." Окултизмът не е гледане на ръцете. То е една наука, която изучава природата, обективно изучава нещата. И на вас ще ви кажа сега: досега, вие най-първо си създадохте своята теория, и тогава си създадохте вашия живот според теорията. А пък сега обратното ще започнете. Най-първо ще придобивате живота, и после ще създавате теорията. Най-първо вие създадохте теорията за любовта, и после търсихте любовта. Сега най-първо ще намерите любовта, и после теорията върху любовта. Във всичко процесът е обратен. Не първо теорията, и после любовта, но първо любовта, а после теорията. Не теоретизирайте върху любовта. По-добре е да имате нещо конкретно, върху което да се спрете.

Да ви обясня.

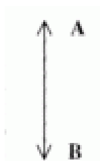

Тук имате посока на две движения, имате две движения, A и B. Човек всякога има две движения. Седите и мислите кой път да хванете - нагоре или надолу. Ако искате чист въздух, нагоре трябва. Ако искате добра храна - надолу трябва. Въздухът се търси горе, а пък хлябът се търси долу. Това е

един факт. Вие сега ще запитате защо е така. Защото не може да бъде другояче. Защо е криво? Защото не е право. Защо е право? Защото не е криво. Правите неща са, които не са криви. А пък кои са криви? Кривите неща са, които са прави. Правите неща са, които принадлежат само на двама души. Кривите неща са, които принадлежат на много хора. Кривите принадлежат на мнозина, а пък правите - само на двама.

Ще направя един превод. Между две точки може да прекарате само една права линия. Правата линия е достояние само на двама души, а кривата линия е достояние на мнозина. Сега не схващайте, че дето е криво, хората са лоши. Не, но в кривата линия законите са други, а в правата линия законите и методите са други. Ако стоите върху една права линия, законите са други, а ако стоите върху една крива линия, пак са други законите. Например, ако вие се хвърлите отвисоко, слизате по една права линия. Ако скачате отнякъде, щом правите скок, то не е вече права линия, в права линия не може да скочите. Скачане има само в крива линия. Искате да прогресирате. Прогресът е само в кривата линия. В правата линия няма никакъв прогрес. Вие може да разсъждавате и да казвате: щом в правата линия няма прогрес, тогава няма нищо в нея. Не, правата линия е зърното, което съдържа всичко в себе си, а пък кривата линия е зърното, което е поникнало и е изгубило своята първоначална форма. Правата линия е зърното.

Правата линия е първата посока на този център, един център, който се освобождава от своето безпространствено положение. Центърът, който е безпространствен, става пространствен. Правата линия е вече привличане към безпространствен център. Пространственост значи това, в което може да се прострете. Това ви е понятно. Пространството подразбира свобода на действие. Това е вторият превод. Това е пространство. Там, дето може да действате, има пространство. Там, дето не може да действате, няма пространство. Там, дето може да мислите, има пространство. Там, дето не може да мислите, няма пространство. Там, дето може да чувствате, има пространство. Там, дето не може да чувствате, няма пространство.

Сега няма да се спираме върху това, абсолютно ли е пространството, или относително, защото и философията не знае какво нещо е абсолютното. Някой ще каже, че пространството е безгранично. Да оставим сега гранично и безгранично. От граничното е произлязло безграничното и ако нямаше граничното, не може да измерите и безграничното. Ние го наричаме безгранично, защото така си го представяме, така си го мислим. Ако човек мисли върху безграничното, какво подразбира? Че е много голямо. Идеята е тази. Казват: „Безгранични работи." Два двора по един декар - вземам обикновените разсъждения - два двора по един декар имат

граници, заградени са. Казват: „Един ден ще ги направим без граници" и събарят оградите, остават без граници. Дворовете сега са безгранични. Обаче безгранични ли са? Казвате: „Безгранична работа." Това показва, че няма препятствие. Това показва, че от вашия двор от всяка точка може да излезете. Когато имате ограда, може да излезете само от една точка - вратата. А пък сега отвсякъде може да излезете. Безгранично е това, дето може да излезете отвсякъде, а не че е нещо непостижимо. Тази идея за безграничното значи - отвсякъде може да излезете, отвсякъде може да минете.

Вашите мисли може да бъдат гранични, а могат да бъдат и безгранични. Чувствата ви могат да бъдат гранични, а могат да бъдат и безгранични. Постъпките ви могат да бъдат гранични, а могат да бъдат и безгранични. Трябва да знаете, че една теория се подчинява на фактите, а не фактите на теорията. Вие казвате: „Защо не е станало така?" Защото не сте разбрали работите. Работите съществуват, нещата съществуват, а вие трябва да образувате една теория не произволна, а съобразно с това, което съществува, а не както вие мислите. Има неща в света, които са невъзможни. Невъзможно е волът в един ден да стане човек. Невъзможно е човек в един ден вол да стане. Аз вземам нови философски положения. Казвате: „Невъзможно е волът в един ден човек да стане, но Господ може да го направи." Господ глупави работи не прави. Вие ако кажете, че волът може да стане в един ден човек, това го предполагате. Но вашата мисъл не е Божия мисъл. Вие в един ден вол не може да станете, и ако искате, пак не може да станете. Какво подразбирате под думата „вол"? Волът има два стремежа. Волът има стремеж към култура, но е крайно ограничен. Волът е крайно ограничен. Той е свързан с едно въже в дама*, седи и си мисли кой може да го освободи от това въже. Мисли ден, два, три дни, година, моли се и след като се моли, молитвата му докъде може да е достигнала? Господ казва: „Извади този вол и го впрегни, иди на нивата да ореш, да започне да мисли той." Дойдат, извеждат го, впрягат го и той отива на нивата да оре. Той оре на нивата, но гледа надолу към земята. Господ иска да го накара, като оре, да си вдига главата нагоре, а той не си я вдига нагоре, а гледа надолу. И казва: „Не е разрешена тази работа." Ако някой не си повдига главата, няма да разреши въпроса. Но ако си вдигне главата, ще разреши въпроса, ще махне жегъла* и ще гледа нагоре, ще каже: „Няма да работя, няма да ора." На Господа ще гледа. Вие се спирате сега и казвате: „Има ли право волът да прави такова своеволие?" Ако вие имате право да го впрягате и не искате да го разпрегнете, то той има право да прояви противоположното на това, което вие правите. Контрасти съществуват.

Преведете понятието „вол" във вашия живот. Едновременно вие сте вол и

човек. Вие искате да разрешите по един материален начин живота, а в този случай вие сте вътрешно като вола, целия ден мислите как да си изкарате прехраната. Ще отидете да орете, ще ви изведе Господ вън. Целия ден, десет часа, ще работите и като се върнете вечерта, носите трийсет-четирийсет, петдесет, сто лева. Това е торбата с ечемик, който дава господарят на своя вол. Ще окачи на врата му торбата. Виждали ли сте как господарят храни коня? Старият метод е да турят торбата с ечемика на врата му и той яде ечемика. След като изяде ечемика, снемат му торбата. Сега във вашия ум остава картината, защо на коня му турят торбата на врата. Не е важно защо на коня му турят торбата, а на мене защо са турили тази торба - това е важното. Вие казвате: „Този кон не може да си снеме торбата, но аз, човекът, който мисля, трябва ли да ми турят една торба на врата и аз да не мога да я снема?"

Представете си, че дяволът ви е окачил една торба на омраза. Цял ден превръщате, обръщате вашата омраза. Вие целия ден обръщате в ума си своята омраза. Питам сега, ако мразите някого, какво ще добиете? Ако мислите, че нищо няма да добиете, не говорите право. Не, много ще добиете. Покажете омразата. Вие мразите, и мислите за този, когото мразите. Кажеш му една обидна дума, покажеш, че не го обичаш, и тоя човек ти удари един юмрук като Дан Колов, този български пехливанин. Като блъсне някого, хвърли го на земята. Реджи Сики (известен борец) си служи с английската метода и го удря според правилата на бокса. Дан Колов казва: „Сега аз ще ти покажа по български." По английски не става, защото по английски може да се мушне с бокс няколко удара по носа, по ушите и ще свърши всичко. Дан Колов го поваля на земята, той си служи с български методи. Той да прави пехливанлък по английски, видял, че не става, и почва по български, с един замах гътва го на земята. Англичанинът ще го удари четири-пет пъти по носа, по очите с юмрук, а пък българинът ще отиде да вземе от плета един кол и - един удар оттук, един удар оттам, и побеждава противника.

Та аз гледам, и вие някой път сте въоръжени с колове. Това е по-български - удряте с кол човека. Онзи удря с жива ръка, а вие мислите, че с кола разрешавате по-бързо въпроса. Обаче вие с кола няма да разрешите въпроса. Казват, че колът излизал от рая. Не е вярно, това е гола лъжа. Ръката е излязла от рая. Майчината ръка е излязла от рая. Майката е хванала детето с едната ръка и после е започнала да го пляска с другата ръка по задницата. А пък вие вземете една тояга отвън и после казвате: „От рая е излязла тази тояга." Не е излязла от рая. Ако вие биете детето си с нея, същото ще се върне на вас. Другата тояга - майчината ръка - е много умна. Тази тояга най-първо съдържа качествата на любовта. Това е

палецът. Пръстът, който съдържа качествата на благородството, това е показалецът; качествата на вечната справедливост - средният пръст; качествата на наука, художество, изкуство - безименният пръст или слънчевият пръст, и качествата на материалните блага - малкият пръст. Тази тояга като удари човека, той вече става щастлив. Като те блъсне тази тояга, сърцето ти се запълва с любов, благородство, справедливост и тъй нататък. Това е тоягата, която е излязла от рая, която като блъсне човека, умът му просветне. Тя е Божествената тояга. Така трябва да се разбира. Превод трябва да се направи. Как е поговорката, може ли да ми я цитирате? („Пръчката е излязла от рая.") Но тази пръчка е човешката ръка. Това е разумната пръчица, с която хората наказват. А пък учителите, понеже не са разбрали, всякога носят пръчица. Старите български учители трябва да се поправят. Някога те имали една пръчка - фалага***. Стягат краката на ученика с две дървета, двама души вдигат дърветата нагоре, а пък учителят с една пръчка бие по краката. Той е вързан за краката, учителят го бие така, за да учи. Казва му: „Ти няма ли да се учиш?" Като свършиха с фалагата, дойдоха до второто положение - краката вече ги възпитаха, но остана задницата на децата. Затова онзи ученик, който се е провинил, ще го вземе учителят и ще го бие по задницата. И после, третото положение - учителят отива при ученика и го пита: „Стоянчо, защо си направил това? Дай си дясната ръка." Учителят с пръчката удря дясната ръка, ученикът си дърпа ръката. И му казва: „Ако не си даваш ръката, ще дойде задницата." И той, горкият, си дава ръката. Като го удари по ръката, просветне му. Учителят казва: „Дай сега другата ръка." И третият начин вече мина, няма тояга. С тояга не става, но с плесници. Сега учителят започва да пляска вече с ръцете си. Това е цяла еволюция на възпитание. От краката, задницата, ръката, се стига до лицето. Казвам: и теглене на уши има. Не зная кой метод се употребява сега.

Да оставим това, което е забранено. Аз констатирам неща, които съществуват. Това са прояви в човешкия живот. Това са сили в природата, които действат, и те се изразяват по един правилен или неправилен начин. Ние не трябва да спираме онези стотици подтици, които идат от природата. Природата иска да ни възпитава. Някой път ние не хващаме правия път и вследствие на това погрешките се увеличават, увеличават се и нашите страдания. В природата има един разумен начин на самовъзпитание, а пък самовъзпитанието е да придобием онези сили, с които можем да действаме. Природата обича да работи с най-малките по възможност сили. Тя е икономистка, тя не е разточителна, макар и да е толкова богата. Тя не е скържава, но не иска да разпилява своите сили. И затова за хората тя иждивява време и пространство, тя дава време и пространство, но пести силите си. И всеки един от вас трябва да пести силите си.

Пестете вашите сили. Вие може да имате някоя сила или хубаво чувство, или възвишена мисъл, използвайте ги или си ги записвайте. Аз не искам мисълта ви да бъде еднообразна. Еднообразните мисли са крайно опасни. И не искам да ме разбирате еднообразно, защото то е опасно. В мене няма еднообразие. Аз никога не се спирам върху едно и също нещо, например, вие трябва да бъдете добри, добри, добри, добри, добри. За мене доброто е само един момент. Аз се интересувам от началото и края. Всеки един живот, който има начало, има и край. Краят зависи от началото. А в света има две начала: едното начало е Божествено, а другото е човешко. В човешкото начало нещата започват грандиозно и завършват микроскопически - човекът започва с живот и свършва със смърт. А при Божествения живот е точно обратното - там процесите започват микроскопически и свършват грандиозно. Като започне един Божествен процес, той ще свърши величествено, ще започне с най-малкия живот и ще дойде до преизобилен живот.
Ще имате преизобилен живот. Затова трябва да смените човешките процеси с Божествени. Например омразата е човешки процес. Ще смените най-голямата омраза с най-голямата любов. Защото в Божествения процес и най-голямата омраза се занимава с най-малката любов. А пък и най-малката омраза се занимава с най-голямата любов. В Божествения свят на най-малката омраза турят най-голямата любов, а пък на най-голямата омраза турят най-малката любов.

Засега това е теория само. Вие искате да знаете защо е така. Питам: на един голям слон ще му турите ли друг слон като него да го ръководи? Онзи човек, когото ще турите да го ръководи, той е много по-малък от слона. И омразата е голям слон в човешкия порядък. В Божествения порядък на този, големия, слон [съответства] най-малката любов, но тя е разумна. И следователно тази, малката, разумна любов, ще се качи на главата на големия слон и като го почуква с чукчето, този слон ще си върви по пътя. Щом се качи Божията любов в главата на омразата, омразата си знае пътя. Няма лутане, няма скачане, тя ще си върви по пътя. И омразата вече не е омраза. Докато не се е качила любовта в главата ѝ, тя всичко прави. Но като се качи любовта в главата ѝ, всичко затихва.
Сега да ви дам друго едно обяснение. Представете си, че имате една стая неотоплена, а отвън има трийсет и пет градуса студ. Всички тия хора в стаята са учени, възпитани, но всички треперят вътре, свили са се. Идва един прост човек, той носи една кутия с кибритени клечки. Дойде човекът, драсне една клечка, запали огъня и няма да се мине половин час, цялата стая ще се стопли. От тази малка клечка се изменя цялата обстановка, културата и всички хора са добре разположени.

На вас Господ ви е дал една кутия с кибритени клечки. Къде ще ги употребите, когато отвън и вътре е студено? Любовта трябва да се употреби, когато отвън и вътре е студено, а пък когато отвън и вътре е топло, тези клечки не ги палете. В Божествения свят, когато слънцето грее, няма какво да палите огъня. Там не се палят огньове. Следователно в Божествения свят няма дим. В нашия свят има дим. В Божествения свят тези същества не знаят какво нещо е дим. В Божествения свят хората не знаят какво нещо е смърт, да умре човек. На един ангел да му разправяте за смъртта, той ще се учуди, но ако дойде на земята и го питат, той ще има ясна представа за ограниченията, които съществуват тук. Това са факти, които съответстват на известни ваши опитности. Вие, при сегашните противоречия, разрешавате нещата чрез омраза, разрешавате въпросите чрез недоверие, чрез критика, чрез какво ли не друго. При човешкия порядък е така. Но чрез недоверието нищо не може да постигнете. Вие не вярвате на един човек, вие не вярвате в човешкия порядък. Прави сте, но вашата мисъл е права наполовина. Пътя, по който човек върви, по този лъжливия път, нищо не може да се достигне. И всички ваши разочарования, които имате в живота, се дължат на кривата посока, по която вървите. Идвали са при мене много моми и са ме питали за някой момък. Казва ми момата: „Обичам го, не зная дали ще живея с него." Това е вече човешки порядък на нещата. Тя го обича, а пък не знае дали ще може да живее с него. Щом го обичаш, ще живееш с него. Тя не го обича, тя се лъже. Пък и той се лъже. Един друг се лъжат. Той казва: „Аз я обичам." Така не се говори.

Я ми кажете сега, какво трябва да кажете на човека, когато го срещнете? Представете си, че срещнете един вол, когото водят с въже и волът казва: „Ти обичаш ли ме?" „Обичам те, как не." Волът пита: „Не можеш ли да снемеш малко юларя от врата ми?" „Не мога, защото, като те пусна, ще отидеш в гората." Щом волът те пита „обичаш ли ме", ти не му казвай, че го обичаш, но снеми юларя. Щом волът те пита „ти обичаш ли ме" ти не му отговаряй, но снеми юларя. Тръгни напред и ще опиташ дали те обича. Ти си мълчи. Той те пита обичаш ли го, ти снеми юларя и го остави. Ако волът тръгне отподире ти, той те обича. А пък ако си обърне гърба и тръгне в гората, той не те обича.

Сега направете един превод в живота. Що е гръб? Щом един човек обърне гърба си към тебе, то е животното в него. А когато един човек си обърне лицето към тебе, то е човекът. Когато един човек обърне гърба си към тебе, той ти мисли зло, той е от друг свят. Това са други въззрения. Щом си обърне лицето някое куче, като те лае, то не ти мисли зло, то казва: „Господарят ми е много лош човек. Той е един разбойник, прикрит е и ми казва: „Ще те убия, трябва да лаеш." И аз те лая. Махни се, не минавай

оттук. Той ти тегли куршума." Като речеш да го биеш, то обърне гърба си, казва: „Ти ще видиш гърба на моя господар." То си обърне гърба и бяга. Като се разположи по-далече, пак те лае. Кучето казва: „Аз на тебе ти казвам, не бъди толкова будала." Затова те лае кучето.
За нрава на вълците ще ви кажа. Разправяше ми един свещеник, много смел човек. Казва: „Аз едно време бях много смел, не ме беше страх. Казвах: „Какво ще ти направи един вълк?" Излизам зимно време и срещам един вълк на полето. Излизах от село Козлуджа, Варненско, да отида в друго село. Взех си един бастун и вървя. Минавам един километър. Идва един вълк, обръща си вълкът задницата и започва да рови снега. Вълкът хвърля снега в очите ми." Попът му казва: „Махни се. Не знаеш ли, че аз съм поп?" Помислих си, че този вълк ми казва: „Попе, върни се, иначе ще намажеш зъбите ми." Погледнах, погледнах и се върнах пак в Козлуджа."

Питам сега, защо този свещеник ми разправи това? Питам го: „Защо вълкът излезе напреде ти?" Той казва: „Не знам." Вълкът му казва: „Попе, докато носиш тази черна килимявка и това черно джубе****, няма да ти върви. Свещеник с такова черно расо и килимявка, и с черен бастун не може да оправи света. Ти си тръгнал за онова село, но върни се назад." Една загадка е защо този свещеник е срещнал вълка и нищо не му казва, а попът се връща. Това е вече поздравление. Понеже на животните разумното е отзад, вълкът като рови с краката си, мисли.

Да ви преведа сега. Вас може да ви срещне една несрета в живота. Това е един вълк. Какво иска да ви каже вълкът? Аз досега говорих за попа и вие ще кажете: „Какво ли ни интересува това?" Този вълк е една несрета в живота ви. Някое събитие в живота ви може да играе ролята на вълк. Този вълк може да е някоя мома, която се е сгодила за някой момък, или този вълк може да е момъкът и този момък рине снега в лицето на момата и казва: „Не те обичам, върни се при баща си, и аз ще се върна при баща си." Момата пита защо този момък рине така снега. Кое е по-хубаво сега? Човек е дошъл на земята не за да се жени. Това не е целта, то е второстепенно. Трябва да разсъждавате. Вие казвате: „Не трябва ли да се жени човек?" Не е въпросът там. Човек е дошъл на земята най-първо да живее, да опита Божествения живот. Първото положение е да слугува на Бога, второто положение е - обичай ближните си, третото положение е да служи на себе си. Щом се ожениш, обичаш ближния си. Щом се ожениш, какво се оплакваш от жена си, че не можеш да живееш с нея? Това е вторият закон: да възлюбиш ближния си като себе си. Но ти не можеш да изпълниш втория закон. Следователно ти даваш на женитбата едно тълкуване толкова тясно, че считаш своя мъж или своята жена като своя собственост. Искаш да влезеш в неговия живот, в неговите чувства, почваш да го одумваш, да го съдиш.

Запример има ли право една жена да съди мъжа си? Няма право. Правото вие сами си го давате. Кой е кодексът, кой е законът въз основа на който вие съдите жена си? Нали Мойсей казва мъжът да даде разводно писмо на жена си. Но изпърво не беше така, но за вашето жестокосърдечие Мойсей написа тези закони. Отначалото съвсем другояче беше тази работа. Вие казвате: „Да й даде разводно писмо." Този закон е така писан, но първоначално ни най-малко не беше така писано. Вие се самозаблуждавате, че като имате един мъж, вие сте уредили всичките си работи. Той е вашият ближен. Една жена се жени за мъжа си, да помага на мъжа си и ако не може да помага, нека се върне у дома си. Един мъж се жени за една жена, за да й помага, и ако не може да й помага, нека се върне у дома си. Двамата, те взаимно трябва да си помагат, и ако не могат да си помагат, няма какво да седят един до друг. Те не разбират Божия закон. Онзи, който обича, той представя Божия закон, а пък другият представя закона на ближния, любовта към ближния. Мъжът и жената едновременно представят любовта на Бога и любовта на ближния. Ако те не могат да дадат един модел, тогава и двамата да си отидат вкъщи: жената вкъщи при баща си и мъжът вкъщи при баща си, защото и двамата са нечисти. Трябва да отидат на баня да се измият и пак да се оженят. Без да отидат на баня, да не се връщат у дома си.
Сега разбрахте ли? Вие ме разбрахте толкова, колкото онзи поп е бил разбран от вярващите. На една голяма задушница, след като се насъбрал хляб и се натрупал на една голяма камара, попът отивал зад камарата и казвал: „Братя християни, виждате ли ме?" „Виждаме те малко, до килимявката." Той казал: „Догодина хич да не ме виждате." Той подразбира догодина да турят по-големи късове.

Този живот, който сега го имате, трябва да го смените и да се освободите. Не може да се освободите от това веднага, но трябва да знаете, че трябва да го смените по естествен път. Вие искате този живот да го изхвърлите, както зимно време хората ринат снега. Дето и да го турите, не може да се освободите от него. Вие по никой начин не може да се освободите от този живот, както искате, тъй както зимно време не може да се освободите от снега. Ринете го и след това се натрупа на големи грамади. Аз превеждам нещата, тъй както са в природата. Като дойде пролетта, този живот, този сняг, ще се стопи и ще се образува нов живот. Този живот, този сняг, който сега имаме, трябва да се стопи, за да дойде Божественото. Вие се плашите, когато почне да се топи вашият сняг. Че с вашия сегашен живот как ще дойде новото? Вие казвате: „Да се отрече този живот." От човешкия живот ще се отречете, за да добиете другия живот, Божествения живот. Вие мислите, че човешкият живот съвсем ще изчезне. Той ще бъде като условие за проява на Божествения живот и Божественият живот ще

организира човешкия живот, и тогава той ще се осмисли. Трябва да знаем по кой начин можем да постигнем онова, което желаем. Някой път вие мислите, че като отидете на небето, ще постигнете нещата. Не, като отидете на небето, вие ще научите само един метод. Вие, като отидете при ангелите, ще видите начина, по който те достигат своите желания. Ангелските методи вие не може да употребите на земята. Като се върнете, и да употребите този начин, с който ангелите си служат, ще разберете, че той не е нагоден за човешките условия. Един ангел може да дойде на земята, за да изучава живота на хората, но не го прави току-така само за удоволствие да гледа. Ще го пратят, когато има най-голяма работа, най-голяма нужда, да оправи, да ръководи една душа. И като ръководи човека, той ще научи някои неща. А пък като отидете на небето, ангелите трябва да имат нужда от вас. Какво ще научат ангелите от вас?

Хайде втория път в следующата лекция ще кажете какво трябва да внесе човек от земята в небето, за да го приемат ангелите благоприятно. Като отидете при някой голям човек с празни ръце, няма да ви приеме. Ако отидеш при един лекар като беден човек, лекарят ще те приеме по един начин, а пък ако отидеш при лекаря като богат човек, той ще те приеме по друг начин. Кога лекарят ще ви приеме по-добре? Когато му покажете една кесия, направена от мониста и пълна с жълтици. Или като покажете на един свещеник една кесия, той е готов да чете. В такъв случай лекарят е готов да лекува, учителят е готов да възпитава, момата или момъкът е готов да се влюби. Като изчезне кесията, всичко изчезва. Но това е човешки порядък на нещата. Магическата кесия, това е крайният плод на човешкия порядък. Имате ли този плод, всичко имате. Кесията е за мене един плод, като го погледнете, приятно ви е. В Божествения свят няма кесии, но има нещо подобно на кесията.

Извадете заключението. Какво ще бъде крайното заключение? Сега кесията може да означава добродетелите. Представете си, че вие сте добър човек, по-добър, отколкото може да бъдете добър. Представете си, че едно дете е облечено много хубаво. Какво му трябва на това дете? Да го изведе слугинята навън, на широко, да походи. Един човек се е приготвил много добре, скромно се е приготвил, не за бал, а за църква. Къде трябва да отиде? На църква трябва да отиде. А пък някой човек се е приготвил за бал - на бал трябва да отиде. Вие ще кажете, че на бал е грешно да се ходи. Балът е едно хубаво място и църквата е едно хубаво място. На бал ще отидете, когато сте млади, а на църква ще отидете, когато сте стари. На трапезата ще седнете, когато сте гладни, от трапезата ще станете, когато сте сити, и ще излезете навън.

Вие трябва да превеждате нещата. Не че нещата са лоши, но има известни

неща, които са непотребни за вас и те са лоши в дадения случай. Ако ги правите, това е неправилно. Младият ще отиде на бал, а старият ще отиде на църква. Младият, който отиде на бал, ще си доведе оттам една млада мома, ще доведе баламица. Църковникът ще доведе една църковница, като него стара баба, да се разправят. На дядото му служи баламицата, а на бабата служи момъкът, който е ходил на бал. И двамата седят и се разправят. Дядото казва: „Дъще, къде те намери той?" Бабата пита младия момък: „Как беше, как я намери, как играхте?" И момата пита дядото: „Как доведе тая църковница?" Дядото казва: „Едва я измолих." И бабата, и дядото се нуждаят от момата и момъка, да им слугуват.
Вие, като кажете: „Господ ще помогне", сте все от старите баби и дядовци. Все очаквате да имате по един млад слуга и една млада слугиня, а пък тези слуги са били на бал. Вие казвате: „Хайде на църква." Очаквате, че те ще ви слугуват. Тези, които са били на бал, са готови да служат. Питам, кой е придобил повече, който е бил на църква или който е бил на бал? Младите или старите? Кой е придобил повече - онзи, който е ходил на бакалницата и е купил нещо, или онзи, който е ходил в гостилницата и е ял нещо? Който е купил, той има придобивка. Но то е отвън сега. Онези хора, които ходят на църква, те купуват от бакалницата. Онези, които ходят на бал, те са яли повече.
Това е в разрез с всичките ваши теории, които имате. Това е мое ново схващане. Аз изхождам от друго гледище вече. То може да не съответства на вашето гледище, а моето гледище, това е новият живот. Новият живот така ще започне. Онзи, който отива на бал, той отива да върши волята Божия в ранните години. А пък онзи, който отива на църква, той отива да върши волята Божия на стари години. В Божия порядък и двете неща са естествени, а пък в човешкия порядък и двете неща не се намират в естествена зависимост и затова има големи противоречия.

Ще намерите вашия дядо и вашата баба, които са излезли от църквата, да им служите. Те ще ви кажат някои работи и вие ще им кажете вашата опитност, която е интересна. Между бабата и дядото от една страна, и младия момък и момата, от друга страна, ще се образува една вътрешна връзка. Когато има връзка между тези две Божествени начала, това е новият прогрес на човечеството.

„Отче наш"

Четиридесет и първа лекция на Общия окултен клас
24 юли 1935 г., сряда, 5 часа София – Изгрев

дам* (тур.) - обор
жегъл** (диал.) - остен
фалага*** (тур.) - дървен уред, използван за наказания в училищата преди Освобождението
джубе**** (тур.) - дълга горна дреха от сукно, обикновено подплатена с кожа

Книги:

* Стар и нов порядък

Ако говоря (Общ окултен клас. Четиринадесета година (1934–1935). Том II. София, 2003)

21 беседи от 27 февруари 1935 г. до 18 септември 1935 г.

Начало: 05:00

1935_07_26 Незавършени, преходни и завършени процеси
лекция пред специалния клас

НЕЗАВЪРШЕНИ, ПРЕХОДНИ И ЗАВЪРШЕНИ ПРОЦЕСИ

Отче наш

Ще имате тема за размишление: "Качества на голямото и малкото и на силното и на слабото."

Ако ви запитам кое е най-положителното знание, как ще отговорите? Какво подразбирате под думите: "да знаеш"? Знанието трябва да го турите в конкретен смисъл. Да знаете нещо положително, в което никога да се не усъмните. Във всяко нещо, в което може да се усъмните, има нещо, което не знаете. Щом се усъмните, не знаете.

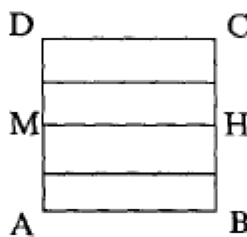

Как може да се раздели на равни части този квадрат? На око как ще го разделите? Де е половината? Точките "М" и "Н" половина ли са? Вторият апартамент от долу нагоре е по-голям. Представете си, че това е четириетажно здание, един квадрат. Какво бихте разбрали под думите "незавършен тон"? Завършен тон, чист или нечист или преходен тон? Има песни, които не са завършени. Може да ви дам два примера из българската музика – завършена и незавършена. Аз считам съвременната европейска музика към преходните. Българската музика считам към незавършените, а европейската – към преходните. Не, че онова, което ще ви разправям, ще го разберете, няма да го разберете. То е нещо като от приказките, от хиляда и една нощ. Не че ще научите нещо, само за развлечение може нещо малко да ви кажа. Нещата може да бъдат верни, но има вероятност да бъдат [не]верни. Разправят ви една приказка, вие се увличате от самата приказка. След като ви се разкаже приказката, вие ще създадете в себе си въображаеми същества, започвате да мислите на основание на разправянето. Туй, което ще създадете в себе си относно целите на приказката, то ще бъде за всеки реално. Онова, което ви разправят, дали е реално или не, то е друг въпрос. Обаче онова, което вие сте създали, то е важното. Да обясня мисълта си.

Някой ви разправя как са го угощавали някъде с една хубава баница. Той ви разправя как е направена баницата. За вас баницата не е толкова важна,

дали той е ял от баницата или не е, също не е важно. Но след като ти разправил, в тебе ще се зароди желание да си източиш една такава баница. Ти си млад момък, разправяш това и казваш на майка си, че са ти говорили за една такава баница. Майка ти разточи една такава баница. Тази разточена баница на майка ти ще прилича ли на онази баница, за която ти разправяха? Каква е била тази, за която са ти разправяли, и тази, която майка ти е разточила? Тези баници са различни. Неговите условия вън, при които той ял, и условията, при които ти ядеш, се различават. Туй, което ти разправяха е преходно състояние. Той ти разправя за една баница, която ял. Туй, което той ти разправя, или баницата, която ти ядеш, кое е по-реално? В дадения случай не е важно, дали онова, което ми разправяте е реално или не. Да допуснем, че то е реално, че той ял тази баница. Два случая ще изнеса – единият е положителен, другият е отрицателен.

Представете си, че тази баница е реална. Той ти разправя, но ти нямаш условия. След като ти разправя за баницата, ти ще преглътнеш два–три пъти. Казваш: "Как хубаво са го нагостили, но за мене такъв случай няма!" Остане мисълта, че този човек има някаква привилегия. Остане, че само той е ял. За него е реална баницата, а за тебе реална ли е? – За тебе не е реална. Това е едно предположение. Идва сега спорът. Той ти разправя, ти отиваш и разправяш същата приказка на един свой познат, че еди кой си ял такава баница. Толкова хубава, втора баница като нея не е ял никой. Той казва: "Не е вярно това!" Как ще му докажеш, че баницата, която първият ял, е такава, каквато той разправя? Ти от втора ръка само си слушал за баницата как ще разкажеш на трети, че баницата е реална? Какви ще бъдат твоите аргументи? Сега първото положение: аз не зная дали онази баница, за която той разправя, че ял, е реална. При второто положение – казва на майка си да му направи баница, подобна на онази, за която са му разправяли. Той не знае дали онази баница, за която му разправяли е реална, но тази, която е направила майка му е реална. Представете си, че онзи разправя за нещо въображаемо, не ял такава баница. Ти сега ядеш една баница, направена по примера на онази въображаема баница. Коя баница е реална? Сега схващате ли моята мисъл? Коя баница е реална? Баницата, която ти ядеш, вече за тебе е реална. Ти минаваш от нереалното към реалното. Най-първо ти говориш за реалното, но после казваш: "Не, искам да ви наведа конкретно на въпроса за реалното, как от нереалното може да излезе реалното и от реалното може да излезе нереалното."

Една баница, която той ял, реална ли е за тебе? Не е реална. Може баницата да не е реална за него, но за тебе да стане реална. Майка ти ще ти разточи баница, по този нереалния образ.

Казвам, има незавършени тонове. В природата, в живота има незавършени тонове. Цитират едно изречение от Битието. Казва се там, че Бог направил небето и земята. Земята била незавършена неустроена, дух Божий се носел по повърхността на земята. Какво е създал Бог? - Бог е създал небето и земята и земята била неустроена. Има една тънка мисъл тука, която на вас не ви идва на ум. Противоречието произтича от това, че има една мисъл в този стих, която не ви идва на ум. Защо именно земята била неустроена?

Представете си един извор как отначало извира, после как образувалата се река е прекопала коритото до морето. Представете си, че най-малко сто години са необходими на този извор, докато тръгне водата от извора и стигне до морето. Водата, която е излязла от началото на реката, е незавършен процес. Там, дето има едно корито, а няма вода, то е още незавършен процес, неустроена е, в проекция е. Когато казваме, че небето било устроено, а земята неустроена, разбираме ония сили, които са действали в небето, но не действат на земята. Земята е само в проекция: "Дух Божий се носи". Сега тия състояния съществуват. Често във вас съществуват те – във вашето съзнание, във вашия ум, във вашето сърце съществуват тия два процеса. Във вас има известни процеси, които са незавършени, нещо, което знаете, че е така. Има нещо, което не е така, искаш изведнъж да стане. Може ли изведнъж да стане? – Сто години се изискват, докато стигне до края. Водата, като стигне до края, какво ще стане? Ще се образува реката. Значи имате една река, която се влива в морето, по която може да работят корабите, да влизат, да излизат. Дотогава, докато водата не е стигнала до края, по тази река не може да се плава. Тъй е. Питат: "Какво ще стане сега?" След като реката е завършена, по нея ще може да се плава вече. Следователно когато вие свържете едно начало с един завършен край, само тогава може да се почне един процес, по който вие може да работите.

Имате една работа, един процес, но някоя точка от този конец не е достигнала до този предел. Питате, като достигне до крайния предел какво ще започнете? Корабите ще започнат да работят – вторият процес. Да ви обясня. Допуснете, че един майстор прави цигулки по модела на Страдивариус. Работи година, две, три върху цигулката и още не е направена, остава вече полировката. Като завърши цигулката, какво ще направи? Ще дойде вторият процес. Той, като направи цигулката, всички ще говорят за нейната направа. Някой казва: "Аз мисля, че като направи цигулката след това няма нищо." Като направи една цигулка ще започне друг един процес. Ще опита какъв тон има тази цигулка. Ще дойде големият майстор, ще опъне четири струни на цигулката, ще почне да свири върху направената цигулка. Ще вземе един тон, втори, трети, ще опита всичките позиции. След като опита, ще намери, че е добре

направена. Завършен е този процес. Какво ще стане? – Ще свири едно класическо парче, второ, трето, четвърто. Колко време ще е необходимо да изсвири на тази цигулка всичките написани музикални парчета? – Не се знае. Колко години ще ви вземе да изсвирите десет милиона парчета?

Онзи, който философски разсъждава, казва: "Направи Господ земята. Какво от това?" Или някой път аз съм слушал някого: "Човек, след като умре, къде ще иде?" – Ще иде в оня свят. Какво има? – Ще живее хиляди години. След като живял хиляди години, какво е постигнал? Дошъл е до края на хилядата години, значи от извора е излязъл, влязъл е в морето, образувал река. По тази река ще започнат да функционират кораби, ще има работа. Излязъл си хиляда години, направил си цигулка, ще свириш, ще слушаш. Цигулката и цигуларят ще имат работа. След хиляда години някой казва: "Какво ще стане?" – Ето какво ще стане: един господин в Америка, след като говорил, държал реч и казал: "Какво ми остава сега?" Казвам му: "Иди си в дома да спиш." Той мисли, че вече няма никакъв друг процес. Това е неразбиране. Ти не може да направиш прекъсване на една човешка мисъл. Някой казва: "След този живот няма друг живот." Как ще го преведеш: "Няма друг живот."

Представете си че "А" (чертежа) е едно начало, "Б" е край. В една работа може ли да има две начала? – Не може. Едно начало може да има. Следователно има едно начало, има и един край. Питам сега, след това начало и след този край, какво има, какво остава? – Всяко начало и всеки край, след като се съберат на едно място, образуват движение. Всякога движението разбира събирането на едно начало с един край. Всякога, когато едно чувство дойде до крайния предел, дава ход на една най-елементарна мисъл на човека. Така вървят. Казвате: "Те са отвлечени работи." Ако една мисъл е отвлечена какво от това? Какво подразбирате под отвлечена мисъл? Отвлечена мисъл не я виждаш, не може да си я представиш.

В перспективната геометрия онзи геометрик, туря плоскости, завърти ги, неговият ум работи. Той тури една линия, прави картина, плоскости чертае. Никаква плоскост няма. В неговия ум има, но ти забъркаш работата, не знаеш тази плоскост къде отива. Онзи, който разправя работите, разбира тези плоскости, те за него са определени. Сега вие искате вашият живот да бъде успешен, да направите нещо. Ами че трябва да знаете пътя, по който трябва да работите. Вие считате, че на някой човек всичко му върви в живота. Мислите, че той е нещо произволно. Казвате: "Късметлия е този човек!" Какъв късметлия! Онзи, който е направил цигулката, късметлия ли е? Той употребил две–три години, работил, тънко изработил. Някой път може да оценят цигулката няколко милиона, някой

път може да оценят много малко работата му. Казват: "Как му провървяло!" Как няма да му провърви? Направил нещо хубаво. Всеки от вас може ли да направи цигулка, ако вземе три–четири парчета дъска, тури ги едно до друго, закове ги. Искаш да продадеш това за цигулка, не ти върви. Че как ще ти върви? Казваш: "Това е една цигулка, на която можеш да свириш." Не отричам, може да е цигулка, но какви ще бъдат тоновете, които излизат?

Всяка една мисъл, която се образува в човека, трябва да бъде завършена, хубаво направена. Всяко едно чувство, което се заражда, трябва да бъде завършено, не заковани четири дъски с гвоздеи. Завършени трябва да бъдат нещата, добре изработени. След туй ще започне един процес.

Вие досега не знаехте, че българите имат една музика с незавършени тонове. Вие не ги знаете кои са. Те може да са толкова тънки, че едва ли ще направите разлика. Ще има една разлика. Не мислете, че незавършените работи не са хубави. Хубави са, но незавършени са. Началото е хубаво, започната работа, но незавършена работа. (Учителят свири.) Това е една песен с незавършени тонове, незавършена песен. Няма изходен път. То е замотан кръг. (Учителят свири.) Това е незавършена песен, тропаница има. Незавършена работа, като тропа вдига прах. Защото българинът, като тропа бързо, майсторски тропа. Какъв майсторлък има в едно тропане, дето се вдига само прах? Вдигнал прах, казва, че хубаво играл. Много повече прах е вдигнал, отколкото е играл. Та, когато вие, във вашата мисъл вдигате повече прах, това са незавършените тонове. Сега да дойдем до преходните, завършени тонове няма да ви свиря. За преходните тонове ще ви дам един модел от европейската музика. (Учителят свири.) Това е преходна музика. Тук всички тонове са преходни. Има стремеж към някъде, към завършените тонове. Всякога, щом си в областта на един незавършен тон, ти усещаш недоволство. След като си играл толкоз, най-първо си играл, доволен си. Като играеш, след като спреш, казваш: "Уморен съм, много тропах, много играх, прах се вдигна, изгубих си времето." Недоволен си. В незавършените тонове ти всякога чувстваш недоволство. И недовършена работа, тя няма край, не излиза работата. А пък в преходните тонове в тебе има едно малко обнадеждаване. Щом минаваш от един незавършен процес към един преходен, ще има обнадеждаване. Че това, непостижимото в света има надежда да се постигне. Аз слушам някой път пеете незавършени песни. Кога ти може да определиш точно песента, че не е завършена? Завършените песни никой не може да пее. Как ги разбирате, незавършените песни? Значи българинът дето не му върви, той трябва да измени тоновете: (Учителят свири и пее: "Не пей синко, какво правиш?") Какво ще направи ще тропа или ще плаче. Вие седнете и плачете. Това какъв процес е? - Незавършен.

Плачеш ли или боли те крака, един незавършен процес е.

Та вие често в живота дойдете до обезсърчение, не може да си дадете отчет. Казвате: "Защо ми е?" – То е според разбирането на хората. Сега всички, които изучават българска музика, казват: "Гениална е, хубава!" Тя е една музика, която е незавършена. Има образци, колкото искаш, но незавършени. В тоновете трябва да се даде нещо. Някъде чувствата са завършени, тоновете не са завършени. Най-първо вие туряте на една песен незавършени тонове, после преходни тонове, докато дойдете до положението на завършените тонове. Един завършен тон е мощна сила. Завършеният тон е една река, дошла в морето. Кораби може да плават от единия й край до другия. (Учителят свири.) Този тон е незавършен. Той е непреходен тон. Той е в трета позиция. По какво може да познаете? – Липсва му нещо. Както и да го пеете, незавършен тон е. Туй е преходен тон. Следователно, незавършените положения на вашата мисъл трябва да знаете, че са като едно преходно състояние. Вземате сега самото пеене. (Учителят пее:) "Господи, Който Си на небето, да се свети Името Ти и т.н." Аз бих дал на Отче наш друго пеене. (Учителят го пее по църковному:) Това е едно незавършено пеене. Дайте ми едно преходно състояние на Отче наш. Отче наш е незавършено, преходно как трябва да се пее? Мъчна работа. Преходно трябва да се пее. "Отче наш" (Учителят го пее на друга мелодия.) Това е преходно състояние. Ти вече слизаш с туй, може да работиш. Имаш вдъхновение.

Когато вие опростотворявате работите, вие идвате до незавършените процеси. Там нещата не стават. Не, че са лоши, но то е начало на нещата. Вие трябва да минете в едно преходно състояние на вашата мисъл, за да влезете в пътя на постижението. Казвате: "След като постигна, какво ще придобия?" Чудни са хората, когато задават този въпрос! След като постигнеш това, което желаеш, още! Ако желаеш живота и го придобиеш, какво ще постигнеш? Той, без да е постигнал живота, казва: "Какво от това, като съм придобил живота?" Вечния живот ако е придобил, да пита: "Какво от това?" Той още не го е придобил. Това не е мисъл, това са спънки, това са бентове, турбини на човешката мисъл. Така не се разсъждава. Някой казва: "Какво от това, като зная да свиря?" Ето какво. Аз, ако зная да свиря, имам една раница, която ми тегне на гърба, изсвиря един преходен тон, раницата слиза от гърба ми. Ти, който не знаеш да свириш, като свириш, раницата ще седи на гърба ти, а аз, като изсвиря преходните тонове, ще имам нещо в джоба си. Ти, като изсвириш, ще бъдеш гладен, ще бъдеш нещастен, ще бъдеш отчаян, около тебе ще се заредят ред нещастия. Най-после ти ще замислиш да се освободиш, по кой начин да се освободиш? Представете си, че вие сте слуга, прати ви господарят да донесете една стомна от десет килограма. Носиш стомната и

най-после отмалее ти ръката, искаш да се освободиш от тази тежест. Разсърдиш се, удариш стомната, счупиш я. Какво ще направиш със счупената стомна? Върнеш се в къщи и искаш да се освободиш или ще кажеш, че си искал да счупиш стомната. Ако кажеш, че си искал нарочно да я счупиш, нарочно си я блъснал, какво те очаква? Като се върнеш вкъщи те чака тояга. Онзи твой господар е сприхав човек казва: "Аз нали те пратих за вода, на какво основание удари стомната?" Какво ще допринесеш като удариш стомната? - Ще те набият. Правилно ли си разрешил? - Не си разрешил нищо. Най-после второто положение. Да избегнеш боя, ти си излъгал. Какво си спечелил? Ти спечелваш една черта в характера си, ставаш страхлив. Като излъжеш, ти си един страхливец.

Сега мнозина от вас имате мъчнотии в живота. Що е мъчнотията? – Пратил ви Господ на извора със стомната. Отмаляла ви ръката, казвате: "Тази стомна не мога да занеса, тя е много тежка." Но има друго положение. Десет килограма не можеш да носиш, вземи два килограма вода. Да ви дам едно разрешение. Тури два килограма вода в стомната, макар стомната да побира десет, ти тури два килограма. Ако се върнеш, господарят може пак да те бие, че не си я напълнил, но все таки, като му занесеш два килограма вода, той ще те удари само веднъж, може и никак да не те удари. Ако той е сприхав човек, като занесеш два килограма вода, може да те хука, но може да не ти каже нищо. Едно нещо бъди уверен, понеже твоят господар няма опитност, ти не му казвай, че си турил два килограма вода в стомната. Той нищо не знае, няма понятие. Господарят никога не е турял десет килограма стомна, той не знае колко тежи. Той вижда само формата, но колко тежи, колко вода съдържа, нищо не знае. Ти, като занесеш два килограма вода, той ще мисли, че десет килограма си занесъл. Ти не му казвай, че си занесъл два килограма вода. Ти занеси стомната като пълна.

Питате: "Не е ли това една лъжа?" Питам: Какво отношение имам аз, длъжен ли съм да му казвам какво има в стомната, длъжен ли съм да му казвам, че няма десет килограма вода? Но аз ще ви покажа къде е погрешката. Същевременно вие сте и господар и слуга. Казвате, че слугата не трябва да лъже. Съгласен съм. Че и господарят не трябва да бие слугата. Вие ще кажете, че господарят има право да наказва слугата. Или: Господарят трябва да бъде много любезен със слугата. Но вие едновременно сте и господари и слуги. Направите една погрешка, наказание ще си наложите, колко тояги ще си ударите? Ако определите десет тояги, как ще си ги ударите? Едновременно ако вие сте и господар и слуга, какво ще правите. Слугата и господарят в моя ум, единият е начало, другият е край. Следователно, господарят е началото, слугата – краят. Двамата представляват едно цяло в мене. Следователно, господарят никога

не трябва да се сърди на слугата; слугата никога не трябва да одумва господаря си. Като сте едновременно и господар и слуга, как ще се одумвате. Като господар ще се одумвате и като слуга ще се одумвате. Вие сте същия – и господар и слуга. Какво трябва да правите? Ако слугата е донесъл две кила вода, какво трябва да правите? Ще кажете: "Много голяма стомна, много далеч е мястото, на голямо разстояние." Трябваше да го съжаля. Аз, умният господар, трябваше да му дам една малка стомна. Далече е мястото, много голяма стомна дадох. Вторият път, като дойде, ще му дам малка стомна, ще му дам стомна точно от два килограма."

Сега обяснявам идеята за господаря. Искам едно психическо обяснение да ви дам: какво нещо е господарят и какво нещо е слугата. Човек е и господар и слуга. Човек отвън е господар, отвътре – слуга. Слугата отвън е проекция на нещо друго. Пак ще ви приведа още един пример. Вие не се познавате, понеже един образ е взет от вашите младини, когато сте бил слуга. А пък господарят е взет на старини, когато е на 60 години, с брада. Струва ви се, че господарят и слугата се различават по форма. Но той е един и същ – на младини е слуга, на старини – господар. Всички стари хора са все господари. Всеки, който остарява, става господар. Всеки, който се подмладява, става слуга. Следователно, младият не може да бъде господар, старият не може да бъде слуга. Когато нищо не можете да правите, ще станете господар, а пък когато всичко може да правите, ще станете слуга. Туй е правилното разрешение на въпроса.

Някой казва: "Дотегна ми да ми господаруват хората." Да не ви дотяга това положение. Вие сте един и същ, какво ви дотяга? Ако сте остарели, ще заповядвате, има кому да заповядвате, нали сте господар? Казвате на краката: "Я, Стоянчо, я Драганчо, днес на работа!" Сега на млади години ходите, бързате, пък на старини едва пристъпвате. От вас зависи да разберете. Вие идвате до един социален въпрос. Отвън господар. Ако нямате една права философия за живота, не може да се оправите. Светът не може да се оправи, понеже вашите възгледи за живота са криви. Ние не мислим тъй, както Бог е създал света. Христос казва: "Отец ми работи и аз работя." Не казва за него, че Отец ми господарува. "Отец ми работи и аз работя." Господ работи, вие искате да почивате. Откъде накъде? Вие сте остарели.

Сега какво разбрахте? Каква беше темата? Всякога, когато имате едно начало, имате и един край. Трябва да знаете, че щом дойде краят, тогава започва истинската работа. Преди да дойде, преди да се съединят началото и краят, няма работа. Това са състояния незавършени, преходни състояния. Тогава започва истинската работа в живота. Когато едно начало се свърже със своя край, започва истинската работа. Тогава започвате да

влизате в завършените процеси. Незавършените процеси, преходните процеси, се стремят към завършените процеси. Това е.

Аз ви турям една нова основа, върху която може да градите, върху която може да построите вашата бъдеща философия. Всичките ви работи ще тръгнат другояче. Може да се спрем някой път върху явленията.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината!

36 беседа МОК, 14 година, държана от Учителя на
26 юли 1935г. петък, 5 ч.с., София, Изгрев

Книги:
* Незавършени, преходни и завършени процеси
Права обхода и права постъпка (Младежки окултен клас. Лекции от XIII и XIV година (1934–1935). София, 2003)
24 беседи от 24 август 1934 г. до 13 септември 1935 г.
Начало: 05:00

1935_07_28 Положителни качества
утринно слово

ПОЛОЖИТЕЛНИ КАЧЕСТВА

Размишление.

6 глава от Йеремия.

В тази глава пророкът се оплаква от бедствията, които сполетяват хората по това време, в което живял. Между миналото и сегашното има известно съвпадение. И тогава хората се оплаквали от страданията и сега се оплакват. Между причините за тогавашните страдания и сегашните пак има нещо общо. Разликата между миналото и настоящето се заключава само в това, че днес злото е по- ограничено, отколкото във времето на пророка. Днес повечето хора са вярващи, минават за християни, за добри хора. Всеки мисли, че по-добър от него няма. Обаче, ако се опитате да предизвикате съвременния човек с нещо, ще видите, че неговата доброта е външна, не е обхванала напълно сърцето му.

Големи са страданията на хората, но въпреки това, всички очакват светли дни. Религиозните се надяват, че религията ще оправи света; учените пък вярват и очакват на науката да оправи света. Христос дойде на земята, но светът не се оправи. Къде е днес римската империя? Къде е еврейският народ? Христос дойде между евреите, които Го очакваха, но не Го познаха и казаха, че не признават никакво учение, освен Мойсеевото. Те признаваха учението на Мойсей, но и него не приложиха. Хората имат много учения, много научни теории, но приложение нямат. Като видят, че не могат да оправят живота си, най-после казват, че Бог ще оправи света. - Кой свят трябва да се оправи? - Човешкият. Обаче, изправянето на човешкия свят е предоставено на хората. Божественият свят, създаден от Бога, е изправен, няма какво да се изправя. Щом е така, хората трябва сами да изправят своя свят, да не очакват на други. Светът няма да се оправи, докато хората не съзнаят своите задължения и отговорности, както към себе си, така и към Цялото.

Един човек употребявал десетки години наред спиртни питиета, поради което станал голям неврастеник. В последните години на живота си ръцете му започнали да треперят толкова много, че не могъл да държи чашата, без да се разлива виното. Той не се стреснал от това, че ръцете му треперят, но се безпокоял, че не може повече да пие. Какво да направи, за да не се разлива виното? Той мислел известно време върху това и най-после дошъл до следната идея: с едно синджирче вързал чашата на ръката си и като вдигал чашата до устата си, синджирчето се опъвало и така поддържало

чашата, че капка вино не се изливала.

Мнозина са дошли до положението на стария пияница и мислят, че животът им е оправен. Те казват: Слава Богу, че не сме като другите хора. Вярно е, че всички хора не са в едно и също положение; всички хора не са вързали ръцете си със синджир, да не разливат чашата, от която пият, но повечето хора живеят в човешкия порядък и са съдружници. Каквито загуби и печалби имат, те ги разхвърлят помежду си, поради което нямат никакви дивиденти. Печалби нямат, но недоимък - в изобилие. Недоимъкът се изразява в различни болести, страдания, мъчнотии. Те не се питат, как да си помогнат, но роптаят, защо са ги сполетели нещастията.

Както в миналото, така и днес, светът се намира в безизходно положение. Христос дошъл на земята да извади човечеството от безизходното положение, в което се намира и като единствен метод за изправянето му, Той препоръчва себеотричането. Който иска да оправи своя свят, първо трябва да се отрече от себе си, после от богатството си, след това да вземе кръста си и да последва Онзи, Който се пожертва за него. Много кръстове има днес, но те не са вдигнати, както трябва. Те висят по вратовете на хората, а някои са окачени на гърдите им, но въпреки това, малцина познават самоотричането. Който носи кръст на гърдите си, минава за герой, но това не е още истинско геройство. Много от сегашните герои приличат на онези работници, които носят мотики на раменете си, но не работят. Те казват, че мотиката ще подобри положението на света. Вярно е, че мотиката ще оправи света, но ако се вдига и слага. Ако само се говори, без да се вдига и слага на земята, нищо не може да се постигне. Други пък казват, че кръстът ще победи света. И това е вярно, но само онзи кръст побеждава, който се носи с достойнство. Иначе, да говорите за кръста, а да се страхувате от страданията, с това нищо не се постига. Колко хора днес носят страданието с радост? Като се намерят пред някакво страдание, те пъшкат, недоволни са от него. - Защо? - Сами са го създали. Повечето от страданията на хората са резултат на техния изопачен живот, затова са недоволни от тях. Те се намират в положението на вола, който сам си е създал рога, за да се брани. Въпреки рогата му, хората са го впрегнали на нивата да оре. Сега той мисли, как да махне рогата си, да се освободи от страданията. Ще дойде ден, когато хората ще се освободят от страданията, но докато дойде тази час, те трябва да минат определения път. Като вървят по пътя, все ще вдигат прах, не могат да го избегнат, но за предпочитане е мирно да вървят, отколкото да воюват помежду си. Ако воюват, прахът ще бъде по-голям, а при това, ще има счупени ръце, крака и глави. Когато хората се освободят от страданията, след тях ще се освободят и животните.

Като ученици, вие не трябва да се интересувате от въпроса, кога ще се

оправи светът. За всеки човек е важно да живее добре, а кога ще се оправи светът, това не е негова работа. - Страшни времена идват, война ще има. - Вярно е, че война ще има, че ще убият хиляди и милиони хора, но поне ще бъдат изпитани. Няма да остане човек или народ, които да не бъдат изпитани. Така ще се познае, какво е християнството на съвременните хора, защото все християни ще се бият. Страшна ще бъде предстоящата война, защото няма да има място, където хората могат да се крият. Чрез тази война ще се опита мисълта на човека, сам да види, доколко мисли право. Правата мисъл абсолютно изключва лъжата. Не е позволено човек да лъже, но още по-страшно е, ако лъже себе си. По отношение на себе си, никаква лъжа не се позволява. Ученикът прочете урока си само един път и казва, че го е научил. Учителят го вдига на урок и се оказва, че нищо не знае. - Четох урока си. - Чел си го, но само веднъж, не си го запомнил. Не лъжи себе си. Ако паметта на ученика е силна, само с едно прочитане, той може да научи урока си наизуст. Ако паметта му не е силна, няколко пъти трябва да го прочете. Какво ще бъде положението на сегашните духовни и религиозни, ако им се каже, че само онзи може да влезе в Царството Божие, който знае цялата Библия или само Новия Завет наизуст? Колко души ще влязат в Царството Божие? Има някои, които знаят наизуст всички стихове от Стария и Новия Завет, но те са малко. Не е лесно да знае човек толкова стихове наизуст.

Да се казва на човека да не лъже себе си, това значи, да забраните на младата, красива мома да се облича хубаво. Днес това е невъзможно. Момата иска да се жени, търси си момък, а вие ще и говорите да не се облича хубаво. Като се облича с хубави дрехи, като си туря различни украшения, тя иска да излъже някой момък, да я хареса. Преди да излъже момъка, тя лъже себе си. Не може да харесаш човек само за красивите му дрехи и да му останеш верен. Докато не възлюбиш душата на човека, не можеш да говориш за вярност в любовта. Момата иска да се ожени, да намери някой слуга. И момъкът иска да намери слугиня, да му работи. И двамата са на крив път. Те сами себе си лъжат. Никой не може да ти слугува, освен ти сам. Никой не може да ти бъде господар, освен ти сам. Най-добрият слуга на човека е самият той; и най-добрият му господар е пак той. Докато човек не бъде най-добър слуга и най-добър господар на себе си, никога не може да оправи живота си.

Какви са качествата на добрия слуга и на добрия господар? Добрият слуга е умен и досетлив. Той не чака господаря му да дава разпорежданията си и тогава да работи. Преди още господарят му да каже, какво трябва да се направи, слугата е свършил работата си. И добрият господар не очаква на слугата си. Когато трябва да свърши някаква работа, той сам се заема за нея. Ако трябва да разправя на слугата си, как да я свърши, той ще изгуби

повече време, отколкото сам да си я направи. Той цени времето си. Наистина, понякога една минута има голямо значение в живота на човека. Представете си, че вие трябва да се явите в определен час при отваряне на завещанието, оставено от дядо ви, а закъснеете една минута. Не е голямо закъснението, но не сте присъствали при отваряне на завещанието и разпределяне на наследството. Една минута закъснение ви лишава от една хубава мисъл или от едно хубаво чувство. Мисълта е хвръкнала вече в пространството, не можеш да я стигнеш. Има неща, които веднъж пропуснати, втори път не се връщат. Това не е за обезсърчаване, но трябва да бъдете будни, да не пропускате нещата. Това, което сте пропуснали, пропуснато е вече; гледайте да не пропуснете новото, което идва сега.

Добрите условия, които хората са пропуснали да използват, представляват тяхната карма. Искат ли не искат, те ще плащат за всичко, което са пропуснали в миналото си. Никой не може да плати дълговете им, освен те сами. Христос дойде на земята, да помогне на човечеството, да вдигне кармата си. Тя беше толкова тежка, че хората се простряха на земята. Ще кажете, че Христос пое кармата на хората. Той не я пое, но им помогна да станат, да стъпят на краката си и да продължат своя път. Като вдигна чувалите на гърба им, Той каза: Не се претоварвайте, не пълнете чувалите си, за да можете свободно да се движите. По-добре по-малко, отколкото всичко изведнъж и да изнемогнете. Следователно, изнемогването се дължи на лакомството в човека. На това чувство се дължи многоженството, както и чрезмерното размножаване на хората. - Колко деца трябва да има човек? - Едно дете - един син. И Бог имаше само един Син, Когото нарече свой единороден Син.

Сегашните хора са осиновени от Бога, по наследство само те минават за Негови синове. Те не могат още да се нарекат истински синове Божии, защото нямат любов към Него, не са готови на всички жертви. Бог изпрати своя единороден Син на земята, да изпита любовта Му. За тази цел Той му даде задача, да помогне на страдащите и да им покаже пътя към спасението. Христос изпълни Божията воля, пожертва се и доказа любовта си към своя Баща. Можете ли и вие да направите същото? Вие искате да бъдете Синове Божии, с единствената цел да имате по-голям кредит, да ядете и да пиете повече. Това не са Синове Божии. Който иска да бъде Син Божи, трябва да признава закона за единството: една воля, една мисъл, едно чувство. Той трябва да изпълнява само Божията воля, а не своята; трябва да признава една мисъл - Божията. Има ли особено мнение за нещата, той не може да бъде Син Божи. Особеното мнение не разрешава въпросите. То не може да оправи света. Човек трябва да мисли като Бога, ако иска да оправи своя свят. Още днес може да го оправи. Ще кажете, че това е работа на Христа. В това отношение всеки може да бъде Христос на

своя свят. Всеки може да бъде разпнат като Христа и след три дни да възкръсне. Ако не сте готови за това, не можете да оправите света, в който живеете, не можете да оправите и своя малък свят. Който иска да бъде Син Божи, трябва да следва Христа. - Аз съм християнин. - Ако си наистина такъв, всички въпроси щяха да бъдат разрешени за тебе. Както виждам, вие още не сте разрешили въпросите си, следователно, не сте още истински християни. По име можете да се наречете християни, но по дела, още сте далеч от Христа.

И досега още хората се съмняват, подозират се, гневят се, а при това искат да минат за християни. Докато служи на отрицателните мисли и чувства, човек не може да бъде християнин. Докато преувеличава и намалява нещата, това показва, че няма ясна представа за тях. Истинският християнин нито преувеличава, нито намалява нещата. В преувеличаването и в намаляването се крие известна лъжа. Когато искате да усилите нещата, казвате, че даден човек е много добър. Доброто е само добро, нито е по-добро, нито най-добро. Турите ли доброто в сравнителна или в превъзходна степен, вие влизате в човешкия порядък на нещата. Само там има добри, по-добри и най-добри неща. Влезете ли в Божествения порядък, там нещата са абсолютни, завършени процеси. Само по себе си доброто е сила. Който притежава тази сила, той е силен човек. Поставите ли доброто като основа на живота си, никой не може да ви поклати оттам. Доброто е сила Божия. Затова е казано: "Побеждавайте злото чрез доброто". Който е победил злото в себе си, той е щастлив човек. Страданията се дължат на това, именно, че злото още царува в света. В който ден доброто победи злото, страданията ще изчезнат. Когато доброто и злото воюват, човек трябва да стои настрана и оттам да наблюдава, без да взима участие. Намеси ли се в борбата им, ще опита ударите на злото. Не е лесно човек сам да се справя със злото. Ето защо, той не трябва нито сам да се бори със злото, нито да помага на доброто в борбата му със злото.

Основната мисъл на днешната лекция е да се освободите от лъжата: да не лъжете себе си, да не лъжете и другите. Някой иска да бъде свободен, да мисли и да постъпва, както намира за добре, а при това да бъде щастлив. Това е невъзможно. - Вярващ съм. - И това не може да те спаси. Преди всичко, ти сам себе си лъжеш. Ти живееш в човешкия порядък, а искаш да бъдеш щастлив. Живееш в човешкия порядък, а се самоизлъгваш, че живееш в Божествения. Не туряйте фалшива основа на живота си. Турете настрана човешкия порядък, заместете го с Божествения порядък и градете нагоре. Значи, основата на вашия живот трябва да бъде Божественият порядък, а за градиво нагоре - човешкият порядък. Само при това положение къщата ви може да устои на бури и ветрове. Никакви бури, никакви водни течения не могат да я подронят. Турите ли човешкия

порядък за основа, а Божествения за градиво, къщата ви е поставена на пясък. Следователно, докато поставяте Божествените разбирания за основа, а човешките - за градивен материал, вие ще имате добри резултати.

Проявеният Дух в Любовта, прояวеният Дух в Мъдростта, проявеният Дух в Истината носи всичките блага на живота, на Единния, Вечния Бог, извор на всички блага, в Когото всичко се обединява.

39. Утринно Слово от Учителя, държано на 28 юли 1935 г.
София – Изгрев

Книги:
* Не лъжете себе си
Ценната дума (Утринни Слова. Четвърта година (1934–1935). София, 2004)
30 беседи от 7 октомври 1934 г. до 15 септември 1935 г.
* Положителни качества
Ценната дума (София, 1998)
26 беседи от 3 февруари 1935 г. до 15 септември 1935 г.
Начало: 05:00
Край: 06:27
В началото:
* 10 минути размишление
* Пасаж: Еремия 6
В края:
*

1935_08_06 Радвайте
рилска беседа

РАДВАЙТЕ СЕ

Радвайте се на това, което става!

Не скърбете за това, което не става!

Всяко нещо, което става, е от Бога. Всяко нещо, което не става, е от хората. Щом нещо не става, не скърбете; щом нещо става, радвайте се.

Радвайте се на едната глава, която имате; не скърбете, че нямате две глави, т.е. не скърбете за двете глави, които нямате.

На високо място с голяма раница не се качвайте! Който се качва на високо място с голяма раница, далеч не може да отиде.

Засега това е достатъчно. Ако ви се даде повече, ще се натоварите много и няма да можете да се качвате нагоре.

Да слезем сега долу, да се радваме на онова, което става, и да не скърбим за онова, което не става.

Беседа от Учителя, държана на 6 август 1935 г., 5 ч. сутрин.

1935_08_07 Царският път на душата
рилска беседа

ЦАРСКИЯТ ПЪТ НА ДУШАТА

Съблюдавайте следните четири неща в живота си:

Пази свободата на душата си, силата на духа си, светлите мисли на ума си и добрите чувства на сърцето си!

Гледай на добрите си постъпки като на скъпоценни камъни, които си придобил в живота си! Те са награда на твоя живот.

Радвай се повече на пътя на светлината, в които ходиш, отколкото на изгубения път на тъмнината, който си напуснал!

Помнете: Царският път на душата е добрата мисъл на духа.

Радвай се повече на малкото, което расте и се увеличава, отколкото на голямото, което се смалява и изхабява.

Когато слънцето изгрява, светлината се възцарява.

Когато слънцето залязва, тъмнината се въдворява.

Съблюдавай разумния порядък на Божествената Душа, в който силата предшества свободата; свободата предшества светлата мисъл; светлата мисъл предшества добрите чувства; добрите чувства предшестват добрите постъпки. По този път се постига щастието, което търсиш.

Помни и не забравяй:

Ти не си пратен на земята да глождиш изоставените кости на твоите предци.

Всяка разумна душа има своето определено място в света.

Бъди благодарен на това, което ти е дадено!

Изплитай своето благоденствие тъй, както паякът изплита своята мрежа.

Беседа от Учителя, държана на 7 август 1935 г., 5 ч. сутрин.

1935_08_09 Млад, възрастен и стар
рилска беседа

МЛАД, ВЪЗРАСТЕН И СТАР

Ще прочета 15-та глава от Евангелието на Йоан. Тази глава няма пряко отношение към вас. В нея Христос изяснява на учениците си причината на големите противоречия, на които те се натъкнали.

Учениците на Христа очаквали да бъдат приети от света с венци, както мнозина са приемали, но не излязло така. Затова Христос казва: „Ако светът ви ненавижда, знайте, че преди вас мене е възненавидял“. На какво основание светът ненавижда учениците Христови? Христос продължава по-нататък: „Ако бяхте от света, светът би любил своето; понеже не сте от света, но аз ви избрах от света, затова той ви ненавижда“. Помнете: Слугата не може да седи по-високо от господаря си. „Ако мене изгониха, и вас ще изгонят; ако пазят Словото ми, и вашето ще пазят. Онези, които ме ненавиждат, ненавиждат и моя Отец“. Значи, светът не е познал Христа, не е познал и Бога. Мнозина се запитват защо не могат да обичат. Те не могат да обичат, защото не познават Любовта. Следователно, който не обича, той е от онези, които гонят Христа. Каквото Бог изпраща до него, той все го гони. Той е от света. Щом мразиш, щом ненавиждаш, ти си от света. Щом обичаш, ти не си от света. Човек се движи между две състояния, между два момента: ту обича, ту мрази. Това всеки е изпитал и се чуди защо е така. Христос е обяснил причината на тези противоречия в човешкия живот.

Както виждате, за всеки даден случай всяко нещо в живота може да се прояви по един или по друг начин. Виждате едно цвете, което току-що е цъфнало. Приближавате се до него и усещате неговия аромат, неговото благоухание. Вие го помирисвате и се радвате на неговата миризма. Вашата радост е радостта на самото цвете. След няколко дена отивате пак при цветето и усещате, че то мирише лошо. Защо? – Защото е започнало вече да гние, да се разлага, да изсъхва. Вие скърбите, защото самото цвете скърби. Ако не бяхте отишли при цветето, нямаше да изпитате неговата скръб, но същевременно нямаше да изпитате и радостта му. На другата година, когато цветето отново оживее и цъфне, вие пак го посещавате, пак изпитвате радостта му. Щом се отдалечите от него, то започва да гние, да съхне, да скърби. Значи, когато посещавате цветята, те оживяват, цъфтят и се радват; щом ги напущате, щом се отдалечавате от тях, те започват да гният, да съхнат и да скърбят.

Преведете тази мисъл и вижте какво приложение може да има в живота. Вие се стремите към хубавото, което Бог е създал, както към цветята.

Отивате при него, радвате се, благодарите за неговото благоухание. Щом поседите известно време при великото, красивото, вие веднага търсите друго нещо, искате да промените състоянието си и напущате хубавото, красивото. Като усети това, красивото започва да губи своето благоухание, вследствие на което се явява скръбта, страданието в живота. За кого посаждат живот в земята? За кого житото претърпява страдания? За кого става нужда да го мелят на воденицата? За кого месят брашното? За кого пекат хляба на фурната? Ще кажете, че житното зърно минава през страдания заради себе си. – Не, житното зърно е страдало в земята, на хромеля, в нощвите, в огъня все за другите, да вземат от него всичко полезно, каквото съдържа, докато го поставят в затвор. Яденето е затвор за житото. Като вземете всичко, каквото житото съдържа, най-после го изхвърляте навън като непотребно. Докато е затворено у вас, житото плаче, скърби, а вие се радвате, скачате и пеете, защото използвате всичко, каквото съдържа то. Щом го оберете, както трябва, и го изхвърлите навън, вие започвате да плачете и да тъжите.

Следователно, знайте, че когато се радвате и скърбите, не сте вие, които се радвате и скърбите; житото, което сте приели в себе си, се радва и скърби. В този смисъл вашата скръб ще бъде истинска само тогава, когато се поставите на мястото на житото. Докато не сте на неговото място, вие сте актьори, които играят чужди роли: излизате на сцената и представяте пред публиката страданието на житото. Обаче да представяте чуждите страдания е едно нещо, а сами да страдате е друго нещо. Да представяте страданията на другите хора, в това няма нищо реално. Реално е само онова, което в момента става. Следователно, когато дойдете на мястото на житото и започнат да ви мелят, да ви месят, да ви пекат, да ви ядат, тогава само ще разберете какво нещо е страданието. Тогава вие ще плачете и скърбите, а другите ще се радват. Скърбящият е житото, което се пече в пещта; който се радва, той пък яде опеченото в пещта.

Защо скърби житото? – Защото го пекат, защото го слагат в затвор. – Кога хората се радват? – Когато ядат от житото, което е минало през ред изпитания и страдания. Обаче радостта на хората още не е Божествена. Какво нещо е Божествена радост? Когато създал света, Бог го украсил с безброй звезди, слънца и планети. Тогава слънцето запитало Господа: „Каква ще бъде моята работа?“ Господ му казал: „Твоята работа ще се заключава в това, когато сутрин изгряваш, на хората работа да занасяш“. – „Ами като заляза, какво ще правят хората?“ – Тогава почивка ще им оставяш. Оттук ще извадите следното заключение: Човек не може да работи, преди слънцето да е изгряло; и не може да почива, преди слънцето да е залязло. Всяко ново начало, всяко ново положение е работа, в която човек влиза. Всеки край, всяко завършено положение носи

почивка. Когато завърши добре работата си, човек може да почива. Често се говори за млади, за възрастни и за стари хора. С няколко думи ще представя какво нещо е младият, какво – възрастният и какво – старият.

Младият извира, възрастният тече, старият се влива. Младият се ражда, възрастният расте, старият умира. Младият пее, възрастният работи, старият пари събира. Младият цапа, възрастният чисти, старият уроци дава. Младият цъфти и връзва, възрастният зрее, старият плодове продава.

Младият на майка си пее, възрастният я утешава, старият надписи – закачва и знаменита я прави. Това са мисли, които изразяват сегашното положение на хората. Тези мисли са подобни на законите, с които си служат в съдопроизводството. Когато някой човек направи погрешка или престъпление, законът веднага го хваща. И тогава, според еди-кой си член от закона, този човек се наказва, или оправдава.

Ще дам още едно определение за младия, за възрастния и за стария. Младият е Любовта, възрастният – Истината, старият – Мъдростта. Бъди като тях!

Любовта дава, Истината разпределя, Мъдростта огражда. Като не разбират тия положения, съвременните хора се натъкват на ред противоречия в живота си и се оплакват, че работите им не вървят гладко. На много хора работите не вървят гладко, но и речта им не върви правилно. Защо? – Защото местността, по която се движат, е планинска. Когато се изкачва по някоя планина, човек обикаля оттук-оттам, търси гладък, равен път. Той среща на пътя си различни препятствия, които му пречат да върви напред. Следователно, когато речта на човека не върви гладко, това показва, че в ума му едновременно изпъкват много мисли, които се сблъскват помежду си. Всяка мисъл иска да излезе напред, вследствие на което човек се спъва и речта му не излиза гладко. От всички мисли, които се сблъскват в ума на човека, той трябва да приеме само една, най-съществената и важна, и на нея само да даде ход. От много мисли, от много идеи човек трябва да приеме само една. Колкото по-малко идеи има човек, толкова по-гладко говори. Колкото по-много идеи има, толкова речта му е по-спъната, по-нервна. Всяка мисъл, всяка идея има тегло, което се отразява върху човешкия мозък. Колкото по-голямо е това тегло, толкова повече ще измъчи човека. Не е лесно да носи човек голям товар. Обаче не мислете, че всеки, който не може да говори, той има много идеи, много мисли. Често човек не може да говори добре и когато има малко мисли в ума си.

Всяка мисъл трябва да бъде поетична, музикална, т.е. да съдържа в себе си музика и поезия. За тази цел три фактора трябва да се хармонизират в нея:

Любовта да е млада, Истината да е възрастна и Мъдростта да е стара. Ако тези три фактора не са в хармония помежду си, мисълта не може да върви гладко; тя е лишена и от музика, и от поезия. Когато мисълта на човека не върви гладко, и животът му не върви добре. Значи между мисълта и живота на човека има тясна връзка. Когато Любовта, Мъдростта и Истината не присъстват в човека, мисълта му не върви право. Любовта е вечно млада, тя никога не остарява; Истината е всякога възрастна, тя никога не се изменя; Мъдростта е всякога стара. Понятията на съвременните хора за млад, за възрастен и за стар коренно се различават от нашите. Според нас стар е онзи, от когото младият излиза. Възрастен пък е онзи, който излиза от стария. Понеже Мъдростта е стара, от нея излизат и Любовта, и Истината.

Ето защо, под Мъдрост разбираме проявите на Любовта и на Истината. В този смисъл Мъдростта е всякога стара, без да се изменя. Обаче вие не можете да повтаряте, да изговаряте една дума няколко пъти по един и същ начин. За пример, можете ли да изговорите думите „любов“ сто пъти наред с една и съща интонация, с едно и също вдъхновение? Не можете. Ако на сто души трябва да кажете, че ги обичате, като дойдете до последните, вие ще бъдете вкиснати, недоволни от повторението на тази дума. На първия от тях ще кажете с най-голямо разположение, че го обичате, а на последния ще кажете същото с най-голямо неразположение и досада. Когато хората се вкисват в Любовта, това показва, че те са дошли до крайния предел на своята любов, до последния човек, на когото трябва да кажат, че го обичат. Когато хората говорят сладко в Любовта, това показва, че те се намират пред първия човек, на когото трябва да кажат, че го обичат. Първата дума, първата хапка е най-сладка.

И тъй, за да мисли право, човек трябва да има светлина. Когато слънцето изгрява, той вижда ясно цялата местност около себе си и може вече да говори за нея, може и да я рисува. Докато слънцето не е изгряло и учен да си, нищо не виждаш, нищо не можеш да говориш за нещата. Каквото е слънцето за физическия свят, такова нещо представя Божествената светлина за съзнанието на човека. Щом тази светлина проникне в човешкото съзнание, нещата стават ясни за него и той вижда всичко. Няма ли тази светлина в съзнанието си, човек е в пълен мрак. Той казва: „Не виждам, не разбирам нещата“. – „Как да не виждаш? Как да не разбираш?“ – „Ако си на моето място, и ти няма да виждаш и да разбираш.“ Ако съм на твоето място, и аз ще виждам и разбирам като тебе. Който има Божествената светлина в съзнанието си, той сам за себе си свети. Който няма тази светлина, той носи малка свещица отвън, която ту запалва, ту изгасва и по този начин осветява своя път. Тази светлина изгасва и отново се запалва, вследствие на което човек се натъква на ред

противоречия в живота си. Докато има противоречия, той всякога ще прави криви заключения за нещата. При такива разбирания животът не може да се обясни, нито може да се измени. Хората се нуждаят от нови разбирания, които да внесат радост и веселие в техния живот. Иначе животът ще остане за тях винаги неразбран, лишен от светлина, от радост и веселие. Такъв е животът на болния, на умрелия, на фалиралия търговец. Болният на хоро не ходи. Умрелият с никого не говори. Фалиралият търговец никому милостиня не прави.

Какво представя тогава животът на съвременните хора? Животът на съвременните хора е красиво занимание за напредналите същества. Това, което за хората представя неразбория, за напредналите същества е предметно учение. Те оформяват неразбраното и после го предават на хората в стройна, красива система. Ако напредналите, разумните същества не го разбират, хората по никой начин не могат да го разберат. В това отношение човек представя жива, написана книга, от която всеки може да чете. Само той не може да чете от своята собствена книга. Защо не може да чете от вашата книга? – Защото написаното е на гърба ви. Кой как мине покрай вас, дойде зад гърба ви и започва да чете, да се чуди кой е написал тия ценни работи. Гърбът на човека представя дрехата на неговото минало. Вие можете да прочетете написаното на тази дреха само когато я съблечете. Това може да стане при условие, когато някой мъдрец пожелае да купи тази дреха. Тогава мъдрецът ще разкопчае дрехата и ще я съблече от гърба ви. Обаче мъдрецът предварително ще се уговори за цената на вашата дреха. Скъпо струва дрехата на вашето минало! Щом я продадете, ще облечете нова, чиста дреха. Като не знае какви ценни неща съдържа старата дреха, човек се е считал нещастен, недоволен, сърдил се е на този, на онзи. На кого може да се сърди човек? Човек може да се сърди само на онзи, който го обича. Той не може да се сърди на онзи, който не го обича. Следователно човек може да обича само онзи, на когото се е сърдил. По никой начин той не може да обича човек, на когото не се е сърдил.

Беседа от Учителя, държана на 9 август 1935 г., 5 ч. сутрин.

1935_08_11 Две естества
рилска беседа

ДВЕ ЕСТЕСТВА

В прочетената глава от пророк Йеремия нещата се описват според неговото вътрешно схващане. Пророкът предава нещата, както ги вижда, и то от такова разстояние, от което най-добре ги схваща. Той вижда какво правят хората, но не намира изходен път от положението, в което се намират. По отношение на хората пророкът се намира в положение на кредитор, който има да взима. Той знае само, че трябва да му се плати, но как ще му се плати, не се интересува. Докато длъжникът не плати дълга си, между кредитора и него не могат да се възстановят правилни отношения. Докато длъжникът не плати дълга си, кредиторът не може нищо да му проповядва. Каквото да му проповядва, длъжникът не иска да слуша.

Разбойници хванали един американски мисионер, който започнал да им проповядва. Той искал да ги запознае с Евангелието. След като слушали известно време тия проповеди, главатарят на разбойниците казал: „Много хубаво говориш, но пари ни трябват. Само с красиви думи тази работа не става. Пари ни трябват!“ Сега и вие не трябва да живеете с илюзии, като този американски мисионер, че хората, между които живеете, лесно ще се споразумеят, лесно ще заживеят братски. Лесно е да се каже, че работите ще се оправят, че Царството Божие ще дойде на земята, че хората ще станат братя помежду си, но мъчно се постига това. Днес, докато сте на земята още, това е непостижимо. Това не става във времето на Христа, няма да стане и във ваше време. Вие искате да постигнете тия неща още днес. Нито в сегашния живот, нито в бъдещия може да се говори за идване на Царството Божие на земята. Защо? – Защото не сте готови още за новия живот – за живота на безсмъртието. Докато живее само в плътта си, човек никога не може да придобие безсмъртие.

Бог създаде човека и го направи от две вещества: от материя, т.е. от плът, и от дух. Казано е в Писанието: „И направи Бог човека от пръст; и вдъхна в ноздрите му дихание, и той стана жива душа“. Пръстта всякога ще си остане пръст. Тя не може да наследи Царството Божие. Това, което е от земя, на земята ще си остане, няма да влезе в Царството Божие. „Плът и кръв няма да наследят Царството Божие“. Като не знаете това, вие се стремите към земята, работите само за вашето физическо тяло. Като поотслабнете малко, като видите, че лицето ви е пожълтяло, очите ви – хлътнали, сърцето ви – отслабнало, вие веднага се уплашите. Няма защо да се плашите, това са все материални работи. Трябва ли да се плашите, че един от прозорците ви е счупен? Трябва ли да се смущавате, че някой ви

казал една обидна дума? Това са материални работи, пред които човек не трябва за дълго да се спира. Какво представят съвременните хора? От сутрин до вечер се разправят изключително с материални работи: кой бил по-добре облечен и нахранен, кой имал по-хубава къща, кой заемал по-високо обществено положение и т.н. Като погледнете човека, отвън изглежда благочестив, смирен, а отвътре се бушува, смущава се духът му, вследствие на което вътрешно той се раздвоява. Обикновено човек се стреми да се покаже такъв, какъвто не е в действителност. Каквото да прави, обаче, докато дава предимство на плътта, на животното в себе си, той все животно ще си остане. То мисли единствено да задоволи своите нужди, а за Царството Божие ни най-малко не се приготвя. Животното иска хляб, да задоволи нуждите си. Щом задоволи глада си, за нищо друго не мисли.

Второто естество на човека е неговото духовно, т.е. Божествено начало. Божественото в човека има стремеж към великото, към възвишеното в света. Когато се казва, че духът не отпада, разбираме Божественото, духовното начало в човека. Само то не отпада. Всички потици, всички стремежи в човека се дължат на Божественото в него.

Всички хора се намират пред една задача – да се справят с материалната каша на своя живот. Те не са пратени на земята да живеят в тази каша, но да я използват за създаване на по-добри условия в живота си. С тази каша те могат да измажат къщите си, да ги изчистят, да ги направят удобни за живеене. Не е въпрос човек да се меси в тази каша, но трябва да я сложи на работа. Това ще бъде опит, чрез който ще познаете каква е вашата вяра, колко сте търпеливи. Вярата на някои хора е като тази на заека. Заекът не може да разчита на своята вяра, нито на своята сила. Единственото нещо, на което заекът може да разчита, това са неговите дълги крака. Щом види опасност, той трябва да бяга – нищо повече. За заека бягането е свързано с мисълта. Щом бяга, той може и да мисли.

Човек трябва да мисли право. Правото мислене подразбира съпоставяне, последователност между фактите. Дошъл един човек на планината и, от голяма ревност, един от братята му забранил да пуши тютюн. Той се оплаква, че му забранили да пуши. Казвам: Този, който ти е забранил да пушиш, сам не е разбирал какво трябва да прави. Ето, виж, тук на десетина места са наклали малки огньове, запушили са цялата местност, а на тебе казват да не пушиш. Техните огньове димят повече, отколкото твоята цигара. Както те имат право да палят огньове, така и ти имаш право да пушиш. Какво лошо има в това, че един човек запалил цигара? Той носи огъня в устата си. С това той иска да каже, че си приличате. Неговият огън е в устата, а вашият – отвън. Ще кажете, че не е позволено да се пуши

тютюн. Не е позволено да се пуши тютюн, но и живи клекове да се горят не е позволено. Не е въпрос да се оправдава пушенето на тютюн, нито пък може да се забрани кладене на огън.

Ние не сме против огъня, но поддържаме идеята, че огънят трябва да е без дим, без пушек. – „Възможно ли е това?" – Ако днес не е възможно в бъдеще ще е възможно. Това значи да дойдем до електрическата енергия. Само електрическата енергия може да даде огън без дим. Тъй щото, когато искате да забраните на някого да не пуши, дайте му една по-висока идея от обикновената. Кажете му, че той може да пуши, но нека намери такъв тютюн, който да не дава дим и да не съдържа в себе си никакво наркотично вещество. Като кажете така, в този човек ще се събуди нова мисъл и той ще започне да мисли. На всеки трябва да се даде свобода, да се прояви според съзнанието си. Не упражнявайте никакво насилие върху съзнанието на човека. Всеки трябва доброволно да прави това, или онова.

И наистина, всеки се стреми към свобода. Кога може човек да бъде свободен? За да бъде свободен вечер, като си ляга, леглото му трябва да бъде два пъти по-широко, отколкото е той сам, за да може лесно да се обръща на една или на друга страна. Ако леглото е широко, колкото тялото му, по никой начин той не може да бъде свободен. Ако дадат на човека храна, колкото на пчелата, може ли той да бъде свободен? – Не, за човека е нужно храна, колкото за 50,000 пчели най-малко. Само при това положение той може да бъде свободен. Щом яде повече от пчелите, човек ще свърши повече работа от тях. Значи свободата на човека е в зависимост от условията, при които се намира. Тия условия могат да бъдат външни и вътрешни. Религиозните хора говорят за свобода, за любов, за идване на Царството Божие на земята, но тяхното разбиране по този въпрос е физическо, материално. Според тях идването на Царството Божие на земята е подобно на излизането на човека от неговата стара, бедна колиба и влизането му в нова, голяма, богата къща. Каква е разликата между новата и старата къща? Новата къща ще има повече стаи, по-хубава наредба, по-големи прозорци и т.н. Трябва ли да проповядвате на човека, че като дойде Царството Божие на земята, той ще има нова, по-хубава, по-голяма къща от старата колибка? Ако е въпрос за нова къща, още днес той може да има такава. Не е нужно Царството Божие да дойде на земята, за да има човек нова къща. Трябва ли да проповядвате на някого, че в идното прераждане ще има хубава, голяма къща? И в този живот той може да има нова, хубава къща. Не е нужно да умре човек, да се роди втори път, за да има нова къща. И в новата къща той ще бъде такъв, какъвто е бил и в старата колиба. Важно е, като влезе човек в новата къща, да се измени, да се прероди вътрешно. Тогава новата къща има смисъл. Тогава само идването на Царството Божие на земята се осмисля. И котката живее

заедно с господаря си, яде от същия хляб, от който господарят яде, но все котка си остава, все същите навици си запазва. Като хване мишка, направо с козината я изяжда. Докато е господарят – в стаята, тя не смее да пипа нищо, дава вид, че се е възпитала. Щом господарят излезе от стаята, тя веднага намира сиренето или кашкавала и си хапва от него. Като види, че господарят влиза в стаята, тя веднага излиза вън, като че нищо не е пипала.

В процеса на развитието си човек трябва да изучава, да наблюдава състоянията си и да се пази от тях. Не само обикновените хора, но и напредналите същества се поддават на състояния, които са вредни. Едно от тия състояния е унилост, апатия. Това състояние се дължи на материалното естество на човека. Щом попадне под това състояние, човек се усеща слаб, немощен. Каквото предприеме, не може да го свърши. Дигне един товар, веднага го слага на земята, намира, че е тежък за него. Той изпада в положение на дете. Обаче това, което за детето е тежко, за възрастния не е тежко. Следователно унилост, апатия, неразположение, тъга, това са обикновени състояния, присъщи на материалното, а не на духовното естество на човека. Докато е само в материята, човек ту скърби, ту се радва. Той е изложен на постоянни промени. Каквато е скръбта, такава е и радостта му. В живота на духа, обаче, тези бързи промени, от скръб на радост и от радост на скръб, са изключени. Духовният живот изключва резките промени. Когато Христос казва, че душата му е прескръбна до смърт, това се отнася до материални, до човешки работи. Той се моли, търси начин да излезе от едно състояние и да влезе в друго. Много неща научи Христос на земята. Той знаеше теоретически много закони, но тяхното приложение научи на земята. Да опиташ, да превъзмогнеш, да преустроиш нещата, това е истинско знание. Христос казва: „Както ме е Отец научил, това правя“. Той приложи знанието, което е добил от Отца, но много неща научи и от хората. Като дойде на земята, хората започнаха да Го учат, затова Той казваше: „До кога ще ви търпя?“ При Него идваха мнозина и Го запитваха: „Може ли човек да напусне жена си? Ето, хванахме тази блудница в престъпление. Според закона на Моисея трябва да я убием с камъни. Ти какво ще кажеш?“ Христос трябваше да отговаря на много въпроси.

Като засягам тия въпроси, с това ни най-малко не искам да ви създавам нови противоречия. Аз не искам да предизвиквам и вашите противоречия, защото дъното на реката, през която тече вашият живот, и без това е кално. Който влезе във вашата река, без да иска той все ще раздвижи тази кал, ще размъти водата ви. В който дом влезете днес, все ще раздвижите тази кал. Представете си, млад, красив момък влиза в едно благородно семейство, което има две красиви моми. Ако не умее да се държи добре, момъкът ще смути целия дом, т.е. ще повдигне калта от дъното на техния

живот. Ако млада, красива мома влезе в един дом, дето има няколко момци, с незнанието си да се обхожда добре тя ще размъти техния живот, ще смути умовете на всички. Ще кажете, че момъкът или момата са се влюбили. Че и котката се влюбва. Като види сиренето, и тя се влюбва. Щом се влюби в сиренето, тя веднага го задига. И котка и човек могат да се влюбят и да смутят един дом, да размътят неговата вода, да повдигнат калта от дъното на неговия живот. Без да иска, всеки може да смути някого. Защо? – Защото на дъното на всеки човешки живот има утайки, които лесно се размътват. Като се размъти дъното на този живот, човек казва: „Защо трябваше да стане това нещо? Не можа ли да се избегне по някакъв начин?“ За да не става това нещо, човек трябва да се справи с мътилката на своите желания. Да се справиш със силите и теченията на своите желания, това значи да ги организираш. Че си влязъл в един дом, че си погледнал красивите моми, това не е лошо. То не може да причини раздвижване на калта. Калта се е раздвижила от това, че като си погледнал една от красивите моми, ти си я пожелал за себе си и си помислил, че ще бъдеш щастлив с нея. Не само, че няма да бъде щастлив, но и двамата ще бъдат нещастни и ще се намерят в чудо, какво да правят, за да излязат от това положение. Момата ще каже: „Ти ме взе от майка ми, която ме обичаше. Обещаваше ми много неща, но нищо не изпълни. Ти ме направи нещастна, ти разби живота ми“. И момъкът ще каже същото на момата: „Докато бях при майка си, бях любим на нея. Ти ми обеща любовта си, но не ми я даде. Сега съм нещастен, самотен, измъчен в живота“.

Като изнасям тия примери от живота, искам да бъдете разумни, правилно да разбирате. Когато се гради къща, избират здрави греди. Ако някоя от гредите се окаже слаба, тя се счупва и не издържа тежестта, която поставят върху нея. Кой е виновен в случая: гредата, или онзи, който гради къщата? Много от човешките желания са също така слаби, неиздържливи, като върбовите греди. Сложите ли такова желание при строежа на вашата къща, в скоро време то ще се огъне, няма да издържи. Кой е виновен за това: желанието или вие, които поставяте това желание за основа на вашия живот? Какво трябва да правите тогава? Или, какво се изисква от вас? От всеки човек се изисква разумност. Влизате в една гостилница, изваждате кесията си и виждате, че имате пари само за един обяд. Разумността ви налага да хапнете толкова, колкото парите ви позволяват. Ама гостилничарят бил добър човек, той ще ви даде на кредит да ядете, колкото искате. – Не, ти ще разчиташ на това, което имаш, а не на добрината на гостилничаря. Че е добър човек, това е друг въпрос. Редът на гостилничаря е съвсем друг. Той е написал едно обявление: Днес с пари, утре без пари. Някой има 50 лева в джоба си. Влиза в една гостилница и казва: „Днес ще си заръчам богат обяд. Ще се нахраня като аристократ. Че за утре няма да имам парче хляб, не искам да зная. За утрешния ден Бог е

помислил“. Да, Господ е помислил. Той е определил да прекараш утрешния ден в пост. Тогава ти ще започнеш да роптаеш, защото Господ е наредил така. Господ е наредил добре, но защо ти не разпредели парите си, да ти стигнат за няколко дена? Ти трябваше да отидеш в някоя евтина гостилница, дето обядът струва десет лева. С тия 50 лева ти щеше да прекараш пет дена.

В Божествения свят нещата са строго определени. За всяко нещо има определено време, място и средства. Там нещата не стават механически. В духовния свят, когато един яде, все едно, че всички ядат. Там няма завист. В който дом на духовния свят влезете, никъде няма да намерите излишък. От това, което сутринта са купили, до вечерта нищо не остава. Ако остане нещо, гледат веднага да го раздадат. На другия ден се купува ново. На земята, обаче, не е така. Тук всеки гледа да се осигури за утрешния ден. В Божествения свят осигуровки не съществуват. Земният порядък се различава коренно от Божествения. Ако искате да постъпвате според законите на Божествения свят, всички хора трябва да бъдат готови, да разбират законите на този свят и да се съобразяват с тях. За пример, вие имате едно кило маслини. Дойде някой ваш ближен в дома ви, беден човек. Вие искате да му помогнете и, като се ръководите от Божествените закони, давате цялото кило маслини на вашия ближен, без да мислите за утрешния ден. Той взима маслините и не се замисля какво остава за вас, а гледа по-скоро да си отиде, да не би да го извикате назад, да си вземете част от маслините. И който дава, и който взима трябва да постъпва според законите на Божествения свят. Не е нужно да дадете цяло кило маслини на един човек. На всекиго ще дадете по малко.

С този пример аз само обръщам вниманието ви, да знаете каква е волята Божия. Волята Божия седи в това, да разберете реда и порядъка в Божествения свят и да живеете според този порядък. Като живеете по този начин, ще видите, че не сте далеч от Царството Божие. Вие очаквате да дойде Христос втори път на земята и тогава да влезете в Царството Божие. Христос и днес може да дойде на земята и вие още днес можете да влезете в Царството Божие. Колкото е възможно това да стане след хиляди години, толкова е възможно да стане и днес. Някой очаква всичко от Христа, от Бога, като от свой Баща, Той да му помогне. Обаче, когато Баща им дойде при тях, ще види, че някои още спят. Като погледне към тях, Той ще каже: „Нека си поспят тези деца“. Много хора спят по 12 часа на ден. Ако всеки час е равен на сто години, значи те спят цели 1200 години. През това време Баща им чака да се събудят от този дълъг сън. Христос казва: „Не съм вече на света: аз ида при Тебе“. Значи Христос напуща света и отива при Отца си. С това Той иска да каже, че напуща човешките разбирания, човешкия ред на нещата и отива в Божествения свят, дето съществува друг ред и

порядък. „Отче светий, опази в името Си тия, които ми даде, за да бъдат едно, както ние“. Когато всички станем едно, тогава сегашният и бъдещият живот ще представят един велик, непрекъснат живот. В действителност между сегашния и бъдещия живот няма разлика. Животът на малкото дете и на възрастния човек е един и същ. Разликата е само в разбиранията им. Детето има едни разбирания за живота, а възрастният – други.

Като говоря за двете човешки естества, мнозина мислят, че могат лесно да се освободят от първото си естество – от естеството на плътта. Каквото да се говори, каквото да се пише в Свещените книги, невъзможно е човек да се освободи от естеството на своята плът. Борбата между плътта и духа всякога е съществувала и ще съществува. Животът на духа и животът на плътта, колкото и противоположни да са един на друг, толкова са и необходими за човешкото развитие. Без живота на плътта не може да има никакво развитие, никакъв прогрес. Оставете настрана плътта. Не се смущавайте от нея, но стремете се да я подчините на духа, тя да му слугува. Възпитавайте плътта си във всички направления. Като ядете, разумно яжте. Всякога оставайте малко гладни. Не е въпрос да се измъчвате, да гладувате, но да оставате поне малко гладни. Ако хлябът е сух, сложете го на пара да омекне; ако е мокър, сложете го на огъня да се опече; ако е малко прашен, оцапан, измийте го с гореща вода.

Ако нямате нищо друго, освен хляб, представете си мислено, че на масата пред вас са сложени маслини или круши и че от време на време си взимате по една маслинка или круша. Ще кажете, че това са илюзии. – Не, не са никакви илюзии. Хлябът съдържа в себе си всички хранителни материали. В него ще намерите всичко, каквото пожелаете. Ако отидете в една гостилница, ще намерите голямо разнообразие, но това разнообразие се отнася само до формата, а не до същността. Хлябът съдържа всичко, каквото различните ястия съдържат, само че представени в друго състояние, а не както в сготвените материали. Хората днес употребяват бял, черен хляб, симид, баклава, но всичко това е приготвено все от тесто. Засега най-добрата храна, най-доброто ядене е хлябът. Днес хлябът има право на гражданство навсякъде. Човек може да живее само с хляб. Въпреки това, когато има само хляб, той не е доволен. Каквото и да яде, човек трябва дълго време да дъвче храната си. Мнозина ядат кокошки, агнета. Те могат да ядат всичко, каквото желаят, важно е, обаче, дали самите кокошки и агнета са съгласни да ги колят. Всяко нещо, което вършите, трябва да бъде съзнателно. Като говоря тези неща, мнозина от вас бързат, искат да ги споделят със своите близки и познати. Вие не подозирате на какви мъчнотии се излагате по този начин. Като изнасяте своята сила, своите знания и богатства пред хората, с това събуждате в тях желания и те да имат същите блага. Естествено е човек да желае да бъде

богат, силен, учен. Всеки може да има тия блага, но съществува известен ред, по който нещата се придобиват. За да бъде богат, силен или учен, човек трябва да разполага с известни възможности в себе си за придобиване това богатство. Между него и всяко едно от тия блага трябва да има известно съответствие. Богатството, знанието представят товар, за носенето на който се изисква сила. Който има здрав гръбнак, само той може да носи тия блага на гърба си. Който няма здрав гръбнак, той трябва да носи товар според силите си. Всяка идея има своя определена тежест. За да не изпитвате дълго време тежестта ѝ, вие трябва да я пуснете на свобода, да не я държите затворена. Идеите са семена, които трябва да се посадят, за да израстат и да дадат плодове. Защо ще храните идеи, ако не можете да ги посадите? Или, защо ще ги садите в почва, която не благоприятства за тяхното растене и развитие? Разумността изисква да посаждате идеите си на добра, на благоприятна почва. Добрият човек представя плодородна нива, разработена почва, на която можете да посаждате Божествените идеи. Не сейте свещени, Божествени идеи при неблагоприятни условия. Срещнете ли целини, сейте на нея бодили. Колкото бодили имате в себе си, сейте ги на такава почва. И бодилите трябва да растат.

Съвременните християни проповядват това, което не изпълняват. Това значи: те сеят добри семена на лоша почва, при неблагоприятни условия. Това не е за осъждане. Можете ли да осъждате човека за това, че яде? Като яде, човек все ще се изцапа. И после ще търси начин, как да се изчисти. При това положение човек все ще се натъкне на известно противоречие. Големите противоречия в живота се дължат на факта, че хората не разбират каква е волята Божия. Като не разбират в какво се заключава волята Божия, те искат да наложат своята воля, искат да изменят реда и порядъка на нещата в живота. Те искат да подчинят Божествения ред и порядък на човешкия. Това е невъзможно! Бог всичко дава доброволно. Той задоволява нашите нужди, но по никой начин не позволява да подчиним Божественото на човешкото. Ние трябва да приемем Божественото в себе си – няма друг изходен път.

Радвайте се на Божествения живот, който прониква във вас! Задачата на всеки човек седи в това, да вижда Божественото в себе си и да Го разбира. Ще дойде ден, когато всички хора ще дадат ход на Божественото начало в себе си, ще приемат Божествения ред и порядък. Дойдат ли до това положение, хората ще придобият онзи вътрешен мир, към който се стремят. Трябва ли след това да им се проповядва? Какво ще говорите на любещия за любовта? Да кажете на някого, че хората трябва да се обичат, това значи да го накарате да дава. Любовта подразбира два момента: или дава, или взима. Когато двама души се обичат, единият дава, другият

взима. Който обича, той дава; когото обичат, той взима. Любов има и в даването, и във взимането. Ако посетите някой болен, вие ще изразите любовта си, като вземете нещо от него. Какво ще вземете от болния? Ще вземете временно поне болката му и той ще се облекчи. Ако сте силен човек, вие взимате болката му и я впрягате на работа. След това взимате камшика и подкарвате колата. В дадения случай болестта играе роля на кон. Кой как види този кон, ще намери, че е добър, работен. Обаче всеки човек не може да впряга болестта на работа. Според съвременната медицина всяка болест се крие в кръвта на човека. Според нашите твърдения, обаче, всяка болест, впрегната в колата като кон, може да се предаде на всеки човек. Достатъчно е да застанете зад коня, за да ви ритне с крака си и да ви причини болка. Следователно болестта може да се уподоби на здрав, красив, енергичен кон, пълен с живот, който не знае как да управлява своята енергия. Съвременните хора се плашат не само от болести, но те се плашат от страдания и от мъчнотии. На какво се дължат някои от страданията и мъчнотиите на хората? Те се дължат на силните желания, които имат в себе си, но за които нямат средства, нямат сили да ги реализират. Щом нямате възможност да реализирате желанията си, подарете ги на някого, той да ги реализира. За да поддържате едно силно желание в себе си, нужни са много средства. Скъпо струват силните желания! Дойде на ума ви някоя красива мисъл, някоя велика идея, но вие сами не можете да я реализирате. Щом не можете да я реализирате, кажете я на някого, той да я реализира вместо вас. Вие я държите в себе си, чакате благоприятни условия за реализирането ѝ и като не успеете, страдате, измъчвате се. Няма защо да страдате. Кажете я на някого и радвайте се, че той ще може да я реализира.

И тъй, когато не можете да се справите с идеите, които дохождат в ума ви, направете това, каквото овчарят прави. Един овчар има сто овце. Всяка година овцете му се увеличават. След десет години той има хиляда овце, после овцете му стават две хиляди, три хиляди и т.н. Какво прави тогава овчарят? Той избира най-хубавите овце и ги продава. Правете същото и вие. Какво ви пречи да изнесете вашите желания на пазара, да ги продадете и да ги превърнете в пари? На много от вашите желания е определено да бъдат продадени и по този начин да поддържате живота си. На много овце е определено да станат жертва за господаря си. Да станат жертва, значи да бъдат продадени, да бъдат изядени. Ако хора не ги изядат, вълци ще ги изядат, микроби ще ги изядат. Кое е по-хубаво? Като умре човек, и него изяждат. Кой го изяжда? Земята изяжда човека и затова казват, че земята го поглъща. Когато сложат човека в гроба, същества от низша култура го изяждат. Кое е по-добро за човека: млад ли да умре, или стар? Млад ли да го изядат, или стар?

Христос казва: „Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нямате живот в себе си“. Ако Христос трябваше да бъде изяден, можете ли вие да избегнете това изяждане? Всеки човек ще бъде изяден. Не е важно, дали човек ще бъде изяден, или не. Важно е, обаче, онези, които ви ядат, да станат едно с вас, да приемат вашия живот. „Който не яде плътта ми и не пие кръвта ми, няма живот в себе си“, казва Христос. Този стих не е само мистичен. Той съдържа в себе си една реална страна, която ще разберете в бъдеще. Сега няма да се спирам върху тази страна на стиха, за да не изпаднете в заблуждение. Под „плът и кръв“ Христос разбира онази вътрешна, духовна сила, която излиза от човека и храни другите хора.

Сега, каквото обяснение да се даде на този или на онзи стих от Евангелието, ако имате разбиранията на хората от света, нещата пак ще останат неразбрани. Защо? – Защото тия хора са в противоречие с Божествения ред на нещата. За себе си те са прави, но не и по отношение на Абсолютното. Както да гледат на нещата, страданията и върху тях ще дойдат. Никой не може да се освободи от страданията. Те са благо за човешката душа, защото са условия за пробуждане на съзнанието. Когато съзнанието на човека се буди, едновременно с това Божественото начало в него взима надмощие над човешкото. В това отношение страданията са от голяма полза, както за отделния човек, така и за цялото човечество.

Човек се стреми към знание, към по-добри условия на живота. Това е естествено. Знанието носи светлина. То дава възможност на човека съзнателно да служи на Бога. Мнозина мислят, че първо трябва да наредят работите си и тогава да служат на Бога. – Не, служи на Бога всяка минута, всеки час, при каквито условия на живота да се намираш. Ако чакаш да се наредиш, че тогава да служиш на Бога, ти ще изгубиш и тия благоприятни условия, които имаш сега. Аз ви въвеждам на тази мисъл, за да помните винаги, че вие сте конци, тънки като паяжина. Ако не се съединят в едно, тия конци няма да издържат на външните бури и ветрове, на външните сили. Хиляди конци, съединени в едно, образуват нещо здраво, издръжливо. Ако живеете всеки за себе си, ако не се обедините, вашата сила ще бъде като тази на паяжината и ще свършите толкова работа, колкото паякът свършва. Обаче, ако всички се обедините в едно, ще свършите определената работа за Бога. Божията работа се върши от много хора, а не само от един човек. Много хора са определени да свършат Божията работа и те ще дойдат!

Когато от невидимият свят слязат работници за този свят, те търсят съответна почва, съответни условия. Съответните условия са хората, готови за работа. Колкото повече готови хора, колкото повече работници има на земята за Божието дело, толкова повече ще дойдат и от невидимия свят.

Когато небесните жители дойдат на земята, те ще наредят работите на земните жители. Човек гради къщата си и ако се окаже добра, разумното влиза да я нареди. От всички се иска градеж. И едните, и другите ще градят. Станете добри работници, за да заслужите великото благословение. Какво ще правите един ден, когато Бог вземе всичко, каквото ви е дал? Ако имате жена, ще я вземат; ако имате син, ще го вземат; ако имате дъщеря, ще я вземат. Най-после ще вземат и тялото ви. При това положение вие ще се уплашите, ще се смутите, ще се чудите какво да правите. Сега ще направя сравнение между вашето положение и това на малкото дете, което всеки ден расте по малко и дохожда до онази възраст, при която физическото растене спира. Представете си, че един баща има малко дете, на което се радва. Той го облича, къпе и с радост констатира, че от ден на ден детето расте и се развива. В първо време ризката, дрешките на детето добре прилягат на тялото му, но като дойде към петата година, ризката, дрешката, панталонките на детето стават къси, тесни и бащата му купува нови, по-широки, по-дълги дрешки. Той казва на майката: „Хайде, съблечи детето да го окъпем добре и да го премени́м с новите дрешки". Какво е изгубило детето? Нищо не е изгубило. Не само че не е изгубило, но е придобило нещо. То се е облякло с нови, по-дълги и по-широки дрехи. След други пет години детето минава през нов процес на обличане, докато един ден, когато спре растенето, спира и този процес. Каквото е събличането и обличането на детето, такова нещо представя излизането на човека от тялото му и заминаването му за онзи свят.

Когато физическото растене на човека спре, когато синът стане на 21 година, бащата пак му носи нови дрехи, но вече не през пет, а през десет години. Синът започва да се чуди защо баща му е станал толкова скържав. Той намира, че по-рано баща му е бил по-щедър. – Не, баща му не е скържав, но не иска безразборно да харчи, да пилее средствата си. В разкопки, направени някъде в Алпите, намерили останки от хора гиганти, които живели преди хиляди години на земята. Те били високи около четири метра. Какво ще бъде положението днес на един баща, който има син или дъщеря, високи четири метра? Като знае икономическите условия, при които хората живеят на земята, Бог е спрял тяхното физическо растене до възможен предел. По такъв начин Той ги е запазил от едно зло. Какво трябваше да бъде материалното положение на човек, висок четири метра? Икономическите, материалните условия на живота днес са нагодени за човек, висок от един и петдесет до два метра най-много. Ако съвременният човек е по-висок от тази норма, той и в ядене, и в обличане ще бъде изложен на големи изпитания, на големи лишения.

Следователно, за да не вадите криви заключения за живота, вие трябва да се освободите от вашата стара философия. Криви са разбиранията ви и за

земята, и за небето. Вие си представяте живота на небето като този на земята. Ако представата ви за земния живот поне е права, както и да е, но и земният живот не е много понятен за вас. Ако пък отидете на небето и видите какъв ред и порядък съществува там, сами ще се смеете на разбиранията си. Вие си представяте неща, които само на земята ще намерите, но не и на небето. Каквито идеали да си представяте, всички ще ги намерите на земята. Вие си представяте рая нещо особено. И най-хубавият, най-красивият рай да ми опишете, аз ще ви покажа същия рай на земята. Вашият рай не е раят на небето. Раят, т.е. Божественият живот, се отличава с необикновена красота и великолепие. Вие не можете да си представите такава красота! В Божествения свят няма нищо излишно. Там всяко нещо е на мястото си. Който отиде на небето, той ще се изгуби между съществата там, понеже всички си приличат. Кой е вашият приятел, вие не бихте го познали между другите. Всички са като един човек. Една възможност има да познаете приятеля си: ако го обичате. В това отношение животът на небето е крайно еднообразен. Там съществува външно еднообразие, а вътрешно разнообразие. Всички си приличат по поглед, по усмивка, по движения, по облекло. Дрехите им са бели, от лен, с златни колани и с венци на главите. Който отиде на небето, той не може да се сърди, не може да завижда. Защо? – Защото има всичко, каквото пожелае. Там собственост не съществува. Тук някой хване жена си и казва: „Тази е моя жена“. Той познава жена си по очите, по веждите, по носа, по устата, по гласа и т.н. Хората се различават външно, а вътрешно си приличат, еднообразни са. Какъвто и да е животът на земята, той представя велико училище, предметно учение за хората. Този живот е необходим, той е на мястото си. Земният живот е предисловие, предговор на Божествения.

Сега ви говоря за небето, но то пак ще остане неразбрано. Защо? – Защото противоречията, които съществуват на земята, пречат да виждате нещата ясно. Както и да ги примирявате, противоречията ще си останат. – До кога? – Докато влезете в Божествения свят. Щом влезете в този свят, вие ще разберете отношенията, които съществуват между земния и небесния живот. За сега много неща още не разбирате и няма да ги разберете, защото не сте ги опитали. Теоретически ги знаете, но вътрешно трябва да ги разбирате. Да ги разбирате вътрешно, това значи тия неща да са преминали през съзнанието ви.

Като ви говоря толкова много, виждам, че има опасност колата ви да се претовари. И без това колата ви е много натоварена, не трябва да се претоваря. Като очаквате времето, за да влезете в Царството Божие, вие сте се натоварили с излишни мисли и желания, които ви спъват в пътя. Разтоварете се малко, да стигнете по-лесно. Ако сте много натоварени, ще

забележите, че от година на година губите силата си, паметта си, мисълта си и ставате кисел, недоволен. Това се дължи на вашето неразбиране на живота. Като живеете, вие трябва да дойдете до закона на обновяването, на вечното подмладяване, та като заминете един ден за онзи свят, да бъдете млади. Ако заминавате за онзи свят, млади заминавайте, а не стари. Там не искат стари хора. И стари да сте, щом мислите да заминавате за онзи свят, обновете се, станете млади и тогава заминавайте. Ако заминете стари, ще ви върнат назад. Там стари хора не приемат. Който е стар, той ще остане на земята. Като започнат да остаряват, хората се страхуват, че ще умрат, ще отидат на небето. – Не, старите не ги пущат на небето. Земята не може без тях. Когато един жител от небето слезе на земята, той търси старите да подмлади, а младите оставя настрана. Това се подразбира от думите: „Христос не дойде на земята за праведните, но за грешните“. Той дойде да помогне на слабите, на бедните, на страдащите, а не на силните, на щастливите. Слаби, немощни, бедни са онези, които са изостанали в пътя на развитието си, които се намират в смущения, в обезсърчения, в обезсмисляне на живота. Тези хора имат нужда от насърчение, от светлина. Казано е в Писанието: „Ще изпратя Духа си да ви научи“. Кога ще дойде този Дух? Духът ще дойде, когато човек направи връзка с Него. Тази връзка ще внесе в човека вътрешно разбиране на нещата.

Казвате, че Духът ще ви научи, а едновременно с това търсите различни окултни науки, очаквате от тях да получите истинско знание. Окултната наука не показва пътя на човека, нито му дава начини за живеене. Тя е път към Божествения живот, но не е наука за живота. Да се занимаваш с окултизъм, значи да се занимаваш с условия, при които животът може да дойде. Като се приготвяте за тези условия, Божият Дух ще слезе във вас и ще ви занимава с висшия, съзнателния живот. Думата „окултизъм“ подразбира нещо скрито, тайно. Всичко, което е скрито, не е окултно. За пример, някой падне на земята и счупи крака си, или се удари някъде силно. За да мине болката му, той започва леко да се разтрива по гръбначния стълб, или на други места. Ако всеки ден някой ви разтрива по гръбначния стълб, всяка болка, която имате, ще мине. Това показва, че известни места на организъма съдържат в себе си скрита жизнена енергия, която лекува болните места. Щом се предизвика деятелността на тази енергия, моментално тя се проявява и оказва своето влияние. Тази енергия е скрита, но не е окултна. Хората заболяват по единствената причина, че прекъсват връзката си с Божествения свят, вследствие на което се лишават от енергиите на този свят. Като не знаят причината на своето заболяване, те търсят външна помощ, но тя не иде отвън. За да бъде здрав, човек трябва да има дълбоко вътрешно разбиране на нещата; той трябва да бъде спокоен, от нищо да не се плаши. Вие сте дошли на планината и докато се аклиматизирате, ще бъдете готови на всичко. Много от вашите стари

болести ще се явят – това да не ви смущава. В организма стават различни реакции, които, при тези условия, са в реда на нещата. Щом сте дошли на планината, ще гледате тук да оставите непотребното, старото, хилавото и да възприемете от нея здравото, чистото обновяващото. Направете днес следния опит: постарайте се да прекарате този ден спокойно, тихо, да се пазите от гняв, от спор. Прекарайте този ден така, че на никого да не кипне млякото – на ваш език казано. Така ще провери всеки за себе си, докъде е достигнал в самовъзпитанието и самообладанието. Всеки сам да се въздържа, да търпи, а не отвън да го въздържат. Дойде някой при мене, седне и започне да говори. Понеже му е приятно да седи повечко, той започва да преповтаря една и съща песен. Това не е музикално говорене, то е тананикане, припяване. От моя страна аз трябва да имам търпение да го изслушам внимателно. Аз често правя опити върху себе си. Изпея една песен един, два, три и повече пъти, докато най-после тя се отрази добре върху състоянието ми. Всяка дума, изговорена музикално, се отразява хармонично върху чувствата, върху състоянията на човека. Ако тя се отрази върху мене добре, и другите ще я харесат. В това отношение всеки сам може да служи като пробен камък за онова, което говори. Изпитвайте нещата първо върху себе си и като се уверите в тяхното добро влияние, прилагайте ги върху другите.

И тъй, прекарайте този ден без никакво недоволство, без никакво набръчкване на лицата ви. Забравете всички болести, всички страдания и мъчнотии. Като дойде някоя болест при вас, питайте я, каква услуга иска и кажете ѝ, че сте готови да направите всичко заради нея. Болестите са вън от вас. Кракът ви боли. Кажете му, че ще мине, и го забравете. Не сте спали цяла нощ – нищо от това. Утре ще спите добре. Тялото не е спало, а не човекът. Главата ви боли. Това е физическа болка, не е болка на самия човек. Когато някой акробат върви по въже, вие го гледате, изживявате всичкия страх заради него. Той върви по въжето спокоен, а вие се измъчвате, притеснявате се да не падне. Същото нещо може да се каже и за вашите болести и страдания. Тялото ви боледува, а вие се мъчите заради него. Гледате един авиатор, че лети по небето, а вие долу се страхувате заради него. Обикновено авиаторите са смели, самоуверени хора, но същевременно са и тщеславни. Сега, съгласни ли сте да направите опита за цял ден? Ако цял ден е много, тогава направете опита до 12 часа на обяд, половин ден само. За вас е много цял ден да се въздържате от гняв, от спор. Не е лесно да прекарате цял ден в хармония: в обхода, в поглед, в думи, в мисли, в чувства и в постъпки. Не е въпрос да се плашите, но всеки трябва да живее, както живеят на небето. За да можете да издържите до обяд опита, произнасяйте думите: „Аз и Отец едно сме“. Бог работи за нас и ние трябва да работим за него!

„Да бъдем съвършени и ние, както е съвършен Отец наш.“

Беседа от Учителя, държана на 11 август 1935 г., 5 ч. сутрин.

1935_08_12 Божественият ръб
рилска беседа

БОЖЕСТВЕНИЯ РЪБ

Съвременните хора, особено религиозните, говорят за чистота, външна и вътрешна. Те очакват Бог да ги очисти. – Не, всеки сам ще се очисти. Сами сте се цапали, сами ще се чистите. За да се очистите, от всички се изисква работа. И богати да сте, пак ще работите. Провидението ще ви постави на последно място, за да ви научи да работите. То няма да сложи пари в банката на ваше име да ви осигури. Божествените закони не позволяват никакво осигуряване. Като работи съзнателно, стъпка след стъпка, човек върви напред.

Сегашните християни говорят за покаяние, за очистване от греховете, за служене на Бога. Това са елементарни работи. Когото срещнете, всеки казва, че не иска да греши. Това е елементарна работа. Това е буквар за първо отделение. Няма защо да се връщате към буквара. Веднъж сте го минали, вървете напред.

Едно е важно за вас: да се освободите от вашата воля. Какво значи да се освободите от вашата, от човешката воля? Представете си, че вървите по билото на една планина, която от двете страни е стръмна. Като се подхлъзнете, вие слизате по стръмнината и стигате до подножието на планината. Хлъзгането по стръмнината представя движение по теченията на човешката воля. Ако вървите по ръба, по билото на планината, вие се движите по Божията воля. Да се освободиш от човешката воля, значи да се научиш да пазиш равновесие. Докато слизаш надолу, ти си в човешкия ред на нещата, ти изпълняваш своята воля. Щом започнеш да пъплиш нагоре и да вървиш по ръба, по билото на планината, без да се подхлъзваш наляво и надясно, ти си в Божествения ред на нещата, ти изпълняваш Божията воля. Следователно движението на човека по теченията на неговата воля подразбира слизане надолу. Защо слиза човек надолу? – Защото в тези течения няма никаква устойчивост. Обаче трябва да се прави разлика между съзнателно слизане и подхлъзване. Ще кажете, че подхлъзването, падането, клатушкането на една и на друга страна е грях, престъпление. И като видите, че някой греши, вие сте готови да го осъдите. – Не, когато виждате чуждите погрешки, считайте, че вие грешите. Научете се в лицето на всички да виждате себе си. Като постигнете това, в погрешките на хората ще виждате свои погрешки и в добродетелите на хората ще виждате свои добродетели. Мислете тогава върху погрешките на хората, защото са и ваши погрешки. Радвайте се на добродетелите на другите, защото са и ваши добродетели. Щом сгреши някой, кажете: „Тази

погрешка е моя“. Щом направи някакво добро, кажете: „Това добро е мое“. Инженер направил мост, който в скоро време се срутил. Защо? – Защото е бил слабо построен. Както минавал един човек по него, мостът се срутил и човекът си счупил крака. Той веднага си казал: „Кой е построил този слаб мост, че трябваше да падна и да счупя крака си?“ Ти, който питаш, трябва да знаеш, че погрешката е твоя. Какво правят съвременните хора? Като видят, че някой греши, те дебнат да го уловят, а не се спират да разсъдят малко, да видят, че погрешките на другите са и техни погрешки. Докато виждате погрешките на другите хора, трябва да знаете, че и вие имате същите погрешки. Докато виждате добродетелите на другите хора, ще знаете, че и вие имате същите добродетели. Който вижда погрешките на другите хора, а не вижда своите, той не е от напредналите, и върви в крив път. Това са елементарни работи, от които трябва да се освободите. Умни трябва да бъдете! Какво прави умният човек? Като види, че някой учен носи инструменти, с които да прави изследвания, а няма къде да ги постави, умният веднага се навежда, подлага гърба си и казва на учения: „Моля, сложете инструментите си на моя гръб“. Ученият му благодари за услугата, използва гърба му и свършва работата си. Така постъпва умният човек, който в случая може да е някой селянин. Ученият се заинтересува от селянина, влиза в разговор с него и между двамата се създава приятелска връзка. Глупавият, обаче, и да види, че умният се нуждае от подложка за инструментите си, ще стои настрана и ще гледа като аристократ. Той даже не се сеща да подложи гърба си в услуга на учения. Следователно правете добро на време и на място.

Срещам в гората овчар, който носи на гърба си агне. Ще кажете, че този овчар е добродетелен човек. По какво познавате, че е добродетелен? Вълкът не носи ли агнето на гърба си? Като задигне някое агне от кошарата на овчаря, вълкът го слага на гърба си и бяга с него. Добродетелен ли е вълкът? Овчарят е добродетелен, милосърден, само ако е намерил агнето в гората и го носи на майка му. Но ако го е взел от кошарата и го носи на пазара, да го продаде за клане, той не е добродетелен човек. В този случай нито овчарят, нито вълкът са добродетелни. Значи, когато силният услужва на слабия безкористно, той прави добро. Разликата между услугата на добродетелния овчар и тази на вълка можем да сравним със следния пример. Господар има двама слуги. Извиква единия слуга и по него изпраща известна сума на един търговец. Слугата взима парите и ги занася направо на търговеца. След това господарят дава друга сума на втория слуга да я занесе на един негов приятел. Слугата взима парите и ги занася в банката на свое име. Първият слуга е добродетелният овчар. Вторият слуга е вълкът. Господ казва на овчаря: „Вземи агнето и го занеси на майка му“. Обаче, каквото носи, вълкът го слага в банката на свое име. Който слага в банката на свое име онова, което Бог му е поверил, той

върши престъпление.

Един човек срещнал Христа и Го запитал: „Ти вярваш ли в Христа?“ Как мислите, какво му е отговорил Христос? Предполагам, че не му е отговорил направо на въпроса, но трябва да е казал: „Едно зная – работата на Христа на земята беше много трудна. Кръв излезе от порите Му!“ Ще питате, дали великите хора страдат. Страданията на великите хора са много по-големи от тия на обикновените. Вие нямате представа за техните мъчнотии. Не мислете, че ги посрещат с венци. Колкото по-велик е човек, толкова по-големи са неговите страдания, толкова по-страшни са неговите разочарования. За да разберете каква е разликата между страданията на великия и на обикновения човек, представете си две бременни жени. И едната, и другата носят плода в утробата си по девет месеца, но в деня на освобождението си едната ражда живо дете, а другата – мъртво. Първата се радва, че се е родил човек на света, но за нея се откриват нови изпитания и страдания, нови грижи и мъчнотии. Такова е положението на великия човек. Той е изложен на постоянни грижи, на постоянна работа, но всичко това се увенчава с успех. Втората жена, която ражда мъртво дете, скърби, плаче, но след време всичко забравя. Скръбта забравя, но и радост няма. Умният ражда живи деца, а глупавият – мъртви. Ако родиш живо дете, светия си, ако родиш мъртво, обикновен човек си. Стихът от Евангелието: „По плодовете им ще ги познаете“, се отнася до външната страна на живота. Това значи: по плодовете ще познаете, дали човек е добър, или лош. „Жена, кога ражда, на скръб е“ – този стих се отнася до вътрешната страна на живота. Раждането е дълбок вътрешен процес, по който се различава светията от обикновения човек. Мнозина правят разлика между великите хора, кой е по-велик, най-велик и т.н. Това е личен въпрос. После говорят за спасението, кой е спасен и кой не. И това е личен въпрос. Оставете личните въпроси настрана. Други пък говорят за служене на Бога, за изпълнение волята Божия. Върху този въпрос не се говори. Като чуят, че искате да служите на Бога, ще искат услуги, ще искат да им правите добрини. Ако се откажете, веднага ще ви изобличат. Правете услуги на хората, правете им добро, без да казвате на кого служите. В това седи изпълнението на волята Божия.

В Персия живял един турчин светия, който имал много последователи. Един ден той решил да изпита последователите си, да види колко от тях са верни на учението. За тази цел той събрал последователите си и им казал: „Имам заповед от Аллаха да ви изколя всички. Онези от вас, които са готови да се пожертват и да изпълнят волята на Аллаха, нека влязат в определената за това стая“. Явили се хиляди души, но само двама се решили да влязат вътре. Двамата души били един млад момък и една млада мома, които се обичали. Момъкът погледнал момата и казал: „Аз

трябва да се пожертвам!“ След него влязла и момата. В това време светията заклал един овен и пуснал кръвта му да тече навън. Като видели кръвта, последователите, които чакали вън да видят какво ще стане, уплашили се и избягали. Те не издържали изпита. Тогава светията благословил двамата млади и им казал: „Идете в света, между хората, и проповядвайте моето учение“.

Сега на вас казвам: Трябва да учите! Животът е велико училище, велик университет. Като влезете в него, трябва да учите. Учениците в обикновените училища си служат с различни хитрини: преписват едни от други, пишат някои формули по ръкавите си, на ръцете си и т.н. В университета на живота не се позволяват никакви хитрини. Като влезеш там, ще учиш самостоятелно, съзнателно, и ще държиш матура. Там не се позволяват подсказвания, преписвания от другите ученици. Всеки сам трябва да учи. Ако те скъсат, ще повтаряш с години наред, докато най-после завършиш с успех. Учителите на Великата Школа са щедри на времето. Хиляди години можеш да учиш, докато научиш нещата така, че никога да не ги забравиш. Слабата страна на съвременното християнство се заключава в това, че учениците, последователи на Христа, учат, минават от клас в клас, но без матура. И в гимназиите има ученици, които свършват осми клас, но без матура. Има християни, свършили учението си с матура, а има такива, които са свършили без матура. Който е свършил без матура, той ще замине на онзи свят гладен, без хляб. Който е свършил с матура, той ще получи хляб. Направете превод на думата „матура“ в християнски смисъл и тогава елате да говорите.

Лесно е да се говори теоретически: „Да живеем за Господа, да се пожертваме за Него, да се обичаме, да сме братя, да живеем общо и т.н.“ Това са общи изрази, които не са приложени. Да живеете общо, това не подразбира физическа близост. Двама души могат да имат нещо общо помежду си, въпреки това един от тях да е на единия край на земята, а другият – на противоположния край. Щом има нещо общо между тях, те ще се срещат с аероплани – с мисълта си, и пак ще се отдалечат. Сега някои хора са едва на стотина метри едни от други и казват, че са много отдалечени. Те не знаят, че за да живеят добре, трябва да са на известно разстояние едни от други. Като са раздалечени, те няма да виждат погрешките си.

Хората нямат представа какво значи „далеч и близо“. Допуснете, че всички хора на земята се намират в седем концентрични сфери, поставени една в друга. Най-вътрешната сфера е най-малка. Представете си, че един от хората на най-вътрешната сфера намери един малък отвор и влезе в съседната по-голяма сфера, между други хора. Той ще изпита различието

между едната и другата сфера, но ще се почувства далеч от ония, с които е бил в първата сфера. Така той ще минава от една сфера в друга, докато дойде до най-външната, дето ще се почувства много далеч от първите свои съжители, но затова пък съвършено свободен от всякакви връзки.

Следователно стремете се да излезете от центъра към периферията на по-голямо разстояние един от друг! Щом усетите, че сте близо до хората по плът, повдигнете мисълта си така, като че не живеете на земята, като че нищо не ви засяга. Хората около вас могат да пеят, да играят, да скачат, вие ще бъдете тихи и спокойни, като че не сте между тях. Че някъде бият тъпан – нищо от това. Че в кошарата на овчаря овца блее – нищо от това. Разумност се изисква от хората!

Всички хора искат да бъдат разумни, но условия се изискват за разумността. За пример, децата които се раждат в сегашната епоха са по-разумни, по-умни от ония на миналата епоха. Децата на бъдещето поколение ще разполагат с по-голяма разумност от сегашните. Глупавите, като умрат, в бъдеще ги очакват по-добри условия. Като се родят отново, те ще бъдат по-умни. Умният мисли, чувства и постъпва право. Баща и син пътуват с магарето от селото до близкия град. Бащата се качил на магарето, а синът вървял пеш. По пътя ги срещнал един селянин и казал: „Байо, слез от магарето. Синът ти трябва да се качи на магарето, а ти да вървиш пеш“. Бащата слязъл от магарето и качил сина си на него. По-нататък ги срещнал друг, който им казал: „Качете се и двамата на магарето. Защо трябва бащата да ходи пеш?“ И двамата се качили на магарето. Срещнал ги трети и им казал: „Защо сте се качили и двамата на магарето? Я слезте от него! Вместо да яздите магарето, сложете го на гърба си и така вървете“. Бащата послушал и третия. Той искал да научи нещо от съветите на хората, но въпрос е сега, кой съвет е правият?

Какво показва този пример? Че много от съвременните хора мислят повърхностно и то главно върху онова, което Първата Причина е създала. За пример, като погледнете наоколо, вие виждате голямо безредие: камъни, скали – всичко е в пълен безпорядък. Докато съществува този безпорядък, вие не можете да четете, не можете да разберете какво е писала природата. Книгата, която е изнесена пред вас, е разхвърляна: листа, корици, заглавия – всичко е разбъркано. Щом сте дошли на планината, вие трябва да възстановите първичния ред на нещата, всичко да поставите на своето място и тогава да четете. Голяма красота се крие в тази разхвърляна книга, но човек трябва да разбира тази красота, да може да я използва.

Като работите върху себе си, като се вдълбочавате в явленията на

природата, не мислете, че ще разрешите всички въпроси изведнъж. Защо? – Защото във вас още не са развити ония чувства и способности, чрез които можете да изследвате нещата. Човек има около сто чувства и способности за развитието, за които се изискват ред години. Не е лесно да стане човек господар на едно свое чувство или на една своя способност. За пример, много време е нужно, докато човек научи как и къде да проявява своето милосърдие или докато се научи да наблюдава, да прави връзка между причини и последствия на нещата. Ако не знае как да се справи с тщеславието си, човек може да си създаде ред неприятности. Човек живее едновременно с много от своите чувства, затова трябва да знае как да манипулира с тях. Христос казва: „Не търсете слава от човеците, но от Бога". Щом знаете това, като ученици на тази Школа вие трябва да работите върху себе си, да се самовъзпитавате. Ако не работите съзнателно и с Любов върху себе си, ученикът може да се натъкне на опасността да излезе преждевременно от Школата. Някой може да напусне училището още от първи клас, друг – от втори клас и т.н. Ученикът трябва да работи върху чистотата, върху справедливостта, върху обходата, да развива в себе си чувството Любов към Бога. Това са трудни задачи, както за учителя, така и за ученика. Теоретически лесно се предават методите, но практически мъчно се прилагат. Мъчно се възпитава човек. Той прилича на земята. За да се огрява от всички страни, земята трябва да се върти около оста си.

Следователно, за да развие всички свои чувства и способности, човек трябва да бъде всякога буден, да не изгуби добрите условия на живота си. За пример, за да развие милосърдието си, човек трябва да бъде обкръжен от хора, които имат нужда от него. Вие не можете да помагате на хора, които не се нуждаят от вашата помощ.

Когато постъпва в Божествената Школа, ученикът трябва да бъде здрав. Болният не може да влезе в Школата, защото вниманието му ще бъде насочено изключително към болестта. Болестите, погрешките спъват ученика. Те му препятстват да върви напред. Когато изтъква пред учениците си една погрешка, учителят няма предвид едного, но всички. Погрешката на едного е погрешка на цялото човечество, на целия свят. Казвате, че еди-кой си е горделив. Гордостта е обща черта на хората, на животните и на растенията. Лошата страна на гордостта е, че тя суши човека. Чрезмерната гордост изсушава човека. Когато е на място, тя го прави самостоятелен. Честността е в зависимост от чувството на самоуважение в човека. Честността не е морално чувство. Тя е едно от личните чувства. Тя е едно от личните чувства. Справедливостта, обаче, е морално чувство. Човек трябва да бъде справедлив към всички живи същества. Когато развива едно или друго чувство, човек се поставя на изпит, сам да види докъде е стигнал. Това значи: При свършване на всеки

клас ученикът държи матура. Матурата определя положението на ученика. Ако не държи матура за всеки клас, ученикът ще изпадне в заблуждение да счита, че знае много, че има право да изправя другите хора. Той ще мисли, че другите са причина за злато, за нещастията в света. – Не, всеки трябва да знае, че той е причина и за злото, и за доброто в света. Някой отива при свой приятел да го морализира, да го учи какво да прави. Приятелят сам вижда погрешките си и се мъчи да ги изправи – няма защо ти да му четеш морал.

Като сте дошли на планината, изучавайте линиите на огъванията, да видите тяхната красота. Някои линии са от миналото, други – от настоящето, а трети – сега се чертаят, те са линии на бъдещето. Това показва, че планините се намират в процес на развитие, не са завършени. И сега се строи нещо ново в тях, и в бъдеще ще се строи. Нещата в природата са осмислени. Строи се нещо велико, което ще се открие в бъдеще. Всеки планински връх отразява светлината по особен начин. Отразената по този начин светлина влияе благотворно върху хората, върху всички живи същества. Това влияние се отразява върху мислите и чувствата на човека. За обикновения човек всички неща в природата са разхвърляни; за учения всички неща в природата са на място поставени. Защо? – Защото той ги съпоставя и хармонизира. „А земята беше неустроена и пуста“. И до днес още земята се устройва. Докато човек се развива, и земята ще се развива. Когато човек мине в по-висок стадий на развитие, с него заедно и земята ще се повдигне. Формите на земята ще стават все по-красиви и съвършени. Процесът на развитие, през който земята минава сега, е бавен, равномерен. В миналото развитието на земята е било бързо, придружено с големи катастрофи. Като ходите по планините, вървете бавно, спокойно без бързане. На всеки сто метра спирайте на малка почивка, на крак, около 30 секунди. Във време на почивка ще придобивате енергия. Колкото по-високо се качвате, по-бавно ще вървите. По този начин ще се приспособите към силите на природата и ще ги използвате правилно. Иначе те ще ви противодействат: щом силите на природата ви противодействат, вие ще харчите енергията си без да се ползвате от тях. Всяка частица от планината е свързана с разумното начало, което работи по природата. Следователно, като се качвате в планинските върхове, мислете за службата която те изпълняват в природата, за да се свържете с разумността в нея. Всяка планина, всеки връх, всяко езеро има свое велико предназначение.

Помнете: където и да ходите – по езера, по планини или върхове, работете съзнателно, учете и прилагайте. Докато работата е приятна, тя е Божествена. Щом не е приятна, щом се вкисвате, тя е човешка. Работете с

приятност и радвайте се на Божието дело!

Беседа от Учителя, държана на 12 август 1935 г., 8 ч. сутрин.

1935_08_14 Новораждане
рилска беседа

НОВОРАЖДАНЕ

„Ако се не роди някой изново, не може да види Царството Божие.“ Сега ще се спра върху думата „новораждане“. Да се роди човек изново значи да се роди от Духа. Да се роди човек от Духа, това е ново положение за човешкото съзнание. Житното зърно може с години да седи в хамбара и да запази същата форма, каквато първоначално е имало, но при това положение то няма да разбере какво представлява светът от себе си. Значи житното зърно трябва да излезе от хамбара, да се посади в земята, за да влезе в съприкосновение със светлината, топлината, въздуха и водата. По този начин то ще прояви своя вътрешен живот, ще започне да расте и да се развива. Растенето е общ процес за всички същества. За човека, обаче, растенето е обусловено от развитието на неговото съзнание.

Като изучавате растителното царство, ще видите, че растенията не се раждат както съществата от животинското царство, но поникват, растат и се развиват, като минават едновременно през външни и вътрешни процеси, през големи изпитания и несгоди. Преди да се роди и човек минава през такива процеси. Раждането се предшества от ред вътрешни процеси. Които не разбират разумните закони на природата и това, което Първичната Причина е създала, те се обезсърчават, понеже не могат да намерят благото, щастието в живота. Те търсят щастието там, дето не съществува. Може ли житното зърно да намери своето благо в хамбара? Колкото години да седи в хамбара, то ще остане затворено, ограничено за света. Там то се намира при външни благоприятни условия, но тия условия не могат нищо да му придадат. Житното зърно трябва да излезе от условията на хамбара, за да придобие нещо. Ония, които не разбират живота, като се натъкват на страдания, съжаляват, че са напуснали своя покой. Житното зърно, което е в хамбара, трябва да знае, че се намира пред две положения, и да избере едното от тях: или да влезе в земята и там да мине през ред вътрешни процеси на страдания и радости, или да мине през хромела, външно да се пожертва. Ако не избере нито едно от двете положения, то ще остане в хамбара, дето в края на краищата мишки ще го нападнат.

Като ги поставят пред тези две положения, съвременните хора изпадат в противоречие и не знаят какво да предприемат. Да останат в хамбара за дълго, добре е, ще прекарат тих и спокоен живот. Колко време могат да останат при тези условия? Сто години не могат да останат. Тогава? Ще дойде ден, когато насила ще ги изкарат от хамбара. Ами ако тогава бъде

късно и не могат да се приспособят към новите условия на живота? В такъв случай по-добре е да излязат от хамбара и да се посадят на нивата, че да става каквото им е определено. По-страшно е да влязат в хромела. Знайте, че хамбарът е създаден за житото, а не житото за хамбара. Земята е условие, при което човек може да опита Божиите блага, да расте и да се развива. Земята е създадена за разумния човек, който разбира законите и може да ги прилага. Външно погледнато, земята изглежда неуредена, неустроена. Който разбира законите, само той може да долови разумността, която направлява всички светове, а не само земята. Страданията на хората произтичат от неразбиране на онзи висш порядък, който съществува в целокупния живот. Когато за пръв път отива на училище, детето среща големи мъчнотии, докато разбере онова, което му се преподава. Най-малко 16 години се изискват, докато това дете порасне, стане момък и свърши университет. През каква дисциплина е минал този момък! Колко учители е променил, колко пъти е нацапвал ръцете си с мастило и ги е чистил! Колко книги е купувал, колко лишения, колко мъчнотии и страдания е прекарал, докато е придобил знанието! Лесно е след това да се каже, че този или онзи е учен човек.

Съвременните хора очакват някакви блага на земята. Каквито блага да придобият, те са временни. Защо? – Защото на сегашните хора им липсва един елемент, с помощта на който те биха запазили всички блага които придобиват. Този елемент ще се запълни с раждането на човека от Духа. Човек трябва да се роди изново от Духа, за да се освободи от лошите условия на сегашния живот. При условията, при които днес живее, очаква го смърт. Каквото богатство да придобие днес, той непременно ще го изгуби. Той ще бъде обран от разбойници, както обират богатия. Като не разбират закона, мнозина се утешават с мисълта, че когато заминат за другия свят, тогава поне ще бъдат на небето при добри, богати условия. Влизането в небето при богати условия е във връзка със закона на новораждането. Христос казва: „Ако се не родите изново, не можете да влезете в Царството Божие“. Само роденият от Духа е господар на условията. Роденият от Духа не се влияе от икономическите условия на живота. Болният се нуждае от чужда помощ, а не здравия. Здравият е свободен човек. Той не се нуждае от външна помощ. Каквото му е нужно, той сам го свършва. Здравият може да се уподоби на човека, роден от Духа.

И тъй, животът, като Велика Школа, предвижда два пътя за хората: пътят на страданието и пътят на хромела. Който избере първия път, той ще се посее като житно зърно на нивата, където ще мине през ред изпитания и страдания; който избере втория път, той ще остане с години в хамбара, отдето един ден ще го прекарат през хромела. За предпочитане е човек да

бъде посят на нивата, отколкото да мине през хромела. На нивата той ще има възможност да расте, да цъфти и плод да връзва. Повечето хора днес минават през хромела, вследствие на което измират, изчезват, без да остават следа. Обаче и двата пътя имат своя добра страна. Чрез страданията човек се готви за по-висок живот от този, през който днес минава. Житото страда и се учи от страданията си, а хората, които го ядат, се ползват от неговите уроци, както и от благата, които съдържа в себе си. Хората, които днес умират, научават нещо и от живота, и от смъртта, а следващото поколение се ползва от техните опитности като велики придобивки на живота. Важно е това, което сега става, което човек днес още може да направи. То няма да дойде отвън. Отвън съществуват само условия, а възможностите са вложени в самия човек. Житното зърно съдържа в себе си възможности, а светлината, топлината, въздухът и водата са условия, при които житното зърно може да прояви своите възможности. Христос казва: „Ако житното зърно падне на нивата, то дава плод стократно“.

Съвременните хора се плашат от страданията. Каквото да правят, те неизбежно ще минат през страдания. Големи или малки, страданията следват всеки човек. Такъв е пътят на човека. Едно е важно: кой път ще избере човек – пътят на посяването или пътят на смилането. Който предпочете страданията на нивата, той ще расте и плод ще дава; който предпочете страданията при смилането, той ще мине и замине през хромела, без да остави плод след себе си. Ние се стремим да освободим житото от хромела. Никъде не е писано, че житото трябва да се мели. Щом го мелят, това става по човешки закон и наредба. Вие трябва да знаете и двата закона – човешкият и Божественият, за да разберете вътрешните процеси в живота.

„Ако се не родите изново.“ От какво трябва да се роди човек изново? Новораждането подразбира раждане от Духа. Роденият от Духа е благороден човек, той има високо съзнание. За него светът не е мъртъв, човек за човека не е вълк, както е казано в пословицата: „Homo homini lupus“. За него важи идеята, която Христос е изказъл, че човек за човека е брат. За човека е възможно само братство. Братството е израз на Любовта на новородения. Само той съзнава какво нещо е братство. Като види един човек в лицето му, той вижда брат.

Следователно всяко учение, което поставя братството за основа на човешкия живот, е безсмъртно. Това учение може да се приложи като изкуство за живеене. Всяко изкуство е полезно дотолкова, доколкото има приложение. Защо ви е чуждият език, ако не можете да го приложите за придобиване на знания? Защо ви е светлината, ако тя не може да разкрие

света пред вас? Без зрение, без светлина човек остава сляп, невежа. За невежия светът представя затворена книга. В родения от Духа се събуждат нови чувства и способности, каквито и сам той не е подозирал. Той вижда нещата и отдалеч, и отблизо. Той вижда какво става и в този, и в онзи град. Това са неща, които за обикновено родените са невъзможни. Роденият от Бога не може да попадне в мрежата на разбойници. Той е свободен и от лошите условия. Защо? – Защото всичко предвижда. Като минава през някоя гора, той знае предварително къде са се настанили разбойници и ги отбягва. Роденият от Бога има светъл ум, с който ясно вижда нещата.

Мнозина се стремят към духовния живот, но те трябва да знаят, че духовният живот изисква от човека да разбира възможностите, които са вложени в него. Щом разбира и знае с какви възможности разполага, той може да се ползва от благата на живота. Какви възможности има в рибата? Рибата има една възможност – да плава във водата. Тя не може да говори, не може да пише, не може да слуша лекции. Ако иска да придобие друга възможност освен тази, която има, рибата трябва да излезе от водата, да напусне тия неблагоприятни условия. Какво може да стане от рибата? Човек не може да стане, но тя има възможност поне птица да стане. И като птица тя не може да има големи възможности. Единствената форма, която дава повече възможности за постижения на блага, това е човешката. Под думата „човек“ ние разбираме само онзи, който е роден от Бога. Да се роди човек от Бога, това не е прост процес. За да дойде до новораждане, човек е минал през много процеси. Като не мисли, човек пита, дали има друг свят, освен този на земята. Този човек познава един свят само, но и него не познава, както трябва. Той не знае, че и в света, в който живее, стават ред сложни процеси. И рибата пита, съществува ли друг свят освен рибния. Има друг свят освен рибния – той е светът на птиците, на хвъркатите същества. Ако птицата пита, има ли друг свят освен техния ще ѝ кажем, че съществува друг свят, освен птичия – светът на млекопитаещите. Ако някое млекопитаещо зададе същия въпрос, ще му отговорим, че освен техния свят съществува друг, по-организиран и висок – светът на хората. Ако и човек запита, има ли по-висок свят от човешкия, ще му отговорим, че има свят по-висок от човешкия – той е светът на ангелите. Съществата от ангелския свят имат по-правилни и широки разбирания от тия на хората. В ангелския свят няма затвори, бесилки, гробища; в ангелския свят не съществуват мъчения, нещастия, спорове. Там има голямо изобилие на ядене и пиене. Всички имат условия да се учат, да се развиват. Там всеки живее, колкото иска. – „Вярно ли е това?“ – За мене, който виждам нещата, е вярно. Аз не се нуждая от вяра, няма защо да ме уверяват. Вярвам в това, което виждам. Седи един сляп човек при мене и ме пита: „Вярваш ли в светлината?“ – Няма защо да вярвам в светлината, аз я виждам. Слепият се нуждае от вяра, но за онзи, който вижда, вярата се превръща в знание.

„Ако се не родите изново, не можете да влезете в Царството Божие.“ Новораждането подразбира отваряне на нов свят, в който човек трябва да влезе. Ако не влезете в този свят, вие ще останете при лошите условия, в живота на страданията. И богати да сте, вие ще изгубите добрите условия. Щом влезете в новия свят – светът на Бога, вие ще бъдете заобиколени с нова светлина, която ще разшири вашия хоризонт. Не правят ли така и държавите? Като се създаде нова държава, веднага поставят нов ред и порядък, който я пази от външни врагове, който дава условия на поданиците ѝ за добър, спокоен живот. Коя държава, кое царство е най-добре уредено? Най-добре уредено е Царството Божие. Кой може да влезе в това царство? Казано е в Писанието: „Роденият от Бога може да влезе в Царството Божие“. Като влезе в Царството Божие, роденият от Бога ще каже: „Заслужава си да се живее в това велико Царство!“

Съвременният свят, в който хората живеят, е подобен на хамбар. Два пътя има, по които хората могат да излязат от този хамбар: или да се посеят на нивата, или да отидат на воденица, да се подложат на хромела. Някой казва: „Да мели воденичката!“ Опасна е тази воденичка, която мели. Добре ще бъде, ако воденичките един ден престанат да мелят. – „На онзи свят има ли воденици?“ – Там няма нито воденици, нито воденичари. На онзи свят житното зърно е голямо като круша и расте на дървета. Достатъчно е да откъснете едно зърно, за да се нахраните добре. Като отидете на дървото, на което житото расте, ще чуете гласа му: „Заповядай, яж, колкото искаш!“ – „Може ли житото да говори?“ – Това е фигуративен израз. Българинът често употребява израза: „Иде ми да те изям“. – Може ли човек човека да изяде? Само разумното се яде.

Христос казва: „Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нямате живот в себе си“. Това значи: ако не ядете Словото, нямате живот в себе си. Има един свят, който се нуждае от Словото като храна, каквато днес хората употребяват. Грубата храна постепенно започва да се допълва с духовна. Човек яде три пъти на ден и внася в стомаха си ония елементи, които са необходими за поддържане на физическото му тяло. Освен чрез стомаха, той се храни чрез белите си дробове и чрез мозъка. Чрез белите дробове и мозъка той придобива енергия от по-възвишена храна от физическата. Ще дойде ден, когато хората ще се хранят само чрез белите дробове и мозъка. Учените са изчислили, че в минута човек прави 20 вдишки. Това са 20 обяда. Новороденият няма да бъде роб на сегашните условия, постоянно да се безпокои за утрешния ден. От големи безпокойствия съвременният човек не може спокойно да спи, не може да се радва на благата, които Бог му е дал. Голяма част от живота си човек минава в тревоги и смущения. Христос внесе нова, положителна философия в живота, която може да

освободи човека от сегашните тревоги и мъчнотии, но тази философия остана неразбрана и на времето си, остана неразбрана и за сегашните християни. И след това някой ще казва, че е християнин. Не е християнин онзи, който само носи името на Христа. Християнин, в пълния смисъл на думата, може да се нарече Синът Божий, т.е. роденият от Духа. Следователно в бъдещата религия всички хора ще бъдат родени от Бога, ще съставят едно голямо семейство, членовете на което ще бъдат помежду си братя. Всеки ще бъде готов да се жертва за брата си. Тогава няма да срещнете човек, който да се нуждае от нещо. Никой никого няма да изнудва.

Питам: не може ли това да стане още днес? Кое препятства на хората да се обичат и да живеят братски? Кой събира хората заедно? Кой ни е събрал днес тук? Бог, Божията Любов обединява хората. Това е велика истина, която се проверява всеки ден. Следователно тази истина може да проверите още този час. Роденият от Бога е проверил тази истина и живее според нея. Който влезе в новите условия на живота, той не се нуждае от доказателства за онзи свят. Да се доказва съществуването на другия свят, то е все едно да се доказва съществуването на Любовта. Безпредметно е да се доказва на хората, има ли Любов, или не. Където е Любовта, там е животът. Когато Любовта отсъства, животът се изгубва. Идването на Любовта подразбира възкресение на душата. Който придобие Любовта, той възкръсва; който изгуби Любовта, той умира.

Сегашната фаза на живота е фаза на безлюбие. Може ли при безлюбието човек да възкръсне? Безлюбието умъртвява. Аз не говоря за смъртта на черупката. Друга, по-страшна смърт носи безлюбието. Ако изгуби черупката си само, човек ще се облече в нова форма. Обаче човек се стреми да си изработи такава форма, която да не се поддава на лошите условия, да не се изменя. Тази нова форма ще носи в себе си безсмъртие. Това е изказал Христос в стиха: „Роденото от плътта, плът е; роденото от Духа, дух е“. Роденият от плътта ще живее по един начин; роденият от Духа – по друг начин. Първият ще мине през хромела, а вторият – през живота. Първият ще остане безплоден; вторият ще даде плод. Първият ще образува братство, което в четири поколения ще се изглади, ще изчезнат връзките между родни братя и сестри. Най-много след двеста години всякакво братство, всякакво роднинство между хора, които са били свързани помежду си по плът, ще изчезне. Вторият, т.е. роденият от Бога, ще образува трайно братство. Връзките между хора, родени от Бога, ще продължават най-малко 25,000 години. Това постоянство, тази трайност на връзките ще даде възможност на разумните сили, които действат върху човешката душа, да завършат своята работа.

Знайте, че всичко разумно съдейства за развитието на човешката душа: звезди, слънца, планети – цялата природа работи за човека. Всичко, което обикаля човека, вън и вътре в него, работи за неговото възпитание. Слънцето изгрява за чадата Божии, за родените от Бога. Които са родени вече, те са проверили това; онези пък, за които сега се готвят условия, и те ще го проверят. Христос казва на Никодим, един от учените на времето си: „Ако се не родите изново, не можете да влезете в Царството Божие". Никодим не разбра тази истина и запита Христа: „Как е възможно стар човек да влезе втори път в утробата на майка си и отново да се роди?" Христос му отговори: „Роденото от плътта, плът е; роденото от Духа, дух е". По какво се отличават тия два процеса, тия два начина на раждане? Човек е подобен на житно зърно. Една блага ръка ще дойде, ще вземе житното зърно от хамбара и ще го посее на нивата. Тя ще му каже: „Ти ще минеш през малки страдания, но ще цъфнеш, ще завържеш и ще узрееш". Житното зърно ще провери това и ще се зарадва. Друга блага ръка ще влезе в хамбара, ще извади житното зърно и ще каже: „Сега ще те занеса на воденицата да минеш през хромела, да станеш на брашно. Ще минеш през малки страдания, но цената ти ще се увеличи". Кое положение е за предпочитане: да минеш през нивата и да дадеш плод, или да минеш през хромела и цената ти да се увеличи? Първото положение е за предпочитане – да мине човек през страдания, но да даде плод. Това положение представя Божествения порядък на нещата. Второто положение – минаване през хромела, представя човешкия порядък на нещата. Под думата „воденица" в дадения случай имам предвид неразбраните неща, които човек сам е създал. Под думата „нива" разбирам всичко, което Първата Причина е създала.

Следователно, желая на всеки да мине през страданията на нивата, за да придобие ония знания, които ще го доведат до новораждане, до раждане от Духа. Да се роди човек от Духа, това значи да стане член на Братството. Братството е условие за идване на Любовта между хората.

„Роденото от Духа, дух е; роденото от плътта, плът е."

Роденото от Духа подразбира роденото от Разумното, от Великото начало на живота.

Беседа от Учителя, държана на 14 август 1935 г., 5 ч. сутрин.

1935_08_16 Несъвместими неща
рилска беседа

НЕСЪВМЕСТИМИ НЕЩА

Красота без очи, мъдрост без уши, ученост без нос, любов без уста, сила без ръце и доброта без крака са несъвместими неща. Остави на почивка в дома си всички твои мисли, всички твои желания и всички твои постъпки, които имат несъвместими неща в себе си, а ти тръгни по широкия път да работиш без тях. Животът има смисъл за съвместимото.

Живот без дължина, чувство без широчина, мисъл без дълбочина и височина са непостижими неща. Не търси непостижимото! Ако го търсиш, ще опростееш и оглупееш.

Бог създаде красотата. Той създаде човешката мъдрост, човешката ученост, човешката любов, човешката сила, човешката доброта, за да Го познават, че е благ.

Човешкото води към Бога.

Пази скъпоценното, което всякога осмисля живота.

Не рови тинята, която се е наслоила в своя път.

Не се опитвай да гасиш това, което не се гаси. И не се опитвай да запалиш това, което не се пали.

Не губи времето си да броиш прашинките, които вятърът всеки ден повдига.

Не се опитвай да събираш всичките дъждовни капки на едно място.

Не подарявай това, което не може да се подари.

Не яж това, което не може да се яде.

Не мисли за това, за което не може да се мисли.

Когато видиш вода, иди при нея и измий краката си.

Когато усетиш въздуха, приеми го в устата си.

Когато познаеш мъдростта, отвори ушите си.

Когато дойдеш при любовта, проговори.

– Това е пътят на всички постижения.

Сега ще ви задам въпроса: защо и за какво плаче човек? Ако не можете да отговорите на въпроса, аз ще отговоря: Човек плаче, защото не е ял; човек плаче, защото е преял; човек плаче, защото яденето не е вкусно. Тази е философията на плача. Изобщо, човек плаче за непостигнати работи. Кои неща са непостигнати? Когато не може да постигне ябълката, човек плаче. Когато изяде ябълката и усети, че тя се вгорчи в стомаха му, човек пак плаче. Той е недоволен, че ябълката не благодари за услугата, която ѝ е направил. Когато яденето не е добре сготвено, човек се възмущава, че като влезе в него, то не му говори красиво. Кой човек би благодарил, ако го сготвят? Кой човек би се радвал, ако го изядат? Кой човек би бил доволен, ако го турят в затвор?

Следователно, когато храната се задържи в стомаха повече, отколкото трябва, тя започва да се възмущава, че е затворена. Щом затворите храната в стомаха си за повече време, тя винаги причинява болка. И когато няма какво да яде, човек плаче. И когато няма кой да го утеши, той пак плаче. Когато хлябът дойде при вас, какво трябва да му кажете? Вие трябва да му благодарите, да се радвате, че ви е посетил.

Срещате една красива мома, която занимава цяло общество със своята красота. Всички говорят за нея, възхищават се, а тя върви спретната, напета. По едно време в същото общество дохожда друга мома, по-красива от първата. Погледите и възхищенията на всички се отправят към нея. В сърцето на първата се явява озлобяване към втората, като към нейна конкурентка. Какво трябва да прави първата мома? Как трябва да постъпи към втората? Тя трябва да се радва на красотата на втората мома така, както ѝ се радват всички, и да престане да мисли за своята красота. Докато си единствен със своята красота между хората, радвай се на красотата си. Щом дойде друг, по-красив от тебе, радвай се на неговата красота. Когато се срещнат двама души красиви, те ще разпределят работата помежду си правилно: единият ще бъде платно, а другият – образ върху платното. Без платно красотата не може да се прояви. Но и без образ платното нищо не струва.

Това, което досега ви говорих, представя малка закуска за гладния. Такава закуска може само да го залъже, както децата се залъгват с бонбончета. Наистина, радостта на мнозина се дължи на бонбончетата, които

получават. Щом няма бонбончета, те започват да плачат, да скърбят. Колкото по-голяма е скръбта им, от толкова по-голям бонбон са лишени. Кой е най-големият бонбон в живота на човека? Най-големият бонбон за младата мома е момъкът, за майката – детето, за учения – книгата, за силния – ножа, за работника – чука, за художника – четката, за безделника – грамофона.

Въпреки всичко това съвременният човек се разочарова от непостоянното, от преходното в живота и търси нещо трайно, нещо постоянно, на което всякога да разчита. Човек е млад, остарява и умира. Младостта е непостоянна величина в живота му, вследствие на което той не може да упова на нея. Младият расте, развива се, докато един ден забележи, че започва да остарява. Но и старостта е непостоянна величина, понеже старият умира. Нито младостта е постоянна величина в живота на човека, нито старостта. И двете минават заминават, следа не оставят. Защо младият остарява? И защо старият умира? Младият остарява и старият умира, защото се хранят с бонбончета. Престанете да се храните с бонбончета, за да не остарявате и умирате.

Младият се обича, старият се почита.

Младият се обича заради Любовта, старият се почита заради Мъдростта. Когато изгуби Любовта си, младият остарява. Когато изгуби Мъдростта си, старият умира. С други думи казано: Когато някой изгуби Любовта си, младостта в него е остаряла; щом изгуби почитта си, старостта в него е умряла. Когато престанат да обичат младия, той е остарял; когато престанат да почитат стария, той е умрял. За да не остарява, младият трябва да яде живия хляб, месен от стар човек; за да не умира, старият трябва да яде живия хляб, месен от млад човек. Тъй щото, който иска да не остарява и да не умира, нека спазва тези две формули в живота си.

За да бъде вечно млад, не е достатъчно човек да яде живия хляб, но той трябва да знае как да го дъвче. Следователно, ако не знаете как да дъвчете Словото, което слушате, ще го глътнете без да ви допринесе някаква полза. Така и млекопитаещите гълтат храната си без да я дъвчат. Това ги отличава от човека. Човек дъвче храната си, но трябва да знае как да я дъвче. Всяка мисъл, която човек възприема, трябва да се сдъвче добре, т.е. да се разбере и приложи. Приложението е процес на храносмилане. При храносмилането всяка частица от храната се изпраща на определено за нея място.

Когато си служа с образа на младата мома и на младия момък, аз ги взимам като символи. Младата мома символизира младостта, младият

момък – старостта. Като се срещнат, те не се разбират, не се познават, вследствие на което младата мома изгубва младостта си и остарява; младият момък изгубва старостта си и умира. И двамата губят. Казват, че младите трябва да се срещат. – Не, млад с млад не може да се срещне. Това е несъвместимо. Когато младата мома за пръв път срещне младия момък, тя е срещнала старостта; когато младият момък за пръв път срещне младата мома, той е срещнал младостта. Ако младата мома мисли, че в лицето на младия момък е намерила младостта, тя се самоизлъгва.

И тъй, когато срещнете млад човек, питайте го какъв е; когато срещнете стар, задайте му същия въпрос. После запитайте и себе си, млад ли сте или стар човек. Необходимо е да си задавате този въпрос, защото несъвместимо е двама млади да се срещнат. Несъвместимо е и двама стари да се срещнат. Млад и стар могат да се срещнат – това е съвместимо. В обикновения живот, обаче, млад с млад и стар със стар могат да се срещнат, но в Божествения свят това е несъвместимо. В обикновения живот всеки може да бъде художник: взима бои, четка, платно и рисува. Това не е художество, това е цапане. Това са несъвместими неща. Когато зоркото око на художника погледне нацапаното на платното, той намира, че не се рисува така. В природата всяко нещо е поставено точно на своето място. Боите, които природата налага върху платното на своите картини, са точно определени по цвят; те не са ни по-силни, ни по-слаби от тези, които трябва да бъдат. Боите, с които природата си служи, не се менят. Те се различават в нюансите си, но всякога запазват своя основен тон. За пример, има един син цвят в природата, който никога не се мени, но само нюансира. Същото става и със скъпоценните камъни. Скъпоценният камък запазва цвета си, но само играе със светлината, вследствие на което се явяват различни отливи, различни цветове на светлината. На научен език казваме, че скъпоценните камъни пречупват лъчите на светлината и ги отразяват в себе си.

Това, което днес ви говорих е храна, материал, който вие трябва да разберете, да обработите и да приложите, т.е. да възприемете, да обработите в себе си и всяка нейна частица да отправите на своето място.

Беседа от Учителя, държана на 16 август 1935 г., 5 ч. сутрин.

1935_08_18 Пробни страдания
рилска беседа

ПРОБНИ СТРАДАНИЯ

В двете прочетени глави от Йеремия 9-та глава и от Йоан 18-та глава виждате двама души, които са претърпели големи разочарования. Йеремия е човек от Стария Завет, голям патриот. Той плаче за народа си, като същевременно предава Словото Божие. Той казва какво ще дойде върху неговия народ, какво го очаква. Това, което пророкът е говорил на времето си, се отнася и до сегашната епоха.

Исус е вторият човек, Който е претърпял големи разочарования. Йоан говори за Него: Той дойде в света, донесе Истината на човечеството, но освен че не Го приеха, Той беше изложен на ударите на римските войници. Те Му казваха: „Ние не се нуждаем от такъв човек". Значи, каквото Йеремия предсказваше на израилския народ, сбъдна се. И каквото Христос проповядваше на евреите, изпълни се. Той им каза: „От нине няма да ме видите, докато не кажете „Благословен Онзи, Който иде в името Господне!" Две хиляди години вече, как евреите носят последствията на своята грешка.

Ще кажете, може би, че евреите са били големи грешници, понеже не познали Христа и са Го разпнали. Кой човек и до днес още не разпъва Христа? Млади и стари, учени и прости и до днес разпъват Христа. Често хората постъпват като Петър: вадят нож и защитават истината. Истината с нож не се защитава. При това Петър не насочи ножа си срещу някой от главните, от военачалниците, а удари с ножа си един от войниците и отсече ухото му. Каква война е тази, в която хората отрязват ушите си, главите си, ръцете и краката си? Христос казва на Петър: „Сложи ножа в ножницата си! Който нож вади, от нож умира". Действително, с един нож или с много ножове война не става. Не е война това, да осакатиш човека. При това, когато Петър скри ножа в ножницата си, три пъти се отрече от Христа. Днес всички хора знаят да воюват с оръжие, но с Любовта не могат да воюват. Със старото оръжие – езикът, всички могат да воюват. С новото оръжие – Любовта, никой още не може да воюва. С езика всички мушкате наляво-надясно, и на този ухото ще отрежете, на онзи носа, ръката, крака. Кажат ли ви да млъкнете, вие слагате ножа в ножницата си и удряте на бяг. Вие се чудите какво ще правите като млъкнете, като престанете да мушкате с езика си. Това казват добрите хора, а не лошите. Що се отнася до лошите, за тях дума не става. Добрите хора са много своенравни. По-своенравни от тях няма. И праведните даже са своенравни.

Какво се разбира под своенравие? Кой човек е своенравен? Срещате един човек облечен с чиста, бяла копринена дреха. По невнимание вие заливате дрехата му с мастило. Като види дрехата си нацапана, той погледне към вас и веднага сърцето му мръдва. Той е недоволен, че дрехата му е нацапана. Външно може да се представи, че е спокоен, че не се тревожи, но сърцето му е мръднало вече. Мръдването на сърцето говори за човешкото своенравие. Какво трябваше да направи този човек или как трябваше да постъпи? Като погледне към нацапаната си дреха, той трябваше да си помисли колко пъти в живота си е цапал дрехата на праведния, на светията. Щом е така, въз основа на същия закон и неговата дреха ще цапат. Защо се тревожи тогава? Той се тревожи, защото се смущава от мнението на другите, да не се изложи пред тях, да не кажат за него, че е нечист, невнимателен към себе си. Такова нещо е своенравието.

Следователно пазете се от лошите хора, от престъпниците. Пазете се и от своенравните, сърцето на които е в състояние да мръдне само за едно петно на тяхната дреха.

Като говоря по този начин, мнозина ще се почувстват засегнати, обидени. – Не, аз никого не осъждам, никого не засягам, говоря принципиално. Когато Христос се обръщаше към народа с думите „книжници“, „фарисеи“, „лицемери“, Той нямаше предвид известни личности. Той говореше принципно. Ние не се интересуваме от погрешките на хората. Да изнасяме погрешките на хората, това не е придобивка за нас. Ние нищо не печелим от техните погрешки. Да изнасяш погрешките на хората, то е все едно да им правиш операция, като хирург-лекар. При тази операция лекарят все ще оцапа ръцете си. Ако сте хирург в света, за една операция ще ви дадат поне четири–пет хиляди лева и ще ви благодарят, че сте помогнали на болния. Ако като светия направите операция на някой грешник, не само че няма да ви благодарят, не само че пет пари няма да ви дадат, но отгоре на това ще ви наругаят, че не знаете да оперирате. Това са, според мене, своенравните светии в света. Сегашните светии, на които хората служат, са своенравните хора в света.

Съществуват два вида светии: едните са своенравни, другите не са своенравни. Първите имат високо мнение за себе си, искат да минат пред другите за свети, за чисти хора. Те постоянно говорят за своите мъчнотии и страдания. Вторите светии са тия на Любовта. Външно те са просто облечени, минават за обикновени хора; никой не подозира какви богатства крият в себе си. Откъдето минат, на всички помагат. Тези светии могат да бъдат майка, баща, дъщеря, син, слуга, господар, учител или ученик. Навсякъде можете да срещнете тези светии. Те са идеални работници на Божествената нива. Те са достоен пример за подражаване: работят

неуморно, без да говорят за онова, което вършат.

Съвременните хора прекарват големи разочарования, считат се нещастни, че не са постигнали онова, което са желали. Проследете историята на великите хора и вижте кой от тях е постигнал това, което е очаквал. Докато е бил жив, той е бил гонен, преследван, хулен, но като умре, поставят паметник на гроба му и пишат: „Тук почива еди-кой си велик човек!" Като намерят произведенията му, започват да ги издават и да печелят в негово име. Докато е бил на земята, Ботев е бил гонен, преследван и най-после в ранната си възраст бил убит. След смъртта му започват да пишат книги за неговите заслуги към България; и днес още честват паметта му. Какво ще помогне Ботев на българския народ със своето геройство? Или какво е помогнал пророк Йеремия със своите предсказания към израилския народ? Нищо не са помогнали. Пророкът се обръща към израилския народ с думите: „Пътят, по който вървите, не е прав, не ви очаква добро. Ако искате да се избавите от злото, което ви следва, трябва да напуснете греховете си, трябва да водите добър живот". И Христос казваше на евреите: „Вие трябва да напуснете баща си и майка си, да се отречете от своя живот и тогава да тръгнете след мене". Това значи: вие трябва да напуснете стария живот и да заживеете по нов, Божествен начин. За да дойдете до това положение, трябва да се измени старият път на разбиране, коренно трябва да се измени цялата философска мисъл на човечеството.

Христос казва, че мъжът трябва да напусне жена си; жената да напусне мъжа си; синът да напусне майка си; дъщерята да напусне баща си; слугата да напусне господаря си; богатият да се откаже от имота си; съдията да напусне службата си, а професорът – своята катедра. Какво по-голямо противоречие от това, да напуснеш всичко, да се откажеш от себе си и да тръгнеш след Христа? Представете си, че някои разберат тия истини в буквален смисъл. Какво ще направят те? Всеки ще вдигне на гърба си по един дървен кръст и ще тръгне за някъде. Накъде ще тръгне и той сам не знае. Много герои от войната носят по един или по два кръста за храброст. Много християни носят кръстове по вратовете си. Какво ще допринесат тия кръстове на съвременните хора? Ще надигнат кръстовете си и ще замязат на работници, които носят кръстове на гърба си, но не знаят в коя посока да тръгнат. Христос е казал: „Дигни кръста си и ела ме последвай!" Обаче с тези думи Той разбирал съвсем друга истина. Под думата „кръст" Христос разбирал друго нещо. Кръстът е символ на търпение. Който съзнателно носи своя кръст, той гледа спокойно, с търпение на всичко онова, което става в света.

Трябва ли да плачете, че яйцето се е счупило и пилето излязло вън от черупката си? Трябва ли да плачете, че скъпоценният камък се е

пожертвал за човека? Защо ще плачете за дъщерята, която спасява баща си? Защо ще плачете за сина, който спасява майка си? Защо ще плачете за слугата, който се жертва за господаря си? Или защо ще плачете за професора, който се жертва за науката? Всичко онова, за което хората плачат, е преходно. От реда и порядъка, в който сега живеем, нищо няма да остане. Сегашният живот е предисловие на новия живот, който иде. Съвременният живот е подобен на този на яйцето. Хората няма да останат вечно в кошниците. Един ден ще ги извадят от кошницата и ще ги сложат под квачката. След известно време квачката ще ги излюпи и от тях ще излязат пиленца, които ще влязат в новите условия на живот. Ако квачката не излюпи яйцата, князът на този свят ще дойде, ще ги чукне, ще ги сложи в тигана и с малко масло ще ги опържи. Сериозен и красив е животът. Не гледайте на него повърхностно. Всички хора преди вас са минали през изпитания и вие ще минете. Няма човек на земята, който да не е минал и да не мине през страдания. Всеки ще мине през специфични страдания на определеното за него време.

Хората се страхуват да напуснат земята, защото не знаят какво ще стане с тях. Какво ще стане с говедото, ако напусне своята среда и влезе между хората? Ще изгуби ли говедото нещо? Говедото ще изгуби рогата и копитата си, но за сметка на това ще получи друго нещо, по-хубаво, по-ценно. Какво ще изгуби човек ако напусне своята среда и влезе между ангелите? Човек ще изгуби лошия си език, а ще спечели нещо хубаво, ценно. За този език Христос казва: „Сложи ножа в ножницата си!" С този език нищо не можете да направите. С този език повече ще озлобите хората, отколкото да ги изправите. И Христос имаше нож, но Той не го извади срещу римските войници, както Петър направи. Той ги запита: „Кого търсите? Ако мене търсите, ето ме! Аз ще ви дам каквото искате, но пуснете другите на свобода".

Когато говоря за Христа в ума ми изпъква най-хубавото Негово качество – търпението. Хората говорят за големите страдания на Христа, но аз не се спирам пред тях. За мене страданията на Христа седят на второ място. На първо място, обаче, поставям търпението, с което Той е понесъл поруганията, хулите, обидите, които цял полк римски войници Му нанесоха. Пред всичко това Христос седи тих, спокоен, невъзмутим, като че нищо не става. Една сълза от очите Му не се проля. Който е видял това, зачудил се на великото търпение, на великото самообладание и Любов. Това значи канара, която не се разбива. Когато влизаше в Йерусалим, Христос проля няколко сълзи, но когато римските войници Го измъчваха, Той не проля нито една сълза, остана тих и спокоен. Обаче тия войници впоследствие станаха най-добрите работници за Христовото учение.

Сега да оставим настрана въпроса за страданията на Христа. Важно е какво представя търпението. Ако в най-големите мъчнотии и страдания човек не може да покаже пълно хладнокръвие и самообладание и да понесе всичко с търпение, той няма характер. Христос сам носи кръста си до едно място и после Го приковаха на същия кръст. Той има̀ сила да се обърне към майка си и да ѝ каже, че има кой да я гледа. После се обърна към един от учениците си, на когото каза да гледа майка Му, да се грижи за нея така, както Той би се грижил. Какъв по-велик човек ще намерите от прикования на кръста преди две хиляди години, Който гледа тихо и спокойно на всичко, което се върши с Него? През всичкото време Той мълча, но когато трябваше да направи добро, макар да беше на кръста, помоли да разковат ръцете Му, да направи доброто и после пак да ги приковат. Най-после Христос се обърна към Бога с думите: „Господи, защо си ме оставил?“ Той се намери в противоречие: дойде между хората, изпратен от Бога да им проповядва великото учение на живота, но те не Го приеха. Не само, че не Го приеха, но Го подложиха на най-големи хули и поругания, след което Го разпнаха. После каза: „Отче, в Твоите ръце предавам духа си“. Христос разбра, че само *Любовта* е в сила да изправи света. Като разбра това, Той въздъхна и предаде духа си в ръцете на Отца си.

Ако Христос беше хулен, подигравен, гонен и разпнат, мислят ли съвременните християни, че те ще минат по друг път? Те мислят, че ще благуват, ще живеят добре, защото Христос дошъл да спаси хората и се пожертвал за тях. Хората могат да живеят добре, но при условие да изпълняват волята Божия. И Христос каза: „Не дойдох да изпълня своята воля, но волята на Онзи, Който ме е проводил“. Казваме, че *Любовта* ще оправи света. Преди да дойде *Любовта*, обаче, Моисеевият закон ще дойде. Хората ще минат първо през големи изпитания и страдания; и върху тях ще дойдат такива мъчения, каквито те никога не са мислили. Няма да има страдание, което да не изпитат. След това ще дойде Божието благословение. С него заедно ще дойде законът на *Любовта*. Първо ще дойде орачът със своето рало да разоре земята. Всички непотребни треви, плевели ще се изкоренят, неблагородните ще се облагородят и старата култура ще се преработи. Когато всичко бъде готово, ще дойде сеячът, ще хвърли новото семе върху разораната, пречистена земя, ще я оглади отгоре и ще очаква посятото да поникне, да израсте, да цъфне и богат плод да даде.

Съвременните хора се страхуват, когато чуят да се говори, че старото ще се разруши. Старото трябва да се разруши! Ако старото не се разруши, новото не може да дойде. Житото не може да поникне, докато не извадите тросъка от нивата. Тросъкът трябва да се извади. Иначе той няма да позволи на житото да поникне. Щом тросъкът се извади, новото жито ще

поникне и ще даде едно 30, друго – 60 и трето – 100. Приложете същия закон и към себе си. Впрегнете три чифта волове в плуга си, за да разорете вашата целина. Щом изорете добре земята и извадите от нея всичкия тросък, посейте тогава новото семе. За това се изисква търпение. Вие очаквате света да се оправи, но не знаете откъде и как ще дойде това изправяне. Светът ще се изправи с мълчание. Ще мълчите, ще търпите като Христа на кръста. Ще ви бият, ще ви хулят, но вие ще търпите. Когато издържите изпита си, Любовта ще дойде и ще ви покаже, че тя е единственият път, по който светът ще се оправи.

Следователно, който иска да придобие Любовта, той трябва да мине през най-големи изпитания и страдания. Ако не може да мине през големите страдания, той не може да мине и през Любовта. Никой не може да опита Любовта, докато не опита страданията. Страданията предшестват Любовта. Когато син казва, че обича баща си, той се лъже. Синът обича истински баща си само след като бащата замине за онзи свят. Някоя жена казва, че обича мъжа си. Колко обича мъж си тази жена ще познае едва след като той замине за другия свят. Тогава тя ще си спомня за неговата добрина, ще изнася добрите му качества, ще мисли за него. Същото може да се каже и за мъжа. Докато е жива жена му, той не я цени, не иска да я знае. Щом замине за другия свят, тогава започва да я цени, да разбира какво нещо е загубил. Докато са заедно в семейството или в едно общество, хората не се обичат. Щом замине един от тях, всички започват да го обичат. Когато Христос беше на земята, хората не Го обичаха, искаха да се освободят от Него. Щом напусна земята, те започнаха да Го обичат, да следват Неговия път.

Като говоря за мъжа и за жената, аз ги разглеждам като принципи, а не като външни форми. Ако ги разглеждате като външни форми, вие ще се заблудите. Мнозина казват, че човек не трябва да се жени. Не е въпрос в женитбата. Ако човек каже, че не трябва да се жени, тогава не трябва и да се ражда. – Не, човек трябва да се роди, за да опита страданието. Раждането е ограничаване на човешката душа. Като умре, човек ще опита радостта. Всяка душа е ангел, който напуща небето и слиза на земята да се въплъти, да заживее ограничен човешки живот. В това ограничаване човек минава през страдания. Щом мине през страдания, ще мине и през Любовта. Тогава само душата ще се върне в небето да опита пълната радост. Не можете да опитате Любовта, докато не сте опитали страданието.

Като се натъкват на големи страдания, хората изпадат в противоречие и питат защо светът е създаден така. Не може ли да се живее без страдания? Аз никога не си задавам този въпрос, защото зная, че страданията

предшестват Любовта. Зад всяко страдание седи Любовта като тил. Обаче обратното не може да се каже. По никой начин не можем да кажем, че зад Любовта седи страданието. Зад страданието има Любов, но зад Любовта няма страдание. Когато изпитвате първо Любов, а после страдание, това не е Любов. Който изпитва първо Любов, а после страдание, той е на крив път. Той е направил някаква грешка в преценката на нещата, вследствие на което взел страданието за Любов. Когато човек преживее първо страдания, а после като резултат на тях дойде Любовта, той е на прав път. Който не е прекарал никакви страдания, той не може да намери Любовта. Който е минал през страдания, той ще намери Любовта – най-голямото богатство на света. Заслужава човек да мине през страдания, за да намери голямото богатство в света. В това богатство се крие силата на човека. Като придобие Любовта, човек става толкова силен и мощен, че е в състояние да устоява на всички бури, на всички изпитания и препятствия. Ако такъв човек извади своя нож, той не го връща назад в ножницата си като Петър.

Когато Петър извади ножа си, Христос му каза: „Скрий ножа в ножницата си!“ Петър не беше минал още през страдания, не беше придобил Любовта, а бързаше да вади нож срещу неприятеля си. Само онзи има право да вади ножа си, който е придобил Любовта. Когато такъв човек извади ножа си, всичките му неприятели се разбягват. Днес Христос е извадил най-големия си нож и наляво-надясно мушка всеки, който не Го слуша. Не мислете, че Христос е слаб, мекушав. Той спира всеки, когото срещне и го пита: „Ще вървиш ли в Божия път?“ – „Няма да вървя.“ – „Щом няма да вървиш, ето, ще видиш какво ще стане с тебе“ – мушне го с ножа си и продължи. Срещне втори и него пита: „Ще вървиш ли в Божия път?“ – „Ще вървя.“ – „Извади ножа си и тръгни след мене.“ И вие, извадете ножовете си и мушкайте, когото срещнете. Мушкайте, но не с езика си, а с Любовта. Като мушнете някого със своя нов нож – ножът на Любовта, гледайте да го повалите на земята без да го осакатите. Важно е да обезоръжите неприятеля си, а не да го осакатите. Така се воюва с ножа на Любовта. Това значи минаване от смърт в живот.

Какво правят съвременните хора? Като искат да отмъстят на себе си или едни на други, те се осакатяват, убиват, самоубиват и т.н. Ние допущаме само един род самоубийство – с ножа на Любовта. Като се самоубие с този нож, човек пада на земята и минава от смърт в живот. Когато Любовта мушне човека, той пада на земята, както житното зърно на нивата, и влиза в новия живот. Христос казва на Петра: „Скрий ножа в ножницата си! Чашата, която Отец ми даде, да я не пия ли?“ С тая чаша, именно, Христос намери Любовта. Следователно всички хора трябва да намерят тази чаша, за да влязат в закона на Любовта. Щом намерят Любовта, всеки от тях ще победи своя свят. Когато всеки човек победи своя свят, и външният свят ще

бъде победен, т.е. оправен.

Като слушат да се говори за страданията като предвестници на Любовта, някои казват: „Това е стара философия, ние сме я опитали“. – Не, вие не познавате още тази философия. Защо? – Защото донякъде само сте опитали страданията, но нито един от вас не е опитал Любовта. Вие не знаете какво нещо е Любовта. Когато минете през страданията, тогава ще чуете първата дума на Любовта. Щом чуете гласа на Любовта, вие ще станете, ще оживеете и ще възкръснете. Следователно всички трябва да минете през страданията, за да влезете в радостта, в живота на Любовта. Казвате: „Няма ли някакъв околен път? Няма ли някакво снизхождение за нас? Щом Христос е страдал за изкупление на човечеството, не може ли ние да не страдаме? Не може ли законът да се смекчи малко за нас?“ – Не, никакво смекчение, никакво снизхождение не може да се направи. Без изключение всички хора ще минат през страдания. Ние се радваме, че на съвременните хора е дадена вече чашата на страданията. Те трябва да я изпият, защото зад нея стои Любовта. Ако не изпият чашата, Любовта няма да дойде. Когато потокът на страданията изтече, Любовта ще дойде и ще отвори вратата на новия живот. Как ще разберете новия живот, това е ваша работа. Когато Духът на Истината дойде, Той ще ви научи на всичко. Казвате: „Накъде да се молим – на изток, или на запад?“ Човек може да се моли навсякъде. Ако дойде някой да ви бие и обърне главата ви на изток, накъде ще се молите? На изток ще се молите. Ако обърне главата ви на запад, на север или на юг, ще се молите на тази посока, накъдето е главата ви. От която посока иде страданието, на тази посока ще се молите. Благодарете, че страданието е дошло. То е първият признак, че Благословената ръка работи върху човека да го изправи. За онзи, който разбира законите, страданието е велико благословение. В сравнение с това, което Любовта носи, страданието е кратковременно. Казва се, че апостол Павел е проникнал до седмото небе и от това, което е видял там, казва: „Око не е видяло и ухо не е чуло това, което Бог е приготвил за онези, които Го любят“. Това значи: Око не е видяло и ухо не е чуло това, което е приготвено за онези, които са минали през страданията и влизат в Любовта.

Мнозина се оплакват от страданията, обезсърчават се, отпадат духом. Защо? – Защото друго нещо са очаквали. И Христовите ученици очакваха Христос да стане цар, а те да заемат видни обществени служби, но не излезе така. Като разбраха, че първо ще дойдат страданията, а после благословението, много от тях избягаха. Днес светът се нуждае от силни хора. Преди две хиляди години учениците на Христа се разпръснаха, но ако и днес бягат, срам е за тях. Опасно е сега да се бяга. Който бяга, той ще бъде ранен в гърба. Който върви напред, той ще бъде ранен в гърдите. Ако

си ранен в гърдите, ти си герой. Ако си ранен в гърба, ти си страхливец. Къде раниха Христа: в гърба или в гърдите? Христа раниха в гърдите, защото Той вървеше напред. Герой беше Христос! Римските войници Го мушнаха с копието си отпред в ребрата, отдето потече кръв и вода. Много от съвременните християни са ранени в гърба и въпреки това са наградени с Георгьовски кръст за храброст. Не е герой онзи, когото в гърба раняват. Истинският герой трябва да бъде ранен с копие отпред, под лъжичката. Аз не желая да срещам герои, ранени в гърба. Те не са герои. Похвала заслужава онзи, който е ранен в гърдите. Ако видя, че сте ранени в гърба, ще ви кажа: Зад Любовта няма скръб, но и Любов няма. Следователно, ако искате да бъдете герои, трябва да ви ранят в гърдите, а не в гърба. Сърцата ви трябва да бъдат ранени, а не телата. Който излага на страдания тялото си, а пази сърцето си, той не разбира живота. Който излага на страдания сърцето си, а пази тялото си, той е разбрал живота, той е разбрал Божия път. Това е геройство – да изложиш сърцето си, а да пазиш тялото си.

И тъй, сърцата на всички хора трябва да бъдат ранени. Защо? – Защото грехът е в сърцата. Ако не дойде някой да мушне сърцето на човека, злото няма да излезе навън. През раната на сърцето ще излезе злото и човек ще се освободи от него. Проповедници, учени, писатели, всички казват, че злото се таи в човешкото сърце. Днес човек воюва за сърцето си, да го освободи от злото, което се е загнездило в него. За да го освободи, той трябва да мине през големи изпитания и страдания. Страданията са път на освобождаване. Всеки човек неизбежно трябва да мине границата на страданията, за да влезе в Любовта, да разбере Великия живот. Като знаете това, не се плашете от страданията. Страданията са ръката на Великия, Която ръководи човека. Това е изразено чрез стиха: „Потърсете ме в ден скръбен“. Да потърсиш Господа в скръбта си, това не значи, че си слаб. Силен или слаб, човек трябва да страда. Който страда, той е човек; който не страда, той не е човек. Отличителното качество на човека е страданието. Само човек е способен да страда. Животното се мъчи, а човек страда. Противоположният полюс на страданието е радостта. Когато един страда, друг се радва; когато някой се радва, друг страда. Страданието на едного е радост за другито; радостта на едного е страдание за другиго.

Докога ще страда човек? Докато дойде до истинската радост, която произтича от Любовта. Както и да представяте радостта, както и да я очаквате, ще знаете, че за да я придобиете, първо трябва да минете през страданията. Друг път няма. Страданието е път към радостта. Христос пръв е минал през пътя на страданията и ние ще Го следваме. Той е първият пионер, Който е минал през пътя на страданието. Много добри хора са минали и минават същия път. Ще кажете, че този път е лош. – Не, този път е труден само в началото. Колкото по-навътре влизате, той става

все по-красив и лек.

„Скрий ножа в ножницата си! Чашата, която Отец ми е дал, да я не пия ли?“ С други думи казано: Сложи страха от страданията настрана! Нека този страх да не те спъва, понеже чрез страданията ти ще намериш истинския път на живота, ще разбереш какво нещо е да служиш на Великата Любов, която изправя всичко в света. Това се отнася както за отделния човек, така и за цялото човечество.

Велик и мощен е човекът на Любовта, както на небето, така и на земята. С Любовта Божия и на земята Христос извърши чудеса. Когато се намери пред най-големите страдания, Христос каза: „Отче, в Твоите ръце предавам духа си“. Това показва, че и в най-страшния момент на живота си Той не изгуби вяра в Любовта. След това Бог Го въздигна. Христос придоби Любовта, което изказа в стиха: „Даде ми се всяка власт и на небето, и на земята“. Той придоби тази власт след като изпи горчивата чаша.

Всеки човек може да каже: „Даде ми се всяка власт“. Кога може да каже така? Само когато изпие горчивата чаша, която Отец му е дал. Като ви се даде тази власт, от какво ще се плашите? Следователно, за да не се плашите, вие трябва да минете през големи мъчнотии и изпитания. Тогава само ще дойде спасението. Тогава ще дойде възкресението на човешката душа. Сега, нека всеки от вас си зададе въпроса, какъв е бил във времето на Христа: ученик или зрител? Само за един от учениците се казва, че е извадил нож. Какво са правили другите в това време? На всички Христови ученици, обаче е казано: „Идете и проповядвайте на света Великото учение на Любовта!“ Любовта ще покаже на хората новия път, по който са минали и минават всички добри хора, за да влязат в Царството Божие. Тогава думите: „Търсете първо Царството Божие и Неговата Правда, и всичко друго ще ви се даде“ – се осмислят. Ще ви дам следните три изречения.

Единственият път, който води към живота, е Любовта.

Единственият път, който води към знанието, е Мъдростта.

Единственият път, който води към свободата, е Истината.

В пътя на живота ще придобиете Любовта. В пътя на знанието ще придобиете мъдростта. В пътя на свободата ще придобиете Истината.

Това са три пътища, по които трябва да ходите, за да придобиете Любовта, Мъдростта и Истината.

Сега на вас казвам: Извадете ножовете си! Кой какъвто нож има, да го извади, да се въоръжи! Колко ножа взеха Христовите ученици със себе си? Те взеха два ножа, но единият само употребиха. Всеки да вземе меча си и да мушка, да воюва. Чрез Любовта! С кого? Не със себе си, разбира се, но с неприятеля си. Всеки има неприятели, с които трябва да воюва. Бъдете герои, не се показвайте малодушни. Мнозина искат други да воюват заради тях, а те да получат Георгьовски кръст за храброст. – Не, всеки сам ще воюва.

Каквото чухте и разбрахте днес, приложете го, всеки според силите и възможностите си.

Думите: „Аз ще бъда с вас до скончанието на века“ – да не останат за вас празни. Имайте вяра във Великия, в Неговата Любов. Знайте, че не воювате вие, а Бог, Който е във вас.

Беседа от Учителя, държана на 18 август 1935 г., 5 ч. сутрин.

1935_08_21 Ценност на нещата
рилска беседа

ЦЕННОСТ НА НЕЩАТА

Всяко нещо, което човек има или което знае, съдържа нещо ценно в себе си. Въпреки това, човек често не цени онова, което знае и което притежава. Тази е причината, задето той постоянно се стреми към придобиване на все по-нови и по-нови неща: ако има малко знания, иска да придобие нови, големи знания, да стане учен; ако е добър, иска да стане по-добър, светия. Обаче този човек няма понятие, какво значи да бъдеш учен или да бъдеш светия. Формата на учения, на светията е голяма, но на тази външна форма трябва да отговаря съответно вътрешно съдържание. Може би и кокошката има желание да снесе яйце като камилското, но за това тя трябва да се измени, да стане по-голяма. Какво е допринесла камилската птица със своите яйца?

Следователно при оценката на нещата важно е онова, което в даден случай допринася нещо за нашия живот, или за благото на нашата душа. Благото на човешката душа се определя от неговия вътрешен живот. Вътрешният живот пък се характеризира с вътрешно единство. Единство на нещата съществува само там, където се върши волята Божия. Който върши волята Божия, той е свързан с Цялото, с Единицата. Нещастието на съвременния човек се заключава в това, че той е лишен от вътрешно единство в себе си. Той търси щастието си вън от Първичната Причина, вън от себе си. Обаче по този начин щастие не може да се намери. Всяко нещо, което е вън от човека, вън от Първата Причина, представя сянка на нещата. Това, което е вътре в човека, представя същина на нещата. Хората тичат подир сенките, защото те се виждат. Същината, реалността никой не може да види. Вие се гледате в огледало и казвате, че се виждате. Това, което виждате в огледалото, е вашата сянка, не сте самите вие. В огледалото виждате само външния си образ; виждате, дали имате бръчки на лицето или не; дали страните ви са червени и т.н. Това, обаче, не е човекът. Вие не виждате в огледалото своите възвишени мисли и благородни чувства, които всъщност представят човека.

Какво представя човешкото лице, както и цялото човешко тяло? Тялото на човека представя къща, в която той прекарва целия си живот. От сутрин до вечер той маже, глади, нарежда къщата си да бъде удобна за живеене. Домакинът на къщата трябва да бъде умен, грижлив човек, за да пази всякога чистота и хигиена в своята къща. Ако домакинът не е разумен човек, и най-хубавата къща няма да го ползва. Ако е разумен човек, тази къща е на място; той ще я използва добре. Всеки ден къщата на човека

трябва да се чисти, да се мие, да се нарежда – да бъде в пълна изправност. Тази е една от близките задачи на всеки човек. Мнозина пренебрегват тази най-близка и важна задача и се интересуват от големи въпроси, както, за пример, какъв ще бъде светът след хиляда години. Този въпрос не трябва да ви интересува, той се отнася до Онзи, Който е създал света. Инженери градят едно училище. Вие виждате основите на това училище, но не се задоволявате само с това, искате да знаете какво ще стане с училището след десет години. Онези, които градят училището, имат план, знаят какво ще стане с него, кога ще го завършат и т.н. Щом се интересувате толкова, те могат да ви покажат плана на училището, но нищо няма да разберете от него. Планът на училището е сянка на това, което в бъдеще ще се съгради. Като се свърши градежът, ще видите какво е станало училището. Други пък се интересуват, като заминат за другия свят, къде ще бъдат: в Царството Божие, или ще останат пак на земята. И това не е тяхна работа. Работата, която човек всеки ден трябва да свърши, е по-важна от всички останали въпроси.

Човек трябва да се спира на ценното в живота си и да се стреми да го реализира. Представете си, че ви натоварят с багаж, по-голям и по-тежък, отколкото можете да носите. Силите ви не позволяват да занесете този товар на определеното място. Вие веднага се раздвоявате, не знаете какво да правите. Раздвояването на човешкия ум говори за някаква слабост в човека. Какво трябва да направите в дадения случай? Поглеждате към товара, намирате, че всичко е ценно, не знаете от кое да се откажете, искате да пренесете всичкия товар. Оглеждате се надясно-наляво, търсите човек, който да поеме вашия товар, но не намирате такъв човек. Как ще разрешите въпроса? Разтоварете багажа, отворете го и вземете със себе си най-ценното, най-същественото, без което не можете. Другото оставете настрана. Когато бъдете свободни, и него пренесете. Следователно, и когато мислите, и когато чувствате, и когато действате, всякога избирайте най-ценното, най-същественото, т.е. онова, което е пряка ваша работа, което има право отношение към вас, което е най-близо за реализиране. Вие сте, за пример, син на богат, добър, способен баща. Седите у дома си и мислите: „Обича ли ме баща ми, или не? Ще ми остави ли наследство след смъртта си и колко голямо ще бъде това наследство? Дали братята и сестрите ми няма да вземат по-голям дял от моя?“ Всички тия въпроси, които занимават вашия ум, ни най-малко не се отнасят до вас. Това е работа на вашия баща. За вас, обаче, това е голям товар, който сте се нагърбили да пренесете. Този товар не ви е потребен сега. Може би, след десетки години ще трябва да вземете нещо от него. Вземете от този товар най-ценното – възможностите за деня – и повече не се интересувайте. Вашата работа е само да учите. Като не изпълнявате своите задължения, учителят намира, че не учите, както трябва, разсейвате се, дружите с лоши

момчета, послъгвате малко и по този начин губите времето си.

Един български селски свещеник, добър, благороден човек, се оплакваше от своя син. „Изпращам сина си на училище, вече 17-годишен младеж, но виждам, не му се учи, други мисли го занимават. За да не бъде под моя надзор, иска да спи вечер в градината, защото въздухът там бил по-чист, прохладен, а в стаята му било задушно. И на това се съгласих, само да учи. А той се изхитрил. Вечер си ходи по седенки с момите и нищо не учи. За да не забележа отсъствието му, той взима коритото, завива го в юргана си, като че човек лежи. Отивам в градината да видя какво прави. Пипам леглото, виждам, че не е празно, и си мисля, че той спи. Всъщност, коритото е там, а той – по седенки с момите.“

Всеки човек има по едно такова корито, с което прикрива действителността. То е начин на обхода. За пример, някой е недоволен, неразположен, че не може да разреши известни въпроси. Когато е сам в стаята си, той е такъв, какъвто е в действителност. Щом дойдат хора, пред които трябва да излезе, той веднага взима „коритото“ със себе си, усмихва се, разговаря се, представя се такъв, какъвто не е в действителност. Това е неестествено състояние, в което изпадат хората в обикновения си живот. Но и духовни хора изпадат в същото състояние. Защо? – Защото влизат в духовния живот неподготвени, вследствие на което се натъкват на ред противоречия. В себе си мислят и чувстват едно, а навън представят друго. Че така и актьорите постъпват. Като отидете на театър или на опера, какво ще видите? Нацапани лица, смях, разговор, плач, но всичко това не е естествено. Вие гледате, слушате, настройвате се и започвате да плачете заедно с актьора, който плаче. Ако е въпрос за плачене, идете в дома на някоя бедна вдовица или при някоя жена, бита от мъжа си. Вдовицата плаче, защото децата ѝ са гладни. Битата жена плаче от сърце, защото мъжът ѝ я бил, ругал. Акторът плаче, без да е бит. Той плаче, за да му платят. И самата публика гледа представлението или операта, но не е доволна, намира, че актьорите не играят както трябва.

С този пример не отричам нито театъра, нито операта. Те са приятни забавления, но като гледа какво се представя на сцената, човек трябва да възстанови нещата, да ги представи в техния първичен вид. Така постъпват учените. Някой естественик намира разхвърляни кости от някое допотопно животно и започва да го изучава, да го изследва. Той трябва внимателно да събере всички кости, да ги постави на местата им и от този възстановен образ да опише цялата първична форма на това животно: неговият строеж, големина, начин на хранене и т.н. От разхвърляните сухи кости той трябва да възстанови първичната форма на дадено животно.

Като говоря за акторите, мнозина ще се запитат, дали нямам някого предвид. – Не, аз нямам никого предвид, но обръщам вниманието ви на това, че вие не познавате още себе си. По какво се отличава човек, който познава себе си? Който познава себе си, той е господар на условията в живота. Той от нищо не се спъва. Докато външният свят ви спъва, вие не познавате себе си. Докато очаквате на другите да свършат работите ви, вие не можете да имате никакви отношения с невидимия свят. За пример, някой от вас иска да отиде на екскурзия. Отвътре нещо ви нашепва да не ходите днес на екскурзия, защото времето ще се развали. Вие не искате да слушате, казвате, че времето е хубаво и не желаете да изпуснете случая. В момента, когато тръгвате, времето е хубаво, но не знаете дали впоследствие няма да се развали. Резките промени на времето показват, че вие живеете във вашия неразумен свят. Защо? – Защото не познавате себе си, не познавате разумността, която ви обикаля. Докато живее в неразумния свят, докато мисли само за себе си, човек не може да бъде щастлив. Може ли човек да не мисли за себе си? Човек трябва да мисли и за себе си, и за другите. Майката и бащата мислят освен за себе си, още и за своите деца. Освен за себе си, господарят мисли и за своя слуга. Освен за себе си, началникът мисли и за своите подведомствени. Това са лични връзки, които естествено съществуват. Всеки човек трябва да дойде до съзнанието на Христа и да Каже: „Волята на Отца, Който ме е проводил, е: всичко, що ми даде, да не изгубя нищо от него, но да го възкреся в последния ден“. Кой е последният ден? Последният ден може да е днес. Последният ден подразбира последния падеж за изплащане на полицата. Ако този ден не изплатите полицата си, вие губите. Последният ден за обжалване е днес. Ако не използвате този ден, вие пак губите. Ако последният ден за вас е минал, какво ще правите? Ще започнете да се безпокоите, да се тревожите. Не казвам, че последният ден за вас е минал, но вие трябва да бъдете будни, да не мине този ден без да изплатите задълженията си. Христос казва: „Нищо да не изгубя от него, но да го възкреся в последния ден“. Радвайте се, ако този ден не е дошъл още за вас и не сте го изгубили. Но внимавайте да не го изгубите. Този ден съдържа всичко ценно, което вие трябва да очаквате. Представете си, че един ваш приятел е обещал да ви даде една крупна сума. За тази цел той ви е определил час и място, дето ще се срещнете да получите сумата. Обаче вие не отивате на определеното време и когато отидете, виждате, че приятелят ви не е там. Кой е виновен за тази загуба? Ще кажете, че е трябвало приятелят ви да почака малко, или да даде парите на друг някой да ви ги донесе. Не е въпросът там. Много възможности могат да се намерят, за да ви се предадат парите, но приятелят ви има доверие само на вас и лично иска да се срещнете в определен час и на определено място.

Следователно, каквото и да правите, очаквайте последния ден като най-

важен, като най-ценен, защото той съдържа в себе си възможността за вашето възкресение. Пропуснете ли този ден, вие трябва да чакате най-малко още хиляда години, докато дойде друг последен ден.

Ценността на нещата не се състои в тяхната външност. Външно красивите неща не са най-умни, най-богати. Някой може да има хубава, солидна къща, да се облича в красиви, нови дрехи, но това не значи, че този човек е много напреднал. Райската птица има красива дреха, но не е най-умна от птиците. Заради красивата си дреха тя често страда – оскубват перата ѝ за украшения.

И тъй, няма по-хубаво нещо в живота на човека от това да знае как да се обхожда и да цени нещата. Когато срещнете някой човек, дръжте в ума си ценното, което той има в себе си. Под оценка на нещата не разбирам онова външно, механическо отнасяне към нещо хубаво в човека, но оценяване на онази черта, или качества на даден предмет, на дадено лице, която има отношение към самия тебе. Книгата е ценна не заради хубавата – подвързия, но за съдържанието, което може да ползва човека. Да имам обхода към книгата, това значи да зная как да да я пазя. Човек трябва да цени и да знае как да се обхожда не само с лица или предмети вън от себе си, но той трябва да цени своя ум и своето сърце и да знае как да се обхожда с тях. Ако не знаеш как да се обхождаш с ума и сърцето си, ако не можеш да ги пазиш чисти и не знаеш да ги цениш, ти нищо не можеш да постигнеш. Когато хората в едно общество са недоволни едни от други и казват, че не могат да живеят заедно, нищо друго не им остава, освен всеки да отиде там, дето мисли, че може да живее добре. Ако заекът попадне в общество на вълци и лисици, какво ще стане с него? Лисицата е хитра, користолюбива. Тя ще снеме кожата на заека от месото му и ще си направи богато угощение. И това няма да я задоволи. Тя ще пита заека, има ли малки зайчета, има ли роднини и познати. Ако заекът каже, че има малки зайчета, че има много роднини и познати, лисицата ще се запознае с тях с цел да използва месцето им. Това не са отношения.

Следователно, когато някой иска да се запознае с нас, ние трябва да сме будни, да следим каква обхода ще има той. Ако обходата му към нас е като тази на вълка, на лисицата, на мечката, на змията, ние разбираме целта на неговото запознаване. Като изучаваме животните, птиците, ние виждаме тяхната обхода едни към други, както и към същества, далечни на техния род, и вадим заключение за онова, което се крие в тях. Ако паякът няма обхода, не цени нещата, това е извинително за него. Не е извинително за човека, на когото са дадени отличен ум и отлично сърце, да няма обхода, да не цени онова, което е вложено в душата на неговия ближен. Ето защо, всеки трябва да се стреми да изработи в себе си правилна външна обхода и

чувство да цени малките неща. Като развива това чувство в себе си, същевременно той развива и вътрешна обхода. Който няма правилна външна и вътрешна обхода, той влиза в стълкновение с волята Божия. Как е възможно да не знае човек правилно да се обхожда с всичко онова, което Великият е създал? Как може той да не цени създаденото от своя Баща? Да не цени тия неща, това значи да влезе в разрез с Великия закон, който действа в света, както и в самия нас.

Всяко недоволство, всяко неразположение на човека се дължи на нарушаване закона на обходата и на обезценяване на малките неща. Велико нещо е обходата! Не е достатъчно да има човек само външна обхода. Той трябва да има и вътрешна обхода, т.е. да обича всяко живо същество, да постъпва към него така, както към себе си. Да обичаш някого, това значи да му отдадеш най-малката любов. Човек се нуждае от малко. Дайте малко внимание на човека и той ще бъде доволен. За да покажете, че цените някого, постъпете с него така, както постъпвате със себе си. Ако дойде в дома ви някакъв странник, дайте му изобилно вода да измие краката, ръцете, лицето си; после го нахранете и му предложете да си почине. Щом изпълните тези неща към него, с това вие показвате, че го цените. Този човек ще ви благодари, ще пожелае и друг път да се срещне с вас. Вчера направихме една разходка до Калинините върхове. Някои от приятелите пожелаха да обиколят всичките върхове. Според мене това желание говори за човешкото тщеславие. Безпредметно е да се качва човек от един връх на друг. Като стигне до един от върховете, нека разглежда другите отдалеч. Така ще има повече време да чете онова, което Божият Дух е писал по върховете. Някои запитват защо тези върхове се наричат Калинини. Има едно старо предание за тия върхове. Наричат ги Калинини, защото някога си живяла една работна, спретната мома, Калина, която постоянно чепкала, прела и тъкала вълна. Като нямало пазар за нейната вълна, тя я разстилала на тези места от които впоследствие се образували Калинините върхове. Двете езера пък, наречени Кара-гьол, са двете очи на Калина, които всъщност не са черни, но светли, почти сини. На тъмно изглеждат черни, а на слънце са бели, до синкави. Канарите, които обикалят тези езера, им придават тъмен цвят. Калинините върхове са отворена книга, по която може да се чете всичко, което Божият Дух е писал. Който не може да чете тази книга, той погледне наляво-надясно, хвърли един камък към върховете, друг – в езерото и си отива, намира, че тук всичко е разхвърляно.

И тъй, като ходите по планинските върхове, пазете чистота. Това е най-простият израз, с който можете да покажете, че цените това, което разумната природа е създала. По този начин вие ще се свържете с напредналите същества в невидимия свят, които ще ви помагат. Иначе те

ще се откажат от вас. Учителят казва на ученика да учи, да работи върху себе си. Ако ученикът учи, учителят ще му помага. Не иска ли да учи, учителят вдига ръцете си, не иска повече да знае за него, не се интересува. Божественото говори няколко пъти на човека. Не слуша ли, всички го напущат. Веднъж се говори на сърцето му, втори път на ума му, трети път на волята му и, ако не послуша, започват да му говорят по друг начин. Докато се говори на човека с Любов, той трябва да се самовъзпитава, да използва добрите условия. Човек иска от другите да имат към него добра обхода, да го ценят. Щом иска това за себе си, и той трябва да го отдаде на другите. Като наблюдавам отношенията ви, виждам, че двама по двама имате добра обхода помежду си, но това не е достатъчно. Всичко, каквото виждате около вас, е създадено от Бога. Следователно обхождайте се добре към всичко онова, което Той е създал. Ценете всичко, което Той сам цени. Мнозина мислят, че както и да живеят, те се ползват от Божията Любов. Това е крива мисъл. Не може Любовта да е благосклонна към вас, ако нямате правилна обхода към всичко, което Тя е създала, и ако не цените създаденото от Нея. Ще кажете, че още не сте съвършени. – Не, вие още днес можете да имате правилна обхода към всичко, което ви обикаля, и да го цените. Ние сме дошли на планината по Божие благоволение и се ползваме от въздуха, от водата, от светлината заради доброто в нас. Тогава дайте ход на доброто в себе си, изявете го навън. Без това велико благоволение ние не бихме могли един ден да останем на планината. Щом се обхождате добре, щом цените нещата, грехът и злото ще изчезнат от вас. Но затова от всички се изисква съзнателна работа – работа с Любов.

Христос казва: „Да го възкреся в последния ден“. И на вас казвам: Дошъл е последният ден да възкръснете. Ако не възкръснете днес, ще възкръснете след хиляда години. Не се плашете. Последният ден, за който Христос е говорил, е дълъг ден, а не от 24 часа, каквито са обикновените дни. За вас този ден започва от днес и продължава най-малко 50 години. В това време работете върху себе си да придобиете правилна обхода, да развиете в себе си чувство да цените всичко, което ви е дадено. Ценете вашия ум, вашето сърце, вашата воля. Обхождайте се добре към ближните си, към всички растения и животни, към цялата природа. Ценете всичко, което ви обикаля. Придобиете ли тези две неща, вие ще бъдете човек на новото, човек на Любовта. И царски син да сте, вие трябва да имате добра обхода и да цените нещата. Като влезете в училището, всеки ще отправи погледа си към вас, да види каква е вашата обхода като царски син. Колкото по-високо седите, толкова повече се изисква от вас. И ученици, и учители, всички ще искат от вас добра обхода и умение да цените нещата. Нещата не се ценят по външното им положение. Царският син заема високо положение, но може да срещне ученици, които учат по-добре от него. Може да срещне ученици с по-добра обхода, с по-тънко чувство за преценяване на нещата.

Следователно, искате ли да бъдете силни, красиви, доволни от живота, обхождайте се добре, ценете правилно всичко, което Първичната Причина е създала. Нямате ли тези качества, няма да имате нито сила, нито красота, нито доволство. Тогава ще се намерите в положението на младия Стоян кавалджия, който се хвалил със своя кавал. Той често казвал: „Моят кавал замества всякаква пушка. Като го насоча срещу неприятеля, като цъкна с него няколко пъти, неприятелят ми далеч ще отскочи“. Един ден го срещнала мечка в гората. Стоян дигнал кавала, насочил го срещу мечката, цъкнал два–три пъти: кавалът не хванал, но и мечката не избягала. Като се видял на тясно, Стоян се качил на едно дърво и така се спасил. Той видял, че и кавалът някога не помага.

Кавалът представя външната страна на нещата. Имаш пари, на които разчиташ, но когато парите не помагат, ще се качиш на дървото. Дървото представя разумността в живота. Какво щеше да стане, ако кавалът на Стоян беше улучил мечката? Стоян щеше да остане жив, а мечката щеше да бъде убита. Като се качил Стоян на дървото, и той, и мечката останали живи. Стоян трябва да се качи на дървото и оттам, като проповедник, да поучава мечката. Какво лошо има в това? И вие трябва да постъпвате по същия начин. Говорите на някого, поучавате го, но той не ви разбира, не иска да ви слуша. Значи кавалът ви не е хванал. Качете се тогава на дървото и оттам му кажете няколко думи. Той ще ви погледне и ще каже: „Умен човек е този. Като мина втори път покрай него, пак ще си поговорим“. Мечката има една добра черта, която хората не ценят и не познават. Ако ѝ направите добро или някаква услуга, тя дълго време я помни. Мечката никога не забравя доброто което сте ѝ направили. Тя е съсредоточена в себе си, не е разсеяна. Мечката помни и злото, което някой ѝ направил, но това се явява като изключение в нейния живот. И на вас казвам: Помнете доброто, което някой ви е направил.

„Ще го възкреся в последния ден.“ Всеки, който е развил в себе си добра обхода и чувство да цени нещата, той ще възкръсне в последния ден.

Пътят на праведния е път на светлина.

Ходете и вие в пътя на светлината.

Беседа от Учителя, държана на 21 август 1935 г., 5 ч. сутрин.

1935_08_23 Проява на Любовта
рилска беседа

ПРОЯВА НА ЛЮБОВТА

Ще ви дам следните мисли:

Това, което тече, е вода.

Това, което стои, е камък.

Това, което лъха, е въздух.

Това, което нуди, е сила.

В 14-та глава от Евангелието на Лука се изнасят три неща, които спъват развитието на човека или го отклоняват от правия път. Те са: нивите, воловете и женитбата. Питате: „Да си купя ли нива?“ – Нивата е първата стъпка. – „Да си купя ли волове?“ – Воловете са втората стъпка. – „Да се оженя ли?“ – Женитбата е третата стъпка. Камъкът жени ли се? Това, което лъха, жени ли се? Това, което те нуди, жени ли се? Камъкът тече ли? Камъкът не тече, но противодейства на водата. Водата лъха ли? Водата тече. Това, което лъха, нуди ли те?

Съвременните хора казват, че човек трябва да се ожени, да образува дом, семейство. Семейството е създадено от Бога; то е Божествено учреждение. Женитбата, обаче, е човешки институт. Човешките неща са временни, а Божествените – вечни. Колкото и да е дълготрайно нещо, щом е човешко, то има край. Когато ви питат за началото и за края на нещата, ще знаете, че човешките работи имат край, нямат начало. Божествените неща имат начало, нямат край. Следователно всяко нещо, което има начало, а няма край, е Божествено. Всяко нещо, което има край, а няма начало, е човешко. Вие ще цитирате стиха, в който е казано: „Аз съм алфа и омега“. Обаче „алфа“ и „омега“ не означават начало и край на нещата. Взимате една пръчка, огъвате я и образувате от нея крива линия, окръжност. След това поставяте ръцете си върху огънатата пръчка. Можете ли сега да кажете къде е началото и къде е краят на първата пръчка?

Първоначално човек е бил създаден сам да работи и да се развива. Тези условия му се видели трудни, затова пожелал да си купи нива, да се разшири. Купил нива, разширил се, но с това заедно се натъкнал на първата спънка. Той се намерил в затруднение, видял, че сам не може да обработва нивата си. Тогава започнал да търси помощник в работата си.

Купил си пет чифта волове да му помагат. С тези пет чифта волове той се натъкнал на втората спънка. Петте чифта волове представят пет сетива на човека, чрез които той се свързва с външния свят. Най-после решил да се ожени. Женитбата е третата спънка на човека. Когато умът и сърцето на човека са събудени, това показва, че той се е оженил. Като се ожени, човек казва: „Не искам вече да зная кой какво мисли за мене. Ще чувствам, ще мисля както разбирам и ще гледам дома си“. Прав е човекът. Той е сложил основа на дома си и трябва да се грижи за него. Някой казва, че още не е женен. Този човек взима думата „женитба“ в буквален смисъл. Според мене няма човек в света, който да не е женен.

Мнозина се женят, за да бъдат щастливи. Те мислят, че като се оженят, вратата на Царството Божие ще се отвори за тях. Други пък искат да се оженят, за да влязат в реда на хората. Значи те искат да влязат в реда и порядъка на човешкото. Не е лошо човек да се ожени, но важно е какво ще придобие в женитбата. Всеки може да бъде търговец, но важно е какво ще продава. Ако някой търговец продава кръстове и ковчези за умрели, хората ще бъдат ли доволни от него? Кой купувач на ковчези и кръстове за умрели ще благодари на търговеца за това, че му продал тия вещи? Не е лесно човек да отиде в някой магазин за погребални вещи да купи сандък и кръст за някой свой ближен. Той ще отиде в магазина на тоя търговец, но по неволя. Защо ви са нужни тези вещи? Не може ли вашият ближен да мине без ковчег и без кръст? Защо са потребни ковчег и кръст на умрелия? Вие разрешавате трудни въпроси, разрешете и този въпрос. Когато умре някой християнин, поставят го в сандък, заравят го в земята и отгоре забождат кръст. След това близките му плачат, жалят, че не е между тях. Ако отидете в някое семейство, на което бащата е заминал за онзи свят, ще видите, че всички плачат за него. Ако бащата е бил скъперник, строг, студен към децата си, те вътрешно ще бъдат доволни, че баща им е заминал за онзи свят, защото ще могат да си поживеят както трябва. Докато на една страна плачат, на друга делят помежду си наследството. Всеки иска да знае какъв дял му се пада. Турците пък постъпват по друг начин с умрелия. Те го придружават до гроба, хвърлят го от високо в дупката, да разбере, че е заминал за другия свят, и се разотиват. Като си отидат всички хора, тогава го заравят. Изобщо, всички народи погребват умрелите си по различен начин. Когато умре, човек познава кой го е обичал и кой не го е обичал.

Всички хора говорят за Любовта. Как познавате, че някой човек има Любов? Кой е пробният камък, с който опитвате дали даден човек има Любов? Първата проява на Любовта е даването. Където има Любов, там всякога има даване. Не може човек да има Любов и да не е готов да дава. Когато Любовта напусне човека, той вече престава да дава. Любовта

разширява човека и събужда в него желание да дава. Този закон се проверява навсякъде в живота. Когато търговецът работи с Любов, в него се явява желание да отвори дюканя си и да продава. Когато замеделецът работи с Любов, отваря хамбара си и щедро дава. Когато младата мома стане майка, в нея се събужда желание да дава. Когато учителят влезе в училище и децата го заобиколят, той започва да дава. Всички хора, в сърцата на които Любовта влиза, имат желание да дават. Докато хората дават, Любовта действа в тях. Щом престанат да дават, Любовта ги напуща. Значи даването е свързано с закона на Любовта. Така е в духовния свят. На физическия свят, обаче, казваме: Търговецът продава стоката си; земеделецът оре нивата и продава житото си; майката възпитава детето си и го праща на училище. На земята поривите на Любовта се кръщават с различни имена. Когато не дава, човек се натъква на опасности, на каквито търговецът се натъква. Търговец купува стока, но не я продава, държи я в дюкяна си. След време купува още стока, която също не продава. По този начин той събира много стока, влага парите си в нея, но не я продава. Като свърши парите си и не може да купи повече стока, нито може да я продаде, той се намира пред фалит. Значи в Любовта става обмяна: взима и дава. Кое е по-добро: да взимаш, или да даваш? Писанието казва: „По-блажен е онзи, който дава, отколкото този, който взима".

Докато Любовта е във вас, давайте. Даването е вътрешен процес, който свързва човека с Бога. Който не дава, той не може да се свърже с Бога. Христос казва: „Който не се отрече от майка си, от баща си, от брата си, от сестра си и от своя живот, той не може да бъде мой ученик". Това значи: който не даде всичко старо, каквото има, той не може да бъде ученик на новото. Наистина, защо са нужни на човека майка, баща, брат и сестра ? Защото му е потребна майка-мечка? Защо му е нужен баща-вълк? Защо му е потребна сестра-паяк? Защо му е нужен брат-змия? Какво ще допринесе сестрата-паяк? Тя по цели дни ще тъче паяжини по ъглите на стаята, а ти ще метеш подир нея. Паякът лови мухи и сам ги яде, не му дохожда на ум да сподели плячката си с някого. Следователно, да се отрече човек от майка, баща, брат и сестра, това значи да се отрече от всичко онова, което той сам е направил. Човек сам е купил нива, сам се е свързал – сам да се освободи от първата спънка. Човек сам си е купил волове, сам се е свързал – сам да се освободи от втората спънка. Човек сам се е оженил, сам се е свързал – сам да се освободи от третата спънка. Отречете се от всички връзки, които сами сте направили. Както сте се свързали, така трябва да се развържете. Вие сами сте си купили нива, волове и после се самоизлъгвате, че са ваши. Оженили сте се за една мома и казвате, че тя е ваша жена. Майката е родила вашата жена, мъчила се е, грижила се е за нея и един ден вие взимате чуждата дъщеря, оженвате се за нея и казвате, че тя е ваша жена. Като се ожените за чуждата дъщеря, не само нея ще направите

нещастна, но и целият дом ще стане нещастен. Същото се отнася и за мъжа. Това искал да каже Христос: „Отречете се от всичко онова, което сами сте създали и което носи нещастие не само на вас, но и на вашите ближни!“

Какво трябва да правите, за да избегнете нещастията? Ако искате да се ожените, дали сте момък или мома, потърсете другар или другарка, които да нямат нито майка, нито баща, нито брат, нито сестра. Щом намерите такава мома или такъв момък, оженете се и ще бъдете щастливи. Разбирайте ме право, за да не изпаднете в противоречие. Какво правят съвременните моми и момци? Като дойде време да се женят, те търсят богата мома или богат момък от високо обществено положение, да могат да се повдигнат. Ще кажете: „Тогава хората не трябва да се женят“. Ще се женят, както и досега са се женили. Но в женитбата трябва да се внесе нов елемент – Любовта. Адам се ожени за Ева. Чия дъщеря беше Ева? Кой беше бащата, коя беше майката, кой беше братът и коя – сестрата на Ева? Както виждате, Ева беше дъщеря, която нямаше нито баща, нито майка, нито брат, нито сестра.

Сега вие искате да знаете какъв ще бъде краят на вашия живот. Ако сте купили нива, ще я оставите; ако сте купили волове, ще ги напуснете; ако сте се оженили, жена ви ще ви напусне. Ако не оставите нивата си още първата година, най-късно след 120 години ще я оставите. Крайният предел за едно събитие на земята е 120 години. Ако воловете не ви напуснат още първата година, след десет години ще остареят и не ще могат да ви служат. Ако приживе още жена ви не ви напусне, като остарее, ще замине за другия свят и вие пак ще останете сам. Ние разглеждаме нещата вън от човека и знаем какво може да се случи с него. Вие разглеждате нещата като неразделна част от вас, вследствие на което се свързвате с тях и като ви се отнемат, страдате. Влизате в един институт, свързвате се с него и после не можете да излезете оттам. За пример, някой се ожени, свърже се с института на женитбата и мисли, че не може да живее без него. Човек е съществувал преди създаването на този институт. Сегашният човек е дошъл до по-високо положение на съзнанието, иска да се освободи от временното и да служи на Вечното Начало. За да служи на това Начало, човек трябва да разбере първата проява на Любовта – даването. Да служиш на Вечното Начало, значи да даваш. Какво разбирате под „даване“? От сутрин до вечер вие се безпокоите, притеснявате се, сърцето ви се свива, не може да върши свободно службата си. Освободете сърцето си от всички безпокойствия и тревоги и дайте му отдих. От сутрин до вечер мислите за едно, за друго, съмнявате се, колебаете се. Дайте отдих на ума си. Освободете го от съмненията и колебанията, вложете в него светла, възвишена мисъл. Вие мислите много, но това не е права мисъл. Когато

умът е пълен със съмнения, това не е мисъл. Сърце, което се безпокои, и ум, който се съмнява, нищо не дават. Вложете едно благородно чувство в сърцето си и една светла мисъл в ума си и оставете ги да си починат. Дай отдих на сърцето си! Дай отдих на ума си!

Хората се обиждат, огорчават се, товарят сърцето си с ненужен багаж. Защо се обижда човек? Някой отишъл някъде и понеже не го приели както очаквал, той се обидил. Как смеят такъв велик, такъв добър човек да не го приемат с нужното уважение и почитание! Всеки се мисли за добър, за свят, за голям човек. Това показва, че всеки човек иска да вземе нещо от другите, но не и да даде. Всички трябва да знаете, че като взимате, трябва и да давате. Учител дава на ученика си нещо. Ученикът трябва да предаде това нещо на друг някой. Вторият ще го предаде на трети и т.н. Това нещо ще минава от ръка на ръка, докато отново се върне при учителя. Учител иска да изпита учениците си, да види докъде са стигнали в даването. За тази цел учителят дава на един от учениците си една хубава ябълка. Той я дава на свой другар. Другарят му взима ябълката и я дава на трети ученик. Третият я предава на четвърти. Ябълката минава през десет ученика. Десетият занася ябълката на учителя. Учителят остава доволен от опита. Той намира, че учениците му са добри, щедри момчета. Ако ябълката беше изчезнала някъде по средата, учителят щеше да извади друго заключение за учениците си. Следователно, каквото ви се даде, трябва да го дадете на други, всички да вземат участие. За да дойде Любовта, човек трябва да е научил закона на даването.

Когато ябълката попадне в ръцете ви, не мислете какво е съдържанието ѝ, но мислете на кого да я предадете, за да се върне пак там, откъдето е излязла. Човек се изпитва чрез ябълката. Ако първите хора бяха постъпили правилно с ябълката, светът щеше да бъде изправен. Като получи ябълката, Ева трябваше да я даде на Адам. Адам пък трябваше да я даде на Бога. Обаче Ева веднага опита ябълката и направи първия грях. Когато дойде едно желание в сърцето ви, не го опитвайте, но дайте го на друг някой. Когато дойде някоя мисъл в ума ви, не се спирайте много върху нея, но дайте я на друг някой. Каквито желания и мисли дойдат при вас, дайте ги на други; нека желанията се движат, нека обикалят света, докато намерят своя източник.

Като наблюдавам и изучавам живота във всичките негови прояви, вадя заключение, че човешкото взима, а Божието дава. Усмивката на хората взима, а не дава. Някой се усмихне, мръдне само устните си. С това този човек иска да вземе нещо. Изобщо, в неестествените човешки постъпки всякога се крие някакво изкушение, користолюбие или лицемерие. Такава постъпка води понякога човека и към любов, но тази любов е привидна. За

пример, нещо отвътре те заставя да отидеш в черква. В същото време една млада красива мома отива на същата черква. Като влезеш вътре, погледът ти се спира върху красивата мома и умът ти се раздвоява. Това е изкушението, което се вмъква в човека в най-различни форми. Понякога човек отива в някое училище с цел да учи, но после излиза друго нещо, което той не е предполагал. Изобщо, човек не знае, откъде идат благата, определени за него – от Бога или от друго място. Всяко благо, дадено от Божествения свят, внася разширение в човешката душа. Всяко благо, което иде от човешкия свят, ограничава човешката душа. За да се ползваш от дадено благо, едновременно с тебе още две същества трябва да вземат участие в това благо. За пример, ти можеш да ядеш, ако заедно с тебе ядат още две същества. Значи три същества трябва да ядат едновременно: умът, сърцето и волята. Позволено е на човека да, яде ако умът, сърцето и волята му са на място. Ако едно от трите същества не е на място, човек няма право да яде.

Човек трябва да дава. Как трябва да дава? Безкористно. Земеделецът хвърля жито на нивата. Казвате, че този земеделец е щедър, дава изобилно жито на нивата. Не е щедър той. Земеделецът дава, но в замяна на това иска да вземе 30, 60 или 100. Орачът оре нивата с воловете и когато се върне у дома си, нахрани воловете, даде им малко слама, малко ярма и после казва, че добре ги нахранил. Това не е даване, но – взимане. След като воловете са работили цял ден, след като са робували, ти им даваш незначителна част от това, което си взел от тях. Човек трябва да мисли право. За тази цел той трябва да освободи ума си от всички тревоги, от всички смущения. Главата на хората побелява от тревога, но въпреки това не ги довежда до правилно разрешаване на въпросите.

Светът в който живеете, е пълен с невидими същества, които вървят в крив път. Те постоянно ви следят и, по незабелязан от вас път, ви създават ред изпитания и изкушения. Големи тънкости има в техните методи. За тази цел вие трябва да бъдете будни, да различавате техните похвати и да не им се поддавате. Докато не се научите да различавате техните методи, вие всякога ще бъдете нещастни. За пример, имаш добро разположение на духа си, но изведнъж дойде някой, каже ти една дума и развали разположението ти. Ставаш сутрин весел, бодър, но детето ти паднало от стола, счупило крака си и ти изгубваш разположението си. Отиваш на училище да вземеш диплома си и се връщаш радостен, пълен с мечти за ново бъдеще, но веднага те посрещат с телеграма, в която съобщават за смъртта на баща ти. Назначават те министър в България, но в това време жена ти заминава за онзи свят. Както виждате, най-добрите и красиви неща в живота на човека се придружават с горчиви хапове. Какво трябва да се прави? Нещата трябва да се предвиждат. Като ви предлагат нещо

хубаво, мислете върху него, да го приемете или не. Знайте, че всичко хубаво е последвано от нещо горчиво. Ако искате да избегнете горчивото, не посягайте към сладкото. Коя е причината за това? Стремежът, пътят на хората. Пътят, в който вървят, е прав, но методите, чрез които искат да реализират нещата, са човешки. Тръгнали сте в новия път. Какво се иска от вас? Новият път изисква нови методи. Сготвите хубаво ядене, но го слагате в нечиста чиния. След малко яденето се вмирисва и отказвате да го ядете. Хубаво сготвеното ядене трябва да се сложи в чисти, нови чинии.

Следователно всяко нещо, от единия до другия край, трябва да бъде издържано в чистота. Всяка мисъл, всяко чувство, всяко действие във всички свои прояви трябва да бъдат абсолютно чисти. Взимате една мисъл и я слагате в нечиста чиния на сърцето. Оттам, прехвърляте същата мисъл в нечиста чиния на волята и след това предлагате тази мисъл на хората. – Не, тази мисъл е нечиста вече. Следователно вие нямате право да предлагате нечисти мисли на света. Чиниите на вашите мисли и чувства, чиниите на вашите постъпки трябва да бъдат абсолютно чисти. Това се изисква от всички съвременни хора. Чисти бъдете в мислите си! Чисти бъдете в чувствата си! Чисти бъдете в постъпките си! Не сте ли чисти, нямате извинение. Ще се извинявате, че сте били невежи. Това е ваша измислица. Няма невежи хора в света. И растенията даже не са невежи. И камъните не са невежи. Виждате, че един камък седи на едно място с години. Вятър духа около него, но той седи, философства и казва: „За да философствам, спокойствие ми е нужно“. Ако го търколи някой надолу, той се чуди кой е нарушил спокойствието му. Като спре, пак започва да философства. От камъните човек придобива онова вътрешно спокойствие, при което може правилно да разсъждава.

Някой погледне към камъка и казва: „Камък е това!“ Камък е, наистина, но от него ще вземеш урок на търпение. От водата ще учиш закона на даването. Където минава, водата всякога дава нещо от себе си. Ако мине покрай някое сухо дърво или покрай някоя изсъхнала тревица, тя ще ги напои, ще ги освежи. И въздухът който лъха, дава. И силата, която нуди, дава. Следователно давай и ти, както водата дава. Давай и ти, както въздухът дава. Давай и ти, както силата дава. Камъкът, водата, въздухът, силата служат като предметно учение, да научат хората на закона на даването. Пишете върху темата: „Как водата дава?“ Като разработите този въпрос, вижте какво вие бихте могли да приложите в живота си. Приложете методите, с които водата си служи при даването, и вижте какви резултати ще имате. Водата дава това, което е получила, и отново се връща при своя източник. Тъй щото и вие давайте по същия начин. Ако каните богати хора на угощение за да ви поканят един ден и те, това не е даване. Давай на сиромасите, които няма какво да ти върнат. Когато давате

нещо на сиромаха, той благодари на Бога за това, което е получил. По този начин и той дава от това, което е получил. Даването е непрекъснат процес, който минава от едно същество на друго. Мени се само формата и начинът на даването, но процесът не спира. Когато те поканят някъде на обяд, първо отправи мисълта си нагоре, да благодариш за това, което ще получиш. Щом благодарността е чистосърдечна, отвътре веднага ще те предупредят, трябва ли да останеш на този обяд, или не трябва. Ако пред тебе е сложена развалена кокошка, трябва ли да ядеш от нея? Външно кокошката е добре сготвена с приправки, но месото ѝ е развалено. Какво трябва да направи поканения на този обяд? Той трябва да вземе шапката си и да си отиде. Много отровни и вмирисани кокошки се предлагат днес на хората, но човек трябва да бъде буден, да ги познава и да не ги приема. Каква по-отровна храна от мисълта, че Бог не съществува? Ако някой ви предложи такава мисъл, откажете се от нея. Нека този човек разбере, че вие познавате вмирисаната кокошка и нито за себе си я желаете, нито на други я предлагате. Гответе чиста, здрава храна, ако искате да имате приятели.

И тъй, първата проява на Любовта е даването. Давайте чисто, безкористно. Който не дава, той не може да се свърже с Любовта. Който не може да влезе във връзка с Любовта, той не може да я опита. Пророкът е казал: „Опитай ме, Господи!“ Той иска да бъде изпитан, да види може ли да дава по Божествен начин. Да мисли човек, това е процес на ума; да дава – това е процес на сърцето. Истинският живот започва с даването, понеже тогава човек става проводник на Божественото Начало в себе си. Как дават обикновените хора? Те се нахранят добре и каквото остане от яденето, дават го на другите. Това не е даване. Да дадеш нещо, това подразбира свобода на сърцето – да дадеш това, което ти сам още не си опитал.

Днес говоря за даването, понеже новият живот изисква това. Животът на съвременните хора – старият живот, е пълен със смущения и безпокойства. Заболи ги глава – смущават се; хване ги ревматизъм – смущават се; разстрои се стомахът им – смущават се. На какво се дължат тези болезнени състояния в хората? Всички болести се дължат на това, че човек не дава. Някой е закъсал в живота си, защото не дава. Вършете волята Божия, давайте безкористно, за да се освободите от всички болести, от всички смущения и несгоди. От сутрин до вечер Бог дава. Той гледа към нас с разположение и чака времето да почнем съзнателно да работим. Мнозина, обаче, се крият натук-натам, чакат Той да се отдалечи от тях, да могат свободно да правят каквото искат. Всички хора казват, че Божественото око присъства навсякъде. Въпреки това, когато вършат някакво престъпление, те не се страхуват от това око, но се страхуват от хората. Какво показва това? Че мисълта, какво Божественото око следи всичко, не е дълбоко

легнал в съзнанието на хората. Минавате покрай една плодна градина и пожелавате да си откъснете един плод. Започвате да се озъртате наоколо, да не ви види някой. Казвате, че ви е страх от Бога, а всъщност от хората се страхувате. Като видите, че жива душа няма около вас, вие спирате пред някое дърво, откъсвате си един плод и продължавате пътя си. Ако сте убедени, че Божественото око ви гледа, щяхте мислено да се обърнете към Него с молба да си откъснете един плод. Съвременните хора търсят щастие. Щастието се състои в чистотата на техните мисли, чувства и постъпки. „С какъвто дружиш, такъв ставаш.“ Тази пословица се отнася и до мислите, чувствата и постъпките на хората. Каквито мисли храните, такива ставате. Хранете хубави мисли и чувства към всеки човек, без да се спирате пред въпроса, заслужава ли той това, или не. От Божествено гледище всеки човек заслужава нещо. Ако почнете да мислите кой човек заслужава да бъде обичан и кой не заслужава, вие влизате в човешкия порядък на нещата. Казвате: „Да дам ли на този човек нещо, или да не му дам?“ – Дай и не мисли. – „Ама как ще постъпи той?“ – Това е негова работа. Ако не постъпи право, той ще носи последствията на своята постъпка. Ако ти не постъпиш право, последствията на твоята постъпка тебе ще следват. Щом е дошъл твоя ред, давай и не мисли. Хората са халки в обща верига. Ако една от халките не изпълнява службата си, ще ръждяса. Щом ръждяса, ще я извадят навън и вместо нея ще поставят друга. Който влезе във веригата на Божествения свят, той трябва да върши волята на Отца си. Не върши ли Неговата воля, сам ще носи последствията. В Божествения свят грехът е изключен. Там няма криви постъпки. Кажете ми една крива постъпка според вашето разбиране. Ще кажете, че някой не се е отнесъл с вас както трябва. Щом кажете това, вие съдите себе си. Никой не ви е дал право да съдите. Този човек не е постъпил добре с вас, защото вие сте се спрели там, където не ви е мястото. Щом престанете да съдите, всички хора ще се отнасят с вас добре. Това значи да живеете в Божествения порядък на нещата, а не в човешкия. Млада българка се оженила за един българин, но той излязъл много несръчен човек. Това започне, онова започне, работите му не вървят. Един ден жена му казала: „Облечи това расо, вземи котленцето в една ръка, китката босилек в друга и тръгни из село в село да ръсиш хората. Колкото пари събереш в котлето, ще ги донесеш на мене“. – „Виж, тази работа мога да я направя“, казал младият съпруг и тръгнал на работа. По едно време до ушите на владиката дошла вестта, че някакъв особен поп ходи из село в село да ръси хората. Владиката го извикал при себе си и го запитал: „Кой те опопи?“ – „Жена ми.“ Питам: Какво показва това? Това показва, че хората са създали свой собствен порядък, който следват. Те следват човешкия порядък, а пренебрегват Божествения.

Божественият порядък на нещата, обаче, казва на хората да дават.

Даването е първа проява на Любовта. Кой от вас е мислил по това? Кой от вас, ако го запитат за първата проява на Любовта, ще може да отговори правилно? Мисъл се изисква от хората. Сега ви говоря неща, които едва след 20 и повече години ще разберете. За пример, за да разберете даването, трябва да давате. Който дава, той е добър човек. А доброто не е нещо статическо. Доброто е динамически процес. Постоянно трябва да дава човек, за да бъде добър. Щом забележи в себе си най-малкото нежелание да дава, в този момент човек не е добър. В този смисъл всеки за себе си може да каже, добър ли е, или не. Докато дава, той е добър; щом престане да дава, той не е добър. Добрият човек не задържа нищо в себе си. Щом не задържа нищо в себе си, той върши волята Божия, вследствие на което се радва на вътрешен мир.

Въпросът за даването оставам на вас, всеки сам да го разреши. Всеки сам трябва да реши, да дава, или да не дава. Всеки извор, който има изобилно вода, постоянно дава. Щерната дава временно и по-малко вода. На вас оставам да се определите: щерни ли да бъдете, или извори.

Казано е в Писанието: „Не съдете, да не бъдете съдени!" Себе си можете да критикувате, но с мярката на абсолютната справедливост. Не преувеличавайте, нито намалявайте фактите. Фактите трябва да се изнасят така, както са в действителност. Да критикувате себе си, значи да извадите гнилите продукти от торбата си и вместо тях да сложите нови, свежи продукти. Извадете старите неща от торбата си и я напълнете с нови. Старите навици които сте наследили от деди и прадеди, трябва да изхвърлите навън и на мястото им да поставите нови. Старото и новото не могат да се примирят. В това отношение Христос е категоричен. Той казва: „Ако не се отречете от баща си, от майка си и от себе си, нямате живот". И вие говорите за самоотричане, но кой от вас се е самоотрекъл както трябва? Сега, за пример, дошли сте на планината да получите нещо от нея: да се обновите, да си починете, да трансформирате състоянията си. Искате да ви се даде нещо – право е това. Но давате ли и вие? Всички сте дошли тук с автомобили, с палатки, с всички удобства. Едно трябва да знаете: само онзи може да получи от природата онова, за което е дошъл, който изпълни закона на даването. Щом е дошъл тук, той трябва да поеме грижата за още трима души: да им плати билета за автомобила или за трена и през всичкото време да се грижи за храната им, както за себе си. Ще кажете, че някои от вас имат жена, деца. Вън от близките си, всеки трябва да се погрижи за още трима. Това значи курорт. А така, всеки да се грижи само за себе си, това не е волята Божия. Ако рече Бог да ви съди, вашата работа е свършена. Всеки сам трябва да се съди. Като се осъди, ще напише присъдата си и ще я занесе в невидимия свят, там да се произнесат, права ли е, или не. Ако намерят, че присъдата не е права, ще я

върнат назад за корекция. Докато присъдата не се одобри, човек все трябва да разглежда постъпките си. Не заставяйте камъка да върви по пътя на водата. Камъкът да седи на своето място. Имайте характера на камъка, който казва: „Аз съм стол, на който всеки може да седне да си почине“. Не заставяйте водата да върви по пътя на въздуха. Водата да върви по своя път. Имайте характера на водата, която постоянно тече, движи се, на всички дава, никого не чака. Когато искате да помогнете на някого, не чакайте благоприятни условия, както и водата не ги търси.

Не заставяйте въздуха да върви по пътя на силите. Въздухът да върви по своя път. Имайте характера на въздуха. Когато иска да помогне на задушаващия се, въздухът веднага му се притича на помощ.

Не заставяйте силите да изменят своя път. Силата кара човека да мисли, да чувства, да действа.

Това са новите правила, които трябва да следвате. Ако ги следвате, ще близнете от щастието, което търсите. Ако не ги следвате, ще пиете пелин, от който ще се вгорчите. За да се освободите от горчивината, трябва да я повърнете назад. Сега на вас казвам: Повърнете всичко старо, което сте яли от хиляди години насам. Като се освободите от старото, съзнанието ви ще просветне, душата ви ще се освободи от тежкия товар на миналото и като новородено дете ще погледнете нагоре и ще кажете: „Господи, да бъде Твоята воля!“ Това значи да живее човек в Царството Божие. Срещам някой, едва се държи на краката си, не може да мисли, да чувства, да прави добро, но казва, че е богоугоден. Щом не можеш да мислиш, да чувстваш, да правиш добро, ти не си богоугоден. Когато мислиш, чувстваш и правиш добро, ти си богоугоден. В Бога противоречия не съществуват. Противоречия съществуват в човешкото, в животинското царство, както и в живота на духовете. Това, което смущава, което измъчва човека, не е Божествено. По този начин, обаче, човек се изпитва, доколко е готов да възприеме новото, което носи радост и веселие за неговата душа. За да дойде до свободата, човек непременно трябва да мине през ограничения.

Представете си, че на тялото ви някъде е излязъл голям цирей и е заел значително място. Той иска да ви заблуждава, че е собственик на това място. От време на време поглеждате към него, виждате, че е побелял, готов да се пукне. Той, обаче, иска само да го намажете с нещо. Никакво мазане не му трябва. Ще вземете игла, добре обгорена, и ще го боднете в средата. Той постепенно ще се смалява, докато един ден съвършено изчезне. Такива циреи има човек и в психическия си живот. Един цирей е, за пример, мисълта, какво говорят хората за вас. Много просто, хората говорят за вас, че сте смахнати. Кой няма да каже, че сте смахнати? Качили

сте се в това мъгливо време на върха и чакате да видите изгрева на слънцето. Видяхте ли слънцето? – Не го видяхте. Има едно слънце в човека, което никога не залязва и никога мъгла не го закрива. Изгрее ли веднъж, това слънце вечно грее и никога не залязва. Ако не искате хората да ви считат смахнати, като ви питат къде сте били, ще им кажете: „Понеже мисля да си строя къща, качих се на този връх да си избера хубави, здрави камъни. Пък и водата в реката ми харесва, с нея ще гася варта“. Ще убедя хората, че аз зная да строя къщи, каквито обикновените майстори не знаят. Като им кажа така, те ще видят, че съм умен човек. Наистина, освен външната къща за живеене, човек работи за съграждане на своята вътрешна къща. Следователно нека се пукат вашите циреи. Няма защо да се обиждате от това, какво хората мислят за вас. Нека се смеят. Щом се смее, човек ще намери правия път. Една млада мома се оженила за един момък. Тя била добра, но много се обиждала. Един ден наготвила пиле. Дошъл мъжът ѝ на обяд и казал нещо, което я обидило. Тя сложила трапезата, но не искала да обядва. – „Ела да обядваме!“ – „Не съм гладна.“ Друг път тя пак наготвила пиле. Той пак казал нещо, което я обидило. – „Хайде да обядваме!“ – „Не съм гладна, не искам да ям.“ Трети път пак наготвила пиле. Мъжът ѝ казал нещо, което в друг случай би я обидило, но този път тя се усмихнала и казала: „Няма вече да се обиждам. Ако продължавам все по стария начин, аз ще се обиждам, а мъжът ми ще яде пилета без мене“. И на вас казвам: Не се обиждайте от това, което хората говорят за вас. Усмихнете се и хапнете от пилето.

И тъй, вървете по вътрешния закон на Любовта – по закона на даването. Така ще проверите, имате ли Любов, или нямате. Това не значи, че трябва да се упражнява насилие върху вашата съвест, да ви заставят да давате. Всеки трябва да дава доброволно, по Любов, без никакво външно или вътрешно насилие. Давате ли по Любов, вие всякога ще бъдете богати. Давайте по новия начин, по закона на Любовта. Това значи да се отрече човек от стария порядък на нещата, от своите стари възгледи и теории, от всичко човешко и да възприеме новото, Божественото. Приложете Божествения порядък на нещата, за да получите великите блага на живота.

Ако слънцето не изгрява, ако водата не тече, ако въздухът не лъха, ако силата не нуди, новото няма да дойде в света.

Божият Дух носи всичките блага на живота.

Беседа от Учителя, държана на 23 август 1935 г., 5 ч. сутрин.

1935_08_25 Сочни храни
рилска беседа

СОЧНИ ХРАНИ

В първата глава от книгата на пророк Данаил се вижда силата на убеждението. Голяма е силата на човека, който има убеждение! Който няма убеждение, той не може да приложи силата си. Данаил бил убеден, че не трябва да яде пищна храна, но сочна, т.е. сочива. Под „пищна храна“ се разбират разните видове меса. Под „сочива“ се разбира вегетарианска храна. Навуходоносор, вавилонският цар, определил всеки ден да се дава на Данаил и на тримата юноши, Юдини синове, дял от царските изрядни ястия и от виното, което той пиеше. Но те пожелали за себе си сочива и вода. Както виждате, има религиозни хора, които употребяват пищна храна и винце пият; има религиозни, които ядат сочива и вода пият. За да употреби човек една или друга храна, това зависи от неговото вътрешно убеждение. Следователно човек може да има убеждение по отношение на физическия свят, може да има убеждение и по отношение на духовния свят.

И тъй, по отношение на храната, познаваме два типа хора: едните употребяват месна храна, а другите – вегетарианска. Човек употребява такава храна, в която той вярва. Когато е убеден в нещо, човек вярва. Едно убеждение е толкова по-силно, колкото вярата на човека в убеждението му е по-голяма. Най-малкото колебание, най-малкото съмнение в неговата вяра намалява силата на убеждението. Където убеждението е слабо, там приложението отсъства. Ако приложи нещо, в което не е убеден, човек няма да има никакви резултати. Данаил имаше убеждение, което приложи. Той помоли началника на скопците да му позволи да не яде от храната, която се слага на царската трапеза, за да не се оскверни. Като приложи своето убеждение, Данаил получи добри резултати. Значи всяко приложение на нещата трябва да се предшества от убеждение. Човек трябва да е убеден сто на сто в онова, което прилага. Ако има едно на сто изключение, това не е убеждение.

Данаил получи добри резултати. Значи всяко приложение на нещата трябва да се предшества от убеждение. Човек трябва да е убеден сто на сто в онова, което прилага. Ако има едно на сто изключение, това не е убеждение. Възможно ли е човек да има убеждение, в което да няма поне едно на сто изключение? Не само че е възможно, но според мене истинско убеждение е онова, в което няма абсолютно никакво изключение. Ако човек не успява в нещо, единствената причина за това е, че убеждението му не е пълно. Той не е сто на сто убеден, все има някакво малко колебание

или съмнение в неговото убеждение. Слабата страна на съвременните християни седи в това, че те нямат убеждение. Те казват: „Христовото учение е неприложимо в сегашния живот“. Те сами не вярват в това, което проповядват. Тогава остава да се приложи учението на пищната храна. Виждате, че днес всеки говори за удобства, за улеснения, за пищна храна. Които нямат тези условия, те роптаят в себе си, защо едни да имат всичко, каквото пожелаят, а други да ядат постна храна и да пият само чиста вода. Те се оплакват, че им дотегнала постната храна и чистата вода, имат нужда от силна, укрепителна храна и малко винце.

Аз не взимам думите „пищна и постна храна“ в буквален смисъл. Не е въпрос до външната страна на храната. Всички съвременни хора, светски и религиозни, богати и бедни, месоядци и вегетарианци, роптаят. Светски хора, които ядат пищна храна, роптаят; религиозни хора, които ядат постна храна, също роптаят. Значи причината за роптанието на хората не е постната храна, защото и пищната храна не ги задоволява. Слугата роптае, че господарят не му заплатил колкото трябва. Жената роптае срещу мъжа си, че не я обичал както трябва. Според нея щом мъж ѝ не я обича, тя не може да влезе в Царството Божие. Слугата представя светския човек, който яде пищна храна, но е недоволен от живота. Жената представя религиозния човек, който яде постна храна, сочива, и той е недоволен от живота. И двамата роптаят, търсят нещо, което не могат да намерят. Жененият е недоволен, че се е оженил – роптае; неженениият е недоволен, че не се е оженил – роптае. Жененият е религиозният човек; неженениият – светският. И двамата роптаят, и двамата са недоволни. Религиозният роптае, че се е оженил; той мисли, че женитбата му препятства да влезе в Царството Божие. Светският роптае, че не се е оженил. Той казва: „Ако бях женен, щях да имам синове, дъщери, работите ми щяха да вървят напред. Сам човек какво може да направи? Нямам жена, нямам деца да ми помагат. С един камък къща не става.“ Сега, аз изнасям тия факти, за да обърна вниманието ви върху роптанието, върху недоволството на хората, но не и да го обясня. Роптанието е резултат на дълбок психически процес, който става в човека. Често роптанието произтича от малки причини. Малки, дребни причини правят човека недоволен. Някой е недоволен, че не е красив. От какво зависи красотата на човека? Любовта е мярка за красотата. С други думи казано: Когато обичате някого, той е красив; когато не го обичате, той не е красив. Външно красивият човек е маска, която някой склуптор е изваял и поставил на човешкото лице. Махнете тази маска и вижте, дали човек под маската е красив. Ако някой човек и под маската е красив, той може да се нарече истински красив. Следователно истински красив човек е този, който няма маска, т.е. който външно и вътрешно е красив.

И тъй, истинското убеждение абсолютно изключва от себе си съмнението, колебанието, нерешителността. Прегледайте вашите убеждения и вижте, влиза ли в тях съмнението като присъщ елемент. Ако съмнението отсъства, вашето убеждение е абсолютно и смело можете да го приложите. Данаил, заедно с тримата млади момци, беше поставен при много неблагоприятни условия. Те трябваше да живеят в царския дом при съвършено нови условия за техния ред и порядък на живота, в който до това време бяха поставени. Трябвало е съвършено да изменят на себе си, на своя начин на хранене, на разбиране и да влязат в условията на „пищния живот". Обаче и при това положение те намерили изходен път и издържали на убеждението си да се хранят със сочива и да пият вода вместо вино от царската трапеза.

Що е сочива, т.е. сочна храна? – Сочната храна е храна на Любовта. Пищната храна е тази на безлюбието. Който употребява пищна храна, в смисъл храна на безлюбие, той всякога е недоволен. Каквото предложите на този човек, той всякога е недоволен. Навсякъде ще го чувате да роптае: „Защо днес няма печена кокошка? Защо няма баница? Защо яденето е малко постно? Защо кърпата не е сгъната, както трябва? Защо чинията не е добре измита?" Който употребява сочна храна, т.е. храна на Любовта, той всякога е доволен. На човека, който употребява пищна храна, други му слугуват; онзи пък, който яде сочна храна, сам си слугува. Ако чинията ти е нечиста, вземи гореща вода и сапун, измий я няколко пъти изобилно с вода и въпросът е свършен. Трябва ли за толкова нищожна работа да викаш този или онзи слуга и да създаваш цяла история? Пищната храна се изразява в угощения, банкети, в прислужване от страна на други хора. Сочната храна се изразява в простота, чистота и Любов. Тук няма угощения, няма банкети, няма прислуга. Тук човек сам върши работата си. Затова първата храна представя безлюбието, в което нещата се постигат чрез насилие. Втората храна представя Любовта, в която всичко се върши доброволно. Ние можем да наречем пищната храна не „храна на безлюбие", а – „храна на свещения човешки егоизъм". Сочната храна оставаме със същото име – „храна на Любовта".

Може ли Христовото учение да се приложи днес? Може ли да се приложи някое ново учение? Ако имате убеждение или ако сте последовател на „храната на Любовта" – на сочната храна, можете да приложите каквото искате. Ако сте последовател на „храната на свещения човешки егоизъм" – на пищната храна, нищо не можете да приложите. Щастието на човека зависи от убеждението, което той носи дълбоко в душата си. Щастието на човека зависи от спазване на великите закони на природата. Законите, които учените проверяват, наричат „природни", но те не влизат в Божествения свят. Защо? – Защото в тия закони има изключения. Тези

закони може да са наредени от висши, разумни същества, но ако в тях има само едно изключение, те не са Божествени. Щом има едно изключение само, те внасят най-малкото съмнение. В Божествените закони, обаче, няма абсолютно никакво изключение. Ето защо, всеки трябва да се стреми към Божествения живот, в който няма никакво изключение. Докато живее в света на най-малките изключения, човек е вън от Божествения свят. И този свят не е лош, но ще знаете, че всеки момент той може да ви изненада с едно изключение, с което трябва да се справите. Някога едно изключение може да развали цялата работа. За пример, купувате една хубава, доброкачествена свещ, за която плащате десет лева. Запалвате свещта, започвате да четете и виждате, че тя гори добре. Дохождате до най-важната глава на книгата и забелязвате, че свещта започва да гасне. Защо? Фитилът на половината свещ е прекъснат. Палите една клечка кибрит, втора, трета, но свещта не гори. Казвате: „Отидоха петте лева, но и работата ми остана незавършена". Едно изключение ви изненада: половината свещ била без фитил.

Следователно, когато искате да знаете, живеете ли по Божествените закони, или не, вижте, имате ли изключения в живота си. Ако срещнете най-малкото изключение, ще знаете, че не сте в съгласие с абсолютните Божествени закони. Всяка мисъл, всяко чувство и всяка постъпка, в които има най-малкото изключение, спадат към човешкия свят. Няма ли никакво изключение в тях, те се отнасят към Божествения свят. Всички несгоди, всички неуспехи в живота се дължат на изключенията, които са присъщи на човешкия свят. Като не взима това предвид, човек приема своя живот за Божествен, вследствие на което се натъква на ред противоречия и заблуждения. Като не познава себе си, като не познава заблужденията си, човек възприема известна идея, известно убеждение, като мисли, че това е стремеж на неговата душа. Всъщност скритото му желание е чрез това верую да подобри живота си. Как иска да подобри живота си? – Външно, материално. Обаче той не знае, че вероятността да подобри човек материалното си положение чрез едно свое убеждение или верую е едва едно на сто. И като не задоволи това свое желание, този човек се разочарова. Срещам едного, който ми казва: „Откак станах християнин, всичките ми работи се наредиха добре". Срещам друг, който ми казва: „Откак станах християнин, всичко ми тръгна назад". И едното е вярно, и другото е вярно. Кой от двамата живее в Божествения свят? Срещам други двама, единият от които казва, че преди да бил християнин, не обичал да дава. Другият казва: „Откак станах християнин, започнах да давам". Според мене последният е на прав път. От двамата онзи има убеждение, който дава. Този човек мисли само за днес, а не и за утре. Ако съм пред един планински извор и дойде при мене човек и ме помоли за чаша вода, трябва ли да се страхувам, че ако му дам чаша вода, утре няма да има за

мене? Изворът постоянно тече, той има убеждение. Извор, който пресъхва, няма убеждение. Защо? – Защото в неговото убеждение има изключения. Изворите на Божествения свят никога не престават. В техните убеждения няма изключения. Изворите на човешкия свят пресъхват. В техните убеждения има изключения.

Представете си, че Любовта влезе в някой човек и започне да извира. Обаче от ден на ден тази Любов намалява, докато съвършено престане. След известно време отново потече. Тази Любов върви ли по пътя на убеждението? – Не, в нея се явяват изключения. Следователно, когато в любовта се явяват изключения, тя е временна, човешка, а не Божествена. Щом се намерите пред такава любов, имате право да се смущавате. Тя непременно ще ви изненада с някакво изключение. Как ще се справите с изключенията на любовта? За пример, всеки ден имате хляб. Връщате се един ден от работа и домашните ви казват, че днес няма хляб; на фурната няма, съседите ви нямат, приятелите ви нямат – отникъде не можете да намерите парче хляб. Това е изключение във вашия живот. Лягате си вечерта гладен, но не можете да заспите. Как ще се справите с това изключение? Казвате, че ви е сполетяло голямо нещастие – хляб нямате. Допуснете, че вие живеете на дъното на океана, дето сте вързани за един чувал със злато, тежък сто килограма. Докато златото е с вас, всичко можете да имате: хляб, ядене, дрехи – каквото пожелаете. Чувате, че някъде високо над вас съществува друг свят, дето слънце грее. Искате да влезете в този свят, но сте вързани, не можете да се освободите. Един ден, по някаква случайност, тези връзки се развързват, вие се освобождавате от златото и веднага се изкачвате на повърхността на океана, влизате в светлия, просторен свят. Какво изгубихте? Изгубихте златото, но спечелихте условията на новия живот. Не заслужава ли да гладувате една вечер, за да излезете от света на изключенията? Гладът може да стане причина за влизането ви в Царството Божие.

В Шуменско някъде се завъдили много вълци. Лесничеите мислили дълго време как да се освободят от тях. Най-после решили да заколят едно теле и да сложат в него стрихнин. Със закланото теле те искали да привлекат вълците и да ги отровят. От високо някъде един орел видял телето и решил, че заслужава да опита тази хубава храна. Отдавна не бил вкусвал телешко месо. Като се отдалечили хората, орелът, заедно със свои другари, още около 20 орли, се нахвърлили настървено върху телето и започнали да ядат. Не минало много време, един по един всички орли се натъркаляли на земята и умрели отровени от стрихнина. Първият, най-големият и силен орел, успял да хвръкне и близо до Каспичан на една поляна започнал да се търкаля. Доста време се борил между живота и смъртта, но успял да повърне всичкото месо, което изял. Едничък той могъл да се спаси от

смъртта, но от този случай извлякъл опитността: когато някой ти предлага пищна храна, не яж. Знай, че в нея се крие смъртта. За предпочитане е да ядеш умряло теле, отколкото – заклано от учени хора.

И тъй, който има убеждение без изключение, той всичко може да постигне. Такова убеждение има само в Любовта. Убеждение без Любов не съществува. Който живее в Божията Любов, само той може да има убеждение. С това убеждение човек постига всички свои желания и стремежи. Без убеждение нищо не се постига. В това отношение Данаил даде пример. Той е един от първите вегетарианци от преди хиляди години насам. Той е бил вегетарианец, но не като сегашните. Сегашното вегетарианство клони повече към пищната храна, а трябва да мине към сочната, т.е. към чистото вегетарианство. Човек трябва да има вътрешно убеждение, което всякога да поддържа духа му, да подържа неговия живот. Убеждение, при което духът на човека отпада, умът се разколебава и сърцето се смущава, не е убеждение. Човек трябва да бъде убеден в истината! Убеденият в истината не се разколебава, не отпада духом.

Някой чете беседите и се колебае в себе си: Христовото Слово ли е това, или не? Да се държа ли за това Слово, или да се откажа? Този човек прилича на момък, който иска да се жени, но не знае коя мома да избере: по-богатата или по-бедната, по-красивата или по-грозната. Която мома и да сглежда, едно да знае: да стои десет километра далеч от нея. Това е доброто убеждение. Ако искате да знаете, Божествено ли е Словото, което говоря, опитайте го, подложете го на проверка. Всяко нещо, което е изпитано и проверено, е реално. Искате да построите мост. Предлагат ви върбови и дъбови греди. Трябва ли да ви препоръчват едните или другите? Взимате върбова греда, слагате я на моста – не издържа. Щом не издържа, сложете я настрана. Взимате дъбова греда, слагате я на моста – издържа. Щом издържа, слагате я на работа. Опитът сам препоръчва нещата. За мене не важи храната, която ми препоръчват, но тази, която се отразява добре на моя организъм.

И сега ще дойдат проповедници да препоръчват Христовото учение, да го проповядват на хората. Защо проповядват? Няколко съображения има, които заставят хората да проповядват Христовото учение. Едно от съображенията им е да печелят души, че като отидат на онзи свят, тези души да светят на главите им като скъпоценни камъни. След това те ще кажат: „Господи, ние спасихме, ние доведохме тези души“. Ако е така, как ще си обяснят тези проповедници Христовите думи: „За да не погине всяка овца, която Ти ми даде“. Значи сам Христос казва, че е дошъл да спаси онези овце, които Бог му е дал. А един обикновен проповедник ще каже, че той спасил няколко овце и ги завел при Бога. Той се поставя по-

високо от Христа.

Други проповедници казват, че обърнали някого към Христа. Един проповедник срещнал едного и започнал да му проповядва. В скоро време той успял да го обърне към Христа. След това проповедникът го поканил у дома си. Рано сутринта гостът му изчезнал. Къде отишъл? Оказало се, че бил апаш. Той обрал проповедника и избягал. Проповедникът си казал: „Аз го обърнах, но той още по-добре ме обърна“.

Сега, главната идея, която искам да остане в ума ви, е: човек трябва да има убеждение. Един ден Христос запита учениците си: „За кого ме мислят, че съм?“ – „Някои мислят, че си един от пророците“. После се обърна към Петър и го запита: „Ти за кого ме мислиш?“ – „Ти си Христос, Син на Бога живаго“. Казва му Христос: „Това плът и кръв не са ти открили, но Отец ми, Който живее в тебе“. Значи, за да вярва в истината, човек трябва да има вътрешно убеждение за нещата. Ще кажете: „Ами ти кой си?“ – Питайте Господа. Ако аз кажа нещо за себе си, ще говоря като заинтересован. Ще кажа нещо, което в действителност не е така. Каквото Бог ви каже, това е вярно. Когато изпрати Христос на земята, Бог каза: „Този е моят възлюбен, в Когото благоволих. Вярвайте в Него“.

Идеята за самоотричането, която Христос изказал, не е идея за сиромаси. Тя се отнася само за богатите. Богатият има от какво да се самоотрича. Сиромах от какво ще се самоотрича? Баща няма, майка няма, брат и сестра няма – няма от какво да се самоотрича. Сиромахът няма пет пари в кесията си. Богатият има милиони в касата си – има от какво да се отрича. Следователно идеята за самоотричане се отнася до богатите в широк смисъл на думата, т.е. до ния, които имат. Давайте щедро, свободно, по Любов. Които мислят, че нищо нямат, те трябва да знаят, че това учение не се отнася до тях. Които имат, те трябва да дават, но свободно, по Любов.

И тъй, даването се отнася до външната страна на Любовта, а убеждението – до вътрешната. Силата на убеждението се вижда в приложението. Няма убеждение без приложение. Ако дадено убеждение не може да се приложи на физическия свят, ще се приложи в духовния. Божественото учение има приложение във всички светове. Човек трябва да знае само как да прилага. Различието се заключава в начина на приложението, но не и във възможността или невъзможността да се приложи.

Сега, четете сами първа глава от книгата на пророк Данаил и мислете каква храна да изберете за себе си: пищна или сочна. Опитът показал, че когато Данаил се хранил със сочива, лицето му станало по-красиво, а същевременно той имал повече знания и мъдрост от всички тогавашни

учени и мъдреци.

Божият Дух носи всичките блага на живота.

Беседа от Учителя, държана на 25 август 1935 г., 5 ч. сутрин.

1935_09_01 С човечески езици
съборна беседа

С ЧОВЕЧЕСКИ ЕЗИЦИ

„Ако говоря с човечески и ангелски езици, а любов нямам, ще съм мед, що звънти, или кимвал, що дрънка.")

Любовта е принцип, който теоретически не може да се обясни, вследствие на което остава неразбрана. Казвате: Любов е това. Обаче, за любовта вие знаете толкова, колкото и за топлината, която измервате с термометър. Вземате един термометър, измервате с него температурата на някое тяло и виждате, че тя е 100°. Друго тяло е нагрято до 500°, или до хиляда, две, три хиляди градуса. Тялото е нагрято до тази температура, термометърът изпитва това напрежение, но вие нищо не разбирате от тази топлина. Вие само констатирате, че дадено тяло е силно нагрято, но повече нищо не знаете. Термометърът знае повече от вас.

Като не разбират любовта, хората се натъкват на ред страдания. Три фактора има в света, които създават страдания на хората: гладът, страхът и човешката любов. Гладът заставя хората да вършат ред грешки и престъпления. Гладният вълк минава покрай кошарата и задига най-тлъстата овца. Гладният човек минава покрай фурната и задига един хляб, или влиза в един дом и извършва обир. За да се оправдаят, хората казват: Гладът довежда човека до престъпления.

Страхът е причина за големи злини в живота. Има два вида страх: външен и вътрешен. Външно човек може да се страхува от хора, от животни, от тайнствени неща, но този страх не причинява толкова злини и страдания на хората, колкото вътрешният страх. Например, някой е богат, страхува се, че утре може да осиромашее. Някой е здрав, страхува се, че може да се разболее. Някой е добър, страхува се, че може да изгуби добрината си, да стане лош. Някой е учен, страхува се да не изгуби знанието си, да стане невежа. Този е неестественият страх, от който хората трябва да се освободят. Мнозина намират като основа на този страх – страхът от Бога. Човек не трябва да се страхува от Онзи, Който го е създал. Достатъчно е да свържете мисълта си с Божията, за да изчезне всякакъв страх от вас. Според мене, като основа на вътрешния страх в човека седи желанието му да се удоволствува в живота. Човек се страхува да не осиромашее и да няма, какво да яде и да пие. Той се страхува да не изгуби здравето си, да не може да използува живота с всички негови удоволствия. Той се страхува да не стане лош, за да не изгуби доброто мнение и разположение на хората.

Днес всички хора се безпокоят все за малки, за дребни работи: учени, професори, проповедници, майки, бащи, управници – всички се безпокоят, какво ще стане със света, какво ще стане с народите. Какво ще стане с българския народ? Ще посеят българите в земята, както умрелите – в гробищата, и след време те отново ще поникнат. Англичаните, французите, германците, русите – всички ще бъдат посети в земята, отдето отново ще поникнат. Ще кажете, че те са умрели. Никаква смърт не е това. Това е посяване, заравяне на семената в земята, за да поникнат отново, да започнат нов живот. Да се страхувате от мисълта, какво ще стане с вас след сто години, това показва, че не разбирате законите на природата.

Третият фактор в живота, който е причина за страданията, това е човешката любов. Хората говорят теоретически за любовта: говорят за Божествена любов, без да я разбират. Говорят за човешка любов, и нея не разбират. Кой човек в света е опитал плода на своята любов? Бащата, който обича децата си, опитал ли е плода на тази любов? Опитал ли е той благото на своите синове и дъщери? Господарят, който обича слугите си, опитал ли е плода на своята любов? Не е достатъчно човек само да обича, но любовта му трябва да даде плод. Не е достатъчно растението само да се посади в земята, но то трябва да расте, да се развива и плод да даде. Ако не дава плод, любовта остава неразбрана. И след това ще ви говорят за човешка, за Божествена любов. Ако човешката любов не дава плод, тя остава неразбрана; ако Божествената любов не дава плод, и тя е неразбрана. Следователно, когато някой говори за човешка, или за Божествена любов, казвам, че това е любов, взета в неизвестна степен, т. е. неразбрана любов. В математиката всяко число, умножено безброй пъти само на себе си, наричат безконечно. Безконечно, безкрайно число е това, което няма начало, няма и край. Има идеи, които също така нямат начало, нямат и край. Те са несъизмерими, неопределени, необясними, неразбрани. В бъдеще, обаче, те ще станат разбрани, съизмерими, определени. Това, което на физическия свят е несъизмеримо, в духовния свят е съизмеримо.

Съвременните хора искат да бъдат щастливи на земята. Това е невъзможно. Защо? – Защото в техния живот има нещо анормално. Техният живот не е чисто Божествен. Той представя смес от човешки и Божествен порядък, вследствие на което се явяват ред противоречия. Често причината за противоречията е малка, но човек трябва да я разбере, за да може да я избегне. Докато учи азбуката, детето е вън от всякакви противоречия; щом започне да съчетава буквите в срички и в думи, то се натъква на ред противоречия. Защо? – Защото често пише една дума вместо друга, със съвършено различно значение и смисъл на първата.

Някога за една дума, употребена не на място, се отварят войни, развалят се отношения между държави, общества, семейства и приятели. Буквите виновни ли са за това? Не са виновни. Думите виновни ли са ? И те не са виновни. Виновен е онзи, който не разбира, как да съчетава думите. В английски език, например, думите, лоер – законник и лаер – лъжец, са близки по изговаряне, но различни по значение. Като подхлъзне езика си, човек може да каже едната дума вместо другата. Съдът оправдава човека за такова подхлъзване на езика.

Какво разбираме под думата „лъжа"? Лъжа е това, което не съдържа нищо съществено в себе си. Лъжата обещава живот, дава смърт. Що е истина? Истината обещава смърт, дава живот. Истината възкресява човека. Лъжата свършва със смърт, а истината – с живот. Защо трябва да обичате истината? – Защото носи живот. Кой живот, или какъв живот носи истината? Истината носи живот, без който не може никое живо същество. Животът е най-великото благо за човека. Животът и на най-малката клетка струва повече от цялата вселена. Като казвам, че животът на тази клетка не може да се сравни с цялата вселена, разбирам, че тя не може да се сравни с нищо по интензивност, по сила, по възможности, които съдържа в себе си. В този смисъл, целият свят е създаден за тази малка клетка. Велико нещо е животът, даже и в своята микроскопическа проява.

Един млад българин, на име Стоян, роден някъде из Варненските села, като му дотежал живота, казвал: Не ми се живее вече! Дотегна ми тази тежка работа. Дано се освободя някак от това бреме! Така се случило, че млад Стоян заболял тежко. Цели три години той се борил между живота и смъртта. Тогава той казвал на майка си: Мамо, моли се за мене, Господ да ми даде живот и здраве, да стана на краката си, пак така читав и здрав, както бях по-рано, че ако искат и с камъни да ме товарят.

Какво показва това? Че животът е съществено нещо. Той носи щастие и радост. Ако вашият живот носи нещастие, това се дължи на чужди елементи, примесени в него, както думите се примесват в речта. Изговаряте думата „мразя". Какво лошо има в тази дума? Тя съдържа пет букви, наредени по специален начин. Обаче, кажете ли тази дума на някой човек, в него става цял преврат. Той се наскърбява, че го мразите. Какво съдържа тази дума в себе си? Тя съдържа студ, мраз. Омразата е място, лишено от топлина. Любовта е вечен извор на топлина. Да мразиш човека, значи, да му отнемеш топлината и да го направиш неспособен за живот. Да мразиш никого, значи, да му отнемеш възможността за най-малкия живот. Като знаете това, трябва да се пазите от омразата.

И тъй, за да не отнемете възможността на човека за най-малкия живот, вие

трябва да бъдете, ако не абсолютно, поне относително справедливи към всички живи същества. Думата „абсолютно" взимам за себе си, а за вас оставям думата „относително". Щом дойде въпрос до мене, аз не си позволявам абсолютно никакви погрешки. Ама условията били тежки, майка ми и баща ми ме родили такъв, неразположен съм бил – никакви извинения. Погрешките се обясняват, но не се извиняват. Когато ученикът пише, учителят е строг, не прощава никакви грешки. Той взима червено мастило и коригира. Ученикът трябва да напише думата няколко пъти, докато се научи правилно да я пише. Има ученици, които изяждат някои букви. Други, вместо „ъ", пишат буквата „я" или „е". В английски език за един звук употребяват някога три–четири букви. Тия букви не се изговарят отделно, но ако една от тях липсва, англичанинът казва, че сте невежа, не знаете английския правопис. Който не иска да мине за невежа, той трябва да гледа в речника, да види как се пише една или друга дума.

Съществено нещо е животът, но докато живее на земята, човек трябва да знае, как да се справя с глада, със страха и с любовта. Гладът е подтик в живота. Който не разбира живота, той гледа на глада като на нещастие. Страхът е импулс, подтик за постигане на знания. Това значи: без страх никакво знание не може да се придобие. Докато се страхува от невежеството, човек може да придобива знания. Който не разбира страха в този смисъл, той може да си причини големи злини. Например, много религиозни хора се отказват от своето верую, от своето убеждение от страх, да не ги подложат на страдания, на мъчения. От страх да не останат децата им гладни, те се отказват от дълговете си. Но като се отказват от дълговете си, като не ги признават, могат да влязат в затвора. Какво са спечелили с отказването си?

Това са обикновени работи, с които хората не могат да се справят, понеже се надяват на друг живот. Те искат други да работят заради тях. Те очакват Господ да оправи света. Божият свят е оправен, но човешкият не е оправен. Външният свят е оправен, но вашият свят не е оправен. Защо? – Защото на всеки човек липсва нещо. Някой иска да работи, но ръце няма. Щом няма ръце, той нищо не може да направи; той не може да се развива, защото ръцете са свързани с ума на човека. Ръцете са развили човешкия ум. Ако сравните животното с човека, ще видите, че човек се отличава по своята добре развита ръка. Умът на човека отговаря на ръката му. Освен това, човек се отличава от животното по това, че може да ходи изправен на два крака. Когато ходи, човек стъпва ту на левия, ту на десния крак. Значи, той се ръководи ту от любовта – левият крак, ту от мъдростта – десният крак. Петте пръста на ръцете и на краката показват петте правила, според които човек трябва да постъпва.

Всеки пръст на човешката ръка е свързан с известни сили в него. Ако не знае, как да движи показалеца си, човек не може да бъде благороден, не може да бъде и чист. Ако не знае, как да движи средния си пръст, той няма да бъде справедлив, няма да бъде и религиозен. Той ще бъде горделив, ще си служи с насилието. От средния пръст на човека зависят неговите разсъждения за право и криво в живота. На този пръст могат да набучат човека. Ако не знае, как да движи четвъртия, безименния си пръст, човек не може да бъде учен, не може да разбира красивото и великото в живота. Ако не знае, как да движи малкия си пръст, човек никога няма да бъде практичен, никога няма да свърши работата си. Най-после, ако не знае, как да движи палеца си, човек няма да бъде господар на себе си. Забелязано е, че когато волята на човека се парализира, едновременно с това се парализира и неговият палец. Велика наука е да знае човек как да движи и управлява пръстите си. Когато палецът се парализира, човек не е господар и на своя ум. Всяка сутрин поглеждайте палеца си, подвижете го малко, свържете се със силите, които го управляват, да съзнаете, че сте господар на положението, че от вас зависи уреждането на човешките работи. Има някои работи, които човек може да направи само с палеца си. С палеца си човек може да се подпише. Ще натопи палеца си в мастило, ще го сложи на полицата на своя длъжник, и по този начин ще му прости дълга. Като тури печата си върху полиците на своите длъжници, той сам ще бъде доволен от себе си, ще разбере, че живее в Божествения свят. Отвън палецът ще се начерни, но отвътре ще стане бял. Преди да си поставил палеца си върху полицата на своя длъжник, ти си бил мрачен, неразположен. Щом поставиш палеца си върху полицата на своя длъжник и простиш дълга му, ти ставаш весел, разположен. Невидимият свят е доволен от тебе, че си употребил палеца си на място.

Четирите пръста на ръката са свързани с по-низките светове, със света на ангелите, на серафимите, на херувимите. Палецът, обаче, е свързан направо с Божествения свят. Като знаете това, занимавайте се от време на време с вашия палец. Вземете една хубава кристална чаша, напълнете я с чиста вода и потопете в нея палеца си. Измийте го добре и после го попийте с чиста, хубава кърпа. Дигнете след това ръката си нагоре и се свържете със силите, които управляват пръстите. Ако дойде някоя лоша мисъл в ума ви, не крийте палеца си. Никога не крийте палеца си между другите пръсти. Само страхливият крие палеца си. Този пръст е свързан отчасти и с личните чувства на човека. Личните чувства са дадени като задача на човека. Като се справя с тях, той развива своите възвишени, благородни чувства. Мястото на личните чувства в човека е на задната част на главата. Те представят неговия запад. Мястото на милосърдието пък е на горната част на главата. То представя неговия изток. Значи, мястото на доброто в човека е в горната част на главата, а злото, което го кара да

греши, е отзад на главата.

Личните чувства са силно развити в българите. Ако и моралните им чувства са толкова силно развити, българите щяха да бъдат почти гениални. Религиозното чувство в тях е слабо развито. Мястото на това чувство е в горната част на главата, на темето, вследствие на което това място на главата им е вглъбнато. Тази е причината, че българинът няма чувство на благоговение, на почит и уважение. Като влезете в някое българско семейство, ще видите, че синът не почита бащата, дъщерята не почита майката. Това се дължи на отсъствие на религиозно чувство в тях. Има един тип българи, в които религиозното чувство е по-силно развито. Те са остатъци от старите славяни. Тези българи живеят около Родопите, около Стара - планина. Останалите българи, обаче, са претърпели криза в религиозното си чувство, вследствие смесване на кръвта им с чужди народности. Когато става смесване на кръвта, това се отразява върху възвишените чувства на човека. Религиозното чувство, или тъй нареченото още Божествено чувство, е силно развито в славяните и евреите. Евреите, обаче, са користолюбиви, вследствие на силно развит личен елемент в тях.

Сега, не е въпрос да се прави сравнение между народностите, но за вас е важно това, което може да ви ползува. Още от най-стари времена религията е съществувала като наука за живота, да покаже и научи човека, как да подобри живота си индивидуално, обществено и народно. За да дойдат до вътрешната религия на живота, хората трябва да поставят въпроса за възпитанието на солидна база. Не можете да говорите на детето да вярва в Първата Причина, преди да сте му говорили за пръстите на неговата ръка. Вземете показалеца ма детето в своята ръка и му говорете за благородство, за добра обхода към другарчетата му. След това вземете средния пръст и му говорете за справедливост. После вземете безименния пръст и му говорете за красивото и великото в живота и т. н. Разбира се, ще му говорите на детски език, да ви разбере. Като ви слуша, детето ще започне да мисли, и по този начин ще върви от последствията към първопричината на нещата.

Това изисква новото възпитание. И старото възпитание не е лошо, но няма добри резултати. Като говорите на детето за пръстите на ръката му, вие постепенно ще събуждате в него чувство на правилна, добра обхода, на справедливост, на любознателност. Като работите съзнателно година-две върху детето, вие ще придобиете известни резултати. Преди всичко първо трябва да работите върху себе си, да знаете, как да движите пръстите си, как да си въздействувате. Като учите, като работите върху себе си, трябва и да плащате. Казано е: „Даром сте взели, даром давайте". Даром се дава на онзи, който даром дава. Който не дава даром, той не може даром да

получава. Доброто с добро се отплаща, а не с пари. Това значи: „Даром сте взели, даром давайте!"

Пръстите на човека са азбука, с която той всякога може да си служи, за да влезе в общение с духовния, с невидимия свят. Голямо богатство се крие в тази азбука, но само за онзи, който знае правилата и законите за съчетаване на буквите в срички, сričките в думи. Неразположени сте, пасивни сте, не ви се работи. Щом знаете правилата за съчетаване на тия букви, бутнете един от пръстите си и веднага ще си въздействувате. Забележете, когато е неразположен, човек преплита пръстите си, хваща ту един, ту друг пръст, търси начин да си помогне, да си въздейства. Помощта може да дойде несъзнателно, може да дойде и съзнателно. Който разбира тази наука, той съзнателно може да си въздействува. Като направи някаква погрешка, той ще знае, чрез кой от петте пръста може да я изправи. Ако погрешката се отнася до сърцето, човек ще си послужи с едно от петте правила за изправянето ѝ. Ако погрешката се отнася до ума, пак са дадени пет правила за нейното изправяне. Тъй щото, като опита едно, второ, трето, четвърто, пето правило – човек все ще намери начин, по който да изправи погрешката си. Като изправя погрешките си, човек постепенно влиза в света на вечната хармония, дето съществува само здраве, веселие и младост. Вън от този свят, човек живее в свят на безпорядък, на противоречия, на болести и страдания.

Докато живеете в света на противоречията, трябва да знаете, че се намирате под закона на внушението. Никой смъртен, даже и безсмъртен, не е свободен от този закон. Като имате пред вид това, всякога ще държите в ума си положителни мисли и чувства, ако искате да се освободите от много болезнени състояния, които не са ваши. Ако се свържете с някой човек, който страда от крак, и вие ще изпитате същата болка. За да се освободите от тази чужда болка, влезте мислено в разговор с този човек и му кажете, че понеже той е възприел отвън тази болест, да гледа по някакъв начин да се освободи. Щом той се освободи от тази болка, след него и вие ще се освободите. Първите хора сгрешиха пак по закона на внушението. Бог им каза да не ядат от плода на забраненото дърво, за да не страдат. След това дойде черният адепт при Ева и каза: Ако искате да станете като Бога, яжте от плода на това дърво. Вие не сте разбрали Божиите думи. Първите хора повярваха на внушението, което дойде от черния адепт, и изпълниха неговия съвет. От този момент нещастията започнаха да се сипят върху тях. Не само първите хора, но и сегашните вярват повече на онова, което не е истинно. Жената вярва повече на мъжа, отколкото на своя Създател. Мъжът вярва повече на жената, отколкото на своя Създател. Това не трябва да ви обижда. Аз взимам думите „мъж и жена" като букви на азбуката. Мъжът е първата буква, а жената – втората.

Като говори, човек все трябва да си послужи с някои букви, за да изкаже мисълта си. Момъкът казва на момата, че ще бъде щастлива с него, и тя му вярва повече, отколкото на Господа. В това отношение момата заслужава похвала. Ако би вярвала в Бога толкова, колкото в нейния възлюбен, тя би направила чудеса.

Казвате: Как да вярваме в Бога? Вярвайте така, както сте вярвали и вярвате в своите възлюбени. Щом вярвате с тази сила, работите ви ще се оправят. С това не искам да кажа, че сте направили лошо, дето сте вярвали във възлюбените си, но съветвам ви да приложите същата вяра и към своя Създател. Ако искате работите ви да вървят напред, изтеглете капитала си от банката на вашия възлюбен и го вложете в Божествената банка. И на мъжете, и на жените казвам да извадят капиталите си от човешките банки и да ги турят в Божествената банка. Ако те не живеят добре, причината е, че Бог не е между тях. Те вярват едни на други, а на Бога не вярват, вследствие на което се разочароват. Съвременното човечество живее в безверие. Ако е въпрос за официална вяра, всички имат такава, но главата на хората е побелела от официални вярвания. Човек се нуждае от вътрешна, дълбока вяра, с която да разрешава въпросите на живота. Божественото се изявява на земята във вид на елипса, с два центъра: в единия център действува мъжкият принцип – мъдростта; в другия действува женският принцип – любовта. Тези два центъра трябва да се съединят в един център, т. е. в общ принцип, дето да вложат капиталите си. Когато този принцип започне да работи в човека, той ще го направи щастлив. Действително, само Бог може да направи хората щастливи. Човек човека не може да направи щастлив. За да дойде до истинската вяра, човек трябва да познава себе си, вътрешно и външно; той трябва да мисли, да чувствува. Как може човек да познава външния свят, ако не познава строежа и функциите на своите органи? Всеки пръст на човешката ръка е жив. Той е съставен от хиляди разумни клетки. Палецът, например, е свързан с една от областите на разумния свят, в който живеят разумни същества. По съзнание, по развитие, тези същества стоят по-високо от хората на земята. Значи, чрез своите пръсти вие можете да се свържете с разумни същества, които са готови всякога да ви помагат. Тези същества участвуват в работите на земята. Следователно, когато повдигнете показалеца си, вие се свързвате със същества от по-висок свят и съзнавате, че с тях заедно, всичко можете да направите. Сам човек нищо не може да направи, но с Бога всичко може да постигне. Няма по-голямо нещастие за човека от това, да пострада един от неговите пръсти, било на дясната или на лявата ръка. Ръцете на човека са велико благо, което му е дадено на земята. Затова, като става сутрин, нека всякога благодари за великото благо, с което може да разполага. От ръцете зависи развитието на ума и на сърцето на човека. Да помилва някого, да направи добро, да напише

писмо, това зависи от деликатната му и красива ръка. Ще кажете, че слонът работи с хобота си. Възможно е, но като човек аз бих предпочел да работя с ръката си, отколкото да я заместя с най-големия хобот.

Няма по-красив уд от човешката ръка. Ако я разгледате физиологически, биологически и психологически, ще видите, че тя съдържа неоценими богатства. Ръката представя разумността в човека. Когато се обезсърчите, погледнете ръката си, погледнете всеки пръст отделно и веднага ще се насърчите, защото ще разберете, че можете да бъдете благороден, справедлив, учен, практичен човек. И най-после, като погледнете палеца си, ще разберете, че имате условия в себе си да бъдете Божествен човек. Като погледнете ръката си, ще знаете, че имате възможност да реализирате всичко онова, което е вложено в нея. От скромност мнозина казват, че нищо не могат да направят, че Бог върши всичко. Вярно е това, но когато житното зърно се посее в земята, след известно време пониква, израства и дава плод. Какво показва това? Това показва, че импулсът за живот, за развитие е вложен в него. И щом му се дадат условия да се прояви, то не трябва да чака други да работят за него, но веднага да пристъпи към условията, да започне работата си.

Човек е минал през фазата на растенията и е слязъл на земята в по-висока форма – в форма на човек. На небето, обаче, човек е още растение, с глава, забита в земята. Ние се радваме на растенията, които се развиват на земята, а ангелите се радват и обработват растенията в духовния и в Божествения свят, т. е. те се занимават с нас. Като вкусим един плод на земята, ние казваме, че този плод е сладък, или кисел. Също така и ангелите се произнасят за нашите плодове на небето. Има хора на небето, които раждат ябълки, сливи, круши, портокали, каквито плодове раждат растенията на земята. Каквато е породата на човека на земята, такава е породата му и на небето. Каквито плодове човек ражда на земята, такива ражда и на небето. Дали вярвате в това, или не вярвате, то е ваша работа. Аз зная, че това, което говоря, е вярно, а как ще го приемете вие, не ме интересува. Вие можете да разглеждате нещата на физическия свят, както искате, както разбирате – нищо няма да изгубите от това. Важно е, тези неща да имат приложение, да дадат плод.

Често българите си служат с фигури в речта, за по-голяма живост, за по-голяма изразителност. Казват за никого: „Бяга като куршум, или като светкавица". Как е възможно човек да бяга като куршум, или като светкавица? „Пълзи като охлюв". Възможно ли е човек да пълзи като охлюв? „Яйце да хвърлиш, няма къде да падне". С този израз искат да кажат, че някъде били събрани много хора, нямало свободно място даже за едно яйце. Това е преувеличаване на фактите. Ако фактът се вземе

буквално, трябва да се приеме, че това яйце е било много голямо. Когато казват за някой човек, че бяга като светкавица, това подразбира човек с бърз, подвижен ум, който лесно схваща и лесно се ориентира. Каквато работа дадете на този човек, той ще я свърши добре. С такива фигури си служи и науката. Когато учените искат да пресилят някой факт, и те употребяват такива изрази. Обаче, който разбира законите, той винаги ще прави шконто. На всеки сто неща, той ще снеме 75; останалите 25 на сто ще съдържат истината.

Съвременните хора, светски и религиозни, са дошли в своите разсъждения до известни крайности. Едни казват, че светът ще се оправи по пътя на сърцето. Други казват, че светът ще се оправи по пътя на ума. Трети поддържат, че светът ще се оправи чрез дела. Всяко едно от тези твърдения е вярно 25%. Трите заедно съставят 75%. Остават още 25%, които наричаме свръхсметен кредит. Този кредите разрешава всички въпроси в света. Той представя палеца, който е поставен отстрана на другите пръсти. Силата и възможностите, които палецът съдържа в себе си, се равняват на силата и възможностите, които останалите четири пръста съдържат. Когато някой свие ръката си на юмрук и постави палеца отгоре, с това той подчертава, че всичко може да направи. Той е подчинил своя ум, сърце и воля на Божественото начало в себе си. При това положение човек всичко може да направи. Божественото изключва всяко съмнение, всяко колебание. Всяко нещо, което поражда съмнение, колебание, не е Божествено. Като знае това, човек трябва да вложи надеждата си само в онова начало, което не може да събуди в него никакво съмнение и колебание.

Преди години дойде при мене един богат българин, милионер. Той беше заболял от някаква неизлечима болест; искаше да го излекувам. Започна да ми разправя, какви работи слушал за мене, за моята сила, за моите знания. С тези приказки той искаше да ме подкупи. Впрочем, това е негова работа. Аз му казах, че за да го излекувам, трябва скъпо да плати. – Колко хиляди трябва да дам? – От това, което имаш, ще оставиш една част за прехрана на децата си, а останалото ще туриш в някоя банка, без да се интересуваш по-нататък от него. – Не може ли поне половината да дам? – Не, ще дадеш всичко, каквото имаш. Освен това, ще посветиш живота си за благото на всички хора, ще работиш за доброто на своите ближни. – Ще си помисля малко. – Добре, иди дома си, помисли и ела да ми отговориш, готов ли си да направиш това, което ти казвам. – Ами не може ли без пари? Такъв човек като тебе взима ли пари? – Някога нищо не взимам, а някога – много взимам. Ти си от онези хора, на които много взимам. Той отиде у дома си, но и досега още не се е върнал да каже, какво е намислил. Ако беше се върнал, щеше да прави опити да ни изиграе. В такъв случай, за него специално трябваше да се определи човек, който да го следи. Този

човек не беше готов да пожертвува нещо от себе си. Той не познаваше Божественото начало нито в себе си, нито в другите, затова всеки момент беше готов да се съмнява.

Божественият закон гласи: „Даром сте взели, даром давайте!" С други думи: Всичко, каквото ви е дадено, ще дадете. Който не е готов да пожертвува всичко за Божественото, той нищо не може да постигне. Докато земеделецът не пожертвува житото си и не го посее на нивата, нищо няма да получи. Щом го посее, ще получи плод: от едно 30, от друго 60, от трето – 100. После казах на този богат българин за да не се съмняваш в Божествения закон, който работи със сигурност сто на сто, т. е. без никакво изключение, остави парите си в банката за година и половина. Дотогава нито ти ще ги вземеш, нито аз. Ако през това време те излекувам съвършено, ти ще се откажеш от парите си. – Ами ако заболея след този срок? Ако в продължение на десет години заболееш от същата болест, ще върна парите. Обаче, след десетте години по-нататък не отговарям. – Защо? – Защото ти не си изпълнил условията, не си посветил живота си в служене на Бога и на своя ближен.

С този пример искам да обясня един от важните закони в природата. Докато нямате доверие в Божествения свят и не сте готови да се жертвувате за Божественото начало в себе си, вие нищо няма да постигнете. Някои мислят, че знанието ще дойде само по себе си, т. е. и без да учат, ще придобият знания. – Не, човек трябва дълго време да чопли, да наблюдава, да изучава небето и земята, слънцето и луната, звездите, растенията, минералите и животните, докато се домогне до истинското, до положителното знание. Има два вида знания: едното е придобито с труд, а другото – с любов. Обаче, и за двата вида знания е употребено работа, постоянство и усилие. Истинско знание е това, което е придобито с любов. В това знание човек вижда силата, която е вложил. В него човек вижда величието на природата, величието на своя Създател. Който се е домогнал до това знание, той се е освободил от всякаква критика.

Не е лесно човек да придобие истинско знание. Колко сълзи трябва да пролее, колко мъчнотии, колко страдания трябва да мине ученикът, докато дойде до положителното знание. Ако учителят обича учениците си, понякога той може да им удари по една - две плесници. Всяка плесница на този учител продължава живота на ученика с 20 години. Без тази плесница ученикът би бил изложен на заболяване, на смърт. Затова е казано, че любовта оживява и възкресява. Всички хора, които имат дълъг живот, са минали през големи страдания. Те са наречени Синове Божии. Който иска да се нарече Син Божи, той трябва да бъде готов да мине през големи страдания. Неговият път няма да бъде осеян с рози, но – със страдания и

мъчнотии. Страданията продължават живота. Всека плесница, която е ударена от човек, който ви обича, продължава живота с 20 години. Какво лошо има в една плесница, която събужда в човека възвишеното, благородното, разумното? Ако някой ви удари една плесница, която струва пет брилянта, тя е на място.

„Ако говоря с человечески и ангелски езици, а любов нямам, нищо не съм." Значи, любовта осмисля всичко в живота. Следователно, когато любовта наказва, човек оживява и възкръсва. Кое в човека се наказва? Наказва се физическото в човека, но не и неговото духовно естество. Човешката душа не страда, тялото страда. Обаче, душата трябва да преживее страданията на тялото, за да се прояви. Днес всички хора бият, наказват по-малките, по-слабите от тях. Кой човек не е откъснал главата поне на една муха? Или кой не е настъпил поне една мравка ? Срещате някой човек, върви и философствува, не вижда, какво се изпречва на пътя му. Че стъпкал мравка, или бръмбар, той не се смущава – намира, че това е в реда на нещата. Вървите през една гора. Срещате двама млади, мома и момък, които се разговарят. Момата говори и от време на време дигне ръката си нагоре, хване едно клонче от някое дърво, откърши го и отмине нататък. Това показва, че един ден тази мома по същия начин ще откърши нещо от момъка, с когото днес така хубаво се разговаря: ще откърши нещо от него и ще продължи пътя си. Какво трябва да направи този момък? Като гледа, как безгрижно момата чупи клончетата на дърветата, момъкът трябва да й каже: Сбогом! Аз заминавам. Отивам в странство и след десет години ще се върна. Тогава ще се срещнем и поговорим. Съвременните хора нямат нужната доброта и благородство, вследствие на което взаимно си създават страдания и мъчнотии.

Съвременните хора отсега нататък започват съзнателно да се развиват, да работят върху себе си. Сегашната раса на човечеството – петата раса, спада към петте неразумни деви, за които Христос говори. Петте раси представят живота на петте неразумни деви. Следващите пет раси ще представят живота на петте разумни деви. Затова всички хора се стремят към новото, към възвишеното, което ще послужи за основа на шестата раса, която сега иде в света. Отсега нататък учените ще придобиват истинско знание. Щом се домогнат до това знание, Царството Божие ще дойде на земята, и във всеки дом ще настане радост и веселие. Докато живеят в старото, хората се движат в една и съща мисъл. Те казват: Човек се ражда, остарява и умира. После пак се ражда, остарява и умира. В последно време учените заговориха за подмладяване на човека, без да умира и отново да се ражда. Това подмладяване става чрез присаждане на някакви животински жлези. Учените не подозират даже, че има духовен начин за подмладяване на човека. Всъщност подмладяването е вътрешен, психически процес. В

мозъка, в симпатичната нервна система има особени жлези, с които човек не знае да манипулира. Съвременните учени не знаят още ролята на тези жлези. Един ден, когато научат ролята им, те ще могат да ги използуват съзнателно, като средство за подмладяване. Днес хората се намират под влиянието на закона на внушението. Когото срещнат, все се оплакват, че глава ги боли, крак ги боли, ръка ги боли и т. н. Те не знаят, че всички болести се дължат на вътрешни противоречия в самите тях. Днес се искат разумни хора, последователи на велики мисли, на велики идеи и добродетели. Днес се искат работници, които да проповядват и прилагат Божественото в света. Днес се искат образци. Всеки може да говори за търпение, но мъчно може да бъде търпелив. Нещата лесно се говорят, но мъчно се правят. Казвали на Наполеона: Да направим това. – Ами пари? – Да направим онова. – Ами пари? За всяко нещо са нужни пари. Много неща стават в света, но без пари нищо не става. Ние взимаме думата „пари" в широк смисъл.

Капиталистите, икономистите казват: Пари трябват. Възпитателите казват: Майки трябват. Днес и пари има, и майки има, но какво направиха хората с парите и с майките? Парите и майките представят голям чук в ръцете на малкото дете. То носи този чук в ръката си, но не може да го вдига и слага, не може да работи с него. Обаче, в ръката на неговия неприятел, същият чук е оръжие, което може да смаже главата му. Парите представят човешкия ум. Майката представя човешкото сърце. Значи, както не може без ум и без сърце, също така не може без пари и без майки. Не туряйте, обаче, нито парите, нито майките вън от себе си. Умът е създал парите; сърцето е създало майките. Как? Божественото заставя момата да се влюби в някой момък, да се ожени за него и да стане майка. Умът и сърцето са проводници, чрез които Божественият Дух се проявява и върши чудеса Например, докато не е станала майка, момата не е готова на жертви, на подвизи. Щом стане майка, тя е готова да върши чудеса. За детето си тя е готова на всякакви жертви. За Божественото в себе си човек е в сила да направи всичко.

И тъй, изучавайте себе си, изучавайте своя ум и своето сърце, изучавайте и своята ръка. Когато искате да внесете в характера си повече мекота, в продължение на цяла година, по три пъти на ден – сутрин, на обяд и вечер, гладете дланите на ръцете си. Когато искате да предадете повече твърдост, смелост, мъжество на характера си, гладете горната част на ръцете си. Някой минава за деликатен, за човек с мек характер, а гласът му е груб. Мекотата се изразява и в гласа на човека. Такъв човек има особен тембър на гласа си. Пазете се от груби чувства, които накърняват мекотата. За всичко, каквото правите, съзнанието ви трябва да бъде будно, да знаете, че всеки момент ви следят от невидимия свят. За всяка празна дума ще

отговаряте. Никой не може да говори, или да прави, каквото иска. Ако някой си позволи да прави, каквото иска, ще отговаря за делата си. Лъжата не се прощава на никого. Изобщо, колкото по-високо стои човек, толкова по-строги са към него. Не е позволено да се лъже в името Божие. Когато дойде някой Учител на земята, Той не говори от себе си, нито от свое име. Той говори от името на Онзи, Който го е изпратил на земята. Жалко е, когато хората не се ползуват от Словото на Учителя. След две хиляди години този Учител пак ще дойде и ще ги пита: Защо не слушахте Учителя, който ви говори преди две хиляди години ? Ако бяхте Го слушали, днес нямаше да страдате. Вие слушате, но не възприемате. Някои пък слушат и търсят нещо тайно, нещо скрито-покрито в думите на всеки, който им говори. Няма по-хубаво нещо от това, да говори човек истината. Който говори истината, той ще изпита всички блага на живота. Който не говори истината, той ще опита всички страдания. Ако не искате да страдате, бъдете винаги на страната на истината. – Какви са правилата на истината? Тези правила са написани на вашето сърце. Отворете книгата на вашето сърце и четете. Казано е в Писанието: „Вложил е Духът си във вас." Това значи: Бог е написал истината в сърцата на хората.

Мнозина мислят, че като живеят сами, вън от хората, по-лесно ще прогресират. Да мисли човек така, това значи да се самоизлъгва. Веднъж дошъл на земята между хора, животни, растения и минерали, човек не може да бъде свободен от тяхното влияние. И най-малката частица от всичко онова, което го обикаля, указва влияние върху него. От своя страна и той влияе върху всички живи същества. Цялата природа влияе на човека, но и човек указва влияние на природата. Този закон е неизбежен. Слънце, луна, звезди – всички указват влияние върху човека. Следователно, ще знаете, че всичко, което Творецът е създал, има отношение към всички живи същества и се отразява благоприятно върху тяхното развитие.

Като знаете това, вие трябва да се освободите от вътрешния страх. Някой се страхува да не заболее, да не се зарази от някаква болест. Няма защо да се страхувате. Дръжте в ума си положителната мисъл, че каквото и да ви се случи през деня, всичко е за добро. От Божествено гледище, каквото и да става в света, всичко е за добро. Мнозина се плашат от някои свои предчувствия, вследствие на което са станали суеверни. Като ги сърби лявата ръка, те казват, че ще получат пари; като ги сърби дясната, казват, че ще дават пари. Значи, по вътрешен път те дохождат до известни правилни заключения. Това е цяла наука, която хората някога са знаели, но днес са я забравили. Като не помнят нищо от нея, те казват, че това са суеверия. Не е така. Ухото долавя това, което окото не може да долови. Окото пък долавя това, което ухото не може да долови. Следователно, всяко сетиво възприема известен род впечатления, каквито друго сетиво не

може да възприеме. Например, палецът възприема един род впечатления, показалецът – друг род впечатления, средният пръст – трети род впечатления и т. н. Ако дигне ръката си нагоре, човек придобива съвсем особени впечатления, различни от тия, които всеки пръст отделно придобива. Когато дигне нагоре само показалецът, с това човек иска да каже: Едно давам за Бога, четири за мене. Ако дигне двата си пръста, той иска да каже: Две давам за Бога, три за мене. Така свещениците благославят. Казват на някого: Горе ръцете! Това значи: Дай всичко за Бога! Когато човек се отчая и дигне ръцете си нагоре, тогава му се помага. Ако си скъперник, дигни ръцете си нагоре. Ако си проповедник, дигни ръцете си нагоре. Да дигнеш ръцете си нагоре, значи, да бъдеш готов да дадеш всичко. Никой човек не може да благославя по този начин. Да благославя така, това значи да даде всичко, каквото има. Само Бог може да благославя. В благословението се крият Божиите блага.

Сега не остава нищо друго, освен да благодарите, че сте дошли на земята. Благодарете за телата, за очите, за ушите, за добрите мисли и чувства, които ви са дадени. Благодарете за благоприятните условия, които ви са дадени за реализиране на вашите стремежи и желания. Без тези условия нищо не бихте постигнали.

„Ако говоря с човечески и ангелски езици, а любов нямам, нищо не се ползувам." Следователно, за да придобиете знание, да се ползувате от живота, вие трябва да минете през вратата на любовта. Желая всички да бъдете учени, но без дипломи. Казвам: Ако говоря с човечески и ангелски езици и любов имам, аз съм нещо, което може да се ползува от условията на живота. Говорете с човечески и ангелски езици така, че да имате любов и да станете това, което душата ви желае.

„Божият Дух носи всичките блага на живота."

1 септември, 1935 г. 10 ч. с. София – Изгрев.

----

*) I Посл. към Коринтяните 13:1.

Книги:

* С човечески езици

Царският път на душата (София, 1998)

17 беседи от 6 август 1935 г. до 6 септември 1935 г.

Начало: 10:00

1935_09_01 Ще дойде отвътре
съборна беседа

ЩЕ ДОЙДЕ ОТВЪТРЕ

Има неща в живота, които човек постоянно трябва да повтаря. Това, което веднъж само е опитал, не е още абсолютно реално. Например, някой казва, че е щастлив. Защо? – Защото е спечелил нещо. Той казва, че е щастлив, без да знае, какво нещо е щастието. Един благоприятен случай в живота не прави човека щастлив. Той трябва много пъти да е опитал щастието, за да се нарече щастлив. Друг казва, че е разумен, без да знае, какво нещо е разумността. Трети казва, че е силен, чист, без да знае, какво нещо е сила, чистота. Четвърти казва, че живее, без да знае, какво нещо е животът. Поне отчасти всички хора знаят тези неща, но въпреки това, резултатите на техния живот не се съвпадат със знанията им. Те знаят, какво нещо е животът, но умират; те знаят, какво нещо е чистотата, но се цапат.

Казано е в Писанието: „Бог е Дух. Когато Духът на Истината дойде, Той ще ви научи". Какво нещо е Духът? Кой е Духът на Истината? Съвременните хора си задават този въпрос и търсят истината. Те търсят истината, но намират онази истина, която се къса. Дали на едного един копринен конец. Той взел конеца и започнал да го разчепква, да види, каква е силата му. С разчепкването, обаче, той не познал силата на конеца, но – качеството му, т. е. материята, от която е направен. В случая, не е важно качеството на конеца, но силата му. Важно е конецът да е силен, да не се къса. Следователно, ако в желанието си да намери истината, човек лесно къса конеца, тази истина е относителна, тя се къса, не издържа на външните условия.

Някой казва, че познавал онзи свят, знае, как е нареден, как живеят съществата там и т. н. Всъщност, описанието, което те дават за онзи свят, е описание за физическия свят. Можете ли да кажете, че познавате лука по неговите външни люспи? Люспите на лука не представят самия лук. Лукът се познава по неговата вътрешност.

Мнозина се хвалят със знанието си, но ако тяхното знание е подобно на онова, което някои имат за лука, на такова знание не може да се разчита. Изобщо, знанието е товар, който някога е потребен, а някога – не е потребен. Който има много знания, той е подобен на натоварен пътник, който отива за някой град или село, но трябва да върви пеш. Той е взел със себе си два куфара: в единия е турил горни и долни дрехи, четки за дрехи, за обуща и някои тоалетни принадлежности. В другия куфар е турил неща за ядене. Той носи куфарите си, но току се оглежда, да намери човек, който

да му помогне, да поноси малко куфарите вместо него. Готов е да плати, само да намери такъв човек. Наред с него върви друг пътник, който не носи никакъв багаж със себе си, но се оглежда, да намери човек с куфари, от когото да вземе нещо за ядене. Вторият пътник разчита на просия.

Значи, има два вида последователи на науката: едните слушат, възприемат – товарят се с излишен багаж, който не могат да носят. Това показва, че те имат много идеи, които няма къде да приложат. Другите слушат, но не възприемат. Те нямат никакви идеи. И като ги питат, защо нищо не работят, защо нищо не прилагат, те се оправдават с това, че са сиромаси, нищо нямат. Като се срещат, хората се запитват: Ти от кои си – от ония с куфарите, или от ония без куфарите? С други думи казано: Ти от кои хора си – от ония, които имат идеи, или от безидейните? Първите се обезсърчават, че имат капитал, имат идеи, но няма къде да ги приложат. Вторите пък се обезсърчават, че нямат капитал, нямат идеи и в заключение казват, че животът няма смисъл, че не струва да се живее и т. н. Наистина, без приложение на идеите животът няма смисъл. Защо някои хора не могат да приложат идеите си? – Защото те търсят начин да ги приложат вън от тях. Вън от себе си човек нищо не може да приложи. Заблуждение е да се мисли, че идеите са приложими вън от човека. Каквото може да приложи, човек ще го приложи в себе си – никъде другаде. Само приложеното дава светлина. Що се отнася до желанието на хората да приложат идеите си вън от тях, това завинаги ще остане непостижим идеал. Когато създаде света, Първата Причина приложи всичко в себе си. Затова е казано: „Всичко в Бога живее и се движи". Той прилага нещата в себе си, а ние искаме да ги изнесем и приложим навън. Какво по-голямо противоречие от това? Вследствие на туй противоречие, хората влизат в стълкновение с Божествения ред на нещата. Човек сам не е убеден в нещо, а иска да убеди другите хора, те да вярват в убеждението му. Невъзможно е да убедиш някого в това, в което ти сам не вярваш. Ако си убеден, че пътят, в който вървиш, е прав, защо трябва да убеждаваш другите в това? Кажи им: Пътят, който съм избрал, е прав. Ако искате, елате с мене. Ако не искате, останете в своя път. – Ама ние не искаме да се заблуждаваме. – Прави сте, човек не трябва да се заблуждава, но първо трябва да се запита, не се ли е вече заблудил? Щом искаш да приложиш идеите си вън от себе си, ти си вече заблуден. Ако пък постоянно прилагаш своите идеи в себе си, ти си в пътя на истината, в който всичко можеш да постигнеш.

Мнозина очакват, първо животът да се подобри, а после те да станат добри. Това значи: идеята за доброто да се приложи първо в живота, а после в хората. Това е невъзможно. Хората очакват да дойде Царството Божие отвън някъде и тогава да влезе в тях. Те Го очакват по някакъв

духовен начин, да дойде отвън и изведнъж да придобият право на гражданство за това Царство. – Не, това никога няма да стане. Царството Божие е в човека, а не вън от него. Казано е в Писанието: „Търсете първо Царството Божие и Неговата Правда, и всичко друго ще ви се приложи". Къде ще търсите това Царство? В себе си. Забелязано е, че всички горделиви, всички честолюбиви хора търсят Царството Божие отвън. Някой ги обидил, и те веднага казват, че светът е лош, че хората са груби и се разочароват. Защо трябва да се разочароват? Ако човек е океан, кой може да окаля водата му? Ако Царството Божие е в него, кой може да смути духа му? Ако една дума може да ви обиди, вие не познавате истината. Щом не познавате истината, вие не можете да се наречете човек. Следователно, когато вашето море се развълнува, задайте си въпроса: Защо се смущавам, защо се обезсърчавам? Ако сте искрен към себе си, вие трябва да си отговорите: Аз се смущавам и обезсърчавам, защото искам да приложа истината вън от себе си. Какво трябва да направиш тогава? Ти трябва да приложиш истината в себе си. Щом я приложиш, ти веднага ще се насърчиш. Същото се отнася до любовта и до знанието.

Следователно, ако искаш да приложиш любовта и знанието вън от себе си, ти ще се обезсърчиш. Щом ги приложиш в себе си, ще се насърчиш. Като не разбират това, хората искат да внесат своите идеи в света, без да знаят, че по този начин, те ще влязат в разрез с Божествения порядък на нещата. Каква нужда има светът от вашите идеи? Много проповедници седят на амвона и оттам искат да обърнат хората към Бога. – Не, по този начин хората не се обръщат. Някой човек говори на другите за чистота, а сам той не познава чистотата. Като го погледнеш, виждаш, че погледът му е раздвоен. Този човек мисли, как да те обърне, как да ти повлияе да вярваш като него. Той иска да направи хората щастливи отвън, да вярват външно. Невъзможно е човек да бъде щастлив, и да вярва отвън. Истински щастлив е онзи, който носи щастието си отвътре. Докато търсите щастието, любовта отвън, вие сте на крив път. Докато нещата са благоприятни отвън, вие сте на крив път. Следователно, докато мислите, че светът може да се оправи по външен път, отвън само, вие сте на крив път. Хората искат да оправят света и да господаруват над него. – Не, светът не е създаден за господари. Той не е създаден даже за майки и за бащи. Светът е създаден за ония души, които са готови да живеят братски помежду си. Светът е създаден за души, които са готови да учат.

И тъй, светът не е създаден и за учените хора, но за ония, които искат да учат. Ако някой е учен, силен или свят човек, какво ще ви ползва неговата ученост, неговата сила или неговата святост? Ако е силен, той може да ви стъпче със своя ботуш; ако е учен, той може да ви наплаши със своя ум. Той ще излезе срещу вас, ще иска да ви порази със своите знания. Ако е

светия, той може да ви обезсърчи със своята духовност. Като гледате, колко е напреднал, вие ще се отчаете, ще мислите, че никога не можете да постигнете тази святост. При това положение, ще знаете, че не е важно, колко сте яли, но как се чувствате след яденето и колко от приетата храна сте асимилирали. Храненето е временен процес, в който е реален само моментът на яденето. Щом е така, между двама души може да съществува отношение само тогава когато те едновременно ядат една и съща храна. Същото се отнася до мислите и чувствата на човека. Докато мисли и чувства, човек е в реалността на нещата.

Сега, от всички се изисква вътрешно разбиране на нещата. Ако не разберете истината отвътре, всички ще фалирате. Истината е капитал, който трябва да се използва. Малцина са мислили по този въпрос. И до днес още виждаме, че хората очакват всички неща отвън. Като не дойдат тия неща, те се разочароват. След възкресението на Христа, последователите Му очакваха втори път да дойде Той на земята, но те Го очакваха отвън. И днес още очакват Христа да дойде отвън някъде. Религиозните се запитват помежду си, кога ще дойде Христос на земята. Христос няма да дойде по този начин, по който Го очакват. Ще кажете, че като се е родил веднъж, трябва да се роди и втори път. Щом се е родил на земята, хората трябваше да Го приемат. Понеже не Го приеха на времето, в бъдеще Христос ще дойде само тогава, когато всички хора отворят сърцата си и Го приемат отвътре, а не отвън. Отварянето сърцата на хората и приемането на Христа, означава идването Му на земята. Не Го ли приемат по този начин, ще дойдат бури, земетресения, циклони, сиромашия, глад, болести, кризи и т. н. Докога ще продължават тези неща? Докато хората напуснат стария живот – животът на външните вярвания. Като се срещат, хората обичат да се разглеждат от главата до краката, измерват се, кой какъв е: какви са очите, устата му, лицето, тялото. Обаче, те трябва да знаят, че най-добре и правилно е, да мерите човека отвътре, вътрешно да го разглеждате. Важно е, какъв е човек отвътре, а не отвън. Вътрешно той може да е свят, а външно да не е свят. И обратно: външно може да е свят, а вътрешно да не е. Светостта е вътрешно качество на човека.
Човек трябва да обърне внимание на няколко неща в живота си, които да постави като стълбове на своята сграда. Те са: чистота, святост, сила, живот и любов. Върху чистотата се градят чувствата, здравето, отчасти и щастието на човека. Чистотата е вътрешно качество. Светостта има отношение към човешкия ум. Върху нея се гради знанието. Силата има отношение към волята. Силата определя устойчивостта на човешкия характер. Животът дава условия на човека да реализира всички свои желания и стремежи. Като живее, съзнанието му постепенно се буди, разширява, и той разработва своите дарби и способности. Най-после иде любовта, която обхваща всичко в живота. Казано е в Писанието: „Бог е Любов". Казано е

още: „Чистите по сърце ще видят Бога". Действително, ако сърцето на човека не е чисто, ако умът му не е свят, ако волята му не е силна, и ако душата му не е пълна с любов, думата човек няма смисъл. Следователно, може да се нарече човек само онзи, сърцето на когото е чисто, умът – светъл, волята – силна, душата – пълна с любов. Това са качества на истинския човек.

Като ученици, работете върху себе си, да се освободите от недоволството. Правете усилия, но не се пресилвайте. В усилията човек придобива, в пресилването губи. Всяко нещо трябва да се представи в неговия естествен вид, без преувеличаване или намаляване. Какво печелите, ако ви представят чистотата, светостта, силата, животът и любовта такива, каквито не са в действителност? Чистотата е първата врата, през която животът влиза; светостта е втората врата; силата е третата врата, а любовта – четвъртата и последна врата, през която животът влиза. Казваме, че животът влиза през четири врати, но същевременно, той излиза от същите врати. Всяко нещо, което влиза и излиза, е реално. Значи, животът е реалност. Всяко нещо, което влиза, а не излиза, или излиза, а не влиза, не е реално. Реална е онази светлина, която едновременно влиза и излиза от човека. Това, което виждате само отвън, не е реално. Когато виждате един човек само отвън, той не е реален. Това е неговата външна къща. Истинският човек е скрит вътре някъде в своята къща. Ако можете да видите човека в неговата къща, тогава ще разберете, какво нещо представя той.

Сега, аз искам да обърна вниманието ви на вътрешното гледане, на вътрешната мисъл в човека. Когато гледате нещата отвътре навън, вие имате прави схващания. Когато гледате само отвън, вие изпадате в заблуждения, вследствие на което искате да става вашата воля. Докато гледате само на външната страна на нещата, вие всякога ще се ръководите от желанието, каквото намислите и както го намислите, така да стане. – Не, човек трябва да знае, че над неговата воля има друга, по-висока, която ръководи света. Ако наложите своята воля, вие ще създадете ред пакости в света. Когато някой ви угоди, вие желаете този човек да живее; ако не ви угоди, ако ви обиди, желаете да се махне от лицето на земята. Добре е човек да се влияе от чувствата си, но затова той трябва да бъде благороден. Благородството ще го предпази от онзи наклон в живота, към който личните му чувства го тласкат. Човек трябва да бъде съвършен и в чувства, и в мисли, и в постъпки. Щом е съвършен в чувства, в мисли и в постъпки, той ще бъде внимателен и към всяка своя дума. Когато говори, човек трябва да има предвид първо себе си, като че на себе си говори. Ако той сам хареса избора на думите си, речта му ще се отрази добре и върху слушателите. Всеки трябва да знае, че говори на себе си. Ако сам се хареса,

тогава онези, които са дошли да го слушат, ще останат в залата; ако не им хареса, ще го напуснат. Добрата реч дава добри резултати. Ако нивата е добра, ако семето е доброкачествено, и житото ще бъде добро. Това всеки земеделец предварително знае. Когато нивата не е добра, и семето не е доброкачествено, житото ще бъде слабо, хилаво. И това земеделецът предварително знае.

„Бог е Дух". Да произнесете думите „Бог е Дух" с дълбочина, с пълно съзнание, това значи да възприемете Божиите мисли. Какво повече можете да желаете? Или ще кажете, че се интересувате от въпросите: Защо светът е създаден, защо хората са създадени, защо грешат. Оставете тези въпроси настрана. За вас е важно, защо ти, като човек, си създаден. Който искрено си зададе този въпрос, той ще получи отговор. Човек е създаден, за да служи на своя Създател, а едновременно с това да изучава света. Един ден, когато свърши своята работа, когато изучи света, човек отново ще се върне при своя Създател и ще даде отчет за всичко, каквото е направил и научил. Като го изслуша, Той ще коригира работите му. След това ще му даде възможност сам да прегледа своя живот, всичко онова, което е вършил. Има специалисти фотографи, които, от сутрин до вечер, правят снимки на всички положения на човека: Кога и как става, как и в какви дрехи се облича, как мисли, какви чувства го вълнуват, какво върши. Като прегледа всички фотографии, човек сам ще разбере погрешките си и ще се коригира. Така той ще разбере, какво е нужно в живота му и какво не е нужно.

Засега, човек е дошъл до убеждението, че без много неща може, но без сън не може. Ще дойде ден, когато човек ще може и без сън. Само невежите спят. Когато невежите спят, умните работят. Сънят е почивка само за онези, върху които разумните същества работят. По този начин тяхното съзнание ще се повдигне. За да дойде до по-високо съзнание, човек трябва да придобие равновесие между ума и сърцето си. Щом дойде до това равновесие, процесите в неговия организъм ще стават правилно. Сънят се е наложил на хората поради нарушаване на Божествените закони. От Божествено гледище, сънят не е бил предвиден. Същото се отнася и до смъртта. Човек е създаден да живее, а не да умира. Откак смъртта влезе в живота, хората изгубиха своето първоначално равновесие. Когато умре някой, казват, че този човек заспал, т. е. починал. Може и без този сън. Човек трябва да излезе от областта на спящия живот, т. е. от смъртта и да влезе в живота на безсмъртието, във възкресението. За да дойде до възкресението, той трябва да повярва, че любовта, знанието, свободата са отвътре, а не отвън. Например, хората чакат да изгрее слънцето, да се порадват на неговата светлина и топлина. Според мене, не е важно, дали само външното слънце е изгряло. Ако външното слънце е изгряло, а

вътрешното слънце на човека не е изгряло, той нищо не печели. Важен е моментът, в който изгряването на външното слънце съвпада с изгряването на вътрешното слънце на човека. Това е истински изгрев. Външното, физическото слънце е ценно за всички хора, за всички живи същества. Вътрешното слънце е ценно за самия човек. Няма по-голяма радост за човека, когато вижда и външно, и вътрешно. Голяма е радостта на човека и на цялото небе, когато всички хора на земята разбират и познават своя Създател. Настанало е тогава Царството Божие на земята.

„Бог е Дух". Кажете ли така, задайте си въпроса, какво сте направили за този Дух. От вас се иска едно: да пазите Неговата мисъл чиста, свята, силна и пълна с любов, в нищо да не я петните. За всяка лоша дума, за всяка крива мисъл човек носи последствията им. Нищо не може да го спаси от отговорност към Божественото. Тази е причината за страданията на хората. И обикновените хора страдат, и светиите страдат. Както обикновеният човек страда за всяко извършено престъпление, например, убийство, така светията страда за най-малката погрешка, извършена от него. Който може да убие муха, след време той може да убие човек. Законът е същ. Като не разбирате закона, казвате: Муха е това. Житно зърно е това. Малко желъдче е това. По външен вид е вярно, че мухата е малка, че житното зрънце и желъдчето са малки, но вижте след време, какво може да излезе от тях. Мухата ще се развива; житното зърно, посадено в земята, ще даде голям клас. Желъдчето, посадено в земята, ще се превърне в голям, стогодишен дъб. Ако този стогодишен дъб не може да се превърне в малък желъд, той не е в права посока на развитие. Следователно, който не може едновременно да става голям като дъба и малък като желъда, той е на крив път в живота си. С други думи казано: ако едновременно човек не може да използва благата, които му са дадени и в същото време, не може да се откаже от тях, той е на крив път. Значи, за да получи едно благо, човек трябва да е готов да се откаже от друго някакво благо.

Животът се осмисля, когато човек минава от великото голямо към великото малко. Това значи: човек може да изрази своя стремеж към служене на великото голямо, само когато работи и услужва на великото малко. Великият е създал света чрез малките работи. Той е започнал от малките величини и постепенно е вървял към големите. Хората постъпват обратно: започват с големи величини и свършват с малки. Де кого срещнете, ще ви разправя, че бил канен в някой дом от високо общество, че го приели царски. Това говори за човешкото тщеславие. Друг ще се хвали, че бил в дома на някой министър. Какво представят министрите, или царете? И те са като всички хора, но поставени в обществото по-високо. Когато някой се хвали с такива неща, всъщност той се хвали със

себе си – сам иска да се повдигне. Казано е в Писанието: „Който се хвали, с Бога да се хвали". Ако сте ходили при някой цар и нищо царско не сте придобили, какъв смисъл има вашето посещение? Ако сте ходили при един светия и нищо свято не сте придобили, вашето посещение остава безпредметно. При това положение, вие ще се намерите в такова противоречие, в което младата мома изпада. Докато е мома, тя постоянно носи в ума си някой момък, когото иска да хване в мрежата си, както рибар – рибата. Тя не мисли за нищо друго, освен за момъка. Като се ожени за него, тя счита, че е разрешила въпросите на живота. След това започва да мечтае, майка да стане. Момъкът пък мечтае баща да стане. После и двамата започват да мечтаят за къща, за ниви, за лозя. Защо всяка мома трябва да стане майка? И защо всеки момък трябва да стане баща ? Радвайте се на вашите майки и бащи! Ако искате да станете майка или баща, вземете си по едно-две сирачета и ги отгледайте като свои. Всички хора се стремят към новото, към нов живот. Новият живот, обаче, изисква нови разбирания. В новия живот разбиранията за майка, за баща, за брат и за сестра, за учител, за ученик, ще бъдат съвършено различни от сегашните. Който не се проникне от новите идеи, той не може да влезе в новия живот. Без нови идеи никакъв градеж не може да се предприеме.

Казвате: Да наредим работите си. Работите се нареждат отвътре, а не отвън. Който мисли, че отвън може да нареди работите си, той е на крив път. Срещам едного, който се оплаква, че е сиромах, че няма пет пари в джоба си. – Ето, аз нося голям товар на гърба си, богат съм. Вземи част от него и тръгни с мене. Ще знаеш, че колкото вземеш, сам ще го изнесеш, няма връщане назад. Той се зарадва, взима част от моя товар, туря го на гърба си и тръгва след мене. Като измине няколко километра, той се спира уморен и казва: Тежък е товарът ми. Не можеш ли да си го вземеш назад? – Не, никакво връщане не се позволява. Товарът, който разделям с хората, представя истината, която излиза от мене. Веднъж дадена на човека, истината назад не се връща. Знанието, словото, любовта, които излизат от мене, назад не се връщат. Всяко нещо, което може да се дава и взима назад, не е истинско, не е реално. Каквото даде човек, трябва да го забрави, както земеделецът забравя посятото семе на нивата. Когато посее житото на нивата, земеделецът не ходи да го разравя, или да го събира отново, но го оставя в земята и спокойно чака времето, докато поникне. Щом поникне, житото ще израсте, ще завърже и ще узрее, ще даде повече плод, отколкото, ако отново се вади от земята. Ожънатото и събрано жито в хамбара е печалбата на земеделеца.

И тъй, бъдете чисти, свети, силни и пълни с любов, ако искате хората да ви обичат. Днес всички хора са кандидати за любов, т. е. всички искат да бъдат обичани, но трябва да знаят, че само съвършеното се обича.

Несъвършеното не може да се обича. Ценна е светлината, ценна е чистата вода, ценен е чистият въздух, ценна е любовта. Какъв смисъл има в безлюбието? Или, какъв смисъл има в тъмнината? Какъв смисъл и цена има нечистата вода? Смисълът на живота се заключава в това, да обичаш, а не да те обичат. Добре е да те обичат, но още по-добре е да обичаш. Който обича, той е щастлив, той е господар. В това отношение пръв Бог е дал пример. Той обича всички, затова е господар на света. Какво се иска тогава от нас? От нас се иска да обичаме, както Бог обича. Той е създал света, за да изяви своята Любов и да ни покаже, как да обичаме. Каква е била целта на Бога, за да създаде света? Този въпрос не трябва да се задава. Обаче, да питате, какъв е смисълът на живота, това е ваше право. И като питате, трябва да си отговорите: Смисълът на живота е да любим. Смисълът на живота подразбира начало на живота. Значи, да любим – в това седи началото на живота. Да ни любят – в това се изразява краят на живота. Тази е философията на моя живот. Щом започнат хората да ме обичат, моята работа е свършена. Щом аз започна да обичам, моята работа е в началото си. Започна ли да работя, аз съм щастлив. Изучавайте живота и ще видите, че тази философия е права. Когато хората ви обичат, вие се вкисвате. Когато вие обичате, щастливи ставате.

Всички искат да знаят, защо са нещастни. Много просто: вие сте нещастни, защото хората ви обичат. Докато ви обичат, а вие не обичате, всякога ще бъдете нещастни. Ако искате да бъдете щастливи, трябва да обичате. Да обичаш, това е Божествено. Да те обичат, това е човешко. Любовта е основа на живота. Обаче, началото на живота започва от момента, в който ти проявяваш своята любов. Краят на живота настъпва в момента, когато хората проявяват любовта си към тебе. Тъй щото, не желайте хората да ви обичат, да не дойде преждевременно краят на вашия живот. Ако двама души се обичат отвън, те никога не могат да бъдат щастливи. Ако двама души се обичат отвътре, те всякога ще бъдат щастливи. Следователно, искате ли да бъдете щастливи, търсете вътрешната, а не външната любов. Този е правият път в живота.

Религиозните хора казват, че обичат Христа, а същевременно се съмняват в Него. Какво показва това? Това показва, че те са вън от любовта, т. е. обичат Христа отвън. Докато търсите Христа отвън, докато очаквате Той да ви обича, вие ще бъдете на крив път. Не търсете Христа отвън, но отвътре. Това значи: вие обичайте Христа, а не чакайте Той да ви обича. Заблуждение е човек да изисква от другите да го обичат. Дали хората ви обичат, това е тяхна работа. Дали ти обичаш, това е твоя работа. Любовта трябва свободно да се проявява. Щастието на човека се заключава в свободно проявената любов към Първата Причина на нещата. Докато обичате без съмнение, без колебание, без страх, вие всякога ще бъдете

щастливи, доволни. Щом в любовта ви се вмъкне сянката на съмнението, на колебанието, на страха, веднага ще се намерите пред страдания и противоречия.

„Бог е Дух, и които Му служат, да Му служат с дух и истина". Във всяко нещо търсете духа и смисъла, а не буквата. Някой се обидил от една дума. Фотографирал ли е той тази дума, да покаже, на кое място седи обидата? Превел ли е тази дума в нейния вътрешен смисъл, да види, има ли някаква обида в нея? Само този се обижда, който обича отвън, а не отвътре. Този човек се чувства обиден и настоява, че е прав. Щом е прав, нека покаже пътя на хората. Правият всякога върви в прав път и може да го покаже и на другите. Иначе, лесно се говори за прав път, лесно се морализират хората.

Един стар рак казал на сина си: Синко, защо вървиш толкова криво? – Как да вървя? – Право върви! – Татко, покажи ми, как да вървя. Старият рак излязъл напред и показал на сина си, как да върви. Като го видял, синът казал: Татко, така и аз вървя. Покажи ми друг начин, който аз не познавам.

Съвременните хора, като този рак, казват на младите: Ние трябва да бъдем чисти, святи, да се обичаме, да живеем братски помежду си. Всичко това трябва да бъде, но не става. Казвате: Накъде да се молим – на изток, на запад, на север, или на юг? Запитали един евангелски проповедник, на коя посока трябва да се обръща човек, когато се моли. Той отговорил: Ако те бият и закачат на едно дърво с главата надолу, накъде ще се молиш? Ако те бият и те прострат с лицето към земята, накъде ще се молиш? Ще се молите на всички посоки, отдето иде страданието. Да търсите посока, където да се молите, това значи, да сте във външната страна на молитвата. Истинската молитва, като вътрешен процес на съзнанието, няма определена посока. Божественият свят има само една посока, само една точка, едно начало, от което всички неща излизат. Тази точка е наречена „вечен изток", точка на вечно изгряващото слънце. Божественият свят е най-красивият свят. Хората не могат да си представят тази красота. Съществата, които живеят там, са красиви, умни, учени, щастливи. По-умни, по-учени, по-красиви и по-щастливи от тях не съществуват. Най-просветените същества в света са тия, които живеят в Божествения свят. И на вас не остава нищо друго, освен да влезете в този свят. Вън от този свят щастие не съществува. Хората са нещастни, понеже търсят щастие вън от Божествения свят. Те търсят щастието там, дето го няма. Казано е обаче, в Писанието: „Ние живеем, движим се и съществуваме в Бога". Как е възможно при това положение да бъдете нещастни ? Значи, вие сте излезли от Великия свят и търсите щастието си вън от него. Ако сте гладни и живеете в Бога, помислете за Него, и топлият хляб ще дойде. Бедни сте,

нямате пет пари в джоба си. Помислете за Онзи, в Когото живеете, и парите ще дойдат. Какво се изисква за това? Любов към Първата Причина, към Божественото Начало на живота. Само при това условие, вие ще влезете в контакт със съществата на висшия свят, които ще ви се притекат на помощ. Ако няма това първо условие във вас – любов към Бога – всичко, каквото Христос е казал, ще остане затворена книга за вас. Всичко, каквото Христос е казал, е вярно и по буква, и по дух. Проверете го, и ще опитате силата на Христовите думи.

Съвременните хора се оплакват от глад, от сиромашия, от нещастия. Защо някои хора са изложени на такива условия? –Защото очакват Бог да ги обича, а не те да Го обичат. Те изискват първо хората да ги обичат, а после да проявят своята любов към тях. Ето как се справя с глада праведният, добрият човек, който обича Бога и хората. Върви той из гората гладен, уморен. Сяда на едно място и заспива. Като се събужда, вижда пред себе си трапеза, на която са сложени хубави ястия и то-пъл хляб. В това време, покрай него минава един приятел и го запитва: Кой ти даде това ядене, този топъл хляб? – Аз имам една възлюбена, която никога досега не съм виждал. Обаче, когато и колкото пъти съм се намирал в трудно положение, тя всякога ми е помагала. – Ама ти наистина ли говориш? Възможно ли е това нещо? – Фактът, че пред мен се намира ядене и топъл хляб, доказва истинността на моите думи. – Защо не виждаш възлюбената си? Това е тайна, която и аз сега разрешавам. И аз се мъча да дойда до това положение, да мога отдалеч поне да я зърна. Тази е моята цел в живота – да я видя един път. Ако само един път я видя, аз съм се домогнал до вратата на Любовта, до предверието на Великата Истина.

Такова е положението на всеки човек, който служи на любовта, който върши всичко в нейно име и заради нея. Днес всички проповедници, всички религиозни говорят за Христа, за Първата Причина на нещата, описват качествата ѝ, но като се намерят в трудно положение и им се помогне да излязат от него, те всякога отдават това на този или онзи силен човек и бързат, да му изкажат своята благодарност. Те забравят Онзи, Който седи зад този силен човек. Някой свършил някакво дело, прославил се, и започва да се чувства щастлив, че хората го оценили като способен. Той пак забравя, че зад него седи Първата Причина. Като не знае, кой му дава импулс и сила за работа, той се забравя в успехите си и, като кокошка, окряка света. Когато снесе яйце, кокошката започва да кудкудяка, да чуят всички, че яйце е снесла. Докато не разбира, как Великият работи, за едно снесено яйце, човек ще окряка света, всички да чуят, да го похвалят. Когато разбере, как Великият работи, без да вижда някой работата Му, човек млъква. Който съзнателно мълчи, той разбира Божествените пътища и методи. Каквото да направи, каквото да напише, Той не туря своето име.

Забележете, Бог никъде не е казал, че е създал небето и земята, че е създал слънцето и звездите, че е създал цялата вселена.

Мойсей, както и учените хора по онова време писали, че Бог е създал света, но Той нищо не казва за това. Ще кажете, че на Мойсея навярно отвътре е дадено да разбере, кой е създал света. Казано му е, наистина, но не от самия Създател на света. По дух, по вътрешно откровение Мойсей е дошъл до мисълта, че Бог е създал света. Кой е чул гласа на Бога? Божият глас се отличава с едно качество: Които чуят гласа Му, оживяват. Болният оздравява, невежият учен става. Словото Божие съдържа в себе си мощ и сила. Всичко друго, което не носи здраве, сила и живот, е човешко. Докато не приемете Словото Божие в себе си, вие ще се пържите в собствените си грешки и слабости, както досега сте се пържили.

Приемете Словото в себе си и от нищо не се безпокойте. Кацнала муха на носа ви. Какво от това? Не се заблуждавайте! Носът не представя още човека. Той е част от дрехата на човека, но човекът е вътре някъде. Нищо не може да засегне човека. Казвате, че сте срещнали еди-кого си. Никого не сте срещнали, никого не сте видяли. Човекът не е в своята външна форма. Всеки човек има безброй образи, в които можете да го видите. Някога ще го видите като млад момък, който се люби с момите. Друг път ще го видите като светия, който помага на хората. Трети път ще го видите като майка, като баща. В каквото положение, обаче, видите човека, трябва да знаете, че във всички случаи той учи все един и същ урок – да обича Първата Причина, да обича хората, без да чака те да го обичат. При това, човек трябва да обича, без да знае някой, че той обича. – Писма трябва ли да пише на любимата, или на любимия си? – Той може да пише писма, но да не ги изпраща.

В старо време нямало поща за изпращане на писмата. Всеки сам трябвало да занесе писмото си до своя възлюбен, или до възлюбената си. Обаче, съществувал следният закон: всеки, който не знаел, как да предаде писмото си, се наказвал с десетгодишен строг тъмничен затвор. Който не искал да лежи в затвор, предпочитал да държи писмата в себе си, да не ги предава. Благодарение на това, и до днес още много любовни писма на хората седят в архивите. На мнозина ще се види чудно, как е възможно, светия да пише любовни писма. Според мене, светията трябва да пише най-много любовни писма. Нещастието на съвременните хора се заключава в това, че те не проявяват любовта си, не обичат, чакат другите да ги обичат. Недоволството на хората се дължи на това, че те чакат да бъдат обичани. Който иска любов от другите, а сам не дава, той не може да бъде обичан. Нека пръв той даде любовта си, и ще му се даде. Докато вие първи не дадете сърцето си, всякога ще бъдете далеч от любовта.

Сега, аз ви навеждам на тия мисли, за да намерите любовта, да се ползвате от нея. Щом намерите любовта, ще познаете вътрешния смисъл на живота. По този начин ще обичате всичко в света: и животни, и растения, и всяко камъче. Всичко обичайте, но нищо не обсебвайте. Където и да видите проявена Великата Любов – в житното зърно, в слънчевия лъч, или в човека – пазете я чиста, свещена. Ако можете да запазите всичко това в чистота, вие сте влезли в пътя, в който всичко може да ви се открие. В този път ще мислите повече за другите, отколкото за себе си. Тогава няма да питате, как ще се оправи светът. Защо? – Ще знаете, че светът, в който живеете, е оправен. Светът, в който всеки човек отделно живее, не е оправен, по причина на неговата користна любов. Обаче, вън от него, светът няма какво да се оправя. Който иска да оправи своя свят, той трябва да пази вътрешния си мир; при най-големите страдания в живота си да се не разколебава в любовта. Каквото е дал, да не съжалява за него. Защото, казано е в Писанието: „Даром сте взели, даром давайте."

От всички хора днес се иска да проявим онази любов, с която ни обичат. Обичаме ли по този начин, ние ще влезем в онзи живот, в който няма никакви противоречия, в който човек за човека е брат. И тогава, ако обичам себе си повече от вас, аз не разбирам живота. Ако обичате себе си повече от мене, и вие не разбирате живота. Затова е казано: „Обичай ближния си като себе си." Значи, любовта към себе си е взета като мярка. Който обича ближния си, както себе си, той е на прав път. В любовта трябва да има надпреварване. Някой се оплаква, че хората не го обичали. Какво печели той, ако хората го обичат? Или, какво печелят хората от неговата любов? Когато обичате някого, вие трябва да знаете, защо го обичате. Като четете една книга, трябва да знаете, защо я четете. Какво ще спечелите от нея? Например, аз зная положително, че като обичам Бога, живот ще придобия. Вън от любовта никакъв живот не съществува. Следователно, любовта е първата и последна врата, през която животът влиза в човека и го прави щастлив. Без любов към Бога никакво щастие не съществува. Всяка друга любов не е нищо друго, освен отражение на малки светлинки, които нищо не разрешават. Единствената любов, която разрешава всичко в живота, е Божията. И другите видове любов са ценни, но те ще бъдат на мястото си само тогава, когато любовта към Бога стане център в живота на човека. Без тази любов, всичко друго прави човека нещастен. „Търсете първо Царството Божие и Неговата Правда, и всичко друго ще ви се приложи". Казвам: Търсете първо Любовта Божия и, като я намерите, приложете я в живота си; тогава всичко друго ще ви се даде.

И тъй, дръжте в ума си мисълта, че силата на човека зависи от любовта му към Бога. Щом имате тази любов в себе си, вие ще разберете, че и най-

малкото семенце ще стане един ден велика душа, проводник и служител на своя Създател. Днес хората са нещастни, не се разбират помежду си, защото не служат на Първата Причина. Въпреки това, те очакват Тя да ги обича. Днес светът се нуждае от работници, служители на Великото дело, носители на светли мисли и възвишени чувства, носители на щастие за всички живи същества. Следователно, искате ли да бъдете щастливи, спазвайте първата и най-голяма заповед: „Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичката си душа, с всичката си сила, с всичкото си сърце и с всичкия си ум, и ближния си като себе си." Дръжте тази любов непрекъснато в себе си, за да става правилна обмяна между Божията и вашата любов. Колкото по-чиста, по-безкористна и по-възвишена става вашата любов, толкова по-голяма е възможността да познаете Онзи, Който ви обича. Той постепенно ще ви се открива, и вие ще започнете да виждате еднакво ясно, както отвън, така и отвътре.

Сега, желая ви да забравите всичко, което ви смущава и измъчва. Аз вече ви натоварих, дадох ви половината от товара си, от който не можете да се освободите, докато не го занесете на определеното място. Ако го изнесете до края, ваш ще бъде; ако не можете да го изнесете, нещастни ще бъдете, защото никой не може да ви помогне, никой не може да ви отмени. Впрегнете се на работа! Турете товара на гърба си и юнашки го понесете напред. Благодарете, че носите този товар на гърба си. Бъдете носители на великата Божия Любов, на великото Божие благо, с което са ви удостоили! Така само ще станете граждани на Царството Божие. Какво по-велико благо от това, да бъдете граждани на Царството Божие? Какво по-красиво нещо от това, да обичате своя Баща? Ако Го обичате, и вас ще обичат. Не Го ли обичате, и вас няма да обичат.

„Бог е Дух, и които Му се кланят, да се кланят в дух и истина". Казвам: Бог е Любов, и които Му се кланят, с любов да Му се кланят. От първия до последния слънчев лъч, благодарете за всичко, което ви е дадено. Това значи, да намерите щастието, което търсите.

„Божият Дух носи всичките блага на живота."

1 септември, 1935 г. 5 ч. с., София – Изгрев

----
* Йоан, 4 гл.
Книги:
* Ще дойде отвътре
Царският път на душата (София, 1998)

17 беседи от 6 август 1935 г. до 6 септември 1935 г.
Начало: 05:00

1935_09_02 Стари и нови разбирания
съборна беседа

СТАРИ И НОВИ РАЗБИРАНИЯ

[*Лука 5 гл.*]

Има неща в живота, от които човек трябва да се освободи. На времето си тези неща са били полезни, но днес те са препятствие в живота на хората. Например, пелените са благо за малкото дете, но щом излезе от детската си възраст, те стават препятствие за него. По навик хората търсят лесния път – път без страдания и мъчнотии. Обаче, пътят за децата не е път за възрастните; пътят за възрастните не е път за старите; пътят за старите не е път за светиите; пътят за светиите не е път за ангелите и т. н. Като не се съобразявате с тия положения, вие често влизате в противоречие със себе си. Тези противоречия са по-големи, когато се натъквате на въпроса за любовта. Казва се, че хората се нуждаят от повече любов. Какво разбирате под думите „повече любов" ? Представете си, че двама души носят по едно шише с вода: едното съдържа един литър вода, а другото – десет литри. По какво се различават двете шишета? Те се различават по количеството на водата, но не и по качеството. Качествено водата е една и съща в двете шишета. С първото шише малко души ще задоволят жаждата си, а с второто шише – много повече хора ще пият вода и ще благодарят. Следователно, известни въпроси в света се разрешават по качествен път, а други – по количествен. Сега ще се спра върху въпроса за самоотричането. Какво разбирате под думата „самоотричане"? Или, какво разбирате под думите, прави възгледи за нещата? Или, кога човек може да има прав възглед за нещо? Когато иска да има ясна представа за дадена местност или за дадена обстановка, човек трябва да избере един пункт, от който да наблюдава цялата обстановка. Щом види ясно щялата местност, той ще може да се съобрази с останалите положения. Тъй щото, когато видите, че някой човек изучава известни забележителности, ще знаете, че той има строго определена цел. Всяко наблюдаване, всяко изучаване на явленията има своя определена цел и причина. Даже и най-безсмисленото движение ще допринесе нещо на човека. Например, някой обича да се разхожда вечер и да наблюдава небето. Без да е астроном, без да изучава съзнателно звездите, от дълго наблюдаване, той все ще се домогне до някакви знания, все ще се ориентира върху известни положения. Някои звезди ще спрат вниманието му, а други – ще мине и замине, като че не съществуват. Колцина от вас знаят, къде е Сатурн? Някои от вас не се сещат да наблюдават, къде се намира Сатурн, Юпитер, Венера и т. н. Някои астролози отдават много от нещастията, болестите и недоразуменията между хората на Сатурн. Според тях, далечни причини от миналия живот на човека раждат неблагоприятните условия в живота. Например,

домакинът, бащата на семейството ходи по цял ден на търговия, но ако нищо не спечели, той се връща у дома си недоволен, неразположен към домашните си: сърди се на жена си, на децата си, като че те са виновни за неговия неуспех. Може да има някаква истина в това, но не само домашните са виновни за обърканите му работи. Дълго време жената не е мислила за мъжа си, вследствие на което не е могла да му помогне. Синовете и дъщерите му също така не са помагали на баща си, не са работили заедно с него. Мъжът счита, че донякъде жената е отговорна за неговите неуспехи. Жената пък счита, че мъжът е несръчен, затова работите му не вървят. Тя казва, че умът на мъжа й не стигал, не знаел, как да спечели пари. Един мъж отива да бере дренки. Преди него друг е ходил и ги обрал. Отде ще му дойде на ума, че преди него друг някой е ходил да бере дренки? Който по-рано отишъл, той излязъл по-умен: обрал дренките и си заминал. – Да, но ако не беше ги обрал, аз щях да ги обера. – Там е всичкото зло. Какво ще правите сега при обрани дренки? Ще берете круши. – И крушите са обрани. – Ще берете ябълки. – И те са обрани. – Ще берете сливи, череши. – И те са обрани. – Най-после, все ще намерите някакъв плод, който още не е обран. Няма защо да държите в ума си мисълта, че непременно дренки трябва да берете.

Едно време дяволът решил пръв да обере дренките. Той се полакомил за тях, защото видял, че дрянът цъфнал пръв между всички плодни дървета. Затова той често го обикалял, дано узрее по-скоро, да го обере. Обаче, дрянът узрял най-късно от всички плодове. В това време хората успели да изпреварят дявола. Те преди него обрали дренките. Когато отишъл да бере дренки, дяволът останал изненадан. Сега се носи предание, че оттогава дяволът се заканил на хората да ги мъчи, да ги изкушава, понеже те първи обрали дренките. Ако хората не бяха обрали дренките, дяволът нямаше да ги изкушава. За тази своя постъпка, те и до днес още плащат на дявола. Значи, който смее да яде дренките на дявола, той трябва да плаща за своята смелост. В същност, дренките съвсем не са притежание на дявола, но той сам ги избрал и турил ръка на тях. И до днес дяволът иска да му се плаща за обраните дренки. Между него и човека започва пазарлък: пет горе, пет долу, докато най-после му се плати нещо. Голям адвокат е дяволът. Който мисли, че ще мине без плащане, той се лъже. Ще платите на общо основание. Не се лъжете, че можете да надхитрите дявола. Досега никой не е могъл да го изиграе.

С други думи казано: Не хвърляйте око на чуждо имане! В дадения случай дренките представят чуждото имане, чуждото знание. Не хвърляйте око на чуждото имане, на чуждото знание. Знанието, богатството на човека е потребно за самия него. Всяка придобивка е свързана с известна отговорност. Кой не би желал да бъде красив, да има стройно тяло, да има

ангелско лице, с изящни, красиви черти? Знаете ли, с какви неприятности, с каква отговорност е свързана тази красота? Дето минавате, всички ще ви спират, или ще тръгнат след вас. Как ще се справите с тия хора? Не е лесно човек да се справи с красотата. Красивият човек няма право да отбягва хората. Той е длъжен да ги търпи. Защо? – Защото красотата не е нищо друго, освен изложение, на което Божественият свят изпраща своите произведения. Красивият човек ще бъде изложен на погледите и на учени, и на прости хора. Учените ще минат покрай него, ще го оценят и, без да го пипнат, ще продължат пътя си. Простите хора, които не разбират и не знаят, как да постъпят, ще се спрат пред красивия, тук ще пипнат дрехата му, там ще я пипнат, докато оставят пръстите си върху нея. Дълго време след това той трябва да чисти своята дреха. Обаче, и при това положение, за предпочитане е човек да бъде красив и да го пипат хората, отколкото да не е красив и никой да не го пипа.

Следователно, за предпочитане е детето да е минало през дисциплината на майката, отколкото да не е минало. По три пъти на ден майката ще къпе детето си, ще го повива и развива, докато порасне и се освободи от пелените си. Детето трябва да търпи, да се възпитава, да мине тази дисциплина. В миналото си това дете може да е било някой голям ангел, който на небето е изпълнявал велика мисия. Обаче, поради една грешка, този ангел е изпратен на земята в формата на малко безпомощно дете, да мине през специални за него страдания и мъчения, да научи великия Божи закон – да не греши. Майката къпе детето, а то трепти с крилцата си, плаче, иска да се освободи, но никой не го разбира, никой не взима във внимание неговия плач. Защо майките къпят децата си? Да бъдат чисти и да се научат да служат на Бога. Най-малката нечистота, която може да проникне в ума на един ангел, или най-малкото непослушание от негова страна може да стане причина да го изпратят на земята, да прекара между обикновените хора дотогава, докато изправи погрешката си.

Едно трябва да се знае: Има ангели, които слизат на земята, или да изправят някоя своя погрешка, или с никаква специална мисия, с някакво задължение. И Христос, Синът Божий, дойде на земята да изплати едно свое задължение, т. е. да изправи една своя погрешка. В какво седи погрешката на Христа ? Когато Бог създаде света, Христос помоли да се даде свобода на хората. В това отношение Той стана поръчител за свободата на хората, обаче, те злоупотребиха с нея. Те не живяха, както трябва, вследствие на което Христос трябваше да дойде на земята да плати полицата, която беше подписал.

Сега хората задават въпроса, защо Бог създаде човека, защо създаде света? Това са въпроси, които не могат да се разрешат вън от Школата. Те са

философски въпроси за размишление, но не и за разрешаване. Ако тези въпроси се обяснят, умът ви ще се претовари с излишни знания. Тези знания не са потребни за вас. За някои са потребни, за някои не са, тъй както медът е потребен за едни хора, а за други не е потребен. Едни хора обичат круши, а други – череши. Всеки човек има свой определен вкус за нещата, вследствие на което приема такава храна, от която организмът му се нуждае. Всеки човек води такъв живот, за какъвто органически и духовно е нагоден. Животът е съставен от много стъпала, и всеки сяда на това стъпало, което отговаря на неговите разбирания. Съвременните хора не живеят изключително човешки живот. Те минават през фазата на растенията и на животните, а едва засягат човешкия живот. Много от противоречията на техния живот се дължат на животинското, което често се проявява в тях, изисква своето. Какво трябва да правите? Трябва ли да отстъпвате на животинското в себе си? Много от вашите желания са чужди; те са желания на животните. Едно такова желание е стремежът да ядете много. Ако един мамонт се яви днес на земята, в продължение на няколко години той ще унищожи най-голямата гора. Това животно не може да се нахрани с малко. Мамонтът е изчезнал от физическия свят, но и досега съществува в астралния свят, вследствие на което в хората се пораждат ред ненаситни желания. Тези желания са подобни на мамонта, който мисли само за ядене и пиене. Забелязано е, че който живее в света на желанията, той иска да бъде знаменит, учен, умен, силен, всички да говорят за него. Добре е това, но то трае кратко време. Ще дойде ден, когато човек ще изгуби всичко това и отново ще почне да се повдига.

Едно време, когато се създавал света, Господ направил небето и земята, с всички растения и животни по нея. Тогава магарето имало много малка форма, не било като сегашното. Господ нарочно му дал малка форма, за да прекарва тих и спокоен живот. Като се огледало между всички животни, магарето намерило, че в сравнение с тях било толкова малко, че минавало незабелязано. Затова един ден то се обърнало с молба към своя Създател: Господи, моля Ти се, дай ми друга форма, по-голяма от тази, да бъда по-забележително. Сега никой не ме вижда, никой не ми обръща внимание. Пък и глас нямам. Дай ми такъв глас, че като отворя устата си, всички да ме чуват. – Добре, и това може, но ти запита ли се дълбоко в себе си, че ако имаш голяма форма и силен глас, ще бъдеш щастлив, ще тръгнат работите ти напред? – запитал Господ. – Всичко обмислих добре. Ако задоволиш желанието ми, вярвам, че ще бъда щастлив. – Да бъде според вярата ти! От този ден магарето придобило такава форма и такъв глас, каквито днес виждаме. Да, но и досега магарето е пословично със своята форма и със своя глас. Когато работите не стават, както трябва, всички казват: Магарещина! Магарешка работа! Господ създал магарето, както трябва, но като не било доволно от себе си, то внесло корекция в своя живот. Тази

корекция, именно, това ново положение, което изискало за себе си, е причина за страданията, които и днес магарето прекарва. Магарето реве много пъти през деня. Със своя рев то казва на хората: Бъдете внимателни, опичайте ума си! Ако не сте доволни от положението, в което се намирате, ще ревете като мене. И рече Исус Симону: „Не бой се; отсега человеци ще ловиш." И съвременните хора се намират в същото положение, в каквото се намирали учениците на Христа. Те се страхуват, че няма да постигнат желанията си. Няма защо да се страхуват. Може ли житното зърно да не постигне това, което желае? Реализирането на неговите желания е предвидено. Предопределено е на житното зърно да израсне, да цъфне и да върже плод. Определено е при това и колко плод трябва да върже. Ако за житното зърно и за всяко живо същество е определено, какво трябва да направи и какво може да постигне, колко повече това е определено за човека. Обаче, за постигане на своите желания, човек трябва да работи, да се заеме с вътрешна, индивидуална работа, която се отнася до неговия ум, сърце и воля, без да се меси в Божиите работи. Има една работа, която е предоставена на човека, и той сам трябва да я свърши. Срещате един скулптор, който работи усърдно в областта на своето изкуство. По едно време той среща един виден цигулар и в него се явява желание да напусне своята работа и да стане цигулар. – Не, този човек е роден за скулптор. Той трябва да работи за усъвършенстване на своето изкуство, и, ако му остане свободно време, тогава да се занимава с музика. В него е вложена вече една дарба – нея трябва да развива. Това е Божественото, което той трябва да цени в себе си. Тази е работата, която му е дадена и която трябва да свърши сам. Като я свърши, той може да се занимава и с музика, и с наука – с каквото желае.

Всички хора имат желание да бъдат учени, красноречиви, красиви, че като започнат да говорят на хората, да ги завладяват. Обаче, като им се даде такава работа, те скоро се изчерпват. Един млад евангелист чел Библията и Евангелието и си казвал: Несметно богатство се крие в тази книга. С години може да говори човек по нея и да не се изчерпа. Голям материал е складиран в нея. Обаче, като станал проповедник, в една година той изчерпал всичкия материал, нямало какво повече да проповядва на хората. За какво ще проповядва? Първо ще разкаже на хората, как е създаден светът, или как е създаден човек. После ще им говори за грехопадането. Като научат това, той ще им говори за покаянието, за спасението – и с туй работата му се свършва. Какво ще говори по-нататък на хората? Ще говори за възпитанието на децата. Чудно нещо! Този проповедник не е женен, нито е гледал, нито е възпитавал деца, а ще говори за възпитанието на децата. Друг някой свършил по математика и започва да говори на хората върху важни математически проблеми, да покаже, че е учен. Математиката, геометрията са сложни науки. Те представят Божествен

език, на който не може всеки да говори. Да преведеш една математическа формула в геометрическа, или геометрическа в органическа, това представя сложен мисловен процес. За това се изисква дълбоко познаване на великите закони.

В математиката се говори за положителни и за отрицателни величини. Какво представя положителното и какво отрицателното? Всяко нещо, което дава, наричаме положително; всяко нещо, което взима, наричаме отрицателно. Представете си, че искате да купите килограм захар. Веднага взимате пари и решавате да отидете до най-близкия бакалин да купите захар. В този момент, преди да сте стигнали до бакалина, вие сте положителен, готвите се да давате, а бакалинът е отрицателен, защото ще вземе от вас пари за килограм захар. Щом влезете в бакалницата и кажете, че искате един килограм захар, бакалинът става положителен. Той измерва захарта и ви я дава. Вие ставате отрицателен, защото взимате захар. После положенията отново се сменят: вие давате парите за захарта, ставате положителен; бакалинът взима тия пари и става отрицателен. По този начин става обмена на енергиите между вас и бакалина. Следователно, между двама души, които имат отношения, всякога става обмяна на енергиите им. Колкото обмяната е по-правилна, толкова и отношенията между тях са по-хармонични. Често хората се смущават от много дребни причини. Например, тръгвате за първата бакалница до вас и се смущавате да не би там да няма захар. Какво от това? Ако няма захар в тази бакалница, ще отидете на втора, на трета. Ще обиколите десет бакалници и в една от тях все ще намерите захар или това, което ви е нужно. Смущението се дължи главно на това, че не ви се иска да обикаляте, да влизате от една бакалница в друга.

Днес всички хора се безпокоят, как ще прекарат живота си. Много лесно ще прекарат, само ако знаят, как да живеят. Те трябва да имат характера на онзи българин, който се отличавал с голяма отстъпчивост. Един ден този българин отишъл на баня и седнал пред една курна да се къпе. Той погледнал доволно към тялото си и казал: Досега никой не е турил ръка върху тялото ми. В същата баня имало един турчин, който чул думите на българина. Веднага отишъл при него и му казал: Гяур, махай се от тази курна! Аз ще се къпя тук! – Заповядай, ефенди! – поклонил се българинът и отишъл на съседната курна. Турчинът го последвал и му казал: Аз ще бъда на тази курна. Махни се оттук! – Заповядай, ефенди! Спокойно, невъзмутимо българинът отишъл на трета курна. Така обиколил той всички курни, следван от турчина. Като се убедил, че не може да го извади от равновесието му, турчинът казал: Докато носиш този ум, наистина никой не може да докосне с ръка тялото ти. С тази готовност на отстъпки, никой не може да се кара с тебе.

От този пример може да се извади следното практическо правило: Когато в ума или в сърцето ви се вмъкне някакво противоречие, отстъпете пред него. Не правете усилие да разрешавате това противоречие, да търсите причините, защо е дошло. Всяко противоречие има свои дълбоки причини. Човек губи разположението си поради някоя външна причина, независеща от него. Например, седя в стаята си добре разположен и размишлявам върху някой важен въпрос. Изведнъж разположението ми се изменя, и някаква тежка мисъл ми се наложи. Веднага анализирам състоянието си и намирам, че тази мисъл е дошла отвън. Не се минава много време, иде един тежко болен при мене. Някой му казал, че мога да го излекувам. Трябва ли да се сърдя на този човек, че като мислил за мене, той се свързал с моята мисъл и ми е предал своето тежко разположение? Няма защо да се сърдя. Ако мога да го излекувам, ще се заема с лекуването му. Ако не мога, ще го изпратя при някой виден лекар, той да му помогне.

Значи, всеки човек не може да се лекува по духовен начин. От този пример се вижда, че всички хора са свързани помежду си и, без да искат, носят тежестите си едни на други. Тъй щото, когато сте неразположени духом, отправете мисълта си нагоре и няма да забележите, как духът ви ще се повдигне. Правете, както светските хора постъпват. Когато се окаляте, не търсете причината за окалянето, но намерете чист, хубав извор и се измийте. Щом калта се махне от тялото, вие веднага ще се почувствате чист и свободен.

Като слушат да се говори по този начин, мнозина мислят, че знанието, което имат, нищо не струва. – Не, знанието, което сте придобили в първо отделение, ще послужи за основа на второ отделение. То ни най-малко не прави човека способен за живота. Знанието, което сте придобили във второ, трето, четвърто отделение още не прави човека способен за живота. Той трябва да свърши прогимназия, гимназия, университет, и след това да приложи наученото в живота, за да може един ден донякъде поне да разрешава своите трудни задачи. Това показва, че знанието е на степени. Ако влезете в ангелския свят, знанието, което сте придобили на земята, не може да ви послужи. Там се изисква по-високо знание. Знанието на животните не е знание за хората. Каква нужда имат хората от знанието на коня да рита и от знанието на вола да мушка с рогата си? Човек е минал някога през това знание, но днес не му е нужно. Някой седи недоволен и току мушка с ръката си ту този, ту онзи. Едно време този човек е мушкал с рогата си, а днес – с ръката. Това е остатък от волската култура. Защо трябва човек да мушка с ръката си, а да не си служи със своята мисъл?

Представете си, че слушате един оратор, но не сте съгласни с неговата

мисъл. Какво правите в такива случаи? Някой път му възразявате, някой път го освирквате. Какво ще допринесете с вашето възразяване? Ако мисълта му не е вярна, и да възразите, тя пак невярна остава. С това вие няма да оправите работите. Когато някой говори, вие трябва да го изслушате и да се поучите от него, да видите, къде, именно, се отклонява човешката мисъл. Важно е човек да мисли, да чувства и да постъпва право. Ако не мисли, не чувства и не постъпва право, той сам ще носи своята отговорност. Всеки носи отговорност за себе си. Никой не носи чужда отговорност. Като знаете това, няма защо да се товарите с чужди погрешки, да мислите, че можете да ги изправите. Че някой не живее добре, това е негова работа. Как трябва да живее? Някой не яде, както трябва. Ако досега не се е научил да яде правилно, никога няма да се научи. Няма човек на земята, който да не знае да яде. Неправилното ядене седи в това, че много хора от лакомия ядат бързо, не дъвчат добре храната си и създават ред болести и разстройства на пищеварителната система. Като ядете, не пълнете чинията с ядене и не режете големи парчета хляб. По същия начин постъпвайте и с гостите си. В странство, например, хората режат хляба на малки, тънки парченца. Изобщо, природата разполага с голямо изобилие, но дава по малко. Тя иска да научи хората да бъдат доволни от малкото, което им се дава, и с него да свършат възложената им работа.

И тъй, използвайте разумно малките блага, които ви се дават през деня. Не се безпокойте, вечността е пред вас. Божиите блага няма да се свършат. Те ще текат през целия живот. Вие искате да бъдете красиви, силни, богати. – Има време за това. За всяко нещо има точно определено време. Ако спокойно дочакате времето за известно благо, вие ще го използвате правилно; ако бързате, ще влезете в противоречие със себе си, и когато благото ви се даде, няма да го използвате, както трябва.

Един ден тухларите и градинарите подали едновременно заявление до Господа да им изпрати – за тухларите горещ слънчев ден, да изсушат тухлите си, а за градинарите – дъжд, да полеят зеленчуците си. Господ се видял в чудо, как да задоволи едновременно две различни искания. Ако денят е горещ, тухларите ще бъдат доволни, а градинарите ще се оплакват, че зеленчуците им изсъхнали. Ако денят е дъждовен, градинарите ще бъдат доволни, а тухларите ще се оплакват, че тухлите им се мокрят. Господ отговорил на заявлението по следния начин: Споразумейте се помежду си и вижте, кои дни искате да бъдат сухи и кои – дъждовни. В природата трябва да става непрекъснато смяна, да се ползват от благата ѝ всички живи същества. Не желайте нещата да стават така, както вие ги разбирате. Колкото да желаете това, няма да ви задоволят, затова не губете времето си в излишни очаквания. Няма човек в света, желанията на когото

да са се сбъднали. Не се обезсърчавайте, когато желанията ви не се сбъдват. Така ще ви се даде нещо повече и по-разумно от това, което вие желаете за себе си. Човек желае много неща, но не знае, кое от тези желания е за негово добро. Всяко желание ще се реализира, но на своето време. Сега, едно се изисква от човека: да дава. Давайте, в най-широк смисъл на думата. Искате едно ваше желание да се реализира. Щом видите, че не може да се реализира, откажете се временно от него. Това значи даване. Считайте даването като начало на всяка ваша работа. Намислили сте днес да се занимавате с един научен въпрос. В това време дохожда един ваш познат да ви поговори по своите работи. Човекът иска да чуе вашия съвет. Започва да ви разправя, че жена му била малко болна, че дъщеря му следвала гимназия, че работите му били объркани, не знае, какво да прави. Вие се смущавате, виждате, че времето минава, а той изнася работите си една след друга. Ако го изслушате спокойно, без тревога, той по-скоро ще свърши разговора си. Колкото повече се смущавате, толкова по-голямо е неговото желание да ви задържа. При това вие искате да вършите волята Божия, а не знаете, как да постъпите: да го изслушате, или да го напуснете. Ако сте англичанин, лесно ще се справите. Когато англичанинът има никаква работа, или е определил среща с някое лице, а го задържат гости в дома му, като дойде определеният час, той взима шапката си, казва, че има работа и излиза. Ако гостите искат да останат в дома му, той ги оставя и заминава. Българинът ще постъпи точно обратно: ще остане при гостите, докато си отидат, и след това, с голямо закъснение, отива на определената среща.

Изводът, който може да се направи от тези примери, е следният: Изпълнете на време всички обещания, които сте дали в душата си към Първата Причина. Каквато друга работа да ви се яви, отложете я. Първо изпълнете задължението и обещанието си към Бога. Имаш среща с Бога – иди на време. По никой начин не отлагай срещата си. Жена ти, дъщеря ти, син ти щели да се сърдят, искали да бъдеш при тях – да не те смущава това. Извини се внимателно, вземи шапката си и излез. Като свършиш работата си с Бога, ще бъдеш свободен да изпълниш всички останали задължения. Така трябва да постъпва всеки човек, бил той баща, майка, син, дъщеря, слуга. Един като постъпва така, другият трябва да го разбира. Бог не иска от човека да носи земята на гърба си, но да изпълни най-малкото обещание, което е дал в душата си. Тези обещания са свещени. Бъдете точни към своите свещени обещания и никога не ги отлагайте. Какво ще кажат хората, това да не ви интересува. Каквото те кажат, това е тяхно право. Каквото вие направите, това е ваше право. Ваше право е да изпълните обещанията си към Великото начало на живота. Изпълни обещанието си към Него и не мисли, какво ще кажат хората, или какво ще кажат домашните ти.

Един български свещеник разправя една своя опитност със сина си. Един ден казвам на сина си: Стоянчо, слез долу в мазата да наточиш малко вино от бъчвата. – Виж, тате, вино не пия, и не искам да го точа. Ако искаш вода, готов съм от планината да ти донеса. Обаче, щом се отнася до вино, кракът си не помествам. – Бре, особено е станало младото поколение! Не иска да изпълни волята на баща си. Друг ден му казвам: Стоянчо, иди да ми купиш един пакет тютюн. – Не, тютюн не пуша, и не искам да купувам на никого. Ако искаш друго нещо да ти услужа, готов съм на другия край на света да отида. Вино и тютюн, обаче, не искам да купувам. – Като гледам този ми ти син, опери се насреща ми, не иска да знае, че съм баща. После си помислих и съзнах, че е прав. Аз уж съм свещеник, а пия вино, пуша тютюн – не давам добър пример на младите. Виждам, че син ми е взел правия път.

Казвам: Който върши волята Божия, той не прави грешки. Този човек е готов да издържи до край на своето убеждение. В първо време хората няма да бъдат доволни от него, няма да одобряват поведението му, но като видят, че той издържа на всичко, че е готов да устоява за своето верую, те отстъпват пред него и виждат, че е човек, на когото може да се разчита. Щом кажете на хората, че можете да направите всичко, което е в съгласие с вашето убеждение, те виждат пред себе си човек с воля, готов да върши всичко добро.

Сегашното младо поколение се нуждае от устой в убеждението си. То трябва да се стреми към свобода на убеждението си. Пазете свободата на другите, за да пазят и те вашата. Не заставяйте хората да вършат това, което им е неприятно. Някоя млада мома се посветила в служене на Бога. Ще дойдат сега да я увещават, да се срещне с този или онзи млад господин, който искал да поговори с нея по някои важни въпроси. Какво ще й говори? Като я види, ще започне да й казва, че я харесва, че като нея друга мома не е срещал и т. н. Той си позволява много. Преди всичко, тази мома не е пратена на земята да се занимава с него. Тя е дъщеря на Бога, а той – син на Бога, пратени на земята със съвсем друга мисия. Хората са изпратени на земята да работят, а не да търсят удоволствия, да прекарат живота си като богатски синове и дъщери.

Закон е: Който зачита свободата на другите хора, и неговата ще зачитат. Както вие постъпвате към хората, така и те ще по-стъпват към вас. Ако искате напредналите същества да бъдат снизходителни към вас, и вие трябва да бъдете снизходителни към по-малките същества. Постъпките на човека към другите хора определят техните постъпки към самия него. „С каквато мярка мерите, с такава ще ви се отмери." Ако мерите със закона на

любовта, мъдростта и истината, със същата мярка ще ви се отмери. Това са правила, които се отнасят за вас, а не за външния свят. Външният свят си служи със съвсем други правила. Някой се оплаква, че не влизали в положението му. Какво значи, да влезеш в положението на човека? Да влезеш в положението на един човек, това значи, да го оставиш свободен да изпълни своите обещания към душата си. Влизате в някой дом, виждате, че един от членовете на дома се моли на Бога. Върнете се тихо назад, оставете го свободен и чакайте да свърши молитвата си. Ама бързате, нямате време да чакате. Ще чакате – нищо повече. Този човек е в общение с Великия свят. Вие нямате право да го смущавате. Ама какво щял да спечели от молитвата? Това е негова работа. Понякога молитвата на един човек е в състояние да донесе благо на хиляди хора. Молитвата на един човек е в сила да премахне хиляди нещастия. Ако този човек не се моли, хиляди нещастия могат да дойдат до главата на хората.

Един проповедник в Северна Америка разправя една своя опитност, от която се вижда силата на молитвата. Един ден той тръгнал да събира помощи от хора, които населявали едно планинско място. Като събрал доста пари, трябвало да мине през една гора, да отиде у дома си. Един виден разбойник се научил, че този ден проповедникът щял да мине през това място, и решил да го причака, да го убие и да вземе парите му. За тази цел той взел пушката си и се притаил зад едно голямо дърво. Като наближил това място, проповедникът изпитал голямо вътрешно безпокойствие: някакво предчувствие го измъчвало. Той слязъл веднага от коня си и започнал да се моли. Щом се успокоил, пак се качил на коня, въздъхнал свободно и продължил пътя си, като казал: Слава Богу, освободих се от нещо страшно. Като минал покрай дървото, дето бил скрит разбойникът, въоръжен с пушка, проповедникът го погледнал, но нищо не казал. Разбойникът останал на място, не посмял да вдигне пушката си. След десет години същият проповедник бил повикан да изповядва един умиращ. Умиращият го запитал: Познаваш ли, кой съм? – Не те познавам. – Аз съм оня разбойник, който преди десет години се бях скрил в гората, въоръжен с пушка; имах желание да те убия и обера парите, които носеше със себе си. – Защо не направи това? Кой те спря да не изпълниш желанието си? – Ти беше на кон. По едно време слезе долу, обърна се настрана и отправи погледа си някъде в пространството. После се качи на коня и продължи пътя си. Като погледнах, видях на седлото, с тебе заедно, един голям, едър човек, силно въоръжен. Аз се уплаших и така останах на мястото си, не посмях да мръдна ръката си.

Казано е в Писанието: „Ангел Господен се застъпва за ония, които се молят и уповават на Бога". Следователно, когато се молите на Бога и Го призовавате, на помощ, непременно някое светло същество ще дойде от

невидимия свят, да ви придружи в трудни и страшни часове на вашия живот. Сам никой не може да мине своя път. Сам никой не може да свърши възложената му работа. Все трябва да му дойде някаква помощ. Щом се намерите в затруднение, помолете се сърдечно, и веднага служебни същества ще ви се притекат на помощ.

Не става ли същото нещо и днес? Параход потъва в морето. Веднага по радио съобщават, че в морето, на известно разстояние от брега, се намира параход, който потъва. Не се минава много време, друг параход тръгва на помощ, взима пътниците от пострадалия параход и ги спасява. Пътниците се спасяват, благодарение на сигнала, който потъващият параход дава. Такъв сигнал е молитвата. Вашият параход е в бурното море, в буйните вълни на живота. Той рискува да потъне. Какво трябва да направите? Дайте сигнал, т. е. помолете се, обърнете се към Висшия свят, да ви изпратят помощ. В скоро време помощта ще дойде, и вие ще бъдете вън от всякаква опасност. Казано е в Писанието: „Постоянно се молете!" Това значи: Винаги бъдете свързани с Божествения свят. – Дали ще ни се отговори на молитвата? – Който се моли от сърце, той непременно ще получи отговор. Който се е молил, той никога нищо не е изгубил. Освободете се от вътрешния страх, и не мислете, дали ще изпълните обещанията си, или не. Щом е въпрос за обещания, които сте дали в душата си, не се колебайте. В изпълнение на тия обещания седи приложението на волята Божия. Щом се поколебаете – да извършите волята Божия, или не – вие спъвате своето развитие. Съвременните хора са дошли вече до положение, в което трябва съзнателно да работят.

Съзнателната работа подразбира вътрешна работа, в съгласие с закона на любовта. Любовта подразбира взаимно подпомагане, влизане в положението на човека. Виждаш, че един човек работи върху себе си, иска да внесе повече мекота в характера си. Не отивай да го дразниш, да го предизвикваш точно в този момент. Мъчно се спазва това. Например, колкото да е спокоен учителят, учениците му все ще го изкарат от търпение. Това са деца с различни характери, с различно възпитание. Учителят не може да влияе на всички деца. Той не разполага с такива методи. Същевременно, невъзможно е човек да възпитава другите хора и да им влияе, ако той сам не е възпитан. Невъзможно е човек да влияе на другите хора, ако не ги обича. Невъзможно е растението да се развива добре, ако не го поливате, ако не го прекопавате. Следователно, за да влизате в положението си, да си помагате, преди всичко вие трябва да бъдете свързани с Първата Причина. И тогава, както се грижат за вас, така и вие трябва да се грижите за другите. Дойде някой при вас, оплаква се от положението си. Изслушайте го, помогнете му, вижте, от какво се нуждае. Може би вие сте определени да му помогнете. И други могат да му

помогнат, но ако вие се притечете на помощ, придобивката е ваша. Който помага на другите, той помага първо на себе си. Защо? – Защото благословението ще мине първо през него, а после през другите. Какво правят много от съвременните хора? Като дойде някой да им се помоли за нещо, те казват: Моли се на Господа, Той ще ти помогне. Какво ви струва да се спрете пред този човек и да му кажете: Бъди спокоен, не се обезсърчавай; ако обичаш Бога, ако обичаш ближния си, твоите работи ще се оправят. Не Го ли обичаш, работите ти ще останат неоправени. Кажете на човека няколко ободрителни думи, и той ще ви благодари. Минавате покрай една нива, виждате, че един селянин иска да посее нивата, но не знае как. Трябва ли да му кажете да се моли, Господ да му помогне, и да си заминете, или ще спрете пред него няколко минути и ще му покажете, как да сее. Вземете крината с житото, пръснете го на нивата и продължете пътя си. Когато житото израсте и добър плод даде, този човек ще ви благодари, че сте му помогнали. Следователно, каквото правите, дръжте в ума си мисълта – да обичате Бога, да обичате и ближния си. Щом живеете и постъпвате по този начин, работите ви ще се оправят. Дойдете ли до мисълта да отидете при Бога, пристъпете към Него с всичкото си смирение. Той е Единственият в света, Който всеки момент мисли за всички същества, от най-малките до най-големите. Той предвижда техните нужди и ги задоволява. Той е Любов и постъпва към всички същества с любов.

Слушал съм да казват за някого: Този човек не ми харесва, но ще го понамажа малко, т. е. ще му кажа няколко думи да го позалъжа. Според мене, мазането не е изкуство, но цапане. Защо трябва да мажете колата на човека? Една дума кажете на човека, но да е ценна, да съдържа истината. Казвате на някой човек, че е добър. Опитвали ли сте неговата добрина? Можете ли да кажете, че някой човек е добър, само защото ви е дал пари? Има един начин, по който можете да познаете добрината на човека. Докато не дойдете до този начин, вие не можете да кажете, кой човек е добър, и кой – не. Лесно е да ви даде човек няколко лева. Всеки може да ви даде пет, десет лева, без да е добър човек. Този човек се освобождава от една малка тежест. Друг може да ви даде няколко лева, срещу които да ви прати на лозето му да покопаете малко. Добър човек ли е той? Ето как постъпва добрият. Ако някой му поиска пет лева, той го праща на лозето си, цял ден да работи и, като се върне вечерта, казва: Давам ти сега 60 лв. – 5 лв., които ми поиска, и 55 лв. за работата на лозето. Значи, осигурих те за 12 дена, по пет лева на ден. Тъй щото, когато искате да направите добро на човека, създайте му работа. Покажете му правия, Божествения път. Не му говорете само, че работите му ще се оправят, но покажете му начин, как могат да се оправят. Работи за Бога, обичай всички, и работите ти ще се оправят.

Всички проповядват, че трябва да бъдем разумни, да се обичаме, да говорим сладко. Как ще говорите сладко, ако нямате любов? Имате ли любов, сладчината сама по себе си ще дойде. Имате ли любов, и думите ви ще имат сила. Без любов, речта няма сила. С любов, речта е силна, мощна.

Желая сега на всички да говорите с любов, да мислите с любов, да работите с любов! Живеете ли с любов, всички ще знаят, че живеете по Бога. Какво ще стане тогава с вас? Работите на всички ще се оправят. Обаче, за това се изискват две условия: Любов към Бога, и любов към ближния. Щом приложите любовта в живота си, и вие ще бъдете доволни от себе си, и ближните ви ще бъдат доволни от вас. Обаче, любовта не търпи пресилени работи.

И тъй, ако искате да бъдете свободни, ходете в пътя на любовта. Само любовта може да ви направи свободни. Любов, която обвързва, е човешка. Любов, която освобождава, е Божествена. Божията Любов освобождава, а човешката – обвързва. Следователно, работете за Бога с любов. Той не иска да работите за Него без любов. Божието благословение слиза само върху онези, които работят за Господа с любов.

Сегашният свят се нуждае от работници, които да прилагат любовта. За една година направете опит да работите с любов. На края на годината ще видите, резултата на своята работа. Който работи с любов, той непременно ще има добри резултати; който не работи с любов, той не може да очаква добри резултати. Ако обичаме Бога и ближните си, ние пак ще се срещнем, но по-доволни, отколкото сме сега. Ако не обичаме Бога и ближните си, в живота ни ще има много изключения. Като говоря за идната година, подразбирам сегашната. В Божествения живот има само една година: тя е дълга година, равнява се на хиляда наши години. Тъй щото, каквато е сегашната година, такава ще бъде и следната. За онзи, който обича, който върши волята Божия, благословението ще дойде и сега, и следната година. Каквото е Божието благословение сега, такова ще бъде и следната година.

Всички хора говорят за любовта. Кога говорят най-много за любовта? Когато тя отсъства между тях. Кога любовта не присъства между хората? – Когато събличат старите си дрехи и обличат нови. Когато красивата мома е облечена хубаво, обича всички. Когато се облича, тя никого не обича. И съвременните хора прекарват половината от живота си, като красивата мома, в обличане, в приготвяне за нещо хубаво. Какво представя обличането? Например, някой казва: Аз искам да бъда свят човек. Това е обличане. Искам да бъда добър. Това е обличане. Искам да говоря сладко.

Това е обличане. Ако чакате да станете свят, добър, учен, сладкодумен, че тогава да обичате, животът ще изтече. Не се обличайте по този начин. Обичайте Бога, обичайте хората такива, каквито са, с каквито дрехи са облечени.

Един английски художник среща в Лондон едно босо, окъсано, бедно момче. Той го спира, подава му визитната си картичка и казва: Ела утре при мен. Детето почва да мисли, как да се яви при този важен господин с окъсаните си дрехи и босо. Затова то тръгнало тук-там между познати да търси здрави, хубави дрехи, да се облече и в този вид да се яви при богатия господин. Като се явило при художника, последният го запитал: Кой си ти? Какво искаш от мене? – Вчера ме срещнахте на улицата и ме поканихте у дома си. – Да, но аз те поканих такъв, какъвто те видях. Ако трябваше да ми се явиш в този вид, както сега ми се представяш, много такива деца щях да намеря. Сега не ми трябваш. Днес и вие искате да се облечете в нови дрехи и така да се явите пред Бога. Да, но Той не ви иска облечени, пременени. Той иска да ви види такива, каквито сте. Той иска да ви види в тази чистота, каквато имате. Мъж и жена се карат. Щом чуят, че някой иде отвън, те веднага престават да се карат. Като си отиде гостът, те отново започват спора помежду си. – Не, никакъв спор, никакво каране не трябва да съществува между хората. За всичко могат да говорят и разискват, но спор между тях не се позволява. Както Бог ни търпи, така и ние трябва да се търпим. Ако в едно общество хората живеят в мир и съгласие помежду си, те ще създадат и за себе си, и за ближните си здравословна атмосфера. Така ще се избегнат много болести, много страдания и нещастия. Болестите, страданията между хората, обществата и семействата се дължат на несъгласие, на неразбиране между тях. Всички спорове и недоразумения между хората създават нездравословна атмосфера. Ще кажете, че еди-кой си не живее добре. Това не ме интересува. Всеки сам ще отговаря за погрешките си. Казано е в Писанието: „За всяко празно Слово ще давате отчет". Еди-кои си не се обичат. Ако не обичат Бога и ближните си, те не могат да се обичат помежду си. Който иска да бъде обичан, първо той трябва да обича. Кого трябва да обича? – Бога и ближния си. Казано е в първата заповед: „Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичката си душа и сила, с всичкия си ум и с всичкото си сърце; и ближния си като себе си". Как ще покажете тази любов! С думи любовта нито се изказва, нито се доказва. Като изпълните тази заповед, вие можете да очаквате всичко, каквото желаете. Помолете се усърдно на Господа, и Той ще отговори на молитвата ви. Той предвижда нуждите на хората, без те да плачат. Достатъчно е да изявите желанието си да изпълните волята Му, да изправите погрешките си, Той веднага ще ви отговори. Ако искате да плачете, идете да утешите онези, които плачат. Като изтривате техните сълзи, едновременно с това вие изтривате и своите. Когато хората плачат,

и вие плачете с тях заедно. Щом те престанат да плачат, и вие ще престанете. Докато детето плаче, и майката плаче. Докато грешим, ще плачем. Докато не обичаме, ще плачем. Щом престанем да грешим, да умираме, да мразим, заедно с това и плачът ще изчезне. Щом започнете да обичате, плачът ще престане, и радостта ще се всели във вашите души.

Сега, запомнете: цената на живота седи в детинското, младенческото състояние на човешката душа. Вярвайте в Божествения Промисъл, без да говорите за Него. Проверявайте нещата и вижте, кога не успявате. Дето не успявате, там работи човешкото, а не Божественото начало. Щом разберете това, изправете погрешките си и дайте път на Божественото във вас.

Следователно, съблечете старите си дрехи, облечете новите! Напуснете старите разбирания, приемете новите! Старите разбирания са тия на бакалина. Това са разбирания на размяна: даваш пари, купуваш стока. Докато даваш пари, бакалинът е доволен. Щом нищо не даваш, бакалинът се сърди. Оставете настрана бакалските разбирания. Приемете новите разбирания на любовта. Давайте без пари. Давайте, без да очаквате нещо. Който взема, нека той мисли, какво може да даде, как може да благодари. Човек е дошъл на земята да обича. Кой какво ще му даде, това не е негова работа. Бог дава, а ние вземаме. Вземайте това, което Бог ви дава, и давайте от онова, което сте получили.

И рече Исус Симону: „Не бой се; отсега человеци ще ловиш".

„Божият Дух носи всичките блага на живота."

2. Септември, 1935 г. 5 ч. с. София. – Изгрев.

Книги:
* Стари и нови разбирания
Царският път на душата (София, 1998)
17 беседи от 6 август 1935 г. до 6 септември 1935 г.
Начало: 05:00

1935_09_03 Всичко е за добро
съборна беседа

ВСИЧКО Е ЗА ДОБРО

Има вярващи в света, които се страхуват от вятъра, от дъжда и от слънцето; има вярващи, които се страхуват от болести; има вярващи, които от всичко се обиждат, вследствие на което навсякъде търсят правата си: ако ги поканите на обяд, искат да бъдат на първо място, отдясно на домакина. Ако ги поканите на концерт, или на някаква сказка, те пак гледат да заемат първите места. Тези вярващи мязат на млада мома, която обича възлюбения си, жени се за него, но въпреки това пак се запитва, дали той ще я обича. Защо се жени, щом се съмнява? Като се съмнява, да не се жени. Следователно, не яж хляб, който не може да ти даде това, което очакваш. Какъв хляб трябва да ядеш? Яж само онзи хляб, който носи в себе си животворна сила. Всеки друг хляб, който не носи животворна сила, тури настрана. – Какво ще правим без хляб? – Гладни ще седите. Ако паякът може цели шест месеца да гладува и да вярва, че няма да умре, че отнякъде ще му дойде храна, защо разумният човек, който слуша Словото Божие, не може Да гладува два-три дена? Доказано е, че човек може да прекара абсолютен пост цели 40 дена. Значи, човек трябва да познава истината в живота, да не се заблуждава.

В съвременния живот има известни факти, които са неверни. Хората трябва да различават верните факти от неверните. Много от недоразуменията между хората се дължат на неверни факти. Ще приведа един пример, да видите, какво може да създаде един неверен факт. В Америка, когато трябва да се назначи проповедник на някоя голяма енория, обикновено се провежда избор. По едно време се повдигнал въпрос за избиране на проповедник на една голяма американска енория. Обаче, между избирателите се пръснал слух, че проповедникът, за когото са гласували да бъде назначен, имал обичай да реши косата си на път като жена. Всички единодушно се произнесли, че не искат проповедник, който реше косата си на път. Събранието решило, преди да се произнесат окончателно върху избора, да извикат проповедника, да го видят. Като се явил пред тях, всички останали учудени. Не само че нямал никакъв път на главата си, но главата му била съвършено гола. По същия начин много хора протестират, спорят върху въпроси, които съвсем не съществуват.

„Всичко е за добро" – е казано в Писанието. Значи, каквото се случва в живота на човека, добро или зло, е все за добро. Зло и добро са страни на едно цяло. Злото е външната страна на доброто; доброто пък е вътрешната страна на самото добро. Понеже външната страна на доброто всякога се

цапа, затова я наричат зло. Вътрешната страна на доброто никога не се цапа, затова я наричат добро. Обаче, колкото и както да се говори за злото и доброто, те всякога ще останат необяснени. Има неща, които не могат да се обяснят с думи. Те се разбират вътрешно, чувстват се, възприемат се, но по никой начин не могат да се обяснят. Как ще обясните, например, какво представя тонът do? Кой би могъл да изпее тона do, re, или друг някой тон в неговата абсолютна чистота? Това са елементарни неща, но не могат да се изпълнят. Ако не можете да изпеете тези тонове, както трябва, тогава, пожелайте да се изпълни нещо в името на Христа и да стане, както желаете. Нали казвате, че вярвате в Христа? Изпитайте вярата си. Идете при някой тежко болен и в името на Господа Исуса Христа пожелайте да оздравее. Ако е на оздравяване, болният ще стане от леглото си; ако е тежко болен, думите и желанието ви да оздравее ще останат безрезултатни.

Значи, не е достатъчно само да казва човек, че вярва, но той трябва да изпита своята вяра. Ще кажете, че всеки може да пее. Лесно се говори, но изпитали ли сте се, колко можете да пеете? Всеки трябва да пее, но всеки не може да пее. Когато мисълта на някого е лишена от нещо съществено, този човек не може да пее. Който не може да пее, той не може да оценява доброто; той не е тактичен човек. Пеенето повдига духа на човека и му създава добро разположение. Изобщо, българите не са много музикални. В миналото те са били по-музикални. Няма българин, който да е създал в музиката нещо самобитно, нещо безсмъртно. Колко български певци или музиканти могат да изкарат прехраната си в някоя чужда страна? Ще кажете, че даровитият може да се прояви навсякъде. Знаете ли, от какво зависи дарбата на човека? Всяка дарба зависи от вярата на човека. Каква вяра е тази, която при най-малкото изпитание се разколебава? Излезе някой да пее или да свири пред публика и веднага се разколебава, съмнява се, че може да пее. Докато не се подкрепва от вярата, дарбата не може да се прояви. След като си учил дълго време, след като си работил, ще излезеш на сцената и ще вярваш, че можеш да пееш и свириш. Ако вярваш по един начин, а пееш по друг начин, ти не можеш да проявиш дарбата си, ти нямаш вяра.

Като не могат да пеят, както трябва, мнозина се извиняват, че не са се упражнявали достатъчно, че не са учили. Щом е така, нека се упражняват, нека учат. Извиненията не могат да ги оправдаят. Ще кажете, че сте слушали ангелски хорове и знаете, какво значи добро пеене. Колкото да се сравнява човешката песен с ангелската, последната остава ненадмината. Отлични певци са ангелите. В Писанието е казано, че когато Христос се родил, хор от ангели слязъл от небето и славили Бога.

Следователно, пейте и вие и вървете напред. Не се спирайте върху миналото. Не се спирайте върху живота на вашите деди и прадеди. Който иска да прогресира, той не трябва да се спира на миналото. Няма по-голяма опасност за ученика от тази, да се спира на своите погрешки от миналото. Оставете погрешките настрана и вървете напред. Спирайте се върху това, което в даден момент правите. Задавайте си въпрос, защо правите това или онова. Ако в даден момент ядеш, защо ядеш? Човек яде, за да подържа своя организъм. Защо чувстваш? Човек чувства, за да поддържа живота на своето сърце. Защо мислиш? Човек мисли, за да поддържа живота на своя ум. Всяко нещо, което не се упражнява, се изражда. Ако любовта не прониква в сърцето, както въздухът в дробовете, човек не може да живее. Както чистият въздух освежава и засилва дробовете, така и любовта подмладява човека. Ако любовта не посещава човека, всичките органи на тялото му ще се атрофират. Ако мисълта не движи човешкия мозък, всички негови клетки ще се атрофират. За предпочитане е понякога една лоша мисъл да проникне в човешкия мозък, отколкото никаква мисъл да не го движи. Това може да ви се види противоречиво, но противоречието е само за вас.

Противоречията за едни хора са благо за други, Например, детето на една майка плаче, но е живо, весело, цял ден играе. Плачът на детето е противоречие за тази майка. Детето на друга майка е мъртво и не плаче. Като погледне на живото дете, тази майка намира плача му за нещо естествено. Обаче, за нея е противоречие, защо детето й не плаче. Следователно, за предпочитане е детето да плаче, но да е живо, отколкото да не плаче и да е мъртво. За предпочитане е човек да има противоречия, но да е жив, отколкото да няма противоречия и да е мъртъв. За предпочитане е човек да прави грешки, да има изкушения, но да е жив, отколкото да не прави грешки, да няма изкушения и да е мъртъв. Защо ви е съвършенството на мъртвия?

Съвременното възпитание налага ред правила на човека, които го скововат. Казват на детето: Ти не трябва да правиш това, не трябва да правиш онова. Детето се вижда заобиколено с ред наставления, какво да не прави. Като дойде въпрос до това, какво да прави, то не знае нищо. Едно трябва да знаете: ако постъпвате по човешки, трябва да бъдете честни. Ако живеете по Божествен начин, трябва да бъдете справедливи. Честността е израз на човешкия живот, а справедливостта – израз на Божествения живот. Ако някой не може да постъпи по човешки, т. е. честно, да постъпи по Божествен начин, справедливо. И обратно: ако не може да постъпи по Божествен начин справедливо, тогава да постъпи по човешки - честно. Дали справедливо, или честно ще постъпи, човек трябва да изплати дълговете си. Той трябва да знае, как да постъпва. Силата на човека седи в

неговото знание. Ако от паметниците на миналото археологът не може да чете историята на древните народи, той няма никакво знание. Ако и вие не можете да проникнете в архивата на вашето минало и по него да четете и изучавате себе си, къде е вашата сила? Хората се интересуват от своето минало, искат да знаят нещо от него, но те сами трябва да го разгадаят. Защо? – Защото малко е доброто в миналото на човечеството. От осем хиляди години насам, човечеството не е направило голям скок. В живота на човека до грехопадението има хубави неща, но след грехопадението няма нищо особено. Като знаете това, по-добре не се интересувайте от миналото си. От страданията и изпитанията, които преживявате, можете да садите за вашето минало.

Днес всички хора плащат за миналото си. Някой иска да знае, дали в миналото си е бил цар. Бил е цар, но не е могъл да управлява, и затова главата му днес е побеляла. Всички хора трябва да работят съзнателно върху себе си, да изправят погрешките на своето минало. Как ще изправят погрешките си? – Като се научат да управляват своите мисли, чувства и постъпки. Да бъдеш цар, това значи, да управляваш себе си. Върви някой и маха с ръката си около ухото. Какво означава това движение? Този човек се намира пред някакво изкушение. Някаква лоша мисъл е минала през ума му и, като маха с ръката си, той мисли, че ще се освободи от нея. – Не, това е механическо действие. Работите не се оправят по механически начин. Как се познава изкушението? Изкушението се познава по миризмата, както цветето се познава по своя аромат. Без да видите карамфила, по аромата му само можете да го познаете. Всяко цвете се познава по своя мирис.

Всички хора трябва да учат, да следват училището, като малките деца. Кое училище трябва да посещават? – Божественото училище. Млади, възрастни, стари – всички трябва да се запишат в това училище. Едно условие изисква Божественото училище: Всички ученици, които се записват в това училище, трябва да имат състоянието на детето. Когато тръгва на училище, детето е отворено, готово да слуша, да приема всичко, каквото учителят казва. Когато възрастният тръгва на училище, той има вече свои особени възгледи, особено мнение за нещата, вследствие на което се натъква на противоречия. Той е закъснял за училище. Следователно, ако сте постъпили във великата Школа и се намирате пред противоречия, ще знаете, че сте закъснели, не могат да ви приемат за ученик на тази Школа. Можете да бъдете слушател, но не редовен ученик. Какво трябва да направите, за да ви приемат редовен ученик? Вие трябва да се върнете в своето първично, детинско състояние на душата, да слушате и да възприемате всичко, каквото Учителят ви преподава.

Разправят един анекдот за една 84 годишна баба. По някакво особено стечение на условията в нейния живот, въпреки силното й желание да учи, тя останала неграмотна. Обаче, на 84 годишна възраст условията й се подобрили, и тя решила да учи. Отишла на училището, влязла в стаята на учителите и се обърнала към един от тях с думите: Синко, искам да уча. – Бабо, много е късно. – Нищо, цял живот съм желала да се науча да чета и да пиша, едва сега ми се отдаде този случай. – Добре, остани между децата. Зарадвала се бабата, че ще учи. Събрали се децата около нея, натискали я, смеели се, но тя не искала да знае: учи, чете, пише, играе с тях – забравила старостта си, забравила, че времето й минало. Тя не се докачала от никого, искала само да учи.

Сега и вас съветвам да забравите старостта си, от никого да не се обиждате, но да се учите, да слушате Учителя, който ви преподава отвътре и отвън. Вземете пример от тази баба. Когато ви се смеят, когато ви корят, не се обиждайте. Знайте, че това не се отнася до вас. Обаче, когато ви хвалят, не се забравяйте. Знайте, че за всяка похвала трябва да платите нещо. Когато някой ви хвали, той иска да вземе нещо от вас.

Преди години един от редакторите на софийските вестници ме запита: Знаете ли, какво пишат вестниците за вас? – Не зная. – Лоши работи пишат. – Тогава, бъдете уверени, че те не са подкупени. Ако пишеха нещо добро, може да се предполага, че са подкупени. Изобщо, ако говорите лошо за човека, вашата съвест е спокойна, защото от никого не сте подкупени. Когато хвалите човека, може да се предполага, че съвестта ви е подкупена. Обаче, като човек, който служи на любовта, на истината, и когато хвалите, и когато укорявате някого, за нищо не продавайте съвестта си. Има право да хвали, да укорява само онзи, който обича. Да обичате човека, това значи, да постъпвате така, както той постъпва. Дохожда в дома ви гост, който живее според източните нрави. Поканвате го на трапезата си, добре сложена, с чисти чинии, със сребърни вилици, лъжици, ножове. Обаче, гостът постъпва по своему: отчупва хляба с пръстите си и направо, без никаква вилица или лъжица, започва да топи в яденето. Веднага заповядвате на слугите да вдигнат лъжиците и вилиците, и целият дом започва да яде по начина по който гостът се храни. Ако държите на буквата на нещата, вие ще му забележите, че не се яде така. Но любовта не се ръководи от буквата на нещата.

Сега вие сте влезли в пътя на непреривната любов – в пътя на Божествената любов, и трябва да постъпвате според нейните изисквания. Тази любов изключва всички погрешки. В преривната, т. е. в човешката любов се вършат ред грешки и престъпления. Престъпленията, нещастията се дължат на това, че човек не се подчинява на Великото

начало в живота. Един закон има в света, и който се отклони от този закон, той неизбежно е изложен на страдания и нещастия. Правили ли сте опит за един ден поне да не допуснете нито една лоша мисъл в ума си, нито едно лошо чувство в сърцето си? Ако цял ден е много, направете опита за един час, да видите, може ли през този час злото да не се вмъкне във вас. Как е дошло злото в света? Това е въпрос, по който не е позволено да се говори. Наистина, какво по-голямо противоречие от това, да срещаме хора и ангели да грешат и вършат престъпления, въпреки, че са създадени от Бога, Единственият съвършен между съвършените?

Как се е явило злото? Коя е причината за престъплението? Млад, красив момък обича две моми. Докато не се е определил към една от тях, и двете са внимателни към него, добре се разговарят, добре се разбират. Когато момъкът си определи и предпочете едната мома, другата веднага се обижда, отдръпва се, и отношенията между тях се развалят. Защо? – Злото, престъплението е влязло между тях. Ако майката обича един от синовете си повече от другите или ако бащата обича една от дъщерите си повече от другите, пак престъпление се ражда. За да няма престъпление в чувствата на хората, ето как трябва да разглеждате нещата. Ако имате два пръстена, единият железен, а другият златен, ще предпочетете златния пред железния. Всеки ще обича златния пръстен повече. Ако имате две саби, едната желязна, другата златна, ще предпочетете желязната пред златната. Ако трябва да се защитавате с една от тях, желязната сабя ще свърши повече работа от златната.

Един мъж се оженил за жена, която цял живот го терзае: не му дава свободно да погледне някъде. Каквото направи, тя все е недоволна от него. Той ходи от стая в стая, пъшка, въздиша, трепери от нея, да не каже нещо, което да не й хареса За него тя представя желязо, което постоянно го притиска. По едно време дойде в дома им една приятелка на жената, весела, разположена, цялата къща развеселява. Мъжът се отпусне, разположи се, отдъхне си свободно. Нов тормоз настъпва за него: Защо в присъствие на жена си бил мрачен, недоволен, а в присъствие на приятелката й се развеселявал? Кой е виновен за това? Кой човек не предпочита златния пръстен пред железния? Къде е престъплението в този случай? Дайте свобода на човека, ако искате да ви обича.

Това са факти, които съществуват навсякъде в живота, и между религиозни, и между светски хора. Докато не разберете законите, които управляват живота, вие всякога ще се натъквате на противоречия. Тази е причината, дето хората си представят живота на небето като този на земята. Те мислят, че и там хората се делят на мъже и жени, и там се раждат, женят, умират. Те си представят някакъв човешки рай. В небето

няма мъже и жени. Ако някой мъж отиде на небето и търси жена, веднага ще го пратят на земята. Ако някоя жена отиде на небето и търси мъж, веднага ще я пратят на земята. Докато сте на земята, можете да се жените; щом отидете на небето, никакви женитби не се позволяват.

Каква е разликата между хората на земята и тия на небето? Хората на земята имат по два рога: единият рог представя мъжа, а другият – жената. Хората на небето нямат рога. Там човек е ни мъж, ни жена. Значи, жените и мъжете са необходими за земята, но не и за небето. Сабята е нужна за войната, но не и в мирния живот. Саби, пушки, топове, задушливи газове са нужни за войните, но в мирния живот те нямат никакво предназначение. Мирният живот се нуждае от съвсем други пособия. В този смисъл, мъжът и жената са оръжия, с които хората воюват. Мъжът е едно оръжие, жената – друго оръжие. Опасни оръжия са те. Жената пита: Какво ще бъда, когато отида на небето? – Ще бъдеш нито мъж, нито жена. Мъжът пита: Какво ще бъда, като отида на небето ? – Нито жена, нито мъж. Като се видите на небето, тогава ще разберете, какво представяте. Там ще бъдете души, излезли от своя Създател.

Хората си представят духовния свят, т. е. живота на небето, като особен, изопачен живот. Те не знаят, че земният живот е изопачен и трябва да излязат от него, да влязат в реалността. Срещате някого и му се усмихвате. Защо? И вие не знаете, защо се усмихвате. Срещате друг, поглеждате го сериозно. Защо? И това не знаете.

Понякога се усмихвате, за да предразположите човека, да покажете, че му обръщате внимание. Както и да постъпвате с хората, дали се усмихвате, или сте сериозни с тях, в двата случая те ще имат различно мнение за вас. Какво е усмивката? Усмивката е условие за запознаване с човека. Усмихваш се – отваряш вратата на къщата си. Ставаш сериозен – затваряш вратата на къщата си. Кога човек отваря вратата си? – Зимно време. По-добре е човек да отваря вратата си, отколкото да я затваря. По-добре е да се усмихва, отколкото да е сериозен. Защо някоя жена се е усмихнала? – Зимно време е, вън е студено, и тя е отворила вратата си. За кого отваря вратата? – За измръзналия. Като влезе вътре, той ще се стопли на огнището, ще измие ръцете и краката си с гореща вода, ще се нахрани и ще си отиде. Какво лошо има в това? Ама тази жена няма право да се усмихва на друг мъж, освен на своя. Това е старият морал, който съществува от осем хиляди години насам. Този морал е причина за нещастията между хората. Престъплението не седи в усмивката, но в лошите, криви мисли и чувства на човека.

Всички хора искат да бъдат здрави, добри и умни. Прави са хората да

желаят това. Здравето, добротата и разумността са пътища за постижения. Това са пособия, сили, чрез които човек може да постигне всичко, каквото желае. Само чрез тях той може да влезе в небето. Здравето е един вид богатство; доброто – друг вид богатство; умът – трети вид богатство. Значи, три пътища има, чрез които човек може да бъде богат: богат като здрав, богат като добър и богат като умен. Всяко едно от тия качества придава на човека една трета от цялото богатство. За да бъде напълно богат, или за да наречете някого „човек" в пълния смисъл на думата, той трябва едновременно да бъде здрав, богат и умен. Направете опит и ще се уверите в силата на тези качества. Нека всеки се запита, увеличил ли е капиталът на своето здраве, на своята доброта и на своя ум. Здравето, доброто и умът представят капитали, които всеки ден трябва да се увеличават по малко. Ако тези капитали не се увеличават, човек постоянно губи от себе си.

Човек е изпратен на земята да работи. Следователно, той трябва да работи като здрав и като болен, като добър и като лош, като умен и като глупав. Той трябва да работи като млад, като възрастен и като стар. Той трябва да работи като мъж и като жена, като баща и като майка, като господар и като слуга. Това са положения, през които човек трябва да мине. Във всички положения човек трябва да работи, да се развива, да увеличава капиталите си. Какво е било вашето първично положение, как сте били първоначално създадени, с този въпрос не се занимаваме.

„Всичко е за добро". И зло, и добро – всичко е за добро, но всичко не е от Бога. Някой ви обича, някой не ви обича; един ви говори сладко, друг ви се сърди; един ви прави добро, услужва ви, друг ви прави зло и ви пакости – всичко това е за добро, но всичко не е от Бога. Това показва, че ние живеем в един изопачен, объркан свят. Как ще се оправи този свят? – Чрез любовта. Любовта оправя всичко, любовта осмисля живота. Момък обича една мома. Бащата не позволява на дъщерята да обича този момък. Кой от двамата трябва да отстъпи: бащата или момъкът? Ще кажете, че е писано в Свещената книга: „Човек ще напусне баща си и майка си и ще се прилепи към възлюбения или възлюбената си". Значи, възлюбеният е мярката на нещата. Той решава въпросите. Възлюбеният представя великия закон, който ръководи целокупния живот. Един е възлюбеният в света, не са много. Един е възлюбеният, но се явява в много форми: като птица, като риба, като паяк, като вълк, като тигър, ката цвете, като плод. Като видите някой човек облечен с хубави дрехи, с цилиндър на глава, вие го харесвате. Като видите един паяк, не го харесвате. Този, когото харесвате в човека, е същият и в паяка. Възлюбеният навсякъде е един и същ, но вие не можете да го видите. Чудни са хората! Срещат един човек, говорят с него и намират, че е много добър. Отиват при същия човек, като при хирург, който трябва да ги оперира. Те веднага казват, че той е лош човек. Как е

възможно един и същ човек да бъде и добър, и лош? Хирургът има добро желание, иска да ги освободи от страданията. Вие сте счупили крака си, хирургът иска да го оправи. Кой е виновен: вие или хирургът? Виновен е онзи, който е счупил крака си, а не хирургът, който иска да му помогне.

Седя в стаята си и чета. В това време слушам, че муха бръмчи някъде. Поглеждам, мухата се заплела в паяжина, бръмчи, не може да се освободи. Обръщам се към паяка и казвам: Слушай, в мое присъствие не позволявам да се вършат престъпления. Или ще пуснеш мухата, или ще взема една тояга, и двамата ще изхвърля навън. Вън от стаята ми можеш да правиш, каквото искаш, но тук не позволявам. Паякът ме погледна, не знае, какво да предприеме: да изяде ли мухата, или да я пусне на свобода. Има своенравни паяци, които не отстъпват лесно. Той ходи по паяжината си, мисли, какво да направи. Най-после решава да освободи мухата: започва да къса нишките една след друга и пуска мухата на свобода. Така и той е свободен, и мухата е свободна. След това го питам: Защо хвана мухата? – Тя е моя длъжница. Има да ми дава, и докато не секвестирам всичкия ѝ имот, няма да я пусна. Да, но ако не я пуснеш, аз ще дойда с тоягата си и ще се разправя с вас, както трябва. Ти трябва да простиш дълговете ѝ и да я пуснеш на свобода.

Същото нещо става и между хората. Кредитор хванал длъжника си в своята паяжина и не го пуща. Длъжникът бръмчи, мъчи се, иска да се освободи. Кредиторът не отстъпва. Тогава аз се намесвам. Взимам тоягата си, т. е. Божия закон, и казвам на кредитора: Или ще пуснеш длъжника си и ще простиш дълга му, или и двамата ще излезете навън. Пред Божието лице не позволявам да се вършат престъпления.

Как да разберем това нещо? – Много просто. Когато се намираш пред лицето на Бога, ти трябва да простиш прегрешенията на брата си. Когато се намираш пред лицето на Бога, ти трябва да простиш всички дългове на брата си – абсолютно да ликвидираш с него. Докато не ликвидираш с брата си, не можеш да се явиш пред Божието лице и в Царството Божие не можеш да влезеш. Какво правите вие? Казвате: Като спечеля, ще наредя работите си и на бедните ще помагам. Защо трябва да чакаш това време? Ето, всички твои длъжници са бедни хора. Прости дълговете им, и въпросът е свършен. „С каквато мярка мериш, с такава ще ти се отмери." Отива някой при Бога и носи със себе си изпълнителните листове на своите длъжници. Казвам: Ако още днес не скъсате вашите изпълнителни листове и не се явите с чисто лице пред Господа, и вие, и длъжниците ви ще излезете вън. На всички християни днес се казва: Скъсайте изпълнителните листове, ако искате и вие, и длъжниците ви да бъдете свободни. Иначе, всички ще бъдете изпъдени навън. Тоягата, Божият закон

ще играе по гърбовете на всички хора: на кредитори и на длъжници. Не е позволено да се вършат престъпления в присъствието на Бога! Къде остава вашата любов, ако вършите престъпления в Негово присъствие?

Сега аз изнасям един принцип. Когато искате да се явите пред лицето на Бога, бъдете готови да извършите всичко заради Него. В това седи изпълнението на волята Божия. Ако днес още не сте готови да скъсате вашите изпълнителни листове. заради Господа, любовта ви е слаба. Ако сте готови да скъсате вашите записи, вашите изпълнителни листове, и аз съм готов да скъсам моите записи срещу вас. Ако вие не сте готови, и аз не съм готов. Щом вие не сте готови да скъсате записите на вашите стари идеи, да се освободите от страха за утрешния ден, и аз няма да скъсам моите полици. – Какво ще стане с нашия живот? – Щом скъсате старите си записи, животът ви ще се нареди добре. Че ако днес, когато сте пред Божието лице, не сте готови за подвизи, утре ли ще бъдете готови? Когато беше на кръста, Христос скъса всички полици, всички изпълнителни листове на своите длъжници и каза: Господи, прости им! Те не съзнават, какво правят. Ако не беше простил на своите длъжници, Христос не би могъл да се яви пред Господа, не би могъл да влезе в Царството Божие. Христос беше пред лицето на Бога и прости дълга на своите длъжници. Щом искате да се освободите, да се явите чисти пред лицето на Бога, вие трябва да простите на своите длъжници и да кажете: Господи, прости им! Величието на Христа седи в жеста на благородство, който Той прояви на кръста още. Закован с гвоздеи на ръцете и на краката, Той каза: Господи, прости им!

Ще кажете, че проповедта ми днес е хубава. Не е въпрос за хубавата проповед. Важно е, каквото се проповядва, да се прилага. Къде е силата и любовта на християните, които се намират пред лицето на Бога и не могат да скъсат своите стари записи и да кажат: Господи, прости им! След всичко това те ще отидат при някой праведен човек и ще искат да се моли за тях. – Не, не е позволено да се молите за човек, който не е готов да скъса своите стари записи. Свещено трябва да бъде името Божие за вас. Произнесете ли това име, бъдете готови на всички жертви. Дойде ли някоя болест, предложете ѝ да ви последва, да тръгне с вас на работа. Щом я поканите на работа, тя ще си отиде. Според мене, болестта не е нищо друго, освен неканена гостенка, която ви е посетила и ви се налага: тя иска да я къпете, обличате, храните, забавлявате. Ще се съберат пет-шест души около болния да му услужват. Всъщност те не услужват на болния, а на болестта, която го обсебила като неканена гостенка. На болестта не трябва да се дават никакви лекарства. Щом дойде при вас, ще ѝ кажете: Аз отивам да копая на Божието лозе. Ако искаш да дойдеш с мене, добре дошла. Ако не, сбогом! Който вярва в Бога, като динамическа сила, той всякога ще бъде

здрав.

Съвременните хора искат да бъдат обичани. Тяхното желание е на място, но не е достатъчно само един човек да ги обича. Човек представя микроскопична цев, през която може да мине само един слънчев лъч. Слънчевият лъч все ще допринесе нещо на човека, но мощното в света е цялото слънце. Светлината на цялото слънце трябва да влезе в човека и да освети и най-малките кътчета на неговата къща. Един слънчев лъч представя любовта на един човек. Тази любов не е достатъчна. Любов, която не може да преобрази човека, да го направи здрав, добър, умен, не заслужава това име. Любовта е онази сила, която преобразява човека и го прави готов на всички жертви заради Свещеното име, върху което почива неговият живот. Истинската жертва подразбира жертва за Твореца на вселената, за Свещения, а не жертва за хората. Къде ще намерите Свещения? Той се крие дълбоко някъде в душата на всички живи същества. От всички хора се изисква велика жертва, каквато Христос е направил. В какво седи тази жертва? Като ги прикoват на кръста за името Божие, да кажат: Господи, прости им!

Срещат един и го питат: Ти какъв си ? – Християнин съм. – Изпълнил ли си всичко, което Христос е проповядвал? Христос е проповядал самоотричане. Ти самоотрече ли се? Христос е казал, че Негов ученик може да бъде само онзи, който раздаде всичкото си имане на сиромаси и Го последва. Ти направи ли това? Когато беше на кръста, Христос каза: Господи, прости им! Ти прости ли на своите длъжници? Ще кажете, че времето ви още не е дошло. Според мене, много от сегашните християни са закъснявали даже. Ако сега не изпълнят Христовото учение, те съвсем ще закъснеят. Не е въпрос до буквата на нещата. Христовото учение е учение на вътрешна жертва. Всеки момент се жертвайте за Онзи, чиято любов е непреривна. Христовото учение проповядва вътрешен, велик морал, който почива на абсолютна чистота. Хората говорят за любов, за целувка, но се стесняват. Защо? – Защото в тяхната любов, в тяхната целувка има нещо користно. Те взимат, а не дават. Казано е в Писанието: „Целунете се със свето целование". Божествената любов подразбира абсолютна вътрешна чистота, която дава упование на човека, прави го смел, самоотвержен. Ако целувката може да повдигне падналия, да излекува болния и да възкреси мъртвия, тя е на място. Това означава свято целование.

Христос казва: „Не дойдох да изпълня своята воля, но волята на Онзи, Който ме е проводил!" Следователно, всеки човек трябва да осъзнае, че е дошъл на земята да изпълни волята на Онзи, Който го е проводил. Когато се намерите в големи противоречия и не можете да разрешите някой въпрос, кажете: Да бъде волята Божия! Кажете ли така, няма да мине

много време, и въпросът ще се разреши. Но затова се иска пълно упование на Бога. Ако всички решите в себе си да вършите волята Божия, без никакво съмнение и колебание, работите ви ще се оправят естествено. Щом работите ви се объркат, ще знаете, че изпълнявате своята воля, а не Божията. Ако доброволно не изпълните волята Божия, смъртта ще дойде, ще ви хване за врата и насила ще ви застави да се откажете от това, което днес не можете да пожертвате. Не е ли по-добре, преди да е дошла смъртта, да направите това, което Бог иска от вас? Под думата „смърт" разбирам закон. За предпочитане е човек да извърши доброволно волята Божия, отколкото по закон. – Какво ще стане тогава с нас? – Направете опит и ще видите. – Ами ако страдаме? – Нима ако не изпълните волята Божия, няма да страдате? Нима богатият не гладува? Въпреки богатството си, въпреки знанието си, въпреки силата си, човек пак страда. Цялото човечество ще мине през такива страдания, каквито не е мислило. Като върши волята Божия, човек пак ще страда, но страданията му ще бъдат осмислени. Страданията ще дойдат за всички хора без изключение. Смъртта ще дойде за всички. Тя е неизбежен акт. Мнозина мислят, че като излязат от тялото си, веднага ще бъдат свободни. Те ще бъдат толкова свободни, колкото е свободен пътникът, който излиза от парахода и влиза направо в морето. Свободен ли ще бъде в морето? В морето го чакат акули, които веднага ще го изядат. Друг е въпросът, ако излезе от парахода и слезе на пристанището. Не е лесно да излезе човек от тялото си. Ако излезе от тялото си и влезе в морето, положението му е опасно; ако излезе от тялото си и слезе на пристанището, положението му е добро. Желая на всички да слезете на пристанището, за което ви е даден билет. Щом сте на парахода, радвайте се, мислете, работете и не бързайте да слезете, докато не чуете името на пристанището, за което имате билет. Когато чуете името на това пристанище, не се бавете нито минута. Веднага слезте от парахода и чакайте на пристанището, докато дойде друг параход да ви вземе. Новият параход ще бъде по-красив, по-съвършен от първия.

„Както ме е Отец научил, така говоря". Сега ще ви запитам: Готови ли сте да освободите мухите от паяжините си? Аз засягам този въпрос принципно, а не лично. Личните въпроси представят комедия и драма в живота. Аз нямам разположение нито към комедията, нито към драмата, нито към трагедията. Според мене, комедията е най-простото нещо в света. Драмата е пълна с преструвки, с неестествени неща. Трагедията пък е смес от трагизъм и комизъм. В живота комедията представя здравето в човека, драмата – доброто, а трагедията – ума. И наистина, само умният се натъква на противоречия. Докато разреши тия противоречия, главата му побелява. Побелялата глава е трагизмът в човешкия живот. Жената се оплаква от мъжа, мъжът – от жената, искат да се самоубиват. Това е трагедия. Младата мома заплашва момъка, че ако не я обича, ако не се

ожени за нея, ще се убие. Той се уплаши и бърза да отговори на чувствата й. Няма защо да се плаши. Ама щяло да стане нещо трагично. Нека момъкът се опита да пореже леко пръста й, да потече малко кръв и ще види, че момата ще се откаже от всякакво самоубийство. Когато момата обича момъка, а той не я обича, това е трагедия. И обратно: когато момъкът обича момата, а тя не го обича, и това е трагедия. Когато и двамата се обичат, това е трагикомедия. Когато стар, 120 годишен човек, се влюби в млада мома, това е трагикомедия. Какво по-хубаво нещо може да има за стария човек от любовта? Като люби, той се подмладява. Ако младата мома се влюби в стар човек, тя поумнява, става мъдра. Значи, младата мома жертва любовта си, старият жертва мъдростта, знанието си, и по този начин се обменят. В Божествения свят тази любов, именно, е правилна, хармонична. По-хубава любов от тази не съществува. Любовта между стар човек и млада мома е чиста, безкористна. „Всичко е за добро." – Кога? – Когато се върши от любов. Жертвайте всякога от любов и в името Божие. Като постъпвате така, кажете: „Да се освети името Божие! Да бъде волята Божия! Да дойде Царството Божие!" Бъдете готови да се жертвате за името Божие, за волята Божия, за Царството Божие! Това ще повдигне душите ви и ще ви направи жители на Царството Божие.

Сега аз изхвърлих мухите и паяците навън, изчистих стаите ви. Не пускайте вече мухи и паяци в стаите си, да не вършат престъпление пред вашето лице!

„Божият Дух носи всичките блага на живота."

3 Септември, 1935 г. 5 ч. с. София – Изгрев.

Книги:
* Всичко е за добро
Царският път на душата (София, 1998)
17 беседи от 6 август 1935 г. до 6 септември 1935 г.
Начало: 05:00

1935_09_04 Отворени книги
съборна беседа

ОТВОРЕНИ КНИГИ

Йоана 9:1–9

Съвременните хора се намират в положението на ученик, който постъпва в гимназия или в университет. Първата му работа е да подаде заявление за приемане в съответното училище, придружено с необходимите документи за ценз. Докато се отговори на заявлението, ученикът изживява тревога: ще го приемат, или не. Най-после му отговарят, че е приет. След това иде втората тревога: ще може ли да учи, да следва с успех училището. Като започне да учи, указва се, че е способен и задоволява изискванията на своите учители и професори. Като мине и тази тревога, иде трета – ще има ли достатъчно материални средства за следване в училището. Значи, ученикът е приет в училището, при това е способен, но се смущава, ще може ли баща му да го издържа, да свърши училището. Следователно, за да свърши ученикът училище, три условия трябва да бъдат в съгласие: да го приемат в училището, да бъде способен да учи и да има средства за издръжка. Някои хора имат първия род мъчнотии, други – втория род, а трети – последните мъчнотии – нямат средства за издържане.

Защо са дадени мъчнотии и страдания на хората? Да се задава такъв въпрос, това е все едно да се задават въпросите, защо човек има два крака, защо главата му е нагоре изправена, а краката надолу и т. н. Ако човек задава такива въпроси, растението може да пита, защо главата му е забита в земята. Животното пък може да пита, защо главата му е в хоризонтално положение. Растението, животното и човекът представят стадии на развитие, през които животът е минавал. В тези фази на развитие се вижда постепенното изявяване на Божията мисъл. Растението, животното и човекът представят проявената Божия мисъл на земята. Първото проявяване на Божията мисъл виждаме в растенията.

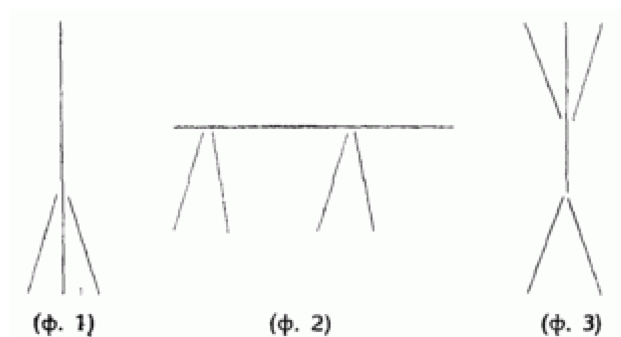

Като прекарали хиляди години с главите си в земята (ф. 1.), растенията

пожелали ново положение – да извадят главите си от земята, а с това заедно да се подобрят условията на живота им. Обаче, това не могло да стане изведнъж. Бог постепенно обръщал главите им, докато ги поставил в хоризонтално положение, което виждаме в четвероногите, в млекопитаещите (ф. 2.). Значи, животните са втората проява на Божията мисъл на земята. И животните не били доволни от положението си; и те пожелали подобрение на условията на техния живот. Центърът на тежестта в животните не е в средата, вследствие на което за да пазят равновесие, те движат опашката си. В това отношение опашката играе важна роля у животните. След големи мъчнотии и страдания, силите в главата на животните започнали да се проектират повече нагоре, вследствие на което тялото им постепенно се изправяло, докато застанало на два крака, което виждаме в човека (ф. 3). Следователно, човек представя трета проява на Божията мисъл. При това положение, с глава нагоре и на два крака изправен, и човек няма нужното равновесие. Ето защо, човек често пада. За да не пада, той трябва да държи мисълта си силно съсредоточена нагоре, към центъра на слънцето. Моралните падания на хората се дължат на факта, че в техния морален живот няма равновесие, няма нужния морален устой. В този смисъл, грехът не е нищо друго, освен изгубване на равновесието, вследствие на което човек пада. Дали морално ще падне човек или физически, това се дължи все на изгубване на равновесието.

Съвременните хора са недоволни от начина, по който светът е създаден. Когато главата им била забита в земята, те били недоволни. Когато главата им била в хоризонтално положение, и тогава изказали недоволство. И днес, когато главата им е на горе, те пак са недоволни. Невидимият свят предлага на хората да представят свой проект за създаване на света, за да се задоволят. Такъв проект и до днес не е представен. Защо? – Защото хората не са дошли до положение да разбират нещата принципално, т. е. от Божествено гледище. Досега хората са разглеждали нещата или от своя гледна точка, или от гледна точка на своите ближни. Те трябва да дойдат до третия начин: да разглеждат нещата от Божествения свят, от гледището на абсолютните, неизменни принципи. Да изучавате нещата от Божествено гледище е едно, а да ги изучавате от свое гледище и от гледището на своите ближни, е друго.

Какво се разбира под думите изучаване на нещата от свое гледище, от гледището на своя ближен и от Божествено гледище? Да изучавате нещата от Божествено гледище, от гледището на Бога и тогава да се произнасяте върху тях, това значи, да ги разглеждате от положението на бащата. Да ги изучавате от свое гледище, това значи да ги разглеждате от положението на майката. И най-после, да ги изучавате от гледището на своя ближен,

това значи, да ги разглеждате от положението на децата. Децата са много своенравни. Те вършат неща, които не са позволени: влизат в чужди градини да късат плодове, влизат в дюкяни да правят обири и т. н. За да се освободят от пакостите на децата, т. е. на своите ближни, хората създават закони, морални правила, според които не позволяват да се правят обири, да се късат плодове и т. н. Ако не се спазват тези правила, нарушава се равновесието на общия организъм. Няма по-страшно нещо от това, да се отреже главата на човека. Ако се отреже главата на човека, нарушава се равновесието на целия организъм. Колко мъчно може след това да се възстанови изгубеното равновесие.

Хората питат, защо Господ е създал света. Защо светът е създаден, никой не знае. В създаването на света се крие някаква дълбока вътрешна тайна. Интересно е кое кара хората да питат, защо светът е създаден. Има ли някакво противоречие в това, че светът е създаден? – Ама защо човек ходи на два крака? – Какво особено има в това? Някога, в далечното минало, главата на човека е била забита в земята, после е била в хоризонтално положение, а днес е нагоре. Често човек изпада в положение на растение, с глава заровена в материята. И тогава той разглежда нещата от положението на растението. Друг път главата му е в хоризонтално положение. Тогава разглежда нещата от положението на животното. И най-после той се намира с глава нагоре, в положението на човек, и започва да изучава нещата от гледището на човека. Това са фази, състояния, през които човек неизбежно минава.

В едно окултно предание се говори за слизането на растенията на земята и преминаването им в по-високи положения. Като слизали от високите светове, растенията обикнали земята и пожелали да останат на нея, заровени с главата надолу. Те мислили, че този живот никога няма да им дотегне. Обаче, като живели хиляди години на земята, видели, че не могат да се разбират с нея и пожелали да извадят главите си навън, да тръгнат в посока, по която земята се движи. Затова те тръгнали с главата напред, в хоризонтално положение – станали животни. И това положение не им харесало. Защо? – Защото, като се движили в посока, по която земята върви, без да искат, те били постоянно в нейните следи. Това не се понравило на земята, затова тя разбъркала умовете им, вследствие на което им създала големи мъчнотии и изпитания. Те започнали едни други да се ядат, да се изтребват. Така земята била свободна да прави, каквото иска, без да има, кой да я следи. След големи мъчнотии и изпитания, животните пожелали да излязат от това положение. С големи усилия те изправили главите си нагоре, към центъра на слънцето, към Бога. Така растенията дошли до най-високото положение – до положението на човека. Като видяла, че има възможност да се лиши от човека – работник,

земята му създала голямо тяло, посредством което го задържала за себе си. Ако човек нямаше това тежко, голямо тяло, той би хвръкнал към слънцето, би отишъл при Бога. А така, колкото малко да обработва земята, той все пак е добър работник.

Сега, дали това предание е вярно, не зная. Ще кажа като турците: „И така да е, пак не вярвай". Едно е важно: при най-трудните условия на живота си, при най-големите противоречия, в края на краищата, човек ще разгледа състоянията, през които е минал, и ще каже: Въпросите не се разрешават нито с заравяне на главата в материята, нито с движението й в посока успоредна на земната орбита. Единственото разрешаване на въпросите седи в изправяне на главата към центъра на слънцето.

Съвременните хора се движат в различни посоки: едни към центъра на земята, други – успоредно на земната орбита, трети – към центъра на слънцето. Тази е причината, поради която те не могат да се разбират. Като не се разбират, те се натъкват на ред противоречия. Оплаквате се, че хората не ви разбират. Вие разбирате ли ги? И вие не ги разбирате. Някой седнал на мястото ви, сърдите се. Друг се проявил пръв в известна област на науката, завиждате му. Защо не влезете в положението на тези хора и ги разберете ?

На какво се дължат противоречията в живота? Една от причините на противоречията се дължи на връзките, които човек е направил на земята. Ако е свързан с баща си, човек ще носи противоречията на баща си. Ако е свързан с майка си, той ще носи нейните противоречия. И най-после, ако е свързан със себе си, той ще носи своите противоречия. Ако е свързан с растенията, ще носи техните противоречия. Какви са противоречията на растенията? Само главата на растенията е запазена от външни противоречия. Обаче, тялото и краката на растенията, които представят стъблото и клонищата, са изложени на големи външни противоречия. Като задуха вятър, клонищата се разлюляват, огъват, а понякога счупват. Вятърът иска да застави растенията да се обърнат с главата нагоре. Хиляди години вече, как растенията се мъчат да извадят главите си вън от земята, но не са успели. Вятърът казва: Дебели са главите на растенията. Ето, хиляди години, как духам огъвам ги, но те не искат да покажат, главите си вън от земята. Все пак вятърът е направил нещо: Една трета от растенията са минали във фазата на животните, извадили са главите си от земята и ги държат в хоризонтално положение. Вятърът продължава да духа и на останалите две трети от растенията. Той духа и на животните, да изправят главите си нагоре. Най-после вятърът духа и на човека, да се закрепи добре, да пази равновесие.

Днес човек се натъква на три вида противоречия. Когато се почувствува мъж, човек изпада в противоречията на бащата. Когато се почувствува жена, човек изпада в противоречията на майката. Когато остане сам със себе си, той изпада в противоречията на детето. Когото и да срещнете днес, все за права говори. Мъжете говорят за права, жените говорят за права и децата говорят за права. Тези три вида права се различават едни от други. За да имате правата на мъжа, на бащата, вие трябва да станете баща. За да имате правата на майката, на жената, трябва да станете майка. За да имате правата на детето, трябва да станете дете. Ако не станете баща, майка, или дете, вие не можете да се ползувате от техните права.

Какъв е практическият извод от тези положения? Да има човек права, това значи, да има известен капитал, известно богатство в себе си, с което да разполага, от което всякога да дава. Следователно, който има права, той дава нещо от себе си на онзи, който няма права. Единият дава, а другият взима. Кое е по-добро: да даваш, или да взимаш? Ако нямаш никакъв товар на гърба си, за предпочитане е да се натовариш, да носиш нещо. Ако дълго време си носил товар на гърба си, за предпочитане е да го снемеш, да се разтовариш. Докато живее, човек постоянно се товари и разтоваря. Той товари ума си с мисли, сърцето с чувства, а волята – с постъпки. Мислите са капитал на ума, чувствата – капитал на сърцето, постъпките – капитал на волята. Богат е човек, но от него зависи, как ще използува капиталите си. Срещате стар човек, той се оплаква, че не го разбират. Срещате млад, и той се оплаква, че не го разбират. Защо? – Защото не са пуснали капиталите си в обръщение. По същата причина вярващи и невярващи, учени и прости се оплакват, че никой не ги разбира. Един вярващ не разбира друг вярващ. Единият нарича другия еретик. Защо? – Защото не вярвал като него. Как трябва да вярва човек? В какво седи истинското верую?

Да се задава въпроса, в какво седи истинското верую, това значи да питате, в какво седи истинското пение. Ако зададете този въпрос на един музикант, той ще ви каже: Истинското пение се заключава в чистота, мекота и яснота на тона. Според мене, истинското пение се заключава в любовта. Пение с любов е сила. Пение без любов нищо не представя. Ако искате да проверите, как пеете, идете при някой болен, неразположен човек и запейте. Ако болният оздравее и неразположеният се ободри, вашето пение е истинско. Нямате ли тези резултати, вие пеете без любов. Много певци и музиканти са били освирквани от публиката. Те са казвали, че хората не ги разбират. Ако публиката не ги разбира, кой е причина за това: певецът или самата публика? Ако децата не разбират баща си и майка си, къде е погрешката: в децата или в бащата и майката? Ако вие сами не се разбирате, къде е погрешката? Значи, човек живее на земята,

говори, мисли, чувствува, но сам себе си не разбира. Той казва, че като замине за другия свят, ще отиде при Бога. Същевременно цитира стиха от Писанието: „В Бога живеем и се движим". Чудно нещо! На земята живее и се движи в Бога, а като замине за онзи свят, пак ще отиде при Бога. Как трябва да се разбере това? Това е тавтология, от която се вижда, че в умовете на хората се раждат идеи, мисли, които за самите тях не са още изяснени.

Какво трябва да правите, за да си изясните всички въпроси в живота? Вие трябва да учите. Като ученици на окултна школа, преди всичко вие трябва да изучавате отношенията, които имате към баща си, към майка си и към самия себе. После ще изучавате отношенията, които имате към земята, към слънцето. Земята представя майката, която е хванала човека здраво за краката. Слънцето представя бащата, който е хванал човека здраво за главата. Днес само ръцете на човека са свободни, и той маха с тях наляво-надясно, търси начин да се освободи от майка си и от баща си.

Задавали ли сте си въпроса, защо сте дошли на земята? Ще кажете, че сте изпратени от Бога. Върху този въпрос може да се разисква – или сте пратени, или не. Не е достатъчно да кажете само, че сте изпратени, но трябва да съзнавате това, да сте убедени в думите си. Не е достатъчно само да кажете, че всичко, което ви заобикаля, е създадено заради вас. Звездите за вас ли са създадени? Ако са създадени за вас, вие трябва да се ползувате от тях. В същност, колцина се ползуват от звездите? Ще кажете, че те са далеч от вас. Наистина, големите работи се гледат отдалеч, а малките – отблизо. Ако малките, дребните неща гледате отдалеч, нищо няма да видите. Малките неща ще гледате отблизо и под микроскоп, или с увеличително стъкло. Ако големите неща гледате отблизо, пак нищо няма да видите. Следователно, големите неща ще гледате отдалеч, а не отблизо. Любовта, обичта отде ще я гледате: отблизо или отдалеч? За да отговорите на този въпрос, първо трябва да определите, към кои неща спада любовта: към големите или към малките. Съществува следният закон: всеки предмет, който обичате, трябва да стои на известно разстояние от вас. Който не спазва този закон, той ще се натъкне на големи противоречия. Оттук можем да извадим заключението: противоречията в живота се дължат на факта, че човек нарушава онова разстояние, което съществува между него и любимия му предмет. Като обича нещо, човек има желание да го вземе близо до себе си, да го прегърне, да му се порадва. Любовта изключва всякаква близост, всякакво прегръщане. – Ами Бога, Христа не можем ли да прегърнем? – Как ще Го прегърнете, като е далеч от вас? Как ще прегърнете слънцето, звездите? – Като отидем на небето, при Христа, тогава ще Го прегърнем. – Христос не обича прегръдки. Той опита веднъж прегръдките на хората, и втори път не се лъже. Те Му изковаха един

дървен кръст и Го качиха на него, да Го прегърне. Христос познава вече прегръдките на дървения кръст. На земята Той мина през големи противоречия: първо Го заковаха на кръста като човек, с главата нагоре. После Го свалиха от кръста и Го поставиха с главата напред, в хоризонтално положение, каквото е положението на животните. Най-после, Христос трябваше да излезе от гроба и да възкръсне.

Защо хората умират? Хората умират, за да се справят с животинското състояние в себе си. Като се справят с това състояние, те ще излязат от гроба, отново ще се изправят на краката си и ще бъдат вече самостоятелни. Кога поставят човека в хоризонтално положение? – Когато се обиди. Когато се отчая и не иска да живее, човек е пак в хоризонтално положение. Когато го обичат, или когато не го обичат, той е все в хоризонтално положение. И като болен, и като здрав, човек постоянно се измъчва, вследствие на което заема хоризонтално положение. Това показва, че всички положения, в които човек се намира, са неестествени. Въпреки това, той не се стреми да се освободи от тия състояния, но като дете, все за баница мисли. Какво ще спечели от баницата? Пеперудите ядат ли баница? Ангелите ядат ли баница? Какво представя баницата? Баницата представя временния, преходния живот, от който всеки трябва да се откаже. Какво ще прави като се откаже от този живот ? Той ще влезе във вечния, в постоянния живот.

Кой е Вечният живот? Вечният живот се отличава с абсолютно равновесие. Който иска да придобие този живот, той трябва да пази първото условие: равновесие на своя ум, равновесие на своето сърце и равновесие на своята воля. Всички противоречия, всички недоразумения и разногласия между хората се дължат на факта, че те не пазят своето равновесие. Пазене на равновесието е метод на работа, който трябва да се приложи при съвременното възпитание. Да се самовъзпитава човек, това значи, да пази равновесие между своите мисли, чувства и постъпки, т. е. да пази равновесие на своя ум, на своето сърце и на своята воля. Който изгуби равновесието на своя ум, той се излага на страдания; който изгуби равновесието на своето сърце, той се излага на смущения; който изгуби равновесието на своята воля, той се излага на падане. Когато боговете, възвишените същества изгубиха равновесието на своята воля, те паднаха. Следователно, когато човек падне, трябва да знае, че причината за неговото падане, е изгубване равновесието на неговата воля, на неговите постъпки. Затова е казано в Писанието: „Който стои, да гледа да не падне".

И тъй, стремете се да пазите равновесието на своя ум, на своето сърце и на своята воля. Слушате някой да пее и намирате, че не пее хубаво. В този момент още трябва да посочите погрешките му. Но ако започнете да

пеете, и вие ще бъдете певец като него. Много учители по музика не пеят добре, но могат да напътват учениците си. Някой учител може да не е добър по характер, но иска учениците му да бъдат добри. Защо? – Има някакви съображения. Той казва, че желае доброто за самото добро, без оглед на това, кой какво ще каже за него, или какво ще придобие от доброто.

Какво разбирате под думите, да правиш добро за самото добро? Когато някой прави добро, той не трябва да има пред вид своя личен интерес, но доброто на всички хора, на цялото човечество. Защо? – Защото всички хора са свързани помежду си. Те представят халки на една верига. Следователно, когато един човек върви в правия път, и съседът му ще върви в правия път. Ако първият не върви в правия път, и съседът му ще върви по неговия път. Щом бащата в един дом падне, с него заедно ще паднат и майката, и децата. Ако майката падне, ще паднат и бащата, и децата. Ако децата паднат, ще паднат и майката, и бащата. Това е общ закон, който засяга всички хора. Не мислете, че можете да се освободите от този закон. И до днес Бог продължава да мисли, как да възстанови равновесието на своите паднали деца. Докато не дойдат в съгласие с Божиите мисли, чувства и постъпки, хората не могат да възстановят своето равновесие, не могат да влязат в Божествения живот, не могат да разберат усилията, които Божият Дух прави за тяхното повдигане.

Сега, като ученици, вашата главна задача е да възстановите равновесието на своя ум, на своето сърце и на своята воля. Ако не можете да възстановите равновесието си, вие всякога ще се намирате в противоречие или с Бога, или със себе си, или със своя ближен. При това, помнете: Правата на човка се обусловят от равновесието на неговия ум, на неговото сърце и на неговата воля.

Казано е в Писанието: „Бог е Любов, Мъдрост и Истина." Любовта е сърцето на Бога, Мъдростта – главата на Неговото Слово, а Истината – Неговите крака. Любовта определя равновесието на сърцето. Който обича Бога, той е уравновесил силите на своето сърце и заради Него е готов на всички жертви. Ако младата мома пожертвува всичко за своя възлюбен и не намери щастието, което очаква, на място ли е нейната жертва? Всяка жертва, която човек прави, трябва да принесе своя плод. Христос принесе себе си жертва за света, но тази жертва даде плод. Тази жертва имаше велико предназначение. Трябва ли момата да се жени за момък, който утре ще я направи нещастна? Ама не могла да живее без него. Как е живяла без него преди да го срещне?! Как е живяла хиляди години на земята без него? Когато младите се женят, дъщерята изневерява на баща си, а синът – на майка си. Защо? – Защото, с раждането си още, дъщерята

се е свързала с баща си, а синът – с майка си. В този смисъл, дъщерята и синът са женени вече, нима защо втори път да се женят. Нещо повече: със слизането си на земята, човек е изневерил на своя Отец. Като се облече в материя, той забрави всички и започна да отрича Бога, Духа, Душата. Духът представя бащата, а душата – майката. Следователно, дъщерите изневеряват на Духа, а синовете – на Душата. Слабостта на дъщерята, на жената е в ума, слабостта на сина, на мъжа е в сърцето, а слабостта на децата – в тялото. Защо дъщерята изневерява? – Дъщерята изневерява, защото мисли, че ще намери мъж, който ще я обича повече от баща й. Защо синът изневерява? – Защото мисли, че ще намери жена, която ще го обича повече от майка му. И двамата се самоизлъгват. Нито дъщерята ще намери мъж, който да я обича повече от баща й, нито синът ще намери жена, която да го обича повече от майка му. Невъзможно е да се намери жена, да обича мъжа си повече от майка му, която го е носила девет месеца в утробата си. Обаче, докато хората живеят със своите стари възгледи, дъщерята и синът все още ще изневеряват на родителите си. Дъщерята няма още отношения към баща си. Синът няма отношения към майка си. И вие нямате отношения към себе си.

Сега, след всичко това, ще казвате, че обичате себе си. Какво обичате в себе си? Понякога вие обичате тялото си, но не е тялото само, което трябва да се обича. В същност, вие не знаете, какво трябва да обичате в себе си. Ако обичате тялото си, утре това тяло ще изчезне. Човек трябва да обича Божественото начало в себе си, но как и къде да Го намери? Ако Го намери и обикне, с него ще стане цял преврат. Той ту Го намира, ту Го изгубва. Защо? – Постоянно се съмнява. Къде седи Божественото в човека: в главата ли, в сърцето ли? Някой мисли, че като има достойнство, това е Божествено в него. Къде седи неговото достойнство, и как познава, че има достойнство? Според мене, онзи човек има достойнство, който никога не се обижда. Светлината има достойнство, понеже никога и от нищо не се обижда. Тя минава през чисти и през нечисти места и навсякъде се задържа само по една триста-хилядна част от секундата. Нищо не е в състояние да обиди светлината, понеже тя използва всичко и знае, как да се справя с всички положения. Ако в ръцете на глупавия попадне златна сабя, с нея той може да мушне някого. Обаче, умният ще използва тази сабя на място. Той ще я стопи, ще я превърне в пари, които ще пусне в движение.

Умният човек разполага с три начина за разрешаване на мъчнотиите: или чрез силата на ума, или чрез силата на сърцето, или чрез силата на волята. Другояче казано: мъчнотиите могат да се разрешават или от гледището на бащата, или от гледището на майката, или от свое собствено гледище. Още едно положение: мъчнотиите могат да се разрешават или от гледището на

Бога, или от гледището на Духа Божий, или от свое собствено гледище. Обаче, трите вида положения се намират в известна връзка помежду си. За да разрешавате въпросите правилно, не се заблуждавайте от външния вид на нещата. Например, едно дете, макар и малко, може да ви каже по-умни неща и от възрастните. Питам едно дете: Стоянчо, защо ме обичаш? – Защото и ти ме обичаш. – Защо другарчето ти не те обича? – Защото и аз не го обичам. Щом аз го обикна, и той ще ме обикне. Значи, Стоянчо разбира, че в отношенията на хората има известна зависимост. Откъде е научил тези неща? Това са закони, които са написани в сърцата на всички хора, били те млади, възрастни или стари.

Следователно, ако искате да ви обичат, и вие трябва да обичате. Ако искате животът ви да се подобри, трябва да обичате Бога. Вие искате Бог да ви обича, а не съзнавате, че Той ви е обикнал още преди създаването ви. Той вече е отворена книга за вас, но вие сте затворена книга за Него. Понеже сте затворени за Него, вие не можете да възприемете всичко онова, което Той отправя към вас. Невъзможно е да възприемете нещо от човека, когото не обичате. Невъзможно е да възприемете нещо от Бога, ако не Го обичате. Отворете се към Него, за да възприемете онова, което Той всеки момент ви дава. Любовта определя отношенията между хората. Когато двама души се обичат, единият дава, а другият възприема. Тогава и двамата са отворени: и който дава, и който взима. Значи, любовта търси отворени души, които да възприемат всичко, каквото тя дава.

И тъй, човек трябва да бъде отворен. Умът и сърцето му трябва да бъдат отворени книги. Когато мисли, чувствува и действува, човек се отваря. Да бъдеш добър, това значи да се отвориш. Да обичаш, това значи да се отвориш, да се влее Божественото благо в тебе. Който обича, той никога не може да бъде излъган. Любовта изключва всякаква лъжа. Когато обича, човек се отваря. Когото обичат, и той се отваря. Отварянето е необходимо, за да можеш или да дадеш, или да вземеш. Истинската любов подразбира правилна обмяна: единият дава, другият взима. При любовта човек първо възприема. Като обработи полученото, той дава. Дойде някой и се оплаква, че еди-кой си не го обича. Как познавате, дали един човек ви обича? Докато не обичате човека, вие никога не можете да кажете, обича ли ви той, или не. Как ще познаете, топла ли е или студена ръката на някой човек, ако не я пипнете? Значи, за да се познаят, хората трябва да дойдат в известно съприкосновение помежду си, трябва да се отворят едни за други. Ако не обичате, и ако не ви обичат, вие не можете да се познаете. Следователно, първото условие за опознаване на хората е любовта. Същото може да се каже и за Бога. Невъзможно е да познаете Бога, ако не Го обичате. Извън любовта опознаване не може да има. В това отношение повечето хора вървят по обратен път: не мислят за Бога, не вярват в Него, а

искат Той да ги обича.

Съвременните хора искат да бъдат щастливи, но забравят, че щастието е във връзка с любовта. Човек не може да бъде щастлив, ако не обича. Човек не може да бъде щастлив, ако не мисли. Човек не може да бъде щастлив, ако не действува. С други думи казано: Човек не може да чувствува, да обича без любов. Човек не може да мисли без мъдрост. Човек не може да действува без истина. Това са методи, правила, необходими за съграждане на новия живот. Желанието на Бога е да ни доведе до положение да работим по законите на Неговата Любов, Мъдрост и Истина. Този е пътят, по който могат да се разрешат всички противоречия в живота.

Когото срещнете днес, ще ви запита, обичате ли го. Как ще докажете, дали обичате някого, или не? Новата философия на живота поддържа възгледа, че двама души могат да се обичат, когато са далеч един от друг. Ако са наблизо, те не могат да се обичат. Казвате, че Бог е далеч, затова именно, Го обичате. Погрешката на хората седи в това, че те искат да се обичат отблизо. Те искат да хванат предмета, който обичат. Ако обичате човека, как ще го хванете? Как ще хванете душата на човека, когато тя постоянно е в движение? Душата се движи толкова бързо, че едновременно присъства във всички свои точки. Това значи Бог едновременно присъства навсякъде и никъде. Той едновременно е и близо, и далеч. Когато Го обичаш, Той е далеч. Когато не Го обичаш, Той е близо. Ако обичате, и ако ви обичат, вие сте далеч. Всеки е опитал това. Когато някой не ви обича, той е близо до вас и постоянно ви мушка. Затова, когато почувствува, че някой момък я обича, момата започва да бяга. Щом бяга от момъка, тя го обича. Ако не бяга, тя не го обича

Когато казвам, че които се обичат, те трябва да бъдат далеч един от друг, това подразбира, че любовта постоянно се движи, вследствие на което изисква голям простор. Ето защо е казано, че за любовта няма невъзможни неща. Мощно нещо е любовта. Когото обича, тя ще го намери и на другия край на света. В една минута само тя може да обиколи вселената. За любовта няма граници, няма разстояния. За любовта не съществуват понятията „далеч и близо". Далеч и близо, това са относителни понятия, които съществуват само за хората на земята. Следователно, когато някой се отдалечава от вас, това показва, че или той ви обича, или вие го обичате. Ако ви обича, той ще се отдалечи от вас. Ако го обичате, вие ще се отдалечите от него. Докато седите близо при човека и му натяквате, че не ви обича, това показва, че и вие не го обичате. Ако седите при някого и нищо не му говорите за любов, вие го обичате.

И тъй, ако се отдалечавам от някого, обичам го; ако се приближавам при

някого, не го обичам. Изпращам писмо до едного, в което съобщавам, че му завещавам всичкото си богатство, всичките си имоти и заминавам за странство. Живей свободно, разполагай с всичко мое и за нищо не се грижи. Какво показва това? – Че обичам този човек. Отдалечавам се от него, нищо не му искам и го оставям съвършено свободен. Ако му дам част от имотите си и остана да живея при него, като му напомням постоянно, че съм го облагодетелствувал, това показва, че не го обичам. Тъй щото, под думите „далеч и близо", разбираме противоречията в любовта. Ако между двама души, които се обичат, възникват противоречия, това показва, че те са близо един до друг. Ако в любовта им не възникват никакви противоречия, те са далеч един от друг.

Като изучавам възгледите на съвременните хора за любовта, намирам, че те са съвършено криви. Защо? – Защото търсят любовта отблизо. Обаче, те никога не могат да намерят любовта отблизо. Всяка любов, която е отблизо, не е истинска. Истинската любов е отдалеч. Тя е необятната, великата любов.

Първият и единствен закон, който свързва хората, е любовта. Всека точка на любовта носи живот в себе си. Следователно, с която точка на любовта влезете в съприкосновение, вие възприемате нейния живот. Който не разбира любовта, той е нещастен. Нещастието на хората се дължи на това, че те не разбират необятната Божия Любов. Те не разбират любовта на баща си – на Духа; те не разбират любовта на майка си – на Душата; те не разбират и своята любов. Тази е причината, дето хората изживяват трояко противоречие: противоречие на ума, противоречие на сърцето и противоречие на волята.

Тази година ви е дадена задача да разрешите противоречията на растенията, на животните и на човека. Като разрешите тези противоречия, ще разберете, какво значи да любиш. Да възлюбиш Господа и ближния си, подразбира, при всички условия на живота си да не нарушиш равновесието на своя ум, на своето сърце и на своята воля, т. е. да не нарушиш равновесието на своите мисли, чувства и постъпки. Това не значи, че ще бъдете свободни от страдания. Всички ще страдате, но страданията ви ще бъдат осмислени. И Бог страда. Той изпрати единствения си Син на земята, за да се изяви чрез Него, да прояви любовта си към всички живи същества. Въпреки това, хората роптаят против Бога, защо е създал човека да страда и да се мъчи. Това роптание, това тяхно недоволство достига до Него и, като вижда човешката неблагодарност, Той страда. Че жена ви не ви обичала, че децата не ви обичали, че слугите не били доволни от вас, всичко отдавате на Господа, Него считате, виновник за вашето положение. Казано е, обаче, в Писанието: „Не огорчавайте Духа,

с Който сте запечатани".

Защо е даден животът ? – За да познаем Божията Любов? – Защо е дадено знанието? – За да познаем Божията Мъдрост. – Защо е дадена свободата? – За да познаем Божията Истина. Мислете върху тези положения. Те са отвлечени въпроси. За да ги разберете, от вас се иска съзнателна, интензивна работа.

Като ученици, вие трябва да правите опити, да видите, докъде сте дошли в любовта. Ако искате да дадете нещо на някой беден и бъркате в джоба си няколко пъти, докато извадите само един лев, вие сте близо до любовта, т. е. живеете в любовта на противоречията. Кога ще се освободите от противоречията на живота? – Когато имате равновесие в ума, в сърцето и във волята си. Който има равновесие в ума, в сърцето и във волята си, той е истински свободен човек.

Новото, което чухте днес е, че Божията Любов не произтича от човешката. Човешката любов е причина за греха, за престъпленията, за противоречията. Когато сте близо до предмета, който обичате, грехът е неизбежен. Когато сте далеч от предмета, който обичате, грехът е невъзможен. Ева сгреши, когато дойде близо до забраненото дърво. Ако беше далеч от дървото, тя нямаше да срещне черния адепт и нямаше да сгреши. Тя отиде близо до дървото, за да слуша, какво ще й говори черният адепт. Тя трябваше отдалеч да слуша. Това значи самоотричане. Христос казва: „Който иска да бъде мой ученик, той трябва да се отрече от баща си, от майка си, от брата си и от своя живот." Аз пък казвам: Да се самоотречеш, това значи, да бъдеш далеч от баща си, от майка си, от брата си, от сестра си и от себе си. Така само ще покажеш, че ги обичаш. И блудният син се отдалечи от баща си, но от желание да бъде свободен, да поживее, както разбира, а не от любов към него. Като изяде парите си, като изгуби всичко, той пожела да се върне близо при баща си, но вече вътрешно близо, а външно далеч, като последен негов роб. Така изяви той своята любов към баща си. Блудният син взе смирено положение към баща си. Смирението е израз на любовта. Когато се смири, човек е далеч от любовта. Тогава любовта между Бога и него се проявява правилно.

Запомнете следните неща : Пазете равновесие на ума, на сърцето и на волята си! Каквото и да се случи в живота ви, пазете равновесие.

Обичайте отдалеч! Каквато мисъл, чувство или желание ви посетят, дръжте ги далеч от себе си, докато разберете, откъде идат и какво носят със себе си. Кое е по-добро за вас: да имате богат чичо в Америка, който всеки месец ви изпраща по сто долара, или чичо ви да е близо до вас и всеки ден

да се оплаква, че няма, какво да яде.

„Божият Дух носи всичките блага на живота."

4 Септември, 1935 г. 5 ч. с. София. – Изгрев.

Книги:
* Отворени книги
Царският път на душата (София, 1998)
17 беседи от 6 август 1935 г. до 6 септември 1935 г.
Начало: 05:00

1935_09_06 Отребване, разтопяване, отвяване
лекция пред специалния клас

ОТРЕБВАНЕ, РАЗТОПЯВАНЕ, ОТВЯВАНЕ

Добрата молитва

Ще прочета няколко стиха от четвърта глава от Второто послание към Коринтяните от 7 до 11 ст.

Има три начина, по които погрешките може да се поправят. Първият начин – чрез отребване; вторият начин – чрез закона на разтопяването и третият начин чрез отвяването. Първият метод се дължи на физическото поле – чрез отребване. Нещата трябва да са твърди. Чрез пръстите ще ги вземеш, там ще ги вземеш по един медлен начин, както отребвате ориза, както изваждате камъчетата. Другият начин - чрез разтопяване, принадлежи на астралния свят, на чувствата. Когато имате едно горчиво чувство, трябва чрез закона на разтопяването да се разтопи чувството. Ако не знаете как да топите, тогава няма да можете да се справите с мъчнотиите на чувствата. Третият начин е чрез отвяване. Ако не знаете как да отвявате, тогава сламата остане във вас. Трябва да се извадят непотребните работи от ума ви, да остане умът ви свободен.

Допуснете, че вие получите един удар. Може да си го причините сами. Вечерно време вървите, блъснете се в някой камък или в някоя врата или дъска, погледнете – посиняло. Значи една погрешка, направена вечерно време, от какво зависи? Дължи се на голямата ви самоувереност. На пътя ви не трябва да има нищо. Вие трябва да държите ръката си напред. Вървите и махате ръцете си нехайно, разбира се, че ще се блъснете. Защо удареното посинява? В случая говоря само за изяснение. Вие на удареното място имате една синина. Значи този удар привлякъл на даденото място повече кръв и възприемате повече кръв, отворили сте всичките врати, през които кръвта да влиза, а сте затворили всичките врати, през които да излиза. Ударът не е нищо друго, освен затваряне пътя, през който кръвта излиза навън. Следователно спирате кръвта, явява се една синина, става кръвта по-гъста, става по-черна. Такива удари може да приемете навсякъде. В астралния свят може да приемете такъв удар. Някой път имате сърдечен удар. Някой път удрят вашите чувства, че посинее сърцето. Те са много естествени неща. Даже сега човек, който не е запознат с окултната наука добре, след като се удари, веднага ще тури един топъл компрес, за да се отворят изходните места или да се изправят капилярните съдове.

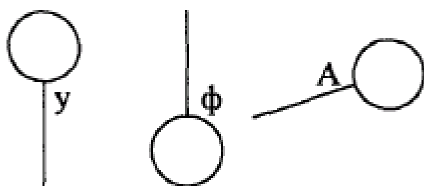

Допуснете, че имате един удар:

Всякога хоризонталните удари са астрални. Твърдите, физическите удари са надолу, а умствените удари са нагоре. Когато хоризонтално ви удрят, то е астрален удар. Когато ви ударят главата, искат да действат на ума ви. Често майката удари детето. Един удар може да е по гърба, може да е по задницата, някой път – по главата. Кога се научиха майките на това изкуство? Защото майките създадоха боя. От рая излезе боят. Майката е първата, която употреби боя, която употреби пръчката. Боят на бащата отпосле дойде. Когато майката употребила боя, не го употребила в този смисъл, както сега употребяват. Допуснете, че вие имате приятелка, която най-после ви казва: "Аз не ви обичам." Това е един удар. Какво ще правите? "Не ви обичам", към кой удар спада? (- Астрален.) Щом каже, че не ви обича, вие имате една синина, петно някъде, усещате болка. Как ще се излекувате, по кой начин? Чрез отребване или чрез разтопяване или чрез отвяване? Ще употребите метода на разтапянето. Не мислете, че единствена вашата приятелка е, която може да ви обича. Тя не ви обича, добре. В бялата раса има 500 милиона хора, вашата приятелка е една петстотинмилионна част. Имате тогава едно отношение 1:500 000 000. Че тя не ви обича значи има друг някой, който ви обича. Защо се спирате и казвате: "Не ме обича." Не ви обича, то е едно изключение. Тя казва: "Не ви обичам." Добре, получите един удар. Какво трябва да направите сега? Трябва да намерите някой, който ви обича, който да тури един компрес. Ще намерите втора приятелка, ще кажете: "Представете си, каза ми, че не ме обича." Веднага вашата втора приятелка взема една кърпа, натопява я в топла вода, туря компрес на туй място и започва по неин адрес: "Тя не е справедлива, защото говорила това–онова", туря компреса на болното място, започва лекуването. Не е ли вярно това? Не зная дали аз го приписвам точно както е. Но някой ви каже, че не ви обича, той знае, той е едно число. Ако той е от бялата раса то е едно отношение на 1:500 000 000 хора. Нали ще се случи един да не ви обича от толкова хора? Вие сте се сблъскали с вашата приятелка вечерно време. Или тя се е блъснала или вие. Ако тя ви каже, че не ви обича, коя е причината? Вие или тя? Тя ви казва, че не ви обича. Вие сте седнали някъде като чутура, тя като върви вечерно време и пее, току си блъсне главата. Казва: "Не ви обичам." Туй е само за изяснение. Вашата приятелка във вас намира в дадения случай нещо, което не е отзивчиво, дали е право или не, то е друг въпрос. Тя намира една твърдост, на която тя се е натъкнала. Веднага казва: "Този, твърдия предмет не го обичам." Какви са подбужденията, защо вашата

приятелка казва че не ви обича? Тя защо не си мълчи, защо трябва да ви каже, че не ви обича. Сега вие малко ще ми помогнете. Какви са вашите съображения, когато казвате, че не обичате някого? Какви са вашите вътрешни подбуждения, какви са причините?

Представете си, вие сте две сестричета. Майка ви оставила ябълки. Едното сестриче взело всичките ябълки, а на вас оставило само една. Вие изведнъж показвате вашето негодувание, защо за вас да остави само една ябълка. Тя, като погледне, даде ви една ябълка. Като даде половината от ябълките, изведнъж казвате: "Колко ви обичам!" Тогава другата сестра разбира, компрес е това. Да кажем, взела девет ябълки, а на вас оставила една, всичките ябълки били десет. Вие казвате: "Не те обичам!" Тогава дойде тя, даде ви една, тури един компрес. Вие имате две. Даде ви втора още един компрес. Даде ви трета, още един. Тури ви пет компреса и пита: "Как се чувстваш?" – "Много добре се чувствам." Махне се синината: "Обичам те." Тъй сега лесно се лекува. Има удари, мине месец, два, три, четири, година, пет, десет, двадесет години. Тогава стане рана, като болестта живеница, която лесно не се лекува. Аз не зная как се лекуват тия двадесет годишни рани. Вие нямате такива удари, но аз говоря за тия, които имате ежедневно. За онези се изисква по-специфично знание. Има известни погрешки, които имат физически характер, те може да се вземат и да се отмахнат. Някои погрешки в живота са като онези малките прашинки, които влизат в окото и чоплят. Ти гледаш малката шушелинка да я извадиш из окото, да мине. Казват: "Ще мине!" - Не може. Тази погрешка е твърда, ако тази прашинка я оставиш, тя може да разчопли окото ти и да направи рана. Всяка направена погрешка може да остави отпечатък в него. Тя трябва да се премахне. Естествено, всяка погрешка трябва да се изправи.

Казва ви някой, че не ви обича. То е отношение 1:500 милиона. Ако един не ви обича, ще дойде друг, който ще ви обича. Трябва да има ответствие, такъв е законът, никога не затваряй вратата на ония възможности, чрез които душата живее. Всичките страдания произтичат от това, че вие затваряте вратата на възможностите. Имате една несгода или препятствие в живота, която ви причинява страдание. Вие не затваряйте изведнъж да кажете: "Свърши се тази работа!" Не затваряйте възможността на душата! Когато един ви каже, че не ви обича, един от 500-те милиона хора не ви обича, другите 499 милиона ви обичат. Какво сте изгубили? Ами че в света, ако във вас не влезе убеждението, че има кой да ви обича, какво убеждение имате вие? Когато един ви каже, че не ви обича, ти му кажи: "Ти си сам, има Един Който ме обича. Бог ме обича, Той е повече от всичките!"

Следователно, трябва да отворите входа на вашата душа. Все има някой, който да те обича. Казва някой: "Аз не те обичам, мразя, те." Може да

говорят каквото искат. Тези неща ще се срещат. Вятърът не може да не вее. Малката прашинка не може да не влезе в окото. Ако си от умрелите, със затворени очи няма прах да влезе в окото. Ако си от умрелите, удар на сърцето ти няма да дойде. Ако си от умрелите, в ума ти никакво препятствие няма да дойде. Щом си от живите, ще дойдат тия работи. Неизбежни са ударите в света. Големи или малки, те са неизбежни. По някой път някой човек ходи в една гора, развяват се клоните. Той върви захласнат, блъсне го някой клон в главата. Изведнъж се хване за главата. Не, че клонът му мисли някаква пакост. Казва: "Мене ме развяват и аз се развявам." Като ходите из развеяните хора трябва да се пазите от онези амплитуди, които те правят. Една педя далече от тях, че като се въртят, да не ви ударят и вие да бъдете свободен.

Допуснете, че вие сте едно малко дете и се приближавате до огъня. Гледате, красиви са въглените, мязат на скъпоценни камъни, на рубини. Като ги видите, искате да се доближите. Най-първо в детето се зарожда желание да види красота, много му харесва, мисли че е хубав рубин. Като хване, подскочи и вече не ги бута. Вие ще кажете, че това дете е глупаво, не е свикнало, с ръка иска да бута. Следният път това дете става умно. Веднъж, дваж, три пъти, пита майка си по кой начин да го вземе. Ще вземе дилафа, ще хване огъня, за да не го гори. За да не го гори, вземе чаша вода, тури вътре, въглените почернеят, станат ахати. Детето иска рубина, той стане ахат.

Тъй щото, вашите погрешки са въгленчета, които, като не знаете как да хванете, ще се опарите. Извадили сте въгленче, то после станало ахат. След туй си нанизвате на една връв ахати. Казвате: "Аз имах един приятел, това направи за мене. Аз имах друг, който това направи за мене." Все черни камъни. Трябва да бъдете практични. Представете си, че всяко въгленче тежи по 25 грама, 365 дни, 365 въгленчета ще правят 7 кила и половина, по десет лева килограма – 70 лева. Че седемдесет лева звонкови пари, спечелени от погрешките, не са малко пари. Седемдесет златни лева колко правят? По 30 всеки един – 2100. Една учителска заплата.

В природата няма нищо излишно. Следователно погрешките, добрите постъпки, лошите постъпки, лошите мисли, лошите желания – всичко туй върви по един закон. Погрешките вървят по един закон, ударите вървят по един закон, всичко в света, ако има статистика, ще видите, че има закон, който определя нещата. Да допуснем, че се удариш или някой друг те удари. Това не е произволно. Те са неща, които трябва да станат. Само че, ако си умен човек, ще знаеш кога ще станат, ще отбегнеш удара; ако си глупав ти ще се удариш така, че главата ти ще бъде пукната. Определено е да ви ударят няколко удара. Онова жито, което посяват на нивата, след

като са го ожънали, прекарат отгоре конете или воловете, защото някъде с коне вършеят, другаде с дикани. Нали е определено, колко пъти трябва да минат конете отгоре, за да извадят тия зрънца? Ако вие сте съзнателно същество, били сте като царската дъщеря, спретнато, хубаво облечена, след туй ви свържат в един сноп, после ви оставят под конските копита и хич не искат да знаят, отгоре – отгоре започнат да ви вършеят, на какво се дължи това? Не че имат лошо разположение. След като ви извършеят, ще ви турят в хамбара.

Страданията и несгодите на живота трябва да се гледат от друго гледище. Ние ги разглеждаме от друго гледище. Ние мислим, че няма никакъв закон. Има един закон, който определя колко страдания да има един човек. Или определено е колко погрешки трябва да направи. Погрешката е едно малко изгубване на равновесието на физическия свят. Ако тебе ти хлътне кракът някъде, може да го изкълчиш, може да го навехнеш. Колко пъти сте имали навехване? Някой път някой говори. Един оратор, след като говорил пред една голяма публика, все ще закачи някого. Като свърши, най-малко десет души ще кажат: "Аз ще го науча, как така ни говори!" Веднага ще го критикуват във вестниците.

Вие, при сегашните условия, седите и се сърдите на някое голямо препятствие в живота ви, роптаете. Във всички ви има този навик. Вие сте били ученици, мислите като излезете на урок ще получите 6. Случи се нещо и освен, че не го издържите изпита, но получите ниска бележка. Не може да се съберете в кожата си. Казвате: "Професорът, учителят там са несправедливи!" Та Господ несправедлив, хората несправедливи, целия свят несправедлив, за три единици, понеже сте получили бележка 3. Учителят е крив, учениците криви, Господ крив, че как тъй?

Представете си, че вие сте богат син, дават ви темата да пишете за любовта – като задача. Започвате да пишете, пишете, описвате любовта с най-хубавите думи. Учителят ви пише 3. Казвате: "Аз развих темата, всичките й точки развих. Встъплението беше на място турено, после първата точка, после втората, третата. Този учител нищо не разбира." Ако тази теза искат в практическо отношение да я приложите, как ли ще я приложите? След като сте говорили за закона на любовта, сега искат на практика да покажете в какво седи любовта. Каквото имате, трябва да го раздадете. Тогава ще получите 6. Като дойде професорът и не намери нищо вкъщи, всичко раздадено, като свършите тезата и всичко сте раздали, ще ви тури 6. Турят ли ви 3, показва, че практически не сте приложили както трябва любовта. Ония теми, върху които говорим и теоретически развиваме, практически не са приложени. Веднага получавате ниска бележка. Всичките страдания се дължат на това, че не сте приложили нещо в

живота. Ниска бележка имате. Дойде някой, оплаква се. Плаче защото тезата на Любовта теоретически развил, а практически нищо не е приложил.

Цитират един автор, но не искат да се цитират автори, не искат само теоретически развивания. Някой път казват: "Той не ме обича." Защо да ви обичам? На какво основание да ви обичам? Коя вода се обича: замръзналата или незамръзналата? Калната или бистрата? Най-първо се обича водата, която не е замръзнала. Която е замръзнала, ще я разтопиш. Водата трябва да има нормална температура. Ако съвършено е студена, не може да се преглъща. Опасна е за устата и врялата вода, може да ти изгори устата. Пък може да е толкова студена, че да ти замръзне устата. Опасни са крайностите. Вие вашата любов, като предадете на други, на колко градуса я предавате? Защото има една замръзнала любов. Във физическия свят любовта е винаги в твърдо състояние, в астралния свят е във водно състояние, а в умствения свят е в парообразно състояние.

Кои са поводите, за да обичате един човек? Имате една тема: Кога може да обичате? Може да обичате баща си и майка си. Защо? Любовта не става произволно. Ние обичаме Бога, защо? Обичаме Го, защото Той е направил цялата вселена, Той е направил телата ни, очите ни, ушите ни, носа ни, всичко е направил за нас, има защо да Го обичаме. Той е направил всичко, пък се е скрил някъде, не Го виждаме. Но онова, което е направил за нас, ние се ползваме от него, опитваме го и има защо да го обичаме. Значи, когато ние говорим за Бога, Който преди нас е предвидил всичките наши нужди и ние се ползваме от благата на този свят, това е Божественото. Бог е, Който е предвидил нещата преди нас и ни е оставил свободно в този свят да живеем. Ние сега имаме отношение към Него, обичаме Бога от частта, от всяко нещо, което ние опитваме. В нас се заражда желание да изкажем една дума на признателност.

Та казвам: Любовта почива на един закон! Ти не може да обичаш един човек, който не е направил нищо за тебе. Не може да обичаш човека, който никога не е направил нещо за тебе. Колкото повече е работил и дал за тебе, толкова повече го обичаш. Но да обясня мисълта, малко е тъмна, нали? Ето какво подразбирам аз: Представете си, че идва един ваш познат, който ви е дал малко бонбонче, микроскопическо. Вие усещате най-малката сладчина. Ако даде две, три, четири, пет, шест, седем, осем, девет, десет, сладчината се усилва. Значи същият закон е в любовта. Колкото един човек е направил повече за вас, толкова повече любов чувствате към него. Та питам: когато вие искате да бъдете обичани, какво трябва да направите? Сега във вас се заражда мисълта: не може ли да ви обичат без да направите нещо? Може. Тогава ще спадате към друг един закон. Отношенията, които

съществуват между хората, между разумните същества, за да имат обич, трябва да са направили нещо или ако не са направили, трябва да мязат на плодове. Един плод, без да е направил нещо, мине някой, хване го, изяде го. Обича го. Този човек е гладен. Изяде го, изчезне плодът. Това за плода е страдание, а за онзи, който е изял плода, е една радост. Вие страдате, защо? Защото не сте направили добро някому. За пръв път правите добро. Хване ви човекът, изяде ви, вие страдате. Страданието е изяждане. Какво трябва да правите? Ще кротувате в стомаха на човека.

Да ви дам тогава друг пример. Вие вземете поука от децата. Майката, след като хване едно дете, ще го увие с всичките повои, ръцете ще завърже, никаква свобода не му дава, като войник. Какво ще прави детето? Ще мълчи. След година, две, три детето ще се освободи от тия връзки. Трябва да знаете, че щом дойде едно страдание, изчакайте. Колко време? Може след един месец, може след два, след три, четири, пет месеца, ако имате търпение, ще се освободите от страданията, от мъчнотиите. Мъчнотиите без закона на търпението не могат да се премахнат. Изяснявам ви един психологически закон. Някой път вие може да кажете: "Защо са тия ограничения в живота?" Необходими са. Детето пита: "Защо са ме свързали, какво престъпление съм направил, не съм разбойник!" То седи свързано, плаче, моли се на майка си. Тя го отвърже, после пак го завърже. Някой път не е разположено да го къпят, кресне, тя го гмурне във водата, пак го извади. Три пъти на ден го къпят. Иска не иска, дисциплина има, докато туй дете разбере, че майка му има схващания по-дълбоки отколкото неговите.

Съвременните хора като децата схващат, че има нещо против тях. Определено е колко пъти да се къпят. В първо време го къпят най-много. Като порасне, никак не го къпят. Казват: "Само да се къпе." Ще дойде един ден, когато никакви страдания в света няма да имате. Ще дойде един ден. Кога? – Когато станете на 21 година, никакви страдания няма да имате. До 21 година страданията ще се намаляват, от 21 година няма да имате страдания. Тогава какво ще правите без страдания? До 21 година ще се научите на онзи живот, който е без страдания. Може и без страдания. Страданията на човека в живота са един път до пълната възраст на човека. Докога човек ще прави погрешки в правописа? Докато се научи да пише правилно. Някой път вие пишете и мислите, че нямате погрешки. Гледате, гледате, няма погрешка. Като дадете тетрадката на професора, той погледне: тук червено мастило, там десет петна, двадесет погрешки намери. Сега в български и в английски и професорите правят погрешки. В английски трябва да сричаш, там законът не е фонетически. Две–три букви имат еднакво произношение. Някъде професорът отвори речника защото макар и професор, учен човек и той може да прави погрешки.

Погрешките, които стават в света, и страданията, които последват подир тях, са един извод, едно последствие на самия живот, през който сега минавате. Ще търсите истинския начин. Щом дойде едно страдание във физическия свят, вие трябва да знаете, че то е в реда на нещата. Когато едно дете се опари, към коя категория спада страданието му? Когато падне захарта на детето във водата, че му се разтопи, от коя погрешка спада? Значи, във физическия свят детето ще отмахва погрешките от пътя си. Ръката трябва да бъде преди вас. В астралния свят, за да се избавите, ще гледате една вода дали оставя петно. В астралния свят погрешките оставят петна, във физическия свят удари, а в умствения свят какво оставят? – Обгаряне, изгаряне има там. В умствените погрешки има винаги обгаряне. Като направиш погрешка в умствения свят, широка площ взема. Те са най-силните. Във физическия свят погрешката е удар, в астралния свят оставя лекета, които трябва да се чистят. Вие сега нали чистите вашите лекета? А в умствения свят има обгаряне. Тогава в умствения свят трябва да имате дилаф. Как се нарича на български "дилаф"? "Маша" не е пак българско. Вижте в Богоровия речник как го е превел. (-Клещи за хващане [на] огън.)

Погрешните в света са един излишък от материали, с които ние манипулираме в даден случай. Всякога един предмет, с който имаш работа, все ще остави излишъци, които причиняват страдание. Всякога една храна, която е мъчносмилаема, в човешкия организъм ще остави условия за страдание. Всяка една светлина, която не е мека и носи ярка светлина, може веднага да ви причини известно страдание. Всяко едно чувство, което е малко грубо, ще ви причини страдание. Несъпоставените мисли, несъпоставените чувства, несъпоставените човешки постъпки всякога може да ви причинят страдания, които не са нарочни. Те са в реда на нещата. Човек трябва да бъде умен, да се запознае с тия закони. Сега вие се тревожите. Много има да се тревожите и за какво ли не се тревожите? Защо да се случи така, защо да ми кажат така?

Разправяше ми един господин, че като бил ученик във Варна, тъкмо си купил една хубава шапка, турил я на главата с хубави нови дрехи, тръгнал из улиците. Върви, обръща се да види гледат ли хората хубавите му дрехи. По едно време цял един котел вода се излива отгоре му. Една жена къпала детето си, хвърлила водата отгоре му, залива го. Разправяше ми: "Сляпа ли беше тази жена, да не чака да мина?" Но тъкмо той минава, хвърля водата. Едно съвпадение. Той седи и се чуди как тя не е предвидила, че той има нови дрехи, нова шапка. Казва: "Не е умно от нейна страна." После тя се извинява, обяснява се, но шапката и дрехите пострадаха. Какво струва това извинение? Казвам му: "Благодари, че водата е била чиста, малко сапун е имало." Вие се смеете на случая, но някъде може да попаднете под

сапунената вода. Много пъти страданията, които имате, някои изпитания, изкушения, които има човек, вървят по един закон, който регулира нещата. Може да се определи на колко добрини ще дойде едно страдание.

Да ви приведа още един пример. Един приятел иска да се улесни, казва на другия: "Хайде, заеми ми пари на заем." Отишъл веднъж, дваж, три пъти, четири, десет, дванадесет - все взема пари, нищо не връща. Най-после онзи, който дава, му казва: "Голям измамник си, само вземаш, нищо не даваш." Като му давал, на двадесетия път му казва: "Върни парите!" – "Ще ги върна утре." Дойде пак, но нищо не връща. Казва му: "Ти само вземаш, нищо не връщаш. Изкара хората от нетърпение, от равновесие." Вземеш веднъж, два пъти, ти считаш, че всичките хора са задължени към тебе. Но и ти имаш задължения към другите. Един към друг имате задължения. Не трябва да нарушавате закона на нарушенията. Трябва да мислите върху изпълнението на закона. В съвременния свят ние страдаме, понеже по-напреднали същества има, които изправят нашите сегашни погрешни. Един ден, когато ги поправят, ще престанат страданията.

Пътувате с автомобил по някое българско шосе с трапчинки. Какво ще бъде положението? – Ще бъде неприятно, ще има друсане, шофьорът кара добре, автомобилът е добър, но има подскачания. Тия хора не са поправили пътя. Ако шофьорът кара автомобила добре и пътят е добър, возенето ще е приятно. Когато един ден пътищата на живота се уредят и вашите автомобили минават, няма да има друсане. Наскоро пътувах с такъв внимателен шофьор, отдалече вижда знаците за лош път, забавя хода, после пак засилва. Ще има противоречия в живота, пътищата не са така добре поправени. Вашите шофьори трябва да бъдат много внимателни. Има страдания физически, страдания астрални, страдания умствени. И те се управляват от известни закони. Като ги изучавате, тогава ще видите, ще търсите причината откъде идат, за да намерите онази закономерност. Тогава животът ви ще стане малко по-сносен, отколкото сега. Човек не може така да си обяснява. Той се намира в едно голямо противоречие.

За следния път пишете върху темата: "Изправянето на три физически погрешки." Теоретически ще го разгледате. Представете си, че имате една приятелка, която върху дрехата ви тегли една линия с тебешир. Тази погрешка лесно се изправя. Ако драсне с един молив, пак се изправя. Драсне с химически молив или с мастило, там работата става малко по-сложна. Но кои са побудителните причини на погрешката? Погрешките винаги стават от любов. Любовта е причина за погрешките. Всичките погрешки произтичат от закона на любовта. При незнанието правите погрешки. Дадат ви хубава баница, полакомите се, преядете, заболи ви

корем. От обич е това. Или някой път от голяма обич се натоварите повече отколкото може да носите. Всичките погрешки в света се дължат на закона на любовта. Като не знаете как да постъпвате в даден случай, пак ще правите погрешки. Който много греши, много обича; който малко греши, малко обича. Ами че майката, като бие детето, пак е от обич. То е отишло някъде, тя се безпокои, като се върне, набие го. Как да не се върне! От обич е. Ако тя беше индиферентна нямаше да се безпокои. От обич стават всичките погрешки. Някой път майката бие, някой път не бие. Тогава набралата се енергия минава като благословение. Всякога, когато едно чувство произвежда един род енергия, тази енергия всякога трябва да излезе от нас. Някой път погрешките са неестествените пътища, по които тия енергии се разпределят.

Божият Дух носи всичките блага на живота.

37-ма беседа на МОК, 14 година, държана от Учителя на
6 септември 1935 г., петък, 5 ч.с., София, Изгрев

---

* отребване – (диал.) изчистване
**медлен – (рус.) бавен
Книги:
* Отребване, разтопяване, отвяване
Права обхода и права постъпка (Младежки окултен клас. Лекции от XIII и XIV година (1934–1935). София, 2003)
24 беседи от 24 август 1934 г. до 13 септември 1935 г.
* Кристализиране на човешката душа
Царският път на душата (София, 1998)
17 беседи от 6 август 1935 г. до 6 септември 1935 г.
Начало: 05:00
Пасаж: 2 Коринтяни 4:7–11

1935_09_08 Божественият план
утринно слово

БОЖЕСТВЕНИЯТ ПЛАН

Размишление.

2 глава от Данаил.

Тази глава е една от най-важните глави в Стария Завет, по съдържание и по смисъл. Тя обхваща една обширна епоха от времето на Вавилонския цар до наши дни. Събитията, които се описват в тази глава, имат отношение към нашето време. Тогава се явили много тълкуватели, но и днес ги има. И днес има гадатели на сънища, които се отличават едни от други по степента на своите дарби. Всеки няма дарба за тълкуване или за предсказване. Във времето на Данаил, вавилонският цар сънувал сън, който му избягнал, т.е. изгубил го от паметта си. Той извикал видните тълкуватели в царството си, не само да изтълкуват съня му, но и да го възстановят. Днес сънят на царя е възстановен, написан е вече, остава само да се тълкува. След като се явиха всички мъдреци и сънотълкуватели при царя и не можаха да възстановят съня му, дойде най-после и Данаил и рече: "Царю, главата на образа, който видя, бе от чисто злато, гърдите и мишците му от сребро, коремът и бедрата му от мед, колената му от желязо, нозете му - една част от желязо, а една от кал". Видя после царят, че камък се отсече от планината без ръце и съкруши желязото, медът, калта, среброто и златото.

Днес всички хора искат да знаят, какво ще стане със света. Светът представлява образа със златната глава, която царят видя. Но виждате, че един малък камък дойде, разруши целия образ и го хвърли на земята. Значи, старата култура, с всички свои предания, останали от деди и прадеди, ще се разруши, нищо няма да остане от нея. Малкият камък, отсечен от планината, ще разруши старата култура и на земята ще остане само онова, което той ще донесе. Това е новото, което трябва да приемете. Това, което пророкът описва, се отнася за сегашното време. Дошло е време и сега е, когато златната глава на света, сребърните му гърди, медните му колена и краката му, направени от желязо и кал, ще се разрушат. Сегашната епоха е преходна. Тя представлява разрушаване на старата култура, възстановяване на Царството Божие и поставяне на нов ред и порядък в света. Страданията, които съвременните хора преживяват, показват, че великият майстор-грънчар ги е хванал в ръцете си като пръст и ги мачка. Където има мачкане, там има и страдания. - Не може ли без страдания? - Не може. За да отидете на едно богато угощение, в някой аристократически дом, вие употребявате един-два часа, докато се измиете,

облечете, наредите с украшения, а искате събарянето на старото да стане изведнъж, без никакви страдания. Това е невъзможно. Вие искате да дойде Царството Божие на земята, но вашата къща да не пострада, децата и жена ви - също. Не, хванете ли крадеца, ще го заставите да върне всичко, каквото е взел; хванете ли праведния и от него ще вземете всичко, което е придобил. Крадеца ще съдят за крадените вещи, а праведния, добрия и честния - за всичко, което е събрал. Ще го накарат да отвори хамбара си и да раздава.

Следователно, ако питате, не може ли без страдания, без мъчнотии, ще знаете, че това е невъзможно. Невъзможно е да имате пет сетива и да не страдате. Ако сте лишени от сетивата си, вие ще живеете в далечен, непознат за вас свят, поради което няма да страдате. Искате ли такъв живот? Искате ли да живеете в красивия свят, който Бог е създал и да сте лишени от сетивата си? За предпочитане е да имате сетива и да страдате, отколкото да нямате нито едно сетиво и да не страдате. Страданията показват, че човек е на прав път. Ако няма страдания, той е на крив път. Такъв е законът на земята. Мислите ли, че богатият, който е задоволил всичките си желания и не страда, е на прав път?

Като ученици, вие трябва да знаете, че в света съществува план, който постепенно се прилага. Ето защо, нещата не стават според вашите желания и мисли, но по плана, който е определен и начертан. Какви са вашите мисли и желания, това е друг въпрос. Каквито и да са, те не могат да се реализират. Друг план се реализира. Ще кажете, че светът не е оправен. Това е ваше разбиране, вашият свят не е оправен. Дошло е време, обаче, Божественият свят да се прояви. Той е оправен, трябва само да се приложи. Докато се чувствува като уд от Божествения организъм, човек ще съдейства за прилагането на Божествения план в света. Няма ли съзнание за това, той ще се отдели от Цялото и ще изсъхне, сам ще подпише смъртната си присъда. И тогава, ако питате, защо страда човек, ще знаете, че той се е отделил от Цялото и не изпълнява службата, която му е дадена. За да не страда организмът, отделните удове трябва да изпълняват службата си. Никакво бързане не се позволява в работата. Който яде бързо, без да дъвче храната си, страда от стомах; който не дъвче добре мислите си, страда от главоболие; който не дъвче добре чувствата си, страда от сърце. - Какво трябва да правите, за да не страдате от главоболие, от сърце и от стомах? - Ще ядете малко и добре ще дъвчете храната си. И тъй, ако ви поканят на гости и ви дадат повече, отколкото можете да изядете, не яжте; ако ви дадат по-малко, пак не яжте. Ако ви дадат, колкото можете да изядете, но отделите една част настрана, ще ви бият. Каквато храна и да ядете - физическа, умствена или сърдечна, приемайте я със съзнание и с любов, сдъвквайте я добре и след това благодарете на Онзи, Който ви я е

дал.

Често хората изпадат в положението на сънотълкуватели и когато се намерят в трудно положение, искат Бог да им помогне. Набедили едного, че бил добър гадател и в скоро време започнали да се стичат около него хора, да им гадае. Дошъл един човек при него и му казал: Разгадай нещо от моя живот. Ако ми кажеш нещо вярно, ще ти благодаря. Ако нищо не ми кажеш, ще бъдеш осъден. Гадателят започнал да се моли пред образа на Христос, да му се притече на помощ. Както се молил, той видял, че иконата на Христос започнала да се движи. Христос махал с ръката си на една и на друга страна. Гадателят използвал това видение и казал на посетителя: Христос ми откри, че ти си нервен, сприхав, затова често биеш жена си. За да не ти се случи някакво нещастие, трябва да се въздържаш, да не биеш никого. От този момент ръката на Христос започнала да открива много неща на гадателя и той се прочул още повече.

Всички хора са дошли на земята да живеят, да придобият нещо. В това отношение животът е търговско предприятие, всеки се стреми да печели, колкото може повече. На земята човек може да живее най-много 120 години. Каквото може да направи, трябва да го свърши до това време. След изтичане на определения срок, невидимият свят изпраща до човека комисия, която го предупреждава да ликвидира със сметките си, за да замине свободно на онзи свят. Някога човек заминава без предупреждение: комисията слиза на земята и го задига. Казват, че еди-кой си човек умрял. Не е умрял той, но ликвидирал със сметките си, т.е. дал отчет за работата, която свършил на земята. Значи, смъртта представлява ликвидиране с живота на земята и заминаване за духовния свят.

Красив е земният живот, красив е и духовният. Който разбира законите на живота, той е доволен от положението си. Той знае, че като живее, ще образува правилни връзки с хората. Това става, когато човек схване момента за образуването на известна връзка. Например, видите ли, че някой човек е гладен или жаден, притечете му се веднага на помощ. Не чакайте да му донесат от няколко места хляб и вода, че тогава и вие да му помогнете. При това положение вие сте излишен. Като види, че му носите хляб и вода, той ще ви каже: Нямам нужда вече. Значи, любовта е път, по който се образуват правилни връзки между разумните същества. Същевременно, любовта е път за образуване на съвършени връзки между две разумни души. Искате ли да направите връзка с някой ангел или с Бога, ще вървите по пътя на любовта. Друга връзка, освен любовта, не съществува. - Не може ли да правим връзки по пътя на доброто? - Не може. - По пътя на знанието? - Не може. Единственият закон, чрез който

човек може да направи чиста, правилна връзка, е любовта. Любовта пък води към живота. Следователно, чрез любовта човек влиза в живота. Ако искате Бог да се интересува от вас, направете връзка с Него чрез любовта. - Защо трябва да се обичаме? - За да се свържем с живота. Любовта е път за образуване на връзки, а връзките - условия за проява на живота. Ако връзките стават без участието на любовта, животът не се проявява правилно.

Мнозина се запитват, защо животът им е объркан. Отговорът на този въпрос ще намерите в далечното минало, даден от Данаил. Сегашният свят се намира в краката на образа, който Новуходоносор сънувал. Камъче пада и разрушава този образ от главата до краката. Следователно, камъчето засяга и сегашния свят, който започва да се руши, за да дойде Царството Божие на земята. Царството Божие идва и се налага на всички хора, както слънцето се налага със своята светлина и топлина. Дали го желаят хората, или не, то не иска да знае. Слънцето изгрява и обхваща с лъчите си цялата земя. Спиш ли, или си буден, слънцето ще дойде. То ще те намери и в леглото, и на нивата. По-добре е да те намери на нивата, отколкото в леглото. Които са на нивата и очакват първите слънчеви лъчи, те имат бъдеще. Те са житните зрънца, посети на нивата от трудолюбивия и ранобуден земеделец. Когато Божественото Слънце изгрява, бъдете на нивите си, за да възприемете първите му лъчи. Един французин прекарал няколко години в колониите, където забогатял. Понеже нямал намерение да се жени, решил да се върне във Франция, а оттам да направи обиколка по света. Той имал двама братовчеда: единият - богат, а другият - сиромах. Първо посетил богатия си братовчед и му казал: Мога ли да остана при тебе? Обърках сметките си, нямам нищо в ръцете си. - Остани между нас за известно време, ще видим, как ще върви. След един месец, братовчедът казал на госта: Слушай, братко, жена ми и децата имат нужда от бани, от добри условия, нямаме място за тебе. Виж, къде може да се настаниш за по-дълго време, тук не може. Той отишъл при втория си братовчед и разказал положението си. - Остани между нас и не се безпокой. Както минаваме всички, така ще минеш и ти. Гостът останал при втория си братовчед и благодарил за приема. Така се минали две години. Един ден той открил истинското си положение, казал на братовчеда си, че не е беден, както се представил. - Аз съм милионер, но исках да изпитам сърцата ви - казал той. Тогава първият братовчед отишъл при богатия гост и му казал: Ако искаш, можеш да дойдеш при нас. - Късно си дошъл, отговорил милионерът и затворил вратата.

Всички хора искат да влязат в Царството Божие. На едни от тях ще се каже: Влезте вътре, вратата е отворена за вас. На други ще се каже: Късно сте дошли, вратата е вече затворена. Сега хората се изпитват, да се разбере,

кой за къде е. Всеки ще бъде подложен на приемен изпит, за да мине в по-горно училище на живота. Който издържи изпита, ще мине в по-горна област на живота; който не го издържи, ще остане да повтаря. - Не може ли без изпити? - Не може, законът на земята е такъв. Който държи изпит, ще се определи, в коя област да влезе и ще се ползва от благоприятните условия на живота. Щете не щете, всички ще бъдете поставени на изпит, за да се реализира великият Божествен план. Бъдете разумни, да съдействате на този план, за да се ползвате от благата, които той носи в себе си.

Помнете: Идва камъчето, което ще разруши вашите идеали, на които главата е от злато, гърдите - от сребро, а краката - от желязо и кал. - Трябва ли да се рушат идеалите ни? - Трябва. Те са направени от метали, които не издържат на огъня, който идва в света. Каменната и метална статуя ще изгори и ще изчезне. Не съжалявайте за нея, тя не представлява живия човек. Живият човек ще остане, за да влезе в Царството Божие. Вечните идеали никога не се разрушават.

Идва време, когато идеалите на хората ще се изпитат. Трябва да остане само вечното, което устоява на всякакъв огън. Ако разчитате на богатството, на красотата и на силата си, като на идеали в живота и те ще се разрушат. Старото ще изгори и ще се замести с ново. С други думи казано: Човешкото ще се разруши и вместо него, ще дойде Божественото. Човешкият порядък ще се замести с Божествения. - Как ще стане това? - Чрез големи страдания. Без страдания може да живее само Цялото. Частите, обаче, ще страдат, ще се мъчат, докато се приготвят за новите условия, за влизането им в Царството Божие.

Христос казва: "Ако не се отречете от себе си, не можете да бъдете мои ученици". Самоотричането подразбира връзка с Христос. Който се свърже с Христос, той може да понася скърбите и страданията с радост. Той става носител на новите идеи. Той е готов вече за Царството Божие, което идва на земята. Царството Божие е камъчето, което разрушава образа на света. То идва чрез любовта и истината, чрез живота, знанието и свободата.

"Който не се отрече от себе си, не може да ме последва". Да се самоотрече човек, това значи, да даде ход на Божественото в себе си, да го постави над човешкото. Може ли да направи това, човек понася вече страданията с радост и гледа на тях като на неразбрани радости.

Сега и на вас казвам: Радвайте се, когато страдате, за да станете граждани на Царството Божие.

Проявеният Дух в Любовта, проявеният Дух в Мъдростта, проявеният Дух в Истината носи всичките блага на живота, на Единния, Вечния Бог, извор на всички блага, в Когото всичко се обединява.

40. Утринно Слово от Учителя, държано на 8 септември 1935 г.
София. – Изгрев.

Книги:
* Тълкуванието
Ценната дума (Утринни Слова. Четвърта година (1934–1935). София, 2004)
30 беседи от 7 октомври 1934 г. до 15 септември 1935 г.
* Божественият план
Ценната дума (София, 1998)
26 беседи от 3 февруари 1935 г. до 15 септември 1935 г.
Начало: 05:00
Край: 06:25
В началото:
* Пасаж: Данаил 2
* Песен „В начало бе Словото“
В края:
*

1935_09_08 Всичко чрез Него стана
неделна беседа

ВСИЧКО ЧРЕЗ НЕГО СТАНА

Отче наш.
„В начало бе Словото".

Ще прочета няколко стиха от първата глава на Евангелието от Йоана.

Сега ще ви позанимая с един разумен предмет, който е малък по съдържание и по смисъл.

„Всичко чрез Него стана". Всички неща в света стават все чрез разумното. Причината за всичко, каквото става в света, е все разумното. Може би, вие ще тълкувате, че някои неща са добри, някои неща са лоши. – Това са ваши тълкувания, това не са тълкувания на Първата Причина. Нима са ваши схващания. Съвременната наука, например, определя що е студ и що е топлина. Какво разбира тя под светлина и студ, това можете да намерите в разни научни книги или речници, но аз ще ви дам друго определение за топлина и за студ. Студ е това, което взема, топлина е това, което дава. Изгаряне е това, което взима повече, отколкото трябва. Когато взима повече, отколкото трябва и студът изгаря. Следователно, и студът изгаря, и топлината изгаря. Когато топлината дава толкова, колкото можете да носите, тя е приятна. Понякога и студът взима толкова, колкото можете да носите. Тогава и той е приятел.

Сега ще си зададете въпроса дали това определение, което ви давам, е научно? Научният начин е прогресивен. Всеки метод, който не е прогресивен, не е научен. Научните работи не са установени, те не са аксиоми, не са вечни истини. Това са методи, това са пътища, по които знанието може да бъде достъпно. По тези пътища знанието може да стане научно. Следователно, всички ония методи, чрез които първичното знание става достъпно, това е наука. Всяка наука, която не може да направи първичното знание достъпно, това не е никаква наука. Науката не спасява хората. Ако науката спасяваше хората, тогава най-учените хора трябваше да бъдат спасени. Кажете ми един учен човек, който и да е бил спасен от науката. И най-ученият човек умира, както и най-простият умира. И най-ученият човек и най-големият простак еднакво се препъват. И най-ученият, и най-големият простак еднакво се препъват. И най-ученият, и най-големият простак еднакво си пукат главите. В какво седи разликата между учения и простия? Разликата се заключава само в това, че когато ученият пукне главата си, той знае как да я превърже, когато простият не

знае как да си превърже главата. Като срещна един човек, който си (е) пукнал главата, и знае как да я превързва, казвам: Учен човек е този. Като срещна един човек, който си (е) пукнал главата, и не знае как да я превърже, казвам: Прост, невежа е този човек. Та това е едно страдание, една рана, която е произведена или от мраза, или от топлината. Следователно, и в единия, и в другия случай вие имате нужда от превръзка. И при изгарянето от студ, и при изгарянето от топлина, имате нужда от превръзка, само при изгарянето от студ не можете да направите същата превръзка, каквато ще направите при изгарянето от топлина, от горещина. Ако искате, можете да проверите. Казвам: Това е новото, което сега ви казвам, което вие (не) знаехте. Ако някой знае това, аз съм готов да си взема думите назад.

Сега има един начин за гледане на нещата в природата. Няма по-съвършено око в цялата природа от човешкото око. Каквото да казвате, според мене, по-съвършено око в света от човешкото няма. Спор се води по този въпрос. Аз съм на мнение, че по-съвършено око от човешкото няма. То е по-съвършено и по-сложно от всички останали очи. Не че то няма абсолютно никакъв дефект, не че е абсолютно съвършено, но засега на земята по-съвършен орган от човешкото (око) няма. Когато критиците се изказват за нещо, те казват, че това не е добре нарисувано или онова не е добре нарисувано. Обаче, кое именно, на кое място и на коя част, те не могат точно да определят. Те виждат някакъв дефект в една рисунка, но не може да определи до и в какво седи тази погрешка, нито могат да я поправят. Те казват: Виждам погрешката. Питам: Как можеш да виждаш това, което не знаеш на кое място се намира, нито можеш да го направиш? Казвате: Ама очите не са добри. Като казвам, че очите на някой човек не са добри, ето какво разбирам: Аз взимам за тази цел една квадратна площ. А2, В2 и турям друга една площ перпендикулярно на първата. Значи имам две площи, които са перпендикулярни една на друга. Следователно, когато лъчът, който излиза от човешките очи пада под тази площ отдолу, според мене този човек не е добър. А когато лъчът, който излиза от човешките очи, пада под тази площ отдолу, според мене този човек не е добър. А когато лъчът, който излиза от човешките очи, отива над първата площ, този човек е добър. Това може математически да се провери. Който може да даде други обяснения на тази теория, ще го поставя на изпит. Аз мога да избера някой от вас да го поставя на изпит. Опитът ще бъде следният: Ще взема 10 каси, в едната от които ще има 100 хиляди лева, във втората ще има двеста хиляди, в третата – триста, после четиристотин и т. н. до един милион лева. И след това ще оставим пред тези каси онзи, който според вашия метод минава за честен човек, и ще видим кой от двамата ще издържи. Така ще видим кой колко е честен.

Един господин се е хвалил на приятеля си, че могъл да дресира своята котка така, че била способна да носи кафе. Приятелят му казал: Трябва да се опита да се види доколко наистина е дресирана. Той турил един ден една мишка в джоба си и тъкмо котката носила кафе, той пуснал мишката на земята. Като видяла това, котката хвърлила таблата с кафето на земята и хукнала да гони мишката. Често казват за някого, този човек е много морален. Той е морален дотолкова, доколкото не е видял мишка пред себе си. Щом види мишката, всичко захвърля настрана – и морал, и убеждение. Да гони мишката, това е стар занаят на котката. Щом види мишката, тя хваща първия си занаят, първия си морал. Котката има едни разбирания, нейният господар има други разбирания. Но ние не трябва да мерим живота на котката с живота на един човек. Това е морал да дойдем до разбиранията на котката, (до) законите на схващанията на природата. Според мене под думата природа се разбират сбор от колективни, съзнателни същества, които работят заедно и които са завършили своята еволюция. Тези същества се намират в разни департаменти на обширната природа. Те направляват цялата природа. Те направляват целия живот. Как направляват цялата работа, как я разпределят помежду си, това е тяхна работа. Ако седна да ви разправям как става това, за вас пак ще остане непонятно, неразбрано, и за мене ще бъде губене на време. Пък и нищо няма да спечеля от това. Но фактът си е факт. Те направляват живота. Какви са техните намерения, аз ги зная, те са всякога добри. Те нямат абсолютно никаква користолюбива цел. Понякога се показват, че са много користолюбиви, но то е привидно така. Някога може да се покаже, че са същества злонамерени – това може да се докаже с оглед на бъдещето, а не в настоящето. Ние, съвременните хора, търсим благото като един настоящ момент.

Сега аз искам при многото знания, които имате, да ви дам и друго едно знание, което ви е потребно. Това знание се заключава в следното: Във всеки даден момент ти можеш да се освободиш от злото, което те мъчи, и от доброто, което те мъчи. И доброто може да мъчи човека, както злото. И доброто може да мъчи човека, както един грях го мъчи. Ако около тебе има един добър човек, ти можеш да се измъчиш като него. Ако около тебе има един лош човек, ти ще се измъчиш точно като него. Лошият човек ще те измъчва със своето зло. И в двата случая човек може да се мъчи. Това е една възможност. Но можеш и да не се мъчиш. Кога? Когато и в единия, и в другия случай ти не си умен човек. В съвременния живот много пъти ние се мъчим от разни неща. В Америка имало двама видни проповедници: Единият от тях се наричал Бичер, а другият Талмеч. Няма да тълкувам целите им имена, но ще се спра само върху първите букви на имената им – Б и Т. В църквата, дето проповядваше Талмеч, идваха хиляди хора да го слушат, той беше много красноречив. Това силно безпокоеше другите

проповедници в Америка, защото техните църкви се изпразваха от богомолци. Те се молиха на Бога да се премахне този проповедник по някакъв начин, за да започнат и техните църкви да се пълнят с богомолци. И, действително, неговата църква се е запалвала и горяла само по себе си. Един ден от органа е изхвръкнала една електрическа искра, която запалила цялата църква. След известно време и той изгорял, заминал за онзи свят. По този начин се спасиха другите църкви. Защо го мразиха другите проповедници? Красноречив беше човекът. Със своето красноречие той привличаше американците. „Тал“ значи висок човек. „Мач“ значи борец, който знае да се бори. „Талмеч“ означава човек – високият човек, който знае да се бори. Буквата Т означава човек, който във всеки даден случай може да преодолява мъчнотиите в живота. Бичер пък го сполетяха най-големите нещастия. Той имаше една голяма афера с една жена. И от как започна тази афера, църквата му се раздели, започнаха да спорят дали той трябва да има такава афера с жените, или не трябва никаква работа да има с тях. И така въпросът си остава висящ. А около красноречивият оратор всички жени се увличаха в неговата реч. А като се увличат жените, нали знаете какво става? – Влюбват се, както и да е, това са хорски работи. Бичер, значи човек, който прониква на дълбоко. Той прониква надълбоко, но не може да узрее. Талмеч беше човек, който побеждаваше всички мъчнотии, но не можа да спаси себе си, нито своята църква. Той замина за онзи свят, а църквата му изгоря и даде възможност на останалите проповедници да се успокоят, да се утешат и кажат за него: Господ да го прости, по-добре да отиде на небето, там да проповядва, отколкото на земята. Сега изводите, които правя, в тях има нещо тенденциозно. И аз съм виждал това нещо. Ако ме слуша някой евангелски проповедник, ще каже: Така не става. Ако ме слуша някой православен, ще каже: Аз да съм на негово място. Не, нито едното, нито другото одобрявам. Аз искам да изнеса факта, че някой път и злото, и доброто може да ни мъчи. Но въпросът за злото и за доброто, това са отношения, които съществуват, и са необходими при нашето развитие. Злото почива върху един живот, който е останал някога от миналото. Злото съществува като един недоразвит недъг, който е останал някога от миналото. Злото съществува като един недоразвит органически живот. Съвременните учени хора намират, че всички болести се дължат на един нисш живот, който оказва голямо влияние върху нашия организъм. Съвременните учени намират, че всички болести се дължат на един нисш живот, който не функционира в хармония с висшия живот на човека и той оказва влияние върху нашия организъм. Семената, зародишите на всички тия нисши същества са причина на заболяванията, които стават с нас. Окултната наука кръщава тия същества с различни имена, но едно е важно, че ние трябва да се пазим от тях. Те наричат нисшите същества плът, а висшите същества – висшият живот в човека или животът на духа. Ние трябва да дадем друго направление на нисшия живот в себе си, а не да

мислим, че можем да се освободим от него. И този живот е потребен на човека. И материалният живот е потребен на човека, както калта е потребна на грънчаря. Като меси тази кал, той все ще се оцапа, но като я направи на тесто и опече от нея няколко грънци, грънчарят все ще вземе няколко гроша за храна на децата си. Ако тази кал не съществуваше, какво щеше да направи този грънчар? Като работиш с тази кал, все ще поогрубеят ръцете ти, все ще ги изцапаш или ще изгубиш своята мекота, но това е друг въпрос вече. Без тази кал в материалния свят не може. Има известни неща, които са необходими при сегашното развитие на човека. Тази идея трябва да залегне в умовете ви. В света няма лоши работи. В същност лоши работи има само тогава, когато ние не разбираме, това, което ни е дадено и не можем да го използуваме.

Казано е: „В Начало бе Словото". Всичко чрез Него стана. Обаче, ние, хората на земята, имаме нови идеи, искаме да внесем тези идеи в живота си с цел да го подобрим. Ние можем да направим това. И наистина, ако нашите нови идеи, които внасяме в живота си, не са в състояние да подобрят живота ни, ние трябва да ги изменим. И наистина, ако не е така, трябва да изоставим тия свои идеи. Задръжте само онази идея, само онова чувство и само онази постъпка в себе си, които в даден случай помагат да създадат във вас един подтик, един импулс към въздигане нагоре. Защото ако една мисъл в тебе не дава поне микроскопически подтик да роди друга една нова мисъл, тази мисъл не е права. Ако едно твое чувствуване не може да създаде в тебе никаква интензивност да се създаде един подтик, то не е право, не е на място. И ако една твоя постъпка не може да създаде един нов подтик в човека или в самия тебе, тя не е на място. Всяка такава мисъл, всяко такова чувство и всяка такава постъпка не е потребна за вас.

При сегашното възпитание аз искам да зная какъв метод употребявате практически, когато трябва да се освободите от един свой стар навик, който носите от миналото си. Може би, някой от вашите лоши навици в миналото да е бил добър, но в последствие да се е доразвил. Представете си, че вашият дядо в далечното минало имал обичай на обед само да си пийне по една чашка от 100 грама съдържание винце. След като другият ви дядо е започнал постепенно да увеличава чашките, наместо една чашка той пиел по две чашки. Следният ви дядо започнал да пие по четири чашки, после по осем, десет, 20, докато днес вашият баща пие по 30–40 чашки. Вие пък пиете още повече от него. Това е един навик, който има причината си във вашето далечно минало. Така тия ваши деди и прадеди постепенно са увеличавали нещата, докато сметката им е излязла съвсем погрешна. Погрешната сметка е създала тия лоши навици. Навиците могат да се превърнат в погрешки, погрешките могат да се превърнат в престъпления, а престъпленията могат да се превърнат в най-лоши

постъпки. Казвам: Човек не може да се освободи от един свой лош навик, от една своя погрешка, от едно свое престъпление и от една лоша своя постъпка, докато първо не измени своята мисъл. Ти не можеш да измениш един свой навик и да се освободиш от него, както и от своята погрешка и престъпления, докато не измениш своите чувства и своите постъпки. Дойде при мене един болен (и) му казвам: Ти лесно можеш да се излекуваш. – Как ще се излекувам? – Като си представиш, че си здрав. – Как ще си представя, че съм здрав, когато съм болен? – Там е твоето зло, именно. Как ще си представя, че съм здрав, когато съм болен? – Тогава именно ти не можеш да се лекуваш. Това е цяла въртележка. Дойде при мене един беден човек и ми казва: Знаеш ли колко съм закъсал? – Отникъде работите ми не вървят. Представете си, че си богат. – Как ще си представя, че съм богат, когато нямам пари в джоба си? Да имам нещо в джоба си, да си представя. Ами при това положение как мога да си представя, че съм богат? – Затова, именно, ти не можеш да оправиш работите си. В това седи реалното. Онзи земеделец, който посява житото на нивата си, той трябва да вярва, че идната година ще има повече жито. Като туря житото в нивата, то така ще се трансформира, че идната година от 10 кгр, той ще събере 100. Земеделецът знае как да трансформира житото. Когато дойдете до един болен, когото трябва да лекувате, вие трябва да посеете в него една проста истина, че ще оздравее. И като приеме тази истина в себе си, като едно семе, то ще израсте и ще даде плод. Като посеете в себе си мисълта, че сте здрави, наистина ще бъдете здрави.

Сега ще ви приведа един пример за един българин, който се казвал Стоян. Той обичал много да си попийва и от пиян станал бекрия. Казвали му: Знаеш ли, че като пиеш така, момите няма да те искат. – Оставете ме, по-хубаво е за мене, нека да не искат. – Ами баща ти, майка ти, не са доволни, помисли малко за тях. – Остави и тях настрана, не ме закачайте. Чашата струва над всичко. Казвали на кръчмаря да не му дава да пие. Защо да не му давам? Човекът си плаща добре. Един ден един от неговите приятели му казал: Стояне, искам да ме слушаш какво ще ти кажа. – Хубаво, ще пия и ще те слушам. В това време приятелят му турил една голяма змия в торбата си и я пуснал в кръчмата. Като видял змията, Стоян веднага изскочил вън от кръчмата. С него заедно избягал и кръчмарят. А змията свободно се разхождала в кръчмата. Този безверник, този голям пияница се излекувал от една змия. После му казали: Стояне, влез в кръчмата. – Не, докато онази е там, аз не влизам в кръчмата. Следователно, ако вие не можете да турите в човешкия ум една голяма змия, която да се загнезди вътре като една сила, вие никога не бихте могли да изправите даден човек. Ние въставаме против нашите мисли, когато не знаем как да ги поправим. Не е въпросът да се изправи човек, когато е мирен, когато е трезв. И, когато

Стоян е в кръчмата, ще вземеш една боа и ще я пуснеш вътре, та и Стоян, и кръчмарят да излазят заедно навън. Трябва да пуснете тази боа при богомолците, когато се молят. Набожните хора няма да се молят за змията.

Казвам: Психологически ние употребяваме известни доводи. Мисълта е творчески принцип, тя е мощна сила. Ако вие задържите една мисъл в ума си само за една триста хилядна част от секундата, тя ще произведе голям резултат. Не е нужно да я задържате даже само една секунда. Ето какво аз разбирам под думата резултат на мисълта. Представете си, че вървите по пътя и получите един удар. Този удар може да не е толкова силен, но го чувствувате с месеци след това. Причината за това е, че този удар се повтаря в съзнанието ви, което предизвиква спомен за удара. Тъй щото, ударът е само еднократен, а преповторението му е многократно. Следователно, и щастието е само един момент. И злото е само един момент. То трае само една триста хилядна част от секундата. Тази малка част от секундата подразбира само едно мигновение, което и съзнанието даже не може да го схване. За един мързелив, бавен човек мигането е един по-дълъг момент, а за съвършения мигането съответствува на една тристахилядна част от секундата, едва се забелязва, че мига. Защо мигат хората? Турците имат една поговорка: Който земята гледа, той душата изгаря. Ако дойде някой при тебе да ти иска пари на заем и гледа на земята, ще му кажеш: Ще дойдеш след една седмица, защото и аз искам да погледам малко земята. Ще ви приведа един пример за един български банкер, някъде, някъде от Пловдив, няма да казвам името му. Отишъл при него един човек да иска пари на заем с висока лихва. Той му дал 300 наполеона, според колкото му поискал господинът. Като му дал парите, погледнал го и си решил: Ще проследя този човек да видя какво ще прави с парите. Проследил го. Като взел парите този господин се отбил в един голям дюкян, дето купил черен хайвер. Тогава банкерът го спрял и му казал: Господине, който купува черен хайвер, той не може лесно да върне парите. Но, за да ги вземе в ръката си, той първо му казал, че иска да направи някакво преброяване на парите, защото му се сторило, че направил някаква погрешка при броенето. Взел парите си и повече не му ги върнал.

Ще приведа още един анекдот. Казва се в анекдота, че това се случило в Цариград с един ходжа, който бил много алчен, но имал много пари, с които въртял голяма търговия. Давал пари под лихва, че с висока лихва. Един ден дошъл при него един мукалитин да иска на заем 200 лири. – С каква лихва ще ми ги дадеш? – Аз взимам голяма лихва. – Добре, готов съм да ти платя сто на сто лихва. Ходжата му дал 200 лири на заем. След 6 месеца длъжникът се явил при ходжата и му донесъл само лихвите за

определеното време, и то сто на сто, както се уговорили. Той запитал ходжата: Доволен ли си сега? – Доволен съм, но майката на парите? – Ти вземи сега лихвите, че майката остави настрана. Сега ще ви дам една идея, един съвет. Никога не влагайте майката в каквото и да е предприятие. Като проверите това нещо и придобиете печалба, ще дойдете да ми платите, колкото струва този съвет. Понеже, сега нямате никакви печалби, давам ви го без пари, но с условие непременно да го проверите. Когато започнете каква и да е работа, или какво и да е предприятие, гледайте да посрещате загубите с печалбите, а не с майката. Щом започнете да посрещате загубите от майката, тази работа ще излезе катастрофално. Обаче, ако посрещате загубите от печалбата, това е в реда на нещата. Всяко страдание, всяка загуба трябва да се изкупва от печалбите, а не от майката. Никога не влагайте Божественото. Никога не ангажирайте Божественото, което Бог ви е дал, даром. Може да стане, каквото и да е, но никога не излагайте своята Любов за нищо и за никакво. Човек никога не трябва да изкарва Любовта си на пазар. Предпочитай ти да отидеш сто пъти на пазар, но никога не изкарвай Любовта си да отиде на пазар. Щом Любовта отиде на пазар, тя никога няма да се върне. Това е закон, в който няма никакво изключение. Не е било случай в живота, когато един човек или един ангел, или някое божество да е изпратило Любовта си на пазар и да не е изгубило всичко. Като дойде въпрос до Любовта, ти ще отидеш на топа на устата, но никога няма да изнесеш Любовта на пазаря. Тя трябва да остане като нещо свещено. Дойде ли до Любовта, ти трябва да бъдеш готов на всички жертви за нея, и тогава само и тя може да се застъпи за тебе. И аз зная, че всички нещастия в света се дължат на това неспазване на закона. Ние мислим, че като е богата, Любовта трябва да върши всичко заради нас. Не, тази работа не става така. Любовта трябва да бъде тил.

Сега ще приведа един стар анекдот. Когато Господ създал света, Той изпратил светлината, тя първа да посети света. Тя издала едно обявление, в което казала, че иска да посети света, но всеки да си остане такъв, какъвто си е. И всеки да си вземе, каквото си иска, но да бъде доволен. Всички останали доволни от светлината. След това дошъл на гости въздухът. Той казал на хората: Аз искам всички да се клатите на ляво, надясно. Ще се покланяте наляво и на дясно. Като дошъл въздухът, само половината хора останали на земята. Те не били доволни от това клатене. Най-после дошла водата на гости на хората. Тя им казала: Като ви дойда на гости, искам всички да си наведете главата на една посока. И докато не си отида, никой не трябва да си вдига главата нагоре. И след това дошли на гости планините. Те казали: Като ви дойдем на гости, всички трябва да се изпокриете в миши дупки. И тъй, ако седиш прав и си доволен, светлината те огрява. Ако се кланяш наляво и на дясно, вятърът те вее. Ако се кланяш_ минава покрай тебе. Ако се криеш в миша дупка, планините са дошли на

гости при тебе. Питам: Какво ще спечелиш, ако се криеш в миша дупка? Който е разбрал този анекдот, или тази приказка, нека си извади заключение от нея. Истина, знание и свобода. Употребете онзи метод на светлината, който дава свобода и простор на всяка душа. Този метод на светлината е с най-малките противоречия, с най-малките разноски. Така работи светлината.

Сега да дойдем до онези правилни разсъждения. Сега като ви гледам, аз виждам, че всички сте големи богаташи, но не знаете как да употребите имането си. Някой затлъстял, чуди се какво да прави. Малко яде, яде, а затлъстял. Що е тлъстината? Тлъстината се дължи на едно криво възпитание на човешките клетки. У тях е внесена идеята, че трябва да си доставят храна и за утрешния ден. Вследствие, на това тяхно разбиране, те си доставят храна за няколко деня. Това са тлъстините, които се трупат в организъма. Ще убедите клетките си, че няма нужда от днес за утрешния ден. Аз съм виждал млади моми и момци, ще ме извините, че говоря за тях, но виждам желанието им да са загладени лицата им, да бъдат красиви. Лицето, това е израз на човешкия ум, на човешкото сърце. Лицето показва какъв е човек в умствено развитие. Ако се измерва човешкото лице, по него може да се познае до каква степен на развитие е човешкото сърце и до каква степен е развит човешкият ум. Лицето е израз на човешката душа. Лицето показва капиталът в обръщение, какви печалби и загуби ще има един човек. Според мене френологията е наука, която показва само какъв капитал е вложен в човека. Грамаден капитал има човек, но той още не е вложен в обръщение. Това само може да каже френологията. Лицето пък показва този капитал в обръщение. Според хиромантиците ръката е капитал, който дава приходи. Като гледаш на човешката ръка, ти виждаш колко добри случаи има вложени в човека. Лицето пък показва капитала в обръщение, какви печалби, какви приходи ще имаш. Следователно, като живее, човек търси колко капитал има вложен в неговата глава, в човешкия мозък, колко капитал е вложен в човешкото лице и колко в човешката ръка. Затова човек ще изучава своята глава, лице и ръка. Всеки ден като ставаш, ще гледаш колко капитал, колко аржан конте [argent comptѝ – фр. преброени пари; може би argent comptant – фр. пари в брой.] имаш в касата си и до вечерта ще теглиш линия, да видиш колко приход имаш, на разположение: две, три, пет, десет, сто или повече хиляди лева. В това отношение трябва да се работи практически. Някой казва: Мене не ме интересува хиромантията. Не те интересува като хиромантик, но ти трябва да знаеш какво можеш да спечелиш с ръката си. – Ама мене не ме интересува лицето ми. – Че в твоето лице е вложен капиталът, с който ти ще правиш оборот. Без глава, без лице и без ръка ти пет пари не струваш. В това отношение, ако ръката ти е студена, от тебе вземат повече. Ако ръката ти е топла, ти даваш повече. Ако ръката ти е влажна, нещата ще

започнат в тебе да гният. Ако ръката ти е много суха, нещата ще почнат в тебе да изсъхват. По ръката на човека може да се познае много нещо. Когато ръката на някой човек е много топла, аз му пошепвам тихичко: Слушай, много взимат от тебе. Ще посъкратиш малко бюджета си. Тъй щото ръката на човека, ако е много топла, това показва, че той дава много. Ще даваш, но на място ще даваш. Студената ръка показва, че от човека взимат много, без той да иска. За такъв човек кръвообращението е слабо и капилярните съдове не са в естествено положение. Здравословното състояние на човека зависи от капилярните съдове. Всички болести в човека се дължат на разширението и на свиването на капилярните съдове. Когато при кръвообращението капилярните съдове се свиват повече, отколкото трябва, в резултат на това могат да се явят различни болести. Преди всичко ръката на човека на долната си част трябва да бъде малко топла, а на горната малко студена, за да бъде целият му организъм в изправно положение. Електричеството винаги носи хладина, а магнетизмът – топлина. Между тези две течения работи законът на Любовта, който създава връзката. Връзката дава хода на живота. Между електричеството и магнетизма се ражда топлината. Топлината е резултат на онази първична връзка между електричеството и магнетизма. Ако тази връзка не съществува, топлина не може да се образува. Ако между електричеството и магнетизма не се образува връзка, и светлина не може да се образува. Следователно, като се обединят електричеството и магнетизмът, между тях се създава като резултат топлина и светлина. Единият резултат е образуването на топлината, а другият – образуването на светлината. Това трябва да става и в мозъка. Ако връзката между електричеството и магнетизма не се образува правилно, в мозъка не може да се образува онази правилна светлина, която е необходима за мисълта. Тази топлина и светлина са необходими при процеса на растенето на човека. При това и сърцето на човека не може нормално да бие. Пулсът на сърцето е точно определен. Той показва нормата, при която става тази връзка. Пулсът на сърцето показва онази точка, в която става връзката между електричеството и магнетизма. Това е един постоянен импулс. Всяка връзка е един удар на сърцето. Когато става една връзка, сърцето отбелязва това. Следователно, биенето на човешкото сърце показва връзките, които стават в една минута. Нашето сърце не ги хроникира точно. Сърцето на един човек бие по-малко от това на един ангел. Обаче, сърцето показва всички онези връзки, които стават между електричеството и магнетизма и които в резултат образуват светлина и топлина. Това е една нова теория, един нов начин на обяснение, което сега даваме.

Следователно, когато човек е неразположен духом, това показва, че връзката в него не е естествена. Като забележиш това, ти веднага ще измениш своята мисъл. Ти казваш: Но аз не вярвам в Бога. – Това е най-

глупавото нещо. Когато един човек ми казва, че не вярва в Бога, аз подразбирам, че той не вярва в себе си. Че ако ти не вярваш в Бога, в ближния и в себе си, в кого ще вярваш тогава? Три неща има, в които човек не може да не вярва. Той не може да не вярва в Бога, не може да не вярва в себе си и не може да не вярва в своя ближен. Това е невъзможно. Колкото и да отрича нещата, досега аз не съм срещал човек, който да казва, че не вярва в Бога. Това са празни думи. Когато някой казва, че не вярва в Бога, ето какво аз разбирам: В този случай вярата на човека се замества с вярата му в самия него. Той вярва в себе си. Понякога нашето аз взима мястото на Бога. Понякога пък нашите ближни отвън могат да вземат мястото на Бога. Тогава ние мислим, че ближните са всичко заради нас. Всеки трябва да знае, че онова цяло отвън, това е същото, от което и аз, и ближните ми са излезли. Те са части от това цяло. Едно трябва да знаете: Първо Бог създаде бащата, после Той създаде майката, а децата не са създадени от Бога. Бог създаде само бащата и майката, а те създадоха децата. Така говорят окултистите. Децата не са произведения на Бога, но са произведения на хората. Мъжът е създаден от Бога, а жената от Бога, а децата, за които вие плачете, са създадени от вас.

Сега аз не съм за това да се разберат нещата непременно. Но трябва да знаете, че човешките работи не се ограничават от първичните. Каквито са бащата и майката, такива ще бъдат и децата. Този закон е верен без изключение. Каквито са вашите мисли и чувства, такива ще бъдат и вашите постъпки. Онази сила, която подбужда вашия ум към мисъл, е от Бога. Онази сила, която подбужда вашето сърце към деятелност, е от Бога. И в дадения случай постъпката е от вас. Постъпката не е от Бога. В първичните схващания тя съществува, но стремлението ви да направите нещо, това е от човека. Де е човекът? Човекът е в своята постъпка. Бог е в неговите мисли, а природата е в неговите чувства. Така схващам човека психологически. Това е закон, който трябва да се разбере. Ние мислим, че нашите постъпки са от Бога и затова като направим една крива постъпка, държим Бога отговорен и питаме защо ни е допуснал да направим тази постъпка. За всяка твоя постъпка, ти си отговорен, а за всяка твоя мисъл, Бог в тебе е отговорен. Следователно, престъплението не седи в нашите мисли и в нашите чувства. Докато мислиш и чувстваш, няма никакво престъпление, но в момента, когато ти като човека съединиш двете ѝ постъпки по един или по друг начин, тогава вече провидението те държи отговорен за постъпките ти. Че някоя лоша мисъл е дошла в ума ви, ни най-малко не се смущавайте от това. Това нищо не значи. Че някое гниещо вещество отвън дава своето ухание, ти ни най-малко не си отговорен за това. Ти си отговорен само, когато започнеш да ядеш това гниещо месо. Като започнеш да мислиш и да чувстваш, ти ще се освободиш от всякаква отговорност, защото няма да ядеш от това гниещо месо.

Следователно, ще се пазите от вашите постъпки, от вашите лоши постъпки.

„Всичко чрез Него стана“. И тогава казвам: Всичко, което сега във вас става, чрез вас става. Благодарете, че е така, защото по този начин вие сте в състояние да изправите своя живот, само ако знаете как. Да допуснем, че ти си закъсал, нямаш пет пари в джоба си. Защо си закъсал? Закъсал си, защото твоят език мяза на един наточен нож, една наточена сабя. Дето, когото срещнеш, все ще го мушнеш. Затова първата ви работа е да изгладите своите мисли и желания, както и своите чувства. Направи езика си гладък. Измени характера си да гледаш добре. Като гледаш добре, ще се измени и положението ти. Чудни сте вие. Ако знаете как да гледате, как да постъпвате, в един ден ще се подобри положението ви. Ти си беден човек, нямаш пет пари в джоба си, имаш деца, имаш жена, хванал си главата си, не знаеш какво да правиш. Едно искаш само: Да спасиш своя дом. Затова ти трябва да се научиш да говориш сладко. Всяка дума трябва да бъде казана на място. Дъщерята на един банкер заболяла зле. Викат 12 души лекари, викат консулт, но всички се произнасят, че няма да оздравее, ще умре. Бащата се отчаял, не знае какво да прави. Готов е мило (и) драго да даде за своята дъщеря. Ти иди, пошепни на този банкер, че дъщеря му ще оздравее и да не се безпокои. Но ти сам трябва да вярваш. И така се случва. Утре дъщеря му ще оздравее и този банкер ще те търси да ти благодари. Той ще каже: Господ здраве да ти дава, че ме успокои. Както каза, така се случи, изпълниха се твоите думи. Дъщеря ми оздравя. Какво трябва да ходиш да се блъскаш тук и там? Кажи на богатия банкер, че дъщеря му ще оздравее и работата ти ще се нареди. И аз правя така. Като закъсам някога и не зная какво да правя, срещам един банкер, на когото 24 души лекари лекуват дъщеря му и се произнасят, че няма да оздравее. Тогава аз му казвам, че дъщеря му ще оздравее. Работи Божият Закон. Щом кажа така, работите ми се оправят и дъщерята на банкера оздравява. Че тази красива банкерска дъщеря Бог не я създал за умиране. Ако умират хората, умират главно от своите постъпки. Щом дъщеря ти е създадена в света да живее, тя трябва да живее, а не да умира. Вярвай в Бога и така ще бъде. Като оздравее дъщерята на богатия банкер, той още утре ще дойде при мене. Гледам след няколко деня иде банкерът при мене, носи цяла торба със злато. – Не, нищо не трябва. – Аз благодаря на Бога, че дъщеря ми оздравя. Както каза, така се случи. Дъщеря ми оздравя, а ти нищо не ми иска за това. Взимам най-после торбата. Казвам: Колко струва да кажете една красива, една блага дума, че дъщеря ти да оздравее?

„Благословен Господ Бог наш“.
Тайна Молитва.

38. беседа от Учителя, държана на 8 септември 1935 г.
София, Изгрев

1935_09_13 Степени на числата
лекция пред специалния клас

СТЕПЕНИ НА ЧИСЛАТА

Отче наш

Ще прочета втория стих от втората глава на Второто послание към Коринтяните: "Защото, ако оскърбявам аз вас, то мене кой ще развесели, ако не този, който е оскърбен от мене." Върху този стих ще мислите през цялата седмица. Да мисли човек, значи да разгледа и приложи.

Сега, кога туряте едно допълнение? На какво туряте допълнение? – На сказуемото, глагола? На този стих ще турим едно допълнение – Първото послание към Коринтяните, втората глава, втория стих. Вие ще съпоставите тези два стиха. Да ви прочета и допълнението. "Защото, реших бях да не зная между вас нищо друго, освен Исуса Христа и Него разпнат."

II. – Какво е това? – Римско второ. Направете го арабско – 2; по какво се различават 1 и 2? Има едно различие в писането, но вътрешното различие в какво седи? – 2 е два пъти по-голямо от единицата. Добре. 3 от 2 с колко е по-голямо? – С единица. 3-те от 2-те е с 1 по-голямо, а 3-те от 1-то е с 2 по-голямо. Имате сега 4. Аз наричам това – степени на числата. Следователно – 1 е първа степен, 2 е втора степен, 3 е трета степен. Преведете сега тия първостепенни, второстепенни, третостепенни числа. Къде ще приложите първостепенните числа, числата от първа степен? От втора степен и от трета степен – къде ще ги приложите? Ако едно число е във възходяща степен и в низходяща степен, тогава, каква ще бъде разликата? (– В знаковете.) Сега, направете един малък превод. Представете си, че единицата е обратното – най-голямото число. Сега увеличавате числата, процесът е обратен. Но, ако предположим, че всичките числа произлизат от единицата, тогава двойката два пъти ли е по-голямо от единицата? Дъщерята, която произлиза от майката,
два пъти ли е по-голяма от майката? Сега това е само едно отношение, а много отношения има. Какво отношение има между числата в сегашното разбиране? Когато кажем, че две е два пъти по-голямо от единицата, какво е отношението? – Количествено. Имате една крина, две крини, три кри-ни, четири крини, пет крини; всяка следваща крина е с единица по-голяма от предната. Това е количествено отношение. Цяла наука седи в тия числа.

Астрологически имате едно число, да кажем 1935. От какво е съставено то? От числа – първостепенни, второстепенни, третостепенни и петостепенни – по ред както са. Ако започнем обратно, 5 е първостепенно, три е

второстепенно, девет е третостепенно и едно – четвърта степен. Туй число, само по себе си, е съставено от четири степени. Може да се степенува по два различни начина. Един човек е роден в 1935 година. Ще разгадаете какви са елементите, които влизат в устройството на човека. От какво е съставен човекът? - От числа първостепенни, деветостепенни, третостепенни и петостепенни. Тогава, още от какво е съставен? В кой месец е роден? – Осмият месец, 24-я ден. В кой час от 24-я ден? – В 23-тия час на нощта; в коя минута? – В 50-та минута. От коя секунда? – В първата секунда. Това са елементи, които вие трябва да разгадаете. Това са вече ред елементи, разгадайте ги! Имате един човек, който е създаден от първостепенни, деветостепенни, петостепенни, третостепенни елементи. Туй показва общите условия, при които е дошъл. Осмият месец на годината е осмата степен. Кой е осмият месец? – Август. Какво се прави през август? Нито се сее, нито се оре. В август прибират плодовете. Дошъл в една епоха, когато се прибира, ще жъне това, което дядо му и баща му са сяли. 24-ти ден, кой ден е от месеца? - Към последната част, когато месецът се разсипва. Това е вече низходяща степен. Всичко в него се разтопява, губи се светлината на месечината. Следователно, в нея нещо друго се събира вътре, става после сгъстяване. При намаляването на светлината, нещата се намаляват. Когато светлината се намалява, предметите се разширяват, в тъмнината всичките предмети се свиват. Или, при светлината, всичките премети, които са направени от каквато и да е светлина, се видоизменят в една малка, нищожна степен. Туй трябва да го вземете предвид. Да кажем, вие имате някакво неразположение. То е вложено там, във вашето раждане, в степените. Какъв ще бъде този човек, който е роден в петте степени на 35-та година – накрая? Какво ще му допринесе?

С тази астрология вие съвсем ще я загазите; не мяза на другите. Това са ред научни разсъждения. Аз разсъждавам, не ви казвам, че онова, което вие знаете, не е вярно. Вярно е чрез степента. Казвате, че две е два пъти по-голямо от едно. Три колко пъти е по-голямо от две? – Не е два пъти по-голямо, но е с едно по-голямо от две. Сега, да оставим тия работи. Представям една права линия: ''' чертеж''' – от коя степен е тя? – От втора степен. Но линията не е от степен, степенувани са точките. Колко точки има в една права линия? (– Безброй много.) Не е вярно. Правата линия има две точки. Следователно правата линия е от втора степен. Имате две. Това е плоскостта, но степенувана плоскост. Колко линии влизат в една плоскост? – В една плоскост влизат две линии, а четири точки. Значи, "второстепенна" какво показва? - Първа степен – това са точките; втора степен – това е посоката на точките, движението на точките. Точката може да се движи само по права линия. Първа степен – това са точките, втора степен показва, че се движат. Но тия точки, във втора степен, се движат в две посоки. Втората степен показва разширението на линията. В първа

степен се разширява точката; във втора степен се разширява линията; в трета степен се разширява плоскостта. Точката, сама по себе си, нали не заема никакво пространство? Тогава, как туй, което не заема никакво пространство, като се движи, образува права линия, която може да се измерва? Линията, сама по себе си, като се движи, тя няма дебелина, има само дължина. Туй, което няма дебелина, туй, което няма никакъв обем, като натрупаш тия плоскости, образува се третото измерение. Как става тази работа? Как туй, което няма дебелина, прави дебелина? – Туй, което няма никакво пространство, определя пространството?

Такъв вид разсъждения се наричат метафизически. По-видимому, те нямат никакво практическо приложение. Но те имат голямо практическо приложение. Кои неща ние наричаме "безпространствени"? Кажете ми, кое нещо е безпространствено? Аз разбирам друго нещо във философията. Безпространствени неща няма. Безпространствено е това, което не може да го намериш никъде. То е в пространството, но така бързо се движи, че не може да го намериш никъде. Безпространствени неща са тия, които не седят на едно място. Значи, една жена, която не седи вкъщи, е безпространствена, не заема пространство. Една мисъл, която не седи в главата ти, не може да я намериш, тя ходи навсякъде. Това е движение. Сега: наричам безпространствени неща онези, които не можеш да намериш на едно място. Пространствено наричам едно тяло, което заема определено пространство. Слънцето заема едно пространство. Но, ако се движи така, че не може да го видиш, как ще определиш пространството. Туй, което виждаш, ще определиш. Не мислете, че отричам, че има тела. Има неща, които са в пространството. То е права идея. Трябва да разберем какво нещо е пространството и какво нещо е безпространсвото – не заема пространство. В даден случай, една точка е безпространствена. Точката на физическото поле не заема никакво пространство, а образува правата линия, която е пространствена. Нали има едно малко противоречие? Тя е пространствена – като се движи, образува пространство. Като не се движи, не е пространствена. Като се движи, образува правата линия, по която ние се ориентираме. Числата, в туй отношение, играят важна роля.

Кога изгрява сега Слънцето? – В 6 часа и 6 минути. Не е в 6 часа и 6 минути точно; в един часа изгрява. Това е по-друго определение. Да кажем, в 12 часа е ден, но в 1 часа Слънцето не е изгряло. Ние считаме, че в един часа е изгряло. Преди един часа имаме 24 часа, предидущия ден. Казваме: В 12 часа е ден, в следния час Слънцето изгрява. Посред нощ Слънцето къде се намира? Значи, Слънцето постоянно изгрява. Слънцето изгрява и изгрява във втория час. Кога изгрява Слънцето? - Постоянно изгрява по отношение на нас.

Ами, какво ние подразбираме, че в 6 часа изгрява Слънцето? Лятно време изгрява в 4 часа и половина, а зимно време изгрява в 7 часа. В колко часа изгрява Слънцето зиме? (– В 7 часа и 52-53 минути.) Слънцето изгрява лятно време в 4 часа, а зимно време в 8 – да допуснем една малка погрешка. Коя е причината, че лятно време изгрява в четири часа, а зимно време изгрява в 8? Кой е виновен? – Земята. Тогава, какво е отношението на земята към Слънцето при четири и осем часа? Четиристепенни и осемстепенни числа имаме. Какво е положението на Слънцето, когато изгрява при четвърта степен и какво е, когато изгрява при осма степен? Земята се поразсърдила на Слънцето, че гледа надолу малко – разположение няма към Слънцето – зима е, не е както лятно време. Лятно време има добро разположение, зимно време няма добро разположение към Слънцето. Някакъв конфликт произлязъл между Земята и Слънцето, някаква малка сръдня има. Тогава, като има сръдня, като се разсърди Земята на Слънцето, то изпраща по-малко светлина и по-малко топлина – за наказание. Като се разкае Земята, като се сърди, сърди – после вземе, че се примири, погледне го. Като се примири, Слънцето изпраща повече светлина и повече топлина. Кой опъва каиша, като се сърди Земята на Слънцето? - Ние. Ние, живите същества, изпитваме това. Станало зима. Защо? Разсърдила се Земята на Слънцето. Станало лято. Защо? – Защото Слънцето и Земята са се сдобрили. Като се сдобрят, приятно ни е. Сега алегорично ви говоря. Настъпва една вътрешна промяна.

Този закон се обяснява малко по-другояче. Сложно отношение е това в природата. Понеже, всички вие сте свикнали да мислите много обикновено, много обикновени мисли имате. Казвате: "Дайте ми да ям!" Ти искаш да се наядеш. Идеш в гостилницата, не обръщаш голямо внимание – как е сготвено яденето. Казваш на гостилничаря: "Хубаво ли е сготвено яденето?" Гостилничарят казва: "Много хубаво." Ти ядеш, действително е много хубаво сготвено, приятно ти е, но след един-два часа усещаш, че в туй, хубаво сготвено ядене има нещо, което не му достига. Ти усещаш неразположение на стомаха, на чувствата си. Мислите се изменят, после и постъпките. Идеш в гостилницата весел, връщаш се след един час, не си разположен духом. Казваш: "Не съм разположен." Защо, защото не си ял добре.

Да определя. Когато се качвате на високите планини, какво става? Като слизахме горе от Мусала, върви с мене един приятел. Обръщам му вниманието да ми обясни, защо снегът не е навсякъде еднакво навалял. Снегът навалял някъде по пътеката така, че тя побеляла. Вървим около половин километър, пътеката е покрита със сняг. Като вървим, на едно пространство от сто метра, снегът е стопен. Минаваме сто метра, снегът пак покрил пътя. Питам: "Как ще обясниш? Защо на туй място е стопен

снегът, а защо на сто метра не е стопен?" Казва: "Защото е по-топло." Пък оттам снегът пак започва.

Колкото се качваме нагоре към планината, толкова се намалява. Колкото височината става по-голяма, топлината се намалява; колкото височината става по-малка, топлината се увеличава. Значи, в долината има повече топлина, а в планината по-малко.

Сега ние искаме да знаем нещо от метеорология. За да определим времето, трябват три степени. Трябва да знаете свойствата на въздуха, какво е налягането на въздуха в даден момент в природата. Налягането е винаги надолу. Туй показва сгъстяване на материята. След това трябва да знаете – в туй налягане – има ли разширение. Ако има разширение, това показва количеството на влагата, която е вътре в атмосферата. Три елемента трябва да знаете: какво е налягането, каква е влагата и каква е температурата. Следователно, трябва да знаете, какво е външното налягане на етера, външното разширение на етера и вътрешното разширение на етера – топлината. Количеството на топлината, която влиза отвътре-навън, прави разширение.

Следователно, като знаем налягането, като знаем разширението, количеството на влагата и като знаем количеството на топлината в дадения случай, можете да намерите, да определите – ще стане ли промяна. Правили ли сте барометрически измерения и наблюдения? Занимавали ли сте се някой път с хигрометъра? Той е разделен на сто деления. Имате 100, 90 ... 50, 40, 30, 20, 10. Когато показва 10, малко е количеството на влагата. Но да кажем: имате 50, 60, 70; когато имате 70 градуса в хигрометъра, непременно ще вали дъжд. Имате барометрическо налягане. "Баро", понеже произлиза от гръцкия език, не трябва да се казва "баро", но "варо".

В София ние имаме налягане над 700 мм. Да вземем и налягане 720, термометърът показва 21-23 градуса или 35 – лятно време, имате 70 – количество на влагата, ще настане промяна. Налягането за София е така. Ако се качим на по-високите места, налягането става по-малко. Ако сте на Мусала, ще имате 500 налягане. Щом налягането е по-малко, имате по-голяма височина. Щом налягането се увеличи, по-близо е до морското равнище. Колкото налягането е по-голямо, мястото е по-ниско; колкото налягането е по-малко, мястото е по-високо. В ниските места имаме голямо налягане, във високите места – по-малко налягане.

Представете си, че в света, един човек заеме високо положение. Къде ще го турите? Заема мястото на министър-председател. В долина ли, или на

висок връх? На високо място е. Казват: "Високо място заема, висок връх заема." Ще намерите какво му е налягането, какво му е разширението, каква му е топлината. Ако е на Мусала, този министър-председател не може да бъде с тънки дрехи, с копринени чорапи. Нали ще се облече спретнато, като за министър-председател, с дебели дрехи, шапката ще бъде самурена. Това е сега още външната страна.

Един предмет, за да стане ясен, трябва да имате образи. Детето не може да мисли отвлечено. Вие сега не може да знаете, какво означава девета степен. При девет градуса означава едно число от девета степен. От едно до десет колко степени има? - Девет степени, повече не може да има. Защо не може да има повече? Ако на едно турите една нула, колко пъти сте го увеличили? (– Десет пъти.) Значи, десет степени. Ако на две пак турите нула, колко пъти ще го увеличите? (– Пак десет.) Колко степени числа правят? Ако на три турите нула? Сега вече, това е раздробление на числата. Тия частици са по-големи, другите по-малки. Раздробление става в природата. Това също е само за обяснение. Какво означава "степен на едно число"? (– Умножено само на себе си.) Количествено е така, но органически? Вземете да повдигнете един организъм. В сегашното количествено понятие, какво се подразбира под "степен"? Сто лева се степенуват. Имате сто лева, турени в банката, степенувате ги във втора степен, стават десет хиляди. Значи, трябва да се степенува. Едно число, като го преведете във втора степен, се увеличава. Тогава, тази степен много сте я степенували. Две във втора степен какво прави? – Четири. Десет във втора степен – 10 000. Имате две системи. Числото е степенувано във втора система. Като степенувате числото от 1 до 10, имате един резултат; щом го степенувате от 10 до 100, имате втори резултат. В количествено отношение, като умножите 10 във втора степен, имате 10 000. Две, като умножите на себе си, имате 4. Значи, станало е два пъти по-голямо.

Понякой път, вие се учудвате, как тъй, някой човек е по-щастлив. Вие сте по-щастливи, как сте намерили щастието? Защото туй, което не виждате, не завзема никакво пространство, казвате: "Този човек е по-щастлив." Че вие виждали ли сте щастието? Казвате: "Този човек е по-щастлив, онзи по-нещастен." С колко единици е по-щастлив? Той вложил сто лева в банката, степенувал ги във втора степен, станали 10 000 лева. Ти си вложил два лева в банката, степенувал си ги, станали четири лева. Онзи, който има четири лева и онзи, който има 10 000 лева, нямат никакви възможности да работят. Казвате някому, че му върви на пари. Парите са степенувани. Той казва: "Парите са щастие." Едно дърво расте. Казвате: "Щастливо е дървото." Тогава, между дървото и мене трябва да има отношение. За да бъде един човек щастлив, между щастието и него трябва да има отношение. Тогава във вашия ум как си представяте щастието? Определете

ми – какво нещо е щастие – и аз искам да се науча. Вие искате да бъдете щастливи, но не сте го опитали. Имате ли ясна представа за щастието? Казвате: "Искам да бъда щастлив
човек, дотегна ми да страдам вече." В обикновения смисъл, хората разбират под думата "щастие": да нямат никакви спънки в ума, да нямат никакви спънки в сърцето, да нямат никакви спънки в постъпките. Ти, като тръгнеш, нищо да не те спъва. Като обуеш обувките, да не те спъват, да ти прилягат, да са меки; пътят, по който вървиш, да е гладък, да нямаш никакви препятствия никъде, навсякъде да се въртиш. Това наричат щастие. Щом се спънеш някъде, щом се образува някой мазол, ти си вече нещастен. Щастие значи – без спънки, нещастие – със спънки.

Аз превеждам щастието на научен език. Значи, щастлив човек е човек с най-малките спънки. Нещастен човек е, който има степенуване на страданията, който има много спънки. Всяка една мисъл произвежда една спънка в ума. Ти не можеш да мислиш. Спреш някъде, направиш една погрешка. Една погрешка в смятането какво ли не прави! Не си разположен духом, трепери ти ръката, чувствата не са установени в тебе. Може да замахнеш с нож някъде, възбуден си, гневен си. Ако си хирург, каква отговорност, какво внимание се изисква, за да направиш операция, която да е сполучлива. Или, най-после, може да направиш една погрешка в своите постъпки. Казваш една дума не на място, която за цял живот може да ти развали живота. Че каква дума може да кажеш? Кажеш някому: "Царя ще го убия като куче!" Сложат те в затвора за една дума. Ти не си го убил, но те хванат, турят те в затвора. Съдят те, осъдят те на 20-30 години. Отиде всичката ти младост. За какво? – Че си казал една дума.

Питам сега, знаете ли защо страдате? – Колко пъти вие казвате такива празни думи: "Аз ще го убия, аз ще му смажа главата." Вие сте казвали някому, че ще смажете главата му като на змия. Говорите и против царя. Нямате право да казвате, че ще убиете някого, защото Духът на Бога живее в този човек. Когато кажете, че ще убиете, вие сте произнесъл нещо, което не трябва, за да не намерите затвора за 10-15 години. За всяка дума, която казват хората, ще отговарят. Вие нямате представа, какъв резултат произвежда всяка една дума. "Ще го убия, ще му смажа главата" и т.н. Вие не знаете, какво говорите. Утре някой ще говори за вас: "Аз не мога да търпя еди-кого си." Не сте се научили още на търпение. Какво значи търпение? Да имате търпение, значи, да имате барометрическо налягане. Само ако имате търпение, може да знаете, какво ще бъде времето. Защото, ако вашият барометър не е чувствителен да определи, какво е налягането, тогава не може да определите, дали слизате или се качвате. Ако вашето барометрическо налягане се увеличава, какво става? Слизате надолу. Ето какво означава туй слизане. Слизате, но вече имате условия. В долините

растат много хубави плодове. По високите върхове растат ли ябълки, круши? По Мусала може ли да растат ябълки?

При сегашните условия, жизнената енергия – праната, която е необходима, може да се обясни, но аз няма да обяснявам – праната минава в по-нисшите пластове. В по-високите пластове праната не действа органически. Затуй растения не могат да растат. Предназначението на планините не е за произвеждане на растения. Планините представляват складове на енергия. Долините са места, дето тия енергии се употребяват. Долините са житници, разплодници на земята. Планините, горе, това са складове, там са хамбарите, семето. Планините не са направени, там да растат растения. Те са хранилища. А долините са места, дето могат да се снемат от планините семената и да се сеят. Затуй в главата нищо не расте. Вие искате във вашата глава да израстнат много работи. Главата е хранилище, стомахът е консуматор. Научно, стомахът е раят, дето се проявяват всичките Божи блага. Стомахът е раят, в който ние живеем. Стомахът е раят, най-красивата долина. Който не живее в този рай, той е нещастен. Било е време, когато човекът е живял в тази долина. После, като съгрешил, изпъдили го. И тази долина се качила на високо. Нали хората, като се разболеят, се качват на високо, да дишат по-чист въздух. Дишат чист въздух, но не живеят в рая. Сега мисълта е тъмна по единствената причина, че вие не можете да видите връзката, която съществува в природата между долината и планината. Запример: ако идете в едно планинско място и забележите, че всичките камъни са разхвърляни, но между тия камъни съществува връзка. Тази връзка е от друг порядък. Когато нашата мисъл е празна, нещата са разхвърляни, ние не може да намерим опорна точка. Не може да намерим на нещата – дали налягането се увеличава, дали нещата се разширяват, дали се е увеличила топлината. Като се качваме по високите места, налягането се намалява, влагата може да расте от нула до сто, топлината се намалява. Значи, имате две намалявания, едно увеличаване.

Та казвам, вие в живота, нали се развивате в умствено отношение. Кой е изводът? Щом един човек става по-учен, аз ще му предскажа, че този учен човек ще страда повече. Защо за мене е ясно, но за простия човек не е ясно? Той си мисли, че като стане учен, ще стане щастлив. Аз казвам: като станеш умен, ще станеш нещастен. – "Невежият, простият ще страдат." Аз считам, че като си прост, няма да страдаш. Много неща няма да знаеш, няма да страдаш. Ученият човек се качва нагоре, по високите места, там има по-малко топлина. Щом има по-малко топлина, условията са по-неблагоприятни.

Онзи ден се качихме на Мусала. Водата там, в бурето, замръзнала, имаше

два пръста дебел лед. Замръзването не беше гладко. Повърхността бе вълнообразна, някъде издигната, някъде снишена. Аз не измервах дебелината на леда, но предполагам – да имаше два пръста дебелина. Хората, които там работеха, градят нещо, трябваше да разбиват с чукове този лед.

Та казвам, в умствено отношение, вие трябва да разбирате законите на мисълта. Щом влезете в умствения свят, разширява се вашият кръг на знание. Щом се увеличава вашият кръг на знание, непременно ще се увеличат и вашите страдания. Представете си, че имате един телефон, който ви съобщава, какво става в света. На еди каква си ширина, на 45 градуса, еди-кой параход се намира в ужасно положение, да му се даде помощ. Чувате, че в Ню Йорк еди-коя си къща гори, 10-20-100 души изгорели. Чувате друго на телефона, че на бойното поле стават сражения, толкова хора убити. Всичко това слушате. При това положение, може ли да бъдете щастливи? Там къщата изгоряла, там параход потъва, там хора избити и т.н. После чуете, че от градината си, земеделец в Америка, набрал хиляди крини ябълки. Като чуете за ябълките, стане ви малко по-приятно, започвате да смятате, кога може да дойдат при вас. Тия разсъждения всеки ден ги имате. Вие мислите, през коя година ще бъдете щастливи. Казват ви, че към 33-та година ще ви тръгне. Сега вие сте едва на 20 години. След 13 години вашата градина ще ви роди хиляда килограма ябълки, ще ви тръгне. Казваш: "13 години има да се опъва." Едно пространство от 13 години, докато дойде щастието – може да пресмятате, колко път има да извървите. 13 години това е движение. Ако вървите по 20 километра на ден, за 13 години – колко път ще изминете? Ако се върви с биволска кола – сметнете. 30 години по 20 километра на ден, колко път има да извървите до щастието? Значи, след като извървите един път от 94 хиляди километра, вие ще дойдете до вашия рай. Ще дойдете до обетованата земя. Някой път хората вървят по-малко. Мойсей, като изведе израилския народ от Египет, колко години обикаляха? – 40 години се лутаха, въртяха се на едно място, което може да се измине за три месеца.

При сегашните условия, на вас ви трябва една философия. Знанието, което сега имате, е разхвърляно. Вие изучавате химия, физика; много явления между физика, зоология, ботаника, антропология, биология, не ги свързвате. Важното във всички тия науки вие го знаете, но всичко онова, което знаете, няма връзка, от която може да се ползвате.

Психологически вие казвате, че сте изучавали темпераментите: сангвиничен темперамент, холеричен темперамент, нервен темперамент, но в ума пак нямате тази връзка. Какви са хубавите страни на един нервен темперамент? – Този човек мисли; той е нервен, но мисли. Какъв е

сангвиничният темперамент? – Той е въздухообразен; в него има повече налягане. Какъв е флегматичният? – Разширение има в него. Ами холерическият? – Показва огъня, който е във вас. Сангвиническият показва барометрическото налягане.

То какво показва? Нервният темперамент какво показва? – След като имате разширение, след като имате топлина, след като имате налягане, ще дойде дъждът. Колко дъжд е изваляло – това показва. Нали имате наука за измерване на дъжда; как се нарича тази наука, която измерва падащия дъжд? Казвате, че на квадратен метър паднало 10, 20, 30, 40 литра вода. Колко паднало от разширението, от налягането, от топлината? Ще преведете какви промени стават. По този начин като разсъждавате, всяка лоша промяна във вас не е лоша, ни най-малко. Вие криво тълкувате. Най-лошата промяна, която става във вас, това са най-добрите неща, които стават във вас.

Ще ви приведа един пример. Веднъж правех френологически изследвания. Имаше един знаменит българин, който се наричаше Шангов. След като му направих измерванията, говорехме си за някои научни работи и той каза: "В нашия род има наследствена черта – на всеки две години трябва да си пущаме кръв, иначе ни хваща лудория. Непременно, за да не направя лудория, трябва да си пусна кръв. Една година бях забравил да си правя тази операция, да си пусна кръв. Написах една статия във вестника, та като ме срещнаха, с бастуни ме налагаха здравата тия хора, за които писах; пуснаха толкова кръв, колкото аз сам си пущах. Идват телеграми, писма от провинцията, изказват своите съжаления, а аз се радвам, че ми направиха операцията, моята лудория изчезна. Като ме биха, пуснаха ми толкова кръв, колкото сам си пущах. В света има закон, провидение. Аз, който забравих да си пусна кръв, провидението намери тези хора, да ми пуснат кръв в едно нормално състояние."

И вие, по някой път като Шангов, случи ви се някое нещастие, пуснат ви малко кръв, какво лошо има? Ако не дойдат да ви пуснат кръв, някоя лудория ще направите. Следователно нещастията в света са предпазителна мярка. Те са предвестници на голямо щастие, което провидението ви е приготвило. Искам да ви наведа на една тема да мислите. Една тема, която има практическо приложение на числата. Ако имате условия, може да ви покажа начин, по който може да се ползвате от тях при неблагоприятни условия, за да се смени едно ваше състояние и да използвате, каквото провидението ви носи.

Ако не разбирате степените на числата във всевъзможни комбинации, вие не може да имате знание. Имате два крака. Може ли да имате и да не

бъдете щастливи? С тия крака може да идете на Мусала. Вие няма да ги пресилвате, ще ги пазите. Двата крака са слуги, вие ще бъдете отлични господари на краката си.

Божият Дух носи всичките блага на живота.

38-ма лекция на МОК, 14 година, държана от Учителя на
13 септември 1935 г., София, Изгрев

Книги:
* Степени на числата
Права обхода и права постъпка (Младежки окултен клас. Лекции от XIII и XIV година (1934–1935). София, 2003)
24 беседи от 24 август 1934 г. до 13 септември 1935 г.
Начало: 05:00
Пасаж: 2 Коринтяни 2:2

1935_09_15 Когато беше по-млад
неделна беседа

КОГАТО БЕШЕ ПО-МЛАД

„Отче наш“.

Ще взема само 18-ти стих от 21-та глава от Евангелието на Йоана. „Истина, истина ви казвам, когато беше по-млад, ти сам се опасваше и ходеше, където щеше, но като остарееш и простреш ръце, друг ще те опасва и ще те води, където ти не щеш“.

„Когато беше млад“. Думата млад, това значи богат човек. Старостта, това е сиромашия. Здравият човек – това е богат човек; болният човек – това е сиромах човек. Умният човек, това е богат човек, глупавият човек, това е сиромах човек. Определени дефиниции!

„Когато беше по-млад“. – Когато беше по-млад разполагаше с известни суми, ходеше, където искаше. Като остарееш, като не разполагаш с никакви средства, ще ходиш при този, онзи банкерин, тогава ще ти налагат високи лихви – ще плащаш по 10, 15, 20, 25, 50 на%. Животът ти ще се влоши. Младостта е привилегия, която Бог дава на всеки човек. Няма човек в света, който да не е бил богат. Ако вие кажете, че не сте били богати, не сте справедливи. Ако сега сте сиромаси, сиромашията зависи от вас. Младостта е от Бога, старостта е от човека. Затуй в небето има само за чешит има 24 старци. Всичките други са млади. Тъй казва Писанието, че само 24 старци има. А пък на земята е пълно със стари хора. Има три възрасти: млади, възрастни и стари. Има една трета млади хора, една трета възрастни и една трета стари. Бедните хора са значи, които уповават на богатите. По някой път младите не се интересуват от старите. Отвличаме се от въпроса. Младостта има една външна страна. Той гледа лицето да е красиво, свежо, мускулите да са загладени, гръбнакът да е изправен. Погледнеш, може да направи нещо. В стария става отслабване на неговите мускули, на неговите нерви, изгубил си капитала и той стане на френската буква s. Най-после се обърне на една въпросителна. И старият човек като осиромашее, пита: Защо светът е такъв? – Щом питаш защо светът е такъв, ти си вече много стар. Ти питаш, но всеки въпрос трябва да носи знание, богатство. Като питаш защо светът е направен така, то е безпредметно. – Такъв е направен светът. Защо е богат? То е безпредметно да питаш така. Богат си, в дадения случай не е важно, че си богат. От това богатство какво може да изкараш за себе си? Едно сравнение. Едно товарно животно като магарето, което е натоварено с 60 килограма злато, богато ли е? – То може да пренесе 50, 60 килограма злато, но нему пак ще дадат малко слама. Ти може да си богат като това товарно животно, но това богатство трябва да

има отношение към тебе. Богат си като магарето, за тебе остава само слама. Следователно, външното богатство е резултат на човешкото сърце. Човешкото сърце е резултат на човешкия ум. Човешкият ум е резултат на човешката душа. Човешката душа е резултат на човешкия дух. Човешкият дух е резултат на Бога, на Божественото. Сега всеки един резултат в последствие може да бъде една причина. Аз вземам резултатът, значи в зависимост е. Резултатът не че не е реален, но в зависимост е. Аз като турям тази стълба, показва съотношение, зависимост. Душата зависи от духа, умът от душата, сърцето от ума, човешката воля, човешкият организъм зависят от сърцето.

Днес се задава въпросът: Причината на болестите коя е в света? Или вие често питате: Грехопадението на какво се дължи? – Тъй както се казва в Библията, нищо не обяснява, че Ева яла от забранения плод и направила грях. Това не е обяснение. За едно дете е така, но за един възрастен човек грехът да дойде само защото Ева яла – това не е обяснение. Плодът станал като повод да мине грехът. То е една среда на онзи адепт. Казват, че Ева не е откъснала плода, той откъснал плода и го дал с ръката си. Следователно, той със свойта ръка вложил нещо в плода. Ева като яде от този плод, съгреши. Защото змията се подразбира много учен човек, такъв, какъвто светът не е виждал. Така дойде грехът, но това още не е обяснение. Причината на съвременните нещастия почват от нечистотията, която влезе в умовете на съществата, които са съществували някога във вечността, които са напуснали своята първоначална чистота на ума и от тях започват съвременните страдания. Писанието казва, че ангелите, които напуснаха небето, не устояха на своята чистота. Те затова напуснаха небето. Човек се заразил от тази нечистота. Понеже нечистотата влезе в умовете на ангелите, влязла и в сърцето на хората. Погрешката на ангелите не може да се изправи, погрешката на хората може да се изправи до някъде. Благодарете на това. Сега невидимият свят опитва. Всички казват, че причината на страданията е в сърцето. Следователно, ако ти мислиш криво, ти си вече в една връзка с първата причина, в която нечистотата влезе в човешкия ум. Ако ти си в този свят на нечистата мисъл, тебе не те очаква нищо друго, освен нещастие. Ще се поквари сърцето ти. Щом се поквари сърцето, ще се поквари и човешкият организъм, оттам насетне бял ден няма да видиш. Казва някой: Те са отвлечени работи. Съгласен съм с вас. Всяко нещо има известно разбиране. Всяко нещо, което човек не разбира, е отвлечено. Следователно, трябва едно усилие да разберем причините. Сегашният свят се стреми да обясни някои причини, но те са резултати. Някои обясняват, че причината са икономическите условия. Но то са резултати. – Причината е невежеството на хората. Но то е резултат. Тогава ако невежеството е причина, за туй невежество има цяр. Ако са икономическите условия и за него има цяр. Икономията може да седи в

нямане на хляб, в нямане на дрехи, в нямане на пари, в нямане на жилища, в нямане на ред и порядък, но всичко туй зависи от човека. В един дом напълно зависи от бащата, щастието на дома. Ако жена му донесла една прикя от два милиона лева, той ударил на широко яде и пие, та изяде всичко. И децата му гладуват. Коя е причината? Ако този баща донесъл два милиона, неговата жена, неговата възлюблена започнала да се облича разкошно, на годината си прави много дрехи, както жената на един американски милиардер. Отива той със своята възлюблена в Париж и там тя направила такава грамадна покупка, като му предоставили чека да го изплати, като отиват в Америка, той решава да се разведе с жена си. Дали му един чек от 15 милиона долари. Той ѝ дава още 6 милиона долари да се освободи от нея. Тъй щото в съвременното човечество има една погрешка, че всички харчат повече, отколкото средствата им позволяват. Вземете в човек има едно желание да бъде големец, или да управлява или да бъде силен. – Не е лошо да бъде силен, да управлява, но ако човек стане силен, какво ще допринесе в света? Силните хамали на пристанището пренасят големите товари, големите торби. Силните борци, които българите имат, борят се здраво. Искаш да бъдеш големец. Трябва да имаш сила. Евреите имаха един цар, той се бори с Голиата, победи го и от там насетне стана цар. Умен човек, написа псалми, написа много хубави работи.

Казвам: „Когато беше млад“. На какво почива щастието? – Религиозните хора казват, че трябва да вярваме в Бога. – Съгласен съм. Но според моите разсъждения, да вярваме само в слънцето, това няма да ни спаси. Ето какви разсъждения аз правя: Ако се затвориш в една стая и вярваш – вярваш в слънцето – но прозорците, всичко това е затворено. Тази вяра какво ще те ползува? – Вярата в слънцето значи да си в съприкосновение с неговата светлина, с ония лъчи, чрез вярата, които излизат от слънцето. Съвременната наука разложила светлината на седем цвята. Сега само седем цвята знаем ние. Казваме, че са толкова. Това не е вярно. Седем цвята сега знаем. Едно време е имало само три цвята, после станали четири, пет, шест, сега сме дошле до седем. В следната раса ще има още един – осем, после девет, 10, 11, 12 – по-висшите светове имат цветове, колкото искат. Вие ще кажете какви са другите цветове? – Нима мислите вие, че нагоре от 40 хиляди трептения, няма звук? – ти не може да го схванеш. Най-високите тонове в пианото не може да схванеш, но едно ухо по-усъвършенствувано може да схване гласовете от 100, 200, 300, 500 хиляди трептения, от един милион трептения. Какви ще бъдат те? – Ако ти употребяваш един тон от 35 милиона трептения, ти само като изпееш тона, мъртвият ще стане. Болестта, както прахът от тъпана, ще отскочи от този човек. Смъртта и тя ще отскочи. Те са отвлечени работи добре.

Вие вземате един хляб, казвате, че е едно кило. Хлябът, който вземате от

фурната, мерили ли сте го? – Всичките ви погрешки са, че вие не теглите хляба. Теглете го и вие ще видите, че липсва 10, 15, 20 грама. Оттам произтичат болестите, понеже вярвате в една лъжа. Като го вземеш, ще го претеглиш, да имаш мярка, да видиш колко е. Ще имаш една мярка. Следователно, ще имаш една точна мярка, да не мислиш, че е 1000 грама. Или като го намериш, да имаш вярно понятие за нещата. Вие ще кажете, че такъв един ред на нещата ще бъде съвсем несносен. Но, ако не го спазвате, животът ви ще бъде още по-несносен. Ако не спазвате този порядък на нещата, вие ще опитате какъв ще бъде животът ви. Ако претеглите хляба и при това като го претегляте и намирате, че има примеси, този фурнаджия не го направил както трябва, ще му кажете приятелски по-хубав хляб да прави, по-чист хляб да опече. Хлябът трябва да е чист, да не туря такива примеси. Ти ще му дадеш повече, но хубав хляб да пече от прясно брашно. После, да не туря вода каквато и да е. Ако знаете по някой път каква вода турят, вие не бихте яли. Благодарение, че не знаете. Веднъж мене ме кани един господин с пасти. Казва с хубави яйца са направени. – Аз не ям пасти. Аз ги помирисах. Най-малко 20 яйца има развалени в тия пасти. После тия пасти са опечени със свинска мас и тя е развалена. Като ям, аз ще ги позная. Онзи, който ги е правил, не го виждаш, той турил и хубави, и лоши яйца, и всичките продава за хубави. Та в сегашния свят, хората страдат все от лоши продукти, няма някой продукти чисти. В Америка има много примеси. Там има статистика какви примеси има. В лекарствата има примеси, в захарта има примеси, в ориза има примеси. Вземеш ориз, трябва да го чистиш. Трябва като купиш едно кило ориз, да намериш само едно камъче, но да намериш сто камъчета. – Че колко си дал за камъчетата? Питам: При такъв един ред на нещата как можем да бъдем здрави? Казва някой: Пречистено масло. Какво ти пречистено масло, като го ядеш веднага стомахът казва, че маслото не е пречистено. Питам: От какво произтича това? – От желанието, че всички хора искат да имат много и не държат сметка по кой начин ще спечелят. Бакалинът някой път ще му платиш и той ще те излъже. Всички прокарват нещата така. Даже и вие, които мислите доброто си, и вие прокарвате нещата, не ги довършвате.

Да допуснем, че си религиозен човек. Сутрин като станеш, най-малко трябва да употребиш 15 минути за размишление. 15 минути си длъжен да се спреш и да чакаш, защото на всеки 15 минути от невидимия свят има по един трен. Ти сутрин като се събудиш, туй време от 15 минути, няма да го употребиш за нищо друго, ще се молиш. Ако не се молиш както трябва, него ден ще ти дойдат най-големите нещастия на главата. Сега да обясня нещата, защо е така. Тръгваш на екскурзия в пусто планинско място, няма нито село, няма нито хижа. Тръгнеш, казваш: Лесна работа! Забравиш да вземеш хляб, забравиш да вземеш пари. В планината няма и вода, пусто е

мястото на 10, 15, 20 километра пътуваш, вода не може да намериш, хляб няма. Питам: Какво ще стане? – Ще гладуваш. Ще гледам някой турист да намеря, който е заминал преди тебе и който носи повече хляб. – Туристите, които заминали преди тебе бързат, не може да ги стигнеш. Целия ден опъваш, не можеш да ги стигнеш. Кой е крив? – Още от вечерта, като си науми да ходиш на екскурзия, тури хляба в раницата. На сутринта не бързай, претегли хляба си.

Сега да ви приведа причината точно коя е за човешките страдания. Има четири причини в човека за човешките нещастия в света. Причината може да произтича от човешкото тяло, както е устроено, може да произтича от неговата воля, от това, което вършиш, може да произтича от неговите чувства, може да произтича от и от неговия ум. Причината на болестите може да произтича от въздуха, може да произтича от водата, може да произтича от храната, и най-после може да произтича от светлината. Туй поверие на хората да бягат от слънце, то си има свои дълбоки причини. Някой път трябва да бягаш от слънцето, но не всякога. Трябва да знаеш кога. Някои хора като се наплашили, бягат всякога, и там е погрешката. Ако човек би слушал своята вътрешна интуиция, той сутрин няма какво да се плаши от слънцето, но от 10–12 часа трябва да бъде много внимателен. Има един промеждутък, който не искам да ви казвам, кога е. – Той е пълен с тия, тъй наречените тъмни, черни лъчи и тогава човек слънчасва, получава слънчев удар. Но то е кратковременно, благодарение, че е само няколко минути. Като минат тия няколко минути, всичко минава. Но в тия няколко минути, който се случи, никой не е оставал да не е бил поразен.

Тук мина една буря и изсуши няколко дървета. Имахме едно голямо дърво, зарзала, като удари този черният лъч, изсъхна. Отрязахме го и пак пониква отдолу, но този черен лъч унищожи дървото. То са черните лъчи, които унищожават. По течение вървят. Следователно, добрите мисли, добрите чувства са една броня против черните лъчи на слънцето. Ако ти не си въоръжен с една отлична, чиста мисъл, с отлични чисти желания и чисти постъпки, всякога тази черна светлина може да те атакува. Денем към обед не е хубаво да спите по единствената причина, че ако спиш, може да пострадаш от тях. Ако седиш буден, тъй както конете седят, не е опасно. Да си легнал на леглото, както старите правят, излагаш се на опасност. Никой, който е спал по обед, като се събуди, е неразположен.

„Кога беше по-млад“. – Значи по-умен, по-млад. Хората трябва да разбират. Аз искам да оправим не света, но да оправим нашия вътрешен свят. Не е важно аз в какво вярвам и ти в какво вярваш. То са резултат на нашите криви разбирания. Има един път, по който всички вървим, но как ще го изходим, то е въпросът. Ако този път е планински и ти носиш голям

товар, мъчно можеш да се изкачиш. В планинските места, колкото е възможно по-малък товар носи. Когато дойдем да имаме работа с духовния живот на хората, то е същото. Казва: Защо религиозните хора не искат да носят товар? – Религиозният човек – не тъй както в обикновен смисъл разбират религиозен – по възможност трябва да има по-малък товар, за да може да се изкачи на този връх. Като се изкачи, той ще разбере смисъла на живота. Ако аз стана религиозен и нищо не съм научил, защо ми е тази религиозност? Като стана религиозен, че да се запозная със слънцето, това разбирам.

Представете си, че един човек е лишен от всичките свои сетива. Значи той няма никаква връзка със слънцето. Слънцето е първичната причина, на физическото поле, за да се отворят очите, носът, ушите, устата. Слънцето е подействувало. Има известни сили, има известни лъчи на слънцето, които са подействували за създаването на сетивата. Ако ред лъчи, които създават очите, които създават ушите, носа, устата, липсваха, се явяват болестите. Някой път хората боледуват, по единствената причина, че те се лишават от тази храна на слънцето. Сега може да ви наведа много примери. Да ви наведа един пример някой път, може да ви заблудя. Може да ви наведа как някой лекар лекувал – може да ви заблудя. Лекарят не може да лекува. Лекарят може да ви постави в хигиенични условия, в хигиенична среда всред природата, отчасти може да снеме товара. Но той да лекува е невъзможно. Онова, което лекува в света, но (то) е природата, не хората. Че някой се молил и с молитвата оздравял, с молитвата, той е асистент. Казва: Аз се молих и тъй оздравях. Христос, който разбираше закона, казва: „Да ти бъде според вярата“. Както вярваш, тъй да ти бъде! Следователно, във вярата е, не зависи ти какъв си. Дали си човек на някое религиозно общество, дали си учен човек, дали си професор, какъвто и да си, зависи от вярата ти. Ако ти имаш вяра, вярата ти ще определи онова становище на твоето бъдеще. Не, официално ти в какво вярваш, но в същност какво е твоето верую спрямо онова, което ти виждаш. Сега, което ви говоря, аз не искам да ви убеждавам, да ви казвам, че вие нищо не разбирате, нищо не знаете. Но искам да ви наведа един факт. Вие отивате в едно кино, виждате, че пътници, туристи се качват по Алпите. Какво ще ви ползува? На платното виждате как се качват туристите и казвате: Видях туристите как се качват. Най-първо не е права идеята. Право е да кажеш: Видях сенките на туристите, които се качват нагоре. А той казва: Видях туристите как се качват по високите места. То е обикновен говор, който не е верен. Питам: Ти какво ще се ползуваш от това? Ти искаш да видиш едно кино, а те мързи да идеш на Витоша или на Черния връх, или те мързи да идеш на Рилските езера. – Кой ще ходи да се поти? – А да ходиш да се потиш по киното може. Аз бих се изпотил десет пъти в Рилските планини, отколкото в киното. В киното нещата са невярно свързани, няма нищо

последователно, скърпени неща са, няма нищо естествено. Аз виждам добрата страна, че всичко това е направено за ефект. Но всичко това има обратни резултати. Театърът е възпитателно средство. Киното е възпитателно средство. Методът, начинът, по който са написани филмовете, не постигат целта. Не, че лоша картината, но един филм трябва да се преведе в неговата вярност. Гледам сегашните художници-модернисти, не ги критикувам. В природата имало един момент, той бил най-красивият и те искат него да нарисуват. Като гледам картините и се чудя какво представя. Преди няколко деня гледах една картина, казвам: Туй ли е Мусала? Излизам, гледам Мусала има 150 точки, гледам картината, едва има 15 точки, основни точки има. Най-първо ще схванеш веждите на един човек как са. Сегашните цивилизовани дами си скубят веждите, правят ги тънки. Защо ги правят тънки? – Аз зная защо. Правят ги тънки, после ги боядисват. Дебелите вежди са свързани с обективния ум, показват краен материализъм, като на Тарас Булба. Онези тънките вежди показват една Божествена интуиция. На някои жени, които вървят по мъжка линия, веждите са дебели. Казва: Може ли да бъда религиозна? – Казвам: Като си оскубеш веждите. Или другояче казано: Да измениш начина на своята мисъл. У тия хора с обективен ум, има един вечен страх. Тия хора с дебелите вежди, мускулите им се удължават, образуват се прави линии. Казва: Виж какъв мъжки тип! Казвам: Болезнен мъжки тип. Казва: Виж врата как задебелял. Казвам: Това е начало на болест. Тънкият врат и дебелият врат, това са признак на едно болезнено състояние. При моите изследвания съм намерил, че има съотношение. Има математическо отношение към носа – каквато е широчината на носа, такава трябва да бъде окръжността. Има пропорция. Два пъти мярката на ръката е мярка на врата. И два пъти мярката на врата е мярка на ръката. И два пъти мярката на врата е мярка на кръста. Сега ако вземеш благоутробието на някои хора, има десет вратове. Като гледаш, линия няма. Кръстът трябва да бъде тънък. Природата обича кривите линии. Раменете у мъжа трябва да бъдат широки. Туй показва енергичност. Кръстът трябва да бъде тесен, бедрата не трябва да бъдат широки. В жената раменете трябва да бъдат тесни, бедрата – широки. Природата така създала нещата. Ако жената е с тесни бедра, ще страда; ако мъжът е с тесни бедра, ще страда. Онзи с широките рамене мисли по-хубаво, със закръглените рамене чувствува по-хубаво. Ти си отвън, няма какво да работиш. Чувствуваш, трябва да работиш. Жената е в къщи, тя трябва да има криви линии, за да чувствува повече. Като видиш, че един човек работи, веднага влез в неговото положение. Чувствата служат като мярка. Сърцето в света е създадено, за да намали страданията на хората. С ума си не можеш да намериш начин, метод да намалиш страданията. Сърцето е, което ще даде вътрешния начин. Той работи, страда, труди се, влез в положението му. Веднага трябва да се роди желание да намериш начин да намалиш страданието. Ако в тебе няма

сърце, имаш един слуга, ти ще го хукаш и най-после ще го умориш. Ние, съвременните хора, сме създали злото. И религиозните хора, и светските хора, ти имаш един слуга, хукаш го, хукаш го, той като излезе подире ти, говори по твой адрес. После на баща ти, на майка ти, чете молитви. Аз съм виждал такива хора. Тогава казвам: Ти не си умен господар. Срещал съм някой господар, който разбира, дошъл неговият слуга, той го потупва по рамото, казва: Може ли да направиш това? Той го погледне, поусмихне се, влезе, свърши работата, върне се човекът радостен. Другият господар ще повика слугата, ще го хука, пък като замине господарят, слугата ще го хука. Някои чиновници по министерствата постоянно критикуват, псуват своите началници. Може да си директор, всичките учители ще те псуват. Ако си учител, учениците казват: Да се махне от главата ни, да ни освободи. При такива разбирания ние искаме да живеем по Бога. Каква религия има в това? – Че обществен строй, че морал, че дълг, че учение, какво ме интересува? Един англичанин, един французин, американец, който по този начин потупва слугата си, или един българин, какво разбиране има в това? Един учител, един професор, извадят ученика, той се пообърка, казва: Няма нищо, задачата е трудна, ще я оправиш. Ще му помогне, ще седне на мястото си. Аз съм слушал учители в гимназията да казват: Голям простак си, нищо не знаеш. Аз виждам добрата страна в това. Като му каже, че ти си простак, той с това иска да събуди желание у ученика да каже: Аз няма да бъда простак, ще започна да уча. То е педагогически метод до някъде. Казвам: При сегашните условия на живота, трябва да се създаде едно училище, в което да се приложи един метод на разсъждение, една нова философия. Някои казват: Какво е твоето учение? Казвам: Аз нямам учение. Те мислят: Какво ли искам да кажа? – Че един художник, като рисува една картина, тя не е негова. Той взел сюжета от някъде, взел тялото на едно магаре, копитата на коня, рогата на един вол – това не е изкуство. Изкуство е да представиш природата тъй както си е. Едно дърво като цъфти, да представиш дървото във форма на цъфтене. После като завърже плод, като узрее плодът, и най-после като опадали плодовете, всички тия форми, в които природата се проявява, ти като художник трябва да ги представиш според едно вътрешно разбиране. Да не се влияеш от никакъв модернизъм. – Неспособните хора създадоха модернизма! Ще тури едно тенеке, понеже не знае да рисува. Аз съм най-големият художник-модернист. Една тенекия, едно гърне човек много вещо ще ги нарисувам – ще изкривя устата на някъде. Това не е рисуване. Този хуморизъм, който се туря, много зле влияе. Всеки от вас е до някъде модернист, по някой път хуморист. Някой след като приказва, изкриви си устата. Никога не си изкривявай устата! – Изслушайте. Кажи: Аз да бях на негово място, по-добре нямаше да направя. Викай този човек, дай му един метод, малко светлина му хвърли в ума. В нас има известни навици. Някой казва: Аз зная това, не мога да го слушам. Научете се да слушате. Аз се

отличавам с едно нещо: Обичам да слушам.

Един ден тук, аз се разхождам. Минава един господин интелигентен, учен. – Моля, господине, можете ли да ми позволите да вляза да вида пчелите? – Казвам: Заповядайте! – Отварям вратата, влиза. Той разглежда пчелите, после ми държа една лекция. Започва да ми дава наставления: Тия пчели ще ги турите там – 20 години съм се занимавал с пчеларство. Казвам: Отбелязал съм, при първи случай ще го приложа. Той ни най-малко не ме пита, аз какво зная за пчеларството. Туй, което каза, за мене беше ценно. Аз от тия неща, които ми разправя, си извадих заключение. Той ми говори за търтеите, той ги наблюдавал. Казва: Когато много търтеи се намират в един кошер, много мед изядат, да се махнат. Аз зная, то е така при слабите пчели, но при силните пчели, търтеите не са опасни. Търтеите са мъжкият елемент, който дава енергия на всичките работници и на царицата да снася яйца. Търтеите са възлюбените на царицата. Тя снася по няколко хиляди яйца, благодарение на тях. Ако не са те, тя ще изгуби вдъхновение, не носи яйца. Тогава в нея се заражда желание да се дойде до естествен брой. Някои царици започват да снасят само яйца-търтеи – в нея се заражда желание да има мъже, току ги калъпи, няма работници, дойде се до крайност.

Та казвам: Човек е кошер, и вътре в него има царица, има работници, има и търтеи, че се старайте да изтрепите вашите търтеи. Не се стремете да се освободите от вашите погрешки, не се стремете да се освободите от вашите лоши мисли, които минават, не се стремете да се освободите от вашите лоши желания, които минават. Вие не ги създадохте, те са посторонен свят. Че минава някаква местност пред вашите очи, нищо.

То е факт, който трябва да проучвате. Нещата, които се омазват, ще дойдат хубавите работи след туй. Вие в живота може да имате много лоши мисли, те да не ви спъват. Може да ви спъне само онова, вашите криви заключения.

В една беседа съм казал, че човек може да се спъне от доброто и от злото. Един добър човек може да те спъне, може да те обезсърчи. Един руски цигулар слушал един виртуоз, мисля, че това било в Одеса. Като си отишел вкъщи, казва: Аз не мога да стана такъв цигулар. Тегля си куршума, обезсърчил се. То е една човешка лудория. Някоя мома не може да вземе някой момък, иска да се отрови. Защо? – Ти имаш едно желание, което не се задоволява. Да ви приведа сега кой е този момък. Ако ти имаш едно съкровено желание, ако ти не може да го постигнеш, ти искаш да се самоубиеш. Ти без това желание ще минеш, то не ти е нужно. Какво ще допринесе един момък на една красива мома? – Най-голямото нещастие.

Грозният може да е по-добър, да ѝ допринесе голямо щастие. Ако е грозен, тя може да бъде сигурна, че другите жени няма да се влюбват в него. И грозната жена е по-сигурна, отколкото красивата. Богатият човек е изложен на повече изкушения. Богатия може да го претрепят някъде, отколкото някой сиромах. Бедния никой не го закача. Казва: Остави бедния да си върви.

Казвам: Законите в природата имат една разумност. Ние някой път роптаем. Има някои неща, против които трябва да роптаем. Те са онези неща, които ние сме създали – човешките работи. Непременно трябва да се освободим от тях. Но онова, което природата ти е дала, не се стреми никога да се освободиш от него – по човешки говоря. То е едно благо, то е един материал, то е едно богатство. Ако го разбираш, ти ще се ползуваш. Казвам: Ако вие проучавате този закон, ако вие обичате живота, както някои хора го обичат, вие можете да поправите живота. Само с две думи, вашето материално положение ще се изгуби. Аз ще ви кажа. Аз съм превождал този пример. Отива един беден човек, след като ходил по всичките врачове, хиромантисти, физиогномисти, след като му врачували на кафе, не може да се поправи. Отива при един мъдрец и му казва: Дойдох при тебе последен, ако ти не ми помогнеш, няма да живея в света, не може да изтърпявам живота. Мъдрецът му казал, че тук в града скоро ще се разболее дъщерята на най-големия богаташ. Всеки ден ще ходиш да питаш как е дъщеря му. Когато кажат, че лекарите са дигнали вече ръка, и когато се отчае този банкерин, ти ще идеш при банкерина и ще му кажеш само две думи: Ще оздравее дъщеря ти! Казва: Как ще се оправи тази работа? – Ти ще кажеш: Ще оздравее дъщеря ти! После идеш при него и питаш: Дъщеря ти оздравя ли? – Той ще каже: Оздравя! Оттам нататък всичките ти работи ще тръгнат напред. Казва: Как да го разбирам? – Аз да ви го тълкувам, не съм длъжен. Но как да го разберете? Този банкерин, той е заинтересован, ще се оправят работите. Казва: Много ти благодаря, каквото каза, стана. Оттам насетне работите ти се оправят. И аз ще ти направя работата ми (ти) добре, ти спаси живота на дъщеря ми и аз ще постъпя по същия начин. На вас мъдрецът казва: Не пропущайте този път, като дойде този случай, кажи: Дъщеря ти ще оздравее! – Ама кога? – Важното е да кажеш тези думи. Ти си в най-трудното положение на живота, ако в този случай ти не може да кажеш, работите ти кога ще се оправят? Или преведете сега: Ние казваме, че имаме Любов към Бога. Наближило е да умираш. Кажи: Господи, от умрели хора ти нямаш нужда. Нека живея да работя за тебе, да живея на земята, да работя, да те обичам. Ние, съвременните хора, трябва да се научим да обичаме Господа. Всичките нещастия произтичат от онзи факт, че ние не обичаме Господа. Аз не говоря за един външен Господ, онзи Господ, който в нас живее, казва: Не прави това! – Ти не го слушаш в себе си. Майката не го слуша,

приятелят ти не го слуша, слугата, господарят, навсякъде има непослушание. Ако всички ние сме на правия път, ако нашите вярвания от толкоз хиляди години не са заблуждения, нека дадат резултат. Според мене едно верую, което има резултат, то е правото верую. Онова верую, Любовта към Бога, когато направим връзка между всички хора, да живеем добре, да се обичаме, да си помагаме, то е веруюто в света! Без разлика на народи, нека бъдат българи, англичани, но тия народи взаимно да си помагат. Отношението, че един е баща, майка или син, или дъщеря, между учители и ученици, обмяна трябва да има. Туй отношение трябва да работи, между тях да има една връзка на Любов, когато всеки да се радва на положението. Слугата да се радва, че е слуга, твоят господар е много учен човек, той не може без тебе. Един като е капелмайстор, не значи, че знае повече от онези, които свирят. Той само обръща листата и маха, а онези, които свирят, повече знаят от него. Благодарение на тях този капелмайстор е капелмайстор. Ако една царица нямаше работници, какво щеше да направи? Тя може да снася хиляди яйца, ако няма кой да топли да се мътят, да се люпят, какво щеше да стане? После царицата не да ходи да работи. Тези работници са много учени, те знаят с каква храна да хранят работниците, знаят с каква храна да хранят мъжките пчели, търтеите, след туй знаят как да хранят царицата. Тия работници са толкоз умни, те уреждат работите в кошера. Ако си работник, трябва да знаеш да разбираш живота.

Дошел един човек, че те обидил. Направи ти опит, кажи: Аз ти давам хиляда лева за тази дума, втори път ако ми кажеш, още ще ти дам. Колко от вас бихте дали хиляда лева за една обидна дума? – То е нова философия на живота. То е когато Христос проповядваше: „Любете враговете“. Да любиш врага си, да му даваш по хиляда лева. Този човек ти прави пакост, ти да го обичаш! Да го обичаш, понеже в този човек има едно Божествено начало. Ако ти се отнасяш към Божественото начало, както трябва, Бог като се събуди в него, той ще ти плати десетократно, за онази услуга, която си направил. Ти като любиш лошия човек, няма да го любиш за неговата лошавина, но заради Онзи, Който живее в него. Тебе ще те обичат не заради тебе самия. Ние сме обичани не заради самите нас, ние сме обичани заради онова, което живее в нас, заради онова Божественото в нас. То е обичта. До толкоз до колкото човек проявява Божественото, оттам произтича Любовта. Без Божественото в света никаква Любов не може да има, никакво щастие не може да има, не може да прогресира сърцето на човека, човек млад не може да бъде. Той винаги ще бъде стар, недоволен от живота.

Сега туй до известна степен мяза на морализиране. Задайте си въпроса: Дигнете вашия показалец, какво трябва да върши той? Ако той не е

доволен от своето положение, казва: Малък съм много, много съм тънък. Какъв трябва да бъде? – Трябва да бъде по-дебел. Ако всичките пръсти пожелаят да станат по-големи, човек ще се деформира. Вие в дадения случай бъдете доволни от положението, което имате. Това, което желаете за в бъдеще, ще го имате. Няма желание в света, което да не го постигнете, то е въпрос само на време. Може сега да стане, може утре, може след десет, 15 години, след 120 години, ще го имате. Уверявам ви, че на последния ден когато ще си заминете, това желание ще се изпълни. Представете си, че вие сте били влюбени в един момък, искате да имате мъж най-красив. Бъдете уверени, че като станете баба на 120 години, като умираш, той ще дойде, ще се засмее, ще те погали, ще те помилва. Ще кажеш: Синко, защо не дойде когато бях млада? Той ще те целуне и сега неговата целувка ще бъде чиста. Ти ако си дядо на 120 години, младата мома ще дойде на последния ден на твоето заминаване, ще те целуне. Дядото ще каже: Дъще, защо не дойде по-рано, когато бях млад, ами сега? – Все-таки ще дойде. Всичките други работи са израз на нещо велико, дълбоко вътре в човешката душа. Хората като не разбират са турили неразбрани думи. Да прегърнеш един човек значи, аз разбирам да го заобиколиш с най-хубавите условия на живота, че той да е радостен, щастлив. То е *Любов*. Под думата целувка разбирам да му дадеш най-хубавата мисъл, най-хубавите желания, където ходи да чувствува, че в него има нещо. Той може да приема и да дава. Теб може да те целунат десет пъти по устата, то е емблем. То е право, аз виждам. Ще приведа един български пример.

Всеки българин, когато нямаше кибрит в селата, имаше една кесия и в нея един кремък, огниво и прахан. Иска да си запали огън в планината, извади кесията, дръпне огнивото по кремъка, запали се праханта, духне и запали се огънят. Ако те целуне някой по твоята уста, ако се запали огънят на *Любовта*, и свърши работа, то е целувка, разбирам това. Някой цъка, цъка, влажен е кремъкът, огнивото, праханта.

„Когато беше млад, ходеше където искаше“. Когато остарееш, ще те погребват, ще те водят дето не искаш. Ако си млад, ще изпълниш Волята Божия, ще ходиш където искаш. Ако не вървиш по Волята Божия, ще те водят на където не искаш, главата ще ти оголее, ще се охлузи и от тебе нищо няма да остане най-после. Та сега казвам: Да ви оставя мисълта: „Когато беше по-млад“. – Млад е онзи, който е запознат със светлината на *Любовта*. Има един *лъч* в света. Всяка сутрин като изгрее слънцето, трябва да знаеш кога е, трябва да станеш рано. Първия лъч на слънцето, аз го наричам – *лъч на Любовта*. Ако ти десет пъти може да го хванеш през годината, то е доста. Някой път излезеш, то е облачно, не може да го хванеш. Трябва да търсиш най-хубавия ден, когато слънцето изгрява, трябва съзнанието ти да бъде будно. Тия хора от окръжаващата среда да не

те спъват, да не се отвлича вниманието. Ти гледаш слънцето, мислиш за жена си, за децата си, нищо няма да постигнеш. Ти за да хванеш този лъч на Любовта, трябва сърдцето, волята да бъдат свободни от всички влияния. Ако хванеш този лъч, то е посрещане на слънцето!

Пише един сръбски журналист, че ходили да посрещат слънцето и казва: Нищо не са придобили. Прав е човекът. За да придобиеш, то е една наука. То не е так проста работа. Казва: Слънцепоклонници. Едно време имаше слънцепоклонници, но те нищо не допринесоха. Ти може да се кланяш колкото искаш. Във времето и пространството Бог е турил един лъч, ако можеш да хванеш този лъч, ти си посрещнал слънцето. Как ще го намериш? – Ще учиш. Как? – Ще намериш един професор, ще те учи. Учителите във всички тайни школи са учили учениците на времето, кога може да хванат този лъч. Те ще прогресират. Трябва да бъдем запознати с природата.

Та казвам: Всеки един ученик в една школа, в едно верую, той най-първо трябва да се освободи по възможност от всички не нужни страдания. Имаш разстроен стомах. Трябва да поправиш стомаха. Имаш разстроени дробове, трябва да поправиш дробовете. Имаш разстроени уши, трябва да поправиш ушите си. Мозъкът е малко разстроен, трябва да се поправи. Туй трябва да стане – поправянето, ако искаш да бъдеш здрав, и щастлив. Защото не трябва да бъдем в анормално състояние. Ти трябва за разбираш това, което става в природата. При това ще се учиш да бъдеш търпелив, няма да се дразниш от хората. Кой как дойде иска да говори дълго време, ти ще кажеш: Сега нямам време, много сте говорлив, но ще ме извиниш, но имам работа – чиновник съм. Ако не ида на време, ще ме уволнят. След една седмица ще бъда свободен. Той е умен човек. Казва, че иска да го слуша.

„Когато бях млад“. – Млад човек е онзи, който е готов да услужи на всичките. Млад е онзи човек, който носи всичките страдания, който носи всичките несгоди. Млад е онзи, който се учи, който обича, който не лъже, който не го е страх – безстрашлив е. Млад е, който работи, изплаща на време всичко. Млад е онзи, който е изправен, който не е изправен, той е стар човек. Млад човек, според мене е, човек изправен във всичките си положения. Млад човек всеки може да бъде, стига да му знае цаката.

Христос казва на Петра: „Когато беше млад, ти ходеше където искаше, като остарееш, ще ходиш където не искаш“. Казва му Христос: „Гледай да не остарееш!“ Понеже ако остареете, единственото нещо, което ви остава, е погребението. Затуй ви казвам: Бъдете млади, Бъдете готови да служите на Любовта. Бъдете готови всяка сутрин, през годината поне два три пъти да

хванете онзи лъч на Любовта. Не го схващайте буквално. Ти като схванеш този лъч, ти ще се обновиш. Този лъч като влезе в тебе, ще влезе и в окръжаващата среда. Баща ти ще се измени, майка ти ще се измени. Този лъч магически ще подействува. Той е един съзнателен лъч. Сега аз не ви искам да вярвате в тия работи. Искам да ги опитате и намерите, че са верни, кажете, че е така. Сега ни най-малко не ви задължавам. Може да кажете: Пари, пари. – Аз да ви кажа къде има пари. – В океана има десет милиона разтопено злато. Направете една фирма и започнете. Десет милиона злато, какво голямо количество!

„Когато беше млад, ходеше където искаше“. Аз желая да ходите където искате. Това ви пожелавам: За бъдеще да бъдете млади!

Тайна молитва.

39-та беседа, неделя,
държана от Учителя
на 15-ти септември 1935 година
София, Изгрев

1935_09_15 Скъпоценното камъче
утринно слово

СКЪПОЦЕНОТО КАМЪЧЕ

Размишление.

14 и 15 глава от Деянията на Апостолите.

Има неща в живота, които мъчно могат да се обяснят. Докато не мине през известни опитности, човек мъчно разбира нещата. Как ще обясните на човека, какво представляват сладкото и горчивото, ако не ги опита? Как ще си обясните, какво представляват радостта и скръбта, ако не сте ги опитали? Следователно, без опитности няма знания, няма и светлина. Без светлина нещата са затворени. Без светлина няма растене и развитие. Колкото по-голяма е светлината, толкова по-бързо е растенето. Обаче и растенето има предел. Колкото и да са благоприятни условията за едно растение, то достига само до известна височина. Стигне ли тази височина, по-нагоре не отива. Значи, всяко растение, всяко живо същество се развива, докато стигне до известна зона. Вън от тази зона няма растене.

Като изучавате челото, носа и брадата на човека, виждате, че и те имат предел, до който достигат. Например, челото на човека показва, докъде най-много може да се развие умът; носът показва степента на развитието на сърцето, а брадата - развитието на волята. Оттук вадим заключението: всяко изопачаване на човешките мисли, чувства и действия нарушава правилността на неговия ум, на неговото сърце и на неговата воля.

Някои се оплакват, че не разбират много неща. - Кога не се разбират нещата? - Когато липсва вътрешна връзка между тях. Например, написваме числата 1, 2, 3. Какво представляват тия числа? Ще кажете, че това са числа от естествения ред. Има една вътрешна връзка между числата, която само кабалистите знаят. Единицата е Бог, двойката е природата, а тройката - човекът. Или, единицата е житното зърно в хамбара, двойката е посаденото зрънце, а тройката - израсналия и вързал житен клас. Единицата представлява още киселина, която разяжда; двойката е основата, върху която се гради, а тройката - солта, с която хората си служат. Много определения съществуват за числата, но какъв смисъл имат те, ако не знаете техния вътрешен смисъл? Казвате, че единицата символизира Бога, житното зрънце в хамбара и киселината, но каква е ролята на тези величини в психическия живот на човека? Значи, докато символите на числата не станат ясни и самите числа не могат да бъдат разбрани.

Съвременните хора разискват върху много въпроси, а най-много върху любовта, но въпреки това тя остава неразбрана. Какви ли определения не се дават за любовта! Под понятието "любов" разбираме най-малкият подтик, който дава условия на житното зърно да изяви живота, скрит в него; най- малкото движение, най-слабата светлина и топлина, са все прояви на любовта. Пулсът на човека е също проява на любовта. От промените, които стават в човека, съдим за степента на неговата любов. Например, когато ръцете и краката на човека изстиват, любовта му се намалява; когато топлината се увеличава и любовта се увеличава. Когато светлината на човешкия ум се увеличава и знанието му се увеличава; щом се намали светлината и знанието се намалява. Единствената сила в света, която дава възможност на човека да реализира своите желания, е любовта.

Мислите и желанията не се реализират по механически начин, но само по пътя на любовта, като органически закон. Колкото по-голяма любов има човек, с толкова по-големи възможности ще разполага той. Ако е цигулар-виртуоз, ще свири на осем позиции и лесно ще минава от една в друга; ако е певец, ще пее отлично. И говорът му ще бъде музикален. Който говори меко, музикално, той всякога е здрав; огрубее ли гласът му, той заболява. Като боледува известно време, човек се тонира и в скоро време оздравява. Видите ли, че някой болен се моли и тихо пее в себе си, ще знаете, че той ще оздравее. Страшно е положението на болния, ако няма разположение да се моли и да пее. Такъв болен непременно ще замине на онзи свят. Разположението на човека към молитва и пеене, е диагноза, с която можете да определите, дали даден човек е здрав, или болен, добър или лош. Когато изгуби това разположение, той огрубява, става лош и в скоро време заболява. Щом се смекчи, той започва да се моли и да пее. Не се минава много време и здравето му се възстановява.

Като се отегчат от живота, хората започват да мислят за другия свят, за небето. Те мислят, че там ще ги посрещнат като герои, с музика и венци. Ще ги посрещнат като герои, ако са учили и работили. Как ще посрещнат малкото дете в университета? Ще го турят на един чин и повече няма да му обърнат внимание. - Защо? - Защото нищо не разбира. Каквото и да му покажат, то ще погледне и ще се дръпне настрана. За да се ползва от думите на професора и от разговорите на студентите, детето трябва да е минало през четири академии: първоначална академия, академия на прогимназията, на гимназията и най-после ще влезе в академията на университета. И тогава, ако попадне в медицинския факултет, например, ще разбира, какво преподава професорът. Дали студентът може да издържи на опитите в медицинската лаборатория, това е друг въпрос. Важно е, че той разбира, какво се преподава.

При изучаване на човешкия мозък, учените са забелязали, че различните мозъчни напрежения възбуждат различни центрове. Там, където нахлува повече кръв, мозъкът се повдига и снижава. Оттук те вадят заключение, че някои мозъчни центрове проявяват по-голяма дейност от други. С това се обяснява, защо един човек се отличава с едни умствени способности, а друг - с други, понякога противоположни на първия. Колкото повече работи човек в известна област на ума, толкова повече се развива съответният мозъчен център. Има хора, които не работят умствено, поради което и мозъкът им слабо работи. За да ги застави да мислят, природата им праща страдания. Като се намерят в затруднения, по необходимост те започват да мислят, изпращат кръв към мозъка и той започва усилено да работи.

Много от сегашните хора искат да постигнат нещата изведнъж, без труд и работа. Докато са на земята, те искат работите им да се нареждат добре, без препятствия. Като отидат на небето и там искат същото. В това отношение те приличат на деца, които мислят, че от първо отделение могат да влязат направо в университета. Това е невъзможно, трябва да минеш по каналния ред, докато стигнеш до университета. Да мислиш, че с един скок можеш да се намериш в университета, това значи, да бъдеш като онзи окултист, който с малко знания се обявил за гадател. Той научил малко от хиромантията, малко от физиономика, малко от френология и започнал да гадае на хората. Като погледне на ръката, познава само трите основни линии: на сърцето, на ума и на живота. Дойде при него някой прост човек и той започва да му гадае: Знаеш ли, какво богатство носиш в себе си? Ти имаш сърце, я виж, каква дълга линия. Ами я погледни линията на ума, гениален човек ще станеш. А линията на живота ти е чудо! Ще живееш най-малко сто години. И с това гадаенето се свършва. Простият човек седи, гледа го и се чуди, откъде знае това, как е възможно да стане гениален, когато едва знае да пише името си.

Казвам: Прав е гадателят. Важни са трите линии на ръката, без тях животът е безсмислен. Но, докато човек развие тези линии, докато им даде права насока, той трябва да работи стотици години върху себе си. Само с тези линии човек не може да влезе в причинния свят. Той трябва да мине през физическия, астралния, умствения свят и след това в причинния. Какво представлява причинният свят? Той е свят, в който действа законът на любовта. Там няма никакви противоречия. Любовта е единственият закон, който определя мислите, чувствата и постъпките на човека. Като влезе в причинния свят, човек разбира, какво е всъщност, доброто и какво - злото. Само в причинния свят човек вижда, че понятията на хората за добро и за зло се различават коренно от тия, които разумните същества имат. Само така човек може да си обясни противоречията, които възникват на земята. Виждате някой лош човек, а при това той е здрав,

богат, всичко има на разположение: пари, къщи, имоти. Чудите се, коя е причината за това. Противоречието е само на земята, но не и в причинния свят. Този човек е добър, полезен за Бога. Разумният свят използва неговите сили за добро.

Следователно като дойдете до противоречията, ще знаете, че те не са съществени. Те минават и заминават, без да оставят следи в човешкия живот. Съществени неща са тези, които съществуват във всички светове. Понеже в причинния свят не съществуват противоречия, затова казваме, че не са съществени. На земята съществуват противоречия поради неразбиране на нещата. Разбере ли човек всичко, противоречията изчезват от неговия живот. Някой прави добро, а после се чуди, защо работата не излиза така, както очаквал. Например, осиновявате едно сираче, давате му образование, искате да го направите полезен човек. В края на краищата се разочаровате от него. Защо се разочаровате? Той се изучил, излязъл добър човек, полезен за себе си, но не и за вас. Къде се крие причината на разочарованието? В желанието си да направите едно добро, вие криете користолюбивото чувство, че отглеждате и учите това дете, за да ви помага на старини. Истинско добро е онова, в което не влиза никакво користолюбие. Направете едно добро с чисто сърце, с пълно безкористие и вижте след това, ще имате ли противоречия. Говорите ли истината на някого и двамата трябва да я признаят за истина: и който я казва, и на когото се казва. Изобщо, само онези неща не произвеждат противоречия, които се приемат еднакво поне от двама души. Външно и вътрешно те трябва да бъдат съгласни и в пълно единство. Затова е казано, че свидетелството на двама души е истинно.

И тъй, дойдете ли до понятието добро, всички трябва да го разбирате по един и същ начин. Дойдете ли до Бога, пак същото. Не можете да признавате Бога, ако вътре не Го чувствувате. Не можете да Го отричате, ако вътрешно Го приемете. Някой отрича Бога, а същевременно се сблъсква със себе си. Опитайте се да отречете Бога, да видите, съществува ли Той, или не.

Представете си, че ви вкарат в някой тъмен салон и ви питат, съществуват ли стени в този салон. Вие веднага ще отречете съществуването на каквато и да е стена, но достатъчно е да тръгнете в известно направление, за да видите, доколко сте прав. В която посока и да тръгнете, веднага ще се блъснете в една от стените. И в четирите посоки да вървите, навсякъде ще се блъскате. - Защо се блъскате? - Ограничава ви нещо. Ограниченията се дължат на факта, че отричате това, което съществува. Всеки, който се е опитал да отрече Бога, сам се е ограничил. Той прави опит да отрече това, което съществува и се блъска в него.

Един безверник разправя една своя опитност. Понеже не вярвал в Бога, често мислел върху това и съзнателно Го отричал. Щом Го отричал, чувствувал в себе си голямо огорчение, мъка, тежест, като че цяла къща се събаря върху него. Каже, че Бог съществува и Го признае в себе си, изведнъж, състоянието му се сменя: пред очите му става светло, тежестта се вдига и той се чувствува облекчен. Пак отрече Бога, пак настава мрак в съзнанието му. Така Той сам се убедил, че Бог съществува.

Помнете: любовта не се отрича, истината не се отрича, мъдростта не се отрича. Опитайте се да намразите човека, който ви обича, да видите, каква мъка и тъмнина ще ви налегне. Опитайте се да намразите онзи, който ви дава светлина и знание, който ви освобождава, да видите, какво ограничение и скръб ще преживеете. Не ограничавайте Божественото в себе си. Огорчите ли Го, ще изгубите мира и разположението си. Пазите ли Го свещено в себе си, ще имате мир, радост и веселие. И тъй, не влизайте в стълкновение с Божественото в себе си. Не влизайте в стълкновение с ближните си. Не влизайте в стълкновение с животните и растенията - с никого и с нищо не влизайте в стълкновение. Четете в своята душа, като в Божествена, свещена книга. Всичко е написано в нея. Ако не разбирате нищо, не го зачертавайте, не казвайте, че това или онова не е на място, че е криво написано. Всичко, което Бог е писал, е на място. Фактът, че като зачитате Божественото, имате мир и разположение, показва, че Божиите работи са на място. Докато обичаш и мислиш право, ти си в правия път. Щом престанеш да обичаш и не мислиш право, на крив път си. Светлината показва, че човек трябва да излезе вън от стаята си и да върви напред. Щом попадне в гъста материя, в мрак, трябва да се вглъби в себе си. Докато детето расте и минава от клас в клас, възможностите му се увеличават, мислите и чувствата му се разширяват и повдигат, разбиранията му стават по-дълбоки. Докато имате условия да растете и да се развивате, радвайте се. Отнемат ли се условията ви, идват старост, немощ и вие започвате да страдате. Затова Христос казва: "Станете като децата". Той има предвид вечното растене, вечната младост. Да бъдеш вечно млад, това значи, да се ползваш от условията, които са ти дадени.

Хората страдат повече, отколкото трябва, защото имат много желания, искат да ги задоволят изведнъж. Някоя богата мома има 12 пръстена, иска да сложи всичките на пръстите си. Тя има десет пръста, а иска да сложи 12 пръстена. И това не е лошо, но тя трябва да знае, защо носи пръстени и на кои пръсти да ги сложи. Ако тури пръстен на показалеца си, това значи, че трябва да бъде благородна; ако сложи на средния пръст, трябва да бъде справедлива; на безименния - трябва да се стреми към изкуствата, към науката, към красивото и великото; на малкия пръст - трябва да бъде умна,

да се справя лесно с хората, да не изпада в противоречия. Изобщо, човек трябва да реализира само онези желания, които може да отхранва и които дават добри плодове.

Какво представлява пръстенът? - Той свързва човека с някакво обещание. Добре е човек да има поне един златен пръстен със скъпоценен камък и всяка сутрин да го туря на всичките си пръсти и да си казва: Искам да дам ход на Божественото в себе си, да бъда благороден, справедлив музикален, със стремеж към красивото и да се отнасям добре с хората. След това да скрие пръстена и на другата сутрин да повтори същото. Като повтаря тези мисли, човек се задължава да ги прилага. Животът е също така пръстен, със скъпоценни камъни на него. Голяма сила се крие в скъпоценните камъни.

Една царска дъщеря била прочута в цялото царство с лошия си език и лош характер. Каквото виждала, с когото се срещала, все лошо говорела. Никой нищо не могъл да й възрази, понеже била много горда. Най-малката забележка от кого и да е, била в състояние да предизвика разрив на сърцето й. Баща й се чудел, какво да прави с нея - не знаел, как да я изправи. Един ден в двореца дошъл един мъдрец, пожелал да се срещне с царската дъщеря, да си поговорят. Царската дъщеря се явила пред мъдреца горда и величествена и го запитала, какво иска. Той и казал: Искаш ли да станеш учена, красива, умна, цял свят да се възхищава от тебе и да те обича? - Искам. - Вземи тогава това скъпоценно камъче и го сложи под езика си. Кой каквото ти говори, ти нищо няма да възразяваш. Докато камъчето е в устата ти, ще бъдеш като риба, ще мълчиш. В камъчето се крие твоето щастие. Тя сложила камъчето в устата си и каквото да и говорели, добро или лошо, мълчала. Така тя съзнала своите грешки и се изправила. След три години мъдрецът взел камъчето от устата на царската дъщеря, която, наистина постигнала това, което й било обещано: станала умна, добра, красива, любеща. Цялото царство благодарило на мъдреца за доброто, което им направил.

Желая на всички да имате по едно скъпоценно камъче под езика си, да го държите три години, за да придобиете това, което душата ви желае.

Проявеният Дух в Любовта, проявеният Дух в Мъдростта, проявеният Дух в Истината носи всичките блага на живота, на Единния, Вечния Бог, извор на всички блага, в Когото всичко се обединява.

41. Утринно Слово от Учителя, държано на 15 септември 1935 г.
София. – Изгрев.

Книги:
* Скъпоценното камъче под езика
Ценната дума (Утринни Слова. Четвърта година (1934–1935). София, 2004)
30 беседи от 7 октомври 1934 г. до 15 септември 1935 г.
* Скъпоценното камъче
Ценната дума (София, 1998)
26 беседи от 3 февруари 1935 г. до 15 септември 1935 г.
Начало: 05:00
Край: 07:25
В началото:
* Молитва „Добрата молитва"
* Молитва „Псалом 91"
* Молитва „Молитвата на Царството"
* Молитва „Отче наш"
* Песен „В начало бе Словото"
* Пасаж: Деяния 14
* Пасаж: Деяния 15
* Песен „Духът Божи"
В края:
*

1935_09_18 Проводници
лекция пред общия окултен клас

ПРОВОДНИЦИ

„Отче наш"

„Махар Бену Аба"

Ще прочета само няколко стиха от първа глава на Второто послание към коринтяните (стихове 3-24). Каква беше темата на миналата лекция? („Отворените и затворените книги. Равновесие в ума, сърцето и волята. Които са близо, не обичат, които са далеч, обичат.")

Може някой да ви попита в какво седи вашето верую - да го кажете с три думи. Всички хора все дават едно определение, в какво вярват. Някой може да определи нещо, в което сам не вярва. Не е до думата „вярва". Някои казват, че не вярват в Бога. Питам: хората, които вярват и които не вярват, какво са постигнали? Често има хора, които казват: „На мен много пари не ми трябват." Но все таки пак пари му трябват. Много пари не му трябват, но малко му трябват. Колко пари му трябват? Каква е мярката? В един дом колко пари трябват? Зависи от това от колко члена е семейството. Другото вярване е: как ще завърша живота си? Защо човек мисли как ще завърши? Той не знае как го е започнал, а иска да знае как ще го завърши. Той, като се е раждал, не е знаел нищо, и като умира, пак няма да знае нищо. Пък и мястото, дето отива, пак не го знае. Предполага, но дали ще бъде така, както той мисли, то е въпрос.

Сега в света има едно верую, което е позлатено. Има едно верую, което е златно и друго, което е позлатено. Разликата между златното и позлатеното верую каква е? Златното верую си остава всякога златно, а пък позлатеното за известно време остава, и после изчезва. И сега ще се освободите от позлатеното си верую. И без да се освободите, пак времето ще ви освободи. В училище когато учениците не знаят някои работи, плачат. А пък който знае, той си вдига двата пръста. Който не знае, сгуши се зад другите ученици, за да не го вдигат. Когото вдигнат и не знае, плаче, а пък който знае, вдига ръка. Който не знае, смирява се, а пък който знае, възрадва се. Значи има много ученици смирени, крият се зад гърба на другите, а пък които знаят, се повдигат. Това са временни състояния. Някой път човек мисли, че знае. Например мисли, че много неща знае от любовта. Какво знае от любовта? Вие какво знаете от любовта? Някой път сте срещнали някого, станало ви е малко топло на сърцето, не можете да спите цяла нощ. Ако сте млад, нещо в ума ви се матахери*. Обръщате се наляво, надясно, това-онова. Обичате някого, после мислите дали той ви

обича. Пишете му писмо и се безпокоите дали той ще ви пише, или не. Имате едно верую, мислите: „Като отида в другия свят, Христос дали ще ме приеме, или не?" Това е сегашното положение.

В какво седи истинската вяра, истинското верую? Често в света може с три обеда да се повиши температурата на любовта, може без три обеда да спадне температурата. Да кажем, ние говорим за любовта, но ако не ви сготвят хубаво, тъй както трябва, веднага яденето в дадения случай има по-голяма сила, отколкото любовта, за която се говори. На сегашния език, когато се говори за любовта, разбираме много работи. То е нещо смесено. Някой ти говори за любовта, но като злато, в което са турили нещо друго. Златарите всякога се извиняват и казват: понеже златото било меко, турят му мед, това-онова и продават медта по качеството и по цената на златото. Златарите го правят четиринайсет, петнайсет, шестнайсет, осемнайсет карата, но никога не турят чисто злато, понеже било меко и не издържало. Може да са прави. Дават ви го за злато, но след като го вземете и го носите, погледнете, дрехите ви станали сини, почернели. Е, чисто злато ли е? Казват, че златото петна не хваща, а пък петна образува. Казвам: това чисто злато ли е? Ако вашето верую образува петна върху вас, то право ли е това верую? Не, не е право. А ако имате едно верую, една любов, една вяра, и при усилни времена вие куцате, то значи, че липсва нещо на веруюто ви.

Има една наука, чрез която животът може да се изрази правилно. Ние искаме да уредим живота си. В живота има много неща неразрешени. Всеки човек иска да живее. Как? Младият иска да живее, възрастният иска да живее, старият иска да живее. И всички същества, колкото и да са дребни, все си имат един идеал да живеят, имат си едно разбиране. Има едно обикновено разбиране - на обикновените хора. Но и друго разбиране има - на разумните хора.

След като е ходил дълго време по един път, човек иска да бъде свободен. Един светски човек иска да бъде свободен, да няма никакви ограничения. А религиозните се отличават някой път. В какво седи ограничението? Светският обича да си попийнува малко, като седне на трапезата, ще има една паница винце. Религиозният не туря паница винце - счита го за опасно. Светският ще тури малко ракийка на трапезата, а религиозният - не. Светският може да тури една печена кокошка, а религиозният - не. Светският човек ще се облече хубаво, с някоя копринена дреха, с връзка и прочее, а пък религиозният човек ще каже: „Тия работи не са позволени." Съществува това различие. То е хубаво. Отвън донякъде работите хубаво вървят. Светските хора не са толкова любопитни, колкото религиозните. И дето трябва, и дето не трябва религиозният човек е крайно любопитен.

Като дойде някой, религиозният иска да знае дали тоя е религиозен, набожен, или не. Като влезете при военните, военните искат да знаят на колко сте години, защото, като отидете при военната наборна комисия и кажете, че сте на шейсет-седемдесет години, ще кажат, че войник не може да отидете, но ако кажете, че сте на двайсет, двайсет и една, двайсет и две години, ще бъдете приет в набора.
Някои питат: „Ти от колко години си религиозен?" Някои в религията са толкова поостарели, че не ги вземат в набора вече. Ако е от петнайсет-двайсет години, ще го турят някъде на работа, но ако каже, че е от дълго време в този път, от четирийсет-петдесет години, не го вземат, считат го от установените хора.

Сега къде седи погрешката? Всяко едно верую, което през деня е станало и не се е употребявало, не е приложено хубавото, то на следния ден се вкисва. Аз имам едно правило. То е едно мое правило, което съм констатирал. Всяко едно верую, което един ден престои и не сте го впрегнали на работа, то на втория ден ще го намерите вкиснато. Един ден ми донесоха мляко с ориз. Някой си направил мляко с ориз и ми донесе една паница. Как се е случило, но тая паница е била похлупена и е седяла два-три дена. Един ден искам да видя какво има в тая паница.

Отварям: мляко с ориз. Помирисвам го - вкиснало е. Не зная сега колко деня е седяло. Щом се е вкиснало, преседяло е повече от един ден. Нещата щом седят дълго време и не се употребяват, вкисват се. Когато човек не употребява ония дарби, които Бог му е дал, той се разваля. Например често вие ставате нервни, отивате при някой лекар и искате да ви даде лекарство да не сте нервни. Ако е за даване на рецепта и лекарства, аз мога да ви ги дам без пари, ще платите, когато оздравеете.

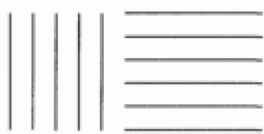

Когато сте нервни, не можете да пишете правилно, буквите не вървят гладко и правилно, линиите са начупени. Докато са начупени линиите, нервите са разстроени. Ще вземете един лист и ще почнете да правите прави линии, ще проявите търпение. Най-първо ще теглите отгоре надолу линиите - по китайски. После ще почнете отляво надясно, както сегашната арийска раса пише, както белите пишат. Линиите да са прави.

Ако можете да теглите така прави линии, ако имате търпение пет-десет минути да ги пишете, ще можете да си въздействате да успокоите нервите си. Девет-десет минути можете да се упражнявате.

Нервността се дължи на това, че нямате достатъчно светлина у вас. Нервността показва, че има някаква тъмнота във вас. Вечерно време като ходите, не сте сигурни в стъпките си, неуверени сте, постоянно се колебаете. А пък там, дето има светлина, крачката е строго определена. Ония, които са нервни, мислят че това е много нещо, обаче малко повече светлина трябва и ще се махне вашата нервност.

Малко светлина имате. Или при нервността има по-голямо напрежение в нервите и това голямо напрежение нервите не могат да издържат. Пропукват се и става по-голямо изтичане на енергия през тях. Нали знаете, някой път медът не иска да излезе. И хванат и удрят тогава, и медът, иска, не иска, излиза през тънкия плат. Когато пресилите вашата нервна система, енергията излиза навън и вие се чувствате като ограбен, като че ли сте извън себе си. Не се пресилвайте в работа.

Някой път мислите, мислите и нищо не излиза. Не е в многото мислене. Някой казва: „Да се развие волята." И той си стиска устата, юмрука. Нищо няма да постигнете с това. За да имате воля, трябва да бъдете тих и спокоен, да обмисляте всичко много добре и да имате една увереност. Няма какво да си стискате устата и ръката. Когато дойде онзи, с когото имате да се борите, тогаз ще стиснете. Може да стиснете и по-рано, но това нищо не значи, не постигате нищо с това. Стискането зависи от човешката воля. Ония неща, които обичате, вие ги стискате повече, а пък ония неща, които не обичате, стискате ги по-малко. Ония неща, които не парят, стискате ги повече, а пък ония неща, които парят, едва можете да ги пипнете.

Сега ще превеждате нещата. Ако не можете да правите превод, работите остават неразяснени. Някой път някои работи са тъмни. Тъмните работи трябва да се опитат. Казват ви: „Сладко е това." Вие ще възприемете сладчината според степента на вашия вкус. Колкото човек по се издига в живота, толкова неговият вкус прогресира. Той прогресира с интелигентността, която човек придобива, и с облагородяването на чувствата. Когато човек умствено и сърдечно огрубява, то огрубява и неговият вкус. И изобщо ония животни, които седят на най-ниска степен на развитие, като свинята, те нямат вкус - каквото видят, вземат го. Некултурният, като седне, бърза да свърши яденето. Културният ще седне, ще погледне, полека ще вземе, агаля-агаля** ще яде. Ако ги съберете двамата да работят и живеят заедно, помежду им не може да има съгласие. Полека, с мисъл яде културният човек. Питам: ако бързо яде човек, какво ще добие?
Ако вие не знаете как да ядете, ако не знаете как да мислите, ако не знаете как да се поставите към другите хора в живота, ако не знаете как да се

обхождате, тогава в какво седи човещината?
За обходата има един морал: да се обходите добре с хората значи да знаете как да се обхождате с Бога, понеже Бог е в цялото битие и във всеки предмет присъства Неговият Дух. Като се обхождате с хората добре, то в невидимия свят ви оневиняват, Бог ви оценява какъв сте.

Обходата към ближния е обхода към Бога, и обходата към самия себе си е обхода към Бога. Ако вие към себе си не се обхождате добре и ако към ближните не се обхождате добре, то отношението ви към Бога не е правилно. И ако към себе си не се обходите правилно, вие изпитвате някакво неприятно чувство, не сте доволен, и ако с ближните не се обхождате добре, пак ще бъдете недоволни. Щом сте недоволни, това показвам че отношенията ви към Бога не са правилни. Тогава какво трябва да правите?
По някой път можете да кажете: „Аз се помолих добре." Че се молите, това е външната страна. Че сте дали хляб някому, че сте го нахранили, от това се образува една връзка. Вие може да нахраните някой човек, но след като сте го нахранили, какви ще бъдат неговите отношения към вас, то е въпрос.

Вие можете да услужите някому с каквото и да е, но какви ще бъдат неговите отношения, то е въпрос. Или рисувате някому картина, или му правите разни услуги, но какво всъщност са вашите отношения към него, то е още въпрос.
При сегашното развитие, в което се намирате, който и да е може да ви говори каквото е писано в Евангелието: „Така е казал Христос, иначе е казал Христос."
Има едно верую на устата, само устата говори. А пък има едно друго верую - говорът на сърцето. Говорът на сърцето е по-важен, отколкото говорът на устата. Има хора, като ги срещнете, ще кажат: „Аз много те обичам." И какво ли няма да кажат. Като дойде за помощ, няма ги никъде и никакви. Оставят ви. А пък има хора, които нищо не говорят за любов, а пък всякога ви услужват. Искате да знаете дали ви обича един човек. Щом ви помага, какво ще питате, какво искате повече? Един пише красноречиво, като напише любовно писмо, че ги нарежда думите като маргарит***. Любовните писма са красиви. Сега аз не съм нито против едното, нито против другото, но има дрехи, които отвън са много хубави, но като ги поносите, след известно време се схумват****. А пък има дрехи, които не са толкова хубави, но са издръжливи.
Вашето верую трябва да има едно вътрешно съдържание. Всички имате едно верую и очаквате да влезете в едно общество, и това общество да има отношения към вас добри, да ви обича.

Аз друго ще кажа. Влизате в едно общество - вие да имате хубави

отношения към него, вие да го обичате, че после да искате да дойдат ония отношения към вас. Вие да бъдете в пълна изправност, а не те спрямо вас. Ако влезете в животинското царство, там има едно правило, по което слабият взема най-долното място. Слабото пиле тоя го клъвне, оня го клъвне. Слабото пиле кокошката го клъвне. И това слабо пиле ще бяга, ще вземе място на оня край, та да не го кълват, защото, ако рече да вземе първото място, клюнове има.
Ако е между млекопитаещите - рогове има, и ще го бутнат тук-таме, и пак ще заеме крайното място.
Някой си има разположение да завземе по-високо място. Между хората за да заемете някое по-високо място, трябва да бъдете силен. И по ум трябва да бъдете силен, и по сърце, и по воля. Трябва да имате една вътрешна сила.

Има силни хора, но тая сила не е още тяхна. Вземете един офицер. Той има на разположение сто души войници, той заповядва, чрез тях заповядва. Тоя човек не е още силен. Той е силен чрез другите и ползва тяхната сила. Един ден, когато няма да има войници, той нищо не може да направи. Може вашата сила да зависи от другите, хубаво е това. Но трябва да знаете, че един ден, когато останете сами, вашата сила няма да бъде такава мощна, както по-рано с тях е била.
Силата на човека се показва във време на изпитание. Ако вие се разколебавате във време на изпитание, вие сте слаб. А пък ако във време на изпитание издържите, сте силни. Много хора във време на изпитание имат една слабост: искат да се самоубият - да се застрелят или да се хвърлят във водата. Не само при човека става това, има го даже у насекомите. Има известни насекоми и други членестоноги, които, като се намерят пред голяма опасност, се самоубиват. Например скорпионът, ако го турите в огнен кръг, той си обръща жилото и се самоубива.

Както и да се обяснява, човек си има по някой път такива състояния.
Един човек, който има да дава, всякога обича да бяга. Защо? Щом има да взема, винаги седи на едно място и чака. Щом има да дава, няма го вече, офейква. Щом има да взема, седи на едно място. Защо седи на едно място, питате. Защото има да взема. Защо бяга? Защото има да дава. Страхливите хора имат да дават, а пък безстрашните имат да вземат. На какво се дължи страхът? Имате да давате. На какво се дължи безстрашието? Имате да вземате. Това донякъде е вярно. Ако имате да вземате, смел сте, ако имате да давате, страхлив сте.
Сега вие не можете да схванете тънката разлика, която има в това, което ви говоря. Например хиляди пъти сте яли и пак се интересувате да ядете. И днес към обяд пак ще се интересувате от яденето. Хиляди пъти сте яли, и пак се интересувате, очаквате да придобиете нещо. Яденето в този смисъл,

докато сте на земята, никога няма да изгуби своята ценност. Едно верую имате, никога то няма да изгуби своята цена.

Някой казва: „Аз не вярвам в Бога." Това са празни думи. Вие не може да не вярвате в Бога. Вие и да Го отричате, ще си блъснете главата с Бога, и ще разберете, че Той е някъде. Не можете да Го отричате. Вие може да Го отричате, колкото си искате, но Той ще ви застави да вярвате. Ще ви застави по два начина. Ако вярвате правилно, ще дойде малкият начин, а пък ако не вярвате, ще дойде другият начин. Казвате, че няма Бог. Той ще ви докаже, че съществува, ще ви търкаля по земята, ще ви мачка и ще ви пита: ,,Кой е онзи, който ви мачка, който ви търкаля? Щом няма по-голям от вас, кой е тогава онзи, който ви мачка?" Щом има някой, който ви мачка, тогава ще трябва да вярвате в него. Дойдат страданията. Защо са страданията? Защото сте безверници. Искате да знаете защо страдате. Защото сте безверници, нищо повече. Да ви приведа един пример. Представете си най-добрата жена. След като се е оженила, тя си е позволила да пише на някои други мъже любовни писма, без мъжът й да знае. Щом мъжът узнае, какво ще бъде вече положението на жената? Той ще я мачка. Щом тя е писала на другите мъже, тя се е значи обезверила в мъжа си, не намира в мъжа си нищо, за което да го обича, не е запълнил той сърцето й, окото й не хваща. И тоя синко майчин иска да й покаже какво представлява, почва да я мачка, иска да й покаже, че той има нещо, което може да й даде.

Сега разликата седи в следното: у жената се заражда желание да пише. Защо именно мъжът на жена си не позволява да пише и защо у мъжа се заражда желание да я измъчва? Той какво има да каже? Да каже: „Писала - писала. Да си прави каквото иска, свободна е." Защо мъжът не е готов да освободи жена си? А пък и какво ще добие тая жена от другите мъже? Няма да добие нищо. Всички мъже може да ги сложите под един знаменател. Няма мъж съвършен. И всички жени са под един знаменател. Разликата на една жена от другите жени е само относителна. Няма никаква разлика. Всички имат същите слабости и всички имат същите добродетели. И хората търсят. Законът е там. Частта, един орган не може да направи целия организъм щастлив. Един човек, който и да е, не може да ви направи щастлив. Той е част, една функция от цялото, от големия организъм, а пък цялото има много функции и вие, ако разчитате само на един човек, вие сте на крив път. Но да разчитате на Бога, това значи да разчитате на Цялото, на цялото битие. В това има вече смисъл. Но да разчитате на една малка част, да разчитате на един косъм на главата си, това значи да се самозаблуждавате. Да разчитате на цялата глава, това - иди-дойди. Да разчитате на душата си, да разчитате на духа си - иди-дойди, но да разчитате на един косъм на главата, макар и да е златен, не

разбирам? Колко ще струва един златен косъм? Нали има хора с такива златни косми.

Често аз слушам отвън някой да казва: „Окупирали Учителя." Щом са ме окупирали, много слаб човек съм. Дошъл някой и се разговаря с мене. Искат да знаят какво съм намерил в този човек, та да говоря с него. Той си говори, а пък аз го слушам. Някой идва и ми разправя какви ли не работи. Някой път не искам да се занимавам с хората, но и не искам да ги изпъдя навън. Защото като изпъдя някого, ще изгубя повече енергия, отколкото като седи. А пък като седи, той ще си говори два часа - ще ми остави доста вълна за предене в стаята ми. Ще дойде и ще се оплаква за положението си, за живота, че не му върви, за жена си, за детето си. Казвам му: „Ти, като се жени, не ме пита. Народи деца, те не те слушат. Сега какво трябва да правиш?"

Вчера дойде една пълна жена, бабачко*****. Тя ми казва: „Уповавам само на тебе." И такава голяма. „В трудно положение съм - имам едни апартамент, пенсия. В Добруджа имамниви, но не мога да ги продам." Приятели ги окупирали. Данъци не плащат, онова не плащат, не върви. За апартамента дала триста хиляди лева, сто и шейсет хиляди има да дава, трябва да плаща заема, а пък няма откъде. Пенсията й малка, намерила се е в чудо. Казва: „На тебе уповавам." Казах: „Продай нивите си пощо-защо." Тя казва: „Няма купувачи." „Ще намериш купувачи. Ако не можеш да намериш купувачи и да ги продадеш, тогава продай апартамента си." Тя се чуди, че е в трудно положение и казва: „Както виждате, на критическа възраст съм. Да се оженя ли?" Казах й: „Ако с женитбата могат да се уредят някои работи, може да се ожениш." Казах й: „Някой кандидат ли имаш на око?" Явил се някой, правили си договор за апартамента, ако тя умре по-рано, апартаментът да остане на него. „Разбира се. Ти като умреш, апартаментът ще остане на него." Другият договор е той като умре, апартаментът да остане на нея. Казах й: „Доста добре, много добре, много износно." Тя седи тъй чистосърдечно, заинтересува се. „Психология." Казвам: „Износни условия. Умреш ли ти, остава на него. А пък ако умре той, апартаментът остава на тебе." Но казва тя: „Дъщеря имам сега, малко дете." Ако умре тя - майката, на дъщерята нищо не остава. Той ще вземе всичко. „Ако пък той умре, всичко остава на дъщеря ти. Двамата вяра трябва да имате." Тя казва: „Какво трябва да правя?" „Или нивите трябва да продадеш, или апартамента трябва да продадеш, или договора с кандидата за женитба да оправиш." С такива работи ме занимават моите посетители.

Седя сега и разсъждавам, правя си свои изводи. Превеждам и на вас. Може някой път и вие да се безпокоите за апартаментите си, за нивите си. може

да сте в критическа възраст, да бъдете в критическа възраст и във веруюто си. Дойдем до едно верую, обезсърчаваме се и казваме: „Това верую, което имаме, вече не ни е полезно."
Всякога трябва да се прилага любовта в живота, за да се подкрепя животът и част от тая любов трябва да се превръща в една жизнена енергия.

Трябва да познавате закона на любовта. Част от тая енергия трябва да превърнете в жизнена енергия, която да подкрепя живота. За да се подкрепя животът ни и нашият организъм, зависи от това, какви са нашите чувства и нашите мисли. Щом се измени животът, изменя се организмът. Щом се измени организмът, изменя се и мисълта ви. Или пък може да стане някоя промяна в чувствата ви, пресищане може да стане. Изменението на чувствата може да стане само от пресищане. Изменението на мисълта може да стане, ако турите в ума си повече мисли, отколкото е нужно. Искате да разрешите някои задачи, които не са за този живот. Нашите учени изчисляват за колко милиона години ще има в слънцето енергия, изчисляват го по своему. Или някой път изчисляват, че за двайсет милиона години, за сто милиона, за двеста или за петстотин милиона години. Това са въпроси, които учените само предполагат. Тия предположения доколко могат да бъдат верни, то е въпрос. Или учените богослови могат да изчислят доколко ще продължава наказанието на някой грешник. И изчисляват какво ли не. Аз съм слушал проповедници - изчисляват тъй. Колко ще се продължи наказанието на един грешник, ако се изпарява по една капка вода от целия океан? Този, колкото милиона години се изпарява водата от него, толкова години ще трае наказанието, а след като се изпари океанът, пак наказанието щяло да продължава. Аз им правя на тия богослови едно възражение. Казано е в Стария завет: "Вечно ще ви отхвърля от лицето си." И не се минават четирийсет-петдесет години, и Господ чрез някой пророк казва: „О, Израилю, обърни се към Мене." Значи под „вечност" се разбират сто години, и като се минат четирийсет-петдесет години, приготовлява се покаянието и прощаването. А те турили милиони години.

Несъвместимо е с живота продължението на страданието. Бог не иска да ни измъчва. Страданието е само начин за възпитание. Страданието е само едно препятствие, бент, за да влезем в правия път и да влезем в ония разбирания, с които Бог създал света. Има мъчнотии. Всякога в живота, когато ние искаме да се отклоним, то идват страданията, за да влезем в правия път. Страдате, за да влезете в правия път. Радвайте се тогава на страданията. Ако не страдате, е опасно - може да се отклоните далече от правия път. Всички страдания са начини за изправление. И праведните когато страдат, има някоя причина. Можете да направите някое опущение.

Благодарете на Бога, че сте пострадали. Или може работите ви да не вървят добре в света. Благодарете. Или може да не постигнете нещо кой знае какво по пътищата, по които мислите да постигнете. Има един път, който Бог е начертал и по който стават нещата, а пък вашите пътища не винаги съвпадат с него. Не е голямо нещастие, че няма да постигнете нещо. Да допуснем, че един цар е постигнал всичко. След петдесет години ще го снемат, ще умре и ще го погребат, а на негово място ще дойде друг. Какво е постигнал? Де е Наполеон, де е Юлий Цезар, де е руският цар Александър Втори, Александър Трети? Кажете сега, какво са постигнали? Вие не можете да създадете нещо повече от Наполеона, и все ще се намерите на остров Света Елена някъде. Искате един ден да се ожените за най-красивата жена. Колко години ще имате тая красива жена? Десет, петнайсет, двайсет години ще живее тая красива жена при вас и един ден ще й дотегнете, и тя ще каже: „Аз не съм създадена само за тебе." И тя ще хвърли око на други мъже. От твоето гледище тя е съгрешила. Тя е създадена картина всички да я гледат, но не да бъде задигната картината. Да я гледате, няма престъпление. Ако я задигнете - има престъпление.

Престъплението къде е? Престъплението не е в яденето, а в преяждането и в избора на храната. Следователно причината не е в яденето, а в това, че не знаете как да изберете храната си и преяждате. Ще си избирате храна - подходяща храна, която организмът изисква. Няма да преяждате никога. Никога не трябва да роптаете, че трябва да ядете. Ако не беше яденето, нямаше да имате уста, а пък един човек без уста на какво ще прилича? Вие сега си имате уста и като ядете, ще остане малко сила във вас, за да си поговорите с някого. Ако не ядете, няма да имате сила да говорите.
Ние въставаме често против известен ред на нещата, казваме: „Защо Господ е създал хората да ядат и да правят грехове?" Не е лошото в яденето, а в преяждането. Не е лошото в знанието, но вие понякога искате да знаете ненужни неща - да знаете дали жена ви ви обича, или не. Не се интересувайте от този въпрос, интересувайте се от това, дали вие я обичате, или не.

Ето ви една философия: не се интересувайте от това дали другите хора ви обичат, или не. После, ако искате, заинтересувайте се дали ви обичат.
Вие обичате някого. Задайте си въпроса, защо го обичате. В себе си намерете защо го обичате. Има някои хора, които не може да не обичате. Като дойдат при вас, вие се радвате, обичате, разположен сте. Вие съзнавате това: има нещо, има причина, за да обичате един човек. Всички ония хора, които обичате, те дават. Те са хора щедри, нищо повече. Това е. Не можете да обичате един човек скържав. Бога не можете да не Го обичате, понеже е щедър. Вие, ако не обичате Бога, ще умрете. Вие сами

ще затворите пътя си за всичко. Ще обичате Бога заради онова, което ви дава. Ако затворите пътя си, да не дойде определеното благо, вие ще умрете. Да Го обичате значи да не се отказвате от това, което Той ви дава. Да обичате Бога, това значи да възприемате това, което Бог ви дава. И ако речете да спрете това, което Бог ви дава, то смъртта ще дойде. Нашият живот произлиза от това, което Бог ни дава. Бог ни заставя да възприемем любовта Му и от това, което Той преизобилно ни дава, да дадем на другите. Всички същества, от най-малките до най-големите, се ползваме и сме проводници на голямата благост. Това е смисълът да бъде човек орган в един общ организъм, да е в хармония с общото и да му служи. Смисълът на живота е да служим на Бога, и ако служим, ще имаме всички блага.

Вие искате да знаете дали вашето верую е право. Според мен, ако вие сте добър проводник на доброто, вашето верую е право. По някой път имате неразположение към някого. Вие говорите - той ще направи един малък бент, едно възражение. Като отидете при човека, никакво възражение не правете, изслушайте го. Вие казвате: „Но ти не си прав там." И да кажете, нищо не се подобрява. Оставете. Турците казват: „Остави пияния, сам да си падне." Какво ще ходите да го тикате, оставете го. Нека си залита човекът. Ако падне, какво? Нека падне. И ако той е крив, оставете го, нека си върви със своята кривина. Някой път вие искате да изправите някой човек. Невъзможно е да изправите човека. За да изправите човека, вие трябва да вложите нещо съвсем друго в него и най-важното, да му дадете известен пример. Сега хората нямат търпение. Той ще почне да възразява, ще каже, че вие не мислите право. Но по отношение на някои по-висши същества и вие не мислите право. Аз като разсъждавам, виждам, че и в най-тънките логически заключения има нещо, което не е логическо, че и в най-правите мисли, като „да живеем един свят живот" например, виждам какъв егоизъм се крие в това. Защо някой иска да живее свят живот? Има интерес. Аз да живея свят живот е по-възможно, но да искам да живеят свят живот другите, не съм прав. За да искате всички хора да живеят свят живот, това значи, че имате вземане-даване с тях. Всички хора да живеят свят живот, за да ви плащат. После казвате: „Да вярват хората." Пак нещо материално има тук, не е нещо безкористно. "Да се обичаме." Аз съм хвърлил око на една млада сестра и казвам: „Да се обичаме." В какво седи обичта сега? Отива при Йоан Веслей един млад момък и му казва: „Намерих една много добра християнка." Веслей му казва: „Тя с Христа може да живее много добре, но не и с теб." И съвременните християни мислят, както и другите. Вие искате един човек да ви обича, да му турите оглавник и да го карате където искате. Това не е любов, това е насилие. Къде е свободата?

Не харесвам това постоянно шепотничество помежду ви за този, за онзи. Някои млади тръгнали по лош път. Младите какво са? И младите се лъжат, както старите. Аз да ви кажа какво мислят младите: „Аз ви обичам." „И аз ви обичам." Така си говорят. Един ден този, който ви обича, ще ви намрази. „Ако не ме обичате, няма да ви обичам." Че това са обикновени работи, трябва да ги напуснете вие. „Ще ви обичам." Устно обичане има. Всички сме богати с такава любов, с любов на думи. Както тази жена с този кандидат и с апартамента: той ако умре, остава на нея, тя ако умре, остава на него. Любов! Тук няма никаква любов.

Какви ще бъдат новите порядки, новият ред и порядък? Искате да знаете какви ще бъдат хората на шестата раса. Мога да ви кажа какви ще бъдат, да ги опиша. Трябва да имате ясна представа за тях. Те ще бъдат точно обратното на сегашните. От тия слабости, които сега имате, у хората на шестата раса няма да има нито помен. В шестата раса няма да има нито помен от тая глупава ревност, от туй глупаво недоверие. От това глупаво безлюбие нито помен няма да има. Има много деца, които ще плачат половин час, един час. И ако плаче едно дете, аз съм мислил защо плаче. Старал съм се да отгадая защо плаче и донякъде съм налучкал. Цял час плаче. Гледал съм в село - плаче някое дете. Питал съм защо плаче. Майка му ми казва: „Масло съм била наскоро. То е огладняло и иска да му дам хляб, намазан с масло." Тя не иска да му даде. И след като му намаже масло на филийка хляб, няма плач, няма нищо. Една мома на двайсет и една година, и тя викнала да плаче. Четири реда сълзи рони. И тя плаче за един хляб. Тя казва: „Нещастна съм." Казвам: нещастна за масло. Но работата е, че на нея като й намажат, с едно мазане не става. Утре пак трябва да се намаже. И ако не се намаже филията, работите не вървят. Туй прилича на една кола. Трябва да има катраница и като върви, върви колата, каруцарят си вземе перото и го мушне вътре в катраницата. Казвам: „Защо мушкаш перото?" „За да върви колата."

Можете да си направите едно резюме на всичко това, което съм казал днес. Направете сега едно резюме.
Считайте, че не сте вие, които правите тия погрешки. Вие принадлежите на една фирма на дядо си и прочее - на едно сдружение, на дружество, агенция. Вие разпространявате интересите на това дружество. Казва един някому: „Слушай, много големи погрешки имате." Погрешката е на цялото дружество. Могат да ви кажат „Много големи погрешки правите. Изпоядохте света." Вие сте един честен човек, но сте член на тая компания. На вашата компания, на която принадлежите, ще кажете, че са доландарджии******. Това, дето е казано в един псалом: „В грях ме зачена майка ми", това е сдружението. За тия работи не сме отговорни ние, но косвено носим известна отговорност и трябва да знаем как да се справим.

У човека има едно любопитство. Нищо, нека се интересува, нека говори. Аз съм забелязал, правя си своите наблюдения и виждам колко е мъчно човек да се въздържа. Когато някой ми говори, в мен се заражда желание да му правя възражения. И колкото пъти съм правил възражение, никога не съм имал сполучлив опит. Ние мислим, че като му направим възражение, у него ще се роди съзнание и ще разбере. Но колкото пъти съм правил възражение, не разбира; обратното разбира. И когато го оставям, той си говори, говори и аз си казвам: „Тоя въпрос той ще си го разреши сам по-добре." И излиза тогава много по-добре. Този човек си има особено гледище. Той си разправя, понеже от особено гледище разглежда въпроса. Аз не влизам в положението му. Той е недоволен от нещо си. Казва: „Лицемери са тези, онези. Те са такива и такива." Нахвърля се върху братята. Този такъв, онзи онакъв, двайсет години са тук, а какво са направили. У мен се явява желание да възразя. Някой път съм изслушвал и той, като се изкаже, накрая каже: „Извинете, аз малко прекалих." И той почне сам да съзнава, че така не се говори. Ако му правя някои възражения, той ще каже тогава: „И той е с тях заедно." Та трябва обхода, мълчание, разумност. В дадения случай има едно чувство, което Бог е вложил във всеки човек. И ако вие обръщате внимание на това чувство, нещо ви казва: „Слушай и мълчи." Защото, когато някой човек е дошъл да ви говори, вие имате един от най-големите адвокати, които светът е някога виждал, и не се закачайте с него. Слушайте го, и като си замине този адвокат, благодарете на Бога, че сте се освободили с малко.

Който е спорил с дявола, той всякога е изгубвал. Не спорете с дявола, нищо повече. И ако спорите, вие няма да го поправите. А щом спорите, ще стане една обмяна между неговите и вашите мисли и следователно вие ще се окаляте. Дяволът ще спечели повече, отколкото вие. И дяволът, като му стане много жежко, търси някого да обмени мисли, и дойде при вас. Той е майстор. Свали си малко от багажа при вас и си замине спокоен, а вие останете неспокоен. Всякога безпокойството се дължи на същества, които са фалирали. Някой път чувствате, че сте отпаднали. Това значи, че имате работа с тях. Казвате: „Тая работа няма да я бъде." Искате да си теглите куршума за това, че сте отпаднали. Това е желанието на дявола. Той казва: „Вместо аз да се удавя, ти се удави." Понеже той е умен, иска да направи престъпление, но е хитър. Понеже, ако направи престъпление, в природата съществува един закон - ще го хванат. И ако го хванат, то законите в природата са много взискателни, строги. Но той ще намери вас, ще ви тикне вие да направите престъплението, а той за престъплението. И дяволът ще седи настрана и ще си потрива ръцете.

Не бъдете отглас на злото в света, а отглас на доброто. Това е. Не ставайте

отглас на злото. Като дойде злото, мълчание. Когато питали един от великите адепти на Египет, Хермеса, какво нещо е злото, той си стиснал устните. Не говорете по това, оставете го настрана. То е огън пояждащ. Не го бутайте, не говорете за него. Мълчете за него. Нищо не говорете за него. Ако искате практически да се справите в живота със злото, оставете злото настрани.
Станете проводник на доброто, а не на злото. Разговаряйте се с доброто, а не със злото. Оставете злото само да се разправя. Това го разбирате, но дали ще можете да го приложите?
Я ми дайте сега вие, музикантите, основния тон. (Брат Симеонов изпява „до". Всички вземаме „до".) Горно „до". (Всички пеят горно „до".) Всякога човек може да вземе тона вярно, когато мисли правилно. Когато мисълта му не е натегната, когато чувствата му, волята му не са натегнати, тогава всякога може да се вземе тонът правилно. Той има ясна представа за тоновете. Когато човек върви по правия път на доброто, тогава музиката, пеенето върви нормално. Докато човек пее хубаво, той е здрав. Щом почне да не може да пее хубаво, това е лош признак. Щом пеете хубаво, вие всякога можете да бъдете здрави, и ако се разболеете, като пеете, ще оздравеете.
Да пеете, да има едно усилие, така се повдига тонът на живота. Ако вземете един естествен тон, организмът ви ще придобие здравето си.
Сега основната мисъл е: бъдете винаги проводници на доброто. (Учителят чертае на дъската линии.)

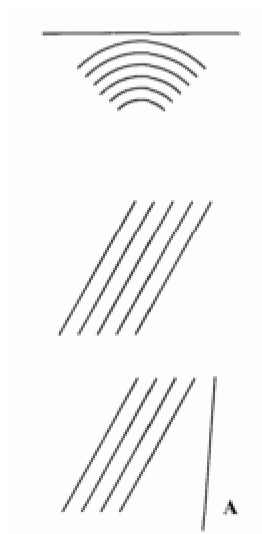

Какъв е законът? Вземете тия прави. В началото тия линии са малко по-ниски, а в средата малко по-високи и затова междините в началото са малко по-широки, а в средата по-тесни. (Да се види първата рисунка.) Кои са причините? Или да начертаем така. (Учителят чертае втората рисунка.) След това Учителят чертае третата рисунка, после тегли линията А в

третата рисунка; линията А не е строго успоредна на другите линии; горе е по-близо, а долу се отдалечава. Учителят, като чертае А, казва.) Сега чертая проводник на вашата мисъл (А). Това е състоянието на целия клас. Аз сега чертая вашата мисъл. Ето вашето състояние (А). Интервалите между линиите са еднакви.
Всякога ние сме проводници на онова, което става отвън. Не мислете, че от вас излиза някоя добра или лоша мисъл. Вие сте отглас на окръжаващата среда: или на семейството, или на обществото, или на цялото човечество. Казвате: „Аз така мисля." Не, вие сте заставени по някой път да мислите криво. Мислите не винаги изхождат от вас.
Та самовъзпитанието зависи от това, човек да мисли правилно, да чувства присъствието на Бога, а пък щом Бог присъства, тогава работите ще тръгнат напред. Там, дето Го няма Бог, винаги работите са оплетени. Привидно може да мислите, че добро вършите. Дето влезе Бог, работите са оправени. А дето привидно вие мислите, работите се заплитат. В света истинското възпитание е да дойдем до онова, което сме изгубили, да спечелим онова, което сме изгубили. А пък то е най-лесното и там седи победата.
Когато Христос дойде на света, имаше една задача: да намери това равновесие при големите противоречия в света. Намираме в Евангелието едно правило, което съвременните християни не го прилагат. Той казва: „Да се отречеш от баща си и майка си." В обща формула е така. Да го обясня сега, как да се отрече човек. Има ред тълкувания.

Да кажем, че баща ви е в другия свят, заминал е. Вие сънувате, че идва баща ви. Вие не можете да определите какво значи това. Това показва, че на другия ден ще дойде един добър човек. Баща ви ви е обичал. Отношенията на тоя човек ще бъдат точно такива, каквито са били отношенията на баща ви към вас. Или сънувате, че идва една голяма змия, от която бягате. Това показва, че на другия ден ще дойде един човек, който ще има такъв характер, че вие ще се криете в миша дупка от него. Да се отречете от баща си и майка си, това значи да се отречете от всичките свои любими желания, които от хиляди години са ви правили пакост. От тях трябва да се откажете.
Да се отречете от баща си и майка си, това значи, много желания сте имали, и да се откажете по такъв начин от тях, че да не съжалявате. Щом се откажете, и съжалявате, тогава отношенията стават два пъти по-лоши. Като се откажете, винаги ще се радвате. Имате да вземате пари от някого, простили сте му ги, да не кажете: „Глупаво направих." Да ви е приятно за онова, което сте направили. То е Божественото. И не се ли радвате на онова, което сте направили, то вие се излагате вече на едно вътрешно изкушение.
Старайте се да бъдете проводници на доброто, а не проводници на злото.

Човек може да бъде съзнателен проводник на доброто или съзнателен проводник на злото, а пък може да бъде и несъзнателен проводник на доброто или несъзнателен проводник на злото.

„Добрата молитва"

6.30 часа
Четиридесет и втора лекция на Общия окултен клас
18 септември 1935 г., сряда, 5 часа
София – Изгрев

---

*матахери (тур.) - мотае, мандахерца
**агаля-агаля (гр.) - бавно-бавно, полека
***маргарит (гр.) - бисер
****схумват се (диал.) - похабяват се,свиват се
*****бабачко (разг.) - мъжкарана, смелчага, юначина
******доландарджия (тул.) - мошеник, хитрец

Книги:

* Проводници

Ако говоря (Общ окултен клас. Четиринадесета година (1934–1935). Том II. София, 2003)

21 беседи от 27 февруари 1935 г. до 18 септември 1935 г.

Начало: 05:00

Пасаж: 2 Коринтяни 1:3–24

В списъка на беседи по:

* време
* заглавие
* ден

1935_09_22 Трите родословия. Моето верую. Новото верую
утринно слово

ТРИТЕ РОДОСЛОВИЯ. МОЕТО ВЕРУЮ. НОВОТО ВЕРУЮ

22 септември 1935 г.,
5 ч сутринта.

(Небето съвсем ясно, чисто, звездно.
Месецът се празни, наполовина е,
повече към източната половина на небосвода.
Хоризонтът чист, отворен за изгрев.
Времето топло, приятно, свежо, ведро.)

Нарядът:

„Добрата молитва“

91-ви псалом

„Отче наш“

„Молитвата на Царството“

Първа глава от Евангелието на Матея

„В начало бе Словото“

Онзи, който чете първата глава, малко ще остане озадачен с родословията. Тук има 3 по 14 рода; после иска да покаже как Христос води Своето начало от обещанието Авраамово. Засяга една вътрешна страна, която вас няма какво да ви интересува. Тя е една сложна математическа задача. Някой път има такива задачи, дето само малцина се интересуват. Много сложни задачи са, които мъчно се разрешават.

Може да запитат: Защо нещата са така? Всичко в природата е скрито, няма нищо явно. Много малко е явно. И всякога хората виждат туй, което не е така. Вечерно време като излезнете, погледнете небето със звездите – ще видите такива малки светлинки, като светулки. Казват, много малки свещи са запалени там. И не може да осветляват. И тия безбройни звезди, [за] които ни казват учените хора, ако ние останем на тяхното благоволение, то

гладни ще умрем. И тия учени хора казват, че тия звезди са големи като Слънцето в далечното пространство. А тук се виждат едва, и малки.

Онези, които създадоха света... И ние за света знаем толкова, колкото малките мрави знаят за човека. Колкото мравешкият свят знае за човека, за неговия произход, толкова, колкото и ние знаем за вселената и защо е създадена.

Крайната цел? Дават се разни теории. Но да предполагаш нещата и да знаеш, туй са две неща различни. Срещаш човека, гледаш, че е сериозен отвънка и казваш: сериозен е. Но лицето е сериозно, а какво е неговото разположение вътре, ти не знаеш. Или срещаш човека весел, засмян; той отвънка е засмян, отвътре как е? Истинският човек е скрит.

И ако погледнеш въобще сегашните хора, степента, докъде са достигнали, и най-напредналите на Земята, постоянно има едно вътрешно неспокойствие и то зарад нищо и никакво. Някой път само една дума може да безпокои човека. Една дума. Онзи, който е оженен, син му е в странство, казват, че син му заболял, баща му се смущава и майка му се смущава. Е, какво има в заболяването? Казвам: По някой път човек трябва да има вяра в Бога. Но въпреки туй верую, бащата и майката се смущават, че синът може да умре. Страх ги е, че може да умре. А при това хората вярват, че човек не умира, той отива при Бога, а като дойде синът да иде при Бога, не ги утешава туй. И въпреки това смущението се явява. Въпреки че при Бога ще иде. Казват: „Има живот, но тази работа малко така...“

Например често се проповядва, казват, че човек може да се излъчи, да излезе из тялото си, да иде в Небето. Но колко хора има, които сега са се излъчвали, както апостол Павел, и да кажат това? Както апостол Павел казал, че излезнал от тялото си. Много малцина са. Някои могат да имат някои сънища. Туй, за което апостол Павел говори, то е едно пробуждане на космическото съзнание; то е за човека, влезнал в едно високо развитие. В неговото съзнание [е] друго, светлина вече прониква. И още обикновените хора малко са. Има един автор, наброява, засега има само 19 души, които са имали космическо съзнание. Може да има и повече, но засега само 19 души са те.

Сега, така като се разглежда, някой ще се обезсърчи. Заражда се друг един въпрос: Защо апостол Павел да има туй съзнание, а ние да го нямаме? То е същият въпрос: Защо Петко, Стоян да бъдат богати, а друг да бъде сиромах? То е същият въпрос: Защо Стояновият кон да бъде натоварен, а Петковият да ходи празен? Или защо някоя река да е пълноводна, а другата да е изсъхнала? Те влизат от същата категория въпроси. По някой

път питат защо хлябът да е топъл и защо е студен. Топъл е, защото сега е излезнал из фурната; и студен е, защото отдавна е изваден.

Сега, това са ред разсъждения, които не разрешават онова, което ние търсим. Сегашният човек, във всичките свои разсъждения, той търси живота. Всеки иска да живее добре. В съзнанието на всеки един човек туй лежи. Всеки един човек иска да живее без болести, без сиромашия, без несгоди, без мъчнотии. Той иска всичко да има. А е точно обратното сега. Не че всякога човек е тъжен и скръбен, но след всяка една малка радост, която ще ти дойде, непременно ще ти дойде противоположното – скръбта. Таман се зарадваш, отнякъде ще ти дойде някоя малка скръб, като че някой те дебне, не иска да види човека весел. Щом се поразвеселиш малко... И по някой път аз уподобявам туй състояние на някои слуги – седят, разположили се, таман са седнали по столовете и се развеселили, и ето господарят ги види и каже: „Какво седите по столовете? Защо не сте на работа?“ Като че на господаря му се топи сърцето да види тия свои слуги седнали, да си почиват.

Вънка от това, по някой път и вашето сърце се топи, като видите един човек по-красив; или по-богат – пак ви се стяга сърцето. Ако някой е по-силен, стяга ви се сърцето.

Сега, подбужденията – защо ви се стяга сърцето? Защо човек да не може да гледа спокойно и да се зарадва на щастието на другия човек? Пък и болният човек пак да се радва. Каква разлика има между един здрав човек и един болен човек? Между една скръб и една радост? Един скръбен и един радостен?

Пред една публика един говорител като им говорил, та им говорил за сиромашията, искал да покаже, че сиромашията е добра, но те казали: „Сиромашията задръж за себе си, пък на нас дай ни богатството и ти опитай сиромашията.“

Някой път ние говорим за сиромашията, за която не вярваме. Мнозина говорят за сиромашия и за болести, но ние сами не искаме ни сиромашия, ни болести. Ние не вярваме в това. Това са задачи. И болестите са задачи, и сиромашията е една задача. Изостанали от миналото, неразрешени, и сега на съвременните ученици са дадени, вие да ги разрешите. Тия задачи са давани на много поколения и са ги оставили неразрешени. И болестите са задачи и на вас се дават; дали ще ги разрешите, то е въпрос. Може и вие да ги оставите на следующи поколения.

Сега, по някой път вие искате да ви разправям защо са страданията, за да

може да разрешите задачата си. Аха, онези, които са ви дали тия задачи, те веднага знаят дали с вашето собствено съзнание ще разрешите задачата или някой ви е казал задачата. Например вие седите и разправяте как е създаден светът. Но то не е ваша работа; дали сте за Лапласовата теория, как е създадена вселената. Казвате: „Науката го е създала.“ А няма никакви факти, дали науката го е създала. То е въпрос. Но според мене тя е най-трудната задача, да разправяте. Най-първо аз бих рекъл на един учен човек да ми разправи как е създаден човекът. Тия, учените хора, които се занимават с най-отвлечени неща, много малко знаят за себе си научно. Математици има, музиканти, които не знаят колко центъра има в мозъка. Музиканти има, които не знаят, че има такова чувство, отричат го, че има един център, който се занимава с музика. Философи има, които не знаят, че има някой си център – те не го знаят. Има учени хора, които не вярват в магията. И някой не вярва в магията. Как не, магия има. Какво е магия? Омагьосване, магия, значи мъдрост – един по-силен човек може да повлияе на един слаб човек, един по-силен човек може да носи един слаб човек на гърба си.

Разправят за един много виден професор, много учен – сега няма да ви кажа дали в Америка или в Европа – учен човек, разправя на учениците си и всички били доволни от него. Но един ден иде една млада студентка – и тя слуша лекцията, и професорът почва да става разсеян. Не върви лекцията, тъй. Е, как ще го [обясните,] на кого ще го отдадете туй? Паралелно с това един американец разправя, един виден проповедник разправя за една своя опитност. Приготвил той своята проповед (някои проповедници цяла седмица приготовляват проповедта си), написал я той, заучил я той, но по една случайност забравя да вземе ръкописа си, но позаучена била тя тъй, че той имал самоувереност, че ще изкара проповедта си. И казва: „Няма защо да взимам ръкописа от вкъщи. Ще имам малко вяра.“ Качва се той на амвона и ето, една жена с черни очила влиза и като застава тя, като го поглежда, умът му се помрачава; оттук, оттам – нищо няма. В дадения случай, той мисли да каже, че е неразположен, че му станало лошо. Иска да излезне от това затруднено положение. И ето, идва един друг господин, като го поглежда, веднага му се възстановява неговата беседа. Това е неговата опитност.

Е, как ще обясниш? Може да се обясни по един прост начин. Тази, първата жена, с черните очила, като го поглежда, изгасва светлината в мозъка му и всичко потъмнява в ума му – не може да чете, не може да мисли; влиза другият господин през вратата, веднага взема, запаля светлината и той пак продължава проповедта си.

Има една аналогия: по същия начин вие сте в тази стая; ако сега изгасим

нашата лампа, вие няма да се виждате. Значи, от светлината зависи знанието.

Аз искам да ви наведа една мисъл: Бог, Който е създал света, оставил е хората свободни, те да си влияят. Не че Господ ги е оставил свободни, но Той се е отдалечил, за да може те свободно да си усвояват знанието. Ако Бог със Своето съзнание би присъствувал в нашия живот, Той като една планина щеше да застане и нямаше да бъдем ние свободни. Но Бог, като е създал света, се е отдалечил, да създаде в нас една мисъл, да се интересуваме как Той е направил света. И е оставил хората сами да си влияят.

Обаче хората не държат едни към други същото отношение, което Бог има. Един човек може да се наложи със своето съзнание. Той иска да убеди човека, че светът е тъй създаден, както той мисли. Някой може да има свое верую за Христа. Иска да го наложи. И сега вие искате да знаете какво ще бъде отношението на Христа спрямо вас. И как си го представлявате отношението на Христа спрямо вас? Представете си, че има 550 милиона християни, които трябва да дойдат при Него, и ти си един от тях. Колко време трябва да отдели Христос в съзнанието Си, колко минути трябва да говори с вас? И по някой път вие се сърдите, че Христос не ви е говорил, не ви е приел. 550 милиона души, по колко минути може да им определи, да им говори?

Сега, то е само за разсъждение. Сега, някой път вие мислите, че ако Христос е тук, ще определи за вас най-малко половин час. Материалистически като разгледате въпросите, то е невъзможно. Ако разсъждавате по човешки, на ден 550 милиона християни, които трябва да дойдат при Него – колко време трябва да отдели Христос в съзнанието Си, колко минути? В това положение, тъй, както ние схващаме, хората, тъй, както са тук, на физическото поле, то е така. Тогава как ще си представите: в съзнанието на Бога, всичките тия безбройни светове на същества, от най-малките до най-големите, всички в даден момент Той ги схваща. За всяко същество определя известно време. За всяко същество е помислил за неговите нужди, за всички промени, които може да станат в живота му. И когато се ражда, и когато умира.

Според нас човек се ражда и умира, а според Бога той минава от едно състояние в друго. Когато се ражда един човек, в Небето скърбят. Когато ние се радваме, Небето скърби, а когато ние скърбим, Небето се радва. Е, как ще разберете? Как ще примирите това? Щом една душа слиза и се въплотява в материята, тя се губи за Небето, няма я. И следователно по нашему като я няма, те слизат да вземат тази душа, която се е въплотила,

която страда. И някой път не знае защо страда. При това, като умре, ние, които сме запознати с тоя човек, скърбим за него, а в Небето се радват, че той се е върнал.

Сега може да попитате: Защо е така? Аз оставям на този въпрос вие да отговорите, защо е така. Някой би задал въпроса така: Не можеше ли Господ да създаде един човек без уста, без да яде? Представете си, ако всичките хора станат едно съзнание, ако съзнанието на всички хора стане в едно съзнание, човек няма да има нужда от ядене и пиене. Ако той е сам светлина само, за себе си само мисли, тия условия, туй знание, които сега има, няма да бъдат такива.

Какъв ще бъде човекът, който няма да има такъв образ? Може ли да си го представите какъв ще бъде? Ама то пак са философски разсъждения – щом Бог е създал човека, има известен проект в Себе Си. Една необходимост; ако можеше по друг начин да го създаде, Той би го създал. Човек още не е дошъл до върха на своето развитие. Скициран е той. Човек не е дошъл още до Образа и Подобието на Бога. Вие както сте тука, още не сте по Неговия Образ. И колко време ви трябва на вас, за да го придобиете? Ако вземете, че човек, според твърденията на сегашната наука, е минал 400 000 форми, през които той е минал, още през колко форми има да минава? Да кажем, вие изчислявате, вие не знаете една кокошка в коя форма се е спряла. От най-дребната микроба до кокошката, колко родословия е минала? Четиристотин хиляди родословия има.

Сегашното ви положение, колко хиляди години ви трябват, за да придобиете онзи образ, който вие очаквате? И всеки един от вас, може да му дам един опит, да знае след колко години той може да го достигне. Този, съвършеният човек, трябва при всичките условия, при всичко, каквото става в света, той трябва да бъде не индиферентен, но трябва да бъде добър! И на всичко, каквото става, да вижда само добрата страна. Един съвършен човек ти никога не може да го обидиш, защото той никога няма да ти даде възможност да го обидиш. Няма да ти даде повод ти да мислиш зле заради него.

Ама как тъй? Помисли: Един човек, който е така умен, всичко обмисля, всичко предвижда, в какво може да му се скарате? Работите ги прави по-добре, отколкото вие ги разбирате. Ако има някакво недоразумение между вас, на какво се дължи? Вие не сте достатъчно предвидливи. Ако има някакво недоразумение между вас, вашият език не е толкова деликатен; ако има някакво недоразумение между вас, очите [ви] не са толкоз деликатни. Някой, като ме гледа, се опули така, като че иска да проникне; или някой те гледа от главата до петите, като че търси нещо, като че иска

да проникне. Какво ще ме гледа? 160 см височина, 45 см широчина, ръцете може да измери, но това не е човекът. Този човек, преди да се е родил, е бил дребничък, микроскопически, не може да го видиш, така малък е бил, преди да дойде на света. Този, малкият човек, иде като една звезда и се увеличава, и сега го виждате с телескопа, той се движи, той расте, увеличава се постепенно, увеличава се, после пак замине за другия свят. Като остарява, смалява се. По който начин е дошъл, по същия начин си заминава от света.

Преди години ме питат колко голяма е вселената. Казвам: Вселената може да я събереш в една черупка, лешникова. „Ех – казва, – [той] е съвсем малък!" Тогава му казвам, така мимоходом, сега туй преди 30 години съм казал някому и сега гледам в един меродавен вестник една научна теория, че Вселената била толкоз голяма първоначално, колкото един сапунен мехур. И от този сапунен мехур взела тия грамадни размери. Взело ѝ няколко милиарди години, за да дойде в това положение, и още не е спряла. И колко още може да се разшири, ние не знаем.

Казвам: Туй са мъчно разбираеми неща. Като вземем този, малкия свят, който бил като сапунен мехур, откъде е взел да израсне, та станал такъв голям? Това само мимоходом се казва, съвсем друг смисъл има, че вселената може да я събереш в една лешникова черупка. Лешникова черупка, но има разни лешници. Нали казват, че Христос с 5 хляба нахранил 5000 души. Как е станало това? Казва: големи станали тия хлябове. Като могили бяха! Но казва един: как можеха да влезнат в пещта? И те можеха да нахранят не 5000, но 50 000 души. Та казвам, че светът се събира в една лешникова черупка, но тази лешникова черупка е по-голяма, отколкото сегашната вселена.

Значи, един ден ние подразбираме, малкият лешник е голям. Защото малкият човек и големият човек, има нещо неразбрано. Човек в своето детинство... в своето съзнание вие не помните, първата година вие не помните; после, в младини човек няма такава зряла мисъл, къде е неговото съзнание? Неговото съзнание е в баща му. Ти си дете, понеже баща ти е възрастен. Като започне да остарява баща ти, съзнанието на баща ти постепенно идва в тебе и ти се освобождаваш от влиянието на баща си. Започваш да мислиш. Ако някой път не можеш да мислиш, причината е баща ти. Той трябва да те освободи. Бащата казва: „Ти ще мълчиш." Бащата е строг. Когато баща ти благоволи, той да ти даде право да мислиш. Че така и Бог, Който ни е създал, от Него зависи. Не искай да мислиш, преди Господ да ти е дал право да мислиш. Не искай да станеш богат, преди Господ да ти е позволил. За всичко онова, което ти искаш, трябва да искаш позволение. Нямаш ли позволение, ти ще се натъкнеш на

мъчнотии. Че то е закон в света. Ти искаш да станеш богат човек в света. На какво основание отгоре? Едно житено зърно, което не е сято, в хамбара стои, иска да стане нещо, седи там, няма условия. Онова, посятото на нивата, има мъчнотии и страда, но то расте.

Та казвам: Ако искате вашият живот да бъде щастлив, то трябва да бъдете в Божествения хамбар. Ако искате, може всинца да ви пратя в Божествения хамбар. Всичките ви страдания ще престанат. Такива майки, бащи, синове, дъщери, всичко туй ще изчезне, всички ще бъдете равни, събрани в хамбара. Но тъй, както сте на Земята, понеже сте на нивата, непременно, за да се развие вашето съзнание, са необходими тия страдания, като един вътрешен подтик. Понеже не разбирате смисъла на този, вътрешния подтик. Хилядите страдания и противоречия в живота, това са все подтици, от които Господ иска да ви избави от туй застояло състояние. Аз го наричам, това е един вътрешен мързел. Мързел на живота. Инертност. Учените хора го наричат инертна материя, която трябва да стане жива. Ти се тревожиш – инертен си. Ти си сиромах – инертен си. Болен си – инертен си; глупав си – инертен си. Всичките неща в света се дължат на тази инертност. Ти не си подвижен, не може да предвиждаш нещата. Първото нещо във всяка една религия е да се събуди съзнанието, да влезеш във връзка с Бога и от Него да възприемеш Неговите планове. И тогава ти изпълняваш онова, което Той ти начертава. Ти после ще чертаеш. Ти като знаеш Неговия план, ще чертаеш. Най-първо трябва да имаш един план.

Вземете сега, какво ще бъде отношението на Христа спрямо вас? То не е важна работа. Какво ще бъде отношението на майката към детето, то не е работа на детето. Чудни сте. Отношението на майката към детето предшествува онова, което детето мисли. Преди детето да е започнало да мисли, вече тя има отношение към него. Подбужденията не произтичат от детето, а произтичат от самата майка.

Следователно вие искате да знаете какво ще бъде отношението на Бога спрямо вас. Не е въпросът там. Вие трябва да съзнавате, вие трябва да разбирате Неговата Любов. Вашето разбиране какво ще бъде по тия отношения, които Бог има към вас? Искате да знаете ще ви обича ли Христос или не. То е друг въпрос. Какво ще разберете? Въпросът е: вие ще разберете ли Христовата Любов? Вие ще я сравните с любовта на някоя майка. То е частично разбиране. С любовта на някой възлюблен. То е частично. Христовата Любов може да я сравните с какъвто искате образ, но те са всички частични прояви. За да разберете Христовата Любов, трябва да разберете онази Велика Любов, Която е създала всичко, държи в своя ум всяка една любов, всеки един живот и му дава условия да се развива. Всяка

една душа Бог държи в ума Си. Никой не Го е заставил отвън, той доброволно е създал този човек и има грижа заради него. Ако вие мислите, че Господ трябва да мисли за вас, тогава трябва да има друг Господ отвън, Който да застави този Господ да мисли заради вас.

Вие искате да знаете дали някой ви обича. И ако този човек ви каже, че ви обича... Най-първо, всеки един човек обича себе си. Вие никого не може да обичате никога, ако не обичате себе си. Казва някой: Да обичаме ближния. Но закон има: Обичай ближния си както себе си. Най-първо ти обичаш себе си. Оттам ще вземеш тази любов [към ближния – от любовта] към себе си. Казват: „Себелюбив човек е той." Себелюбието седи в този. Че, ако ние не обичаме хората като себе си, погрешката е там. Ние нямаме една мярка. Трябва да имаме една мярка. Досега ние поддържаме, че трябва да се обичаме. Постоянно казвате: „Да се обичаме." Но толкова години ви гледам, като седнете вън, на трапезата, не можете да се споразумеете. Някои завземате първите места. Вие не проявявате любовта. Вие не прилагате закона. Трябва постоянно да има една смяна, първите да идат накрая, а другите да вземат първите места. А вие сега, ако някой ви вземе мястото, правите цял въпрос. И проповядвате идеална любов.

Някои мислят, че са ме разбрали. Казва: „Преди да е говорил Учителят, аз вече зная беседата." Преди няколко дена седя тук, една сестра седи при мен и разправя за свои много важни въпроси. Гледам, едно момче спретнато, хубаво облечено, „тък, тък", тропа на вратата. Тя ме погледна, казва: „Едно хубаво дете хлопа." Аз пак седя спокойно. То пак хлопа. Тя се безпокои, казва: „Хлопа." Казвам: „Това дете пари иска. За пари е дошло." Казвам: „Излез да видиш, попитай го за какво хлопа." Излиза навън и казва: „Пари иска, 60–70 лева." Сега тя иска да знае как аз го зная. Казва: „Отде знаеш това нещо?" Ех, няма да го зная. Аз съм в него, дошло ми кеф да искам 60–70 лева, чрез него правя един опит.

Това е едно обяснение. Тогава вие казвате: „Той прави всичките работи." Но то е пак заблуждение. Ето аз да ви кажа приблизително една истина. Не цялата, половината истина. Ама то е пак заблуждение. Когато някой при мене идва и ми иска пари, аз имам един барометър. Подига се температурата на 100 градуса, започва да ми гори – ако започва да ми гори, ако температурата почва да се подига на 50, 60, 70 градуса, на 100, на 200 градуса, то ще ми иска 50, 60, 70 съответно градуси. Казвам: Дайте му, да се намали температурата.

Сега, възможно е и друго едно обяснение. Представете си, че преди 10 години аз съм взел 50–60 лева от бащата на това момче. Сега да обясня научно: взел съм 60–70 лева и при тия условия казвам: на еди-коя дата да

дойде синът. Случва се, че тази сестра идва, идва и това момче. Казва: „Господине, 60–70 лева взехте от баща ми, дайте тия пари, да си ида." Има ли някакво голямо пророчество тук? Значи туй, което аз зная, аз съм го направил по-рано. Аз, като виждам това момче, зная, че е синът на този господин и той иде да вземе парите.

То е едно обяснение. Казвам: Кое обяснение на вас ляга повече на ума? Туй, последното, е малко по-приемливо. Но се изгубва туй пророчество, че човек може да предвиди. Предвиждане има в света, то е една възможност. Всеки един от вас може да знае каква тежест може да дигне. Има едно чувство в човека, с което се мери каква тежест можеш да дигнеш. Даже, ако всички имате туй чувство, може да знаете приблизително какво ще бъде вашето щастие, туй смътно може да го видите. Но онези, съвършените хора, те знаят какво има да им се случи. И хубаво е човек да знае какво ще му се случи. Онзи, който не е съвършен, той не трябва да знае. Понеже той, като не разбира Божиите пътища, той се страхува. А за да не се страхува, той не трябва да знае.

Понеже вие сте от страхливите, затова не може да се каже вашето бъдеще. Че, ако вие влезете в Невидимия свят, излезете из туй тяло, да кажем, и с вашия етерен двойник или с вашето астрално тяло, или с вашето ментално тяло, и тогава в този свят ще ви прекарат през голяма пещ. И ако вие запазите съзнание, този горящ огън на Земята нищо не може да направи. Имате онзи опит, дето тримата младежи били турени в пещта. (Даниил, гл. 3.) Ако вие знаете закона, ако вие може да повишите трептенията на вашето тяло, ако вие можете да ги повишите на няколко милиона трептения, отколкото са сега, вас може да ви обстрелват с една граната и като дойде, тя ще се разпръсне на 100 метра от вас, защото онази енергия, която ще излезе от вас, ще разстрои тази граната.

Писанието казва: „Земята, като дойде пред лицето на Бога, веднага ще се разтопи." Представете си сега, че цялата Земя със съвременните хора пристигне пред лицето на Господа и цялата Земя изведнъж ще изчезне, ние ще останем във въздуха, пък какво ще остане от нас, кажете ми? Всички вие, които сте тук, не сте готови. Ще стане това, което става със Земята. И вие ще се стопите някъде.

Та сега, някои искат да видят Господа, някои искат да видят даже Христа. Казва апостол Павел: Знаем, Христос когато беше дошъл на Земята, беше взел рабски образ. И като се намери в този рабски образ, смири се. Но Той имаше един духовен образ, който не подлежи на същите закони.

Или, някой път, думите Христови, Който казва тъй: „Ако човек не се

отрече от баща си, от майка си, от жена си, ако не ненавиди своя си живот, не може да бъде Мой ученик.“ Добре. Каквото е казал Христос, аз ще ви го формирувам в друг смисъл. Аз давам същото лекарство: Ако ти не можеш да обичаш, ако ти не можеш да учиш, ако ти не можеш да обичаш свободата, ти не можеш да бъдеш мой ученик. Аз не казвам да се отречеш. Но ако ти не можеш да обичаш, ако ти не можеш да учиш, ако ти не обичаш свободата, не можеш да бъдеш мой ученик. Може да бъдеш мой ученик, кога? Когато обичаш, когато учиш, когато поддържаш свободата. Това не е отрицателната страна.

Христос говореше на хора, които не можеха да приемат Неговото учение, и затова Той им даде негативната страна. Казва: „Туй, което говоря, не може да го направят.“ Сега на българите аз казвам тъй (дали може да го направят?): Който не може да обича, който не се учи, който не обича свободата, не може да бъде мой ученик.

Аз не казвам да се отречете. Христос казваше: Да се отречеш, да оставиш всичко. Аз казвам: Да дадеш всичко. Ти си богат човек, цяло езеро, едно море! Ти си се ограничил в себе си. Да прокопаем канали, да почнеш да течеш, да започне да излиза нещо от тебе, да се оживите.

Едно затворено езеро какво ще прави? Вие сте затворени езера. Трябва да се направят канали, да изтичате и да се вливате един в друг. Вие сте се индивидуализирали и всеки иска да бъде щастлив. Щастието не зависи от тия изолирани езера. Щастието седи в онази обмяна, която има между една душа и друга душа. Във всяка една душа...

Ако вие разбирате философията... Всички тия религиозни хора, тъй, както са сега, имат погрешни схващания. Бог се проявява в цялото битие. И в най-малката животинка. Ако ти, в дадения случай, във всяко същество можеш да видиш онзи малък Божествен лъч, ти си на правия път. Ако ти в Слънцето виждаш Божието присъствие, ако в звездите виждаш Божието присъствие, ако в света ти виждаш Божието присъствие, ако в малките ручеи виждаш Божието присъствие, ако в болестта ти виждаш Божието присъствие, ако в богатството виждаш Божието присъствие, ако в знанието, ако в смъртта, ако във всичко виждаш Божието присъствие, ти си в правия път! Ами че там е величието!

Ако човек Бог го е извадил, душата му, от къщата, пречистил къщата, реформира се тази къща, какво лошо има? По някой път и моите дрехи, и книгите изхвърлят навън из стаята, остане тя гола; и като замажат стаята ми, пак наново внасят книгите, дрехите и ги поставят по местата. Какво лошо има в това? Какво има, че по някой път може да се изчисти, а някой

път може и нови стени да турят?

Вие искате Христос да ви намери в тия къщи, в които сте сега. Един голям ремонт трябва да стане. Тия неща, които имате, тия разбирания, тия сърца, тъй, както сте сега, не че сте лоши, много сте добри, но всичко туй, което имате, за един обяд на Христа не може да платите. Ще отговорите: да се отрече човек. Христос казва: ще отворите вашите каси на миналото богатство, което досега сте складирали, все за черни дни да живеете, ще го отворите. Ами че тук по някой път се сърдите, че не искате да работите, казвате: „Не искам да работя вече. Не искам да копая вече.“ Тия хора не искат да проповядваме, пък не искат да обичаме никого. Защо? Това е неразбиране. Защо се сърдиш? Кому се сърдиш? Опитва те Господ кому се сърдиш.

Кажете ми: какво сте направили досега за Господа? Не ми се хвалете. Аз както виждам, нищо не сте направили. Аз бих употребил една дума, но не искам да я употребя. Аз считам всичките религиозни хора като готовановци. Аз гледам на въпроса от Божие гледище; и себе си гледам, какво съм направил. Аз гледам как Бог мисли за всички и как е пожертвувал всичко. Пък аз, като човек, по някой път питам: какво съм направил? Хиляди хора има, които страдат. И не може да им помогна. Мога да им помогна, но[...] А Бог може да им помогне и им помага! Хиляди хора умират, отиват при Него, Той им повръща живота и те се раждат пак на Земята. Питам: Аз, който искам всичко, кому какво съм дал? Какво съм направил? Че някой дойде при мене, да кажем, съм дал. Аз се радвам на онова, което Бог прави. Понеже туй, което Той прави, то е моята радост. Аз няма какво да правя, аз се уча от Него.

Аз искам сега вие да се учите от Господа. Вие чакате все да се усъвършенствувате. И все се усъвършенствувате. Ще започнете с бастуните, че като се усъвършенствувате, едва се движите, едва се мърдате и се мъчите. Не чакайте тия, старите години. Днес е вашият ден, докато сте млади. Не чакайте старостта да се усъвършенствувате, защото при туй усъвършенствуване се подпирате с два бастуна. То не е никакво съвършенство. После, постоянно ми казвате: „Остаряхме.“ Какво е туй, остаряването? Остаряването е отдалечаване от Бога; подмладяването е приближаване при Бога.

Казвате: „Учителю, тъй като говориш, нас осъждаш.“ Не е въпрос за осъждане. Но трябва една положителна наука, в която да дадем място на Бога да работи, да ни подигне. Ако ние сами не може да се подигнем, да не спъваме Божественото в нас, което работи за нашето подигане, ние не вървим в правия път.

Аз имам едно верую и по някой път казвам: Вярвам в Един Вечен Истинен Бог, Който е говорил преди години. После, по някой път си казвам: Вярвам в Господа, Който сега ми говори. После казвам: Вярвам в Неговия Дух, Който изработва всичките условия на моето спасение. И най-после казвам: Вярвам в Господа Исуса Христа, Който е дошъл да спаси света. Трябва да вярвате в Бога, Който ви е говорил, трябва да вярвате в Господа, Който сега ви говори и трябва да вярвате в Неговия Дух, Който работи във вас. Трябва да вярвате в Исуса, Който е дошъл да спаси света. Това е сега разбиране! Казвате вие, Той в миналото ви е говорил, сега ви говори и не може да Го разберете. И Неговия Дух, Който за бъдеще ще изработва условията. И Христос казва за Себе Си, ясно е определил, Той казва: „Син Человечески не дойде да Му послужат, но да послужи." „Аз дойдох да им дам Живот, изобилно, и да покажа на хората по кой начин той може да даде от този Божествен израз." За това е дошъл в света. Така трябва да разбирате Христа. Всеки ден, когато дойде една радост във вашата душа, Христос ви е посетил. Когато дойде една хубава мисъл, Христос ви е посетил. На това се дължи радостта.

Вие сега очаквате едно идване на Христа отвън. Когато едно време дойде Христос в Палестина, тогава Христос попита: „Какво мислят хората заради Мене?" Казват: „Едни мислят, че си пророк, че си учен човек. Други мислят, че си един от пророците." „А ти – казва, – Петре, какво мислиш?" Петър казва: „Ти си Син на Бога Живаго!" Христос казва: „Плът и кръв не са ти открили това."

Сега, не искам да имате едно знание, което хората държат, но да имате едно знание, което е дошло отвътре. Когато ние се познаем отвътре, то е истинското познаване. Вие не може да познаете един човек, докато не го обичате. Любовта е закон за опознаване на душите. Без любов вие ще бъдете нещастни, чужди, нещастни, несретни. Нищо не може да постигнете. С любовта всичко може да постигнете. Тогава ще дойде знанието, ще дойде свободата. Без любов нищо не се постига.

Та казвам сега: Турете основа – ако искате да бъдете ученици на Новото Учение, вие трябва да обичате. Ако искате да бъдете ученици на Новото Учение, вие трябва да се учите; ако искате да бъдете ученици на Новото Учение, вие трябва да обичате свободата, за която всичко да жертвувате. Това са правила, това са пътища. Казва: „Какво е Новото Учение?" Това е Новото Учение: да обичаш, да учиш и то с жар! И всякога да имаш известна любов към знанието и да обичаш свободата.

Божият Дух носи всичките Блага на живота. (Три пъти.)

6.15 ч сутринта

Сега ще имаме време да посрещнем Слънцето.

(Вън Слънцето изгря – 6.16 ч. Ясно, чисто, великолепно! Приятно време! След това на поляната при хубаво слънце – упражненията, и с музика.)

1-во неделно утринно слово,
държано от Учителя
на 22.IX.1935 г., 5 ч сутринта,
София – Изгрев

1935_09_22 Защо им говориш с притчи?
неделна беседа

ЗАЩО ИМ ГОВОРИШ С ПРИТЧИ?

„Защо им говориш с притчи?“

Отче наш.

В Начало бе Словото.

Ще взема само 1 стих от 13 глава от Евангелието на Матея. „Защо им говориш с притчи?“ Ще взема този стих по смисъл. Когато се говори на хората с притчи, всякога има две страни на разбиране. Така е било и в старо, и в ново време, така е било и в единия, и в другия начин на разбиране: единият начин е метафизичен, а другият е материалистичен. Целият спор, който съществува между хората, седи в това – материален ли е светът или духовен? Цял научен спор се води. Съвременната наука върви по пътя на субективното разбиране на нещата. Този път е за онези хора, които са начинающи. Светът не може да се разбере вътрешно, ако не се разбере външно. Защото така, както сега съществува светът, той е резултат на една усилена деятелност, която е работила с хиляди години. Какви са били условията, ние не знаем. Защо и за какво бил създаден светът, никой не ни е казал, но ние предполагаме. Геологът изважда заключение за земята от това как са били устроени пластовете. Той е извадил своите заключения от моретата и от океаните, как са били създадени. Те правят наблюденията си от това, което виждат в звездното пространство. Но това детинско състояние, в което днес се намира човек, и на него, както и на децата не може да се говори още философски. На тях може да се говори само образно. Но образното говорене е само повод, за да се изяснят нещата. Например, при образното говорене, искате да обясните думата любов. Тъй както се пише думата любов на български, тя започва с буквата Л, която е съставена от две счупени линии. Втората буква Ю е образувана от една права линия, на нея една перпендикулярна, после едно О, буквата О (Ю); след това идват буквите Б, О, В и Ь. Така написаната дума любов не е още любов. Това е само един символ на думата. То е само една притча. Дълго време трябва да се повиши, за да разбереш тази притча. Това е един символ, както в химията са формулите, но дълго време трябва да се работи с този символ, докато се разбере. Колко години трябва да се мъчи човек, докато я произнесе правилно. Колко години се е мъчил българинът, докато я научи как да я пише тази дума, и още не се е научил нито да я пише, нито да я произнася. Вземете буквата Л се пише в български език, като започне първо отдолу, после се качва нагоре, след това слиза надолу и пак се качва нагоре. Значи в любовта има един момент, който първо слиза отгоре, качва се нагоре, пак слиза и пак се качва нагоре. В английски език

писането е малко по-друго. В латински език пък има едно слизане, после качване, пак слизане и пак качване, макар че буквата има друг характер. Във всеки народ, както се пише буквата Л, от написването на буквата се вижда какви противоречия съществуват. Под противоречия се разбират неща, които не са изяснени. Всички неща, които ние не разбираме, съставят противоречия. Например, ти не може да си обясниш защо не си богат, защо не си учен. Ако жабата се запита защо не е учена, много просто ще ѝ се отговори. Тя не може да бъде учена, защото мозъкът ѝ не отговаря на условията да бъде учена. Тя няма мозък за учен човек. Следователно, за да бъде човек учен, той трябва да има качествата на учения. Не всеки човек може да бъде учен. Ученият човек трябва да има един обективен ум, да наблюдава нещата. То не е въпрос само да си прави заключения, да си предполага нещата. Например, изчислено е, че слънцето е много далеч от земята. Това е един обективен начин. Математиката не е обективна, тя е отвлечена. Математиката почива на известни математически данни. Ако математикът не разбира геометрия, той нищо не може да разреши. Следователно, трябва да преведем математическите понятия в геометрически. Геометрията е отвлечена наука, математиката, също. Като дойдете до математиката и до геометрията, трябва да се разсъждава. Геометрията е затворена книга, тя представя притчи. Ако не разсъждавате, нищо не можете да разберете.

Сега да дойдем към предмета. Природата, в която ние сега живеем, е велико училище. И самият човек представя един предмет за изучаване. Вие не можете да разберете света, ако не разберете себе си. Например, ако аз бих се заел с изучаване, да изучавам вселената, първо бих се заел да изучавам човешкото око. Както е създадено човешкото око, така е създадена слънчевата система. Това е вярно за мене, а за вас дали е вярно, то е друг въпрос. Вие (може да мислите), че вашето око е създадено другояче. Не. Вашето око (е създадено) така, както е създадена слънчевата система. Чудно е създадено човешкото око. Ако искате да знаете какво е състоянието на слънцето, дадено човешкото око, ще го познаете по състоянието на вашето око. И каквото е състоянието на окото, такова е състоянието на слънцето. Който не разбира това, ще каже, че в казаното няма никаква логика. Добре, сега ще ви кажа нещо, в което има логика. Човек е същество с два крака. Всяко същество, което има два крака, е човек. Кокошката има два крака, следователно кокошката е човек. Това е логически вярно, но не е вярно в своите предсилки. Кокошката ходи с два крака, но то не е вярно в своите предсилки. Кокошката ходи на два крака, но по никой начин не ходи, както човека. Има голямо различие между двата прави крака на човека и тия на кокошката. Гръбначният стълб на кокошката е перпендикулярен на краката ѝ, когато у човека гръбначният стълб е успореден с краката. После, ако разгледате лицето на кокошката и

лицето на човека, има грамадна разлика. За кокошката се изискват още милиони години, докато дойде на това място, додето човек е достигнал. Човек е извървял път от 180 градуса, за да (се) изправи на своите два крака. За да се извърви път от един градус, изискват се 25 000 години. Умножете 180 градуса по 25 000 години, да видите колко правят. Това са математически изчисления. Човешкото лице някога е било назад, а сега е дошло напред. Като умножите 180 по 25 000 години, ще видите колко време се е изминало, докато човешкото лице се обърне назад. Това са забавления. И в науката има такива забавления. Това са научни данни. Хубави са тия данни, по този начин човек се научава да мисли. Това е сложен въпрос. Като казвам, че човешкото лице е минало отзад напред, това вие не може да си представите. Един ден един учен ми разправяше дълго време за еволюцията на човека. Тогава аз го запитвам: Кажете ми как така ръцете на човека са отишли в задните крака на коня, а (в) предните крака на коня са отишли краката на човека. Задните крака на коня се свиват по същия начин, както се свиват ръцете на човека, и предните крака на коня се свиват по същия начин, както краката на човека. Аз оставих този учен да ми обясни въпроса, но и досега още не ми го е обяснил. Задните крака на коня се свиват, както ръцете на човека, понеже всичката интелигентност на коня е в неговата опашка. Всички млекопитающи мислят повече със своя гръбначен мозък, отколкото с предния си мозък. Там е всичката им погрешка. Това са само твърдения, които още не са доказани. Това не е теория, която може да се докаже с ред доказателства. Засега можете да го допуснете, а след време ще го приемете, или няма да го приемете. Ще разсъждавате като учените хора. Ако е вярно, вярно е. Ако не е вярно, не е вярно Ама верно ли е това? Казва ви, ако е верно, верно е, ако не е верно, не е вярно. Това не зависи от мене. Ако по същество е верно, и моята теория съвпада с верността, верно е значи. Ако не съвпада, не е вярно. Ама докажи. Понякога, когато нещата се доказват, когато една теория се доказва, тя се опровергава. Когато някои учени доказват известна своя теория, те сами се опровергават. Вземете теорията на Айнщайна. Сега от притчите минавам към Айнщайна. Защо? Когато трябва да се мине една река по един мост, мостът трябва да се мине от единия край до другия край. Айнщайн поддържа, че вселената е някаква относителна реалност. Той я представя във вид на яйце, а ние сме вътре в това яйце. Всички тия безброй звезди, които виждаме, са вътре в това яйце, което някога е било малко като сапунено мехурче. Сега това яйце е станало толкова голямо, че се изискват 90 хиляди години на светлината, за да се достигне до крайния предел на това яйце. Тази относителна реалност казва, че вселената продължава да расте. Колко още ще расте, не се знае. Това са теории, които Айнщайн сам ви е доказал. За всяка теория има известни данни, от които учените вадят своите заключения. В съвременната математика има някои учени, които доказват, че земята не е

валчеста, но е вдлъбната, корубеста. Този учен, който дава тази теория, доказва я с данни. Той оспорва досегашното твърдение, че земята е валчеста. Той има ред данни, но дали са прави, не се знае. Той казва: Според досегашните твърдения, че земята е валчеста, ако има един предмет на 7 метра под хоризонта, той трябва да бъде видим. Обаче, той е правил своите наблюдения на океана. Като гледал един параход на разстояние 100 километра, с телескоп, той го виждал. Според това, той поддържа, че земята не е валчеста, но корубеста. И това, той доказва с ред математически данни. Като слушате това, вие ще се объркате, валчеста ли е земята или е корубеста. Кого от двамата да слушате, не знаете. Като гледате небето отгоре, е корубесто, значи земята е валчеста. И едните, и другите имат основание. На някои места земята е валчеста, но на някои е корубеста. Ако земята е валчеста, валчеста е. Ако е корубеста, корубеста е. В същност, как е? Значи земята е или валчеста, или корубеста. Там ви оставам сега. Значи има две възможности: или ще бъде валчеста, или корубеста. Едно от двете ще бъде. Разбира се при едното или при другото, условията ще бъдат различни. Ако земята е валчеста, ще имаме един живот; ако е вглъбната, ще имаме друг живот. Ако е валчеста, ще имаме положението на (планините) планетите. Ако е вглъбната, ще имаме положението на долините. Но понеже ние имаме и положението на планините, и положението на долините, следователно, земята някъде е валчеста, някъде е корубеста. Това са изводи. Онези, които поддържат, че земята е валчеста, подкрепват своето твърдение с формата на капката вода. Ако вземете една капка вода, тя има валчеста форма. Малко ако я бутнеш, тя се стряска. Значи земята е валчеста, а на някои места – на полюсите, тя е сплескана.

Сега аз привеждам този пример, само за да имате ясна представа, за всички тела, които трябва да изучавате. Един ден ние ще знаем реалността. Ако човек може да разшири съзнанието си така, че с него да обгърне земята от всички страни, той ще знае дали тя е валчеста или корубеста. Понеже, сега земята го обгръща, той не може да знае в същност реалността каква е. Безразлично е дали точно знаем каква е земята; ние пак си живеем. Ти може да не знаеш научните теории за светлината, но може да я използуваш. Ти може нищо да не знаеш за теорията на топлината, но я използуваш. Може да не знаеш нищо за яденето, но ядеш. Може да не знаеш нищо, за психически или логически правилното мислене, но пак мислиш. Ти може да не знаеш нищо за чувствуванията, но при това пак чувствуваш. Понякога ние знаем тези неща и без да сме ги учили. Ние се възхищаваме от сегашния прогрес на електричеството, на въздухоплаването, например, но и едното, и другото са били известни още от преди милиони години. Има риби, които от милиони години преди човека са имали електрически фенерчета на опашките си, на мустачките

си и са си служили с тези фенерчета. Човек едва сега преповтаря културата на рибите в това отношение. Преди милиони години птиците са ходили на земята, но като се намериха в трудно положение, те измислиха крилата, с които днес летят, хвъркат, като с аероплани. Хората едва сега са стигнали в положението на птиците в хвъркането. Колко прикачки му трябват за хвърчилото, с което лети във въздуха? От време навреме ще се развали или моторът, или някой друг апарат, или бензинът ще се свърши, и той ще трябва от време на време да спира на известни станции. И птицата си има станции, но дето тя пожелае. Като кацне някъде, тя е свободна, намери си храна и когато иска, хвръква. И птицата има свои свободни станции. Има някои чудовищни твърдения. Учените изучават с каква бързина пътуват птиците и насекомите. Един ден срещнах в едно научно известие, че има малки мухи, които хвърчат с бързина три хиляди километра в час. Аз не съм проверил това, но казвам, че някой е писал по този въпрос. Питам се кога тези мухи се научиха да хвъркат с такава голяма бързина? И да не е 3000 километра в час, хиляда да е, пак не е малка бързина. В кой университет са се учили и кой ги е учил? Ние се смеем на тия насекоми, а те могат да пътуват с една бързина от хиляди километра в час.

Сега аз не искам да вадя заключение, съществува ли Бог или не. Ако речем да разискваме, ние сме заинтересовани. Ние искаме да знаем съществува ли в света една разумност, която обуславя живота, върху която целият живот е съграден. Защото, когато ние отричаме нещата или ги твърдим, ние трябва да отричаме онези неща, които не съществуват, и да приемем онези, които съществуват. Сега, например, мнозина твърдят, че материята произвежда живота. Следователно, ако материята произвежда живота, тя не е мъртва. Защото мъртвото не може да произвежда живо. Няма такъв закон. Светлината от светлина излиза. Силата от сила излиза. Ако поддържаме това, тогава нашите понятия за материята съвсем ще се изменят. Ако животът е складиран вътре в материята, тогава материята е една обвивка. Материята е външната страна на живота и повидимому ние се намираме в заблуждение. Една майка ражда дете. И ние казваме, че го е създала. Не, зародишът на това дете е съществувал милиони години преди майката да го е родила. Когато някой човек пусне една семка в нивата, той ли е създал тази семка? Не, човекът е само едно условие да посади тази семка. Земята ли ражда семето? Не, и земята е само условие за поникване на семето. Та когато ние изучаваме истината, това е с цел да се освободим от онзи тормоз дали има Господ или няма, дали съществува друг живот или не съществува и т. н. За да докажа този въпрос, аз заставам на положението, какво нещо е животът, аз зная. Но какво нещо е смъртта, не зная. Познавам. Аз още не съм умирал. Като умра, тогава мога да говоря. Зная, че живея, нищо повече. А това, че човек умирал, че сърцето преставало да тупти, че тялото се разлагало, ти умирал ли си да знаеш, че

е така? Не, не съм умирал. Тогава като умреш можеш да говориш. Докато не си умрял, нищо не можеш да говориш. Има ред факти из живота, които показват, че смърт, в този смисъл, както хората говорят, не съществува. Един богат англичанин обичал да ходи по планините. Като всеки богат англичанин, то той обичал да си хапва. Един ден се качвал на Алпите със слугата си и из пътя си взел една печена кокошка. Като стигнал до едно място, той припаднал. Слугата го въртял натук-натам, най-после си казал, свърши моят господар. То се е видяло, че господарят ми няма да оживее, но чакай поне да се наям свободно. Отваря пътната чанта и намира печената кокошка. Седнал той свободно и изял кокошката. Като седял, затъжил се за господаря си, но вижда, че господарят му се събудил. Като се събудил, господарят му го запитал веднага, защо изяде кокошката? Като чу, че господарят му го пита за кокошката, слугата се много уплашил и умрял от страх. Англичанинът-господар разправял как излязъл от тялото си и като бил някъде в пространството, видял как слугата яде кокошката. Тъжно му било затова, но не могъл нищо да проговори. Ще кажете, че това е скроена приказка. Възможно е, аз не отговарям за верността на фактите. Сега аз не искам да ви насилвам да вярвате, въпросът е за кокошката. Като дойде въпрос до реалността на нещата, аз ги проверявам по друг начин. Аз познавам живота и не се нуждая от никакви научни доказателства, от никакви научни факти. Има ли бъдещ живот или не, това е ясно за мене, няма защо да ми се доказва. Какво ще ми се доказва светлината? Слушам някой, че казва няма Господ. – Да, за тебе няма, ти си затворил кепенците си. За твоята глава няма Господ. Ти си затворил кепенците на твоите прозорци, разбира се, че няма светлина. Ти не си запалил свещта си, разбира се, че няма светлина. Аз, който съм отворил кепенците на моите прозорци и съм запалил свещта си, имам светлина, ясно виждам нещата.

Сега ние искаме да убеждаваме хората, има ли Господ или няма. Според мене това е светотатство. Аз мога да кажа на хората само това: Не лъжи себе си. Ти говориш едно, а сам вътре вярваш. Щом дойде да говориш на хората, не говориш истината. Тъй щото, когато някой ме пита има ли Господ, аз не му казвам има ли или няма, но му казвам: Не лъжи себе си! Както мислиш вътрешно, така се изкажи и външно. А ти отвътре мислиш едно, а отвън говориш друго. Това е самоизлъгване. Например, материалистите не вярват в Бога, не вярват в друг живот, а носят портретите на своите велики хора, разнасят ги от едно място на друго, по улиците, манифестират с тях. Като няма друг живот, и те като не съществуват каква нужда има да разнасят портретите им? Значи техните велики хора живеят в тях самите и ги заставят да носят портретите им. Един кон върви свободно по пътя. Хване го властта, тури му един гем и го кара да върви по един определен път. Как мислите, може ли да каже този кон, че върви, дето иска? И да каже така, пак не вярвайте. При това, какво

са казали съвременните мислители ново? Каквото и да са казали, то е все преповторение на онова какво е казал Платон, какво е казал Сократ или Декарт, или Христос, или Конфуций, или Буда. Всички тия велики хора са казали хубави неща, нашите почитания към тях. Те са казали много неща на своите ученици, но учениците им не са ги разбрали. Има учени хора, които отричат Господа, но те отричат онзи Господ, който хората са създали. Те казват: Такъв Господ, какъвто хората са създали, не съществува. Прави са тези хора. Че ако вие имате един Господ, на когото се молите, а той не ви отговаря, съществува ли този Господ? Казвате, има ли въздух? Кой ще докаже въздуха и как ще го докаже? Духам, и казвам: Ето въздухът. Той ме слуша, отговаря ми. Значи, слуша ме Господ. Моят Господ ме слуша. Какво ми казва моят Господ? Той ми казва, ще ме задържаш за по-дълго време в дробовете си, за да се пречисти кръвта ти. Сега, онези от вас, които не са вярващи и ме слушат, ще кажат: Въздухът Господ ли е? Че и онези неща, които хората са написали, Божии ли са? Имате една свещена книга и казвате: Ето, аз нося свещената книга. Доколкото тази книга им носи истината, ще има моите уважение и почитания. Там, дето намеря неща, дето не са верни, казвам: Това е човешко. Не, че не са верни, но не са Божествени. Те не спадат към онзи вечен Божествен свят. В обективния свят става едно прекъсване на съзнанието. Той не е вечен свят. В него нещата се изменят. Ние се раждаме малки, растем, остаряваме и умираме. Това представя обективният свят. Той е свят на доброто и на злото. Той е свят на постоянни промени. Божественият свят е онзи свят, в който няма смърт, и в който хората се обичат. Следователно, като живееш в този свят, ти никого няма да мразиш, всички ще обичаш. Защо ще ме мрази един човек? Аз съм крак на човека. Може (ли) той да ме мрази? Без мене той не може да живее. Аз живея в него и му помагам ту с левия си крак, ту с десния. Защо ще ме мрази? Че аз сам създавам противоречията. Хората не се разбират, защото искат да направят себе си щастливи, а другите нещастни. Не само сега, но от хиляди години насам хората са гледали с презрение към растенията, към млекопитающите, към всички животни. Само една малка част от хората са гледали на тях като живи същества, създадени от Бога. Тогава какъв възглед е този за света? Тия хора, които презират растенията и животните, същевременно поддържат, че има Господ в света. Ако Бог съществува и е създал света, защо трябва да го отричате? Всяко нещо, което Бог е създал, е разумно, но не е проявено в неговата големина. Нещата се ценят не по тяхната големина, но по онова, за което те са създадени, за което могат да се употребят. Главата е важна, не защото е глава, но защото в нея са вложени всички функции, всичкото щастие. За да се реализира това щастие, нужни са дробове. За да се реализира щастието на дробовете, нужен е стомах. За да се реализира щастието на стомаха, нужни са крайниците – краката и ръцете, цялото тяло, всички мускули. В тялото виждаме цяла една система, която е

преплетена. Сега вие ще кажете: Човек трябва да пожелае, обаче, като пожелае човек всичко може да постигне, но всяко желание трябва да прониква вътре в мускулите, във всяка клетка. Това желание прониква от клетка в клетка и по този начин предава енергията на това желание. Има ред, ред научни теории, които доказват, че между всички клетки на човешкия организъм има едно разумно вътрешно единение. И когато човек предава своята воля, те я изпълняват. Обаче, болестите в човека се зараждат, когато се прояви едно противоречие между клетките и човешката мисъл – едно разединение. Например у човека се яви едно желание да се качи на един връх. В това време се яви едно противоречие, едно противодействие и ти си казваш, къде ще се качвам, да се изпотявам, да се уморявам. И отлагаш изкачването си. Искаш да направиш едно добро, тези клетки казват, ти не можеш да направиш това добро. Искаш да мислиш, те казват: Няма какво да мислиш. От много мисъл човек подлудява. Това са човешки разбирания. От мисъл човек никога не подлудява. Човек се умопобърква само когато в него се намесят някакви противоречиви мисли в ума му, вследствие на което създават раздвоение на мисълта. При умопобъркването не се засяга предната част на мозъка, но задната. Това са данни. Но аз мога да ви изнеса още много данни, които съвременната наука е изнесла, но те са опасни. Аз мога да ви дам признаците как да познавате болестите, но ако ви ги дам, вие ще се разболеете от страх. Ако даже ви дам лекарства против туберкулозата, това лекарство няма да ви ползува, но ще се уплашите. Туберкулозата е болест на човешките чувства. Тя се поражда от големите противоречия, които съществуват в човешкия ум. И затова когато хората се отчайват, когато се обезсърчават, когато изгубят смисъла на живота, когато изгубят любовта си, те стават туберкулозни. Как се лекува туберкулозният? Трябва да го уплашиш. За да го уплашиш, трябва да го изнесеш на високо място. За да го уплашиш, трябва да го изнесеш на високо място. В бъдеще туберкулозният ще се лекува с аероплани. Ще го изнесеш най-първо на височина от 500 метра. После на височина от 1000 метра. След това на 1500 метра, на две хиляди, на 2500, до три хиляди метра височина. Повече от 3000 метра няма да го качвате, защото гърдите му са слаби, и може да стане скъсване на капилярните съдове и положението да се влоши. Без да подозират даже, туберкулозните са крайно завистливи хора. Те имат такава завист и омраза, каквато рядко съществува. Те заболяват от тази завист и омраза. Като ги изкачвате на високи места, у тях става едно разширяване и животът им става мил. С това заедно се изменя и мисълта им. Охтиката не е страшна болест. С едно духане може да се излекува болният, но трябва да знае как да духне. Болният трябва да знае как да духне.

Аз зная един случай на лекуване от туберкулозата от един американец.

Той изнася своята опитност и начин, по който сам се излекувал. Той се казваше доктор Бъкли. Той, може би, днес да е заминал за онзи свят. Беше много енергичен човек, марсианец, но и Венера имаше силно влияние върху него. Юпитер имаше също така влияние върху него. Той беше човек с достойнство. По едно време той заболя сериозно от туберкулоза. Вика лекари да го прегледат, и всички се произнасят, че му остават още три месеца да живее. Как тъй! Не искам да умирам! Този свят, в който живея, го разбирам, но онзи, в който трябва да ида, не го разбирам още. Не искам да отида там. Като марсианец човек, той се противопостави на болестта. Лекарите му казали, че за неговите дробове е нужен малко въздух, не могат да се справят с много въздух. Какво измислил той? Взел едно малко масурче от житните зърна и през него вкарал въздуха в дробовете си. В това отношение аз одобрявам българите по начина, по който палят огън. Те запалят една клечка кибрит и започват да духат. Това духане на огъня помага за туберкулозните. После Бъкли взима една пищялка, туря вътре една дупка и през нея поема въздух. Когато ще го издиша, затваря дупката и през междинните изпуща въздуха. Така правил той по три пъти на ден. И какво стана? На първия месец след тия опити той ходеше вече из стаята си свободно. На втория месец излизаше на разходка 1 километър, на третия месец на 10 километра вън от града. И след това съвършено оздравя. После започна да дава наставления как се лекува туберкулозата. Той казваше, за да се излекува(ш) от туберкулозата, трябва да бъдеш марсианец. Да я хванеш и да се боксираш с нея по американски – дето завариш, там ще удряш: по носа, по устата. С други думи казано: Не оставяй в ума ти да се загнезди една отрицателна мисъл, която да произведе лоши последствия. Съвременните хора страдат от голямо честолюбие и тщеславие. Някой се докачил, че вестниците писали за него, че не бил учен човек. Как тъй да пишат такова нещо? Ако си учен, учен си, ако не си учен, не си учен. – Ама уронва се престижът ми. – Твоят престиж зависи от науката, която имаш вътре в себе си. Ако нямаш връзка с разумното в света, ти не можеш да цениш своя живот. Ако ти се безпокоиш постоянно от това кой какво казал за тебе, ти не си умен човек. Какво говорят тези хора за тебе? Че си бил много висок като някой връх. Да, но като дойдат ветровете и снеговете засипват този връх. Да, но какво лошо има в това, че някой говори лошо за вас? Трябва да ви е приятно, когато се говори лошо за вас. Трябва да бъдете като онзи млад българин Стоян, на когото майка му често му казвала: Стоянчо, сине Стоянчо, от тебе човек няма да стане. Ако между вас има някой Стоян, да не се обижда. Една вечер той се напил и отишъл в една кръчма, дето се бил с някои хора. Те му пукнали главата, след което той се върнал дома си. На другия ден като изтрезнял, чете във вестника, дето се съобщава за боя в еди-коя си кръчма. Като прочел това съобщение, Стоян извикал майка си и казал: Мамо, ти казваш, че от мене човек няма да стане. Виж какво пишат

вестниците за мене. Казвам, не е добре да пишат такива работи за човека, но за предпочитане е това, отколкото да държиш някакъв бръмбар в главата си, че не може да живее с жена си, или с окръжаващите, или да тръгне да се самоубива, да се хвърля от някой кладенец или да си туря на врата въже да се беси. Според мене за предпочитане е да живее според теорията на Стоянча, отколкото да си религиозен и да казваш, че еди-кой си човек бил такъв или онакъв, че не бил с всичкия си ум. Не, прями трябва да бъдете към себе си, а не прями към другите хора. При това не да бъдете прями, но груби. Като дойде да се произнасяте за някого, кажете си: Слушай, ако ти си на мястото на този човек, как ще разрешиш даденото положение? Всеки трябва да направи един опит със себе си, да знае как той сам ще постъпи и тогава да се произнася за другите.

По едно време във Франция издали един закон и който не се подчини на този закон, щял да бъде подложен на наказание да получи 25 тояги. Един млад френски офицер виждал, че няма да може да се подчини на този закон, тъй щото предварително знаел какво ще получи, но искал да се убеди в силата си дали ще може да издържи на това наказание. И ако може да издържи, тогава да се подчини. За тази цел той извикал у дома си един от своите добри приятели и му казал: Слушай, аз ще легна на земята и ще те моля да ми удариш с тъпата част на сабята няколко удара, докато ти кажа да спреш. – Ама как е възможно това? – Моля ти се не питай, изпълни молбата ми. Другарят му взел сабята си и започнал да удря, колкото сила има. Като изброил 25 тояги, първият офицер казал: Спри вече, достатъчно е. Той разбрал, че ще може да издържи на наказанието, което ще му наложи властта.

Питам, какво представят в тоя смисъл страданията? Аз не препоръчвам страданията. Но в този смисъл страданията, на които природата подлага, налага на хората, не са нищо друго, освен метод за каляване на човешкия характер. Характерът е външната страна на човека. Зад характера седи нашата непреривна воля, с която човек трябва да работи.

„Говоря им с притчи“. Така се говори на животните. Човек говори на животните с притчи. Вземе остена си и ги води. Волът не знае защо го боде господарят му. Но господарят му вземе гема, вземе остена и го впрегне на нивата. След това той го подкове. Като питат вола защо постъпват с него така, той казва: Не зная, но ме подковаха. Който го е подковал, той има една определена цел. Той знае, но волът не знае. Защо волът не знае? Защото на него се говори с притчи.

Сега аз говоря за онези от вас, които искате да излезете от условните неща, от външния порядък на нещата и да влезете във вътрешния порядък. Има

ред мъчнотии в света, които икономически ограничават хората. Хората сами създават ограниченията си. Със своя непорядъчен живот един народ може така да разпръсне влагата от въздуха, че да създаде голяма суша, от която с години всички да страдат. Добрият и лошият живот имат отношения към хората. Следователно, ако хората са добри, ще има отлично налягане, ще има разширение на влагата и вътрешно напрежение на топлината. А за плодородието е необходимо тъкмо това: топлина, напрежение на въздуха, разширение на влагата и съответно налягане. От тези съчетания зависи благополучието или плодородието на дадена страна. И тогава някой пита: Защо трябва да бъдем добри? – За да не гладуваме. – Защо не трябва да бъдем лоши? – За да не си създадем нещастия. Следователно, доброто е един метод, не фиктивен. Доброто е метод само за материалния свят. Ти не можеш да постигнеш каквото и да е, каква и да е реалност, ако не си добър. Мускулите на човека трябва да бъдат добри. Тяхната добрина е външната страна на тяхната здравина. Външната страна на мозъка, това е неговото добро функциониране. Външната страна на ума, това е неговото добро мислене. Мисълта им има отношение към материята. Вие можете да направите опит с вашата мисъл. Ако можете да посадите едно дърво и да го поставите на влиянията на вашата добра мисъл, това дърво ще даде добри плодове. То няма да роди изобилно, но плодовете ще бъдат малко на брой, но доброкачествени. С вашата добра мисъл, вие ще отстраните всички ония паразити, които нападат дървото. Днес хората пръскат лозите със син камък. Защо? Защото са лоши. Тогава няма да има нужда да ги пръскат. Че се пръскат лозите със син камък, това показва, че са лоши. Като се яде грозде, пръскано със син камък, той се отразява върху езика и дълго време трябва да мине, докато се махне тази острота на езика. Сегашното грозде не е като едновремешното, което не се пръска. Но за да не се пръска гроздето, както аз казвам, хората трябва да станат добри. Сега аз правя опити в това отношение, и виждам, че мисълта ми е права. Но съм забелязал, че всякога, когато спре моята добра мисъл някъде, нещастието иде. Сега аз не искам да ви убеждавам в моята опитност, в моя начин на мислене, защото това може да ви постави на крив път. Моята опитност не е ваша опитност. Вие трябва да вървите в съвсем друг път. Вземете запример, научните методи. Не е само един метод, по който могат да се правят научни изследвания. Всички вие трябва да се интересувате от науката. Науката е потребна за всички. Без нея вие не можете. Казвате за някого, че е наследил добри качества. Въпреки това, всеки трябва да работи, да развива своите най-силни дарби, защото от тях зависи тяхното щастие. При това вие трябва да се убедите от друго нещо. Че извън човешкия свят съществува друг един разумен свят, от който нашият живот се обуславя. Че съществува този свят, това за мене е една реалност, сто и едно на сто по-вярна от съществуването на всички хора на земята. По-скоро може да се усъмня във вашето съществуване, дали сте

около мене, отколкото в този реален свят. Как съм се убедил в това, няма да ви разправям. Вие сами може да се доберете до тези данни. Мнозина са питали какъв начин има за усилването на човешките очи. Казвам: Един начин има, който е много прост. Избирайте тъмни и бурни нощи и тогава излизайте вън, да се взирате. С това взиране очите ви ще се усилят. Може да се блъснете тук, там – нищо не значи това. Дръжте винаги ръката си отпред, да не се ударите лошо. Вашите очи са отслабнали, поради това, че малко кръв прииждa в тях. Като се взирате по този начин, очите ви ще се засилят. Като излизате вечер, взирайте се в небето да различавате звездите от шеста и седма степен величина. Като останете в стаята си пак, изгасете лампата и правете опити да се взирате в тъмната стая, да намирате този или онзи предмет. Това са елементарни опити, които аз правя и върху себе си. Освен това, за засилване на очите, на нервната система главно, качвайте се на височини, около 1500–2000 метра. Като прекарате на такива височини около 25 дни, очите ви ще се засилят и нервната ви система ще се подобри. Не ходете на планините за удоволствие. Аз отивам на планината, за да вляза в общение с Разумното начало в нея и да придобия от нея нещо. Планината е разумна, разумни сили я управляват. Какви книги, какви библиотеки има в нея! Какви стихотворения има написани в нея! Какви стихотворения има в нея написани!

Седи при мене един ден една млада сестра и аз ѝ разправям една приказка. „Поникнало едно малко кокиче при един извор. Ето отдолу се задава един млад, левент момък, екскурзиант. С него върви млада красива мома. Като видяла кокичето, тя запитала момъка да откъсне ли това кокиче. – Недей го къса, защото ще извехне, ще се развали. След това момъкът се навел да помирише кокичето. То му благодарило и му казало: Благодаря ти, че възпря младата мома да не ме откъсне и да не се закичи с мене.“ Така ще пише поетът. А вие ще ми възразите: Кокичето може ли да говори? – Говори кокичето, говорят всички цветя. Аз съм правил опити в това отношение. В стаята си съм внасял цветя. И след време като ги изнеса навън, те повяхват от скръб. Когато се радват, цветята издават хубав мирис, хубав аромат. Цветята се привързват, те се обичат. Те имат съзнание, могат да виждат, за да говорят, разбира се по особен начин. Според мене и за мене цветята говорят, а за вас как е, не знам. Цветята си имат особен знак, особени думи, с които се разговарят. За любовта имат особени думи.

Сега като ви навеждам тия неща, имам съвсем друга мисъл. С това аз искам да ви кажа, че съществува друг един свят, на който всички растения и животни са изявление. Този разумен свят ръководи нашето развитие на земята. Съществата от този свят са същества на любовта, те са напреднали същества. В техните души, в техните умове и сърца няма нищо друго, освен любов. Като видят някой болен, те ще му кажат: Дишай дълбоко, излез

малко между растенията и гледай нагоре към небето. Те ви говорят, но вие не ги разбирате. Аз не говоря за човешките духове, за онези, които са заминали от земята. Тези същества, за които ви говоря, са завършили вече своето развитие, те притежават знание. Те не могат да се явяват на земята с всевъзможни форми: като учени, като философи, като музиканти, художници, поети и т. н. Като видите един такъв човек, вие веднага ще познаете, че той е особен, не е като другите хора. Ако искаш адреса му, той няма да ти го даде, или ще ти даде някакъв фиктивен адрес, но веднъж дойде ли в дома ти, завинаги ще го помниш.

Казвам: Вашето щастие в света зависи от тези гении на човечеството. И всеки дом, всяко общество, всеки народ, всеки човек отделно има такива същества, които специално се грижат за него и му помагат. Ако хората биха слушали тези гении на човечеството, светът би бил днес в друго положение. Но и тия същества обичат да остават хората свободни, да не им се налагат. Те само им внушават какво да правят, но като своенравни, хората правят, каквото искат, вследствие на което грешат. Тия същества ги остават, а хората се проявяват като своенравни деца. Затова Христос им говори с притчи. Сега, като ви говоря, някои може да ми вярват и турят в думите ми по-голям смисъл, отколкото аз съм вложил. Радвам се, когато някой тури в думите ми такъв смисъл, какъвто аз съм турил. Но когато някои започват да ги тълкуват, те изпадат в заблуждение. Аз не желая другите да турят в думите ми смисъл, какъвто аз не съм вложил. Аз не искам да ви навеждам на отвлечени работи. Сега ние говорим за обективния свят. Обективно е да обичаш някого. Но този, когото обичаш, трябва да има красиво лице, да е здрав. Когото обичаш, гледай ръцете му да не са деформирани, краката му да не са деформирани. Защо? Защото като обичаш някого, колкото и да е учен човек, той непременно ще предаде някои от своите качества. В това отношение любовта е опасна работа. Ако обичаш един вол, не го обичай като вол, защото непременно ще вземеш някои от неговите качества. Ако обичаш свиня, не я обичай като свиня, да не приемеш някои от нейните качества. Ако обичаш някое животно или някой човек, избери една от неговите добри черти, заради която да го обичаш. Ако обичаш очите на човека, ще намериш в очите му една отличителна черта, заради която ще го обичаш. Никога не обичай човека, който гледа надолу и лъчът от очите му да пада надолу. Никога не обичай човек, устата на когото е силно стисната, във вид на права линия. Красивите моми винаги стискат устата си, да изглеждат малки. В природата стиснати устни няма. Скрита уста има, но стисната уста няма. Устата трябва едва да се доближава. Каквото природа(та) е създала, тя иска да има свобода. Във всички свои движения тя иска да бъдем свободни. Никога не обичайте човек, на когото веждите са много дебели, като на Тарас Булба. Ако го обичате, вие ще придобиете някои от неговите

качества. Обаче, има изключения от това правило. Човек с много дебели вежди, като Тарас Булба, показва човек много практичен, крайно обективен. Той не вярва на нищо, освен на онова, което е опитал и проверил сам. Същевременно тези хора са честни, добри и справедливи. Ако му искаш пари на заем, той може да ти говори, че познава майка ти и баща ти, като честни добри хора, но все пак ще ти иска трима гаранти, които да подпишат за тебе. И като ти даде парите, ще ти каже: Искам в скоро време да се видим, да си платиш! Обичай човек, на когото веждите са тънки. Обаче, пръстите да не са конусообразни. Ако всичките пръсти на ръката на един човек са конусообразни, той е една мряна риба, която всякога се изплъзва. От такъв човек стой всякога надалеч. Не че е лош, но този човек си има свои фантазии за живота. Този човек може да ти обещае какво ли не, но едва едно от стоте ще може да изпълни. Благодарете, че в човека има черти на лицето, на главата и на ръката, които едни други се компенсират. Ако пръстите ви са заострени, вижте каква е главата ви. Тя може да спаси положението на пръстите. Ако главата ви е правилна, тя спасява положението. Лошо е, когато главата не е добре развита, когато лицето не е правилно и когато пръстите на ръката са заострени. Ако само единият пръст е заострен, както и да е, не е лошо. Но ако всичките пръсти са заострени и ако в основата си са дебели, този човек в живота си ще бъде изложен на големи противоречия. Много от противоречията могат да произтичат от някои наследствени черти в човека, но човек може всичко да измени. Когато един физиогномист описвал характера на Сократ, той казал за него, че бил човек невъздържан в чувствата си, пияница и човек на страстите. Сократ казал: Да, вярно е, всичко това беше, но сега вече аз всичко измених. Носът на Сократа не е бил хубав, което показва, че му липсвала интелигентност, но главата му била добре развита, той имал капитал, вследствие на което могъл с голямо усилие да изправи живота си. Той се оженил за най-лошата жена в Гърция, Ксантипа. И когато го питали защо се ожени за тази жена, той отговорил: Ако аз мога да търпя тази жена и да се справя с нея, всичко друго ще мога да изнеса. И, наистина, няма по-лошо нещо от това човек да се справи с една лоша жена. Голямо геройство се изисква за това. Един ден той поканил свои приятели у дома си и помолил жена си да им услужи нещо. Тя се разфучала. Той казал на приятелите си: Бъдете готови, защото след това иде дъжд. След като дала вода на приятелите и на мъжа си да измият ръцете си, тя изсипала водата върху главите им. Това е анекдот. Сократ казал: Такъв е обичаят на моята жена. Но ето, аз какво изваждам от този пример. Той има своя добра страна. Като услужила на гостите с вода да си измият ръцете, искала да им каже: Вие виждате в мене едно противоречие, но като философи вие нищо не можехте да ме посъветвате как да изменя своя характер, затова ето, легенът върху главите ви.

Христос им говорил с притчи. Три неща са необходими, за да избегне човек притчите. Те са следните – Човек трябва да обича доброто. Той трябва да обича вярното, истинното, и най-после трябва да обича истината и свободата. В света човек трябва да обича всички. Под обич аз разбирам, каквото видиш, дето и да се обърнеш, всичко да обикнеш. На всичко да изпратиш една добра мисъл. Животно ли видиш, дърво ли видиш, бръмбарче или пчела видиш, изворче ли видиш, или вятър ли те лъхне, изпрати на всичко своята добра мисъл. На всичко, което те обикаля, ще изпращаш по една добра мисъл и по този начин ще образуваш около себе си една права мисъл. При това положение, дето и да минеш, от тебе ще лъха нещо хубаво и всички ще познаят, че не си обикновен човек. Като срещнеш разбойници, няма да се плашиш, но ще ги потупаш по гърба. Ти знаеш, че това им е занаятът. Те ще те погледнат и ще видят дали си от онези мазните, които те причакват. Ако не си от тях, ще кажат: Нека си отиде този човек, няма какво да вземам от него. Ще кажете, че тези разбойници са хванали кривия път. Че ако един съдия хване някого и въз основа на известни закони и на свидетелски показания осъди някой човек и го обесят, този съдия не е по-лош от разбойниците, които обират? Разбойниците хванат човека, оберат го и го пуснат. Съдията хване един човек и казва, че той е извършил това и това престъпление. И веднага го обесят или затворят в затвора. Обаче, природата е написала върху човека всяко престъпление, което той е извършил. Затова не са нужни никакви свидетели. Съдиите трябва да знаят начина, по който да фотографират мозъка на престъпника. Щом го фотографират, върху мозъка ще се отпечатат всички картини на убийството, което той е извършил и въз основа на тези картини могат да го осъдят. Ако няма никакви картини на убийство, те трябва да го освободят. Или някой откраднал пари. Да вземат този апарат, да фотографират мозъка на човека и да видят има ли картини на торбата, която той е откраднал или няма. Ако има такива картини, да го осъдят. Ако няма никакви подобни картини, да освободят човека. Сега какво правят? Ще вземат свидетели, които да показват истината. С това се занимава криминологията, защото тя не познава правилните типове. Те се основават на ония черти за престъпността на човека, които Ломброзо е представил. Но аз признавам само онази френология, която се занимава с правилните типове. Не се занимавам с криминологията, която е патологическа наука, т. е. тя разглежда патологическите признаци в хората.

Естественото положение на човека е написано на нормалната ръка, на нормално развитата глава и на правилното лице. Всяко едно отклонение от тази норма показва какви отклонения са станали с даден тип. Според теорията на Ломброзо е забелязано, че всички престъпни типове, които се раждат такива, първият пръст има форма, първата му фаланга на малък

топуз, като малък възел. Забелязано е също така, че ръцете на всички крадци са дълги. Според мене причината за това се дължи на обстоятелството, че, дето са се приближавали, те са се ръководили единствено от мисълта да бръкнат някъде, да вземат нещо. Вследствие на това, че мисълта дълго време е работила в това направление, на ръцете им (е) прихождала повече кръв, която е хранила тези органи повече, отколкото другите. Също така и в маймуните ръцете са дълги, понеже са мислили все да откраднат, да вземат нещо. Обаче, дългите ръце, при една добре сформирована глава, при едно правилно лице и при една добре поставена и разработена ръка означават сръчност. Тези хора вече не са крадци, но каквато и работа им дадете, те ще могат да я свършат. Следователно, след време, когато у човека мисълта, чувствата и волята действуват правилно и хармонично, тези лоши навици могат да се превърнат в добри черти и да се впрегнат в добра, плодотворна работа. Тогава те се превръщат в едно велико благо за човека. Ето защо при бъдещето възпитание майките и бащите трябва да се занимават със своите деца и в това (време) направление да работят върху техните наследствени черти – да ги изменят в добри, ако са лоши. А сега хората питат: Трябва ли да се жени човек? Женитбата е съществувала в природата от памти века и продължава и до днес да съществува. Само че не в тази форма, както е днес. В това отношение птиците са по-умни от хората. Човек днес се ожени, но не знае кога трябва да се зачене детето и кога трябва да се роди. Те трябва да разбират от астрология, за да знаят кога съчетанията на планетите, на звездите, на слънцето е благоприятно, за да дадат онези жизнени сокове и енергии в детето. Сегашните хора раждат, когато и да е, не гледат на времето и очакват да се роди гениално дете. Не, гениите се раждат при специфични условия. Не само на раждането на детето трябва да се обърне внимание и на времето, когато детето се праща на училище. Същото се отнася и за посевите. Ти не може да сееш кога и да е. Трябва да избереш съответно време, почва и благоприятни условия. Пък и семето трябва да бъде добро.

При всичко това ние седим и питаме какво е проповядвал Христос. Христос е проповядвал една наука, която хората вече са забравили. Христос е проповядвал само в притчи. Той е казал: „Ако ти ударят едната страна, обърни другата“. Вие казвате: Как е възможно да се оставиш да те бият? Това е неразбрана работа. „Ако вземат едната ти дреха, дай и другата“, и това е неразбрана работа. „Напусни баща си и майка си, отречи се от себе си и ела ме последвай“. И това е неразбрана работа. Аз превождам това с мои думи: Онзи, който не може да обича, който не може да учи, и който не обича истината, той не може да бъде мой ученик. Той не може да бъде ученик на християнството, нито окултен ученик може да бъде и в Царството Божие да влезе и нито човек от него може да стане.

Това мога да подпиша с двете си ръце. Човек може да стане от онзи, само който може да обича, който може да учи и който обича свободата. Този човек и в най-последното положение да се намира, пак ще се издигне и човек от него ще стане. Вярвайте в онова, което може да ви повдигне. То е Любовта. Следователно, вярвайте в Любовта, вярвайте в учението, вярвайте в истината и в свободата. Другояче казано: Вярвайте в Любовта, която може да се прояви в живота. Вярвайте в Мъдростта, която може да се прояви в учението, и вярвайте в Истината, която може да се прояви в свободата. Този е истинският път на бъдещата култура. Този е истинският път на бъдещите добри хора, които могат да оправят света. Обаче, докато мислим така, както сега мислим, ние ще имаме объркани работи и не можем да очакваме по-добри резултати от тези, които сега имаме. Не мислете, че вие може да оправите света. Знайте, че Онзи, Който създаде света, Той ще го оправи. Под думата Бог аз разбирам целокупния живот. Под думата Бог аз разбирам разумното в света, в което всеки живее. Това всеки може да опита и да провери. Всичко онова възвишено и благородно, което чувствате в себе си, се дължи именно на това разумно начало. Всичкото ваше бъдеще се дължи на това, в което вярвате. И като умрете, дали вярвате или не, това се дължи пак на същото. Вие може колкото искате да отричате Бога, може да имате каквито искате понятия за Него, нито пък ви налагам моите, но ще знаете, че при никакви случаи на живота, вие не може да се освободите от Онзи, Който ви е дал живот. Дето и да отидете, Той ще ви намери. Ще ви потупа по гърба и ще ви каже: „Хайде“. Ако те намери в гроба, ще те потупа пак и ще ти каже: „Синко, какво правиш тук? Аз те пратих на земята, а ти защо си се скрил тук? Де си ходил и какво си правил?“ Ако си заробен, пак ще те пита, кой ти тури тези букаи? Ако имаш гем, ще те пита кой ти го тури. Ако си съвсем закъсал, пак ще те пита де си ходил, че си закъсал толкова много. После ще те пита защо си нацапал толкова ръцете и устата си. Защо си се толкова изопачил. Ти ще кажеш, ядох и пих безобразно, и не мислех право.

Казвам: Трябва едно право верую. Всички трябва да напуснат онази злоба и да хванат едно верую на Любовта. Напуснете веруюто, от което произтича злобата и хванете веруюто на Любовта, което иде сега в света. Приемете това верую, в което човек на човека гледа като на свой брат, в когото Бог се проявява. Тази е новата идея, която сега ще ви оставя. А всички ваши предания, всички ваши неразбории, вие сте в сила сами да ги разрешите. Та вие сега живеете 2000 години след Христа, няма какво да се обезсърчавате. Както ви виждам, не намирам условия за обезсърчаване. При всяко обезсърчение, което ви дойде, произнесете едно от моите изречения, то ще ви насърчи. Когато се обезсърчите, това показва, че онези, които ви ръководят, ви обичат и ви поставят на условия да се развивате. Когато се обезсърчавате, вие се оглеждате в огледалото и се

виждате. Тези огледала ви показват онези същества, които ви обичат. Щом се насърчите, те веднага скриват огледалата. При всичките лоши черти, които имате, пак имате възможност да се оправите. Пак ви обичат тези същества и ви помагат. Разправяше една ученичка от софийската гимназия една своя опитност или по право една случка от училищния им живот. Един ден при един от учителите дошъл директорът заедно с инспектора и влезли в клас да чуят как учителят преподавал, каква дисциплина има и т. н. Като се разговарял с директора и инспектора, учителят от време на време се обръщал към ученичките, които шумели и им показвал показалеца си, т. е. заканвал им се. Пак говори с инспектора и пак им се заканва. Те започнали още повече да се смеят. Те се смеят, защото той говори с инспектора и с директора нежно, глади, маже, а към ученичките е строг, заканва им се. С това иска да им каже: Вие ще ме компрометирате пред инспектора, да ме уволнят, но аз ще ви кажа после, ще ви науча. Така им се заканвал той. Същото правят хората и пред Господа. На Господа говорят нещо, а пред ближните се заканват с пръст. Той трябва да каже на министъра или на инспектора: Извинете, Господин министре, такива са днешните деца. Може бъдещето поколение да бъде по-добро, и да не им се заканва. После като си отиде инспектора, да се обърне към учениците и да каже: Браво, доволен съм от вас. Хайде сега, идете си дома.

Сега и на вас казвам: Хайде, деца, идете си по домовете и слушайте министъра, слушайте директора, слушайте всички, които ви ръководят.

„Благословен Господ Бог наш“.
Добрата Молитва

1-ва неделна беседа от Учителя,
държана на 22 септември 1935 година
София, Изгрев (Трудовият празник)

1935_09_25 Новото верую
лекция пред общия окултен клас

НОВОТО ВЕРУЮ

5.00 ч

Времето тихо и топло

Небето чисто, звездно

"Добрата молитва"

Ще ви прочета няколко стиха от 10-та глава на Евангелието от Матея (от 20-ти стих до края)

Имате ли зададена тема? ("Не") Тогава пишете върху темата: "Службата на петте сетива".

Има обикновени неща в живота, които имат нужда от проверяване. Има и неща, в които не можете да се съмнявате. Например питате: "Какъв е въздухът?" Както и да ви го описвам, няма да схванете. Но проверете – отворете си устата и ще опитате какъв е въздухът. Питате: "Каква е водата?" Както и да ви разправям, че е хубава, студена, това, онова, те ще са неща непонятни. Но казвам ви, вкусете я и веднага ще имате ясна представа за онова, от което се интересувате. Има други неща, които не можете да проверите. В конкретния случай: има хора, които могат да проверят дали водата е чиста или има някакъв примес, други хора не могат да го проверят. Но казвам: Всички хора имат чувство, с което могат да проверяват нещата. Някой казва: "Аз не разбирам." Има неща, които всички можем да проверим, които всички еднакво разбираме. Например питаш: "Това ястие топло ли е или студено?" Провери! "Ами тая дреха, тая риза топли ли, или не?" Облечи я! "Тая шапка прилича ли ми?" Тури я и ще видиш. "А обувките широки ли са или ще ме убиват?" Обуй ги, походи малко с тях и ще видиш. "Това перо пише ли хубаво?" Почни да пишеш и ще видиш. Онова, което аз говоря, може да е вярно за мен и да не е вярно за вас. Има неща, които са относителни. Например казвам за едно ядене, че е солено, ти го вкусваш и казваш, че е безсолно. Друг е езикът, езикът на единия от нас е по-чувствителен. Единият обича повече солчица, а другият обича по-малко солчица.

Аз сега ви привеждам примери за ризи, обувки и шапки, но е нужен един превод – какъв смисъл трябва да се извади от тези примери? Написвате

ред букви, азбука, но тия букви трябва да ги изучавате. Това е изкуството. Всеки може да знае буквите на един език – латиница, славянска азбука и пр., но да се научиш да пишеш хубаво с тия букви – там е изкуството, майсторлъкът. После, всеки знае да говори, но да се научиш как да произнасяш меките и твърдите звуци и как да си отваряш устата при гласните, и да знаеш вътрешния им смисъл – това е цяла наука. Да знаеш къде да повишаваш или понижаваш гласа си – то е цяло изкуство. Някой път го понижаваш там, дето не трябва, а някой път го повишаваш там, дето не трябва. Къде понижаваш гласа си? Когато минаваш през гората, дето има разбойници, има опасност, говориш като мушица. Защо? Не искаш да повишиш гласа си, защото ще те чуят. Или някой път искаш да говориш високо, повишаваш гласа си повече, отколкото трябва. Защо? Защото искаш да те чуят. Когато говориш, не трябва да имаш страх, не трябва да имаш и тщеславие. Защото онзи, който говори високо е тщеславен, а който говори ниско е страхлив. Онзи, който говори ниско е предпазлив, разумен е, внимателен е, за много неща мисли, но в благоразумието на човека влиза и страхът. Тебе те е страх да не стане нещо и си казваш: "Много високо да не говоря!" Влизаш в стаята на болен човек – няма да говориш високо.

Сега, когато тълкувате нещата, трябва да знаете как да ги тълкувате. Ще ви приведа един пример из турско, за да ви обясня една истина. Защо из турско, а не из българско или френско? Защото това само в турско може да се случи. Разболява се жената на един турски паша – млада, красива, много хубава жена. И припада тя. Викат един българин лекар да я излекува. Но лекарят турски не знае и има със себе си преводач. Като влизат при болната, лекарят казва на преводача си: "Колко е хубава!" Пашата пита: "Какво иска?" Преводачът знае, че ако преведе думите на лекаря: "Колко е красива!", той ще пострада, затова превежда така: "О, колко е пострадала тая жена!" Пашата казва: "Тъй, тъй, много е теглила!" Вие ще кажете сега: "Да каже истината!" Питам: На този лекар му прави впечатление, че жената е красива – какво зло има от това? Пашата като гледа красотата на жена си, се радва, но друг да гледа нейната красота – за него това е престъпление. Той казва: "Аз имам право да кажа, че жена ми е красива, но всеки друг трябва да си затваря устата." Това не е правило за всички народи. На французина като му кажеш, че жена му е красива, той е щастлив, а ако пък му кажеш, че жена му е грозна, ти ще го обидиш. Но на един турчин не трябва да казваш нито че е красива жена му, нито че е грозна.

Аз превеждам: Вие трябва да пренесете това практически към вашия духовен живот. Говорите за духовен живот, искате да влезете в една вътрешна школа, да разберете истините, да станете силни. Всички тия

работи са много добри. И някой път казвате: "Дано Провидението да вдъхне в нас..." Но вдъхновението вие го разбирате като надуването на гайдата от гайдаря. Искате по гайдарски начин да ви вдъхновят. Но гайдата няма никакво съзнание – дали я надуват или е празна, тя не знае, надува се заради гайдаря и се изпразва заради гайдаря. Самият мях или гайдата, не се интересува дали има повече въздух в нея или никак няма въздух. Но на гайдаря това не е безразлично. Понякога вие искате да ви дойде вдъхновение. Хубаво, но трябва да можете, както преводачът на онзи български лекар, да му дадете друг смисъл. Лекарят казал: "Колко е красива жетата!", а онзи превел: "Много е теглила!" Ако не преведеш така тия думи, пашата ще се обиди. А лекарят не е мислил нещо лошо!

Понякога, като се привеждат някои примери, вие ще се усмихнете и ще кажете: "Това не се отнася до мен." Има неща, които не се отнасят до вас, но в бъдеще могат да ви бъдат потребни.

Например вие пишете понякога буквите толкова размазани, че за някои букви не знаете дали са т или п, на т единият крак не е довършен и прилича на п. А някой път между п и н не може да се направи разлика – не са написани хубаво буквите. Такива погрешки правят понякога и англичаните, и французите, и китайците.

Казвам: Щом влезете в духовния свят, не се позволяват погрешки! Погрешки можете да правите, но трябва да се поправят. Вие казвате: "Знаем какво нещо е духовният живот." Е, каква е разликата между един материалистичен, светски живот и един духовен живот? При светския живот ще обърнеш внимание на красивата жена, а в духовния живот ще го загладиш и ще кажеш: "Много е пострадала горката!", защото в духовния живот има пашалък – пашата седи там. И ти, макар че виждаш красотата, ще кажеш: "Горката жена, колко е теглила!" Значи: "Мен не ме интересуват красивите жени, а страданията на хората." Понякога казваш, че не обичаш някого, ти го обичаш, но криеш това вътре в себе си. Понякога казваш, че не мразиш еди-кого си. Мразиш го, но не искаш да го кажеш. Минаваш за духовен човек. Светските хора веднага ще ти кажат, направо тъй, както си е. И някои братя, които са много сербез, казват, че истината трябва да се каже. Как ще кажеш истината? Това, което обижда човека, не е истина. Това, което оскърбява човека, не е истина. Да показваш греховете на хората – Това не е истина. Да им покажеш, че говорят лъжа, то не е истина. Истината е много сладка. Най-сладкото нещо в света е истината. Като кажеш истината някому, ако тази истина му напакости, ти не си му казал истината. Но ти твърдиш: "Аз му казах истината." Ти си казал истината толкова, колкото преводачът на лекаря я е казал на пашата.

Да преминем сега към въпроса. Животът е едно сериозно занимание. Вие искате да бъдете щастливи на Земята. Чакате накрай години да станете по-умни и казвате: "Когато придобия знания, ще отида да направя това и това." И все чакаш да поумнееш, и току виж си остарял. Вместо да поумнееш, ти си остарял. Краката ти не държат, не можеш да ходиш, езикът ти не държи, не можеш да говориш. И си казваш: "Тя, работата отиде вече в този живот, но поне в следващия ..." Ще ви приведа един пример из новия живот. Имаш една полица – или да даваш, или да вземаш, по тя има падеж Ако пресрочиш този падеж, ти не можеш да вземеш парите си. И другият ако пресрочи, и той не може да ги вземе. Закъснял си с един ден – но отидоха парите. Или имаш да завеждаш дело, но минал си срока, който ти е даден, отишъл си може би след един ден. И казваш: "Изгубих делото." Какво ще правиш? Ще платиш глобата. Един ден беше в състояние да те избави от една глоба. Но така нищо не е в състояние да те избави от нея.

Вие и в духовния свят отлагате нещата. Ще отидеш навреме! И в духовния свят ще плащаш, ако пресрочиш! Ако си осъден - да заведеш делото, да мине в една по-висока инстанция. Правото, което имаш, не трябва да остане така, нека излезе! Ти казваш: "Аз не си търся правото." Кой не си търси правото? Само слабият не си търси правото. Ако си прав, търси си правото по законен път, а ако си крив, нека другите да търсят твоето криво. Когато имаш да вземаш, за твоето право ще мислиш, а когато имаш да даваш, другите да му мислят. Тъй казват ония, които обръщат повече внимание на това, което имат да вземат. Те казват: "Какво имам да давам не му мисля, но онова, което имам да вземам, за него мисля." Аз наричам тези хора светски, а духовните са противоположното. Светските хора обръщат повече внимание на това, което имат да вземат. Те са практични. Те казват: "Пари ми трябват. В света живея и без пари не мога." Духовният казва, че уж пари не му трябват и обръща повече внимание на онова, което има да дава. И едното е хубаво, и другото е хубаво. Ти мислиш за онова, което имаш да даваш, а не мислиш за онова, което имаш да вземаш, разчиташ на хората, които имат да ти дават, че ще дойдат навреме, обаче те не идват. И ако живееш в един свят, дето имаш да плащаш, а ония, които имат да ти плащат, не плащат, тогава какъв ще ти бъде краят? Изходът от това какъв е? Да нямаш нито да даваш, нито да вземаш. Трябва да се освободите от вземането и даването. За да може да учи в една Школа, човек най-първо трябва да се освободи от вземането и даването!

Да ви преведа това.

В даден случай, когато ти се учиш, не мисли колко си способен или че не си способен. Ако мислиш, че си способен – имаш да вземаш; ако мислиш,

че не си способен – имаш да даваш. Щом си неспособен, дължиш. Щом си способен, имаш да вземаш. Но и най-способните ученици, като ги туриш в по-висок клас, има неща, които не разбират.

Ще ви представя една проста истина:

1 1/2 1/3 1/4

Какво е това, което написах? Единица, една втора, една трета, една четвърт. Хубаво. Но кое бихте предпочели да ви дам – 1/4, 1/3, 1/2 или единицата, цялото? Най-първо бихте предпочели цялото. Но цялото вече го задигнаха. Останаха само дробните числа: 1/2, 1/3, 1/4. Всеки от вас сега ще предпочете 1/2, то струва повече. Но и 1/2 е взето. Остават 1/3 и 1/4. Кое ще изберете? 1/3 ще искате. И най-после останалото лице, като няма какво да прави, ще вземе 1/4, защото само то остава.

Но сега изменям реда на нещата. Да допуснем, че единицата означава един килограм, а 1/2 – 1/2 килограм. Имате половин килограм брашно. Ще го предпочетете пред 1/3. Но да кажем, че тази 1/3 от килограма е злато. Тогава имате 1/3 кг злато и 1/2 кг брашно – кое ще предпочетете? ("1/3.") Е добре, да допуснем, че тази 1/4 са скъпоценни камъни. Между златото и скъпоценните камъни кое ще предпочетете? ("Скъпоценните камъни.") Значи трябва да се обърне внимание не само на количеството, но и на качеството. А понякога трябва да се обърне внимание и на силата, на интензивността. Нещата трябва да имат сила. В изпълнението трябва да имат и сила. Много пъти ние имаме известни идеи в себе си, но ако нямаме сила да прокараме тия свои идеи, тогава те са зрънца, които не могат да се посеят.

Сега вие казвате, че имате големи разбирания, че разбирате духовния живот. Как мислите, кое разбирате в духовния живот? Съберете се двама от вас и говорите за любовта. Какво разбирате вие от любовта? Ти казваш: "Аз обичам." Обичаш. Твоята любов е много посредствена. Обичаш, както всички хора обичат, но не си дошъл до онази любов – да обичаш тъй, както хората не обичат. Какво значи да обичаш тъй, както хората не обичат? Да обичаш красивото, то е естествено, всеки обича красивото. Но да обичаш това, което не е красиво! Има хора, които обичат красивото, те са прави. Има други хора, които обичат грозните работи. Ще кажеш: "Как тъй? Може ли да се обича грозното?" При известни условия грозното се обича повече, отколкото красивото. Истината е малко отвлечена. Имате една книга, много хубаво подвързана, отвън позлатена, с хубави корици; имате и друга, стара книга, съвсем стара, разкъсана. Но един учен човек не гледа външната красота на книгата, а съдържанието вътре. Гледаш – някой човек

е много красив отвън, очите му красиви, носът и устата му много хубави – много хубаво е "подвързан"; гледаш друг някой – не е "подвързан", грозен е отвън, но той има нещо хубаво, което се крие вътре в него. Красотата е нещо скрито в дадения случай. Красотата е цяла наука. Има красиви лица, които като някоя мумия са неподвижни. Има една красота, която е постоянна, лицето е като една статуя, не се мени. А истинската красота е, когато има съдържание, когато има постоянно изменение в линиите. В чертите на лицето трябва да има свещен трепет, който се движи. Един човек, в чието лице нищо не можеш да прочетеш, не е тъй красив. Но когато в лицето има една промяна, много деликатна промяна, тогава този човек е красив. Той седи и мълчи, но като му говориш, ти забелязваш, чувстваш, че той те слуша. Като му разправяш за своите страдания, за някои свои нужди, ти виждаш, че той мисли, и не само мисли за твоите страдания, но мисли и как да ти помогне. А пък друг човек, като те слуша, повтаря: "Много те съжалявам", но нищо не мисли за тебе и накрая ти казва: "Хайде, Господ да ти е на помощ." Работите с "Господ да ти е на помощ" не стават. Ако ти имаш зададена задача от учителя си да напишеш нещо и казваш: "Господ да ми е на помощ", но нищо не си написал и отиваш при учителя, без да си учил – как ще ти е Господ на помощ? Ще дойдат големите противоречия в живот и ти ще кажеш: "Господ не ме разбра." Господ ли не те разбра, или ти не разбра Господа?

Всеки един човек, който не учи, Господ не го разбира.

Всеки един човек, който не прави добро, Господ не го разбира.

Всеки един човек, който не обича, Господ не го разбира.

Всеки един човек, който не обича свободата, Господ не го разбира.

Всеки един човек, който навреме не си ляга да си почине, Господ не го разбира. За всички работи, които не правим както трябва, Господ не ни разбира! Всеки човек, който не яде навреме и не си дъвче храната, Господ не го разбира. За всички тия работи Господ не те разбира. Болките ще дойдат – ти се молиш, но Господ не те разбира.

Понякога ние искаме да се освободим от страдания. Но от страдания никой не може да се освободи. От един товар, който трябва да се пренесе от едно място на друго, никой не може да те освободи. Тоя товар може да мине от един човек на друг и ти временно можеш да се освободиш, но като дойде твоят ред, това страдание, тоя товар ще мине през тебе. Питаш: "Не може ли без страдания?" Може, но друг трябва да поеме страданието. И не мисли, че когато другите страдат, няма да дойде ред и на тебе. Ти гледай

да уякнеш, че като дойде това страдание до тебе, да можеш да го носиш.

В турско време 20 - 30 души българи имали да дават данък и ги закарват при юшурджията (човек, който събира данъците, юшур (тур.) - данък). Българите не се обичали. Най-напред повикали Стояна: "Де е Стоян?" Отива той и го бият. Другите викат: "Да го бият! Имат право." Те обаче нямат опитност и не знаят, че това страдание ще дойде и до тях. Излиза Стоян, влиза друг. Най-сетне, като дойде до тебе ред и тебе ще бият. И тогава казваш: "Много лошо бият." Много пъти вие не влизате в положението на другите. Някого бият, ти казваш: "Да носи." Не, и ти си влязъл в тая гама, тоя бой ще дойде и върху тебе, и ще го опиташ. Когато някой страда, ти казваш: "Няма нищо! Господ да му е на помощ." Но тоя ред на нещата ще дойде и до тебе.

И на някои от вас да ви "предскажа": Непременно ще умрат някои от вас, когато и да е – ако не сега, то след 10 - 15 - 20 години смъртта ще дойде. Ще я опитате. Засега тя не ви е закачила, но има предвид и вас. И вие сте в тефтера, само че тази работа върви по ред. Ще ви разправя някой, че няма да умрете, ще ви учи да не умирате. Хората няма да умират, когато няма да имат да дават. Когато Христос дойде на Земята, учениците Му казаха по кой начин може да се освободи от смъртта. Той каза: "Не мога. И аз съм в този ред на нещата. Ще трябва да се опита." Но търсеше дали по един естествен път това не би могло да се отмени. Когато Христос разбра, че тая чаша ще се носи, Той трябваше да се приготви. И се казва: "Колко е страдал Христос!" Казвате, че Христос е страдал, но някой път вие ни най-малко не почерпвате поука от страданията на Христа. Някой иска да се освободи от страданията и казва: "Христос за всички пострада. Защо ни идат страдания? Христос нали понесе нашите грехове? Платил е греховете на всички!" Казвам: Греховете, които Адам направи, Христос ги понесе, а пък греховете, които ние правим, ние ще ги понесем. Ти ядеш зле – ще понесеш последствията, ще те боли коремът. Няма да ги понесе гостилничарят, който е сготвил яденето. Твоите страдания няма да ги носи той. Ти казваш: "Защо светът е направен така?" Гостилничарят е сготвил, но ако ядеш не както трябва и не си сдъвкал храната както трябва, то причината за болката е в тебе. Ако вие не мислите, ще дойдат страданията.

Казвам: От онова, което знаете, сега трябва да минете към онова, което не знаете. Вие имате едно тяло, едно лице, очи, уши, нос, а много пъти не знаете какво представлява вашият нос, да четете по носа не можете. Погледате, похванете, погладите ухото си, но какво представлява то – не знаете. Погледате си окото, казавате: "Хубави са очите, донякъде са бистри. Хубави са устата, хубави са ръцете." Много повърхностно ги гледате и много повърхностно знаете за себе си. Дойде един физиономист,

интересува се от чертите на вашето лице, от вашите ръце, а вие не знаете това, което той може да чете по тях. Вие сте собственик и нищо не знаете, а онзи не е собственик и знае повече. Аз съм срещал много духовни хора, носят духовни глави, без да знаят какво е написано на тях. И говорят за духовната, за Христовата любов. Какво нещо е Христовата любов? Вие били ли сте горе, на кръста, заковани с четири гвоздея по ръцете и краката, и да кажете: "Прости им, Отче, защото не знаят, какво вършат!"? Колцина от вас могат да направят това? Не зная дали има един между вас, който може да го направи! Може да има един, може да има и десет. Ако се поставите да имате това разположение, тия чувства, да се повдигнете високо, само тогава можете да го направите. Обаче това не може да бъде едно правило. Христос не е от тия, които всякога пострадват. Не си правете и другата погрешна илюзия. Любовта до известно време прощава, но от известно време нататък не прощава. Водата изпира, но в първата вода, която е изпрала известни петна, втори път в нея вие не можете да изперете петната. Чистата вода изпира, но нечистата – не.

Как ще разберете това място в Писанието, дето се казва: "Гневът Божий и гневът на Агнето (на Христа) ще бъдат един ден върху синовете на непослушанието"? И казва се на друго място: "Ще изтребя с огън вашите синове." Сега вие смятате, че Христовата любов значи вечно да грешите и Той вечно да ви прощава. Ако вечно ви прощава, вие нищо няма да научите. Да кажем, че ти нищо не си учил и учителят ти каже: "Много добре. Няма нищо, ти ще научиш тия неща" – и ти прощава. Днес "няма нищо", утре "няма нищо" – и свършиш цяла гимназия, без да знаеш нищо. Учителят ти казва, че ще научиш, но ти нищо не си научил! Аз като говоря сега, имам предвид ония илюзии, с които не можем да се храним. Те са неща невъзможни. По някой път ние мислим като ония моми, които смятат, че някой княз ще дойде да се ожени за тях. На сън идва той да се ожени, фантазира си тя. Аз съм слушал бедни моми, които казват, че ще се оженят за някой виден княз. Но в действителност това няма да бъде, тя само си го мисли. Питам: Каква е разликата между княжеския и овчарския син? Какво подразбирате вие под княз!? Това са идеи, които трябва да разбирате вътрешно. Ако княжеският син няма благородство на ума, ако няма благородство в своето сърце и ако няма благородство в своите постъпки, в какво седи неговото княжество? В богатството ли, или в славата отвън? Славата човешка не може да храни човека. Славата е отвън, не е отвътре. Силата на човека седи в неговото знание. Ако вие не разбирате нещата, нищо не можете да направите.

Както в музиката. Някой казва: "Аз знам какво нещо е пеенето." Хубаво, знаеш, я ми изпей фа-диез. Фа вече го знаеш, но фа-диез? Ако си музикант, като кажеш фа този тон трябва да звучи вече в ума ти. А ти го търсиш: ще

вземеш основния тон до, ще вземеш от до нагоре: до – ми – сол, и чак тогава фа. Не, истинският музикант, като му се каже фа-диез, сол-диез, сол-бемол – веднага всяко едно от тях звучи в него. Такъв е редът. Нещата трябва да звучат в теб. Ако не звучат, нищо не можеш да направиш. Малко музиканти има, които могат да четат ноти. Някои четат, но са се упражнявали и са научили някои песни. Той научил едно класическо парче, като го пял дълго време, 40 - 50 пъти, но я му дайте някое друго парче, което не познава – не може да го пее. Та вие, гледам сега, някое религиозно парче можете да го пеете, а пък други парчета като ви дадат, не можете да ги пеете.

Например дадената песен "Бог е любов". Някой почва да я пее така: (Учителя пее много проточено и невярно.) Пее ли се това така? (След това Учителя пее: "Имам да вземам" със същия глас и по същия начин, както "Бог е любов". Повтаря и двата текста няколко пъти с пеене.) Каква е разликата между "Бог е любов" и "Имам да вземам"? Ти го пееш еднакво. Това не е песен. Ти не можеш да пееш това, което не обичаш. За да пееш, най-първо трябва да обичаш това, което пееш. То трябва да бъде в теб една жива картина, не жива картина, но нещо живо, което ти обичаш – и тогава да пееш. Пеенето е винаги външната страна на обичта. И всякога хората пеят тогава, когато обичат. Никога не можеш да пееш, когато не обичаш. Ти казваш: "Изкуство." Но това изкуство винаги подразбира обич. Всякога този, който пее, има повече обич от онзи, който не пее. Ако човек пее, това показва, че има любов. Онзи, който не пее, няма любов. Не външно пеене само, но да пееш и в сърцето си. Казано е: "Пейте и възпявайте Господа в сърцето си". Любовта щом се появи, пеенето иде вече като резултат, като вътрешна необходимост да изразиш това, което чувстваш вътре в себе си – да го направиш явно отвън. Когато любовта стане силна отвътре, тогава ще дойде пеенето. Затова то е донякъде една мярка за любовта, която действа. Ти се разгневиш. Защо? Защото си изгубил любовта си. Щом си извън любовта и не знаеш да пееш, започни да обичаш – и песента ще дойде, и гневът ще мине. (Учителя пее: "Стана ми мъчно. Не ме обичат. Пак съм прекарала гладна снощи, та не можах да спя добре.") Щом не си могла да спиш добре, ще пееш по един начин. Щом не си яла, ще пееш по друг начин. А пък като дойдеш до любовта, ще пееш тъй, че да те разберат.

Нали във всеки език имате ударение върху сричките? Например имате една трисрична дума. Къде ще турите ударението? Ако е на френски, къде ще бъде ударението? На края на думата, върху последната сричка. На трисложна (слог - сричка) дума на български къде ще се падне ударението? У нас няма определено ударение. Но закон е: ако първият слог е силен, вторият ще бъде слаб, третият ще има една линия. После, ударението може да падне на мек звук или на твърд звук. После, когато пее човек,

непременно трябва да се чуват и гласните, и съгласните звуци. Също и при говора: ако т, м или п не се чуват, говорът не е правилен. Когато говорите, трябва да се чуват тия букви, ако не се чуват, речта не е хубава. (Учителя изговаря бавно, високо, като наблягa на всяка буква: Стояне. Всички букви да се чуват! (Учителя произнася ниско, тихо думата любов. Произнесете сега думата любов. (Учителя произнася силно и бавно първата сричка на думата, а втората сричка произнася пак силно, но бързо и отсечено, рязко: Лю....бов!. Любовта е едно яйце замътено. Като пееш "бов" – пука се яйцето. (Ударението Учителя тури на края на думата.) Аз съм много логичен. Може нещо да не е съгласно с правилото, но като го изговоря, то все ще даде някакъв израз. Забелязал съм, че всякога ония, които имат любов, произнасят тъй, както и аз произнасям, макар и мекичко, но ухото, което е силно, долавя, че като дойде краят на думата, там е силно. Ообичам. Като дойде чам изговаря го силно, а предишните срички изговаря тихо, полека.

Казваш: "Вяра". Вяра е една положителна дума. В самото й произнасяне ти ще възприемеш един вътрешен тласък и подтик.

Та казвам: В сегашния език – тъй както ние си говорим – има известни правила. Може би в бъдеще учителите още в отделенията ще учат децата как да говорят. Сега доста красиво говорят, но думите нямат изражение. Много мъчно е. Някъде трябва да повишиш тона – правилно трябва да го повишиш. (Учителя изговори средно силно: "Изправете живота си!". После изговори същите думи много тихо. След това ги изговори много силно, бавно и отсечено:"ИЗПРАВЕТЕ ЖИВОТА СИ!". Ще повишите тона си. В разумния свят нещата са строго определени. И красотата е там – да имаш една вътрешна самоувереност. И когато пееш, и когато говориш, трябва да имаш самоувереност. Тези, които говорят хубаво, имат голяма самоувереност, пък който не знае езика, само се пънка, фъфли, страхува се и не може да говори. И във френския, и в английския език е тъй: дойде една дума – раздвоява се съзнанието ти и се съмняваш дали можеш да я произнасяш. Например в английския някои думи имат на края t, а други думи се пишат буквално по същия начин, само че вместо t имат d. Те са близки думи и ако не знаеш как да ги произнесеш, ти ще дадеш съвсем друг смисъл на думата. Така че всякога човек трябва да има една вътрешна самоувереност в онова, което разбира.

После, всеки един от вас трябва да направи един малък опит. Представете си, че има един човек, който не ви обича. Много естествено е. Има и друг човек, който ви обича. Това може да се обясни. Защо единият не ви обича? Има си основание. И защо другият ви обича? Има си основание. И двамата може да са "добри", но да не се обичат. Не е вече омраза, но има едно

положение, че не могат да се обичат. Или и двамата не са добри и не се обичат. Аз говоря в обикновен смисъл. Аз съм виждал двама пияници – напили се, пеят си и се прегърнали, целуват се и си вървят, хванали се "а ла браце". А съм виждал също от църквата да излизат двама, които са с някоя висока идея, вглъбени са, но са на разстояние един от друг. Като гледам тези, на мен ония пияници, които са се прегърнали, ми правят повече впечатление. Те казват: "Оцапахме я отвън, но отвътре поне да не я оцапаме." А пък онези, които са излезли от църквата, казват: "Отвън я огладихме, по от вътре да не я оцапаме!" Аз съм правил някои наблюдения. За някои хора много лесно може да се провери, доколко любовта им е силна, доколко са търпеливи. Понякога говориш на човека, приятно му е лицето, той е весел, усмихнат, но като малко го позакачиш, веднага виждаш в очите му, че има нещо, станала е една вътрешна промяна. Някой човек, който разбира, може да не му е приятно това, което говоря, но е спокоен. Изслушал е една моя реч и ме критикува, казва: "На еди-кое си място речта ти не беше права." Аз също трябва да го изслушам спокойно. Гледам къде е прав и къде не е прав. Той ме критикува на общо основание, а аз изследвам неговия характер: дали е безпристрастен, или не е толкова безпристрастен, а малко заядлив. И когато е безпристрастен, казвам си: Прав е човекът. Аз още като казвах това, видях, че не турих думата намясто и усетих къде трябваше да я сложа – по-напред в изречението или по-иазад.

Ако говориш на български, можеш да кажеш "Казвам ви", но на английски не може да го кажеш така, също и на френски. В тия езици непременно трябва да има подлог в изречението. Там трябва да кажеш: "Аз ви казвам". На френски и на английски не може да не сложите лично местоимение. И личното местоимение в английския език се пише навсякъде с главна буква. Това показва, че у англичаните личният живот е много развит.

Сега, в християнството казваме, че човек трябва да има достойнство. Но той не трябва да бъде една дребнава личност, а една голяма личност. Той не трябва да бъде личност от една малка капка, която скоро се изцапва, но от една голяма вода, която, колкото и да я калят, да не може да се изцапа. Личността – водата – трябва да остане чиста. Могат да ви казват много работи – ще се цапате, но да не се изцапвате.

Когато изучавате някой език, някой път ще ви похвалят. Когато говорите английски, англичанинът може да ви каже, че много хубаво говорите – толкова хубаво, че не разбира вашия английски и ви казва: "Моля, сричайте думите!" И пак ви казва, че говорите хубаво английски! Това е политика у англичаните. Отива един американец в Париж. Той бил млад професор, който преподавал френски в Америка и минавал за капацитет.

В хотела той говори на келнера на френски, но последният не разбира и най-после му казва: "Господине, знаете ли английски? Говорете на английски." Професорът отговаря: "Да, говоря английски, той ми е майчин език." И започва да му говори на английски. Келнерът му казва: "На тоя език ще ви разбера по-добре, отколкото на френски." Говори на този език, на който хората могат да те разберат и не говори на език, на който могат да не те разберат.

Има професори на религията. Говорят, говорят, но не ги разбират хората. Има професори на молитвата. Те говорят, че това и това е молитвата, но не ги разбират.

Молитвата е едно прекрасно състояние на душата, когато човек иска да се изкаже и да учи. Молитвата е един отличен метод, за да усвоиш истината на възвишения свят, да говориш с Бога и да се учиш. Някой път, когато се молиш, някъде те спират. Не са чули молитвата ти, защото криво си я произнесъл. Ще се учиш да се молиш на твоя собствен език. И ако се научиш да се молиш, то ти си научил небесния език. Като влезеш в рая, няма да говориш на български, френски или английски, ще говориш на езика на тамошните същества. Възвишените същества, като слязат на Земята, имат свои преводачи, които говорят на вашия език. Те не искат да говорят този език, защото ще се омърси техният. Вземете например думата мразя. Тя е нечиста дума. Ако я кажеш, ще се омърси езикът ти. Вземете думата кражба – и тая дума е нечиста, трябва да я измиеш 10 пъти, преди да я произнесеш. Някои учители казват на своите ученици да спрегнат глагола крада. "Аз крада, ти крадеш, той краде" и пр. Или пък: "Аз мразя, ти мразиш, той мрази" и пр. Всякога, когато произнасяте такива думи като мразя, в съзнанието си трябва да произнасяте противоположната дума, за да се избавите от едно неприятно последствие. Като кажеш "мразя", след омразата ще произнесеш другата дума: "обичам". Като кажеш "крада", ще кажеш: "давам". Крада – да дам, щедро да дам. Винаги туряйте положителното. "Греша" като кажеш, кажи: "Греша, за да стана праведен". Грешиш някой път, за да опиташ някои горчивини. Като сгрешиш веднъж, дваж, повече няма да грешиш и ще се научиш. Туриш си пръста в огъня един, два пъти и после няма да го туряш. Оставете човека да греши – по-скоро ще се оправи, отколкото ако не му се позволява. Бог е оставил нещата, да опитаме всички горчивини, за да се научим. Това е по-прав път.

Има много неща, които не спадат към сегашната лекция.

В думата крада спасителната сричка е ра.Ра спасява кражбата. Ра е Слънцето. Като дойдеш да крадеш, в кражбата има светлина – ще те

хванат и кражбата ще стане явна. Следователно кражбата не може да се освободи от сричката ра, която винаги седи като детектив да издава.

Думата омраза сама по себе си не е лоша. Мразя пак има сричката ра, пак ще те издаде. Ра е това, което изправя омразата. Мра. И тогава започва:Радост. Ра е Слънцето, а дост на турски значи приятел, значи: приятел на Слънцето. Това е Богоровско тълкувание. Радост означава слънчево приятелство. Като имаш един приятел, само на приятеля можеш да се радваш, на хубавото можеш да се радваш.

Казвам: Христос е свършил много хубави работи. Какво трябва всеки един от вас да свърши и какво всеки един от вас трябва да знае?

Някой ми казва: "Можеш ли да ме научиш, можеш ли да ми кажеш нещо?" Това, което съм говорил, той не го е разбрал и не го е приложил, а иска да му кажа повече!

Някой казва: "Много хубаво беше менюто, но още едно ядене трябваше." Да, но тогава ще дойде пресищането. Грехът не седи в яденето, а в преяждането и в избора на храната.

И в любовта е същото: грехът не седи в любовта, но в прелюбодействието, в пресищането или в избора. И в любовта не трябва да сте безразборни. Казваш: "Можеш да обичаш всички." Неразбрана работа е това. Този, когото обичаш, трябва да има нужда от твоята любов. Някой кон е сприхав, не дава да го пипаш по задницата или по главата, ще те ритне или ще те ухапе. Ще бъдеш внимателен, няма да го пипаш, защото ако речеш да прекараш ръката си по него – или ритник, или ухапване. Вие искате, като обичате някой човек, да прекарате ръката си отгоре му. Това не е любов! Когато обичате един кон, ще му снемете юлара (тур. повод, оглавник за добитък) и ще го оставите в гората свободен да пие студена вода. Няма да го заведете с юлара да пие вода и после пак да го вържете. Това не е любов! Един човек, когото обичате, ще му снемете всички юлари, които има и ще го оставите свободен. Ще кажете: "Как да разберем това?" Разбирайте го както искате, но оставете човека свободен, както Бог го е направил, защото всички ограничения, които имаме, са човешки работи, а първоначално не са били. Първоначално човек не е бил ограничен. Сега например, някой погледнал жената на някого и той казва: "Защо я погледна?" Че какво лошо има в това да погледне жена ти? В джоба ти има един юлар, туряш ѝ го и казваш: "Без този юлар не може. Ти си длъжна да бъдеш с юлар". Значи с твоя юлар тя е спасена, а без юлара отива в ада? Това е погрешно. Като туряш на жена си юлар, значи нямаш вяра в нея, ти нямаш вяра в твоя приятел, в твоето дете. Аз като туря злато в огъня не

мисля, че ще изгори. Може да се стопи, но не и да изгори. Ние трябва да се пазим от някои неща, които изгарят. Някой път ще изгорят някои неценни работи, а ще остане ценното. Ако някои работи в нас изгорят, нека изгорят и нека остане ценното. Казвате: "Ние се боим да ръководим някого." Можеш да ръководиш един човек и без юлар. Ще му снемеш юлара и ще видиш какви са убежденията му, откъде са дошли. И няма да му се налагаш. Ако искате да поправите човека, може да влошите положението. Можете да приложите примера на онзи англичанин, който поканил на гости един доста виден човек от източните народи. Като дошъл гостът и седнали на трапезата, сложили му вилица. Но той почнал да взема хляб и да го натопява в ястието с пръстите си. Англичанинът, който го поканил имал син, синът побутнал баща си, да му покаже. Тогава и домакинът оставил вилицата и почнал също да яде с пръсти. В дадения случай не е голямо престъпление, че някой яде с трите си пръста, а не с вилица. Не е лошо да се яде с пръсти. И после, аз бих ял със златна вилица, а не с обикновена, с която 10 - 15 души са яли и не е измита добре. Предпочитам да ям с пръсти, по-чисто е. Знам, може да има едно възражение, че човек с пръстите си пипа навсякъде. Като яде с тях, трябва да ги измие хубаво.

Сега, аз ви говоря тия работи, за да имате един морал или едно вътрешно правило. Аз пея, но някой друг пее по-хубаво. Какво трябва да правя? Или трябва да се науча да пея като него, или в мен може да се роди едно недоволство и желание да го критикувам. Не, ще кажа, че и аз ще се науча да пея като него! В гласа му, във всичко у него аз виждам нещо хубаво. Ще го взема като образец! Ще кажете: "Това е дарба." Не, всеки може да се научи да пее. То е друг въпрос, да излезеш да пееш като някой професионален певец. Но даже и най-бездарните от вас, ако им дам премия 50 000 лв. за един концерт, ще пеят. Даже и на онзи, който няма глас, ще му излезе глас. Вдъхновяват парите! Ще се очудите. И най-добрият певец, като няма 50 000 лв., гласът му ще гъгне. Ще кажете, че той може би пее пред една публика, която не го разбира. Няма какво да пея за публиката, аз ще пея за себе си. Всеки певец, който пее даром, получава по-голямо възнаграждение от онзи, който пее с пари. Онзи, който пее с пари, получава отвън, а този, който пее без пари, получава отвътре. Нищо няма даром в света. Някой път ще приемеш заплата отвън, а някой път отвътре. Не може едновременно отвън и отвътре. Ако я приемеш отвън, няма да приемеш отвътре и ако приемеш отвътре, няма да приемеш отвън.

Някой път се ръкувате и усещате, че ръката на другия е топла, гореща. Такава ръка е признак на едно болезнено състояние. Друг път се ръкувате с някого и усещате, че ръката му е студена. Тази студена ръка е признак на

друго болезнено състояние. Понякога ръката на другия има една приятна топлина, една мекота, която се предава, на теб ти е приятно. Това са диагнози, по които трябва да се ръководиш. Като се ръкуваш, ако човекът боледува, ти да му предадеш и той да почувства, че от теб, от ръката ти излиза топлина, която носи живот. Ръцете и на двамата трябва да предават живот, да стане обмяна на живот. Понякога докоснеш ръката на някого, но чувстваш, че тя има студенина, твърдост. Такава ръка показва, че тази душа е загубена. Загрубял е човек, индиферентен е станал. Дори и на 120 години да стане, човек трябва да остане в сърцето си млад. Никога не трябва да се измени ни най-малко твоето чувство. Като срещнеш някой човек, който не обича, ти ще се обърнеш към Онзи, Който обича – към Бога и ще Му кажеш: "Господи, той не се е научил още да обича така, но Ти ще го научиш!"

Научете се да обичате и да бъдете във всичко изправни.

Без щедрост любов няма. Без чистота любов няма. Без справедливост любов няма. Без разумност любов няма. Тъй са нещата. Не само да раздавате, но да има щедрост у вас. Онова, което давате, щедро да давате и като теглите, по-добре да има 10 грама повече на теглилката, отколкото 10 грама да изяждате.

Някой казва: "Много го обичам. Повече отколкото трябва." Не, не, ни най-малко! Знаете ли на какво прилича това? Един пример ще ви кажа. Кумец гощава кръстника си, който му е дошъл на гости. И му реже хляб. Кумецът иска да се извини, казва: "Извинявай, кръстник, аз те прегостих." "Не, не, не си ме прегостил!" Така и вие казвате, че сте прегостили някого с любов. Не, не сте прегостили. По-добре да прегостиш, отколкото никак да не гостиш!

Защото по отношение на онова, което вие вършите в любовта, трябва да знаете закона, а той е такъв: Онзи, който обича, най-първо той се ползва! И вие не можете да се ползвате в живота, ако не обичате! Защото любовта най-първо теб ще въздигне и после ще въздигне онзи, когото обичаш! Затова трябва да обичат хората, за да се въздигнат и любящият, и любимият. А при безлюбието и онзи, който не обича, и онзи, когото не обичат, се понижават.

Така че, ако не се обичате и двамата се понижавате, а ако се обичате и двамата се повдигате. Вие ще кажете: "Ще дойде време." Това време никога няма да дойде. Това време е сега! Живите хора, които вървят по Божествения път, по пътя на любовта, за тях не трябва никакъв закон. Любовта трябва без никакъв закон да се прояви. В любовта всички трябва да бъдете свободни. В любовта не туряйте закон! Не се месете в любовта!

Оставете Бог да се прояви, а Бог няма нужда от нашите възгледи. Оставете вашите възгледи за себе си. Какво мисли Бог за любовта – то е Негова работа! Бог в любовта си е онова чистото, Вечното, което дава. А нашата любов е малката любов, която се омърсява. Всъщност любовта сама по себе си не може да се омърси. Тя всичко чисти.

Затова казвам правилото сега: Обичайте, за да се повдигнете. И ако вие във вашата любов не се повдигнете, липсва ви нещо. И ако тия, които обичате, не се ползват от любовта ви, на тях липсва нещо. Проверете тия правила.

Сега, какво означават думите, които Христос е казал: "Всеки, който ме обича, той ме изповядва "?

Новото верую трябва да бъде това:

За да изповядваме Христа, трябва да обичаме, както Той обича!

Това е сега.

"Божият Дух носи всичките блага на живота." (три пъти)

6 ч. 30 м.
1-а лекция на Общия окултен клас,
изнесена от Учителя на
25-ти септември 1935 г., сряда, София, Изгрев

Следват гимнастически упражнения.

Книги:
* Новото верую
Към извора (Общ окултен клас. Година XV (1935–1936). Том I. София, 2002)
18 беседи от 25 септември 1935 г. до 22 януари 1936 г.
Начало: 05:00

1935_09_27 Господар и слуга
лекция пред специалния клас

ГОСПОДАР И СЛУГА

„Отче наш"
Ще прочета втори стих от трета глава от Посланието към галатяном.

Пишете върху темата: „Зависимите условия на човешката сила".

От какво зависи човешката сила? /„Условността на човешката сила или условията на човешката сила"./ – Тъй както е изказано: „зависимите условия", като че условията зависят от човешката сила. Кои условия зависят от човешката сила? Зависимите условия на човешката сила или които обуславят човешката сила? То едновременно се подразбира, че условията зависят и силата зависи, защото туй, което обуславя нещата, само се обуславя. Например, един човек обуславя един параход да плава. Направи го, и човек като влезе в парахода, и той се обуславя, той вече не [е]* свободен, както на сушата. И той се ограничава. Мисълта е: кои са ония условия, които обуславят човешката сила. Или: при какви условия човешката сила се ограничава. От какво зависи силата на един оратор? „Силен човекът, – казва, – той говори". От какво зависи неговата сила? – От неговата реч. Ако говори хубаво и ако знае как да ги поставя [думите], ако знае как да ги кове, – ораторът няма да ги кове изведнъж – ораторът забива гвоздеи, набива ги, чука ги. От какво зависи силата на един списател? Казват: „Перо има, знае как да го напише". Единият е силен в говора, другият е силен в писането. От какво зависи силата на един борец? – От неговите мускули, да знае как да манипулира със своите мускули, в даден случай да знае как да съсредоточава силата в ръцете, в краката, навсякъде. Пластичен е той. И най-после, в какво седи силата на вярващия? На онзи, който вярва? – Вярващият не трябва да бъде страхлив. После, вярващият не трябва да бъде човек, който се колебае или отлага, туря ту едното, ту другото. Силата на вярващия зависи от неговата мисъл, от онова, което мисли. Той вярва в онова, което мисли; вярва в онова, което чувствува и вярва в онова, което прави. Три неща: да вярва в своята мисъл, да вярва в своите чувства и да вярва в своите постъпки. Не трябва да е раздвоен. В какво седи силата на един певец? – В гласа му. В какво седи силата на един музикант – пианист? – В ръцете, да знае как да ги управлява. Силата се различава. Ако сравнявате силата на тия, най-различна сила има. Един е силен в словото, не може да бъде силен по мускули. Ораторът не може да бъде пехливанин. Някой път ораторът може да бъде пехливанин. Един анекдот има. В Америка, преди 50–60 години, американците в едно село обичали да кръщават своите проповедници. Всеки нов проповедник ще го

кръстят ще го бият. Най-после всички проповедници се отказали, не могат да идат там; който иде – ще го бият на общо основание. Най-после се решава един и казва: „Аз ще ида“. Всички други отказали. Той предлага услугите си да иде. Той отива, но 12 души го чакат на пътя, да го кръстят. Той слиза от коня. Като се запретва, боксира се с 12-те души, набива ги хубаво, навързва ги и ги подкарва пред себе си. Така навързани ги вкарва в селото. Пък те се оплакват и казват: „Пратете ни един проповедник, не един стражар“. Но оттам насетне престанали да бият проповедниците. Значи той ги отучил. Един млад проповедник може да се бие. Навързва ги, докарва ги в селото, държи една проповед и главатарят на тия се обърнал. Оттам насетне всички престанали да бият проповедниците. Значи и да проповядва човек знае, и да бие знае. Бие се той, нищо повече. Някой ще пита: „Дали е право, дали е по волята Божия?“ – Чудна работа! Нима да те бият е по волята Божия, а да биеш не е? Щом си слаб, не е по волята Божия да биеш, понеже, ако биеш, ще те бият повече. Щом си слаб, не бий, понеже ще те бият повече, значи, не е по волята Божия.

Казвам: Сега ще пренесете – в живота има условия, дето някъде човек [не] може да се самозащищава. Защото, ако рече да се самозащищава, ще пострада повече. Или пък другояче казано: Ако тебе те свържат с дебело въже, ти се мъчиш да го скъсаш. Трябва да [из]мислиш някой начин друг, понеже да го скъсаш не можеш. Сега, човек трябва да бъде предвидлив, да знае като отиде някъде, дали ще го бият или не. Трябва да предчувствува работите. Едно сравнение: една котка не може да бие една птица. Птицата, ако рече да се бори, подигне се нагоре, започне да маневрира. Ако птицата е в същото положение като котката – да се бори със своите сили – тя ще падне, но тя се бори със своя ум, с крилата си. Тогава котката ще дойде да се самозащищава. По някой път и вие не можете да приложите. Казвате: „Човек да не го е страх.“ Как ще започне да не го е страх? Представи си, че тебе те е страх от змия. Виждаш змия, трепериш. Всички хора са наплашени от змиите. Но за да се престрашиш, пипай най-първо не жива змия, но умряла. Като видиш някъде умряла змия, се* трябва да я попипаш – да свикнеш, да прекараш ръцете си. Защо змията е студена? Страх те е от мечка – [когато] мечкари дойдат [и ги] срещнеш, като държи мечкарят мечката, ти попипай мечката по гърба. [В]се ще се окуражиш малко. Но вързани мечки, не невързани да пипаш. Природата почти същите методи употребява. Когато иска да направи хората смели, тя най-първо ще прати една мъчнотия малка да пипнеш. После прати второ, трето мече, четвърто, най-после дойде голяма мецана, голямо страдание. Казваш: „Бива, бива, но това вече е много“. Не че страданието е много голямо, но треперенето, страхът е повече от страданието. Веднъж, при един професор, който пушил с лула, влизат двама души апаши да го оберат. Той си снема лулата и я насочва към тях. И двамата мислят, че е

револвер. Подкарва ги той в участъка и там те виждат, че е лула. Щом влизат, казва: „Горе ръцете, ще стрелям“. Неговата смелост и присъствие на духа го спасява[т]. Закарва ги в участъка и там те виждат, че ги сплашил с една лула. На колко души от вас ще им дойде на ум да се защищават със своята лула? Ти ще кажеш: „С лула не става тази работа, трябва някое оръжие“. Смел е човекът, изведнъж взема лулата и лулата става магическо средство; той им внушава, че е някакво оръжие. Значи, най-слабата мисъл в ръцете на един умен човек в някои случаи може да му помогне. Сега, децата ги е страх от змии, мишки, жаби, от какво ли не ги е страх. Всеки човек го е страх от нещо. И най-учените ги е страх. Учените хора от какво се страхуват? Ораторите ги е страх, музикантите ги е страх, певците ги е страх. Всички хора имат една страна, която ги спъва. Ораторът, например, се бои да говори в един салон неотоплен. Студено е. Певецът, и той се бои да пее в такъв салон.

Сега, трябва да изучавате силата на човешката реч. Аз говоря за речта като нещо разумно. Речта – ония форми, които се създават от самата мисъл, формите, които се създават от самите чувства; туй съдържание вътре в думите, после, в постъпките на човека или в начина за изказване на постъпката. В една дума как ще изкажеш, в една дума какво съдържание, каква сила ще вложиш, ще внесеш. Даже у животните, някои кучета, които са толкова лоши, има известни думи, ако му кажеш то веднага се спре, като че ли иска да разбере. Има такива думи, те са едносрични, с един слог; има и двусложни думи. Някой път в селата ги употребяват. Като кажат на някое куче, веднага спира да лае. Често жени има, като кажат на някое лошо куче, за да не ги ухапе: „Ху, не те е срам“, като му кажат това, кучето като че слуша, даде ухо. „Ху, – казва, – не те е срам“. Та казвам сега: Кое е това, което въздейства на кучето?

Например, кажете ми една силна дума. Според вас коя е силна дума? Коя дума може да произведе известен ефект? Например, в един театър, ако кажете думата „Любов!“, какво ще произведе? Ще кажат: „Този е смахнат“. Ще се позасмеят малко. Ако кажете „Пожар!“ – в този театър всички ще бъдат на страх. Всичко, каквото има горе, ще наскочи. Ако е концерт, ще престане. Питам, в дадения случай защо действува така тази дума? Сега, защо [за] туй мощното в света, за Любовта всички плачат, а в един театър не обръщат внимание? [А] думата „пожар“, в дадения случай произвежда ефект. И на учени, и на религиозни, какъвто и да е, тази дума произвежда впечатление. Сега, аз ви давам този пример: „Тук има пожар!“ Приблизително, то е едно съвпадение. Това /А и Б/ са опасни положения. Тук, например, [в думата] е ударението. Тези вълни, които излизат, имат някъде удари. Тези удари претъпяват хората. Ти, като кажеш една дума, която като удари, произведе един тъп удар, [така] че намалява

чувствителността на човека. В думата „пожар“, [чрез] Ж-то и А-то: увеличава се знанието, силата на разбирането, затуй тази дума е силна.

„П о Ж А Р“ /натърти на ЖАР/. Не само тази [дума] е силна.Каква друга дума в български[я] език имате за „пожар“? Казвате: „огън“. Във всяка къща има огън. Ако кажете „огън“, какво ще кажат хората? Или да кажем, че [на] някои хора кажете „земетресение“. Но в дадения случай „пожар“ е по-силна дума, въздействува на съзнанието. Туй сега е практичното приложение. Сега, някой път в живота стават постоянни възбуди, така че не може да утихнат. Каква дума трябва да туриш, която има сила и която да внася едно малко уравновесяване. Каква дума да ти кажат, или ти сам да кажеш на себе си. Ако има кой да ти я каже, е много добре, ако няма – ти сам да си я кажеш. Каква дума трябва да кажеш, че да утихнеш? – „Ще стана силен. Ще дойде един ден, когато аз ще стана силен“.

Да допуснем, че ти си един ученик, или в гимназията, или в университета – студент. Излизаш на дъската, професорът ти даде една мъчна задача, не можеш да я решиш. Казва ти: „Ти си слаб, не знаеш нищо“. Ти се обезсърчиш. Трябва да тълкуваш. Той ти каже: „Ти си бездарник“. Професорът не е прав. „Ти не знаеш нищо“, ако ти каже професорът, той е прав, но да ти каже, че си бездарник, той не е употребил думата на място. Може да ти каже, че не учиш – право е това. Но ако ти каже, че си бездарник, професорът е крив. Тогава, ако съм бездарник, безпредметно е учението. Но ако каже, че не учиш, че си ленив, то е друго. Ако ти каже, че си бездарник, той не разбира философията. Не знае защо не учиш, не си ученолюбив. Учил си много работи по един предмет, но това, което те пита, не знаеш. Казваш: „Много хубаво знаех предмета, но ме бутна там, дето не знаех“. Че като не си го знаел, ще те бутне там дето [не] знаеш. Като дават един предмет да се учи, ще знаеш всичките точки, ще знаеш всичко, не трябва да бъдеш силен само на известни места, но всичко трябва да знаеш. Не трябва професорът в нищо да те изненадва по този предмет. Та, често хората се изненадват в това, което не знаят. Не че не могат да го научат. Някой път хората правят погрешки като онзи търновски адвокат, който тръгнал от Търново за Севлиево, по работа. Имало едно място по пътя, дето ставали обири. Като пътувал този търновски адвокат, хващат го разбойниците на това място и го набиват хубаво, Намерили два кобура и казват: „Защо ти са тези кобури?“ – „За зор заман“. – „Ами от този зор заман има ли по-голям?“ Те го били по единствената причина, че не намерили пари у него, и че носил кобури за зор заман. Той казва: „Друг път, като пътувам от Търново за Севлиево, ще нося най-малко 200 лева“. – Защо? – „За да не ме бият“. Ти като носиш кобури за зор заман, не ги дръж, извади ги, не да забравиш кобурите, когато те бият. Ти ще обмислиш, може ли да ги извадиш. Щом носиш оръжие, щом уповаваш

на него, опитай силата му, нищо повече! Трябва да имате установени неща.

Казвате: „Човек трябва да се бори“. Какво подразбирате като казвате, че човек трябва да се бори в живота? По кой начин да се бори? Дан Колов като хване един човек от сто и един килограма, взема го, дига го и го хвърля. Ти сто килограма не можеш да дигнеш. Един слуга как ще се бори в живота, една слугиня как ще се бори, един ученик, един студент в университета как ще се бори? Професорът е пехливанин, всякога може да те гътне. Какво ще правиш ти? Вие как сте се борили със своите професори? Как сте се борили в живота, в университета? – /„Учехме“./ – Там сте били хитри. Студентите са много хитри. Например, професорът е от женски пол. Той е малко красив. Погледнат женския професор, той стане мекичък. Ако е мъжки професор, женските студенти като погледнат професора някак си, току той изведнъж се промени. Той намислил нещо, но като погледне, събуди се в съзнанието нещо възвишено, благородно, професорът стане разположен. Аз казвам теоретически. Донякъде е хубаво това, защо не? Дойде един студент да се учи, казва: „Ако ме скъсаш!“ Не туй, ще туриш един мекичък поглед, ще се повлияе професорът. Някой казва, че човек не може да влияе. Но да влияе няма нищо. Нали борба е това? Ама да знаеш как да погледнеш. Друго може да имаш: като погледнеш, професорът стане по-лош. Не една бела. Или в даден случай, при големи мъчнотии, погледнеш мъчнотията така, че да не се плашиш. От една мъчнотия не се плаши! Страхът естествено изниква в човека. Има един страх неестествен в човека. Всеки сам си го създава. Този страх не е на мястото си. Има страх, който развива въображението. Сега, ти минаваш през една гора, мислиш, че те гони мечка. Хрумва ти на ума да се качиш на едно дърво. Или мислиш, че разбойници те гонят, хукваш да бягаш. Някакъв страх имаш. Този страх играе важна роля в природата. Страхът като дойде, човек започва да мисли. Хубаво [нещо] е някой път страхът. То е една сила, която дава тласък. Но някой път не е на мястото си. Отиваш да държиш изпит, казваш: „Страх ме е да не ме скъсат“. Още не са те скъсали, а ти си въобразяваш, че са те скъсали. Певец си, ходиш да пееш някъде, страх те е, че няма да можеш да пееш. Или, дадат ти някаква тема да развиеш, казваш: „Няма да мога да я развия“. Ти създаваш един вътрешен страх. Много мъчно е човек да се справи с едно състояние, което сам си създава. И ако вие изучавате човешката природа, ще видите, че вие сами си създавате своите нещастия.

Ти като си станал сутринта, почесал си се. Студент си, приготвил си материята да държиш изпит, но засърбяло те тук, дето е центърът на страха, ти като се почешеш, събудиш този страх. Там, дето те сърби, не го бутай. Щом се почешеш, ще дойде едно състояние, ще кажеш: „Отде дойде този дявол, днес ли намери да дойде?“ Ти си се почесал на мястото,

дето е страхът – ще събудиш този страх. Ти като отиваш да държиш изпит, не го викай да те изпрати, остави го да спи. Ти трябва на друго място да се почешеш. Някой отива някъде, почесва се зад ушите, той [центърът] се раздразни, веднага станеш неразположен. По някой път малките пипвания някъде произвеждат точно обратни резултати. Често ако се наблюдавате, ще видите, че нещастията произтичат от пипането. Затуй във възпитанието трябва да се обърне внимание на това. Аз като се бутнах, дето е страхът, усещах вече напрежението на страха; сега като се бутам на това място, го ограничавам. Сега искат да възпитават човека. Да възпитаваш човека е лесна работа, но когато знаеш. Но когато не знаеш, по-мъчна работа от нея няма. Като стане човек, най-първо да не бута главата си. Не зная как вие ставате сутрин от леглото си. Наблюдавайте, направете поне за две седмици наблюдения как ставате и си отбележете. Ще забележиш как ставаш и ще забележиш при това ставане, как минава денят.Но ще видите, когато ви се случи – при вашето ставане – отбележете го, и забележете, как ще мине денят. Някой път ставаш, почешеш се, някой път не се почешеш. Някой път почесването докарва нещо добро, някой път има точно обратни резултати. Някой път се почешеш, докарва нещо на място, някой път се почешеш – не върви работата.

Сега, например, певци има, които искат пеят. Той се спъва: Певецът, като дойде, възбуди се желание, амбиция, изпъчи си главата, не може да тури гръбначния стълб перпендикулярно, изскочи му коремът навън, подвие се гръбначният стълб, подвие се брадата – не върви. Той трябва да вземе едно перпендикулярно положение. Гърлото трябва да бъде съвсем свободно. Да не се стеснява, като излиза, свободен да бъде. Той не знае, като излезе как да застане и после, как да си постави езика – мъжецът горе затрепери и после започни да фъфли. Казва: „Късмет нямам“. Ти като излезеш, най-първо тури си ръцете в джобовете, надолу гледай към земята, не гледай публиката. Те мислят какво иска. После погледне нагоре, озадачи ги малко, после погледне напред, пак надолу, после надясно, наляво, надолу. Те виждат, че този човек е учен, той иска да ги изследва. Ще вземе малко лека поза. Не започвай изведнъж, да ги стреснеш. Някой цигулар като започне, дръпне лъка рязко, нагоре, надолу. Хубаво е това, знае как да го направи. Онзи, който иска като него да направи, ама не знае – не върви. Да ви приведа един анекдот. Анекдотът не е от музикалния свят, но е от света на любовта. Някой млад момък се оженил за една млада мома. Понеже виждал, че е малко сприхава, искал да ъ даде едно педагогическо правило, да го не дразни. Още на първата вечер, когато си лягат, минава една котка. Той хваща котката и я раздира. Тя се уплашва и казва: „Олеле, тъй ще ме одере. Аз го мислех за добър, пък той какъв бил“. Уплашила се. Живели те десет години добре. Оженил се един негов приятел, не може да живее със своята възлюблена. Казва: „Как вие живеете с твоята жена, какво стана?“ –

„Котката стана причина добре да живеем. Раздрах котката“. Казва: „Лесна работа, и аз одирам“. Отива той, одира котката пред жена си, но тя му казала: „Късно я дереш“. Който не знае, ще направи като този, втория момък. Ти трябва да направиш нещо при ония условия, когато ще даде ефект. Когато няма условия, няма да те ползува.

Но въпросът е в произнасянето на човешките думи. Трябва да имате известни думи, които да ги повтаряте вътре [в себе си]. Често всички се спъвате. Вие си казвате: „Бездарен човек съм“. Вие, като онзи професор, криво мислите. Може да си кажеш: „Ленив съм, не уча, страхлив съм“. Но никога не си казвай, че си бездарен. Знанието няма да дойде без учение. Ти ще кажеш, че си слаб, че баща ти не те пита. Не е въпросът там. Нито баща ти, нито условията в дадения случай. Ти не учиш, чакаш нещата по особен начин да станат. Такива идеи хората наричат идеи фикс. Тури си някой някаква мисъл и не можеш да избиеш тази мисъл из главата [му] – това е идея фикс. Та, в живота всеки трябва да има няколко думи, с които да си въздейства. Да допуснем, че вие сте крайно невнимателен, небрежен. Имаш един навик, едно небрежие, което е наследствено, и от тази небрежност много пакости произтичат. Какво трябва да се прави? Ще станеш, ще опънеш ухото си за долната част, после хвани другото си ухо. Хвани меката част на ухото, опъни я хубаво, като че някой учител те опъва за ухото, опъни я хубаво и трябва да знаеш защо те опъва. Като хванеш ухото си, кажи: „Мисли!“ Нищо повече. Като хванеш ухото, трябва да мислиш. Вие не сте правили опити, да видите какъв ефект ще произведете. „То е въпрос, – казвате, – да се опъне ухото“. Другите хора опъват ушите, имат резултати. Ти няма да имаш, защото не си го проверил. – „Аз няма да опъвам ухото, ще мисля“. – Ти [не] можеш да мислиш, без да опъваш ухото. Ти някой път си нервен, сприхав, бърз си. Какво ще правиш тогава? Почеши си малко върха на носа. В човека има естествени движения. Хората се чешат по ноздрите отстрани на носа. Не бутай там! Тук е конят, който ще даде ритник. Като се почешеш по върха на носа си, ще имаш други резултати. „Това са дребни работи“. – Някой път дребните работи имат грамадни резултати. Едно разумно побутване след време ще произведе цяло едно изменение на известно течение вътре в човека. Защото подвижването на ръката – то е разумен акт. Подвижването на дясната ръка – ти възприемаш нещо. Ти с ръката и даваш, и възприемаш. Като дишаш, възприемаш нещо, като гледаш навън, ще предадеш нещо. С дишането ти възприемаш чрез носа, а с очите си ти предаваш. Някои неща гледаш – можеш да даваш, но някой път и с очите възприемаш нещо. Когато дишаш, ти възприемаш, но едновременно със своите очи ти обратно даваш. Никога не смесвайте двата процеса да се втичат едновременно. Да кажем, процесът в A да съответства в B. Тогава вече в ръцете имате същия закон. Щом започнете да вървите, коя ръка отива с

десния крак? – /„*Лявата*“./ – С левия крак отива дясната. Тогава, когато десният крак е положителен, лявата ръка каква е? Може да ходите с десния крак [и дясната ръка напред], но то се прекръстосват краката. Като си прекръстосват краката, турците казват: „Караешкин“. Два начина има при ходенето Едни като вървят, си прекръстосват краката. Дълго време се изисква да ги научат. Турят им нещо във вид на букаи. Раванлия, като върви много добре, особено е, а караешкин е по друг начин. Като видиш някой харамия качил се на коня. Та казвам: Ние някой път вървим по навик, раванлийски. Природата обича „караешкин“, тя прекръстосва краката. Има коне, които вървят караешкин. Аз навеждам на някои малки неща, които човек трябва да ги усъвършенства в себе си. Не че от една постъпка зависи всичко. Много постъпки, много начини има, но човек трябва да знае в даден случай кой начин да избере, защото в самото възпитание на човека играе важна роля как отваря очите, как гледа, с кое око гледа. От много неща зависи. Някой път трябва да наблюдавате ония хора, които имат установен характер, добър характер – в стойката, в ходенето, в движението на ръката, в писането, в сядането – той има нещо много хубаво. Има нещо завършено. Онзи, който не е възпитан, хване стола, дръпне го, повлече го с шум и сяда на него. Другият е внимателен, побутне стола леко, без никакъв шум. Той, значи, услужва на високопоставен господин в себе си. Има едно същество, което седи хиляди пъти по-високо от тебе. Ти, физическият човек, си слуга, слугуваш на господар, който разбира. Вземеш стола и му кажеш: „Заповядайте!“

Господарят ще седне хубаво. Ако грубо му подадеш стола, казва: „Този слуга е невъзпитан“, той ще се обърне да те възпитава. Когато вашите работи не вървят, вие – човекът-слуга и вашият господар, сте в стълкновение. Аз го наричам този човек – слуга, „човек-животно“. Човекът-животно е крайно [невъзпитано] нещо. Всички погрешки в света стават от човека-животно. Туй същество е толкова впечатлително, всичко, каквото вижда, подражава. То е папагал. Де каквото види, ще запомни, помни всичко. Като дойде, започне да преповтаря работите. Като папагал започне да повтаря [думите на] онези, умните, но те са все чужди работи.Щом види някъде, че не се обичат, дойде вечер, започне да ти разправя: „Не те обичат тебе“. Той чул някъде, че се не обичат хората, казва: „Другите не те обичат“. Той предава криво работите. Казва: „Не ви обичат, вие сте бездарник“. Той чул някъде „бездарник“, чул някъде, че „няма Господ“, казва: „Няма Господ“. Той всичко повтаря. Ти, ако тръгнеш по неговия ум, отиде конят в реката. Та, ще проверяваш всичко. Всички страдате от този слуга, който имате. Той ще вземе стола: търрр, търр, казва: „Заповядай!“ Ще обърне внимание на всички. Казва: „Знаете, господарят дойде“. Ще се развика и ще смути другите. Той, господарят, заради него [дошъл], но не и заради другите. Всеки един човек има и

господар, и слуга. Двоен е човек. Но мисли: „Невъзможно е умният да направи погрешка. Аз, който зная, как ще направя погрешка? Ако аз правя погрешка, не аз, някой друг прави погрешката“. Някой път моят слуга като дойде, вземе перото. Той не знае да пише, не знае да говори както трябва. Казва: „Той не може да говори“. „Аз, – казвам, – сега не говоря“. На слугата казвам: „Като искаш да говориш, попитай ме. Ако ти кажа да говориш, ще говориш“. Казвам: „Спри се, да мислиш“. Но човекът животно е крайно щестлавно [същество], то се отличава с едно чувство – такова щестлавие, небивало; гордост няма, но щестлавие!

Тогава да ви приведа един пример: Седя един [ден] тук и си пея. Един[ият] обвинява другия, казва: „Какво си се надул като пуяк? Само показваш опашката навсякъде, разперил си се, първо място навсякъде вземаш“. Ругае го, хука го. „Пееш навсякъде, никой не иска да те слуша. Какво си се разкукуригал?“ Този, който укорява, е щестлавен, защото горделивият човек се страхува да прави забележка. Щестлавният казва: „Аз мога да говоря“. У онзи се събужда гордостта, казва: „То [не е като] за тебе, за глупаци, невежи – за умните кукуригам. Аз си вдигам опашката само за умните, за като тебе глупак не е моята опашка“. Аз си пея, те се разправят. Аз ви представям една драма. Искам да ви представя едно вътрешно състояние: човек винаги се бори с едно чувство на щестлавие и едно чувство на гордост. Щестлавният е невежа, който ще те тури тебе в кривия път, в крива насока, ако не знаеш. Горделивият, ти – човекът на самосъзнанието – надигнал се, може да стане нещо от тебе. То е хубава черта, че самосъзнава. Казва: „Горделив човек“. Ако горделивият се гордее с онова, което знае, на място е гордостта, но ако се гордее с нещо, което не знае, то е друг въпрос. Безпредметно е. Казвам: Трябва да различавате. После, дойде някой, оплаква се: „Господ това не дал, онова не дал“. То е щестлавието в тебе. Казва: „Ти това нямаш, гледай хората какво имат“. Работил човекът, направил си къща; учил, станал учен; пял човекът, станал певец, музикант. Ти нищо не си направил, казваш: „Виж какво направили“. Има човекът, учил човекът. „Има, – казва, – защо[то] Господ му дал?“ Господ не му дал. Ти имаш толкова, колкото и той.

Сега, гледам някои как си внушават. Идва някой при мене и ми казва: „Струва ми се, че [ще] ми се случи нещо“. Слугата е това. Какво ще ти се случи? – „Мисля, че ще се удавя“. – Ще се удавиш в една река, една педя дълбока. Ще минеш през реката, небрежен си, ще паднеш във водата, ще станеш, омиеш се, това е твоето давене. Обаче, „ти предчувстваш“. Ти започваш да си въобразяваш, ти в една педя вода не можеш да се удавиш. Можеш да се удавиш в някоя дълбока вода. Казвам: Често вие си представяте неща, както не са. Казваш: „След двайсет години какво ще правя? След двайсет години ще остарея“. Една млада мома се уплаши,

казва: „Няма да се оженя, [какво] ще правя?“ – Тъпан ще биеш. Хубаво, ако се ожениш, какво ще правиш? Щяла да остане неженена. Като се ожени, какво ще направи? Да обясня. Един свещеник идва при мен и ме пита: „Каква е разликата между вашето учение и учението на църквата?“ Той иска да ме хване. Казвам: Моето учение е учение на млади моми и момци, които не са оженени, а учението на църквата е учение на женени мъже. – „Как тъй?“ – Нежененият е свободен, с всички говори, всички го уважават и почитат. Той не се е самоопределил, свободен е. А пък онези, оженените, стражари имат те. Казвам му: Ти си женен, тебе ще те питат, що си дошъл тук на Изгрева, с чужди жени как ще ходиш? Един женен трябва да има едно верую. В Божественото учение човек е свободен; в човешкото – той е ограничен. Женитбата е форма на най-голямото ограничение, което хората сами си турят. Те криво разбират. Ако има един човек, който те обича, какво има да се съмняваш. [Трябва] да му туриш най-хубавите качества, по-добър човек от онзи, който те обича, няма. Ти започваш да го подозираш, постепенно казваш: „Няма любов“. В този човек, който те обича, трябва да имаш абсолютна вяра; ако ти обичаш някого, той трябва да има абсолютна вяра в тебе. Не трябва да храните никакво подозрение един към друг. Това е любов. Щом имате подозрение, въпросът е свършен, ти си женен. Щом няма подозрение, ти си момък, вървиш по Божественото учение. Има един порядък на нещата, който е съвършен.

Та казвам: Нисшето в човека ограничава. Философски казано: Нисшето ограничава човека, висшето го освобождава. Туй, което те ограничава, то е несъзнателният живот; което те ограничава, то е привременният живот, привременните условия, от които трябва да излезеш. Туй, което те освобождава, то е Божественото, към което трябва да се стремиш. То са два процеса, всички го чувствувате. Ти чувствуваш, че нещо те ограничава – баща ти, майка ти, сестра ти, брат ти, обществото, държавата – навсякъде чувствуваш, че те ограничават. Ограничението е вложено навсякъде. Това е един порядък, от който трябва да намериш изходен път. Онова, което те освобождава, то е Божественото в теб. Ти като влезеш [в Божествения порядък], ти ще бъдеш господар на положението. Една птица, която хвърка, е свободна от мостове, свободна е от тренове, от автомобили, от много работи е свободна. Туй, което вие мислите, че е потребно, за нея не е потребно. Тя седи на една степен много по-висока. Сега, вие искате да се освободите по един начин, дето няма освобождение. Ако имате три–четири автомобила, пак ще имате ограничение. Шофьорът може да ви прекатури някъде, не сте толкова сигурни. Дотогава, докато хората ти служат, ти всякога трябва да бъдеш нащрек. Онова, на което можеш да разчиташ, то е Божественото във вас. На него човек всякога може да разчита. Туй, което не прави погрешки, всякога е Божественото. Ако нещо може да даде стабилност на ума – да мислиш, да постъпваш хубаво, то е

Божественото начало. Ако ти тръгнат работите добре, в живота че ти върви добре, то е Божественото. Използвай тия условия, не нарушавай реда и порядъка. Ако не ти върви, гледай да се освободиш от човешкия порядък. Като влезеш в Божественото, ще ти тръгне. Човешкият порядък спира, ограничава; Божественият порядък освобождава. Те са психологически неща, може да проверите, ще видите, че е вярно. Има ред правила в окултната наука, които имат приложение.

Е[д]но ви давам, една формула. „Едно"-то означава положителният принцип, този, който движи света. „Две" означава туй, което обработва нещата. „Три" е резултатът, това са постъпките. Най-първо вървят числата отляво надясно. Положителният принцип върви отляво надясно. Във второто положение принципът върви отгоре надолу и третият процес отдясно наляво. Първият, отляво надясно, какъв е? Този процес, отгоре надолу, е инволюционен. Слизане има в по-гъстата материя, употребявате по-голяма сила. При този процес, отляво надясно, влизате в по-рядка материя. По този начин работите ще се уредят. Бялата раса, арийската раса, пишат отляво надясно. Семитите пишат отдясно наляво, а китайците отгоре надолу. Затова работите на китайците им са забъркани. Източните народи, семитите, китайците, вървят [от] лесните работи към по-мъчните. Евреите вървят като семити[те]. Отляво надясно е естествено. Вие вече сте слезли по първия начин.

Един квадрат може да се нанесе на човешкото лице. Да знаеш откъде да започнеш – той е магически начин, основан на законите на мъдростта. Трябва да знаеш в даден случай откъде да започнеш и как да започнеш. Ако започнеш правилно, няма да имаш препятствия; ако не започнеш правилно – ще имаш препятствия. Ако започнеш да слизаш, да копаеш кладенец, надали животът ще върви спешно. Колкото слизаш, работата става по-медленно, вече мудно върви. Ако започнеш по първия начин, то е – от мъчното към лесното да отиваш. Иска се дълго време да се обясняват нещата.

Божият Дух носи всичките блага на живота.

1. Лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя
на 27.IX.1935 год., петък, 5 ч. с., София – Изгрев

1935_09_29 Изтълкувай ни тази притча!
неделна беседа

ИЗТЪЛКУВАЙ НИ ТАЗИ ПРИТЧА

Отче наш.

„В начало бе Словото“.

15 стих от 15 глава от Матея: „Петър му отговори и рече: Изтълкувай ни тази притча.“

В света, в който живеем, нещата са затворени, много малко знаем. Онова малкото дете, което се ражда, нищо не знае, тепърва има да учи. Някой път ние, които мислим, че много знаем, щом попаднем в трудно положение, виждаме, че много малко знаем. Когато някой човек се разболее, той може да е свършил няколко факултета, при това много малко знае как да си помогне на болестта. Може да не е много учен, ако падне в един кладенец, ще чака помощ отвънка. Наистина ние сме в света на загадките, дето от най-ранна възраст, докато замине човек от земята (в)се трябва да се учи човек. Никога не може да кажем, че знаем. Може да кажем, че знаем някои работи, но понеже не седим на едно място, знанието, което сега придобиваме, може би за бъдеще да ни ползува. Но за всяко ново условие знанието, което имаме, то е само спомагало за онова, което требва да научим. Следствие на това човек постоянно требва да се учи да има будно съзнание. Значи целият свет е в един прогресивен път. Има нещо в света, което се развива, но ние не сме прицелна точка, ние требва да се съгласим с онова, което се развива в света. Вземете в едно военно положение, запример, има война, всичките коне, всичките добитъци вземат и ги карат. Карат ги без да искат. Какво ще кажете? Понеже има война, карат ги, те ни най-малко не знаят накъде, търпят, не разбират какво става, но все-таки по един или друг начин ще вземат участие. Вземете житото, което седи спокойно в хамбаря. Изведнъж изнесат го из хамбаря, турят го за некоя работа. Хората са гладни, война има, требва жито и то отива да помага в тази война. Ако хората не ядат, ще умрат гладни. Въпрос е, защо житото требва да страда? – За да живеят хората. Житото не умира, но страда. Житото не страда за себе си. Страданията на житото носят живот на хората. По някой път защо хората страдат? – За да живеят други същества. Следователно, в природата страданията са една позиция, начин, форма, за да влезе новият живот. И откак светът е създаден, няма друг начин, по който животът иде. Ние, съвременните хора, искаме един живот без страдания. Тогава нека всеки да си даде един отчет: Как може един живот без страдания. Ние предполагаме, но не знаем как. Ние предполагаме живот без страдания. Ако вземете даже най-възвишения живот, вие си представяте живота на

рая и същевременно вие имате контраст на рая – ада. Колкото едните са блажени, толкова другите са нещастни.

Сега да ви обясня. Има два начина. Разумните обясняват по един начин, неразумните – по друг начин. В туй няма никакъв произвол. Значи онзи, който страда, той доброволно страда и който се мъчи, той доброволно се мъчи; онзи, който благува, той пак доброволно благува. То повидимому не е така. Сега една притча трябва да се тълкува. В математиката имате да кажем: А:В = С:Д; Имате едно отношение. То е едно просто отношение на известни количествени форми. Но под А:В може да се даде друго тълкувание. Трябва да се преведат в геометрически форми. Следователно, ако едно понятие, едно математическо понятие, то е вътрешната страна. Математиката е една наука за духовния живот, на отвлеченото, дълбокото, което е причината на нещата. Геометрията в дадения случай представя физическия свят, туй, което може да се види, което може да бъде разбрано за нас. Нещата всякога геометрически стават видими; само тогава може да ги опитаме или можем да разберем нещо. Може някой да ви говори за доброто, може някой да ви говори за сладкото, те са неща непонятни. Онова, което вие опитвате, то е разбраното за вас, имате едно понятие. Реалното в света трябва всякога да се опита. Има един вътрешен опит – един опит експеримент. Някой учен човек прави някой опит с някой плъх, тури му инжекция, но този опит не е научен. Ще направиш един опит със себе си да го чувствуваш. Ти правиш опит – удряш с чука един камък. Това е външен опит. Ти с чука да удряш жив човек, ти с този чук да удряш себе си. Удариш камъка, казваш: Няма нищо от един удар. Така е върху камъка няма нищо. Но върху човека? Ако чукаш камъни, нямаш понятие какво нещо е ударът, но ако същият удар падне върху тебе, тогава ще имаш една представа. Тогава с всеки удар ще се породи желание как да го избегнеш. Сега при съвременните условия ние търсим лесния път, ние търсим път без страдание, без мъчнотии, без трудности и искаме всичко да ни е наред. То е идеален свет, то е само за Първопричината, то е вярно само по отношение на Бога. Бог, Който разполага с всичко в света, само за Него това е вярно. За нас, които сме създадени, това не се отнася за нас. Туй, което е приятно за очите, то не е приятно за краката. Да допуснем, ти видиш някое место, много красиво, с очите си го виждаш. На планината очите не могат да идат, тогава караш краката четири, пет, шест часа да пътуват, за да видят очите това, което е красиво. За очите е много красиво, но краката казват: Пришки ни излязоха. Тази красота на нас много скъпо ни струва. Често туй, което устата иска, скъпо струва на ръцете. Устата казва: Онзи плод (в) круша, грозде и всичко това е приятно, но като туриш ръцете да работят, да изработят тия неща, те казват: За устата е много добре, но за нас. Вие как бихте го направили. Казват: Да не работим. Много хубаво, но това не е разрешение на въпроса. Всички да не работим. Тогава,

ако всички не работим, какво ще имаме? Мъчнотията не е в работата. Всичката мъчнотия седи в едно вътрешно разбиране. Ние искаме един живот преждевременно. Ние схващаме един живот преди да сме минали известна фаза. Детето не може да се роди юнак. Най-големите герои не са родени герои. Те отпосле са станали герои. Най-първо това дете е слабо, майка му ще го къпе, ще го облича, след 15, 20, 21, 25 години на това дете майка му и баща му като му са помагали, то е станало вече герой. Даже и най-големите животни, всичките животни най-първо са слаби. Вземете един свят човек и той минава по същия път. Гениите на човечеството и те минават същия път, същия процес. Няма дарба в света, която да не е минала по същия път. Онова, Божественото развитие, върви от слабото към силното. Следователно, човек при всичките условия, ако разбира, може да стане силен. Под думата силен ние всякога разбираме разумно. Само разумното в света може да бъде силно. Вземете един параход, който пътува през океана, то е разумното в човека, което го е създало. Ние гледаме по небето хиляди и милиони звезди, които са горе на небето, вижте ги какви пътища, какъв живот, каква разумност, каква интелигентност се крие, какво знание се крие. Ние какво знаем? – Ние се занимаваме с обикновени работи: с ядене, пиене, с много маловажни работи се занимаваме, както малкото дете с куклите се занимава. Не че то е лошо, но този живот е ограничен.

Та казвам: Притчите имат нужда да се тълкуват. Погрешката в какво седи? – Ако се тълкува една притча правилно, то е благословение, ако тази притча се тълкува криво, то е страдание. Доброто седи в доброто тълкуване на притчата. Злото произтича, когато нещата се тълкуват криво. Злото не седи в яденето. Някой сготвил хубаво, прекрасно ядене. Ако вие преядете и турите в стомаха повече, отколкото стомахът може да смели, веднага усещате една тежест. Както в ония времена, които описват историците. В Римската империя, в римската епоха, у римляните вкусът за ядене бил толкова развит, че цяла нощ като пирували, вземали някакво лекарство, да повърнат яденето, че пак да ядат. Два, три пъти правили така, за да опитват вкуса. Какво ще бъде това ядене, като ядеш, да го повърнеш, че пак да усетиш вкуса. То е едно неразбиране. Защото животът не седи само в постоянното ядене. Яденето е едно благословение. То е една връзка. Чрез яденето ние влизаме да се запознаем с вътрешната страна на живота. То е връзка. Защото живот с живот се свързва. Казва някой: Някой човек се храни. Животът се поддържа само с живот. Разумното се поддържа от разумно. Силата се поддържа пак от сила. Слабото не може да поддържа силното. Слабото може да стане като условие, за да се образува една връзка. Каква връзка може да има между един силен и един слаб човек. Има една връзка. Има една връзка, че слабият може да мине оттам, отдето силният не може да мине. Една малка мушица може да мине

през една малка дупчица, ти, човекът, който си голям, не можеш да минеш. Ако речеш да минеш, ще направиш голяма дупка, ще развалиш работите. Малката мушица може да влезе и да излезе. Тогава слабото по някой път може да помага на силното. Всичките силни работи са станали от слаби; Силните въжета от какво са станали? – От слабите конци, хиляди конци, турени заедно, образуват дебело въже. Тия, слабите букви, образуват една научна теза. Всички тия слаби работи трябва да ги наредим по известен закон, тогава вече те са проводници на онова, разумното, в света. Човек в прогреса на своето развитие трябва да работи над себе си. По някой път вие задавате въпроса: Защо човек трябва да живее? – Човек трябва да живее, човек винаги трябва да богатее. Казва: Аз не искам да бъда богат човек. Вие не сте родени да бъдете богати. – Сиромах съм. – Ти си кандидат за богат. – Аз съм невежа. – Ти си кандидат за учен. Ама съм грешен. – Ти си кандидат за светия, кандидат си за рая. Трябва да намерите пътя на вашето развитие, по който път да влезете в онова, което Бог е дал. За слабите Бог е определил пътя на тяхното развитие: За слабите е силата. Следователно, в света има две движения, аз ги наричам така: слабите възлизат, силните слизат. Когато силният слиза, слабият възлиза. Когато слабият възлиза, силният се качва. Като се срещнат, те вършат Волята Божия. Вземете в природата онзи велик закон: онази вода в океана не може да се дигне така из въздуха, тя се подига на малки капчици нагоре, на много малки капчици се издига нагоре и след туй пада на по-силни капки, поливат тревите. Ако капките не могат да се подигнат горе и ако не могат да станат големи да слязат долу, не е правилен процес. Следователно, ако ти като станеш голям човек, надолу ще слезеш, като станеш много дребнав, много слаб, нагоре ще се качиш. Онези от вас, които са слаби, да си турят раници, нагоре да вървят; онези, които са силни, надолу да слизат. Или другояче казано: Слабите хора са в света, които дълго време са работили, отслабнали са, те трябва да починат. Силният е който почива, той трябва да (е) подтик и да идат да заместят слабите. Така е обяснението. Казва: Аз съм един слаб човек. Почивка ти трябва. На силния работа му трябва. – Невежа съм. – Почивка ти трябва. Трябва да отидеш да спиш. Защото от много работа си оглупял. Сега да ви обясня от какво разбирам. Някой търговец започнал с капитал, учен човек. Представете си в големите европейски градове с милиони разполага. Влезе в борсата, след няколко часа го изваждат, изиграл няколко операции, изгубил всичките пари, заборчал няколко милиона. Хващат го за главата, за краката, излиза, като няма пари, като изгубил всичко, умът не му стига. Докато имаш пари, ти си умен: докато имаш конци, ще плетеш едно въже, като няма какво да плетеш, как ще си покажеш изкуството. Това са само изяснения. Тъй както е това в човешкия живот, тъй както са наредени нещата. Има един живот от Бога, който хората още не могат да разберат добре. Има едно противоречие, което е човешко, което не е Божествено. То се отличава по

следното: Човешките порядки всякога започват с щастието и свършват с нещастието; започват с доброто и свършват със злото. Божествените порядки започват с нещастието и свършват с щастието; започват със злото и свършват с доброто. Щом си започнал добре и си свършил зле, ти си в човешкия порядък; щом си започнал с щастието и си свършил с нещастието, в човешкия порядък си. Щом си започнал с нещастието и свършиш с щастието, в Божествения порядък си, щом започнеш със злото и свършиш с доброто, в Божествения порядък (си). То е диагноза. Най-първо трябва да знаеш: Човешкият порядък е временен, в човешките работи няма нещо завършено. След като посееш житното зърно, след 7, 8 месеца ще узрее и ще даде плод. Ако не го ожънеш, ще падне и пак наново ще изникне. Ако го ожънеш, ще имаш полза от него. Но има едно разсъждение: Житото в хамбара трябва да запази своята чистота. Не трябва да искаш, докато житото е в хамбара да се размножи. В хамбаря то никога не може да се размножи. Защото ако в хамбара дойде влага, то ще поникне, но като израсте, не може да даде плод. Ако туй житно зърно иска да спечели нещо, трябва да го посеят на нивата. Но там ще дойдат други страдания. Следователно, всеки един в света, който не иска да страда, той трябва да пази своята чистота. Който иска да придобие знание, той е на нивата, без тия страдания не може. От избора на човека зависят страданията му. Който е на нивата, има какво да придобие. Придобивките идат чрез закона на страданието. И обратният закон: За разбирането на Бога чистота е един метод. Ти, за да живееш при Бога, трябва да бъдеш чист. А за да можеш да живееш между хората, трябва да имаш знания. Някой казва: Да е силен човек. Ти за да живееш един добър живот между хората, може само, когато си умен, не когато си силен. Когато си силен, то е друг въпрос. Умният човек може да живее между хората, а чистият – при Бога. Когато човек слиза от невидимия свят, идва вече на земята. Каква е връзката сега? Казват: Каква полза има от чистотата? Тебе чистотата ти е необходима, понеже от чистота иде животът. Без чистота живот не можеш да имаш. Здравето на човека, то е неговата чистота. Ти когато дойдеш от Божествения свят, Бог ще бъде вътре в тебе. Понеже нечистота(та) е външна обвивка, ти влизаш в света на страданията. Страданията произтичат от нечистотата. Защото този, външният човек, го е страх, ще те окаля навсякъде. Знаем, че страданията произтичат от нечистотата. Много от страданията произтичат от запушване на порите. Следователно, когато някой се простуди, за да го лекуват, ще го разтриват, да се изпоти. Що е потта? Потта е вътрешна вода, която трябва да излезе, да отвори порите да може да диша през кожата, за да може да се възстанови чисто(та), да може Бог в него да работи. Бог чрез чистота постоянно работи. Щом сме нечисти, трябва да чистим външната кал. Какво ни трябва. Трябват ни страдания. Щом станем нещастни, какво трябва да правим? – Трябва да знаеш да се освободиш. Да ви дам един пример. Виждам един бивол

легнал в една локва лятно време, зимно време не влизат, но лете, когато температурата е 35 градуса, влезе в локвата. Казваш: Какви глупости. Той се скрил от ония, хапливите мухи. Влиза в локвата, турил един пръст дебела броня, бронирал си кожата навсякъде, като излезе маха опашка. Ако ти не разбираш последствията на този бивол. Той, като маха опашка да се брани от мухите, ще хвърли малко кал отгоре ти. Питам тогава: Погрешката къде е – в мене, който не разбирам, или в бивола. Биволът казва: Лош е този свят. Няколко часа седи там в калта, туря кал да се освободи от мухите. Вие питате: Защо Господ създал света така? Защото млекопитающите станаха много лениви и да се не атрофират техните членове, тия, хапливите мухи, ги безпокоят да си махат опашката, пък махането на опашката раздвижва организъма им, карат ги да работят. Ти си станал, мислиш да работиш, някоя муха ще дойде, тя мисли, че си още говедо, току те ухапе. Ти вече копаеш, работиш, волът не е копал. Тя пак те мушне. Казвам: Не разбираш, ти си много глупава муха. Иде онзи, който не работил, казвам: Остави ме на спокойствие. Недоразуменията между хората се дължат често, както недоразуменията между сегашните мухи. Дойде една, тъкмо си събул чорапите от краката, бос си, ужили те. Ти четеш, тя казва: Стани да работиш. Казваш: Много лоши са тия мухи. Сега аз ви давам приблизително едно обяснение на нещата. Човек трябва да бъде умен, да разбира. Един ден и мухите ще поумнеят и те няма да хапят. Сега защо хапят мухите, кои са причините за това? – Мухите от немай-къде хапят. Тия мухи си имат остри хоботи, пък електричеството се набира на острите места, когато се разваля времето, когато в атмосферата влезе много влага, туй електричество се набира на хобота на хапливите мухи, започва да ги сърби, те ще дойдат да се освободят. Като кацне, електричеството иде в човека, мухата казва: Слава Богу! Тя остави на тебе електричеството, дето те бодне, ти мръднеш крака. Забележете, тия мухи, те, предават известно количество на електрическа енергия. Тя ти предава електричество. Мухата научно това не го знае. Но тя го остава на човешкия крак, на кожата на някое животно. Тогава Бог заставил мухите да карат хората и животните на работа. Като вижда човек как мухите хапят животните, казва, за да не ме ухапят, трябва да работя. Следователно, страданията в света това са хапливите мухи. Ако имаш много страдания, много хапливи мухи те хапят, за да не седиш под крушата с ръцете в джобовете, да разсъждаваш, както онзи философ, който седнал лятно време под една круша, с хубави зрели плодове, гледал нагоре. Казва: Господ не е направил света така, както трябва, толкова големи тикви турил на едно малко ластунче, а на тази, голямата круша, такива малки круши. Тук трябваше да тури тиквите – така си разсъждавал той. По едно време дошъл вятър, пада една голяма круша по носа и го разкървавила. Ние мислим, че нещата не са турени на място. Ако Господ беше направил, както ние мислим, щеше да бъде много по-лошо. И сега има доста големи

круши, ако паднат, може да ти счупят носа. Има големи дюли, ако падне една такава дюля по главата, може да те удари силно. Ако света Бог го създаде, както ние мислим, ние ще увеличим нашите страдания. Следователно, при сегашните условия ние трябва да се примирим с нашите условия, но да се примирим значи при ония условия, при които живеем, ще намерим един път, по който можем да преодолеем мъчнотиите, в които се намираме. Та сега главният начин седи в какво? При сегашното възпитание на децата в какво седи покварата на децата. Според моите наблюдения, първата причина не може да забележиш даже една поквара. Аз съм забелязал едно малко момиче пет–шестгодишно, като дойдат гости, то мълчи. Като няма майката, говори, ще кани, ще се разговаря, като чуе, че иде майката, то седне, да се покаже, че нищо не е правило. То вече е една поквара. Майката е закон там, а пък този гостенин е свободата. Майката като дойде, погледне, казва: Да не би тя да е направила нещо против законите. – Нищо. Като излезе майката, пак ще поговори. То казва: Майка ми малко ме ограничава, не ми дава свобода. Детето казва: Какво да правя? Той казва: Не правиш хубаво. Ами че майка си ти я измамваш, казваш, че си седяла мирно, а пък не си седяла. Майката казва: Да не говориш с гостенина, да го гледаш отдалече, а пък ти си приказвала. Гостенинът, казва, той говореше. Или момичето трябваше да попита майка си, да каже: Мамо, моля ти се да ми позволиш да поговоря с нашия гостенин. Гостът трябваше да постъпи педагогически. Това е правилният път, по който детето трябва да се възпита, за да не се развали. Та ние казваме: Да не говорим с този, с онзи. Не, при съвременните условия дайте свобода на детето да се прояви. После като дойде гостенинът и като замине, да каже: Мамо, добре ли постъпих, направих ли нещо, което не трябваше. Другояче ти ще се научиш да лъжеш, да лицемериш; То не е възпитание. В училището има възпитание, закон има там. Учениците, като влезе учителят, учениците са като светии, щом излезе, всички започват да говорят; щом влезе, пак стоят мирно. Това не е никакво възпитание. Не че е лошо, хубаво е! Но с туй ние имаме вече резултат. В туй възпитание учат ни за Бога, казват: Ако вие не живеете добре, ще идете в ада. Ако те е страх от ада, да бъдеш в небето и влезеш от страх в небето, ти нямаш правилно понятие за Бога. Трябва да знаеш, че Бог е благ баща, трябва да имаш синовни отношения. Трябва доброволно да изпълниш Неговата Воля, не от страх да изпълниш Неговата Воля, че ще те тури в ада. Сега този начин на възпитание може някога да е бил полезен, да е бил на място, но при сегашните условия, сега детето израснало, станало възрастен син, бащата ще му покаже законите, ще му ги обясни. – Ти към мене трябва да имаш уважение и почитание, понеже, ако ти не ме почиташ, ако ти не ме уважаваш, не ме обичаш, един ден каквото правиш на мене и твоите деца ще правят на тебе. Следователно любовта, почитта трябва да се върне към тебе. При сегашните условия онова, което вие

вършите, доброто ще се върне при вас. Вие трябва да се отнасяте добре към другите хора, (за) да се отнасят и те добре към вас. Вие трябва да се отнасяте добре към другите хора, за да станат проводници за тебе, което Бог е изпратил – при вас да дойде. Законът е там, че вие всякога трябва да държите вашето добро, което направите, да се върне при вас. Доброто от вас да се върне при Бога. Туй добро като дойде при вас, ще остави за вас каквото има, ще се върне после при Бога. Доброто, което правите, ще мине през вас, ще иде при вашите ближни, ще се върне при вас. То иде там, отдето е дошло. Така става подобрението на живота. Така се придобива здраве. Ако искате да бъдете здрави, трябва да желаете здравето на всичките.

Сега съзнаваше Петър. Казва: Изтълкувай ни тази притча. Той се намираше в едно вътрешно безпокойствие на духа. Ти разсъждаваш за хиляди противоречия от хиляди години, които съществуват. Противоречия, които ангелите не са разрешили, противоречия, които боговете не са ги разрешили, и противоречия, които хората няма да разрешат, противоречия, които само Онзи, Който създал света, ще ги разреши. Има противоречия, които никога няма да се разрешат. Защо земята се движи с такава бързина, а не с по-голяма или с по-малка? Туй движение съответствува на онази степен на развитие, до каквато ние сме дошли. Ако земята се въртеше по-бързо, тогава хората щяха да изхвръкнат. Ако вие бихте увеличили земята да се движи хиляда пъти по-бързо, отколкото сега, ако в пространството вие бихте се движили хиляда пъти повече, отколкото сега се движи, знаете ли какво ще стане? Пак философски разсъждения. До вашия живот единично до вас не може да се даде, винаги групово се дава. Трябва да се внесе един закон в света, трябва да има общо приложение за всичките хора. Един закон за всички еднакво да се разбират. Вземете закона за дишането. Всички същества дишат. Този закон на дишането е най-правилният начин да възприемем въздуха и мислите, които идват чрез него, различават се. Понеже ние, сегашните хора, сме заети с известни препятствия, които носим от миналото. Какво можеш да разправяш на един беден човек или болен човек, с какво може да го утешавате. Ти можа да му кажеш, че Господ ще му помогне. Тази идея не е понятна на него. Казва: Как ще ми помогне? Аз не съм глупав. Хората винаги разбират, че Бог ще се прояви чрез някого в света. Този лекар, чрез когото Господ може да се прояви, ако ти не отвориш твоя път, ако ти си един човек много сприхав, ти може за дълго време да спреш да дойде този лекар до твоя дом. Аз гледам някой старец иде при някой банкер, плаче, плаче, банкерът даде един лев. Иде някоя млада красива мома, само две сълзи като порони, той даде 5, 6 хиляди лева. Защо този банкер оценява сълзите на младата мома за 5, 6 хиляди лева, а тия на стария за един лев? Вие ще кажете, че е красива. Но в душата на тази мома

има любов. Тя като влезе, запали от четири страни този огън, казва: Моля, моля, хайде вземете. Даде 4, 5 хиляди лева. Като иде старият, той носи толкоз студ, банкеринът се стегне от студ, даде един лев, казва : Да се махаш оттук! Защо? – Изстива. Срещам стария човек, казва: Не ме разбира. Казвам: С този студения характер никога няма да те разберат. Казва: Много опаки е тази мома. Казвам: В нея огън има. Ти се учи от нея, трябва да имаш такъв огън, че като влезеш, да му запалиш сърцето. Ако аз бях на мястото на този, стария човек, ето как щях да постъпя. Сега аз излагам себе си, да не изложа вас. Този, богатият банкерин, дава пари, само трябва да го запалиш от четири страни. Ти имаш красива дъщеря. Ще пратиш дъщеря си, ще даде адреса. Ти като идеш после, понеже тя го е запалила, ти ще идеш да го гасиш. Аз ви говоря в картини: ще го запалиш да гори. Другояче е неразбрано. Човек докато не е започнал да гори, работите не стават. В горенето имат живот вътре. Не горение с дим, горение без дим. Вие сега казвате: Влюбил се. Оставете тези думи на страна. Запалил се човек гори.

Тази притча трябва да се изтълкува. Вие за да не страдате от студа, някой път вие чувствувате, че животът няма смисъл, празнота, студенина, недружелюбни, неприятни, не горят. Като ви запалят, всич(ки)те хора ще се изменят. Като започнете да горите, ще ви стане много топло. Нали тогава хич няма да са студени хората. Щом горите, на тебе ще ти бъде топло и на другите ще бъде топло. Питам сега: Кое е по-хубаво – да горят ли хората или да са студени? Да се топят ли хората или да са вцепенени? Нека се топят, нека се топят снеговете и ледовете горе, ще има благословение. Казва: Стопи се някой. Какво от това, че се стопил? Казвам: Благодари, че се е стопил. Като се стопиш на огъня, ще станеш восък, от който ще направят свещ, на хората светлина да дава и топлина да дава. Щом станеш светлина, ти на много работи има да се научиш. Тогава вие искате да останете незапалена свещ на 70, 80 години, побеляла главата, никога досега да не сте се запалили, сърцето било студено, какво ще научите. Нямате никакъв любовен роман. Аз от всички българи съм срещнал само един баща, тъй искрено ми казваше, че съжалява, че дъщеря му нямала любовен роман с никого. Че ти си се родил да се запалиш, ако не гориш и пет пари не струваш. Свещта трябва да гори. Че какъв морал е това? Че ако ти не гориш, това е безморалие. Ако гориш, ще се определи степента на твоя морал, добре ли гориш или димиш. Другите казват: Съвсем безопасна работа е, не гори тази свещ. То е един нов начин за гледане. Кое е по-хубаво? Всяка една погрешка е възможност за една добродетел. При мене някой дойде и ми се оплаква. Представете си, аз съм един учен човек, лекар съм. Вървя по пътя, някой господин падне, счупи си крака. Аз отивам, оправям крака, изправям счупеното на крака, става връзка, запознаваме се. Не беше ли по-хубаво да се запознаем, отколкото

да не се счупи крака и никак да се не познаваме. Ти сгрешиш – счупиш си крака, запознаеш се с Господа. Не струва ли да си счупиш крака, за да се запознаеш с Господа. Тъй гледайте на въпроса. Не сега да казвате, нещастие е, защо трябваше да се счупи крака. Аз давам като едно противоречие, от което не може да излезете. По-добре е да не се счупи крака. Ако може да стане запознаването без счупването на крака, но понеже сме неразумни, някой път насила ни счупват крака, за да се запознаем. Всичките тия противоречия, които съществуват, според думите на Писанието, си имат смисъл. „Всичко онова, което се случва на онези, които обичат Господа, ще се превърне за добро". В това има един вътрешен смисъл. Ако така мислим, може да проверим. Аз не казвам да вярвате, но всичко туй трябва да се провери в живота. Постоянно трябва да мислим по този начин. Сега аз отхвърлям злото, но по някои други причини, не че злото е лошо. Ако ти в ума си държиш всички ония лоши форми, защото светът не е създаден само от лоши форми. Казвате: Целият свят е лош. То е полюс само. Като казвате, че целият свят е лош, в какво седи лошавината? Тази дума „лош" е много неопределена. Светът е лош. Но думата лош е форма в ума, понеже тя ще те лиши от възможността да намериш благоприятните условия за твоя живот.

Двама души спорят. Единият отива да вземе билет за влака, чичо му на умиране, последният влак трябва да вземе, за да стигне навреме, да го направят наследник. Някой на гарата му казва една обидна дума, той се скарва и пропуска влака. Защо трябваше да се разправя с такива работи се(га), когато отива да го направят наследник, като се върне, тогава да се разправя, нека върви по пътя си сега и да мисли за чичо си. Вие ще се спрете за една обидна дума, че сте нещастни, изгубите вашето наследство. Оставете вашите нещастия, вие сте кандидат за небето. Вие отивате за наследство, какво ще се спирате, че някой ви казал, че сте невежа или че сте простак. Вие не вървите по правия път. Нека си говори, аз съм човекът, който зная дали вървя по правия път или не. Той нищо не разбира. Аз за себе си зная колко ми е силата. Ти, казва, не знаеш. Всеки ден опитвам силата: дигна един камък от десет килограма, дигна друг от 20 килограма – юнак съм. Дигна от 40, 50, 90, дойда до сто, не мога, моята сила не работи. Някой път някой знае много езици. Питам едного дали знае английски. – Знае. Докато се разговаряме до десет изречения, знае, после спира. Казва: Толкоз зная, как се иска вода, хляб и т. н. Но като дойде до онези сложни разисквания, там вече престава да мисли, той няма знание. Казва: Той е религиозен човек. Знае само молитвата Отче наш, друг знае десет молитви, това не е религиозен живот, то са заучени фрази. Това не е никакъв духовен език. Духовният език е следното: Аз съм посял градина, имам ниви стотина декара. Настанало суша, отдавна няма дъжд. Обръщам се към невидимия свят, казвам: Суша има, моля, пратете ми дъжд. Имам дъжд.

Казва: Случайно. Утре на другите ниви поискам дъжд, пак пратят. Казва: То е случайно. На другите ниви не пада, изсъхнали нивите, а аз каквото кажа, става. Казва: Ти си голям простак, суеверен. Аз не искам да бъда учен като вас, да ми изсъхват нивите. Аз, простият човек, имам мир, разбирам живота. Тия, учените, постоянно се тревожат и за учени минават. Учени хора сте за тревоги, признавам, аз съм учен човек, който минал тревогите, сега минавам в нов клас без тревоги. Може ли? – Може. – Как? – Като го знаеш. Целият ден ти си се пънкал, работил си десет часа. Твоята работа аз за един час я свършвам, после чета, чета, свиря. Ти понеже не знаеш, десет часа ще работиш, аз, който зная, работя един час и цели девет часа ще почивам. Аз такъв невежа бързо ще свърша работата, хората ще се пънкат. Че това е разсъждение, това е логика. Казва: Много работя. Един е свършил работата за един час, друг свършил за десет часа. Трябва да се знае. Една шивачка целия ден шие, крои, пори, шие, пори, казва: Омръзна ми шивачеството. Не, не знае как да шие.

Сега вие казвате: Каква е връзката между силните и слабите. Аз да ви обясня: Вземам моята дреха, този ръкав е силен. Слабите са тук наредени по ръбовете като войници. После тия джобове са силни, слабите отстрани наредени им помагат. Ако не са слабите, ще изгубя ръкава. Ако слабите ги нямаше, ще изгубя джоба си. Благодарение на слабите, че джобът остава на мястото, ръкавите остават на мястото. Благодарение на слабите хора в света, героите остават на мястото. Ако бяха всичките тъй, щеше да бъдат големи ..... Слабите хора в света това са бримките, връзките, с които Бог ни връзва, че ние стоим на място. Слабото се връзва с възел. Следователно, ти казваш: Аз, слабият човек, какво може да направя? Ще държиш, ти си малко шевче, на място си. Хиляди такива слаби като тебе образуват един ръб. Ще държите цялото, ръкавите. Няма какво да се обезсърчават в света слабите хора. Само че вие сте хвърлили око да станете силни, да станете ръкав. Още за ръкав не е дошло времето. Ще чакаш. Че това е философия. Аз като гледам, казва: Какво гледаш на ръкава? Слабите хора в света вършат много добра работа. Силните не разбират работата. Конците разбраха, конците държат работата. Щом си слаб, на място си; щом се разгневиш, на място си. Дойде някое страдание, ти вече усещаш, то е придобивка, ти си почувствувал болките на целия свят. Влюбил си се в някого, чувствуваш болките на всички. Дошла светла идея в ума ти, радвай се. Ти влизаш в този свят на мисъл на целия свят. Направил си едно добро, радвай се, че си направил връзка с доброто. Виждаш и злото, пак се радвай, ще придобиваш опитност: ще знаеш какво е зло. Кажеш ти една обидна дума, стане ти мъчно, радвай се, че си казал една обидна дума. Значи какво нещо е страданието? Като кажеш една обидна дума, ще видиш тежестта на тази дума, втори път ще се пазиш. Това са притчи, които постоянно трябва да се тълкуват. Седите и се молите да ви се даде

малко друг живот. Хубаво. Стар ли да бъдеш или млад да бъдеш. Аз бих предпочел да бъда млад, никога не бих предпочел да бъда стар. Някъде бих предпочел млад да ме мъчи, някъде бих предпочел стар да ме мъчи. Как се тълкува тази притча? Дойде един при мене и казва: Запали ми се сърцето. На 45 години човек, казва, женен съм, дъщеря имам, запали ми се сърцето, видях млада мома, не може да спя вечер, из ума ми не излиза. Казвам: Престани да мислиш. – Да не дава Господ, мъча се, ама хубаво е, какво лошо има, да се мъча. Жена ми е ревнива, ако се научи, охоо. Тебе не те е страх от Господа, от жена ти те е страх. – От жена ми ме е страх, от Господа не ме е страх. Нас, всичките хора, от хората, от жените, но от Господа не ни е страх. Нека дойде свещеният страх от Бога! Този, другият страх, навън да излезе, на негово място нека дойде Любовта. Не роптай, че се запалило сърцето ти. Като дойде Любовта, благодари, че си се запалил от четири страни. Няма нищо лошо в това. Щом реагираш в Любовта, ти ще си създадеш най-голямото нещастие. Щом искаш да се освободиш от Любовта, ще дойде най-голямото нещастие. Никога не се старайте да се освободите от Любовта. Освободете се от вашите криви разбирания, от вашите криви постъпки, криви мисли, криви чувства, но от Любовта ни помен от мисъл да се освобождавате. То е най-свещеното. Че Бог, Който ви посетил, ако Той ви напусне, то е смърт. Ами че за такива разбирания ние казваме: За този мъж няма да мислиш, за тази жена няма да мислиш. За кого да мислим? – За Бога. Каква мисъл имаме. Ние казваме, че в Него живеят всичките хора, а казваме да не мислиш за някого. Това е едно противоречие. Щом трябва да напуснем всичките хора, Бог не е в тях, ако Бог е в тях, какво лошо има, че обичаш този човек. Казвам сега: Къде е лошото? Казва: С Любовта не се занимавай. – Ами с какво друго да се занимавам? – С наука. Че жената тя е в науката. Хванеш някоя буболечка – женска, хванеш някое дърво – женско, хванеш някой скъпоценен камък и той женски. И скъпоценните камъни са женски. Аз тук на иглата имам една жена. Скъпоценните камъни, които пречупват слънчевите лъчи, то са децата, раждат ги. Една жена ражда, пречупва слънчевите лъчи. Красива е. По някой път казват: Да се освободим от жените. Как ще се освободим от жените? Правилно трябва да се разбира смисълът. Казвам: Този камък много добре прави, много добре разрешава този въпрос на светлината. Казвам му: Аз бих желал да бъда чист като тебе. Чист е този камък. Досега не ме оцапал, досега горчива дума не ми казал. Приятел съм с него. Какво да си изкривя душата. Хубаво, как да се освободя от мъжа и как да се освободя от жената. Свобода има, само ако обичаш. Да се освободиш, значи да обичаш. Българите казват: Или да обичаш, или да бягаш. Къде трябва да бягаш? Къде ще идеш, къде ще избягаш? Любовта е най-силният магнит, като минеш някъде, ще те привлече, после никой не може да те извади. В Бостон от гражданската война бяха останали две оръдия, направил(и) от тях магнит, някога бил най-големият – сега има по-голям

от него. Там мнозина имали много смешни опитности. Той бил толкоз силен, че 500, 600 килограма дигал. Приближи някой с подковани обуща, току виж, обущата изведнъж се залепят, той се намери на гръб и той се залепи, извади обущата, остави ги. Всички, които отиват, били предупредени, като отиват там, никакви гвоздеи, никакви петала, часовници, всичко оставят на страна, защото всичко привлича. Вие когато се приближавате при Божия Любов, ще се оставите от всичките противоречия, защото всичко ще залепне. Като залепнат обущата, ще ги оставиш.

Първото нещо. Вие казвате, че хубаво говоря. Хубаво говоря и аз зная, Любовта внася едно подмладяване на живота. Любовта има едно качество: Любовта е тази сила, която подмладява. Любовта е това, което носи здраве, което носи мир, светлина за тялото. Условия са това. Само при Любовта умът функционира правилно. Аз не говоря за човешките чувства, те имат съвсем друг произход. Същината на нещата е друга. Любовта е мощна сила в света. Целият свят е създаден върху този принцип на Любовта. След нея се проявява Божията Мъдрост и Истина. Тия трите принципа работят. Ако във вас първият принцип не го познавате, той ще внесе подмладяване. Вие ще станете млади. След това ще внесе мисъл, че онзи, който обича, той не може да умре. Ако си на умиране и обичаш, ще оживееш. Човек, който има Любов, той не умира. Хората в света умират по единствената причина, че не работят. Ние имаме два полюса: единият полюс е в небето, другият полюс на земята. Докато има равновесие между действуващата сила на Любовта на полюса, който седи в небесните жители и в полюса на земните жители, ние се намираме в центъра, ние живеем в средата, ние живеем на земята. Ако започнат нишките да се късат, че този не те обича, онзи не те обича, онзи център на небето станал толкова силен, че те привлече и ти умреш. Не си умрял, привлича те другият свят. Някой път тези нишки станат толкова силни, хората като те привлекат, ти идваш на земята, слизаш отгоре. Едни хора отиват горе, други слизат на земята. Ако вие умирате, на земята не обичат, горе ви обичат. Ако от горе слизате, на земята ви обичат повече, горе по-малко, затова слизате. Тъй щото, като виждате, вие, които сте дошли на земята, обичани сте. На земята сте обичани повече. Един ден когато престанат тук да ви обичат, ще идете горе тогава. Казвате: Еди-кой си умре. Не го обичаха. Бащата има Любов към дъщерята и майката има Любов, като дойде възлюбленият, наредят се всички негови роднини, по-силни са, току задигнат момата в чуждия дом. Казва: Дадохме нашата дъщеря. Не я дадохте, но взеха ви я. Тъй седи въпросът. Като привличат, тя се отрича от всички, от майка, от баща.

„Изтълкувай тази притча“. Трябва да се тълкуват притчите и да се осмисли вътрешният живот. По възможност по-малко противоречия. Да се въдвори

по-голяма хармония между вас, да дойде подмладяването. Всички, както виждаме, сте остарели. По някой път може да се заплетете. В работите на земята има едно заплитане. Много моми се заплетат, не могат да се оженят. Знаеш защо не могат да се оженят? Десет момци ги искат, не могат да разрешат въпроса кой да е, не може да се оженят. Ако е един, тя ще се ожени, ами пет, шест души я искат, всичките я държат ако, че не я дават. Някоя мома искат да завържат с няколко момци, но като я завържат, тя не може да се ожени. Единият казва: Или мене, или никого. Другият казва същото. Някои моми се оплакват, че не могат да се оженят. На вас казват: Пет любовници имат. Ако е само един, може да се ожени. Аз обяснявам този закон. Не може да влезеш в правия път, не може да подобриш живота си, двама любовници имаш. Той иска да се жени. Който иска да стане добър, той се жени. Като не може да се ожени, не може да стане добър. Защото онзи, лошият човек, е неженен човек. Лошите са, които не са женени. Женени са добрите. Да му мислят онези, които не са женени. Неженените са лоши, понеже онези, като са се влюбили, не им дават да се оженят, да станат добри. Като се оженят, тогава стават добри. Аз разбирам оженен да бъдеш, в състояние да вършиш доброто. Щом човек не е в състояние да върши доброто, неженен е. Някой път думата женитба означава свобода в един смисъл. Защото щом си при баща си, при майка си, има ред правила. Това няма да правиш, онова няма да правиш, оня се връща, няма никаква свобода. Щом се ожениш, този, възлюбленият, казва: Ела при мене, ти ще бъдеш като царица. Цялото ми царство ще бъде на твое разположение, венци турят на главата. Дали ще бъде така, то е друг въпрос. Тя, горката, тури венците.

Изтълкувайте тази притча. Що са скърбите, друг е въпросът. Аз говоря за поляризирането на Любовта, когато въздейства на видимия и невидимия свят, то е така. Онова положение, което нас може да ни избави, зависи от нас, зависи аз къде ще дам своята Любов. Едните ще ме привлекат и другите ще ме привлекат. Там, дето насоча своята Любов, то е разрешението, там ще идеш. От вас зависи накъде вие ще насочите вашата Любов, за да работите. То ще бъде разрешението на въпроса.

Тайна молитва.

2-ра неделна беседа от Учителя,
държана на 29 септември 1935 г.
Изгрев

1935_09_29 Буря голяма. Горделивият и тщеславният
утринно слово

БУРЯ ГОЛЯМА. ГОРДЕЛИВИЯТ И ТЩЕСЛАВНИЯТ

29 септември 1935 г.,
5 ч сутринта.

(Небето съвсем ясно!
Хоризонтът отворен за хубав изгрев.
Малка омара. Времето меко, приятно.)

Нарядът:

„Добрата молитва“

91-ви псалом

„Отче наш“

„Молитвата на Царството“

„В начало бе Словото“

Ще прочета 8-а глава от Евангелието на Матея.

Има много добродетели, които човек има още да учи. И много неща има, които човек не е опитал. Хората имат известни добродетели, които не са ги опитали. И често човек не може да оцени какво нещо са добродетелите. Един прост пример: Тук един наш брат среща един млад господин, носи един далекоглед, хубаво изработен, може би струва 5–6000 лева. Този разбира, казва: „Колко искаш заради него?“ – „Е, евтино ще го продам, [за] 150–160 лева ще ти го дам.“ – „Хубаво.“ Понеже малко опитен човекът, той се усъмнява, казва: „Дай си картата! Да не би да е краден?“ Изважда картата си. „Ами как, продаваш ли го?“ – „Продавам го.“ Изважда, дава го – разглежда го. „Хубаво.“ Казва: „Откъде ти се падна?“ – „Е, баща ми беше офицер, моряк, морски, в морето.“ Далекогледът – много чист, хубав, увеличава 18 пъти. Пита този: „Защо продаваш този бинокъл, далекоглед на баща си?“ Защо го продава за 170 лева? Умно ли е? Не е от много умните. Нищо повече.

Та, сега вие ще кажете: „Глупава работа, не го е продал колкото трябва.“ Та, често и хората продават и своите добродетели много евтино. Някъде

баща му употребил една добродетел, а той никога не е употребил, не е използувал тази добродетел и ще [я] продаде някъде евтино. Сега този, който го е купил, той може да го продаде най-малко за 2000 лева. Ето една печалба, един гешефт търговски. И казват: „На някои хора им върви." И казва този същият господин: „Ето, един ден вървя до едно място", виждa един уред, който, да се направи, тук да го купиш, от странство, ще струва 400–500 лева, за измерване. Този казва: „Колко искаш за него?" – „Е, евтино ще ти го дам." – „Е, колко?" – „25 лева." Този изважда парите и взема уреда и пак го носи при мен. „Как го оценяваш?" – казва. Казвам: „Струва." – „Е – казва, – колко мислиш?" Казва ми колко го е взел. „Е, не си го взел много скъпо."

И казват: на някои хора им върви, на някои хора не им върви. Този, който купува, му върви, а който продава, не му върви. Когато някой продава къщата, не му върви, а който я купил, му върви. А някой път се случва обратното: който я продава, не му върви, а който купува къщата, и на него не му върви.

Сега тъй като говорим, дотук говорът мяза на една шахматна игра. Вие играете, но дали ще спечелите или не, вие не знаете. Имате един противник, теглите насам-нататък, не знаете, предполагате, че може да победите. Или ще ви бият, или ще биете. Както едно сражение. Защото всяка шахматна игра има един цар, една царица и войници, офицери. Ти теглиш и най-после като теглиш, – най-големия градоначалник.

Сега седите и казвате: „Каква сила е имал Христос, като казва на ветровете, и да утихнат." И после ще кажат: „Той, Христос, Син Божий, е надарен от Бога. А ние сме смъртни. Тази работа не е за нас." Разсъжденията ви са много прави. Че е така, че е Син Божий, че заповядва на ветровете. Но вие нямате свое приложение. Ако не може да накарате морето да утихне, ветровете да утихнат, да млъкнат, но има неща, които вие може да накарате да млъкнат. Някой ден вашето море така е развълнувано, че има 10 метра вълни, че изпръскват хората навън. Вие сте развълнувани морета. След като се развълнувате, че пръскаш водата навсякъде, че хората ти чуват шума до другата махала. Казват: „Какво се е разкряскал той?" Не, казвам, морето му се е развълнувало, 10-метрови вълни има.

Христос... Та казва: „Спри!" А Неговите ученици се изпоплашили, да събудят господаря си. Ако стане Този, Който спи, и заповядва на морето, да млъкне морето. И то стана. Каза една дума и всичко утихна.

Като станеш, кажи поне една дума. Ти се извиняваш. Казваш: „Аз се събудих, нервен съм, баща ми такъв, онакъв." Кажи да млъкне морето!

Кажи на себе си: „Слушай, умири се!“ Кажи на вятъра, който духа! Ти станеш сутрин, морето е развълнувано, казваш: „Откъде ще се вземе хляб?“ Имаш 2–3 полици, къщата ще продадат. Вече не си разположен, не ти се яде. Казваш: „Какво ще се прави?“ Стани, кажи да млъкне тая работа! Когато Христос каза да млъкне морето, защо млъкна? Много проста работа е тази.

Аз ще ви го обясня малко пт другояче. Няма да го обясня тъй. На какво мязат учениците? Ученикът, сега който тръгнал, или един просяк така върви подир един добре облечен господин, но няма нито 5 пари в джеба. „Моля – казва, – дайте ми хляб!“ Вика отподире му. „Остави ме на спокойствие!“ – „Дайте ми малко пари, жена ми е болна.“ И като върви просякът, и онзи върви, без да извади нещо от джеба. Той само облечен, върви; и онзи просяк, и той върви отподире. Този човек не го напуща. Идва един господин и го потупва тъй, хубаво, малко по-скромен, изважда и му дава. И онзи млъква.

Морето искаше нещо от учениците, те нямаше какво да дадат, събуждат Учителя, казват: „Стани, дай им, да ни пуснат, нищо в джебовете си нямаме.“ Пари искат тия вълни. Гневно е това море!

Сега вие разрешавате, казвате: „Да има човек сила.“ И чудното е, че вие още чакате да ви се даде сила. И вие още чакате да поумнеете, да станете още по-добри, отколкото сега, че тогава да употребите силата си. Когато казва Христос: „Ако имате вяра“, значи можеш да вярваш само в това, което ти е дадено. Ти не можеш да вярваш в неща, които не съществуват. Вярата винаги е свързана с известна сила и дарбите, които човек притежава, и дотолкова тия дарби ти можеш да ги използуваш, доколкото ти вярваш, че ги имаш.

Някой път ти казваш: да знаеш как да употребиш нещата. Има две качества, от които трябва да почнете: качество на тщеславния човек и качество на горделивия човек. Навсякъде може да го видиш. Тщеславният всякога е гладен. Той на всяка врата ще иде, ще похлопа, ще каже: „Гладен съм.“ Насам-нататък, навсякъде ходи. И утре казва, че гладът го карал. Не. Тщеславие има в това. Гладът го карал. А горделивият, той не хлопа. Някъде той минава, погледне, на вратата седи, и мисли, че онези хора, които минават по пътя, те знаят, че той е пътувал три дена и е гладен. Да му дадат хляб. Тщеславният, като похлопа и не му дадат, е недоволен. Поиска пак, замине на друга врата. Горделивият погледне и каже в себе си: „Невежа! Говедо!“ Мине през друга врата, погледне и пак каже: „Говедо!“ Тщеславният пък тук хлопа, там хлопа: „троп-троп“, и той вика да му дадат.

Сега, това – ако са пътници и са гладни. Ако са болни, тщеславният, като дойде, той вика: „Олеле! Оу!“ Той е тщеславният, вика, кряска. А другият, горделивият, подава си ръката, не пъшка, нищо. Кажеш: „Е, какво?“ – „Виж, познай.“

Тщеславният, ако е цигулар, кажат му: „Я посвири!“, той изведнъж вземе и свири. Ако е горделив, той седи, кажат му веднъж, два пъти, три, четири, той седи. Кажат му четири–пет пъти. Той ще погледне, ще каже: „Такива класически работи, те не се свирят навсякъде и по всяко време.“ Гледа надолу, настрани.

Религиозният, ако е тщеславен, той изведнъж ще каже как се е молил, как му е отговорил Господ. Навсякъде ще почне да разправя: „Едно време, жена ми като беше болна и аз като се помолих, веднага. И като имах един болен приятел“ – като се помолил, уху, изведнъж оздравял! Горделивият-религиозен, и той си има начин. И той се моли – гледа нагоре, подига си очите, казва: „Тия работи не ги разбирате вие.“ (Учителят маха с ръка няколко пъти.)

Сега може да опиша и учения-тщеславен и горделив, навсякъде ги има. Казваш: „Странни хора!“ Не са странни. Сега, добрата страна. Тщеславният човек е човек, който дава; той е търговец, който чука, навсякъде продава той. Евтино, всичко туй, ехей, евтино продава, навсякъде продава! Обращение, казва, да има. Горделивият, той седи, гледа някъде да докопа нещо. Ако е хубаво, тури го в джеба. Горделивият взема, тщеславният дава.

Сега, някой път човек ако не знае... Сега аз описвам една страна на тщеславието, която не се проявява както трябва. Не е лошото в тщеславието. Но човек трябва да се съблече. Молитвата. Ти ще разправиш една своя опитност. Най-първо, опитността, която ще разправиш, онзи човек, комуто ще разправиш, има ли той нужда от тази опитност – сега, умението е там. Защото, ако разправиш една своя опитност, която човекът я знае, тя сама по себе си няма цена, губи цена. Ако е денем, когато има слънчева светлина, и аз вървя със своята свещ пред хората, това не показва, че съм от много умните. Ако вечерно време вървя, в тъмнина, и запаля моята свещ и вървя пред хората, тогава свещта има цена.

Сега аз искам да ви насоча на приложението. Да утихне морето. Човек трябва да започне нещата. Човек трябва да започне от малкото към голямото. Всичките дарби и сили, които човек сега има, той ги е придобил по микроскопически начин. Нищо не е дадено изведнъж на човека. Казват,

че ангелите имат голяма сила. Но тази сила те са я добили с голямо усилие пред хората. И те са минали по човешкия път, по същия път при други условия; вършили са Волята Божия, добили са известно знание, с което разчитат на известни сили. А човек едва започва своето развитие. И по някой път казва, че е един ангел. Може, след дълги векове. Ако живее добре, ако има едно приложение и може да разполага със силите си, той ще бъде ангел. Физически ще има тия знания и може да разполага.

За да може човек да разполага, най-първо той трябва да има вярата. Аз гледам така на въпроса. Има едно голямо противоречие, в което са влезли верующите. Да кажем сега, че вие сте в дома. Синът казва, че бащата не го зачита. Често съм срещал синове, казва: „Баща ми не ме има никакъв." Дъщерята, и тя се оплаква от майка си, че никак не я обича. Някъде господарят се оплаква, че слугата не го обича. Някъде бащата се оплаква от сина, че не го зачитали, майката – от дъщерята, че не я зачита; някъде слугата се оплаква от господаря си, че не го зачита. Някъде учениците се оплакват, че учителят не ги зачита; някъде учителят се оплаква от учениците, че те не го зачитат. Незачитането навсякъде става въпрос.

Един човек е силен пред мен – зачитам го. Виждам, човекът дига един камък цял тон, два тона, вдига го. На този човек аз вече му давам зачитание пред моите очи и уважение му давам. Сила има. Той смята изведнъж, в няколко минути отгоре, една задача. Музикант е човекът, свири, не се шегува. Как не? Зачитам го. Или лекар е, знае как да цери, да лекува. Ще го зачитам – знае да лекува. Как ще зачитам този лекар – този уморил, онзи уморил! Как ще го зачитам?

Чудното е, че някои не са господари. Даже като говоря някой път, аз гледам, религиозни хора има, като вестникари – носят лъжливи работи, непроверени. Във вестниците писали. Вие знаете ли статистиката на вестникарските лъжи? Когато българите обсаждаха Одрин, не зная колко дена го обсаждаха. И току изведнъж по вестниците: „Одрин превзет!" На другата сутрин опровергават – не е паднал, но щял да падне. И на следната сутрин пак: „Одрин превзет!" Аз четох 10, 15, 20 дена – все превзели го. И после турците пак го взимат. Е, такива фитили. Казват: „Одрин превзет!" Е, как? Вестниците казали.

Вие не се учете от вестникарите. Ако от вестникарите искате да научите истината, много мъчно ще я научите. Те са търговци на дребно. Търговците на едро, когато купуват, са горделиви, а когато продават, са тщеславни. Ще ви ги опиша сега. Дойде търговецът сега, тежък търговец. Дойде до житото, до колата с жито. Тури ръката, вземе от житото, пипа, хвърли го в колата. Оставя го. Не струва житото. Това жито пипне, оставя

го. Не струва. Друго жито попипне. Не струва. Е, хубаво. Той обикаля навсякъде. Иде до друга кола, бърка в житото, извади, остави го. Върви, обикаля. Онези чакат. Всички селяни подред чакат наоколо. Горе, долу, като намери тая кола, купи житото. Ехее! Тупа житото, казва: „Това е жито!" Два–три пъти подига цената!

Когато искаме да закачим нещо, ние сме горделиви. А когато искаме да продадем нещо, ние сме тщеславни. Когато искаме да кажем нещо добро за един човек, ние сме горделиви; много на тънко горделиви сме. Искаш да кажеш нещо добро за един човек – ние сме много горделиви. Искаш да му дадеш цена, оценка. Не може да го кажем. Когато дойде за лошото, да го кажеш – ехе, пфуу! Като да кажеш нещо лошо за някой човек, веднага ще го кажеш. Тщеславието върви по-лесно. В злото човек е тщеславен, в доброто човек е горделив. Гордостта е дърво на доброто, тщеславието е дърво на злото.

Сега, едно противоречие. Гордостта винаги върви с доброто. Понеже само доброто е в сила да смекчи горделивия човек. И само злото е в състояние да задоволи тщеславния човек. Астрологически е така и психически е така.

Сега, аз не вземам злото в една постъпка. Аз вземам злото и доброто в първоначалния подтик на нещата. Например гордостта не е такава, каквато се явява в узрелия плод. Онзи, малкият подтик, малкият плод, тъй, в зародиш, той едва е тръгнал и трябва да бъдеш учен човек, така, да имаш едно съзнание, за да различиш в какво направление ще тръгне една мисъл. Онзи подтик, който първоначално може да се яви в човека, в тебе.

Защото гордостта, не мислете, че е едно нормално състояние. Аз съм казвал други път, англичанинът, той се хвали, казва: „I am proud" – „Горделив съм". Имам, казва, горделива плът (proud flesh (англ.) – буквално: горда плът; мед. – зърнесто образувание около рана или язва). Някой голям цирей излезнал, не се лекува. И той е горделив. С това го мажеш, с онова го мажеш. Набъбнал, така, нависоко. Коя мома и кой момък иска така да набъбне? Може някой да иска да набъбне, но така, на свят да е лицето му, че да има обща линия.

Следователно гордостта у човека е един анормален процес, който трябва да се изхвърли. В гордостта има една елементарна нечистота вътре; тъй, както в една киселина, не всичките елементи, които влизат в киселината, са опасни. Един елемент има в киселината, който е опасен; той като се изхвърли, другите елементи са на мястото си.

Сега, понеже сте ученици на една окултна школа, вие очаквате... Сега не

зная, като идете на Небето, ще научите всичко това.

Та казвам: На Небето има малко условия; но и на Небето като идеш, пак трябва да учиш. И там има университет. Там са още по-строги, по-голям ценз има там от университета тук. И там има музикален свят, училища музикални. И там свирят. И там има още повече инструменти, няма да ви ги опиша. Но свирят хората там, и без пари свирят. Но на будали никога не свирят. Тъй. Щом си добър, като те види някой, изведнъж ще започне да ти свири. Щом не си добър, не свири. Но и няма какво да се свири на един будала. Там будали няма. Невежи в Небето няма.

Някои от вас мислите, казвате: „Аз съм бездарен човек.“ Не казвай, че си бездарен. Може да си ленив, може да си мързелив – не си неспособен. Способността има двояк смисъл. Дарбите са унаследени. Всичките хора имат известни дарби и способности, но нямат метод за развиването на тия дарби. Не учиш. Имаш глас, не го упражняваш. Или може да смяташ, но не се упражняваш. Следователно не можеш да прогресираш в тая наука. И в религията е същото. Някои хора са религиозни, но не искат да се упражняват. Казва: „Що ще се моля?“ Той не знае защо трябва да се моли. Той не знае защо трябва да чете Свещените книги.

Ще четеш един роман. Хубаво, ще четеш, но какво ще научиш от романа? Най-първо, героите на романа са все млади хора. Има и стари, но те второстепенна роль играят. Най-първо, героинята не може да бъде една стара баба от 80–90-годишна, но една мома на 15, 16, 17, 18, 19 години. А момъкът е, да кажем, 33-годишен. Тези герои започват с някаква любов. В какво седи любовта? Авторът описва, вие се възхищавате, от любовта се възхищавате. Но тъй, както виждам, в тази любов авторът не е описал естествено. Най-първо авторът описва, че момата е тщеславна, ние виждаме, че героинята е тщеславна, а героят, че е горделив. Така, както ги описва авторът, нещата не са в своето естествено положение. Например, най-първо, тази възлюблена – героинята, авторът я описал тъй, че тя подозира героя. Значи, щом го подозира, тя е страхлива; щом го подозира, тя е тщеславна; щом го подозира, тя е безверна. Нищо повече. А минава за вярующа. Тя минава за героиня, а тя не може да бъде героиня.

Щом ти проучваш нещата, ти търсиш Бога. Когато Го търсиш, като те припече някъде, стигне те злото някъде, казваш: „Господи, Господи, Господи!“ След като мине всичко туй, вдигнеш глава, и казваш: „Няма Го.“ Болен си – казваш: „Ако оздравея, ще повярвам.“ Като оздравееш, казваш: „Работата дойде по един естествен път. Тя, природата, каквото направи.“ Те са празни работи. Питам сега: Герои сте вие, нали? Вие минавате за герои. Казваш: „Аз еди-кого си обичам.“ Обичаш го, но някой път минал,

не те поздравил, много малка работа станала и току си измениш мнението. Щом имаш един герой, никога не трябва да измениш своето мнение заради него. И героят не може да се измени. Героят, да кажем, е един талантлив човек, ще върви по един определен път. Добрият човек не може да се измени. Вземете сега в света – героят, в когото вярваме, като не стане тъй, както ние мислим, казваме: „Аз вече не му вярвам."

Питам: Кое е онова, което може да ти позволи на тебе, на кое отгоре ти искаш това? Искаш Господ да направи нещата както ти искаш. Казвам: На какво основание? Има един конкурс за известна катедра, професорска катедра по музика. Явяват се 100 души, все първокласни музиканти, със свои съчинения. Комисията избира един от тях, а другите 99 остават и казват: „Несправедлива е тази работа."

Кое е справедливо, сега? В този свят избират по един начин, в онзи свят избират по друг начин. В онзи свят, когато избират един за професор, за една катедра, ще ви кажа как го избират, приблизително. Щом има 100 души кандидати за една катедра, дали са своите музикални произведения. Всеки един ще даде едно парче. Умрял някой на Земята, ще изсвирят парчето и ако умрелият оживее, този музикант, който е написал парчето, може да стане професор. Ако не оживее умрелият, професор не може да стане. Така свирят първо парче, второ, трето, и при което парче умрелият оживее, авторът на това парче става професор. Ако още на първото парче оживее, радват се, а някой път може всичките парчета да изсвирят на кандидатите и ако при никое не оживее, никого не турят за професор.

Че, ти по някой път казваш: „Добър човек съм аз. Имам добри намерения." Опитай в какво седи твоето добро намерение. Кои са твоите добри намерения? Добродетелта е от дълбок характер; тя е положителна и отрицателна добродетел. Аз мога да бъда добродетелен, когато правя добро някому, но и когато съм болен, трябва да бъда умен, да не измъчвам хората около себе си.

Разправяше ми един лекар хирург една своя опитност. Той решил да прави хирургически операции без упойка, но най-после се убедил, че като прави операции без упойка, е опасна работа. Казва той: „Аз веднъж като правех операция без упойка на един от пациентите", след като рязал, онзи като му дава един ритник, та отхвръкнал. Казва: „Така не се реже." И оттам насетне, когато прави операция някому, свърже хубаво краката, за да не може да рита. А той да може да реже. Защо ще рита, сега, болният? Заболяло го. И лекарят си извадил едно заключение, че е опасно да прави операция без упойка. Но с упойка като тури, може да прави каквото иска, да тури ножа. Не да иска извинение, но в дадения случай, когато вържат

човека, лекарят трябва да бъде внимателен. Болният не му мисли, ритва лекаря, без да каже: „Много дълбоко заби ножа“ – той му удря един ритник.

Ами добре, някой ваш приятел ви направи нещо. Понатиснал някъде с хирургическия нож – вие току изведнъж ударите ритник. Че, туй всеки ден става. По Изгрева гледам, какви не тертири ги носят при мене; какви не буболечки не са носили при мене. Понеже ме мислят за специалист, казват: „Учителю, към кой род принадлежи?“ Казвам: „Хъмбък.“ (Вж. целия анекдот в беседата „Три фактора“ от 17.VI.1934 г. в томчето „Приготовленията на сърцето“, Неделни беседи 1933–1934 г., том II, София 1999, ИК „Жануа98“, стр. 286.)

Донесете някое прасе, казвам: „Скроено е вашето прасе, от захар направено, от тесто направено.“ Казвам: тестено прасе, не става това.

Аз сега ви навождам това. При мен, при когото и да е от вас, когато ви поднасят една мисъл, никога не я приемайте, ако тя не е вярна. Турете едно правило: каквато и да е лоша мисъл да не храните, понеже тази, лошата мисъл ще остави отпечатъци и тия отпечатъци в ума много мъчно се чистят.

И смъртта, която хората претърпяват на Земята, не е нищо друго освен освобождаване от тия отпечатъци. След като се опетни мозъкът, след като се опетнят всичките дрехи, които имаш, Господ, като види, че не можеш да се чистиш, казва: „Дигнете го от Земята, съблечете му дрехите, нови дрехи му дайте.“ И пак се въплотиш. Ще дойдеш на Земята. Съгрешиш – пак същият процес. Пак ще хвърлиш дрехите, пак нови дрехи ще ти дадат. Събличане, обличане.

Много трудно е обличането в духовния свят, не става лесно туй обличане. Един окултист, който изучавал, казва как вие сте се подлъгали да дойдете на Земята. Ни най-малко хората не са готови, затова слизат на Земята. Понеже онзи свят е красив, не може да ги накарат да слязат на Земята, да станат слуги, те никога не се лъжат за тази работа. Когато искат да пратят някого на Земята, там има хубави витрини и всичките човеци са турени като хубави костюми там. Някой дошъл при витрината, казва: „Да облека, да видя тази дреха.“ Облече я, казва: „Много хубаво ми прилича.“ Затрепери му душата. Ама щом речеш тази дреха да я съблечеш, колкото пъти се опиташ да я съблечеш, толкова повече се оплиташ и току се намериш на Земята. И тогава съдбата ти зависи от дрехата, която си избрал. Не всеки един костюм е направен еднакво.

Съдбата на човека какво е? Какъвто костюм си избрал, такава ти е съдбата. И 120 години ще ти вземе, докато се научиш как да го съблечеш. Някой път и по-малко години взема – 40, 50, някой път и 30, а някой път и 10.

Сега, това са обяснения за съществените противоречия в света. Те не са противоречия. Това са задачи, с които вие трябва да се справите. Лошите условия, това са задачи. Има деца, които наричат лоши, своенравни – значи вървят по своя си път. Това са задачи, с които трябва да се справиш. Това са своенравни деца. Имаш един господар, с който трябва да знаеш разумно да се справиш. Сиромашията, това е задача. Учението, това е задача. Богатството, това е задача. Всички неща, които човек има, това са задачи, с които той трябва да се справи, да се научи как да слугува на Бога.

То е най-хубавото нещо, да знаеш как да слугуваш. Че ако ти си цигулар, тръгваш, навсякъде може да си проправиш път. Има известни музикални мелодии, които въздействуват на хората. Идеш някъде, карат се мъж и жена, бият се, мъжът пукнал главата на жена си. Ти влезеш вътре, извадиш цигулката, изведнъж престанат да се бият. Погледнеш – и двамата седнали, засмеят се. И двамата те приемат добре, нагостят те, казват: „Много се радваме, че дойде в нашата къща. Постой ден, два, три.“ Идеш някъде, някой човек изгубил своето религиозно чувство, меланхоличен е. Не е в духа си. Не му се моли. От 4–5 дена. Ти дойдеш с цигулката отвън, посвириш – дойде Духът в него. Той те приеме, казва: „Заповядай. Много ти благодаря, че ми свири.“

Аз съм превождал примера за Аделина Пати, която отива в Ню Йорк да си получи един чек от 25 000 долара. Директорът на пощата казва: „Госпожо, не Ви познавам, не може да Ви дам парите.“ Тя се изправя и започва да пее. Всички чиновници излизат да я слушат, оставят работата си. Директорът казва: „Дайте ѝ чека!“

Хората нямат доверие в тебе – застани, изпей песента си. Казва: „Дали ще мога? Да си приготвя репертоара.“ Че, ако репертоарът не е приготвен, кога ще го приготвиш? Ти трябва да имаш готов репертоар.

Та, ние идваме до другото положение. Очакваме едно механическо подобрение. Младата мома се жени за един момък, да я утешава. То е крива женитба. Тя се жени той да я утешава. Оставате ли вие да се жените, за да се утешавате, тя е загубена работа. В женитбата двама са оркестранти, дето ще свирите. Жената е сопран, мъжът е бас. Като се оженят, започват първото парче. Тогава започва пререканието. „Ти там не изпълни добре.“ – „Ама и ти в баса не го изпълни хубаво.“ Трябва да се изпълнят тия работи. Нищо фалшиво да няма. Ти свириш, допълняте се. Басът е на

Земята, на физическото поле. Сопранът е горе, в Божествения свят. Божественото и човешкото, те имат възможности.

Тъй сега като ви обяснявам, ще кажете: „Кажи го с две думи, какво ще разправяш за бас, за сопран. Кажи го тъй, да го разберем. Кажи го с две думи." Как да му го кажа с две думи?

Идва един при мене, намира се в трудно положение, слушал той, че аз може да помагам. Сега той си има някаква си идея. Казвам му, че той трябва да има вяра. Казва ми: „Тия работи аз ги зная, кажи ми една дума." Казвам: Какво да кажа? Рекох: Хубаво, какво да кажа? Аз може да ти кажа: Ти си едно въже, аз имам една дупка. Ще окача нещо на въжето, ще те пусна долу и ще видя това въже ще се скъса ли. Казвам: Не го окачвайте тогава.

Трябва да имаш нещо в себе си. Трябва да имаш нещо, на което да разчиташ. Трябва да имаш вяра в себе си. Може да станат някои работи. Може и да не станат. Аз може да кажа да те приемат в университета. Може и да не те приемат. Мъчнотията е докато влезеш в университета. Като влезеш, има друга мъчнотия: трябва да учиш. Не учиш ли, тогава идат тия професори, дето казват: „Онзи, ти го препоръча, че той е способен, но той не учи." Казвам тогава: Не е работа само да влезеш в университета, но трябва да учиш. След туй, не само да учиш, но трябва да прилагаш.

Та, в живота, вие сте влезли в университета, връщане назад няма. Сега изключване има. Или ще свършиш правилно университета, или ще те изключат навън.

Казва някой: „Мен ми дотегна животът." Въпросът не е до дотягане на живота. Е, какво? Много са тщеславни младите. Гледам, млада героиня, ще иде на канарата, да се хвърли долу. Ще се хвърли в кладенеца. В морето ще иде да се хвърли. Някоя щяла да вземе стрихнин. Някой път взимат какви ли не работи. Аз седя и разсъждавам. По някой път аз обичам да се шегувам. При мене дойде една мома, каза: „Ще се хвърля." Казвам: „Когато искаш да се хвърлиш, повикай ме, аз да ти избера мястото. Ти можеш да избереш една канара, от един метър висока. Аз ще ти избера 20 метра висока." Тя сега отива там и от ниско – половин метър, се хвърли, падне, натърти се. Ох, отива една млада, ще се дави. Докачила се, влиза вътре в морето, до колене. Обръща се и казва: „Кажи да не влизам вътре да се давя." До колене влязла, щяла да се дави. Не, тя трябва да знае, че като влезе, да се гурне, и пак да се покаже, пак да се гурне, пак да се покаже. Три–четири километра да ходи, да се върне назад. И като се върне, да е освежена. То значи да се дави в морето. Да знае да плава. Щом влезе в

морето и се удави, значи не се е научила да плава.

Сега, приложението. Вие често се сърдите на Господа. Всички не сте от тях. Питам сега: Защо ми се сърдите? Че, много естествено. Казва: „Няма право да ми се сърди.“ Казвам: Оставете тази работа, сръднята няма никаква плод. Онова дете майка му го обича, иска една ябълка, майка му не му дава. То обърне гръб, 3–4 часа седи намусено. Защото майка му не му дала една ябълка. Щом му даде една ябълка, няма сръдня.

Големите хора, учените хора за какво ли не се сърдят. За една ябълка, за някоя мандарина, за орехче ще се разсърди. Казал му той една дума, каква? „Теб ти е крив носът.“ Може този, който има кривия нос, да те опитва. Ти може да си поставен на един голям изпит.

Един американец, милионер, искал да направи една шега с един знаменит художник, който щял да го рисува. Направил си изкуствен нос, турил го, позира на художника. Последният рисува, рисува. На другия ден дойде, бутне носа малко, той пак рисува. Той пак бутне носа, онзи все рисува. Най-после му казва: „Господине, намирам се в чудо! Не може да нарисувам твоя нос. Той е бамбашка.“ Не че неговият нос е крив, но той изпитва художника. Казва: „Господине, такъв изкуствен нос не рисувам. Я си махни носа, да остане естественият нос.“

Не се занимавайте с изкуствените носове на хората. Това са техните недъзи. Един недъг, това е изкуствен нос. Не го бутайте. Той не може да се рисува. От една страна обърни, от друга, те са въпроси неразрешени. Те са неорганически работи.

Сега, аз ви навождам това, понеже човек в света не може да успява. Бог е същество крайно разумно. И ако Той търпи всичко, но Той не обича противоречията. Най-първо, ако ти си недоволен, каквото искаш от Него, Той ще ти го даде, но солено, през носа ти ще излезе. Ако искаш да ходиш по Неговия път, да реализираш онова, което Той ти е начертал, понеже никой в света не може да начертае за тебе по-добър план от Него, онова, което Той ти е начертал, изработѝ го. Дойде ти едно противоречие, препятствие, второ, трето, четвърто – каквото дойде, ти върви напред. Може отвън да е бурно времето – времето да не те спъва. Може да си беден – бедността да не те спъва. Може да не си разположен, или може да си болен, организмът може да е слаб; пари може да нямаш – туй не трябва да те спъне. Ти в ума си трябва да държиш: онзи път, който ти е даден, ти този път ще го извървиш. Този път има нещо хубаво. После, каквото и да те сполети, кажи: „За добро е.“ За себе си го кажи, не за другите. На другите ще кажеш: „Дали е добро, не съм проверил. Мисля, че е добро, но

като проверя, ще ви кажа.“

Много страдаш – страданието опитва характера ви на търпението. Трябва някъде търпение, трябва да търпиш. За едно нещо два пъти не трябва да търпиш. Силният не трябва да остави слабия да го бие. Кой е умен? Силният не трябва да остави слабия да го бие. И слабият не трябва никога да допусне силният да го бие. Слабият не трябва никога да допусне силният да го бие. Слабият, за да може да предотврати силният да го не бие, трябва да бъде много умен. Когато слабия никога силният не може да го бие, разбирам, че този слаб е умен. Силният, който не оставя слабият да го бие, той си показва силата. Като дойде някое дете, хване го, стисне го с ръката си. Ако е със сила тази работа, детето не може да се бори.

Никакви разсъждения. В дадения случай преценявайте силен ли сте или слаб. Ако си слаб, умът трябва да работи; ако си силен, твоята воля да работи. Като дойде дяволът, какво ще му правиш? Той, дяволът, е силен човек. Ум се изисква там. Какво ще кажеш на дявола? Кажете ми сега, ако дяволът дойде у вас, влезе в къщата ви, вие, силният, какво ще му кажете? Вие как приемате дявола, като дойде при вас? Дяволът като влезе вкъщи, да се не уплашиш от него, нищо повече. Или дойде ти известно страдание – да се не уплашиш.

В прочетената глава има неща, които вие ги знаете, за тях не говоря. Но да се самовлада човек, това е най-голямата придобивка на Земята, която човек може да придобие. Няма по-голяма придобивка от самообладанието. Да знаеш разумно да се самовладаш! Търпиш, търпиш, но някой път излезеш из търпение. Казваш: „Махни се оттук!“ Този човек много хубаво говори – кажи на човека: „Много хубаво говориш. Но ще бъдеш тъй добър, много съм зает. На служба отивам. Сега бих поседял още да послушам, но нямам достатъчно време. Втори път ела пак да ми говориш, много ми е приятно. Втори път като дойдеш, ще ти дам един обяд.“ Туй в себе си трябва да го кажеш. Или трябва да бъдеш толкова умен, ако е дошъл, да му кажеш тъй, а пък може и по друг начин. Ако си силен, тъй трябва да го направиш; ако си от слабите, ще трябва да предвиждаш – преди да е дошъл, теб не трябва да те има там.

Почнала да се оплаква една овца, че дошъл един вълк и трябвало да плюе на краката си. Да се качи на някоя канара висока и слабата овца да бъде горе, а силният вълк – долу. Остани, ако си силен, долу. Ако си слаб, ще имаш рани по гърба си.

Гледам, тук има млади, като се изпъчат, за пет пари нямат сила. Горе, горе, на канарата! Тогава, две деца се карат, едното казва на другото: „Я ме

удари!“ То го удря. „Още веднъж.“ Казва му: „Ти като дойдеш в нашата махала...“ Казва му: „В тази махала те бих, и във вашата ще те бия.“

Щом дяволът ви бие, той е силен, вие сте слаб. На канарата да сте, горе. Щом дяволът те изкуси, няма да казваш: „Пустият му дявол!“ Той не е пуст. Дяволът е по-хитър, по-умен. Дяволът мене като ми устрои някой кюляф, казвам: Браво! Гениална работа. Тъй хубаво е скроена тази работа. Щом аз му скроя друг кюляф (и аз му кроя на него кюляфи), той казва: „Хъм, този противник, и той ми скрои друг кюляф!“ Кюляф след кюляф. Кой кюляф остава на главата? Ако остане дяволският кюляф, ще кажа: по-умен е от мене; пък ако аз му скроя кюляф [и] моят кюляф остане, ще кажа: „Каквото ти кажа, трябва да ме слушаш.“ Та, сега, искате кюляф. Онзи кюляф, който изработите, той е най-хубавият кюляф, нищо повече!

Сега, първото нещо: Имайте една вяра в онова, което Бог е вложил във вас, да го развиете. Всички учители в света дават начини, методи за развиване Божественото в човека. Някой път музикантите не може да се търпят. И двамата са добри, но не може да се търпят по съвсем други съображения. Двама религиозни хора не може да се търпят. Не знаят как да се молят. Да кажем, и двамата се молят. Единият много се моли, много хубаво се моли. Казвам: Болният оздравя ли? – „Не, не оздравя.“ – Не си се молил добре. То седи в молитвата, вътре.

Сега, аз като ви говоря... Когато разисквате за Божията Истина, не дръжте никой човек в ума си. Ако искате, като ученици, да разберете туй, изхвърлете всички форми из ума си навън. Не дръжте никого в ума си. Умът ви трябва да бъде една плоча, готова да възприеме новите форми, да няма нещо формирано в нея. Чисти трябва да бъдете, иначе вие не може да прогресирате.

Всички вие сте дошли на Земята и може да се учите. Може да имате противоречия. Може да мислите, че някой ви спъва. Никой не ви спъва. Единственият човек, който ви спъва, то сте вие.

Или, другояче казано: Вие имате двама любовници. Единият е Господ, другият е дяволът. Искате да се жените. Казвате: „За Господа, за дявола“ – колебаете се. Единият обещава и другият обещава. Имате една драма. Като една млада мома – погледне с едното око, погледне с другото око тия момци. И единият иска да се определиш, и другият иска да се определиш. В края на краищата ти на двама господари не можеш да служиш. Нашата слабост се дължи на любовта. Имате любов към някого, имате и слабост. Щом имаш любов към някого, ти вече имаш и слабост. Няма нито един от вас, който да не е изложен на тази опасност. И няма какво да правите.

Много работи вие сте надделели вече, но има много неща, дето сте слаби.

Има певци, има музиканти, които на някой инструмент може много вярно да взимат тоновете; има музиканти, които на първа позиция свирят отлично, но като дойдат тия високи позиции: 4-та, 5-а, 6-а, 7-а, 8-а, 9-а позиция, там много малко музиканти има, които може да мърдат пръстите си. Много малко е разстоянието, микроскопическо е. Да вземе един тон, взема го така смотолевено. Тонът трябва да бъде отчетлив, да има всичките вибрации на този определен тон.

Да вземаш вярно тонове не е лесна работа. Казвам: Да бъде човек търпелив при всичките условия е много трудна работа. Кажете на вашето море да утихне! Кажете на вашите ветрове да утихнат! Казвам тогава вашето слънце да изгрее, да дойде онзи лъч да полее цветята. Кажете да цъфне всичко във вас. Всичките погрешки да се изправят. И като влезе човек в дома ви, да види навсякъде чистота.

Вие казвате: „Тази работа не е заради нас. Като дойде Христос, като дойдат ангелите. Той, Христос, като дойде, ще поправи света.“ Христос този свят всеки ден го поправя. Но вие може да го разваляте. Колко пъти вие не сте разваляли вашето щастие? Посети ви Христос, след туй не се мине половин час, всичко туй изчезне. Ако дойде Христос и ви срещне, след един час кажете: „Дали беше Христос или не беше? Дали не се лъжа?“

Сега ще ви дам пример за една млада сестра. И с това ще завърша. Тя сега се съблазнява в мене, иска да знае аз кой съм. Да не би аз да я излъжа, та да изгуби любовта на Христа. Тя не е тука, тя е вън, от света е. Казвам, кажете на тази младата: Христа при праведните ти не можеш да Го намериш. Защото Той казва: „Аз не дойдох за праведните, за грешните дойдох. Понеже здравите нямат нужда от лекар, но болните.“ Защото, ако търсите Христа, ще Го намерите извън църквата, при бедните, при страждущите. Казвам: Тя Христа в църквите ако търси, може да Го намери в някой владика, с корона на главата; може да Го види в някой проповедник.

Всички си имате по един такъв Христос, с когото не може да живеете. Онзи Христос, Когото ще намерите при страждущите, е съвсем друг. Той е там, дето никой не отива. Де е Христос? Там, дето човешки крак не може да стъпи, е Христос. Дето най-мъчно стъпват хората, там е Христос. И като идеш, ще се опретнеш да работиш с Него. Ако не работиш, ще Го питаш: „Ти ли си Христос или не?“ Дойде някой сега и ме гледа: дали аз съм Христос, или аз не съм Христос. Каква нужда има Слънцето да знае дали аз го признавам дали е Слънцето или не? Ако съм слънце, слънце съм. Ако не съм слънце, не съм. Какво нещо е Христос? Оставете, това не е ваша работа.

Христос, това е най-великото Проявление на Бога в света. Той е само едно Проявление! Едни казват: аз съм Христос, онзи е Христос. Вие не разбирате работата. Ти не можеш да познаеш Христа, ако не познаваш Бога.

И аз казвам на тази, младата мома: тя не може да ме познае, ако не познава Бога. Ако познава Бога, ще познае мене. Може да ме познае, ако Бог ѝ открие. Никой човек не е в състояние да ѝ открие кой съм. Ако Бог ѝ открие, да си мълчи. Ако не, да иде на друго място.

То е сега идеята. Не мислете, че някой може да ви каже къде е Христос. То е вътрешна свещена идея, която трябва да дойде в дълбочините на вашата душа. И като душа, вие ще получите нещо. Не се залъгвайте. Казва: „Ние намерихме Христа." Намерили сте Го. Мнозина, които идват, казват: „Учителю, ти всичко знаеш." Щом им кажа нещо, казват: „Кой ти го каза?" Тия лъжи оставете, кой ми го каза. Има някой като вас. Не говорете тия работи. Аз разбирам това, аз разбирам човешката душа; аз разбирам нещата. Не е имало същество, което да ме излъже досега и няма да има да ме излъже. Нито себе си лъжи, нито другите. Нито дявола се опитвай да го лъжеш. Никой досега не ме е излъгал, нито хората са ме лъгали, никой не може да ме излъже.

Не искам да зная какво мислят заради мене другите. За мене е безпредметно какво мислят хората. За мене има само една идея – да изпълня Волята Божия. Една работа имам, която трябва да извърша. Една работа, имам да я свърша. Като я свърша, хората да мислят каквото искат. Онова, което аз трябва да го свърша, аз трябва да го свърша тъй, както го разбирам. Като един музикант, който свири хубаво. Дали публиката е доволна, то е друг въпрос. Ако не е доволна, да не слуша. Ако е доволна, да ме слуша. То е достойнство. Какво ще ми се сърдят? Дали аз съм, какво от това? Аз не съм дошъл заради тях. Христос казва: за грешните е дошъл. Какво разбирате вие под тия думи? Някой път ще се спра да обясня какво значи, че дошъл за грешните. Те са неразбрани работи. Христос казва, че дошъл не Своята Воля да изпълни, но на Онзи, Който Го е пратил. Понеже е Воля Негова, защото [е] Волята на Бога.

Бог вложил Своето Дихание в човека и човек станал жива душа. Христос дойде за онова, Божественото, което е в човека, него да изведе, него да въздигне, а не човешкото. Божественото е вътре.

Казвам сега: Има една граница, която трябва да пазите. Сега ако кажа: „Аз не се интересувам за възгледите на хората", ако кажа така, то е гордост. Ако кажа: „Знаете ли кой съм?", туй е тщеславие. Аз съм човек искрен. Аз зная и кой съм, зная и какво може да направя. Туй е тщеславие.

Неразбиране е това. Не, не. Нито по пътя на гордостта искам да се проявя, нито по пътя на тщеславието. Нищо повече. Не искам да кукуригам като петел. Някой като кукурига, той е тщеславен. Казва: „Аз кукуригам за умните хора, не за говедата.“

Казвам сега, дръжте за себе си правилото: Не се проявявайте по пътя на гордостта, не се проявявайте по пътя на тщеславието. Във всеки момент пазете във вас онова присъствие на духа, та да имате характера на Бога. Бог, Който е толкоз велик, може да те стъпче, всичко може да направи, Той те погледне, помисли малко върху това, което казваш. Ти си блъскаш главата о канарата. Ти канарата няма да пукнеш, ще пукнеш главата си. Казваш: „Знаете ли какво мога да направя?“ Ти нищо не може да направиш. Ами покажи ми какво може да направиш. Кажи да стане нещо. Дойдат някои, дигат шум. Кажи: „Буря!“ и да стане бурята. Землетресение! – и да стане, та всички хора да избягат. Казваш: „Знаеш ли аз какво може да направя?“, пък нищо не става.

Бъдете сега в себе си господари. Човек, който не е господар на себе си, не може да бъде господар никому. Правилото е, че човек, който не е господар на себе си, не може да бъде господар на другите. Човек, който не е богат вътрешно, не може да бъде външно богат. Човек, който не е учен вътрешно, външно не може да бъде богат.

Сега ще се подигнете. Сега всички трябва да имате един спокоен дух, да имате онова велико присъствие, което Бог има. Вие седите в един свят, като деца сте пратени при най-добрите условия, няма какво да се оплаквате. Вие седите и все плачете. Оплаквате се, че всички сте нещастни. Аз казвам: Продайте ми всичкото ваше нещастие, ама с всичкото имане, което има.

Срещам една светска дама, тук една млада сестра, тя онази е доста видна, казва на младата сестра: „Да се разменим.“ Онази вече е на 50–60 години, а младата е на 20 години. Тя иска да се разменят, че младостта има по-големи богатства от старостта. Какво има старостта? Знанието, което имаш вътре, любовта, която имаш, то е младостта. Ако ги изгубиш, ти си стар дядо, стара баба. Ако изгубиш своята младост, любов, ако изгубиш своето знание, ти си стар дядо. Ако изгубиш истината и свободата, ти си стар. Истина, значи красиво, хубаво. Ако изгубиш истината за хората, и красивите неща не струват.

Ти трябва да пазиш това, което има цена. А не да се оплаквате от любовта, от която побелява главата. Някой казва: от много молитви изтекли очите им. Оставете вашите молитви на плача. Оставете вашата любов на въздишките и глупостите. Любов, която въздиша, тя не е любов. Мъдрост,

която скърца, не е мъдрост. Свобода, която се ограничава, не е свобода.

Радвайте се на всичките хора. Радвайте се на знанието, радвайте се на свободата, радвайте се на любовта! Където може да я видите, във всичките нейни форми, в растенията, в животните и в човека. Навсякъде тя е една по форма и качество. Бог навсякъде е Един и Същ, Той няма никаква промяна.

Божият Дух носи всичките блага на живота. (Три пъти.)

7.15 ч сутринта

(На поляната – упражненията.)

2-ро неделно утринно слово,
държано от Учителя
на 29.IX.1935 г., 5 ч сутринта,
София – Изгрев

1935_10_02 Новото учение
лекция пред общия окултен клас

НОВОТО УЧЕНИЕ

5 ч.

Времето тихо и топло.

Небето чисто, звездно.

"Отче наш"

Ще ви прочета първите 10 стиха от 5 глава на Евангелието от Йоана.

Песента "Изгрява Слънцето".

Пишете на тема: "Отличителните черти на тесните и широките пътища".

Има някои неща, които са потребни на ученика. Ученикът трябва да има известни пособия, от които да се ползва. Съществуват някои пособия, които човек трябва да намери, както и известно ръководство. Казват, че Духът е ръководител, че той ръководи човека. Но то е в специфичен смисъл. В тоя смисъл и всички животни се ръководят, те си имат известен вътрешен инстинкт, имат си ръководство, как да се хранят. Същото е и с птиците. Някои казват, че имат ръководството на Духа. Има едно обикновено ръководство, от което се ръководят и някои животни. Няма да се спирам на това: има някои специфични неща, върху които, като се спира човек, се отдалечава от същественото.

Трябва да преминем от обикновената мисъл към необикновената, от детинската мисъл към мисълта на възрастния. Когато е малко, детето има определени разбирания, то обича предметите, свързани само с храната. За него съществен е въпросът за хляба. То казва: "Хляб, нищо повече!" И всеки плач на детето се обуславя от въпроса за хляба. То казва: "За нищо друго не ми говорете." И майка му дава храна, биберонче. Щом няма биберонче, плаче. И с възрастния човек е така. И той плаче, и той се нуждае от някой биберон. Понякога нещо смущава възрастния човек. Какво го смущава? Какво смущава ученика? Дали ще може да учи и дали ще може да свърши училището. Какво смущава болника? Дали ще оздравее, или ще умре. Какво смущава чиновника? Дали ще го държат на служба, или ще го уволнят. От какво се смущава младият момък? Хайде, няма да го кажа. От какво се смущава младата, женената жена, невестата? Хайде и това няма да

кажа. Вие понякога се срамувате да си дадете отговор. Преди няколко дена, дойде една млада сестра при мен и си въздиша: "Господ всичко ми даде, каквото пожелах, само едно нещо не ми даде!" Всичко й дал, но едно нещо, най-важното, не й дал. Младата сестра е от окултния клас. Ще оставим, кое не й е дал Господ. Не знам, дали ще можете да отгадаете. Казах й: Може да не му е дошло времето още. Млада си. Може да искаш това нещо, преждевременно. Дал ти е всичко, за което си готова, а пък това, едното, не ти е дал. Преждевременно не може да ти го даде. Тя казва: "Животът ми сега е празен, безсмислен, замязал е на пустиня!" Права е.

Да оставим сега тая млада мома, да не я безпокоим. Това е само за разяснение. Коя е? Тя е непозната. Това е запечатано. В Откровението е казано, че когато, в невидимия свят, показали някои работи на Йоана, казали му: "За някои неща можеш да пишеш, а за някои неща не можеш да пишеш." Запечатана е книгата. Има неща, за които не е позволено да се говори. Отваряш книгата, но тя, със седем печата, е запечатана. Обикаляш около нея, но нищо не можеш да разбереш.

Понякога вие казвате: "Аз зная някои работи." Вие ги знаете, но как? Питам някого: Ти английски език знаеш ли? "Зная." Като каже 4-5 изречения – и спира. До там знае. Знаеш ли френски? Парле ву франсе? "Зная." Казва 4-5 изречения и спира. Да говориш на един език, значи – да мислиш на този език. Като сънуваш, да сънуваш на френски, английски, български, китайски, санскритски. Ако искате да знаете английски език, на него трябва да сънувате. Една сестра иде при мен; друга сестра й дала едно писмо и й казала: "Това е една песен, написана на английски език." Питам я: Сестрата, която ти даде тая песен, знае ли да пее по английски? Тя казала, че трябвало да се пее по дух. Питам: Как ще го пееш по дух? Наредила някои звукове: а, е, и, о, ф, х! Как ще го пееш сега? Нищо не знае какво да каже. Освен това, другата й казала: "Ще го пееш три пъти на ден – сутрин, на обед и вечер." Това са неразбрани работи. Тъй не се говори. Това е театър, това са представления, това са забавления. Не ходете вече тъй да се самозаблуждавате. На мнозина от вас, след като сте дошли до един извор на знание, ще се намери някой, ще им каже: "Чакайте, да ви кажа нещо." Какво ще ви каже? Нека каже нещо ново, което аз не съм слушал, да ми изпее нещо ново. Тогава, дето и да е и който и да е, аз ще го слушам. Но, да ми се преповтаря: "Цвете мило, цвете красно", аз го знам. От тия преповторения човек изгубва своето настроение.

Сега ще се спра малко върху един въпрос.

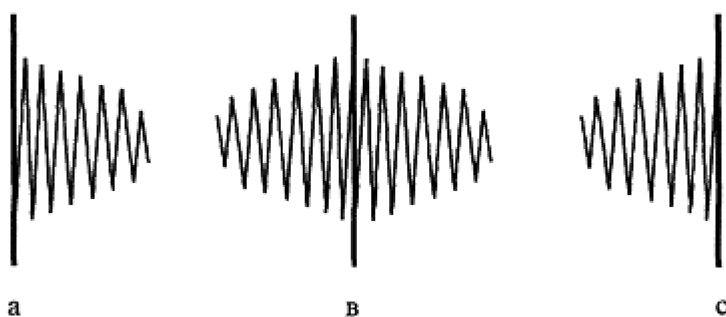

(Учителя чертае успоредни отвесни линии.) Това представляват три линии. Аз ви казвам: Ето, това са долините (Учителя показва междините), а това са върховете (показва линиите). Какво ще разберете сега? Трябва да ви докажа това. Как ще ви го докажа? (Учителя чертае сенки в долините). По какво се отличават долините? По сенките. По какво се отличават високите върхове? По това, че са светли. Ти искаш да дадеш известна идея. Някой път очите ти са тъмни, имат повече сянка долу; това показва, че имаш някаква мисъл. Очите ти тъй са направени, че веждите и клепачите хвърлят своя сянка. Но някой път и тъжните, скръбни мисли, и те хвърлят известна по-голяма сянка. А някога, когато човешкото лице е радостно и весело, то е малко по-изпъкнало. Винаги, едно лице, което е тъжно, е вдлъбнато, то прилича на едно вдлъбнато огледало – събира нещата. А радостното лице е изпъкнало огледало. Следователно, щом сте скръбни, вие приличате на вдлъбнато огледало. Оня, който не разсъждава, ще каже: "Какво от това, ако там е вдлъбнато или изпъкнало?" Има голяма разлика. Ако вие сте едно вдлъбнато огледало, ще имате долини, вътре в себе си. Но в тия долини, покрай хубавите работи, ще има много порои, наводнения, ще има също ниски, мочурливи места. Вие ще направите сега една аналогия. Някой път сте тъжни – в долина сте. Някой път сте весели – вие сте нависоко. Защото тъгата, скръбта на човека се причинява от малкото светлина; а радостта му се причинява от изобилната светлина. Когато има малко топлина, той е пак скръбен, трепери. Но когато има малко светлина, той се спъва. Светлината има отношение към човешкия ум, а топлината има отношение към човешкото сърце. Не можете да кажете, че умът има малко топлина и че сърцето има малко светлина. Умът не се занимава с топлината, а с мисълта. Сърцето се занимава с топлината, с чувствата, а не се занимава със светлината. Понякога светлината може да влезе в сърцето, но тогава тя е негов гостенин. Изобщо, сърцето на човека е всякога затворено. Сърцето, като корените, повече обича да е тъмно, за да растат чувствата. А мисълта прилича на клоните – да са навън, за да се проветряват. Тая аналогия трябва да я преведете в живота си, за да видите, какви отношения, какви резултати ще имате. Ако имате светлина в ума си, какъв резултат ще имате в живота? И ако имате топлина в сърцето, какви резултати ще имате?

Сега, някой може да ви заблуди. Представете си, че докато спите, аз дойда с една четка и ви изрисувам лицето. Какво ще кажете? Изведнъж, като погледнете лицето си, ще се почудите - тъй майсторски съм го намазал, без да усетите. Или, представете си, че сте черен, че сте от негърската раса. Но дойда с една четка и ви намажа лицето, с бяла боя. И като погледнете, виждате, че сте побеляли. Какви заключения ще си извадите? Не само това. В Америка, като хванат някой престъпник, за да го познават, напръскват го с известна течност и през целия си живот той е такъв, не може да се изчисти. Искам да ви покажа също, какво може да направи внушението. Ако някой ви начерни лицето или ви внуши, че вашето лице е черно, то вие трябва да измените своето лице. И вие ще бъдете учен, способен човек, ако можете да измените чернотата си. А ако не можете да я махнете, вие не сте учен, малко знания имате. Какво е действието на внушението? Някой ти казва: "Ти си остарял, побелял си". На колко си години? "На 45." Какво отношение има между 45-годишната възраст и старостта? Годините не състаряват човека. Казват, че от много учене остарял, някой човек. От учене не остарява човек. Това е празна работа! Противоположните чувства са, които могат да състарят човека. Старостта не е нищо друго, а следното: на стари години, човек е пълен само с долини, навсякъде – само долини! Старостта прилича на пустиня, откъдето и да я погледнеш.

Та, казвам: Светът е пълен само с чужди внушения. Всеки ден вие минавате през някъде и възприемате някоя чужда мисъл. Вие трябва да имате една цедилка, с която, всеки ден, да прецеждате и чувствата, както и мислите, които възприемате. Като минавате през града, понякога се сменят чувствата ви. Всички остарявате и ставате нещастни по единствената причина, че имате много неща, които не са ваши, а са чужд багаж, пренесен във вас. Този оставил на гости у вас малко багаж, онзи оставил малко багаж - и стане цял битпазар. И най-сетне, казвате: "Ценни работи ли са тези, или стари працали, от дядо и баба? Парцали са, но да не би да се изгубят!" Нито пет пари не струват тия парцали, оставени от дядо ти! Вземи една клечка кибрит и ги изгори. И както дядо ти е заминал, тъй да заминат и старините! С тях ще стане, каквото стана с прозорците от нашия салон на "Оборище". Като събориха салона на ул. "Оборище", турили прозорците му у един познат, да му плащат наем, по 100 лв. на месец. И седят те 3-4 години, и наемът станал по-висок. Един ден, човекът взел и продал прозорците, за да си хване наема. Една сестра ме пита: "Можем ли да продадем ония прозорци?" Казах ѝ: Те са отишли за наема, след 4-5 години. Като седяли тъй, наемът струвал повече, отколкото прозорците.

Сега, искам да ви приведа това, за пример; ти, като си оставиш

прозорците, от съборената къща на дядо ти, както прозорците от салона, то наемът ще струва повече, от прозорците. И най-после, ще кажеш: "Не дръжте в ума си ненужни работи!"

Вие имате вяра и казвате: "Господ е промислил." А пък не вярвате в това! Безверникът е неверующ във вярата, а е верующ в безверието. Неправедният е неправеден в правдата, а е праведен в неправдата. Това как го наричат, тавтология ли? Някой казва: "Аз не вярвам в нищо." Не, ти вярваш и вярваш повече от мене. Ти не вярваш, че жена ти е честна, а вярваш, че е безчестна. Аз вярвам, че жена ти е честна – моята вяра е по-хубава. Аз вярвам, че еди-кой си човек е добър, а ти вярваш, че не е добър. Ти казваш: "Аз не вярвам в него." Аз вярвам, че някой е учен човек, а ти вярваш, че не е учен. И двамата вярваме. Ти казваш тогава: "Има ли безверници в света?" Въпросът е: съответства ли нашата вяра на Реалността?

Някой казва: "Много те обичам!" Казвам: "Повече ли, от баницата?" Обича те някой човек, но ако му дадат баница, той ще те остави и ще отиде да яде баницата. Ще каже: "Почакай, да изям баницата и тогава ще дойда при теб." У него чувството към баницата е по-силно, отколкото чувството към тебе. В такъв случай, аз си вадя заключението, че тоя човек обича себе си, повече. Няма какво да се сърдя. И каквото ми каже, аз вече имам мнение: аз зная, че най-първо, ще услужи на себе си и после, ако остане, и на мен ще даде. Та казвам: Кое е онова, на което вие можете да разчитате? Казвате: "Аз вярвам в Господа." Това са обикновени вярвания.

Вярата не е един продължителен процес. Вярата е един момент. Как да ви кажа? То е един момент и можем да го измерим, с мярката на светлината: един момент, равен на една тристахилядна част от секундата. Ще дойде нещо в ума ти и после си продължава, отминава. И понеже, в светлината има приливи и отливи, усилване и отслабване във всеки един момент, то вие трябва да разбирате тия моменти, в които, вашата вяра може да се усили. И Христос казва: "Ако имате вяра, колкото синапово зърно..." Вие не сте проучавали законите на вярата. Казвате: "Да ми се даде вяра." Вие не разбирате. Вярата не се дава. Може да се говори, че нещо се дава, но вярата не е нещо физическо, което може да се даде. Вярата може да се усили.

Аз се приближавам към едно същество. Първоначално, какви са моите чувства? Зимно време е и този човек е облечен с дебел кожух. Освен това е нощ и в тъмнината не го виждам, какъв е. Моите чувства към него са индиферентни. Представете си сега, че вие, на сутринта, виждате това същество. Ако сте жена, виждате един млад, красив момък – трепне ви сърцето. Ако сте мъж, виждате една красива девица, като ангел – трепне ви

сърцето. Сега, представете си – двама женени от вас: единият мъж, другият жена. В тъмнината, единият докосва нещо и казва: "Усещам нещо, но не знам какво е". Другият – също. На сутринта, жената като погледне, вижда ангел. Мъжът като погледне – ангелица. Жената трепва, и мъжът трепва. Разсъждавайте сега, как ще се сменят вашите мисли и чувства? Какво ще си кажете? Мъжът ще мълчи, и жената ще мълчи. Ще се вдадат на дълбоко съзерцание. Мъжът ще каже: "Тази е тя, а не онази, която имам!" И жената ще каже: "Този е той, а не онзи, когото имам". Това са изводи. Вие ще кажете: "Не трябва да се мисли тъй." Но като мислиш, какво ще правиш? "Не трябва да миришеш!" Но мириша. Чувствам аромата на онзи хубав карамфил, какво да кажа сега? Чувствам го, какво да правя? Питам сега: Ако помириша един карамфил, има ли някакво престъпление? Аз само за пример казвам това. Тия работи са толкова изключителни, редки, че едва на 100 милиона, един такъв случай ще се случи. Аз допущам, че на 100 милиона ще се случи веднъж. Как ще си го обясните? Казвам: За нещата трябва да имате една ясна представа – ясна представа за оня порядък, който Бог е внесъл в света.

Красивото е от Бога. Доброто е от Бога. Благородното, възвишеното е от Бога. Любовта, Мъдростта, Истината – всички тия велики добродетели, всичко това, което дава живот, то е от Бога! Какво има да се смущавате от това, което е от Бога? Когато кажа, че всички трябва да се обичат, аз разбирам, че всичко, което е излязло от Бога, трябва да го обичате – нищо повече! Това разбирам аз. Но казваш, че някои работи не можеш да ги обичаш. Това подразбира, човешките работи. Ако ти остане време, можеш да обичаш и тия неща. Те нищо не допринасят. Човешките работи отнасят, а Божествените работи допринасят. Ако имаш какво да ти се отнесе, обичай човешкия порядък. И ако вие се разочаровате в живота, вие сте вървели по един човешки порядък, който отнася нещата. Сега, вземете тая мисъл: Една вода, която тече надолу, отнася нещо от бреговете. Онзи дъжд, който иде отгоре, той допринася нещо на тревата. Трябва да имате една ясна представа, едно вътрешно правилно разсъждение. Вие се спирате, искате да знаете, дали един човек ви обича, или не. Вие никога не можете да знаете, дали той ви обича, или не. От там не започвайте. Вие можете да познавате другите хора дотолкова, доколкото познавате себе си. Вие можете да познавате любовта на другите хора дотолкова, доколкото вие обичате! Ако вие не обичате, как ще познаете любовта? Любовта не е нещо, което може да се разправя. Всеки един човек си има едно чувство, с което мери работите в света. Вие търсите сега знанието. Но знанието е само едно средство за улеснение на живота.

Любовта, това е най-великият подтик, който подкрепя живота, поддържа го, защото, без любов, животът няма никакъв смисъл. Онова, което

осмисля живота, то е любовта. Следователно, любовта е средата на живота, отдето той ще черпи своите сили.

Защо трябва да обичаме? Щом имаш любовта, в какъвто и смисъл да е, твоят живот може да черпи сили. Той черпи сили само от любовта! Ако ти разбираш любовта като среда, от която можеш да черпиш, тогава, има смисъл да говорим за нея. Тогава любовта ще се прояви в човешкия живот.

Ти искаш да знаеш, дали другият те обича, или не. То е безпредметно. Оня, който те обича, той иска да вземе нещо от тебе. Любовта не можеш да я вземеш. Когато Бог те обича, и Той има нещо, което взема, Бог няма да те обича така! На Бог му трябват слуги на Земята. Като те погледне, обича те и казва: "Заради моята любов, ще можеш ли да направиш нещо за мен?" За какво може да те обича Бог? За твоето знание ли? Ако ми е нужен един работник, неговото знание не ми трябва, важното е, да може да работи. Като го погледна, харесва ми и го питам: Можеш ли да работиш за мен? Ако можеш да работиш, ще ти платя. И понеже, в духовния свят, заплатата се плаща в звонкови монети, за тази работа, която вършим на Бога, Той ни плаща с любов. Ние казваме: "Бог ни обича!" За какво ще ни обича Бог? За лентяйството ли? Казваме: "Бог е милостив." За какво ще е милостив? Може да бъде милостив за способния човек. Може да съм хванал лош път и Той може да е милостив, да ме отклони от лошия път, да ме тури в добрия път и да ме тури на работа. На работа иска да ме тури Господ! Вие искате да отидете при Него! Господ няма нужда да ходите при Него, Той има нужда да работите за Него. Вие искате да отидете, да Го видите. От това Той няма нужда. Вие можете да Го видите навсякъде. Щом искате да Го видите, вие нямате ясна представа за Бога. Искате някъде да Го зърнете, да Го погледнете. Ще се заблудите. Можеш ли да работиш за Господа, да работиш на нивата? Ти, като работиш на нивата, един ден, Той ще мине там и ще те попита: "Как отива работата?" Тъй, както работиш, Господ ще мине и ще ти се изяви – до степента, до която, ти си в състояние да разбереш.

Сега внасям едно конкретно разбиране. Искам да ви освободя от известни заблуждения. Описвате Бога научно, че е Безграничен, Непостижим, Всесилен, Мощното, Всепроницаемото, Грандиозното! Те са хубави работи – неразбрани работи! Казваш: "Грандиозни работи"! "Гранд", "грандиозно" – каква е идеята в тези думи? Казвам: Напуснете вашите грандиозни работи! Имайте една ясна представа за нещата! Например – често ми говорят за музиката. Като ми описват как свири някой, казват: "Като дръпне лъка тъй! Знаете ли какъв акцент! Ония тонове се леят като бисери!" Човек никога не може да излее нещата, които не са за изливане. Силата на един музикант не седи само в неговата цигулка, в неговия лък

или в онова, което свири. Тя седи в неговата душа. И вън от това, което знае и предава външно, той трябва да има нещо друго в душата си. Всеки цигулар трябва да има нещо ново в душата си, което може да предаде на публиката. То е, което завладява!

Имате обикновените тонове: до, ре, ми, фа. Ще кажете "до", но и "ре" може да бъде на това място. Високото "ре" от високото не може да слезе надолу, но "до", като се качи нагоре, може да дойде до степента на "ре". Можете да кажете, че има противоречие, но в моя ум няма никакво противоречие. Може да се качи, но ще измени своите трептения, това "до" постепенно ще мине в друго. (Учителя пее долно "до" и горно "до".) От долно "до" до горно "до" октава други тонове има. "До" е основният тон. Другите тонове откъде се родиха? Тоновете се раждат тъй, както децата се раждат. Има един закон, по който вървят тоновете. За изяснение, може да вземем слънчевия спектър. Имате червения цвят. То е едно пасивно състояние. Червеният цвят е само една врата, през която трябва да влезеш, за да добиеш това, което търсиш. Червеният, зеленият, жълтият, синият – всички цветове са врати. От червения цвят ще добиеш определена енергия. Да кажем, че си анемичен - трябва да влезеш през червената врата на светлината и ще оздравееш. Ако си анемичен, няма да свириш Шопен. Шопен е съвсем анемичен. Той е за по-материалистични, по-груби хора, да ги смекчи малко. Ти не си такъв – не свири Шопен! Можеш да го свириш, когато заякнеш. Разбирайте ме ясно: трептенията на тази музика, в дадения случай, ще отслабят твоята нервна система и ще ти дадат едно криво разбиране на живота. Много пъти, един музикант, като е бил болен, неразположен, е написал някои тъжни работи. Хубаво е и това. Има много автори, писатели, които са писали тъжни неща: той не живял добре с жена си, с дъщерите и синовете си имал трудности – описва своите домашни страдания в романа, който е написал. Като чета съчиненията на Толстой, например, виждам, че той все себе си описва. Виктор Юго все себе си описва. Казват: "Гениален човек!" Като го гледам, виждам, че Виктор Юго е много обикновен човек, краен материалист, държи се за материалните работи като слепец за тоягата. И както описва своята Козета и Жан Валжан, с интригите, любовните закачки – това са все закачки на самия Юго. Да го оставим сега, нямаме нищо против. Но според мен нито Юго, нито Толстой са описали любовта. Изобщо не съм намерил автор, който да е описал любовта. Ако я описвам, ако реша да създам една трагедия, ще я създам по нов начин.

Обикновено, драмата започва така: Двама се влюбват. Влюбват се и се венчават. Но неговата възлюбена, един ден, намира по-красив и по-богат от него и му изневерява. Според сегашното схващане, нещата се развиват така: Мъжът разбира за изневярата на жена си и решава: един куршум за

нея и друг, за себе си - убиват се и двамата. И се завършва трагедията, романът. Аз няма да го направя така. Аз ще оставя жената да си живее. Понеже е изневерила на мен, тя и на другия ще изневери. Той й тегли един куршум, но тя не умира. Аз я лекувам – ставам добрият самарянин. И след това я пускам, пак да отиде в света, сама да си избере пътя. Не я застрелвам, оставям я жива, като че нищо не е било. Но да се яви в нейното съзнание нещо ново. Ще оставя и нея, и него да си живеят. Нека друг да тегли куршум, не аз. Сега, вие като си отмъщавате понякога, сте от старите писатели. Всички вървите по стария път. Някой като ви е обидил, взимате кобурите и стреляте: дан! Преди няколко време, двама млади се разправят отвън, с кобурите си. Единият тегли куршум и другият тегли куршум. Аз седя и ги гледам. И единият, и другият говорят. Няма да ви кажа кои са. Казвам: Те са стари писатели. Ако бях аз, другояче щях да напиша драмата. Например, ако аз бях онзи, когото са обидили, щях да кажа на другия: "Много ти благодаря, отличен език имаш, такъв език, какъвто не съм слушал никога. Моето дълбоко почитание." (Учителя се покланя ниско.) А онзи ще се намръщи. Това са стари прийоми. Дали сте светски, или религиозни хора, вие не сте свободни от старите навици. Като станете религиозни, искате да знаете, какво зная аз. Вие мислите, че аз създавам знанието. Имате съвсем погрешни понятия. Някои мислят за музиката някои неща. Аз имам съвсем друго понятие за музиката! Всякога, когато искам да чуя някоя песен, отивам в музикалния свят и я слушам. Питате: "Къде е той?" Не е ваша работа. Няма да ви кажа. Но има един свят, в който живея, в който и вие трябва да живеете.

Казвам: Необходимо е да оставите старите понятия! Аз не казвам, че не живеете, но разбиране трябва да имате. Вие всички живеете в това, което старите индуси наричат "заблуждение", илюзия на вашите бащи, деди, прадеди и на ред поколения, и не можете да се освободите от известни заблуждения. Например: вие сте религиозен човек, но не знаете, в какво седи религиозността. Умен човек сте, който разсъждава от причините към последстията, но не знаете, кои са причините.

Например, в училище вие сте учили събиране, изваждане, умножение и деление.

Питам сега: В какво седи събирането? Събирането е мъжки принцип. Изваждането е женски принцип. И жената събира, но тя винаги събира онова, което мъжът й дава. Като дойде мъжът при нея, тя пълни цялата къща – събира, но тя е взела, все от мъжа. После тегли, тегли – изважда. Умножението е мъжки принцип, а делението е женски принцип. Ти казваш: "Да делим", но нямаш идея, какво нещо е делението. Ти не можеш да делиш, ако не си жена. И само мъжът знае да умножава. Мъжът, като

бие жена си, той умножава. Че какво има? Вие може криво да схванете това. Учителят в училище като пее, пляска с ръце, и учениците пляскат с ръце. И мъжът бие жена си и казва: "Хайде, жена! Хайде, жена"! Все едно, че той си пляска ръцете. Какво има от това? Тя не разбира, че той е капелмайстор.

Значи, с ума си ще събираш и ще умножаваш, а със сърцето си ще изваждаш и ще делиш. Тоест, изваждането и делението, това са процеси за сърцето, а събирането и умножението са процеси за ума. Всички нещастия в света идат от това, че ние не прилагаме един процес там, дето трябва. Разместваме. Туряме процесите на изваждането и делението в ума, а процесите на събирането и умножението в сърцето. Това е едно неразбиране, така се объркват нещата.

С ума си ти ще дадеш, а със сърцето си ти ще възприемеш нещата! Като срещнеш един човек, за да го обичаш, процесите ще бъдат обратни: у него, ако действа събирането – умът, у теб трябва да действа сърцето – изваждането. Той ще дава, ти ще вземаш. И ако у тебе няма разположение да вземаш, между вас не може да има връзка. Ако срещнеш някой човек, у когото има процес на умножение, в теб трябва да има процес на деление, да знаеш, как да разпределяш нещата. Господарят дава на слугата си известна сума, която той трябва да раздели на своите подведомствени.

Казвам: В живота си, ние не знаем, как да служим на своите чувства, как да служим на своите способности. Има някои способности – с години минават, ние ги държим без храна. Не ти е идвало на ум, да дадеш храна на религиозното чувство в теб. Не ти е идвало на ум, да дадеш храна на своите способности. Защото ти трябва да дадеш занимание на своите способности. Казваш: "Детинска работа е това. Аз се занимавам с много важни работи." С какво се занимаваш? "Мен ми трябват пари." Че да печелиш пари, това е най-нисшата наука! Да сееш жито – то е най-нисшата наука. Да ореш, да сееш, да градиш – то е най-нисшата наука. То е наука, но най-нисшата. Щом дойдеш до пеенето, ти си вече една стъпка по-горе, от обикновените работи. Ти казваш: "Пари, пари!" Парите не могат да те повдигнат. Парите са едно условие, парите зависят от твоя ум. И ако ти си умен човек, то парите сами ще дойдат до тебе. Ти си одарен, ти си гениален музикант, а ще отидеш да ставаш търговец, за да печелиш пари! Че ти, ако дадеш един концерт, ще спечелиш повече. Ти си една певица като Аделина Пати – може, за една вечер, да ти дадат 50 000 лв. Ще кажеш, че е много. Не е много. На някой си боксьор в Америка, дали 1000 долара – 2000 долара. Пехливани са боксьорите и вземат 1000-2000 долара. А ти трябва да работиш, цял един живот, за тях! Сега да оставим това. Ако на един боксьор му плащат толкова, и ти ще се боксираш. Дяволът ще дойде,

ако можеш да го гътнеш – 2000 долара! Ако той те гътне, няма да ги имаш. Като дойде дяволът, ти обърнеш гръб и бягаш – кой ще даде нещо на страхливите хора? Теб те е страх от страданията, страх те е да учиш, казваш, че това не можеш, онова не можеш, а при това – имаш амбицията да отидеш на небето; да живееш между ангелите. Първокласен страхливец, а с голяма амбиция – да живееш между ангелите. Най-първо, ангелите не знаят какво нещо е страх! Смели са те. Вие искате да бъдете между ангелите, но за това, най-първо, трябва да бъдете крайно смели. Страхливостта произтича от факта, че не вярвате в онова, което Бог ви е дал. Страхът е даден като обратен процес – да се научим да разсъждаваме. Страхът е чувство, а не способност. Вие ще употребите вместо страха, разсъдъка. Ще разсъждаваш! На предната част на челото е мястото на способността да разсъждаваш. Вярата е друго чувство. Надеждата е друго чувство. И любовта е друго чувство. За да можеш да избегнеш страха, трябва да почнеш да мислиш, да разбереш неговия произход. В страха няма никаква справедливост. За да обуздаеш страха, ще туриш в него справедливостта. Някой път искаш да бягаш; ще си кажеш: "Имам ли право да бягам, или не?" Например: искаш да отвориш дупка в затвора; ще мислиш и ще си кажеш: "Дойде ли време да бягам? Лежах 10 години, изтече срокът" – значи, имаш право вече да протестираш. Казвам: У всеки човек има известни способности, които трябва да се предизвикат, за да преодолее своя страх.

Някои казват: "Ние остаряхме." Вие сте остарели, по закона на внушението. Понеже светът казва, че сте остарели, вие остарявате! По какво се отличава старостта? Нямате желание да учите, а вече си мечтаете и седите в ония илюзии, в които седи и младата мома. Защо иска да се жени младата мома? Понеже вкъщи е много мързелива и иска да намери някой, който да я научи да работи. И онзи, който се жени, заблуждават го, че ще бъде щастлив, че туй ще бъде, че онуй ще бъде! Това никога няма да бъде! Женитбата – това е най-голямата работа! Женитбата е такова място, където ще работиш 100 пъти повече, на ден. Там има такава работа! Ти казваш: "Да се ожени човек, че да бъде щастлив!" Работа се иска там! Деца ще отглеждаш, учен трябва да бъдеш – педагог! Тъй не става! Тя иска да бъде щастлива с мъжа си. В женитбата работа се иска, а щастието – като се разведат, ще дойде! Развеждане има! Понеже Бог е предвидил нещата, за да бъде мъжът щастлив, развеждат го – викат го в другия свят! Това как ще разберете? Да ви дам един пример. Една жена имала мъж, когото обичала, трептяло ѝ сърцето за него. Но той умира. Тя тъжи и иска да знае, какво е неговото положение. И обяснява: Една вечер идва той, тя го пита: "Как си?" Интересува се, иска да знае неговото положение. Той казва: "Много съм добре." Тя поглежда – идва една много красива жена, която казва: "Той не е твой мъж, мой е." Взема го и си го завежда. Как ще си обясните това?

Жената разказва своята опитност. Как ще си го обясните? Нейният възлюбен, както тя го вижда – това е животът, както са живели на Земята, в тая форма, а другата жена, която идва – това е новият живот, който той живее. Тя го вижда фигуративно като една красива жена, която го вика в един нов живот – хваща го, прегръща го. Вие казвате: "Там женят ли се?" Не, искат да ви покажат, че в онзи свят живеят по-хубаво, там жените не са като тукашните жени и мъжете не са като тукашните мъже.

Женитбата, както вие я разбирате, то е един човешки порядък. Той е добър. Но той не е порядъкът, който носи щастие в себе си. В женитбата има вече много изключения, толкова изключения, че побелява главата на човека. Ще се народят деца, синове и дъщери, и там има изключения – те няма да ви обичат. При тия условия, не могат да ви обичат. Тогава, какво ще правите, кажете ми? Сега да оставим това. Тия работи вие сте ги минали. Вие влизате сега, да изучавате Божиите закони, но се спъвате и питате: "Дали трябва да се оженя, или не?" То е ваша работа! "Дали трябва да ям?" – пита някой. Чудни са хората! Щом си гладен, яж. "Ами какво да ям?" Избирайте храната си и не преяждайте! Свободно яжте. Това е.

Има неща в живота, за които се изискват правилни разсъждения. Ако мислите по определен начин, ще бъдете свободни. Ако мислите по друг начин, вие ще си създадете ред препятствия и ще страдате. Бог, който е създал всички същества на Земята свободни, поставил е всички души – да живеят и да мислят свободно. А вие ще се съберете и ще започнете да се ограничавате. Някой казва: "Ти не знаеш да вярваш." Ти в какво вярваш? В Иисуса Христа вярваш ли? Виждал ли си Го? "Не!" Как вярваш в това, което не си видял? Евангелието чел ли си? "Чел съм го." Разбираш ли го? Не само онова, което е написано, но онова, което Христос е казал, чел ли си го? "Не." Че каква е тази вяра?

Вярата има една друга страна: онова, в което човек вярва, може да го види. Казано е: "Блажени са, които не видят и повярват." Но това, преведено, значи: Трябва да повярваш, за да видиш. Защото понякога от виждането произлиза вярата, а понякога от вярата произлиза виждането. Ония, които не разбират, казват: "Трябва да вярваме. Казано е, че блажен е, който не е видял и вярва". Казвам: Така е. Но за ония, които виждат Христа, за тях псалмопевецът казва: "Когато те видят очите ми, моята душа ще се задоволи." Законът е: При известни условия, вярата в теб ще се поддържа от онзи процес, на виждането, а при други условия това, което виждаш, ще се поддържа от вярата. Защото и в това, което си видял, можеш да се усъмниш дали е вярно, или не.

Чрез вярата се постигат нещата. Това, в което вярваш, можеш да го

постигнеш. Но не вдигай шум! Не слагай граница на нещата! Онова, което желаеш, не му слагай граници – днес или утре. Постижението, към което се стремиш, ще зависи от интензивността на твоето желание. Но това, което искаш, трябва да е необходимо, да е потребно за твоя живот, за славата на Бога, за доброто на твоите ближни! И тогава – всякога ще имаш! Ако четете в Писанието за живота на праведните хора, ще видите, че там е пълно с такива примери. Вие ще кажете: "А ние сега, в новото учение?"

Какво е новото учение? Новото учение е учение на Любовта, която е основа на всичко. Новото учение е: Като видиш едно живо същество, сърцето ти да трепне. Във всяко живо същество, ти трябва да видиш проявлението на Бога – нищо повече! В една ябълка, в една мушичка – в каквото и да е!

Мога да приведа ред противоположности, за които вие не сте мислили. Красивата мома като се намери при една грозна мома, много се радва, но грозната мома, ако се намери при красивата, страда. Сиромахът, като се намери при богатия, страда, а богатият, като се намери при сиромаха, се радва. Ученият, като се намери при невежия, приятно му е, но невежият, като се намери при учения, страда. Как ще ги примирите тия противоположности? Ученият ще повика невежия и ще му каже: "Ако учиш, може да бъдеш учен, ще станеш учен. Провидение има, но трябва да учиш. Да не мислиш, че тъй лесно ще дойде знанието! Аз съм работил, работил! И ти трябва да работиш!" Някои от вас мислите, че можете да придобиете нещо в живота. Можете, но не да работите, както вашият дядо е работил! Не става така!

(Учителя поглежда часовника). Хайде, докато изгрее Слънцето, ще свиря.

Някои изключения има в света. Всички не могат да бъдат цигулари. Всички не могат да бъдат пианисти. Всички не могат да бъдат китаристи. Всички не могат да бъдат гайдарджии. Всички не могат да бъдат тъпанджии. Но всички можете да пеете. Всички хора, които могат да говорят, най-първо, трябва да пеят. Ако не пеете, грешите против себе си. Здравословното състояние на човека се определя от пеенето. Като станеш сутрин, ще пееш! Тогава ще бъдеш здрав. А ако станеш и не пееш, ще имаш едно болезнено състояние. Всякога липсата на разположение да пееш показва едно болезнено, едно нездраво психическо състояние. За да се избавиш от това, трябва да се научиш да пееш. За себе си трябва да пеете, за да бъдете здрави. А здравето е необходимо, за да учите. Без здраве не можете да учите, не можете да разберете дълбоките работи.

Сега ще ви дам една тема за песен:

"Аз смея да кажа, че Слънцето е светло. Това не може да се откаже. При него всичко се топи, при него всичко расте, при него всичко цъфти, при него всичко зрее. При него всичко става и на работа отива."

Как ще направите тая песен? Поетът може да каже: "При него всичко става, завивките си свива и на работа отива."

Вземете основния тон. (Учителя свири и пее няколко пъти горната песен; всички пеят с него.)

Това е импровизация. Сега на вас трябва малко по-просто. (След това Учителя свири и всички пеят пак няколко пъти тая песен.)

"Божият Дух носи всичките блага на живота". (три пъти)

6 ч. 20 м.
2-а лекция на Общия окултен клас,
изнесена от Учителя на 2 октомври 1935 г., сряда,
София, Изгрев

Следват гимнастически упражнения.

Книги:
* Новото учение
Към извора (Общ окултен клас. Година XV (1935–1936). Том I. София, 2002)
18 беседи от 25 септември 1935 г. до 22 януари 1936 г.
Начало: 05:00

1935_10_04 Чувство на сигурност
лекция пред специалния клас

ЧУВСТВО НА СИГУРНОСТ

„Отче наш“

Чете се темата: „Зависимите условия на човешката сила“.
Пишете върху темата: „Старите и новите методи на самовъзпитание“.
Какво разбирате от този квадрат с неговите букви: Н.С.В.П.,Н.С.Х.Я., Н.С.З.К., Н.С.Б.?
Всинца вие трябва да имате едно чувство на сигурност. Аз наблюдавам – на хората им трябва едно чувство на сигурност. В човека има едно чувство на сигурност, което определя нещата. Кой е сигурен в нещо? Щом има колебание малко, мислиш по един начин, по друг начин; постъпваш по един начин, постъпваш по друг начин, правиш опит. Казва се изобщо: „Търси се път“. Човек, който търси път, не е сигурен човек. Човек, който иска да бъде добър човек, той не е сигурен човек. Това са пътища. Искаш да бъдеш силен. Защо? Не искаш да бъдеш слаб, защото, ако си слаб, всеки ще те мачка. Пък, ако си силен, никой няма да те мачка. Всеки иска да бъде богат. Защо? Ако си богат, ще имаш много удобства, ако си сиромах, ще имаш много неволи. Искаш да бъдеш учен. Защо? Понеже ще избегнеш много неволи.

Сега казваме: Човек, който иска да се самовъзпитава, трябва да дойде до едно прозрение – той трябва да развива в себе си чувство на сигурност. Много пъти казваме, че имаме вяра. Но и ти като говориш за вяра, пак не си сигурен. Той говори за любовта, пише за любовта; като пише любовни писма, че като четеш, да ти настръхне косата от любов. Но той е пак несигурен. Каква е тази любов, че той сам не е сигурен. Той пише писмото, но казва: „Дали аз като пиша това писмо, [ще устоя] при най-големите противоречия, които могат да се проявят в живота?“ Онзи, който има това чувство на сигурност, той не се колебае. Казва: „Тази работа ще се уреди“. Казвам: На вярата сега трябва да се предаде едно качество на сигурност. Някой казва: „Сигурен ли си?“ – В какво си сигурен? „Сигурен ли си, че ще [ти] дадат пари?“ – Сигурността не седи в парите. Утре парите изчезнат, сигурността изчезн[е]. Поставиш своята сигурност в знанието, ударят те някъде в главата – изгубиш своята сигурност; поставиш своята сигурност в силата, утре изгубиш своята сила – то е нещо, което се губи. В човека съществува това чувство на сигурност. То не се губи. Каквито и да са условията, нищо не може да го засегне. В човека всякога има туй чувство на сигурност – ни сиромашия, ни болести, ни каквото и да е противоречие не може да го засегне.

[Някой, каквото и] да [му] дойде вътре, може да чувствува, но туй чувство нищо не може да го засегне. Тия хора, [които го имат], някой път ги наричаме, че са постоянни. Например, някой иска да бъде добър, но няма сигурност. Той, като дойде [да] се намери на зор някъде, казва: „Не си струва човек да бъде добър". Някъде е казано, че не може само с добро, [трябва] и лошо. Тъй е, но дойде лошото, казва: „Не си струва да бъда лош". Значи, ни в доброто е сигурно, ни в злото е сигурно. Казва: „Не си струва, създадох си беля със своята постъпка". Те доброто свързват с известна мекушавост – считат, че добрият човек е мекушав. Каквото му кажеш, го прави. Казва: „Добър човек – кендехал*". Аз под думата „добър човек" разбирам този, който има чувство на сигурност. Той знае, той има чувство на сигурност, него не можеш да разколебаеш. Та казвам: Всяка една добродетел, която не се управлява от чувството на сигурност, е слаба. Дали е добродетел, дали е знание, дали е любов, каквото и да е, то е един [компас], който определя посоката на движението. Ако имаш компас в мъглата, няма да се безпокоиш. Например, какво е туй чувство: загубиш се в мъглата, нямаш компас, в мъглата какво ще правиш? Казваш: „Зная четири точки". Къде ще ги намериш в мъглата? Къде е изток, къде е север, къде е юг, къде е е запад, няма да знаеш. Извадиш компаса, той не се бои от мъглата, веднага казва: „Тук е изток, тук е север, тук е юг, тук е запад". Компасът веднага показва. Този компас учен ли е? Не е учен, но зад компаса седи един, който разбира. Но някой път вие може да кажете: „Какво има в един компас?" Щом имаш един компас, с тебе има едно същество, което ти показва чрез компаса; туй същество е, което се движи. Мислите ли, че като се тури една магнетична стрелка и се движи в една посока, че тя не е разумна? Аз приемам с вас едно: че е неразумна. Добре. Но неразумните неща показват разумност.

Как да ви докажа сега? Ето на: Л. Туй, което написах, разумно ли е или не? То, неразумното, разумно[то] го пише. Само по себе си това не е разумно, няма съзнание в себе си. Тази буква, дали аз я пиша или не, тя не иска да знае, неразумна е. Нито ми благодари, че съм я написал. Ако взема да извлека пак по закона – това буква ли е? Но разумното го прави. То, само по себе си не е разумно, но разумното го прави. Какво показва туй? Неразумното може да го турят в един кладенец: изгуби се кофата, ще я завържат, ще пуснат въжето, то влиза в кладенеца с ченгела да извади кофата. Неразумното слиза, да се прояви разумното. Там, дето има движение, пак има разумна сила – силата, която е в действие. Например, аз сега тъй казвам:

Разумното е в туй движение, в тази точка. /Учителят пише точката на буквата ./ В туй движение, в този път на движение е разумното. То ще дойде до крайния предел. /Учителят пише нагоре./ Завивам сега. /Прави

извивката на буквата ./ Сега, в туй движение е разумното. Казвам: Този предел се прекъсва. /Написа буквата./ Къде е разумното? Движението се [е] спряло. Разумното е в движението. Къде е сега разумното? Разумното в дадения случай се проектира в друго движение на разумното.

Вие сега казвате, че сте направили една глупава постъпка. Не е глупава постъпката. В тази, глупавата постъпка, ще се яви твоята разумност. Ако не направиш глупава постъпка, умен не можеш да бъдеш. Ако ти не направиш една глупост, умен не можеш да бъдеш. То е нова философия. Ако ти не можеш да направиш една квадратна глупост, ти умен човек не можеш да бъдеш. Ако направиш една квадратна глупост, ти си от големите умни. Ако направиш една квадратна глупост, ти си вече в пътя на разумността. Човек повишава в квадрат, знае да смята. Ако си такъв прост, невежа, как ще повишиш глупостта в квадрат? Щом кажат, че някой направил квадратна глупост, значи умен е човекът, знае да смята. Човек, който може да повиши глупостта в квадрат, аз го считам много умен човек.Ние считаме всички ония неща глупави, които нямат резултат. Например, някой път има лоши последствия. Допуснете, че един човек носи шише с вода, удря шишето, [то] пада. Казва: „Глупак, счупи шишето“. Но след време на туй счупено шише израства едно от най-хубавите цветя, което струва може би сто пъти повече, отколкото счупеното шише и разлятата вода. Де е глупавата постъпка? Постъпката е глупава, счупиш шишето, но от туй, счупеното шише и от разлятата вода изникват най-хубавите цветя. Ще забележите, че [във] вашия живот, при най-големите глупости, които сте направили, след това се придобиват много хубави работи. Ти, като направиш някоя голяма глупост, казваш: „Голям глупак съм“. След туй дойде една възвишена мисъл, нещо хубаво, ти мислиш, че си много умен. Щом помислиш, че си много умен, ще направиш някоя глупост. Като помислиш, че си много глупав, ще направиш нещо умно. Ту глупав, ту умен, ту глупав, ту умен, пишеш си.

Сега, вашите разсъждения какви са? Ще кажете: „Туй не го разбираме“. Защото сте глупави. Ами защо сте глупави? Само глупавият може да слуша. Като слуша, той поумнява. Умният, като речеш да му кажеш нещо, той казва: „Аз го зная“. Той става глупав.

Да ви приведа онзи анекдот за турчина, който не знаел български. Идва един турчин и иска да сплаши българите, казва: „Да не говорите по български пред мене, че аз разбирам. Ако някой се опита да каже нещо лошо по български пред мене, бой ще яде на сермия*“. Сплашил ги той, че знае много добре български. Страхуват се селяните, говорят с него на турски. Един българин не знаел турски, пък видял, че му се запалила чалмата от чибука и казва: „Ага, чалмата гори!“ – „И него зная“. – „Ага,

запали се дрехата от чалмата". – „И него зная". Най-после му казват на турски, че се запалилила дрехата и чалмата. Казва: „Така кажи. Защо не кажете, че чалмата гори". Иска вода да гаси. Той знае български, но като му кажат на турски, че чалмата гори, тогава разбира. Защото, щом знаеш, че си направил една погрешка, трябва да знаеш как да я изправиш. Казваш: „Грешка направих, аз го зная". Ти не знаеш да я поправиш. Ти казваш ,че знаеш български, но не знаеш езика. Затова мнозина казват: „Човек да познава себе си". – Като учен или като глупав? – /„Като глупав"./ – А като много учени, във вас има такова привидно външно благоприличие – уж че сте скромни, че нищо не знаете, а вътре като турчина казвате: „Аз всичко зная". Но щом ви се запали чалмата, на турски трябва да ви кажат. Трябва да усетите болка, да разберете. Казват ви на български, че чалмата гори. Вие казвате, че разбирате тия работи. Разбираш, ама не постъпваш добре. Казваш: „Аз това го зная", но това не е знание.

Казвам: Десният горен ъгъл на квадрата [Н.С.В.П.], този ъгъл представлява винопиеца. В другия ъгъл [Н.С.Х.Я.] – най-силният хлебоядец. В Н.С.З.К. – най-силният землекопач и в Н.С.Б. – най-силният борец. Всеки, хванал по един ъгъл, казва: „Като мене винопийца няма, толкоз вино пия". Сега, да се направи сравнението. В какво седи то? Воденицата мели много жито, изкарва много брашно. Казва: „Отлична воденица, брашно мели". Питам: Какво се ползва воденицата като мели брашното? Ако вие мелите нещата като воденица за брашно, какво ще се ползувате? Нищо не се ползувате.Около вас хората се ползуват, но воденицата, камъните какво се ползуват? Само имате глупавото щестлавие, че много брашно сте смлели. Бихте ли предпочели да бъдете една воденица да мелите брашно само? Ами [това] на какво мяза? Ами като воденица – седнете, че повтаряте десет, петнадесет години вашето нещастие, че как сте пострадали, че сиромашия. Воденицата върви. Питам: След като разправите всичките неща – колко сте нещастни, че баща ви, майка ви – какво сте добили най-после? От вашето нещастие други ще се ползуват. Вие мелите във воденицата, но вие сами в дадения случай нищо не се ползувате. Следователно, не се спирайте върху целия процес на вашите глупости. След като направиш една глупост, продължи движението. Защото в глупостта ще намерите разумността. Глупостта ще изкарате докрай. Щом започнеш една глупава работа и я напуснеш, ти не си умен човек. Изкарай тази работа докрай. Да ви кажа една глупава работа. Представете си, че вие сте млад, срещнете една княжеска дъщеря, много красива и веднага запали ви се чергата, искате да щ напишете едно писмо. Да допуснем, това са неща, големи изключения в природата. Нали в науката има такива големи изключения? Аз ги турям за научни изключения. Седиш сега, речеш да пишеш, поколебаеш се: „Да пиша или да не пиша". После казваш: „Ще напиша, но дали ще отговори, как ще погледне?" Колебаеш се. Аз вземам царската дъщеря като символ.

Искаш да направиш една работа, колебаеш се, какъв ще бъде резултатът. Казваш: „Дали ще отговори или няма да отговори? Ами ако не ми отговори?“

Ще напишеш второ писмо. Ако не отговори, ще напишеш трето, четвърто. Най-после ще ти пишат едно писмо: „Ти си нахалник, ти си най-големият простак“. Отговарят ви. Нали е да се отговори на писмото? Че какво лошо има като ви кажат и простак? То е ваша идея. „Про-стак“. „Стак“ значи стока на английски. Казва: „Ти имаш стока, искаш да продаваш, аз не мога да ти купя стоката, ти имаш стока, но аз имам доста накупена“. Тя не може да купи стоката. Тя любезно казва: „Ти имаш достатъчно стока, ще извиняваш, не мога да купя стоката. Някой път, когато има нужда, ще имам пред вид, ще купя стоката“. „Ти си голям простак, нахалник“. „На-хал“. Какъв му е халът? Де е лошото в „нахалник“? Какво означава „хал“? Какъв му е халът, значи, какво му е положението. Халът му е добър. Сега някои от вас ще кажат: „Така лесно се тълкуват работите, но ти страдал ли си? Ти страдал ли си като кокошка – да ти отрежат главата? Вчера на един заек напълниха задницата със сачми и досега заекът едва се тътри“. И казва: „За тебе поне има закон да те защити, а за този заек – няма дума да обелят заради него“.

Казва: „Аз много страдам“. Що е страданието? Сега, по някой път вие искате да знаете защо са страданията. Страданието, то е едно глупаво положение. Ти страдаш, защото си глупав. Щастлив си, защото си умен. Не можеш да бъдеш умен, докато не бъдеш глупав. Питам тогава: Как ще провериш думата, която кажеш на един човек: „Аз ви обичам“? Самата дума умна ли е? Ти даваш един скъпоценен камък, за да изразиш своята любов, своето високо уважение към него. Но камъкът взема ли участие в това, което ти искаш да направиш? Безразлично му е. Той не взема никакво участие. Следователно, нещастието в живота седи в туй, че тия букви не вземат участие с мене. И реалността в живота аз разбирам: когато твоята глупост се превърне в разумност. Глупостта да се превърне в разумност, да престане глупостта. Сега ние започваме всичките неща с глупости. Ти казваш, че обичаш някого, нали? Защо? Какви са съображенията, че го обичаш. Ти почиташ някой високопоставен човек. Защо? – Имаш съображения. Сега аз ви навеждам: при сегашните условия трябва да знаеш – когато се запознаваш с глупавия, ще се свържеш и с един разумен. Неизбежно е. И най-умните хора в света правят глупави работи. Но зад всяка глупост има една голяма разумност. Идеята на глупавите работи [е, че] човек може да направи глупост. Имате един човек, който подарява на бедните, дава всичкото си имане. Казват: „Голям простак, не знае да помага, изложи се на големи страдания“. Може тази постъпка да е глупава за него, но тя ще има добри резултати. Може да ви

наведа много примери. С туй не искам да ви насърча да правите глупости, глупави работи, ни най-малко. Когато не искам да направя глупост, тогава ще я направя. Щом искате да бъдете умни, не може да бъдете. Щом не искаш да бъдеш умен, тогава ще бъдеш умен. Туй, което не искате, то ще дойде на главата ви. Когато не искаш глупостта, тя иде. Отподире идва разумността. Разумността, която очакваш, тя отпосле ще дойде да ти помогне. Тя ще дойде да ти услужи. Казва: „Ти направи една глупава постъпка". Разумността ще използува всичко. Туй, което другите хора считат за глупаво, туй, разумното ще ти покаже: от глупавите постъпки какво може да излезе.

Една глупава постъпка ще я турят на работа. То е един камък на стъпало. Вие от глупостите ще направите стъпала на една хубава стълба. Ще кажете: „Как направи тия стъпала?" – „Те са всичките мои глупави постъпки". Ти [по тях] ще се качиш нагоре. То е един закон. Започнете с неща, в които няма съзнание. Тази азбука, тя не е разумна. Но зад неразумното в света, което няма съзнание, седи разумното. Туй, неразумното, човек може да го използува. Следователно, в живота ви, каквото и да ви се случи в даден случай: случи ви се неприятна мисъл, случи ви се едно неприятно чувство, каквото и да е в дадения момент, каквото и да ви се случи – разумно ли е или не е разумно? Ако не е разумно, ще знаете, че то е условие за вашето възкачване. То е пътят, по който разумното иска да ви изведе някъде. Така трябва да разсъждавате. Аз под думата „неразумно", „глупаво" много нещо свързвам.

Не искам друго да изброявам, понеже ако река да ви изброявам, ще се образува съвсем друг резултат. Тогава вие ще си извадите заключението.

Ако аз ви кажа: „Бъди добър!" – „Не мога да бъда добър, докато не съм лош". Но щом ти казвам: „Бъди добър!" – аз разбирам: ти си започнал с лошото, върви нагоре, не се спирай там. Под тия думи разбирам, че ти си започнал с лошавината, но работи! Лошавината е условие да се прояви доброто. „Аз искам да бъда добър, не искам да бъда лош". – Сега, щом искаш да бъдеш добър, върви в това движение. Как би се поправило лошото в света? И досега искат някои хора да поправят лошото в света. Как се поправя? Да ви дам един пример. Представете си, че вие имате мътна вода с разни утайки. Трябва да се прекара през няколко филтри: един, два, три, четири, пет, някой път може да трябват десет филтри, докато всичките чужди вещества се отделят. Лошото не е във водата, но водата има свойство да разтваря известни вещества и да ги носи със себе си. Те, и други наноси – за растенията, и за други животни, за други същества – причиняват голяма полза. Ако ние искаме да се ползуваме, трябва непременно да филтрираме нещата.

Та казвам: Ако така не мислите, как ще организирате себе си? Един човек си свил веждите, образува се права линия и гледа надолу. Защо си свил веждите? – Защото на физическото поле има неприятности. Мисли, че хората не го уважават. Пари няма, къща няма, това няма, онова няма, свил вежди. То са факти. Какво трябва да прави сега? Идете тогава при растенията и научете се. Щом посееш едно растение, то ни най-малко няма да се оплаква, че го извадили из хамбара, от хубавото място, от хубавите [условия].

Щом го турят в почвата, не мисли, че го изоставили, че си е изгубило условията, но тук изведнъж пусне две коренчета, после един стрък нагоре. При най-лошите условия работи. Като излезе от хамбара, казват: „Просто е, не знае“. След време то ще даде един клас от 50–60 зрънца, от които вие се ползувате. В дадения случай, при вашите лоши условия, вие не можете ли да постъпите като житното зърно? Ако вие не можете да постъпите като него, питам: Де е вашата разумност? Вие ще кажете: „Да имам богат чичо, да ми даде пари“. Житното зърно търси ли някой чичо да му даде пари? Чичо му е там. Хване чичото, всичко хване, корени пуща. Вие чакате какво провидението е отредило за вас. Ще кажете: „Тук на ръката, хиромантистите ще кажат, каква съдба имам“. Хиромантистите казват големи[те] глупости, през които е минал човек. После казват и заложбите, които са скрити в него. Хиромантистите, когато разглеждат какво е писано на ръката, виждат, че има по-малко добродетели, има повече глупости. Казва: „Възвишен ум има“. Той има възвишен ум, но много глупости прави. Казва: „Ти много благородно сърце имаш“. В какво седи туй, благородното сърце? – „Дълъг живот ще имаш, много кокошки ще ядеш. Здравословно си добре“. Казвам сега: Не вземайте това за едно противоречие. Казвам: Науките са в прогрес, понеже в човешката ръка човек може да опита много работи, той едва сега е започнал да пише [по нея]. Вземете някоя ръка, има едва три линии. Някоя има четири линии, някоя пет, някоя стотина. Може сто линии да има, но като чете [тези] линии, трябва да ги съпостави. Цяла геометрия е пътят, по който вървят линиите. Има линии постоянни, има линии на човешката ръка, които се местят. Мести се животът, мести се и линията. Сега ние отиваме в една отвлечена област. Вие влизате в стълкновение с един стар живот вътре във вас. Ти казваш на себе си: „Аз не искам да страдам“. – Как, кажи ми. Щом ти не искаш да страдаш, много право мислиш, но трябва да намериш пътя, по който да излезеш от тези страдания. Че не искаш да страдаш, много право мислиш. Ако само мислиш, че не искаш да страдаш, много право мислиш. Ако само мислиш, че не искаш да страдаш, то не е достатъчно. Казваш: „Аз искам да бъда много добър човек“. – Трябва да намериш пътя. Ти сам не можеш да бъдеш добър. – „Аз искам да бъда

умен човек“. – Но ти трябва да намериш пътя, за да бъдеш умен.

Та сега, забележете, в съвременните народи има едно самовъзпитание. За бъдеще, когато учителите откриват буквите на децата, ще знаят с кои букви да започват, защото буквите възпитават човека. Ако ти си неразположен духом, нали така, започни тогава да пишеш така: /Учителят пише./

Казваш: „Това ми останало на мене, учения човек, който зная да смятам“. То е едно временно положение. Че онзи математик който изчислява, ако не знае да чертае, той трябва да знае да чертае, за да направи известни изчисления. Той не може да направи известни изчисления, ако не направи известни чертежи. Изчислявате нещо, но трябва да имате известни данни. Например, светнало се някъде, вие не знаете къде се е светнало. Може да изчислите колко е далече това място, колко е далече облакът, но трябва да имате данни. Значи, ако си извадиш часовника и видиш след светването [след] колко минути е гръмнало, като знаеш колко път изминава звукът за една секунда, може да изчислиш [колко е далече това място]. Колко път изминава звукът [в секунда] – /„340 метра в секунда“./ – Следователно, може да знаеш колко далеч е това пространство.

После, трябва да изучавате звука, човешките думи. Човешките думи влияят на човека. [Ако] трябва да произнасяте известни думи, не бързайте. Трябва да произнесете една дума така, че тя да произведе ефект, да щ дадете съответни трептения.На една дума може да щ дадете много силни трептения, може да щ дадете [и] много слаби трептения. На една ваша мисъл може да щ дадете силен подтик, може да щ дадете и слаб подтик или някъде може да [я] реформирате. От незнание човек при най-добрите условия може да направи погрешки. Искаш да направиш нещо, спираш. Да допуснем, че единственият крак на котвата е по-малък, липсва известна естетика. На какво се дължи това? – То се дължи на вашата мисъл. Аз като дойда тук, по някой път не мога да пиша от вашите мисли, които са постоянно неспокойни. Те действуват на моята ръка. Понеже съм човек на свободата, оставям ръката свободна. Мислите на хората действуват, влияят. Щом съм сам, по-другояче пиша. Защо хората влияят? Като речеш да пишеш на дъската, трепери [ти] ръката, не можеш да пишеш. Като си сам, можеш да се изразяваш; като не си сам, пред хората не можеш да се изразяваш. Кажеш нещо глупаво, след това кажеш нещо разумно. Казва тъй: „Не съм много учен човек, но четох нещо“. Ако си между учени, ще кажеш: „Аз не съм учен човек, прост човек съм , но научих нещо, което е важно“. Тия учени хора не искат да знаят, какво си научил. На тия учени хора ако кажеш: „Има много умни хора, които са свършили четири факултета, [но] не знаят това, че разумното започва от глупавото“. Ти не

можеш да бъдеш умен, докато не си бил глупав. Всичките глупави хора имат стремеж. То е закон в природата: от неразумното към разумното. Възходящо движение. Следователно, аз ви казвам, за да се насърчите. Насърчението да работи. Ти може да кажеш: „Аз съм много глупав човек". Радвай се, че си глупав, защото в тебе има съзнание, че си глупав. Има един подтик да вървиш, понеже в света съществува един Божествен подтик към слабите. Глупавият човек е слаб човек. Бог е винаги на страната на слабите. Този, глупавия, Бог ще го подтикне, ще каже: „Не се спирайте на това". Защото глупостта винаги ще произведе един страх, едно недоволство. В глупостта, при страха, винаги ще усетиш едно недоволство, някакво страдание, някакво лишение от нещо. Ще дойде друго чувство на самоувереност. Казва: „Не бой се, всичко това ще се превърне на добро".

Та казвам сега: Има някои неща, които вие трябва да приложите, за да се измени сегашният ви живот. Например, вие чакате да станете учени, да се подобри съдбата ви. То е механически начин. Вие вярвате, че някога ще дойде щастието отнякъде. Всеки е роден за щастие. Но този път, по който ние очакваме щастието, то никога няма да дойде. Щастието ще дойде по друг път, дето ти не си чакал. Щастието може да доде само тогава, когато ти се откажеш от себе си. Дотогава, докато мислиш да бъдеш щастлив, ти сам разваляш своето щастие. Ами че, ако майката, посяла един орех, каже на своите деца – тези деца са толкоз любопитни – ще го отравят, ще го заравят и ще го изхабят. Човек е много любопитен. Майката не трябва да казва къде е заровен орехът. Дойде щастието – отравяш, да видиш как ще поникне. Отравяш, заравяш. Не отравяй да видиш! Как ще дойде твоето щастие? Легни да спиш, да усетиш, че щастието [е] дошло. Щом гледаш корените на щастието, то няма да дойде.

Вие сега имате една философия. Казвате: „Да има човек на какво да се облегне". На какво човек трябва да се облегне в света? Временно можеш да се облегнеш на нещо. Можеш да се облягаш на своето щастие, можеш да се облягаш на своето богатство, можеш да се облягаш на своята сила – това са условия. Но ако искаш да постигнеш онова, непостижимото, ти трябва да имаш чувство на самоувереност. Под „чувство на самоувереност" разбираме, че това чувство на самоувереност в човека е Божествено. Има нещо, което не може да се мени. Не го тълкувай. Има неща, които не могат да се менят в света. Те са постоянни. Това е чувството на самоувереност. Постоянни неща са, на които можеш всякога да разчиташ. Те нито се повишават, нито се понижават. Те са като високите върхове, които всякога като погледнеш, може да ги видиш, може да ги постигнеш. С това аз и не искам да изменя вашия живот. Не. В сегашния живот да имате търпение, онова, което се гради, да се довърши. Във вас вървят два процеса. Не разваляй Божествения процес, който върви в тебе. Има и друг процес във

вас, който едновременно върви. Не спъвайте във вас Божествения процес с вашите мисли! Ти казваш: „Някой [път] човек трябва да се прояви“. Прояви се както искаш, но само за едно кратко време, за една секунда, после престани. Туй, което направите, за добро или зло, ще ви се върне. Аз ще ви приведа един пример. Един американец ми разправяше своята опитност. Той следвал в една колегия в Америка. Една от студентките, съученичка, негова колежка, влюбила се в него. Този момък, като честен щ казва: „Слушай, аз не съм толкова добър. Ти с мене няма да бъдеш щастлива, ти ще си намериш по-добър“ и т.н. Той като щ говорил тя си поплакала. Отива той и се записва в университета. Щом като постъпил в университета, той се влюбил в дъщерята на ректора на университета. Тогава тя му казала същите думи, които той казал на онази мома. „Аз не съм за тебе, ти с мене няма да бъдеш щастлив, ти ще си намериш по-добра“. Казва му точно това, което той казал на първата. Каквото той изповяда на момата, че той не е за нея, и тази мома му изповяда, че тя не е за него. Вие ще кажете: „Кажи защо е така?“ – Защото не може да бъде другояче. Кое сега [е] по-хубаво да кажем на другите? Къде е лошото? Той казва, че не е за нея и другата му казва, че тя не [е] за него. Иде обратният процес. Та, кой за кого е тогава? Аз оставям тия процеси, те са временни. Тия процеси се предават вътре във вас. Външният живот не е нищо друго освен отражение на вътрешния – в човека, което става. Ако човек не разбира външното, как ще разбира вътрешното? Или, ако не разбира себе си, как ще разбере отвън?

Външното е глупавото, вътрешното е разумното. Тогава, трябва да започне един процес на разумното в света. Двата процеса вървят, посрещат се и си помагат. Неразумното, това са условията в света за разумното. Направил си една погрешка, тя е условие в тебе да се прояви разумното. Защото, ако ти не беше направил погрешка, разумното в тебе нямаше да се прояви. Но туй психологически е направената погрешка, тя не е погрешка, но условие да се прояви разумното. Ти си изгубил десет, но ти ще спечелиш двеста. Като спечелиш, ще кажеш: „Хубаво, че се случи тази опитност“. Ние всякога при загубите казваме: „Защо да ни се случи?“ – Ако не беше се случило това, разумното не щеше да дойде. Може да ви се види малко чудно, много примери може да ви наведа и да ви обясня това, което ви смущава. Но се спирам, аз не ви насърчавам да правите погрешки. Има известни погрешки, които като станат, не може да ги избегнете. Те ще станат.

Отиваш в някоя гостилница, слагат ти яденето, вкусно е, но след като ядеш, заболи те коремът. Свиване, повръщане яденето назад. Казваш: „Що ми трябваше да ходя в гостилницата“. Благодарение на туй повръщане, ти ще добиеш една опитност. Туй, което казвам, аз искам да го проверите, да

добиете една опитност.Наблюдавайте се, проверете. Някои от вас искате да бъдете много умни. Аз съм забелязал, че някой като дойде при мене, иска да се покаже много умен. Покажете най-първо вашата глупост. Защото аз зная – всеки, който иска да се покаже най-първо умен, ще покаже своята умност, после своята глупост. Най-първо покажи своята глупост, после покажи, колко си умен. Ти най-първо показваш колко си учен, после показваш колко си глупав. Ще обърнеш нещата. Аз не казвам да бъдете глупави, но като дойдеш някъде, покажи глупостта си. Ами някога, нали, когато се запознавате с някого, вие стиснете ръката. После казвате: „Демагнетизирах се“. Втори път не искаш да се ръкуваш. Ти първо кажи: „Не искам да се ръкувам“. След време се ръкувай. Ти първо се ръкуваш – да се покажеш, че си любезен, после започваш да се оттегляш, че си се демагнетизирал. Дръж тази идея в ума си. Демагнетизирането е умният начин. Или другояче казано: започни с малкото.

При мене, като дойде някой, казвам: „Аз бих желал да бъда глупав като него“. Хората въздишат. Цели романи пишат. Някой богат човек, като мине покрай овчаря, казва: „Бих желал да бъда един овчар, да се освободя от тия неразбрани неща. Бих желал да бъда един овчар, да нося своята тояжка, да имам много спокойствие; надул си кавала, ходи спокоен“. Богатият се пържи в своето масло. Той иска да бъде като овчаря. Вие като срещнете някого, казвате: „Той е глупав, не искам да бъда като него“. След това ти направиш една глупост. Вие сте показали своята глупост, [а] мислите, че той е глупав. Аз бих желал да бъда като него.

В България американците, които идваха тук, не можеха да научат български по единствената причина, че не искат да бъдат глупави. В едно отношение гледам българинът [е по-] умен. Той като иде в чужбина, той много глупаво говори на френски, на английски, поправят го, най-после научи. А пък англичанинът и американецът – той иска да го научи добре, а тогава да говори. Докато го научи, той седи 5–10 години и пак не знае езика. Българинът, когото поправят веднъж, дваж, три, четири, пет пъти, най-после научи. Хубава черта е това. А пък в едно отношение американците са глупави, в някои отношения българите са умни. Глупавите умни стават, американците, които са умни, стават глупави. Американците, които са толкова умни, които са културни, имат нещо много неестествено. Като идеш на вечеря при един американец, той ще ти даде една голяма чаша кафе или чай топъл, след туй ще ти даде голямо парче студено да ядеш. Една рязка промяна. Няма американец, който при този начин на хранене да не страда от диспепсия. Какво нещо е диспепсията? – Крайно свиване на капилярните съдове. Капилярните съдове са в едно ненормално състояние, стомахът не може да смила, набират се такива сокове отровни. Диспепсия да не те хваща. Около тебе се

събират всичките отрицателни мисли, ти ще бъдеш песимист. Ти имаш растройство на стомаха. Казва: „Той е песимист“. – Стомахът е малко разстроен. От какво произтича? Пил топло, после студено. Топлото, това е разумното. Най-първо вие искате идеалната любов в света, казвате: „Искам идеална любов“. Пиеш една чаша от идеалната любов: хубав чай или кафе, след това изядеш такъв един голям парцал ледено, не е като българското 10–20 грама, но едно парче от 150–200 грама. След това – простудил се стомахът, усеща се неразположен. То е един навик, един обичай. Сега аз превеждам. В психическо отношение вие правите същото: вие изведнъж се разгорещявате, след това се изстудявате. Вие, като идете на баня, правите същата глупост: като идете, най-първо се миете на топлия душ, след това – накрая, за да се калите, идете на студения душ. То е американско възпитание: най-първо топлата чаша, после студеното. Един стар брат искал да си направи удоволствие. Отива на баня, казва: „Много добре ми беше, постоплих се, пък рекох да се разхладя, пуснах студения душ“. Казвам: „Ти си направил една глупост. Най-първо [си] направил много умно – на топлото, но що си пуснал студената вода отгоре – то е голяма глупост. Ти, най-първо като идеш в банята, пусни студения душ, после топлото ще бъде пт на място , отколкото първо топлото и после студеното“. Затова, първо започнете с вашите студени чувства, след туй с вашите топли чувства. Не започвайте с топлите и после със студените да свършите. Не започвайте с вашите добри постъпки и не свършвайте с лошите. Започнете с вашите лоши постъпки и свършете с добрите. Това е естественият процес в природата и във вашата мисъл.

Някой път се сприятелявате с някого, после казвате: „Аз съжалявам“. Ти, след като си приятел с някого, в края се покажеш студен. В началото се покажи студен, този процес аз считам по-естествен. Вие трябва да имате това като едно правило в себе си. Туй, което става отвън, ние трябва да бъдем целесъобразни със себе си. Човек не трябва да роптае против себе си. Има нещо в човека, което прави погрешки. Какво ще правиш, не можеш да го отделиш. Има нещо в тебе, което прави погрешки. Майката роди едно дете, което прави погрешки. Какво прави майката? Тя не го хвърля някъде. Детето направи погрешка, тя я изправи; направи втора, трета, четвърта, тя си поправя. Две–три години децата все правят погрешки, майката постоянно чисти. Казвам: Има нещо в тебе, което прави погрешки. Не можеш да му кажеш: „Не прави тия погрешки“. И да му кажеш, то пак ще ги направи. Ти, умното същество, ще поправяш тия погрешки. Ще кажеш: „Това дете ще поумнее“. Втори път направи, ти пак поправяш. Няма да се минат две–три години, ще поумнее това дете. Тури тази мисъл: „Ще се оправи“. Направете опит. Вие може цял живот да прекарате в безпокойствие. Казва: „Нищо не разбрах от живота“. – Нищо не си разбрал, понеже не си започнал тъй, както трябва. Животът има

смисъл. Гладуваш. Кажи: „Ще гладувам малко“. Ще дойде един хубав обяд. Пострадал си. След страданието ще дойде нещо много хубаво.

Казвам: за десет деня да правите глупости. Като лягате, да направите една глупост, пък като станете – да поправите глупостта си. За десет деня, като лягате, да направите една глупост, пък като ставате, да поправите глупостта си. Защото всякога, когато човек ляга, ще направи една глупост. Ти лягаш, не си доволен от юргана, не си доволен от пружината. Случило ти се някъде нещо, че не си доволен, и цяла нощ се обръщаш на едната и на другата страна. Пък дървеници има, не си ги изчистил, пък бълхи се явили. Ти като лягаш, да кажеш: „Гладен лягам, пари нямам тази вечер, закъсах“. Ти започваш да мислиш насън какво ще правиш. Като лягаш, казваш: „Дано да сънувам нещо много хубаво“. Кажи: „Дано да сънувам някоя глупост тази вечер“. Да ви приведа един пример. Идва при мен един българин иманяр. 25 години се занимавал да търси пари, всички заровени съкровища знае. Само по един знак не знае. Знае всички знаци, още един не знае и като го намери него – ще отрови богатството. Той чул за мене, че зная, и дошъл да му кажа последния знак. Идва при мене и започва отдалече да ми разправя. Казвам му: „Ти 25 години се занимаваш с иманярство, ако беше насадил лозе и го [беше] обработвал толкова години, сега щеше да имаш 200 000 лева“. Казва: „Един съсед ми развали работата“. – Как ти развали? – „Сънувам една вечер, че идва при мене един ходжа и иска да ми покаже мястото, дето е заровено съкровището. Та, на другия ден като стана, да го разкопая. Тръгнах с него и вече наближавам мястото, иде един мой съсед, който имаше да взема хиляда лева от мене. Той ме хвана и казва: „Дай ми парите! Кажи, кога ще ми дадеш парите?“ – „Остави ме! Този човек ме води да ми открие едно богатство“. – „ Не ме интересува, аз искам да ми дадеш хилядата лева.“ Сборичкахме се, ходжата си отиде и не дойде вече“. Казва ми: „Кажи ми мястото“. Какво да му кажа сега? Какво бихте му казали вие? Ходжата ще дойде пак.

Божият Дух носи всичките блага на живота.

2. Лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя на 2.X.1935 год., петък, 5 ч. с.,
София – Изгрев

1935_10_06 Кристализиране на човешката душа
неделна беседа

КРИСТАЛИЗИРАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША

Отче наш.
17 глава от Матея.

Ще прочета няколко страници от книгата – „Любов към Бога“. Един малък превод. Пък после от голямата книга ще четем. Децата обичат детинските работи; възрастните обичат възрастни; старите обичат стари работи. Богатите хора говорят само за богатството; сиромасите хора говорят само за сиромашията, учените – само за наука, а светиите само за хубавото и красивото. Всеки говори за това, което обича, според своето разбиране. Има едно положение в живота. Важно е човек да го събудят. После като го събудят да има какво да очаква. Ако няма какво да очаква, животът е безсмислен. Трябва да чака. Сега очакването не е един завършен процес. Постепенно виждаш как нещата прииждат. Ти си в един концерт, в един театър, най-първо има встъпление на някаква пиеса или песен. После след встъплението иде вътрешното съдържание и най-после иде краят. След туй свършва концертът. Всяка една реч, каквато и да е, си има свое встъпление. Най-първо човек ще говори за Бога, ще определи какво нещо е Господ. Какво нещо е Господ, викайте децата да ви разправят какво нещо е Господ. Не викайте учените, философите. Философите, щом говорят за Господа, съвсем я забъркват. Каквото знаеш за Господа, ще го забъркаш. Учените хора по някой път правят погрешки. Един англичанин намира една стара златна монета написана, но била малко окаляна, дава я на слугата да я очисти, да я прочете по-добре. Той бил учен археолог, искал да види какво е написано. Слугата тъй изчистил, лъснал я хубаво и казва: Господарю, гледай как хубаво лъщи. Казва: Лъщи, но ти заличи всичко написано. И философите излъскват нещата, лъщят като златни, но написаното го няма. Важно е написаното. Сега тази погрешка всички правите, несъзнателно, неумишлено. Някой път вие искате да бъдем морални, да светим, да се покажем пред хората много добри. Като се стремим, забравяме най-хубавото, което Бог е написал. Светим, но тази светлина е само едно отражение като в едно огледало. Какво ще видиш в огледалото? В огледалото, като се поогледаш, ще видиш себе си. Вземеш една книга, започнеш да четеш, (в)се ще намериш нещо.

Та казвам: Има едно положение, пробуждане на съзнанието, когато човек се намира в особена обстановка, събуждат се всички противоречия, които седят в душата му. Представете си, че един човек излъже, че баща му умрял, че майка му умряла, че братята му, сестрите му, чичото, той

останал сам в света. Потекат 4 реда сълзи. Но този човек седи и по едно време, погледнеш, дойде баща му, побутне го по гърба, казва: Синко, защо плачеш? Дойде майка му и тя го побутне по гърба, дойдат всички, които умрели, побутат го, той се чуди защо плакал. Ние, съвременните хора, се намираме в положението на този, който казва, че всички умрели, и той сам останал в света. Сега това е един увод.

/Учителят прочете беседата „Които чакат Господа" от нашето място. Започна от: „Няма по-хубаво нещо от това, когато Господ дохожда да събуди онези, които спят..."/.

Туй, което ви прочетох, то е поетическа строфа, като когато четете стихотворение. Казват: Животът не е такъв. Аз съм гледал някоя жаба седи като някой философ, кацне някоя муха, мълчи. Дойде до едно място, отвори устата, пак я затвори и тя се качва. Сега да не се спирам върху това. Човек, който иска да получи сила в себе си, какво трябва да прави? Аз не съм против живота, който сега живеем. Какъвто и живот да живеем, както и да постъпваме, това са условия, които трябва да използуваме. Ти никога не роптай за живота, който имаш. Дали си беден или богат, дали си умен, то е едно и също. Ако си праведен или грешен, ако си умен е едно и също. Ако си праведен, продаваш стока, ако си грешен, трябва да произвеждаш. Ако си грешен, трябва да работиш, ако си безгрешен, изработил си стоката, ще дойдат да купуват. Казва: Аз съм грешен човек. Няма никакъв грях. Стегни се, изпреди вълната, като дойдат хората да има да я продаваш. Така трябва да гледате. То е истинският смисъл на вашето разбиране. Вие сега искате да бъдете праведни. В какво седи силата на един търговец? – В стоката, която има. Като дойдат при него купувачи, рафтовете да са пълни. В какво седи силата на един учен? – Библиотеката да е пълна със съчинения, в работата, която той свършил, документите, които събрал. Един геолог, един археолог, веществени доказателства трябва да има този човек, не само картини.

Досега вие сте изучавали живота теоретически. Има учени хора, които изучават земята, геолози, какво са писали хората, еди-кой си учен какво писал, друг учен какво писал. Дали това е вярно или не, защо онзи казал тъй. Хубаво е това, аз не отричам. Аз бих желал да слушам един певец сега да пее, не да го слушам на грамофонна плоча или на кино. Слушам някой певец на грамофонна плоча, казвате: Отличен е този грамофон. Но той се отразява на ухото. Казвам, по-далеч да седи. За децата хубаво забавление. В един грамофон много нещо има изядено. Тъй че трябва онзи да ги намества на място. В Божествения свят не се допущат грамофони, на земята може. Но в Божествения свят, абсолютно никакво кино. Който иска кино, грамофон, тук на земята го пращат. Техните кина са живи. Ако

искаш живо кино, може някой ангел да ти даде живо кино или грамофон. Но такива грамофони с плочи няма там никъде.

После в небето ти на авторитети не може да се осланяш. Че еди-кой си казал това, не важи, ти трябва да го докажеш. Ти трябва да си като Дан Колов. Ако гътнеш противника си, Дан Колов си, ако тебе те гътнат, не си Дан Колов вече. Тогава всички имате един противник, голям противник, срещне ви един ден, мускулите ще ви изпъкнат, веждите, ще се борите. Ще дойде един подобен като Дан Колов, черен, като Дан Колов се бори с този абисинец, гътна го. Значи българинът има шанс да гътне. Питам: В какво седи силата на Дан Колов? Дан Колов вярва, че онова, което Бог вложил в него, може да го използува навреме. Там е силата. Казва: Силата е в моето дишане. Дишането е символ. Човек не може правилно да диша, ако правилно не мисли, ако правилно не чувствува. Значи Дан Колов има материални работи, практически ги е обработил. За в бъдеще умът трябва да прогресира. Той сега се бори на физическото поле. Втората фаза на друго място ще бъде. Ще престане на физическото поле да се бори, ще дойде на друго място да се бори. Сега това са обяснения, които трябва да ни послужат като един вътрешен символ за онова, което трябва да постигнем в света. Всеки един човек, който вие срещате, трябва да бъде един стимул за вас. Всяко дърво, което видите, трябва да бъде стимул за вас. Всеки камък, всяка река, всяко езеро, всеки облак, всека звезда, слънцето, движението на вятъра, всичко в света, човешката мисъл трябва да бъде стимул, понеже в този стимул е онзи Божествен Дух, който работи и събужда всичките хора. Когато Господ иска да те събуди, ще ти даде отличен баща, отлична майка, един отличен приятел, ще ти даде един отличен син. Когато иска да те приспи, ще ти даде обратното. Не е ли заспиване, когато човек казва, че животът няма смисъл? Ами че този човек е заспал вече. Има хора, които са се молили, молили, казват: Омръзна ни да се молим. То е еднообразие в молитвата. Какво е молитва? – По един и същи начин два пъти не се моли. Щом станеш щастлив, Господ много сладко ти даде, малко горчиво. В какво седят горчивите работи? – Горчивите работи лекуват болестите. Горчивините и горчивите работи предпазват човека от много злини. Човек, ако се приспособи за някои отрови, той ще образува един имунитет в себе си, ще има вещества в себе си, които ще го предпазват от най-големите злини. Например ти може да имаш имунитет против отровата на кобрата. Например както сега против шарката има серуми, присадки, ако нямаш тази присадка, може да платиш с живота си. Човек трябва да се присади, че грехът да не може да го поврежда. Ето една наука. Що е грехът? – Ухапване на една духовна кобра. Ако те умъртви, ти си слаб, нямаш вяра. Казваш: Вярвам в Господа. Ако вярваш в Господа и умираш, каква е тази вяра? Вярвам в небето и умираш. В дадения случай твоето съзнание трябва да бъде пречистено, по-

силен ти да бъдеш от отровата на една кобра. Онези змиеукротители, онези факири в Индия, които имат имунитет и да ги ухапе кобрата, нищо не им става. Един християнски индус, той написал една книга, влиза в една пещера. Той нямал този имунитет. Но той е християнин, един от повдигнатите индуси, в пълната смисъл на думата вярващ, вярващ в Христа, че всичко може да направи. Влиза той една вечер в една пещера и заспива. Като се събудил, гледа една кобра лежи при отвора на пещерата. Тя не се мърда, той трябва да излезе на работа. Той се помолил, казва: Господи, кажи ѝ да не ме хапе, кажи ѝ като мина, да не ме ухапе. Тръгва човекът. Тя се пооттеглила така в другото кюше, той минал, заминал. Това може да го четете, аз не съм го измислил. Може да има думи притурени, не цитирам буквално, както е в книгата, давам само вътрешния смисъл. Ако един вярващ при едно усилено положение не може да опита силата Божия, ако при едно вътрешно изпитание тази кобра ти допуснеш да те ухапе, ще умреш. Не може да кажеш като този индус, Господи, кажи на тази кобра да не ме хапе. Ако ме ухапе, няма нищо, нека се пооттегли да мине твоят слуга. Тя се оттегля и той минава. Вие сега не туряте Господа, ами разсъждавате дали ще те ухапе тази кобра или не. Казваш, я да я фиксирам. Но не може да я фиксираш, тя е по-умна. Един българин, който се учил да фиксира мечка, но тя не се фиксира. Тогава се качил на дървото и оттам я фиксира. Тя минала под дървото, помирисва. Той казва: По-добре е да я фиксирам отгоре, безопасно е горе нависоко, отколкото на ниското. Замине мечката. Този българин пак хубаво разбрал: по-добре на дървото на живота, отколкото грубата материя. С мечката не може да се бори. Казва: Господ ми дал ръце, я чакай да употребя своето акробатство. Вие, ако бяхте на мястото на този българин, какво щяхте да направите, ако не можете да фиксирате мечката? Сега ще направя сравнение: Имаме големи и малки мъчнотии, някой път имаме големи и малки мечки. Някой път ще срещнете тигри в живота, как ще се справите? Има един начин, по който човек може да се справи с нещата. Има една наука, която човек трябва да знае: Не трябва никога да изгубваме присъствието на духа. Защото ако изгубим присъствието на духа, скъсва се онази връзка, с която Божията сила работи, се проявява. Сега имаме много състояния, които ние претърпяваме. Те не са наши. Има навици, които имаме и те не са наши. Има навици, които са написани, ние вършим някои неща, без да знаем защо ги вършим. Вие, например давате едно стихотворение на едно дете, за да го заучи да го декламира. Това дете не знае още да декламира. Хубаво е, не е лошо да декламира детето. Но онзи, който го ръководи в това декламиране, трябва да знае полезно ли е за детето. Майката някой път може да накара детето да яде някоя храна, която не му е приятна. Но майката настоява и то трябва да яде, понеже това е сготвила, детето трябва да яде, наново не може да готви за детето.

По някой път в съвременния живот сме крайно нетолерантни. Ние имаме известно мнение, ние даже не сме проверили, вижте колко е вярно. Разправяше ми един господин, който лекувал треска. Той излекувал човека от треската, той оздравял, пък треската него хванала, та три месеца го тресла треската. Как ще го изясните? Той взема просто един котел студена вода, онзи трепери, казва, аз като го блъснах с тази студена вода, тази треска излезе от него, дойде на мене. Аз турих студена вода, не минава, не ме напуща. Питам, защо студената вода в първия случай проработи, защо във втория случай не проработи. На първия човек, понеже, той му предал своята вяра, той повярвал, че със студената вода ще оздравее. А този вече като налива водата, той възприел състоянието на онзи, когото тресе. Той предал своята вяра на онзи, когото лекувал, той възприел неговото състояние. Някой път се случва вие да предадете вашето състояние на един човек, той се подига, пък вие страдате. Става обмяна на вашите възгледи. Човек, когато идва да помага на другите хора, трябва да бъде много силен, да не би да възприеме техните мисли, техните чувствувания, техните постъпки. Сега онези, които не разбират този закон, като направят добро, казват: Не си струва човек да прави добро. Трябва да излезете от този закон. Като направиш добро някому, ще се случи точно обратното, което ти очакваш. Когато се случи обратното, то е човешкият порядък, по човешки очакваш. Ти нещата не ги прави заради хората, не ги прави дали ги оценяват или не, но провери Божествения Закон. Най-първо като провериш да няма никакво изключение. Тогава започни да разправяш на хората. Как ще те разбере човек? Абсолютната любов в какво седи? Какво нещо е абсолютната любов? Или човешката любов, или Божията Любов? В човешката любов има гниене, умиране, има смърт, има осиромашаване, всички тия недъзи, има грехове. В Божията Любов всички тия неща не се случват. Ако имаш Божията Любов, ти болен не може да бъдеш, сиромах не може да бъдеш, глупав не може да бъдеш, безсилен не може да бъдеш. Божията Любов включва всичко. Щом имаш Божията Любов, всичко имаш на разположение. Тогава в ума си дръж тази мисъл. Казва: Имам Божията Любов. Но ти боледуваш. – Вярвам в Господа. Ако имаш тази вяра, няма да боледуваш. Аз ви казвам да правите диагноза. Дотогава, докато в тебе настават промени, ти си в човешкия порядък, нещата другояче вървят. Този порядък е временен, не е лош. Сам по себе си не трябва да смесваш Божествения порядък с човешкия порядък и обратно. Човешкият порядък води към Божественото. Когато търсиш Божествения порядък, ще влезеш в Божественото, той ще повлияе на тебе. Не трябва да искаш да се освободиш. Едновременно ще трябва да живееш в правилния човешки порядък, за да влезеш в Божествения порядък, тогава човешкият порядък само по себе си ще се осмисли.

Едно малко обяснение: Нека да допуснем сега един въглен да представлява

една форма, която изгоряла, образувал се един въглен, който представя човешкия порядък. Ако вие можете да го стопите, ще образувате диамант. Този, стопеният въглен, който кристализирал и станал диамант, представя Божествения порядък. Въгленът не може да пречупи светлината, да даде тия краски, диамантът, обаче, може. В Божествения свят има красота на цветовете, пречупване има, в човешкия порядък е един въглен, който всичко поглъща в себе си, как ще мине. Трябват най-малко 10 хиляди градуса топлина, за да се разтопи един въглен и да се образува диамантът. Колкото топлината е по-грамадна, толкоз кристализацията ще бъде по-голяма. Колкото налягането е по-голямо, толкоз кристализирането на въглена ще бъде по-правилно. Следователно, законът в природата, който действува, е почти същият. Един човек от човешкия порядък не може да мине тъй лесно в Божествения порядък, през грамадната топлина в топлината на Любовта и в налягането на мъдростта, мъдростта в тебе ще тури такова налягане, ти ще се чудиш какво правиш. Туй атмосферно налягане ще бъде, докато се кристализираш. Щом ти се кристализираш, веднага ти ще се освободиш от това налягане. Тогава ще бъдеш на главата на някой цар, на някой княз, като скъпоценен камък се ще бъдеш поставен някъде. Една душа, щом се кристализира, един ангел обръща внимание, обикаля я, обича я, но когато е въглен, не се интересува от нея. Ангелите не се спират върху души, които са въглени. Христос дойде да спаси хората, но да превърне въглените-души в диаманти чрез големите страдания, чрез огъня, чрез голямото външно налягане, докато се изчисти, тъй да може Божествената светлина да се почувствува и да образува една аура около тях с цветове. Йоан видял, че около главата на онзи, който говори, имало дъга. Той е един от съвършените.

Та когато Христос събуди Своите ученици, казва: Станете, онова, което видяхте, задръжте вътре в душата си, в себе си. Мойсей и Илия говориха на Исуса за голямата топлина, която ще дойде върху Него, за голямото налягане, което ще стане върху Него. За кристализацията, за всички последствия, които ще излязат от тази кристализация. Казва, какво има да се обезсърчавате в един порядък, в който Бог ръководи всичките тия работи, какво има да го обезсърчавате, когато най-възвишените същества, всички наши приятели, които са завършили своето развитие, съвършените взимат живо участие, всички праведници, които са завършили, вземат участие. Ние на земята се обезсърчаваме, че няма никой да мисли заради нас. Право е, докато сте въглени, само Бог мисли заради вас. Той мисли каква температура да тури отгоре, не малка температура, голяма да ви тури под някой калпак, като пусне онзи ток, изведнъж ти ще поскърцаш малко, понеже, бързо ще бъде, бързо ще стане. Няма да бъде продължително. При сегашните условия вземете тази мисъл. Любовта е път за кристализиране на човешката душа. Мъдростта е път за пречупване

на Божествената светлина. Истината е път за реализиране на тази Божествена светлина, да я почувствувате. Тя ще ви даде свобода.

Отче наш.

3-та неделна беседа от Учителя,
държана на 6 октомври 1935 г.
София, Изгрев

1935_10_06 Двата порядъка
утринно слово

ДВАТА ПОРЯДЪКА

6 октомври 1935 г.,
5 ч сутринта.

(Небето ясно, звездно, лазурно.
Времето тихо, топло, меко.
Хоризонтът ясен, отворен,
предрича хубав изгрев.)

Нарядът:

„Добрата молитва“

91-ви псалом

„Отче наш“

„Молитвата на Царството“

15-та глава от Евангелието на Матея

„В начало бе Словото“

(От полицията дойдоха и съобщиха да прекъснем събранието. Искаха личните карти, прегледаха. Които нямаха лични карти, закараха с полиция долу, за изследване. И в 5.30 ч казаха: „Свободни си бъдете. Ние нямаме нищо против. Имайте си събрание, свободно е.“)

6.20 ч

„Бог е Любов“

В прочетената глава Христос се спира върху два порядъка. Единият – човешки и един – Божествен порядък. Според Неговите думи тия двата порядъка трябва да се съгласуват. Разногласието произтича от факта, че човешкият и Божественият порядък не са в съгласие. Ако човек всякога върши онова, което произтича от Божествения порядък, то е естественото положение; щом върши онова, което не е в съгласие с Божествения порядък на нещата, той е в разногласие.

Като съгласуване на тия двата порядъка, изисква се известна чистота отвънка, която поддържаха фарисеите за миенето. То е външният порядък. И Христос настоява, казва: не само външният порядък, миене на ръцете, но казва, че нечистите работи излизат отвътре, от сърцето. Отвътре навънка. И казва кои са, или в какво седи нечистотата. (Матея 15; 19:) „Защото от сърцето излезват помисли лукави, убийства, прелюбодейства, блудства, кражби, лъжливи свидетелства, хули.“ (20:) „Тези неща са, които оскверняват человека, а да яде някой с немити ръце, не осквернява человека.“

Казвам: Силата на човека седи във вътрешния порядък, в онова, Божественото. Значи, неговото съзнание трябва всякога да бъде чисто, трябва да бъде свързано с онзи духовен живот, дето няма никакво противоречие. Има едно прогресивно състояние. Нещата на Земята не са тъй наредени, както трябва. Всякога ще има едно противоречие. И всичките ни страдания на Земята показват, че човек е в човешкия порядък. Там, дето има страдания, преодоляюще влияние има човешкият порядък. Дето престават страданията, Божественият порядък съществува. Дето страданията съществуват, значи вътрешната чистота я няма. Дето страданията изчезват, вътрешната чистота вече е влязла.

И казвам: Тъй, както болният съзнава кои неща са необходими за здравето му. Необходими неща са: светлината, въздухът, водата и храната. Те са необходими неща за здравето на човека. И често ние желаем туй, което не ни трябва. Ти искаш неща, които не ти са потребни в дадения случай. Да кажем, в дадения случай човек може да мисли след 120 години какъв ще бъде неговият живот. Животът е определен; и онова, което е скрито в семето, семето ще развие точно онова, което е вложено в самото семе. Така трябва да се разбира. А туй, което го няма в семето, то отвън не може да се почерпи. Вътрешните заложби могат да се изявят вън. Бог е вложил нещата вътре в човека. Дал е цял ред условия.

Сега, хубавото в света е, когато човек върви в този Божествен ред и порядък на живота. И щастието на човека седи в този Божествен порядък. Има известни неща, които човек трябва да спазва. Турил е известен морал, как трябва хората да живеят. И в човешкия порядък има много закони. А в Божествения порядък няма закони, има само един закон. Щом човек има любов, той няма противоречие; щом няма любовта, ще има много закони, които да го упътват как трябва да живее. Щом има любов, той ще знае как да живее. И Христос казва там: който живее в Божествения порядък – Любовта не прави пакост никому.

Сега, порядъкът трябва да се спазва. Човешкият порядък и Божественият порядък не могат да се спазват без любов. Любовта е единственият признак на порядъка. И не може да има нещо без порядък. Порядъкът е нещо вътрешно, а не отвън. И един организъм е здрав отвътре, а не отвън. Външно може да има всичките благоприятни условия, но ако отвътре не е здрав, да възприема условията, туй е безполезно.

Та казвам: Туй разбиране е потребно. В съзнанието си индивидуалният човек трябва да разбира своите отношения спрямо Бога какви са, спрямо себе си и спрямо ближния си. Те са три положения. В дадения случай човек трябва да разбира какви отношения има. Силата на човека е там. Този закон какъвто е за човека, така е и за дома; така е и за религията, и за всички. Навсякъде може да го приложите. Еднаква сила има и еднаква валидност.

Та казвам: Върху този закон почиват всичките противоречия, които съществуват в живота. Ако така се разбира, може да се премахнат противоречията. И всичкото изкуство е, докато човек намери пътя, по който да тръгне. Вземете, много хора при най-хубавия въздух пак страдат. Не могат да дишат. Не възприемат достатъчно количество въздух, който да пречиства дробовете. Някои хора не възприемат достатъчно количество храна, която да обнови тялото. Човек може да взема много храна и тя да не го ползува. Само добрата храна може да ползува. И само чистият въздух може да ползува.

Сега, да преведа. Храната, това е доброто у човека. Чистият въздух, това са мислите. Човек, ако неговите мисли и неговите желания не са чисти, тогава не може да има той ония резултати. Животът трябва постоянно да се проверява, в какво състояние се намира човек. Всяка една мисъл трябва да се проверява. И какъв сте били вчера, е едно. А днес какъв сте? Днешният ден ще определи вашето положение за утре какви ще бъдете.

Сега, по някой път всичките хора се спират върху своето минало. Какви сте били едно време? Това е добре, едно време. То е минало време. Сегашният ден носи Божествения порядък. Сегашното ще покаже какви сте били едно време и какви ще бъдете за бъдеще. И сегашното положение е положението на онзи Божествен порядък, който трябва да цари. И човек може много пъти да твърди, че може да говори върху известен порядък, но ние трябва да живеем в Божествения порядък. И ако живеем в този Божествен порядък, ние ще имаме подкрепата на порядъка, понеже тя е една връзка. И ако ти си в Божествения порядък, ще имаш съдействието на този порядък. Ако не си свързан, тогава няма какво.

Забележете, малките деца най-първо не могат да ходят. Защо? Защото не са в Божествения порядък на нещата. И постепенно уякват крачката, надвиват на едно състояние и дойде Божественият порядък. Изправят се на своите крака.

И нещастието на Земята се дължи, че човек в духовно отношение пълзи още по Земята. А да се премахне, той трябва да се изправи, да ходи на краката си. А да се изправи, значи доброто да стане сила, той да може да ходи свободно.

Тези са елементарни работи, които хората пропущат. Някои хора обръщат много голямо внимание само на храната. Не обръщат внимание на въздуха. Не обръщат внимание на светлината. Но храната, светлината, въздухът, всички трябва да се турят в действие. Човешките мисли, човешките чувства, човешките постъпки трябва да бъдат в съгласие с Божествения порядък на нещата.

Сега, в туй отношение човек трябва да бъде съвършено строг! Строг, изправен трябва да бъде. А под думата „строг" разбирам да не прави никакви опущения. Строг е в туй отношение. Ако ти допуснеш най-малкото опущение, ако допуснеш най-малката микроба в организма си, тази микроба в 24 часа, тя ще се увеличи на милиони. Не допущай никакви микроби! Нищо повече. И следователно, ако ти допуснеш една лоша мисъл, едно лошо чувство, една лоша постъпка, тия след време, може би няма да се минат ден, два, три, месец, година, ще дойдат лоши резултати.

Та, често ние сме немарливи спрямо себе си. Казваме: „Една лоша мисъл нищо не значи. Нищо не струва." Но лошата мисъл след време ще даде своите лоши последствия. Та, човек се учи на една опитност.

Сега ние сме заети повече с човешкия порядък. Засега много малко ние посветяваме за Божественото. От сутрин до вечер ние сме заети само с ония недоволства, за онова, което не ни е дадено, което Бог не ни е дал. Това е все човешкият порядък. Не сме в един живот да се радваме на нещата, а постоянно имаме една скръб, нещо не сме постигнали. Седиш ти, казваш: това не си постигнал. Искаш да станеш силен, добър човек, светия. Как ще станеш? Светия, това е един резултат на разбиране. Трябва да имаш един отличен ум. Умът е даден, този ум трябва да се разработва. Сега могат да се дадат много сравнения и съвети. Може да имаш най-хубавите струни, най-хубавия лък. Но ако ти не се упражняваш, няма да знаеш да свириш и да се ползуваш.

Казвам: В цялата тази глава Христос е влязъл в съприкосновение с

тогавашните учени. Тогавашните учени са във връзка със сегашните учени. И сегашните учени са във връзка с тогавашните. И сега имат противоречие. И сега имаме по някой път особени правила. По някой път ще ви кажат, че не си миете ръцете, къщите ви са нечисти, дрехите не са чисти. И тогава и Христос ще обърне внимание, ще каже: „То е така, но външната нечистота ни най-малко не трябва да ни даде повод да бъдем нечисти вътрешно." А ние по някой път, понеже нямаме условия да бъдем чисти отвън, позволяваме си да бъдем [не]чисти отвътре. Един човек е беден, той ще открадне малко – значи външните неща тогава стават. [От] мъчнотиите, сиромашията [трябва да] иде един подтик към Бога. Страдаш някой път – това да бъде подтик към градеж. Значи, да градиш, за да поддържаш човешкия порядък. Тогава казвам: Сиромашията в дадения случай е една възможност да опитаме Божиите блага. Ако го разбираме; ако не го разбираш, ще влезнеш в противоречие. И всичките противоречия, които съществуват, те са възможности.

Та казвам: Сега е важен момент. Някой път в дадения случай важно е онова, което аз чувствувам, онова, което аз мисля; каквото мисля, то е важно. Понеже не трябва да спираме върху мислите на миналия ден. Всеки ден у човека [се] ражда нещо ново, върху което животът е построен. Има постоянно подновяване на нови и нови неща. Всеки ден трябва да имаш нещо ново, което да внасяш в ума си; ново, което да внасяш в сърцето си. Ако внасяш туй, новото, то ще те подигне. Ако не мислиш да внесеш туй, новото, ще се явят сегашните спънки. Сега виждате в живота си колко мъчнотии има. Че и един ден има да се справите със смъртта. Всеки ден има да се справим с ред изключения, с ред престъпления, наши и на другите хора. Какво може да направим от тях? Че, трябва да се справиш с нечистата вода. Например трябва да бъдеш умен, да я очистиш. Трябва да се справиш с нечистия въздух и др.

Най-после Христос искаше да убеди Своите ученици и казва им: „Мъчно е да се хранят хората." Те казват: „Ако всички хора биха обичали Бога, Той щеше да ги нахрани." И там казва с колко хляба нахрани толкова души. (Учителят чете от 15-та глава, от 32 ст.)(36 ст. „И като взе 7-те хляба и рибите, и благодари, преломи и даде на учениците Си, а учениците – на народа." (38 ст. „А онези, които ядоха, бяха 4000 мъже, освен жени и деца." Със 7 хляба това. Туй показва нещата, които се крият в Бога. Ти имаш вкъщи само един хляб. Безпокоиш се как ще прекараш, трябва да нахраниш 5–6 деца. А Христос нахрани 4000 души със 7 хляба, ти с един хляб не може ли да нахраниш 5–6 деца? Може.

(В това време закарват братята, които не си показаха личните карти, със стража и щикове. Тихо и мирно вървят те. Учителят ги изгледа един

момент Няма нищо, те си учат уроците.

Казвам: В човешкия порядък вече иде гладът. Ние трябва да обработваме нещата, да изкарваме нещата. В човешкия порядък човек трябва дълго време да работи, за да получи малко. Ти обработваш земята, да израсне малко. В Божествения порядък, той се отличава: с малко труд много нещо се постига. В човешкия порядък, за да се постигнат същите резултати, много хора трябва да работят.

Сега туй ще го пренесете върху себе си. Вашите работи не вървят – в човешкия порядък сте, [в него] живеете. Там много ще работиш, малко ще придобиеш. А в Божествения порядък малко ще работиш, значи с малко усилие ще минеш, и много ще придобиеш.

Сега, туй е една опитност, която всички трябва да имате. Опитността, която човек постоянно трябва да проверява. Защото, вземете светлината – не само един момент да свети, но непрекъснато в ума ви да има все нова и нова светлина. Да идва нова и нова светлина, която да поддържа връзката. (Учителят затваря Библията.) Светлината е една връзка непрекъсната. Като прекъсне един момент, ще настане тъмнина. Някой път, да кажем, вие поддържате доброто. Да кажем, прекъснете го – пак се появи тъмнина. Някой път мислите, после кажете: „Само с мислене не става.“ Престанете да мислите – образува се тъмнина в ума ви.

И тогава се образуват другите положения. Че ние очакваме щастието да ни дойде по пътя на човешкия порядък. То е невъзможно. Ти едно ядене може да сготвиш за един, за два дена, но да го държиш за 7 дена, то ще се развали. Ти даже по човешкия порядък може да си направиш консерви, но ще се развалят. А в Божествения порядък, там всичко е все прясно!

Сега, като казвам това, не че отсега трябва да добиете тази способност, но трябва да развиете онова, новото във вас, онова постоянство на съзнанието! Това е въпросът. Ние казваме кой в какво вярва. Вярата не определя в какво ти вярваш. Защото има една вяра външна. Когато се говори за вярата, се разбира: някои неща, в които ти вярваш, ти ги правиш. А има неща, в които ти вярваш и не ги правиш. Има нещо, което ти го обичаш и не го пазиш; има нещо, което ти обичаш и го пазиш. Тя, Божествената Любов, пази нещата! Туй пазене в какво седи? Христос казва: „Аз дойдох да им дам Живот.“ Значи, от изобилието дава. А другата любов, човешката любов, всякога взема. А Божествената, в нея обмяната е правилна. Тя взема и дава. Взема онова в тебе, което е непотребно. Божествената Любов като дойде, ще вземе твоите скърби и страдания, набралото се всичко туй, и ще ти даде в замяна на това спокойствие на душата. Това е Божественият

порядък.

Та казвам: Трябва цяла една школа за самовъзпитание. Каквото се случи на човека, веднага да е съобразителен човекът. Например, ако вас ви турят на едно въже да пътувате, веднага вие ще загубите присъствие на духа. Вече няма сигурност. И там ще се покаже каква е вашата вяра. Вие на земята сте свикнали да ходите, но като се качите на едно въже, губите присъствието. Има хора, които по въжето така вървят, както по земята.

Та казвам сега: Аз ви привеждам този пример, защото човек трябва да се учи как да мисли. И мисълта, Божествената мисъл се отличава от човешката мисъл. В човешката мисъл всякога има едно пресекване, така, преставане на мисълта. Пресекване, отделяне – не е свързана. В Божествената мисъл всяка една мисъл дава условие за развитие, свързани са там мислите. В Божествения порядък нещата щом дойдат, щом дойде Божествената мисъл, всичко друго само по себе си иде да помага. Хората, които са в Божествения порядък, всички си помагат. А в човешкия порядък един като работи, другите почиват.

Сега, много пъти, някои като страдат, другите казват: „Нека страда, да си научи урока." И като страда някой, ние не знаем как да му помогнем. И в помагането има едно изкуство. Как ще помогнеш на един човек? Допуснете, че детето му е болно или е умряло – как ще му помогнеш? Ти ще го утешаваш, че детето му отишло при Бога. Че, като беше на Земята, не беше ли при Бога? Нашата идея „отишло при Бога" – като че, като било на Земята, не било при Бога, а като умряло, отишло при Бога. Тогава стихът, който казва: „Всички ние живеем и се движим в Бога"... Тогава каква нужда има да умра аз, та да ида при Бога? Или каква нужда има аз от горе да слезна долу? Значи, едни от Небето слизат и идат на Земята, а други от Земята умират и отиват при Бога. То е едно неразбиране на нещата.

Човек трябва да иде в другия свят, когато вече почти няма запас. Тогава трябва да иде в другия свят. Значи, когато е спечелил, забогатял на Земята, само тогава може да отиде в другия свят. И когато осиромашава в другия свят... Според туй разсъждение по някой път и духовно човек отгоре осиромашава. Сиромашията седи в следующето. Един богат човек може да осиромашее. Той гледа, касите му пълни, всичко това, и той усеща една вътрешна празнота. Неговите пари какво ще го ползуват? Този човек, за да забогатее, трябва да влезе в съобщение с други живи същества като себе си. Туй благо, което има, да влезе в съобщение. Тогава ще му дадат. Туй богатство седи в туй: ние ще се запознаем с една душа, с втора, трета, четвърта. Запознаването с душите – туй е богатство в духовния свят. Там

колкото хората са запознати, толкова са по-богати. А ако познаваш Бога, тогава богатството ще бъде най-голямо. Ти ще бъдеш най-богат.

Сега, повидимому вас ви се вижда тази мисъл ясна. Но опитали ли сте я в нейното приложение? Приложението на мисълта. Например някой път един човек си пее една песен, [...] е в музикално отношение; започва песента с известен тон, но онзи музикант, на когото ухото е развито, той схваща едно, а който наполовина е музикален, той схваща друго. Между едното и другото схващане има грамадно различие.

Представете си сега другото: един обикновен човек, един талантлив човек, един гениален човек и един светия, и един Учител – първокласен Учител; дойдат двамата, обикновеният човек като положи ръката си на един човек, какво ще стане? Нищо няма да стане. Талантливият ще остави малка бучка захар, гениалният ще остави едно кило, а светията ще остави един чувал. А Учителят като дойде, Той ще освободи човека! Ако този човек е болен, като положи ръката [си], той ще оздравее. Един гениален Учител ако положи ръката [си] на най-неспособния ученик, той ще просвети ума му. И оттам насетне, обикновеният човек и да пипне, нищо няма да стане. Тази е разликата. По това се познава един Учител – той като положи ръката си, всичко става.

Сега на вас мисълта не е ясна. Но ще ви дам един пример по-близо до вашето съзнание. Представете си една кола, едно дете бута, бута – колата не се мърда. Това – едно 5-годишно дете. Дойде 10-годишно дете, то едва помръдне колата; дойде едно 15-годишно дете – колата малко се разтърси; а дойде детето на 21 години и като бутне колата, и тя тръгне. Ти може да буташ нещата като едно малко дете, после буташ ги като 10-годишно, като 15-годишно, но трябва да имаш силата на 21-годишния. Ако нямате силата...

И казват там: без Учител. Трябва да имаш един учител в себе си, който да има сила. Щом имаш сила, ще направиш нещата. Онзи, който прави нещата, той е силен. Та, Онзи, Когото търсиш, Той е вътре в тебе. И когато аз казвам: Трябва да имаме връзка с Бога – ти, след като си опитал всичко в света, съсредоточаваш [се в] оная връзка, която имаш с Бога. Ако връзката ти е правилна, веднага онази мъчнотия, в която ти се намираш, тя ще бъде разрешена. По един или друг начин. Казва Писанието там тъй: че две жени – едната се вземала, другата се оставя. Един баща има две дъщери – едната красива, другата грозна. Красивата се взема в един случай, грозната вкъщи остава. Туй е едното положение. Но ако е за работа, грозната се взема, красивата вкъщи остава. Защото на нивата винаги пращат грозните да работят, а вкъщи красивите остават. И въобще всякога това е като едно

правило. На един талантлив, гениален човек, винаги оставят по-лека работа; грубата работа се оставя за другите, на които силите са развити. А техните сили не са развити.

Сега аз искам да ви обясня. По някой път вие се намирате в едно противоречие: защо ви се дават такива големи страдания в света? Е, туй е до степента на вашето съзнание. В какво седят големите страдания? Големите страдания седят в известни желания. Ти можеш да страдаш, може да имаш едно страдание, което произтича от човешкия порядък. Може да имаш едно страдание, което искаш да победиш, известна мисъл или известно чувство, или известна хубава постъпка, най-хубавата, и не можеш да намериш един начин, един ред, по който да постигнеш това, тогава в тебе ще се зароди една малка скръб. И всякога, когато човек не може да направи това, което той иска, той всякога усеща една малка скръб.

Та казвам: Христос настоява на онази вътрешна чистота. Тя е основната. Аз казвам: Вътрешната чистота на човека винаги зависи от любовта, която има. Степента на любовта определя степента на чистотата. И туй може да видите във всеки дом. Ония деца, които майките им ги обичат, винаги дрешките им са чисти. Значи, като влезеш вкъщи, по дрехите може да познаеш кое дете е обичано и кое не е обичано. Онези, които не са обичани, и дрехите им са тъй, неглиже. Значи, ако на един човек на Земята всичко му върви, има някои, които го обичат, които мислят за него. Пък онези, на които работите им не вървят, показва, че обичта към тях не е така силна. Има някои, които не ги обичат и има нещо, което им куца. И вследствие на туй остава нещо, сега няма какво да се спирам. Тогава, по кой начин да добиеш онова, което нямаш? И тогава всички казват: „Трябва да обичаме.“ Но в обичта винаги трябва да имаш предвид не своето благо.

Три положения трябва да има. Трябва да имаш предвид онова благо, което Бог е определил. После, някой път трябва да имаш предвид благото, което ти си определил. Трябва да имаш предвид и благото, което твоите ближни са определили. Сега, ако най-първо ти си разбрал добре Божественото благо, ти ще разбереш добре и своето благо. Ако си разбрал своето благо добре, и благото на ближния ще разбереш. Но ако ти не си разбрал своето благо, ти не можеш да разбереш и благото на своя ближен.

(6.30 ч. Слънцето грее в салона вече. Току що е изгряло.)

Та, първото нещо, което се изисква сега. В какво седи Божията Любов? Нали сега дойдоха при вас и искаха личните карти. Личната карта е любовта. Нямаш лична карта – ще те карат. Имаш любов – свободен си. Нямаш любов – без лична карта си. Най-хубавата карта, която може да

имаш всякога – щом имаш любов. Личната карта навсякъде е потребна. Щом нямаш любовта, трябва да търсиш навсякъде личната карта. Пък без лична карта никъде не може да тръгнете. Те са от разни категории, личните карти. Идеш в един университет – трябва да имаш лична карта. Ще носиш и диплома си. Ще излезеш от университета, че си свършил – пак трябва да имаш лична карта. Навсякъде се изисква личната карта. Каквато работа и да свършиш, все трябва да имаш лична карта. И тази лична карта навсякъде в живота ти трябва. Трябва да имаш личната карта на Любовта. То значи нещата да вървят. То е нормалният път, естественият път – Божественият. Най-лесният път и най-приятният път, по който ще ходиш. Пък другите пътища, и те са хубави, но там човек ще има вътрешни страдания. И човек ще се ограничи.

И казва Христос: Не разваляйте заради вашия език, заради вашите представи онова, което вие [чистите]: не разваляйте Божиите пътища, Божиите правила, Божиите закони. [Човекът себе] си никога не трябва да разваля. Не разваляй онова, Божественото, което е в тебе. Понеже туй, Божественото, е твоята [Свобода]. То е, което съдържа Живота. И щом има страдания, трябва да знаеш: ще дойде щастието. То е Божественото. И един ден, докато ти превъзмогнеш... И Писанието казва: „Който победи докрай, той спасен ще бъде.“ И който победи, на него ще му дадат камъчето, за което Иоан казва. Камъчето, това е ценното в него. На него ще се дадат силите, с които той ще може да оперира в дадения случай.

Божият Дух носи всичките блага на живота. (Три пъти.)

7.25 ч сутринта

(Слънцето грее! На поляната – упражненията.)

3-то неделно утринно слово,
държано от Учителя
на 6.X.1935 г., 5 ч сутринта,
София – Изгрев

1935_10_09 Новият начин
лекция пред общия окултен клас

НОВИЯТ НАЧИН

5 ч.

Времето тихо и топло.

Небето чисто, звездно.

"Добрата молитва"

В живота вие сте много неточни. Понякога и в пеенето, и във всичко мислите, че много знаете. Приличате на абисинците. В миналото, няколко пъти те победили италианците и все казват: "Едно време ги бихме." Да, но сега ония хора са екипирани модерно. Не е важно какви сте били, светът прогресира. Питате: "Защо Господ е направил света такъв?" Добре е направен светът, но вие сте изостанали, много назад, със своята вяра. С тази вяра, навсякъде ще ви бият. С тази вяра ще ви изкарат, както онзи ден, и ще ви питат: "Имате ли легитимация?" По човешки, външно се легитимирате, но дарбите, знанията, които имате вътре в себе си, не ви служат. Извадете от ума си мисълта, какви сте били в миналото. Тя е най-голямата спънка. Какви трябва да бъдете сега! Какви трябва да бъдат вашите разбирания! Вашият минал морал го оставете. Важно е, как трябва сега да се постъпва. Ако, от невидимия свят, ви турят на изпит по морал, не зная, колко души от вас ще го издържат. Някои мислят, че имат нещо като голяма привилегия, мислят, че Бог знае каква голяма работа са свършили. Христос казва: "И ако направите всичко, да казвате, че сте раби нищожни и че сте направили това, каквото сте били длъжни да направите." Да кажем, че сте в първи клас на гимназията. Какво сте направили? Или сте във втори клас. Какво сте направили? Защото със знанието, което сте придобили, няма да излезете на показ. То не е дреха, с която ще се облечете като в парадна униформа. Или, например, срещнете една мечка в гората. Тя не ви пита – дали сте православен, евангелист, окултист и пр. Представете си, че я срещнете с двете ѝ деца, с две мечета. Тя ще ви пита: "Какво търсите тук, да ми плашите децата?" Вие какво ще кажете? Знаете ли как да постъпите?

После, всички гледате да имате материални удобства; външната страна на живота гледате! Мислите, че като се уредят материалните ви работи, Бог знае какво ще направите. Вие съвсем ще загазите. Материалните блага, за умните хора, са условие за прогрес, но за онези, които не са готови, са най-голямата спънка, която трябва да се преодолее. Невидимият свят сега ви е дал големи страдания, беднотия, за да се научите да разбирате живота. Казвам: На някои от вас, ако сте готови, може да се преподава, но на

другите, каквото и да ви кажа, няма да го разберете. Всички сте изпълнени с едно глупаво честолюбие. Снощи говорих на една млада сестра. Казах ѝ: Ти нямаш никакво честолюбие. Ти си човек в една чужда държава – в държавата на дявола. Господ не царува на Земята. Той царува на Земята чрез дявола. Дяволът те е хванал един ден – ще легнеш болен, ще охкаш, ще ти разстрои стомаха, ще ти разстрои мозъка, ще ти турят инжекции. И казваш: "Защо Господ направи така?" Или: "Като умра, къде ще отида?" Когато умреш, тогава ще ме питаш, къде ще отидеш. Докато живееш, докато си жив, питай ме: "Какво да правя?"

Къде ще отидеш като умреш? Преди всичко, твоя автомобил ще го погребат. Идва от Америка един българин и разказва: толкова автомобили има там, че на хората им омръзват и ги оставят. В Чикаго, в Ню Йорк с хиляди автомобили оставят хората. Вземат им само колелата, а другото изхвърлят и пълнят трапищата с тях. Един българин взел за 12 долара (1200 лв.) един автомобил, поправил го малко и си служи с него. Друг купил автомобил за 2 долара; може и за пет долара да се купи автомобил, или за 2 1/2 долара.

Твоят автомобил – това е тялото ти. За тялото, което сега е създадено, казват, че било голямо величие! Един евангелист казва, че чудно и страшно е създаден човек! Не, стар автомобил е той! Дето се казва в Писанието: "Чудно и страшно е създаден човек", авторът на тези думи подразбира – съвършените същества, а не тия – глупави хора. Ти не си господар на мозъка си, на праната си, на съня си. Теб те е страх от сянката ти! И като говорят за нещо, питат се: "Кое е право и кое не е право?" Кое е право в света? Което ти е приятно, считаш го за право. Има едно право, което не зависи от яденето. Представи си, че станеш един ден ангел, влезеш в ангелския свят, дето нямаш такъв стомах. Няма ли да попаднеш в заблуждение? Веднъж, в Петербург, апаши хванали един руски войник и му казали: "Ти си попаднал в невидимия свят. Тук си вече генерал." Убедили го, че е на онзи свят. Той обичал да си попийва. Казали му, че на онзи свят ядене има, но пиене няма, царува въздържание. Той искал да се убеди, дали е генерал. Плюл на земята и казал: "Изчистете това!" Изчистват го. Един ден те решили да оженят този генерал. Вземат го в една каляска, с два чифта бели коне, а неговите адютанти - облечени в униформа. Отиват в един магазин – ще купуват скъпоценности. Ще купят, но не достигат пари. Те казали: "Ще оставим генерала и ще отидем да донесем парите". И генералът останал там. Апашите задигат скъпоценностите, а генералът се разхожда и пита: "Как поживаете здесь?" Отговарят му: "Както всички хора." Той пита: "Тук водка, види се, не пиете?" "Не, пием." "Как така! Нали, на онзи свят, не пият? Щом има водка, ну, дай 250 грама!" Пие той. Излиза вън, вижда един офицер; скъсва еполетите му, разжалва го и му

казва: "Сега ти си войник! На онзи свят как ме мъчеше!" Офицерът се връща в казармата и казва: "Един войник, от нашата рота, е в генералска униформа!" Измислят един начин да му скъсат еполетите. И разбрали накрая – и войникът, и те, че това е мошеническа работа.

Ние често можем да фиксираме една идея: "Аз съм нещо в света!" Но, ако не си нищо? Мъчнотиите в света са, за да провериш, дали си генерал, или не, дали си в този свят, или не. Например: ако твоят баща, дядо ти, дедите ти, в течение на няколко поколения ти внушават, че си нещо и после те турят в мъчнотии, а ти не можеш да се справиш? Хубаво, ти си някой талант, някой гений, какво ще правиш – като поет например, какво ще пишеш? Ще възпяваш цветето, как една мома го взела, откъснала го и се закичила. Така не се описва! В какво седи поезията? Поезията е – да опишеш живота такъв, какъвто си е, и да можеш да живееш - това е поезия! Аз се отклонявам сега, за да засегна един болен въпрос. Аз виждам положението. Виждам ви, че лежите на леглото болен, болят ви краката. Казват ви: "Трябва да маршируваш!" Как да маршируваш? Болят те краката. Казват ти: "Стани да ходиш!" "Не мога да ходя." Влязла е в ума ти една мисъл – "Не мога."

Или мисълта, че с теб хората не се обхождат както трябва. Понякога ме питат: "Как ги търпиш тия хора?" Чудни сте! Как ги търпя? Как мухите ме заставят да ги търпя? Кацат ми по главата, кацат ми по дрехите и ги цапат. Трябва да им заповядам – да не кацат отгоре ми, да не цапат дрехите ми, да ме слушат. Мухите не ме слушат, и вие не ме слушате. Толкова ме слушате, колкото и мухите! Като махна с кърпа – мухите ги няма; като няма кърпа, пак идват. И вие, като мухите, понякога идвате в съзнанието ми – като направите някоя погрешка.

Едни братя видели, че една сестра влязла в лозето на Изгрева и си откъснала един грозд. Те казват, че са я видели с грозда. Казват ѝ: "Не трябва да се къса." Тя казва: "Аз не съм късала грозде. Набеждават ме. Някоя друга, която прилича на мен, може да е взела, но аз да вляза – не!" Тия братя, дали добре са я видели? Те казват: "Видяхме я! Познаваме я!" Тя казва, че не е. Кой е прав тогава? Не е въпросът в яденето, а в криенето на тая работа! Ако е изяла един грозд, няма никакво наказание. Който влезе и изяде един грозд, няма никакво наказание. Ако се намери, в джоба или в торбичката му още един грозд, тогава е друго. Каквото си изял, добре, но каквото не си изял и си го турил в джоба, за да го дадеш някому или да го продадеш – за това има наказание.

У всички ви има една погрешка: Някои, като са ме обикнали - постоянно вървят подир мене, искат да видят – какво правя аз.

Следите постоянно – кой влязал при мен, колко минути стои, защо съм го държал толкова, защо не съм казал! Това ли ми е работата? Той си бърбори, бърбори, каквото иска! Неговата работа е за 5 минути, а другите 25 минути – няма работа. Той е като онзи американец. Хванал се на бас за 250 английски лири, че ще влезе при един английски милионер. Отишъл той в дома на милионера и казал да му доложат, че иска да говори с него 5 минути. Онзи му казал: "Всяка моя минута струва 5 лири!" Американецът отговорил: "Ще дам!" "Какво искате?" Онзи мълчал. "Кажете какво искате, защото времето тече." Гостът си изважда часовника. "Кажете какво има?" Другият гледа часовника си. Изминават се 5 минути и той казва: "Хванах се на бас, че мога да вляза при вас. Вие ми казахте, че вашето време струва 5 лири на минута. 5 по 5 равно на 25. Ето, вземете 25 лири. Моето време е по-скъпо от вашето. За мен, тези 5 минути струват 225 лири." Кой е по-умен сега? Ще кажете: "Колко е изобретателен! Той взел 225 лири, а онзи, само 25 лири за 5 минути!" Аз не желая да съм на мястото нито на единия, нито на другия. Те са неща, които нямат смисъл, те обезпокояват човека. Този милионер ще се обиди, ще каже: "Как да ме излъже той! Не искам да бъда толкова будала! Ще стана по-умен!" И втори път няма да го приеме. А пък онзи, който го е излъгал, ще измени сега начина, той ще измисли някоя друга хитрина. Как ще я измисли? Ще ви приведа и един друг пример. Крадците са много умни. Преди две години те обраха един бижутер в Ню Йорк, посред бял ден! Нагласяват един автомобил, подкарват го, автомобилът се удря във витрината на магазина и влиза вътре. И апашите вземат вътре от скъпоценностите, а техни приятели, с камера, снимат всичко това – все едно, че правят филм. Собственикът вика: "Обраха ме! Обраха ме!" Обаче полицаите, които повярвали, че това е само филм, се смеят и казват, че така е направено във филма, че така трябва да бъде! И след 10 минути, когато крадците изчезват, те разбират, че това е апашка работа.

Та, когато и да е, дяволът може да влезе във вашата витрина и всеки ден – мъже и жени, сте обирани – автомобилът е влязъл. Неразположени сте – автомобилът е влязъл във витрината и дяволът е задигнал всички скъпоценности.

Каквото и да ви се каже, вие пак ще постъпвате по същия начин. Някой ще каже сега: "Това не се отнася до мен, а до еди-кого си." До всинца ви се отнася! Идва при мен един човек; аз ще го разгледам, да разбера, какви са неговите съображения, защо идва, дали да ме излъже, или да ми даде нещо? Тези две неща предполагам: или идва да вземе нещо от мен, или да ми даде нещо. Иде един човек, носи кошница и пита: "Не ви ли трябва кошница?" Ако ми трябва, ще купя кошницата. Или някой идва, да вземе

нещо: това вземане може да е правилно или да не е правилно. Във всички неща има един правилен път на обмяна.

В света, хората постъпват по два начина: единият начин е – да се учиш от своята опитност, другият – да се учиш посредством хората, от техните опитности. Много по-хубаво е, човек да се учи от себе си, но хубаво е, някой път, да се учиш и от другите хора. Най-първо, гледай да се освободиш от известни идеи, които са чужди. В този живот има много чужди мисли. Вие сте хипнотизирани от чужди мисли, които изпълнявате. Ти сам се чудиш понякога, че си извършил някоя глупава работа. Трябва да различаваш това, което правиш – твое ли е, или чуждо. И ако е чуждо, трябва да видиш – дали е разумно, или не. Ако е разумно, прави го, а ако не, остави го настрана. Кои са разумните неща, които човек трябва да прави? Вие казвате: "Аз трябва да бъда свободен. Господ ми е дал свобода." В какво седи свободата? Разбиране трябва! Да кажем, че говориш английски; ти трябва да говориш много добре, за да те разбират. Или, ако си българин, трябва да говориш много добре български. Иначе, вие приличате на онзи американски мисионер, който превел някои стихове от Стария Завет, по следния начин: "Йехова Саваот пази разградената колиба на Израил." А всъщност, истинският превод на този стих е друг; пророкът в този стих казва: "Йехова Саваот пази разградената градина на Израил." Това е неразбиране! Значи, пророкът иска да каже: Бог е създал света – Израиля – като най-прекрасна градина; Той иска, всички дървета да са добре насадени в Божията градина. И Той гледа, внимава, да не би Неговите слуги да я покварят. Вие всички сте дървета в Божията градина. Понякога плодовете може да падат. Защо падат? Има мушички, които им вземат соковете и някои плодове преждевременно узряват, и нямат сила, да се държат горе. Или, някое дърво е завързало повече плод, отколкото може да изхрани. Много от тия плодове природата трябва да изпрати така; те падат. Хората винаги изискват дърветата им да раждат повече, за да вземат повече пари. Това насилие става от хората. Всичко в света човек е обърнал на звонкова монета. Хубаво, сега светът мисли, че трябват пари, повече пари да има! Да оставим това. Парите са едно условие, едно удобство, което хората са създали в света.
Има пари и в Божествения свят – те са вашите мисли. Разменна монета, в духовния свят, са човешките мисли, човешките чувства и човешките постъпки. В духовния свят, една мисъл е звонкова монета, с която ти ще си послужиш. Писанието казва: "Елате и купете си без пари." Ще хванеш една хубава мисъл! Една хубава мисъл, която един човек храни към теб – това е една звонкова монета и струва повече, отколкото една английска лира. Една хубава мисъл, някой път, струва един бон от няколко милиона английски лири стерлинги. Един праведен, добър човек, който храни към теб една хубава мисъл – това струва много повече, отколкото да те

похвалят, че си много добър човек. За някого казваш: "Много добър човек." Така не се говори. Аз го виждам: минава този добрият, святият покрай една жена, която се е молила на Бога 3-4 дена, но той не иска да й услужи – погледне я и си отминава. Казвам: Ти не изпълни своята длъжност добре. Той трябваше да помогне на тази жена. Ако той не помогне, аз трябва да й помогна. Той казва: "То не е моя работа. Помогни ти." Добре, аз ще се застъпя на негово място, да изпълня Волята Божия, но той, в моите очи, още не е добър човек.

Сега всички идат при мен и ми казват: "Тук братята не са такива." Кой от вас е такъв, какъвто трябва? Вие сте крайни егоисти! Такива егоисти не съм виждал. Много големи егоисти! Колко са идвали при мен, да ги лекувам! И като ги излекувам, нищо не оставят. Казват: "Благодаря." Така не се живее. Ще дойде време този човек да плаща. Втори път какво ще прави? Втори път ще боледува, ще дойдат 20 лекари, ще похарчи 5-6000 лева, ще му направят операция. Имах един такъв пример в Търново. Лекувах една сестра, четири пъти. Тя каза: "Какво голямо добро направи за мен!" Нищо повече! Следващия път тя заболя, даде на лекаря 4-5000 лева и й направиха тежка операция. Казах на тази сестра: Моите операции бяха много евтини, нищо не струваха. Сега ще дадеш.

Казвам: Трябва да знаете, че ако не вървите по Божиите пътища, ще дойде ножът и ще има такова кряскане! И не мислете, че Господ ще ви помогне! Не мислете, че Господ е такъв, какъвто си Го представяте. Някой път ще се молиш и Господ няма да те слуша. Някой път, пожелаеш да станеш здрав, молиш се и оздравяваш. Но понякога се молиш и не те слуша Господ. Казваш: "Господ ме слуша!" Ти много се заблуждаваш, че Господ те е чул. Я нека ви падне някой зъб и помолете се, да ви изникне пак! Нека дойде един от вас, на когото са паднали зъбите и да видим, колко Господ слуша молитвите му. Ще търси лекар, да му сложи други зъби. Ти трябва да се научиш да не ти падат зъбите. После, ще ти дойде перде на окото – молиш се, но не те слуша Господ. Трябва да дойде човешкият нож да играе и да ти снеме пердето. Питам тогава: Каква е вашата вяра? Умни хора ли сте вие, ако правите операции, или не сте умни? Не сте от умните! Където и да страдате – на окото, в ушите и пр. – не сте от умните. Остарели сте – не сте от умните хора! Обеднели сте – не сте от умните хора! Щом страдате, не сте от умните хора. Защото, гледам – ти си осиромашал; помолиш се – да станеш богат. Станал си богат – но си се възгордял. Казвам: Онзи е будала, а този е два пъти по-будала!

Сега аз не искам да ви съдя, но казвам: На мъчнотии ще се натъкнете. В края на краищата, всички ще се натъкнете на мъчнотии, които не сте и сънували. Ще ви дойдат съмнения, дали има Господ, или няма. И ще

кажете, че Господ е несправедлив. Не че е несправедлив, но ние не разбираме Неговите пътища. Отначало още, Господ ви казва: "Не яжте месо! Не съм ви създал да ядете месо!" Ти ядеш месо, то влиза между зъбите и корените им се развалят. Избирай си храна добра, приятна. Не преяждай! После – никакви аперитиви да не слагаш в стомаха си! После – да не се успиваш, да ставаш рано, преди да е изгряло Слънцето. После – като станеш, големи ямурлуци да не туряш на гърба си. Копринени дрехи да не носиш, да се осакатяват бубите заради теб. Тесни обуща да не носиш, за да не ти станат мазоли. Не слагай силни електрически лампи. Не слагай очила на очите си, за да не ги осакатиш. Някой казва: "Защо да не нося очила? Отслабнаха ми очите." Хвърлете очилата и се помолете на Бога! Нали сте окултни ученици? Които имате очила, хвърлете ги! Не че работите ще се изменят. Ако ги хвърлите, аз зная, че ще се натъкнете на големи противоречия. Но казвам: Има един нов път, по който трябва да тръгнете. Има сега една спирка, от която трябва да се отбиете и да тръгнете в правия път на разбирането.

Ред сестри и братя са ми държали лекции и аз съм ги записал. Цели лекции! Аз използвам всичко! Всеки ми държи лекция. Казвам си: Ако съм на негово място, с неговото разбиране, и аз щях да държа същата лекция. Какво да му кажа? Трябва да седна да му възразявам. Той ще ми каже, че на едно място съм прав, а на друго място не съм прав. И ще почнем да спорим. А аз постъпвам така: Той си говори, говори, говори, най-после го питам: Ти изказа ли се вече? И му казвам: Ако съм прав, прав съм. И ако съм крив, крив съм. Нищо повече. Според сегашните правила, какви са задълженията на един учител в гимназията, или в университета? Ще влезе, ще чете своята лекция. Материалът, който чете, трябва да е избран според програмата. Няма да се простира много надълго-нашироко, но ще се простре до ония положения, които учениците могат да разберат. Много пъти аз се простирам до неща, които мнозина от вас не разбират, но тези неща, в бъдеще, ще бъдат разбрани. Сега те са сенки. Не са разбрани.

Аз използвам сега такъв метод: начертавам предметите. Имате тук един терен, върху който са разположени различните предмети: някои от тях са по-близо до нас, други по-далече. Тези предмети, които са по-близо, изглеждат по-големи. Колкото предметите се отдалечават от очите, толкова стават по-малки. В действителност, по-малки ли са? Не. Само когато чертаем, от наша гледна точка, по-далечните изглеждат по-малки. Ние имаме впечатление, че някои хора са по-добри, а някои по-лоши. То е само привидна обстановка в тяхното развитие. Душите, които са излезли от Бога, първоначално са еднакво одарени, еднакво даровити, но понеже различно се отдалечават, тези, които са по-близо до вас, ви изглеждат по-добри, а другите, които са по-далеч от вас, ви изглеждат по-невежи. Може

да има известен спор, има различие, разбира се; онзи, който се е учил, малко по-различна е главата му. Но това е неговият автомобил, неговите способности. Не че неговите очи са по-силни от моите, но той си има един телескоп – като гледа с него, вижда много по-далеч.

Италианците три пъти са били бити от абисинците. Абисинците казват: "Как ги бихме!" Но сега исталианците имат 700 аероплана, модерни оръжия, танкове, картечници. Абисинците имат досега 6000 убити, а италианците само 800... Вие ще кажете: "Какво ще ми направи дяволът?" Дяволът е въоръжен, има картечници – не го закачайте. Утре ще ви нападне. Англия не иска да обяви война, Италия воюва, без да е обявила война. И сега търсят начин, как да спрат войната.

Ако у вас дойде едно изкушение – започне една война – какво ще правите? Молите се на Господа. Господ мисли, по какъв начин да ви избави. Закон има за това. Вие мислите, че Господ ще каже една дума: да не те напада дяволът, да спре. Но Господ не му казва, да не те напада. Дяволът води война на общо основание. Какво трябва да правите? Ще ви кажа, как постъпвам аз, понякога.

Като бяхме сега на Езерата, дойде един пиян кмет. Не беше много пиян, но понапил се беше, чакър-кефлия. Той казал, че иска да дойде при мен, но някои го спрели. "Казаха ми, че не мога да отида при Учителя. При генерали, при царя съм ходил, че сега, при него ли не мога! – им казах". Той ми говори: "Знаеш ли, времената са се изменили. Политическите партии са обезличени. Гонят ги. Не е както едно време. Знаеш ли закона за сектите, който се прокарва?" Казах му: Зная. И разправя ми той много работи за едно време, разправя, говори човекът. И казва: "Знаете ли, че аз имам власт, да ви заставя, за 24 часа, да си вдигнете палатките?" Казвам: Ако законът го изисква, ще си вдигнем палатките, няма нищо. Ние мислим, че у вас има човещина, че сте умни хора. Ако е законно, още утре ще си вдигнем палатките. Ни най-малко няма да останем. Той каза: "Ще пратя да ви глобят. Ще трябва да платите." – Ще платим. Друг път сме идвали, без да плащаме. Мислехме, че и сега може тъй. Разговаряме се. Той седи. После казва: "Моите уважения, моите почитания. Аз нямам нищо против вашето учение." Казах му: И аз да съм на вашето място, и аз бих говорил като вас. И ако вие бяхте на моето място, аз даже бих ви арестувал. Така че, ако сме направили нещо за арестуване, някоя погрешка, кажете. После му казах: Нямаше нужда да ги питате, за да дойдете при мен. Те не са знаели кой сте. Сега знаем, че вие сте кмет, но вие още не знаете, аз какъв съм. Аз съм екскурзиант. Дошли сме на Езерата на екскурзия. Ако е въпрос, да се направи пакост, всеки може да я направи. С пакост не става нищо в света. Хората трябва да имат човещина. И тия

хора сега, които са дошли тук, те не познават законите. Те са дошли на екскурзия и са си турили шатри. Вие сега може да търсите под вола теле, ако искате." Този човек, най-после, омекна. После ми дойде на ума и му казах: Сега слушайте, вие сте военен. Тук горе, има и друг един военен, един брат – с него ще се разберете по-добре, като военен с военен. Той каза: "Нека дойде!" Разбраха се най-после двамата. Кметът се отказа да взима пари. На тези, които бяха на Витоша, им взеха по 30 лева, а ние минахме без пари. Този брат, военният, постъпи по моя метод – не му реагира. Той му каза: "И аз съм военен. Ако има някое нарушение, аз отговарям. Тези хора не са такива разбойници. Ако има някой лош, аз отговарям. Най-после, и аз съм ходил да се бия! Ние с вас сме събратя по оръжие." Представят се: единият майор, другият полковник. Двамата се разговорят – аз се освободих. Казвам: Отиде дяволът сега. Това е. Тия неща се случват. Те са хубави. Защо светът е тъй нареден? Светът, както е нареден, е много добър. По-добър от тоя свят не може да има. Всичко това, което хората са наредили, си има своя произход, отнякъде. Тъй, както вие живеете, за едно време е било добро. Има някои неща в живота, тъй смешни! Ето в какво отношение смешни. Ще ви дам един пример, който не искам да превеждам. Вие вземете духовната му страна.

Една млада, 19-годишна мома, иска да се люби с младите момци. Но друга млада мома имала някои идеи и не искала да се люби. Обаче като станала на 50-60 години, намазала се, да се подмлади – иска да се люби, както 20-годишната мома! Питам: Права ли е? Тя поглежда този, онзи; остаряла е, не може да работи, но очаква някой момък, да я гледа! Сърди се на младите моми, че момците тях гледат. Ами, кои са за предпочитане - изсушените ли круши, или пресните? Пресните! С изсушени -зимно време, когато няма какво да ям, мога да се позасладя. Понякога и вашите идеи са останали като стари баби и искате, на стари години, да правите любов. Оставете се от този мерак. Любов – на млади години! На стари години – молитва и покаяние, ще се приготвяте за онзи свят. И като отидете там и се подмладите, тогава! Питат ме сега, каква трябва да бъде любовта в света. Един човек язди кон. Продава той коня – ти го купуваш и ти го яздиш. Вие, по какво се отличавате, един от друг? Тоя кон е минал от един човек на друг. По какво се отличавате? Може да има едно различие: първият е тежал повече, вторият по-малко. Конят е спечелил малко. И ако вземеш тоя кон, какво трябва да правиш? Ако постъпваш по закона на любовта, ти нямаш нужда от кон. Защото този кон, ако дойде, ако го имаш, той ще прави неща, които са противни на любовта. Той ще влезе в двора на някой човек и тъкмо дворът е пометен, той ще се изходи там, ще направи беля. Гостенинът би трябвало да остави коня си, вън от двора – на пътя. Правят го някои.

Сега, да дойдем до същественото. Така, както вървите, това не е вървене. По този път човек не може да се развива, ако не разбира мъчнотиите в живота си. Те са едно голямо благо, само за умния човек. Защото, без мъчнотии, не може да има развитие в света. Без страдания, без зло в света не може да има развитие. И ако злото съществува, то съществува като една възможност за добрите хора, да се развиват. И тогава, имаме два вида развитие в света: едни хора, чрез злото, отиват нагоре, а други хора, чрез доброто, отиват надолу. Доброто кара лошите хора да отиват в ада, а злото кара добрите хора да отиват на небето. Злото развива клонищата, а доброто развива корените на дървото. В дървото вие имате поляризиране на целия човешки живот. Корените се поддържат чрез доброто, не чрез злото, а силата на злото поддържа клонищата и листата. Следователно, ако идва у вас едно изкушение, каквото и да е то, от какъвто и характер да е, то служи за развиването на клонищата нагоре. Ако това изкушение не дойде, ти не можеш да се развиваш нагоре. А пък, ако дойде доброто, ще се развиват корените, то ще развие у вас някои практически качества, те са корените. Те са потребни. Ония хора, които са минали през най-големи изкушения, са много по-силни по характер, отколкото ония, които не са минали никакви мъчнотии, никакви изкушения. Това е сега начинът! Христос каква нужда имаше, да мине през най-големи мъчнотии, изкушения и изпитания? Той дойде да научи много работи и като ги научи, показа пътя, по който можем да вървим. Той беше умен човек. През тая опитност Той намери пътя, по който хората могат да извършат Волята Божия. Той казва: "Аз дойдох при най-неблагоприятни условия на живота, за да извърша Волята Божия." Христос нямаше всичките удобства. Той имаше сила! Нахрани 4000 души. За другите хора можеше, а за себе си не направи никога чудо и си доставяше храната по обикновения начин, по който хората си доставят храната. Когато беше гладен, Христос изпращаше своята мисъл към някой добър човек и онзи му донасяше хляб. Аз ще изпратя своята мисъл към някой добър човек и той, като я възприеме, ще донесе, точно навреме, малко хляб. Той казваше: "Бъдете така добри, донесете ми малко хляб" – и добрият човек идваше. Той не изпращаше своята мисъл към лошия човек. В света, вие, някой път се намирате в заблуждение. Някоя сестра идва при мен и казва, че еди-кой си бил богат. Казвам ѝ: Той е богат, но той не иска да ви даде пари. Няма да ви даде пари. Един брат писа на трима милиардери в Америка. Казах му, че те няма да пратят нищо. Той писа писма и те отговориха на писмата му, и казаха: "Получихме писмото ви, но нямаме такъв бюджет." А на другите дават.

Някой беден човек ще ви даде повече, отколкото един милионер. Милионерът няма такъв бюджет! Той има други разбирания. Прав е човекът.

Мога да ви кажа: У всинца ви, идеите ви са прави, но не са съвременни. Старите идеи как трябва да се приложат? Аз бих желал да ми кажете. Кажете ми!

За следващия път пишете върху следната тема: "Най-добрият метод, по който Учителят може да ни говори". Дайте ми един метод, как да ви говоря. Кажете ми най-добрият метод! Искам да зная вашето мнение, по кой метод мога да ви говоря. Този метод, по който ви говоря сега, не е най-добрия метод. Кажете ми вие, най-добрия метод. Ще развиете вашата тема, всеки за себе си. Всеки да каже, като как той иска да му говоря. А пък и аз ще ви кажа тогава моя метод, как трябва да постъпвате. Аз ще говоря точно така, както искате, езикът ми ще бъде избран. Но искам и вашите постъпки да бъдат такива. Вие сте прави и аз ще бъда прав. По метода, по който вие искате, аз да ви говоря - тъй ще ви говоря. И аз искам, вашите постъпки да бъдат такива, каквито аз искам. Трябва да се говори добре. Не трябва да се прави никакво различие между един човек и друг. Вътре в ума ви трябва да има една правдива идея. Всички хора трябва да бъдат абсолютно чисти, да нямат задни цели. Ние трябва да прокараме доброто в света, любовта в най-малката ѝ форма, в най-слабата ѝ форма и истината в най-слабата ѝ форма. Всякога трябва да имаме предвид любовта, в най-малките ѝ прояви. В тая любов не трябва да има никаква задна мисъл. Съзнанието ви трябва да бъде будно. Някой може да ме прегърне с любов, но след като си замине, бръквам и виждам, че от джоба ми липсва нещо. Бих искал, като си отиде, да намеря в джоба си нещо сложено! Някой се е отчаял, иска да се самоубие и ти го прегърнеш. И като си отидеш, той да види, че в джоба му има нещо сложено. Той казва: "Никой досега не ме е срещал така, не ме е прегръщал и не ми е слагал нещо в джоба!"

Направи нещо!

Всеки от вас би целунал една красива мома. Но, да целунеш един беден човек в отчаяние и да знаеш, как да му туриш нещо в джоба! Аз сега привеждам един пример, който е голямо изключение. Мъчно може да го направи човек. И аз мъчно мога да го направя. Под думата "целуване" разбирам едно разположение, едно желание да помогнеш, което се появява в тебе. Човекът страда – искаш да му помогнеш по най-правилния път. И ако бихте приложили тоя метод, вие ще се подмладите най-малко с 20 години: като дойде една дрязга, да я хванеш; като дойде едно недоволство, да го хванеш, веднага да ги туриш настрани и да извадиш силата от тази дрязга и от това недоволство, и да кажеш: "Друг път, пак ще говоря с тебе!"

Като дойде някоя млада сестра при тебе, ще кажеш: "Ще бъдеш така добра, да ме разбереш: много хубаво, много любезно говориш, но съм много зает. Друг път, пак да дойдеш." И тя ще си замине.

Някой ми се оплаква, че еди-коя си сестра не се отнасяла добре, че еди-кой си брат не се отнасял добре. Братята трябва да се отнасят добре, кавалери трябва да бъдат. Всеки брат трябва да се отнася добре. И всяка една сестра трябва да се отнася добре. Така трябва да бъде!

Сега аз ви давам песента "Аз смея да кажа". Можете ли да я изпеете? (Всички пеят тая песен.) Сега, разбира се, за да се пее, изискват се известни условия, известно вътрешно предразположение. Тая песен, ако се пее както трябва, тя е едно лечебно средство. Когато един човек е безкрайно обезсърчен, той няма възглед. Той трябва да има един възглед, да каже: "Аз смея да кажа, че Слънцето е светло! Смея да кажа, че има любов в света!" Някой казва: "Няма любов в света"! Има любов в света! Или някой казва: "Няма живот в света". Има живот в света, само
че, животът може да се развива при известни хубави условия. В пеенето ще опитате, доколко вашият живот, външният живот има благоприятни условия. Пеенето е външната страна на живота. Вие чрез музиката ще си дадете, ще си отворите простор. Някой път, трябва да се опитате да пеете, вътре в себе си. Научете се вътрешно да пеете; може да не е много хубаво, но нищо, важното е да пеете сами. Не отвън, а отвътре. За да пее човек външно, трябва да знае, как да стане господар на ларинкса си.

Най-първо, трябва да се научите да говорите! (Учителя не изпява, а изговаря текста на песента "Аз смея да кажа, че Слънцето е светло". Учителя изговаря няколко пъти тия думи: първия път спокойно, с ниски тонове и бавно, втори път бързо и с по-високи тонове, трети път много бързо и пак с високи тонове. След това, последния път – тържествено и бавно, като усилва и повишава гласа си при думата "светло".)

Когато казвам: "Аз смея да кажа!", значи имам доблест, знам, че нещо е вярно и казвам, че е така. При всички условия смея да го кажа. Понякога ще кажа: Вие не постъпвате както трябва. В светлината, в която аз живея, виждам, че това нещо така не се прави. Някога искате да кажете нещо и си изкривите, вдигнете си малко устата. Защо? Навик. Или като ви обиди някой, свивате си веждите. Защо? Много неща правите, без да знаете, защо. Дълбокия им вътрешен смисъл не знаете. Трябва да познавате психологията на човешката душа. Някой път си вдигате ръцете нагоре, някой път ги преплитате, друг път си държите краката по един или по друг начин – трябва да знаете, защо правите това. Ето, тази сестра – както седи, си вдига ръцете нагоре и ги сваля. Защо го прави? Тя казва, че

духовете я карат. Защо го прави, самата тя не знае. Вие казвате, че тя не прави добре. И тя е толкова права, колкото вие сте прави. Тя поне прави нещо, мъчи се да работи. А вие седите и нищо не работите. Хубаво, ако я хвърля в морето, така ли ще прави тази сестра? Не само така (ръцете нагоре), но и настрани ще си движи ръцете. (Учителя прави движения с двете ръце като плуване; обръща към тая сестра Това, което ти правиш, аз не бих го правил, понеже ме е срам. Теб не те е срам. Но някой път, аз мога да го направя, няма нищо. Не е в правенето! Каквото правите, не е лошото там, а в неправилното правене! Онова, което правим, е онова, което мислим, не е лошото там, но някой път нещата не ги правим, както трябва. Погрешката е там! Можете да турите ръцете си настрани. (Учителя простря двете си ръце хоризонтално настрани Това значи: ТИШИНА. (Учителя после си приближи двете ръце отпред, еднаквите пръсти на двете ръце допрени - като в молитвено положение При това положение на ръцете, тая сестра казва: "Единство няма. Единство трябва!" (Учителя после си движи едната ръка, по вътрешната страна на другата ръка И после, тая сестра си движи така едната ръка по вътрешната страна на другата ръка. С това тя казва: "Сърцето не е възпитано. Трябва да се възпита. Смирение трябва малко." Духовете говорят чрез нея. Аз гледам, тия духове, какво искат да кажат чрез нея. Тази сестра вие не я знаете. Друга сестра живее в тая сестра – квартирантка. Позволява й, някой път, да прави това; отгоре й позволява да го прави.

Кажете ми, какво разбрахте? Коя е ядката? Тъй, както сме живели, не можем да живеем за в бъдеще, по никой начин. Ако си живеем в света, както сега, нас ни очакват най-големите страдания. Това мога да ви подпиша. Трябва да се измени начина на живот! Ако ти живееш в нечистия въздух, казвам ти: "Трябва да излезеш навън!" Не може със старите разбирания. Нови разбирания трябват! Новото разбиране ще внесе новия живот. Ако живеем по стария начин, със старите разбирания, нищо няма да добием. По новия начин! Новият начин е: Законът на любовта! Ако вие не разбирате новия начин – да приложите любовта като едно възпитателно средство, ако подбудителната сила на любовта не е в живота ви, нищо няма да постигнете. Не само едно чувстване, но като срещнем един човек, да го срещаме като себе си. В тоя човек виждам, че има заложби – веднага да вляза в неговото положение и да му услужа, както Бог желае да му услужи. И като му услужвам, аз услужвам на себе си. И ще има една обмяна! Ти не можеш да седиш на един крак. И после, като си седял известно време на един крак, преминаваш на другия крак. Всички вие сте органи на едно цяло, на един организъм. Когато ходиш, веднъж стъпваш на десния крак, после на левия, после пак на десния и пр. Някой път ще стъпваш на пръстите, а някой път на петите. Краката постоянно изменят положението си в света.

Ако се чувствате и ако се изучавате един друг, вие се повдигате. А вие не се изучавате един друг. И ако не се изучавате едни други, вие не можете да се повдигате в живота. Ако аз седя с моите предвзети идеи и казвам: "Какво съм наследил!", то е ограничение.

Казвам: Цялата природа отвън, всичко, което става отвън: вятърът, облаците, растенията, хората, които срещате, разговорите – всичко да бъде за ваша полза, за ваш стимул, да стане ваш стимул; каквото и да е, да стане стимул за вас – да разбирате волята Божия – във всички тия неща Бог е скрит; Той се изявява, да види – дали ще разберете Неговите пътища. Някой път написаните Божии работи са оцапани с човешки работи – ще вземете, ще изчистите, ще почистите Божественото, което е написано. Най-лошия човек вземете; той ви е обидил. Направете му едно добро, много добра услуга и той ще дойде, и ще ви се извини, и ще каже: "Имах лошо мнение за вас, но сега разбрах, че не е така." Той ще си измени мнението за вас, защото вие не постъпихте като него. Направете добро някому и той ще се покаже такъв, какъвто е, той ще ви се извини. Всички трябва да бъдете проводници на Божествената любов. Върху това трябва да държа една лекция, една проста, елементарна, възпитателна лекция. Какво трябва да разбирате под думата "любов"! Каква любов? Не любовта на младите и старите, на господарите и слугите, не тази на учителите, на проповедниците. Една нова любов разбирам! Това, което е досега, го разбирате много добре. Един нов начин има за любовта. Ако не го разберете и не го възприемете, вие ще си заминете такива, каквито сте сега – нищо повече! А пък ако възприемете новото...
Сега аз ви говоря малко по-строго. Всеки може да говори; вие можете да ме подражавате. Ще кажете: "Знаете ли, какво каза Учителя днес? Той каза: Този път, по който вървим, няма да ни изведе до добър край. Ще дойдем до задънена улица, ще дойдем до телени мрежи, до драки и като се разгледаме, всичките ни дрехи ще бъдат разкъсани." Някой път, аз казвам: Колко сме ние безсрамни! Аз хукам някого, а мисля за Господа! Че Господ ме слуша, някой ангел ме слуша, че кряскам, и ме оценява!

Някои ми казват: "Това не е вярно, онова не е вярно, не е така!" Но трябва да опитам и да видя, дали е така, или не! Някой път искам да направя корекция на нещо, но ще кажа: Чакай да видя, как ще го направя и ако мога да го направя по-добре, ще препоръчам. Някой път искате да осъдите някого; имате право да го осъдите, но първо, направете опит. Повикайте една сестра и й кажете: "Кажи ми нещо такова, че да ме заболи." И тогава ще имаш начина, ще имаш представа. Нека първо да ухапят тебе, че да имаш една права идея за това. Ако те заболи, ще кажеш: "Не!" Правете опити! Онова, което искаш да го кажеш някому, по-рано кажи, да го

направят на тебе, опитай го първо върху себе си. И никога, додето не направиш опит с нещо, не го казвай. Всички казвате, че не живеем добре. То е общо казано. Че не живеем добре – съгласен съм с вас. Как трябва да се живее? Ти казваш: "Този брат има такава голяма къща!" На тоя брат юрганът му е много голям, защото и ръстът му е много голям. А пък твоят ръст е по-малък – и юрганът ти е малък. Ти казваш: "Той яде повече." Той яде три пъти на ден, понеже неговият стомах е здрав, а твоят стомах не може да мели. Неговите дрехи са по един начин ушити, твоите по друг. Има известни правила, по които трябва да живеем.

Та сега, кое беше главното в лекцията? ("Нов начин.") Кое беше ядката? Аз вдигнах малко прах. Не се занимавайте с прашните работи, които казах, оставете ги настрана. Аз повдигнах прах – турете го настрани и се спрете, не върху черупката, а върху ядката, върху същественото. И аз зная, вие може би, след няколко поколения, ще бъдете добри, много може да излезе от вас, много хубави работи могат да излязат от вас, но някой трябва да дойде и да ви ... Някой път казвам: "Хайде да не го чукна този!" Оставя го, той сам да се чукне. И то е хубаво. Но, ако аз не го чукна и той не се чукне, и никой не го чукне, тогава, какво ще стане с него? Все трябва някой да ви чукне вас! И като се чукнете, бъдете благодарни на това, което имате. И за всички глупави работи, които досега сте правили, благодарете. Благодарете за глупавите работи, които сте правили! За умните работи, оставете другите да ви благодарят, а пък за глупавите, вие си благодарете. Аз някой път благодаря, че не съм направил по-голяма глупост – нищо повече.

Аз ви говоря от едно високо гледище. Някой път, когато пея, аз виждам, че някой, който е болен, оздравява; но, понякога като пея и не оздравява човекът, казвам си: "Гласът ми още не е такъв, какъвто трябва да бъде." Като пея, аз, някоя песен, можете да оздравеете. Мога да го направя това, и ще оздравеете. Но не за всички болести. Например, ако зъбът ви е паднал, няма да изникне, но ако имате слаба треска или хрема, ще ви мине. Мога да ви изпея една окултна песен и треската ще ви остави – нищо повече. Аз мога да нагодя моята песен така, че да повдигна трептенията и вашата треска веднага ще си иде. Тялото става болезнено, когато намалят трептенията. Те са схоластически правила, които нямат приложение. Има закони. Модерните песни, които давам, трябва да ги прилагате като начин за самовъзпитание. Иначе, ако си пеете, както сега, ще имате само едно развлечение. Някои от песните могат да се приложат като възпитателно средство.

"Божият Дух носи всичките блага на живота." (три пъти)

6 ч.40 м.
3-та лекция на Общия окултен клас,
изнесена от Учителя на
9 октомври 1935 г., сряда, София – Изгрев

Следват гимнастически упражнения.

Книги:
* Новият начин
Към извора (Общ окултен клас. Година XV (1935–1936). Том I. София, 2002)
18 беседи от 25 септември 1935 г. до 22 януари 1936 г.
Начало: 05:00

1935_10_11 Методи на самовъзпитание
лекция пред специалния клас

МЕТОДИ ЗА САМОВЪЗПИТАНИЕ

„Отче наш“

Чете се темата: „Старите и новите методи за самовъзпитание“.

Вторият път пишете върху темата: „Храненето като процес“ и втора тема: „Връзката между органическия и неорганическия свят“.

Вие разглеждате въпроса като някой диалектик – де трябва да се тури запетайка, точка и запетайка, две точки, точка. Много пъти тези, които четат, не се спират на точката, не се спират и на запетаята. Мислите ли, че всяка една точка е турена на място? Някой път туряте запетая и мислите, че навсякъде, дето е турена, е на място. Например, защо се туря запетая? – Тези, които [са] изучавали езика, разбрали, че е необходимо една малка почивка. Та казвам: В българския [език] защо туряте запетая? – /„За отдих“./ – Дайте едно предложение с точка и запетая. Ние се връщаме към елементарни работи, но от запетаята ще извадим малко вода. Туриш някъде някоя сонда и извадиш вода. Проста работа е, не всеки може да копае кладенец.

Въпросът бе за старите и нови[те] методи. В какво куцат старите методи? Старият метод за ядене в какво куца? Старият метод и новият метод по какво се различават? Кой е по-стар метод? Вегетарианството е един от най-старите методи. Тревопасните са по-стари, месоядците са по-нов метод. Тревопасните имат два стомаха, най-първо събират храната, после я преживят. Месоядците, за да се освободят от двойния стомах [и] за да се съкрати процесът, са внесли месоядството. Не само това, но [има] едно съкращение на труда. Например, ако ви се даде една тема да я разработите: „Кое [е] онова в природата, което заставило тия животни да станат месоядци?“ Отначало допуснете, че всичките животни са вегетарианци. Нали всички били във водата. Значи, храната там лесно се добивала, разтворена във водата, но след като излезли на сушата, условията се изменят. Но във водата именно, при най-благоприятните условия, там се зародило месоядството. При най-хубавите условия се зародило месоядството. Учените биолози казват, че животът се явил във водатата, понеже има най-добри условия. Но и при най-добрите условия се родило месоядството. Значи, най-нисшите животни с какво се хранят? Първоначалните клетки, според естествениците, с каква храна се хранят? – И между нисшите животни има месоядци. В зародиша на едно животно не можем да познаем, дали е месоядно или вегетарианско. Тези, паразитните

растения, какви са? Паразитните са месоядни, теглят от соковете. Ако разгледате кристалите, растенията изядат кристалите. Какво ще кажат кристалите за растенията, които разрушават кристалите? Растенията се ползуват, прилепват необходимата материя, изваждат всичките жизнени сокове. Сега, трябва да различавате: Тия процеси в природата имат съвсем друго предназначение и вземат специфичен характер. С този въпрос – дали животинска или вегеатрианска храна трябва да се яде, то е частично разрешение на въпроса. Например, ако вие искате да продължите живота, у растенията намирате най-дългия живот. Има растения, които живеят толкова много, че Матусал* е нищо при тях. Има растения, които живеят 7–8 хиляди години. Матусал, колко години е живял? – 969.

Сега да се спрем на въпроса: Какво разбрахте под един стар метод. Стар метод е, че бият малките деца. Най-първо ги бият, после ги милват, после ги бият, а след това пак престават да ги бият. Например, де е лошото в биенето? В биенето няма никаква лошавина. Да кажем, вие отивате на баня. Имате един теляк. Лошо ли е да имате теляк? Не. Но, ако той протрие кожата, е лошо. Значи, много малко трябва да вземе. Или вие се миете със сапун? Защо се миете със сапун? Миенето със сапун, нов или стар начин е? Какви са вашите съображения? – „Човек мисли така“. – Или, някой път се бръснете, туряте сапун, или перете някоя дреха, сапунисвате я. – „Научно се обяснява“. – Добре, сапунът, който е добър за дрехата, добър ли е за лицето? Водата е най-доброто средство. Човек [трябва да] си мие лицето с най-хубавата, фина вода, която няма никакви примеси. Много по-здравословно действува. Добре, свикнал си ти.

Щом едно дете е упорито, да го биеш с пръчица, има резултати. Децата са упорити, защо? Има причини. Може да се намери тази причина в мозъка, към задната част, над темето. Дълго време трябва да употребявате пръчката, и пак не разбира. Някой път, както бият малките деца, така бият и големите. Във всички затвори някой път употребяват стари методи.

Да допуснем, ти отвън може да се справиш, но дойде вътре едно чувство, в тебе се яви нещо, което е упорито, какво ще правиш със себе си? Какво наказание ще употребиш? Сам не искаш, направиш нещо, раздвоиш се. По някой път човек е двоен. Трябва да знаете, че едновременно сте две същества в съдружие, имате общи интереси. Човек не е една личност. Казват, че човек е личност. Една двойна личност е човек. Някой път правиш неща, не ги искаш, пак ги правиш. Как ще си обясниш сега? Например, някои хора имат желание да станат големи; други нямат желание да станат големи. Едни хора имат желание да станат богати; други нямат желание да станат богати. Едни хора имат желание да станат силни; други хора нямат желание да станат силни. Все са хора. От какво

произтича желанието у едните? Някои искат да бъдат добри, други казват: „С добро не става тази работа“. Значи, в човешкото съзнание, човек има разни елементи. Например, ти искаш да станеш голям човек – не си ти туй желание, не е само твое, то не се е явило само в твоя ум. Съществува и на друго място. Ако вземете всички хора, не сте всички на един бой, различават[е] се. Някой път съжалявате, че не сте израснали. Не можеш да растеш повече. Някой израснал 150, някой 160, 170, 180 [см], два метра и спира. У някои растения, например, растенето е много по-голямо, процесът на растенето е много по-голям у някои растения. Вземете една тиква, колко голяма израства тя? Мерили ли сте колко дълги стават тиквите? Каква амбиция има да направи един такъв голям плод? Казва: „Това е ум“. Тя иска да се прояви. Какво мислиш? Ти седиш и се смееш на тиквата. Защо българите са взели този символ, от де* им дошло на ум да казват: „Тиква глава – голяма, не мисли“. Тиквата, значи, не мисли много. Голяма станала, не мисли; понеже всичко това наесен ще повехне, но тиквата след шест месеца нищо не вижда. Дойде някой, започне някоя работа. Казва: „Тиквешка работа, с големи перспективи, с малки резултати“. Ами защо не казват „динена работа“, ами „тиквена работа“?

Например, някой път вие сте възбудени. Възбудил си се, можеш да имаш някакво възбуждение. Може някой път да си скърбен**, може да си гневен, тъжен си станал, не знаеш как да си помогнеш. Ти казваш: „Той е дървеняк***“. Но в дадения случай, ако ти си възбуден, този дървеняк може да ти помогне. Възбудил си се, не знаеш къде да туриш гнева. Ако идеш при дървеняка, туриш си гърба при него, той казва: „Няма какво да се тревожиш, ще мине, ще се успокоиш; много работи ми са се случавали, както не искам“. – Дървото ти казва това, дървенякът. – „Някой се разположил при мене, и аз сега искам хубаво време, не зимно време, студено, но нищо. По мене се качват, идват при мене, ядат и пият, пък нищо не плащат“. Дървеняк е той. – Та казвам: В известно отношение туй дърво може да ти помогне. Ако ти мислиш за дървото, може да се успокоиш. Ако си се разфучал, знаеш какво нещо е фученето, не може да [не] знаеш. Разфучал си се, вятърът фучи. И човек фучи. Не е лошо да фучиш. Искаш да фучиш. Какво трябва да правиш? Представи си един хубав бор, започни да мислиш, фученето ще престане. Или, може да си представиш един динен бостан. Представи си един динен бостан с дини, започни да ги гледаш, веднага ще мине туй неразположение. Или, представи си някакво плодно дърво, веднага ще се смени това разтревожено състояние. При съвременното възпитание трябва да се върнем назад, да вземем всичките методи, които природата [е] употребявала. За себе си растенията може да ги употребите като един възпитателен метод при известни условия. Например, някъде си много пасивен, искаш да бъдеш по-активен малко. Мързелив си, искаш да

работиш. Започнеш една работа, отлагаш, отлагаш една работа, протакаш. Студент си, има да държиш изпит, първата сесия отложиш, втората отложиш, така мине година, две, три, четири, и най-после мине срокът, пропуснеш срока. Щом си мързелив, иди при някой кошер, седни да го слушаш. При кошера послушай [пчелите] като жужнат. При туй жужене в тебе ще се породи един малък подтик. Няма да станеш трудолюбив, но една–две години, в тебе ще се яви един резултат. Ако си пасивен, искаш да станеш малко по-енергичен, иди при някой водопад, при някоя река, и гледай как водата рипка по камъните. След четири–пет месеца ще се роди желание и ти да търкаляш, като водата камъните. Ти седиш и казваш: „Аз не съм роден за нищо“. – Че ти тогава какво нямаш? Ти нямаш наклон, скорост нямаш. Искаш да бъдеш активен – ще имаш голям наклон; искаш да бъдеш малко по-пасивен – намали наклона. Някой път [толкова] си намалил наклона, че станал хоризонтален, всичката вода останала в застой – пасивен си: „Това не трябва да правя, онова не трябва да правя“. Най-после, човек трябва да бъде силен. Злото е един метод – да стане човек активен. Лошото е метод – да направи хората активни, доброто прави хората пасивни. Дълго време [трябва да мине, за да може] добрият човек да направи нещо. Лошият човек не му мисли за последствията. Добрият ще мисли, ще каже една дума, ще мисли какви резултати ще произведе. Лошият казва: „Да му мислят каквото искат“. Той ще каже една дума, после ще го съдят. Добрият го мисли дълго време. Та, всеки човек, който мълчи, добър ли е? Всякога не е, то не е правилно. Но Соломон казва: „Глупавият като мълчи, минава за умен, а пък умният когато, много дърдори, минава за глупав“. Ти си даваш мнението навсякъде като умен човек, но твоето мнение не е валидно. Свършил си преди десет–петнадесет години, поддържаш някаква теория, която била нова за времето. Ти не вървиш със съвременната наука. Ти си даваш мнението – според теорията преди петнадесет години какво говори науката. Но тази теория, от преди петнадесет години, е опровергана; ти лансираш известни идеи, другите хора казват: „Не си прав“. Веднага ще апострофират.

Казвам: В окултната наука има един метод, който трябва да се прилага.[ ]* Допуснете, че това е един такъв терен. Как ще го обясните научно? Може да го обясните, но предполагаме, че и светлината има такъв терен. Светлината не минава по една плоскост. Изкусни** малки колебания има. Значи, за да се нагъва етерът, трябва да зависи от нещо друго, се има причина. Туй нагъване не произтича от неговото собствено желание, не е неговото естество. Има по-голяма причина от етера, тя го нагъва. Нагънат е етера. Да обясня. Когато времето е тихо, водата е хоризонтална; когато има вятър, има едно леко люлеене на водата. Ако една лодка пътува по морето, какво ще забележите? Тя върви нагоре, надолу, люлее се. От движението на лодката, която върви по този начин – дига се и се слага*** – аз вадя

заключение, че има едно малко вълнение. Ако лодката няма туй движение, считам, че времето е тихо. Значи, когато светлината върви така, има нещо, което вълнува етера. Следователно, тя, като лодката, достига до нас чрез вълнение. Някой път има нещо в светлината, което вас ви дразни. Светлината е силна. Движението на този етер е някой път повече. Не всякога тия вълни са отмерени, както учените хора мислят. Не са прави. Някой път тия междини са по-дълбоки, някой път са плитки. Нагъването на етера не е еднакво. Различават се. Следователно, светлината, която ни се предава, която идва, и тя се различава. Туй движение на етера придава тласък на светлината – има едно усилване на движението на светлината. То има съвсем друго предназначение. Ние ще се отклоним. Какво е предназначението? Казвам: Има нещо в етера отвън. Етерът не запазва своето хоризонтално положение, той се вълнува. Това не може да се забележи с око; как са го забелязали учените хора? Голяма проницателност има в тях. Да допуснем, че вие се вълнувате. Има нещо, което не зависи от вас. Има нещо в природата, което ви кара да се вълнувате. Казва: „Вълнувам се". – Де е лошото, че се вълнуваш? Не може да не се вълнуваш. Някой път няма да се вълнуваш, но някой път, въпреки желанието ти, пак ще се вълнуваш. Един прост пример. Допуснете, че имате приятел, вие сте богат търговец, намирате се в критическо положение. Имате да изплащате няколко полици, но нямате средства; имате стока, но не е продадена. Дойде приятелят ви, от него мислите да вземете – богат е, вие се вълнувате, дали ще ви даде или не. Защо се вълнувате в дадения случай? Имате нещо, което ви кара да се вълнувате. Или, вие отивате при един министър, да ви назначи за учител в една гимназия. Завършили сте, отивате да искате служба. Защо се вълнувате? Вълнувате се, как ще се обходи* министърът, дали ще ви назначи? Вълнението от кого произтича, от вас или от него? Да допуснем, ти си министър, срещнеш една мечка, пак се вълнуваш. Обаче, [тук] сравнението е от [един] характер, а при мечката е от друг. Но пак почти произходът на вълнението е един и същ. И тогава не знаете какво ще стане от срещата ви с мечката. За нея си слушал какви не истории, какви не лоши приказки – че плюла, че нападала, ще се върне някъде да тъпче. Като видиш мечката, вълнува се сърцето. Може да замине на друго място; като замине, озърташ се навсякъде, да не би друга да дойде. Ако за тази мечка майка ти, баща ти бяха ти говорили хубави работи, като видиш мечката, сърцето ще трепне ли? Като [те] погледне тя, между твоето състояние и нейното ще се образува една връзка, ти веднага ще трепнеш. Мечката, по психология, има много по-дълбоки чувства. Тя като обича, много дълбоко обича. Като те обикне, на свят ще те обикне. Тя като обикне, много се привързва. Но като те намрази, и 20 години да се минат, тя не те забравя, да се пазиш. Тя, докато не си отмъсти, не щ минава. Онези, които са проучвали психологията на мечката, са констатирали ред факти. Ако вие сте студен,

веднага ви трепне сърцето, защото мечката много не обича студените хора, плюе ги. Но ако човек е с топло сърце, добър човек, тя е разположена. Понеже тя е същество на сърцето, разбира. Тъй като погледна, ще се позасмее, но мъчно се засмива. Ако ти се засмее, значи те [е] харесала. Щом те плюе мечката, трябва да знаеш, че в характера имаш нещо, което трябва да се измени. Тези, които ги е плюла мечка, си по три месеца ги е тресло. Аз лансирам един възглед за мечката, не съм констатирал. Мен всякога са ми разправяли, че мечката назад не се връща по пътя си. Човек на пътя щ не трябва да се поставя. Така са ми разправяли.

Може би преди 30 години ходих на Мусала и проверих, че мечката се връща по пътя си, по който [е] дошла. Така аз констатирах. Ние слизаме по Маричината долина, пътеката криволи, по същата пътека гледам: една мечка иде, слиза към Марица. Аз я наблюдавам: тя иде, навела глава, замислила се нещо, някакво приятно чувство има в себе си. Тя върви, аз я наблюдавам. За пръв път ми се случи да я видя в естествено положение. Тя върви така, харесва ми, иде, ще ни пресече пътя. До мене върви един евангелски проповедник, той приказва. Виждам, че мечката приближава, наблюдавам всичката щ психология. Гледам, почти ще се срещнем, какво ще каже мечката. Тя вече наближава, иде до 10–20 метра, ние вървим и тя върви, не си дига* главата. Замислила се, за вода отива. Казвам: „Слушай, една мечка иде насреща, да се поспрем малко, да мине". Исках да вземем позиция. Този се хлъзна, имало едно дърво, падна, обърна се и си дигна двата крака срещу мечката. Аз спрях, гледам: мечката отвори очи – като фенери, една светлина излезе. Тя се обиди, никога не е виждала такова нещо – краката насреща. Тя се върна назад, отдето идеше, тръгна в обратна посока. Назад не се обърна да погледне, наблюдавахме я. Казвам на проповедника: „Ти с речта си не можа да уплашиш хората, но с диганието на краката уплаши мечката". Казвам: Трябва присъствие на духа. Аз спрях, гледам: тази мечка бяга, по-бързо от кон бяга. Нагоре бяга и гледам, че има особено психическо състояние. Казвам: Не се страхувайте, мечката ще се върне. Като дойде някое голямо противоречие, тази мечка е дошла. Закъсал си, не се страхувай, ще се намери някой проповедник да си дигне краката нагоре, ще се намери малка причина, която да премахне мъчнотията. Имаш известни малки мъчнотии в живота си, не можеш да ги разрешиш по обикновения начин. Да кажем, дойде мечката у тебе – едно чувство се подига. Вълнуваш се. Какво ще правиш?

При изучаването на съвременната зоология, при изучаването на разните животни – вълци, мечки, – от чисто психологическо гледище, много пъти у децата може да се създадат много добри, но и много лоши последици. Като не знаем как да изучаваме животните, може да създадат лоши последствия. Ако аз бих преподавал естествената наука, щях да ги наредя в

преподаването по съвсем друг начин. Ако искаме да имаме наука за възпитание, трябва да познаваме научните методи. Защото, когато изучаваме едно животно, все-таки*, някое негово качество ще те засегне. Когато проучаваш вълка, все таки, ще остане нещо у тебе. Когато изучаваш другите видове животни и растения, все ще бъдат за или против, все ще оставят нещо у тебе. Та казвам: Когато се намирате в едно голямо противоречие, растенията и животните като ги изучаваш, може да ти помогнат. Да кажем, един човек се намира в едно болезнено състояние: проучвай, чети за растенията! Имаш някои трудности в живота: чети за растенията! Това е като един вътрешен възпитателен метод. Някои мислят за някои добри хора. Трябва да знаеш за кого да мислиш. Тогава, в историята като се проучава живота на великите хора във всичките отрасли на науката, които историята ни дава, те ще допринесат нещо.

Та, при сегашните условия ние оставаме сами. Тогава, ти искаш да се самовъзпиташ. Как ще се самовъзпитаваш? Ти от сутрин до вечер мислиш [за] себе си. Пакостта е там. Не мисли само за себе си. По някой път излез, погледни небето, помисли за онези хиляди [звезди] – те са параходи, които носят хиляди и милиарди същества – с каква бързина се движат. Погледни ги малко. – „Ще се отдалеча от пътя“. – То е влияние. Колкото и далеч да е тази звезда – светлината щ до нас достига за три години, за десет години, за сто години, за хиляда години – но тя може да упражни влияние. Има движения, много по-бързи от движенията на светлината. Като погледнеш, ако се свържеш с една звезда, тя ще упражни влияние върху тебе. Разбира се, звездите трябва да ги свържеш с разумни същества; тези, които светят, са разумни. Светлината е израз на разумност. Тогава избери според състоянието си една светла звезда. Да допуснем, че някой от вас е музикант. Той трябва да знае кой ще му помогне. В музиката трябва един стимул. Откъде иде стимулът? Музикантите често трябва да гледат звездите, защото музиката иде от звездите. Всяка една звезда има тон. Всичките като се движат из пространството, има една симфония – бетховеновата симфония е нищо пред симфонията на звездите. Пеенето на сферите, свиренето на сферите – то е от „Хиляда и една нощ“. Някой казва: „Докажи го“. Стига човек да има тънко ухо, мога да му докажа. Но когато е глух, мъчно може да се докаже. Сега, забележете, то[ва] са наблюдения, моите научни изследвания. Онези хора, които са музикални, одарени, имат музикални дарби, са всякога по-търпеливи от онези, които не са музикални. Кой човек е търпелив? Търпеливият човек е всякога музикален. Може да каже, че нищо не разбира, но той е музикален. Кой[то] е търпелив, той е музикален; който не е търпелив, той не е музикален. Сега, някои хора са чувствителни. Не смесвайте чувствителността с нетърпението. Чувствителният не че няма търпение, той има търпение. Търпеливият издържа, издържливост има, с голяма

издържливост се отличава. Човек, който не мисли, не може да бъде търпелив. Търпеливият човек мисли, разсъждава нещо. В него умът работи. Та казвам: За търпението е необходимо човек да бъде малко музикален. Не да излиза да пее и да свири пред хората, но на себе си да пее най-първо. Най-добрата публика за пеенето в човека е човекът. По-добра публика от него няма. Всички се стремете, като пеете, да се слушате. Като пееш, да не питаш дали другите хора го харесват. Ти, като пееш, се вслушвай в себе си. Ако всеки, като пее, се слуша, по-добре може да се научи да пее, отколкото, ако пита дали другите го харесват или го слушат.Ако преподавате някой път по пеене, карайте да се вслушват в това, което пеят. По някой път вас ви е страх, да не би да взимете някой фалшив тон. Тоновете не могат да бъдат фалшиви. Фалшивият тон е в определена гама. Имате вие определен тон, основен тон. Взимете фалшив тон, когато минавате от една гама в друга. Но за да взимете фалшив тон, трябва да има противоречие във вашите чувства. Ако чувствата ви са във възходяща степен, вие тогава бемолите* няма да можете да ги вземете на свят. Диезите** може да ги вземете. Като дойде повишение – върви, но като дойде понижение – не върви. Като сте неразположени, пониженията може да вземете добре, много хубаво, но повишенията не можете. По някой път гледам певците, които пеят – тъжните песни пеят много хубаво, щом дойде до веселите песни – не може, има известна сухота. Живите песни не могат да пеят хубаво, не могат да вземат вярно. Взимете един тъжен човек, дайте му една весела песен, той никога не може да я изпее. Взимете един, който е тъжно настроен, бемолите хубаво взема, като дойде до диезите, не върви. Някой път диезите взема вярно, бемолите не може. Това са посторонни работи, специфични работи.

Когато доктор Гал*** изучавал центровете на мозъка, открил центъра на разрушителността – грамадна енергия има. Един, който се занимавал с петлите – ония петли, които са силни, бойци – забелязал, че у смелите петли главата при ушите е широка, и още намерил, че у миролюбивите петли е по-тясна. Намерил едно различие в главата на миролюбивите петли и хубавите бойци. Като сравнил с хората, намерил пак същото различие. Онези хора, които са миролюбиви, главата не е широка; онези, които не са миролюбиви, главата е широка между ушите. И други центрове вземат участие в това. Та казвам: Човек сам по себе си представлява една област, която трябва да проучва.

Има много външни влияния, с които човек трябва да се справи. Трябва да разбере законите и тогава да се съобразява. Онзи лодкарин, който влиза в бурното море, той трябва да бъде майстор, защото е изложен на опасност. Тия вълни могат някъде да го завлекат и той трябва да върви да ги пресече. Ако дойдат встрани, веднага ще го прекатурят. Някой път вие в живота

падате. Тогава не сте вървели по същия закон, така да пресечете вълните. Като вървите, така да пресечете вълните, да не удрят отстрани – ще ви прекатурят. Тогава, мъчнотиите гледайте право в лицето, но и гърба няма да си обърнеш. Опасно е да вървиш успоредно с мъчнотиите – да те ударят в ребро. Върви насреща на мъчнотиите, или бягай – в гръб да те бият. Щом вървиш успоредно с мъчнотиите, непременно ще се обърнеш. Никога не върви успоредно с мъчнотиите. Какво се разбира сега „успоредно с мъчнотиите“? – Не се примирявай с мъчнотиите. Щом искаш да се примириш с една мъчнотия, тя ще те обърне. Не се примирявай, никакво примиряване с мъчнотиите! Щом искаш да се примириш с една мъчнотия, тя ще те обърне. Не се примирявай, никакво примиряване с мъчнотиите. Или вярвай, или върви смело напред. Но с нея паралелно да вървиш, не! Онези мореплаватели почти употребяват същия метод. Следователно, с противоречиви мисли и желания не върви паралелно. Ние сега се отклонихме малко. То е нещо, което може да приложите. В мъчнотиите направо вървете, напред!

Как започнахме, каква беше основната мисъл? – Старите методи. Например, старите баби употребяват старите методи, които са много благоприятни за тях. Детето е непослушно, тя му казала, че майка му е крива, баща му е крив и детето обича баба си, която го настройва политически против бащата и майката. Майката възпитава по един начин, старата баба по друг начин. Тази стара баба на младини възпитаваше както дъщеря си. Сега, като остаряла, дъщерята възпитава като нея, а тя прилага меките методи. Бабата прилага Христовия метод, майката прилага Мойсеевия метод. Майката казва: „Пръчица!“ Бабата казва: „Не!“ Сега, кой е по-прав? Бабата ли е права или майката? При децата да започнеш с Мойсеевия закон е право, но не само с Мойсеевия. Най-първо трябва да започнем с Христовия закон, после да влезем в Мойсеевия закон, и пак с Христовия. Може да ви приведа примери, може да ви аргументирам. Вие всякога започвате с Христовия закон, после ще дойде Мойсеевият закон. После пак трябва да влезете във фазата на мекия закон. Че така трябва да имате една баба, когато майка ви и баща ви ви набият, да има кой да ви утеши. Не е лошо човек да има една баба. Едно дете, затуй е хубаво да има освен баща, майка, да има един стар дядо и една стара баба. Децата лесно да ги утешават. Ти съвсем си загазил, хванал те онзи кредитор, който има да взема от тебе. Той е баща ти и майка ти. Дойде някой, казва: „Той е лош човек, кожодер“. – „Остави, ти ще намериш оттук-оттам пари, ще се уреди тази работа“. То е баба ти. Не е ли по-хубаво да имаш една баба, която да те утешава. Трябва да знаеш за себе си, кога да иде[ш] при баща си, майка си и баба си. Вие имате две майки, двама бащи и по две баби. Едната майка е много строга, другата майка е мека. Имате и двама бащи. Някой път ще се срещнат меката майка със

строгия баща, строгият баща с меката майка. Сега, бабата аз я вземам в дадения случай [за] меката майка. Тя е стара, умна. Казва: „Едно време и аз правех тия работи, дете е, защо ще го бия?“ Младата майка не разсъждава така. Старата баба казва: „Дете е то, не разбира. И аз като бях като тебе, не знаех тия работи“. Веднага ще се роди спор между бабата и майката. Кой е на правата страна? Бабата е на правата страна, майката е на кривата страна. Не искате да приучите детето, другояче не може, тя го обича, влиза в положението му. Казвам сега: Обичайте майка си, обичайте и баща си, обичайте и баба си, обичайте и дядо си.

Божият Дух носи всичките блага на живота.

3. *Лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя*
на 11.X.1935 год., петък, 5 ч.с., София – Изгрев

1935_10_13 Ще хвърля мрежата
неделна беседа

ЩЕ ХВЪРЛЯ МРЕЖАТА

Отче наш.

Бог е Любов.

Ще прочета само няколко стиха от 5-тата глава от Евангелието на Лука от 4–8 стих.

Ще взема само последните думи на петия стих: „Ще хвърля мрежата“. Двояко значение имат думите „Ще хвърля мрежата“. Ще взема положителния смисъл. Мрежата е едно условие, едно средство за прехрана. Нас, разбира се, не ни интересуват мрежите. Каква тайна може да се крие в една мрежа, направена от лико или от конопена прежда, изплетена по известен начин, за да се хване някоя риба. Какво изкуство има? Има разни мрежи, с които се хващат риби. За хората е много добре, но за рибите не е. Веднъж край Варна пътувам край брега, четирима души рибари хванали една голяма мрежа, в средата има един чувал, конусообразен. Голямо пространство завзема мрежата, в средата има един чувал, в който като влязат рибите, не могат да излизат. Минавам там, мене ме интересува, гледам в чувала такива карагьоз-чернооки риби, излизат от чувала и се хвърлят във водата. Рибарите псуват, те скачат. Останаха в мрежата само няколко, онези карагьоз сто, двеста, като патици изхвръкнаха. Рибарите псуваха орталъка. Тия карагьози научиха, че тия чували са опасни. Това не е интересно. Турците казват: Като се намери човек в трудно положение и хорото разваля. Понеже, животът представя едно хоро. Хората мислят, че дошли на земята не да живеят, но да се удоволстват. Тъй както сега хората са поставени, имат една идея, съвсем друга идея. От де са я взели, как са я научили, няма защо да се спирам, да ви разправям на вас. Всичките хора търсят този, красивия, щастливия живот на земята. (В)се за щастие говорят, а пък то иде точно обратното, противното. На земята, колкото щастието го търсят, то бяга някъде. Казват за някого ще е щастлив. Учи се, за да стане щастлив. Стане учен човек и изгуби и малкото щастие, което има. – Хайде да израсне, за да стане щастлив. Докато е малък, носят го на ръце, после като порасне, отиде щастието. Ходи сам, казва: Сам не се живее, да се оженя да си имам другарка, да стана щастлив. – Ожени се. – Хайде да имам деца, за да стана щастлив. Тия деца като награчат като гарджета. Жената, докато се ожени, казва: Господ ще промисли. Като се оженят, казва: Ти ще промислиш, разбираш ли ме, като си се женил, не мислиш, добре ще мислиш. Преди да се ожени, казва: Господ ще промисли, като се ожени, казва: Вече ти ще

мислиш – Господа го няма, къде ще Го хвана, ти си негов наместник, плащай сега. Сега говоря за един вид хора, за вас не говоря. Вие сега опити правите. Вие още не сте ученици, оглашени сте. В туй отношение не сте членове от моето гледище, не сте членове на семейния живот. Голяма наука е ти да бъдеш баща, да знаеш как да възпитаваш децата; майка да си – да възпитаваш, да изкарваш синове и дъщери като себе си. То е гениална работа. Не е лошо това, толкоз знаете, толкоз правите. Оглашени сте. Три степени има. Сега това да не ви обижда, че сте оглашени, защото оглашеният е кандидат за нещо. Онзи ученик е кандидат за първо отделение, за второ, за трето, за четвърто, кандидат е за гимназия, за университет. Като стане на 21 година, тогава е на друго положение. Казвам: Това е едно общо положение, през което всичките хора минават. Тук не може ние да се смеем. Понеже, няма човек, който да не мине през тази процедура. Някой току гледаш, не знае как да живее, умрял. Не само, който не знае, умира, но и който знае, и той умира. Сега не е въпрос в умирането. Не е въпрос да те назначат учител. Важно е, не да те назначат учител, но важно е как ще преподаваш. Важно е не да станеш ученик, но важно е как ще учиш. Не е важно да се ожениш, но важно е какъв дом ще имаш, как ще го управляваш. По-лесна работа няма. Като кажеш: Обичам ви, без тебе не може да живея, сърцето ми гори, ако не ме вземеш, ще изгори сърцето. Аз ще умра, пък и ти ще бъдеш нещастен. Казва: Хайде да го взема, да не изгори сърцето му. Това е алегория сега. Казват, че на момците горели сърцата. Аз досега не съм видял някой момък да го гасят с вода. По този начин само се говори. Като ви говоря тази работа, мяза на един гръцки свещеник, който съпровождал едно умряло, пее там, и може 10–15-тина да пеят. Пък и на турски значи добре. Един турчин казва: Папаз ефенди, за тебе е добре, но за умрялото как е? То е разбиране. Казва: На тебе е добре. Утешава го човекът, като пее попът, утешава го, а турчинът разбира, че е много добре. Носят те на гърба, свещеникът ти пее, трябва да бъдеш много благодарен, че има кой да те утешава, кой да те зарови, да ти пее, да ти чете една молитва, да те оправи за другия свят.

Сега да пристъпим към онзи предмет. Животът в сегашния развой мяза на един театър. Всичките хора са артисти: Някои завземат главни роли, някои второстепенни, някои третостепенни. В този театър има безброй роли. Всеки ще вземе една роль, която трябва да играе в тази драма на живота, която става. Вие знаете, аз върху драмата съм се произнасял и върху трагедията, и върху комедията съм се произнасял. Сега не искам да цитирам. Понеже, сме се намерили в живота, ние трябва да разбираме условията, при които трябва да живеем. Велики работи в света не можем да извършим. Великите работи се направиха, за нас не останаха велики работи. Вселената е създадена, звездите са създадени, какво ние ще направим в света? Да направиш един мост от месечината до земята не

може. Някой железен път да направиш от земята до слънцето не може, с аероплан да прехвръкнеш до слънцето, не можеш, някоя малка работа да се проявиш, да напишеш 3–4 куплета с черно мастило, наредени думите, вестниците да пишат, че то е великолепна работа. Или като художник с малко боя да нацапа платното, казва: Великолепно. Като проповедник изкажеш няколко думи, казват: Великолепна проповед. Малките работи са за нас. Всички ние в живота се занимаваме с малки работи. Там е опасението сега, тия, малките работи, как да ги правим. Малките работи развалят живота. Ястието не е сготвено както трябва, лукът е препържен, ястието е прегоряло, пресолено, като дойде стопанинът на къщата, навъси вежди от яденето. Питам: Кои са причините за пресоляването на ястието? То си има свои причини. И според мене, понеже мъжът е господар на положението, неговата другарка трябва да го пита колко сол трябва да тури. Това трябва да определи дозата. Той трябва всичко с теглилка да определи. Трябва да определи колко вода да тури, половин кило, едно кило вода. Колко лук с теглилката да определи, колко домати с теглилката, колко сол с теглилката, всичко трябва на везните да определи. А пък сега жената нарежда без теглилка, всичко туря без теглилка, вследствие на това яденето се пресолява. Ако теглиш на теглилка, работите не се пресоляват. Сега тази е лесна работа. Този въпрос за яденето е разрешен. Вече толкоз хиляди години почти са се разрешили, дошли само до един въпрос. След като се храниха хората с много яденета, става въпрос с месо ли да се хранят или да бъдат плодоядци, вегетарианци. Ако станат месоядци у тях мускулната система у тях и костната система ще станат по-силни. Техният обективен ум ще се развие по-силен. Всички тия месоядни животни имат един отличен обективен ум. Много са прозорливи, хитри, стратегия във всичко тъй много добре разсъждават. Дойде ли до известна философия, морал. Техният морал почива върху тяхното удоволствие, за вълка, за мечката, за лъва, за всички тия месоядни животни, морал. Това, дето те се удоволстват. Като няма удоволствие, не е морално. Вегетарианската храна от друга страна ще усили повече нервната система, създава по-крепка нервна система. Образува се един организъм, устойчив, по-издръжлив. Всички тревопасни животни са по-издръжливи. Някои казват, че месоядните дълго живеели. Засега най-много живеят растенията. Те не са месоядни. Защото, ако растенията са месоядни, изключено е вегетарианството. Та казвам: Има тия два начина за хранене. Един начин уподобяване има – четири течения у човека, двете са устойчиви течения, които принадлежат към порядък възвишен, двете течения, които принадлежат към един по-нисш свят. Аз наричам този свят в човешките корени на живота. Онази пословица казва, че корените на човешкия живот са горчиви, а плодовете сладки. Вярно е, че на земята човек желае своето удоволствие, около него хиляди хора ще пострадат. И ако някой би ни наложил морал да бъдем снизходителни към другите, ние ще се намерим

в едно много голямо противоречие с бъдещия морал. За да бъдем щастливи, ние трябва да знаем как светът е създаден. Ние не знаем как светът е създаден. Ние не знаем как светът е създаден и какво искат от нас. Ние едва сме дошли на степен на своето самосъзнание, разбираме да задоволим нашите нужди. Мислим като задоволим нашите нужди, в това седи нашето развитие. Но виждаме в основата тази философия има нещо право, но тази философия създава много нещастия. Почти всичките нещастия на земята се дължат на човешкия живот и неговото самосъзнание. В живота тяхното нещастие седи в това съзнание. Човек израснал, той победил много качества на животните, но той не могъл да се храни с лошите страни на човешкия живот.

Сега казва Христос на Петра: „Хвърли мрежата!“ Казва: Ще хвърля и хвана много риба. Добре, това не е сега съгласно със сегашното вегетарианство теория. Христос не е проповядвал вегетарианството в тази смисъл, както сега го разбират вегетарианците. Те са раздвоени на два лагера: Едни, които поддържат растителната храна, без изключение за всички живи същества. То е един научен въпрос, който се разглежда от две страни. Може да го разгледате от чисто научно-органическо гледище. Каква полза ще допринесе растителната храна и каква месоядната? Може да четете книги по този въпрос. Може да вземете, който искате възглед. Обаче във времето, когато Христос се яви, употребяваха рибите по известни съображения. Ако вие сте на северния полюс, с какво ще се храните? Условията ще ви наложат да се храните с месоядна храна. Растителна храна няма, риба има изобилно. С риба ще се храните. Това са външните условия. Но идеята за вегетарианството някои поддържат в окултната наука. Човек е ял месна храна при следните условия: Понеже животните и той вървели паралелно, слизали надолу, еднакво са вървели, човек могъл да яде, съвместно е било месната храна с човека. Но човек се отделил от животните, животните слизат надолу, човек продължил една възходяща светлина. Следователно, ако сега човек се храни с месна храна, той се чуди в едно противоречие, понеже, тежнението на животинската храна е да се повърнат към своя първоначален източник. Следователно, ако ти се храниш с месна храна, ще имаш тежнения, един ден ще влезеш в положението на животните. Растителната храна е във възходяща степен, растенията идват сега, слизат, те се диференцират, материята, не представляват такава опасност за човека, сега растителната храна е още в съгласие с него. Затова ония клетки, които се образуват от растенията, не се изисква голяма енергия да се задържат. Има два начина, които поддържат. Някои казват: Храната е лоша. В какво седи лошавината на една храна? Ако вие се храните със свинско месо, свинските клетки ще дойдат (да) се присадят у вас; ако вие се храните с овче месо, овчите клетки ще дойдат да се присадят у вас, ако вие се храните с домати, доматените клетки ще

дойдат да се присадят у вас. Един ден, ако ядете само месна храна, от натрупването на тия клетки ще вземете този характер на тия същества. При това свинските клетки са крайно индивидуални, изисква се голяма сила да ги задържаш. Ти ако ядеш свинско месо, клетките като дойдат, трябва два пъти повече енергия да ги задържиш, като разбойници трябва да ги пазиш, бягат, при най-малкото условие от човека. Ти трябва да туриш голям контрол. Ти ще харчиш повече да ги задържиш, отколкото придобиваш. Онези, които боледуват, свинските клетки избягали и задигнали това, което човек има. Тогава вие боледувате. Така поддържа окултната наука, че свинското месо е неестествено, понеже се изисква голяма енергия, с която трябва човек да ги поддържа. По-добре е човек да яде растителна храна, те са миролюбиви, трудолюбиви. Те може да се използуват. Свинските клетки са много мързеливи, те са големи разрушители. Туй е казано на човешки език. Сега може от научно гледище да разгледате въпроса. Един въпрос е научен според мене, когато може да се приложи за подобрението на един човешки живот, за подобрението на една раса. Ако вълчата раса се подобрява, че могат по-лесно да хващат овците, подобрение ли е? И действително вълкът достигнал до известно стъпало на интелигентност, много умен е. Там, дето се засягат интересите, не е глупав. После има друга добра страна във вълка, може в бъдеще да се развие. Той се много привързва. Вие после не сте наблюдавали във вълка, той има много тъжни очи. Той, като върви, опашката не е вдигната като на кучето, но простряна. Муцуната му е дълга като на философ. Казва: Лош е този живот, който живея, как ще го прекарам? Лоши времена настанаха, навсякъде го гонят, навсякъде го хукат. Следователно, вълк оправен не може да намериш, се ребрата му се четат. То е второстепенно, ние не се интересуваме от вълка. Сега ще кажете какво отношение има. Това е обяснение.

Хващат рибите. Христос казва: На какво основание улавяте рибите? Според нашето разбиране човек само с топла кръв ще живее. Щом изстине кръвта, изстинат краката, ти умираш като човек. Рибите са студенокръвни и пак живеят. Значи в рибите има една наука, която човек (е) забравил. Човек, ако иска да бъде хладнокръвен, трябва да яде риба. То са изводи. Този аргумент не допринася на вегетарианците. Че как ще добиете търпението? Казва: Бъди търпелив. Не само рибите може да допринесат за търпението. Христос обърна внимание на крина. Казва: „Не се грижете, що се безпокоите, вижте крина как расте“. Господ го облякъл, бъдете спокойни. Значи в растителното царство, ако знаеш как да използуваш растителната храна, може да придобиеш туй качество на търпението. За да бъде човек търпелив, трябва да дойдат известно количество клетки на търпение. Има няколко начина да бъде човек търпелив. Някой човек е нетърпелив, но когато се разстрои неговата симпатична нервна система. Тя

влиза в разрез с неговите чувства с личните му чувства и влиза в стълкновение със самосъхранителните му чувства. Самосъхранителните чувства на човека са поставени около ушите, там са най-груби чувствата. В месоядните животни са силно развити. Личните чувства са добили своята насока, своето развитие у човека. Няма животни в света, у които личните чувства да са така силно развити, както у човека. Например, лъвът има голямо честолюбие. Много от птиците имат туй чувство. Всички горе-долу го имат този мъжки елемент, но у човека личните чувства са силно развити. Някъде тия лични чувства са видоизменили човешката глава. Вземете един френолог. Френологът той ще ви покаже един човек със силно развити лични чувства. Той има особена форма на главата. Щом имате силно развити лични чувства, набира се излишна енергия, която винаги ще ви тури в стълкновение. В личните чувства, във всяко чувство, във всяко помръдване, на лицето, на окото, всичко прави впечатление, веднага може да вземете кривата страна. Този въпрос е научен, второстепенен. Толкова не сте запознати с френологията. Ти ще буташ главата, но някой път, ако не знаеш как да буташ главата ти, ще си създадеш беля на главата. Тези френолози, които изследвали главата, казват: Някой човек ти каже: Искам да ти бутна главата. Ама не е хубаво всеки човек да ти бута главата. Един благороден човек, ако ти бутне главата, той ще ти предаде нещо в мозъчните чувства и способности. Един невежа да те бутне, ще ти предаде невежеството. Или от него ще стане лъчеизпускане, една гъста материя, която влиза в ума, веднага ще ограничи твоя ум. Забележете защо сега говедарите не са много интелигентни. Цял ден те се занимават с това говедо, това говедо удари, онова говедо удари, като поглежда тия говеда. Тия говедари са много хладнокръвни. Те не искат да знаят нищо. Те приемат това неразположение на животните. В овчарите работата седи другояче. Овцата е доста интелигентна, овцата може да се привързва. Всеки овчарин има любими овци, назовава ги на име, като ги повика на име, идват. Но един говедар не може да направи това. Много мъчно е да накараш едно говедо да дойде при тебе. Биволът е друго, биволът се привързва. То е изключително. Биволите пущат в гората вечер, сутрин, като отиде този на един километър, като чуе гласа, биволът започва да издава глас и се връща.

Казвам: Ние, съвременните хора, разглеждаме нещата малко противоречиво. Религиозните разглеждат малко едностранчиво. Онези, които разглеждат обществения живот, гледат едностранчиво. Няма една мярка, с която да знаем как да разглеждаме живота. Всеки, който казва: Трябва да си уреди живота, той трябва да бъде учен. Те са общи положения. Човек трябва да има едно изкуство, с което да е полезен на хората. Например вземете човешката реч. Няма нещо по-стройно. Трябва да знаеш как да произнасяш думите. Няма нещо по-стройно от човешката

реч. Ама ти не знаеш как да насочваш погледа си. Ами, че мощното в света, то е. Може да срещнеш една мечка, като срещнеш, да се стъписа: Може да срещнеш една боа, като срещнеш, да се стъписа. Ако не знаеш, ще се нахвърли отгоре ти. Ти може да срещнеш някой да е разбойник, апаш, като го погледнеш още на половин километър да го смразиш с поглед, да произведеш цял един преврат. Може да запитате по кой начин. Чудна работа. Германците, които разбират по техника, като им забраниха там да се увеличава флотата, после ги ограничиха да си правят аероплани, да не се въоръжават, тия германци след дълго време намериха начин, по който да спират горението в мотора на аероплана. Известни газове като хвърлят в пространството да спрат вътрешното горение. Може една ескадра от аероплани, те като пратят своите лъчи, веднага всички аероплани като круши нападат. Как са го намерили? Намерили са го хората. Това е на опит, направили са го хората. Преди няколко деня дойдоха едни чужденци, искаха да се запознаят с мене. Онези, които ми ги препоръчват, мислят, че се заинтересовали от новото учение. Двамата дойдоха и двамата са изобретатели, те носят своите изобретени начини, по които снемат аеропланите, показват чертежите, питат, разбираш? Казвам: Разбирам малко от чертежи. Разправят ми на немски, малко руски говорят, малко английски. Единият чех, другият не зная от каква народност. Казва, може ли ние да идем да проповядваме вашето учение, ама ние като приемем вашето учение, да ни дадете билети да пътуваме за Абисиния. Съвсем материална работа. Казвам: През къде ще минете? През Персия ще минат за Абисиния. Казвам: Защо не минете през Египет, през Суецкия канал. Като имате това изобретение, спрете се, дайте го на англичаните. Те са пак постоянни работи за обяснение. Този човек тръгнал от Европа за Абисиния. Казва: Те имат нужда, там ще го продадем. И двамата са тръгнали. Аз казвам: Не мога да ви помогна, но тук се научих има да се издава списание „Абисиния“, идете при редакцията на това списание, може да ви дадат билет за Абисиния. Единият ми разправяше той турил чертежите в една мукавена тръба, паднаха му чертежите на дъските, той не ги вижда, той държи мукавата. Аз ги вземам и му казвам. Отиваш в Абисиния, чертежите остави. Той ги тури в това и благодари. Казвам, запуши го от едната страна, че може пак да ги изгубиш.

Сега да се повърнем, онова в живота, което ни предстои, то са малките работи, които трябва да вземем и да прилагаме в ежедневния си живот. Но ако човек вечер, сутрин се безпокои за своята прехрана, какво ще прави? Човек може да е осигурен за своята прехрана, но разваля се стомахът, може да се безпокои. Няма пари, може да се безпокои. Значи човек трябва да избегне. По някой път аз гледам хората. Аз завиждам на някой заяк. Но някой път аз съм се спирал, разпори си краката. Аз се спра, казвам: С големия страх, който имаш, ти пак живееш, пак се жениш и деца имаш.

Бият те, стрелят те навсякъде, пак се спогаждаш, имаш това голямо досещане. Средствата и условията, които имаме в дадения случай за живота, не ги изпущай. Имаш една мрежа, стани рибар, хвърли мрежата във водата, колко риби ти трябват? Трябват ти 5–10 риби, като ги хванеш, нито една не хващай повече. Всеки, който се опитал да хване повече риби, не е прокопсал. Онзи, който ходи и лови риба и той не прокопсва. Онези, които горят растения за въглища и те не прокопсват. Дерменджиите, въглищарите и рибарите не прокопсват, богати не могат да станат. Ти като рибарин, ако мислиш да станеш богат, лъжеш се, не може да бъде; ако мислиш като въглищар да гориш дърветата и да станеш богат, няма да бъде; ако мислиш като дерменджия (от) брашно да станеш богат, няма да бъде. Онези, другите, може да станат богати. Мрежата това е едно средство, едно условие. Дарбата, която Бог дал на човека, това са средства. Това са условия, които трябва да се турят на работа. Мъчнотиите, които сме създали, срещаме в живота, те са създадени от самите хора. Тия мъчнотии, които сме създали, трябва да ги премахнем. Ние не сме отговорни за всичките мъчнотии, които са в света; ние не сме отговорни за всичките страдания, които са в света. Бият се хората, какво ще ги правиш? Сега италианците се бият с абисинците, какво ще ги правиш? Кой кого ще съди? Победеният винаги е на кривата страна, победителят на правата страна. Съглашението като победи Тройния съюз, наложи на Германия 120 милиона контрибуции. Следователно, в света силните всякога имат право. Ако вие искате да имате право, трябва да бъдете силни. Как? Или по тяло трябва да бъдете силни, или по дух, или по морал трябва да бъдете силни. Сила трябва да има човек. Трябва да има нещо, на което той трябва да разчита в света.

Но сега ние казваме: Имай вяра. Но всички казват, че трябва да имаме вяра. Всички имаме вяра, а с тази вяра, която имаме, тя не ни помага, тя е една формална вяра, не една реална вяра, която може да прегледам в знание, която може да ни помогне. Има една вяра, в която човек никога не може да се разколебае. Тя е вярата, която помага. Хората са лековерни. Вземете идеята: Има ли Бог или не. Всеки един от вас може да се разколебае. Да кажем в дома всички измрели: бащата, майката, всички, останеш само ти сам, веднага се разколебаеш, казваш, какъв Господ е този. Един религиозен американски милионер имал един син, той умрял и оттам насетне станал безверник. Той бил на 25 години, праща го в Европа да се учи, като се връща, умира. Оттам насетне станал цял преврат. Може сега да е в друго състояние. Веднага в него настанало едно ожесточение как трябва да се лиши от едничкия си син, който му останал, защо Бог не му го оставил да живее. Той бил един американски милионер. Сега какво най-после. Няколко години бил ожесточен, най-после се явява син му в един .... и казва: Ти няма какво да се сърдиш на Господа, пък няма и на мене

какво да се сърдиш, имаш 20 милиарда долара, определени за мене, аз съм в другия свят, виждам нещата, как ти не ги виждаш. Моето желание е, ако ме обичаш, ако ме слушаш, направи един университет, тези пари тури като поддръжка на университета, нека млади момци да се учат в този университет, да се приготвят в живота. Това ще има много по-голямо благо, отколкото ако останех на земята да живея. Тъй да направиш, ще разбереш истината. Така казал синът, най-после този създал този университет, направил както синът казал. И написал така: „Този, който умря, още говори".

Ние, съвременните хора, разглеждаме нещата много едностранчиво. Някой казва: Аз не искам отвлечени работи. Животът не е отвлечен. Ние живота не го познаваме, нищо не знаем, ние познаваме само външната форма. Казва: Видях Драгана. Ти човека не си видел. Ти си видял неговия автомобил, неговото тяло. Тия, двете очи, те са фенерите отпред; неговите ноздри това са отворите, дето излизат газовете. Устата е пищялката. Между него самия и автомобила има грамадна разлика. Щом пътува, пръхти, щом спре, кротува. Казва: Аз видях, аз опитах живота. Тепърва има да опитваш живота. Казва, там в Евангелието: „Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго Бога и Христа, Когото си пратил на земята". „Това е живот вечен, да позная Бога". В Него ние живеем и съществуваме. И следователно в даден момент, щом ти се отречеш, тази реалност се разделя в тебе на две противоположности, ти усещаш една тъга, една скръб, че нищо не си разбрал. Кой би намерил щастието в себе си, кажете ми? И човек може да намери Бога не в тялото си. Има едно място в съзнанието, дето човек може да намери Бога, то е една малка светлинка далечна и по някой път човек може да го намери при най-голямата скръб, когато е отчаян, като дойде до положението да се самоубие, не иска да живее, в неговото съзнание тогава се явява – така мнозина са ми разправяли своята опитност – една малка светлинка се явява, един много тих глас излиза от тази светлинка, казва: Ще се оправи тази работа, не се безпокои, търпение, търпение, ще се оправи тази работа. Как ще се оправи нищо не му казва. След няколко време се оправи работата. Как ще се оправи, може да ви приведа един пример. Не мислете, че всеки пример, който ви привеждам, може да се приложи. Той е неприложим. Да ви приведа един пример. Един свършил университет с отличие. Но понеже човек е с амбиция, няма прогресивност, иска хората да съзнаят неговото знание, не е агресивен да си проправи път, започнал да прави добро, да привлича хората. На този направил добро, на онзи направил добро, раздал всичкото имане, нищо не оставил за себе си. Никой нищо не иска да знае, всички казват: Много глупав човек! Голям простак, баща му оставил, той ходи да помага на хората, свършил университет, с глупави работи се занимава. Той дошъл най-сетне до отчаяние. Това е един анекдот. Казва: Нищо не ми остава

друго, хората не ме обичат, разбират, може да се удавя. Отива да се дави в реката. Казва: Отсега реших да не помагам. Наближил реката, гледа едно младо момиче се дави. – Да му помогна ли, че да се удавя или да не помагам да го оставя да се удави. Толкоз глупости съм направил, хайде да направя и тази глупост още. Тамън излиза на брега, хващат го стражарите, казват, дай си името. Казва си името. Това било царската дъщеря. Взели му името, за да разберат кой спасил царската дъщеря. Те му взели името да не се изгуби. Оттам насетне като направил последната глупост, всичко му тръгнало напред. И на вас ви казвам: Направете последната глупост. Вие, докато не дойдете до последната глупост, няма да разберете живота. Че не е сега меродавно общественото мнение. В какво седи общественото мнение? Аз не съм против общественото мнение, моите почитания на общественото мнение, но няма никакъв морал. Един ще ти говори едно, един ще ти говори, че не си прав. Ако вярваш в Бога, казва: Не стори му нещо. Значи по .... може да вървиш. Общественото мнение е много шантаво. Мисля ако четете този автор Джек Лондон – той описва своята история в един от героите Джеймс. Той описва кои са били подбудителните причини на този герой. Там иде една малка мома, която му дава един подтик да се съвземе. Сега разглежда общественото мнение, той вижда тия хора с високо обществено мнение, никак не разбират класиците; много хора са аристократи, без да са чели нито един класик. Много хубаво говорят по музика. Той ще свири някое парче от Бетховен, запознат бил с Бетховен, или някой друг автор. Това не е познанието. Но коя е най-любимата песен на Бетховен? – Въпрос е коя е. – Девета симфония. Не се знае. Кой е центърът, от който започва Бетховен или Бах? Знаете ли коя е ядката? Всяко нещо има своя ядка, отдето нещата излизат. Бетовен има особен пункт, отдето неговата музика се развива; Бетовен има един център, около този център всичко се движи. Имал нещо любимо в душата, неговото вдъхновение излиза. От този център са излезли всички негови творби в света. Когато говорят за Бетховен, че писал така или някой поет има поетическа творба, от която са излезли всички други поетически творби. Или религиозният човек и той трябва да има място, от което да излиза, не посторонно вярване. Казва: Вярвам в Бога. Какво ме интересува, че вярваш в Бога? Какво ме интересува, че някой има свещ. Незапалената свещ мене не ме интересува. Казва: Имам десет свещи. – Не ме интересуват. Но една запалена свещ ме интересува, понеже и аз мога да се ползувам от тази светлина. За мене слънцето ме интересува. Има много други слънца по-големи от нашето, не издават светлина, какво ще ме интересуват. Мене ме интересуват тъмните слънца. Голяма катастрофа станала в света. Катастрофата, която станала в нашата слънчева система, има една планета разрушена. Грехопадането, което влезе в хората, се дължи на това, че преди няколко милиона години – няма да ви кажа колко – преди няколко милиона години, тъй в далечното минало, нашето слънце

минало през едно черно слънце, което оставило всички лоши последствия. Без малко щяла да се изличи цялата човешка раса. И тогава, за да ви спася от нашето лошо положение, в което сме се намирали, Господ създал наша земя. Казва: В начало Бог създаде небето и земята и земята беше неустроена. Тогава създаде слънцето и луната, за да улесни сегашния наш живот. Сегашният наш живот дошъл до пътя да се освободим от това черно слънце, което дава съвсем друга насока. Сега не ви казвам да вярвате това. Те са теории, които обясняват, че Господ така направил света. Но непрактично е. Противоречията в живота са създадени от нас. Противоречията в живота ние ги създаваме. В сегашния живот, за да разберете произхода на злото, съберете двама музиканти. Най-първо дайте им един хубав роял първокласен. Никой да няма при тях, единият ще свири и другият ще свири, няма да се спорят. И двамата започнат да се хвалят, че са благодарни. Но пуснете публиката да ги слуша, веднага ще се измени тяхното състояние. Публиката ще започне да преценява, който от двамата свири по-хубаво: първият или вторият? Веднага ще се яви амбиция. Единият ще свири да се покаже и другият ще свири да се покаже. Стане вълнение у тях. Най-после публиката се произнася, че онзи свири по-добре, другият казва – публиката не разбира. Ако аз бих бил музикант, ето какви качества бих желал да развия, аз го проектирам тъй. Ето аз какво разбирам под музикант: Аз съм музикант, но користолюбив, скържав си, като ти изсвиря едно парче да се отвори сърцето да помагаш на бедните. Като се върне в къщи да е любезен с жена си, с децата си, казва: Днес слушах един музикант, направил цял един преврат в моя живот. Така ми разправяше един американец: Аз слушах ученичката на Паганини, Камила Русо, да свири „Сънят на човешкия живот“. Като свири, в мене стана един цял преврат, бях готов да дам всичкото имане, бях готов да се примиря със света. Като излязох оттам, бих желал да свиря като Камила Русо. Ами че то е изкуство. Какъв духовен човек си ти, ако не можеш да предадеш онова изкуство, което имаш. Този Божествен импулс да го предадеш, всички хора да са като тебе, не като мене да станат, но туй благородно чувство да се предаде, че всички да искат да бъдат музиканти. Аз вземам сега думата музикант за обяснение, и художник също. Не че музикантите не свирят хубаво, много правилно свирят. Никога светът не е свирил така хубаво, както сега свири. Едно време не е имало такива музиканти като сегашните. Какъв бил инструментът, на който Давид свирил? – На арфа. Много елементарна арфа била. В него имало музика вдъхновение. С туй вдъхновение даже при един прост инструмент той могъл да изкара такива особени звукове. Казвам: Всички имате едно благословение, което Бог ви дал, от което иде вашето щастие. Ларинксът, който имате, е едно благословение. От вашия ларинкс, от вашата уста как да я отваряте зависи цялото ви щастие. Някой път една дума кажеш. Някой път седиш и не знаеш какво говориш, искаш много да говориш.

При многото говорене грехът е неизбежен. Турците казват: Много приказки на воденицата.

Гледам по вашите лица една черта на песимизъм, много сте остарели, много сте сериозни. Ще напуснете вашата сериозност. Под думата сериозен човек разбирам: Човек трябва да мисли. И в мисълта човек трябва да е радостен. Той трябва да се радва, че може да мисли. За три неща ние трябва да се радваме. Ние трябва да се радваме, че може да мислим; ние трябва да се радваме, че може да чувствуваме; ние трябва да се радваме в дадения случай, че може да постъпваме, както намираме за добре. В индуската философия казват: Не му търси корена, да се отрече човек да мисли. Но криво е преведено. Много класически правила са криво преведени. Убий всяко желание. – Правилно мисли, нищо повече. Тази мисъл, която не е правилна, остави я настрана. Вземи онзи камък, от който може да изкараш нещо. Първото нещо, гледай сутрин като станеш умът ти да е на място. Имаш тъжна философия. Има нещо, което те смущава. Попитай се защо се смущаваш? Казва: Аз съм много нещастен. Казвам: То е началото на твоето щастие. – Ама боледувам. То е нищо, че боледуваш. Един ден от теб няма нищо да остане: мертеци, всичко това ще изчезне, мозъкът ще изчезне, ти си в началото, трябва да си герой. Ще ти вземат автомобил, ще те оставят без автомобил да ходиш. Не искам да ви представя лошата страна на живота, то е илюзия на живота. Ние мислим, че това, което имаме, то е щастие. Щастие е, ако знаем как да го употребим. Тялото е едно голямо благословение, без туй тяло не можем да живеем на земята, не може да добием никаква опитност. Без този мозък не можем нищо да постигнем. Ти си неблагодарен за тази глава, която имаш, казваш: Умът ми не стига. Че ти малкия ум, който имаш, не знаеш как да го направляваш, тялото, което имаш, не знаеш как да го направляваш. Този, малкия ум, който Господ ти дал, не знаеш как да го направляваш, как ще управляваш, ако Господ ти даде едно голямо тяло? Преди няколко деня дойде при мене един младеж, който казва: Не ми се живее, ще взема един револвер, ще си тегля куршума. – Знаеш ли, че като влезеш в оня свят тамън девет кожи ще ти одерат от гърба тебе. Ти като влезеш в оня свят ще запазиш своето съзнание, понеже, няма в какво да живееш, ще бъдеш последен бедняк. Ще искаш да говориш, уста няма да имаш, ще искаш да гледаш, очи няма да имаш, ще искаш да слушаш, уши няма да имаш, ще искаш да ходиш, крака няма да имаш, ще искаш да ядеш, уста няма да имаш. Ще искаш да се върнеш в тялото, ще го намериш, че гние, не може да се върнеш. Ще идеш между хората, не те пущат, хлопаш, навсякъде затворено, не те пущат, отвсякъде те пъдят. Знаеш какво нещо е самотията? То е философия. Не е философия, не искам да ви представя мъчната страна, казвам: Такова е положението на един човек, който не разбира законите на добрия живот. От туй гледище реалното добро е най-

хубавият път да се отворят възможности и за физическия, и за духовния, и за Божествения живот. Защото физическият живот, който имаме, и той е Божествен. Ако този, малкия физически живот, който имаме, не може да го използуваме, как ще използуваме грамадните духовни дарби, които имаме? – От земята трябва да започнем добре. Казва Христос: „Вървете напред, хвърлете мрежата, извадете риба, турете я на огъня“. И ти си една риба, която ще влезеш в мрежата на по-големи същества, ще те турят в огъня, ще те пържат. Вашите страдания ето как ги представям фигуративно. Вашите страдания не са нищо друго, вие сте дойни крави. Някой изгладнял, ще те хване, ще те издои, ще извади млякото, ти ще идеш да пасеш да наваксаш млекото. После дойдеш, пак те издоят. Тебе защо ти е нещастието, казва: Как ще се освободя, този свят не е така направен, както трябва. Има други същества около тебе, които се ползуват от тебе. По този начин като говоря, ако не разбирате духовния живот, ще се изпоплашите, казвате: Опасно е. Тия същества трябва да ги видите, те ходят по земята. Преди 4 години спирам се пред един мравуняк, дето всичките мрави проявяват голяма деятелност. Седя с един приятел, изваждам тази лупа, слънцето грее, поставям отгоре на мравуняка лупата. Всичките мрави се наежиха, идат ту към фокуса, ту се отдалечават, като я парне, отскочи, всички обикалят, аз движа лупата, щом ги парне, всичките бягат. Какво ще кажат? – Едно чудо, една опашата звезда. Започва да дими техният мравуняк. Какво ще мислят, аз си правя опитите с тях, фокусирам, приближавам, отдалечавам, играя си с тях, от мене зависи, може да им разруша целия мравуняк. Те мислят, че са щастливи. Понеже съм снизходителен към тях. Ти живееш в света като мравуняк, гледай на тия господари да не престъпиш законите, защото току гледаш един ден дойдат със своите лупи, ходят насам-натам, казваш: Големи нещастия имаме. Големи нещастия идат. Нещастието е признак всякога, че ти си нарушил някой закон, знаен или незнаен. Може ти да не си виноват, трябва да се учиш. Всички нещастия, страдания, се дължат на неща, които не знаем и ги правим. Трябва да ги научим. Щастието зависи от нещо, което знаем и ги правим. Минаваш покрай един беден човек и му помагаш, никой не те вижда, вървиш, усещаш се весел. Направиш някоя погрешка някъде, пак никой не те вижда, но се връщаш паднал духом. Тия същества са недоволни от тебе. В първия случай казват: Много добре направи, ние ти благодарим, ние ще помогнем във втория случай. Видяхме твоята постъпка, ще те постигне, ще те стегнем тебе. Туй наричаме съвест. Като направиш тази погрешка, казват: Видяхме тази работа, къде ще се криеш? Направиш добро, похваляват те.

Ние казваме: Къде е другият свят? Че ние имаме ближни. Кои са нашите ближни? Вашите ближни са всички напреднали братя, които са завършили своята еволюция, които живеят на земята. По някой път те

слизат да живеят между хората. Какво да ви кажа? Те сега се веселят. Казват: Да се весели духът. Значи Бог изпратил повече от напредналите същества да се веселят в хората. Ако всеки ден вие се посещавате от тях, ако вие сте музикант, него ден ще свириш, както никога не си свирил. Ако си поет, ще пишеш него ден, както никога не си писал. Ако си оратор, ако си майка, учител, баща, всеки ден ще опитваш туй, което иначе никога не би опитал. Ако не те посетят, ти се отчаеш. Тяхното присъствие ще бъде забележително, щастлив ден. Мнозина са ми казвали: Така не се говори, те са отвлечени работи. Това са заблуждения, защо ще се заблуждава светът? Казвам: Цветните лъчи съществуват ли? Тия цветни лъчи са разумни същества. Лъчите за мене са живи същества. Като видя червения цвят, считам, че това са същества. Синият цвят е разумно същество, зеленият цвят е друго разумно същество. Като видя един светъл лъч, той е съставен от седем лъчи. Един лъч като видя аз някой път, слушам музика, толкоз ми харесват. Аз най-хубави песни съм слушал сутрин, когато слънцето изгрява, то е едно нещо, какво да ви кажа, аз не искам да вярвате, защото ако вярвате, ще станете нещастни. Не искам да ви кажа, че вие не знаете. Най-първо ти при един лъч трябва да знаеш как да се поставиш. Ако вие изучавате едно положение физическо на светлината – ако сте умни и ме слушате – ако сутрин, когато изгрява слънцето, се изправите и гледате слънцето, един се изправил, друг се изправил да гледа слънцето. Не е прав метод да гледаш слънцето. Има един начин, ще се поставиш така, щото твоят лъч да влезе в твоето съзнание. Този лъч като влезе, с кое око гледаш ти. Но от вас забележете, колцина от вас имате нормални очи? Ако забележиш едното око гледа по-далеч, другото по-близо. Ако затвориш едното око, предметите са по-големи, ако затвориш другото око, предметите са по-малки. Следователно, не може да имате това разположение. Трябва да се поставите така, че тия лъчи трябва да влязат хармонично, тогава първото нещо, ако сте неразположени, ще почувствувате разположение, една голяма приятност, всичките хора ви се виждат мили, любезни – струва си да се живее. Ако дойдат тия неща, ти си се поставил добре и си възприел тия лъчи, ако не добиеш туй настроение, ти не си се поставил, както трябва. Аз на мнозина съм казвал да си пекат гърба. Гледал съм ги как си пекат гърба. Така не се пече гръб. Трябва да ви кажа ъгълът какъв трябва да бъде, вие трябва да разбирате много добре математическите отношения и геометрическите ъгли. Потребно е светлината да пада при един хармоничен ъгъл, при известни криви линии, трябва да ги знаете, това е наука. Ако вие не разберете науката на светлината, как вие ще разберете науката на вашата мисъл. Например, при какви условия се ражда вашата мисъл? Какви образи трябва да имате? Във вашия ум трябва да седи идеята за Бога като за едно Същество, в Което вие живеете, Което досега ви е дало всичко и не е направило въпрос от хиляди и хиляди години – и живот, и здраве, и всичко благо ви дало. Вие още не

сте се спрели да Му дадете още една благодарност, признателност за онова великото добро, с което ви е обгърнало. Вие седите цял ден като своенравни деца, бърборите. Какво е това духовен живот, какво е това християнство? Аз, ако съм музикант, ще кажа. Днес ще свиря за Този, Който ми дал всичко, ще кажа: Господи, ще посвиря. Аз ще свиря на Господа и после ще свиря и на вас. Аз бих ви препоръчал: Вие най-първо не отивайте да правите добро на хората, идете направете някое добро на някое цвете в пясъка. Сега е суша, два месеца вземете вашата стомничка, полейте и кажете: Както аз поливам цветето, така Господ мене да полее. Едно цвете, второ, трето. Ще кажеш: Аз, човекът, който съм свършил университет, да ида да поливам едно просто цвете, да си губя времето. Ти, ученият, ще седнеш, ще запалиш цигарата, туриш половин или 1 кгр бира или вино и считаш, че това е учена работа. По-голяма страшна работа от тази няма. Или ще вземеш едно перо. Сега за изяснение ще вземеш едно перо, ще го туриш някое перо от някоя камилска птица на шапката. Най-първо отличителната черта на камилската птица каква е? – Тя е скороходец, при това туря яйцето в пясъка и казва: Тук ще се учи да познавате Господа, аз няма да ви мътя, малко спартански живот ви трябва. А пък главната работа на камилската птица, нейната погрешка седи в това, като я гонят, дойде до някое място, скрие си главата в пясъка, остави тялото си на открито. Ти носиш едно камилско перо, казвам, децата ли си учиш, бягаш или като се намериш в мъчнотии, си заравяш главата, а пък тялото оставяш. То е сега отрицателната страна, която ние сме наследили. Не че туй е лошо, но някой път тъгите идат несъзнателно. Дойде някоя тъга, ти не знаеш да се справяш с нея, казваш: Не ми се живее. Всеки импулс за живеене, за работа, за пеене, казва: Не искам. Как ще се справиш с това състояние? Трудно е, много трудно е. Все-таки трябва да дойде някой по-напреднал, да каже една дума, блага дума, ще се оправи тази работа. Не се изисква много, трябваше да каже една сладка дума. Ще се оправи тази работа.

Казвам сега: Когато изпаднете в мъчно положение на живота, хвърлете вашите мрежи в езерото на Любовта и колкото риба хванете, вземете, опечете я и яжте. Всичката философия е там. Когато паднете в голяма несрета, отчаяние, хвърлете мрежата, която имате, в това чисто езеро, колкото хванете, извадете, нахранете се. Всички скърби, тъги и болести за момент ще изчезнат. Утре като дойдат пак. Всеки ден ще (хвърляте).

(Тайна молитва)

4-та неделна беседа от Учителя,
държана на 13 октомври 1935 година
София, Изгрев

1935_10_13 Вътрешните качества на числото 12
утринно слово

ВЪТРЕШНИТЕ КАЧЕСТВА НА ЧИСЛОТО 12. ДВАНАДЕСЕТТЯХ ХЛЯБА. БОЖЕСТВЕНИЯТ И ЧОВЕШКИЯТ ПОРЯДЪК (ПРОДЪЛЖЕНИЕ).

13 октомври 1935 г.,

5 ч сутринта.

(Небето прошарено. Звезди. Топло.)

Нарядът.

22-ра глава от Евангелието на Матея.

„В начало бе Словото“

В цялата глава има един спор между учените фарисеи, садукеи и Христа. И едните Бог ги е създал, и другите. И едните излизат от Бога, и другите, и не могат да се разберат. Разни становища имат. Едните са духовни – фарисеите бяха духовни, служеха на Божествените закони, и Христос. И те се спореха. Кой има правото разбиране. Кой е на правата страна?

Сега, аз ви навождам на този пример, понеже често във вас този спор не е престанал. Вие сте още едно поле на сражение, дето постоянно във вас има мърморене. Единство няма в съзнанието на хората. Много малко има, които имат съзнание. Например, като сте здрави, вие мислите по един начин; като се разболеете, веднага се измени цялата ви психологическа обстановка.

Сега да минем, не е въпрос за веруюто на фарисеите. И Христос вярваше в нещо, и фарисеите, и те вярваха. Но каква грамадна, диаметрална разлика във възгледите на едните и на другите. Например идат тези и Го запитват за една външна обстановка: „Трябва ли да се дава дан на Кесаря?“ – Помните вие закона, има ред и порядък. „От твоето гледище, какво мислиш Ти?“ И Христос казва: „Дайте Ми една монета. Кой е този образ?“ – „На Кесаря.“ – „Дайте [на Кесаря], което е на Кесаря, от него е направено, а [на Бога] туй, което е Божие.“

Е, добре. Това е същият спор – дойде някой, казва: „Хубаво, ето аз съм женен, какво трябва да правя с жена си?“ Казвам: Дай монетата. Защото, щом си женен, ти имаш монетата на жена си. Кой образ е това? На жената е това, което е на жената. А което е на Бога – [на Бога]. Същият закон. Не те накараха да се жениш. Ти сам се ожени. Със закон някой накара ли те? Защото, ако със закон всички трябва да се женят, понеже без закон сте

женени.

Питам: Как ще примирите другото противоречие? Неща, които без закон стават, се съдят по закон, а без закон са направени. Неща, които стават без закон, се пазят, а които стават със закон, не се пазят. Имате закон за военна повинност, закон за отваряне на война. Сега аз не съм... За нас е безпредметно дали ще има война, дали ще има закон, дали ще се жените и пр. Какви ще бъдат отношенията? Това са временни отношения. Кацне някоя муха на главата. Какви отношения имам с тази муха? Аз си вървя и тя върви. Какви отношения имам с тази муха? Или, да кажем, вървя из пътя и един заек или някоя котка прекръстосала пътя ви – какво отношение имате с тях? Веднага се върнете, ако е заек. Той ще се върне назад вкъщи, ако е някоя котка. И тамън излезне пак, пак мине някой заек, той пак се върне. Така 3–4 пъти се връща той, понеже заекът или котката преминали пътя му. Няма да му върви, казва.

Сега, въпросът е да примирим противоречието. Аз ви говоря за неща, които са били преди 2000 години. Какво отношение има, че фарисеите и садукеите имали спор с Христа? Какво ни засяга това? Те спорили, ние не спорим с Христа, нали? Защо ни е този спор преди 2000 години? Какво, ще кажат, спорили се, не се разбирали с Христа и спорили. Ако дойде Христос сега, вие няма да се спорите. Пак ще се спорят по същия въпрос. Спор ще бъде все.

Сега, другото положение. Спорът откъде произтича? Представете си двама души приятели, които се обичат. Тъй. Единият се ожени, а другият не се ожени. Щом се оженил единият, малко вече се измени положението. Някой път връзката остава естествено. Но представете си, че единият приятел има особено разположение към жените. Дойде един ден той и стисне ръката на жена му или я целуне. Неговият приятел веднага казва: „На какво основание?“ И Писанието казва тъй. Евангелистите казват тъй: „С целувание свято се целунали.“ Е, как ще разбереш твоят приятел с какво целувание е целунал жена ти? Казва: „Целуна ме.“ Как ще разрешите въпроса?

Сега, и това не е съществено. То е само едно противоречие. Контрастите в живота са само да изпъкне известна истина. Например един художник рисува едно лице. Той дава носа, челото, очите, устата, скулите; след туй почне да ги черни. Поставя сенките. Някъде сенките са по-тъмни, някъде са по-светли. На сенките всеки е художник. Някой рисува като художник. Художникът туря сенките дето трябва да бъдат. Някой нахвърли, нахвърли сенките както и да е. Художникът има известна идея, знае къде трябва да бъдат сенките. Къде по-светли, за да изпъкне по-релефно лицето. А който

не разбира художество, той ще нацапа тъй, че ще намериш едно голямо различие в сенките. Той долините ще направи светли, а планинските върхове ще направи тъмни. И след туй ще те убеждава: „Туй са върхове; понеже по-високи са, за да се виждат, трябва да са тъмни. А долините трябва да са светли, за да се виждат. А понеже долините са тъмни, за да се виждат, трябва да са светли.“ Неговата философия е такава. И това не е важно. Това е все външната страна.

После, друго едно сравнение. Представете си сега, че вие изучавате времето. Дали ще вали дъжд или няма да вали. При какви условия вали и при какви не вали. Дават ви три уреда. Дават ви един барометър, дават ви един хигрометър и дават ви един топломер. И ви казват тъй: „Когато барометърът спада и налягането се увеличава, времето се разваля.“ На хигрометъра ви казват: „Когато влагата се разширява, когато хигрометърът се подига и влагата се разширява, времето се разваля. Едното натиска надолу, другото – настрани. Разваля се времето.“ Най-после дадат ви термометър, казват тъй: „Щом станат две промени в термометъра: подигане на температурата и спадане на температурата едновременно, времето се разваля.“ Първо, в трите инструмента ще намерите едно противоречие. Някой път налягането е голямо, дъжд няма; някой път налягането е малко, а разширение на влагата е голямо, дъжд има. Сега, правилното разбиране: трябва да се съвпаднат трите неща. Ние казваме: „Налягане има вътре, не може да вали.“ Например барометрическо налягане. Всякога, когато има налягане надолу; тъй да кажем, налягането е в дъното на нещата. Налягане има в дъното. Значи, всяко налягане си има свой предел. Щом дойде до крайния предел налягането, и тогава, като няма къде да се наляга, образува се разширение. Разширението, и то си има свой предел.

То са още външни условия, налягане и разширение. Представете си, че имате една сфера, налягане отвън и разширение отвътре в пространството, което е в сферата. Но щом дойдете до топлината на човешкото тяло, аз го наричам туй напрежение отвътре. Тогава, щом имате топлината, трябва да има и обратно напрежение, противодействие на налягането и на разширението. И тогава дохожда влагата. И когато тази топлина така действува, тогава се явяват водните капки. Една дисхармония, която произтича отвънка, едно налягане, то е едно дисхармонично състояние. Разширил се той. Казва, някой път в своето разширение, ти си минал границите. Можеш да се разшириш в двора на твоя съсед – ти си минал правилата на съседството. Някой път налягането на някой човек, ако му туриш повече, отколкото той може да носи, тогава той ще има голямо налягане на гърба си.

Сега, и това е външно. Как ще ги съпоставите сега? Вие казвате: „Трябва да се живее добре. Трябва да се изпълни Волята Божия.“ Е, в какво? Как ще изпълниш Волята Божия? Ще налягаш ли, ще се разширяваш ли или напрежение ще имаш отвътре? Сух ли ще бъдеш или мокър? Ще духаш ли или ще бъдеш тих? Казвате: „Не трябва да се духа.“ Някой път времето отвънка дигне шум, падат листата, съборят се канарите. Духа! Развалило се времето. А някой път е тихо. Според нашия морал, казват: „Човек не трябва да се гневи.“ А виждаме: ако природата не се гневеше, гладни ще умрем. Като се разгневи тя, като подуха, покряска, донесе влага доволно и ни даде дъжд. И аз правя едно сравнение. След като е духало, дълго време се е гневила тя, след това виждаме, че е направила една погрешка – изпоплашила е тия деца. И казва: „Ха да дадем малко дъжд: трева ще изникне, плодовете зреят, житото зрее.“ И ние прощаваме за всяко разгневяване на природата. Тя дарува. Тя казва: „Ще извините, да ми отмине малко.“ На човешки език казано, уподобявам природата на един човек. Тя се сърди разумно и дава; а вие крякате и не давате нищо. Следователно да крякате и не давате, има разлика между нея и вас.

Та казвам: Сега, в какво седи добрият живот на човека? Може да каже някой: „Какво ме интересува мене, че другите хора живеят добре?“ Ако не сме свързани заедно, нас не ни интересува. Има връзки в живота. Има взаимни връзки. Ако къщата на твоя съсед е на 4–5 километра и гори, тебе не те интересува. Но ако къщата е близо и гори, тебе те интересува. И ти ще идеш да гасиш, защото, ако не гасиш, ще иде и твоята къща.

Та казвам: Когато се говори за другия живот, ние подразбираме добрия и лошия живот на хората. Те са отношения, които съществуват. Взаимно си влияят хората. Няма човек в света, който да не се влияе. И казва Писанието за Содом и Гомор, че хората, като били толкова лоши, почнали да смущават Небето горе. И смутили и Господа. И Той изпратил посланик и казва: „Поправете това!“ И намерил, че е непоправимо. И казва: „Да се изгори този град, да не смущава Небето.“

Е, хубаво, кажете сега: ако вие смущавате Небето с вашия неразборен живот, мислите ли, че няма да дойдат някои да видят това? И ако кажат, че сте непоправими, тогава какво ще бъде с вас? Тогава ще дойдат бурите, които са малко по-практични. Содом и Гомор го представят така. Един владика, архиепископ, поканва един архимандрит, поканва и един свещеник на гости и опичат един голям шаран в тавата, както владиците обичат. И владиката казва: „В глави ни ест писано“ – и взима главата. Архимандритът казва: „Че посреди тялото“ – и взима тялото, втората половина. А свещеникът казва: „Конец краси дело“ – и взима опашката. А слугата взема тавата с топлата чорба и казва: „И видя Господ неправдата

ваша, и ви полива с огън и жупел“ – и полива ги върху главите. Владиката е несправедлив, архимандритът е несправедлив и свещеникът е несправедлив. И най-после слугата, като не намира справедливост, и той е докачен – че с тавата отгоре им. Кой е на правата страна? Нито един от тях не е на правата страна. И какво се гони с такъв един предмет? Искат да покажат, че всяка една неправда се заплаща. Слугата ни глава има, ни среда, ни опашка. И казва: „Само чорба не се яде.“ С такъв един пример може да се посмеем малко. Не че по някой път взимаме главата, и тялото, и опашката. Ние не го знаем. Казват, че владиката взел главата. Но казваме: „Ние не сме владиката.“ Той, архимандритът, взел тялото. – „Ние не сме архимандрит.“ И опашката взел свещеникът. По някой път изливаме топлата чорба.

Но в живота има друга една страна. Човек за да може да се подигне, за да може да постигне онова, което желае, неговото съзнание трябва да дойде във връзка с условията, при които живее. Във връзка, в хармония с условията. Да ви покажа сега: има условия външни, има условия и вътрешни. Външните условия за един цигулар – вземете, ако е студено времето, цигуларят не може да свири. Ще се вдървят пръстите му. Ще надебелеят. Може да е майстор, а не може да свири. Значи външните условия трябва да се подобрят. Да допуснем: външните условия са много добри – времето е топло, сухо, но цигуларят 4–5 дена не е ял – вътрешни условия. Иска цигуларят да свири – не може, трепери му ръката. Той е гладен. И сега, за да свири цигуларят, времето отвънка трябва да е добро, да има и барометрическо налягане, и хигрометрическо разширение, па да има и топломерно вътрешно напрежение отвътре, да показва топломерът отвътре. Всичко туй като има, тогава свирене ще има. Значи дъжд ще има. И цигуларят ще свири. Дъждът съответствува на свиренето. А най-важното в дадения случай е цигуларят да знае как да свири.

Сега ние казваме някой път, че човек трябва добре да говори. Но за да говори човек добре, трябва да има външни условия; за да може да живее добре, той трябва да има външни условия и вътрешни условия, за да може да живее. Също така е, за да може да мисли. Законът е все същият. Той трябва да се приспособи на вътрешните условия или на външните условия.

По този начин ако не разберете законите на природата... Ако така психологически ги разберем, като една наука, можем да се справим с големите мъчнотии, които от памтивека съществуват. Защото и в духовния живот вътре има големи противоречия. И се явяват такива противоречия, които един обикновен човек не може да ги види. Казват: „Какво може да има един духовен човек?“ Духовните хора имат много по-големи противоречия в живота си, отколкото обикновените хора. Много по-

големи противоречия в живота, отколкото обикновените, грешните хора. Грешният има нещо какво да го мъчи, а праведния човек има с много големи мъчнотии да се справи.

Да допуснем сега един метод за възпитание. Да допуснем: един добър човек и един лош човек се оженват. Да оставим сега. И на добрия се нараждат 4 дъщери и 4 сина – 8. И на лошия, и той има 4 сина и 4 дъщери. Лошият човек им дава един закон. И щом иска някой да направи нещо, той веднага налага закона. Всички баща си слушат. Треперят от него. А добрият, понеже няма закон, понеже замества Моисеевия закон с Христовия закон... Единия, грешника, го слушат синовете му, дъщерите му, всичките го слушат, казват: „Закон има тук!“ А добрият прилага Христовия закон, не го слушат. Казвам: Приложѝ Моисеевия закон! – „Не е право.“ Казват му: „Приложи Моисеевия закон.“ А той казва: „Не е право.“ Че тогава ти, добрия човек, откъде твоите синове не те слушат? Защо не го слушат?

Възлагат на Колумба онази задача – като казал, че има един нов континент, Америка, дали му една задача: „Ако можеш да закрепиш туй яйце на върха си, ти си намерил нов континент.“ Той турил яйцето и затиснал го и то се спитило, и го закрепил. Казват му тогава: „И ние можем така да направим.“

Не ви стига умът. Че, яйцето все трябва да се спити малко. Докато не се спити яйцето, докато това яйце не го туриш под кокошката, то само по себе си не може да се излюпи. Някой път ние запитваме: „Защо нещата стават така?“ Нещата стават по два начина. Някой път вие започнете с Моисеевия закон. Работите добре отиват. Някой път вие започвате с Христа и работите зле отиват. Какво трябва да правите? Не е в постъпката, [но] в разбирането. Христовият закон не трябва да се приложи след като се наредят хората. Той трябва да се приложи най-малко 1000 години преди. Тогава трябва да се приложи Христовият закон. Там е всичката погрешка. Те казват: „Сто години.“ Хиляда години ти като човек трябва да живееш Христовия закон, че тогава чрез тебе ще се роди един син, който ще върви по твоя път. Пък ти не си го живял; и този син не го знаеш кой е – няма никаква връзка. Имаш един син и не върви по пътя на баща си. Той нищо общо с баща си няма. И някой път туй противоречие съществува във фамилията.

Аз в българите съм виждал едно разрешение. Аз съм виждал една кокошка повела пиленца, патенца, мисирки, че като ги повела и после, като ги поглежда в този ред, чуди се. Ама много мъчно се измътва. Има пиленца малки, малки, малки юрдеченца, патенца, мисирки малки, и всички

тръгнали подире. Малките патенца вървят по водата и си играят. И тя клочи: „кло-кло-кло“, а пиленцата си вървят с нея. Ако питате тази кокошка: „Откъде се пръкнаха тези патенца?“ – „Аз ги измътих, но аз не ги снесох.“

Често във вас има някои характерни черти, които вие ги измъщате, но вие не сте ги снесли, а други същества. Някой път някой от вас ги е турил и вие мислите, че са ваши деца. Та, вие ще внимавате други да не тури някое чуждо яйце, което не е ваше. Различават се яйцата на мисирките и на патенцата и на пуйките. Който разбира; а който не разбира, казва: „Яйце нали е, все едно ми е, нали е все яйце.“ Сега, туй е само да се обясни противоречието в живота.

Да допуснем, че вие искате да живеете един добър живот. Искате да бъдете тих и спокоен. После, каквото кажете, да става. Трябва да знаете как нещата стават. Например, за да могат, дълго време трябва да сте се учили. За да може думите да се нареждат, няма много думи. Когато човек говори, думите на речта по един естествен път се нареждат, по своя път. Вземете една латерна – не се изисква [човек] да бъде голям виртуоз. Аз на латерна като хвана и въртя ръчката ѝ, мога да свиря Бетовен, мога да свиря и Бах. Аз гледам, на едно пиано с клавиши седнал един, уж че той свири, а друг свири. Свирят някоя песен и ще кажат, че този човек е много учен. А то има един валяк, който се търкаля и свири по книга. Бах свири човекът. Пианоло се казва този инструмент.

Сега да дойдем до основната мисъл в света. Вие не може да живеете, докато не сте видели как живеят другите. Ти не можеш да се научиш да живееш, докато не си видял пример как да се живее. Или тъй, както казват: „Живот от живота излиза.“ Вашият живот, за да се прояви, трябва да излезне от някой живот. Ако вие излизате от един малък живот, аз мога да ви предскажа какво ще бъде вашето бъдеще.

Сега, да обясня малко. Представете си в едно малко езерце, но с малко вода. Вие може да я чистите, отваряте една малка вадичка на това езеро и си построявате една воденица, да се изтича. Отначало водата не се втича, само изтича. Воденицата се върти ден, два, три и след известни дни воденицата спре. Възможността ѝ е такава. Но построявате воденица при едно голямо езеро, дето има голямо вливане – този процес ще бъде дълъг. И тази воденица може с хиляди години да работи и езерото няма да изтече.

Или, което учените хора наричат: трябва да имате една връзка. Ако вашият живот няма връзка с онова, Вечното Начало – Бог, Който живее и прониква

всичко... Има същества по-напреднали, които живеят добре. Вие трябва в даден случай да бъдете внимателни с някои същества или с едно голямо общество, за да може да се прояви вашият живот. И ако в живота ви има голямо противоречие, то произтича [от това, че] има нещо неестествено. Та, Христос като дойде на Земята, от какво произтече голямото противоречие у Него? Той като дойде, се свърза с евреите. И противоречията Му в живота произлизаха... големите Му страдания не произлизаха от връзките му с Бога, а от връзката Му с еврейския народ, с еврейските души. Оттам произлизаха най-големите [Му] страдания.

Следователно всичките ви страдания на Земята, които идат, се дължат на известни връзки с хора, които сте направили, свързали. Всяко страдание, което може да ви дойде, е [по] причина на други същества. Нищо повече. Може да извършите едно престъпление – пак се дължи на едно, две, три същества. Е, какво трябва да правиш тогава? Който не знае закона, той ще почне да се бои от хората. Ще се пази от тях. Няма да се съобщава с тях. А щом няма да се съобщаваш, няма никакъв прогрес.

Да обясня. Мъчно е да се разбере духовният живот. Кога се зараждат мъчнотиите на пилето? Щом е в яйцето, то е свободно, няма нужда да го хранят, някъде е турено. Но един ден, като се излюпи пилето, квачката постоянно бди над него, да го не хване някой орел, или някоя лисица го изяла, някой автомобил и т.н. Значи, докато ти си в яйцето, опасност няма. Но щом се измътиш... Да допуснем, че тебе те е страх от орлите, от лисиците, останеш все яйце. Питам: Какво ще добиеш тогава? Яйцето нито се увеличава, нито се смалява, то седи на едно място. Но щом се измъти, има условия да расте. Туй, което расте, значи излюпено е. Като човек, ако искаш да се развиваш, непременно ще имаш противоречия. Тогава пилето трябва да се учи на езика на майката. Майката щом каже: „Кръъъ“, всичките пиленца изведнъж под команда се скриват или под нея, или на друго място. Като каже тя: „Кръъък“, всичките ги няма вече. Щом мине опасността, майката пак ще даде един знак и всички се събират. И вие кажете „Крък“ и наблюдавайте се. Тук да се учи човек. Най-първо ние се радваме, казваме: „Да се научат хората да клокат. То ще бъде едно голямо благословение.“ И когато първите летци прехвръкнаха Ламанша в Англия. Но тия, прелетните птици, като изпущат своите курешници, кос-коджа бомба от някоя птица падне на главата ти. Този курешник ще го очистиш, но бомбите са големи курешници, като падне такава бомба, тя разрушава крака, ръце, всичко туй.

Това са ред обяснения сега. И без тях може. Дали ще ги знаете или няма да ги знаете, вие ще им носите последствията. Обаче, щом вие искате да живеете един отличен живот, непременно трябва да проучавате живота от

неговата същина. И отсега трябва да приготовлявате условията си. Някой казва: „Защо трябва да живеем?“ Да живееш един добър живот, разбира: отсега трябва да почнеш да приготовляваш условията за своето съществуване. Вие казвате, че тук трябва да живее човек, че в Небето трябва. Небесният живот подразбира бъдещето, което ти искаш да живееш – щастлив живот. То е добрият живот. Приготовлението отсега трябва да почне. И ако отсега не приготовляваш условията за бъдеще, ти ще имаш най-лошите условия. Ти сам ще се спънеш и ще страдаш. Или пък законът е такъв, че днешния ден трябва да го прекарате добре, понеже утрешният ден се определя от днешния ден. Понеже днешният ден определя утрешния. Всеки ден определя следующия. И всеки ден се определя от днешния ден. Днешните ви мисли определят посоката на вашите бъдещи мисли. Както мислите днес, така ще бъде и утре. И най-малкото колебание в живота, което дойде, да кажем, най-малкото колебание на човека може да докара едно голямо нещастие. И съвременните хора страдат при най-малкото колебание, от да вършите Волята Божия, най-малкото колебание, което може да се зароди за бъдеще, може да ви причини много големи страдания. И отклонението е много малко, незабелязано, но в своята периферия последствията са много големи. Всичките ви страдания произтичат от едно вътрешно непослушание, което внасяте. Свойствено непослушание е то.

Да допуснем сега, ти си един беден слуга при един богат господар; той си оставил касата. Ти си женен, деца имаш, дъщери; отиваш, искаш да вземеш пари от касата, но после пак се връщаш. Изкушаваш се. И да допуснем, даже ако не направиш престъплението, пак ще страдаш. Ако се зародят отрицателни мисли. Може ти да не вземеш пари, но после ще кажеш: „Можех да взема пари, глупав бях. Можех да си уредя семейството добре.“ И с години ще разправяш, че имаше една каса отворена, но не си взел поради честността. Но ти не си взел пари не заради голяма честност, но поради голям страх. От голям страх всички хора са честни. Не, не, аз считам една постъпка права, като размислиш за една своя постъпка, че ти е приятно, че си бил поставен на такова изкушение. И да ти е приятно и да не съжаляваш, че не си взел, а да се радваш, че не си взел. В такъв случай действува Христовият закон. Щом съжаляваш, че не си взел, Моисеевият закон действува.

Сега по-близо ще дойда. Сега ще дойда точно на въпроса. Сега, всички вие сте благочестиви. Както ви виждам, всички сте благочестиви. За благочестие мога да ви туря 5 и половина. Не е малка бележка. В университета може да влезете, в който и да е факултет може да влезете. Но да кажем, вие, благочестивите, дойде при вас един, който ви каже: „Вие не се молите както трябва.“ Само тази бомба ви тури. Един човек ви каже, че

не се молите както трябва. Вие минавате и мисълта работи: „Не се моля както трябва." Ти вече си одраскан и почнеш да гледаш на одрасканото. „Че откъде знае той, че не се моля както трябва?" Че, ти си попаднал в една клопка. Сега, той не е авторитет. Той ще ми каже сега, [че] аз не се моля както трябва. Аз ще му кажа тъй, ако съм аз: „Заповядай, моят пост е тук. Понеже аз съм директор на тази гимназия." Той казва: „Ти не знаеш как се управляват учениците." Аз казвам: „Ето един способен човек. Аз ще взема положението на един учител, а тебе ще туря за директор, на моето място." Така ще разреша аз. Ще го поканя на мястото ми. Всеки, който ви каже така, поканете го той да стане директор – той да се моли както трябва, а вие ще се учите. При мене много са идвали и за директор искат да станат. Някой казва: „Еди-коя сестра не живее добре, тя не постъпва добре. Тя не се моли добре." Тогава престъпленията ѝ какви са? Аз като човек казвам: „Аз те назначавам за директор на мястото." Казва: „Няма да ме слушат."

Та сега, мнозина сте станали директори, пък мнозина не искате да си дадете службите. Един, който е директор, не иска да излезе. Кандидати за директори има мнозина. А да отстъпят местата си, много малцина има. Държи си мястото. Ето туй е моята практика сега.

Казвам: Спорим сега, как са спорили евреите с Христа. Ама, та днес не се ли спорят? Днес казват, че учението Христово не може да се приложи при сегашните условия на живота. Как ще приложиш да любиш враговете си, да раздаваш – жена има, деца има; после, под „целуване свято" какво целуване се разбира? Казваш: „Дъщеря ми, жена ми..." – оставете тия работи. И то е туй целуване свято. То се отнася до вътрешния живот на човека. „Целуване свято" се отнася до Божествения свят, а не до човешкия. В човешкия свят, там няма никакво целуване свято. Там има тояга. Щом дойде в човешкия свят един гостенин, най-първо ще го биеш с тоягата. И той като пита: „Защо ме биеш?" – „Аз имам жена, имам и дъщеря, да не смееш да ги вземеш или да ги пипнеш. Затова те бия." И след като влезете, всичките ви нещастия, които се случат, това е боят. Един дойде и ми се оплаква на мене. Някой казва, много пострадал. На гости си бил някъде. И жената е била красива, и деца има, и много дъщери има. Ти влезнеш, нищо не знаеш за тях. И човекът те набива хубаво. Не те е гостил. Казва: „Тук жена има, децата; ни целувки, ни пипане, а бой." Не може това.

Ще ви приведа примера: в Лондон има един готвач на последния турски султан, как му беше името? (– „Мехмед.") Той разправя за своята опитност, че когато влизаш в харема, там само нагоре ще гледаш. Защото, ако погледнеш някоя стая, че видиш тия ханъмки, отиде ти главата! Готвачът влезнал веднъж вътре, че се изгубил някъде, понеже все тавана гледал, не

може да види откъде да излезе. Изгубил изхода. Навсякъде има евнуси, които те гледат. И готвачът целият ден ходил и най-после излезнал навънка. На всеки ъгъл има от тия евнуси. Питам: Вие може ли да излезете от човешкия живот? То е харемлък, все тавана ще гледаш. Защото, ако погледнеш през някой прозорец, че видиш някоя ханъмка, ще пострадаш. Ще изскочи евнухът оттам.

Тогава казва Христос: „Отдайте Кесаревото Кесарю." Оставете човешкото. Оставете човешкия порядък, той да се оправи сам. Не се месете в изправянето! Моят съвет е този: Не се месете в работите на човешкия порядък! И не мислете, че може да го поправите! Никой не го е поправил досега и вие няма да го поправите. И никога не се опитвайте да разрешавате дали нещата в човешкия порядък са прави или не са прави. Ред и порядък няма там. Там ще си мълчиш! Русите казват: „Молчать и не рассуждать!" Щом влезете и излезете от човешкия порядък и влезете в Божествения порядък, там е другояче. Там има условия човек да се развива. Така трябва да се разбира. А вие едновременно искате да живеете в Божествения порядък и в човешкия. И каквото спечелите в единия порядък, изгубвате в другия. И вечерно време влезеш в Божествения порядък, а сутринта, като се събудиш, влизаш в човешкия порядък и там имаш все загуби и загуби. Спането защо е дадено? Сутрин, като се събудиш, влизаш пак в човешкия порядък. Чрез спането вие влизате в Божествения порядък, със събуждането влизате в човешкия. И тогава, като се събудиш, целия ден си неразположен. И Писанието казва: „Да се отрече човек от себе си." Подразбира да се отрече от един човешки порядък, дето няма управия. Ти можеш да ходиш като този грък-готвач, но ще гледаш тавана там. И ще благодариш на Бога, че главата ти е оцеляла.

И най-после, ще се спра още на тази глава от Евангелието. Две правила има. Вие не може да влезете в Божествения порядък на нещата, докато не турите като основа двете заповеди: любов към Бога и любов към ближния. Това е Божественият порядък. Обезверяването и безлюбието като се появят, вие сте в човешкия порядък на нещата. Нищо повече. И всеки един ден, щом усетите, че вашата душа така е смутена, че ви е тъжно, че сте скръбен, че сте недоволен и т.н., обезверил си се, почнеш да гледаш, че хората са лоши, че времето е такова, вие сте в човешкия порядък. Излезте от тази сянка и влезте в Божествения порядък на нещата. Не разрешавайте въпроса кой е прав и кой е крив. Оставете този въпрос Господ да го разрешава.

Сега мен ме питат кой ще победи: италианците или етиопите, абисинците? Никой няма да победи. В 96-а година италианците бяха победени от етиопите, а сега етиопяните ще бъдат бити. Сега се

реваншират. Пък следующия път другите ще се реваншират. В човешкия порядък силният всякога има правото. В Божествения порядък слабият има всякога правото, силният няма никакво право. В Божествения свят, когато някой се почувствува, че е силен, изпращат го на Земята, да си намери правото; а когато идеш при Бога да се оплакваш, че си слаб, всички те тъпчат, Господ ти казва: „Влез в Моя порядък." Защото в Божествения порядък слабият има право, силният няма никакво право; в човешкия порядък силният има право, а слабият няма право. Тогава Господ казва на силните, които искат правото: „Идете в човешкия порядък." Тези, които са силни, те от горе са слезнали. А на слабите казва: „Качете се горе, в Божествения порядък."

И сега, като кажа: „Качете се!", как ще разберете? То не е нещо физическо. В тебе веднага ти ще смениш състоянието на своето съзнание; и като смениш, веднага една скръб, може в една секунда да изчезне скръбта. Да допуснем, ти си една жена и оженили сте се за един мъж красив. Сега вие не трябва да се съблазнявате, понеже не сте светски. Обикнали го този мъж, защото не е да не го обичат. Че, много естествено е. Сега тя казва: „Какво право имат да го обичат другите жени?" Сега, да оставим това. То е ваше гледище.

Представете си, че 4–5 души сте гладни. Има един самун топъл хляб. Вие минавате и като ви замирише, искате и вие да си куснете от този хляб. Във вас едно желание се заражда да пипнете този топъл хляб. Една вътрешна нужда. Едно изкушение е това. Има право човек. Но изкушението е, че си дошъл до топлия хляб. Ти чувствуваш неговия мирис. Казваш: „Да си кусна малко." Кой е причина? Хлебарят е причина, понеже е направил този, топлия хляб. Той е виновен, че е опекъл този хляб. И ви въвежда в изкушение. И тези хора отиват при топлия хляб.

Е, какво е разрешението в дадения случай? За всеки един човек трябва да има по един топъл хляб. Това е разрешението на въпроса. Но пък и друго ще се реши. Има и друг въпрос. Ако не си женен, с неженените хора този въпрос се свършва така. На неженените хора, този е въпросът, който аз уреждам. Но с женените не може да се уреди така. Жененият човек има жена, има и една дъщеря, има един син. Трима са те почти, и той един – 4. Той дойде и вземе един хляб. Казва: „Трима души – жена, дъщеря и син" и вземе хлябовете. Казва: „За жена ми, за сина и дъщерята", заграби трите хляба от приятелите си, неженените, и носи ги вкъщи. Ето спорът. Дъщерята, жената и синът стават причина той да заграби трите хляба. Ето де се взима неговият хляб. Вие нямате жена, нямате деца. Вие сте юнак. Вие сте израснали! Казва: „Аз трябва да храня децата, да израснат." А вие сте израснали!

Тогава трябва да имам една провизия от 10 хляба. И тогава, като дойдат тия трима души, по 3, то са 9 хляба. Всякога да имате 9 хляба в запас. И 3 за онзи, че да няма никакъв спор. Значи, при трима души трябва да има 9 хляба, и 3 за тях – стават 12.

Следователно числото 12 в живота е астрологическо, то е, което разрешава. Числото 12 разрешава всичките противоречия между женени и неженени. То е такова число, астрологическо. Вие не може да оправите живота си, ако не разбирате вътрешните работи на числото 12, вътрешните качества на числото 12.

Божият Дух носи всичките блага на живота. (Три пъти.)

6.15 ч сутринта

(На поляната – упражненията. Слънцето грее светло!)

4-то неделно утринно слово,
държано от Учителя
на 13.X.1935 г., 5 ч сутринта,
София – Изгрев

1935_10_16 Самопознание и самовъзпитание
лекция пред общия окултен клас

САМОПОЗНАНИЕ И САМОВЪЗПИТАНИЕ

5 ч.

Времето тихо и топло.

Небето чисто, звездно.

"Добрата молитва "

Следният път пишете на тема: "Най-добрият метод за работа". Кой е най-добрият метод за работа изобщо? Всеки да си даде мнението по това.
(Изпя се общо песента "Аз смея да кажа, че Слънцето е светло.")
Понякога грешките се дължат на това, че нещата се възприемат погрешно от човека. Когато някое око не може да възприеме добре светлината, не е в светлината грешката, а в окото. Когато се меси хляб, не формата е важна, но начинът, по който може да се направи хлябът. Не е важно дали хлябът е валчест или продълговат, малък или голям, но той трябва да съдържа хранителност, да бъде хляб. Защото може да има формата на хляб, но да не е хляб. И сегашната музика, и класическата музика съдържат много неща, които не са музикални. Отвън са много хубаво направени, но съдържание нямат. На много места в класическата музика тоновете имат точно обратните резултати. Например, има значение как са свързани тоновете. Не е едно и също, ако започнете една песен с до и минете на фа, или от до минете на ми или на ре. Вие можете да кажете, че е безразлично, обаче в трите случая имате различни резултати.

Музиката не е само едно забавление. Тя строи! Това е философската ѝ страна. Най-първо ще вземете музиката като едно упражнение за смяна на състоянията на човека. Понякога трябва да се пее, за да се смени едно състояние. Защо някой път човек пее весела песен, а някой път тъжна? Каква нужда има от тъжната песен и каква от веселата? Тъжните песни внасят по-голяма дълбочина, разработват чувствата, а веселите дават по-голяма широта. Тъжните хора мислят по-дълбоко, отколкото веселите. Скръбните хора са повече вглъбени вътре в себе си, по-тесни възгледи имат за живота. Такъв човек се опасява отвсякъде, да не би да дойде някое нещастие. А веселият човек има по-голяма широта. Какъв е смисълът на една песен? Мъчно е да се запише това. Например, песента "Аз смея да кажа": как трябва да се започне? Какъв глас трябва да ѝ туриш? Ти можеш да изпееш песента "Аз смея да кажа" и пак да си останеш страхлив. Това не е песен. Като изпееш "Аз смея да кажа", да станеш по-смел, значи: "Аз мога да мина през гората!" А ти изпяваш песента, но тя не може да ти повлияе. Пееш песента "Аз вярвам в Бога" и пак оставаш в безверие, едно вътрешно,

потенциално безверие. Не е толкова до безверието, но страх има и като дойде страхът, той разколебава вярата. Например, понякога у вас има съмнение дали някой човек ви обича или не. От какво произтича това? Обезверявате се. Това е всъщност борба между две чувства: вярата е висше духовно чувство, а страхът е най-висшето животинско чувство – най-висшият морал в животинското царство е страхът. Следователно, щом се разколебаете във вярата, вие слизате до най-висшето в животинското царство; това е борба между две чувства, борба между животното и човека.

Ти пееш песента "Аз смея да кажа, че Слънцето е светло." Можеш ли да кажеш, че Слънцето не е светло? Можеш ли да кажеш, че Месечината е светла? Ще бъде ли право? Не, Месечината не е светла.

Когато се дойде до формата в музиката, има и друг въпрос: Каква трябва да бъде трайността на тоновете? (Учителя пее песента "Аз смея да кажа" с неправилна дължина на тоновете.)

Можете да ги проточвате неестествено. Сега, кой е най-добрият начин да се изпее "Аз смея да кажа"? Най-добрият начин е: като кажеш нещо, да го направиш! А човек някой път казва нещо и не може да го направи.

Има един начин, по който можеш да познаеш, да почувстваш в себе си дали си изпял една песен правилно или не. Ако действително "Аз смея да кажа, че Слънцето е светло" си го изпял правилно, ти ще почувстваш нещо. В светлината има скрита топлина. Щом изпееш песента правилно, ще почувстваш в слънчевия възел една малка светлина. Ако нямаме тая светлина, не сме пели правилно. При правилното пеене става контакт, скачване. Когато скачваш положителен ток с отрицателен, ще има светлина, ако скачването не е правилно, няма да има светлина. Да допуснем, че искаш да произведеш определен резултат; пееш песента "Аз смея да кажа, че обичам човечеството". Как ще познаеш дали пееш правилно или не? Това спада към една специфична форма.

Как трябва да се пее според правилата на музиката? Музикантите имат правила, в съвременната музика е тъй. Но природата също има право да се произнесе как трябва да пее човек. Защото в природата съществува музика отпреди съществуването на сегашните професори. Правилата са техните възгледи за музиката. Например, на пианото вземаш диеза на един тон и бемола на съседния по-горен тон на еднаква височина, когато между един бемол и един диез има различие.

Трябва да се интересувате от пеенето. Аз наблюдавам, някой път в песните идва една мъчнотия. Когато се пее една песен, на някои места мелодията

не съвпада с текста. Но някой път и текстът представлява поетическа творба, в която ударенията не вървят правилно с думите; самите думи не са наредени правилно, ударенията не вървят правилно. Те вървят правилно, но не според законите на природата. Може да имаме и друго противоречие: пееш песен, в която силните и слабите тонове не съвпадат с ударенията на самите думи. Някой тон не съвпада с високото ударение на една дума. Например, при "Аз смея да кажа" думите не съвпадат с мелодията. Тогава прибавят други ноти – да го завъртят, да го изопачат. Мелодията трябва да се нагоди според думите, трябва да отстъпи на думите. Следователно в песента всички звукове трябва да съвпадат с ударенията на думите. Тогава тя е донякъде правилна. В думата смея защо на първия слог е ударението? Защо да не е на втория слог - я? Смея и смея. Ако измениш ударението на една дума, получава се друго значение. Някой път, когато ударението е на един слог на думата, тя има един смисъл, а когато го преместиш на друг слог, думата има друг смисъл. Ударението в едносложните думи къде е? На самия слог. Когато думите са двусложни, къде трябва да пада ударението? ("В българския език няма правило за ударенията.") Когато са трисложни? ("Няма правило.") Това показва, че ударението не е изработено още. Има още нещо недоизработено в езика.

Да допуснем, че се вълнувате. Да допуснем, че минавате през гората и ви е страх от разбойници. Събужда се у вас едно чувство на страх, може би по внушение: преди да тръгнете са ви казали, че еди на кое си място често са ставали обири, и вие си правите заключението, че също може да попаднете в ръцете на разбойниците. Или, от самото положение на гората можете да си помислите, че има разбойници. Тогава какво можете да направите? Аз съм слушал тук посред нощ да пеят. Има един господин, който посред нощ минава по шосето и вика колкото му глас държи. Когато Месечината е светла, той си пее по-тихо, по-хубаво, но когато нощта е по-тъмна, той пее по-високо. Виждам, че той изпитва страх и вика, за да се окуражи. Пеенето му служи да го окуражи. И ако той много кряска, когато пее, аз знам, че Месечината не е изгряла още. А когато пее тихо, хубаво, знам, че тя е изгряла. Ставам, излизам и почти е вярно това.

В музиката има лечебен елемент. Тя лекува. Сега, къде е опасността? Ако на физическото поле в музиката не съществува дисонанс, ако ти пееш много правилно песента, ще се случи нещо лошо. Ти не можеш да пееш една ангелска песен тук, на Земята. Ако изпееш тук, на Земята, една ангелска песен – отиде салонът! Защото ангелската песен разрушава, тя иска простор! Ако пък пееш на небето така, както пеете на Земята, веднага всичко там ще се помрачи, ще стане тъмно. Песента ти ще сгъсти нещата. Тъй са нещата горе. Аз само ги обяснявам.

В даден случай как трябва да пееш, при сегашните условия как трябва да пеем? Все таки има известни закони, на които трябва да се подчиним. Най-първо, трябва да научите обикновеното пеене както трябва и после можете да почнете да пеете както вие искате.

Аз ви говоря сега, това е опитност. С музиката съм се занимавал. С философската страна на музиката съм се занимавал. В музиката има една особена гама. Няма да ви я кажа каква е. Аз съм я изучавал. И колкото пъти съм свирил тая гама, все ще дойде някоя пакост. Или на дрехата ще се закачи нещо, или ще бутна нещо, или аз, или друг някой ще направи някоя пакост, някое нещастие. Ако не я свиря – няма пакост; ако я свиря – ще стане пакост. И ако ти отърва, пей я! Като дойдеш дотам, ти ще прескочиш тая гама, няма да я вземеш. Някои са правили опити. Като изсвириш известни парчета, можеш да събориш нещо. При някое дърво като посвириш тая гама, на втория ден това дърво ще изсъхне. Аз я наричам гама на смъртта, на пакостите, на страданията в света. Често в сегашните класически песни авторите, като минават някой тон, теб ще те засегне нещо. Като бях в "66"*, понякога Гумнеров беше много весел. Правя опити някой път. Като му изсвиря тая гама, той казва: "Ще умра, не свири! Друго свири, друго пей, това не го свири. Това не мога да го издържа!" Всички хора ги е страх от това.

В противовес на тая гама има друга една гама, тя е гамата на живота. Тази гама на живота по-мъчно се свири, онази е по-лесна. Гамата на живота дава оживление.

Тъй, както е нотирана тая песен, правилно ли е нотирана? (Учителя пита брат Славов Вие как сте я изучили? (Брат Славов я пее.)

Имайте предвид, в човешкия живот, човек, за да пее, трябва да се е хармонизирал. За да може да пее добре, мислите, чувствата и постъпките му трябва да са уравновесени. Човек не може да пее, ако не е хармонизиран. Трябва да имаш едно вътрешно равновесие. Мнозина вземат вярно тоновете, но понеже чувството за време у тях е слабо развито, то продължителността на тоновете не е правилна. Интервалите не са правилни. Като пее, певецът някъде не пее съразмерно, някъде прибързва, а някъде протака. След това, в музиката трябва да има творчество. Има техническа работа. Как са поставени тоновете? Има крива линия. Как трябва да вървят тоновете? Ако ги вземеш последователно, то е по-лесно, но ако се прави терца или квинта, и се минава през два, три или повече тона, тогава откъде ще знаеш какъв е мащабът? Тонът трябва да звучи в ума ти. Трябва да звучи в тебе един основен тон. Като кажеш фа, да звучи фа в ума ти. Например да кажем, че сега вземете ми – ще звучи ли ми във

вас? За да вземеш ми, трябва да си извадиш камертона и тогава ще го вземеш вярно. (Учителя с двата си пръста – показалеца и средния пръст – удря на масата Но на този камертон не можеш да му чуеш гласа, ако не си разположен. Ако си разположен, веднага тонът ще прозвучи музикално в тебе. Теченията, които излизат от двата пръста, ще стимулират тия тонове и ти ще чуеш какво е отношението между тоновете.

В старата музика са почвали от ми. Сега почваме от до. Основният тон у египтяните е ми. Ми е мек тон. Той е тонът на размножаването. А в сегашната музика до е основният тон на живота. Сегашната музика има по-правилен основен тон. По-правилно е основният тон да бъде С (до), отколкото да бъде Е (ми), защото ми идва след до. Трябва да имаме живот, за да имаме неговото разширение и размножаване. Хармонично е по-правилно основният тон да бъде до. От до започва животът, ре дава посока, ми дава вече разширение. Това са елементарни неща.

До е зародишът, който се мъти.

Ре е измътеното, то има посока на движение, дава посока.

Ми дава разширение.

Фа дава съдържанието, условията, при които животът може да се развива.

Сол е формата, в която може да се облече съдържанието.

Ла са добрите условия вече, мирът, спокойствието.

Си е духовната страна на музиката; си е вече краят.

Между ми и фа има полутон. Защо между ми и фа в гама до мажор има полутон? Ми и си са съединителни места, съединителни нишки, два полюса, където могат да се съединят трептенията в гамата. Те са съединителни места в един по-висш свят.

Аз съм слушал как се образуват гамите. Колкото пъти са ми разправяли за гамите, като ми ги разправят, виждам, че те сами не разбират, и аз сам не разбирам. Не е ясно, как излиза една гама от друга. Защо и за какво – не е ясно. Ония, които сте следвали по музика, научете това.

Казваме "квадратна глупост", нали? Щом е квадратна глупостта, тя може ли да бъде и кубическа? Щом е квадратна, значи тя може да се обърне и в кубическа. Ако стане кубическа, значи е по-голяма глупостта.

Сега кое ви интересува вас? Музиката не ви интересува толкова, понеже всинца не сте еднакво музикални. Някои от вас едва започвате с музиката. Тя е необходима, за да внесе един мек елемент в човека.

Забележете челата у някои животни. На хората, които са музикални, по друг начин е устроено челото им. То образува една крива линия. А при онези, които не са музикални, от двете страни се образуват вдлъбнатини (а, б), там челото им е потънало, не се образува тази хубава крива линия; челото им е нашарено.

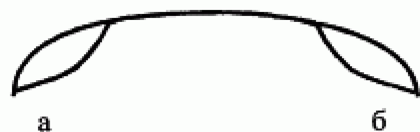

Най-първо, на челото имате център на индивидуалността, която служи да определяте нещата, които съществуват в природата. После, трябва да намерите тяхното място, величината им – колко са големи, колко са тежки. Това са способности, чиито центрове лежат долу. По-горе по челото идат музикалните способности – за тон, ред и време. Най-напред в музиката трябва да имате тон, после трябва да имате време, трайност и после ред. Тоновете трябва да ги вземате по време и по ред. По какъв ред трябва да вървят тоновете? У някои хора чувството за време, тон и ред е слабо развито; у други чувството за тон е хубаво развито, а чувствата за ред и време – не. А у гениалните музиканти всички са хубаво развити. Значи те си имат развити органите на музиката. Човек трябва да е роден с тези органи. И после, с усилия, може пак да се направи нещо. Трябват ви и други неща. У някои от вас центърът на причинността, на способността да разсъждавате е слабо развит. Например, един такъв човек не може да намери причините и последствията на нещата, не може да направи разлика, не разсъждава, че като каже една дума, тя може да има лоши последствия. Той казва: "Какво лошо има от това, че съм казал една дума?" Звуковете, музикалните вълни на тая дума, като влязат в човека, работят. Говорът, и той е музика, той е начатък на музика. Човешката реч има да се развива и да стане музикална. Сега хората не говорят правилно, речта не е правилна, понеже не е музикална. И в говора ги има тия гами, някой път и там има гама на смъртта. Ти ще кажеш една дума на някого и онзи ще извади револвер и ще ти тегли куршума – ти си изговорил един тон от гамата на смъртта. А като му кажеш един тон от гамата на живота, една дума от тая гама, той ще се влюби в тебе – сърцето му се отваря; докато не му говориш, не се влюбва.

Най-първо трябва да се научите да говорите правилно. (Учителя изговаря тихо следните думи "Аз смея да кажа, че Слънцето е светло". Това още не е правилно. Щом казвам: "Аз смея да кажа" тихо, значи аз съм заинтересован. (Учителя изговаря по-високо тия думи "Аз смея да кажа!" Тук вече на чувствата биеш. Искаш да дадеш духовен израз. Значи смееш да изкажеш една истина. Казваш нещата тъй, както са, не си заинтересован. Като кажеш правилно: "Аз смея да кажа, че Слънцето е светло" на човек, който е сляп, той ще прогледа - нищо повече! Ако пък го казваш криво, можеш да ослепиш хората. Когато хората кълнат и казват: "Да ослепее!" – че туй е музикално! Когато ти кажат една такава дума, стой настрани, обърни си гърба и не слушай. Ти казваш: "Мен не ме е страх от магия". Теб трябва да те е страх от магия! Ако човек вдигне един камък и те удари по гърба, няма ли да те е страх? Ти ще кажеш: "Какво ще ми направи!" Ще те удари с тоя камък. Ти да си на 100 метра далече, че като хвърли камъка, да не те стигне! И в дадения случай вие трябва да разбирате вълните на тия разрушителни гами. Благодарение, че вълните на тая разрушителна гама имат три степени. Вълните на смъртта са много къси и ако си близо, те ще ти повлияят, а ако си далеч и не можеш да чуеш даже, то тия вълни не могат да произведат ефект върху теб. Далече трябва да си от лошия човек. Стой малко по-надалече и от една лоша мисъл в себе си. Не я слушай! Понякога в себе си имате едно чувство, което си говори. Седиш някой път и нещо ти мърмори. Не го слушай! А вие казвате: "Какво ми казват отвътре!" Какво ще ти кажат? Не го слушай! Да ви приведа един пример, какво ще ви кажат. Някой си господин в Плевен се занимавал със спиритизъм. И духовете в него му казвали: "Слушай, ти посред нощ ще дойдеш до огледалото и ще ти направим чудо!" Идва човекът посред нощ и запалва свещ, и му казват: "Едно чудо ще видиш! Нещо чудно ще видиш в огледалото". Той човекът гледа, гледа и нищо не вижда. "Гледай, гледай!" "Нищо не виждам!" "Онова магаре вътре не го ли виждаш?"

Това магаре – това не сте вие. Това не си ти! Други същества са взели апарата на твоята мисъл, на твоите чувствания. И твоя навик, и твоя маниер на говорене са взели и мислиш, че си ти. Казваш понякога: "Какво магаре съм аз!" Този, който казва, че е магаре, той е друг вече, не си ти същият. Или казваш: "Аз съм много добър." – друг е, който казва, че е добър човек. И когато казваш: "Аз съм много лош човек", пак не си ти. Право е да кажеш: "Аз не съм нито добър, нито лош. Когато искам, съм добър, когато искам, съм лош." Защото доброто и злото са вън от човека в дадения случай. Човек възприема и доброто, и злото. Само че злото иде отвън, а доброто възприемаш отвътре. Отвън са предметите, стимулите, които произвеждат злото, а отвътре са стимулите, които произвеждат доброто. Има един вътрешен свят, който ние не виждаме. Нещастието на сегашните хора е, че те не вярват в оня свят. Вие говорите за оня свят, но

нямате ясна представа, имате го само като една идея. Казвате: "Я го има, я не!" Вие не вярвате сега, че като говоря, около вас може да има няколко хиляди души, които също слушат. Вие това не го вярвате. Ние сме събрани тук 200 души, а има 4-5-10 000 души от един друг свят. Вие не го знаете! Казвате: "Как така? Къде са те?" Те са отвътре сега. "Вярно ли е това? Да не ни лъжеш?" Там е нещастието на хората, дето мислят, че ги лъжат. А този вътрешен свят е, който създава всичко. Нещастията на съвременния свят идат от това, че хората не вярват в този вътрешен свят. А те са зависими от него! От неверие се прави всяко престъпление. Някой отива да краде. Защо? Ако той вярваше в този, невидимия свят, щеше другояче да постъпва. Там са на два лагера определени съществата. Едни са облечени със светли, бели дрехи, с колани препасани, а другите са облечени с черни дрехи, като попските, и с лице, и всичко – черно, навсякъде черно, само че веждите са почерни, а очите по-малко черни, има едно различие в черното. Черните са много интелигентни, много досетливи в лош смисъл, а светлите са много интелигентни, само че в добър смисъл. Следователно вие сте между два полюса: едните са от лявата ви страна, а другите – от дясната ви страна. Едните шушнат едно, другите шушнат друго. Едните говорят на лявото ви ухо, другите на дясното. Като на деца ви говоря, за да разберете. Човек има и други уши освен тези, които виждаме; тези са за физическия свят, а отвътре има други две уши за онзи свят. Вие сега нямате ясна представа. И Писанието казва: Като говориш, да не кажеш нещо лошо, за да не чуе ангелът, който е в тебе, защото тогава работата отива зле. Казано е: "И за всяка празна реч, която изговаряте, ще давате ответ в ден съдни". А кои са свидетелите, когато ти говориш? Сегашните психолози се опитват да обясняват, че това се записвало в мозъка и от написаното вече може да се чете. Както сега геолозите четат по земните пластове това, което е станало на Земята.

Според тази теория за доброто и злото, някога, в началото, Земята е била населена от добрите и злите същества. И те, като се били, като се мачкали, като се борили, разместили пластовете. Всички земни пластове те са ги преобразували, те са разместили всичко. И тогава Бог, за да я освободи, затворил лошите вътре в Земята, а добрите оставил отвън. Тогава, като са се били, лошите са искали да вземат мястото на добрите отвътре. И разместили пластовете. И Господ направил така: лошите турил отвътре, а добрите турил отвън. Ние сега казваме обратното, още живеем с идеята, че доброто е вътре, а злото е отвън. Не, при сегашното положение доброто е отвън – светлината иде отвън, въздухът е отвън, небето е отвън, хубавите работи са отвън, а пък ония, които искаха да влязат вътре, те превзеха Земята, влязоха вътре. Но Господ ги затвори. Те се мъчат сега и искат да излязат вън, но не могат. Защото пластовете станаха дебели. Та сега лошите духове са затворени вътре във вас. Не само в Земята са те, но и

отвътре. Сега лошите духове ви говорят отвътре, а вие си търсите някой добър човек, да ви каже няколко сладки думи. Добрите духове ги няма вътре. Като се вслушвате в себе си, слушате нещо лошо. И трябва да дойдете до първото положение! Като се обърнете към Бога и се новородите в Бога, тогава ще дойде първото положение, ще дойде първоначалният порядък – доброто ще бъде вътре във вас. Тогава няма да правите пакости. Доброто ще бъде отвътре, а лошото вън. Сега грешите, понеже сте пълни с квартиранти, с хиляди квартиранти. Като останете самички, все току мислите да направите някоя дяволия. Не че вие искате да правите дяволии – те правят дяволиите, а пък вие ги плащате. Вие сте отговорното лице. Те нямат квартирни листове, нямат и лични карти. И като дойде в квартирата ви някоя комисия от невидимия свят, и като направят проверка, ще почнат един по един да ги изваждат - както вас ви извеждаха преди няколко дена един по един навън. Стават тия проверки. В тоя ден, когато става проверката, ще се случи някоя пакост. В невидимия свят правят проверки, понеже се правят много пакости.

Казвам: Ние се стремим сега да се освободим от това зло. Тия същества са затворени вътре в Земята. Бог ги е затворил, за да освободи света от злото. И така, злото е затворено вътре в нас. И сега трябва да се новородим, за да дойде първоначалният порядък.

Злото е отляво, доброто е отдясно. Дясното е горе, а лявото е долу. Небето е горе, а адът е долу – същият закон. Сега адът е в корема на човека, в червата, в тънките черва. Там живеят тези квартиранти: в тънките черва, в дебелото черво, в бъбреците, в пикочния мехур. Там се зараждат всички болести. И където минават квартирантите, там стават болестите. Оттам нагоре те припъплят към дробовете и най-после, като завладеят ума, човек полудява.

Това как да го наречем, с какво име да го кръстим? Кажи, сестра, как да го наречем? Как са твоите квартиранти? Тази сестра постоянно се моли да ги извадят навън. Тя се обръща към Господа: "Извади ги, Господи, много пакости ми направиха!" Тази работа не е за смях. Тя е, както когато се сложи една инжекция. Не е смешно. Може с една инжекция да се внесе в кръвта ви микроскопично количество микроби от бубоническа чума, но след 24 часа те стават билиони и я оцелеете, я не. Ако организмът ви е силен и ако вземете предпазни мерки, можете да се спасите.

Каква идея трябва да остане от тази лекция? Да не ви е страх! Затова ви трябва знание. Знание е нужно, защото, докато човек е на Земята, не може да се освободи напълно от злото. Така е и с най-светите хора. И човек като апостол Павел, който се обърна към Христа и го срещна Христос, и той

казваше: "Виждам в себе си един закон, че когато искам да направя доброто, не правя доброто, а злото". Всичката философия на живота е в това: Каквото и да ви говорят, докато не разберете основно пътя, по който човек трябва да се освободи, не можете да се справите. Но не механически да се освободи. Ние не сме свободни, защото се влияем от нашите желания.

Вие не различавате нещата. Понякога мислите, че като кажете нещо, работите ще се оправят. Кажете го, но работите съвсем се забъркват. Някой път седи при тебе един лош човек и нещо в тебе ти казва: "Кажи му: Ти си безверник". И като му кажеш така, работата не се оправя ни най-малко. И Писанието казва: "Ако неприятелят ти е гладен, нахрани го, ако е жаден, напой го". По-добре му кажи: "Ти си добър човек, има добро в тебе", отколкото да му кажеш: "Ти си лош човек."

Казвам: Музиката служи като средство да се укротяват тия квартиранти. Някой път, като надигнат глава, ще им пееш. Като им пееш, те се укротяват. Един от еврейските царе – Саул, който беше обсебен от тия духове и те бяха взели надмощие у него, викаше Давид. Давид идваше да свири с арфа и се казва, че тогава духовете в Саул се укротявали. Трябва да пеете, понеже всички тия духове, всички тия същества се укротяват от музиката. Като им пееш, стават добри, като не им пееш, стават лоши. После, не трябва да им даваш много неща. Като обичаш да си похапваш баница, кокошки, като им даваш месна храна, те пощуряват. Тогава човек добива един особен характер. Плодовата храна е най-хубавата за тях, за да се укротяват, месната храна не е толкова добра.

И молитвата е едно средство. Като се молиш, те се укротяват. Ще пееш, ще мислиш правилно – това са начини да се справиш. Ако ние не мислим правилно, ако не пеем, ако не се молим, този свят вътре в нас какво ще стане? Тогава човек е неразположен, песимист, с лоши мисли. Казва, че хората са лоши, казва: "Защо Господ направи света такъв! Господ не мисли за нас." Недоволен си от живота. Не ти, но твоите квартиранти са недоволни от теб. Те казват: "Ти си беден човек." А ти си станал беден, за да ги изпъдиш. Защото, като ядеш, и те се хранят. А като ядеш сух хляб, те казват: "Сух хляб само ядеш, изпосталяхме! Какво ще се прави?" Затова в старо време хората са постили ден, два, три, 40 дена. Като туриш на пост квартирантите, те бягат. Някой път можеш да ги изпъдиш, но и ти ще отидеш с тях заедно. Ако хората не са сполучили с този метод, то е защото са постили по неправилен начин. Не само няма да ядеш хляб – това е пост на физическото поле, но ще постиш и в чувствата, в сърцето си, ще постиш в желанията си и в мислите си. Значи няма да имаш лоши помисли, няма да имаш лоши желания. И така като постиш, постът ти ще бъде пълен. А

ти си мислиш и чувстваш както си искаш; ще постиш по този начин 2-3 дена, но такъв пост няма значение, не те ползва. Един от еврейските пророци казва: "Трояко трябва да постиш." Ще постиш в ума си – ще се храниш само с хубавите мисли, ще постиш в сърцето си – ще се храниш само с хубавите чувства; ще постиш от месо и ще се храниш само с най-хубавите плодове и с малко хлебец. И не каквато и да е нечиста жена да меси хляба, но ще накараш някоя чиста мома, 15-16 годишна, да замеси и опече хляба. А на някоя стара жена, която е женена и се кара с мъжа си, не й яж хляба. Българите са го знаели това. Старите българи практически знаят: някой старец на 70-80 години има 4-5 снахи – той всякога иска най-младата и най-добрата снаха да му омеси и опече хляб.

Ние всички трябва да живеем добре, защото доброто излиза от нас и се влива в онова, което даваме на хората. В онова, което даваш на хората – хляба, дрехите и пр., се влива доброто или злото, което е в теб. Някой може да ти ушие дрехи и това да ти коства живота. Ако шивачът е прокажен или сифилитик, мислиш ли, че този сифилис няма да се предаде на дрехите, които шие? Ще се предаде! Не ти трябват такива дрехи. Най-добрият шивач да ти ушие дрехи! Мислиш ли, че ако един лош човек ти е учител, няма да ти предаде онова, което е скрито в него? Всички хора трябва да бъдат чисти. Първото нещо: трябва чистота! Чистотата е една предпазна мярка, за да не могат тия същества вътре в нас да повлияят върху нас; защото в края на краищата каквото направят те, ние ще го платим, ние отговаряме. На Земята първо нас ще съдят, ние ще сме отговорни, и после ще съдят тях. Нали като хванат някого в едно престъпление тук, на Земята, съдят не само него, който е извършил престъплението, но и онзи, който го е укрил. Така и вас ще ви съдят за укривателство, а духовете - за престъплението. Не можем да избегнем закона. Понякога вие направите някоя погрешка и се криете, да не знаят хората какво сте направили. Не! Ще изповядаш пред себе си, че това е погрешка. Погрешката, която си направил, тя не е твоя. Ще я изповядаш, за да я знае невидимият свят. А ти искаш да минеш за праведен човек. Това нещо не спасява човека.

Казвам: Пеенето е един метод за самовъзпитание. Друг метод е чистотата. Всеки трябва да бъде чист. Чисти трябва да бъдете! Често трябва да си миете ръцете, по 4-5 пъти. И Христос казва на евреите: "Вие обичате отвън да се чистите, но отвътре не сте чисти." Човек трябва да е чист едновременно отвън и отвътре. Тогава чистотата е на място.

Предстои ни една задача.

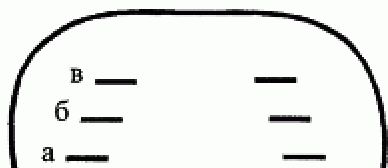

Това е едно чело (виж рисунката). То е много широко. Такова чело рядко се среща. Едно музикално чело. Долу е обективният ум (а). По-горе са музикалните способности (б), а още по-горе са висшите центрове, висшите способности (в). На човек му трябва знание! Трябва ви знание, за да разберете себе си. Вие не разбирате себе си. Да познае човек себе си – това е нещо гениално. Като познае себе си, той ще знае как да живее. Много пъти имаш неразположение; дойде ти една лоша мисъл, която помете всичко и ти веднага изпадаш в песимистично настроение. Тъкмо се е повдигнала в теб вярата – и дойде пак безверието, пак се усъмниш. Дойде милосърдието – и веднага дойде противоположното, едно ожесточение. Жестокосърдечието произтича от центрове от двете страни на главата и отзад на главата. При ушите са разрушителните способности, а отзад са личните чувства. Ние възпитаваме, но нашето възпитание ще хване толкова дикиш, колкото онова, което си писал на морския бряг. Пишеш нещо хубаво – дойде една вълна и заличи написаното. После пак напишеш – тя пак го заличи. Пиши надалеч от водата, а не на брега. Човек трябва да избере място. Ще пишеш там, дето вълните на злото няма да заличават написаното. Щом го заличават, значи пишеш много близо до този свят.

Човек трябва да се повдигне над себе си. Това е една философия. Някой ще каже: "Кой знае, че това е така?" Аз го знам. Научил съм го някъде. Разбира се, и вие можете да го научите. Вие го знаете това в себе си. Но сте раздвоени. Казваш за някого: "Искам да го убия." Защо искаш да го убиеш? Ти ли искаш да го убиеш? Един камък, който се търкаля отгоре, от планината, може да те убие; това не е желанието на камъка, но веднъж като се търкулне, той казва: "Бягай, че ще те убия, защото ме търкулнаха!" И ако ти не се махнеш, може да пострадаш. Когато се разгневиш, ти си камък – търкалящ се отгоре, от планината, казваш: "Ще го убия!" Тогава бягай, не стой на пътя! Нека мине камъкът, като слезе и утихне, ти си спасен. Но горе, по високите места, камъните са опасни.

Ще се научите добре да пеете. Като почнат "квартирантите" да вдигат много шум вътре във вас, ще им кажете: "Бог е Любов." Те могат да кажат: "Празна работа!" Тогава ще им попеете! Пак казват: "Празна работа!" Тогава ще им направите малко трахана. Те ще кажат: "Много е духовна тая храна. Искаме нещо по-хубаво, по-мазно. И маслото да е прясно!" Но вие ще им изпеете "Бог е Любов" и ще им направите малко трахана без сирене

– нищо повече.

Човек може да бъде обсебен, а животните още повече. По колко пъти на ден вие сте обсебвани! Как можете да познаете кога някой е обсебен? Зачервили са се очите му, устата му мърдат, криви си устата, говори несвързано. Ако твоите "квартиранти" започнат да вдигат шум вътре в теб, ти се спри, почакай, остани спокоен и им кажи тихо и спокойно: "Ще ме слушате. Вашия проблем аз ще го проуча и ще го уредя." Те ще претендират, че имат права. Ти ще им отговориш: "Каквото право имате, ще ви го дам." Питам: Колцина от вас сте свободни вътрешно? Някой говори бързо, нервно, не може да търпи. Казва ми един брат: "Учителю, не мога да търпя! Дотегна ми, побеля ми главата!" Казвам му: И моята е побеляла. Какво има, ако ви е побеляла главата?

Тия духове, които ти говорят – това не си ти. Аз мога да ви кажа и другата, добрата страна на това положение. Създайте им работа! Те са хубави волчета. Можете да си изорете цялата нива с тях. Има един такъв анекдот. Един дявол искал да изкушава един светия от православната църква. Той влязал в стомната му, та като пие светията вода, да може да влезе с водата в него и да подкрепи ония, които са вътре. А ония вътре светията ги турил в обсадно положение – не давал на други да влизат. Дяволът се вмъкнал в стомната, но светията турил един кръст върху отвора, после я затворил и се качил отгоре ѝ. Тогава накарал духа да го води на хаджилък, да го носи. Този светия бил майстор, но ние не сме още от тия майстори. Вие не сте още от тия майстори, дявола в стомна не можете да го затворите. Това е един анекдот, който трябва да се тълкува. Ако го вземете буквално, разказът за тая стомна няма смисъл, нищо не означава.

Казвам: Лошото може да се предаде чрез храната. В кръчмата, чрез виното не се ли предава? Изпиеш половин или един литър вино и станеш друг.

Във Варненско, в село Николаевка, един българин срещнал един свой приятел и влезли в кръчмата. Кръчмарят им дава едно кило вино, две кила – те пият. Като решили да тръгват, човекът поканил приятеля си да му отиде на гости вкъщи. И тръгва приятелят му с него. Като влизат вкъщи, стопанинът изведнъж казва на приятеля си: "Кой те е поканил в къщата ми, при жена ми?!" И взема брадвата: "Ще те убия! Кой те е поканил?" Избягал онзи човек. На другия ден, като изтрезнял, първият отишъл при приятеля си да се извинява: "Кой знае какъв дявол беше! Ще ме извиниш за това."

Ще пребие човека! Как ще си го обясните? В кръчмата, чрез виното един е

влязъл в подкрепа на "квартирантите": "Дръжте, ида ви на помощ!"

"Отче наш"

6 ч. 35 мин.
4-та лекция на Общия окултен клас,
изнесена от Учителя
на 16 октомври 1935 г., сряда, София, Изгрев

Следват гимнастически упражнения.

---

*ул."Опълченска" № 66, където Учителя е живял известно време в дома на братското семейство Гумнерови (бел.ред.)

Книги:

* Самопознание и самовъзпитание

Към извора (Общ окултен клас. Година XV (1935–1936). Том I. София, 2002)
18 беседи от 25 септември 1935 г. до 22 януари 1936 г.
Начало: 05:00

1935_10_18 Великите музиканти
лекция пред специалния клас

ВЕЛИКИТЕ МУЗИКАНТИ

„Добрата молитва“
Каква ви е темата? – /„Храненето като процес.“/

Какво мислите под думата „процес“? По някой път казват, че „той имал процес“. Как е правилно на български да се каже, да се замени. Храненето съзнателен или несъзнателен процес е? Кое изпъква в човека, храненето ли изпъква или друго нещо? Храненето ли изпъква или друго нещо се явява? – /„Гладът“./ Да, гладът. Трябват ред обяснения. Пътувате в гората, срещате една мечка, разсъжденията ли изпъкват по-рано или страхът? – Страхът изпъква и след страха, какво иде? – Започвате да разсъждавате къде да бягате, къде да се качите. Страхът иде първо. След това иде една мисъл – бързо разсъждение. Значи, най-първо в човека иде гладът, после иде храненето като процес, как да уталожиш глада. Гладът хранене ли е? Например, гладът ще накара един вълк да се нахвърля върху една овца, да я разкъса; гладът ще накара една овца да се нахвърля върху тревата, да я опасе. Гладът най-първо постъпва по един начин – [гладните] да придобият това, от което имат нужда. Вълкът мисли право, не мисли да напада неприятеля; някой път и той може да нападне един бивол и нищо да не може да му направи. Биволът – даде си гърба към едно дърво и с рогата се брани надясно, наляво, и вижда [вълкът], че мъчно се напада един бивол. Вълкът някой път отстъпва назад.

Какво сте писали вие за храненето като процес?

/Четоха темата./ Щом е процес, какво трябва да се прави? Щом е процес, значи е непрериван, може да бъде процесът правилен или неправилен. Кое [е] онова, което спира правилността на процеса? Кое [е] онова, което накарало хората да не се хранят правилно? Човек има вкус, [но] той не се подчинява на онзи вътрешен импулс. Защото има вътре един правилен импулс, но не се подчинява. Някой път човек разбира по особен начин. Да кажем, някой обича храната да е подсолена или да е подсладена. Те са второстепенни работи. В процеса на яденето колко трябва да яде човек?

Да кажем, съдят един човек; колко време трябва да продължи процесът? След като се яде, колко часа продължава храносмилането? Разно е времето при различните храни. Колко време взема месната храна, колко часа взема вегетарианската? Ако ядете домати, колко часа ще вземат, за да се смелят? Или, ако вземеш ориз варен? Добре, как ще си обясните вие един факт [?] –

Казват, че човек, вървял по пътя съвършено изтощен, не може да ходи от глад, казва: „Пресичат ми се краката“. Нали трябва да се вземе храна, да се добие потребната сила? Ако след като си бил гладен и се нахраниш, дали след четири часа ще можеш да тръгнеш на път? След като се нахрани човек, след половин час тръгва на път. Питам: От къде се взеха силите да вървиш? Процесът на храненето още не е завършен, нищо не се е приготвило. На човека му се прекъсват краката; щом яде, се ободрява. При храненето, когато храната се дъвче, трябва да се задържа по-дълго време. В тревопасните животни храната се откъсва, поглъща се [и се преживя] – те имат двоен стомах. Човек трябва дълго време да дъвче; при дъвкането бързият процес е неправилен. Колкото по-дълго време се дъвче храната, толкова по-добре за човека. Понеже още когато се дъвче храната, част от енергиите се всмукват от езика и [се] изпращат. Като се обръща храната в устата, вече [се] изважда онази, потребната сила. След като се наядеш, онова, което езикът [е] изтеглил, то ободрява. [После] можеш да продължиш работата. Може да направите един опит: Онези, които ядат месо или пастърма, [да] вземат биволска пастърма; вземете биволска пастърма – туй само за обяснение. Прекарайте храната без да можете добре да я сдъвчете [и] не ще може да ходите. Трябва половин час хубаво да се дъвче храната. Кога ще може да ходите по-добре, след като сдъвчете храната добре или след като не я сдъвчете? Казвам: Сегашните хора много бързат; понеже имат бързи работи, бързо ядат. Ето една грешка. Работата с бързане не се свършва. Например, колко може да бързаш? Да допуснем, че ти си закъснял на четири километра разстояние, пропуснал си трена или трамвая. Колко бързо трябва да вървиш пеш четири километра, за колко време може да ги изминете? – /„36 минути“./ В класа ще ви пишат отсъствие, закъснели сте. Четири километра трябва да изминете, какво трябва да правите, за да стигнете навреме? Ако имате пари, ще хванете едно такси. То е един процес. Бързо ядеш, понеже си закъснял, работата е бърза. Една работа, която е бърза, има нещо неправилно. С бързане работа не се свършва. Бърза някой събранието да се свърши или бързат хората, засяга ги [нещо]. Във време на война всички бързат да се екипират добре, всички бързат да не би да бъдат изненадани. Значи, процесът не е правилен. Щом започваш да бързаш в живота, то е един изключителен процес. Сега, в човека едновременно има много процеси, някои от тях са съзнателни, някои са несъзнателни. Да допуснем, имаш един процес. Сега, може като седите да кажете, че вас храненето като процес не ви интересува, какво от това като е процес? Може да не е процес. Една работа турена, трябва да я свършиш. Гладен си, ще ядеш сутрин като станеш. Не е процес, работа е. Заставен си да ядеш. Ако яденето е процес, тогава [защо], когато си болен, не искаш да ядеш[?] Като си здрав, сутрин като станеш, казваш: „Трябва да се яде“. Като се разболееш, не искаш да ядеш вече. Ден, два, три дни си болен, не искаш да ядеш. Здравият казва: „Ще трябва да

стана, ще пътувам, бърза работа имам“. Болният казва: „Не искам да ям“. Той не се мърда, лежи човекът, казва: „Ни храната му искам, ни на работа отивам“. Дойдат [близки и] казват: „Яж малко“. Казва: „Нищо не искам“. Бащата, майката казват: „Какво стана на това дете, ще умре гладно.“ Хубаво [е], когато слугата каже, че не иска да яде и господарят го кани, [както] майката го кани; [но] господарят го уволнява и казва: „Безпредметно е, щом не ядеш, щом не искаш да работиш, върви си“. Сега, ако храненето е процес, от де [е] дошло у религиозните хора: този процес те искат да спрат. Няма да яде човекът, ще пости. После, когато човек се разсърди, пак се отказва да яде. Щом се разсърди, пак казва: „Няма да ям“. При сръднята престава този процес, понеже сръднята произтича у децата от техните лични чувства. Тогава, при личните чувства, децата се отказват да ядат. При болест човек се отказва да яде и при събуждане на личните чувства пак се отказва да яде. После, децата се отказват да ядат, когато забележат, че не е турено в паницата колкото искат. Пак се отказват, като е турено малко ядене, казва: „Няма да ям толкова малко“. Отказва, че се е разсърдил; отказва, че е малко яденето; отказва се, понеже е болен.

Сега, какво е необходимо в един процес, за да бъде процесът правилен [?] Да допуснем, вие пеете. За да бъде пеенето правилно, какво е потребно? Вземете сега песента „Аз смея да кажа“. Там следват две ударения едно след друго. Няма да туряте легато, да туряте легато на [всяка] една нота не е практично. Как ще го поправим сега? Имате „Аз смея да кажа“ – на „ДА“ и на „КА-“ в думата „кажа“ имате ударения. Позволяват ли се две ударения едно след друго? „Аз смея да кажа“. Хубаво, в говоримия език, когато някой път хората говорят в българския език, не турят ударението дето трябва. Някой път и в английски, там имат правила, но някой път и на англичаните се подхлъзва езика, ударението не е турено на място.За да бъде на място [в песента], как може да се направи? – На съдържанието да [се] тури един слог, един слаб слог, но при туй построение без легато трябва да го направите. Защото с легато е орташка работа. А орташката работа и кучета не я ядат. Като поставиш две силни ударения да следват едно след друго, според правилата на музиката може ли? Вие и в поезията имате силни и слаби срички, които се редуват. Да допуснем, че имате такъв един процес: Представете си две силни ударения хоризонтално вървят. Как бихте направили в музиката без легато* и да бъде процесът правилен. За тази песен тук имаше цял спор.Тъй както е построена песента, за да се измени ударението, как трябва да вървят тоновете? Щом дойде до „ДА“ и „КА“ – може да се повиши, а „ЖА“ – трябва да се понижи. Понеже тук в песента [тоновете на] „ДА“ и „КА-ЖА“ вървят последователно нагоре във възходяща степен, там ударенията не съвпадат. Там МИ-то трябва да се снеме [или РЕ да се повиши]. /Учителят пее

песента с повишение на тона РЕ при сричката „КА-“./ Сега, така както го изпяхме, как е?

Сега, да не се намесват личните чувства. Имаме една погрешка, която трябва да се изправи. Не е важно кой е виноват. Представете си: през една дупка трябва да прокарате една ябълка. Дупката е малка, ябълката е голяма. Мислим сега: да обелим ли ябълката или да разширим дупката? Сега има две възможности. Да се направи дупката по-голяма, ще проврете ябълката; [но] имате друга възможност: да обелите ябълката. Тогава ще се поразвали тертипът на ябълката, но ще я прокарате. Сега ние искаме да поправим една погрешка. По-хубаво е да се прекара ябълката цяла. То е правилното. Сега, какво трябва да правим? Ако дупката не трябва да се разшири и ябълката не трябва да се смалява, тогава какво ще правите? Щом дупката не можеш да разшириш и ябълката не може да смалиш, вече са дошли до легатото. Легатото значи, че дупката не трябва да се разширява и ябълката не трябва да се смалява. Ще обиколиш с ябълката около дупката, през дупката няма да минеш, това е легато. Аз виждам, че [не] трябва дупката да разтвориш, пък не трябва и ябълката да смалиш. Но въпросът е кога [точно] може да прекараш ябълката през дупката. Тогава няма ни най-малко легато.

[Поня]кога някой човек туря легато дето не е позволено. Има места, дето не трябва да туряш легато. Легатото, то е губене на време. В легатото друг е законът. Щом в пеенето се направи легато, съвсем друг процес следва. Във всички легато има по-мек тон, легатото мекота има. Това завъртане на тона внася известна мекота. Там, дето няма завъртане, пак тонът е хубав. Ако беше без легато, музиката губи своята мекота. Значи, един музикант, един певец турят по някой път известна завивка в един тон. Да кажем, вземат един и същ тон – СОЛ, като вземе с цигулката тона или певецът като [го] изпее, ако вземат тона СОЛ и направят да трепери, образуват се малко завивки, тонът става по-мек, по-приятен. Тонът има едно треперене. Образуват се големи междини, това треперене на тона дава известна мекота.

Тази песен ще се измени. /Един брат свири песента, както беше първоначално дадена и после с новото изменение./ РЕ-то като заменим с ФА, ударението намести ли се [?] РЕ-то е прогресивно, ФА-то задържа на едно място – да спечели нещо.

Отиваш при някого, не иска да ти плати. Удряш му една плесница – [то е РЕ]. РЕ-то е марсиански тон. [ФА] – отиваш при някого, почерпят те с кафе и той ти плати. Казвам сега: Едно кафе трябва да почерпим. ФА-то на коя планета е? – На Луната. РЕ откъде има право? За предпочитане е да даваш,

отколкото да вземаш. Но казвам: Друга философия има. В някои случаи по-добре е да вземеш, отколкото да даваш. Как ще го обясните вие? В някои случаи е за предпочитане да вземеш, отколкото да даваш. Как ще го обясните? По-добре е да даваш, казваме, но всякога може ли да даваш? – Само Бог може да дава. Той всякога дава, но и взема. Кога взема? Господ като види, че някой човек не живее добре на земята, взема му живота. Господ като види, че някой човек греши, най-после взема му греховете. Значи, Господ взема от човека. Но във вземането Той всякога има предвид да облекчи, да не създаде по-голямо нещастие – вземе ти живота. По някой път като страдаш, страданието е процес. Някой път Господ вземе страданието, замине[ш] си от света, очисти [те]. Казвам: Голямо изкуство е да знаеш как да даваш и как да вземаш. Кой би желал, като иде[ш] в един дом, да му вземеш вола, кой не би желал като го срешнеш, да му вземеш товара. Казва: „Слушай, дай ми тази чанта." Какво лошо има в това[?] Ако вас ви плаши, да не би той като вземе чантата и [да] не ви я върне, то е друг въпрос. Но ако той вземе чантата само да я носи и после ви я върне, какво от това? Всички сега трябва да постъпвате умно.

Сега, РЕ-то трябва да го извадим от редовете, понеже го произвеждаме. РЕ-то трябва да отстъпи на ФА. В реда на нещата е това. ФА седи малко по-горе от РЕ. В гамата, последователно както са наредени тоновете по трептения, ФА има по-високи трептения. РЕ в следната гама е по-високо от ФА, но ФА със същата гама е пак по-високо от РЕ. Сега, като заменим РЕ-то с ФА, ще спечелим ли или ще изгубим[?] /Пак изсвириха песента по стария и по изменения начин./

В първия случай вие имате един изработен морал, от който не искате да отстъпите, правилно, тъй трябва да бъде. ФА-то вече е един малък компромис. Щом заменим РЕ-то с ФА, ние вече имаме един компромис. С ФА се внася известна мекота, то е политика – изглаждаш. Най-първо отстъпваш, съгласяваш се, после пак се подемаш, пак тръгваш по своя път. Питам: Всякога пак трябва ли да поддържаме нашия морал? Представете си, че аз вървя по пътя и на пътя има деца, аз децата може да ги разбутам и да си направя път да мина. Но ако са силни хора, ще може ли да ги избутам[?] – Те ще ме бутнат. Тогава, кое е по-хубаво? – Да ги избиколя. Като няма никой на пътя ми, ще тръгна както аз искам, както аз зная. Нашият морал не издържа, понеже не е абсолютен. Ако е абсолютен морал, трябва да бъде силен. Между силните хора ти ставаш малък, между дупките ще се провреш, изведнъж трябва да се видоизмениш. Тъй да държиш пътя, да минеш през дупките, без да ги засегнеш. Ако не можеш да минеш, ще ги заобиколиш. Ако са слаби деца, ще ги бутнеш, ще си пробиеш път. Сега, ще кажеш: „Трябва ли да отстъпя [?]" – Пред децата няма какво да отстъпваш, ще разбуташ децата, пред силните ще

отстъпиш. Представете си, че тази мелодия не можем да нарушим. Добре, ама ако пеете с РЕ, веднага ще ви осъдят на десет години тъмничен затвор, пък ако турите ФА, няма да ви осъдят. Тогава, как ще пеете? Да кажем, че има закон, изваден за песента. Сега без никакво разлагане ще турим ФА и без легато и ще вървим напред. Някои от вас, като сте сами, пейте го по стария начин, [а] в общото ще турим ФА и без легато ще вървим напред. Аз го установявам. Ако има погрешка на друго място, и него ще поправим. Тъй щото, узаконявам ФА-то. Щом РЕ-то не може да свърши работа, ще ангажираме ФА. Който свърши работа, него ще поставим. /Всички изпяхме песента с ФА./ В пеенето силен човек е този, който прави погрешки и веднага ги изправя. Някой път ще ви накарам да изпеете една песен като новобранци, без да я знаете и после да я изпеете като артисти. Ние може отгоре на РЕ-то да турим ФА и който обича РЕ да пее, който обича ФА да пее.

Някой има ревматизъм. Аз ще му свиря нашата музика и после ще свиря своята, ще видим при коя музика ще мине. В природата има една неправилна музика. Не че не е правилна. Аз още не съм дошъл да свиря тази музика. Сега аз коригирам. Вие трябва да се приготвите, вие пеете така, както светът пее. Сега ще пеете, [не] както светът, за вас ще правите изключение. В тази песен думите „Аз смея да кажа“ – най-напред аз се страхувах, но сега съм герой, – „Аз смея да кажа“. Едно време не можех да срещна мечка, сега мога да срещна. Тя погледне наляво и аз наляво. Както гледа и аз я гледам. Ако мечката срещне един праведен човек на пътя, тя не го закача. Ако никога не си казал лоша дума и не си направил нищо лошо, мечката ще мине, нищо лошо няма да ти каже. Но ако си говорил лошо нещо за тази мечка, тя ще се нахвърли отгоре ти. Тя знае, по миризмата ще те познае. Те са неща проверени. Един праведен човек, който никога не е говорил лошо за животните, може да мине покрай една змия кобра и нищо да не му направи; но ако не е живял праведно, ако е говорил нещо лошо, веднага тия животни ще се нахвърлят отгоре му. Защото и животните са страхливи; мечката е страхлива и смела. Ако ти, като я видиш, се уплашиш, тя добива кураж, ще дойде, ще те наплюе. Плюе, плюе казва: „Не те е срам, да те е страх от една мечка“. Плюе, плюе, плюе и си замине. Обаче, като я видиш [и] ти стане приятно, тя ни най-малко няма да те плюе, тя нищо няма да ти направи. Щом ти мръдне сърцето, ти се уплашиш, тя придобива смелост. Та, всичките ви несполуки в света се дължат на страха. „Бежанова майка не плаче“, казват. Който бяга, майка му не плаче; който не бяга, майка му плаче. Щом си лош, трябва да бягаш; щом си добър, може да не бягаш. Казвам: Човек трябва да създаде в себе си нещо положително.

По някой път български музиканти, големи авторитети, някоя песен

коригирали, нагласявали и аз като я прегледам, начина по който са я написали, пак са направили погрешки. Те са на крив метод. Някои автори има, които пишат много хубави работи. Изгладени, един поправял, друг гладил, си такива велики хора по музиката гладили, гладили и много малко погрешки може да намериш. Великите музиканти малко погрешки оставят. Един намерил една погрешка, коригирал, друг коригирал, трети – всички коригирали. Първоначалният автор, който написал, казва: „Поправете онази погрешка, онази поправете“. Та казвам: Вие, докато не дойдете под влиянието на великите авторитети на музиката, музиканти не можете да станете. Някой път ще ви държа една лекция – да ви наведа ред факти, да видите, че като запеете, при вас има един музикален свят. Авторитети има – ти щом съгрешиш, тия авторитети веднага ще те спрат, казват: „Там не е право“, веднага ще те коригира[т]. Ти пак направиш погрешка, дразни те нещо, не върви. Тогава [те коригират и] ще вземеш правилно. Той седи, коригира те, мине друг, коригира те. Ти пак свириш, те пак те коригират. Ако ги слушаш, ще се научиш да пееш и да свириш. Може в един ден да не се научиш да пееш и да свириш. Може в един ден да не се научиш да пееш, може и хората да слушаш, но като дойдеш да пееш, трябва да привлечеш Истинските музиканти. В един ден ще те научат, ако не в един ден, в една седмица ще те научат хубаво да пееш, ще ти дадат хубаво небесно вдъхновение. Когато нещата мъчно заучавате, вие сте в този свят, нямате съдействието на онези музиканти. Когато пеете правилно, имате тяхното съдействие. Има неща в света, които уреждат работите. Мене ми разказваше един офицер. Той ми разказа една своя опитност на фронта: „Един ден нещо ми казва: „Там ще заведеш войниците“. Заведох войниците там и целия ден не падна нито една граната. На втория ден извеждам пак войниците и те ми казват: „Господин капитан, там, дето бяхме вчера, е безопасно“.“ – „Нещо ми казва, че безопасно там няма да бъде, да отидем на друго място“. Войниците отишли на същото място, той отишъл на друго място. Падат толкова гранати, че нито един войник не останал жив освен офицерът. Не мислете, че дето сте били вчера, ще бъдете и днес. Тогава, вие сте пътник, не се връзвайте. Онези от невидимия свят, които гледат [ви нашепват].

Щом сте раздвоени, туй раздвояване не е правилно. Всякога една мисъл остава правилна, докато не си раздвоен. Има нещо, което е вмъкнато от тоя свят. Щом престане раздвояването, имате правилна мисъл, и работата, която ще започнете, ще свършите. Например, някой излиза, тръгнал, върви, после се спре, пак тръгне. Често някои аз спирам на пътя. По някой път казвам: „Какво тръгнал този по пътя толкоз бързо“. Той току изведнъж се спре. Той възприема моята мисъл, спре се да се урегулира. Пита: „Какво трябва? Ти казваш, че бързо вървя. Кажи ми как да вървя?“ Ако му пратя втора мисъл, той тръгне. Той пак тръгне бързо, втори път му кажа: „Няма

да ходиш така бързо. Веднага измени темпа“. Сега, какво ми влиза в работа. Аз имам съображения. Тъй както тръгнал, ще се препъне някъде. Казва[м]: „Много бързо вървиш. Много бързо вървене не е хубаво, по-полека върви“. От невидимия свят, ти като тръгнеш бързо, ще дойде някой, ще внуши. Казва: „Много бързо вървиш“. Дойде внушението, тогава говориш със себе си, какво възприемаш. Радвай се, че възприемаш една мисъл и него ден тръгва всичко. В Божествената мисъл няма раздвояване. Там темпото е определено.

На място може да те бутнат. Вървиш, няма да има много хора; блъскане, по пътеката ще има слизане, качване. Няма да бъде пътеката много камениста, няма да бъде и много равна. Ще се прегърбваш, ще вземеш какви ли [не] методи. Казвам: Ще повикаме някой от тия, гениалните музиканти, ще поискаме от тях мнение. Каквото узаконят, ще кажем: „Така е. Погрешката е в мене“. Аз трябваше да напиша песента и да кажа: „Тъй ще пеете, нищо повече. Никакво мнение. Който иска другояче да пее, да си напише една песен“. Пък аз ви оставям свободни, да ви накарам да мислите и вие да работите, да вземете участие. Нарочно правя някои погрешки, но да ви дам възможност да мислите, как трябва да се поправи. Казва: „Не може ли да се напише по-хубаво?“ – [Не.] Защото никога не можеш да извадиш един човек, който [е] влязъл в локвата, докато не се оцапаш. Защото, за да не се нацапаш, трябва да имаш канджа*, да влезеш в локвата. Като нямаш канджа, ще вдигнеш крачола си, ще го хванеш за ръцете, ще го извадиш, ще кажеш: „Как не те е срам да влизаш в калта? Срамота е да се оцапаш“. Когато няма кого да вадиш, оправдава [ли] се влизането в калта? Та, по някой път е хубаво да се пооцапа човек, когато има защо. Казвам на този, който [е] паднал в калта: „Ти какво търсиш в калта?“ Той гулял, напил се и без да знае, в тъмната нощ влиза в калта. Той седи, не може да излезе, ще се удави. Казвам: „Още веднъж да не пиеш. Аз заради твоето пиянство се окалях, втори път ще бъдеш тъй добър да не каляш себе си и да се не калям заради тебе“.

ТАЗИ ПОГРЕШКА ТРЯБВА ДА СЕ ИЗПРАВИ.

/Това написа Учителят на дъската./

Колкото човек е по-учен, толкова [повече] погрешки изправя.

Божият Дух носи всичките блага на живота.

4. Лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя на 18.X.1935 год.,

петък, 5 ч. с., София – Изгрев

1935_10_20 Забравените неща
неделна беседа

ЗАБРАВЕНИТЕ НЕЩА

Отче наш.

Ще прочета една глава и ще говоря върху забравените неща. Да кажем, че страданията на хората се дължат на много забравени неща. Ще прочета 10 глава от Пророк Данаил. Тия работи, които се пишат, не искам да ви накарам да вярвате. Не е въпрос за вяра, да се проверяват нещата верни ли са или не. Това човек трябва да го направи. /Учителят прочете първите три стиха от 10 глава на Пророк Данаил./ Пости човек без да яде. Това не го прави един духовен човек, но един държавник. Три седмици пости един държавник като сегашните, за да се научи какво нещо е политика. /Учителят прочете следните 4 стиха./ Държавниците не ходят без свита. /Учителят прочете главата до края/.

Духът Божи

Говори се за неща, недостъпни за хората, които са посветени. Хората малцина вярват. Хората, изобщо имат едно такова смътно вярване, толкоз неопределено, че и те не разбират. Например, мнозина от вас вярвате, че баща ви като заминал отишъл в онзи свят. Но досега нито един от вас нямат писмо от баща си. Баща ви заминал, не ви пише, майка ви заминала, брат ви, писма не пишат. Някои заминали има 1, 2, 5, 10 години, плачете, не знаете какво станало. Едни разправят, че оня свят е такъв-онакъв. Тези, които разправят, и те не вярват. Голямото нещастие на съвременната култура седи в това, че ние не вярваме в това, в което трябва да вярваме, а вярваме в това, в което не трябва да вярваме.

В миналото хората преди да имат сегашните телескопи бяха преброили 6–7 хиляди звезди – това беше тяхното небе. Ако някой би им казал, че има и други звезди, щяха да кажат: Защо не ги виждаме? Сегашните астрономи, като туриха големите тръби – телескопите – нагоре като погледнат виждат звезди от 15, 16, 17, 18, 19 дори от 20 величина и ги изброяват милиарди. Някой ще каже: Що ни интересува нас далечните работи, нас близките работи ни интересуват. Ние може да имаме разсъждението на този учения петел, който се качил на едно купище, след като свършил университет, след като взел диплома, и се качил на купището да изкукурига, че свършил училище. Като изкукуригал, искал да се покаже на кокошките, че много знае, майсторски да рови, като ровил, изровил един голям диамант. Казал, отде се намери тази пущина, да беше едно житено зърно, струва повече. Но този петел трябваше да знае, че ако продаде този диамант –

такъв голям аз го предполагам – имаше да храни всичките кокошки и петли по целия свят. Обаче, той имаше верую в онова житено зърно, което може да глътне и казва: Диамантът не е за нас. Те са далечни работи. Ако речем ние, съвременните хора, да проповядваме, че има един невидим свят, казвате: Тази работа е отвлечена, нас ни интересува сегашният живот. Някой дойде в света и те го изпъдят, някого държат 5 години и го изпъдят, интернират го на общо основание. Някой след 1 година, след 5, някой след 15, 20, някои след 120 години го интернират и той трябва да си върви. Казват: Още веднъж такъв стар да не идваш на земята, нас стари хора не ни трябват. На младите хилави казват: Такива хилави нас не ни трябват, хора за работа ни трябват. Сега характеризирам обикновените вярвания. Ние имаме един стремеж, който е много благороден. Всички искате да живеете много добре, да бъдете щастливи, да бъдете радостни, да бъдете здрави. Идеалът на хората е хубав, но методите, които употребяват, не съответствуват. Ние, съвременните хора, живеем само за този свят. То е неразбиране на света.

Сега ще ви представя 4 свята: Единият свят го наричам Божествен, другият свят го наричам свят на светлината, един свят имаме на тъмнината и друг един свят имаме на гъстата материя, в която ние живеем. Светът на гъстата материя е свят на хората. Светът на тъмнината е свят на интелигентни същества, но зли и силни същества, в които морал няма. Казват: Право е само онова, което ние правим. Те вярват, че е право само това, което те правят, и че добро е само това, което те правят. Другите на светлината са, които проповядват, че знание и светлина трябва на хората. Най-после иде Божественият свят. Ще оставим човешкия свят. Сега аз ще охарактеризирам с по едно качество трите свята. Тия трите свята са непознати за нас. Ние имаме тяхното проявление. Нас ни обгръща тъмнината. Тъмнината е произлязла от света на тъмните същества. Те са майстори да произвеждат тъмнина. Светлината произтича от света на светлите същества. Сега тия същества на тъмнината и светлината имат голямо влияние върху нас. Цялото човечество изобщо е под влиянието ту на едните, ту на другите. Ние сме роби на тях, техни поданици. И по какво се отличават. В своите проявления тия същества са интелигентни. Както виждате, Данаил има работа с едно същество, че като го хванало, сила не останала у него. Сила не остана, не мога да говоря. То го укрепи и му разправя за работи, които има да станат за далечното бъдеще. Казвам признаците, по които може да познаете на кои от тия същества служи човек. Тия същества на тъмнината употребяват хората тъй, както съвременните земледелци впрегатните животни, както коларите употребяват конете, както употребяват кравите, доят ги, както употребявате вашите овци и тях доите, по същия начин и те употребяват човека. Нищо повече. Те започват добре, свършват зле всякога. Най-първо

ще те примамят с торбичка боб, това-онова, като туриш главата в ярема и оттам насетне целия живот ще ореш и ще копаеш. То е характерна черта. Който попадне така в работата, оплаква се, че жена му е лоша, децата лоши. Пък той господарят му е такъв. Вие сега се възмущавате.

Аз задавам един въпрос: Когато един овчар на сто овце остави два коча, на всеки един коч торят по 50 жени да ги има, в реда на естественото ли е? Туй желание на природата ли е или на овчаря. Защо природата наредила един коч една овца, един коч една овца, едно женско едно мъжко. А човек направил 1 мъжко 50 женски, едно мъжко, 10 женски. И ние се възмущаваме как тъй? Хубаво защо ние изменяме този порядък на природата. Какво право има овчарят да торя на сто овци един или два коча или четири, пак не е право. На сто овце сто коча. Вие сега питате откъде е произлязло многоженството в света? Многоженството произлязло от войните. Ставаха много войни, убиват се мъжете, останаха много жени, тогава започна многоженството. Тогава един мъж имаше много жени. Какво ще се прави сега, как ще се поправи? Ти ще идеш да убедиш този мъж какво прави с жените. Те започват да се карат за мъжа как да го имат. Аз изнасям факти, които съществуват, оставям вие да цените. Ние, сегашните поколения, не отговаряме за последствията на миналите поколения, но ние носим наследствени последствия, вярвания, привички, навици на нашите деди и прадеди: религиозни, обществени, семейни, такива морални, такива каши. Казват: Морал трябва да имаме. Трябва да имаме един морал, който за всичките да е еднакъв. Идеята за Бога трябва да бъде нещо определено. Идеята за тия два свята, че съществуват трябва да бъде ясна. Ние живеем заобиколени със същества. Ние не сме господари на земята. Господари са други. Ние си представяме, но фактически не сме ние ни най-малко. Онези, които управляват света, те женят хората, те ги венчават, развенчават, те ги карат да се раждат, да умират, интернират ги на общо основание в другия свят тия, които не се подчиняват, – хайде казват в другия свят, понеже, сме под властта на царството на тъмнината. И тъй разправят, че Христос дошъл да ни избави, дошъл да ни избави, дошъл да ни изкупи. Няма да дойде Христос като абисинците да се бие със стрели с онези италианците с танкове, модерни оръжия, копията не държат вече. Трябва да знаеш как да воюваш. Някой против дявола да воюва. Дяволът не е глупав, той ще те ритне, ще се търкулиш. После възмущаваш се против лошите хора, гледаш на хорището дресират се. Тия, религиозните хора, гледат нагоре, молят се на Господа, не го знаят къде е. Четат молитви постоянно, две хиляди години искат да се молят молитви, да оправят света. Туй вземам за обяснение. Ония, които са религиозни, може да се обидят. По този начин не се служи на Бога, нито на себе си, нито на Бога. *Лъжата в света, неправдата, злото в света не може да поправят нашия живот.* Туй трябва да го знаете. *Лъжата*

не е лоша. Тя е чужда стока, която ние продаваме на консигнация. После този преврат в нас, който става, един ден ти си неразположен, друг ден си разположен, един ден си гневен, друг не си гневен, не може да си дадеш отчет откъде е. Че ако аз правя една постъпка, аз трябва да съм господар. Туй, което правя, трябва да зная право ли е или не е право. Ако направя една постъпка, няма какво да съжалявам, ще обмисля, ако е крива, ще я поправя. Някой път правите погрешки, които отпосле не могат да се поправят. Ти убиваш един човек, но не може да му дадеш живот. Тогава някой пита: Има ли право човек да убие някого. – Имаш право, ако можеш да му дадеш живот наново. Един грънчар има право да счупи едно гърне, понеже, може да направи по-хубаво, по-хубаво да го изпече. Ти, който не знаеш да правиш гърнета, не чупи гърнето. Ти само купуваш. Аз искам вас да ви представя от забравените работи една истина от моето становище. Някои казват, че като се говори истината, вие, хората, още не сте готови за истината. Истината досега още никому не се говорила. Досега от 8 хиляди години откак човек паднал, никой не е говорил истината. Може да ви наведа много малко хора, които се явили, които говорят истината. Например, ако аз говоря за някого с оглед не е истина. Истината включва в себе си целокупното съществуване на всички живи същества в света без разлика, тя има предвид доброто на всички същества. Аз гледам на света тъй. Аз обичам света не заради света, обичам света заради Онзи, Който го направил, понеже, Той е по-голям от света, понеже зная Неговата Любов, обичам света. Казват за някого, той е светски човек. Без разлика, за мене е направен от Бога. Той може да има слабости, за мене не неговите слабости са външна страна. Ето какво аз разбирам: Една златна монета падне в калта, окаля се. Аз не унищожавам монетата, измивам я, турям я в джоба. Калта ни най-малко не намалява ценността на монетата. Ако човек се окаля, умия го, туря го в джоба си. Разсъждения са това. Ама казва: Той е грешен човек. Паднал в калта човека. Монетата може да падне и човек може да падне и да се окаля. Кал има различно забъркана. Сега ако искате да изучавате изкуството на грънчарството, може да ви кажа няколко места, може да копаете кал за грънци. Но то е един въпрос, който ни отдалечава от това, което аз предполагам, да говоря защото, ако се говори, хората разбират нещата много специфично. Казват: Този човек е светски, този е духовен. Ами кои хора са религиозни – светските или духовните? Духовните хора това са планински върхове, планински гребени, по тях нищо не може да сееш, на 2, на 3 хиляди метра височина. Пък светските хора са долини, богати долини, там се оре, сее, там стават хубави градини, хубаво жито, селища има там, концерти има, това-онова. На планините концерти не може да има, забавления долу в долините има. Следователно, духовните хора трябва да отправят своята енергия на светските хора, а светските хора да им дадат от плодовете, които произвеждат долините. Една обмяна трябва да има между светските хора и духовните – търговска

обмяна. Ако аз бих срещнал един човек, ще му кажа тъй: Ние се различаваме, но съществено ние не се различаваме. Онзи, който е духовен и който е светски, в нищо не се различават. Приемат същата светлина, духовният приема същата светлина и светският приема същата светлина; духовният приема същия въздух и светският – същия въздух; духовният приема вода и светският приема вода; духовният приема хляб и светският приема хляб. Едно верую имат. Те са еднакви вярвания. Някой казва за някого, той е пияница. Та всички хора са пияници. Какво разбирате под думата пияница? Няма хора, които да не пият. В света има едно Божествено вино, направено, като пие човек, не се напива, и здрав бива. Другото вино от човека направено като го напива и главата си пробива. Питам сега, каква е разликата между вашето вино и нашето? Казвам: Нашето вино не пробива главите, вашето вино пробива главите; нашето вино не замайва главата, вашето вино замайва главата. И вие, и ние не знаем коя е причината. Може би, нашият планински свят е по-чист, затова ние не се опиваме. Вие долу като живеете в долините, може би, вашето вино е по-друго. Така бих говорил на един светски човек. Този, светският човек, ако го туря на планината, и той ще живее като мене, ако аз сляза на неговото положение, и аз ще живея като него.

Тогава ще ви приведа следния пример. Вие някой път се самоизмамвате. Един от възвишените ангели, който гледал как Господ се занимава с хората, чудел се как се занимавал с такива глупави същества, толкоз грешни, как Господ ги търпи, те как не са в състояние да разберат Божията благост. Господ го пратил на земята да проучава хората. Та като дошъл този ангел на земята, той направил два пъти повече прегрешения, отколкото човек. Та умният човек прави два пъти повече прегрешения, отколкото глупавият. Ние правим прегрешения не защото сме глупави, но защото сме умни. Нима мислите, че онзи, който задига парите от касата, е глупав човек? Нима мислите, че онзи адвокат, който защищава едно криво дело, е глупав човек? Закона там член по член знае, речта му тече логически, съдържанието, то стегнато, с точки, със запетаи. Погледнеш, спечелил делото. Чуди се сега как. Как няма да спечели. Тогава мен ми иде на ум един пример за спечелването по лесен начин едно дело. Един анекдот ще ви приведа из турския живот, понеже е натегната, да се уравновеси атмосферата, ще приведа един пример да покажа как в турско мислили. При един мирови съдия отива един, който имал дело, казва: Кади ефенди, имам едно дело, искам да го решиш в моя полза. И в знак на признателност му дава една турска лира – сто гроша значи. Казвам: Много добре, туря съдията лирата в джоба си. Иде другият, казва: Кади ефенди, няма така да бъде, аз ще ти дам две лири, да решиш делото в моя полза. Кадията турил и тях в джоба. Той осъдил онзи, който му дал една лира. Последният казва: Кади ефенди, гледай на лицето ми. – Какво да правя с

онзи с двете лица? Това са значи известни материални мотиви. Ние може да се смеем, казваме. Толкоз ли е глупав да се подкупи със 100 гроша. Че ние не сме толкова умни. Ти видиш една красива мома, пощурееш подире ѝ. Напуснеш баща, майка – очите ѝ били такива лъскави, лицето ѝ такова. Че колко струва едно лице? Кажете ми? Тя се напудрила, теглила вежди, направила устата, това-онова, колко струва лицето? Без обида, то са изключителни условия. По някой път един теляк в банята, ако не си извърши добре длъжността, тогава е виноват. Не е виновата момата, че е красива, не е виноват момъкът, че се е влюбил, ами надценил лицето. Той пощурява защо? – Защото не разбира работата. Най-първо тя не е създадена за него. Нищо повече. Тя му казва – какво си тръгнал подир мене, иди свърши университет. Той казва: Вече не мога да уча, тя цял ден седи в ума му. Питам: Откъде дошло това чувство? Младият момък е жертва на тъмните сили на този свят, на тъмнината. Те са го хванали и оттам насетне се изменя характерът. Че е от тъмните сили се познава, понеже той ще ѝ пише 1 писмо, 2, 3, 4 писма, най-после казва, ако ти не ме обичаш, ще те убия. Щом каже ще те убия, измени се работата. Той не е който се жертвува за нея. Ако не ме обичаш, ако не се ожениш за мене, аз ще те убия. Това не е неговата идея. Питам: В животинското царство, в птиците някой път мъжките се бият и между животните има борба. Но никога една птица не убива една женска птица. Никога едно мъжко куче не дави едно женско куче. Мъжкото куче може да се нахвърли върху някое куче, да го дави, но като види, че е женско – да не му кажа името – такава благородна дама, той се покланя, повърти опашка, обикаля около нея, казва: Много съм радостен, много съм щастлив, че ви срещнах. Ако някой се яви, казва: Да го ухапя ли? Недей, недей и маха опашка. Аз сега да кажа едно благородство в кучетата, в женските кучета. Аз имам само един такъв изключителен пример от моята опитност, той не трябва да се привежда, но ще го приведа за изяснение. Това беше във Варна в монастиря Св. Константин, там има военен пункт. Във военния пункт има кучета мъжки и женски. Аз ходя по брега и нося тояга, замислил съм се. По едно време гледам мъжките кучета са затичали оттам тичат, тичат и едно женско куче и то тича. Аз се спрях обичам да наблюдавам, искам да видя какво ще правят. Мъжките кучета казват да му дадем един урок, да види как смее, те искат да ме хапят. Дохожда кучката и тя казва: Не го бутайте. Те стоят около нея. Аз тръгнах, тя обикаля около мене и те около нея, мъжките кучета около кучката. Вървяхме половин километър, най-после войникът повика кучетата, женската ги прибра и ги заведе. Питам: На какво се дължи? Аз казвам, в тази кучка в дадения случай беше под влияние на светлите духове, на тия същества. Тя казва: Този човек няма да хапете, ако го ухапете, целият кучешки род ще страда. Мъжките кучета казват: Ще му дадем един зъб. Аз за мен тъй го обяснявам, пък може да ви докажа и други тълкувания.

Та казвам: Нещастието на съвременните хора се дължи на това, че те не вярват в този свят, на тия светове, в които ние трябва да минем. Трябва да минем в тъмнината и в светлината, да влезем в света на тъмнината и в света на светлината, от света на светлината да влезем в Божествения свят, за да разберем смисъла. Тия светове на светлината, техните отношения са такива, както на сина и на дъщерята към бащата и майката. Ти веднага ще идеш при светлите духове. Ние в света не можем да бъдем господари. Всички сме господари на земята, ние само предполагаме. Ако служим на светлите духове, имаме отношение като синове. Синът трябва да служи на бащата. По какво се отличава синът? И слугата, и синът работят, само че синът работи без пари, а слугата работи с пари. В света на светлината нещата започват зле и свършват добре. В света на тъмнината най-първо започват добре и свършват зле. Божественият свят се отличава с друго качество, нещата започват добре и свършват добре. Щом една работа започва добре и свършва добре, тя е Божествена. Щом започва зле и свършва добре, тя е под ръководството на светлите духове, на тия светлите същества. Щом започва добре и свършва зле, тя е под ръководството на тъмните сили. Това е диагноза. Дали вярвате в това, то е друг въпрос. Аз не искам да вярвате. Ако намерите, че е правдоподобно, добре, ако намерите, че не е, свободни сте. Ако така не разбирате, вие ще хвърлите вината там, където не трябва. Следователно, несправедливо е от ваша страна да осъждате хората, които не са виновати. Не е виноват ножът, който те убива, не е виновата пушката, която те убива, не е виновата ръката, която те ръга, не е виновата и главата, която не мисли. Онези вътре са причината, има една причина, другите неща са условия. И в себе си трябва да разбирате този закон. Всички трябва да разбирате още в самото начало под какво влияние сте. Сега много философи говорят, че човек бил абсолютно свободен. Не зная доколко е свободен човек. Човек е свободен в туй отношение, понеже той живее в Божествения свят. Свободата в Божествения свят е абсолютна. В духовния свят, на светлите духове, е относителна свобода, наполовина свобода. В света на тъмнината, на тъмните духове, си напълно в робство от единия край до другия край на живота, ти си роб. Някои хора не разбират защо животът е нещастен. Ти си в света на тъмнината. Докато не излезеш оттам, ти щастлив не може да бъдеш. Казваме: Ние сега търсим да бъдем късметлии. Кой е начинът, за да се избавим? – Първото нещо е Любовта, която избавя света. Но Любовта има отношение към Божествения свят. Не може в твоята душа да се прояви Любов, докато нямаш един обективен Божествен свят. То е светът, то е идеалното, туй, което ни блазни, за което ние въздишаме, че то е Божественото. То не е далеч, то е в нас вътре. Всеки един от вас има право да желае Божественото. Някои мислят, че само като умрат, ще намерят Божественото. Ти на земята като си може да вкусиш от Божественото. Има

моменти в живота, когато човек е готов всичко да жертвува за Божественото. Има моменти в живота, когато сме под влиянието на светлите духове, те са наши приятели. Тия същества аз ги наричам, те са напреднали човешки същества. Тия същества са най-светли, понеже са живели в друга една епоха милиони и милиони години преди съществуването на сегашното човечество. Те са завършили една особена еволюция и следователно те поддържат, окултистите поддържат, когато тия същества са завършили своята еволюция, човек се намирал в стадията на растение. Каквото е нашето отношение към растенията, такива са били отношенията на тия същества към нас. Понеже в това време те са ни причинили много страдания и несгоди в живота, за да изправят своите минали погрешки, те слизат сега на земята от тия светове, за да ни помагат. Правят големи жертви, понеже разбират Божиите закони. Жертвуват всичко, за да изправят своите погрешки да ни научат да не грешим. Казват: Не правете нашата погрешка, защото ако ги правите, ще ги изкупвате. Те са ги правили несъзнателно. Тия погрешки в техния живот са произлезли от една необходимост. Те съзнават, че не са ги използували за свои облаги, справедливо са постъпили. Сега искат да ни се отплащат за ония услуги на миналото, които ние сме направили на тях. Тия, тъмните сили, те имат друга философия. Те искат да заробят човечеството, да го спрат, искат да го повърнат, за да могат да се въплотяват и чрез въплотяване в хората да могат да подобрят своето положение. Те искат да повърнат човечеството в уровена, в който се намират, понеже ако не повърнат в уровена, в който се намират, не могат да се въплотят. Ако не повърнат цялото човечество към техния уровен, значи всичко да се изгуби. Христос е един от възвишените духове, слезе и даде едно упътване да обърне цялото кормило на човешката еволюция на хората, да даде светлина да вървят напред, да не би да се повърнат назад, да им покаже, че пътят на човеческото спасение е в Любовта към Бога, в светлината, не в тъмнината.

Сега това, което може да ви спъне, е следното. Вие казвате: Имаме вярване в Бога. Вие мислите, че като вярвате в Бога, мислите, че всичко ще направите. Тази вяра е обикновена. Допуснете, че сме в университета, вземе книга и вярва, че само като слуша професора, ще знае. Той нищо не чете, а вярва, че прави нещо. И в края на краищата ще го скъсат, той вярва, че може да мине изпита. После вижда, че не минава. Вярата изисква работа, понеже тя е качество на човешкия ум. Доколкото човек повече учи, повече вярва; доколкото по-малко учи, по-малко вярва. В туй отношение не мислете, че простите хора имали повече вяра, но изключително учените хора имат повече вяра, но изключително учените хора имат по-голяма вяра, отколкото простите, невежите. Учените хора имат установена вяра, знаят в какво вярват.

Дойде някой и пита: Ти в Христа вярваш ли? Представете си, че Христос дойде на земята и го питате дали вярва в Христа. Вярва, разбира се. Някой ме пита: Ти в Христа вярваш ли? – Вярвам, разбира се. Има едно вярване в Христа отвън и вярване в Христа отвътре. Вие може всички сега да вярвате в Христа, както сега вярвате отвън. Щом вярвате в Христа, вие сте едно с Христа. Аз и Христос едно нещо сме. Събрани в едно, ние представляваме езеро или море, но разпръснати във въздуха на малки капки се отделят, тогава всички се индивидуализирали. Един ден всички като се съберете, къде ще бъдете? С Христа в морето. Вие искате да знаете ще съществувате ли такива, каквито сте. Тогава вие искате ли да съществувате такива. Представете си, че сте главорез, отрязал си главите на хиляди души. За в бъдеще искаш ли да съществуваш, да се запознаваш такъв. Трябва ли ние да помним, според закона на еволюцията, всичките минали форми, през които сме минали. Всичките хора са минали през животинското царство – дали го приемат или не, то е друг въпрос. Но, религиозните хора казват, че Бог създал човека. Бог създал човека, но Бог създал човека, когато минал през животинското царство, тогава Господ дойде и направи човека. Бог взе човека от животинското царство и го направи. Животното какво е? Казва: То е неразбрано, то е животно. Животното значи из живота. Казва, че живее. Живее в целия живот. На нас дал едно съзнание на индивидуализиране. Животните живеят групово, човек живее самосъзнателно. Ние се пъчим с Ивана, със Стояна. Някои мислят, че като възкръснем, че като оживеем втори път, дали ще мязате на сегашните хора. Човек не е добил своята форма, която взел. Туй, което е сега, човек ще остане ли така? На коя форма вие ще се установите от вашия живот: на детската, на пълната възраст или на старческата? Аз не се спирам нито на една. Кое е хубаво в детинството, кажете ми? Има неща вътрешни, които са много хубави, но има външни, които са много лоши. В пълната възраст има неща, които външно са много хубави, но вътрешно не са. Има нещо, което може да знаете, имаме наблюдения и факти, но не искам да ги изнасям, понеже няма да ви допринесат нищо. После в старческата възраст има неща много хубави, има неща много лоши. Тия лошавини в децата, във възрастния, в стария произтичат от съвсем други причини. Представете си, че човек е господар да става каквото иска. Когато иска да стане млад, когато иска да стане дете. Иска да стане дете на 5 години, стане дете на 5 години. Щом иска да стане млад, стане млад. Допуснете, че аз съм млад, един момък, който има тия познания, може да бъде млад, може да бъде дете, може да бъде възрастен, може да бъде стар. Този момък вижда една мома, която му хваща окото, но той знае, че той като възрастен, тя не може да го обича. Той вижда, че тя има особена любов към децата. Той веднага се превърна на едно красиво дете. Тя като го види, помилва го, целуне го. Той е скрит в малкото дете, тя го обича. Всеки ден като го

срещне, ще му даде бонбонче. Кое е сега хубаво да бъдеш сега – възрастен или дете? Ако искаш да имаш ласките на тази мома, хубаво е да бъдеш дете. Ако тя е мома, ти ще бъдеш малко момченце, ако е момък, ще бъдеш момиченце. Аз ви привеждам тия неща, за да ви покажа каква ще бъде възможността. Защото възрастната мома, тя не обича възрастния момък. Има нещо лошо във възрастните. Това е всичкото. Той не е господар на себе си. Момата не е господар и момъкът не е господар. Щом се съберат двамата, те са избухливи вещества, като се съединят, образуват една бомба, която ще се пръсне и се свършва всичкият въпрос. Двама, които постъпват в човешкия свят, в закона на Любовта, от какво произтича? Те пишат писма, казват, че един без друг не могат. Казва: Ти, ако не ме обичаш, ако не живееш заради мене, аз няма да живея. И той казва същото. Като ги узаконят, обърнат гръб, тя казва: Той не е заради мене. И той казва, че тя не е заради него. Нали я обичаше много хубаво, нали въздишаше да я види, сега въздиша да не я види. Сега ще ви приведа онзи пример. В турците има обичай, когато момъкът се жени за една мома, той не може да я види. Те ще представят момата на момъка. Един турски бей се оженил и момата била много грозна. След като се оженили, момата се показала на момъка и тя пита на кого от неговите роднини да се показва – на бащата, на майката, на брата и т. н. на близките роднини. Като се представила на бея неговата другарка и го попитала на кого да се представя. Той ѝ казал: Комуто искаш се показвай, но не и на мен. Той не я обичал. Казвам на такива теми ние на себе представяме. Защо ние виждаме, че един човек е грозен. Трябва да знаем, че човек е творение на Бога, в човека има нещо много хубаво. Защо да не обичаш човека заради Онзи, Който го създал. Тогава в тебе ще се зароди едно чувство. Ти ще видиш, че грозните хора, ако ги обичаш или ако те обичат, стават красиви. Достатъчно е един човек да обича 5–10 да стане красив. Нали имате там в „Клетниците“ – романа от Виктор Хюго, тази млада героиня като се влюбила, става красива. Има грозни хора, като се влюбят, стават красиви, много красиви хора стават грозни.

Ще ви приведа един пример. Един италиански художник търсил да намери млад момък, който да наподобява Христа. Най-после намира един, който наподобявал и го нарисувал. След 10 години му дошло на ум да нарисува Юда Искариотски. Пак започнал да търси един тип, който да наподобява. Намерил и пак същия момък, който по-рано рисува за Христа, сега след 10 години да рисува Юда. Казва му момъкът: Чудно ми е как преди 10 години рисувахте Христа, сега след 10 години рисуваш Юда. В първите години живял един чист живот, бил под влиянието на светлите духове, после 10 години бил под влиянието на тъмните духове, изменило се лицето. Външните условия видоизменят лицето на човека. Този тормоз, който имаме, тия неверия, съмнения, подозрения, дали има бъдещ живот,

къде ще бъдем, къде е баща ти, майка ти, дали са хората честни, всички тия неща отвличат от великата истина.

Та казвам сега: Този, който се явил: Виж, любезни мъже, до тебе съм пратен. Той се молил, молитвата достигнала до Бога. Изпратили от възвишения свят да му разправи за бъдещите работи, които има да стават. За тези същества не се говори, понеже ако много се говори за тях, падат в друга крайност, ще ги направят същества да им се покланят. Ние имаме разни религиозни вярвания. Има поклонници на дявола, на огъня, на лошите духове. Казват: На доброто няма какво да се покланяш, на лошите духове трябва да пренасяме жертва, за да ги укротим. И ние, културните хора, ние разбираме този свят, искаме по механически начин да обясним и да кажем, че няма друга разумност като нашата, всичко друго е произвол. Следователно, казват: Живей, както искаш. Ама не е така. Това не е вярно. Сега аз не искам да аргументирам, да обяснявам своето твърдение в логически изводи. Аз искам да говоря върху един свят, който познавам. Донякъде като говоря, искам да ви направя да вярвате. Аз ви говоря, за да може животът да стане по-сносен, за да може да прекарате мъчнотиите, които имате. По някой път какви мисли не ви идват. За да се избавите, искам да ви кажа истината. Като дойдете до тесния път, да може да спомогнете.

Ще ви приведа един пример: Един българин живее в Америка, един и вярващ, който вярва в тия светове. Той има един приятел, който има чисто материалистически схващания. Но и двамата са приятели. Единият заминал по-рано в Америка, по-рано преди 10 години. Другият решава и той да иде, той седи във Франция една година, изяжда парите. Учител бил в България, отива в Америка без средства. Приятелят му казва, ще се поправи тази работа. – Как ще се поправи, пет пари нямам, гладен ще умра. – Не бой се, гладен няма да умреш. От големи тревоги хваща го една жълтеница, той го праща в болницата. Оздравява, излиза и намира училище в Ню Йорк да се учи. Другият българин отива във Вашингтон. Онзи казва, ти ми говориш за празни работи, че в света имало Божа Промисъл, че имало други светове, гладни имало в света, аз имам да плащам в училището 20 долара, после ми трябват пари за пътуване, откъде ще ги взема? Никого не познавам, от кого ще ги взема? Приятелят му – този българин пише тъй: В деня, в който получиш това писмо, ще приемеш тия 20 долара, той искал да му прати още други 10 долара да си плати. И той искал да изпълни Волята Божия. И той искал да опита. Казва: Като получиш моето писмо, тия пари ще ги имаш. Минават две седмици, не пише. След две седмици казва: Вчерашният ден беше най-щастливият заради мене, в моя живот. Парите, които ми каза, аз ги имам и за път имам, и работа имам, и много ти благодаря. Ще ме извиниш, че тия

работи моят ум не може да ги схване. Нищо не му пише какво се случило, само казва, че този ден бил най-щастливият. Питам: Откъде са дошли тия пари? Тия, светлите същества, те разпореждат с хората, те внушават на този, на онзи. Ако дойде един светъл дух при банкерина. Казва: Ти ще дадеш. Ако не са светли, казват: Ти пари няма да му даваш, изпъди го навън. Когато така ти говори, до тебе върви черен дух. Идеш на друго място, работата не върви, чер дух е вървял. Щом тръгне работата, светъл дух е вървял и ти помага. Вие ще се нахвърлите на банкерина: Той е безверник, той това, той онова. Не е философия това.

Аз веднъж на един православен свещеник бях на гости. Сега това е интимна работа. Дойде един калугерин от Света Гора. Ходил по света, добър човекът, не му останали пари в джоба, отива при свещеника, той го нагости хубаво, посреща го хубаво и му иска пари за път. Свещеникът казва: Нямам, едва седем лева имам. Дава му 7-те лева. Той го погледна, пък си отиде. Казвам на свещеника, знаеш ли кой е този? – Не, казва. – Христос. Кажи, ако е той, пари имам в сандъка. Право ли говориш или се шегуваш, да не би да ме лъжеш. Значи, ако е Христос, свещеникът има пари, ако е калугер, няма пари, – само 7 лева. Сега да дойдем до нас, защото някой път и ние не сме щедри. Казва, да бъде човек щедър. Чуеш онзи глас, казва: Не помагай. Аз имам много случаи. По някой път и мене ме лъжат. Един ден вървя в един голям град като София, среща ме един и ми разправя, че жена му била болна, това-онова. Каквото имах в джоба, бръкнах и дадох. След два часа пак иде същият и не ме помни, и ми разправя същото: Жена ми болна, това-онова, казва ми още: Гладен съм, не съм ял. Казвам: Ела с мене. Водя го със себе си в гостилницата и казвам на гостилничаря. Ако яде, да му даде ядене. Ако не яде, не му давам пари, да не ходи поне да лъже. Казвам: Не се учи да лъжеш, кажи си истината. Виждам, че жена ти не е болна, пък деца нямаш. Тук при мене иде един българин и три години все по 150 лева иска. Все жена му болна и все ще пътува с железница, 150 лева му трябват. Казвам: Как три години жена ти не оздравя ли? Но му казвам: Слушай, дето ти давам, ще те представя в моите проповеди за пример на другите хора да знаят, да не лъжат. Лъжата не е хубава. Че като човек няма да лъжеш. Ако не беше ме излъгал, ще ти дам 1000 лева. Тъй ли. Ще ви приведа още един пример. Бях в Търново. Един бедняк няколко пъти идва да иска пари. Казвам му: Слушай, аз не обичам да ме безпокоиш. Искай изведнъж, колкото поискаш ще ти дам. Давам ти свобода да поискаш, колкото искаш. Ще ти дам и да не ме безпокоиш повече, работа имам. Той като мисли, мисли, казва: 2500 лева. Аз вече знаех и изваждам, давам му ги. Въздъхна той. Как да не поискам 15 000 (лева). Казвам: Твоята вяра в мене била 2500 лева. Той не вярва, че може да му дам, мисли, че може да го изпитам. Казвам му, не лъжи, ти и тия пари ще изядеш и утре пак ще отидеш да просиш. Престани да лъжеш

себе си, престани да лъжеш и другите. Престани да говориш неща, които не са верни. Не ставай оръдие, не е човешко, не е благородно. Бъди смел да кажеш, каквото искаш да кажеш и което не искаш да кажеш, не го казвай, не говори много. Не искам да ставам изповедник, не искам да зная твоите тайни. Няма защо да нося тайните на хората, всеки да носи своите тайни. Казвам: Законът е верен. Човек трябва да бъде отглас на човешките нужди. Те са противоречиви неща в живота. Сега вие някой път имате големи противоречия. Може да ги разрешите много лесно. Не за цял живот. Вие не разрешавайте мъчнотиите за 20 години. Разрешавайте ги за 1 ден. После имайте онази непреодолима вяра, че има един Промисъл. Няма някой от вас, който да не е вътре в туй съзнание на Бога, който да не е под покровителството на тия, светлите духове. От какво има вие да се безпокоите? Но не само да се самозаблуждавате от един опит. Не мислете, че по причина на вашата вяра туй става, че от голямата ви любов става. Любовта ви с пари не се продава. Вие, ако обичате, то е друг въпрос. Ние трябва да обичаме Бога, заради онова, което Той ни е дал. Трябва да имаме вяра, че онова, което Той промислил, ще бъде. Не че сега Бог е промислил. Той е промислил, и онова, което промислил, не може да се измени. То ще стане на време, не на нашето време, но на времето, когато той определил, според наредбите на природата. Някои неща може да чакате година, две, пет, десет, някои може на старини да ви се дадат. Възможно е. Но да оставим сега.

Та казвам: Трябва да вярвате в този свят. Може да бъдете заобиколени от тия същества, от тия светли същества на Любовта. Пред тях никога не трябва да лъжете. Щом дойде в съзнанието мисълта за света на светлината, всяка лъжа трябва да бъде съвършено чиста и никаква лъжлива мисъл да нямате. Може да дойдат отвън лъжливи мисли, вие не сте отговорни за тях. Но в душата да няма помен да напакостите някому. Ще кажете: Да бъде Волята Божия. Ще чакате търпеливо, няма да се безпокоите. Ако се безпокоите, да бъде съвършено външно. Ако се безпокоите, работите няма да се поправят. Ние сме като своенравните деца, искаме нещата да станат точно на време. Казваме: Тъй е писано в Писанието. В Господнята Молитва е казано: „Хляба наш насъщний, дай ни го нам днес.“ И ако имаш жена, ако имаш деца, ако имаш приятели, на всички е определено, всички идат от един свят, вече уреден. Не мислете, че сега трябва да се уреди вашият живот. Имайте всички тази жива вяра и спокойствие и при най-големите изпитания. И Христос се моли и казва: „Не Моята воля да бъде, но твоята да бъде“. След като се моли, дойдоха ангели да Му служат. Вие не го вземате за утеха, казвате: Това беше само за Христа, Той е Син Божи, на Него може да служат, но при нас, грешните, кой ангел ще дойде, само дяволите идат. Който има духа Христов и сега ще стане. Ако духът Христов е с вас, и ангели ще ви служат. Но вярата ви е, вие вярвате, че сте

християни, отказвате тия ангели, считате, че сте недостойни ангели да дойдат да ви служат. Божият Дух, който беше в Христа, ако ние имаме Божия Христов дух, тия същества, които са завършили своето развитие, най-благородните души, които може да ги срещнете, те живеят на земята и на небето, в пространството, посрещнеш ги, те се поусмихнат. Срещам един непознат човек, той е предрешен, някой път представляват старец с бяла ..... Това не е заблуждение. Аз не поддържам ония поверия на народа. Има нещо вярно, не тълкувам. Тия същества се явяват и на учени, и на прости, без разлика. Простите привидно може да са прости. Има хора, които по естество са учени. Казвам: Най-първото нещо е да се образува една вяра в реалното, невидимото. Кои са днес, които управляват света: Невежи или учени? – Невежите управляват света. На какво се дължи тази възвишеност на английския народ. В английския народ има най-много учени окултисти, хора просветени. Затова тяхната политика е не най-съвършена, но най-умна. Всеки народ, който няма умни държавници, не върви напред. Тогава желая между духовенството, между владиците, свещеници да има просветени хора не само привидно, но които да са свързани със света на светлината. Сега вие поддържате, защищавате новото учение. Човекът на новото учение живее в Божествения свят. Човекът на новото учение живее в света на светлината, човекът на новото учение живее в света на тъмнината; човекът на новото учение живее в тъмнината. Човекът на новото учение живее в света на гъстата материя на човешкия свят. Той и с дявола другарува и с него приказва. Той не ругае дявола, казва, етикеция има в тях, отвън те са толкова фини, дипломати, че ти не може да подозираш. То е дяволът. Някои му турят опашка. Оставете, никаква опашка няма. Някои турят копита. Никакви копита няма. Той е умен, като те погледне, знае къде е слабостта. Той като те види, знае имаш ли слабост към жените, имаш ли слабост към парите, към тщеславието, дали си някакъв религиозен фанатик. Знае ти слабостите навсякъде и те бутне на болното място, ще започне да те маже. Казва: Ти си за монастир, като тебе човек няма, ти (си) човек, който може да оправиш живота. Ти се зарадваш. След туй като те тури за пръв министър, тъй ще те оплете, че като те снеме и хайде в затвора. Казват: Той е крадец, такъв-онакъв. Той оправял България, но после ще иде в затвора. Така светът не се оправя. Затова всички трябва да желаем в управлението да влязат хора, които вярват в света на светлината, да вярват в Божествения свят, да живеят в света на тъмнината и в света на гъстата материя на човека. Нека държавници, свещеници, учители и други нека всички да са поне половината от тях да са такива. Тъй само светът може да се оправи. Така, както е досега, светът не може да се оправи. Така, както е досега, светът не може да се оправи. Нашето верую трябва да се измени. Едно време вярваха в идеали, светът не се оправи. Сега вярват в парите, няма да се оправи. Нито идеите, нито парите, нито силата, нито топовете – те са временни

средства, те са потребни неща – но те не може да оправят света. Всичко е потребно, но трябва да имате един ум, който да е ръководен от Любовта. Като срещнеш един човек, да видиш едно същество, създадено от Бога, което Бог пратил на земята като такъв да се спогодите, да вършите Неговата Воля.

Та казвам: Вярвайте всички в светлите ваши братя, които идват при вас. Един от тях знаете, Той е Христос. Едни от тях са апостолите, светиите, те са служители. Има някои, които знаеха, евреите знаеха Михаил, Гавраил, служители, висши същества, които отдавна са завършили своята еволюция. Сега някой, който ме слуша, ще каже: Ако е за знание да се състезаваме. Аз бих се състезавал със сегашното знание. Ако е за знание, едно от тия същества, за които ви говоря, знае повече, отколкото цялото човечество, повече знае. Едно от тия същества има много по-интересна история в своето развитие, отколкото цялото човечество. Турен на везните пред Божия поглед, седи по-високо, отколкото целия свят. Писанието казва, че Бог счита цялото човечество по-малко, отколкото един от тия духове. То е мярката. Като сравни цялото човечество с този светъл дух, върши Волята Божия много правилно, по-добре, отколкото цялото човечество. За Бога важи онзи, който може да извърши Неговата Воля съзнателно. Да извършим Неговата Воля е онова, което радва Бога. Той се радва в нас, когато сме готови като деца да извършим Неговата Воля. Ако знаем богатствата за в бъдеще, всички тия работи, цялата вечност седи пред нас. Той е приготвил неща, даже за които ние не сме сънували. Сега се изисква от вас вяра. За какво ще се безпокоите? Безпокоите се за дъщеря си. Защо? Безпокоите се за вашия мъж. Защо? Безпокоите се за България. Защо? Безпокоите се за управниците. Защо? Безпокоят се, че станали безверници. Защо? Че от де знаете, че сте безверници? Едно време един от големите пророци (на) Израил, казва: Господи, сам останах, всички избиха и моя живот изискват. Господ ме наказва. Че в Израил има още като него, които още не са подвили коляно пред Ваала. Това е мощна сила. Знаете ли какво са? 7 хиляди? Един от тях се яви и очисти в една нощ от 50 000 от една армия. Един от тях, ако е толкова силен, че може за една нощ да избие 50 000, колко души изискват от тях, за да очистят цялото човечество. Не се изискват много. Силни са те не е количеството, но качеството.

Та казвам: Положете сега. Ха да не ви казвам положете, вярвайте в светлината, вярвайте в светлите духове, вярвайте в Любовта, вярвайте в Бога, вярвайте в тъмнината, вярвайте и в тъмните духове. Това трябва да го знаете. Те са добри служители. Най-после вярвайте в човешкия свят, вярвайте в хората. Бог е главата, ангелите са ръцете, черните духове са червата и стомахът, хората това са краката на битието. Това е цялото

битие, това е целият живот.

Благословен Господ Бог наш.

Тайна молитва.

5-та неделна беседа от Учителя,
държана на 20 октомври 1935 година, 10 ч.
Изгрев

1935_10_20 Де е човекът
утринно слово

ДЕ Е ЧОВЕКЪТ? ПЪРВИЯТ ОБРАЗ НА ЧОВЕКА. СТЕПЕНИ НА РАЗБИРАНЕ

20 октомври 1935 г.,
5 ч сутринта.

(Здрач. Небето леко прошарено.
Месецът се празни. Свежо, бодро утро!)

Нарядът.

Ще прочета първа глава от Евангелието на Марка.

„В начало бе Словото"

Ако ви попитат защо четете Свещените книги, защо четете Библията, ще кажете: „Търсим Истината." Така ще отговорите. Някои ще кажат, че търсят упътвания. Мъчно е човек да опише какво нещо е Истината. Може на пръв поглед да е лесно да кажеш истината. Или вземете предвид, ако ви попитат какво нещо е човекът? Да опишете какво нещо е човекът. Вземете човека първоначално, когато се ражда на Земята. Най-първо той е едно малко детенце, след туй расте и се изменя, дойде до пълна възраст, после – на преклонна възраст, и след туй умре и замине от Земята. Де е човекът сега, в детството ли? И във възрастта не е, и в старостта не е, и в умирането, и там не е. Къде е? Някъде. Вие мислите, че сте видели човека. Казват: „Хубави очи има, хубав нос!" То е все едно да кажат: „Хубава къща има, хубав кон" или: „хубави овце", или: „Има много слуги там."

Ако някой ви попита в какво седи вашата вяра? Конкретно в себе си човек да си даде една ясна представа в какво седи неговата вяра – той мъчно може да си представи това. Например сега мнозина от вас казвате: „Човек в мъчнотии не трябва да се колебае. Той трябва да има вяра в Бога!" Много може да се говори. Но представете си, че вие имате вяра. Или проповядвате: „Човек трябва да бъде смел, да се не колебае, не трябва да се плаши." Но влезнеш в гората, вървиш и ето една мечка, тя върви насреща ви. Най-първо се молиш, да се отбие, това-онова, но най-после ти се уплашиш, забравиш вярата си и се качиш на дървото. И пак имаш вяра, на дървото пак се молиш. Питам сега: Какво те е заставило? Ти казваш: „Човек е създаден по Образ и Подобие [Божие]", мечката е по-низко

същество, а ти си по-високо; а при това по-низкото същество те накара да се качиш на дървото отгоре. Какви са съображенията?

Сега, когато се дават някои примери, мнозина не са изучавали всичките примери. Както и да изучавате една свещена истина, не е обяснението, което обяснява. Светлината разкрива света. Но самата светлина не е светът. Светлината разкрива света, но самата светлина не е светът, а разкрива света. А какво е светът извънка светлината? Значи, тя разкрива известни предмети. Ако вие сте в тъмнина, всичко ще ви бъде тъй еднообразно; а пък ако имате виделина, ще видите, че пред вас всичко съществува, светът съществува. Но и туй, което съществува, то още не е светът; вие го наричате „света“. „Света“ значи... Какво значи „светлина“? Вие казвате: „Онова, което свети.“ Е, кое е туй, което свети? „Светлина“ и „свет“ (свѣт, свѣтлина – по правописа до 1945 г.) е една чужда дума, не е българска дума. Значи: туй, което е проявено, което е влязло в съзнанието на човека. Туй, което виждаш и което съзнаваш, то е проявено. От думата „светлина“ са излезли много други думи. Светлина е онова, в което светът се проявява. Чрез светлината светът се проявява.

Сега, на какво се дължи светлината? Най-първо човек казва: „Светлина.“ Но светлината е външната страна на някаква проява, на някакво проявление. Светлината е проявяване на човешкия ум. Дето има мисъл, има светлина; дето няма мисъл, няма светлина. На какво се дължи мисълта?

Мисълта се дължи на живота. Дето има живот, има мисъл; дето има мисъл, има светлина; а дето има светлина, има проявяване на външния свят. Това са такива тънки процеси. И вследствие на това, вземете познанието.

Казвате: „Този е духовен човек, а този е светски.“ Е, по какво се отличава духовният и светският човек? Или човекът на детството и възрастният се отличават с една черта. Детето всякога ще се хване за тебе, ще те пипне. Светският човек, щом те види, ще те пипне, а духовният не те пипа. Светският, като те пипне, все ще остави едно леке, а духовният няма да ти остави леке. Кой е светски човек? Който все за мостра ще остави едно леке, един подарък, да го помниш; а духовният няма да ти остави никакво леке.

Аз не казвам, че това сега е така. Вие ще кажете: „Ние знаем какво нещо е светски човек.“ Не. Да познаеш, то още не значи да знаеш що е светски човек. Тогава тъй е от нашето духовно гледище. Пък светският човек, коя е причината, защо светският човек иска да те пипне? Пипането – ние искаме да пипнем нещата, за да видим дали са реални или не. Искаш да знаеш

туй, което виждаш, един мираж ли е или е реално. А духовният човек, като мисли, че той знае нещо, той само Бога има предвид. Той, като види един човек, той казва: „Той е отражение на Бога.“ Той няма какво да го пипа. Понеже не мисли, че ти си реалност, няма какво да те пипа. А светският човек, понеже нищо не знае за Бога, той трябва да пипа, за да намери Господа. А духовният не те пипа, понеже той е намерил Господа.

Добре. Сега, да кажем, че сте светски хора и търсите Господа; или, че сте духовни и сте намерили Господа. Право ли е? Не значи още, че не сте Го намерили. Тогава ще ви попита някой: „По какво може да знаеш, че си намерил Господа?“ Разни са пътищата, по които може да намерите Господа.

Аз искам да ви наведа на една истина, която да не е в стълкновение с онова, което знаете. Защото религиозните хора, като им обясняваш една истина, те казват: „Туй, което казваш, е криво. Само туй, което аз зная, е право.“ И да ви наведа един пример. И те си правят някой път погрешка. Когато дойдоха евангелистите в България... Евангелистите, това са християни. Като се яви християнството, най-първо източната и западната църкви се разделиха, за една много малка работа.

Ще ви дам едно оприличение. В Америка имало две секти. Те се раздвоили за една много малка причина. Членовете на тази секта, на туй верую, едните, казват, че когато се прави Господня вечеря, чашата с виното трябва да се дигне, а другите казват, че не трябва да се дигне. Едните се наричали „възнесенци“ – които възнасят чашата, а другите се наричали „постоянци“ – не въздигат чашата. И като не могли да се споразумеят, образували две църкви. Един ден, когато възнесенците направили Господнята вечеря, забравили да дигнат чашата.

Сега и православните се разделиха във веруюто. Имат една дума, ще я намерите, няма да ви я кажа. За какво се разделиха православните?

Но сега навеждам другото. Сега оставям, да може вие да си намерите това. След като дойдоха евангелистите, те казаха на православните: „Вие не сте на правия път, понеже ходите на църква, палите свещи, кадите тамян. Те са от Стария Завет, еврейска работа. Не трябва да се вярва по този начин. Ще изучавате Евангелието и ще изучавате стиховете. Ще повярвате в Исуса Христа.“ И най-после някои повярваха и отидоха в евангелската църква, излезнаха от православната църква. Но дойдоха още по-правоверни от евангелистите – дойдоха баптистите. И казват: „Вие сте православни, така кръщавате, евангелистите – пак така.“ А баптистите казват: не като православния поп, пък нито като евангелисткия поп, но ти на 33 години в

реката ще се кръстиш прав. И човек сега търси Господа. Той като православен мисли, че Го е намерил. Евангелистът казва: „Не си Го намерил.“ Евангелистът мисли, че не Го е намерил. Баптистът казва: „Ти още не си Го намерил, ако не се кръстиш.“ И човекът каже: „Кръщавам се.“ Тогава дойдоха още по-правоверни – дойдоха съботяните. Те казват: „Ти не си правоверен, ако не държиш събота. Ти съботата и нея ще я почиташ.“ Ха, станаха съботяни. Най-после дойдоха и други, дето духовете говорят чрез тях. Те казват: „Вие може да сте православни, може да сте евангелисти, баптисти може да сте, съботяни, но ако Духът чрез вас не говори, вие нищо не сте.“ И казват: „Да заговори Духът.“ И тези, които така мислят, те скачат, викат. И в България едва сега са дошли, но те отдавна са. Знаете откъде водят? От Петдесятницата, във времето, когато е слезнал Духът. Преди 2000 години не зная как са говорили, но когато отива един, слушал в Америка, в миналия век, в едно събрание, казва: „То е такова силно викане, такъв шум, такова бръщолевене, цялата нощ всички говорят. Всеки говори там. Всеки: „тър, тър, търа, търа“ – всичките говорят. Всичките – пророци.“ Той се чуди в кой пророк да вярва. Всичките – пророци.

И представете си сега един човек, който влиза да изучава християнството, минава по този път – какво ще каже? Къде е Истината? Навсякъде има право нещо. И православните са прави, евангелистите са прави, баптистите, съботяните, петдестятниците са прави. И вие, които ме слушате, и вие сте прави. Какво търсите? Истината.

И тогава ние определяме: По какъв път търси човек Истината? Истината се отличава по едно качество. Тя дава и външна, и вътрешна свобода на човека. Външна и вътрешна свобода дава. А свободата е вече израз на външния и вътрешния живот. И най-после ние идваме до външната страна на живота, това [е] израз на Любовта. А Любовта, това е образ, с който ние познаваме Бога. Едва като дойдеш до Любовта, само отдалеч може да надзърнеш Господа, да Го видиш. Някой мисли, че като дойде до любовта, ти ще прегърнеш човека. Туй, което прегръщаш, то е нещо външно. Някой мисли, че като прегърне някого, че е любов. Тя, Любовта, не седи в никакво прегръщане. Едва тогава ти ще дойдеш да надзърнеш Господа отдалече. Но туй, което ще видиш, то ще осмисли всичко в тебе. Всичко само тогава ще се осмисли. И ще видиш отношението, което съществува. Всичките противоречия в живота ти ще станат ясни. И противоречията ще изчезнат.

Запример сега ако противоречията изчезнат, животът ще стане безсмислен. Да допуснем, че вие се движите на физическото поле, боли ви вас кракът. Трябва да минете през един мост. Вие ще накуцвате, неприятно ви е да ходите, а трябва да вървите. Донякъде ще дойдете и ще кажете: „Не

мога повече да вървя.“ Обаче, ако сте в един по-висш свят, при тия условия... За един по-висш свят турят ви вас на един аероплан и вие седите на един стол, а аеропланът лети. Но вие седите, без да се мърда кракът ви.

Сега, на физическото поле като вървиш, показва, че на физическото поле си здрав. Човек, който върви е здрав. На един човек, който хвърка във въздуха, още не може да покажеш, че той е здрав.

Сега, аналогията – искам да ви покажа, защото някой казва: „Който мисли, той хвърка.“ Мисълта не всякога е здрава. Има и болни мисли. Някой има, който много мисли. Е, кой много мисли? Който е болен. Кой малко мисли? Който е здрав. Но тук има крайности. Трябва да разберете. Тогава ще кажете: „Трябва да сме болни.“ Не трябва да се мисли много. Може да имате много стока, но калпава, изгнили работи има вътре, ако я очистиш; значи всичката ти стока не е такава, за каквато ти я препоръчваш. Има нещо изгнило, което ти постоянно трябва да пречистиш.

Казваш: „Как тъй?“ Да ви наведа на една мисъл. Казваш: „Как тъй да се развалят, много ако мисля?“ Аз ще ви наведа на една малка мисъл. Аз ще ви приведа чиста една мисъл, за да не се съблазните. Вие сте сестри, имате една приятелка, която най-първо много обичате. Прегръщате я няколко пъти на ден. Но утре дойде някоя друга сестра, която вие обикнете повече от първата, която почва да ви изстива малко от сърцето. И като я видите, казвате... Най-първо, като я обичахте и я видехте, вие ѝ се зарадвахте, че сте я видели. А като дойде да обичате втората, онази, първата, като дойде, вие казвате: „Защо иде тя?“ Вече има едно различие, не ви става толкова радостно. Питам: Първата и втората мисли еднакви ли са по качество? Едната мисъл ви е приятна, а другата – чувствувате една малка неприятност. Значи първата ви любов, към първата, е почнала малко да позагнива вече. И след време съвсем ще изчезне. И казвате: „Аз мислех, че е благородна, а тя – съвсем проста работа. Не искам да имам работа с нея.“ Но то са ваши заключения. Обаче тази, гнилата ябълка, която вие отхвърляте, друг се хванал за нея и я държи. Тогава, как ще обясните това? Вие казвате: „Ябълката е гнила“, а друг казва: „Тя е здрава.“ И кой от двамата е прав?

Това не е истина. Това е само да ви обясня сега. По някой път, аз когато обяснявам истините... Например не е позволено на един проповедник, като говори, да се смее на амвона. Той трябва да бъде сериозен. И после, не трябва да се вторачва, да гледа някого. Само да говори, пък публиката, ако иска, го слуша. Той трябва да бъде като една свещ, която да свети. Е, питам сега: такъв проповедник срещали ли сте? Има ги, аз съм виждал много такива проповедници. Когато се молите – има ги такива проповедници –

вие си замижавате очите. Аз гледам, че замижава, но като влезне някой, той мижи, но като се отвори вратата, той поглежда.

Пак се засмяхме сега. Не е право. То е грешно. Аз да се смея имам право, но вие нямате право. Аз да се смея, аз да бъда сериозен имам право, а вие какви трябва да бъдете? Вие мислите, че сте грешни. Вие не трябва нито да се смеете, нито да бъдете сериозни. Е, какви трябва да бъдете сега? Да се смееш, когато ядеш – разбирам тогава. А да се смееш, когато няма нищо пред тебе, това какво е? Защото човек, когато яде, той се смее. Ти си отваряш устата: ядеш, ядеш – пред тебе има нищо. Следователно, ако има ядене, смей се. Ще се смееш, но не се смей много, понеже, като се смееш много, ти губиш – може да изскочи яденето навънка, няма да го възприемеш. Има един психологически закон. Някой път се поусмихнеш малко, но някой път, след като си се смял дълго време, че като се върнеш вкъщи, има една реакция – ти си неразположен. Много си се смял и не си се наял.

Човек трябва да се смее при едно условие. Две неща има, при които човек може да се смее. Когато види някое дете, което турило на дядя си дрехата и обущата и мисли, че е като дядо си, човек може да се поухили малко, да каже: „Това дете си представлява туй, което не е." След като си турило гащите и обущата и шапката на дядо си, то мисли, че има всичкото знание и сила на дядо си. А някой път този дядо, който е станал толкова умен, по някой път пък и той е като малките деца. Казва и той по неговия език, става малко дете. Туй старите го нямат, но като им дойдат малки деца, той им говори на техен език. Вземат техните маниери. И тогава човек може да се позасмее малко. Той, старият, мисли, че е дете. Нито малкото дете е стар човек, нито старият е малко дете. Старият има разположение на дете и детето има разположение на стар човек; а не че детето е стар човек – детето има разположение да бъде стар човек. Това може. То е вярно, но че е старо детето, това не е вярно. И старият може да има разположение да бъде дете, може да бъде; но че е дете, не е вярно.

Сега моята работа къде излезе? След като ви обяснявам, вие се притеснявате – какво искам да ви кажа? Ще ви приведа един пример. Отива един, иска да вземе пари назаем отнякъде. Отива при един богаташ. Сега – една дипломация. Изведнъж ако му каже, че му трябват пари, той вижда, че може да му откаже. И отива, най-първо го поздравлява и започва тъй, политически, за едно говори, за друго, за трето, четвърто – все увърта, увърта, но този все му казва: „Но на въпроса." Той пак обикаля. Пак – на въпроса. И най-после, отива до едно място и казва: „Не зная, искам да Ви кажа нещо, но не зная дали ще се съгласим и двамата." Богатият казва: „Може, ако сме от едно верую и възгледите ни са еднакви;

ако възгледите ни не са еднакви и веруюто не е еднакво, тогава може да изникне някое противоречие.“ Този, който иска пари, нищо не казва, а онзи, от когото искат парите, казва: „Тебе окото ми не те хваща.“ Този казва: „Искам пари.“ – „Бих желал да ти дам пари, но да ти кажа, че окото ми не те хваща. И тия пари, които ми искаш, не мога да ти [ги] дам. И защо не ми хваща окото? Може да ти дам пари и ще си разваля приятелството. Ние сме съседи. Не искам външните хора да кредитирам. Може на основание: аз имам един син и видях, ти имаш една дъщеря; хвърлил око той на нея, влюбил се, та от няколко месеци в дома не може да се свърти, не може да намери мира вкъщи. Дъщеря ти го размирила в нашия дом. Виж, ако можеш да наредиш тази работа, тогава тия пари ще ти ги дам – окото ми те хваща тогава.“ Тъй казва. „Ама твоят син не ми пълни окото“ – казва сиромахът.

Е, питам сега: Как ще разрешите този въпрос? Това е противоречието. Това са малки работи, които могат да се изгладят. Но казвам: Психологически, вие се намирате в същото противоречие, в което и богатият казва на този сиромах: „Окото ми не те хваща. Окото ми не пълниш“, а сиромахът казва на богатия, че неговият син не му пълни окото. А въпросът трябва да се разреши. Питам: Какво е станало? Сега може вие да кажете: „Взел ли е сиромахът пари от богатия? И богатият момък оженил ли се е за момата?“ Разрешете вие въпроса. И ако го разрешите правилно, във вашата къща ще проникне един нов лъч.

Някой път ние казваме: „Ама аз трябва да зная.“ – „Какво трябва да знаеш?“ – „Ама ти трябва да ми кажеш“ – казва той. „Е, какво да ти кажа?“ – казва. – „Добър човек ли съм?“ Казва така: „Онзи, Който те направи, зная, че Той е добър, но дали ти си добър човек, не зная. Но Майсторът, Който те направи, зная, че беше много добър, и умен. Но ти дали си добър, това не мога да кажа.“

Е, може ли едно гърне, което е направено от един добър човек, че да бъде гърнето лошо? Може. Пръстта е такава. Защото всичките гърнета не са направени от една и съща пръст. В дадения случай качеството на един човек зависи, ние оценяваме един човек според онези преодоляющи мисли, които населяват неговия ум и чувствата, които населяват неговото сърце и постъпките, които населяват неговата душа. От трите вида зависи. Постъпките, които населяват душата. Постъпките са жители на душата. Чувствата са жители на духовния свят, на сърцето. А мислите са жители на умствения свят, на Духа. Следователно човек се определя от неговите мисли. Външната страна се определя от неговите мисли, а вътрешната страна се определя от неговите чувства. А самият човек се определя от жителите на неговата душа.

Е, какво е приложението сега? Аз ще ви приведа само един пример. Аз съм срещал само един музикант, който беше човек много разположен. Той беше чех. Имаше си една лула и пушеше. Отличен музикант, разположен, веселяк. Някой път сериозен, с нищо не може човек да го смути. Но като вземеше някой фалшив тон, някой тон невярно, той изведнъж, както седи, маха с ръката и излиза навънка. И се разходи, и пак се върне с лулата си. Ако вземеш втори път пак погрешно тона, той пак си маха ръката и пак излиза навънка. Той нищо няма да ти каже, но непременно ще излезе навън. Той се наричаше Фалтес. Какво значи „фал“? Защо си махаше ръката? И излиза навън. После пак ще се върне назад, пак е разположен. Един ден аз го питам защо прави така. Той се поусмихна, казва: „Пазя си ушите, да не би да влезнат в мене фалшиви тонове.“

Че, това мърдане на ръката, психологически аз го обяснявам: той като мърда ръката си, музикално пресича ония вълни на онзи ученик, комуто преподава урока. Той има ученици, на които преподава музика. Той не му казва да млъкне, защото взема фалшиво тона, но като си маха ръката, пресича вълните, да не го безпокоят; и като походи, походи, пак се върне. Та, постоянно влиза и се връща, пресича вълните на фалшивите тонове. Някой път той вземе цигулката, изсвири както трябва и казва на ученика: „Чуваш ли?“ По някой път казва: „Спри сега!“ Той си взема цигулката и казва: „Слушай сега и свири!“ После онзи пак свири погрешно – той пак маха ръката си и излиза навънка. А този Фалтес имаше ученици, при които не си махаше ръката. Тъй като ги погледне, и си надига тялото и главата – значи, че свирят хубаво. Тогава дава си ухото, приятно му е.

Докато ние си махаме ръката, около нас има звуци, показва, че не върви музиката както трябва. Условия външни. Значи, аз тълкувам: външните условия са неблагоприятни. В отношенията на нашите мисли, чувства и постъпки има нещо дисхармонично, което те безпокои. Казвам: Още седи мисълта. Този човек си пушеше, ядеше месо, всичко това, но имаше нещо много благородно в него. И няма тъй силно да си маха ръката, но мръдне ръката малко и излезе навън. И пак спокойно се върне и си пуши лулата.

Казвам: Хубаво, в живота ще махаш ръката си. Той не мърдаше езика си. А сега правоверниците не си мърдат ръката, а си мърдат езика. Така. Ти може да кажеш на ученика: „Ти не можеш да свириш.“ Или казваш: „Той не е християнин. Той не вярва, той няма понятие какво нещо е духовен живот.“ И аз бих желал... Досега не съм срещал автори, които да... Тоест много съм срещал, които пишат за онзи свят. Има отлична окултна литература, много окултисти са писали. Но всичко туй, което са го писали, това са неща, които отчасти са верни. Има нещо е вярно, но туй, което те

описват, то не е вярно. Те описват онзи свят по подобие на този свят. Онзи свят всъщност не може да се описва. И то е немислимо да се опише.

Ще кажеш: „Защо да не може да се опише?“ Питам сега: Ако дойде един вол, как ще опише на другите волове какво е пиано? Как ще обясни музиката той? Как ще обясни диеза и бемола в музиката? Как ще опише той един инструмент, струните „сол“, „ре“, „ла“ и „ми“? По кой начин ще предаде това той? Това са непонятни неща за вола. Вол е това! Как ще го обясни? Не може.

Има много неща, които стават в човека, трябва да влезеш в света вътре. Някой се напъва, казва: „Да стана ясновидец.“ Казва: „Да видя аз нещата.“ Ти можеш да бъдеш ясновидец и пак няма да знаеш нещата. Ти можеш да мислиш и пак да не знаеш нещата; ти можеш да чувстваш и пак да не ги знаеш; ти можеш да постъпваш добре и пак да не ги знаеш.

Ти не можеш да познаваш живота без любов. Ти не можеш да имаш знание без светлина. И не можеш да имаш светлина и знание, без да си мъдър, да имаш мъдрост. Ти не можеш да бъдеш свободен и да имаш широта, ако истината не е в тебе. То са немислими неща. Свободата вънка от истината е немислима, не съществува. Ти в момента, когато направиш най-малката погрешка, ти изгубваш всичката своя свобода. При най-малката погрешка, ти си изгубил свободата си, не изведнъж, но ти си изгубил – пътят на свободата е затворен. И което припечелиш, ти го губиш. И често във вашата опитност, имате едно хубаво настроение, мислите, че сте постигнали нещо – една малка простъпка и вие изгубвате онова, красивото, което е в душата ви. И после ставате замислени.

Та казвам сега: Когато четете Писанието, де е човекът? Първият образ на човека е: човекът е човек, когато има образа на Любовта. Човекът е човек, когато има образа на живота. Образа на мисълта, да мисли човек. След туй, във всяка една мисъл има съдържание. А във всяко съдържание има известна цена. Според мене постъпките на нещата показват ценността на нещата. Ценността. А пък съдържанието, това е тежестта. Като кажат: човек трябва да има тежест – за да има някакъв си устой, той трябва да има една положителна мисъл. Туй е вътрешната страна. Например ти се молиш и се безпокоиш дали Господ те е послушал или не. Ти живееш между хората и се безпокоиш дали те разбират или не. Не е важното човек дали ви разбира или не. То е второстепенно. Всички трябва да имате един стремеж да разбирате. Всеки трябва да разбира онова, което Бог е създал, не създаденото да те разбира. Не хората да те разбират. Понеже всичко в света, което е създадено, то е предметно учение. Ти трябва да считаш хората като едно предметно учение за себе си и трябва да ги проучаваш. А

не да искаш да те разбират.

Например, да кажем, ти влезеш в училището, нали така, и искаш дъската, на която ти пишеш, тя да се влюби в тебе. Ти искаш всичките ученици, с които учиш, и те да те обичат, да се влюбят в тебе. Че, те тогава ще тръгнат подире ти. И дъската ще тръгне подир тебе, всичките предмети, които обичаш, ще тръгнат подир тебе – тогава какво ще правиш? Тогава вие ще се намерите в едно трудно положение.

Един, който изучавал в древността магията, и като дошъл да опита дали може да предаде живот на нещата... Той бил млад и неженен. И, според науката, не трябва да се жени. Но той имал голямо желание да има деца. А деца да има, трябва да има жена. А не трябва да се жени. Той до жена не трябва да се допира, а дете иска, сега? И понеже, като знаел законите, как стават децата, един ден, той имал един чувал жито и произнесъл една формула и тогава всичките житни зрънца станали все на деца вътре. И всичките като креснали, като го видели! Искали всичките да ядат. Храна искат сега от него. И всичките оживели. И той усетил, според правилата, какво ще прави. Та взел едно дърво и почнал да ги бие. Бил ги, бил ги и най-после едно дете се скрило зад вратата. Че като ги изтрепал всичките, казва: „Освободих се.“ А то казало: „Татенце, остави ми на мен поне живота!“ Казва: „Ти как остана?“ Погрешката е, че направил много деца. Останало само едно. Спрял се на него, че го погледнал. „Ако и тебе претрепя, тогава ще бъда нещастен в света. Другите ги претрепах.“ Но понеже иска да има едно дете, като го погледнал, казва му: „Ще ме слушаш ли?“ – „Ще те слушам, само да не ме утрепеш, татко. Ще те слушам.“

Вярващите всякога... Неизбежно е, човек в своите постъпки все ще направи някоя погрешка. Не е лесна работа човек да бъде съвършен. Някой ми говори: „Да бъде човек съвършен, да обича Бога.“ Тия работи, ей, говорят. Но тези работи имат голяма дълбочина. Да знаеш как да живееш, как да мислиш, как да чувстваш, това е нещо велико! Ти не можеш да го научиш отвънка само. Само един начин има – ти можеш да се научиш да мислиш правилно, да чувстваш правилно, да постъпваш правилно само при едно условие в света, дето можеш да станеш такъв. Както ви описах степента, като дойдеш до Любовта и надзърнеш този Образ на Бога отдалече, в тебе тогава ще почувстваш какво нещо е правилната мисъл, правилното чувство и правилната постъпка.

Както и да мислиш в живота, ти всякога ще имаш едно противоречие. И вярващ да бъдеш, и да вярваш, и да не вярваш, всякога ще имаш едно противоречие. И мъж да бъдеш, и жена да бъдеш, и философ да бъдеш, и стар да бъдеш, и млад да бъдеш, и светия, каквото и да е, все ще има едно

противоречие.

Сега някого гледат и казват: „Той е светски." Това е ваше схващане. Аз ви казвам пътя, де е човекът. И всичките сега мислят, казват: „Ние не сме такива, каквито трябва да бъдем." Аз ви казвам как можете да бъдете такива, каквито трябва да бъдете. Сега другото възражение: „Че досега не сме ли го намерили?" Да ви преведа. Нима животните не са намерили това, което ние намерихме? Нима буболечиците не намериха това? Животните живеят в света и растенията живеят. Но каква грамадна разлика между една буболечица и едно растение и човека. Това са степени на разбиране. После, каква грамадна разлика има между един човек и един ангел. И каква грамадна разлика – между един ангел и един херувим и един серафим. Това са степени. Това са разбирания в живота.

Та казвам: Дотогава, докато ние се спираме на външната страна на живота, ние разбираме живота външно. Даже вчера един познат тук ми говори: „Виждам тук, на Изгрев, някои хора са много добри, но те са само външно добри, а вътрешно не са добри." Прав е той. Външно някои са много добри, но вътрешно нямат туй съдържание. Ще дойде някой при тебе... Тук преди няколко дена идват двама души, художници, поставени в лоши условия. Аз вървя, забързал съм се, качвам се по стълбата, те подир мен ми четат молитва. „Учителю, ти си много добър, слушали сме много добри работи за тебе." Казвам: „С какво мога да ви бъда полезен?" – „Е, закъсали сме тук, имаме нужда от малко средства, гладуваме." Аз им казвам, че нямам пари сега. И всъщност нямам. Не съм ги сякъл. Аз че имам пари в джоба, парите не са мои. Веднага ми хрумва на мен една мисъл, да се освободя от тях. Имах 50 лева в джоба си. Казвам си: „Да им дам 50 лева, да си вървят по пътя." Но да им дам 50 лева, това ще бъде една обида за тях. Казвам: „Изложете си картините в салона, че може някой да дойде, да види картините. И така може някоя да се продаде." Тъй че да не се наруши чувството на художника. Аз си гледах работата, не слезнах долу. После слезнах. Те изложиха картините: двама старци, някои японски картини. Тъй, по новата мода. Питам го: „Защо ти ги нарисува тия?" Единият художник казва: „Така по-лесно се продават." Нарисувал ги по въображение.

Има и друга една сестра ми беше искала пари. И на нея отказах, че нямам пари. Мислех, като дам 50 лева на тия, но исках да разреша въпроса, казвам на тази сестра, която ми искаше пари: „Питай го колко пари иска!" Тя пита: „Колко искаш?" „Е, 30–35, но 30 лева." Давам парите на тази сестра и ѝ казвам: „Избери си една хубава картина – ѝ казвам, – дай 30 лева на него, 20 на тебе." И аз се освободих от всичко туй. Минавам сега, някой казва: „Защо така?" Има други закони, по които минаваме. Навлезли сме в

един свят на драки и глогове в пътя. Някой казва: „Защо така постъпвам?“ Чудни са хората, като казват „защо така постъпвам“. Аз съм като че съм паднал от небето между драки и глогове. И трябва да излезна с най-малко издиране. Че ще има закачане тук-там, аз го зная, но по възможност, ако може, да не се скъса дрехата.

Та, в света, в който се намирате, вие разрешавате една голяма задача. Не мислете, че е лесна работа. Не се плашете от погрешките. Но човек трябва да мисли. Сега, като ми говорят тия хора, аз разсъждавам, защо ме хвалят. Аз им казвам: „Не ме хвалете. Ти, дето ме хвалиш, ти за мен си слушал много лоши работи, а сега, понеже се намираш в трудно положение, искаш да извадиш от торбата си само малките неща, които знаеш хубави зарад мен.“ Тъй зная аз работите.

Сега аз ви привеждам тия примери, само да изясня ония противоречия, в които всички се намирате. Не е лесна работа на един човек да му дадеш хляб. Може да му дадеш – това не е изпълнение на закона. Ти можеш да обичаш един човек – пак не изпълняваш закона. Обичаш го, но любовта ти не е такава, чиста. Ти можеш да мислиш, но мисълта ти не е такава, каквато трябва да бъде. Този човек може да е недоволен. Много пъти хората са недоволни от нашата любов. Даже много пъти хората не са доволни от нашата мисъл. А някой път не са доволни от нашата постъпка. Е, каква мярка ще имаш? Да знаеш как да го погледнеш, как да го поздравиш, как да мислиш за него. То е цяла наука. Значи, всичко онова, което Бог е създал, да му дадеш онази преценка, която то съдържа.

То е както когато четеш една книга. Аз някой път съм виждал някои, като сте чели някой роман, най-първо от началото почне, после в средата търси да види тук-там, а няма търпение да прочете целия роман, а се интересува от последната глава, да види разрешението, как е станало. Е, в какво седи разрешението на романа, както го описва авторът. Списателят го увърта, увърта и най-после казва в какво седи романът. Че двама души има, които се влюбили и те не са стари, но млади. И около тия, младите, има и стари, от всичките възрасти има, и слуги. И най-после или се оженват, или не се оженват, че умират. Една такава развръзка, че момата е богата, момъкът е сиромах, или че момъкът е богат, а момата – бедна. И иска авторът да покаже, че е благороден. Някой път той описва, че е много благороден, а утре, като се ожени, жена му като погледне друг мъж, пита той: „Защо го гледаш?“

Представете си тогава, Господ би ти дал от всички зърна да излезнат деца? Ти, който си ревнив. Тогава аз ще ви кажа как трябва да разрешите въпроса. Той ще ти даде една жена много красива, но сляпа и глуха, тъй

щото да се не съблазнява тя от нищо. Питам тогава: Тя няма да се съблазнява, но и тебе нито ще чува, нито ще вижда. Питам тогава: Ти искаш да отмахнеш съблазънта от нея, но ти ще махнеш и най-красивото от тази жена, от тази душа. Щом е глуха и сляпа, не може да те чува, тогава какви отношения може да има между нея и тебе? То ще се ожениш за една жена, която има отворени очи и отворени уши. И ще я оставиш да гледа всичките мъже, без да се съблазниш в нея. И като слуша всичките мъже каквото ѝ говорят, пак да не се съблазниш. И като проговори на всичките мъже, пак да се не съблазниш. И ако ти мислиш, че твоята жена са я пипали много мъже, тогава много просто разсъждаваш. Нейният автомобил може много да са го пипали, но тя никога не е пипана. Една жена или един мъж само Господ може да ги пипа, а никой друг. Нищо повече. Тъй седи в моя ум истината. А този морал, че този човек пипнал жена ти, че той я хванал или прегърнал или че я целунал – това са човешки разбирания за автомобила. Нещо хванете, развалите това-онова. Оставете тези въпроси, разваляте всичко това. Вие ще бъдете поне майстори. Щом се скъсат дрехите, какво правите? Всички тия прозорци, които ние имаме по дрехите, това са били най-първо теркове за кройки. И цялата мода, която хората имат, е излязла все от кръпки. Имаш ти един джеб, то е една закръпка. Най-първо платът може да се е скъсал, човек направил джеб. Скъса се от другата страна – направи другия джеб. Скъса се отпред – направи палтото така, отворено. Отзад се скъса – едно време бяха тия фракове, направили тия, разрязаните отзад. Сега, защо фракът да е разцепен? И после и джобове ще има и отзад.

Аз искам да ви наведа на вътрешната страна. Туй не е онова, същественото. Външният свят е един израз на онзи живот, който ние имаме в себе си. И външния свят може да го поправим само тогава – ние не можем да поправим нещата, ако нямаме правилно разбиране за нещата отвътре. Това е то разбиране!

Та, казвам на всинца ви... Сега какво да ви кажа? На всинца ви трябват пари. Ще ви говоря за туй, което ви мъчи – на всинца ви трябват пари. И ще ги имате. На всинца ви трябват къщи. И ще ги имате. На всинца ви трябва знание. И ще го имате. И има неща, които ще ги имате, де. Има нещо, което е смешно.

Ще ви преведа. Когато Господ направил човека, този човек не могъл да ходи, понеже нямал крака. Той искал да работи, но нямал ръце. Искал да гледа, но нямал очи. Искал да слуша, но няма уши. И най-после се явила у Бога мисъл да помогне на човека. Тогава дошли Добродетелите – две сестри от Небето. Господ ги направил крака на човека. Казва им: „Вие постоянно ще му наумявате за доброто, което човек носи в света.“ Тогава

дошли други две Добродетели – Правдата, два ангели. Той ги направил ръце на човека, казва: „Вие на човека постоянно ще му напомняте, че той справедлив трябва да бъде.“ Дошли още два ангели, които носели Истината. Той ги направил очите на човека и казал: „Винаги ще му кажете: всичко, което вижда в света, това е реално.“ Дошли други два ангели, направил ги уши и казва: „Вие ще му напомняте, че знанието за Божествения свят му е потребно.“ И най-после дошла Любовта сама. Казва на Господа: „Искам и аз някъде да бъда.“ Казва: „Вече службата на краката е взета; службата на ръцете, и тя е дадена; очи, уши, нос всичко това. Но има още една служба. Език има вътре. Ти ще учиш човека как да говори.“

Та, сега, Любовта възпитава човека, иска да го възпита как да говори. И още не го е научила хубаво да говори. Очи има, уши има и всичко. Но ви казвам: Слушайте Любовта! Каквото казват краката, слушайте; каквото казват ръцете, слушайте; очите, ушите, носът. Но слушайте и каквото Любовта ви каже чрез вашия език!

Божият Дух носи всичките блага на живота. (Три пъти.)

7.25 ч сутринта.

(На поляната – упражненията.)

5-о неделно утринно слово,
държано от Учителя
на 20.X.1935 г., 5 ч сутринта,
София – Изгрев

1935_10_23 Безкрайните неща
лекция пред общия окултен клас

БЕЗКРАЙНИТЕ НЕЩА

5 ч.

Небето облачно.

Времето меко, топло.

"Добрата молитва "

(Учителя преглежда направените теми върху "Най-добрият метод за работа".)

Вие пишете теми за много учени хора. Които ги слушат, трябва да бъдат философи, а не прости хора. (Учителя чете темите "Добрият певец трябва да има ясен, чист глас. Тонът му трябва да бъде мелодичен и звучен." Това е за учени хора. Например казвате, че тонът трябва да бъде ясен. Но този, който чете, не знае какво нещо е ясен тон. Или казвате: "Тонът му трябва да бъде силен." Той не знае какво нещо е силен тон. Даже и толкова време като сте следвали, колко работи има в света, неразбрани за вас! Вие мислите, че Господ всичко нарежда в света. Всички духовни хора – не духовните хора, а вярующите – вярват, че всичко Бог нарежда. Всички практични хора в света вярват, че те всичко нареждат. И в едното, и в другото има известна вероятност. Имате една нива. Житото е хубаво, израснало е на един метър и половина височина. Защо? Защото този човек си е изорал хубаво нивата, воля има. Другата нива е израснала едва половин метър – не е изорана дълбоко. Случва се някой път плитко изораните ниви да дават повече жито, отколкото дълбоко изораните: това става при голяма влага, защото тогава дълбоко ораните ниви дават високо жито, то израсне и легне. Но това са изключения. Питам: Ако изореш дълбоко нивата, а не пада дъжд, какво ще те ползва? Все ще има някаква придобивка. Дълбоко ораната нива всякога ще даде по-хубаво жито, отколкото плитко ораната.

Сега, вие сте икономисти, изучавате науката за икономията. Мислите за труда си. Да ви дам една загадка, да видим как ще я разрешите. Едно време един млад вълк и една млада овца се влюбили и се задомили. И почнали да живеят заедно. Но как могат да живеят? Като дошла възлюбената на вълка, той й сготвил младо агне. Тя казала: "Никога не съм яла такова нещо. Нашият род не може да яде това." Очудил се нейният възлюбен –

как да не яде такава храна, каквато той яде! Тя му казала: "Когато ядеш вашата храна, пускай ме да се разходя малко." "Хубаво, ще се разхождаш." Той се чудел и не можел да си обясни защо, когато той яде, тя ходи в гората. А тя ходела в гората да пасе. И така цяла година се минала. Вълкът си казвал: "Чудна работа, аз ям и едвам живея, а пък моята възлюбена без да яде, пак живее." След една година отишли на гости у неговата възлюбена. Тя сготвила по вегетариански. Вълкът, като видял, казал: "Никога не съм ял такова нещо, не мога да го ям. Ще ме оставите. Когато ядете вие, ще ме оставяте да се поразходя." Тя казала: "Може." Но като ходел, той все се връщал с пукната глава. Не можели да разберат,защо се връща след всяка разходка все с пукната глава. А той обикалял тая кошара, оная кошара и искал да си вземе оттук-оттам агне. Опитвал се да вземе агнето и му пукали главата. И досега овцете не могат да разберат, защо на вълците главите се пукат. И вълците не могат да разберат досега защо овцете ходят из гората. Най-после явил се един вълк философ, който казал: "Овцете ходят из гората заради нас, за да ги ядем." И овцете казали защо са пукнати главите на вълците: "Тия герои, като ходят на бой да ни защищават, там им пукат главите." Някой път и вие така извеждате своите заключения.

Сега казвате: "Най-добрият метод за работа е следният: човек трябва да бъде здрав, умен, учен, трябва да е добре нахранен; после – Слънцето трябва да е изгряло." Хубаво, когато вълкът ходи на работа, чака ли Слънцето да изгрее? Той си ходи вечерно време, през нощта хойка – като залезе Слънцето, той тогава излиза на работа. Вълкът вечерно време прескача, а овцете денем ходят.

Когато загазим, казваме: "Господ ще оправи работите. Трябва да вярваме". Аз ще ви дам едно друго разбиране. Не само за работа, но трябва да мислите. Защото това, което аз ще ви дам, и то е за учени хора. Понеже сте учени, вие пишете само за учени, за философи, затова и аз реших да ви дам нещо много философско.

Любовта и животът са за младите. Работата и учението са за старите.

На младия не му трябва да работи и да учи, а му трябва да люби и да живее. Да люби не както вие разбирате – да ходи да търси моми. Да търси моми – това е работа вече, за това трябва знание. То е за старите хора. Ако е да се избере една мома, трябва стар човек. Ако искате да обичате някого, търсете някой млад човек да ви каже как.

Друга погрешка: Вие казвате на младите: "Трябва да живеете!" Как ще живее един човек, който не е любил? Животът е резултат на любовта! Щом

искате да живеете, вие искате да бъдете млади. Как ще жиеете, ако не сте любили? После, какво значи да любиш, как го разбирате вие? Да ви изясня какво имам предвид. Вие сте живели 20 години и сте яли месо. Имали сте такова разбиране на живота – че без месо не може. След 20 години се убеждавате, че трябва да ядете растителна храна и ставате вегетарианци. Ако вие не сте яли месо и не сте били вегетарианци, какво знание ще имате за месоядството и за вегетарианството, и за това коя храна е най-добра?

Ще ви приведа и друг философски въпрос. Писанието казва, че между плътта и духа има постоянно борба. Плътта не се подчинява на духа и духът не се подчинява на плътта. Христос, като дойде на Земята, за да се освободи от тая борба, каза: "Който не яде плътта ми и не пие кръвта ми, няма живот в себе си." Не каза: "Който не яде и не пие духа ми." Той жертва плътта си. А с вашето разбиране, от ваше гледище, всички ядете, за да имате плът. Някому са хлътнали очите, лицето, коремът – вие казвате: "Ще умре този човек!" Твърдим, че "Животът не седи в плътта", а при това вие вярвате, че като ви стане коремът по-голям и вратът по-дебел, ще живеете по-добре. Къде е единството на вярата тогава? Някой ще каже: "Мен не ми трябва много ядене, много плът не ми трябва" – но все таки трябва да има една връзка между плътта и духа. Има нещо неразбрано. Какво разбираме ние под думата плът!

Казвам: За да живее човек, най-първо трябва да учи. А за да учи човек, най-първо трябва да е работил. Ти не можеш да учиш, докато не си работил; не можеш да работиш, докато не си живял; не можеш да живееш, докато не си обичал. Значи: не можеш да учиш, докато не си любил. На младини ако не си любил, на старини не можеш да учиш. На младини ако не си живял, на старини не можеш да работиш. Вие искате да бъдете богати, искате да бъдете здрави. Това са резултати – на какво? Искате да бъдете силни, добродетелни, но това са резултати. На какво са резултати? Някой път казвате: "Човек трябва да вярва в Бога, трябва да изпълнява волята Му." Аз съм съгласен. Как ще изпълняваш волята Божия като млад? Най-първо ще любиш и ще живееш. Като стар ще работиш и ще учиш. И ще почнеш тогава донякъде да изпълняваш волята Божия. Вие казвате: "Като изгрее Слънцето..." Хубаво, но изгревът на Слънцето има отношение към очите. Ако ти нямаш очи, няма да знаеш кога е изгряло. Дали една храна е добра, или не, дали е вкусна, или не, няма да ти покажат очите, а езикът. А дали има ухание, или не, няма да покаже устата, а носът. Дали някой човек пее добре, или не, това няма да ти покажат очите, а ухото; дали гласът е добър, сочен и прочее, ухото ще каже. Може певецът да е красив, снажен – това още не показва, че той е добър певец.

Казвам сега: Разберете по какво се отличава любовта. По какво ще познае младият, че люби и живее? По какво ще познае старият, че работи и се учи? (Учителя чете някои теми "Не може да работи за Бога онзи, чието слънце не е изгряло." Не може да работи онзи, който е сляп. (Чете "Когато сърцето на човека затрепти от любов и светлината на новия живот го озари, той може да работи." Новият живот още го няма, а той говори за него! Как ще говори за новия живот, когато го няма? Някой казва: "Ти като станеш богат..." – и нарежда. Някой, като се жени, ще си съгради мислено някоя златна къща; а после, като се ожени, вижда, че не е точно така, както си я е градял. Дойде някой при тебе и ти казва: "Дай ми на заем хиляда лева, аз навреме ще ти ги върна." Минават се 10 години и не ти ги връща. Той ти е казал "навреме ще ти ги върна", но какво разбира той под думите навреме!

Навреме – когато имам пари. Когато нямам пари – свършено е. Той ти казва: "Утре." Тогава той не знае какво говори. Казва ти: "Утре ще ти платя", но ти говори една лъжа. Утре умре той, ти нямаш никакъв запис – тогава? И вие все казвате: "Утре, утре." Казваш: "Днес ще върна парите", или "Утре", или "След една седмица" – тогава, когато няма да ги върнеш. Тая работа тъй не става. Казваш: "Сега ние от Господа да поискаме." То е друг въпрос, да поискаш от Господа. То е съвсем друго състояние. Ти искаш да работиш за Бога – ще идеш ли да просиш от хората? Ще идеш от Господа да просиш! И тогава ще работиш.

Често казвате: "Оплетоха се работите." И веднага искате да покажете, че сте нещастен човек. Аз не виждам нищо лошо в оплетените работи. Ако се оплете една фланела, какво лошо има? Облечи я! Казваш: "Оплела се е работата ми." Къде е тук лошото? Ние говорим едно, а подразбираме друго. Щом се е оплела работата, още по-хубаво. Някой казва: "Разплете се работата ми." Вие мислите, че да се оплете работата е лошо, а да се разплете е добро. Така ли е? Трябва да мислите! Когато някой казва: "Оплела се е работата ми", аз разбирам, че като се оплете нещо – плетено и изтъкано, то е хубаво. Ние трябва да се върнем най-първо към ония думи, които имат определено значение. Под думите оплела се е работата разбирам, че се е свършило нещо.

Или казват ви: "Ние не живеем по Бога." Щом е тъй, започнете да живеете по Бога! За да живеете по Бога, трябва най-първо да възприемате, трябва да любите – нищо повече! Няма какво да разсъждаваш за любовта. Питате: "Какво е любовта?" Отива един учен човек при друг и го пита: "Какво е удар?" Онзи му казва: "Колкото и да ти разправям какво е удар, каква болка причинява, ще остане неразбрано, но мога само в една минута да ти дам възможност от опит да разбереш." И му удря една плесница. Първият

казва: "Стига! Разбрах!" Вие отивате при Бога и питате: "Какво нещо е любовта?" Удрят ви една плесница. Това е любов – нищо повече. Всяко мърдване в света – то е любов. Всяко нещастие и радост в света – то е все любов. Вие не разбирате любовта.
Нещастието на мухите не е нещастие на слоновете. В паяжината, в която се обесват мухите, един слон не може да бъде обесен. Казвате за някого: "Оплете се в паяжината." Казвам: плътта и духа. Има нещо неразбрано. Какво разбираме ние под думата плът!

Казвам: За да живее човек, най-първо трябва да учи. А за да учи човек, най-първо трябва да е работил. Ти не можеш да учиш, докато не си работил; не можеш да работиш, докато не си живял; не можеш да живееш, докато не си обичал. Значи: не можеш да учиш, докато не си любил. На младини ако не си любил, на старини не можеш да учиш. На младини ако не си живял, на старини не можеш да работиш. Вие искате да бъдете богати, искате да бъдете здрави. Това са резултати – на какво? Искате да бъдете силни, добродетелни, но това са резултати. На какво са резултати? Някой път казвате: "Човек трябва да вярва в Бога, трябва да изпълнява волята Му." Аз съм съгласен. Как ще изпълняваш волята Божия като млад? Най-първо ще любиш и ще живееш. Като стар ще работиш и ще учиш. И ще почнеш тогава донякъде да изпълняваш волята Божия. Вие казвате: "Като изгрее Слънцето..." Хубаво, но изгревът на Слънцето има отношение към очите. Ако ти нямаш очи, няма да знаеш кога е изгряло. Дали една храна е добра, или не, дали е вкусна, или не, няма да ти покажат очите, а езикът. А дали има ухание, или не, няма да покаже устата, а носът. Дали някой човек пее добре, или не, това няма да ти покажат очите, а ухото; дали гласът е добър, сочен и прочее, ухото ще каже. Може певецът да е красив, снажен – това още не показва, че той е добър певец.

Казвам сега: Разберете по какво се отличава любовта. По какво ще познае младият, че люби и живее? По какво ще познае старият, че работи и се учи? (Учителя чете някои теми "Не може да работи за Бога онзи, чието слънце не е изгряло." Не може да работи онзи, който е сляп. (Чете "Когато сърцето на човека затрепти от любов и светлината на новия живот го озари, той може да работи." Новият живот още го няма, а той говори за него! Как ще говори за новия живот, когато го няма? Някой казва: "Ти като станеш богат..." – и нарежда. Някой, като се жени, ще си съгради мислено някоя златна къща; а после, като се ожени, вижда, че не е точно така, както си я е градял. Дойде някой при тебе и ти казва: "Дай ми на заем хиляда лева, аз навреме ще ти ги върна." Минават се 10 години и не ти ги връща. Той ти е казал "навреме ще ти ги върна", но какво разбира той под думите навреме!

Навреме – когато имам пари. Когато нямам пари – свършено е. Той ти казва: "Утре." Тогава той не знае какво говори. Казва ти: "Утре ще ти платя", но ти говори една лъжа. Утре умре той, ти нямаш никакъв запис – тогава? И вие все казвате: "Утре, утре." Казваш: "Днес ще върна парите", или "Утре", или "След една седмица" – тогава, когато няма да ги върнеш. Тая работа тъй не става. Казваш: "Сега ние от Господа да поискаме." То е друг въпрос, да поискаш от Господа. То е съвсем друго състояние. Ти искаш да работиш за Бога – ще идеш ли да просиш от хората? Ще идеш от Господа да просиш! И тогава ще работиш.

Често казвате: "Оплетоха се работите." И веднага искате да покажете, че сте нещастен човек. Аз не виждам нищо лошо в оплетените работи. Ако се оплете една фланела, какво лошо има? Облечи я! Казваш: "Оплела се е работата ми." Къде е тук лошото? Ние говорим едно, а подразбираме друго. Щом се е оплела работата, още по-хубаво. Някой казва: "Разплете се работата ми." Вие мислите, че да се оплете работата е лошо, а да се разплете е добро. Така ли е? Трябва да мислите! Когато някой казва: "Оплела се е работата ми", аз разбирам, че като се оплете нещо – плетено и изтъкано, то е хубаво. Ние трябва да се върнем най-първо към ония думи, които имат определено значение. Под думите оплела се е работата разбирам, че се е свършило нещо.

Или казват ви: "Ние не живеем по Бога." Щом е тъй, започнете да живеете по Бога! За да живеете по Бога, трябва най-първо да възприемате, трябва да любите – нищо повече! Няма какво да разсъждаваш за любовта. Питате: "Какво е любовта?" Отива един учен човек при друг и го пита: "Какво е удар?" Онзи му казва: "Колкото и да ти разправям какво е удар, каква болка причинява, ще остане неразбрано, но мога само в една минута да ти дам възможност от опит да разбереш." И му удря една плесница. Първият казва: "Стига! Разбрах!" Вие отивате при Бога и питате: "Какво нещо е любовта?" Удрят ви една плесница. Това е любов – нищо повече. Всяко мръдване в света – то е любов. Всяко нещастие и радост в света – то е все любов. Вие не разбирате любовта.

Нещастието на мухите не е нещастие на слоновете. В паяжината, в която се обесват мухите, един слон не може да бъде обесен. Казвате за някого: "Оплете се в паяжината." Казвам: Оплел се е в една паяжина, защото е муха. Ако беше слон, щеше ли да се оплете в нея? За кого са паяжините? Паяжините не са за слоновете. За кого са страданията? За мухите. Когато човек страда, ще кажа: Той е муха. Аз ви карам да мислите малко. Някой казва: "Страдам! Сърцето ми се къса!" Значи си муха. Стани слон, тогава ще израсне хоботът ти и ще работиш, а не като муха да ходиш да хапеш. И разбира се, като ухапеш този-онзи, ще те пречукат някъде. Мнозина от вас

сте пречукали много мухи, дето са ви хапали – на младини и в детството си. Колко мухи има екзекутирани от вас за едно ухапване! Сега, вие считате тия работи за много дребни. Някой казва: "Една муха – голяма работа! Ще я убия, какво от това!" Няма нищо. Разбира се.

Трябва да имате една система в живота си. В природата има системи. Вие седите всички и чакате с лотарийни билети. Аз вярвам в лотарийните билети, но това е един свят на съвсем други закони.

Имате следните дроби: 1/2, 2/3, 3/4, 0.1, 0.2.

Тук имате прости и десетични дроби. Вие сте учени, кажете: В какво седи разликата между простите и десетичните дроби? В простите дроби знаменателите са различни, а в десетичните дроби знаменателят е еднакъв. Следователно простите дроби трябва да ги приведете под еднакъв знаменател. Е добре, кои са по-учени хора – тези, които наредиха простите дроби, или тези, които наредиха десетичните дроби? Кои дроби са по-стари: простите или десетичните?

Всеки от вас има една система. Но с прости дроби е тя. Всеки си дроби, както си знае! Но вашето дробене не е тъй, както трябва. За да дойдете в съгласие, вашите дроби трябва да се подведат под еднакъв знаменател. Трябва да се знае надробеното – нещата да бъдат определени. Ти като дробиш, може някой път да откъснеш голямо парче, което да не е съгласно с дробта на другите. Ще кажеш: 1/1000 от килограма колко съдържа? Един грам, защото 1000 грама правят един килограм. А едно кило колко крини съдържа? 5 крини или 8 крини, или 12 крини – това е неопределено. В десетичната система един килограм има 1000 грама, а в другата система едно кило има 5, 8 или 12 крини. Та всичко във вас трябва да бъде определено!

Казват: "Трябва да имаме любов!" Така не се говори. Като дойдеш при мене и питаш за любовта, аз ще ти зашлевя една плесница. Това е любов – нищо повече! Една плесница – и ще те изпратя.

А да ти говоря – това е вече пеене, това е изкуство. Да разправиш на някого, какво нещо е любовта – това е пеене. А ако ти не знаеш да говориш, как ще пееш? Веднъж в един от американските колежи влиза една млада мома, дъщеря на един от професорите. Един студент се упражнявал да пее. Но тъй ревял тоя момък, че като го чула, тя хукнала да бяга. Казала на баща си: "Има нещо там, което реве страшно!" Значи майстор е този певец – той е дошъл да изкара публиката из салона навън. Красивата мома избягала от салона. Защо избягала? Защото не разбирала

неговото пеене.

Сега, аз ви дадох една песен: "Аз смея да кажа". Спор се повдигна за нея. Да кажем, че я изменя така: "Аз смея да ви кажа". Тогава музикалните ударения и ударенията на речта не съвпадат. Понякога тези два вида ударения не съвпадат. Понякога музиката има мъжки характер, а текстът – женски; друг път текстът има мъжки характер, а музиката – женски. Не се спогаждат и не върви песента – ударенията на мелодията и на речта не съвпадат. Когато се обичат, музиката и текстът си говорят, гугукат си, а когато не се обичат, има спор. Тогава и да се примирят, не може да е за дълго време. Така да говориш и да пееш, то е все едно да влезеш в някой дом, дето мъжът се е оженил за млада жена; ти също си млад и като влезеш, него ще го хванат дяволите и той ще те погледне особено. Влязъл си да слушаш пеенето на младата жена. Веднъж бях на един концерт. Една млада жена пее хубаво. Тя е угледна, красива. Нейният мъж, горкият, седи и трепери. Някои искат да се ръкуват с нея, а пък на него му се къса сърцето. Какво лошо има, че хората искат да ѝ благодарят за хубавото пеене? Когато той вижда, че жени отиват при нея – иди-дойди, но като гледа младите момци да отиват при нея, той се наежва, изважда си кобура. Един казва: "Много добре пее!" На мъжа не му се харесва, че тя пее хубаво. Не му се харесва, че хвърлят очи на нея. Това са разбирания. Какво от това? Какво има? Тук седи една лъжлива идея, наместена вътре в ума на младия мъж. Ревността произтича винаги от едно състояние на преяждане. Всеки, който е ревнив, е преял, надул се е коремът му и не може да се намери в себе си. Ревността е преяждане; и страх те е, че като си преял, ще повърнеш храната назад. Страх те е, че онази, която обичаш, ще ти я вземат. Хубаво, но ти, синко майчин, не я ли взе от майка ѝ, не я ли открадна? Каква философия е това? Казваш: "Не ми я вземай!" Че ти я взе от баща ѝ и от майка ѝ! А пък баща ѝ я взе от друго място! Тая мома трябва да се върне при своите. Щели да вземат жена му! По такъв начин не се разсъждава. По тоя начин не се говори. Не че аз съм против ревността, това е една предпазителна мярка, но трябва да се разбира нейния първоначален произход. Има различни видове ревност в света: ревнив съм – пазя се, да не би да си оцапам дрехите; ревнив съм за хубавите работи. А тая глупава ревност – оставете я! Тя няма място. Казват: "Оставете някого свободен!" Казвам: За да бъде човек свободен, трябва да го обичат – нищо повече! Ти не можеш да бъдеш свободен, докато не те обичат! Свободата иде от любовта! Там, дето има любов, има свобода. Там, дето няма свобода, няма любов. Щом ограничаваш човека, това не е любов. Любовта носи свобода – нищо повече! Ако искаш да бъдеш свободен, трябва да те обичат. И ако искаш другите да бъдат свободни, трябва да ги обичаш.

Отиваш при един болен човек. Гледаш го, че е пожълтял и си казваш: "Той

ще плати на попа." На себе си казваш тъй, но него утешаваш, казваш му, че Бог ще помогне. Ти лъжеш. Ако можеш да го обикнеш, той веднага ще оздравее! Аз мога да ви приведа много примери. В света това, което лекува, е любовта! Щом си се обезсърчил – любовта я няма в тебе. Щом си се обезверил -любовта не е в тебе. Щом си отслабнал – любовта не е в тебе. Щом си се объркал, щом си осиромашал, щом си станал невежа – любовта не е в теб. Всичко това са признаци, които показват, че онази Реалност, която търсиш, я няма в теб. Ти казваш: "Аз вярвам в Бога." То е друг въпрос, че вярваш. В дадения случай въпросът е какво имаш в себе си. Ти вярваш в Бога, а сърцето ти се къса. Вярваш в Бога, а нямаш какво да ядеш. Каква е тази вяра? Човек трябва да бъде малко философ, да разбира. Като дали на едного хляб, той извадил средината на хляба, изял я, а корите турил в торбата, за да ги даде на кучетата. "Само сърцевината на хляба се яде", казал той. Така торбата му се напълнила с кори. Но ето че пътува той през едно пусто място, където няма никъде топъл хляб. Минават ден, два, три. Отначало торбата с корите му била тежка, но като нямал вече топъл хляб, той взел да поглежда към торбата и почнал да си похапва по малко от корите. Те вече му се виждали хубави. Отначало не ги обичал, но най-накрая се влюбил в тях. Какъв е животът? Сухите кори – това е любовта. Топиш ги във вода и ги ядеш. А тази вода – това е животът. И казваш: "С тях е лошо, ще ги нося, обаче без тях е по-лошо." Законът е: неразбраната любов – това са вашите кори, които носите в торбата си – ревността и пр. Вие носите тия кори. Казвате: "Ние не ядем кори." Но като няма сърцевина, и тях ще ядете. Ако се научите да ядете кори, топени във вода, вие ще разберете какво нещо е любовта. Та препоръчвам ви да отворите вашите научни торби и вашите кори, които с хиляди години носите – изсъхналите кори. Да се влюбите в някоя кора! Ще ги накvасите във вода, ще топите и ще ядете. Хубаво е, нали, сухарчетата са хубави? Хубави, пресни сухари.

Сега вие ще кажете: "Тъй не се говори!" А говорите за небето, че небето е красиво място, че там има ангели, облечени с бели дреги, с копринени златни пояси, със саби. Казвам: Това е нещо неразбрано.

Какво се разбира под думата силен! Кога човек е силен? Когато люби. За всички спорове в света, за всички войни – за всичко любовта е причината. Я го вижте онзи млад момък, той е като някое ангелче, обаче като се влюби, готов е да изтегли ножа и да воюва с всички.

Всички вие тук сте инвалиди от любовта! Остарели сте. Всички пред мен дефилирате с вашите кръстове от еди-кое си сражение. Уважавам всичките ви кръстове. Но питам: Защо сте остарели? Ще ви кажа: За да работите и за да се учите! Когато трябва да работите, вие казвате: "Треперят ми

краката." Ето, този брат (Учителя посочва брат Г.Д.), той не иска да работи. Едно време го знаех, вадеше нож, а сега – куцук, куцук. Сега казва: "Не мога да работя." Гледам по някой път – върви, едва се клати...

Работа, работа трябва! Децата да ходят по този начин -разбирам, а старият трябва да работи. Учение ви трябва! Какво се извиняваш, че си остарял? От старите Господ иска работа сега. Ще ми разправя някой, че бил на 70 години. Мен не ме интересува на колко си години. "Стар съм!" Мен ми трябват стари хора за работа, за ученици ми трябват, да учат! Младите не са още за учение, любов и живот им трябва на тях. Вие искате младите да дойдат при мене и да се учат. Не, не! Ние правим една погрешка, с която създаваме нещастие за себе си. Казваш: "Остарях!" Остарял си! Старостта ще изхвърлиш – трябва да работиш! Ти, старият човек, ще работиш! Навсякъде трябва да тичаш, да помагаш, а ти казваш: "Ох, краката ми! Ох, коремът ми! Ох, окото ми! Ох!" (Учителя изговори бавно, със сричане следното изречение Вие, старите, на млади години не сте любили, не сте живели, разбирате ли това? Трябва да се освободите от това разбиране. Бог не иска от вас това. Ние не вършим волята Божия, не разбираме волята Божия, като казваме: "Остарял съм." Роптаеш, че си остарял. Можеш като човек да роптаеш, то е друг въпрос, но не е в Божествения план ние да роптаем. Можем да роптаем – свободни сме, но животът не седи в роптанието. Това са блага! Щом дойдеш до любовта – само любовта е това в света, което примирява всички противоречия на живота; и ангелски, и дяволски, и хорски, и животински – всички противоречия примирява. Това е любовта! Онова, което не може да примирява, то не е любов. Това е моето разбиране. Разбирате ли? И ако ти се усъмниш в Бога, че дошло някое нещастие – ти не разбираш Божиите пътища. В Бога няма противоречие. За Бога всяко противоречие е една възможност за проявление на Любовта. Любовта е една възможност за проявление на живота. Животът е една възможност за проявление на работата. А работата е една възможност за проявление на учението! Следователно ако искаш да учиш, трябва да обичаш, трябва да живееш и трябва да работиш – и след това ще дойде учението. Учението е резултат. Това е сегашното разбиране, това е моето разбиране. Така като разбирате, ще имате една нова философия.

Като почнеш да обичаш, ти можеш да се подмладиш, това е начин за подмладяване. Като дойде любовта, ти ще се подмладиш. Като дойде любовта, ти ще живееш. Като дойде животът, ти ще работиш. Като дойде работата, ти ще учиш. А сега – той не е любил, не е живял, не е работил и иска да бъде учен човек! Това е немислимо! Тогава имаме живот като сегашния.

И гледам у всички – млади и стари, навсякъде, това е една обща погрешка. Ще кажете "Човек трябва да има вяра." Какво значи вяра? Вярата е свързана с живота. Ти не можеш да имаш вяра, докато нямаш любов. Ако имаш любов, ще дойде вярата. А ако имаш вяра, ще дойде надеждата, те вървят една след друга, изхождат една от друга. Това е новото разбиране.

Да размишлявате върху това през цялата година.
Младият да люби и да живее! Старият да работи и да се учи! Няма какво да ми говорите за краката си! Аз не искам да зная за вашите крака. На колко си години? "На 70." Хайде сега на нивата! После, дебелите книги – в торбата и на училище! Няма целия ден да работиш, три часа ще работиш; и като се върнеш от работа, седем часа ще учиш в училище, ще се занимаваш с най-високите проблеми, ще ги разрешаваш и няма да мислиш кога ще свършиш.

Учението няма край. Безкрайно е учението. Работата е безкрайна. Никога няма да се довърши работата. Любовта – и тя е безкрайна. И животът е безкраен. Аз ви говоря сега за неща, които са безкрайни; за безкрайната любов, за безкрайния живот, за безкрайната работа и за безкрайното учение.

Ще кажете: "Какво иска да ни каже Учителя?" Една плесница ще ударя! Сега, това е пресилено.

В природата е закон: Майката като тупа детето, като го вдига нагоре и го тупа по задницата, то плаче и казва: "Защо дойдох?" То не разбира. Майката го подхвърля и го тупа, докато то разбере, че трябва да обича и я прегърне. Това е първият урок на детето -че трябва да люби. И то прегърне майка си и я целуне. И ето, че детето има любов. Майката е учителят. Понякога тя пляска детето по задницата и после го помилва – това са все удари.

Вземете една рана, която е много отворена. Всяко докосване на ръката до нея е удар. Най-малкото допиране до кожата, когато не е здрава, е удар, причинява болка. Когато кожата е здрава, всеки удар е приятен, а когато не е здрава, ударът не е приятен. Аз разсъждавам така: Когато не ми е приятно нещо, значи имам някаква болка. Щом ми е приятно, значи кожата ми е здрава. Значи радостта представлява здравословно състояние на човешката душа, а страданието представлява нездравословно състояние. Това е диагноза. Щом страдам, казвам: Имам нещо болно по кожата на душата. Като го намеря, ще го намажа и ще изчезнат болките. И съм здрав. А щом станем здрави, почваме да живеем, да работим и да се учим. Аз не роптая против страданието, но казвам, че кожата ми не е здрава. Това е

правилното разбиране, за да дойдете до окултната наука, чрез която можете да станете силен човек. Вие искате да станете силни и богати. При сегашните условия не можете да бъдете богати. Ще ви приведа един пример.

Веднъж наблюдавам три кучета. Едно малко куче носи една кост. И мисли, че си е уредило работата. Завтече се едно голямо куче, блъсна го на земята и го въргаляше, а то квичеше. Като го пусна другото куче, то избяга, а голямото взе костта. "Тая кост е за мене", каза си то и мислеше, че си е уредило работата. Дойде още по-голямо куче и се нахвърли върху второто, събори го и взе да го върдаля. И като го пусна, второто куче избяга. Първото и второто куче се събраха и започнаха да си лижат задниците. Голямото куче държеше костта и ги поглеждаше: "Тая кост е за мене!" Казвам: Задигнал си една кост, която не е за тебе. Идва едно по-голямо куче и ти я взема. Ако тази кост беше по-малка, нямаше да се вижда. Вземи една кост, която да не се вижда като я туриш в устата си.

Аз правя следния извод: Вие искате да постигнете една голяма идея. Ще дойде едно голямо куче, ще ви овърдаля и ще вземе костта. Тая кост не е за вас. Онова, което държите, трябва да бъде видимо само за вашето съзнание. Отвън така се представят нещата. Ако те не се представят добре, ще кажем: "Глупава работа. Кучетата вършат това!" Не е глупава работа! И хората вършат същото. Има нещо, което не е разбрано. Много хубаво, че кучето е взело костта и я носи в устата си, но тази кост е по-голяма от него. И после, в нея няма онова, което кучето търси. Тя е празна кост, може само да му служи да си упражнява зъбите; колкото и да гризе, няма да изкара нищо от нея. То е самозаблуждение. И малкото куче, и второто, и третото бяха будали. И на голямото казвам: И ти си от будалите! Аз оставям тоя въпрос неразрешен. Голямото куче държи костта. Аз разрешавам въпроса за себе си. Дали в малкото, във второто, или в третото куче е будалъкът – тоя въпрос е неразрешен. Няма никакво разрешение.

Казвам: Живот без любов е немислим. И любов без живот е немислима. Живот без работа е немислим. Работа без знание, и тя е немислима. Тъй седи въпросът. Това са изводи. Ако тъй мислим, ще видим, че има смисъл животът. Такива са новите схващания. Докато ги схванем, ние държим другите.

Сега, дробта 1/2 как ще я приведете в десетична? ("0,5".) Щом дойдете до математиката, до числата, вие вече имате отношения. Мъчно е да се обясни отношението на две числа. Отношенията могат да бъдат не само по форма, но и по количество, по съдържание и по смисъл. Има и други отношения. Най-първо, при едно число трябва да знаеш какви са неговите отношения.

То е един вътрешен, метафизичен въпрос. Ако имате математически отношения, трябва да ги превърнете в геометрични положения. Трябва да им дадете съдържание и форма. Животът на Земята е един геометричен израз. Вие живеете, имате тяло – вие сте в геометрията. Говорите за духовния свят -това е математическо отношение. На Земята вие изучавате външните отношения на живота. Ако не можете да разберете геометричните отношения, които сега съществуват във вашия живот, как ще разберете математиката? Някой казва: "Много добре знам да смятам." Но математиката вън от геометрията е неразбрана. Знаете ли на какво се дължат страданията? На една мисъл, която не можеш да издържиш, защото е много тежка. Да кажем, че в тебе седи мисълта, че си сиромах, или мисълта, че си изгубил 100 000 лева. Ако изгубиш един лев е тежко, но ако изгубиш 100 000 лева, по-тежко е страданието. А пък ако изгубиш един милион лева, страданието ще бъде още по-голямо. Или да допуснем, че си войник и имаш една хубава сабя. Ако се изгуби, ще страдаш, понеже си изгубил средството, с което можеш да се пазиш.

Някой път може да съжаляваш, че си изгубил паметта си - нещо, с което също можеш да се защищаваш. Или си изгубил разсъдъка – правилното разсъждение, или си изгубил очите, или едното си ухо, или вкуса си. Това са загуби. Това са средства, чрез които можем да подобрим нашия живот. Как можеш да подобриш очите си? Не трябва да бъде окото ти лукаво! Всичките ни страдания идват от там – всички хора страдат от лукави очи. Окото ти не трябва да бъде лукаво! Никакво лукавство не трябва да има! Нито сянка от лукавство да няма! Някой път има лукавство, което е в подсъзнанието на човека. Може да не е голямо, но малко – едно малко лукавство, скрито някъде. Например лукавство е случаят в едно английско събрание на набожни хора. Англия е място на изобретения. Англичанинът е много хладнокръвен, но има много изобретения. В едно събрание, дето всички се молят, влиза един апаш. И той коленичи, вдига си ръцете – всички мислят, че се моли. Но той гледа да коленичи край някого, който е много хубаво облечен. Хората са отправили мисълта си към Бога и за нищо друго не мислят. А той бърка в джобовете и взема. И излиза. Това е лукавство. Ни най-малко не се моли той, само привидно взема едно положение, че се моли, за да постигне своята цел.

Някой казва: "Мога ли да се запиша във вашето братство?" Това, което сега имате, това са старите методи за възпитание. Вие сте възпитавани по много начини. В какви ли не школи сте били. И всякога сте излизали от всички школи. Нищо не сте свършили, понеже са ви късали. И най-после сте дошли тук да се учите.

И сега казвам: Младите ще любят и ще живят. Старите ще работят и ще

учат. Това е една система, в която няма изключение. Младият, ако не люби, няма да има живот. Старият, ако не работи, ще остане невежа. Щом старият не работи, младият не може да го обича. Щом старият не знае, младият не може да живее. Животът представлява една пермутация на тия четири величини. От любовта на младия зависи работата на стария. И от знанието на стария зависи животът на младия. Той е същият човек. Ти си млад – твоята старост ще зависи от твоята младост, от това дали на младини си любил и си живял. Ако си любил и си живял, на старини ще можеш да работиш и да учиш. Твоите старини зависят от твоите младини. Това са две страни на живота. Ти, младият, един ден ще бъдеш стар, и ти, старият, един ден ще бъдеш млад. Това са отношения. Знанието е потребно на стария, защо? За да се подмлади! Работата е потребна на стария, за да може да разбира живота. Младият, понеже няма работа, трябва да люби и да живее, за да дойде до втората фаза – да може да работи.

Защото, като си любил и си живял, ако не дойдеш до това да работиш и да се учиш, то твоята любов ще остане наполовина. Трябва да минеш един пълен кръг на движение, в който да се реализира Любовта в своята пълнота.

Аз ви говоря за тия неща: любов, живот, работа, знание. Това е един външен кръг на човешкия живот. Аз не говоря още за дълбоките работи. Има дълбоки работи.. И ако образувате чрез този кръг една външна форма на организма, тогава другите неща постепенно ще дойдат. Тия противоречия, които се явяват сега във вашия живот, са резултат на вашето минало. И вие не можете да ги поправите. Някой казва: "Господ ще уреди всичко." Господ урежда нещата в нас по същия начин: Той ги урежда чрез своята Любов, чрез своя Живот, чрез своята Работа и чрез своето Знание.

Христос казва: "Отец ми работи, и аз работя. И както Отец ми има живот в Себе си, тъй даде и на Сина си."

Казвам сега: Бог урежда работите чрез Любовта си, чрез Живота си, чрез Работата си и чрез онова богатство на Знание и Мъдрост, което е в Него.

Всички вие трябва да дойдете до положението да се хармонизирате. Вие казвате: "Защо Господ направи света такъв?" Така не се говори. Казваш- "Тия страдания само за мене ли са?" Тъй не се говори. Казваш: "Мен ми дотегнаха страданията!" Тъй не се говори. "Ама той не мисли право!" Тъй не се говори! Това не е език! Ти ще се спреш при известни страдания и ще вземеш правилно отношение към тях. Както онзи работник в Америка.

Един майстор работел на една къща. Турят горе един корниз, пада един камък и му откъсва първата фаланга на показалеца. Той вижда това и казва: "Благодаря на Бога!" Защо Му благодари? "Благодаря, че не ми взе целия пръст." Като дойдат малко страдания, вие благодарете, че са по-малко, че не е отнесен целия пръст. Ако не беше Божият Промисъл, можеше и пръстът, и ръката, и самите вие да изчезнете от света. Ти казваш: "На мене ли се даде това страдание? Бял ден не съм видял!" Ще ви приведа още един пример. Примерите не изясняват работите; те само ги поясняват. Иде една млада жена на около 25-26-27-28 години. Млада е и угледна. От провинцията, пратили я да дойде при мене. Идва с един господин, който прилича на един наш брат. Седнаха там отвън, на масата. Като ги погледнах през прозореца, първото ми впечатление беше: "Една млада жена. Изглежда много нещастна. Тоя момък е седнал до нея. Тя си търси своето щастие. Тя е голяма нещастница." Като я гледам, изпъква в ума ми от какво произтичат нейните нещастия в живота. Най-после дойде при мен. Разправи ми живота си и сънищата си: "Ожених се млада. Имаме дете. Мъжът ми умря. Нещастна съм. Не ми се живее! Детето ни прилича на баща си. Кажете ми, има ли щастие за мен в света? Иначе не ми се живее!" Рекох ѝ: Обикни Бога. Тя казва: "Къде да Го намеря, за да Го любя?" След това попита: "Кажете ми, ще бъда ли щастлива?" След като ми разправи всичко, рекох ѝ: Слушай, ще дойдеш следващия март и ще ти кажа дали ще бъдеш щастлива, или не. От октомври до март са 6 месеца. Подир шест месеца ще дойдеш и ще ти кажа. Аз като те видях при оня млад момък, видях, че си много нещастна. Тя каза: "Нещастна съм, но търся изходен път." Тя дошла да провери и един сън. Явила ѝ се една млада, стройна жена, която ѝ казала: "На това място, на което ти живееш, аз съм живяла преди 300 години. И ти си много нещастна сега, но ще се ожениш втори път." И даже ѝ показала мъжа ѝ – един по-стар мъж. Тя искаше да знае, ще бъде ли това, или не, ще бъде ли щастлива, или не. Казах ѝ: Ще чакаш, ще провериш. Не мога да ти кажа сега дали ще бъдеш щастлива или не. Ти ще вярваш в това! Подир 6 месеца ще ти кажа. В ума ѝ още седи мисълта, че е нещастна. Тя попита: "Да се оженя ли втори път? Като се ожених първия път, бях млада и мислех, че ще бъда щастлива, но той умря." Казах ѝ: Ако се ожениш по първия начин, пак ще бъдеш нещастна. Тогава ѝ дадох един съвет.

Мъжът обича жена, която знае много хубаво да му готви, по всичките правила. Мъжът всякога обича такава жена. А пък жената обича мъж, когато той може да донесе каквото трябва за готвене и като го види тя, да каже: "Много е хубаво!" Защото някой път мъжът донася нещо и жената казва: "Къде го намери!" И ако мъжът не знае какво да донася, а жената не знае как да сготви, тогава не върви. Казах на младата жена: Втори път да знаеш това! И не ти е речено да се ожениш, докато не се научиш да готвиш.

И ако дойде твоят възлюбен, но не се е научил да внася в къщи нещо хубаво, и той да не се жени. Той трябва да влезе в живота на своята жена и да избира най-хубавото, така че тя, като го види, да каже: "Много е хубаво!" Оризът, и маслото, и доматите – всичко да е първокласно, и тя да каже: "От това става нещо за готвене", а не да се чуди какво да го прави.

Сега вие ще кажете: "Какво разбирате вие от това?" Научете се да готвите – нищо повече! Вие не знаете да готвите. И вашият възлюбен да ви донесе нещо хубаво, защото какво ще му сготвите от една биволска пастърма, като дойде? Никога не гответе биволска пастърма!

Хубавата храна – това е любовта! Хубавата храна – това е животът. Хубавата храна – това е работата! Хубавата храна – това е учението!

"Отче наш"

6 ч. 38 м.
5-а лекция на Общия окултен клас,
изнесена от Учителя на
23 октомври 1935 г. , сряда, София, Изгрев

Следват гимнастически упражнения.

Книги:
* Безкрайните неща
Към извора (Общ окултен клас. Година XV (1935–1936). Том I. София, 2002)
18 беседи от 25 септември 1935 г. до 22 януари 1936 г.
Начало: 05:00

1935_10_25 Неизменното в човека
лекция пред специалния клас

НЕИЗМЕННОТО В ЧОВЕКА

„Отче наш“

Имате ли зададена тема? Каква е? – „Връзката между органическия и неорганическия свят“.

Четете темата. /Няколко души прочетоха темата./

Вторият път пишете върху „Силни и слаби впечатления и какво е слабо впечатление“.

Ако някой би ви задал въпроса: „Каква е разликата между сладкото вино и силното вино, което опива, опивателното, как ще определите?“ Една разлика има по вкус. Сладкото има сладчина, но виното, което опива и то има вкус. Какъв е онзи вкус на онова, което опива? Нали сте пили вино? Някои от вас сте пили, но сте забравили. Вземете нещо друго: „Каква е разликата между сладкото и киселото?“ Съществена разлика има. Учете се да разграничавате. Вие всички сте склонни към обобщение. Обобщението не е още наука. Обобщаваш в едно изречение. Богатият е тежък, а сиромахът е лек; богатият е умен, а сиромахът е глупав; богатият е доволен, а сиромахът е недоволен. Има една съществена разлика между богатия и сиромаха. Като дойде до органическото царство, между сиромаха и богатия има грамадна разлика. Писанието казва, че богатите няма да влязат в Царството Божие. Защо няма да влязат в Царството Божие, как ще го определите? Богатият през малка дупка не може да мине. Понеже Царството Божие [е] най-малката дупка, богатият не може да мине оттам. Следователно, за богатия трябва да има голяма дупка. Не може да влезе в Царството Божие, понеже не може да мине през малката дупка. Понеже сиромахът няма нищо, той може да мине през малката дупка, може да влезе в Царството Божие. Външната страна е това. Това е в материално отношение. Ако кажем, че някой човек е богат с ум и добродетели, друг е сиромах с ум и добродетели, тогава кой ще влезе в Царството Божие? Пресилена е тази работа. Богатият няма да влезе, онези, които са материално богати, те няма да влязат в Царството Божие; които са сиромаси в материално отношение, те ще влезат в Царството Божие. Няма някой от вас, който не иска бъде богат. Значи, вие не сте кандидати за Царството Божие. Кандидат може да бъдеш за Земята, но не и за Царството Божие. Ама вие туряте едно малко определение: „Много не искаме, малко“. Значи, че с многото неправедно богатство не можеш да влезеш в Царството Божие. Тук трябва да се тури една дефиниция за

неправедното богатство и праведното богатство.

Но сега, какво е предназначението на учениците от първо отделение, какво е предназначението на ученици[те] до четвърто отделение? Предназначението [е] да влязат в прогимназията. Какво е предназначението на тия от трети клас? – Да влязат в гимназията. Англичаните и американците трите класа наричат академия, учениците – академици, а 4-тите и 5-тите класове наричат колегии. Който свърши 4-тите и 5-тите класа, казват, че свършил колегия. Гимназистите, те са кандидати за университета. Студентите са кандидати за света. Питам тогава, кой ви е дал право без да свършите университет, да бъдете кандидати за света? По някой път искате да живеете в света. За да живее човек в света, той трябва да бъде подготвен. В природата ти не можеш да влезеш в известно царство без да бъдеш подготвен. На общо основание ще се подчините на реда в природата. Вие някой път протестирате в света, че нямате място, нямате туй положение, което искате. Че как ще имате? Тогава, трябва да имате едно определено понятие за света. Вие вземате обратната страна, тъмната страна на света.

Вие говорите за органически и неорганически свят. По нямане на думи го наричам така. Щом неорганическият свят стане органически, той е изгубил нещо, изгубил в едно отношение, спечелил в друго отношение. Неорганическият свят, щом стане органически, губи от своята чистота. Неорганическото е всякога по-чисто. В растенията има донякъде чистота. Щом влезете в животинското царство, там нечистотата още повече се увеличава. Като дойдете до човека, нечистотата е най-висока. У човека нечистотата е дошла до максимум. Човек е най-умното, но и най-нечистото същество. Грехът не е нищо друго, освен нечистота. Грехът е крайната нечистота. Туй, дето наричат грях, е нечистота. Най-нечистото същество е човек. Сега казват: „Кое същество е най-нечисто?“ Едно малко разграничение. Вие сега мислите, че човек е чисто същество. Голямо миене има от външна страна. Другите не могат да се къпят толкова, колкото човекът. Рибите, които живеят във водата, те надминават човека по миене. Вземете човека в неговото съзнание, в неговото подсъзнание, какви ли не мисли има, какви ли не чувствувания, които са нечисти. Всяка мисъл вземете не като грешна. Най-първо, нечиста е мисълта. Грехът е после, друго едно състояние.

Вземете сега например: По какво се отличават благородните метали от простите? Едните се окисляват отвън, нечисти стават, образува се една ръжда. У другите, благородните метали, окисляването у тях е много слабо или някои почти никак не се окисляват. Тогава значи, ако вие се окислявате, имате изобилно количество от най-[не]благородните метали.

Вкисването е признак, че сте богати с неблагородни метали. Някои от вас, понеже не сте запознати със съвременната наука, която върви напред, ще видите, че много учени хора, хора в света, са деца просто в някое отношение. В едно отношение са учени математици, а в много малки работи са като децата. Учените хора, като паяка, отлично оплитат мрежата, но на друга работа – не може. Много голям майстор е паякът, от една каша изплита една тънко влакно, но специалист е в тази област само. Той има понятие от метеорология. Щом се развали времето, взема в съображение известно положение. Той има известна стратегия, измерва геометрически. Като се пусне от едно място, построи нишката, прави математически изчисления, чака вятърът да го отвее, той се залавя за друго, започва да прави мрежата. И направи мрежата. В този паяк се събужда съзнанието, че той трябва да мисли при много големи несгоди. Ред поколения у тях са претърпели големи несгоди и [се] научили да предат. Кога са научили това изкуство, кой ги [е] научил да плетат такива мрежи? От незапаметни времена тия риби в океаните – някои учени хора намерили, че по опашките имат електрически лампички, на главите си, навсякъде имат такива лампички. Преди колко милиона години са го научили? Носят ги по наследство, като че се раждат с тях. Прави ги някой, окачва ги тия лампички. То е само посторонна работа. Лампите на рибите защо им са? Те не са за развлечение. Най-първо са да [им] показват храната. Може би и не искат да ходят в тъмно. Голяма тъмнина има там долу. Колкото пластовете са по-дебели, толкова повече лампички имат. Направили си лампички, за да си намират храната.

Та казвам: Знанието на човека е светлина. Щом ние говорим за човешкото съзнание и за човешкия ум, подразбираме светлина. Щом имаш ум, в какъвто и да е смисъл, този ум произвежда светлина. Тогава, лошите хора и добрите хора се отличават по едно качество. Лошите употребяват светлината само отвътре, а пък добрите – отвътре и отвън. По някой път, когато лошите искат да скрият своята погрешка, скриват светлината отвън, да не се вижда. Вътре я държат. А пък добрият, когато иска да покаже своето добро, той туря светлината отвън. Добрият туря светлината отвън, да се видят неговите дела, че са добри, а пък лошият скрива своята светлина, да не се видят, че неговите дела са много лоши. Тогава, как ще определите? Казват за някого, че той си крие светлината. Защо я крие? Интересите не му позволяват. Например, нали вие сте ходили в тия манифактурни магазини? Най-калпавите дрехи турил в най-затънтеното кюше, дето има малко светлина. В тъмното не можеш да видиш какъв е платът. Казват: „На светлината се разваля. За да не се развали платът, трябва да бъде на тъмно място“. Като го вземеш, той е най-калпавият плат, разваля се. Като го извадиш навън, виждаш, че не [е] такъв, какъвто го искаш. Те са неща, останали от памтивека у човека. Те са наследствени

черти. Например, един търговец, който турил тия, калпавите платове, на дъното, какви са неговите съображения? Има си свои съображения човекът. Или пък, някой гостилничар и той си има съображения, като остане ядене от миналия ден, туря го в новото, разбърква го. Пък и хлебарят прави същото. Останалия хляб, който не се продава, току размива го, тури го в новото замесено брашно. Прекарат го. По някой път в хляба намирате някое парче от стария хляб, печено отново. Ядеш, ала виждаш, че хлябът не е така вкусен. Такива хора с малко развалят хубавите работи. Ти не можеш да намериш хубаво вино да те опие, постоянно налива[т] вода, увеличава се виното, престава да бъде опивателно. Най-първо било хас* вино, после изгубва туй качество, понеже едно кило източи, едно налива вода, две кила източи, две налива, докато най-сетне виното изгуби своя вкус. Добрите хора на това вино хас струват**, понеже виното става по-слабо; а онези, хасъл*** които пият, казват: „Не е хубаво виното, вода му е налял“. Ако иде сега един праведник, когато кръчмарят го докарал до последния номер на вода, какво ще каже? Ако се съберат двамата, ще имат диаметрално противоположни възгледи за това вино. Единият ще каже: „Калпава работа, не е хубаво това вино“. Другият ще го намери, че е хубаво за пиене: това вино се приближава до водата.

Та, във всинца ви има два противоположни възгледа: възглед[ът] на вашата плът – на пияницата, хасал бекрия ****. Аз наричам плътта баш бекрия****. Аз наричам духа трезвия човек. Духът е трезвият, а плътта – хас бекрия. Сега, духът се стреми да възпита хас бекрията, да го направи въздържател. Там е всичката борба, говори му, учи го, доказва му. Той таман ще реши, че няма да пие, после пак се подхлъзне. Онзи пак му проповядва. Имат си работа сега. За да стане мисълта малко по-ясна, ще направя едно сравнение: плътта е месоядна, духът е плодоядец. Всички хора, у които плътта е силна, без разлика, са месоядци. Всички, у които духът [е] взел надмощие, са плодоядци. Няма разлика. Месоядството се дължи на силната човешка плът. Затуй тези вървят заедно. Онези, у които е силна плътта, имат благоутробие. След като се наяде, тегли му една чашка десетгодишно винце. Казва: „Хубаво е, в реда на нещата е“. В закона на плътта е това. Пък какво лошо има да пие човек винце? Какво казва там в свещената книга? То е за пиянството. Да пие човек, без да се опива. Лошавината във виното седи в туй, че виното е направено от ония много нисши микроби и от изверженията на тия микроби. Следователно, вече виното е развалило своята сладчина, в него се образувала една малка стипчивост, малка киселина, малка лютивина, после, то е опивателно и ограничава малко човешкото съзнание. Тия, низшите животни, оставят своите качества. Зная онези, които пият, някои от тях са много замислени преди да се напият, като се напият, оправя се езикът, дърдорици стават, дърдорят. Някой е мълчалив. Щом започне да се напива, започва да пее,

дори като върви по пътя, пее навсякъде. А пък други, като се напият, извадят нож, искат да се бият. И със столове се бият, пехливани. Туй показва онези, които са направили виното, какви са били. Тия малки буболечици са внесли нещо много лошо във виното вътре. Сладкото вино е благословение, но това, опивателното – не. Ще ви наведа на друга мисъл: Не само виното ферментира, но и човешките чувства ферментират. Има едно астрално вино, което ферментира. Ферментиране на чувствата има. Има едно вино в менталното поле, в умствения свят, умствено вино – и то ферментира. Известни мисли ферментират. Някои от вас сте въздържатели на физическото поле, но баш бекрия сте в астралния свят. Други сте въздържатели във физическото поле и в астралния свят, но в умствения свят сте баш бекрии. Пиянството не е само на физическото поле. Когато проповядваш въздържание, в трите свята трябва да се проповядва. В трите свята има пияници: на физическото поле пияници, в астралния свят пияници и в умствения свят. Има мисли, които ферментират и в умствения свят като ги приемеш. Та, при възпитанието, въздържанието е да се образуват чувства, които не ферментират, мисли, които не ферментират. Представете си, че [на] вас ви каже някой думата „мушеник“. Тя е чужда дума. Я я преведете, какво значи „мушеник“? Каква дума е тя? МУ. „М“-то означава слизане в една гъста материя. „У“-то в египетската азбука показва, че човек е обърнат с краката нагоре и главата надолу. Мушеник е човек, който слиза в гъстата материя и не знае [да] мисли. „Ш“-то е буква, която означава, че някой иска да направи нещо и да се прочуе. Една майка имала един син. Тя казвала: „Синко, и от тебе човек няма да стане, хората какво ще кажат заради* тебе. Ще останеш незабелязан, никой за тебе нищо няма да говори. Ти къща няма да въртиш със своя ум“. Един ден той се напил. Върнал се вкъщи, легнал, къщата се върти, казва: „Мамо, ти казваше, че къща няма да въртя, но виж сега как мога да въртя къща“. Върти се къщата. Вестниците писали, че той се напил и направил един скандал. Казва: „Мамо, ти казваше, че няма да бъда прочут, ето – вестниците писаха за мене“. МУШЕНИКЪ. Мушеникът има условие да се поправи. „И“-то, тази буква показва, че в края на краищата, след като направи много погрешки, от опитността ще дойде до заключение, че не си струва да се живее така. Мушеникът е човек, [който] като се намери натясно, ще се измуши отнякъде, оттук, оттам, ще мине той. Той може да [се] каже „мушеник“, може да [се] каже и „шмекер“. Думата „шмекер“ откъде е дошла? Вие употребявате тази дума. Казвате: „Той е шмекер“. После казвате, че е долапчия, мяза на арменски долапи. Ама знаете ли какви долапи, дето пекат кафе. В думата „мушеник“ опасната страна е в „Е“-то /чертеж 1/, вдясно не е опасно, но вляво е опасно.

Сегашните хора като пишат, не може да си представите, каква голяма

опасност могат да си създадат, ако не знаят как да пишат. Съвременните хора, в съвременната култура, мислят, че са достигнали до върха, като че не правят погрешки. За забелязване е, че в сегашната култура стават най-големи погрешки. Никога в света не са ставали такива пакости, както сега. В миналото прегрешенията на хората са били много по-малки, отколкото сега. Има нещо, което липсва. Сега хората търсят ред методи за възпитание. Някои учители спорят: трябва ли да се бият децата или не трябва да се бият; трябва ли да се наказват или не? После се оплакват учителите, че малките деца, учениците, не могат да седят на едно място. Това не може да седи повече от 10–15 минути на едно място. Децата обичат подвижността. 15–20 минути да ги държиш в едно съсредоточаване, е достатъчно, повече не може. Трябва едно развлечение. Ако учителят има един инструмент, пиано да кажем, на тия малките деца като им преподава десет минути, да иде на пианото – като започнат да говорят, да им свири няколко тона, децата ще утихнат. Той може, без да каже ни дума на децата, да ги накара да направят туй, което той иска. Музикално може да ги накара. Сега ще иде, ще хване едното дете за ухото, ще го разтърси. Това ще почука по носа, онова ще почука по носа. И тогава се постига целта, но учителят огрубява. Ти ще хванеш за ухото един ученик, но тази линия на движение ще остави лоши последствия у тебе. Или, ти искаш да направиш бележка някому, не знаеш как да я направиш. Ти не знаеш как да туриш линията. В дърпането на ръката има една линия, която влияе. Я ми кажете, когато някого искате да морализирате, по кой начин ще му кажете? Всички го правите. Кой е най-правилният начин, не го знаете, вследствие на това не се постига целта. Един приятел, по-стар, имал друг приятел, по-млад, и той ми разправяше, веднъж го повикал като свивал нагоре показалеца. Онзи кипва, разсърдил се, как да го вика така, с единия пръст. Как смее така да му каже, крайно се възмущава. Много други обиди му казал, не се разсърдил, но се разсърдил, защо така да го повика с пръста. Не се обидил от обидните думи, но от движението на пръста се обидил. То е едно движение, което не е хубаво. По някой път всички го правите. И прав е този човек. Той е сух кол, забит в земята, там всеки може да се блъсне, нищо повече. После, себе си как викате? И на себе си казвате така. Как трябва да си кажеш? Понеже този пръст носи благородството на човека, достойнството; благородството на човека седи в първия пръст. В астрологията този пръст е на Юпитер. Благородството и достойнството е в първия пръст. Трябва да цениш в какво седи това достойнство. Сега, това са отвлечени работи. Идеята, която може да се прокара, коя е? Вие най-първо няма да може да съедините нещата. Ако човек тури хоризонтално показалеца към вас, ще ви бъде ли приятно? Ножът, който ви посочва, или някое шило, с което шият обуща, то е първият пръст. Пръстът може да стане шило, може да стане игла, перо. Вземаш перото, пише[ш] с него, то е първият пръст. Ако не знаеш как да пишеш, можеш да напишеш много

глупави работи с перото. И Христос писа на земята. Какво писа Христос? Като написа, всички тези излязоха навън. При особени случаи може човек да подигне пръста си, но съзнанието трябва да бъде много будно. Като дигате вашия пръст, съзнанието трябва да бъде много будно, за да коригирате ония енергии, които ще се събудят. Например, някой от вас се докачи. Най-първо, ако той иска да си отмъсти, ще си наведе главата надолу, има един ъгъл от 45 градуса наляво. Хората не разбират психологията. Вляво, то е гъстата материя, в която влизат. Мисли, по кой начин да си отмъсти, избира средства. Ти говориш, той, човекът, гледа надолу, той има други съображения. Други хора, след като се докачат, подигнат главата, дигнат носа. Казва: „Дигнал си носа". В противоположна посока, вдясно, има един ъгъл нагоре. Ако навлезете в тия работи, ще влезете в друго едно противоречие. Ъгълът, който се образува, когато един човек си навежда врата, и главата наляво и надолу, означава едно. И онзи, който носа вдясно и нагоре, той мисли друго. Какво мисли онзи, който дигнал носа? Някои от вас, като се докачите, току си дигнете носа. Какво мислите да направите? Вие някой път, като сте правили това, какво сте мислили? Каква мисъл ви завладява? Едно положение всички го завземате. Взема човек една стойка, счита [се] за благороден. Донякъде е хубаво. Какви мисли преобладават в човека, не знаете, не знаете какво мисли. – „Мен не ме е страх, аз всички режа". Като дигне главата, той преценява нещата. Там опасността е в друго отношение. Той си дава една преценка, предполага за себе си повече, отколкото може да направи. Казва: „Мислиш, че не мога да направя? Мога". После, като дойде да го направи, вижда, че туй не може да го направи, наведе глава. Ученикът, като си знае урока, гледа нагоре, като го скъса учителят, наведе глава и държи ръцете отпред, надолу. Когато човек си държи ръцете отпред, надолу, то е един лош признак. Вие не подозирате това. Много деца си държат при известни случаи ръцете така. Туй дете, като го скъсат, наведе глава, пусне ръцете отпред, надолу, казва: „Мен сега ме късат, но един ден като стана учител и аз ще ги късам. Те като дойдат онези, аз ще им дам да разберат". Той ни най-малко не е добил тези уроци, да тури нещо по-благородно. Мисли, един ден като стане учител, да се качи на катедрата и той ще ги къса на общо основание. Някой път майката мисли, че детето като стои с ръцете отпред, надолу, е много смирено. Не, не, ни най-малко, съвсем друга мисъл има в него. Казва: „Мен сега ме мачкат и аз ще ги мачкам". Мисли, като мачка другите, и той ще се подигне.

Кое положение трябва да вземе детето? Онези деца, благонадежните, не си турят ръцете отпред и надолу, но свободно пуща[т] ръцете отстрани. Казва: „Скъсаха ме, но аз ще поправя тази работа". Най-естественото положение. Закъсаш, не си туряй ръцете отпред и надолу, за да се оправят работите. Тури си ръцете отстрани, ще се оправи работата. Щом си туриш

ръцете отпред, няма да се поправи работата, ще направиш още по-голяма погрешка. Защото не може да има едно движение в тебе, ако няма съответна мисъл. Защото всяко едно движение, което ние правим в света, не е наше. Трябва да знаем, че има онаследени движения, но те зависят от един разумен или лош живот на миналото. Може би преди 100, 500, 1000 поколения са образувани в нас тия наследени черти. Те са разумни движения. Ние искаме да изправим поведението [си]. Трябва да изменим тия течения. Трябва нова мисъл да създадем в ума си. Да влезем в по-възвишените мисли, те ще дадат туй направление, което ще те освободи от навиците. Много от вас нали имате такива привички: като не можеш да разрешиш нещо, започваш да се чешеш отзад. Щом човек се чеше отзад, той търси начин да заобиколи по лесен път. Чесането отзад всякога разбира да минеш, да заобиколиш, да се справиш с една мъчнотия. Ти сега може да минеш тъй, но втори път ще се натъкнеш на по-голяма мъчнотия. Така дядо ти имал навик да се почесва и ти се почесваш; или, дядо ти имал навика да туря пръста си отдясно на челото на долния край и ти туряш показалеца си там, да смяташ. Там са математическите способности. То е отношение геометрическо, формите са там. Трябва да смяташ по кой начин, при кои форми, при кои геометрически форми можеш да разрешиш въпроса. Някои се пипа отзад. Там са съвсем други чувства. На челото е умственият свят. Мислиш как правилно да разрешиш известни мъчни задачи. Някой туря пръста накрая на челото, някой седнал, замислил се, турил пръста на челото, мисли. Та казвам: Хубавата мисъл всякога има едно движение, една правилна линия в света. В тази линия има по-голяма надеждност за постигане [на] нещата. Хората нея са турили да означава линията на надеждата. То е котвата. То не е нищо друго, освен двата крака, подигнати на петите. Пръстите показват умствената страна на човека, дланта представлява чувствения свят, ръката до рамото представлява физическия свят. Умствената страна са пръстите: астралният свят е дланта, физическото поле е ръката от дланта до рамото. Следователно, ако ти си господар на пръстите, в тебе умът работи; ако ти си господар на своята длан, ти си господар на своите чувства; пък ако ти си господар на ръката от дланта до рамото – [в] тази част да се свиват костите, [ти си] господар на ония физически условия, при които можеш да работиш. Онзи майстор на физическото поле винаги има сръчност. С туй свиване на ръката в лакета, много въпроси разрешава това движение. Но всичко зависи от движението на пръстите и от движението на дланта, и най-после зависи от цялата ръка. След туй всичко трябва да се преведе, трябва да се въведе в съзнанието, да знаем всяко движение към коя област спада. Някои движения спадат в подсъзнанието, някои движения – в съзнанието, някои – в самосъзнанието и някои – в свръхсъзнанието. Защото в даден случай, ако не можеш да предизвикаш едно чувствуване или една мисъл, разбирам в подсъзнанието, в съзнанието, в

самосъзнанието и свръхсъзнанието, не можеш да имаш съответното движение, не можеш да имаш и резултатите, които очакваш. Та казвам сега: Ще ви дам едно правило. Мнозина от вас трябва да дишате. Някои дишат, но си навеждат главата наляво, надясно. Когато дишате, не дръжте главата наклонена, но не дръжте и главата много назад. Това е ъгълът на нормалното положение на главата. Какво означава 2/4 ? Две четвърти от квадрата какво представлява? Как ще го разделите? – /„Половин квадрат".// – [чертеж 2] В геометрията е много правилно, но в органическо отношение, три линии ще дойдат тук, имате 3/4 и после имате 4/4 – последната линия, имате целия квадрат – [ABCD].

Ако имате 1/4 какво означава? 1/4 как ще напишете в квадрата? 1/4, 2/4, 3/4, 4/4 как ще изразите? Ако имате 2/4, тогава имате две линии в квадрата. Но само с линии не можем да изразим 2/4 от квадрата, защото под 2/4 от квадрата разбираме линии, които ограничават пространство с възможности. Туй пространство 1/4, 2/4, 3/4, 4/4 ние не разбираме линии само. Тогава поставяме: 1/4 AB, имаме 2/4, тогава може да имаме AC. Но всякога под 2/4 ние поставяме тия ъгли, които съответствуват [на взаимодействието.] Всеки един ъгъл, той е център на известна органическа деятелност.

Всяко пространство, затворено между две линии, които са турени една до друга, всякога показва, че две същества са в движение в правилна посока. Успоредните линии показват, че две разумни същества действуват. Щом линиите не са успоредни, съществата не са разумни, между тия същества има дисхармония. Само трябва да се знае, дали не се виждат така перспективно. Ако има перспектива, успоредните линии, ако ги гледате под ъгъл, някой път изглежда, че се пресичат. Те може да са успоредни линии, но перспективно се показват, че се пресичат, без обаче да се пресичат. Като гледате успоредни линии, те нали се виждат, че се приближават без да се допират. Кое е онова, което показва на нашите очи, че двете линии се допират? Това показва далечината в пространството на тия успоредни линии, които в далечното пространство показват, че се допират. Те отиват много далеч. Там, дето се пресичат, е най-далечното пространство. Следователно, ако тия линии виждаме, че се пресичат, като се пресекат, те имат едно разширение. Следователно, две успоредни могат да ви дадат илюзията,че се пресичат. Те, без да се пресичат, може да ви докажа, че се пресичат. Те са успоредни, после се пресичат и пак стават успоредни

/чертеж 3/.

То е качество на съзнателния живот. Пречупването някой път зависи от

съзнанието. Казва някой, че слънчевите лъчи се пречупват. Светлината, като се прекара през известна среда, „пречупвала се светлината“. Слънчевите лъчи никога не се пречупват. Където има светлина, има и сянка. Сенките се пречупват. Защото, ако слънчевите лъчи се пречупват, ако лъчите могат да се пречупят, те ще се върнат към слънцето и не могат да постигнат своята цел. Казват, че някои лъчи излезли преди 90 милиона години от някое далечно слънце и пристигат на земята. Тогава на колко места става пречупването? Не, светлината не се пречупва. Сенките се пречупват. Сенките имат отклонение. Светлината няма никакво отклонение. То са метафизически работи. Дали са верни или не? Те са верни за онези, които разбират; не са верни за онези, които не разбират. Щом светлината се пречупва в една призма, тя е много слаба. Светлината не може да се пречупи. Има нещо, което се чупи в светлината, но не е светлината. Кое е това, което се чупи? Огънала се е сега. Казвате: „Един човек се огънал“. Един човек може ли да се огъне? – Човек никога не се огъва. Огънало се неговото тяло. Или казват, че се отклонил един човек. Този човек, който не завзема никакво пространство – същинският човек не завзема никакво пространство – че накъде ще се отклони той? Кажете ми, туй, което не завзема никакво пространство, къде ще се отклони? – Не може да се отклони. Той е безпространствен. Всичките пространствени неща се отклоняват и се огъват, а пък човек, който не завзема никакво пространство, той не може да се огъне. Огъва се неговото тяло, огъва се астралното тяло, огъва се менталното тяло. Съзнанието може да се разшири, то може да се огъне, но същинският човек, този, който постига, той е неизменяем. Той всичко изменя, но сам не се изменя. Не може да го измениш. Той всичко изменя. Мисълта е малко неясна, нали? Та ще си послужим с един чертеж. Представете си, че една точка се движи в една посока. Точката може ли да се огъне? – Пътят ще се огъне, пътят, по който върви, ще се огъне, точката не се огъва. Линията се огъва. Значи, в едно съзнание тя огъва работите, без тя да се огъва. Някъде се огъва пътят, изменя се, но тя не се изменя. Защото, [ако] човек може да се измени, неговата работа е изгубена. Обаче, той може да огъне пътя си, да измени своята мисъл, но той сам да се измени – не може. Тази точка, която се движи, се огъва в пътя. Пътят е огънат. Но точката – не. Разумното, след като се движи, то може да измени пътя /АВСД/. Нейните съображения са такива, че може да направи успоредни линии МА, М1В, М2С, М3Д. Дето има успоредни линии, какво огъване има? Всяко огъване не е нищо друго, освен две успоредни линии, [да] се пресекат. Но то е само перспектива на вашето съзнание, изглежда, че в далечното пространство се пресекли. Тия линии са успоредни. Затуй човек, който не се огъва, огънатите работи може да ги поправи. Новата философия е този закон. Силата на човека е там, че неговите пътища се огъват. То е друг въпрос. Но човек не се огъва, следователно, той може да поправи своите мисли, своите чувства, своите

постъпки. Там е самовъзпитанието на човека. В това той вярва. Щом той вярва, че може да се огъне, неговата работа е изгубена, той няма основа, на която да тури самовъзпитанието. Казва: „Тази работа е невъзможна". Невъзможна е, понеже не е турил чувствата в правата посока; не е възможна, понеже не е турил постъпките в правилна посока. Затуй казвате, че трябва да се научите да мислите. Когато те сполети най-голямото нещастие в света, кажи: „Това най-голямо нещастие е илюзия". Тогава как се представя? Ами че илюзия е. Вечерно време сънувате, че носите една голяма торба със злато, мислите да уредите живота [си], зарадвате се. Тъкмо се зарадваш, събудиш се, торбата я няма там. Питам тогава: Къде отиде торбата? Как ще обясните сънния живот? Представете си, че вие на физическото поле правите голяма погрешка или сънуваш, че убиваш някого. После съжаляваш, че си го убил, питаш се: „Защо го убих?" Събудиш се, видиш, че никого не си убил. Може ли да те теглят под съд, защото насън си убил? Ти насън сънуваш, че си убил Стояна, своя съсед – пукнал си главата му. Сутринта ставаш, Стоян жив, нито главата му пукната. Питам тогава: Де си го убил? Може ли да те хванат, че да те съдят за убийство? На физическото поле няма какво да те съдят, Стоян е жив. Сега, всички вие страдате от кошмари; от сънни кошмари, от сънни несрети, от сънни непостижения, мислите, че нещата не сте постигнали. Едното е илюзия и другото е илюзия. Мислиш, че си вързан с десет възела. Казваш: „Отиде вече". Реалността не е сън. Там, дето има сън, резултатите не са реални. То е светът на сенките, то е сънен живот. В реалността е друго нещо. Следователно, истинският човек се радва на постиженията на всички хора, те са негови постижения; той скърби за погрешките на хората, като негови погрешки, онзи като изгуби и той губи. Той счита постиженията на учените хора, кой каквото постигнал, за свои постижения; ако [не] са постигнали, счита, че и той не е постигнал. Така мисли мъдрецът, така мисли онзи човек, който се е възпитал. Като види някой човек здрав, радва се и той; [вие] счита[те] , че когато вие сте здрави, тогава светът се урежда. То е едно самозаблуждение. Събуждаш се, ще видиш, че не си здрав човек. Сега това, което ви говоря, какво ще бъде? Сега вие имате едно сънно състояние. Вие както седите, вие сте в сънно състояние. Вие спите сега всичките. Спите и всички сте в четвърта степен. Защото при сън от четвърта степен, [човек] почти е ясновидец, вижда нещата по-далечни, но като се събуди, вижда, че е сън. Вие както сте, сте в сънно състояние. Вие сте готови скандал да направите. Вие мислите, че някой ви е взел 100 лева, искаш си ги, как тъй. Ти сънуваш, че има да ти дава 100 лева. Остави го този.

Снощи говорих на един, че когато търговецът фалира, изгуби всичкото имане, трябва да направи един голям банкет, да благодари на Бога, че се е разплатил. Когато започва търговия наново, много сериозна работа е, той

започва търговия, няма дългове, радва се тогава. Онзи, фалиралият търговец се [е] разплатил, той трябва да разбира [и] да каже: „Слава Богу, разплатих се, леко ми е да душата“. Сега вие ще кажете тъй: „Ами всъщност, тъй ли е? Ами всъщност, не е ли така?“ Един от двата резултата е прав. Кой е прав? Една мисъл, която е права, всякога може да се провери, едно чувство, което е право, всякога може да се провери. Едно чувство, което не е право, може да се провери, не се изискват дни и години. Още сега можеш да провериш някои неща. Сега, не искам да прекарате една теория, която да увеличи несретите в живота. Например, някой човек има да ти дава, казва да вярваш в Бога: „Господ има“; той иска да те убеди да станеш вярващ, казва: „В Бога не вярваш ли?“ Той иска да го убеди да вярва в Бога, за да не му иска стоте лева, които има да му дава. Сега вие как бихте разрешили? Представете си, че имате да давате сто лева, нямате нито пет пари в джоба и ви хване този, комуто имате да давате, как трябва да кажете на вашия кредитор? Кажете ми: как бихте разрешили въпроса най-първо? Има три начина: ако си силен, ще го хванеш за краката, ще го вдигнеш, ще го свалиш. Питаш го: „Искаш ли си стоте лева?“ – „Искам“. Дигнеш го с главата надолу. „Искаш ли парите?“ – „Не, не искам“. Дигнеш го с главата надолу. „Искаш ли парите?“ – „Не искам“. Свали го с главата нагоре. Пак иска парите. Дигне го наново с главата надолу. Престане да ги иска. Изправи го с главата нагоре. Казвате: „Оставете на моята добра воля“. Тогава изваждам правилото: Щом силният има да ми дава, ще кажа: „Както искаш, аз съм напълно съгласен с онова, кожето ти направиш. Ще ми бъде приятно онова, което ти направиш“. Силният ще те хване, ще те дигне, какво ще направиш? Ти няма да му кажеш, че „ти не си прав, че това, онова“ – те са празни работи, то е губене на време. Тебе те унижава, че с Бога искаш да си вземеш парите, ти си страхливец. Аз, ако съм вярващ, ще кажа: „Слушай, аз имам да вземам сто лева от тебе, ще ми ги дадеш ли или няма да ми ги дадеш?“ – „Няма да ти ги дам“. – „Няма да се мръднеш от мястото [си]“. Рече да стане, не може. Седи час, два, три. Казвам: „Ще платиш ли? Ако платиш, ще те пусна, ако не платиш, ще те върна“. Как няма да плати и двеста ще плати. То значи сила. Какво ще му казва: „Вярвай в Господа“. Значи, аз ще му кажа да плати стоте лева. Откаже ли да ги плати, аз, силният човек, ще го закова на място. Щом ми каже: „Ще платя“, аз съм силен човек; щом откаже да плати, аз съм слаб човек. Щом каже: „Както обичате, на ваше разположение оставам, на вашето съзнание, на вашата добра воля, на вашето благородство“ – той е слаб.

Сега, вторият начин какъв е? Когато силен и слаб, и слаб и силен има да дават, разгледахме. Сега, другите начини може ли да ги измислите? Когато слаб от слаб има да взема. Сега другото положение. Има да ти дава човек сто лева, но няма нищо. Нито часовник, дрехите [му] са скъсани. Ако ги

продадеш, два лева ще вземеш, за шапката половин лев, за обущата – един лев, какво ще продадеш? А пък той е здравеняк. На този човек казвам: „Слушай, аз ще те туря на служба. Имам едно лозе. Ти мотика имаш ли?“ Дам му мотика, копае човекът. Два деня копае на лозето, уредихме стоте лева. Аз съм учен, той е силен в мускулите. Като копае два деня, казвам: „Прекопай лозето“. Прекопае лозето, давам му сто лева. Ставаме приятели. [Плати] ми сто лева и аз му давам още сто лева. Той си отива. Той имаше да ми дава сто лева, след четири дни като работи, аз го изпращам с още сто лева в джоба. То са умните хора. Тъй щото, когато един човек иска да му платиш стоте лева, ще те изпрати на лозето, ще му платиш и ще ти даде още сто лева.

Сега, третият начин намерете вие. Постъпете сега по новото учение. Третия метод някой друг път ще ви го кажа.

„Отче наш“

5. Лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя
на 25.X.1935 год., петък, 5 ч. с.,
София – Изгрев

1935_10_27 Приложението като източник на знанието
утринно слово

ПРИЛОЖЕНИЕТО КАТО ИЗТОЧНИК НА ЗНАНИЕТО

27 октомври 1935 г.,
5 ч сутринта.
(Облачно, меко времето.)
„Добрата молитва“
[32-ри] псалом
„Отче наш“
„Молитвата на Царството“
8-а глава от Евангелието на Марка
„В начало бе Словото“
(Известни секунди Учителят помълча.)

На човек му трябват две неща. Да знае кои са. Две неща му трябват, да знае кои са. Много пъти човек знае нуждите, усеща нуждите, но не ги знае кои са. Изваждаш часовника и не върви. Ти знаеш, че не върви, но не знаеш как да го накараш да тръгне. Или предаваш един чужд език. И знаеш, че известна дума я произнасяш криво. Но как трябва да я произнесеш, не знаеш. Знаеш, че думата е неправилна, но и правилно да я произнесеш не знаеш, двоумиш се. И някой път човек се заблуди, че знае езика. Както един американски професор, който предава в Америка по френски, минава за капацитет, поправя другите. Отива в Париж и говори на един келнер по френски. Говори, говори му – не разбира келнерът. Фъфли той тъй, тъй; най-после казва французинът, келнерът: „Ти говориш ли на английски?“ Казва: „Да, може.“ – „Е – казва, – говори ми тогава, да те разбера.“ Той на френски говори – не може да го разбере.

И по някой път вие и на себе си не знаете как да говорите. Научи ли се как да говориш на себе си? Обезсърчиш се – ти не знаеш как да говориш на себе си. Паднеш духом, всичко помрачее за тебе, вкъщи не ти се иска да влезнеш. Никого не искаш да видиш. Неразположен си, търсиш гората. Търсиш да размишляваш в себе си, да укрепнеш. И казваш, че демагнитизирал си се. Ще каже някой, че не си се понаял малко. Някой пък мисли, че много е ял. И иде после да пости. Но да го питаш този човек защо не иска да срещне хората – и той не знае. Че не иска да ги срещне, е факт. Казва: „Не съм разположен.“ Но защо и за какво, той не знае.

Е, тези са такива, временни състояния. Някой път идат ви такива, временни състояния. Временни състояния, с които човек не може да се

справи. Разположен си, весел си, погледнеш – на другия ден всичкото това разположение се е махнало. Днес гледаш – целия ден все се усмихва, скача, киска се, а на другия ден видиш – навел си главата, замислен си. Всичко у него е затворено. Казвам: Баща [ти] умря ли? – „Не.“ – Майка ти? – „Не. Всичко е наред.“ – Нещо да не си болен? – „Не съм и болен. Криво ми е нещо.“ Но фактът е, че щом тебе ти е криво, в света някъде има нещо криво. Най-малкото, щом си ти тъй неразположен и почнеш да гледаш мрачно, непременно трябва да знаеш, че времето, някъде и то плаче. Няма такъв случай, дето човек като почне да плаче, да не намери времето и то да плаче. Непременно по цялата Земя ще намери някъде и времето [да] плаче. Нищо повече. Ти две сълзи проронваш, а то милиони проронва. Ти спираш да плачеш, а то не спира да плаче. Сега, не се знае човек ли накарва времето да плаче или времето кара човека да плаче. Пък не си само ти, който плаче в дадения случай. Та, не се знае. Има хиляди други – когато ти плачеш, неразположен си, хиляди и милиони хора има, които в дадения случай имат едно неразположение.

И сега, кой е причината на туй неразположение? Но никой не му търси. Когато ти си радостен и весел, хиляди има, които са весели, и Слънцето е весело и грее. Някой път ще кажеш: „Понеже аз съм весел, всички са весели.“ Или: „Понеже аз не съм весел, и другите няма да бъдат весели.“ Щом е за радостта, ние всякога сме готови да кажем, че причината сме ние. Психология има у хората. Щом хората се радват, казват: „Аз съм причината. Ако аз не съм весел, те не могат да бъдат весели. Аз ги правя весели.“ Но щом са мрачни и скръбни, казват: някой друг е причината, а ние себе си тургаме тогава на опашката. А другите правим причина на скръбта. Защото, щом ти си причина за страданията, тогава трябва да платиш. А какво право имаш да правиш да правиш хората да скърбят? Питам сега: Защо, когато правиш хората весели, те не питат: „Какво право имаш да правиш другите хора да са весели?“, пък когато си скръбен, ще питат: „Какво право имаш да правиш да скърбят хората?“

Сега, това са външни неща. Сега, учениците имаха възможността, те имаха Христа със себе си. Влезнаха вътре и се плашеха, че хляб няма да ядат. Казват: „Ще гладуваме“, някъде далеч в пустинята. Питам: Какво впечатление направиха двете чудеса, които Христос направи? И въпреки направените чудеса, те пак си мислят по обикновеному, както сега си мислят хората.

Има една страна красива в живота. Красивата страна е неразбраната страна. Красивото е и неразбрано. Красотата е несгодна. Красотата си има своите добри страни и хубави страни, но красотата си има и своите несгоди. Като красив, ти си свободен. Отдето минеш, всеки ще тръгне

отподире ти; ще те погледа, като че прави някое изследствие. Той ще види та очите ти, носа, косата, всичко туй, и ще иска да те пипне. Не че хората мислят лошо, но го интересува, тъй като погледне, прави му впечатление; но си казва: „И аз да съм така красив като онзи.“ Всички го имат за образ. А онзи, когото гледат, му е малко досадно. Защото красивия човек, никой нищо не му дава, а всеки иска да вземе нещо. Дотогава, докато човек мисли, че красотата може да му допринесе нещо... Че допринася нещо, но същевременно ще ти принесе и някаква досада.

Например всеки казва, че търсим Истината. Но като намериш Истината и те направи свободен, и най-малката погрешка, която направиш, Истината ще ти я каже. Няма да остане тъй да мине. Истината ще ти направи забележка.

Тогава вие ще се намерите в противоречието на някой мъж, който има една красива, но взискателна жена. Не зная, на мъжа като му турят една красива взискателна жена, по-хубаво нещо зарад него няма, но и по-голямо зло заради него няма. Той може да бъде хубаво облечен, всичко туй, хубаво изтъкмен, но каквато погрешка направи, няма да мине тъй – цензура.

Аз вземам жената в смисъл: има известни машини в съвременните трамваи, дето хроникират; или часовник, който се движи – той тъй е направен, че хроникира изтеклото време, отбелязва.

Казвам сега: Като ви говоря по някой път, аз говоря едно, аз имам предвид едно, а вие разбирате друго. Та се намирам в положението, някой проповедник като проповядва все за покаяние. Да кажем, че на вас проповядвам за покаяние. Аз още не съм засегнал покаянието. Много работи съм засегнал, но покаянието не съм засегнал. Ще проповядваш веднъж покаяние, втори, трети път, четвърти път. Казваш: „Покаяхме се вече.“

Погрешката седи – когато някоя домакиня направи хляб, трябва да го омеси хубаво. Вие всички сте месили хляб. Но там има изкуство. Аз съм гледал специалисти, домакини има по месенето. Та, има едно различие. Някой път някоя домакиня казва, че не омесила хляба; намират причина, че хлябът не е добре омесен. Други намират причината, че не е добре опечен хлябът. Трети намират, че брашното не е добро. Все намират някъде причина. Питам ви: Че как се меси хляб? Казват: Мачкат там нещо, тургат малко вода, сол, брашно, мачкат, но особени специалисти има, да се меси. Тестото като го обръщат, у някои обръщането върви особено, по особен начин. Та го омесват хубаво. И после, трябва добре да се опече.

Някой път домакинята е имала добро желание, месила го е, но не го доомесила; или пекла го и не го доопекла. Не е виновата жената. Не се е доомесил или не се е доопекъл – кой е крив? Като ще месиш хляб, вземи от прясно брашно, че да правиш хляб.

Има един анекдот: Като отишли всичките зърнести растения на война, отиват да бранят своята свобода. Та на просото [се] паднало да брани хората. Казват му: „Ти ще ги храниш, на хляб ще ставаш.“ Казва: „Ами на млина и на баница?“ Казало му житото: „Ти на хляб стани, та за баница не мисли. Ти само хляб ако можеш да станеш – добре. За точено – остави го това настрани!“

Та сега, всичката ваша погрешка седи в това, че всички вие искате да станете на точено. Ето погрешката къде седи. Много мъчно човек става точен. Малко двусмислено: точено, с точилка значи. Има една страна да се възпита човек. Има два начина у човека за възпитанието на човека. Единият начин е за съвършените, а другият е за несъвършените. За съвършените – никога няма да му говориш ни за неговите добродетели, ни за неговите погрешки. Нищо повече. Съвършения не може да го хвалиш, нито може да го кориш. И ако го кориш, ще съгрешиш, и ако го похвалиш, пак ще съгрешиш. Ще държиш там устата си затворена. А пък за другите, за несъвършените, там все ще му покажеш, ще го похвалиш и ще го укориш.

Сега, двата метода не могат да се приложат. Например сега вие може да мислите какво искам да кажа. Да кажем, показвам ви една бучка захар, която е бяла. Питате ме, сега, какво искам да ви кажа. Как наричат зетьовете майките на техните другарки? (– „Тъща.“) Тъщата казвала на зетя си, ама преди да е станал зет, той още като годеник на дъщерята, казва му: „Сладък да ми идваш.“ Той, значи, започва да идва по-често, зачестил. Колкото пъти той идвал, по-често и по-често, тя все му казвала: „Сладък да ми идваш“ – искала да му каже рядко да идва, малко да идва. А той разбирал: сладко да идва значи често да идва. А тя искала рядко да идва – сладко да идва. Понеже работите, които често се случват, изгубват своята сладчина. „Сладък да ми идваш – казвала тя, – рядко да идваш.“

Та, и аз казвам: Добре да идваш! То е все същото – по-рядко да идваш. Те разбират сега захарта. Какво иска да каже? Какво искам да кажа? Ако вие ми покажете една бучка захар или аз ви покажа една бучка захар, какво искате да ми кажете, или какво искам да ви кажа? Искам да ви кажа: това захар ли е или не е захар? Ако вие ме попитате: „Това захар ли е?“, защо искате авторитет от мене? Ако аз ви кажа, че е захар, във вас ще остане едно съмнение: „Я е захар, я не е.“ Аз държа една бучка захар. Питате:

„Това захар ли е или не е?“ Ако аз ви кажа, че е захар, ще кажете: „То е на доверие, това нещо.“ Аз нищо не ви казвам. Подавам бучката и мълча. Питате вие: „Защо ми подаваш бучката?“ Да опитате. Това, което опитваш, то е по-вярно, ти го проверяваш. Ако аз проверя това, аз зная, че е захар, имам впечатление за това. Може да не ви дам тогава; на моето доверие може да мислите, че е захар или не.

Има известни неща, за които вие не може да се ползувате, ако не ги опитате. Има неща, от които аз сам мога да се ползувам, вие не може да се ползувате. Има нещо, от което, ако вие се ползувате, аз не мога да се ползувам. Сега, по някой път от вас някои потвърждават, че е така. Има неща, за които не твърдят.

Сега размишлявайте в себе си. Има неща, които, щом ти се ползуваш, аз не мога да се ползувам. Има неща, ако аз се ползувам, вие не може да се ползувате.

Та казвам сега: Трябва да влезнете в ония разграничения. Вие разбирате нещата за покаяние, за любов. Но и любовта, и тя мяза на захарта. Ти като говориш на един човек за любов, не може да се научи той на любовта. Не, докато говориш за любовта, тя остава неразбрана. Вие сте писали любовни писма на вашите бащи, на вашите майки, на вашите приятели, на вашите сестри, братя и пр. Пък сте писали любовни писма скрито по някой път от баща си. Скрито сте писали любовни писма. В гимназията като сте били, като ученици, скрито сте писали любовните си писма. И като ви хванат – из училището навънка. Който ходи в училището, не е позволено да пише любовни писма. Аз ви цитирам неща, които не са общи за всички, но стават. И ако една жена, която е женена, и пише на един друг женен мъж любовно писмо, за любов говори, цял въпрос става. Защо? За женен като пише любовно писмо, не е позволено и е опасно. А като не е женена, може да пише. Казват, донякъде урежда си работите. А щом си е уредила работите, няма право да пише любовни писма. Е, това са разбирания.

Казвам: Има едно състояние у човека, едно разбиране, което освобождава човека от всичките вътрешни противоречия. Трябва да имате тази опитност, да знаете какво нещо е да се освободиш от вътрешните противоречия. Има едно противоречие външно. То е неизбежно сега в живота. Външно противоречие е то. Но има едно страшно вътрешно противоречие, от което трябва да се освободи човек. С външните противоречия човек може да се справи, лесно е, но с вътрешните противоречия мъчно се справя човек. Най-първо трябва да се разбере противоречието външно ли е или вътрешно противоречие.

Или по някой път вие усещате едно външно противоречие и едно вътрешно противоречие – образуват едно отчуждаване. Вие, например, не знаете произхода и причината на отчуждаването. Някой път вие се усетите отчуждени. Но всяко отчуждаване следва от две противоречия – едно външно и едно вътрешно. Така става отчуждаването. Усещаш ти, че се отдалечаваш. Да кажем, качиш се на един параход. На брега е параходът, вашите близки са на брега, изпращат ви, близките ви са там. По едно време параходът се отдалечава, вие махате с кърпичките си до известно време и изгубвате ги и изгубвате се. И тогава ви нападне една тъжна мисъл, пораздруса ума ви. Да кажем, минавате Великия или Атлантическия океан и вие си казвате: „Дали ще се върна в дома си, дали ще ги видя?“ Отчуждавате се и се зароди една тъга във вас, тъжно ви е. Тъжни чувства ви влизат в ума.

Та казвам, някой път вие казвате: „Ние се отчуждихме.“ Причината на отчуждаването може да е външна, може да е вътрешна. Когато е външна, други са условията, а когато е вътрешна, ние сме причината. Тогава, щом си се отчуждил при външните условия – отчуждаването, да кажем, тръгнал параходът, ти не можеш да се върнеш. Да кажем, може ти по погрешка [да] си влязъл в този параход. Допуснете, че вие по погрешка си хванал, да кажем, тази линия, и си се качил на парахода – съзнаваш, че си взел кривата линия. Но параходът няма да се върне назад. Той тръгнал веднъж, някой английски параход, той няма да се върне назад. Какво ще правиш тогава? Тръгнеш, да кажем, от Ливерпул или от Хамбург, както едно време, и отиваш за Ню Йорк. Следующата станция, дето можеш да поправиш погрешката си – ще идеш в Ню Йорк и ще вземеш обратния път. Но пари струва туй.

Има една вътрешна страна на живота. Едно неразбиране има. Вие говорите за любов, но в любовта на Земята има едно различие. Ти казваш, че се говори по някой път, че всички хора трябва да ги обичаме. Но щом обичаш някого, в тебе ти вече имаш едно пристрастие, без да знаеш това. Пристрастие имаш. Все-таки онзи, когото обичаш, тъй ти е на сърцето ти, на него все ще дадеш повечко. Към него си снизходителен, недовиждаш погрешките му. Работите лесно поправяш (минават). Но когато не обичаш някого, някой път ти си правиш оглушки. И някой път вие не разбирате причините защо обичате някого повече. Не че е лошо, но има пристрастие. А друг по-малко обичаш. Но едно пристрастие имаш, че на едного ще дадеш повече.

Питам сега: Ако вие обичате едного повече и ако той ви обича повече, каква е печалбата? Има някаква печалба. Но в какво седи печалбата, не знаеш. Или, ако не го обичате, тогава? Имате една малка загуба. Но не

знаете в какво седи загубата.

Един апаш, това в Англия се случва, понеже в Англия не е позволено просенето, да просиш. И ако те хванат, че просиш, ще те турят в затвора. Пък на просяците, понеже не им позволяват да просят, по-лесно е да станат апаши, отколкото да проси. Ако си просяк, в дрангулника ще идеш. В Англия не можеш да просиш, но можеш да идеш в един ресторант, да се изправиш там и да изпееш нещо. Там имаш вече изкуство! Но ако не си пял и туриш шапката, в дрангулника ще идеш. Ако си пял, ще влезне нещо в шапката. В България не е така. Сега, и тук не е така. По някой път вие тук, без да сте направили нещо, подлагате шапката. От английско гледище, това не е позволено; от българско гледище, това е в реда на нещата. И да ти дадат е в реда на нещата. От английско гледище, трябва да пееш и тогава да туриш шапката.

Сега, това са правила. И казвам: Има един начин, сега. Искам само да ви наведа на тази вътрешна промисъл. Много мъчно е човек да мисли право! Вие казвате, че може човек да мисли право. Няма по-мъчна работа от това да се научи човек да мисли право. Казва: логически. Каква ти логика? Всякога ти ще нарушиш всичките правила на логиката в мисълта. Има една мисъл отвънка, но вътрешно ти не мислиш право. После, да се научиш правилно, право да чувстваш, много мъчна работа е това. То е още по-мъчна работа. И ако дойде да постъпваш право, още по-мъчно е. Да мислиш е мъчно, да чувстваш е по-мъчно, а да постъпваш, това е още по-мъчно. Сега, когато срещаш един правоверен, той може да мисли, че постъпва така. Така е. Всякога той си мисли, че постъпва право.

Сега, каква е мярката? Всеки казва: „Да обичаш другите хора както себе си.“ Е, в дадения случай, когато аз ви говоря сега, вас ви занимават много работи. И ако бих фотографирал вашите мисли, ако ви изнеса всичките ви мисли, да се види на фотография, ще видите какви ли не фантасмагории, които съществуват във вашите мисли. Такава една смесица! Туй всичко е скрито сега, но ако е на един екран, какво ще се види? Някой път вие искате да знаете какво мисли един човек. Добре, че не знаете какво мислят всички. Ако вие знаехте всякой кой какво мисли вкъщи, не щяхте да се свъртите. Та вие ще се намерите в един свят – изкуствен свят.

Един от далечното минало дал на един свой ученик една задача: турга го в една местност, дето се събират все змии и съскат наоколо. Той му казал: „Ти ще гледаш само по пътя да ходиш и няма да се отбиваш. Докато право вървиш, тия змии са безопасни, те са изкуствени змии, които се движат.“ И му казва: „Право ако вървиш, безопасни са змиите. Ако малко се кривнеш от пътя си, тогава ще дойдеш в стълкновение със змиите, по пътя,

по който те вървят.“

Сега да допуснем, че по някой път и в хората има едно чувство – преувеличават нещата. И аз съм наблюдавал: чувството на преувеличаване у българите е много силно. Някой е видял едно малко змийче, такова, две педи, половин метър или един метър – такова малко змийче, и казва: „Ий, видях такава една змия! Три метра голяма и дебела като ръката ми.“ Пък тя дебела, такава, като един пръст, малка. Понеже се уплашил, той избягал от змията. В него има едно чувство на достойнство, да покаже, че мъчнотията била много голяма, че той се отклонил от пътя си. И казва, че змията била много голяма, затова той се отдръпнал. А той видял само едно много малко змийче, не змия, но малко гущерче, че като минало, той опашката му видял. И мисли, че е змия.

Туй е вярно в умствения свят. Някои мъчнотии има, които хората ги преувеличават. Вземете преувеличението, дето казвате: „Мен не ме обичат.“ Сега във вашата мярка какво е, че да познавате, че не ви обичат хората? С колко секунди, например? Защото тези работи са тънки. Или казвате, че го обичат. И коя е мярката, с която ние можем да познаем, че един човек го обичат? Или казват: той е вярващ или невярващ, или има разбиране. Има една вътрешна мярка, с която се мери.

Та, вие сте дошли до една област сега, всички почти сте минали разграничение на мисълта. Да стане човек господар на своите мисли и да стане господар на своите чувства и господар на своите постъпки. Каквато и трудна задача да ти дадат... Дадат ти една трудна задача – веднага, като я погледнеш, да схванеш, че може да се разреши тази задача, или не може да се разреши. Или че е решима, или не е решима в даден случай. Или, в дадения случай известни мисли идат във вас, вие не може да се справите с тях. И всички онези, които са минали по пътя... Светиите най-големите мъчнотии са имали с разграничение на мислите. Двадесет години е бил този човек светия, дойде един момент на изпитание, ако дойде, той не може да ги разграничи. Например разграничението, казва, позакъснееш малко, или дойдеш малко по-рано на гарата. Или пристигнеш на гарата с една минута закъснение – не е много закъснение, не е, но тренът е заминал. А идеш една минута на гарата по-рано – ти трябва да се спреш отвънка. Не на нашите гари, в Невидимият свят глобяват те. И рано като идеш, и късно като идеш, те глобяват. Точно на момента ще бъдеш там. Ако рано идеш, ще те глобят; и една минута като идеш по-късно, пак ще те глобят. Точно трябва да пристигнеш на времето.

Това е нещо непонятно сега. То е до един вътрешен морал. Този морал е валиден само за тебе, а не за другите. Туй, което е право, в даден случай то

е право само за тебе. Ти трябва да разбираш. Ти трябва да разбереш, точно на времето да идваш. И законът се определя, да кажем, от едно място на кръстопът – друм, дето се прекръстосват пътищата: ако навреме минеш, с никого няма да си в стълкновение. Ако минеш или по-рано, или по-късно, тогава ще има стълкновение. Щом има стълкновение, или си рано дошъл, или си късно дошъл, тъй е.

Да кажем, сега вие искате да влезнете в Небето, нали? За вас идеята [е], че Небето е място на почивка, да се освободите от всички сегашни страдания. В Небето всичко е уредено. В небесния свят жилищният въпрос е уреден. Въпросът за храната е уреден. Въпросът за почивките, за всичко, е уреден. Всичко е уредено, предвидено е там. Като влезеш в Небето, всичко е уредено. Остава ти само едно нещо: да учиш! Да ходиш, да се разхождаш и да живееш добре! За нищо няма да мислиш, откъде ще дойде храната, всичко ти е наред. Тъй. И в Небето така са предвидени работите, че никога няма да се отегчиш. Ако помислиш, че трябва да имаш много приятели, ще имаш много приятели. Ако помислиш, че приятелите са много – колкото искаш, толкова ще имаш. Ако ти дойде на ум, че сам трябва да останеш, сам ще останеш. Няма никой наоколо ти. Ти ще бъдеш сам. Колкото време искаш. Накъдето ходиш, жив човек не можеш да срещнеш. А тук, и да не искаш да ги видиш, пак ги виждаш. Щом ти дойде да не видиш човек, намисли никого да не видиш – никого няма да видиш, като че по цялата Земя само ти си. Сам ще бъдеш. Няма нито едно живо същество да видиш. Като ти домилеят, че искаш да ги видиш, ще почнат: оттук един ще мине, оттам друг. Сега, за изяснение ви давам това.

Сега, съвършеният живот, съвършеното мислене – да създадеш един свят в себе си. Съвършената мисъл – един свят на невидимия свят – значи, каквото помислиш в себе си, да стане. Като кажеш лоша мисъл, да няма, да не видиш нито една лоша мисъл у тебе. А сега, ти не искаш лошите мисли, пък колкото не искаш, една оттук изскочи, друга оттам изскочи. Всичките изскочат. И ти мислиш, че си господар на положението. Никакъв господар не си. Мен често ми казват, минава някой, казва: „Учителю, на Тебе всичко се подчинява. Ти заповядваш на всичко!“ Аз се усмихна в себе си, казвам: Още на комарите не съм се научил да заповядвам. На комарите, на бълхите, на дървениците, донякъде: като съм заспал, тя дошла и като стана – оставила си визитната си карта. И казвам: „Как не съм я видял аз!“ И после вие сте неразположени, нали? Някой път неразположението на човека се дължи на присъствието на една негова мисъл; а някой път неразположението му се дължи на отсъствието на известна мисъл. Два вида неразположение има; те са тънки работи, не са само физически работи. Казвате вие: „Правата мисъл.“ Правата мисъл, но има права мисъл в света. И те са прави. Имате един начин за самовъзпитание. И после, често

казвате, сега четете Евангелието и казвате: „Ние не живеем добре.“ Добре, сега пишете една тема, дайте един проект на добрия живот! И как се живее добре? Не само да дадете проекция, но ти да се дадеш един модел! Вие сами да бъдете един модел. Да покажете как се живее добре. Не само в наброски, а една разработена картина. (Отлична тема, не с писалка, но с живот.)

Сега мисълта седи във вас Христос да ви направи съвършени. Тогава думите: „Бъдете съвършени както Отец ваш е съвършен“, как ще разберете думите? Сега, аз не казвам. Христос е работил за Своето съвършенство. Той е живял на Земята правилно. Дал е една заповед, казва: „Ако Ме обичате, ще опазите Моите заповеди. Ако Ме обичате, ще опазите.“ Значи, опазването на заповедите показва, че любов имаме към Него. Само чрез любовта ще опазим заповедите. Според степента на любовта – и степента на опазването.

Е, хубаво. Сега срещам често, казват: „Аз съм окултист.“ Идва тук преди няколко дена, мина един, той е окултист. Та ми разправя, сега, показва как диша, как си поправил здравето, всичко туй. Потупа си корема, гърдите, навсякъде, все е здрав. Мисли, че това е окултизъм. Това е мода на окултизъм. Облечен е той. Някоя дама се облякла добре, нагиздила се тя – това е външната страна. Това не е красотата. Това е външното облекло. Утре ако се разболее, тези дрехи нищо не ползуват. Аз бих предпочел скъсаните дрехи със здраве, отколкото хубавите дрехи с болест.

Та, като ви говоря, вие седите и размишлявате тъй: как седи работата? Ще ви обясня как седи работата. Ще обясня вашето положение в какво седи, какво е. Като ме гледате сега и ме слушате, колкото може да разберете. Та, един отишъл на гости, на угощение. Сложили яденето, но най-първо дали едно изяснение как трябва да ядат. Говорят за яденето, а онези трябва да слушат. Разправят, че не трябва да бутат. Пък те казали: „Дано по-скоро да свърши, да си похапнем.“ Пък той разправя сега.

Питам: Ако правиш угощение, ще държиш ли лекция на гостите или, като дойдат, ще кажеш: „Заповядайте и да започнем работата“? Може някъде да забележите, че има много паници, голям шум, търкане на вилици. Можете ли да ядете на трапезата така тихо, без да направите никакъв шум? Че като турят ножа и хляба, да режете и тъй да е тихо, като че нищо не става. А при това да имаш една работа вътрешна. Ще има едно раздвижване.

И казвам сега: Вие сте на угощение и чакате да ви позволя да ядете. Трябва да ви поканя да ядете. Аз ще ви позволя само при едно условие: да няма

никакъв шум. Да мърдате ножовете, ръцете, всичко туй, но да няма никакъв шум. Всичко да бъде тъй музикално, че да се не наруши онова спокойствие. Защото всеки един човек може да го обезпокои неговият съсед. Например как ще си държите ръцете? Нали трябва, като се турят ножовете, колко трябва да бъдете надалече, та да не буташ съседа си? Защото тъй ти можеш да го бутнеш някъде. И после, когато ядете, вие хвърляте поглед наляво, надясно, тъй крадливи погледи хвърляте. А не се позволява това. Ти ядеш, а очите ти играят наляво-надясно. В правилното ядене не се позволява да гледаш другите хора как ядат. Ако не знаеш, можеш да гледаш. Но всякога другите хора, ще ги оставиш свободни, да ядат както те искат. Всеки човек, като го гледат, той се безпокои. Най-първо срещнете вие един и искате да го опитате морален ли е или не е.

Сега искам да ви дам диагноза. Понеже диагнозите са както в медицината. Там често се дават диагнози за болестите. Тук, там за всяка една болест има диагноза. Та, много лекари, като дойдат до третата година, за всяка една болест те учат диагнозите. И тогава мъчно може той да се освободи от това. Ще тупа, чука, та хлопат с ръката си, да намерят признаците за болестите. Той има на ум всичките признаци на всичките болести. Ако заболее някой лекар, мъчно може да се излекува. Понеже в него се преплитат признаците на всичките болести. И той си мисли какво ли няма. От всичките болести има. Е, хубаво, тогава трябва да се дадат симптомите на здравословните състояния. Ако за всяка болест, колкото отделни болести има, и толкова отделни здравословни състояния има. Следователно трябва да се даде и другата диагноза – за всяко здравословно състояние трябва да се даде и съответствующият признак. Е, какъв е признакът на здравословното състояние на търпението? Не [на] волята, на търпението. Или какъв е признакът на благочестието, на разумния човек, или на милостивия човек, или на нежния? Или някой път казваме, че мъчно може да се даде диагноза. По какво се отличава един груб човек?

Ако един човек влезе в къщата ви в духовния свят, ако един човек влезе във вашата къща, ти веднага ще знаеш дали има малко влага или много влага. В духовния свят, ако ти имаш много влага, ако любовта ти е голяма, чувстванията ти: чувстванието значи – много вода имаш. А малко чувстване значи: сухо е времето в тебе. И ако дойде един твой съсед, който има много чувстване, всичката ти захар, която имаш вътре в тебе, ще овлажнее, макар нищо да не казва. Ако почне захарта не само да се овлажнява, а да се топи захарта, тогава, за да не се стопи захарта ти, тогава в тебе ще има едно желание твоят съсед да си върви. Голяма влага има. Или, ако дойде един, у когото чувствата са много слаби, ще забележиш, че водата почва да се изпарява тук-там от шишето. И ако седи един–два часа, изгубва се водата от шишето. Всичко това се изпарява. Той поглъща всичко

това. И ти погледнеш: в това шише вода няма, или в котела. Причината къде е? Вашият съсед е много сух, изпил всичката вода. Туй на Земята как ще го наречете вие? В Невидимия свят го наричат изпарение, суша. А тук го наричат кражба. В Невидимия свят кражба няма, това задигнал, онова задигнал – изпарение има. Изпарили се работите.

Нали аз ви говоря за вътрешни състояния. Вие мислите, искате да влезете в Небето, да срещнете Христа, ангелите. Тъй. По някой път при мен са идвали мнозина и ми казват да ги запозная с някои адепти. Казвам: Аз съм ви запознал с доста адепти. С някои нови адепти да ги запозная. Казвам: Опасни са адептите. Той разбира да го запозная с адептите. В мен картината е много ясна. Казва да го запозная с някой светия. И светиите са много опасни. Вие имате особено понятие за светиите. За мен туй, което хората считат за светия, то е друго състояние. Светията е опасен човек, адептът е опасен човек. И ученият човек, и той е опасен. Ако не си готов, опасен е този човек. Не че ще ти направи някое зло. Но дойде някой да те запознае с някоя красива мома – че, беля е то! Те ще те запознаят, че най-после, като се запали чергата ти, че трябва с вода да те гасят.

Е, питам сега, сега аз изяснявам едно духовно състояние с нещо, което може да разберете. Онова е неразбрано. А туй, което ви казвам, може да разберете. А от него може да направите един превод, за да видите състоянието какво е. Аз ви казвам състоянието какво е. Че няма по-хубаво нещо да се запознаеш с една красива мома. Но като я видиш – усмивката ѝ нежна, хубава, – че сърцето ти да не мръдне и да се не роди в сърцето ти нещо користолюбиво. И след време ще се роди друго едно чувство и съвсем ще се забъркат работите. И след туй, ако си млад, учил си се хубаво, като срещнеш тази, красивата мома, ти почнеш да ставаш такъв разсеян, четеш, четеш по математика и смяташ, разсеяна е мисълта ти, някъде хвръкнал умът ти. Умът отишъл при красивата мома. И после пак четеш, заспиваш.

И религиозните хора, често отвлечена им става мисълта. Писанието като четат, отвлече се мисълта някъде. (Учителят показва, че чете в Писанието и с ръка показва, че мисълта му отишла някъде.) И пак чете. Казват: „Този човек мисли сериозно.“ Че, духовния свят вие не го разбирате. Духовният свят е свят на възможности, на красота. Като влезнеш там... Всичката беля иде от красотата. Като влезнеш там, такава красота! А понеже, като си беден на Земята, не искаш [да] слезнеш, да се върнеш на Земята. Всичко ти прави впечатление. Та, най-първо трябва да се справиш. И вече като дойдеш на Земята, към хората имаш отвращение, не искаш да срещнеш никого. Постоянно все за Небето говориш, за красивите чувства, другите да си вървят.

Аз имах един пример за една жена, евангелистка, мъж ѝ ми разправя на мене: „Остави се, евангелистка жена ми, откак се е влюбила в Христа, вкъщи не се свърта. Откъде го намери – оплаква се той, – вкъщи не се свърта. На събрание тук, там, при бедните ще отиде, откато се е влюбила в Христа, все ми брътви, говори ми за някой Христос. Не го виждам аз и се чудя, де го намери, та се влюбила тя в него? И като се влюби, вкъщи не седи вече, не се свърта.“ Значи, тази жена не иска мъжът ѝ да я ограничава. Къде е вината? Има едно вътрешно неразбиране.

Та казвам сега: Аз като ви говоря, говоря не по метода на съвършените; по метода на съвършените, мълчание трябва да има. Не мълчание без да говориш, но има в света едно мълчание: всеки си разрешава сам всичките работи. Учениците на матура какво правят – всеки си работи сам, ангажиран със задачите си, всеки търси решението, работи, мисли и си намира задачата, разрешава я и си мълчи. Никой не гледа настрани. И всеки пише само своята тема. Може би се чува един малък шум, перото се чува, то говори, пише. Ученикът мисли, мисли, пише. Мисълта работи. Процесът на мисълта, това е писане. И казвам: Красотата е да имаш онова самосъзнание, че в даден случай, всяка една мъчнотия, която се подига вътре в тебе, която ти имаш, има един начин на разрешение. Всяко едно противоречие да знаеш откъде иде. И да знаеш как трябва да се разреши. И за всяка една спънка – същото. Че как ще примирите вие противоречията в света? Противоречията не може да ги примириш. Но има едно противоречие, дето ти трябва да се примириш с противоречията.

Представете си, че една мома ти причинява болка. Да ви приведа един пример. Един окултен пример е той. Един млад момък е ходил подир една красива мома, забулена била тя тъй. Пък той тръгнал отподире ѝ, само дано да види красотата ѝ. И един ден на нея ѝ дотегнало да ходи той така подире ѝ. Той търси един начин да може да я зърне, да види каква е красотата ѝ. И един ден тя се обръща и му удря една плесница и още една плесница с ръцете си! Понеже тя си държала воала с ръцете си, та като му ударила плесниците, лицето ѝ се отворило и той я видял! И друг един момък видял това насреща и казал: „Брей, че удря тя! Ще му откъсне главата!“ Тя като си заминала, че първият казал: „Колко хубаво ме помилва тя!“ Той отива сега и седнал, почнали да му текат сълзите. Доволен, че я е видял! Другият пък казва: „Аз да съм на твоето място, при такива две плесници...“ Пък първият му казва: „Ти да не смееш да казваш, че са плесници! Никакви плесници не са.“ Той плесници не е видял, но той ѝ видял лицето! Та казвам сега: Кой е на правата страна? Този, който е приел плесниците, или онзи, който само ги е гледал отстрани? Кой мисли

право? Единият казва: „Аз да съм, не го търпявам това нещо – две плесници.“ Онзи пък казва: „Какво казваш ти плесници? Ти не разбираш нищо.“

И когато вие разглеждате Божествения свят и наредбите, които Бог е направил, и кажете като този, външния човек: „Как го търпиш това нещо?“, вие сте само един зрител. Вие не сте приели плесниците, вие не сте видели красивата мома. Някой говори за любовта. Ти като приемеш любовта, ти като този – на плесниците няма да обърнеш внимание, а ще въздъхнеш и сълзи ще излязат от тебе, ще бъдеш благодарен, че си я видял. А щом намериш, че по махането на ръцете тази мома ти ударила плесници, ти си само един зрител отвън. Донякъде схващаш, но външната наука, това не е разбиране. И някой казва: „Аз имам духовна опитност, това и онова съм опитал.“ Не отричам вашата опитност, но вие може да имате опитността на онзи, който ходил подир момата. Тази мома има негодуване към него и искала да му даде един урок и му дава две плесници. Вие може да имате опитността на онзи, който само гледал това отстрани и казва: „Много силни плесници му даде.“

Та, има неща неразрешени. Кое е онова, което дало повод на онзи, младия момък да върви подир красивата мома? Тази мома изгубва равновесието – иска да го отдели от себе си и му удря две плесници. И защо тази мома изгубила своето равновесие и му ударила две плесници, това е загадка. Но в дадения случай момъкът постига целта за себе си. За него един въпрос е разрешен: туй, което търсил – той я е видял.

Та, сега, на Земята и вие отчасти плесниците ще ги изядете. Непременно две плесници ще имате, така, хубави. Някой от вас като иска да види красивата мома, две плесници ще има. Нищо повече! Но в тия две плесници ти ще разбереш смисъла на живота. Ще разбереш вътре какво се крие. Може другите хора да не са доволни – нищо не значи, но ти сам за себе си отдалеч ще бъдеш доволен, че имаш известно постижение. Не е въпросът в страданието, но когато ние усетим, че в страданието има известно утешение, ние не съжаляваме. Ние съжаляваме за ония страдания, в които нямаме никакви постижения. Страдаш, но защо? – „Постижение нямам.“

Ето какво аз разбирам под постижение. То е, преди 60–70 години се е случило това нещо. Една млада жена имала мъж, когото много обичала и като умрял той, тя постоянно мислила за онзи свят. Вече не иска да се жени за никого, за никого не мисли, а иска да види мъжа си на онзи свят. Казали ѝ, че като иде на хаджилък в Иерусалим, там ще го види. Един ден тя отива. „Всичко видях – казва, – как служат, как се молят“, но само до

прозореца като я довел калугерът и ѝ казал: „Този е прозорецът за онзи свят, но много рядко се отваря“ и тя казва: „Всичко видях, но прозорецът, през който да видя моя мъж, не се отвори и не го видях. Много ми е жалко.“

Та, и сега хората всичко виждат, но само онзи прозорец не се отваря; и онзи, когото обичаш, и него няма да видиш. Това са мъчните работи в живота – как трябва да се живее, как трябва да се мисли, какво трябва да се прави.

Казва Христос на учениците Си: „Още ли не разбирате?“ Сега вие сте вярващи и казвате тъй: „Какво ще се прави тази зима? Въглища няма, пък и дърва няма, пък и къщата горе малко капе; пък и тук хората – няма някой, на когото да се разчита. Защо Господ направи света така?“ Прави са тия работи. В един уреден свят животът тече по един начин; в един неуреден свят тече по друг начин. В пустинята по друг начин тече. Сега италианците в Абисиния, в някои отдалечени места, дето физически не могат да настъпят да занесат храна на войниците, та с аероплани им носят. Непредвидени работи и мъчнотии има.

Ако някои работи ние не можем да ги направим, [ако казваме, че] не е уреден светът, ние не разбираме живота значи. Всички говорим: „Да се живее добре.“ Той е нареден, животът. И как ще живеят добре?

После, и друго. Ти отиваш при някого да ти помогне, ти искаш и втори път да ти помогне, а пък законът е такъв: понеже има, да кажем, на Земята има два милиарда хора, ти нямаш право два пъти да искаш от един човек услуга, ти ще обиколиш всичките тия хора и ще се върнеш. Един път всеки има право да ти направи една услуга. Ти десет пъти ходиш при тях и следователно разсърдят се. Един път ще идеш при всеки и ще обиколиш всичките тия хора, те са твои братя и сестри. Ще ги обиколиш и пак ще се върнеш. А да ги обиколиш нямаш възможност. Какво ще правиш тогава, кажи?

Да оставим този въпрос, то е пак физическата страна. В дадения случай ти си недоволен, а има един начин, по който ти може да излекуваш своето недоволство. В дадения случай в ума ти има известна тъмнота, значи твоето осветление е по-слабо. Светлина нямаш, а има възможност светлината ти да бъде по-голяма. За всичко има възможност, не изведнъж, но в даден случай има известни правила, по които известно недоволство, или известен недоимък, който имаш, може да се поправи.

Казвам сега: Пак прочетете 8-та глава и намерете онези мисли там. Казва

Христос на учениците Си: „Още ли сте и вие като другите?“ Христос сам е направил това чудо. На колко места казва да е нахранил учениците по този начин. Но Той си служи с двата начина. Единият начин, обикновен – да купят хляб; а само няколко случая има, дето Той е употребил Божествения начин при увеличаването на храната. Но и учениците сега Му казват: „Нямаме толкова хляб, да нахраним тия хора.“

И по същия начин ние употребяваме. Разболееш се – търсиш обикновен начин за лекуване, търсиш един лекар и това е правилно, не е лошо. Но там трябва да платиш на лекаря за неговата визита, после ще платиш и за церовете; ще платиш и за онази, която те гледа – някоя милосердна сестра, ще ѝ платиш. А в Божественото за нищо няма да платиш. Но и там ще платиш. Там ще дадеш благодарност, хвала на Бога, че ти помогнал.

Та, два начина има. Ти ще се наскърбиш – по два начина ще се лекуваш. Единият начин е: ще идеш при съседката си, при един твой приятел, ще му разправиш за своята скръб и временно ще намериш утешение. А може да се лекуваш чисто по Божествения начин. Сега аз не зная колцина от вас употребявате втория начин. Вие имате една болка, ходите да просите пари, разправяте: „Еди-кой си е болен, да го гледат лекарите.“ Нали апостолите казват, от тях искаха да ги лекуват. Казва: „Аз пари нямам, но това, което имам, ще дам.“ (Деяния на апостолите, гл. 3, ст. 6.) И онзи, болният, хромият, се излекува. Казва му: „Стани и ходи!“

Сега – приложението. Сега, вие тук наричате мястото „Изгрев“. Нали тъй го наричате? Защо „Изгрев“? Изгрев – то е един нов начин за разбиране на нещата. Има противоречие, двама души се скарали. Кой е новият начин, как се примиряват хората по новия начин? По стария начин знаете как се примиряват. Този, който е направил погрешката, той трябва да я поправи, да се извини. А по новия начин как е? По стария начин синът трябва да се изповяда на баща си, че е съгрешил; а новият начин, на който вие не обръщате внимание, кой е? Апостол Павел сам застава и казва: „Бог беше в Христа и примиряваше света със Себе Си, като не им вменяваше греховете.“ Сега, по новия начин бащата се разкайва, а не синът. По стария начин синът се разкайва, по новия начин бащата се разкайва. И в онази притча, която Христос е дал за онзи, младия син, който отиде в странство, че като го видя баща му, разкайва се и казва: „Аз този, младия син не трябваше да го пусна, направих една погрешка.“ И бащата прегърна сина. И синът, и той се разкайва. И двамата се разкайват сега. И двамата се разпределят.

Че какво значи това? Вие не сте разбрали това. Казва се: „И взе греховете Христос.“ Този, Който не е съгрешил, понесе греховете на света. Значи

Този, праведният, Той изглажда работите. Разберете сега онова, което се крие вътре. Сега не е разбрано, тъй го тълкуват, което не може да се приложи в живота. Тъй, както го тълкуват, то е едно учение, което не може да се приложи. Но ако се разбере тъй, както е всъщност, много могат да го приложат. И този метод за примирението е най-добрият, най-ефикасният. За Христа се казва: „И взе греховете, за да се примири.“ И Христос е дошъл на света, за да примири света със Себе Си.

Тогава казвам и на вас: Примирете се с тогова, който иска да се примири с вас. Защото праведният, който иска да се примири с вас, примирете се с него. С кого се примирява човек? И Писанието казва: когато пътищата на един човек са благоугодни на Бога, Той – Бог – го примирява [с] враговете му. Значи не сме ние, които можем да се примирим с нашите врагове. Да се примириш ти с един враг, трябва да бъдеш по-силен, ще му покажеш, че той не трябва да си играе, ще го държиш в респект, сила ще употребиш. Но когато нямаш никаква сила, тогава ще търсиш онова примирение. Малцина има, които могат да се бранят.

На онези от вас, които сте тръгнали подир красивата мома – вървете, докато ви удари две плесници, оттам насетне не отивайте подир нея. Но трябва да заплачеш тогаз и няма да казваш, че ти ударила две плесници. Пък и тя ще си тръгне и тя като си замине... Сега няма да ви разправям какво е състоянието на момата. Нито за състоянието на момъка. Но той чешма ще стане. Представете си, че вие имате един приятел, когото обичате. Но някой път той направи една погрешка и вие излезете от търпение и го обидите, кажете му нещо. И той усеща, че ти си го накърнил. И вие си заминавате. Той усеща сега, че каквото сте му казали, е право и той казва: „Право е това, което ми каза, каквото той направи.“ И седи той замислен. И ти, като се върнеш вкъщи, и тебе ти стане мъчно, казваш: „Що ми трябваше, защо не си премълчах?“ Във вас действува вече примирението. Казваш: „Аз трябваше да се покая.“ А и в него има такова желание. Казваш: „Защо да не претърпя, не казах както трябва.“ И почнеш да се самоосъждаш.

Сега и вие очаквате още нещо. Едно време стари приятели имаше и те чакаха, искаха да ходят, да имат опитността на апостолите, както във времето на Христа. Стари приятели имаше, които искаха да имат съзнанието на ученици, на апостоли, да им говори Духът отгоре и да тръгнат по света, че като замахнат, да обърнат целия свят. И постоянно казваха: „Не му е дошло времето. Но ще дойде времето.“ То е едно криво разбиране. Кое време? Времето е всякога. Ако чакаш да дойде отвън времето, то може да дойде като дъжд, но то временно разрешава въпроса.

Христос имаше 12 души апостоли. Числото 12 показва цяла една епоха. То е една зодия, която показва пътя на цялото човечество. 12 зодии включват цялото човечество. И като ги изходиш, значи да дойдеш в съгласие с цялото човечество. Да разбереш какво нещо са зодиите – то са ония блага, които Бог е създал в този зодиак. Че като заобиколиш целия този кръг, в който живее цялото човечество, и да бъдеш тъй щастлив вътре. То значи да си в съгласие с всички живи хора в света. Срещнеш един грозен човек. Какво тълкувание трябва да направиш? Ще кажеш: „Една недовършена картина." Направиш една погрешка – ще кажеш: „Работата не е свършена." И всяка мъчнотия показва какво не си довършил. Не си довършил, недовършена е картината. Нетърпелив си, трябва да работиш или не може да мислиш правилно – картината не е досвършена. Ако мислиш правилно, не се занимавай с чуждите картини, гледайте вашите картини. Всеки трябва да работи върху себе си. И трябва ви това за изкуството. Дотолкова, доколкото той трябва да знае да рисува.

Сега, две неща има. Кои са те? Погрешки отвън и погрешки отвътре; добродетели отвън и добродетели отвътре. Не се спъвайте с външните погрешки и с вътрешните. С външните, някой път не може да се справите с тях – по вашите закони, отдалечават се те от вас. А може да се върнат назад. А вътрешните погрешки, когато вие сам се отдалечавате – от вас зависи. Но някой път и вие може да направите някоя погрешка. Някой път и вие може да се отдалечите така, че и вие не може да се върнете. Представете си, че вие се разгневите на баща си и кажете: „Чакай, аз ще му кажа на него." Някой път идеш при една канара, хвърлиш се долу, счупи се кракът ти и не може да се върнеш назад. Ако само идеш при канарата и поискаш да се върнеш назад, можеш, но ако идеш и кажеш: „Аз ще му покажа на него" и се хвърлиш долу, тогава баща ти ще те намери там, ще те вземе вкъщи и ще те лекува. Тогава и бащата ще се разкайва, и ти ще се разкайваш. Баща ти ще се разкайва, че те предизвикал, а ти ще се разкайваш, че си се хвърлил отгоре.

И често във всинца ви има желание от канарата да се хвърлите долу. Хвърляйте се както тези в Дианабад се хвърлят във водата. Американците имат едно развлечение – от 10–15 метра се хвърлят надолу с главата във водата. Развлечение е това, ако, като паднеш, няма опасност. Но, ако тъй се хвърлиш, че те удари по широчината на гърдите, мъчно може да издържиш от туй хвърляне долу.

Много вода поливате на вашите цветя. По някой път като минавам, виждам, пръстта излиза от поливане, а някои са така сухи, че всичките листа изсъхнали. Препоръчвам ви: Онези, които поливате своите много, идете да поливате и ония цветя, които не са поливани. Всичките саксии в

света трябва да се полеят. Нито многото поливане, нито малкото поливане. Трябва да се работи. Остава ви на вас една работа върху себе си. Един метод сега, един правилен метод за самовъзпитание.

Във връзка с туй вземете, като една задача за десетина деня, пета глава от Евангелието на Матея – за блаженствата. Някой път, от чисто духовно становище, тия блаженства, те са начини, методи или пътища, по които човек може да се възпитава. Прочетете, да знаете, във всеки един случай къде може да приложите по едно блаженство. Всичките блаженства не може да се приложат, но в дадено време известно блаженство може да го приложиш.

Там първото блаженство кое е? (– „Блажени низшите духом.“) Започни с него – низшите, и постепенно другите блаженства: кротките, чистосърдечните и т.н. Най-първо във вас трябва да има една духовност, една духовна сила, която да образува духовното, защото необходима е сила. Най-първо необходимо е да имате силата. Имате една малка болест, да имате сила и да я премахнете.

Има известни болести, които трябва да премахнете, пък има известни болести, не ги бутайте тях. Има известни болести, те са за украшение. Да кажем, нещо ви бодне по врата отзад. То е едно украшение. Или нещо ви бодне в сърцето – украшение е това. Нещо ви бодне по гърба, в колената, на кръста – те са все украшения. Те са отлични неща, отлична наука по метеорология – метеорологическа наука. И ако вие бихте знаели тази наука, можехте да знаете колко сняг ще има, кога ще започне зимата, суха ли ще бъде пролетта или влажна, плодородие ще има ли, череши ще има ли, грозде, жито ще има ли, ще се роди ли. После, от пробаждания по колената и кръста може да знаете дали ще имате деца: мъжки или женски, кой ще бъде на власт, какво ще стане във Франция, в Англия – предвидени са тия неща навсякъде. Някой ще ти каже някоя новина – това говорят тия пробаждания. А ти кажеш: „Олеле!“ Има известни духове, пробадат. Има известни болки, които трябва да премахнете.

Та, помнете сега – чистата мисъл. Трябват чисти мисли, чисти чувства и чисти постъпки. Чиста мисъл [е] тази, [в] която красивата мисъл е в началото, а грозната е в края; красивите чувства са, в които грозното е в началото, а [красивото] – в края. Красива постъпка, в която грозното е в началото, а красивото – в края. Грозотата, това е само един воал. То е на „бал маски“. Има една красота и една грозота.

Те са неща привидни.

Сега казвам: В новия живот трябва да проучавате себе си. Противоречията, които срещате, проучавайте ги и разбирайте себе си, за да разберете Божиите пътища. Защото, като разберете Божиите пътища, тогава вие ще дойдете до пътя на щастието. Или, ако не разберете себе си, вие в правия път не може да влезете. Пък ако не влезете в правия път, онова, което Бог е определил за вас, вие не може да постигнете. Разбиране трябва. Все трябва да започнете правилно. И като разберете себе си, вие ще разберете пътя си. А в този път ще вървите, ще вървите в Божествения път, за да намерите благото, което Бог ви го дал.

Та, кои бяха двете неща? Как започнахме в началото? С двете неща. Сега съчетайте онова, което съм говорил. Ето как аз бих погледнал: Масажират един човек, ще му разтрия рамото с пръсти, той ще вика. Не е важно как го масажират, нито къде са го масажирали – по краката, по гърба, безпредметно е това. Целта на всичкото масажиране е да изчезне болестта. Ти ще оздравееш и няма да помниш къде са те разтривали. Туй разтриване не е нищо друго освен да даде ход на кръвообращението. Всичките разтривки имат за цел това. После, не е в голямото натискане. Да се даде ход на кръвообращението. Като си туриш палеца, навсякъде да се подобри кръвообращението, да се подобрят капилярните съдове, кръвта да се разпредели еднакво навсякъде и всичките части да се хранят еднакво. Кръвообращението е закон за храненето на тялото. Щом клетките се хранят хубаво, тялото е здраво. Щом храната не отива навсякъде, не става правилно хранене. И тогава се образува коремоболие, разстройват се капилярните съдове, тогава храната не може да премине навсякъде и вследствие на това се зараждат болестите.

Има друг един пример – че болестите се раждат по единствената причина, че храната не отива навсякъде и на някои органи се дава повече храна, отколкото трябва. И тия клетки, които ядат повече, и повече нечистотии изхвърлят. А нечистотиите се явяват, понеже много ядат. А в тази канализация тия нечистотии не могат да се изхвърлят и вследствие на това от яденето, от нечистотиите се образуват заболявания. Нищо повече. Тогава на някой човек му расте коремът, натрупване става. Тия клетки в стомаха не си довършват работата. Те ядат повече, отколкото трябва и се образуват тези мазнини. А пък този, големият корем, той е място за размножаване на всичките болести. От корема се раждат вече болести. И главоболие се ражда, и коремоболие, и ревматизъм, и какви ли не болести се раждат. Коремът трябва да спадне.

Като вземете мярката на вашите рамена отгоре, кръстът ви трябва да бъде два пъти по-тесен от рамената. Щом коремът е по-широк от рамената, вие сте в едно анормално състояние. Или другояче казано: два пъти ако

премерите шията си, трябва да получите размера на вашия кръст. Колко трябва да бъде вратът дебел? Два пъти мярката на ръката при китката – това трябва да бъде мярката на шията. Някъде ръцете са по-дебели от врата. Несъвместимо е това. Два пъти мярката на врата е нормата на кръста. И когато е два пъти, това е нормалният размер на врата; и ръката е два пъти размера на врата. И ако вратът е тънък и ръката – по-дебела, тогава шията е по-тънка от тази мярка. Някъде шията е по-дебела, а ръцете – по-тънки. Два пъти ръката е мярката на шията. Относително мерене има. Това е достатъчно. И два пъти мярката на врата е мярката на кръста. Защото кръстът ви трябва да бъде широчината на врата, а пък вратът ви трябва да има два пъти мярката на ръката. Тогава, значи, двете ръце могат да помагат на врата. Щом ръцете са по-дебели от врата, тогава ръцете не могат да помагат на врата.

Божият Дух носи всичките блага на живота.

7 ч 5 мин

(Направихме упражненията вън, на поляната.)

7 ч 25 мин

6-о неделно утринно слово,
държано от Учителя
на 27.X.1935 г., 5 ч сутринта,
София – Изгрев

1935_10_27 Умих се и гледам
неделна беседа

УМИХ СЕ И ГЛЕДАМ

„Умих се и гледам“.

Отче наш.

„Бог е Любов“.

Ще взема само няколко думи от 15-ти стих, 9-та глава от Ев. на Йоана.

„Духът Божи“.

„И умих се и гледам“. Има два начина, два метода за работа в живота. Можеш да направиш работите много лесно и ще направиш хората мързеливи, лениви. Можеш да направиш работите много лесно и да направиш да обезсърчиш хората. Обаче съществува един среден метод, който нито е лесен, нито е мъчен. Опасността за хората от съвременната култура седи в това, че те мислят какво много знаят. Те мислят, че миналото поколение са знаели по-малко, отколкото днес хората знаят. В едно отношение са прави, но в друго отношение не са прави. Съгласен съм, че резултатите на миналото са се различавали от резултатите на настоящето. Но онези разумни сили, които са направили света в миналото. Те го направляват и днес. Разумните сили, които ръководят света, днес са едни и същи, каквито са били и в миналото. Едни и същи сили ръководят света, но резултатите само се различават. Ние казваме, че светските хора имат едно гледище, едно схващане за света, за живота, а религиозните – духовните хора, имат друго гледище. Това е само за възгледите им. Има светски вярвания, има и вярвания на религиозните хора. Има верую на безверието, има верую и на вярата. Верую на безлюбието има, и верую на Любовта има. Много веруюта има в света. И всеки принадлежи към някое верую, или положително, или отрицателно. Това е само за изяснение, но има неща, които ние трябва да знаем. Например, всички сте учили за светлината, за слънцето, за въздуха, за водата и за твърдата почва, без да разбирате, че седем десети от материалния /целия/ живот зависи от знанието на тези четири елемента: вода, въздух, светлина и земя. Остават само три десети, които не зависят от това знание. Например, много пъти вие се оплаквате, че нямате едно здраво телосложение, но не знаете коя е причината за това. Причината на това слабо телосложение или на вашето болезнено състояние се дължи на факта, че или нямате достатъчно светлина, или че нямате достатъчно въздух, достатъчно вода или достатъчно храна. Значи, нямате почва, върху която да се поставите. Тази е причината за вашите болезнени състояния. Лекарят ще определи, че вашата нервна система е отслабнала или че стомахът ви е разстроен и т. н.

Това са само резултати, но кои са причините за тези резултати, не се знаят. След това лекарят ще ви даде няколко капки от някое лекарство и ще кажете, че ще оздравеете или че сте оздравели. Вие се самозаблуждавате. Вместо капките, които лекарят ви дава, може да ви даде в известна доза прана и с това да имате по-добри резултати. Например, лекарят може да ви даде 50 грама домати, 60 грама моркови, 10 грама лук, 15 грама чисто дървено масло, 15 грама ситно нарязано зеле. Всичко това да се свари и да се изяде. Ако лекарят ви препоръча такава храна, всеки от вас ще започне да се смее, ще се хване за корема от смях, какво е това лекарство, каква е тази рецепта. Питам: Какво представя другото лекарство, което лекарят препоръчва? Той събрал по няколко грама от различни елементи и ги препоръчва на болния. В същност, вярата е, която помага. Ако вземете тази рецепта, вие ще оздравеете. Но нито в единия, нито в другия случай вие няма да имате полза. В същност, здравето на човека зависи от водата, от въздуха, от светлината, от храната, която приема от твърдата почва, от мястото, на което живеете. Човек не може да бъде здрав, ако се намери отдолу, под едно силно подземно течение, под течението на някоя вода, която развива грамадно електричество. Човек не може да бъде здрав, ако постави главата си в това направление, по което тече тази вода. Имате една къща, но казвате: Не ми харесва тази къща, има нещо в нея, което ми създава известно неразположение. Има някакво течение отдолу. Причината за това е, че почвата, дето е построена тази къща, не е магнетично, но електрична. Като ставаш сутрин, усещаш се възбуден, имаш в организма си повече електричество, отколкото ти трябва, не знаеш де и как да го употребиш. И така ти се местиш от една къща в друга. Тъкмо се настаниш в една добра къща, но след време дойде господарят на къщата и ти казва: Хайде, излез в друга къща, тази къща ми трябва. И най-после казваш: Така е, като няма човек своя къща! Но ако си направил своя къща, която струва 150 000 лева и после се окаже, че почвата, върху която е построена, е силно електрична и ти не можеш да живееш върху нея, какво ще направиш? Това са практически правила, които трябва да имате пред вид.

Сега вие ще разправяте какви са социалните условия, при които човек може да живее. Това не е лъжица за твоята уста. Социалните въпроси, които хората разрешават, природата ги е разрешила, тя ги е оставила да се разпределят. Човек все трябва да даде нещо от себе си. Да делиш нещата, така не се разрешават социалните въпроси. Сега хората се натъкват на социалните въпроси и искат да ги разрешат, но те не могат да ги разрешат, докато те не знаят как да възприемат светлината. Ако не знаят как да дишат, как да възприемат въздуха, ако не знаят как да пият вода, ако не знаят как да се справят с почвата, върху която живеят или ако нямат почва, върху която да живеят.

В света съществуват два възгледа: Единият възглед е, че Бог създал всичко. Този възглед е на религиозните, на духовните хора. Другият възглед е материалистически, той е възглед на материалистите, които поддържат, че светът не е създаден както трябва, следователно ние трябва да го оправим. Ние трябва да го уреждаме. Това са двата възгледи, по които хората вървят. Но и едните, и другите не са сигурни в това, в което вярват. И едните вярват, и другите вярват. И едните са вярващи, и другите са вярващи. Ако приемем, че светът е създаден от Бога, той е създаден разумно, и ние трябва да приложим този план, който съществува в природата. Щом се съмняваме в този план, ние трябва да дойдем до едно друго противоречие. Хората се различават в своите възгледи, следствие на което между тях съществуват ред разногласия. Обаче това не значи, че светът не е създаден разумно. Светът е създаден разумно. Онези пък, които допущат, че светът не е създаден разумно, и искат да го оправят, те не знаят как да го създадат разумно. Те казват, че трябва да се приложи насилие – този да се обеси, онзи да се обеси. С хиляди години вече как бесят престъпниците, какви ли не наказания не се прилагат, но светът пак си е същ. Най-после казват: Този свят не може да се оправи. И те са прави. Наистина, докато хората мислят така, светът по никой начин няма да се оправи. В света все ще има едно разногласие. Сега не мислете, че аз ще ви кажа как ще се оправи светът. Аз не искам да се спирам върху този въпрос, но искам само да ви дам едно изяснение на въпроса как може да се оправи вашият свят. Този свят ще бъде такъв, какъвто е създаден. Като говоря, че светът ще си остане такъв, какъвто .... /Липсва 4 стр./ ... ният, прав е и невежият. Но в какво отношение са прави? След това казвам: Крив е богатият, крив е и сиромахът. Крив е ученият, крив е и невежият. Крив е добрият, крив е и лошият. Но в какво отношение? Това са положения, които трябва да се обяснят. Ако богатият знае как да употреби своето богатство, аз го похвалявам. Богатството му е едно благо заради него, благо е и за другите. Ако и сиромахът разбира благото на своята сиромашия, и двамата са на правата страна. И сиромахът е прав, и богатият е прав. Но ако сиромахът не разбира своята сиромашия, и ако богатият не разбира своето богатство, и двамата са на кривата страна. Следователно, всеки сиромах е бил някога богат човек, който е изгубил своето богатство. И под богат човек разбирам всеки човек, който е пуснал своите средства в общия живот. Ние не разбираме онова богатство, което може да се натрупа за една–две години, но разбирам онова богатство, което човек събира в себе си с хиляди години. Този човек е оправил пътищата си. Та казвам: Тези възгледи, които сега възникват, те ще възникват. Разни възгледи може да възникват, но те са само методи, които за в бъдеще могат да бъдат само методи, плюс или един минус. От даден възглед вие или ще спечелите нещо, или ще изгубите. Те могат да бъдат или някаква придобивка за вас

или някаква загуба. Не е въпросът какво аз мисля. Срещна един човек и мисля, че ще ми помогне. Срещам друг, но ни най-малко не мисля, че може да ми помогне. Нямам никаква надежда в този човек, но той ми помага. В дадения случай важи онова, което става, а не онова, което ние мислим, че може да стане, защото в света стават неща вън от нашите желания. Нещата не стават по нашите желания. И слънцето се движи не по нашето желание. Мога да ви наведа ред неща, които стават в света и все не по наше желание. Растенията растат не по наше желание, реките текат не по наше желание, ветровете веят не по наше желание. Много работи в света не стават така, както ние мислим. Както виждаме, случва се даже и в един дом, че синът не мисли като баща си, и дъщерята не мисли като майка си. И след това хората не могат да си обяснят причините за това нещо. Казват, че синът трябва да мяза на баща си, но това е възможно само когато бащата върви по прав път, по онези естествени линии в живота. Обаче там, дето се срещне най-малкото отклонение, синът не мяза вече на баща си. Той ще бъде при други условия поставен. Следователно този син ще мисли малко по-другояче от баща си. Неговите схващания и разбирания ще бъдат съвсем други. Не е лошо, че възгледите на хората се различават.

Сега ще дам едно определение на богатството и на сиромашията, както и на другите положения в живота. Богатството представя разнообразието в живота. Сиромашията – еднообразието. Учеността, това е разнообразието в живота, невежеството, това е еднообразието. Грешният, разточителният живот на човека, това е еднообразието в живота, добрият живот, това е разнообразието. Еднообразните неща в живота винаги произвеждат слабостите. Щом станеш еднообразен, ти ще отслабнеш. Вие може да направите каквито щете опити в това направление. Да допуснем, че вие имате една разнообразна идея – искате да помогнете на хората във всяко едно отношение. Един ден си казвате: Защо ми трябва да се ангажирам с хората! Трябва да мисля само за себе си. В който ден започнете да мислите само за себе си, вие постепенно деградирате и се намирате в положението на онзи клон, който започва да казва: Защо ми трябва да мисля за цялото дърво. Не мога ли да мисля само за себе си? Аз ще работя само за себе си, ще бъда свободен. Какво ще става с другите клонища, той не иска да знае. Не е така! Ако клонищата един след друг започнат да изсъхват, и самото дърво ще започне да изсъхва, защото соковете идат от едно и също място. Вие трябва да разсъждавате правилно. Богатите хора са кандидати за сиромаси и сиромасите са кандидати за богати. Учените хора са кандидати за невежеството и невежите са кандидати за учени хора. Добрите хора са кандидати за лоши и лошите хора са кандидати за добри. Защо? – Ако доброто, което човек има в себе си, не знае как да го употреби, не знае как да се ползува от него, с това добро той ще слезе долу и ще стане кандидат

за лош човек. Лошото в човека седи в това как той постъпва. Според постъпките на човека се определя лошото или доброто в него. Сега нашата цел не е да защищаваме или да отричаме възгледите на хората. Всеки трябва да има свои възгледи. Каквито и да са възгледите на хората, това е тяхна работа. Всеки може да мисли както иска. Той сам ще си носи последствията. Обаче има едни възгледи в природата, както и в целокупния живот, които са еднакви за всички, и тези възгледи именно всеки трябва да защищава. Има един морал, който е еднакъв за всички. Във всяко друго отношение моралните правила, за повдигане на човечеството, се различават. Богатският син може да се възпитава по един начин, а сиромашкият син може да се възпитава по друг начин. Но в резултатите ще има ли някакво различие? Важно е какви ще бъдат крайните резултати. За това се изисква едно учение днес. За това човек трябва да прави ред научни изследвания и наблюдения. Не е въпрос какво са писали разни автори, или какво е писано в еди-кой си роман. Ето всички хора казват, че трябва да живеем братски помежду си, а при това не живеят братски. Ние казваме, че хората трябва да бъдат вегетарианци, а повечето са месоядци. Ето повечето същества, повечето риби в морето са месоядци. Всички се гълтат едни други. Много малко риби и то повечето от нисшите са вегетарианци. Рибите една друга се гълтат. По-голямата риба ще глътне по-малката. Друга по-голяма ще глътне първата. А трета по-голяма ще глътне и трите. Като хванете една голяма риба и разтворите корема ѝ, ще видите, че тя е нагълтала друга риба, която пък е нагълтала по-малка от себе си. Най-голямата е нагълтала и трите. Как ще разрешите този въпрос, кажете ми сега? Малката рибка, която е нагълтала още по-малка от себе си, мисли, че е уредила живота си. Дойде друга, нагълта и нея. Втората мисли, че е уредила работите си. Дойде най-голямата, нагълта и двете, и тя мисли, че е уредила работите си. Но най-после дойде човекът със своята мрежа, хване най-голямата риба, извади я вън от водата, разпори корема ѝ, изважда двете по-малки и остава най-голямата. Той счита, че малките не са за работа, изхвърля ги навън, а оставя най-голямата, като счита, че тя само влиза в работа. Но и тази риба не си е уредила работите. И растенията, които мислят, че са уредили работите си, дохождат хората и започват да ги сечат. Но има един закон, едно право, което защищава дърветата. Учените хора дават вече отзвук на това право, че не трябва да се секат безразборно горите. В Америка има случаи дето хиляди декари гори са изсечени от самите американци. На места те са запалвали цели декари гори, за да направят място за населението. Обаче сега в Америка се виждат лошите последствия от изсичането на тия гори. Почвата не е добре уредена, явяват се бури, червен вятър, разни урагани. И след всичко това, американците дойдоха до убеждението, че другояче могло да се постъпи с горите. Не само това, но с изсичането на горите те пострадаха и органически. Тяхната нервна система се разклати. Не само това, но явяват се и много болести.

Всички европейци, които отиват в Америка, забелязват, че гърдите им се сплескват, изгубват своята дълбочина. Те пострадват и в чувствата си. В резултат на това всички учени хора поддържат, че трябва да се правят много упражнения. Мнозина поддържат, че това се дължи на особени микроби. Не, причината за това е, че американците живеят в крайности. Американците са много активни, те прилагат всичко, но има много системи, които нямат никакво приложение. В хигиенично отношение те са много непоследователни. Ако отидете зимно време на някоя вечеринка или забава в Америка, ще се намерите в чудо. Там ще ви предложат една чиния ледено от 150 грама, а след него ще ви поднесат една чиния горещо кафе от 250 грама. И като погледнете тия американци, всичките им зъби са позлатени, нямат здрав зъб в устата си. При тези резки промени от студено на топло, пропуква се глечта. Много от тях страдат от диспепсия. Знаете ли каква болест е диспепсията? То е едно много тежко състояние. Който страда от диспепсия, изпада в много лошо състояние, в ипохондрия, не му се живее, не може да спи, лоши сънища го безпокоят, всичко се обръща с главата надолу. Това състояние аз наричам разстройство на симпатичната нервна система. То не е от зла воля. Някои американски психолози обясняват тези лоши състояния до известна степен на безразборното изтребление на индийците, които са дошле в Америка. И тези духове на убитите си отмъщават. Това не са научни факти, това са само твърдения, това са само възгледи. В едно отношение американците са много чисти, те пазят голяма хигиена в своя живот, но от друга страна са много големи месоядци. В сравнение с тях българинът е вегетарианец. Те по три пъти на ден ядат месо. Ще вземат един голям бут от шест килограма, ще го опекат на пържоли и ще те питат как искаш да бъдат опечени – по-сурови или по-опечени. В средата е по-рохкав, а навътре е съвсем недопечен. Та от която част искате, оттам ще ви дадат. Това е едно голямо неразбиране. Като дойдете в България, тук пък има друго неразбиране. Като дойдете до религиозните хора, те казват, че Господ ще оправи света. Тогава, ако Господ оправи света, той ще ви заповядва. Той казва: Ако ти не възприемеш достатъчно светлина, ще дойде тъмнината. И тогава ти ще пострадаш. Ако ти не внесеш достатъчно светлина, ще дойде тъмнината. И тогава ти ще пострадаш. Ако ти не внесеш достатъчно количество въздух в дробовете си, който ще внесе необходимата енергия за обмяна на организма, ти ще пострадаш. Ако ти не внесеш достатъчно количество вода в организма си, която да стане проводник на живота, ти ще пострадаш. И най-после, ако ти нямаш достатъчно твърда материя в организъма си, която да прави тялото ти устойчиво, ти ще пострадаш. Някой път костите на зъбите се рушат. Най-устойчива е тази материя, от която е създадена нервната система. От какво зависи устройството на нервната система? От това как е създадено тялото, от мислите, от чувствата и от постъпките на човека. Каквито са мислите, каквито са чувствата,

каквито са постъпките на човека, такова е и неговото тяло. Ако човек има в организъма си повече желязо, отколкото трябва или повече злато, или повече сребро, или повече мед, това ще се отрази неблагоприятно върху неговия организъм. Има точно определена пропорция на елементите, които се срещат в човешкия организъм. Те са точно разпределени. В организъма има около 70–80 елемента, които са правилно разпределени. Тия елементи се намират в съединено състояние. Понякога има в организъма на човека елементи, които действуват разрушително. Някои се оплакват, че страдат от сърцебиене, че сърцето му силно биело. Той не знае причината на това сърцебиене. Понякога сърцебиенето се дължи на излишно количество електричество или магнетизъм в организъма на човека. Понякога стават неправилни химически процеси, които така също се отразяват зле върху организъма. Когато пък в стомаха на човека влиза въздух или някакви въздухообразни вещества, тогава става едно разширение, което наляга върху диафрагмата, тя пък наляга върху дробовете, които натискат върху сърцето. Тогава сърцето не може да бие правилно, явява се сърцебиене. След това трябва да се възстанови неговата деятелност, да се създаде нормалният ход на нещата. Газовете в стомаха са отровни, вредни са и по този начин го разяждат, разстройват го. Следователно в стомаха трябва да има колкото може по-малко газове. Въздухът в дробовете е на място, но в стомаха е вреден. Какво правят хората? – Като се хранят, те отварят много устата си и заедно с храната внасят известно количество въздух и в стомаха си. Заедно с хляба вкарвате и въздух. Но като влезе в стомаха, въздухът натиска на стените му, разширява се, обтяга стомаха и по този начин пречи на неговата правилна деятелност. И затова като гълта, човек трябва да изпъди всичкия въздух навън и да остави в стомаха само приетата храна. Не че абсолютно може да се освободите от въздуха, който е в храната, но като поставите в ума си идеята за правилно хранене, да можете по възможност по-малко въздух да вкарвате в стомаха си. А вие бързате като ядете и не мислите за въздуха, който отправяте в стомаха си. Ще кажете, че това е идейно ядене. Не, тези работи не са идейни, те имат своето практическо приложение. Ще кажете може би, че този въпрос за яденето не е идеен. Вие не знаете как да ядете, а ще говорите за своето верую. Говорите за вашето верую, но вашето верую не помага. Ако ти не знаеш как да гледаш, как да дишаш, ако не знаеш как да пиеш вода, и ако не знаеш как да се храниш, ти не можеш да бъдеш щастлив. От тези четири неща зависи вашето щастие. Най-първо вие възприемате от живота. Чрез светлината вие се възпитавате. Чрез светлината вие възприемате най-чистите възприятия от външния свят. Най-първо като мине светлината през твоите очи, ти не гледай онова, което човек е направил, но погледни на онова, което Бог е създал: Погледни на синьото небе, погледни на онези хубави облаци горе, погледни на планините, погледни как хубаво се движат облаците.

Погледни на всичко Божествено. А после погледни на онези къщи, на онези картини, които художникът е рисувал. Като видиш всички хубави неща, благодари на Бога, че ти е дал очи да виждаш и да четеш по тия хубави образи. Като дойде светлината, благодари на Бога и помисли малко върху ония блага, които светлината е донесла до твоите очи. Нека се изпълни душата ти с благодарност за ония блага, които светлината е донесла. Вие седите и търсите щастието си другаде, дето го няма. Къде ще го търсите? Вън от очите си ли ще търсите своето щастие? Ако ти знаеш как да гледаш и ако ти знаеш как да използуваш това, което си възприел с очите си, ти ще намериш своето щастие. Като възприемеш светлината отвън, после ще изпращаш друга светлина навън и от тази светлина именно ще зависи твоето бъдеще. От светлината, която излиза от твоите очи, от отражението, което изпратиш навън, ще зависи твоето щастие. Когато един човек те погледне както трябва, той изпраща нещо към тебе, и ти казваш: Колко мил поглед! Като те погледне този човек, той иска да каже: От изобилието, което Бог ми е дал, изпращам и на тебе. Много хора са скържави на тази светлина. Като погледне, той се намуси, свие очите си, скържав е този човек. Той не иска да изпрати един поглед, да не го познаят, какъв е вътре в себе си. Какво има от това? Нека хората ви познаят, че сте приели изобилно от светлината. Даром сте приели, даром давайте! И после като изпратите всичко, пак ще възприемете. Като дойде светлината, онова богатство пак започва да тече. Някой казва: Не зная защо Господ ми е дал тези очи. Да гледам ли само? Кога гледат повечето хора? Те гледат, за да вземат от тук - оттам. Че те са взели вече, какво им трябва още? Бъдещето на човека зависи от милия поглед, който могат да дадат някому. Бъдещето на човека не зависи от това, което взима, но от това, което дава. Някой хвърли един мил поглед някому и другият, който го е възприел , казва: Този човек ми изпрати такъв мил поглед, че никога няма да го забравя! Ето десет години минаха вече и аз не съм забравил този поглед. Един млад момък ми разправяше следното: Една стара баба, 70–80-годишна ми даде един ден такъв мил поглед, че никога няма да я забравя. Ако беше млада мома, непременно щях да се оженя за нея. Не зная дали младите моми могат да изпращат такъв мил поглед. И си казах на себе си: Защо тази баба не беше по-млада! Като ме погледна, съвършено изчезна нейната старост. Казвам на този момък: Ти отиде далеч. Благодари, че таз баба беше стара. Ако беше млада, тя щеше да бъде много скържава, щеше скържаво да те погледне. Тя ще те погледне страхливо. Тя се страхува да не я оберат. Старата баба е много щедра, тя казва: Синко, аз не се боя, богата съм, щедро давам.

Мнозина казват: Каква трябва да бъде нашата обхода? Казват, че е писано. Какво е писано? Какво е писал Соломон? Че кое е най-ценното в Соломона? – Най-ценното в Соломона беше неговата мъдрост. При един

случай той отсъди много добре. И Соломон прие мъдростта. Бог му се яви и му каза, че ще му даде знание и мъдрост. И наистина, Той му даде знание и мъдрост. Сега аз искам да се спра малко върху Соломона. Върху неговия живот. Животът на Соломона има две страни. Едни много критикуват Соломона, казват, че имал много жени. Колко жени имал? Той имал 300 жени и 900 наложници. Всичко 1200. При това той бил окултист. Значи 12 зодии. Той турил на всяка зодия по сто жени. Що е жената? От окултно гледище вие много плитко разглеждате въпросите. Соломон е събрал една магнетическа сила. Отношението е едно към сто или едно към хиляда. Това представят 12-те зодии. Той е турил сто жени в запас. В прав смисъл зад всяка зодия има по 90 градуса. Тези 90 градуса представят всички възможности, с които човек в даден момент може да възприеме светлината. Значи той си е послужил с един ъгъл, от 90 градуса. Това са окултни изчисления, с които Соломон е искал да намери едно отношение. Колко жени трябва да има човек, за да намери една, с която да може да живее? Значи всички тия жени са били все кандидатки , за които Соломон е могъл да се жени. Но той не се е оженил за всички. Първите триста са били приети за редовни ученички, а останалите 900 са били кандидатки за ученички. Той ги изпитал всички колко от тях могат да му хвърлят по един мил поглед. И между всички тия 1200 жени, той не е могъл да намери нито една, която може да му даде един мил поглед. Един ден видял, че загазил много, той се отчаел, чудил се какво ще ги прави, как ще ги върне на бащите им. Защото всички били все кандидатки за царкини. Всички дошле при него с подаръци, да му се представят като кандидатки. Не е лошо това, но как ще ги върне назад? Според едно предание като загазил много, Соломон се обърнал с молитва към Господа, да му помогне по някакъв начин да се освободи от тези жени. Той се оплаквал, че съвсем се оплел в живота и не знае как да се освободи. Един ден като се разхождал така отчаян, срещнал една млада, красива овчарка – Сунамка, която му дала този поглед, който търсил. Веднага сърцето му мръднало. За тази Сунамка той написал цял роман: „Песен на песните“. Той ѝ предложил да дойде в двореца да живее с него, но тя му отказала. Казала му, че неговият дворец не е построен така, както се е научила да живее. Неговият дворец не е като небето, под което тя живее. – „С нищо аз не искам да заместя този дом, в който живея, нито благата ти искам.“ И след това му казала: „Ти имаш много добър, отличен ум, но сърцето ти е лошо. Сърцето ти не е на място.“ Оттогава започва реформирането на Соломона. В него става цял преврат. За да се поправи, той започва с притчи. След тази среща, той написал: „Песен на песните“, притчите. Той си казал: С притчи работа не става, но трябва приложение. Сунамката го питала: „Какво искаш от мене? Какво видя особено в мене?“ Той ѝ казал: „В погледа ти имаше нещо особено. Ти ми даде такъв поглед, какъвто никъде и никога до сега не съм срещал.“ Този поглед представя общение на душите, които се разбират.

Тогава тя му казала: „Ти не можеш да бъдеш свободен човек, докато сърцето ти не е свободно. Ако ти искаш да ме имаш както другите жени, аз нямам нужда от такъв мъж, нямам нужда от мъж. Много жени имаш кандидатки да се женят за тебе.“ – „Да, но аз имам нужда от такава жена!“ Казвам: Тази е вътрешната драма. Понякога ние искаме Божественото в нас да се ожени за нас. По този начин ние искаме да се осигурим. – Няма го майсторът! Вие ще срещнете тази Сунамка, тя ще ви хвърли този поглед, но с нищо не можете да я подкупите. Вие с нищо не можете да подкупите един човек, който вярва в Божественото. Докато ви подкупват, че като влезете в една или в друга църква или в едно или друго общество, ще влезете в небето, вие не сте човек, който вярва в Божественото. Вие сте подкупени вече. Божественото с нищо не се подкупва! Ако ти бягаш и влезеш някъде, веднага ще ти кажат: Ела с нас! Не, ти няма да се подкупваш, нищо повече! Бог, Който изпраща светлина, показва пътя, по който трябва да живееш и да слушаш неговите заповеди. Ако отвътре го слушаш и знаеш как да изпращаш светлината, ти ще знаеш как да изпращаш своя поглед и ще уредиш своите работи, ще създадеш една хубава връзка с хората. Първо трябва да създадеш тази връзка. Ако създадеш тази връзка, аз наричам това служение на Бога. И наистина ти може да създадеш тази връзка, само когато служиш на Бога. И Писанието казва: Когато пътищата на хората са благоугодни на Бога, Той ги примирява с всичките им врагове, т. е. с онези, които му враждуват. Има хора, които не ти враждуват. Може да не ти са приятни, но не враждуват с тебе. Те не могат да се нарекат твои врагове. С враговете ти непременно трябва да те примири Господ, за да се оправят пътищата ти. Само Бог е в състояние да те ръководи в пътя ти. Ставаш сутрин, не си разположен, намираш живота безсмислен, не намираш никаква светлина наоколо си. Гледаш на хората, не намираш никакъв смисъл в техния живот. Всички хора те гледат накриво. Имаш жена, имаш деца, имаш синове и дъщери, но нищо не ти хваща око. Има нещо, което липсва на човека. Какво му липсва? – Той не е възприел онази светлина, която му е нужна. Ще кажете, че с насилие трябва да си послужите. – С насилие работите не стават.

Сега не схващайте нещата криво. Аз не се занимавам със сегашния ви живот. Сегашният ви живот е резултат на онези възгледи, които сте имали в миналото. Резултатът си е резултат. Аз ще третирам онова, което е сега. Аз ще третирам онова, което за в бъдеще ще дойде. То е съвсем друго. И настоящето си има своите добри страни. И то си носи своите добри страни, своите опитности, но ако искате да разберете живота за в бъдеще и ако искате да го преустроите, преустрояването ще стане по друг начин и по други методи от тези, с които днес си служите.

Казвам: Възпитанието трябва по друг начин да стане и да започне. Да

допуснем, че някои от вас го направят днес учител. Как би постъпил с учениците си? Като съм правил своите изследвания, посещавал съм много училища, и навсякъде виждам как учителите се оплакват от учениците си. Те бият, мъмрят, наказват учениците си, но въпреки това не могат да внесат никакъв порядък. Ако бях учител, щях да имам едно пиано на разположение. И трябват ми само четири ноти, за да внеса ред и порядък между учениците си: Слушайте деца! И ще започна да пея нотите: до, ми, сол и горно до. Ще разделя думите: Слушайте деца на срички и на всяка сричка ще приложа съответния тон: до, ми, сол, до. Ще попея пет минути и след това ще започна работата си. Като се раздвижат, като започнат да немируват, пак ще им попея. С това ще се внесе в децата едно разположение, и няма да се тревожа. Ако пък бях къщница и чаках мъжа си, който иде нещо разгневен, пак ще седна пред пианото и ще започна да пея със същите тонове: до, ми, сол, до с думите – добре дошъл! Като чуе това, той веднага ще измени разположението си, ще каже: Хайде, изпей ми това още веднъж! Като му пея три пъти, той ще се разположи. Тогава ще му сложа ядене и ще ядем сладко. Така се разрешават въпросите. Аз не съм за социалните въпроси, но казвам: Има един естествен път, по който социалните въпроси могат да се разрешат. Те са разрешени вече. Ако някой от вас би влязъл във висшите светове, той би видял как живеят там съществата и как възпитават децата си. Вие трябва да влезете в свят по-възвишен от вас, за да видите как възпитават там децата. Ако влезете в рибия свят, какво ще видите? Ще кажете, че светът е такъв. Представете си, че рибите са като хората. Те хвърлят яйцата си на брега или ги заравят в пясъка и не се грижат за тях. Една риба хвърля годишно около 300 000 яйца и ги оставя на произвола на съдбата.

Един наш приятел придава една приказка за костенурката и за пъдпъдъка. Костенурката кани един ден пъдпъдъка на гости при себе си. Той казва: Не мога да дойда, защото имам яйца, които мътя. Защо си толкова глупав! Виж, аз моите яйца заравям в земята и слънцето ги измътва. Пъдпъдъкът отговорил: Онова, което земята измътва, по земята пълзи, а онова, което аз измътвам, хвърчи. Наистина онова, което земята измътва, пълзи. Онова, което ти измътваш, нагоре хвърчи. Това е Божественото. Тогава костенурката въздъхнала и тръгнала по своя път. Ако отидете при рибите, там по 300 хиляди ги изхвърля майката и имената им не знае. Досега никоя риба не знае имената на децата си. Какъв ще бъде светът, ако ние държим лекции на рибите, че всяка майка трябва да познава децата си и да знае имената им? Колко хиляди години ще вземе на рибата, докато се запознае с децата си и да им шета? Като отидете дома си, направете изчисление. Понякога човек трябва да се върне назад. Един ден, когато рибата стане човек, тя ще каже: Не ми трябват толкова много деца. Едно, две деца ми са достатъчни. Излишни ми са 300 хиляди деца, не е в многото,

но в малкото. Едно дете да е, но на свят да е, отколкото хиляди да измътва земята.

Казвате: Де е онзи свят? – Горе е. Не е много далеч. Няколко километри нагоре е. Къде е рибият свят? Рибата пита: Де са хората? Тя не ги вижда. – Вън от вас са те. Те живеят в една среда по-рядка от водата. – Ами дишат ли и те като нас? Следователно има същества, които седят и по-високо от хората. Те не дишат въздух, но дишат етер. Рибите дишат с хриле, хората дишат с дробове, а има същества по-високостоящи от хората, които дишат с особени органи, т. е. те дишат чрез своите чувства или чрез своята симпатична нервна система. Те не дишат с дробове, но със своя слънчев възел. Та когато казваме, че човек трябва да живее правилно, ние имаме пред вид, че той трябва да започне още сега да се учи да диша със своята симпатична нервна система. Защото като мине през физическия свят, той ще навлезе в полуфизическия свят, в свят, дето ще престане да диша с дробовете си. Той ще диша чрез чувствата си. Та когато обичате, вие развивате своите бъдещи дихателни органи. Ако не обичате, вашата бъдеща дихателна система ще остане неразвита. В това седи вашето нещастие. Ето защо има смисъл да обичаш и да бъдеш добър. Всичко това ще стане причина за развиване на онези органи, които са сега в зачатък. Както едно време са били зачатъчно състояние, нашите дробове, така сега нашата симпатична нервна система е зачатък на бъдещите дихателни органи. За в бъдеще дробовете ще се изменят и ние ще дишаме по друг начин.

Сега новата философия седи в това, че нещата ще придобият друг смисъл. Тогава ще мислите дали това е вярно или не. Вие можете да се съмнявате, а можете и да вярвате. Това нищо няма да ви ползува. За мене това е безразлично. Всеки от вас в пет минути може да провери дали говоря истината или не. И за мен пет минути са достатъчни да проверя дали вие сте възприели това, което говоря или не сте го възприели. Ако вие сте възприели нещата и влезете в хармония с цялото и станете уд от цялото, вие ще станете проводник на Божествените истини. Като ви говоря за светлината, аз ви говоря като едно благо, което Бог е създал, но има една опасност криво да разберете това, което можете да разберете, то е в приложението на светлината. И от най-стари времена и до сега светлината внася в човека един мек магнетически поглед. Сега да го обясня по-добре. В природата има една постоянна обмяна. Тази обмяна става и със светлината, и с въздуха, който хората възприемат. Това е вторият метод – методът на светлината, Божественият метод. Въздухът служи за емблем. Най-първо чрез дробовете си човек ще възприеме чистия въздух. Като влезе в организъма, той ще окисли кръвта, ще я пречисти. И после отново ще излезе навън, като нечист въздух. Значи, каквото приеме чрез

дробовете си, нищо от него няма да се задържи, ще се изхвърли навън и тогава дробовете ще останат съвършено празни. След това ще настъпи вторият момент: Възприемане на чист въздух, и отново изхвърлянето му навън като нечист. Така ще се отплатите за това, което сте приели от въздуха. Има много системи за дишането, много правилни и неправилни. Всички методи за дишането са хубави, но в тях липсва един съществен елемент. Има наука за дишане на индусите, но и в нея липсва нещо. В него липсва волевото дишане. Този метод на индусите е придружен с големи противоречия: Големи печалби има, но и големи загуби. В този начин на дишане стават големи кризи. Тези методи са упражнявани от индусите с хиляди години, вследствие на което те имат големи постижения. Каквито и колкото да са добри тези методи, те не са добри за европейците. Те дават големи жертви. Европейците нямат преживяванията на индусите. Един метод за дишането е следният: След като приемете в дробовете си чистия въздух, и го задържите 15–20–30 секунди, трябва да кажете в себе си положителните думи: Господи, заради голямото благо, което си ми дал, аз съм готов да изпълня Твоята Воля. Тези трептения, които излизат чрез въздуха, отиват в пространството и се хроникират. И това, което си приел от въздуха, образува се една реакция. И тогава приетата сила от въздуха се нагажда в организъма. И съществата от другия свят като ви слушат и те ще възприемат тази формула, която за тях е едно благо. Тъй щото едновременно с вас и те ще приемат благото от въздуха. Не само един път трябва да казваш тези думи, но колкото пъти дишаш през деня, все трябва да си служиш с някоя формула. Няколко формули трябва да употребява човек при дишането. С дишането човек може да се освободи от всякакво тягостно състояние. Още какво можете да кажете като дишате: Господи, аз се радвам и скърбя заедно с тези, които се радват и скърбят и аз ще бъда едно с тях. Ако не си ял три деня, започни да дишаш и кажи: Господи, благодаря ти, че не съм ял три деня, за да имам възможност да мисля повече и по-правилно за Тебе. Иначе, като се нахраните много, става ви тежко. Тъй щото като гладувате, имате възможност да мислите по-често за Господа. Като погладуваш известно време с благодарност, ще дойде някой добър човек при тебе с книга в ръка, в която е завил хляб. Той е изпратен от Бога да ти донесе Неговото благословение. Ти ще се ръкуваш с него, ще се запознаеш и ще благодариш за благото, което ти носи. Той ще ти донесе хляб, а заедно с това ще ти остави и нещо от себе си. Какво лошо има в глада? Ако не бяхте постили няколко деня, този добър човек нямаше да дойде при вас. Вие нищо не сте изгубили, но сте придобили нещо – запознали сте се с един добър човек. Ако една дървеница може да пости по шест месеца, защо човек да не може поне три деня да пости? Като пости, дървеницата става светица. Като е постила, като я погледнете, от единия до другия край, тя свети, станала е прозрачна. Като се наяде, отново потъмнее, отново дървеница става. И паякът също така може да пости с

месеци. Той седи спокойно, с голямо търпение, дано се хване нещо в мрежата му. Казва: Каквото Господ даде! Само хората като постят 24 часа или три деня, казват: Гладни ще умрем! Това не е постене. Като постиш три деня, през това време ще дишаш свободно, ще възприемаш въздух. Чрез въздуха ти можеш свободно да възприемаш достатъчно количество хранителна енергия. Един руски биолог сега прави свои научни изследвания малко фантастични, вследствие на което някои учени му възразяват. Той изследвал кръвта на хората, които са гладували 5–6 деня и след това изследвал кръвта на ситият. Тогава той взел малко от кръвта на наситения и пръснал в кръвта на гладния. Не се минало много време и гладният усетил вливане на енергия в организъма си. Това става днес в Съветска Русия, дето хората не са духовни, а материалисти. Тъй щото, ако дойде при вас един гладен човек, ти ще нацъркаш малко от кръвта си в неговата и този човек ще се почувствува сит, задоволен. Това не може да става всякога, но по този начин ще можете да влезете в положението на гладния и ще можете да го задоволите. Всеки човек, който е готов да ви даде капка кръв от себе си, той ще е готов да се пожертвува за вас, той ще е готов да ви даде и един самун хляб.

Съвременните хора са се обезверили. Безверието е глад – вярата е ситост. Любовта е едно наситено състояние, безлюбието е вътрешен глад, сиромашия. При безлюбието човек може да се нахрани само с Любов. Тази Любов ще мине първо през въздуха, а въздухът е в състояние да направи всичко в човека. Той ще ти даде права мисъл. Като приемеш тази права мисъл, ти ще я проектираш в пространството. Ако изпратиш, ако проектираш тази мисъл до един човек, който е гладувал няколко деня, той ще се насити. Някой е гладен, седи, безпокои се. Няма какво да се безпокои. Нека влезе в станцията си, нека изпрати своята мисъл в пространството и ще види, че след малко време той ще получи чрез въздуха една успокоителна, бодра, хранителна мисъл и ще се насити. Тази мисъл е изпратена от някой добър, подигнат човек. Детето дойде в къщи и казва на майка си: Мамо, гладен съм. Кой от вас като детето се е отправил с мисълта си към Бога и е казал, че е гладен? – Вие отивате при Господа гневни и казвате, че сте гладни. Но при това положение не получавате никакъв отговор. Вие трябва да знаете, че гладът има свое предназначение. Гладът е вътрешен стремеж! Той е мощна сила, която подтиква хората да направят нещо добро. Ако не знае как да направи доброто, той ще направи зло. Ако не знаеш как да употребиш Любовта, от незнанието си ти ще направиш зло. Всичкото зло в света се дължи на факта, че не знаем как да употребим благата, които ни са дадени. Тази е единствената причина за злото. С едно парче хляб, ти може да затикнеш дихателното гърло на човека и да го задушиш. Със сто грама вода ти можеш да задавиш човека. Човек не е просто същество. Ти искаш да обичаш един човек, но

същевременно у вас стават известни реакции, които запушват дихателната система на душата ти, на чувствата ти. Това наричат подпушване на чувствата или подпушване на симпатичната нервна система, на слънчевия възел в човека. При това положение в човека става цяла пертурбация. Следователно, няма да обичате много, няма да се лакомите. Ще обичате по малко, постепенно ще давате. И като ви обичат, пак ще кажете: Давай ми по малко! Няма защо да бърза човек. Той с векове, с хиляди години има да проявява своята Любов. Не трябва изведнъж да я прояви. Ако изведнъж проявите всичката си Любов към някой човек, вие може да го удушите. Мога да ви приведа ред примери в това отношение из живота. Всички онези майки и бащи, които са дали изобилно своите чувства на децата си, в стари години са пожънали плодовете на тази Любов. Последствията на тази тяхна Любов са били всякога лоши. Не само това, но органите на тяхната духовна натура са били вече подпушени. В децата е ставало известно натрупване и те са започнали да мислят съвсем физически. Детето е започнало да гледа на баща си като на обикновен човек. И тогава то е казвало: И друг може да ми бъде баща. То е започнало да гледа и на майка си като на обикновен човек и е казвало: И друга може да ми бъде майка. Не, на земята друга не може да му бъде майка, нито друг да му бъде баща. Точно определено е коя може да му бъде майка и кой може да му бъде баща. Аз не говоря за Бога като за ваш баща. Ако вие познавате Бога като ваш баща, вие ще познавате и своя баща като негов заместник, и тази майка е негова заместница. Казвате: Тази не е моя майка. Щом Бог ти я дал, ти ще я зачиташ заради Любовта си към Бога. За времето, докато си на земята, ти ще я признаваш за своя майка. Ако тя те пита какво ще ти бъде в другия живот, ти ще кажеш: За другия живот не зная какво ще ми бъдеш. В този живот си моя майка, а за другия – не зная. В другия живот може да ми бъдеш или сестра, или брат. Какво означава думата майка? Чрез тази майка Бог ти е дал някои неща, които други никой не може да ти ги даде. Чрез майката Бог дава на децата, на хората най-добрия ум. Чрез бащата Той дава на хората най-доброто сърце. Мъжът предава на синовете си и на дъщерите си най-доброто сърце. Жената предава на синовете си и на дъщерите си най-добрия ум. Когато някой иска малко ум, той трябва да отиде при майка си, тя ще му даде най-добрия ум. Затова именно е почитана майката. Ако детето почне да не вярва в майка си, неговият ум ще се обезвери, и постепенно ще почне да отслабва. Когато почвата отдолу отслабне и растенията отслабват. Ако почвата отдолу почне да се усилва и растенията се усилват. Ако твоята майка умствено се усилва и твоят ум ще се усили. Ако сърцето на твоя баща почне да се усилва и твоето сърце ще почне да се усилва. Затова е казано: Почитай баща си и майка си! Почитай майка си заради добрия ум в нея. Почитай брата си и сестра си, които се раждат заедно с тебе, защото те ще допринесат нещо за усилване на твоята физическа сила. Това е домът от физическо гледище, а също така и от

гледището на онези мистици от школата на възпитанието на дома.

Та казвам: Като дишате вие ще гледате да се свържете с онзи възвишен свят, ще мислите за съществата от този свят, които дишат не чрез дробовете, както хората, не чрез хрилете, както рибите, но чрез нови органи, които възприемат етера от въздуха. Вие се нуждаете от етер. Етерът е най-чистата материя, която човек може да изсмуче от въздуха. Този етер представя жизнения елексир. Но ако вие не можете да се свържете с тия същества, които възприемат етера от въздуха, дишането не е правилно.

Сега да оставим какво мислят хората. Вие, които вървите по пътя на окултизма, трябва да се научите да дишате правилно. Онзи свят трябва да ви бъде така ясен, и всяка година да имате поне по едно писмо от онзи свят. Всеки от вас да има поне по един познат от онзи свят. Когато се говори за онзи свят, вие мислите, че за да отиде там, той трябва да се излъчи. Не, има един естествен начин, по който човек може да отиде в другия свят. На човека се позволява поне един път в годината да посети онзи свят. Дава му се един месец отпуск да отиде на онзи свят, да прекара това време там и после пак да се върне на земята и да започне работата си. Нали същото става и със затворите на земята? Когато някой затворник прекара дълго време в затвора и покаже пред всички свои началници, че е започнал да се изправя, да подобрява живота си, те придобиват доверие в него и затова от време на време го пущат за един ден в града да се поразходи, да си направи някакви покупки и вечерта пак да се върне. Този човек има право вече да излиза. Така и всеки човек има право поне един месец да прекара в онзи свят и после да се върне на земята да продължи работата си. С този човек вече е станала някаква промяна.

Ще ви приведа един пример за едно посещение в онзи свят. Това ми разправяше един познат, началник в Чирпан, няма да кажа името му. Той имал само майка, която много обичал. Една слабост, която имал, била тази, че обичал много да партизанствува. Като дохождало въпрос до партизанщина, той не могъл вече да се самовлада. Един ден майка му заболяла и се пренесла цели три дена в онзи свят. Като се върнала от там, казала на сина си: Синко, след един месец ще замина за онзи свят, трябва да се приготвиш за това. Като я слушах да говори така, аз си мислех, че е малко занесена. Казах си: Нищо, стара жена е, няма защо да ѝ се държи сметка за това. В същност тя не беше стара. Едва имаше 45–50 години. Наистина след един месец майка ми ме извика и ми каза: Синко, заминавам днес за онзи свят. Докато се разбера какво иска да ми каже, тя умря. Погребахме я, но аз изживях голяма скръб и отчаяние. Цели три месеци се затворих в къщи и прекарах само в плач. Никъде не излизах.

Една вечер сънувам, че майка ми иде при мене и ми казва: Слушай, не искам да ме поиш със сълзите си. Аз искам да живееш един чист живот, да живееш по Бога и да се откажеш от това твое партизанство. Не искам повече да ме безпокоиш с твоите плачове. Да се облечеш хубаво, чисто и да излезеш между хората! Така иска Бог да се живее. Като станах сутринта, облякох се добре и излязох между хората. От този момент се убедих, че съществува друг свят. Сега и всички вие може да кажете, че умът на този човек е малко мръднал.

Казвам: Използувайте условията за онази вътрешна опитност. Вие отделяте Бога от хората, отделяте го от природата и искате да живеете по особен начин, да го видите по особен начин. Това е възможно за напредналите, вие трябва да видите Бога първо в хората. Вие трябва да видите Бога чрез растенията, чрез животните, чрез хората, чрез всички живи същества, чрез слънцето, звездите и т. н. Само така можете да добиете представа за Бога. Иначе като се говори за Бога има една опасност. За да познаят Бога, Той винаги се явява на хората при най-неблагоприятните условия на живота, че нищо вече не му се иска, никъде не може да се свърти, нищо не може да му помогне, тогава Бог ще му се яви. Когато Бог му се яви, всички груби състояния, всички груби чувства в него изчезват и с него става цял преврат. Който го види веднъж, оттам нататък той има вече особено понятие за живота. Той започва да търси страдания, мъчнотии и тягости. Дето отива, вижда нещата другояче. Дето отива, всички го посрещат добре. От този момент пътят му се оправя и се отваря. Всички животни, всички хора се изменят спрямо него. Който го погледне, все му се усмихва, всеки го кани, всеки е готов на услуги към него. В душата му настава един вътрешен мир. И му се отдават ред условия да бъде добър. Мъчно може да се определи какво нещо е Бог. Понятието за Бога е нещо, което не може да се определи. Понякога човек може да има само една фикция, само едно отражение за понятието Бог. Да видиш Бога само веднъж, това е нещо знаменателно, нещо епохално в твоя живот. То е достатъчно. Само веднъж да го видиш, ти никога няма да Го забравиш. Да Го носиш в себе си, не като вечен спомен, но като нещо, което постоянно се развива и усилва. Колкото и да се отдалечава тази светлина, ти всякога ще я виждаш. Където и да е, все ще Го виждаш. Между Бога и тебе ще бъдат наредени милиарди същества, ти ще Го виждаш някъде далеч от себе си. Обаче като се намериш пред някаква мъчнотия, или пред някаква скръб, тази светлина ще се увеличава все повече и повече. Щом стане някаква промяна, светлината ще се увеличи и всички хора ще бъдат в твоя помощ. Когато Бог иска да помогне на един народ, или на едно общество, или на едно семейство, или на един човек, всякога и на всякъде законът е един и същ.

Сега гледайте да имате тази вътрешна вяра, да изпитате доброто, което е скрито във всички хора, както и доброто, което е скрито във вашите души. До тогава до като ние не можем да проявим доброто, което е у нас, докато не можем да проявим *Любовта*, която е у нас, докато не можем да употребим знанието, което е у нас, както и свободата, която е у нас, ние не можем да видим и да познаем Бога! Щом проявим тези неща и Бог ще ни се изяви. В знанието, в което ние почваме да проявяваме *Любовта* си, в знанието, в което ние почваме да проявяваме своята мъдрост и свобода, които са в нас, ние, ние сме съзрели вече Бога.

„Умих се и прогледнах“. Пожелавам на всички да се умиете и да прогледнете!

Благословен Господ Бог наш.
Тайна молитва.

6-та неделна беседа от Учителя,
държана на 27-ми октомври 1935 г. 10 ч.
София, Изгрев

1935_10_30 Единият лев
лекция пред общия окултен клас

ЕДИНИЯТ ЛЕВ

5 ч.
Небето облачно.
Слаб вятър. Студено.
"Добрата молитва"
Имате ли зададена тема от миналия път? ("Не.") Пишете на тема: "Влиянието на светлината и тъмнината върху човека."

Някои от вас правите много обобщения върху темите, синтетично развивате нещата. Синтезът подразбира голямо знание. Вие трябва в един малък кръг да проучвате нещата. Защото след като сте писали тема, знаете толкова, колкото и преди да сте писали. Например какво нещо е музиката? Можете да говорите теоретично, но това не е знание. Какво можеш да пееш? Не можеш да вземеш и един тон както трябва, а разправяш философски, теоретични неща са същността на музиката, че тя повдига човека, че тя облагородява. На теория пишете неща, от които нямате понятие. Казвате: "Как така? Нали човек трябва да знае?" Сега, да ви дам едно малко обяснение.

Представете си, че аз знам, че ми трябват 20 лева, че имам нужда от тях. И разправям за 20-те лева – каква полза ще ми принесат, че хляб ще си взема с тях, че това-онова ще си взема. Трябват ми 20 лева, но ги нямам. Питам: Знанието ми за 20-те лева какво ме ползва, ако ги нямам? Мисля какво благо могат да ми принесат – мир, спокойствие, добър сън, а всъщност ги нямам тия пари. Хляба го нямам. Какво съм придобил, питам.

Трябва приложение. Ако парите са в джоба ми, ако хлябът е в джоба ми – имам тази опитност, знам положително това, което съм казал. И за всички други работи вие все по същия път вървите.

Някой задава например такъв философски въпрос: "В какво седи истинското християнство?" Или: "В какво седи хубостта на семейния живот?" Ожени се – ще видиш! В какво седи качеството на добрата жена? Намери я – ще видиш. Изобщо в сегашната култура говорим за неща, които не съществуват. Четеш романи – разправят, разправят, учат хората как трябва да се женят, как трябва да раждат деца, а след това, като се ожениш, не можеш да приложиш ни най-малко от тази теория. Тогава приличаш на английския реформатор Йоан Веслей, този, който

реформирал английската църква. Тукашните методисти са клон от неговата реформирана църква. Той, три дена след като се оженил, казал на своите приятели: "Не си струва човек да се жени." Защо? Неговата жена му казала: "Ти досега странстваше, скиташе се, ходеше да говориш за Христа, за това-онова. Сега си се оженил, вече няма да ходиш, вкъщи ще седиш!" Той бил постоянно на изпитание. Тя му отваряла писмата, да види какво са му писали и казвала: "Тук, в това писмо ти пишат: "Любезни"... Затова Веслей, като срещнал своите приятели, им казал: "Не си струва човек да се жени." И после дал такъв съвет на един млад последовател в Христа, евангелист; когато онзи му казал: "Намерих една много добра сестра, отлична", Веслей му рекъл: "Тя с Христа много добре може да живее, но не и с тебе." Един човек може да има добри вярвания, може да е много добър с Господа, но не и с хората. Защо? Няма разбиране. Някой ще каже: "Аз обичам Господа." Ти обичаш Господа, но с хората не можеш да живееш. Защо? Господ е далече и е съвършен, и дава всичко, каквото искаш, а хората са близо и не дават, а взимат. Щом вземат, ти ще се скараш с тях. У всички ви преодоляющето влияние е там, че всеки, с когото се запознаеш, има желание да вземе нещо от тебе. А пък когато се запознаеш с Господа, Той ще ти даде нещо, разбира се. Нищо не ти взема, нищо не ти иска. Защо хората не могат да живеят заедно? Защото всякога вземат. А защо с Господа могат да живеят? Защото Господ всякога дава. Това е естеството на човека. Ограниченото естество е такова.

И трябва да разпознавате две неща: преривното и непреривното. Злото не седи в живота. Защото злото се проявява само в един преривен процес, а животът е непреривен. Животът сам по себе си, от единия край до другия, е непреривен – нищо не може да влезе вътре в него, да го прекъсне, той е вечен. Но всичко зависи от преривните процеси. Това е волята на човека. Различни воли има в света. Следователно хората като си въздействат един на друг, от човешките воли се явява злото. Да кажем, че едно съвършено същество, което има свободна воля и може да вземе едно или друго решение, отправи своята мисъл към тебе, погледне те; какво ще кажеш? Това същество може да има всичките най-добри намерения спрямо тебе, то употребява своята енергия за добро, но след като я употреби, ти, като нямаш разбиране, може да мислиш, че той не е направил нещо много хубаво за тебе, и може да се роди един конфликт между теб и него. Вие често питате: "Защо Господ е направил така?" Дойде ти сиромашия, болест и питаш: "Защо са дошли?" Дойде ти някое неразположение, питаш: "Защо?" Къде е причината? У теб се зароди едно желание, хубаво, и ти търсиш друго едно същество, което е свободно. Да допуснем, че искаш да се ожениш. Но ти трябва да намериш едно друго същество, което също така има това свободно желание да се жени. И ти търсиш; намериш една жена, но тя не иска да се жени. Ти налагаш своето желание – една година,

две, настояваш с писма, че без нея не можеш да живееш, и най-после наложиш волята си върху нея и тя се съгласи. Дойдат и стари баби да я убеждават, че трябва да се ожени, и накрая младата мома се съгласи. И почвате да живеете заедно. Но след това тя се оплаква, че е нещастна. Защо е нещастна? Защото не е свободна! Нейният избраник, който казваше, че без нея не може, сега казва: "Каквото аз ти казвам, мен ще слушаш, аз съм за тебе Господ. На църква няма да ходиш. Няма да ходиш с такива верующи братя!" Тя по-рано каквото искаше си правеше, а сега - друг режим.

Аз ви привеждам примери от действителния живот. Такива неща могат да се случват и между светски, и между духовни, религиозни хора. Законът е все един и същ. Мислите, че като сте духовни, другояче живеете. Духовното сега е само лустро отгоре. Казват за този човек: "Той е много духовен." Най-после жена му разбира и казва: "Вече не искам да живея с този мъж." Защо не искаш? "Нетърпим е." Тя е права. Нетърпим е. Но питам я: Ти като напуснеш този, друг ще търсиш ли? "Разбира се, ще намеря друг, с когото да живея щастливо." Ожени се за втори – и с него не може да живее. И за трети, за четвърти, за пети. И умре, и замине за другия свят – и всичко се свърши. Казвам: Щом с първия не можеш да живееш, оттам насетне колкото и да ги избираш, все същото е. Ако с първия не можеш да живееш, и с втория няма да можеш, и с третия също и т.н. Каквато е първата ти постъпка, такива ще бъдат и следващите ти постъпки. Може да има изключения, но казвам какъв е общият закон. Аз не говоря само за отношенията в семейния живот. Въпросът не е само там. Има хиляда други отношения, които ще дойдат. Ще имаш отношения към децата си, ще се пристрастиш към сина си, към дъщеря си, ще мислиш, че каквото твоята дъщеря върши, друга като нея няма. Отчасти е вярно. Можеш да се пристрастиш към сина си, към някой свой приятел, към някой свой слуга. Пристрастие има навсякъде. Или можеш да се пристрастиш към някое свое верую. Пристрастяване има навсякъде.

Сега мнозина идват и ме задяват. Не се учете да говорите неща, които не съществуват! Дойде някой, кажа му нещо, а той изопачава работите. Аз му кажа едно, а той казва: "Учителя каза така и така. Учителя каза да не се жените." " Как тъй да не се женим?" – и се наежи. Аз действително казвам така, но кога? Щука и рак да не се женят. Котка и орел да не се женят. Вълк и глист да не се женят. Тук някой брат хвърлил око на някоя сестра. Какво ще хвърляш око? Най-първо ще отидеш да питаш баща ѝ и майка ѝ обичат ли те. После ще питаш и нея обича ли те. Ако преди тебе е обичала някого, остави я да се ожени за онзи, когото първи е обичала – нищо повече. Не влизай в чужда каша! Ти не можеш да измениш Божия закон. Първата любов е винаги най-силна. Тя никога не може да се изглади от

паметта на която и да е жена, на който и да е мъж. Жената се омъжи за друг и после въздиша за онзи, първия, и в този свят, и в онзи свят. Нали сте окултисти? Аз казвам да не правите погрешки, защото опасността е в това: проповядва се еднократната женитба, но тя не съществува. В този свят аз не знам колко мъже и жени има, които веднъж се женят. Ако приложиш Христовия закон – не външните отношения! – то ти като срещнеш някого, вече завързваш известни отношения с него чрез обичта. Дали те познава, или не, ти вече завързваш известни отношения. Ти внасяш в тях какво ли не. Като се обикнат някои, в отношенията им и най-добрите неща се внасят, но и най-лошите.

Така че, изисква се една малка философия. Вие вървите още като деца и казвате: "Господ ще оправи света." Аз знам това. Ще го оправи Господ, но вие ще заприличате на онзи княз, който изучавал окултните науки; той се влюбил в една много красива мома, но тя живеела много разточително. Князът намерил един адепт, който му казал как да вземе пари. Отишъл князът при едного, който пазел златото в света, и му казал: "Дойдох да ме кредитираш. Какъв кредит ще ми определиш?" "Ще те кредитирам. Ще даваш по три косъма за всяка торбичка злато." По десет пъти всеки ден ходел князът за пари и при всяко отиване давал по три косъма. За един ден – 30 косъма. И най-после не останал никакъв косъм на главата му. И отива пак, и казва: "Дай ми пари." "Дай косми!" "Нямам!" Като оголее главата ти, тогава къде ще отидеш? Докато има косми – има пари, като няма косми – няма пари. Преведете това. Докато имаш здраве, докато твоите мисли са свежи – навсякъде си добре дошъл, но като дойде време да оголее главата ти, да станеш песимист, да нямаш нито едно хубаво чувство – тогава никъде не те искат хората. Болен си - какво ще правиш?

Ако в този път, в който сега вървите, не можете да постигнете поне отчасти онова, което искате, тогава? И не само едно постижение. Вие може да сте много разположени един ден. За мен това не е важно. Разположението за един ден е като един красив ден. Това е разположението на деня. Човек трябва да бъде разположен всякога. Аз считам разположен човек онзи, който, като изгуби и къща, и всичко – пак да е разположен. Тия работи всъщност не се загубват. Жена ти замине – ти кажи: "Много добре, че замина." Умре син ти – кажи: "Много хубаво, че отиде при Господа, ще се учи." Философски гледа човекът! Не плаче за жена си, за децата си. Волът му замине – казва: "Много хубаво, че замина! По осем часа ореше, а сега си почива. Аз му тегля сега каиша." Той разбира всичко философски, спокоен е. Ще кажеш: "Защо волът му умря, защо жена му умря?" Това са ваши схващания. Сега, ще се роди у вас една друга мисъл: "Ние толкова лоши ли сме?" Хубаво, ако сте толкова добри, защо не оправите света? Разбирайте: Трябва да имате една божествена мисъл. Как ще оправим един свят, когато

имаме огън 60-70 градуса? Какво може да се направи с огън 60-70 градуса? Боб не може да се свари, хляб не може да се опече. Едва може да се свари едно турско кафе. С едно кафе какво ще стане, кажете ми!

Сега моето говорене прилича на онова, което Христос говореше. Той каза: "Горко вам, книжници, фарисеи и садукеи, лицемери!" "Учителю, като говориш така, нас осъждаш!" Той констатира един закон. Дали сте фарисеи или садукеи, дали вярвате в това или онова – това е друг въпрос, това е ваша работа. Твоето вярване нищо не допринася. Вярването нищо не допринася! Това, което в дадения случай можеш да приложиш - това е важното. Мен ме ползва в дадения случай любовта, която прилагам и опитвам. Какво мисля, как мога да философствам върху любовта, да я описвам – то е друг въпрос, то нищо не помага. То е като 20-те лева или 100-те лева, за които мисля и които нямам. Каква полза ще допринесат те, какво благо? Трите лева в джоба ми, с които мога да взема едно парче хляб, струват повече, отколкото стоте въображаеми лева.

Сега казвам. Трябва да опитате докъде сте дошли. Не отвън да го знаете, но вътре в себе си. Трябва да правите един вътрешен анализ. Като дойдат изпитания, разните видове болки – зъбобол, коремобол, кръстобол, гърлобол, гръдобол – всичките тия работи като дойдат, ще знаете – те представляват метод да пробвате докъде сте достигнали. Казваш: "Аз съм добър човек." Като те заболи кръстът, какво правиш? Не че като те заболи кръстът, ти си лош човек. Кръстът те е заболял по симпатия. Ти имаш една симпатия, която я е заболял кръстът. Трябва да знаете, че всички болести, които имате, идат по симпатия. Много малко болести има, които идат направо. Някой път и другите ги заболява глава по симпатия към вас. Всеки човек, който има симпатия към вас, ще го заболят очите, или кръстът, или рамото, или главата – ако вас ви болят. Защото по симпатия са дошли хората в света. Като те заболи кръстът, ти казваш: "Какво ли прегрешение направих?" Прегрешението ти е, че имаш симпатия. Как се ражда симпатията? Ти имаш една кокошка, обикнеш я; виждаш, че е тлъста – хванеш я, заколиш я и я изядеш – по симпатия. Защото, ако нямаш симпатия, ако имаш отвращение към нея, няма да я заколиш и изядеш. Обичаш и яйцата ѝ – симпатия имаш към тях. Пукнеш яйцето в тигана, опържиш го и го изядеш. Всички работи в света стават по симпатия. Казвате: "Да имаме любов!" Като дойде симпатията, тогава и на гърба, и на рамото, и на главата - навсякъде ще има симпатия. Тогава ще дойдат научно да разглеждат, че причината била в това, в онова, в какво ли не. Философски работи. Еди-кой си учен казвал така. Философската страна – това е механическата страна на въпроса. Това са вече последствия на симпатията.

По симпатия мнозина отиват в затвора. "Ще ми купиш ли едно балтонче?" Той е чиновник-касиер. Няма пет пари. Бръква в касата, взима и купува балтона. Правят ревизия – и хайде в дранголника! Защо влезе? По симпатия! Одумват се някои – пак по симпатия. Имаш някого, комуто симпатизираш; някой е казал нещо по адрес на твоята симпатия и ти се възмущаваш – как може така да говорят по адрес на симпатията ти! Ако не го обичаш, ще кажеш: "Хак му е!" Щом имаш симпатия, изваждаш нож като Петър, който искаше да защищава Христа. Но Христос му каза: "Петре, тази работа с нож не става. Сложи си ножа в ножницата, защото тълпа е това, ще пребият и тебе, и мене. Ако исках да избегна това, не трябваше да бъдем тук, а на друго място. Но понеже сме тук, прибери си ножа. Този въпрос по друг начин може да се разреши."

Има начин, по който можете да се освободите от противоречията на живота. Но преди всичко не трябва да се афектирате. Трябва да проверявате онова, което в дадения случай чувствате, вярно ли е, или не, данните верни ли са, или не. Например казвате: "Аз чувствам, че еди-кой си не ме обича." Добре, аз чувствам, че времето се е развалило – това значи ли, че времето е неразположено спрямо мен? Като стане по-студено, времето ми казва: "Миличък, сложи си по-дебело палто." Обаче аз не слагам по-дебело палто и съм с тънкото. Студът взима от човека. Като бръкне в джоба, взима ми парите – и аз съм неразположен. Какво нещо е студът? Той казва: "Сложете си дебели палта, затворете си касите. Аз дето мина, бъркам! Да не взема нещо!" Има религиозни хора, които обичат да крадат. Такъв човек казва: "Не оставяйте тия работи! Аз имам този навик, страдам от клептомания. И ако оставите тия неща, ще ме изкушават." Признава си човекът. Някой казва: "Аз съм сприхав човек." Не го бутайте този човек никъде. И законът е навсякъде такъв: щом имаш една болка, не я закачай.

Сега всички очакват, че като отидат на онзи свят, ще се оправят работите им. И на онзи свят ще бъде, както на този свят. Работите навсякъде могат да се оправят, когато човек има добрата воля да разбира едно съотношение. Човек трябва да знае, че е между два полюса: има същества, които седят по-ниско от него, има същества, които седят по-високо от него, прогресирали. Той е по средата. И по-нисшите, и по-висшите му влияят. Едните го снемат надолу, другите го повдигат нагоре. Между тия същества може да се роди нещастие за него. Ако те повдигат нагоре и ти дойдеш до висока степен в своето разбиране, а после дойдат нисшите и ти повлияят, и ти от тази височина се подхлъзнеш надолу, ти ще се повредиш много повече. Тогава, по-добре щеше да бъде никак да не беше се повдигнал нагоре. Всички несрети в живота произтичат от влиянията. Някой може да каже: "Защо Господ направи света така?" То е Негова работа. Защо Господ

направи топлината и студа, защо ги допусна – то е Негова работа. Това са закони, които съществуват. Като дойде студът, ще се облечеш. Като дойде топлината, ще туриш по-тънки дрехи. Злото е студ, доброто е топлина. Но като не използваш топлината както трябва, тя може да те изгори. И студът може да те изгори. А някой път студът може да ти причини едно добро.

Това, което ви говоря, някои ще ви ползва, някои няма да ви ползва. Всички имате известни възгледи и мислите, че сте се добрали до една истина, която е меродавна. Вие казвате: "Всичко може да стане, но аз не мога да падна." Може да е вярно. Аз съм един силен човек, вървя по пътя и мисля, внимавам да не падна. И не се спъвам да падна, но бутна някого и той падне. После втори бутна – и падне, трети бутна – и падне и т.н. Аз не съм паднал, но съм направил най-малко 20 души да паднат. Аз казвам: "Трябва да си отварят ума." Но не е разумно. Защо ще бутнеш този човек да падне? Казвам това само за изяснение на нещата, които стават. Не ставайте причина слабите да падат. Ако паднат сами, то е друг въпрос. Но вие да не ставате причина, вие да не ги бутате да паднат. Понеже в природата действа закон: като бутнете някого, един ден ще стане така, че това действие ще се върне върху вас. След време, може би след един-два месеца или след една година, ще дойде момент – някой и вас ще бутне по същия начин и ще паднете. Обратни движения има, които действат. Дали знаем, или не, те развиват кармата. Например има неща, които кармически идат от друг живот. Законът за кармата обяснява нещата. Трябва да знаем, че всички неприятности в живота ни идат от три източника: някои неприятности могат да дойдат от нашето подсъзнание, други идат от съзнанието, трети от самосъзнанието. А доброто може да иде от нашето подсъзнание, съзнание, самосъзнание и свръхсъзнание. От свръхсъзнанието – то е най-хубавото! Тогава можете да четете "Подражанието на Христа" например. Не е важно веруюто, което можеш да имаш ти, дали вярваш в Христа. Подражаваш ли Му? Подражанието значи: да вървиш по този път, по който Христос е вървял. Сега, някои поддържат, че трябва да вярваме в Христа. Христос казва: "Ако ме любите" – не казва "Ако ми вярвате", – "ще опазите моя закон и ще прилагате. И ще имате известна опитност." После казва: "И така да просветнат делата ви пред человеците, че като ги видят, да прославят Отца, Който е на небесата."

Това, което направиш – то е най-важното. Аз мога да вярвам, че съм много добър, мога да си въобразявам, че съм направил много работи, но в дадения случай онова, в което аз живея, благото, в което живея и което съм опитал, което от мен излиза и го предавам на другите – то е най-силното. Благото, в което аз живея – то е най-силното, не онова, в което аз вярвам! Може до известна степен и то да ме ползва.

Сега, аз ви навеждам на тази гледна точка, понеже здравословното състояние на човека зависи от онова, което той върши, от любовта, която в дадения случай той има към Бога. Здравословното състояние на човека зависи от любовта, която в даден случай има към ближните си, то зависи и от любовта, която има към себе си. Това са разбирания. В окултната наука тия неща са поставени по друг начин. Там те са забулени, тъй че трябва цяла година да глождиш една кост, за да изкараш нещо. Аз някой път мога да ви чета окултни изречения, за да видим какво ще разберете. А истинското разбиране е това: Здравословното състояние на човека зависи от любовта, която в даден случай има към Бога, към ближните си и към себе си. Не онова въображаемото, но в дадения случай от това, какво е твоето състояние, ти можеш да определиш каква е любовта ти. Ако ти казваш, че имаш любов към Бога и ако тая любов може да се затъмнява от посредствени постъпки, които са станали в даден случай, тогава любовта ти към Бога не е голяма. Ако ти изгубиш малко пари или някой е казал нещо по твой адрес, и ако това замъгли твоето съзнание, и ти загубиш любовта към Бога, тогава каква любов си имал към Бога? Любовта трябва да бъде неизменна. Аз съм привеждал този пример, ще ви го кажа пак.

Отива един индуски ученик при един от великите Учители на Индия да му даде начин, как да търси закона за служене на Бога. Учителят му казал: "Ще те пратя да направиш един опит. Там има един военен, един брамин и един светия. Най-първо ще отидеш при военния, ще му зашлевиш една плесница и ще видиш какво ще ти каже. После на брамина ще удариш една плесница и най-после на светията. И ще се върнеш при мене да ми кажеш последствията." Отива ученикът при военния, удря му една плесница. Онзи му ударил две и го търкулнал на земята: "Така не се удря, а така." Ученикът се поизтърсил малко, отишъл при брамина, който служел, и ударил и на него една плесница. Браминът се намръщил, вдигнал си ръката нагоре да го удари, но я свалил веднага. Ученикът си казал: "Тук малко по-добре изкарах. Ако беше ми ударил две плесници!" Отива при светията и удря и на него плесница. Светията си седи и не иска да знае. Той се занимава с нещо дълбоко и не иска да знае, че са го ударили. Връща се ученикът и разказва как е свършил работата. "Остави се! Още веднъж при военния да не ме пращаш. Аз му ударих една, а той две и ме потъркулна на земята." Учителят му казал: "Това е човекът на закона, човекът, който служи на буквата на нещата. Онзи, който вдигна ръката си и се отказа, той е човекът, който вярва, човекът на вярата. А онзи, който не искал и да знае, че са го ударили, той е човекът, който прилага." Онзи, който не е започнал още живота, казва: "Аз ще ти кажа как се бие. Кой те прати тук? " Ако постъпвате като военния, вие служите на света. Ако постъпвате като брамина, вие сте верующ, едва сега кандидатствате за

живота. А пък ако постъпвате като светията, то вие сте онзи, който прилага. Тия неща са неизбежни. В даден случай вие ще постъпвате или като военния, или като брамина, или като светията.

Не мислете, че искам да ви съдя. Защото не ми е работа, не обичам да съдя. Не искам да съдя хората по единствената причина, че не искам да се бъркам в нечистотии. Не ме интересуват вашите помии. Не, не искам да бъркам в тях. Ако искате, изхвърлете ги. Не ме интересува. Понеже вие ще изпитате един ден последствията на своята помия. Българинът има особен характер. Като направи къща, той прави на изток пруст. Майката, като измие паниците, излиза на пруста, хвърля водата на земята и казва: "Ще се погълне." И снахата от това балконче хвърля водата. Всички все така хвърлят и след 1-2-3 години идват болести, тия хора почват да чезнат. Казват: "Не знаем защо. Има нещо. Някаква магия." Почват да боледуват от ревматизъм и пр. Никаква магия, но вие хвърляте вашите нечистотии и сега носите лошите последствия. Всеки ден вие хвърляте помия: излизате на вашия пруст и я хвърляте на земята.

Представете си, че тръгнали двама и се хванали за ръка, две симпатии. Че каква симпатия тук? Никаква симпатия! И почват да говорят за тях, и казват: "Двамата ходили в града. Вечер се връщат в 12 часа. Какво ли правят?" Ако една овца се разхожда с един вълк, аз ще ви кажа какво ще правят. Ако се разхожда с друга овца, тогава е друго. Ако се разхожда с един овен, няма нищо, ще пасат трева двамата.Та казвам: Така не се говори! Бъдете свободни. Не се месете в неща, които не ви влизат в работата. Нищо не се ползвате от това. Ако дойде някой и ви иска съвет, дайте му хубав съвет, кажете му за последствията и го оставете. Вие казвате, че Господ живее у всички хора. Ако е така, той ще бъде в състояние да пази всекиго. В дадения случай чрез тебе Господ прави каквото може да направи, колкото и да е микроскопично. Тогава ще имате прогрес. Седят стари братя и сестри и очакват, казват: "Какво ли е било във времето на Христа?" Аз ги разбирам, те искат да бъдат във времето на петдесятниците, да слезе Духът върху тях. Каквото е станало тогава, няма да се повтори. Нещата не се повтарят. Онези дванадесет апостоли принесоха резултат, който няма защо да се повтаря сега.

Вие питате: "Като отидем на онзи свят, как ще ни посрещнат?" Като отидете на онзи свят, отначало ще ви посрещнат, както се посреща млада булка – ще ви турят венец и сватбени дрехи, но след една седмица ще свалят на булката венеца и сватбената дреха, тя ще се облече с други дрехи и ще й кажат: "Я, снахо, омеси малко хляб! Я донеси малко вода!" На нивата, вкъщи - навсякъде ще работи булката. Работа трябва! Така е на Земята, но на онзи свят също има работа. Може да ви пратят на Земята

като кандидати да ръководите някой грешен човек, който постоянно пада и става, и който има някои желания, с които трябва да се справи. Вие му говорите, а той прави противното на това, което му казвате. Назад не можете да се върнете, защото от неговото повдигане зависи и вашето повдигане, и от неговото падане зависи и вашето падане. Какво ще правите? Може би ще пожелаете да се върнете на онзи свят и да кажете, че не сте могли да му повлияете. Обаче не можете да се върнете назад.

Мнозина от вас искат да станат учители. Имате една идея и казвате: "Хубаво е човек да бъде учител." Хубаво ли е човек да взема пари назаем? Вземеш пари, уредиш работите с една полица, после с втора полица и т.н. Наредят се 10 полици и почнат да идват изпълнителните листове. Ще те турят натясно, какво ще правиш? Това става в живота. Някой път се намирате в много лошо положение и искате да се самоубиете – някой изпълнителен лист е дошъл. Вие казвате: "Стоян е виновен, Драган е виновен." Не, никой не е виновен, но полицата е дошла.

Не вземайте, не се товарете с непотребни работи в света. Аз съм засягал този въпрос, втори път няма да го засягам. Сега ви казвам: По този начин, по който сега вървите, вие си създавате ненужни страдания, излишни страдания, които не са във вашата карма. Един прост пример да ви дам. Потребна ви е една къща с две стаи и една кухня. Потребна ви е отвън и една малка барака за дърва. Това е предвидено в бюджета. Вие имате пари. Но дойде един ваш приятел и ви казва: "Поразшири къщата, направи втори етаж, пък тури и една хубава каменна ограда!" Ти направиш каменната ограда и похарчиш два пъти повече, отколкото струва къщата. Питам: Какво си спечелил сега? Почват да те обикалят. Ти вече няма да можеш да живееш спокойно. Имаше пари да направиш две стаи и кухня и нямаше дългове. А сега, като направи каменната ограда и втория етаж, задлъжняваш. Казваш: "Ще вземам наем." Не си прави илюзии. Ако не плащат наемателите? И наематели не можеш да намериш. Не разчитайте на наематели, те са изгубена работа. На никакъв наемател не разчитай! Дойдеш ли до наематели, табана-кувет *)! Остане ли да разчиташ на наематели, това са външни работи!

(тур.) – беж да те няма (бел. ред.)

Разчитай на онова, което Бог е вложил вътре в тебе, а другите неща са само спомагателни средства: и светиите, и ангелите, които ще дойдат. Но първо разчитай на онова, което Бог е вложил в тебе. Ако разчиташ на него, ти си на правия път. Всички други влияния ще дойдат и ще съдействат. Но ако ти оставиш Божественото, което е вложено в тебе, и се осланяш на този или онзи, на светии и пр., то е изгубена работа, ще загазиш. Светиите

идват при тебе тогава, когато разчиташ на Божественото, защото те имат божествените способности, та отиват там, където хората обичат и разчитат на Божественото в себе си. Тогава няма да има и това оплакване: "Като съм тръгнал в този път, какво съм придобил?" Всъщност тръгнали ли сте в този път? Ни най-малко! Вие сте хванали крив път. Мислите, че вървите по правия път? Не, не, ще се върнете назад до спирката, от която сте взели кривия път, и сега ще хванете правия път! Това са образни изяснения. Някои от вас, които ме слушате, ще кажат: "Кого ли има предвид Учителя? Някой е направил нещо. Станало е нещо на Изгрева. За кого ли е това?" За никого не е това! Всички на Изгрева вървите в крив път. Знаете ли какво разбирам като казвам това? Аз разбирам: в момента – в дадения момент, в този момент! В този момент ти може да си на крив път, а в следния момент можеш да го изправиш, в третия момент пак да кривнеш. Трябва да осъзнаеш, че си кривнал, защото, ако не го осъзнаеш, не можеш да го изправиш, може да мислиш, че твоята постъпка е права. Трябва да имаме една мярка, с която да мерим и да знаем дали сме постъпили право, или не. Във всеки случай аз трябва да знам това! Не да се самоосъждам, но да имам съзнанието да изправя нещата.

Капитанът има един уред, с който постоянно наблюдава дали има отклонение в курса на кораба, защото в океана понякога има силни течения. Ако той не следи курса чрез този уред, корабът може да се отклони вляво или вдясно от пътя си. Ние също постоянно трябва да се коригираме, защото има влияния, които постоянно ни отдалечават от верния път, така че всякога трябва да отивате при този уред и да проверявате дали не отбелязва отклонение. Може да има един градус отклонение или повече. Трябва да коригирате постоянно пътя, по който вървите. И тогава няма да има сблъсквания. Ако не вървите по една и съща посока, по верния курс, ще има сблъскване. Ако вървите постоянно по една и съща посока, правилно, няма да има сблъскване. Всяко сблъскване означава, че пътят на някого от вас е изкривен. Злото е там. Трябва да се коригира. Защо е така? Пътищата ви трябва да бъдат успоредни. Всички трябва да вървите в една и съща посока. Откъдето и да тръгнете, успоредно трябва да вървите. Целта е онзи възвишен живот.

Сега вие се утешавате, че криво-ляво ще изкарате живота. Не криво-ляво! Право трябва да се изкара животът! Криво-ляво нека светът да живее. Вие трябва право да вървите. И ако ме слушате, аз бих ви казал много работи. Всички несгоди на Земята могат да се изправят много лесно. Според мен оправянето на света в материално отношение е толкова лесно, че и децата го знаят. Например в България има 5 милиона българи, нали така? Ако всеки българин отделя на ден по един лев, той ще има 365 лв. в годината; 5 милиона българи по 300 лв. от всеки на година, колко милиона правят?

Един милиард и половина. Значи, ако всеки даваше само по 1 лв., щеше да има един милиард и половина за бедните и страдащите на година. Така и работите на всички щяха да се уредят. И благотворителните дружества само щяха да разнасят средствата и така да помагат. Ако всеки българин отделяше по един лев, бедни българи нямаше да има! Които имат, имат, но които нямат, ще им се създаде работа и така ще може да им се помогне. А сега казваме, че Господ ще помогне. Чудна работа! Той всичко е дал в нашите ръце и нищо не е оставил у Себе си. Цялата Земя е дал на хората. Къде е имуществото на Господа в света? Вие сте взели по една педя земя и всеки казва: "Тази земя е моя, тази нива е моя, този двор е мой, тази къща е моя." Всичко е във вас, а казвате, че Господ е направил света. Тогава вие трябва да плащате наем на Господа! Ще дойде Той с изпълнителен лист и ще каже на наематели и собственици: "Ще плащате!" Природата един ден ще поиска да си плащате данъка на Господа. Един ден Той ще прати за секвестър и най-после ще секвестира: жена ти, сина ти, слугинята ти, а най-после и тебе. И в следващото поколение пак ще секвестира. Секвестър има! Казвате: "Утре ще платя." Секвестър е това – трябва да изплащаш! Вие си създавате и друго заблуждение: "Как ще ме погребват?" Не чакайте да умрете! Нека да има умиране, но да умрат всички ваши погрешки, да живеете без погрешки. За тях да умрете. Това е животът. Всички ония лоши мисли, които от памтивека са унаследени – всичко това като умре, да остане чистото и да живеем чист и свят живот.

Сега на въпроса. Вие казвате: "Слушайте онова, което Божественото говори вътре във вас." Има три източника, от които трябва да се пазите. Най-първо слушате първия източник - Божественото, което ви говори вътре във вас. Щом говори то, човек не е раздвоен. Всякога, когато дойде Божественото, човек е силен и мощен. След това идва друга мисъл – да се коригира Божественото – вторият източник. Идат и други второстепенни мисли. Щом ви заговори Божественото, всякога се ражда във вас едно ехо – да го коригирате. Един малък пример ще ви дам. Дойде ви една идея да направите едно добро, да дадете нещо - заделите си една сума. След това идва ехото: "Остави сега! Много са тия пари! Защо ще ги даваш?" Втората мисъл коригира Божественото. Поседиш малко, поколебаеш се и най-после извадиш едни лев, дадеш го и казваш: "То е достатъчно." Другите пари, които си обещал, си ги изял. Божественото е онова, което си обещал – направи го! Едно правило: Никога не коригирай Божествените работи, ако искаш да ти е мирна главата, макар и да си без пет пари! Някой идва при мен и казва, че от големи добрини страдал. Да ви приведа един анекдот. Дошъл при турския султан един богат човек, няма да му кажа името. Казал му: "От ядене и пиене осиромашах." Това са източни поговорки. Тогава султанът го попитал: "Я ми кажи, като си ял толкова много, кое е най-хубавото в кокошката?" "Кожата с тътката." Султанът

наредил: "Дайте му 250 турски лири!" Отишъл си човекът, разправил какво станало – как султанът го попитал и как той казал, че най-хубавото на кокошката е кожата с тътката. Тогава и друг решил да отиде при султана, и той му казал, че е закъсал от много ядене. Султанът го попитал: "Кое на бивола е най-сладкото?" Той казал: "Кожата с тртката." Тогава султанът наредил: "Ударете на този 25 тояги и да си върви!"

Има един метод в света, който ние държим. "Кожата с тртката" разрешава въпроса при кокошката, но при бивола не го разрешава. Давам ви един принцип: Съобразявайте се винаги с Първото, което разрешава и което не раздвоява. Божествено е само онова, което не раздвоява ума ни, което не раздвоява сърцето ни, което не раздвоява волята ни. Божествено е само онова, което не разделя, не раздвоява и държи в единство човешкия ум, сърце и воля. Всяко нещо, което разединява нашия ум, сърце и воля, съдържа чужд елемент, то не е Божествено. Тогава работите не вървят. Трябва да имате това като едно правило. Постъпвайте според него и работите ще вървят. И когато започнеш една работа, гледай умът ти, сърцето ти и волята ти да не са раздвоени. Щом си раздвоен, нещо човешко се е вмъкнало в теб. Тогава не бързай. Изисква се време, докато поправиш погрешката, докато се възстанови единството в ума ти. Тогава започни работата. Вие може да кажете, че знаете тези неща. Не ги знаете. Това, което не сте опитали, за него нямате знание. То е само теория, в която вие вярвате. Аз не искам да вярвате в това, но приложете и опитайте го, да видите дали е така, или не. Ако го приложите, ще имате същите резултати. Вие имате някои резултати, но това не е още задоволително. Туряш един млечен компрес на крака си и помага, туриш компреса на друго място и не помага. Това не е панацея. Един компрес може на едно място да помогне, а на друго място – не. Сложиш един сгряващ компрес – действа в известни случаи. Вземеш един студен душ – в някои случаи помага, но студеният душ не е нещо универсално, меродавно. В известни случаи, ако имаш излишна топлина, може да ти помогне, но ако в теб топлината не е в достатъчно количество и вземаш студен душ, капилярните ти съдове ще се свият и ще имаш обратен резултат. Системите на Куне и на Кнайп са прави, но и на двете им липсва нещо много важно, много съществено – това е психологическото състояние, духовното състояние, което човек трябва да има в дадения случай. Например те препоръчват човек да ходи бос. Здравият може да ходи бос сутринта, но болният – не. Аз бих го посъветвал да ходи бос към 11 часа, когато се стопли земята. Постепенно да се научи. Известни правила не са за всички еднакви, това е само за лекуване.

Голяма работа се изисква при Куне. При някои болести, за да се лекуваш, трябва да правиш на ден по три бани, студени бани, да седиш вътре, също

и разтривки по 15 минути. Ами аз ако те пратя да копаеш на лозето 15 минути, ти ще имаш по-добри резултати, или същите.както при Куне. И водата е хубаво нещо. Но аз, и без да вземам тези бани, пак мога да имам същите резултати. Аз мога да направя и на Куне баните така: Представям си, че си събличам дрехите, представям си, че седя във водата, представям си, че 15 минути се разтривам – и имам същите резултати. Сега няма да ви доказвам това. Доктор Миркович имаше едни хапове от една американска трева. Още имам една кутия от тях. Той ги даваше цели. И който имаше запичане, като вземеше от хаповете, се оправяше. Аз взех и разделих хаповете на 4 части, после на 8 части и после на 16 части. Д-р Миркович даде на своя пациент по един цял хап, пък аз на друг пациент дадох по 1/16 част. Казвам му: Твоят начин е алопатичен, а моят е хомеопатичен. И двамата пациенти имаха резултат от хаповете. Д-р Миркович казваше: "Божа работа е. Духовете го правят." Той винаги казваше: "Духовете го правят", научно не го обясняваше. Беше учен човек, но като дойде до някои работи, казваше: "Духовете го правят." Под “духовете” той разбираше Разумното в света. Значи и малкото хапче помага, когато се намеси Разумното в света. Той се подсмиваше и ми казваше: "Моите духове, с които аз си служа, са по-невежи, а твоите духове са по-учени, затова като даваш малко хапче, пак действа." Така че законът е следният, аз го обяснявам малко научно: Ти можеш да запалиш огън с една лопата въглища, а можеш да го запалиш и с една кибритена клечка, и ще имаш същите резултати. Ако дървата са сухи, като драснеш с клечката, веднага ще се разгори огънят, ако са влажни, трябва да туриш голям огън и да духаш, за да се разгори. Зависи от условията, при които си. Значи не е многото, което помага, но малкото, Божественото, като го направиш навреме, ще имаш резултат.

Пазете правилото! Виждам, че всинца сте станали много скържави. Забелязвам у всинца ви една вътрешна, духовна скържавост. И тя вече се отразява, ставате и външно скържави. Някои в началото бяха по-щедри, а сега са започнали да стават скържави. Някои искаха светии да стават, а сега виждам -напуснали са светийството, оставили са го за друг живот. Не, не, с малко започвайте, но всеки ден да има микроскопично подобрение в хода на вашия живот. Например всеки казва: "Това е братство – трябва да ни помогне!" Това е една скържава идея. Всеки има желание да му се помогне. Вие сте на крив път. Ето какво трябва да имате в ума си, ако искате да ви върви: В Божествения свят, в света на светлината има едно практическо правило; и в менталното поле, и в астралното поле, и във физическия свят – законът е същият. Колкото въздух приемаш в дробовете си, толкова и ще изпускаш навън. След това, ако си умен човек, с този въздух ще дадеш и нещо от себе си навън. Много малко от въздуха ще ползваш. Но ти си скържав, пазиш се и се страхуваш. Защо? В следващия момент пак ще

получиш въздух. И светлината, която си приел, ще я върнеш назад, защото това, което виждате, е резултат на онова, което сте приели. И в материалния свят е така: ако от това, което си взел, нищо не дадеш, ти си на крив път и не можеш да имаш успех. Пари на заем вземаш – ще туриш на ума си, че тия пари ще ги върнеш. А ти туряш мисълта, че тия пари няма да ги върнеш – и не ги връщаш. Ще туриш на ума си, че това, което вземаш, ще го платиш – и го плащаш. Ако си казваш: "Я го платя, я не", ти вървиш по крив път. Още в началото ти си направил погрешка: ако можеш да върнеш парите, вземи ги; ако не можеш, не ги вземай. Тогава постъпи другояче: Като отидеш при този човек, от когото смяташ да поискаш заем, ще бъдеш искрен. Защото в света има два метода: единият – човешки, а другият – божествен. Ще отидеш при човека и ще му кажеш: "Можеш ли да ми дадеш пари назаем по Бога? Няма да ги търсиш, ще ги оставиш на мое разположение, и ако ми дойде на ум да ти ги върна, и ако мога, ще ги върна. Ако не ти ги върна, да не ме считаш длъжен и да не ме съдиш." Ако той каже, че по Бога не може да ти ги даде, а по човешки, тогава ще му дадеш една полица. Ако вземеш парите по човешки, трябва да ги върнеш точно навреме, няма да закъсняваш нито с един час! Това е правилото, ако искате да успявате. Защото небето, духовният свят обича точността. Слънцето, звездите изгряват точно навреме, всичко в природата работи с точност. Ти казваш: "Я платя, я не", но ако не бъдеш точен, се задължаваш. Тогава ще вземеш божествения метод, той е с дългосрочни изплащания. Ще дойдеш и ще ми кажеш: "Можеш ли да ми дадеш пари на дългосрочно изплащане, да ги върна след 1000 години?" Човешкият метод е с изплащане в къси срокове – за един месец, за една година, най-много за 5-10 години. Божественото е – за хиляда години. Ако употребя човешкия метод, предварително ще обмисля дали мога да се изплатя, или не. Ако мога, ще взема парите, ако не мога, няма да ги взема. "Ами какво ще стане с мене, ако не взема?" Ако не взема, ще страдам, но ако взема и не плащам, страданието е още по-голямо. Трябва да се освободите от старите навици. Вие сега питате: "Как ще се оправи животът?" Ако нямате вътре в себе си съдии и стражари, и ако сами не уреждате своя живот, кой ще го уреди?

Пак казвам: Скържавостта я напуснете, турете я настрана! Аз съм за даването, но не за безразборното даване. Да дадеш, но намясто да е дадено и да знаеш, че изпълняваш волята Божия. Да изпълниш волята Божия!

Две неща трябва да знаете: Не се раздвоявайте по отношение на онзи Божествен принцип, който работи във вас, защото той е, който ви дава вдъхновение. Щом вършиш нещата по любов, ти ще бъдеш силен. По отношение на ония, които живеят по този начин, няма изключение. Който върши нещата от любов, за него няма изключение. Щом не вършим

нещата от любов и имаме известни човешки съображения, тогава има изключения. Има изключение 50%, 75%. В Божествените неща няма изключения, в другия метод има изключение. Аз говоря само за тези, които искат да вървят по пътя на ученичеството. А онези, които сте слушатели – това, което говоря, не се отнася до вас, вие можете да вървите по онзи път, който вие знаете, и ще си носите последствията. Но вие, които искате да вървите по Божествения път, като ученици, опитайте този метод с единия лев! Искам поне за една година всички, които сте ученици, да го опитате. Никога да не сте раздвоени в съзнанието си по отношение на това, което правите. Направете един опит: Всеки ден отделяйте по един лев, като ученици. Ако го искате. Един лев на ден. Турете го настрана, за да се изпълни Божественият закон. Ще казвате: "Както аз турям един лев в касата, така и всички хора по Земята да турят по един лев!" Вторият ден – пак така. По този начин вие пускате вашата мисъл да работи по целия свят – да се махне тази скържавост! Ще кажете: "С един лев какво ще стане?" С един лев ще стане това, което ще стане с кибритената клечка. Ти можеш да запалиш огъня на всички хора по целия свят, да си сготвят ядене.

Сега вие ще почнете да философствате, един друг ще се съветвате. Ако ще се съветвате един други, оставете тая работа, каквото сте слушали – забравете го. Ако всеки един от вас каже: "Ще го направя!" – тогава добре, но ако го разисквате, не го правете. Всеки един от вас, като си отиде в къщи, да каже: "Каквото каза Учителя, ще го направя!" И ако няма резултат, ще дойде при мен. А ако си каже: "Какво ще стане с един лев?" – да го остави.

Ако вие питате: "Да го направя ли?", вашата работа ще прилича на случая с един прочут български пчелар, комуто дадох някои съвети. Той имаше 150 кошера. Исках да му помогна пчелите му да дават повече мед. Той ми каза: "Десет години търсих цяр. Тази година искам да си уредя всичките сметки." Казах му: Да ти дам един съвет. Колко кошера имаш? – "150." На 10 кошера ще отделиш един за Господа. Значи 15 кошера ще отделиш – те да са за Господа! И после петнадесетте кошера, като се роят, по три роя ще дават; 15 по 3 роя – стават 45 роя; 15 и 45 – всичко 60 кошера – за Господа. И според Божиите кошери ще вървят и човешките. Той ме гледа, гледа и каза: "Защо му трябват на Господа кошери?" Тогава му казах: Върви си. Работи си по стария начин. Тази година му измряха всичките кошери. Той фалира и замина за другия свят, и се приключи въпросът.

Приложете в живота си Божественото! Тайно трябва да прилагате в живота си Божественото. Всички наши нещастия в умствения, в сърдечния и във физическия свят зависят от онова колебание в Божественото; Божественото, което трябва да направим. То е в малкото, не е в многото.

Всеки може да го направи. Но Божественото малко да го правим от сърце, и като го правим, да се радваме на онова, което правим и никак да не се оплакваме в света, да не казваме: "Аз от много добро страдам в света." Не говорете така! От добро човек не страда. Имайте вяра в Божественото! Не само вяра, имайте любов и приложете Божественото! После, не се тревожете, защото героят не се тревожи. Героят, като дойде при един камък, стегне се, изпъкнат му жилите и вдигне камъка. В него има напрежение, той казва: "Ще вдигна този камък!" Да има у вас напрежение, без тревоги. Като дойде напрежението – без тревога! Но нека да има напрежение. Да не мислите, че като влезете в Божествения свят, ще ви посрещнат като млада булка и само ще ви мажат ръцете и лицето с глицерин? Не.

Сега: Само онези, които доброволно и съзнателно могат да приложат задачата с единия лев, да я приложат; и каквито резултати има, една година да мълчат и след една година, пак на този ден, като се съберем, ще видим какво е станало.

"Отче наш"

6 ч. 35 м.
6-а лекция на Общия окултен клас,
изнесена от Учителя на
30 октомври 1935 г., сряда, София, Изгрев

Следват гимнастически упражнения.

Книги:
* Единият лев
Към извора (Общ окултен клас. Година XV (1935–1936). Том I. София, 2002)
18 беседи от 25 септември 1935 г. до 22 януари 1936 г.
Начало: 05:00

1935_11_01 Знание и чувствителност
лекция пред специалния клас

ЗНАНИЕ И ЧУВСТВИТЕЛНОСТ

„Отче наш“

Към кой свят спадат впечатленията? Четете темите си. /Чете се темата „Силни и слаби впечатления, силни и слаби мисли“./ Пишете тема върху „Свойствата на четните и нечетните числа“. – /„Имали сме такава тема“./ – Щом сте имали, щом един въпрос е проучен, в какво седят свойствата? Пишете тогава върху „Свойствата на двойните и тройни числа“. – /„Не ги знаем“./ – Ще помислите малко, макар, че не ги знаете. Нали едно дете, като се ражда, знае ли всичко? Някои неща са съвсем незнайни, после стават знайни.

Какви са свойствата на точката в геометрията? Колко елемента има геометрията? Да оставим сега геометриците какво мислят. Колко елемента има геометрията? Точката е един елемент. – /Точката, линията, плоскостта и тялото./ – Да допуснем сега, че имате една плоскост, която е квадратна. Ако квадратът измени своята форма, става един ромб. Какво отношение имат линиите? Границите на тази фигура какво отношение имат? Сега, имате понятието център, имате точка. Математическата точка е безпространствена, геометрическата каква е? Каква е разликата между математическата и геометрическата точка? /Еднакво се определят – че нямат никакво измерение./ Не че точката е несъизмерима, тя е съизмерима. Защо е несъизмерима? Защото няма с какво да се мери. Сега имате един метър, имате една единица, с която мерите. Несъизмерима ли е тази единица? Понеже няма друга мярка, с която да я мерим. Според вас, коя е най-малката мярка, с която можем да мерим? Тогава може да вземем от две несъизмерими неща да направим нещо, което е съизмеримо. Между две точки може да теглим една права, която можем да вземем за мярка. Две точки са несъизмерими, но правата линия е съизмерима, служи като единица.

Сега да допуснем, че имаме четири линии съединени, и да допуснем, че тия четири линии са перпендикулярни една на друга. Ако са перпендикулярни, какво имате тогава? Ако се пресекат тия четири перпендикулярни линии, каква фигура ще се образува? Колко граници има тялото? Нали човек е едно тяло, после растенията са тела, животните са тела, камъните са тела. Значи разнообразни свойства имат телата. Да кажем, отношенията на две тела какви са? Едното тяло е растение, другото тяло е човешко тяло. Какви са свойствата? Начинът на храненето един и същ ли е ?

Телата нали се увеличават или се намаляват? Сега да дойдем до чистото механическо гледане. Когато едно тяло се намалява в пространството, кои са причините за намаляването? Чисто геометрически. Телата не са в покой, в природата няма покой, но има движение. Следователно, когато едно тяло се намалява или уголемява, кои са причините? Или че тялото се отдалечава, или че ние се отдалечаваме от тялото. Когато това тяло се увеличава, приближава се. То е едно явление за телата. Когато телата се приближават едно към друго, какви свойства придобиват? Например, ако нашата земя се приближава по-близо до слънцето, какво добива? Повече светлина. Следователно, става по-светла. Пък когато се отдалечава? Слънцето малко потъмнява, по-тъмно става. Сега каква е задачата на геометрията? Растенията изучават ли геометрията? Нали са ученици растенията. Само че в техните школи не изучават теоретически. В природата, в растенията няма теория, всичко е на опит, теоретически разграничения за точката няма, за правата линия [няма]. Тия неща за тях са непонятни. Едно растение може да направи една права линия; може да направи квадрат, без да философствува за квадрата. Това са предположения, понеже от чисто физическо гледище по кой начин ще знаем, че растенията изучават геометрията. Ами нали те строят. Тогава материалистите казват: „Как може растенията да изучават геометрия." Растенията са изложение само на по-висши същества. Всъщност растенията в света не съществуват, според метафизическото схващане. Как тъй? Растенията са картина на по-висши същества. Представете си, че направите един аероплан без да има някой в него, че той да може да хвръкне и хвърчи до известно време. Или вземете една свещ, тя гори до известно време, вие виждате проявление на друго същество. Тя има съществувания на други. То не е към мен. Метафизиците така разсъждават. Прави ли са? Сега, например, окото на човека само ли е станало? Окото израстнало. Очите растат. Че и ушите растат, и космите растат. Растат само къде? Може ли окото да расте вън от тялото? Тогава какво ще кажете? Че окото е част от какво? Кракът вън от тялото може ли да расте? Кракът нали е част от тялото? Но тялото е създадено от ред, от известно количество клетки. Всяка клетка може самостоятелно да живее. Съществуват клетките, отделно може да живеят. Но когато тези клетки се диференцират, започват да строят тяло. Краката отделно не могат да съществуват, вън от тялото. И човешкото тяло вън от физическия свят не може да живее. Вън от въздуха не може да живее, вън от светлината, вън от топлината, вън от водата не може да живее. Както кракът е зависим от тялото, така тялото е зависимо от друго тяло. От какво е зависимо човешкото тяло? То е част от друго тяло. Това друго тяло самостоятелно ли е ? От какво зависи човешкото тяло? – /От земята./ Земята е част от слънцето. Слънцето е част от нещо друго. Значи, има един общ организъм

в природата, в който всички неща са само части. Те са философски разсъждения. Та казвам, в геометрията как се разглежда. Ние разглеждаме само физическия живот. Фактически, ние си служим [с геометрията] за построяване на телата, на една къща например. Всичко друго, което правим в света, преди човек да е знаел какво е геометрия, той го е построил. Когато телата са се построявали, и най-малките същества са строили по законите на геометрията. Човек се е много ограничил, станал много еднообразен. Например, ако разглеждаме съвременния живот, учените са много еднообразни. Те изучават само външната страна. Когато се изучава едно тяло физически, човек как може да го изучава? Колко неща можем да забележим в него? То се движи, [отбелязваме] посоката. Допуснете, че виждате едно човешко тяло, което постоянно се движи, несъобразно е неговото движение. Имате тела, които се движат правилно. В небесното пространство слънцето, звездите се движат правилно. Движението на човешкото тяло е много своеобразно. Нали казваме, че всички тия тела се движат около един център. Около какво се движи човек? Един ученик най-първо, докато седи в гимназията, около какво се движи? Отиде в гимазията, пак се връща. След туй има друга точка. Той винаги не върви по една права линия, но по начупена линия върви. Как ще му определите пътя? Представете си, че едно разумно същество изучава движението на човешкото тяло. То вижда, че има голяма несъобразност, човек върви, криволи, много несъобразно върви, ходи, разхожда се. Как ще му определите пътя? Тогава, от ваше гледище, има ли човек геометрически правилен път? Как мислите, има ли правилен път? – Няма. Но то е привидно така. Човек сам по себе си има един определен правилен път. Онези са особености.

Например, кои са особеностите на месечината в нейното движение? Става едно прекръстосване с орбитата на земята. Пътят на земята показва, че той е една крива линия. То произтича [от това], понеже [месечината] се движи около земята и [със] земята едновременно около слънцето. И месечината прави движение около слънцето. Ако разглеждаме месечината, която се движи около слънцето, какъв ще бъде пътят на месечината и какъв ще бъде пътят на земята? Например, докато земята направи едно обръщение около слънцето, колко обръщения ще направи месечината около земята? – /„Дванадесет“./ Тогава ще има голямо разнообразие, туй движение как ще ни се представи от гледището на земята? Пътят на земята е една спирала, по-малка – пътят на месечината. Да допуснем сега, е в този квадрат двете линии се стесняват. Линиите ВС и АД се приближават, разстоянието между тях се намалява, другите две линии се отдалечават. Казвате, че двете линии се скъсяват, но всъщност скъсяват ли се? Скъсяването на линиите показва, че тялото се дели. Ако линиите се смаляват, тогава плоскостта се дели. Но така ли е? Да допуснем сега трета линия. То са разсъждения.

Представете си, че имате ъгъла [B]A[C]. Ако този ъгъл започнете да го увеличавате, като разтваряте тия линии, линиите АВ и АС, щом дойде до 180 градуса, какво ще се образува тогава? – Права линия ще образуват страните. Да премерим сега, колко сантиметра има едната и колко другата страна, за да бъдем точни в мярката. Едната е двадесет, другата е двадесет и три сантиметра. Ако рамената на този ъгъл се отворят, тогава ще имате една линия 43 сантиметра. Ще имате една права линия. Най-първо тия две линии се пресичат. Питам: Тогава какво изменение [е] станало в отношенията? Те са граници тия две линии. Какво се предполага? Това са две граници. Ако имаме само една права линия, какво се предполага, че ти вървиш в една права. Няма противодействие. В тия двата пътя имате едно противодействие. Противодействието е в точката А. Тия линии се пресичат. Правата линия по какво се отличава? Че в правата линия нямаме противодействие, а в един ъгъл имаме вече противодействие. Какво трябва да се вземе в съображение? Ако две същества тръгнат от две различни точки и те имат отношение в движенията си, и се намират в една плоскост, вървят перпендикулярно едно на друго с еднаква бързина, те ще се срещнат в точката А. Значи, ако те се движат хармонично, с еднаква бързина, ако не спират, питам: Какво би станало в тази точка? Стълкновение, колизия. При пресичането на пътищата, при срещането на двете тела ще стане сблъскане. Някой път и в самия човек става сблъскване. Двама души имат сблъскване на техните идеи. От какво произтича сблъскване на идеите? Двама души, които вървят по пътя, се сблъскват и като се сблъскват, тогава хората падат на земята. Та казвам: Като се изучава физическия свят, ние изучаваме резултатите. Физическият свят, това е резултат на разумни сили, които работят извън човека. Ние, например, изучаваме небето, изучаваме звездите, всички тия планети, но те са резултат на същества, които са строили. Цялата наша вселена е построена от разумни същества. Земята е един резултат, месечината е един резултат, слънцето, всичко това е един резултат на техния строеж. Ние изучаваме това, което те са построили. Сега ние може да [си] ги представим. Имаме една [форма] на земята, която ние сме качили, взели сме един билет, може ли да кажете на коя станция ще ни занесе земята? До коя станция сте взели билет? – /„Слънцето“./ – От земята на слънцето не може да слезете сега. Може ли да слезете? Има ли някаква гара за слизане до слънцето. Най-близката точка коя е? – Венера, Меркурий. Те са философски работи. Всичките планети и слънцето не вървят по кръг, ами вървят по един спирал. Всички вървят по един спирал, който от центъра се увеличава и най-после ще дойде до противоположната посока. Тия тела имат обратни движения, по един спирал слизат. Тъй, че един ден нашата земя, например, нейният кръг се увеличава, ще дойде един ден и вие ще се спрете на гарата. Ще дойде земята, но след колко милиона години тя ще дойде на гарата на слънцето? Вие нямате данни, нали? Нали земята е

излязла от слънцето? Щом [е] излязла от слънцето, тя пак ще се върне към слънцето. Вие не знаете, но онзи капитан, който управлява земята, той знае. Капитанът на земята знае, но ние, пътниците не знаем. Всичките пътници, когато са се качили на земята, знаели, че отиват на екскурзия в пространството, но не знаели след колко милиона години ще се върнат пак на същото място. Но въпросът има малко философска страна. Човек на земята иска да живее, постоянно да се храни; храни се, израства. Най-първо той бил малък. Казва: „Трябва да [се] порасте“. Пораства, спре се неговото растене. Трябва да се развива умствено – развива се и дойде време, спре неговото растене, спре неговото развитие, остарее и умира. Къде отива като умре? Къде отива човешкото тяло? След като умре човек, след 10–15 години не може да намерите неговото тяло никъде. Ще намерите само остатъци – както в слънчевата система има между Юпитер и Марс, там има една област, пълна с останки от разрушението на една планета. Човешкото тяло – след 10, 15, 25, 50, 100 години – разкапва се. Тогава де остава, къде е човешкото тяло? Но всъщност, не се разкапва човешкото тяло, разкапват се неговите кости. Привидно ви се струва, че човек се разкапва. Онова, което се разкапва в човека, то е грубата материя. Има едно [друго] тяло в човека. Материята като се разруши, като се разруши физическото тяло, другото тяло остава. Та определям материалистически: Човек, след като престане да живее, да функционира на земята неговото тяло, той се разкапва. Тогава, как се определя в геометрията това състояние? Геометрически как ще го определите, когато едно едно тяло се разлага? Да кажем, има една буца сол. Да допуснем, че ако я туриш във вода, какво става с нея? Разтапя се. Да допуснем, че имате румънска сол един килограм. Разтапя се във водата голямата буца. Къде е солта? Във водата. Тялото на солта се изменя. Ако вземете, че изпарите тази вода, тази сол ще образува ли същото тяло? Какво ще образува? Кристали. След като изпарите водата, на колко части ще остане солта? Ще се изгуби ли нещо от солта? Няма да се изгуби нищо. Правили ли сте опит да вземете едно кило сол и да я разтопите, след като я разтопите, да оставите пак да кристализира, колко части ще добиете? Разбира се, от чисто физическо гледище, ако вземем най-малката единица, един грам сол, тя, след като се разтопи, колко молекули има? Колко молекули има? – /„Безброй“./ – Не са безброй, с брой са, точно определено количество. Колко мислите да има в един грам, колко молекули има? Знаят ли в науката колко тежи една молекула? Един математик изчислявал всичката материя на нашата вселена. Че той получил едно число 9 с 90 нули. Всичката материя, която влиза в нашата вселена, е едно число 9 с 90 нули. Колко е точно, то е друго. Но ние не можем да си го представим. На вас ви се струва, че много работи не знаем. Но кое знаем най-сигурно? Кое е най-сигурното, най-същественото знание, което има човек? Знанието е потребно.

Каква е ползата от знанието? Ползата от знанието седи в това, че знанието е процес на пречистване на съзнанието. Понеже човек, ако не се учи, се набират много нечистотии в човешкото съзнание, заблуждения. Тия заблуждения правят човешкия живот нещастен. Съзнанието на човека поддържа неговото умствено тяло. Знанието е процес за очистване на съзнанието. Съзнанието е процес, който гради неговото умствено тяло. Знанието е процес, който чисти съзнанието, което поддържа умственото тяло. Чрез съзнанието иде храната на умственото тяло. Когато кажем, [че] човек трябва да бъде съзнателен, искаме да кажем , че човек трябва да се храни добре. Най-напред, защо трябва да се учим? Учението е процес. Ако ти не можеш да се учиш, в тебе умственото тяло отпада. Няма да става правилно храненето на умственото тяло. Човек се храни чрез съзнанието. Съзнанието е процес на храненето на човека. Същинският човек се храни чрез своето съзнание. Тъй щото, защо трябва да се учи човек? Трябва да се учиш, защото, ако не се учиш, твоето съзнание няма да бъде чисто. Знанието е материал, с който се пречиства съзнанието. Човек, дали е в училището или вън от училището, той не може да [не] се учи. Казва: „Мене не ми трябва много знание“. Ако механически разбирате, вас не ви трябва много знание. Ако знанието е товар, вас не ви трябва. Колко трябва да тежи най-много раницата? Колко килограма човек носи свободно на гърба си? – 12 килограма. Войниците носят по колко килограма? – /„Най-много 40 килограма“./

Ако на вас се увеличава чувствителността, каква е функцията на чувствителността? Човек става нервен, когато не знае как да управлява своята чувствителност. Чувствителността поддържа здравето на човека. Като се увеличава нормалната чувствителност, здравето се подобрява. Казват, че някой станал много чувствителен. То е хубаво. Ако човек става безчувствен, намалява се животът му. Когато се увеличава чувствителността, става изменение на кожата, тя става по-гладка, по-мека, по-възприемчива, повече впечатления приема. Казвате: „Много чувствителен съм станал“. Някой казва: „Не си струва човек да бъде много чувствителен“. Вие отбелязвате една промяна, която става във времето. Вземете един човек, който е много чувствителен. Той отбелязва промените, които стават в атмосферата. Най-напред чувствува промените в топлината и студа. Топлината с какво се отбелязва? Става разширение, телата се разширяват от топлината, а в студа се свиват. Значи, студенината е свиване на телата, което е свързано с електричеството, а разширението – с магнетизма. При топлината имаме повече магнетически сили, при студа – електрически. Понеже не знаем как да се справим с електричеството, тогава човек чувствува неприятност. При магнетизма ставаме по-свободни. При електрическото състояние ние сме по-ограничени. Ограничението е

по единствената причина, понеже електричеството има функция с човешкия ум, магнетизмът – с човешкото сърце. Следствие на това, ние контролираме енергиите на сърцето по-лесно, отколкото енергиите на ума. Един човек, който е господар на своята мисъл, той няма да чувства студ. Чувствуваш студа, но ти е приятно. Нали сте чувствували някога лятно време, когато е много горещо, полъхне ви нещо, приятно е, нали? Следователно, студът за вас от 15, 20, 50, 60, 70 градуса ще бъде много приятна, разхладителна хладина. Ако мисълта ви е развита, ще чувствувате това. Щом изстивате, започвате да треперите, мисълта ви не е силна. Някой казва, че много мислил. Това не е мисъл. Питам: На колко градуса можеш да издържаш? Щом на пет градуса започваш да трепериш, никаква силна мисъл нямаш. Ти имаш силни чувствувания. Много пъти туй, което чувствуват, хората го наричат мисъл, а то е чувствувание. Той чувствува нещо, а казва, че мисли. Оставете съвсем другите. Чувствуването има отношение към човешкото здраве. Чувствителността увеличава възможностите човек да бъде по-здрав. А пък умът е, който продължава живота. Ако човек мисли правилно, продължава живота си. Дължината на живота зависи от неговата права мисъл. Когато вие говорите за щастие, разбирате ли от какво зависи щастието? Щастието е обусловено [от] правата мисъл. Знаете ли какво е правата мисъл? Правата мисъл е, която не я страх от страдания. Правата мисъл не я страх от глад. Един човек на мисълта, един месец глад за него е хубаво разсъждение. Един месец като пости, като не яде, за човека на мисълта, мисълта може да го храни. Той, като диша, се храни. Той няма да търси храна. Един адепт от първа степен много рядко яде. Той в годината взема един обяд, един материален обяд. През другото време той се храни на бърза ръка; както кога вие имате работа, та на бърза ръка се храниш. Чрез въздуха, чрез дишането той се храни. Сега ще кажете, защо навождам този пример? Понеже минавате през една криза, нямате достатъчно храна. Казвате: „С един сомун живее ли се?" Казвам: Щом дойде кризата, усилва се вашата мисъл. Ще ядете по-малко, кризата ще се намали. Като мислите правилно, с колко може един човек да преживее на ден? Сега колко харчите? Колко мислите, че харчи един човек? С колко лева може да мине? – С 15 лева може да мине. Пет лева за един хляб и десет лева за други закуски. Някои имат 15 лева, някои нямат и 10. Някои нямат даже и пет. Да се научим да мислим правилно, не [само] да дишаме дълбоко, но да се научим да мислим правилно. Вие сега се смеете. Да ви кажа защо се смеете. Понеже считате нещата невъзможни. Като се усмихвате, казвате: „По-добре 20 лева в джоба, отколкото да подигнем своята мисъл". Тя е трудна работа. В 10 години един [човек на мисълта] само веднъж се разсърдва. Човек, който се сърди, показва, че чувствителността е силно развита, пък мисълта – слаба. Защото сръднята, тя се дължи на човешката чувствителност. Понеже човек се движи в една гъста среда, иска да премахне тия препятствия, да се подобри пътят. Кое

човек[а] може да разсърди? Ако го спрете или ако му вземеш това, към което се стреми, той ще се разсърди. Най-силното желание не е мисъл. Например, вие вземете 20 хиляди лева в заем. Мисъл ли е това? Вас ви се струва, че е мисъл. След като вземете 20 хиляди лева, започвате да плащате лихва, хвръкне всичко, каквото имате, вие започвате да мислите. Най-първо чувствувате и си представяте живота такъв приятен, [както] когато човек фантазира. Ти казваш: „Ще взема 20 хиляди лева, ще бъда хубаво облечен – дреха, шапка“. Това не е мисъл. Това са закуски. Вие идете в някой ресторант, кажете: „Дай това, дай от [онова] една порция“. Като ядете и започвате да плащате, тогава вие започвате да мислите. Като ядеш, ти мислиш ли тогава? Та казвам сега: Трябва да направите едно различие между една права мисъл и едно право чувствуване. Чувствителността има отношение към здравето на човека. Мисълта има отношение към нормално продължителния живот. Щастливият живот [на човека] зависи от неговата мисъл. Казвам сега: Геометрията е наука, която ще ви покаже истинския път за човешката мисъл. Сега ползата от знанието къде седи? Имайте предвид, че преди 50–60–70 години, преди да могат да предават мисълта по безжичния телеграф, някой кораб потъва някъде, той не може да даде сигнал. Сега, когато един параход се намира в критично положение, веднага дава сигнал, веднага съседните параходи дойдат на помощ. Този параход дава точката, на кое място се намира и онези параходи, които са наблизо, се притичват на помощ. Тъй щото, пътниците сега [по-]лесно се спасяват, отколкото едно време. Значи, светът е станал по-умен. Ако ние имаме истинско знание, когато дойдем до една криза на живота, ще дадем сигнал на близките параходи. Сега човечеството във всички тези несгоди на живота учи се да дава сигнал и ще дойдат на помощ. Когато се намирате в най-голяма криза, трябва да дадете сигнал някъде, да ви дойдат на помощ. Ако не дадете сигнал, какво става с вас? Всичките пътници ще идат на дъното на морето, нищо повече. Вие сега как давате вашите сигнали, когато се намирате в криза? – /„Молим се“./ – Това е, да знаеш да приказваш. Ти не може да се молиш, ако не знаеш да приказваш. Ти не можеш да се молиш, ако не знаеш да мислиш. Най-първо трябва да чувствуваш, да мислиш, че тогава трябва да знаеш как да говориш. Да изпратиш една молитва, трябва да се изпратят известни думи.

Сега, забелязали ли сте? Дойдат три деца при вас. Погледнете на едното и му дадете пет лева, на второто дадете два и на третото един лев. Коя е причината, че на едното давате пет лева, на другото два, а на третото един лев? Децата, по-видимому, еднакво се молят, но резултатите им не са еднакви. Може да допуснем, че не сте имали пари. Но да допуснем, че сте имали достатъчно пари, но като погледнеш, на едното дадеш пет лева, на другото – два и на третото – един. Какви са съображенията ви? Туй дете, на

което сте дали повече, то ви е дало повече. Защото не може да дадете на един човек това, което не заслужава. Не мислете, че като идете при един човек и просите, няма да дадете нищо. Мислите ли, че ако вие нищо не давате, ще ви се даде нещо. Но въпроса нека вземем от чисто търговско гледище, да погледнем чисто материалистически. Вие отивате при един господин, носите нещо много скъпо, нещо скъпоценно и нещо, което не е така ценно. Откъде ще вземете повече пари? От скъпите неща. Да кажем, вие продадете един скъпоценен камък – малко може да продадете, но скъпо. Продадете един скъпоценен камък, колкото гълъбово яйце, или да допуснем, колкото яйцето на една ярка. Колко пари ще вземете за един такъв диамант, хубаво шлифован? При сегашното състояние, при което се намира човешката мисъл, кое е онова, скъпоценното? Човешкото съзнание е пълно с много нечистотии, следствие на това произтичат в сегашната наша култура тези войни. Кризата, която съществува сега, показва, че човешката мисъл не е чиста. Тогава тълкуването от окултно гледище: тия мъчнотии, които се раждат, [то] е процесът на чистенето на съзнанието. А то се чисти с големи страдания, които ще дойдат. Страданията са процес, това е филтриране на човешките чувства. Трябва да се филтрира човешкото съзнание, чувствата; [страданията] пречистват човешкото сърце. Понеже човек, като стане чувствителен, повече страда. Страданията са процес на [филтриране на] човешките чувства. Ако не се филтрират чувствата, се зараждат тия болезнени състояния. Тогава човек не може да бъде здрав. Аз сега ви навождам това, понеже като говорим за чистата мисъл, за чистите чувства, ние подразбираме едно хигиенично състояние у човека. Чистото чувство е здравето на човека. От чистите мисли животът може да се подобри и човек може да има по-щастлив живот. Сега ние искаме да бъдем щастливи, без да е пречистено съзнанието. Искаме да бъдем здрави, без да се е увеличила нашата чувствителност. Увеличаването на нашата чувствителност създава условие за здраве. Казва някой: „Много чувствителен съм станал“. Възможностите за здравето се увеличават. В природата, колкото повече чувствувате, толкова вие ще бъдете по-здрави. Та сега [това] са още теории. Сега, какви са методите човек да бъде здрав? Ако ви дам за тема да развиете „Какви са здравословните методи“, какво ще пишете? Вие ще кажете: „За да бъде човек здрав, трябва да вярва в Бога, трябва да обича Бога, трябва да обича хората, трябва да има любов“. Те са празни думи, нищо повече. Любовта има работа с човешката чувствителност, мъдростта има отношение към човешкото съзнание. Ако ти не учиш, ако ти нямаш знание, ти не можеш да пречистиш своето съзнание. Ако не можеш да пречистиш своето съзнание, твоят ум не може да работи. Твоят ум е главен фактор, който играе завидна роля в света. Как мислите, че действува любовта, навън или навътре? Любовта действува навътре. Мислите, че любовта е качество на ума. Тя не е умствено качество. Процесът на любовта не е умствен процес. Вие считате, че знанието е

процес на ума. Знанието процес ли е на ума? Сега да оставим. Знанието предшествува съзнанието. Знанието е необходимо като един материал. Съзнанието е процес. Колкото съзнанието е по-чисто, толкова умът работи по-правилно. Колкото умът живее по-правилно, толкова за човека е по-добре. Някой казва, че от много мислене той се поболял. Човек от много мислене не се поболява. От много нечисти мисли – може, от много нечисти желания, но че много мисли, много учи, [и се] поболял – не може. Като учи непотребното, тогава може. Ако учите, че като заколиш един вол, как ще рита този вол, ще наблюдаваш. Ако заколиш сто вола, като ги наблюдавате, ще имате много отвратително възпоминание. Това не е знание. Както рита един вол, така ще ритат и другите. Щом заколиш един вол, заколиш втори, и двата ще ритат по един и същ начин. Ти ще четеш колко пъти ще ритат, ще извадиш философия, че по-слабият рита по-малко, а силният повече. Тогава, какво остава същественото? Връзката. Що е правата линия? Да допуснем, на един умрял човек турят прави линии, какво ще го ползуват? Допуснете, че на един умрял човек му покажат правия път. Представете си, че на един умрял човек му държат надгробна реч, какво го ползува сега? Или, представете си сега, че на един умрял човек държите правила по хигиената или му дадете морални рецепти, какво го ползува? Та казвам: Ще минете точките. Точка наричам това, което няма съзнание. Казваме, че той станал център на точки, или, че човек станал точка. Като кажем, че човек станал център, какво подразбираме? Казваме за някого, че станал център. – /„Човек, от който зависи деятелността на други хора“./ Сега се мъчите от точки да станете центрове. Вие, ако страдате, сте точка. А пък, за да подобрите вашия живот, трябва да станете център. Защо страдате? Защото сте точка. Точката какво подразбира? Някъде се отбелязва с точка. Доста важно е само точка да бъдеш. Защото [в]се таки ще се ориентира някой от него. Най-добре е да стане център, че всички около него започват да се движат. Щом се образува център, образува се вече една система. Може да приложите: вашия ум да го направите център, не да бъде умът ви точка. Сърцето да не бъде точка, прицелна точка, но сърцето трябва да стане и то център. Следователно, ако вие направите вашия ум център и направите вашето сърце център, вече имате една разумна деятелност. На какво е израз тя? [На] един квадрат в правилния живот. Ъглите на квадрата трябва да имате по 90 градуса. Бащата трябва да има 90 градуса, майката трябва да има 90 градуса, [синът – 90 градуса] и дъщерята трябва да има 90 градуса. Тогава туряте философията. Какъв трябва да бъде животът? Как ще ги разпределите според годишните времена? Де ще турите майката, къде ще турите бащата през годишните времена? Къде ще турите големия син, къде малкия? Имате сфера, имате две точки в сферата. Имате пролет и лято, какво отношение има втората половина: имате есен и зима. Значи, бащата какво представлява? В сферата кое представлява? Пролетта ли представлява или

есента? Майката пролетта ли представлява или есента? Къде ще ги турите?

Да дойдем сега до същественото. Значи, кои бяха добрите страни? Знанието е потребно на съзнанието. Съзнанието е една основа, върху която умът работи. Увеличаването на чувствителността какво отношение има към сърцето? Като се увеличи чувствителността, увеличават се страданията. Страданието е процес на чистене на човешкото сърце. Нечистотиите се явяват от градежа, който става в човека. Ония неща, които не влизат в градежа, остават като нечистотии. Нечистотията е материал, който не е потребен, трябва да се изхвърли. При яденето всички нечистотии не влизат в употребление. Едно голямо количество от тази храна трябва да се изхвърли навън. Следователно, трябва да има една система, която да изхвърля непотребното. Този закон важи и при строежа, който става при умственото тяло. И там остава материал. Много мисли не влизат в употреба при [градене] на умственото тяло. Много от желанията, които имаме, остават, не влизат в градежа на духовното тяло, гради[м]. Сърцето на човека е духовното тяло, което наричат астрално тяло. Когато астралното тяло не е добре организирано, не се храни добре, човек тогава боледува. Когато умственото тяло е добре организирано, пък [и] мисълта е хубава, тия двете тела постоянно спомагат на физическото тяло. После помагат на астралното тяло в духовния свят и най-после, умственото тяло, с което работи[м] и сега. Сега някои хора мислят, че работят с тия тела. Мозъкът е седалище на ума. Симпатичната нервна система, или слънчевия възел, някои го наричат човешкото сърце. Казва: „Боли ме сърцето“; подразбират слънчевия възел. То е астралното сърце, не е физическото сърце. Къде е астралното сърце на човека? В симпатичната нервна система или в слънчевия възел. Да допуснем, че вие имате една болка, да допуснем, че ви ударят някъде, кой е най-ефикасният начин да намалите болката? Какво правите? Компрес туряте. Някой се удари на някой камък, турят му кожа от някое животно. Значи, ударът спира всеки един правилен процес на кръвообращението и в капилярните съдове. Капилярната система играе важна рол[я] в здравословното състояние. Всеки един удар спира кръвообращението и тогава се раждат много несгоди. Когато капилярните съдове не функционират правилно в мозъка, мисълта не е правилна. Когато капилярните съдове не функционират правилно [в сърцето], тогава чувствата не са правилни. Когато капилярните съдове не функционират правилно по цялото тяло, тъй както трябва, човек не е здрав, тогава усеща един упадък на тялото. Първото нещо при здравословното състояние на човека – той трябва да регулира своите чувства. Второ, трябва да регулира своите мисли, за да регулира чрез тях съзнанието. А съзнанието се регулира чрез знанието. А пък, за да регулира своите чувства, непременно той трябва да увеличи своята чувствителност, трябва да е много чувствителен. Колкото повече е чувствителен, не болезнено чувствителен,

но да се досеща и интуицията на човека да е развита. Някой път ние предчувствуваме – 5, 10, 15 години по-рано може да предчувствуваме. Тия хора, които предчувствуват, вземат предпазителни мерки. Туй, което наричат интуиция, то е предчувствие. Ти предчувствуваш и избягваш много голяма неприятност.

Та да ви приведа един пример. Какво нещо е чувствителност? Някой казва тъй: „Чудно нещо, той откъде го знае, трябва да му го е казал някой". Може би преди 30 години отивам в едно село във Варненско, правя си своите наблюдения. Казвам на един познат българин: „В туй село можеш ли да ме заведеш?" Бакалин е той в селото. Казва: „На драго сърце". Казвам му: „След два часа да тръгнем, подир обед. Там има едно облаче, да мине". Казва: „Какво те е страх от един облак, ще се качиш на каруцата, купил съм захар, кафе и други неща за бакалницата". Казвам: „Ако ме слушаш, да тръгнем след като мине този облак, два часа да закъснеем". Казва: „Не, два часа да стигнем по-рано, ще бъде по-хубаво". Като излязохме, не се мина един час, това облаче се разви и такъв проливен дъжд валя, че на равно място имаше близо 30 сантиметра вода на пътя. Накваси се захарта, всичко, каквото имаше вътре, се накваси. Аз носех чадър, но той от бурята се обърна, та и аз се намокрих. Слизаме там по пътя, имаше дервенти*, поизсушихме се, поизсуши се захарта. Пет часа се измина[ха] и още селото беше далеч. На пътя имаше едно дере, водата придошла така много, че заляла моста и го надминава 25 сантиметра. Казвам му: „Конете сега разбират много повече, отколкото ти знаеш. Ти няма да управляваш конете. Ще оставиш ти те да ни прекарат през моста. Ако спрат, ще идем в съседното село". Казва: „На коня трябва да му туриш гем". Рекох: „Слушай, ако не слушаш, може да дигнеш гемовете и двамата ще идем надолу". Казвам: „Ако ти ме слушаш, ще оставиш гемовете, ще оставиш конете да ни прекарат през моста, няма да буташ конете". Казвам: „Може да идем и двамата на хаджилък". Казвам: „Ако спрат конете, ще се върнем назад. Конете знаят, че мостът е съборен. Ти няма да ги буташ! Ще ги оставиш!" Той ги остави и казва: „Сега Господ да ни помага". Те, конете дойдоха до едно място и ни прекараха. Пък моста не се вижда, не се знае дали е разрушен. Конете ни прекараха правилно през моста. Тия коне в дадения случай знаят повече. Питам: Кое [е] онова чувство, по което познават? Ако той ги кара с гема насам-натам, ще идем някъде. Те и двата коня минаха. Казвам тъй: Има нещо в човека, което предвижда нещата. Тези коне как знаят къде е мостът? Като стъпи, той знае дали мостът е здрав или не. Дойде донякъде, не иска да върви напред. Може да го насилиш, но и ти ще идеш с него заедно. Спре ли се, върни го. Как знае този кон? В живота има[т] това чувство, предвижда[т], като че вижда[т] нещата, че няма да може да минат през моста. Казвам: Същото е в човека. Ако някой път ние оставаме, то е като този с гемовете. Дойдем ли до някой

порой, да оставим конете да вървят. Ако се спрат при моста, върни се, ако не се спрат, остави ги, те ще [те] прекарат през моста.

Във всяко нещо ние се безпокоим. Безпокойството не е мисъл. Когато ти се безпокоиш, не знаеш къде е мястото. Ако не се безпокоиш, ще знаеш къде е мястото. Щом се безпокоиш, считаш невъзможно, върни се назад, ще прегрешиш. Ако си смел, не се колебай. Колебанието не е никаква философия. Никаква философия няма в колебанието. Казвам: Има нещо в човека, на което може да разчитате, на което трябва всякога да се подчинявате. Има един момент, наблюдавайте го. Всякога, когато започваш да учиш, колкото и да е мъчен един въпрос, когато започваш да направиш една работа, ти ще чуеш нещо в себе си, което ти казва: „Предметът е много мъчен, не е за тебе“. Ако можеш да започнеш тази работа, ти казва: „Започни тази работа! Как ще стане, не питай!“ Ти искаш да тръгнеш някъде по пътя, нещо ти казва: „Тръгни!“ Не му мисли. Щом се раздвоиш, обърни конете и се върни. Пак мислиш, ако не се раздвоиш, върви. Всички хора страдат от едно вътрешно колебание на онова, Божественото, Което показва пътя и философстват. Кажат ли ти: „Тръгни!“ – тръгни! Нищо повече. „Не тръгвай!“ – Не тръгвай! Ако ти кажат: „Нищо не яж!“ – Не яж! „Яж!“ – Яж! „Работи!“ – Работи. Кажат ли ти: „Бягай!“ – Бягай. „Мисли“ – Мисли. Каквото и да ти кажат, направи го. Казва: „Как да бягам?“ Някои казват: „Нямаме как да бягаме. Аз не съм научен да бягам“. Ами ако те гонят за живота, да те убият, тогава няма ли да бягаш? Гони те един неприятел, ще бягаш.

В човека има скрити сили. Аз съм привождал онзи пример, когато русите обстрелваха Варна с големи бомби. Един свещеник на 80 години, той ми разправи своята опитност: „Болен бях, не мога да ида никъде, едва се мърдам. Като паднаха три–четири гранати, като се пукнаха, по едно време се виждам в новата махла горе с една тиква. Като момък излязох. Аз се учудих, като на млади години отидох на два километра далеч, забравих, че попът е стар“. Казвам: „Ти не си стар, ти си се подмладил“. Та остаряването е един метод на постоянно внушение: „не мога, не мога, стар съм, стар съм“. Ти спираш спирачките, затягаш, докато краката престанат да се движат и постепенно човек остарява. Самовнушението ще го обърнеш. Казвам: Правилната мисъл седи в това, всички да [раз]тегнете спирачките, които ред поколения са завъртали, завъртали. Речеш да направиш нещо, стегне те. Трябва да знаеш начина, по който ще се завъртят всичките спирачки. Или всички наслоявания, набрани мисли да се изхвърлят. Всяка неправилна мисъл трябва да се изхвърли. Или, другояче казано: Съзнанието трябва да се очисти, нищо повече!

Някой ще каже: „Много страдам“. Всеки ще мине през най-големи

страдания, които не сте сънували. Има много големи страдания. Представете си: един човек умрял, но умрял, недоумрял. Умрял човекът, лекарите констатират, заровят го в земята, жив в гроба го заровят. Представете си, че се намерите в това положение, какво ще правите? Вие ще минете през едно страдание, което не сте сънували. Най-страшният затвор е, когато излезете от тялото, в това страдание много има да патите. Много пъти се случва, че заровят човека жив. Мине някой, чува – вика човекът в гроба. Отровят го, човекът примрял, спасяват го. Та и душата, и духът – в човешкото тяло – по някой път са погребани в такъв гроб. Ако вие имате неправилни мисли, ако вие имате неправилни чувства, вие се намирате в едно критично положение. „Искам да се самоубия“. Вие сте в гроба заровени, викате там. Ще се моли човек. Молитвата е правата мисъл. Когато човек мисли право и чувствува право, тогава въпросът е разрешен правилно.

Божият Дух носи всичките блага на живота.

6. *Лекция на Младежкия окултен клас,*
държана от Учителя
на 1.XI.1935 год., петък, 5 ч. с., София – Изгрев

1935_11_03 Кротките ще наследят земята.
неделна беседа

КРОТКИТЕ ЩЕ НАСЛЕДЯТ ЗЕМЯТА. ДВИЖЕНИЕ, ПРИЛОЖЕНИЕ И ПОСТИЖЕНИЕ

„Блажени кротките, защото те ще наследят земята.“

Отче наш.

„Бог е Любов“.

Ще прочета пета глава от Евангелието на Матея, за блаженствата, които някои наричат: Неразбраните блаженства на Христа.

„Духът Божий“.

Какво ще напишете, ако ви се даде една тема върху: Движение, приложение и постижение? „Ще наследят земята.“ – Кои? – Кротките. Ако ти искаш да живееш на земята, да я наследиш, да имаш някакво наследство, Христос дава за това само едно положение. Какво е това положение? – Ти трябва да бъдеш кротък. Ако не си кротък, ти си странник на земята, ти не може да имаш нищо, ти си един пътник. Ще се спреш някъде и след няколко деня ще си платиш каквото дължиш. След това ще тръгнеш в пътя си. Такова е положението на всеки, който отиде в някоя чужда държава. Той може да отиде дето иска, но гражданин на тази държава не може да бъде.

Сега едно малко разсъждение. Съвременният век се отличава с една доста висока култура. Мнозина от вас сте минали в гимназия, в университет, знаете например какво нещо е повдигането на едно число в квадрат или в куб. Повидимому това е проста работа, но ако искате да си обясните защо едни числа и кои числа именно се повдигат в квадрат и кои – в куб, няма да можете да си обясните. – Всяко число, което се повдига в квадрат, изменя своето естество. И всяко число, което се повдига в куб, също така изменя своето естество. Тази работа е трудна даже и за математиците. Благодарете, че не знаете тези работи, защото ако ги знаете, най-голямото нещастие щеше да дойде върху главата ви. Ще ви кажа защо: Представете си, че седите пред една каса, пълна с пари, но вие не знаете, че има в нея пари. Макар и да имате слабост към парите, щом не знаете, че в касата има пари, ще седите тих и спокоен, няма да я бутате. Но ако знаете, че има пари, ще я бутате. Това бутане може да ви създаде ред неприятности. Могат да ви поставят в затвор, дето да седите цели десет години. Защо? – Защото сте бутнали касата. В това отношение касата е много целомъдрена мома. Ако някой я бутне, десет години затвор го чакат.

Ще приведа един пример из обществения живот. Има много прости неща, които трябва да се обяснят. Сега ще констатирам само един факт. Представете си, че една целомъдрена мома и един целомъдрен момък се срещнат и се обикнат. Те се оженят и заживеят един целомъдрен живот. След една година тази целомъдрена мома е на смъртно легло. Веднага викат един лекар, който дохожда и започва да изследва пулса ѝ, пипне ръката ѝ. После ще отвори гърдите и ще тури ухото си на гърдите ѝ и ще слуша. После ще смъкне малко ризата ѝ, ще я изслуша отзад по гърба, да види какво е състоянието на дробовете ѝ. Най-после ще я накара да си извади езика, ще повдигне клепачите ѝ, ще я изследва най-щателно. Като гледа това, възлюбленият намира всичко на място, като че е в реда на нещата да я пипа, да я изследва. Като я пипне този лекар тук-там, най-после тя оздравява. Тя е благодарна, доволна от този лекар и като го види, поглежда го умилно. Обаче, ако тя си позволи да каже сега на лекаря: „Не можеш ли пак да ме попипаш, да ме изслушаш?“, това няма да бъде в реда на нещата. Какво ще каже в този случай нейният възлюбен? В първия случай той намира, че е в реда на нещата така да постъпва лекарят. В този случай той и лекарят са едно и също нещо. Във втория случай обаче той намира, че това, което лекарят би направил, не е в реда на нещата. Сега вече неговото мнение и това на лекаря не се съгласяват. Той казва: „Аз съм на особено мнение, малко.“

Сега аз няма да разрешавам този въпрос, оставям го вие сами да го разрешите. Аз не искам да разрешавам този въпрос, оставям го на вас, вие да го разрешите. Колкото и да се разрешава този въпрос, той остава един от неразрешените въпроси. Такова нещо представя и касата. Докато касата е болна, колкото и да я пипате, това е в реда на нещата. Но щом оздравее касата, само да я пипнете, очаква ви десет години затвор. Кога е болна касата? – Когато няма нищо в нея. Следователно, когато лекарят бутне празната каса, той е вложил нещо в нея, и всички намират, че това е в реда на нещата. Той не е задигнал касата. Сега касата тежи повече, отколкото по-рано, преди да е дохождал лекарят. Но ако този лекар или друг някой си позволи да бутне и да бръкне в здравата каса и да вземе нещо от нея, всички считат това нещо за неморално. Тогава казваме, че това са човешки разбирания, човешки порядък на нещата.

Христос казва: „Кротките ще наследят земята.“ За да бъде характерът ти устойчив, за да придобиеш някакво наследство, ти трябва да бъдеш кротък. Това, което е равносилно или което ще даде като награда за кротките, за кротостта, то е, че ще наследят земята. И после от Свое гледище Христос казва: Ако искаш да бъдеш син Божи, ти трябва да бъдеш миротворец. Ако пък искаш някой да те утешава, да те гладир, ти трябва да

бъдеш нажален. Ако искаш Царството Божие да бъде твое, ти трябва да бъдеш нищ духом. Нищ духом не подразбира слаб или болничав, но човек, който може да се спогоди с всички хора, с всички същества. Този човек е в състояние да раздели хапката си с всички живи същества по лицето на земята. Той не влиза в стълкновение с никого. Нито с животните, нито с буболечките, нито с растенията, нито с хората. За такъв човек турците употребяват поговорката: Този човек е с девет криле или с девет царе в мир е. Казано е по-нататък: „Блажени, които гладуват и жадуват за правдата, защото те ще се наситят.“ Ако искаш да се наситиш, първо ще гладуваш. Някои искат да се наситят, без да са гладували и жадували. Само след като гладуваш и жадуваш, ти може да се наситиш. Насищането е резултат на гладуването и на жадуването. Значи, насищането е едно благо, възприемане на една награда. „Блажени милостивите, защото помилвани ще бъдат. Блажени чистосърдечните, защото те ще видят Бога.“ Който иска да види Бога, той трябва да бъде чистосърдечен. „Блажени гонените заради правдата, защото на тях е Царството небесно.“

Сега аз не зная дали всички сте съгласни с блаженствата, които Христос е изказал, но поне в едно нещо всички сте съгласни. Не зная дали всички ще бъдете съгласни с мене, но поне в едно вярвам, че сте съгласни: Всички сте подали заявление до Бога – искате да бъдете собственици на земята, нищо повече. Всеки от вас иска да има парче земя, да има къща. Според Христовото учение, [за] да имаш къща, за да имаш земя, ти непременно трябва да бъдеш кротък. Това са земни актове, които се наричат тапии. Често вие анализирате съвременния живот по лекарски. Едно време, ако някой си позволи само да бутне някой човек, биха го обесили, а сега лекарят взема своите ножчета и като някой орел започва да разкъсва човека. Те режат вените, артериите, костите, мускулите и като свършат работата си, седнат в своята лаборатория и започват да си пушат тютюн. Гледаш, тези хора доста благородни, но всеки взел ножчето си и реже: един взел десния крак, друг – левия, един взел дясната ръка, друг – лявата и режат ли, режат – всеки търси нещо в човека. Като режат човека, те изучават къде са нервите, къде са артериите, какви мускули и органи има, какви са техните функции и т.н. Като изучават по този начин човека, те лекуват здравите хора. Защото, като лекувате човека, ако в него се е скъсал някой нерв или се е преплел, или се е пресякъл някъде, трябва да знаете накъде върви, какъв път минава и т.н. Това е учението на съвременните хора. Ние изучаваме умрелите хора по този начин, за да можем да бъдем полезни на живите хора. Често ние изучаваме морала на хиляди поколения преди нас. Обаче от този морал ние нищо не можем да приложим. Какъв е бил моралът на тези хора? Всички растения, всички животни, и те имат своя морал. Във всички времена хората са имали

известен начин на постъпки. Обаче в своето съзнание те никога не са имали едно всеобединяващо правило. Те са имали частични схващания. Само някои от много напредналите същества от човешката раса са схващали тази нишка, която съществува между всички хора. Ето какво разбирам аз от това. На умрелия човек не е потребен нашият въздух. Следователно, за да може да се ползува от въздуха, човек трябва да бъде жив, да живее. След това, той трябва да има дробове. И риба да е, той трябва да има хриле. Някои микроорганизми дишат чрез кожата си. Те имат съвсем други органи за дишане. Значи, в това отношение всички се ползуват еднакво от въздуха, защото без въздух не може. През въздуха минава енергията на живота. Затова вие трябва съзнателно да дишате. Въздухът е общо благо за всички. Казвате: Какво нещо е въздухът? – Въздухът е това, при което човек почва да живее, да се движи. Докато не е всмукал въздух, човек е спокоен и инертен е, не се движи. Докато е в утробата на майка си, детето през всичкото време е спокойно, не се движи. Майката го храни по особен начин. Детето е обвито в една риза, наречена детинска риза. Тази риза храни детето, тя е едно ембрионическо тяло, с което детето живее в утробата на майка си. Ако бихте казали на това дете, че след време то ще умре, ще скъса връзките с майка си и ще излезе навън, при което сегашното му тяло, сегашното му състояние съвсем ще се измени, то не би повярвало. Ако му кажете още, че майка му вече няма да му шета, ще има съвсем други отношения към него, то пак не би повярвало. То ще влезе в друг свят. И докато е в утробата на майка си, то е в съвсем затворен свят, без никаква светлина. Детето е затворено в един тъмен свят, като една целомъдрена мома, която никои очи не трябва да я видят. Всяка мома, която хората поглеждат с лоши очи, може да се опятни. Това дете е като целомъдрената мома. Като прекара девет месеца в утробата на майка си, най-после майката казва: „Ти не можеш да седиш повече вътре, трябва да излезеш вън.“ Тя въздъхва свободно и се освобождава. По никой начин тия двамата, майката и детето, не могат да живеят заедно повече от девет месеца. Те трябва да се разделят. И тогава майката усеща един страх. Докато се разделят, някога са нужни един ден, някога – два, а някога – три деня. Някой път тази работа става много лесно, но някой път се запрегне и положението се влошава. Това са символи на духовния живот, които аз искам да ви обясня.

Казвате: Какво отношение има всичко това към физическия свят? – Физическият свят е разгадаване на духовния. Всичко онова, което става на земята, всички противоречия, които срещате, трябва да се тълкуват. В тълкуванието им ще разберете духовния свят. Който не разбира нещата, той мисли, че едни са вредни, а други – полезни. Но случва се, че вредните неща за едни са полезни за други и полезните неща за едни са вредни за други. Следователно, като разглеждате нещата от чисто духовно гледище,

ще видите, че има един висш живот, който обединява всички неща. Но този живот е далеч от нас, той не е за нас. Ние не можем да примирим всички неща. Тъмнината и светлината са непримирими. Всички нещастия в света произтичат от тъмнината. Всички блага в света произтичат от светлината. Всичката Любов в света произтича от огъня. Всичката омраза в света произтича от студа. Защото, ако вие не разбирате основните закони в живота, не ще знаете как да постъпвате със замръзналия човек. Ако речете да размразите замръзналия човек с топлина, вие ще му причините най-големите страдания. Следователно замръзналия няма да го размръзвате с огън, но постепенно ще го оставите да се размръзва, за да не му причините болки от топлината. Мислите ли, че като обикнете един човек, когото мразите, че той ще се преобрази? Мислите ли, че ако заставите един човек, който обича, да започне да мрази, че той ще се измени? И в единия, и в другия случай, ако дадете Любовта на един човек, който мрази, или ако дадете омразата на един човек, който обича, вие ще му причините страдания – нищо повече!

Сега аз не искам да ви заставя насила да приемете нещата. Аз не искам да изменя възгледите ви, но да ви дам условия за разсъждение. Това са възгледи, това са разни социални схващания. Ето, във времето на Римската империя, граждани се считаха само римляните, а всички други чужденци се считаха само римски поданици. Един християнин ще каже, че всички сме чада Божии. Вие казвате същевременно, че всички хора са ваши братя. Защо тогава, като сте братя, ако един ваш брат ви обере, вие се оплаквате от него? Щом ви е брат, той има право да ви обере, и като ви обере, вие не трябва да се оплаквате. Сега аз говоря от гледището на вашите идеи. Ако отидете на един извор, ще видите, че и вълкът, и змията, и мечката, и човекът, всички имат право да пият вода. В това няма никакво престъпление. Всеки трябва да дойде на своето място и на своето време да пие вода. Но ако сте поставили водата в едно шише и дойде мечката и изпие тази вода, вие ще ѝ теглите един куршум. Тя няма право да пие водата, която сте сипали в шишето. Сега във вашия ум ще остане идеята какво искам да ви кажа. Аз искам да ви кажа, че вие сте много учени хора и мислите, че знаете работите. Вашите нещастия произтичат от много знания. Вие искате замръзналия човек да го турите много близо до огъня, да го размразите, но не знаете, че ще му причините най-голямото нещастие. Той ще вика, ще кряска. Турете замръзналия на студа, нека зъзне. Така по-лесно ще се размрази, отколкото да го оставите пред огъня.

Ще приведа един пример, който разправяше един български офицер, във време на Сръбската война. От този случай той разбрал добрината на своите войници. По едно време този офицер бил ранен и останал съвсем самичък, на едно разстояние стотина метра от бойната линия. В това време

обаче никой не могъл да се приближи до него, защото огънят, стрелбата, били силни. Всякакво помръдване на човек около това място означавало смърт. „По едно време войници свалиха коланите си, съединиха ги един до друг и образуваха едно голямо въже. Свободния край на въжето дадоха в моята ръка и постепенно започнаха да ме теглят по земята. Така ме теглиха на разстояние 150–200 метра. Аз зная какво беше моето положение“ – разправяше този офицер. И всичко това той е трябвало да понесе без да извика, без да даде вид, че страда, защото най-малкото забелязване от страна на сърбите, че там има човек, рискувало живота му. Офицерът казваше: „Аз виждам доброто желание на моите войници да ми помогнат, но аз знаех какво правих: прочетох всички молитви, докато ме доведат до мястото, на което щях да бъда вън от всяка опасност.“ Всеки, който би се явил на това място, би платил с живота си. Затова полека, полека, през целия ден го теглили, докато го довели до определеното място. „И най-после, след като ме изтеглиха на линията, казах си: „Голям герой съм бил!“ Какво показва това? – Че всички войници мислили колективно, търсили начин как да му помогнат и най-после намерили един начин и му помогнали. Но той изпитал най-големите страдания. Казвам: Не трябва да причиняваме страдания на човека! Но тези войници разбрали, че ако го оставят на мястото, където го ранили, той ще пострада с живота си, а така, макар и с големи страдания, те го спасили. Все пак при това положение имало шанс да оживее някак. И като оживял, той разправил своята опитност. Той видял, че в тези войници имало душа, имало съобразителност, имало ум – с колани го домъкнали, но го избавили от смъртта. На другата страна ние, съвременните хора, се намираме на друго противоречие. Съвременните хора сами са създали ред противоречия в живота си и спорят помежду си: Има ли бъдещ живот или няма, има ли Господ или няма, управлява ли се светът от нещо разумно или не се управлява. Всички спорят така и цели трактати, цели философски доводи се правят. Аз никога не се силя да доказвам има ли Господ или няма. Това е за мене безпредметно. Безпредметно е за мене да ми разправят за хляба, който съм ял. Аз познавам този хляб, няма какво да ми разправят какъв е той. Искат да ми разправят от какви елементи бил съставен, как бил омесен и т.н. Аз не искам да зная какъв е. Ядох от него и оздравях. Нищо повече не ме интересува. – „Ама ти не си го ял както трябва.“ – Как трябва да го ям? От резултатите ще го познаем. Какво трябва да бъде верую то на един човек? Казвате, че вие не вярвате в Бога. За каква вяра говорите? Вярата не е нещо физическо, отвън да я гледаш. Само в това, което си видял, може да вярваш. И когато не виждаш нещата отвън, вярата престава да бъде съзнателна. И преди да си видял нещата, можеш да имаш вяра, но вярата се отнася до постъпките на някои много напреднали същества, а не до нас. Ние можем да имаме вяра само в същества много напреднали, които седят много високо от нас. Никога не

можем да имаме вяра в същества, които седят по-низко от нас. Вяра можем да имаме само в това, което е над нас, а не в онова, което е под нас. Следователно в живота, който е под нас, ние имаме безверие. От мое гледище, безверието се дължи на онова, което е под нас, а вярата се дължи на онова, което е над нас. Разбирам онова, което е в умствено отношение по-високо от нас. Всеки човек усеща, че има нещо по-високо от него, което го контролира, което го обуславя, което го ограничава. Разправяха ми един случай за един господин, от Видин, който често обичал да говори против Христа нецензурни думи. Майка му често му казвала: „Синко, не говори такива думи за Христа. Този човек е живял две хиляди години преди тебе, не ти е направил нищо лошо. Ако ти е направил някоя пакост, разбирам, но така, защо ще говориш такива лоши думи?“ Той продължил да държи същия език против Христа. Не искал да чуе думите на майка си. Една сутрин станал рано и плачел. Пита го майка му: „Защо плачеш?“ – „Как да не плача? Сънувах снощи, че бях на църква. По едно време от олтаря излезе Христос и ми удари такива силни две плесници, че ме повали на земята почти в безсъзнание.“ И какво се случва? След две седмици този млад човек заболява и умира. Това е факт, който се е случил във Видин. Вие ще кажете: Какъв е Христос, че да бие? Не, вие трябва да разсъждавате малко по-другояче. Ако вие влезете в една хизба и се отдалечите от светлината, вие ще изпитате влагата и тъмнината на тази хизба. Казвате: „Не искам да видя светлината, не ми трябва светлина.“ Питам: Какво ще бъде вашето състояние, след като прекарате една година в тази хизба? Мислите ли, че ще бъдете здрав човек? Не, вие ще изгубите здравето си. Вашето здраве се дължи на светлината, на чистия въздух, на чистата вода и на чистата храна, която приемате. Ако се отдалечите от тази светлина, от тази вода, от този чист въздух, от храната, като неизбежни условия за вашия живот, смърт ви очаква – нищо повече! Това е безсмислие. Плесниците, които Христос е ударил на този момък, това е език, с който му се говори.

Сега вие казвате: Дали това, което се говори, е истина или не? Направете същия опит и ще се уверите. Ще видите дали е истина или не. Аз не искам да ви аргументирам, да ви убеждавам; влезте в една тъмна, затворена изба само една година време и ще видите дали това е вярно или не. Като говоря по този начин, мнозина си мислят върху други въпроси и казват: „Кажи ми какви са твоите възгледи върху социалните въпроси.“ Според мене социални въпроси не съществуват. Има известни въпроси, спорове, с които хората не се споразумяват. Това са въпросите на вземане и даване. Една държава взема, друга дава – това са фирми. Казвате: Социални отношения съществуват. Според мене социални отношения има само към природата. Само в този смисъл двама души могат да имат правилни отношения. Щом вие не живеете правилно, не можете да имате никакви социални

отношения. Тогава се явяват патологически състояния. Според мене социалните отношения, които хората имат помежду си, това са здравословните отношения, здравословните състояния. Ако отношенията между тях не са здравословни, това са патологически състояния. Патологията не е социално отношение, но болезнено. Патологическите работи са вметнати, те са влезли в живота, в социалния живот, но не представляват самия живот. Само здравословните неща са социални отношения. С това аз не опровергавам схващанията на съвременните учени социолози. Те искат да обяснят някои социални противоречия, както лекарите обясняват някои болести, някои патологически състояния при болестите. Те препоръчват известни лекарства, които някой път са сполучливи, а някой път не са сполучливи.

Та, всички хора трябва да изучават онези правилни отношения, които човек трябва да има спрямо природата, в която живее. Той трябва да счита природата разумна и неговите отношения са първо към нея. Ако той разбира езика на природата, тя всякога ще му бъде като майка. Под думата „природа“ аз разбирам онази вътрешна разумност, която прониква навсякъде, и която всякога се притичва, за да уреди всичките противоречия между хората. Като се притичва да уреди всичко, тя най-после се притичва да уреди и онези работи, които хората сами не могат да си наредят. Вие може да кръстите тази природа под разни имена. Някои я наричат Бог, поддържат, че Бог съществува, а при това затварят хората и ги избиват. Казват, че има Господ, а при това правят войни и се избиват едни други. Какъв е този Господ? И християните вярват в Бога, но и те правят войни. И еврейският народ вярваше в Бога, Мойсей казваше даже: „Не убивай това, което Бог е създал.“ Единственият в света, който има право да убива, това е само Бог. Само онзи, който е направил нещата, има право да ги унищожава. Само грънчарят, който прави гърнета, има право да ги чупи. Всеки друг, който счупи едно грънчарско гърне, той трябва да го плати. Ако го купи, той е свободен да го счупи. И след като го счупи, той трябва да си купи ново гърне.

Сега аз не ви говоря да влезете в противоречие със себе си, защото и без това вие сте в противоречие със себе си. От толкова години вече аз почти не съм срещал хора, които да не са в противоречие със себе си. Противоречията си имат свои причини и те не могат да изчезнат, но вие трябва да се освободите от тях. Противоречията на големите ветрове, на големите бури си имат своите причини, но тия големи противоречия донасят големи блага в природата. Всеки има противоречие в живота си. Запример съмнението, омразата проникват в човешката душа, но вие не може да си обясните произхода на тези противоречия, на тия отрицателни състояния за вас. В едно отношение тия неща са противоречие за

индивидите, но в друго отношение те са големи блага за тях. Например някой човек може да е дал само повод за омраза, да го мразят други, но той сам не е създал омразата. Друг някой може да е дал повод да го обичат, но той сам не е създал Любовта. Казвате, че едикой си човек има обич. Вие се лъжете. Никой не може да ви обича. Ако Любовта сега се създава, тя ще изчезне. Ако огънят сега се запалва, той ще изгасне. Вие виждали ли сте огън на земята, който, като се запали веднъж, никога да не изгасва? Има такъв огън, той е огънят на вулканите. Той не е огън, с който хората могат да си служат. Обаче този подземен огън създава постоянни трусове. Той създава големи бели на хората. Този огън може да изчезне, да престане някога, но знаете ли тогава какво щеше да бъде състоянието на земята? Ако подземният огън изчезне, заедно с това ще изчезне и животът на земята. За предпочитане е малкото зло пред голямото. Предпочитам омразата от изчезването на Любовта. Предпочитам безлюбието от изчезване на Любовта. По-добре да мразиш, защото зад омразата седи Любовта, отколкото Любовта да изчезне. Аз бих предпочел омразата, но зад която седи Любовта, отколкото един свят, в който няма никаква омраза, но няма и никаква Любов.

Сега в какво седи приложението? Сега аз не искам да ви товаря за вашите възгледи. Дали това е съгласно с вашите възгледи, не е важно, защото и вашите възгледи не са съгласни с възгледите на природата. Всеки си мисли както си иска. Дойде някой и казва: „Никой не ме обича!“ Казвам: Радвай се, че не те обичат. Ти си щастлив, че не те обичат. В някое отношение аз бих се радвал, че не ме обичат. Защо? Защото, ако ме обичат, аз ще бъда за тях кокошка, която един ден ще заколят и ще сварят. И така ще вляза в една тенджера. Ако съм жито и ме обичат, ще вляза в хромела и ще ме направят на хляб. Ако съм някоя обична дреха, постоянно ще ме калят, ще ме цапат и често ще бъда в коритото. Питам: Какво ще бъде вашето положение, ако седите на гърба на един човек като една риза и постоянно виждате какво прави този човек? Вие виждате престъпленията, които той върши, но нямате език, нищо не можете да кажете. И като ви перат, какво ще кажете? Ще кажете: „Ужасен светия е този човек!“ Понякога срещам някои хора, които искат да ми се покажат, че ризите им са прани. Аз изпадам в едно изкушение: зная, че ризите им са непрани, нечисти, но нищо не мога да кажа. По какво ги познавам? Като срещна човек, на когото ризата е прана, той ми хвърли един мил поглед. Искам да зная кой е прал ризата му. Когато го срещна начумерен, сърдит, аз зная пак, че ризата му не е прана. Казвам: Оставете този човек, той духом не е добре разположен, оставете го да си изпере ризата. Утре ще хвърли един мил поглед. Не е само до праните и непраните ризи, но лесно мога да го зная дали някой е направил добро на даден човек. Като го срещна, лесно мога да позная. Срещам един човек начумерен, сърдит, недоволен от всички. Аз зная, че

този човек има да дава, да плаща много полици, но като хвърли един мил поглед, казвам: Платени са полиците на този човек. Искам да зная кой му ги е платил. Казвате: защо някой човек е сериозен? Има да плаща полици. Защо някой има мил поглед? Защото полиците му са платени. Това са изяснения. Те не се отнасят до вас. Това са психологически моменти отвън. Досега нито един от вас не е хвърлил мил поглед. Сега аз забелязвам, че вие сте дали дрехите си да ги перат и са ви дали обещание, че ще бъдат хубаво опрани. Докато дрехите ви не бъдат хубаво опрани, никакъв мил поглед няма. Като ви гледам сериозни, казвам: Вашите дрехи са дадени да се перат. Вярвам, че скоро ще бъдат опрани. И като ги операт и срещнете някого, ще хвърлите мил поглед. Кое е прането на дрехите? Това представляват вашите възгледи. Не очаквайте нещата така да станат, че да се подобри вашето положение лично на вас, или положението на вашата другарка, или на вашия брат, или на вашата сестра, или на баща ви и на майка ви. След като се уредят работите ви, вие казвате: „Слава Богу, уредиха се нашите работи!“ Да, вашите работи се уредиха, уредиха се полиците ви и вие сте радостни и весели. Това показва, че ризата ви е опрана. Вие се намирате в един свят, в който не разбирате законите. Вие сте в едно преходно положение. Вашето положение мяза на това на просяците, които ходят по улиците да просят. Някой ден се случва някой по-добър човек да даде повече, а някой по-малко. Просякът вземе един лев и казва: „Господ живот и здраве да ти дава!“ После му дадат петаче, той пак казва: „Господ живот и здраве да ти дава!“ Така и ние ходим цял ден натук-натам, въртим търговия, но като се върнем вечерта, виждаме, че много малко търговия имало. Всичко хора са търговци на дребно. Те си разбират много добре от занаята. Като дойде някой клиент, търговец, казва: Господ живот и здраве да му дава! Клиентът изважда един лев. После дойде друг клиент, той извади пет лева и търговецът пак казва: Господ живот и здраве да му дава! Той продава стоката си. Клиентът казва: „Дано стане така, както търговецът каза.“ Някои просяци са много отзивчиви. Като влезе някой богат момък, те му се усмихнат, поздравят го и кажат: „Много голямо благо те чака, много щастлив си. След няколко деня ще дойде нещо хубаво.“ Хвали стоката си. И момъкът бръкне в джеба си, извади 20 лева и му ги даде. И после, като мине малко време, вижда, че мисълта на този човек работи. Каквото е казал просякът, след четири–пет деня така е станало. Вие ще кажете, че тези неща не са естествени. Факт е, че стават. Кажете ми: кои неща в света се правилни? Кажете ми едно нещо, което да е станало без пари. Някои хора казват, че някои работи стават без пари. Парите не се ядат, но те са една обмяна. Всички вие се учите как да трансформирате златото в храна. Досега всички вие се учите да знаете цената на парите, как да употребите парите си, че чрез парите да ви дойдат всички необходими потреби, които ви са нужни, да ви дадат храна чрез парите. Например, ако вие сте болен човек, ни най-малко не можете

да употребите парите, да станете богат човек. Лошавината не е в парите, но в употребата на парите, как да ги употребите. Ако парите станат господари, а човек слуга, той ще се разболее, те ще погълнат неговия живот. Парите са само едно средство. В това отношение въздуха, който приемаш в дробовете си, ти не можеш да го задържиш повече, отколкото трябва. По същия начин, ние не можем да задържим и парите в себе си повече, отколкото трябва. Това е несъвместим закон. Парите можеш да задържиш в себе си ден, два, три, година, десет или повече, но завинаги не можеш да ги задържиш. Ако ги задържиш повече, отколкото трябва, от тях нищо няма да остане, но и от тебе нищо няма да остане. Като поемеш въздух в себе си, след десет секунди трябва да го върнеш назад. Някои индуси, йоги, могат да задържат въздуха в себе си около 20 минути. Някои от вас го задържат две–три минути най-много, но и това е прекомерно. Понякога голямото напрежение може да произведе обратни резултати. Всякога задържането на въздуха може да трае определено време. Ако знаеш как да го приемеш и колко да го задържиш в себе си, ти можеш да се ползуваш от него. Същият закон се отнася и до парите. Същият закон се отнася и до храната. Ако ти задържиш храната си в стомаха повече време, отколкото трябва, ти ще имаш обратни резултати. Ако и водата се задържа повече време, отколкото трябва, явява се водянка. Много болести се дължат на това задържане на водата повече време, отколкото трябва, в организма и след това със седмици трябва да се вади водата. Понякога, като влезе в дробовете, въздухът не извършва онази служба, която му е определена. Често ние, съвременните хора, сме погълнати от чужд живот. Ние се безпокоим от неща, които не ни влизат в работата. Ти се безпокоиш как ще свършиш живота си или какво те чака след 20 години. Ти се безпокоиш дали ще постигнеш нещата или няма да ги постигнеш. Питам: какво има да се безпокои един скъпоценен камък за живота си, който е заровен на две хиляди метра дълбочина в земята? Какво ще мисли за своето бъдеще? Неговото бъдеще е отлично. Когато и да го намерят в земята, той всякога ще има цена. Какво ще се безпокоите за златото? Като го намерите излязло на повърхността на земята, то ще има цена. Какво има да се безпокои надареният човек от Бога? Той има отличен ум, той има отлично сърце. Ще кажете, че няма работа. Той ще си създаде работа.

Сега ще ви приведа примера за онзи учен персиец, който свършил науките си и мислил, че ще си пробие път в Персия, но се намерил в чудо, работите му не тръгнали, навсякъде имало все обратни резултати. Най-после той се оженил. Един ден жена му казала: „Слушай, тази работа не може да остане така. Ти ще станеш гадател.“ – „Че аз за гадател не се учих, че да ставам гадател!“ – „Не, ти си роден за гадател. Аз ще ти покажа как ще гадаеш.“ Тя му дава първите уроци по гадане. Най-после, като видял, че няма никаква работа, слуша съвета на жена си и излиза на пътя, на едно

отдалечено място, и чака хора да им гадае. Оттук-оттам, той се прочул. Идва един ден при него един персиец и му казва: „Виж, можеш ли да познаеш какво имам в тези гащи?“ Носи едни гащи със себе си. Този турчин, който дошел при гадателя, се казвал Чешил. Тогава гадателят си помислил и казал: „Е, Чешил, един път на пазар, втори път на пазар, докато те уловят.“ Като чул това, турчинът Чешил помислил, че гадателят познал какво има в гащите – а гадателят говорел за себе си, – и веднага казал: „Позна, че имам в гащите една лисица. Ето, вземи я за себе си.“ Като се прочул много, извикали го един ден в персийския дворец, дето станала една голяма кражба, откраднали една голяма скъпоценност на персийския шах. Като го извикали, той казал на жена си: „Е, жена, сега е мъчна работата! Едва познах какво има в гащите на турчина, и сега трябва да отгадая кой е направил обира в двореца.“ Намерил се в чудо! Като отишел в двореца, разправили му какви били обиците, които откраднали. Тогава той казал на шаха: „Моля да ми дадете 30 дена на разположение да намеря крадеца.“ Той пожелал да го оставят свободен някъде вън от града и там да си помисли. За тази цел той взел 30 царевични зърна и всеки ден преди изгрев слънце вземал едно от тия зрънца и чакал да мине денят. При залез слънце той пак вземал същото царевично зрънце и въздъхвал дълбоко, като си казвал: „Ето, единият ден мина.“ На втория, на третия ден пак правил същото – броил колко дена му остават да живее. Онези, които извършили кражбата, като чули, че този прочут гадател се заел с издирването им, решили един по един да отидат далеч от него, да го видят какво прави. Като минал първият крадец покрай гадателя, чул, че той въздъхнал и казал: „Ето, единият мина.“ Той помислил, че се говори за него. На втория ден отишел вторият крадец, минал покрай него и чул, като казал: „Ето, вторият мина.“ Така се изредили няколко от крадците и после се явили при него и му казали: „Молим ти се, не ни издавай! Ето, ние връщаме откраднатата скъпоценност, но само името ни не издавай.“ Тогава гадателят благодарил на Бога, че го избавил по такъв начин и се явил в двореца при шаха, като му казал: „Намерих крадците, взех от тях откраднатата скъпоценност, но това ми съобщи Аллах – не търсете имената им.“ Питам: Ако и вие се намерите в такова трудно положение като този персиец-гадател, няма ли да направите и вие същото? Има едно съвпадение на нещата, което всякога може да помага на човека. В края на краищата ние казваме, че един човек е живял добре, а друг е живял зле. По какво се познава това? Добрият живот има отношение към друг един свят. Ако моят стомах се намира в здравословно състояние и аз живея добре, стомахът ми ще има отношение към белите дробове. Белите ми дробове пък ще имат отношение към главата ми. Ако стомахът ми се намира в здравословно състояние и функционира добре, тогава и мислите ми, и чувствата ми ще бъдат чисти. Ако стомахът е разстроен, тогава и дробовете, и главата ще бъдат разстроени. Следователно, ако ние сме

добри, това показва, че ние сме в един свят, който е вън от физическия. Значи, едновременно ние живеем един отвлечен живот. Понякога вие мислите, че живеете само на земята. Не, това, което вие желаете, към което вие се стремите, няма го на земята. А въпреки това вие се стремите, виждате вашите стремежи в един, във втори, в трети човек, но това ваше стремление е само отчасти там. Само сянката му е там. Вие виждате една картина на екрана, но тази картина не е на екрана, тя е само сянката на реалността. Реалността съществува вън от платното. Тези картини са съществували, но вие ги виждате като сенки на екрана, те са вън от екрана, вън от платното. Ако сте умен човек, от тази сянка вие може да съдите за реалността на нещата.

Христос казва: „Кротките ще наследят земята." Първо вие трябва да знаете какво нещо е кротостта, която ще наследи земята. Кроткият човек е богат човек. Кроткият човек не е сприхав, не е човек, който се обезсърдчава. Кои хора се обезсърдчават? Които нямат нищо. Докато човек е здрав, докато умът и сърдцето му са на място, докато има къща, пари, ниви, приятели, той не може да се обезсърдчава. Но в който ден започнат да дохождат загубите, този човек може да се обезсърдчи, а може и да не се обезсърдчи – зависи доколко е кротък. Вие имате такъв пример с Йова. При него започват да дохождат големите изпитания. При него идва князът на тъмните сили – така го наричам аз, а там го наричат духа на Сатаната. Господ го запитал: „Ти обърнал ли си внимание на Йова, най-кротък и най-добър от человеците?" – „Какъв ти добър? Ти си му дал толкова богатство, толкова блага! Къщи, ниви, лозя, говеда, камили, деца – затова е добър. Хиляди блага си му дал. Не че Те обича, но е задоволен от всичко. Я му вземи тези богатства, тогава ще го видиш!" И след този разговор идват изпитанията на Йова. В целия библейски разказ се изпитва характерът на Йова и се вижда как издържа. Той постепенно губи всичките си богатства, но след като разреши задачата си, той придоби отново загубеното. Той реши въпроса, че всеки човек, който живее добре, той никога не губи.

Често аз съм се спирал върху смъртта. Аз не говоря за смъртта на земята. Има една смърт, през която човек може да мине още докато е на земята. В този смисъл, да умре човек, това значи да отстрани от себе си всички отрицателни качества. Това значи да се отрече човек от всички свои деди и прадеди, да се отрече и от себе си. Ако може да се отрече и да умре заради тях, той е умрял заради един стар живот. Понякога ние казваме, че човек може да умре. Ние свързваме това умиране с физическото умиране. Който умира, той пак ще се роди. В света между светлината и тъмнината има борба, между живота и смъртта има борба. Всякога, когато един човек умира, на негово място ще се роди друг. Съвременната статистика е намерила, че годишно умират повече от 30 милиона хора. Приблизително

шест пъти повече от жителите на България. Но затова близо пет милиона хора се раждат годишно повече от ония, които умират. Във времето на Юстиниана, в Европа е имало 25 милиона жители, а днес са увеличени. Въпреки това, животът е по-силен от смъртта. Следователно, не е смъртта, която царува, но животът. Смъртта е само едно видоизменение на формите в живота. Следователно, животът ще преодолее, ще махне смъртта и ще възстанови онези форми, които никога няма да се разрушат. Смъртта сега разрушава само несъвършените форми. Всички онези хора, които не са достигнали до положението на съвършени същества, са подложени на ножа на смъртта. Като станат съвършени, те няма да умират. Тогава хората ще се размножават по съвсем друг начин, а не като сега. Размножаването е закон на несъвършенството. Какъв ще бъде този закон? – Ще има смяна и размножаване. Тогава ще има движение, приложение и постижение. В движението е животът; в приложението е мъдростта, а в постижението е истината. Следователно, който иска да познае Любовта, той трябва да има движение. Който иска да познае, т.е. да придобие знанието и мъдростта в живота, той трябва да има приложение. Той трябва да приложи нещата. А който иска да приложи истината в нейната целокупност, той трябва да има постижение. Аз не говоря за човешките постижения. Постижението има за идеал съвършенството, а съвършенството е цел на човешкия живот. Постиженията на всички хора в света не могат да се сравнят с постиженията на истината, със съвършенството. Всичко онова, което вие може да постигнете, то даже не е една хилядна част от съвършенството, което може да постигнете. Следователно, като казвам постиженията, имам пред вид да влезете в пътя на съвършенството. Този път е вън от смъртта. В съвършенството ще имате всичките възможности да разбирате смисъла на сегашния живот. И тогава хората ще могат да организират света. Сега всички хора искат да организират света. Но, за да се организира светът, много фактори трябва да се вземат пред вид. Например, сега не могат да ви заставят да живеете братски. Всяка държава живее и си има свои интереси. Коя е онази мощна сила, която може да застави всички хора да се хармонизират? Ние казваме, че Христос е дошел за това на света и цитираме стиха: „Едно стадо, един пастир“. Туй ще бъде, но кога? Най първо трябва да се намери законът, според който да влезе Любовта. Сега ние още не разбираме закона на Любовта. В закона на Любовта влизат безброй противоречия. При приложенията всеки закон може да се приложи, но и при това има свои противоречия. И при постижението се зараждат известни противоречия. Например, един генерал е постигнал известна победа, но има известно постижение. Значи, едно движение, което е съвпрегнато с Любовта, едно приложение, което е съвпрегнато с Мъдростта, и едно постижение е съвпрегнато с Истината само когато няма в тях никакво противоречие.

Сега аз ви навеждам тези неща, но те са външни. Вие ще кажете тогава: В света не може да има приложение. Казвам: Когато един човек разбира законите на природата, няма причини, които да му препятствуват. Например, вас ви е страх от дявола. Че какво има да ви е страх от дявола? Кое е, което ви плаши от дявола? Дяволът е голям кавалер. Той има големи разбирания. Като дойде на земята, той ходи с цилиндър, с черна връзка, с черен фрак, много учтив е, надясно, наляво се кланя. Като види дами, по десет пъти ще им се покланя. Отдалеч още като ги види, кланя им се. Като види майки и бащи, всички поглежда и на всички се покланя. Като влезе вкъщи, всичко знае, веднага си прави известни търговски предприятия. Но като излезе след това, той ще създаде много големи бели. Кой е признакът, че дяволът ви е посетил? Един от признаците е, че в тебе се зарежда едно неестествено желание. Ти имаш една целомъдрена дъщеря, която е надарена от Бога с всички дарби. Като баща, един ден ти се поревне да ѝ купиш една копринена рокля, първокласна шапка с камилско перо. Да ѝ купиш обуща от камилска кожа. От този ден ти разваляш вече целомъдрието на дъщеря си. Ти я приготвяш да се омъжи. Ти я туряш на служба, но трябва да знаеш на каква служба да я назначиш. Ти я излагаш на продан на витрината, на която се излагат дъщерите. И търсиш млад момък, който да я купи. Това не е разбирания, това не е култура. По този начин ти ще туриш дъщеря си на един изпит. Ако аз имах дъщеря, ето аз какво щях да направя. След като ѝ купя копринена рокля и обуща от камилска кожа, ще я накарам цяла година да посещава бедни, да им слугува, да им мие паниците. Ще ѝ кажа: „Ще слугуваш без да се цапаш! Тъй ще слугуваш, че няма да имаш нито едно петно на роклята си, при това няма да туряш никаква престилка.“ Така ще видя колко е внимателна и как е мила чиниите. Ако е умна, тя ще си избере една бедна жена, ще отиде при нея и ще ѝ каже: „Сестра, ще дойда да ви умия чиниите с хубава нова рокля, но така ще си наготвите и така ще си сипете яденето, че никак да не изцапвате чиниите. Аз ще дойда при вас с копринена рокля и с хубава шапка, но месни работи не гответе. Сгответе само житце, вземете си ябълки, круши, череши, грозде, че като дойда да ви измия чиниите, ще ги измия хубаво, без да се оцапам.“ От това ще се види, че баща ѝ е умен, но и тя е умна. Така щях да възпитам своята дъщеря. Всички ние на земята сме изпратени за изпити, за проба. Вие мислите да живеете, но баща ви ви облякъл в копринена рокля, той иска да ви изпита доколко сте умни. Ще миете чиниите на бедните хора без да се цапате. Ако бащата има втора дъщеря, т.е. втора дъщеря аз не допущам, но син има. Допущам, че сестрата се родила първа, а после братът. Ако е мой син, ще му купя едни сукнени гащи, обувките пак ще бъдат хубави, от камилска кожа, ще му купя един самурен калпак и ще го изпратя да обиколи всички бедни вдовици, дето сестрата е ходила да мие чиниите. Така той ще провери дали тия бедни хора са доволни от нея и какво добро ще говорят

за сестра му. След това той ще донесе тия дознания на бащата. Такава ще бъде службата на този син, като някой рапортьор, всичко това ще го отбележиш. Голяма ще бъде неговата служба. И като дойдат, ще снеме копринената рокля на дъщеря си и ще снеме сукнените гащи на сина си. Ето какво аз разбирам под това. Когато майката снеме пелените на своето дете, тя има пред вид да тури нещо похубаво. А туй, по-хубавото, не може да се опише. Като казвам, че ще снеме копринената рокля, тази рокля представлява пелените още. И като снеме сукнените гащи и ще му дам нова дреха с класическа форма: дълга дреха, не от коприна, но от чист лен със златен пояс. И на сестрата, и на брата дрехите ще бъдат едни и същи – дълги дрехи със златен пояс. Тъй щото между брата и сестрата няма да има никакво различие. Никаква коприна няма да има, никакви пера. Косата ще бъде хубаво причесана.

„Кротките ще наследят земята.“ Под думата „кротък“ Христос разбира тези хора, които познават законите на земята. Всеки човек, който е дошел на земята, трябва да бъде много умен. За да живееш щастливо на земята, ти трябва да бъдеш гениален. Един ден, когато на земята дойдат тези хора, които ще я наследят, всички трябва да бъдат светии. Не такива светии, каквито вие знаете, но те ще бъдат най-умните хора, най-добрите хора, най-любящите хора. Какъв е признакът, по който ще се познаят тези хора? Трима души учители дошле на земята. Първият от тях, като получил подаръци от Господа, напуснал земята и отишъл на небето. Така разбрал той. Вторият, като получил тези подаръци от Господа, той пък престанал да се интересува от хората. Той казал: „Не трябва да се интересуваме от хората.“ Третият учител, на когото Бог дал подаръци, той се свързал с живота, разбрал нуждите на хората и почнал да ги учи. От тримата учители първият отишел на небето да живее както разбира. Вторият си казал: „Кой ще ходи да се тревожи с хората да ги учи, нека се учат, както аз се учих.“ Третият обаче останал на земята да се занимава с хората и да ги учи.

Та сега много от вас, по стремежи, спадате към стремежите на първия учител – искате да отидете на небето, да станете съвършени и да не се връщате на земята. Стремежите на други от вас спадат към стремежите на втория учител – искате да бъдете съвършени, но да нямате вземане-даване с хората на земята. И третите от вас, искате като третия учител – като придобиете Божиите дарби, да отидете да помагате на хората. Това е естественото положение. Това са кротките хора, които са разбрали смисъла на живота и те остават на земята, за да помагат на всички живи същества да станат щастливи.

Това е кроткият човек!

Благословен Господ Бог наш.
Добрата молитва.

7-ма неделна беседа от Учителя,
държана на 3-ти ноември 1935 г., 10 ч.
София, Изгрев

1935_11_03 Герои
утринно слово

ГЕРОИ

3 ноември 1935 г.,
5 ч сутринта.
(Небето покрито.
Времето меко, не е студено.)
Нарядът:
„Добрата молитва“
91-ви псалом
„Отче наш“
„Молитвата на Царството“
15-а глава от Марка
„В начало бе Словото“

В тази глава има две неща. Ако се разгледа от едно светско гледище, или от вътрешно. Непостигнати желания или неизпълнени идеали. Имате един човек, Който дошъл и очаква едно, а Го сполетява друго. Че Го сполетяват, се вижда, че в страданията Си не е очаквал това. Той идва със светли мисли и идеали, че хората ще приемат Неговото учение. А вижда едно от най-големите разочарования, които човек може да срещне в живота си. И то не един обикновен човек, но един, Който се нарича Син Божий. Той се вижда изоставен от всички.

И при всичкото това разочарование, хората вървят всякога по същия път и всички все очакват да се постигнат техните желания. Някоя тяхна светла идея мечтаят. Не забравяйте, че всички ви очаква такъв край. Вие казвате: „Не ми говори за това, то е за Христа. За нас по-другояче ще бъде.“ Все същото ще бъде. Не може с вас да не се случи същото. Те, когато сте на кръста, няма да ви се присмиват. А на Христа, когато беше на кръста, Му се присмиваха. Той седя три деня в гроба. Ти, като влезеш в земята, ще седиш като един герой, ще те тъпчат. Колкото и да се молите, няма да ви извадят из земята. Даже и вашите близки, които са ви обичали, ще проронят няколко сълзи, ще кажат: „Това заслужаваше.“ Нищо повече.

Има една драма в света. По някой път хората искат да направят път на Истината. Пътят на Истината е драма и трагедия, комедия не може да бъде. В живота може да има драма и трагедия и комедия. Но когато кажеш: път на Истината и живота, там не може да има комедия. Дотогава, докато ти умираш и се раждаш, и трагедия, и драма, и комедия може да

има. Когато престанеш да умираш, трагедията, комедията и драмата ще изчезнат.

Хубаво, какво трябва да научи човек? Защото, постижението каквото и да е, всяко постижение на Земята, всяко желание, всеки идеал, постигнат на Земята, е равносилен със смъртта. Който идеал и да постигнеш... Кой е постигнал нещо на Земята, че да бъде щастлив? То е най-голямата смърт, която може да те сполети. Ако постиженията на Земята е наш идеал, всичко е изгубено. Защото представете си, че всичките хора, че всеки иска да стане цар на Земята. Ако всички станете царе, какво ще бъде? Вие ще имате, по възможност, най-голямото постижение. Ако това не вярвате, станете пчелари, за да видите тия, най-видните същества – пчели – царицата, вътре тя снася яйцата, ще видите как тя избива своите деца. Ако рече едно от нейните деца да стане царица, веднага го убива, нищо повече. Тъй го хване и на общо основание го убива. По някой път има едно изключение, не прави така. Царицата по някой път се реши да напусне кошера, споразумяват се, казва: „Да нямаме голям спор." Ако са две царици, старата царица с всички поданици, колкото има, ще си излезе навън из кошера. Или старата, или новата царица трябва да излезе. Другояче, ако една не излезе от кошера, една от тях трябва да плати с живота си.

Казвам: Във вътрешния живот, сега, влизате в една фаза в живота и трябва да наблюдавате. Онова щастливо зърно в хамбара, колкото и щастливо да е, което пожелае да се прослави, да излезе вън, в света, непременно трябва да умре. И ако то не умре, ако не пострада, то не може да расте, не може да има живот в себе си. И на Земята страданията са хиляди пъти по-добре, отколкото задоволствата, които имате. Най-малко два пъти са по-добре страданията, отколкото някое щастие. Ако вие сте щастлив, богат човек, всички ви завиждат, материално ще ви завиждат. Ще се явят около вас мнозина, които ще ви ограбват. Ако сте бедняк, сполети ви нещастие, ще се явят някои да ви съжаляват. Тогава къде е разрешението на въпроса? Човек разрешава една голяма задача. Има едно естество и само чрез страданията човек може да се избави от него. И най-голямото богатство в света е скрито под мантията на страданието.

И действително, никой в света, няма друг човек в света, който да е страдал като Христа. В историята нямаме друг такъв пример, който е умрял така на кръста позорно и след 2000 години да има такъв успех както Христа. И ако някои правят възражение, съвременните християни още не са възприели християнството, но на езически дух служат. Със старите разбирания живеят. В човека има едно старо разбиране и се забелязва в човека едно същество на голяма гордост.

Когато първият човек се постави на едно изпитание в райската градина, Бог го предупреди – тъй както е казано, то е за децата. Научно не е обяснено защо и за какво Бог казва така. Че Бог му казва просто така: „От плодовете на всички дървета ще ядеш, но от туй дърво няма да ядеш. Защото, в който ден ядеш, ще умреш. И ще изгубиш всичко." Свършва се въпросът и човек се поставя на едно изпитание. Когато дойде змията, онзи, ученият адепт, каза: „Не сте разбрали заповедта, така не е искал да каже Той. Вие сте много прости, деца сте. Той ви каза, че в който ден ядете, като Него ще станете." Обърна се заповедта. И тогава хората, без да проверят, го послушаха. Те се обезвериха в Бога и повярваха в другия, който нищо не беше направил за тях. Господ направи райската градина, всичко им даде, а онзи, който дойде да ги излъже, без да е направил нещо за тях, щом им каза първата реч, че ще бъдат като Бога, бяха готови да ядат. Кое се случи сега?

Вие, запример, все роптаете, защо Ева яла. Че, няма някой от вас, който да не е ял. По три пъти на ден ядете. Сутрин ядете по един плод, на обяд и вечер ядете по един плод от забраненото дърво. Някой – по два пъти, но най-малко по един плод на ден ядете и се чудите защо са тия нещастия в света. Ама представете си един ден поне да не ядете от туй дърво – да не допуснете никаква отрицателна мисъл в ума си спрямо някого и да не възроптаете за нищо. Като един ангел – да не мине лоша мисъл в ума ви. Един ден поне да не мине. Някои минават за последователи на Христа. Тази добрина и животните имат. И животните са тъй добри. Като го нахраниш, и животното е добро. Но бутни го – хапане има, ритане има, мушкане има.

Сега, не мислете, че с този характер, който човек има... Тъй, както е сега човек, по никой начин не може да влезе в Царството Божие. При Бога не може да иде. Ти може да идеш да живееш при Бога, но да идеш при Бога, не може. В Бога може да живееш, но при Него да идеш, не можеш. Че, ако ти не можеш да търпиш брата си, който е цар, искаш да го снемеш от трона, как ще идеш при Бога? В Царството Божие хората не са еднакви. Вътре ще забележиш, че има едно грамадно различие – и по знание, и по сила. Тук, на Земята, за да снемеш някого, трябва да направиш един комплот. И ако речеш в Невидимия свят да направиш един комплот, ти сам трябва да се състезаваш, както Давид с Голиат се състезаваха. Вместо да се бият всичките хора, двама души ще се бият. И който надвие, неговата страна се смята за победител. Но туй няма да разреши въпроса.

Във вас, във вашия ум седи мисълта: „Защо такива страдания?" Аз ще ви запитам: Защо ви е миенето? Сутрин като станете, защо се миете? Най-

после, може да ви попитам: Защо ви е яденето? Че, не яжте. Какво има? Ами всичките ви дългове защо стават? Често казвате: „От борчове не може да се освободим.“ От какво произтичат борчовете? От ядене. Престанете да ядете и няма да имате никакви борчове. Защо ви са борчовете? Искате да имате къща, да се подслоните. Защо идат борчовете? Защото искате да имате къща. Понеже искате знание да добиете, ще идете в някой университет, колегия, ще заборчлеете. Казвате: „Ако не идем в университет, учени няма да станем.“ Привидно е така. Но знанието човек го има, той го носи със себе си. Питам: Кой е онзи, който досега е ял, че не е умрял? И кой е онзи, който досега градил къщи и пак не е умрял? Кой е онзи, който ходил в университета и пак не е умрял?

Сега, някой път лошото в религиите е там, че плаши хората. Без страх! Не е страхът, който разрешава въпроса. Страхът, то е най-голямата смърт. Това да не правиш, онова да не правиш. И човек казва: „Какво да правя сега?“ И Моисей нарежда, като вземете неговите заповеди. Аз харесвам само първата заповед на Моисея: „да възлюбиш“ – положителна е. Другите заповеди са все в отрицателен смисъл. Да не убиеш, да не крадеш, всичко това. Какво трябва да прави човек? На две плочи бяха написани заповедите. На едната плоча беше Божият закон, а на другата – човешкият закон: Не кради, не убий. А на другата – Божественият закон: Да възлюбиш Господа Бога своего с всичкото си сърце. Да имаш един ден, който да осветиш. Да почиташ баща си и майка си. Подразбира Бога, да почиташ себе си.

Казвам сега: Ако вие сравните вашето верую, което сега имате, ако сравните сегашните ваши вярвания с онова, което трябва да имате, с което трябва да се освободите – без страдания не може да се освободите. Всички искате да минете в света, да се подигнете, велики да станете и без страдания да живеете. И тогава страданията идат в света по два начина: едните ще се наложат, другите доброволно ще ги приемете. Петър искаше да убеди Христа, че няма защо да страда тук. Казва Му: „Аз с тебе ще дойда, ще напуснем еврейския народ, ще идем на друго място, няма какво да ни гонят тук. Някъде ще ни приемат по-добре.“ Но Христос не прие това, казва: „Ти не ми говориш по Бога, ти търсиш своето удоволствие. Ти, Петре, не мислиш по Бога.“ Казва му Петър: „Какво ще стане с нас, ако Тебе разпънат, да не бъде зле?“ Взе Го настрана и Му каза: „Ще се компрометираш. После, Ти минаваш за Месия. Ако Те хванат и Те набият и Те разпънат, с нас какво ще стане? Ние, които Те следваме, какво ще направим?“ – „Я се махни – казва Христос – оттук, ти не мислиш право.“

Сега вие се спирате върху апостол Петър. Всеки ден вие се приближавате при Христа, казвате: „Господи, Ти пострада заради нас. Пък какво искаш

от нас този кръст?“ И като се молите, молите да не дойде голямата беля до главата ви. Какво ще ви каже Христос? – „И Аз се молих, и Мене не послушаха; и за вас да се помоля, пак няма да Ме послушат. Тази беля ще дойде до главата ви. Аз се молих за Себе Си: ако е възможно, да мине тази чаша, да стане нещо, но не мина. И за вас да помоля, пак същото ще бъде. Мене не послушаха, и за вас ще бъде същото. Тази работа може да се поотложи малко само.“ Тъй ще ви каже Христос. Какво ще правите тогава? Вие тогава ще се разсърдите, ще кажете: „Тъй ли? Не вярвам вече.“ И пак ще те разпънат тебе [и ще] казват: „Тук един безверник.“ И на кръста като умреш, ще кажат: „Ето един верующ! Един Син Божий!“ И стотникът, като умря Христос, каза... (той не беше свещеник, но един римлянин, неверник, езичник), стотникът каза: „Наистина този човек е праведен! Наистина Този беше Син Божия.“ И Писанието казва, че се били в гърдите някои, като са се връщали, разкайвали са се. Но този стотник се е замислил и казва: „Този човек тъй, както геройски умря“ – римляните, като видеха геройски да умре някой, казваха: „Не е както обикновените хора. Той герой е, този човек!“

По някой път и вие се молите, като не ви послуша Христос, вие се обезверявате. Христос казва: „Ще дойде смъртта. И Мен не послушаха, и за вас ще дойде.“ Като дойде часът, трябва да минете през този изпит. И тогава какво ви очаква? Да бъдете герои, понеже, като умрете, да възкръснете. Това ви оставям сега. Имате два живота, които се различават. Онези, които разбраха, знаеха Христа преди смъртта; а онези, които Го видяха след смъртта, имаше едно различие в техните възгледи.

Та казвам: Ако вие някой път искате да знаете дали ще умрете или не, да ви дам един опит, да видите дали ще умрете или не. Ако може един ден да прекарате, без да мине една лоша мисъл през ума ви, от сутринта, откато изгрее Слънцето, докато залезе. Ако мине най-малката лоша мисъл, кандидати сте вече. Който и да ви каже, и целият свят да ви казват, всички ще бъдат лъжливи пророци. Казват: ами като умрете, хората ще ви погребат, ковчег ще ви вземат, 12 владици, много попове ще ви опеят, всичко туй. Ако си някой окултист, братята ще дойдат, ще държат надгробни речи: „Той беше отличен брат“ и т.н. Всичко туй е хубаво. То е неразбиране. Човек трябва да умре и да възкръсне, за да разбере смисъла на страданието. Сега отчасти разбираме страданието.

Та казвам сега: Сега вас ви трябва да придобиете една черта на геройство. Трябва да знаете, че имате едно сражение, имате да воювате. Една война ще водите. Там учениците Христови разбираха и взеха два ножа, казват: „Достатъчни са.“ Апостол Петър, като дойде, извади ножа и отсече ухото на едного. Казва Христос: Тази работа с нож няма да стане. Защото, като се

браним ние, които не искаме да умираме, ще накараме другите хора да умират. Това не е разрешение на въпроса. Защото ти, който не искаш да умираш, като се браниш [от] противника си, ще го убиеш. Равносилно е тогава. Христос казва: Не се разрешава този въпрос с биене. Ние не искаме да умираме. Ние не приемаме смъртта. Тогава и другите ще минат по този път. И те ще минат по Божия път. Човек трябва да мине от смъртта към живота. От смърт в живот. Ако убиеш някого, ти отиваш от живот в смърт. Пък по този начин придобиване на живота няма.

Сега, аз не ви препоръчвам едно пасивно търпение. Човек трябва да бъде деятелен, трябва да работи, да издържа. Търпеливият човек бил пасивен, казва, няма какво. Христос на кръста имаше една борба, най-голямото сражение Христос имаше на кръста. Една вътрешна, духовна борба. И там Той победи. На физическото поле [от]стъпи, но вътре в Себе Си води една война и победи. Всичките лоши мисли, които имаше, всичките изкушения, целия ад, който Го нападаше, Той изхвърли вън от Себе Си и не остави никого вътре. Той като взе камшика в храма, видя, че прекатури парите, но пак си продаваха в храма. Христос като взе този камшик вътре, не остави никого, нито един – изпъди ги, нито помен не остана вътре в Него от тях. Нищо не остана от старото в Него! Като вземеш камшика в себе си, всички неканени гости ще ги изхвърлиш във външния свят! Той не ги изби, но ги изпъди. Казва: „Домът Ми ще се нарече Дом за молитва, не за продан, не бакалница, бакалия няма да има. Дом разбойнически няма да бъде.“

Сега, като гледам, всички вие имате един надпис, надписът на някои е на гърбовете: „Голям нещастник, 5 пари нямам.“ Гледам, на гърба на някого – 3 дена не е ял. Гледам на друг – не може да търпи, много сприхав, кибритлия. То са надписи, казва: „Да не буташ, кибритлия съм. Ако цъкнеш, запалвам се.“ Всичките тия надписи, които са написани от всички прераждания на човека, човек трябва да ги снеме от себе си, тъй както змията снема кожата си. Да снемем всичките подозрения. Какво ли няма в човека вътре. Някой път ние усещаме Божественото в нас. То е живо, то не може да умре. Казвам: Предстои ни една от най-големите битки, които трябва да извършим за свобода или смърт. То е свобода. Какво ще ми разправят за свобода? Като дойдеш в себе си – свобода или смърт! Ако предпочетеш свободата, ще приемеш смъртта; ако откажеш смъртта, ще изгубиш свободата, нищо повече! Вие искате да придобиете свободата си без смъртта. Свобода или смърт. Значи, ако приемем свободата, ако приемеш свободата, ще приемеш смъртта. Ако се откажеш от свободата, смъртта ще дойде. Ако се откажеш от смъртта, ще изгубиш свободата си.

Казвам сега: Вие, старите, учите младите, не им говорите истината. Като

дойдете там, ще им кажете: „Трябва да се упражнявате, битка, голямо сражение ще имате." И в религията говорят на хората и ще турят залъгвания. Ще дадеш малко подаяние и ще се освободиш. Казвам: Не е така. Като дойде да се освободиш, трябва да дадеш живота си. Нищо повече! Живота си, който имаш, трябва да го дадеш. И като те хванат в тази война, никак няма да се задоволят. Имаме там, в Иова, Иов наполовина страда. Казват: страдующият Иов. Той наполовина страда. Той не можа да изкара войната докрай. Иов имаше синове и дъщери, те измряха, майката и бащата останаха. Като дойде щастието, пак ги народиха. Христос не беше женен. Иов имаше синове и дъщери, и жена имаше, тя и жена му не умря. Жена му казва: „Кажи лоша дума, една хула против Бога, да умреш." Иов не каза това. Христос, нямаше кой да умре заради Него. За Иова имаше кой да умре – синовете и дъщерите му, добитъкът му. Христос трябваше сам да умре, нищо повече!

Сега вие, женените, временно има кой да ви замести – вашите синове и дъщери. Вие ще останете и пак ще ги народите. Но за неженените – кръстът. Женените наполовина ще разрешат въпроса, казват: „Ние не можахме да постигнем – синовете и дъщерите ни." Неженените – няма кой. Или ще постигнат, или няма да постигнат. Едно от двете!

Сега ще направя едно разграничение. Женeният, то е човешкото естество у човека. Неженeният – това е Божественото естество. С човешкото може наполовина да разрешиш страданията. Като дойдеш до Божественото, ти трябва да се освободиш, там трябва да жертвуваш. Туй Учение е съгласно... Христос казва: „Ако не ядете плътта и не пиете [кръвта] Ми". Човешкото у нас трябва да стане жертва, нищо повече.

Всички недоволства, които имате в света, тази сръдня, всички противоречия, които всеки ден идат до главата ви, не е нищо друго освен – човешкото взима надмощие. И Божественото е потиснато. То господствува над нас, а Божественото е потиснато. То е като едно малко дете, няма да стане. Човешкото властвува, често аз гледам навсякъде, евангелистите казват: „На кое ли място ще бъда?"

Като дойдоха двама от учениците Христови – те мислеха, че Христос ще стане цар, – и майка им казва: „Имай предвид нашите синове. Те са способни за управление. Единият отляво, а другият отдясно да бъдат. Имай ги предвид в Царството Си." Христос я попита: „Синовете ти ще може ли да пият чашата, която Аз пия, и кръщението, с което се Аз кръщавам?" – „Може, герои са, може да пият чашата, те отдавна са пили чаши. Пък и може да се кръстят, кой ли не се е кръщавал? Като бръкнеш във водата, кръщаваш се." Христос казва: „Чашата, която Аз пия, вие ще

пиете, и кръщението, с което Аз се кръщавам, ще се кръстите, но отляво и отдясно на Мене е за онзи, за когото е дадено.“ Тъй казва Христос на майката. Като я погледнал, казва: „Жено, жено, не знаеш какво искаш за своите синове. Те ще минат през туй, през което Аз минавам. След като минат, като възкръснат, тогава ще им дадат служба.“ Ако Христос постъпваше по човешки, можеше да каже на майката: „Ще видим, ще имам предвид Вашите синове“, да я позалъже малко. Той казва, че ще пият чашата и ще се кръстят с кръщението, „но отдясно и отляво да дам, не е Моя работа“.

Та казвам: Няма по-сладко [от това] да умре човек, когато разбира какво нещо е смъртта! Няма по-сладко [от това] да умреш, защото в смъртта човек добива своята свобода. Няма нищо по-горчиво от да се родиш. Но понеже ние не разбираме, като се ражда човек, се радваме. Но детето, като се роди, то заплаква. То веднага, още като приеме първата вдишка, кресне. Казва: „Има да ми страда главата.“ А старият, като умре, не плаче вече. Който се ражда на Земята, плаче, че ще страда, а който умира, не плаче, понеже счита се щастлив. Казва: „Свършиха се всичките страдания!“ Дотогава, докато човек се ражда, дотогава, докато човек умира, той не е свободен. Като умреш, ти тогава си свободен. Най-голямата илюзия, в която ние седим – ние чакаме тъй да се домогнем, да станем видни светии. Да вярват хората в нас. Този да вярва, онзи да вярва. Онези, които вярваха в Христа, като Го хванаха, всички се разбягаха като пилци. Казва: Свърши се вече.

Всичките земни работи, на които вие разчитате, всички ще се разбягат и ще ви оставят. Даже най-преданите, като Петра, онези, които ви обичат, казва Господ, и той ще се отрече от тебе три пъти. Нищо повече! И след туй ще очакваш новия живот, когато Христос излезе от гроба и влезе в оня свят. Там им показа и всички разбраха пътя! И оттам насетне тези, апостолите, всичките тези мъченици, те с радост всички отиваха да умрат. Отива човекът да умре и пее. Той всред пламъците пее, всички мъченици с радост отиваха на кладата, не рони сълзи. Че, ти, като дойдат страданията, не може да гориш – какъв герой си? Дошъл някой, 4 реда сълзи потекли и окултист, разбира. Четири реда сълзи потекли, гладен бил, два дена не ял хляб. Гладен бил. Казвам: Чакай, Христос пости 40 дена, а ти 40 дена не си постил. След 40 дена като постиш, аз съм готов да ти дам най-хубавия обяд! Като постиш 40 дена...

Та, един ирландски герой пости 80 дена и даде свобода на Ирландия. Това като влезе в другия свят, англичаните казаха: „Даваме ви свобода!“ И тъй, както сте сега, тъй, както ви гледам, в първото сражение, аз ви виждам, че с тия ваши вярвания, които имате, палтата ви ще се намерят в хоризонтално

положение. Нищо не се постига, ще се изгуби сражението.

Някой казва: „Аз съм търпелив човек.“ Не е въпрос за търпение. Ще дойде, ти сам ще останеш на кръста, ще те заплюват, ще кажат: „Ехе, слез!“ Ама да има някой. Ни баща ти, ни майка ти е там, ни приятели, никой. Ще кажат: „Я слез, да видим, ти си дошъл да оправиш света.“ Какво ще правиш отгоре? Слушай, отдолу се смеят, какво ще правиш тогава? И във вас ще дойде разочарованието. Като дойде да умирате, някой път и на вас ще дойде, ще започнете да се съмнявате.

Казват за Толстой, когато умирал, казал: „Тъмно е.“ Не е така светло. Няма никой около тебе – какво ще правиш? Не е така светло. Ще минеш през една зона, никой няма около тебе, тъмно е. Ще минете един момент на най-голямо изпитание, ще бъдете големи герои. Като дойдете там, няма да има никой около теб, ще останеш сам, никакъв брат, ни Учител, всички ще се изгубят.

Вие казвате: „Като умираме, Учителят ще бъде при нас.“ Лъжете се. Лъжете се вие. Христос казваше: „Отец е в Мене и Аз в Него.“ Но като Го туриха на кръста, казва: „Защо си Ме оставил?“ Няма Го, значи! Онзи, Който беше в Него, Го няма. И казва: „Защо си Ме оставил?“ Така е. И след туй римляните... След туй Христос се опретна, каза: „Неразбрана е тази работа. Тази работа е неразрешена. Каквото и да става, поставям Духа Си да бъде тъй, както Ти си определил.“ Един въпрос неразрешен. Казва: „Този въпрос не го разрешавам.“ Нищо повече. Има един въпрос в света, който няма да го разрешите. Ще останете сами, никой няма да има при вас тогаз. Понеже, както ви виждам, вие сте с раници, все големи войници. Някои от вас сте офицери, подпоручици, някои – подполковници, полковници, има даже и генерал-лейтенант. Отивате на война, куршуми има! И няма да се върнете.

И тъй, на вас ви казвам: Които отивате, юначество се изисква. Най-напред, ако приемете смъртта, животът ще дойде. Ако се откажете от смъртта, ще изгубите свободата си. Най-голямото разочарование в света, което не го искате, ще дойде. Туй да го знаете. Но ако приемете туй разочарование, ако приемете най-голямото разочарование – смъртта, след туй ви очаква най-голямото благо Божие – Божията Любов, вечният живот, дето човек се освобождава от туй робство, в което сега е поставен.

Тази глава, която ви прочетох, там Христос мълчеше. Казват: „Ти ли си?“ – „Безполезно е да казвам кой съм.“ – „Ти цар ли си юдейски?“ – „Ти казваш. Ако Аз бях цар юдейски, нямаше да Ме предават, но понеже не съм цар, има нещо, за което те искат да Ме обвинят.“

Сега примерът е: готви ви се един прием такъв, какъвто не сте виждали. Не се лъжете. Може да ви залъгват, трябва да бъдете герои. Там ще останете сам. И като останете сам, няма никой около вас, вие ще се освободите от всички заблуждения. Сега вие, като има един, все се надявате. Но един ден, като останете сами, няма да има никой при вас, ще минете, ще знаете, че минавате от смъртта към живота. Ще почувствуваш онова, Божественото в себе си, на което трябва да разчиташ.

И казвам ви сега: Разчитайте на онова, Божественото! И се гответе! След година, 2, 3, 4, 5, 10, за вас най-много след 120 години, все ще дойде да се изправите пред този изпит. Да не би да умре някой от вас мърцина. Само тогава Христос казва: „Не се допирай до Мене, защото не съм възлязъл до Отца Си." След възкресението Си казва, че не е отишъл при Отца Си. Казва: „Отивам при Отца Моего и Отца вашего." Човек като умре, ще отиде пред Лицето на Бога. Само тогава ще видиш Лицето на Бога! Учениците казват: „Кога ще видим Лицето Ти?" Тогава ще бъдете задоволени. За да видиш туй Лице, трябва като Христа да минеш през кръста, през най-голямото страдание и след туй ще кажеш: „Отивам при Отца моего и Отца вашего." Сега, при туй състояние, не може да идете. Сега може само да надзъртаме, отдалеч може да Го видим като една обетована земя.

Та, за да се явите пред Лицето на Бога, трябва да бъдете такива герои, че да сте се сражавали със смъртта и да сте приели живота. Тогава ще разберете какво нещо е свободата. Човек не може да бъде свободен, който не е дал едно сражение на смъртта. Да приемем смъртта, за да приемем живота. Да пожертвуваме своето човешко естество, всички свои човешки желания, които са временни, за да приемем в себе си живота, за да дойде животът в Божественото естество, да възприемем Неговия Дух. Това е приемането на Духа вътре. Всички, които повярваха тъй, приеха Духа. Които повярваха в туй Учение, приеха Духа и оживяха в Божественото естество. И всички, които се изпитваха така, отиваха и с радост умираха. Това е първото учение на християните: с радост умираха, за да получат живота.

6.25 ч сутринта

Песента „Аз смея да кажа"

Да имаме едно малко размишление (5–6 минути).

(На поляната – упражнения. Времето беше доста хладно, но всички, в дълбоко вътрешно изживяване, хубаво се стоплихме от упражненията.

Учителят направи с нас и други свободни упражнения с ръцете и стъпки напред и назад.)

7-о неделно утринно слово,
държано от Учителя
на 3.XI.1935 г., 5 ч сутринта,
София – Изгрев

1935_11_06 Срещата на Любовта
лекция пред общия окултен клас

СРЕЩАТА НА ЛЮБОВТА

5 ч.

"Добрата молитва"

Ще прочета няколко стиха от 31-ва глава на "Притчи" (от 4 до 22 стих)
(При 10 стих Учителя каза: "Описва качествата на добрата жена." При 15 стих каза: "Значи не се успива, та Слънцето да е изгряло при ставането му".)
Тема за следващия път: "Последствията от големите и малките спънки".
(Чете се темата от миналия път: "Влиянието на светлината и тъмнината върху човека")
Съгласни ли сте всички с прочетените теми? Може ли да се движи човек между светлината и тъмнината? Да се движиш, значи, да си в една среда, по-инертна от тебе. А светлината – това е най-голямата бързина. Как ще се движиш в това, което пътува по-бързо от тебе? Съвсем друга е идеята тук; значи, че светлината е нещо, което седи, а пък ти се движиш. После, казват, че тъмнината приспива. Това са общи изречения. Тъмнината допринася нещо понякога. Като те гонят и бягаш, в тъмнината можеш да се укриеш и успокоиш, някъде на тъмно място. На какво е проява светлината?

Нали знаете да пеете? В музиката става въпрос за ритъм. Какво нещо е ритъмът? Ако ви кажат да напишете тема за ритъма в музиката, ще напишете много работи, които не са верни. Какво нещо са музиката и ритъмът? Не може да се направи едно определение. Музиката е едно, ритъмът е друго. На първо място, чрез ритъма се определя една отмереност в движението, разумна отмереност на нещата. Не продължително, но напред и назад - като едно махало. Всеки ритъм е отбелязано колко трае. Има една разумна последователност. После, в ритъма има повдигане и слизане; в него има отклонение наляво и надясно – прилив и отлив. В ритъма има радост и веселие. Радостта постепенно се усилва и после се намалява. И скръб има в ритъма. В музиката има и тон; той е формата, в която трептенията на звука се оформят. Тонът трябва да има яснота. Той трябва да има и мекота. В какво седи мекотата на един тон? Мекота или мелодичност. Или, тонът може да бъде остър, може да бъде силен, може да бъде тих. И човек може да говори по разни начини. Дайте сега един пример.

Всички ние сме в един свят, в който разбираме и чувстваме нещата; мислим върху тоя свят, но не го разбираме – не ни е ясен. Например, аз

може да ви говоря много – какво нещо е изкуството, художественото рисуване, но ако ме накарате да нарисувам някого от вас, ще се намеря в затруднение. Дайте един модел. Покажете как ще го нарисувате. Някой път се опитайте да нарисувате едно око, един нос или едни вежди. Аз мога да ги нарисувам – като децата – да туря една линия, но това е само една представа. После, вземете носа като едно цяло; носът си има своите части – има свой корен горе, дето се държи, има своите крайни предели долу – основата, има и странични части. Вие не знаете свойствата на носа. Какво прави носът със своя корен, какво прави с основата си и какво прави със страните? Ще кажете: "Физиогномистите знаят." Много пъти те говорят за неща, които и те не знаят. Понякога някой взема тона "до", но това не е тонът "до"; после вземе "сол", но това не е "сол"; това е "сол", но "сол-диез" - осолен, пресолен е; или може да е "сол-бемол" – безсолен е. Представете си, че имате "сол-диез", който е пресолен, как ще го изсвирите вярно? Ако е чорба, ще турите малко повече вода и ще я направите да дойде до "сол-бемол". А като й турите някой път повече сол, ще стане "сол-диез". "Сол-ди" – това значи – пресолено, а "сол-бе" – това значи – малко безсолно.

Тези сравнения важат за всички неща. Ние нямаме ясна представа за нещата. Например, говорим за добро, казваме: Добър е този човек. Или, говорим за Любовта, за Мъдростта – за много работи може да се говори. Но любовта си има своето приложение. Тя постоянно действа в живота. В най-малкото измерение, може да се проявява любовта в живота. Щом дойде любовта, има движение. Всяко най-малко помръдване, най-малко съзнателно помръдване, е любов. Но да определя тази идея: Можеш да не съзнаваш своето помръдване. (Учителя извади една кутия с метър – металическа лента. Натисна едно място и метърът се отвори, натисна пак и метърът се прибра в кутията.) Какво стана сега с метъра? Този метър знае ли, че се е помръднал? Не. (Учителя пак отви и прибра метъра.) Защо се мърда той? Направил го е човек, той е едно човешко изобретение. Представете си, че вие пипнете някъде в природата – нещо се мръдне, без да знаете; но има едно същество, което знае. Аз, като държа този метър, зная, защо се мърда, но самият той не знае. Има някои неща, които не знаете – вие тогава приличате на този метър: бутне ви някой на пъпа и вие креснете, пак ви бутне някъде и вие запявате. Бутне ви, някой път и ви стане неприятно. Някога ви настъпи някой по крака и ви заболи, вие го блъснете и той падне. Защо го блъскате? Казвате: "Внимавай, да не настъпваш крака ми." После, говорим за търпението. Обидят някого. Вие носите едно известно име, да кажем Стоян. За Стояна говорят лошо. Вие веднага се докачите. Стояновци има хиляди в България. Докачате се, че за Стояна говорят лошо, но не знаете, за кой Стоян говорят. Вие, в дадения случай, приличате на един английски лектор, който държал лекция върху американците и казал, че са народ от сухи и дребни хора. Лекцията

слушали и трима американци. Единият от тях, Джон Хол, бил над два метра висок, а най-ниският бил два метра. Когато лекторът казва, че американците са дребни, става най-ниският американец и казва: "Вие казвате, че американците са ниски хора. Ако има друг американец, по-висок, нека стане!" Станал вторият. Като станал третият, Джон Хол, който бил по-висок от два метра, цялата публика почнала да се смее и лекторът излязъл от задната врата. Но, това е изключение. Всички американци не са високи по 2 метра, има по 140, 150, 160, 170, 175 сантиметра.

Съществува един разумен свят, който трябва да се изучава. А само когато се разбере Разумното, можем да влезем в правия път. Всеки ден, ние усещаме в себе си едно разногласие. Един ден мислиш едно, а на другия ден мислиш друго. Не, че си се изменил. Единият ден, като си измериш топлината, ще видиш, че имаш повече топлина, а на другия ден – по-малко. С увеличението и намалението на топлината се мени и твоето вътрешно състояние. Един ден, като дойдат повече пари в джоба ти, ти си весел, а като излязат парите от джоба ти, ти си неразположен. Ако си вземеш една шапка, ти веднага придобиваш разположение, постоянно мислиш за нея; като си вземеш обувки, ти си разположен заради тях, поглеждаш ги. Като вземеш друго – също. Има външни неща, които изменят състоянието на човека.

Казваш: "Важното е да се обичаме". Хубаво. Движение трябва да имаме. Но трябва да се знае мярката на това движение. Движението, както ви казах, трябва да има свое приложение. При ходенето, трябва да знаеш, как да прилагаш – как да ходиш; това не трябва да бъде безконечно – само в една посока – като тръгнеш, да вървиш до края на Земята. Трябва да имаш своите постижения.

Всичко това наричам – качества и свойства на числата. Човек е едно число в света. Ти си едно число в света, с което някои разумни същества боравят. На това основание тези, които се занимават с астрология, понякога изчисляват – кога се е явило известно число – кога се е родил един човек. На кое число искаш да се родиш? През коя година, през кой месец, през коя седмица, в кой ден, през кой час, минута и секунда искате да се родите? В годината, за месеците има 12 избора, за седмиците 52 избора, за дните има 365 избора, за часовете – хиляди – 365 деня по 24 часа, колко правят? ("8760".) А, ако е до минути? ("525 600".) А, ако е до секунди? ("31 536 000".) Това са числа, с които трябва да боравите, понеже всички те упражняват известно влияние. И една секунда, и една минута, и часът, и денят, и седмицата, и месецът, и годината – всичко това упражнява влияние върху човека. А годината съставлява част от нещо друго, което също упражнява влияние. Сложен е този въпрос.

Сега питам: Кой ден бихте избрали? Вие казвате: "Който Господ определи." Тогава, трябва да бъдете доволни от този ден, който имате сега. Сега имате един ден, който Господ е определил, в който сега живеете. Доволни ли сте от този ден? И защо да не сте доволни? Понеже, ако не сте доволни, не можете да използвате благото на този ден. Някои не са доволни от годината, в която са родени, или от деня или часа, в който са родени. Йов беше недоволен от този ден, в който се беше родил.

Сега, за себе си няма какво да се спираме. Някой път страданията ни са фиктивни, но са съществени. Те са, както, когато те гонят на сън – ти бягаш, влизаш в една къща и се затваряш. После се събуждаш, сърцето ти тупти и казваш: "Слава Богу, освободих се!" Кой те е гонил? Няма го никъде, но като се събудиш, сърцето ти тупти. Някой път мислиш, че ще дойде премеждие и то идва; друг път премеждието те изненадва – без да мислиш за него, то идва.

Казвам: Всички се занимавате със завършените процеси. Вие чакате едно ядене да се сготви, да се наядете и да си заминете. Вие чакате сготвеното. Ако е сготвено, ти си радостен, ако не е сготвено, недоволен си. Ако имаш пари, радваш се, ако нямаш пари, не се радваш. Ако те приемат някъде, доволен си, ако не те приемат, недоволен си. Сутрин, като станете, поглеждате навън и ако времето е хубаво, радвате се, ако не е хубаво, недоволни сте, казвате: "Мрачно е, облачно е." Но това са завършени процеси. Че времето е облачно, това ще окаже известно влияние, но какво общо има между времето и мен? Виждам, че времето е хубаво – какво общо има между хубавото време и мен? За времето и пространството можете да имате съвсем други понятия. Хората имат съвсем криви понятия за пространството. Те го считат за една форма, без никакво съдържание. Времето може ли да бъде лошо? В обикновения смисъл ако се говори, времето може да бъде добро и лошо. Ако ние не струваме хас* от дъжда, ще кажем, че когато вали дъжд, времето е лошо. А когато грее слънце, ние сме добре разположени и казваме, че времето е добро. Но това са посторонни работи.

Да се върнем на въпроса за свойствата на числата. Например: вие сте се занимавали със събиране. Какво е качеството на събирането – събирането на две единици, на две числа, на две ябълки? Събирането е процес, при който нещата се увеличават. Прибавяте по една ябълка и броят на ябълките се увеличава. Две ябълки са винаги по-тежки от една. После, имате процес на изваждане. Какво е свойството на изваждането? Когато изваждате нещата, те олекват. Но в изваждането има и друг смисъл: изваждаш нещо отдолу нагоре. После, имате умножение. Умножават се

числата. В живота онези неща, които растат, се умножават. После, имате деление. Като кажеш, че разделяш нещо, какво се подразбира? Как делиш нещата, накъде ги делиш? Отделяш едно парче от хляба и теглиш отляво надясно. Понеже дясната страна е по-силна, като вземете хляба, делите винаги по посока на силната страна. Обаче в природата не е така, там процесът е точно обратен – делението винаги става към лявата страна. Но даването, в природата, отива отляво към дясно. Докато делението, при човека, става отляво към дясно, а даването става отдясно към ляво. Например – даваш някому с дясната ръка, даваш отдясно към ляво, а когато вземаш, то е отляво към дясно.

Това ще го преведете. Ще преведете изразите "отдясно" и "отляво". Лявата страна има връзка с чувствата на човека, а дясната – с неговата мисъл. Тези две ръце са свързани с човешките мисли и с човешките чувства. Ти отиваш при Бога – ти имаш нужда. Ще отидеш при един човек, при втори, при трети, при четвърти и ще искаш пари назаем. Човекът, при когото отиваш, може да е лихвар или банкер. Отиваш при единия, но не можеш да вземеш пари, защото той иска голяма лихва. При втория – също. Най-сетне, взимаш от онзи, който ти иска най-малка лихва. Кой е добрият човек? Кой е най-добрият банкер? Който дава с най-малка лихва. А кой е най-лошият? Който дава с най-висока лихва. Представете си, че искате да влезете в едно общество. Слабият може ли да иде при силните? Може да иде, но той не може да се свърже с тях. Невежият може ли да отиде при учените? Може, но той не може да приказва с тях. Лошият може ли да отиде при добрите? Може, но той не може да присъства при доброто. Не е въпрос да отидеш при учените хора, но трябва да бъдеш като тях; при добрите хора трябва да бъдеш добър или, да имаш възможност, да бъдеш добър. При силните трябва да бъдеш силен. Каква е сега вашата цел? Искате да ви приемат, да влезете в невидимият свят или просто, искате да влезете в едно училище? Какви са условията за влизане в едно училище? В България, ако искате да постъпите в университета, трябва да сте свършили гимназия; ако сте в Америка или в Англия, трябва да сте свършили колеж, а във Франция – лицей. Един вол може да дойде между хората, но си остава вол, човек не може да стане. И след като дойде между хората, каква служба ще му дадат? Ако е вол, ще му турят хомот на врата и ще го пратят на нивата, да оре. Ако е кон, ще му турят хомот, ще го впрегнат в каруцата и ще му сложат гем*. И ще си каже конят: "Какво си мислех, какво стана!" Ако отидеш някъде и видиш, че работите ти не излизат, както си мислил, ще кажеш: "Кон съм." Ако си впрегнат в каруцата, ще кажеш: "Кон съм." Ако имаш хомот, ще кажеш: "Вол съм." Дошло ти е някое нещастие – ти не разсъждаваш както трябва, питаш: "Защо ми е дошло това нещастие сега?" В какво седи неправдата? Аз изучавам хората. Влизам в една къща и виждам, че в гърнето ври кокошка – аз знам вече характера на тези, които

живеят тук. Ако съм от типа на кокошките, трябва час по-скоро да си вървя оттам, където ври кокошка. Като отида някъде и видя впрегнати коне, ако съм от типа на конете, ще кажа: Да ме няма от тук! Ако отида някъде и видя, че воловете са впрегнати, а аз съм от този тип, ще кажа: Хайде, да ме няма оттук! Вие може да попитате: "Аз мога ли да бъда кон?" Щом си впрегнат – кон си. Всичко това има една философска страна. Всички неща в света са създадени по един определен ред, това са числа. Животните и всичко друго - това са азбуката на природата. Какво представлява конят в света? Конят – това е една страница от Книгата на природата, една частица от целокупния живот. Конят, волът, човекът – всичко това са букви, по които можете да четете проявеното битие.

Ние се намираме в положението на малките деца, за които се грижат бащите и майките им. Но един ден те престават да се грижат – баща ти и майка ти заминат – какво ще правиш тогава? Ние, хората, много мъчно се приспособяваме, мъчно се грижим за себе си. У по-нисшите животни грижата е много по-малка. Например, рибата снася яйца и не се грижи ни най-малко за тях, а след излюпването на малките, не ги учи на нищо, защото, още щом се излюпят, те веднага знаят, какво да правят. Едно житно зърно, като го посееш в земята, като се види в трудно положение, веднага знае какво да прави. А човекът, който минава за много учен, когато се намира в трудно положение, не знае какво да прави. Какъв е изводът? Вие, които имате съзнателен живот, вървите по Божествения път, готвите се за един по-възвишен живот, за нови разбирания – има някои неща, които трябва да ги проверите. Например, трябва да знаете следното. Ако ви кажа: "Изпейте една песен", така да я изпеете, че да ми се хареса. Ако влезете в една къща и ви кажат: "Ние тук не искаме песни", какво означава това? Там има болен човек и лекарят казал да се мълчи, да не се вдига много шум. На този болен, може да му пеете тихичко и като му пеете така, той може да оздравее. Няма да му пеете силно, като на сцената, но тихо – да оздравее. Болните хора са болни, защото се е нарушил музикалният им ритъм. Всички хора, които имат музикален ритъм в организма си, не боледуват. А онези, които са го изгубили, те боледуват. Следователно, трябва да се възстанови музикалният ритъм. Ритъм има в човешките мисли, в човешките чувства и в човешките постъпки. Изобщо, в живота има ритъм. Щом се изгуби този ритъм, веднага започват анормалните състояния. Какво значи "анормално състояние"? Думата "състояние" е българска, а думата "анормално" не е българска. Норма значи – мярка. Частицата "а" значи – извън. Анормален значи – извън мярката, не по мярката, под мярката. Анормалните неща са извън мярката, те са всякога по-малки от мярката. Следователно, анормалното не влиза в този ритъм. Когато ритъмът върви анормално, значи вие нямате вътрешно разположение. Разположението не е ритъм. Но всякога, разположението в

човека се явява, в резултат на ритъма – когато нещата вървят плавно. Някой път вие ще забележите: вървите и не знаете как да ходите. След като сте ходили известно време до някъде, вие сте се уморили. Някои хора много си удрят петата като ходят. И като си блъскат така петата известно време, казват: "Заболя ме гърбът." Причината е, че много силно си удряш петата като стъпваш и става сътресение в гръбначния стълб. Как да се излекувам, питаш ти. Не си блъскай много петата! Причината за болката в гърба е, че с години си блъскаш петата и е ставало сътресение в нервната система. При това сътресение, каналите са се запушили и тогава идва болезненото състояние. Дойде лекарят, слага инжекции, цярове и пр. Казвам: Няма да си блъскаш петата и ще оздравее гръбнакът ти. Мога да ви дам обяснение. Има връзка между тези неща. Месоядните животни като вървят, петата им стъпва полека, полека. Като вървиш, тури си мисълта, да стъпваш леко, а ти вървиш твърдо – като войник: раз-два, раз-два. (Учителя ходи и си блъска силно петите.) Ходиш така, сякаш, да се покажеш на хората! Това не е знание. Заболят те десните ребра – блъскал си с дясната ръка; заболят те левите ребра – блъскал си с лявата ръка. Ако много силно си блъскал петата, ще заболеят гръбначният ти стълб и ребрата. А ако те болят гърдите, и това си има своите причини в движението.

Сега, ако ви се дадат някои правила, вие ще се хванете за буквата на нещата. Буквата не е знание. Буквоядството е, когато вземеш нещо само като форма. А правилният живот не седи във формата. Добротата на човека не седи във формата, но в постъпките. Хубаво е човек да е разнообразен в своите постъпки, да не ги прави по един и същи начин. Трябва да имате безброй разнообразни постъпки.

Или, да вземем пеенето. Вие не можете да пеете правилно, ако нямате точно определена мисъл, точно определено чувство, точно определена постъпка. Ако искате да пеете за хората, вие също не можете да пеете правилно. Хората могат да бъдат стимул за вас, но трябва да имате едно вътрешно чувство, един вътрешен стремеж, да знаете, защо пеете. Често, когато човек е неразположен, не му се пее. Ако е сърдит – също, но ако запее, сръднята изскача навън. Или е недоволен, защото нещо не е станало по неговото желание, и не му се пее. Щом престане това вътрешно състояние, веднага у човека се явява желание да пее. Всъщност, хората не знаят как, някой път, сами създават своите неприятности. Например някой мъж гледа, че жена му е неразположена, не пее. Един ден той вижда, че тя е седнала на пианото и пее. Мъжът казва: "Какво си се разпяла?" Веднага му идва в ума една лоша мисъл. Кое е по-хубаво – да пее или да не пее? Той й казва: "Трябва да работиш." Но работата иде след пеенето. А понякога човек може и да работи, и да пее. Мъжът трябваше да каже:

"Слава Богу, че тя свири на пианото и пее!" Като стане от пианото, тя ще го посрещне по-весело и разговорът им ще бъде по-разумен. Вие казвате: "Не си струва човек да бъде много добър певец." Аз оставям това настрана, в него няма никакъв смисъл. Питам: Кое си струва повече – да бъде човек много добър певец или да не е много добър певец? Когато е много добър певец, където и да отиде, хората ще го слушат. Ние казваме също, че не си струва човек да бъде много добър, или не си струва човек да знае много. Соломон е казал, че в многото знание има много скръб. Това е криво разбиране. Не е въпросът в знанието. Когато то е свързано с човешката чувствителност, когато има нещо тщеславно в човека, тогава знанието донася най-големи страдания.

Но знанието произтича от съзнанието. В знанието постоянно работи твоят ум. Знанието е, което подхранва ума. Този ум не трябва да го прехранваш, но, всеки ден, знанието трябва да му носи храна. Някой мисли, че знанието произлиза от ума. Не, знанието е храна на ума. Ти съзнаваш нещо; като го съзнаваш, умът възприема това знание и почва да го употребява. Който не разбира, може да мисли, че знанието произтича от ума. Не. Вие се спирате върху друго положение. Казвате: "Не сме се научили на нещо." Този въпрос не е поставен както трябва. Днес си извървял известен път. Много добре си вървял, но утре пак трябва да вървиш. Ако ти вървиш в една местност, която е равна, ще вървиш по един начин. Като дойдеш до планинско място, как трябва да вървиш? Ти не можеш да вървиш по същия начин. Като дойде планината, ще се измени положението, няма да можеш да вървиш, както в равнината. Имаме известно съобразяване при вървенето. А ще дойде известно място, където човек ще спре да се движи и щом спре движението, тогава мисълта му ще започне да работи.

Числата 2 и 3 се скарали. По кой начин ще ги примирите? И коя е причината на скарването им? Кой е виновен? В съдопроизводството ще има адвокати, ще има свидетели. Ще показват коя страна е права – 2 или 3. Например, устата направи една погрешка, но ни най-малко не я наказват. Ако кажеш нещо неразумно, ще ударят две плесници по страните ти. Устата прави погрешката, а страните носят последствията. Или, ръцете направят една погрешка, но не наказват тях, а наказват задницата или гърба ти – наложат те. Или – устата направи погрешка, а наказват ръцете: например, след като яде детето нещо, майката взема тояжката и го бие по ръцете. Някой път бият ръцете, защото са взели участие – разбираме това. Това е един морал. Това е съвременното възпитание. Но казваме: Ние, възрастните хора, постоянно сме наказвани. Ти страдаш, имаш известни болести - кои са причините? Да кажем, че имаш недоимък, нямаш пари - кои са причините за безпаричието, за недоимъка? Невежа си - кои са причините за невежеството? Трябва да имате ясна представа за

невежеството. Какво нещо е невежеството? Невежият човек е далеч от знанието, а ученият е в областта на знанието. Да ви обясня сега. Един човек е на Витоша; аз съм тук, на Изгрева. Той знае повече от мене. Той е учен, знае, вижда какво е времето на Витоша. Аз тук, не зная това. Но след 5-6 часа, аз може да отида там, а той да дойде тук. Тогава аз ставам учен, а той – невежа като мене. Тогава, аз знам всичко там – на мястото съм. И така, ако сте в областта на доброто, вие сте добър, ако сте в областта на злото, вие сте лош. Някой път казваме: "Изправи живота си!" Какво значи това? Излез от тази област! Ако искаш да знаеш, иди на Витоша. Ти казваш: "Не може ли по телефона?" Не, ще идеш сам, за да се научиш. Понякога си невежа, понеже си далече от знанието, далече от тази област, където се добива знанието. Близо си до парите – богат си. Далече си от парите - сиромах си. Близо си до любовта – богат си на любов; далече си от любовта – сиромах си на любов. Вие казвате: "Така както можеш да бъдеш на Витоша, така можеш да бъдеш и при любовта." Това е пак крива идея. Любовта се движи най-бързо навсякъде. Ние, някой път, я вземаме като едно цяло, като една субстанция, като някаква реалност. Но любовта е нещо подвижно. Единственото нещо в света, което осмисля всички неща – това е любовта. Там, където влезе, любовта осмисля нещата. Там, където влезе тя, всичко се усмихва. Вие можете да бъдете учен човек, богат, всичко да имате, но щом ви напусне любовта, всички тия неща изгубват своята цена. Щом дойде любовта, ти можеш да бъдеш сиромах, невежа и пр., но всичките неща, които имаш, добиват цена и ти ставаш богат. Любовта осмисля всичко в живота. Любовта осмисля и обезсмисля. Присъствието на любовта осмисля нещата. И отсъствието на любовта ги обезсмисля. Като отсъства любовта, ти нямаш желание да работиш, да се учиш и животът ти се отщява. Но щом дойде тя, ти си готов на всичко.

Едно практическо правило сега: Никога не се обезсърчавайте! Като видиш някой човек, не се обезсърчавай. Ако ти дойде някоя тъмна мисъл, не я дръж, изпрати я навън!

Прави като англичанина, постъпвай по английски. Те имат един хубав обичай. Англичанинът, който е дал обещание, за среща с някого, в десет часа сутринта, ще бъде точен. Може да има на гости десет души приятели, които не са го виждали десет години. Като дойдат у дома му, той ще ги приеме, но като види часовника, че има половин час до срещата, ще им каже: "Имам ангажимент." И ще отиде там, и ще ги остави вкъщи, за да си изпълни срещата. А българинът ще се извинява на онези, с които е уредил среща, че гости му дошли. Ти, когато имаш среща с Любовта, няма да се извиняваш, че гости ти дошли. Ще оставиш гостите и ще отидеш, точно навреме, на срещата. В това отношение, най-похвални са постъпките на младите. Те като дадат рандеву, много са точни. Вие какво мислите? Ще

кажете: "Едно време бяхме млади и тогава постъпвахме като англичанина – бяхме точно навреме на рандевуто."
Някой даде рандеву и отиде, но другият не е дошъл. Дръжте едно правило: Щом някой ти даде рандеву, но не дойде, свършено е вече. Оттам насетне, никакво второ рандеву не му давай – търси друг. Като ти каже някой, че ще дойде на среща и дойде, ти го дръж, а ако не дойде, ти го остави, не му търси края – защо и за какво. Приложете това върху себе си. Щом една мисъл, която ти е дала среща, в едно мъчно положение не дойде да ти помогне, остави я. Щом едно чувство, което ти е дало среща, в трудно положение не дойде, остави го настрана. Щом една постъпка ти е дала среща и не дойде в мъчно положение, остави я настрана. Никакво изключение няма. Тези мисли, чувства и постъпки нямат смисъл, щом не могат да ти помогнат. Не разчитай на тях! Не се самозаблуждавай, че Бог ще оправи света. Да кажем, че имаш да плащаш. Как ще оправи Господ работите? Ще се запретнеш да работиш и Господ ще благослови твоя живот. Като не работиш, как ще оправи Господ работите? И всяка постъпка трябва да има връзка с Любовта. Всяко нещо, трябва да се прави в името на Любовта. Не, за да се показваме пред хората.

Любовта изисква всякога да бъдем точни, както тя е точна. Тя като каже, че ще дойде на среща и като ти обещае нещо, ще го направи. И ти, ако обещаеш нещо, направи го! Тя е англичанка - не дойдеш ли на първата си среща с нея, оттам насетне, тя не иска и да те знае. Може да плачеш, може и да се разкайваш. Трябва да измениш характера си. Трябва да измениш и името си тогава. Щом направиш една погрешка, за да я загладиш, ти трябва да измениш името си. Някой път, за да загладиш погрешката си, трябва да умреш и да се родиш наново – нищо повече. И всички хора умират, по единствената причина, че не са удържали своето обещание. Хората, като дадоха обещание на Бога, когато ги създаде в рая, не го удържаха. Бог им даде едно рандеву – те не се явиха. Защо съгрешиха те? Господ ги чакаше на едно място за среща, а те бяха на друго място на среща. Не си издържаха рандевуто при Бога, а си издържаха рандевуто при дявола. И сега сте нещастни. При дявола сте – нищо повече. Или сте щастливи – при Господа сте на среща. Имаш омраза – при дявола си на рандеву. Имаш любов – при Бога си. Това е рязка философия, която има свой смисъл. Някой казва: "Не съм разположен." Коя е причината на това? Никой друг няма никаква вина. Не си дал рандеву – това е причината. Господ чакаше първите хора при Дървото на живота, а те бяха при Дървото за познаване на доброто и злото. Господ каза на човека: "От това дърво няма да ядеш!" И целия ден го чакаше при Дървото на живота. А Ева беше на развлечение при своя кавалер. Тъй, модерно ви го казвам. Сега не може да се разправи всичко. Не е важно, какво е направила Ева – то е вече направено, а какво правим ние сега. Не ме интересува какво сте

правили. То е свършен факт. Нищо от това не ме интересува, а ме интересува онова, което вие сега правите. Виждам – Господ е дал заповед на вас за днес: От Дървото на познанието на доброто и злото няма да ядете! Вие питате: "Какво да правим?" От Дървото на живота ще ядете! При Дървото на познанието на доброто и злото никак няма да обикаляте! Няма да припарвате даже при него. Не хвърляйте дори поглед към него! Защото жената на Лот, като излизаха от Содом и Гомор, се обърна да види, какво е станало и стана на сол. Ангелът им каза да не се обръщат назад, но тя се обърна и стана на сол, а не на камък. Това е пак едно изключително средство, понеже солта се топи, а камъкът не се топи. Солта, като се потопи във вода, ще се стопи. Ако вие се обръщате към вашия минал, лъжлив живот, какво ще придобиете?

Казвам: Не се обръщайте да гледате миналия си живот – ще станете на сол. Не се обръщайте да гледате назад нито доброто, нито злото. Казваш: "Какво беше едно време!" Аз го зная, мога да опиша какво беше едно време. Оставете едно време, назад не гледайте! "Ами преди една година?" Не гледайте назад! Гледайте на онези условия, които сега имате, днес да ги използвате. А миналото го оставете за когато достигнете до крайния предел. Вие имате да извървите един път. И при всяко едно спиране, ако се спрете само една секунда, вие сте изгубили 300 000 километра. При спиране само за една секунда! Едно спиране от една секунда е най-малката мярка. Аз ще направя един опит пред вас. Ще отворя този метър. Като натисна едно копче, той се затваря – прибира се. Ако го взема с двете си ръце, като хвана двата полюса, двата края, мога да контролирам метъра с едната ръка и мога да го свия наполовина. Обаче, ако работя само с едната си ръка, като натисна копчето, метърът се прибира веднага – докато ти дойде на ум да го задържиш, той отиде вътре. Значи – колко мудно се движи човешката мисъл! Колко трябва да бъде будно съзнанието ви! Не се обръщайте да гледате на вашето минало, на вашите нещастия, на вашия лош живот. Престанете да гледате вашите грехове! Крайно отвращение има Господ да мисли за вашите грехове. Напред вървете – оставете ги! Казвате: "Господи, забрави греховете ни!" "Не споменавайте греховете!" – казва Господ. Като кажем, че не трябва да мислим за нашите грехове, това значи – да не грешим. Щом грешиш, ти гледаш на своето минало – нищо повече. Някой път не ти върви в живота, казваш: "С честен живот тая работа не става." Поседиш, погледаш и казваш: "Я да бръкна в някоя каса." Казвам ти: Пей! Ти казваш: "Срам ме е." Ти си певец, влез в някой ресторант, или излез на улицата, изпей една песен и поднеси шапката си. Това е за предпочитане, отколкото да гледаш на своето минало или, да бъркаш в някоя каса и да вземеш 10 000 лева.

Намериш пари на пътя. Нямаш нужда. Къде ще ги поставиш? Върви по

пътя, дръж ги, не ги туряй в джоба си. И като видиш някой беден човек, дай му ги. Нали като намерите някой предмет, слагате го на определено място – нали има място за изгубени предмети? Като намериш пари, къде трябва да ги туриш? Това са правила в живота. И ако не знаете как да постъпвате, ще опъвате каиша, на общо основание, както конете, воловете, кокошките. Ще ви приведа един пример. Отиват мишките при един отшелник. Той привлякъл тяхното внимание със своята неподвижност. Едната мишка се качила по гърба му. Той й казал: "Ти била ли си в къщата на един много богат човек, в брашното? Целият род можехте да се прехранвате, но ти не използва условията и не стана по-добра от мишките." Като дошла втора мишка, той й казал: "Ти си била в една богата библиотека и доста книги си изгризала, но учена мишка не стана. Изгриза книгите и все си мишка." А на третата мишка казал: "Ти си била в църквата, по светите одежди тури своите нечистотии, но свята мишка не стана." Вие искате брашното, като мишката. Като мишката искате да гризете подвързиите на книгите и като мишката ходите между светите неща. Отшелникът казал на мишките: "Хора станете, а не мишки." Не гледайте на вашето минало, а станете хора! Значи, да използваме брашното, да използваме книгите, да използваме тия одежди – хубавите работи, които Бог е дал, трябва да ги използваме! Всичкото нещастие седи в това, че не ги използваме. Някой идва при мене и ми казва: "Кажете му да не постъпва така!" Никой учител в света, не е в състояние да изправи работите на човек, който не иска да се изправи. Ти може да го биеш, ти може да го вариш, да го печеш, но той си остава все същият. Какъв смисъл има, да кажеш на желязото да не ръждясва? Ти казваш: "Ако го пазим, няма да ръждясва." Желязото трябва да го пазиш. А пък златото, каквото и да го правиш, и да го мачкаш, то си е все злато. Желязото, колкото и да го пазиш, като писано яйце, като го погледнеш един ден, виждаш, че е ръждясало. Дете като го пипне, ще ръждяса. Щом ръждясваш, желязо си. Щом ръждясваш, ти се смаляваш. Ще гледаш да бъдеш злато. Или, ще гледаш да пазиш качеството си, да не губиш цената си.

Под думата "злато" се разбира следното: Никога да не губиш цената, която имаш. Никога да не губиш нормата на своята топлина. Да имаш нормална топлина на мисълта си. Да имаш нормална топлина на постъпките си. Не се занимавай с това, как постъпвал еди-кой си. Аз дотолкова мога да познавам хората, доколкото мога да познавам себе си. Доколкото аз съм господар на себе си, дотолкова мога да познавам хората. А най-важното сега в света е: Да изпълняваме волята Божия! Какво подразбирате вие под това? Разбираме следното. Онова, което Бог днес ти дава, да го използваш. Той ти е дал условия, да се учиш. Най-хубавите книги ти е дал. Не гризи подвързията на книгите, а учи от тях и иди приложи това, което си научил! Не, какво знаеш от миналото; не, какво сте знаели в миналото!

Вчерашният ден – той отиде вече. В днешния ден, каквото можеш да направиш, направи го! За утрешния ден, пак имаш да учиш нещо друго. Всеки ден си носи своето. Не мисли, че днешното знание утре ще ти помогне. То ще бъде само основа.

Един нов начин на мислене трябва да изработите: да престане у вас песимизмът. И нека плачът да остане у вас, като един начин на миене. Нали сутрин, като станете, трябва да се омиете? Когато плачете, всякога трябва да имате предвид – да се омиете. Нямаш вода, да си измиеш лицето – поплачи си, измий се със сълзи. Като поплачеш, ще се избършеш с кърпа. Вие нямате никакво разбиране в живота – най-хубавите ви сълзи падат на земята. С тях трябва да си измиете лицето! Затова гледам, че сте нечисти. Дошъл някой и казва: "Очите ми изтекоха от плач." Казвам в себе си: Съжалявам, този човек не знае, как да се омие. Трябва да си имате една свещена кърпа и като плачете, да си кажете: "Днес да се измия хубаво пред Господа." С водата на сълзите като си измиете лицето, Господ ще ви приеме. Всякога, след голям плач, Господ ще те приеме. Трябва да се измиеш и като се измиеш, да ти стане приятно. Ще плачеш, докато се измиеш и след това – няма да плачеш. Като плачеш – да се радваш, че си миеш лицето; а сега ти плачеш, защото си скръбен. За какво си скръбен? Кажете ми, какви са вашите скърби? Каквато и скръб да съм теглил досега, нито една от тях, не е имала никаква тяжест. Тегля, тегля – няма никаква тяжест!

Например, някой иска да ме напада и ми казва: "Ти си лош човек." Какво означава това? Значи, аз съм човек. Имам една мъчнотия, имам препятствия. ТИ. Отвесната линия на буквата Т е Азът, хоризонталната линия горе е борбата и победата. Аз побеждавам.

И – в тая борба И е вече посока, означава, че човек, след като победи, след като излезе отгоре, трябва да слезе.

ЛОШ

Л – лош съм – имам стремеж към Бога.

0 – имам условия да се стремя към Бога.

Ш – винаги говоря истината, не говоря лъжа.

Ь – това го подписвам с ръката си.

Ч – аз съм чаша, която възприема зародиша. Аз съм цъфнал човек.

О – имам условия да цъфна.

В – това е единицата и семето, което е свързано с Бога.

Е – страданието ще го нося мъжествено.

К – с всичките противоречия знам как да се справям.

Ъ – подписвам и с двете си ръце.

Когато ми говорят, аз веднага така превеждам. Като ми кажат, че съм лош човек, аз превеждам: значи имам стремеж към Бога, имам условия и пр. Ъ значи: с двете ръце подписвам, а пък Ь значи: подписвам с дясната ръка. Той казва: "Съжалявам, че срещам такъв лош човек." Аз пък тълкувам другояче, аз, ни най-малко, не разбирам тази дума така. Какво значи "съжалявам"! То има съвсем обратен смисъл, вие ще обърнете цялото изречение. Хората говорят на един неразбран език.

Аз превеждам така. Когато някой ми казва: "Ти си лош човек", аз разбирам: "Учен човек си, човек и половина, имаш стремеж към Бога, имаш условия." Когато казва: "Съжалявам, че те срещнах", аз превеждам: "Много ми е приятно, че те срещнах". Ако направя крив превод, ще се скараме. Когато Бог ми говори, едновременно и хората ми говорят. Кого трябва да слушам? По какво се отличават тези два говора? Бог говори тихо, а хората силно, понеже, ние живеем във външния свят и силното говорене прави впечатление. А Бог, понеже живее във вътрешния свят, говори тихо и ни казва: "Не се тревожи, не се безпокой! Тези работи ще се оправят." Тихо говори Той. (След това Учителя изговаря много силно, почти с крясък Как ще се оправят? Това е човешкото, вътре във вас. Всички вие обръщате внимание на силните неща. Не обръщайте внимание на човешкия крясък, нито на вашия крясък. Като дойдат големи страдания – това е крясъкът на вашата плът, а като дойде малкото страдание, тихото страдание – това е състоянието на вашия дух. Това са практически неща.

Не правете разлика между добър и лош човек. Не се сравнявайте! Вие се радвайте, че сте срещнали и лошия, и добрия човек. Те са подбудителни причини за вас. Вземете поука и от единия, и от другия. Зарадвайте се, че сте видели един добър човек – той е постигнал нещо. Като видите лошия човек, ще знаете, че той е изостанал, понеже гледа назад. Ако и вие гледате назад, и вие ще станете лоши. И единият, и другият да ви бъдат за поощрение. Вървете напред и не се спирайте върху лошото!

Сега, философията е следната: Не се обръщай назад, не гледай назад. Не се спъвай от своето обезсърчение! Не се спъвай от своите мисли, от своите постъпки. Не се спъвай от своята сиромашия, от своите болести. От нищо не се спъвай! Кажи сега на Господа: "Аз, който съм излязъл от Тебе, Господи, ще изпълня Твоята воля!"

Имате местоименията: аз, ти, той. От тези три думи, коя е най-силната – аз, ти или той?

"Ти", в дадения случай, означава онзи, от когото имаш да вземаш или, на когото имаш да даваш. "Ти" е човекът. Имаме думата "той". "Той" е онзи, който ще дойде да оправи света. Коя дума е по-силна: "аз" или "той"! Думата "той" има три букви: Т – побеждава, О – има Божествените условия, И – посоката на истината, която побеждава. Значи И е истината, посоката, чрез която се добива свободата на човека. Това означава И. Ти, за да оздравееш, трябва да знаеш посоката, отдето иде здравето. И така, първото нещо: Най-новата философия, която трябва да имате, тази е: Не се обезсърчавайте! Спрете се, погледнете на вашето страдание като на нещо отделно от вас, погледнете го, колко е красиво или грозно и после му кажете: "Понеже имам рандеву, довиждане!" И тръгнете напред. Срещнеш доброто – и на него кажи така. Поразговори се с него и му кажи: "Имам рандеву. Отивам към великата цел – Любовта." И на доброто ще се поклониш, и на скръбта ще се поклониш, и на радостта ще се поклониш, и на злото ще се поклониш. Ще се поклониш и ще им кажеш, че имаш рандеву. И те ще ти кажат: "Ето човекът, който разбира нещата. Той се спира толкова, колкото трябва, за да отива към целта."

Не се спирайте, да чоплите, защо се е родило злото в света и защо се е родило доброто в света. Те само ви показват пътя към великата цел, която има да постигнете. И когато отидете до това място, вие няма да разрешите всичко, но ще получите един добър прием. Ще бъдете както един пътник, който е пътувал дълго време в планината и е достигнал, най-сетне, до една хижа. Но той няма да живее там, през цялото време. Ще получи един хубав прием там, през тази нощ ще прекара добре и ще благодари на Бога, а на другия ден ще си вземе шапката и ще продължи пътя си. И в най-големите страдания, вие ще се спрете в някоя Божествена хижа, и ще ви приемат, и пак ще се върнете назад весели, радостни и спокойни. А не да казвате: "Не ми се живее вече." Казваш: "Не ми се живее", а трябва да се живее. Казваш: "Не ми се страда", а не може без страдание. Казваш: "Дотегна ми сиромашията", а трябва да я носиш. Казваш: "Дотегна ми робството", а ти си в него. Какво трябва да правиш?

"Ние се освободихме!" Да, от външното робство, но има едно вътрешно

робство, от което трябва да се освободите. Като срещнеш драка и се закачиш малко, ще я хванеш, за да се откачиш, и като се откачиш, гледай да не се закачиш пак, за друга драка. И гледай, внимавай, когато ходиш, да не се закачаш за драките, понеже, при най-малкото закачане, ще се скъсат дрехите ти. Внимавайте хубаво за дрехите си! Тогава онази, добрата жена, от прочетената глава, ще бъдете вие. У нея, у всинца ви трябва да има движение, не трябва да бъдете инертни. Като седиш – мисли! Като чувстваш – моли се! Молитвата е сила Божия във вас. И след като се молиш – да работиш. Навсякъде – движението! Молитвата е работа вътре в живота, за да се преодолеят мъчнотиите. Един ден ще дойде победата! Като се победят мъчнотиите, значи работата е добре свършена. Може да кажете, че тези работи ги знаете. Знаете ги, но теоретичното знание не е знание. Онова, което сте приложили, това наричам знание. Щом не знаете да го проявите, то не е знание. Един певец казва, че има знание. Казвам, че той има знание, само ако знае да пее. Щом не знае да пее, това не е знание. Я ми изпейте сега правилно: до, ми, сол, до. Изпейте ги мелодично, силно, без камертон. (Всички изпяха самостоятелно, за себе си.) Всеки да мисли, че няма никой друг в салона, като че той е сам. Не се обезсърчавайте. Тия упражнения са много пъти по-хубави, отколкото, да направите някои велики работи. Тия упражнения струват 10 пъти повече даже от някой концерт. Ще добиете свобода. Вие, понякога, имате този стар навик, че като пее някой, искате да го коригирате. Не го коригирайте! Всеки да мисли, че няма никой друг в салона. Бутането отвън да го считате, че е вятър, който полъхва. Аз ще си пея, а че вятърът ми развява косата, то е друг въпрос. А вие сега, давате внимание на това, как другите пеят. Оставете това, как другите пеят! Другите като пеят, това сте вие, които пеете криво. Това е един от хубавите методи.

Да се научиш да пееш е много лесно. Всеки един от вас, за 24 часа, може да стане певец. Зависи как работиш. Като казвам, че за 24 часа може да станете певци – може, но при известни условия. Може и след 10 години – пак при известни условия.

Сега, кое е най-важното в живота? Ние нямаме една и съща мярка: за едного от вас едно е важно, а за други – друго. Всеки е прав в даден случай. Но когато се намирате при най-важното, вие сте радостни, а когато не можете да го намерите, вие сте скръбни, колебаете се. Щом молитвата ти е успешна, ти знаеш как да се молиш – ти си радостен. Тогава усещаш небето отворено. А някой път не знаеш как да се молиш, и тогава ще дойде мисълта, как да нагласиш думите. Думите отпосле ще се родят, първо не се раждат те. Първо се ражда нещо по-силно. Думите са външен израз, а има нещо вътрешно в човека. И доколкото думите изразяват нашето вътрешно състояние, нашата вътрешна мисъл, дотолкова те са силни. Думите са

външна форма. Всяка една дума трябва да попадне на оная мисъл, на онова чувство, на онзи вътрешен стремеж, който имате. А стремежът, и той се мени, не е нещо постоянно. И у малкото дете, и у възрастния, и у стария има голямо разнообразие в стремежите. Трябва да има разнообразие в стремежите ви. Не се обезсърчавайте! Като дойде обезсърчението, вземи една книжка и всеки ден отбелязвай, колко обезсърчителни мисли са ти дошли, колко време са седяли; и ги замени с насърчителни мисли. Нали Господ е господар на всичко? Ти си кажи: "Аз ще оправя работите си и ще дойда в хармония с Бога! Ще изпълня волята Божия и сбогом на тия обезсърчения. Няма какво да се обезсърчавам!" Ще кажеш още: "Баща ми не е
умрял, майка ми не е умряла, братята ми са богати, баща ми е богат – какво има да се обезсърчавам?" Учиш в един университет, но казваш: "Не разбирам тия работи!" Учени професори имаш - ще ги научиш, ще ги разбереш – какво ще се обезсърчаваш! Ти казваш: "Аз съм вече в напреднала възраст." На колко години си ти? "На 50-60." То и въпрос не може да става, че си възрастен! Ако ти живееш на Слънцето, и една слънчева година е равна на 20 милиона земни наши години, тогава 50-60 наши години какво са, в сравнение с една слънчева година? В сравнение с онези, които живеят на Слънцето, вие на каква възраст сте? Съвсем деца сте. А който е 20-годишен на Слънцето, колко годишен е, според нашите години? Като умножите 20 на 20 колко прави? ("400.") Значи, един млад момък на Слънцето е на 400 милиона наши години!

Ще ви дам един стих за днес:

"Тогаз Христос ходеше по цялата Галилея, та поучаваше в синагогите им и проповядваше благовестието на Царството, като изцеляваше всякаква болест и всякаква немощ между тях." (Евангелие от Матея, 4:24) И вие, като Иисуса, обхождайте цяла Галилея. И вие проповядвайте благовестието за Царството Божие и изцелявайте всякаква болест. Ще кажете, че не можете да го направите. Жалко! Радвам се, ако го направите. Ако не можете да го направите, ще страдате.

Можете да го направите!

"Отче наш"

6 ч. 55 м.

7-а лекция на Общия окултен клас,
изнесена от Учителя на

6 ноември 1935 г., сряда, София – Изгрев

Следват гимнастически упражнения.

---

* хас - тур. - страх ни е /бел.ред./
* гем - тур. - юзда /бел.ред./

Книги:
* Срещата на Любовта

Към извора (Общ окултен клас. Година XV (1935–1936). Том I. София, 2002)
18 беседи от 25 септември 1935 г. до 22 януари 1936 г.
Начало: 05:00

1935_11_08 Божественият избор
лекция пред специалния клас

БОЖЕСТВЕНИЯТ ИЗВОР

„Отче наш“
Изпейте песента: „Аз смея да кажа“.

Каква тема имате? – /„Свойствата [на] двойните и тройните числа“./ – Какво подразбирате под думата „свойства на числата“? Какво се подразбира [под] „свойствено е на човека“? Под „свойственост“ етимологически какво разбирате? СВОЙ-СТВЕН е сложна дума, значи СВОЙ-СТВЕН, СВОЙ-СТАН. Какво значи „стан“? Казваме: свойствено е на човека, свойствено е на мисълта. Едно число може да се увеличава, може да се намалява, може да се дели, може да се умножава. Всякога има едно положение в природата, с което човек трябва да се бори. Една инерция има. Инертност има в човека. В човека има едно предразположение да остане в покой. Човек не обича много да мисли. Мисълта е работа. Човек е предразположен към спокойствие. От спокойствието излиза едно инертно състояние, което наричат мързел. Мързелът е нещо специфично. Хората не са мързеливи. Какво се подразбира под думата „мързел“? После трябва да го учи човек. Детето не знае какво е мързел. Трябва да му разправяш какво е мързел. Ако му кажеш отначало, не разбира. То е доста отвлечено. Някои неща, които децата заучават, са близки за съзнанието. Например, ако му говориш за ядене, детето разбира тази работа, има опитност, но за мързела ако му говориш, непонятна е тази работа, отвлечена работа е мързелът. То не може да си представи: вкус няма, няма форма. Мързелът няма форма. То не знае що е мързел. Възрастните и те не разбират мързела. Казваме: „Този човек е мързелив“. Казваме неща, които не са верни. Почива си човекът, [а някой] казва, че е мързелив. Или някой полека работи. Казват: „Пипкав е, мързелив е, полека работи“. Който бърза, не показва, че той е сръчен на работата. Да оставим това. То са етимологически въпроси. Това е правописание. Ония автори, най-първо като погледат някое съчинение, гледат най-първо къде са турени точки, запетаи, точка и запетая, удивителен знак. Казва: „Не е турена на място запетаята“. Най-първо, в писмената реч кое [е] важно? В еврейски[я] език няма никакви запетаи и гласни букви няма. Всичката е реч е написана само със съгласни букви. Гласните сам ще ги намериш и запетаите сам ще ги намериш. Практични са евреите. Това всеки може лесно да го намери, не го пишат. Най-първо, кое е най-важното? Важно е в речта да говориш. Кои думи в речта са дошли най-първо? На първо място са дошли безгласните букви. Отначало детето изговаря не една гласна буква, но съгласна. То в майката мълчи, в училището на майката учи мълчанието. Девет месеца то

мълчи. Минава Питагоровата школа, учи мълчание. Детето девет месеца мълчи. Майката, каквото говори, то слуша и мълчи. „Зъб няма да обелиш“ – казва майката. И то зъб не обелва. За да узрее една идея във вас, зъб няма да обелите. Щом обелиш зъб, отиде идеята. То е изречение. Казва: „Може да се обели зъб“. Щом обелиш зъб, отиде работата. Щом обелиш кората на едно дърво, отиде дървото. Зъбът е кората на дървото. Щом обелиш кората на зъба, отиде зъбът, отиде работата.

В човека има едно инертно състояние, от което човек се учи отпосле да се освободи. Например, вие съзнавате, че известна идея е добра. Казвате: „Не му е времето, условията вън не са благоприятни“. Да ви дам един прост пример: имате желание да се разходите, не тъй както аристократите правят, но да направите една малка екскурзия. Вечерта сте решили да идете на екскурзия на планината. Излезете сутринта, гледате – мъгла, облачно, погледнете нагоре, надолу, казвате: „В такова облачно време няма да ида, дъжд ще вали“. Отлагате. Отложите, но виждате, че денят е много хубав. Сутринта сте се уплашили, една инертност има във вас, не искате да срещнете мъчнотии в пътя. Казвате: „Какво ще ме духа вятърът, какво ще ме вали дъждът?“ Ще се разколебаете, ред мъчнотии в ума ви ще изпъкнат. Ти ще отложиш за идната неделя. То е едно състояние на неподвижност. Човек е увит в една неподвижност, в която живее. Вземете рибите. Най-първо те са увити във водата, живеят в нея. Да излезат навън от водата не могат. Може да им разправяш за един красив свят вън от водата, те не могат да разберат. Колко[то] пъти рибата се опита да излезе вън от водата, то става инертна. Щом една риба излезе на брега, на твърдата почва, тя започва да скучае, не е така подвижна, във водата има голяма подвижност.

Инертност. Думата „инертност“ значи: ти си излязъл от една среда, но си влязъл в друга, която не ти подхожда. Ти си в състояние на инертност. Ти не си в състояние да контролираш органите, с които се движиш, и ставаш инертен. Друго едно обяснение на идеята. Всичките тия обяснения не представят истината. Вие още не сте дошли до истината. Сега не мислете, че след като се обясни едно състояние, вие сте го разбрали. Неразбрана работа е инертността. Представете си, че вие влизате в един мочурляк. Ти най-първо затъваш един пръст, 2, 3, 4, 5 пръста, педя, 2, 3, 4 педи. Какво ще бъде състоянието? Ще бъдете ли тъй подвижни? После ще дойде до половин метър, един метър, какво ще бъде състоянието ви? Ще дойде тази, гъстата материя, която ще ви въздейства. Вие ще станете инертни. Какво трябва да правите? Трябва да се върнете назад, да влезете във вашето първично състояние. Първо ще намериш причината, на какво се дължи. Щом намериш в себе си, че си инертен, трябва да намериш причините, условията, при които се явява тази инертност.

Искате да пеете, но е малко студено. Казваш: „Не се пее, измръзват ръцете“. Ръцете ви са измръзнали, не можете да пеете. Имате едно чувстване на ръцете. Казват ви: „Попейте малко“. Вие казвате: „Оставете“. Щом приготвят огъня, щом се стоплите, дадат хлебец, малко чорбица, придобиете едно вътрешно състояние, донякъде имате разположение да пеете. Казвам: Инертността си има свои обяснения. Има много обяснения, това е едно частично обяснение. Или вие сте неразположен. На какво се дължи неразположението? Неразположението всякога се дължи на липса. Има два вида инертност. Външна инертност и вътрешна инертност. Някой път причината е, че вие не сте получили това, което сте очаквали. Вие така дойдете до едно инертно състояние. Например, вие сте работник някъде, не сте яли. Седите ден–два, не сте разположен, седите, не искате да работите. Защо не работите? Казвате: „Гладен човек работи ли?“ Значи, не сте яли, не сте добили нищо. Нищо не ви дали, не искате да работите. Ако ви се даде храна, ще излезете из туй инертно състояние. Гладът образува тази инертност. Не че сте инертен, но умът е зает с придобиване на онова, което е необходимо за живота, за глада. Следствие на което напуща една външна деятелност, престава да работи, мисли вече за пътя, по който може да се достави храната. Да допуснем, че вие някой път сте инертен, не му мислите. Каква е границата между мисълта и чувстването? Трябва да имате ясна представа. Вие искате да идете на разходка. Побудителната причина не е чистата мисъл, но едно чувство. Едно чувство ви подтиква да мислите. Най-първо вие сте по[д]будени от чувството на приятност, чист въздух, слънце, това е чувстване. След туй искате да намерите един начин да придобиете туй благо. Но това, което ви спира, то е пак чувстване. По средата се явява мисълта. Нощно време, влага, студено. Всичко това въздейства, то е чувстване. Кажете: „Мисля, че не [е] хубаво времето“. Никак не мислиш, ти просто чувстваш. От своите чувствувания се заблуждаваш. Не знаеш какво ще бъде времето. Чувстваш временната спънка, влагата отвън. Казваш: „Аз мисля, че не трябва да отида“. Казваш: „Аз мисля, че на този студ не мога да издържам“. Тук чувствата имат влияние. Ти се разгневиш, например. Гневът не се дължи на никаква мисъл. То е чувстване. Причината на гнева е тук, при ушите. Има три точки. Гневът принадлежи на закона на разширението. Човек, който се гневи, той се разширява. Всякога, когато човек иска да удари, той размахва ръцете встрани. Разширение има. Тъй щото всяко разширение, то е гняв. Махате ръцете настрани. То е гняв, махате ръцете си, правите упражнения, кипнете, някой път като се разгневите, не знаете посоката, на която може да тръгнете. То е един гняв, който експлодира. Той е от рода на тия бомби, които експлодират. Има и малки бомби. Някой път децата имат бомби, за какво ги хвърлят? За удоволствие, като хвърлиш някоя бомба, тя

експлодира. Някои бягат от такива малки бомби. Казват: „Бомба!“ И бягат. Гневът има хигрометрическо влияние.

Колко сантиметра има тази линия? Колко предполагате? – /„Двадесет и две“./ – Тя е 28 и 1/2, 29. Главата няма такова разширение. Гневът не може да дойде на една линия до 29 сантиметра широчина. Гневът действува при линии 15, 15.5, 16, 17, [при] 18 е рядко, а при изключителни условия е 19. Гневът у човека влиза в самосъхранителните чувства – най-низшите чувства. Гневът действува в самосъхранителните чувства. Те са най-низшите чувства в човека. Щом се разгневиш, то е най-низшето у тебе. Там няма закон. Ти рушиш, хвърляш. Считаш, че си господар на всичко, никого не искаш да знаеш. Гневът като дойде, то е най-низшето чувство. В дадения случай той изисква свобода. Едно противодействие на едно инертно състояние. Гневът се е образувал като едно противодействие на онова състояние, при което човек се намира. За тази инертност гневът е хубаво средство в дадения случай. Той може да ти помогне, но много енергия се изхабява. Той за пет пари работа ще свърши, за 1000 лева енергия иждивява*. Няма никаква философия. Значи гневът най-първо действува чрез разширение. Ти най-първо се усещаш малък. Щом започне да се ограничава състоянието на човека, веднага гневът ще се яви във вид на разширение, той иска да се освободи най-първо. Втората фаза на гнева да дойде, ще се яви налягането. Налягането произтича от силни чувства на низшето в човека. А това са чувствата. То са най-низшите чувства в животинското царство. Идва вече налягане в гнева, усилване на гнева. След туй, като дойде това налягане, у човека се явява една мисъл, която трябва да изрази гнева. Тогава ще се яви едно централно напрежение отвътре по всички посоки, става избухване. Тогава човек започва да мисли, но много късно той мисли. Най-първо имате разширение. Трябва да използувате разширението, трябва да използувате налягането, трябва да използувате и вътрешното напрежение. Щом дойде напрежението, то е хубаво състояние. Енергията трябва да впрегнем през каналите на вашия ум, за да я използуваме за една хубава работа. Не трябва да спираме енергията. Никога спирането не трябва да става по права линия, но ще направите един завой. Да кажем, някой човек ви обижда, говори лошо по ваш адрес. Ако вие вървите по права линия – ти към него и той към вас – вие вървите срещу него, непременно ще експлодират двете бомби. Вие сте една бомба и другият е една бомба, ще експлодира и той. Вие най-първо ще му дадете един аванс, един поздрав. Как се поздравяват хората? Ти го поздравиш и той те поздрави. Например, ако ти си мръднеш главата вляво, откъде е дошло поздравлението и ако ти си мръднеш главата надясно, отде е дошло поздравлението? Например, вие откъде пращате вашите поздравления? Вие се ръкувате с дясната ръка, но побудителната причина иде отляво. Поздравлението вече с ръката има работа. Най-първо, за да се подвижва

вашата дясна ръка, имате известно чувство, образувало се едно чувствуване. То не се дължи на мисълта, а чувствуване има, което заставя вашата дясна ръка да се подвижи напред. Казвам: Трябва да впрегнем тази енергия, която се [е] образувала. Ако вие в даден момент не сте толкова умен, тази енергия веднага ще намери своите пътища. Ще намери своите пътища, ще се разгневи[те]. Тази енергия ще излезе от всички посоки, това хората наричат гняв. Ще започнат да се изкривяват устата, очите ще затваря и отваря, ръцете ще движи, лицето [ще] е червено, ще се чуват гръмотевици, бомби, падания, може би 1/4 час ще бъде картечен огън. След туй сражението ще утихне. Генералът командува да се спре войната, примирие има. Като се примирят, започват да мислят, колко са похарчили в тази война и виждат, че доста пари са похарчени и никаква печалба няма. Изразходване на енергията има. Сегашните хора, културните хора се гневят повече, отколкото диваците. Сега те имат повече условия да се гневят. За развитието на културата трябва малко гняв. Енергия трябва.

Но каква беше темата, която разглеждахме? Сега ние се отвлякохме от въпроса. Допуснете, че имате едно зърно, какво свойство има? Като го турите в земята, зърното расте. Като турите едно пясъчно зърно, то не расте. Има числа, които растат; има числа, които не растат. Турете пясъчното зърно, то има други свойства. Ако вземете един диамант, например, веднага ще видите, че има едно свойство, че той усилва светлината, пречупва я. Като мине светлината през диаманта, проявява особени свойства. Та казвам: Главното в съвременните естествени науки, когато изучавате природата [е], [че] тя съдържа всичките методи как трябва да се живее. Един от най-сложните въпроси е да знаеш, как да живееш във всеки даден случай. На български доста хубава е буквата Ж. Колко точки има?

В Ж-то имате два противоположни ъгъла, които са по 90 градуса; от двете страни 90 градуса, имате 180 градуса. Имате една линия, която ги отделя. Как се нарича този метод? Но със Ж почва животът. Ж – нали живот значи: на Ж има 6 точки, после имате център.

Приблизително два [ъгъла] са по 90 градуса. [И още два] – имате почти цяла окръжност. Ж-то представлява да живееш. Значи ти трябва да разбираш законите на силите, които излизат от центъра на битието към периферията. Тогава трябва да знаеш в каква посока да се движиш. Ако се движиш в периферията, трябва да знаеш, ако се движиш по радиуса от центъра, или ако се движиш към самия център на живота – различни са законите, при които може да функционираш в даден случай. Някой казва: „Трябва да се живее“. Ама къде искаш да живееш? Искаш да живееш, да се

удоволстдуваш? Или в сърцето – трябва да разбираш закона на чувствуването, или пък, ако искаш да живееш на физическото поле, трябва да разбираш законите на движението. Вземете, че вие искате да живеете на физическия свят. Трябва да разбирате законите на физическия свят. Или искаш да живееш в астралния свят. Трябва да разбираш законите на астралния свят. То е свят на чувствуване. Вие искате да живеете в менталния свят, света на човешката мисъл. Трябва да разбирате законите. Или може да живеете в причинния свят, най-високото състояние. Туй, което на земята казват, че човек трябва да бъде философ, разумен. Разумното донякъде съответствува на причинния свят. Оттам, отдето излизат всичките подбудителни причини за всички действия на земята. Всяко едно противоречие, което става на земята, ще видите, там се оправдава. Причините са били много добри, но на земята не е изразено; на земята е изложено по начин, който не е разумен. И ние казваме, че някои неща са извършени неразумно, а някои разумно. Някои проявления на земята не съответствуват на ония причини, които от причинния свят са подействували на тебе. Например, ти искаш да живееш. И вълкът иска да живее, дошло му на ум, че за да живее – намерил лесен начин – хване едно агне, казва: „Трябва да се яде“. Казва някой: „Не трябва ли да яде човек?“ – Не, трябва да яде, не е [там] погрешката. Погрешката произтича не от яденето, от неразбирането. Казвам: Няма да ядеш. – Какво? – Има два начина. Няма да ядеш месо. Какво ще ядеш? Ябълки, круши, сливи, жито ще ядеш. Като казваме „няма да ядеш“, не че ще престанеш да ядеш, но няма да ядеш месо. Понеже, като ядеш месо, с месната храна правиш пакости на други живи същества. Като ядеш ябълки, круши, сливи, ти правиш една услуга на тях. Ти като ядеш сливите, ще [ги] освободиш от обвивката, хвърляш костилката. Има някои растения, които като ядем, им правим добро. Казва: „Няма да ядеш“. Казва: „Няма да се сърдиш“. В какво няма да се сърдиш? Не е поставен въпросът добре. „Няма да ядеш“. Сега този въпрос „няма да ядеш“ другояче може да се тури. Не е турена правилно мисълта. Казва: „Няма да ядеш“. Не е право. Ще ядеш само плодна храна. Не говори за другото, че няма да ядеш. Сега същият въпрос казва: „Не греши!“ Що е грехът? Ядене на месна храна. Живей добре. Той казва: „Не греши“. Значи: не яж. Какво „не яж“? Месо не яж. „Какво трябва да ям?“ – Плодове. Казва: „Доказано е, че в месото има повече хранителност“. Право е, повече хранителни вещества има в месната храна, но и повече се плаща. А пък плащането повече заробва човека. Там, дето има робство, какво [ли] не може да има. Следователно, какво се ползуваш ти от храната, която струва повече и ограничава свободата? Защо ти е сила без свобода? Знаеш на какво ще мязаш. [В]се-таки* да те натоварят тебе с хляб, да турят най-хубавите плодове, най-хубавите яденета, а пък да ти затворят устата – да не можеш да ги ядеш, само да ги миришеш. То значи да имаш сила без свобода. Казва: „Човек има сила“. То е мирисане. Ако

тази сила може да употребиш, свободно да действуваш, тя е на място. За предпочитане е човек всякога да се чувствува свободен. Отпосле иде силата. Силата трябва да иде само като условие да се запазва свободата.

При говоренето, когато се развива тази тема, то е един закон за самовъзпитанието. Спестяване, значи, трябва. Трябва да знаете как да спестявате вашата енергия. Младите хора и старите хора се занимават с неща, които не им са потребни. Всичките хора се занимават с неща, които не им са потребни. В дадения случай не са потребни. Например, необходимо е човек да се храни. Но едновременно той трябва да мисли. Един, който яде месо, веднага ще помисли така: „Една хубава варена кокошка в тенджерата, сварена, мазничка, после от тази вода, в мазната вода, направена една супица с ориз, разбито едно яйце с малко лимон, после воденицата и дробчетата, нарязани на малки парченца вътре. След туй – баница, направена с хубаво прясно масло, полята отгоре с каймак. След туй – направена баклава“. Всички тия неща туря в ума си. Къде ще ги намери, то е сложна работа. Сега в ума му са тия работи: една кокошка, супа да има, баница да има, пък да има една баклава отгоре.

Всякога в ума ви да изскочи най-същественото. Най-първо, думата „изскочи“ не е [на] място турена; „да изскочи“ – значи, имаш зор; „да се яви“ и тя не изразява. Казва се „да се яви“, когато има призовка, да се яви някой свидетел – но [да] кажем, че „мисълта се явява“. При какви условия се явява мисълта? Турете най-основното за яденето. Какво е потребно за яденето? Кое трябва да изпъкне? У вълка най-първо ще изпъкне едно хубаво ягне на 3–4 месеца, мазничко. В лисицата ще изпъкне някоя кокошка – хубава, тлъста или някой петел. В ума на една овца при глада ще изпъкне зелена трева някъде. Питам: у вас какво ще изпъкне? Най-първо зависи от кой род сте. Вие казвате: „Аз не съм вълк“. Щом ядеш месо, имаш нещо сродно с вълка, нищо повече. Казва: „Не съм мечка“. Щом ядеш месо, значи сроден си. Под думата „низши животни“ разбирам един живот, който е по-низш от човешкия. Тия форми – вълкът, лисицата, мечката, те са форми на един низш живот. По някой път ние се докачаме. Има благородна страна у вълка: вълкът се много привързва. Той има качеството на кучетата. Като се привърже, приятелство държи. Едно качество, което е хубаво: той не изменя на своето приятелство. Честен кавалер е той. У нас вълкът е пословичен с много неща, с много грехове, но има една добродетел, която е неизменима. Всичките вълци, които са се привързали, са ставали кучета. Като се роди туй чувство на привързаност у него, казва: „Свършвам вече с вълчата порода, ставам куче – да му пазя овците“. Сега от любов, като обича човека, казва: „Ще му пазя овците“. По-рано ги е изядал.

Сега, тези качества, които преобразяват човека, те са моралните чувства. Те са поставени горе на темето. Те зависят от перпендикуляра от повърхността на темето към гръбначния стълб към отверстието на черепа. От спуснатия перпендикуляр зависи силата на моралните чувства. Как ще нарече[те] перпендикуляра, който има по-голяма височина? Какво означава височината в перпендикуляра? Той е спуснат към известна плоскост отвесно. Тогава от всяка точка може да се спусне перпендикуляр. /Перпендикулярът може да бъде към една линия или към една плоскост./ Щом е перпендикуляр, колко градуса има? – 90 градуса. Значи, в една окръжност колко перпендикуляра имате?

Психологически, в дадения случай, перпендикулярът е пробуждане на съзнанието. Той показва посоката на движението: или възкачване, или слизане. Тази точка е събуждане на съзнанието ни. Ти се намираш в известно положение – пробуждането на съзнанието е тази посока, при която при най-благоприятни условия може да се приближиш към центъра, към основното желание, към този център на живота. Тази линия, която те води към живота, то е перпендикуляр към тебе. „Аз искам да живея“ – то е перпендикуляр. Ти не можеш да живееш, ако нямаш перпендикуляр, не можеш да се движиш към една правилна линия. Под думата „живот“ научно разбираме онзи перпендикуляр, най-късото разстояние, най-правият път, при който можеш да се приобщиш с живота. В съзнанието има много перпендикуляри, те са безброй перпендикуляри. Но в дадения случай можеш да имаш само един перпендикуляр в съзнанието [си]. И в астралния свят може да имаш един перпендикуляр, и на физическото поле един перпендикуляр. А пък един перпендикуляр от умствения свят е перпендикуляр[ен] на астралния свят и един перпендикуляр от астралния свят е перпендикулярен на физическия свят. Тогава тия перпендикуляри как ще ги представите на земята? Как ще представите, че астралният перпендикуляр е перпендикулярен на физическия [свят]? Да представим едно малко обяснение. Вземете, да кажем, една плоскост. Какво [е] свойството на плоскостта? Плоскостта може да се разшири. Тялото се увеличава по обем. Телата нали се увеличават? Вие едновременно [си] представяте, че имате една плоскост. Нали шест плоскости има един куб, с които се загражда? Когато става разширение на плоскостите, какво става с телата? Телата се увеличават по обем. Най-първо вие правите една погрешка. Някой път ти [с]грешаваш в своите разсъждения, вземаш разширението на плоскостите за увеличаване на телата. Разширението на съзнанието е едно нещо, когато се увеличава тялото, е друго нещо. Какъв термин употребяват там? Плоскостите се разширяват, водата се разширява и за въздуха казват, че се разширява.

Като говорих вчера на едного, казвам: По отношение на водата въздухът е тяло, водата е граница. Ама какво се подразбира? В психическо отношение е така. Каква [е] разликата между едно тяло и самите граници, които го окръжават? В геометрията под „граница“ се разбира: границата е с едно измерение по-малко от тялото. – /„Една граница може да се разшири, но тя може и да се увеличи“./ Да кажем, в една плоскост има две измерения, в едно тяло има три измерения. Ние се отдалечаваме от самата мисъл. Ето какво се подразбира под думата „отдалечаване“. Де е погрешката на отдалечаването? Ви[е] сте гладен. Да обясня на прост език. Вие сте гладен, нуждаете се от малко хляб, добре опечен, топъл, скоро изваден от пещта. Ще дойде някой, който ще ви залъгва с бонбончета, с други работи, които не са храна, та във вас убива онова чувство на глад, отще ви се да ядете, не сте взели онази храна, която е потребна на организма. Залъгват ви с бонбончета, с някои неща, които нямат тази хранителност. В дадения случай храната трябва да бъде онова, което ще даде същественото на организма, а не със залъгвания. И в учението е същото. Вие се учите някой път, но вие се залъгвате с учение. Казвате: „Той е учен човек“. Това са залъгвания. Никакъв учен човек не си. „Силен ще стана“. – Никакъв силен човек няма да станеш. – „Това ще придобия“. – Какво ще придобиеш в знанието? В знанието ще придобиеш само едно нещо – да цениш своята свобода и да не позволяваш някой да ти тури юлар. Слонът е силен, турят му юлар и едно дете с едно чукче като го удря по главата, го кара където то иска. Силен можеш да бъдеш ти, [но без юлар]. Някои хора казват: „Той е силен“. Може да приведа много примери из философията. Какви ли не философии [са] турили философите за защита.

Казват: „Международно право“. Никакво международно право. Международен товар. Международно товарене, международно заробване, международно ограничение, не международно право. То тепърва ще дойде. В природата съществува един закон: Ти свободата на един човек можеш да ограничиш, но нямаш право да ограничиш [неговата] воля. Свободата може да ограничиш, понеже свободата е резултат на волята. Да ограничиш – ето какво се подразбира. Един извор извира. Нямаш право да потискаш извора да не извира, но можеш да [му] дадеш каквото направление искаш. Ти не можеш да ограничиш водата или да затвориш извора. Ти ще направиш престъпление. Следователно, ограничавай себе си, без да затваряш извора на своята воля. Волята в човека е Божественото вътре. Трябва да правите едно ограничаване. – „Аз не искам да ме ограничават“. – „Ще те огранича“. Ограничение на свободата, но да няма туй ограничение – твоята воля да се прояви. Или в себе си никога не допускай да се ограничи волята. Допуснеш ли да се ограничи твоята воля, може да се лишиш от много работи, може да се лишиш от живота. Животът е резултат, когато разбираме. Мъчениците са жертвували своя

живот, но не са жертвували своята воля. Казва: „Убеждение“. Той за убеждението [си] умира, жертвува живота си, но онази воля, която има, за да изкаже това, което мисли, което чувствува, той предпочита да умре, отколкото да ограничи извора му. Животът е един извор, който извира. Вие не правите разлика. Казва: „Аз не искам да ограничат свободата ми“. Че кой от вас не е ограничен? Седи някой, казва: „Свободен съм, не искам никой да ми заповядва“. Дойде един стражар, каже: „Хайде пред мене!“ Ти тръгваш пред него. Пред стражата вървиш, казваш: „Няма какво да се прави“. Не, като дойде до свободата на волята – никакъв стражар! И милиони стражари да се явят, никакъв стражар да не признаваш, да кажеш: „Не се мърдам оттук“. То е човек, който не си ограничава волята. „Може да ме убият, но не се мърдам“. Двама души, които поддържали свободата на волята, единият имал убеждение, а другия нямал убеждение, [но] и той е [бил] за свободната воля. Щом дойде стражарят, единият тръгва, другият – седи. Този, който бил за свободата на волята, двама стражари го носят, не иска да върви сам, занасят го в участъка. Казва: „Свободен съм, те са слуги, да ме носят“. Единият върви, другия го носят, той седи човекът свободен. Той не иска да върви, казва: „Ако искат – да ме носят, както искат, но онова, което мисля, аз не отстъпвам от него“. Тебе те бият в участъка, ти казваш: „каквото искат“. Ти не ограничаваш волята си. Бият те, ти нищо не казваш. „Бийте този тъпан, колкото искате. Тъпанът никога няма да каже своята истина“. Ти си свободен. Казва: „Смазаха ме“. Кой те смаза? То е заблуждение. Ти, ако ограничиш волята си, ти тогава си смазан, хасъл си смазан. Докато волята ти седи неограничена, ти си свободен, то е свободата на човека. Всичките скърби, които ги имате, те се дължат на ограниченията на вашата воля. Всяка една скръб е признак за едно малко ограничение на волята ви. Някой път ограничението на волята ви е външно. Но най-голямата скръб, която ние опитваме [е], когато потискат човека, един извор – запушат го там. За да бъдеш радостен, отвън можеш да имаш страдания колкото искаш, [но] за да бъдеш радостен, непременно Божественото трябва да бъде свободно, в съзнанието да знаеш, че си свободен. – „Иде ми да се пръсна“. – Какво ще се пръснеш? Една гайда, като я надувате, може ли да се пръсне? Може ли един гайдарджия, който свири, да пукне гайдата? Никога не е неговото желание да пукне гайдата. Тази гайда е толкоз еластична, колкото и да надуваш, не се пука, никога не се пука. Нищо не е в състояние да пукне един човек. Но сам може да се пукне. Кога? – Когато криво мисли.

Ще ви приведа един пример. Преди 3–4 години дойде един доста млад човек, женен, чиновник. „Ще се самоубия“ – ми казва, на мене ми разправя. Казвам: „Защо?“ – „Не искам да живея вече“. – „Не зависи от тебе, ти ще живееш“. Питам: „Защо искаш да се самоубиеш?“ – „Потънал съм в борчове до гуша“. Казвам: „Искаш да се самоубиеш? Защо?“ Казва:

„Изтеглил съм 2 000 лева, ще ме тикнат в затвора, аз ще се самоубия". Рекох: „Ти знаеш ли какво нещо е самоубийството?" – „Мен не ми трябва да зная. Ще се самоубия, да се освободя". – „Ти душа имаш ли?" – „Остави тази душа". Рекох: „Продаваш ли душата си?" – „Продавам я, че как?" – Рекох: „За две хиляди лева, продаваш ли я?" – „Продавам я". – „Хубаво". Тъй щото имам сега една душа купена. Продаде си душата и я купих. Платих му две хиляди лева. Ние му купихме душата, за да го избавим от едно робство. Той иска да ограничи своята воля от външните условия на живота, стеснява се и иска да се ограничи. Пък не знае. Той иска да се самоубие, да ограничи страха в себе си. Да ви кажа начин за самоубийство: Ограничи в себе си страха. Ограничи в себе си празната гордост. Ограничи в себе си глупавото щестлавие. Ограничи в себе си удоволствията. Пък реши да живееш спокойно, да бъдеш последният човек на света. Каквото остане нещо някъде от яденето на някоя трапеза, чакай всички да се наядат, каквото остане, ти, като кученце, от трохиците ще хапнеш и ще кажеш: „Слава Богу, че те останаха". То значи самоубийство. Казва: „Не мога да разреша този въпрос, как така аз да гладувам". То е неразбиране. То е неразбиране на онзи велик закон, който говори в нас. Че ти не разбираш, се познава: ти като хванеш едно същество, което Бог е създал, без да го питаш, като един вълк го изядеш. Тогава как ще разбереш Божественото? Утре тебе някой по-силен ще те хване. Ти хванеш по-слабия, друг, по-силен хване тебе и те изяде. Кой е крив? Ти си дал лош пример. Престани да ограничаваш хората и другите ще престанат тебе да те ограничават. Започни да ги обичаш и те ще започнат да те обичат. Не им говори ти за любовта. Любовта е много реално нещо. Сега да ви представя един пример. Ако вземеш едно житено зърно в хамбара, представи си, че го милваш, колко е хубаво, галиш го, целуваш го, какво се ползува житеното зърно от твоите милувки и целувки? И ти пак го оставиш в хамбара. Любовта какво подразбира? Да вземеш това житено зърно и да го посееш. Това подразбира любовта. В любовта може житеното зърно временно да страда, [това] нищо не значи. Любовта започва със страданието. Страданието не е нещо такова страшно. Че вие давате изяснения, такива криви изяснения. За да изразиш любовта към житеното зърно, ти ще го посееш, най-първо, ще го посадиш, второ – ще го оградиш с един плет, никой да не минава да го тъпче. То е основата. После, като дойде лятно време суша, ще идеш малко да го полееш с вода. Туй е обичай вече. Най-първо, ще го посееш, после ще го оградиш, ще го полееш и най-после, като узрее, ще го пожънеш, после ще го овършееш, ще го помилваш и ще го вземеш на ръката си и ще го туриш в хамбара. Ще кажеш: „Доволно ли си от разходката?" Това е процесът на любовта: посаждане, ограждане, поливане, узряване, пожънване, овършаване и туряне в хамбара. То е истинският път на любовта. Тогава, ако тебе не са те посадили, любовта я няма. Ако не са те оградили, любовта я няма. Ако не

са те полели, любовта я няма. То са залъгвания. Ако не те ожънат, ако не те овършеят, любовта я няма. Ще те извадят чисто зърно, ще те турят в хамбара, отдето си излязъл. То е важен закон на съзнанието. Този е процесът на любовта. Любовта, това е истинската свобода на човека, който я разбира. Една своя мисъл да я направиш свободна, ти трябва да я посееш, да я оградиш, трябва да я поливаш, да узрее, да я пожънеш, да я освободиш от люспите – да я овършееш, да [я] туриш пак на същото място, отдето излязла. То е любовта. Същият закон е и за чувствата. За всяка постъпка е същият начин. Всяка една постъпка, ако разбирате, то тя е семе. Не мислете за вашите мисли като за отделни камъчета, които не растат. Всяка постъпка е семенце, което расте и всяка мисъл е семенце, което расте. Всичките неща са живи в природата. Не ги считайте като камъчета, които може да ги хвърлите, където искате. Нещата, които вие хвърляте, те са непотребни.

Сега туй, което ви разправям, от него зависи успеха на вашия живот. вие искате да имате един метод, да имате известни постижения. Каквато и да е идея, ако тази идея вие не може да я посеете, ако не може да я оградите, [ако] не може да я поливате, ако тази идея не може във вас да узрее и да я повърнете във вас, отдето е излязла, вие постижения не може да имате. Законът е един и същ. Сега има методи за постижения. Въпросът със житеното зърно е лесен. Аз може да ви разправям откъде може да го вземете. Какво да направите? Най-първо със житеното зърно е лесно. Но имате една мисъл или едно чувство, с него как трябва да постъпите? Къде ще го посеете? Или имате една мисъл вътре в ума си, къде ще я посеете вие? Сега може ли да приведете един пример. Къде може да посеете едно ваше чувство? Лесна работа, много лесна работа е посяването, начинът [е] как ще го посееш. Не навсякъде в даден случай човек може да сее. В света не можете да сеете безразборно. Всяко нещо идва на определено място. В даден случай във вас се зароди едно благородно чувство, трябва да го посеете. Срещнеш човек, който има крайна нужда да му покажеш някакво съчувствие. В даден случай щом покажете съчувствие, вие сте посели вашето желание. След години вие ще пожънете добрите резултати.

Сега да обясня мисълта си. Какви са резултатите? Аз съм привеждал този пример и друг път. Един българин, който свършил във Франция, бил запознат с френската литература, свършил по музика, после в тогавашните времена свършил по пеене, свършил по танци. Тогава се играеха кадрил, полки и др. Идва в България, във Варна. За пръв път работите [му] тръгнали. Учил чорбаджийските дъщери да свирят, да пеят, да танцуват. Случило се нещо, скарал се с чорбаджиите, бойкотират го, уволняват го. Намира се човекът в крайна нужда, но със силно чувство на самоуважение, останал той без пет пари в джоба, гладен, три дни не ял.

Мълчи, никому не казва, не иска да каже, че гладува. Среща го един български свещеник, негов познат и му казва: „Къде се губите, не ви виждам дълго време. Заповядайте у дома“. Завежда го у дома, направили една хубава гозба, едно пиленце заклано, обварено, чорбица, направена с яйца, малко лимон, по български – те не били вегетарианци. След като се наял, разположил се и той разправя на свещеника положението си. Казва: „Много ти благодаря, че ме покани за обед, три дни не бях ял, изстърга ме коремът“. – „Че как?“ Разправя си той историята. „Какви не дяволски мисли не ми идваха в главата – да туря край на живота си. Много ти благодаря, че ме спаси“. Свещеникът изважда едно турско меджидие*, дава му го и казва: „Ще се уреди тази работа. Ако се намираш в нужда, ела пак при мене“. Не се минало един месец, назначават го секретар при варненския валия. Голям чиновник става този българин. [След време] набеждават свещеника, че той имал някакви комитски писма, както сега има закон за защита на държавата – отиват в дома на свещеника, събират всичките книги и доста подозрителни книги имало, които да увисят свещеника на въжето даже. Но не могат да намерят човек, който да прегледа книжата. Най-после пашата ги дава на своя секретар. Той прегледал книгите, събрал всичките подозрителни писма и ги дал на свещеника. Казва: „Онзи обед, който ми даде и 20-те гроша направиха това“. Това значи посяване и плодът иде сега вече. Този човек е подложен на големи изпитания. Най-после секретарят казва на валията: „Прегледах писмата, но няма нищо подозрително, може да ги прегледа, който иска. Няма нищо в книгите, с което може да обесят попа. Неприятели имал този човек, надули са работата“. – Но всички подозрителни писма ги нямаше там. Туй вече е една постъпка, едно чувство, което той показал, същевременно има вече един отглас. И той е готов да направи известни жертви, както свещеникът направи за него жертва и затова [се] отплаща на свещеника. Та казвам: По някой път вие казвате: „Що ще се занимавам с този, с онзи“. Вие не знаете. Може вие един ден този човек, на когото правите услуга, в даден случай вие може да имате нужда от него. В света всичките хора са тясно свързани. Туй трябва да знаете. Всичките същества са в една вътрешна зависимост. Един ден ти даже може да имаш нужда той да ти направи услуга. Даже едно дърво може да ти направи услуга. Едно дърво може на тебе да ти направи грамадна услуга. Ти посееш едно дърво, казваш: „Що ще си играя с едно дърво“. Но случи се, ти три дни не си ял [и] минеш покрай дървото, което си посял, таман узрели плодовете, погледнеш, дървото казва: „Заповядайте“. Ето, дървото услужва. То казва: „Много ти благодаря, че ме посади, заповядай от моите плодове“. Някой казва: „Аз не се нуждая от услугата на никого“. Не, ти се нуждаеш от услугата на другите, на всичките. Само че тази услуга да дойде навреме. Тази идея трябва да седи в ума ви. Ние се нуждаем от услугата на всички живи същества. Всички живи същества в даден случай се нуждаят от нас.

Всички живи същества се нуждаят от нашата услуга. Ти си човек, който можеш да помогнеш, едно растение може да помогне, едно животно може да помогне и всички хора в даден случай могат да помогнат. Че така е. Този велик закон функционира в природата. Такова широко съзнание трябва да имате. Вие се обезсърчавате по някой път. Защо? Защото се индивидуализирате. Казвате, че нямате нужда от този, от онзи и оставате сам в света. Но вие усещате вашата слабост, че човек сам не може да живее. Казваш: „Аз не се нуждая от никаква услуга“. Че как не се нуждаеш? „Ще си купя хляб с пари“ – но парите хората ги направиха. Хлябът е опечен от фурнаджията. Казва: „Свободен съм да го купя“. – Свободен си. Ти не разсъждаваш правилно. Този фурнаджия може да каже, че няма да пече хляб. Държавата може да каже, че не сече пари. Нямаш пари, нямаш хляб. Може да имаш пари, но хляб нямаш; някой път може пари да нямаш, но хляб да имаш. Какво ще правиш тогава? Може ли да си купиш едно кило хляб без пари? Малките деца са много по-умни, отколкото възрастните. Едно момче на 14–15 години или един момък на 21 година срещне един стар човек на пътя, натоварен с една раница. Казва на стария: „Искате ли да ви услужа? Вие сте се заморили“. Вземе раницата, вървят, стигат до един извор, седнат да си починат. Онзи изважда от раницата и благодари за услугата, нагощава го. Но ако той не беше взел раницата, онзи човек не щеше да му помогне. Ще вземеш раницата, онзи ще ти плати. Казвам: Този, младият човек е умен, казва: „Мога да ви помогна“. И той помага. Ако кажете – „аз раница не нося“, после кажеш – „не може ли да ми дадеш малко хлебец?“ – то е аристократически, заповядаш да ти даде от своя хляб. Тури раницата на гърба. След като я носиш, ще имаш право да ядеш от хляба. Хлябът е възлюбил онзи, който носил раницата – онзи, който казва: „Вземи от този хляб“.

Казвам сега: Приложението. Може да дойде сега морализирането. Аз гледам, във вас има една погрешка. Коя е погрешката на фотографа? Коя е погрешката на художника? Фотографът, след като фотографира, взема, че ретушира, изглади някои черти. Той така ретушира някои черти, че направи лицето като мумия. Заличи някои хубави черти – да няма бръчки. Художникът няма да знае основните черти. Музикантът прави същата погрешка. Той, като свири, иска да се хареса на публиката. Той вземе, че тури някое украшение, което няма никаква цена. Или говорителят, и той натуря украшения. Сега, отива един и казва: „Господине, аз не искам да ям във вашия дом, но моето отечество не е разположено днес, не зная какво има“. Отечеството му било неразположено. Казва: „Да не би да сте се скарали с домашните?“ – „Вътрешно съм неразположен“. Неразположението на човека зависи от неговите схващания.

На кого трябва да пее човек? Ще се пазите. Едно правило има в музиката.

На глухи хора не пей! Художникът трябва да се пази от една погрешка: на слепи хора да не рисува. Който говори и той трябва да се пази от една погрешка: на неми хора да не говори. Мислете! Кои хора мислят хубаво? – Философите. На глупави хора да не говориш. В себе си на този, глупавия човек да не говориш.Какво трябва да правиш с глупавия, то е друг въпрос. Но в себе си ще кажеш: „На глух не свиря, на сляп не рисувам, на ням не говоря". Свири на онзи, който има ухо. Рисувай на онзи, който има око. Говори на онзи, който има ухо. Всякога трябва да имате нещо живо, разумно. Вие не дръжте отрицателни мисли в ума си. Дръжте в ума си идея, която е жива. Дръжте в ума си ония, живите идеи. Идеята на слушането, идеята на гледането, идеята на говоренето. То са идеи, които растат, които дават импулс на човека, които дават плод. Щом свириш, на човека се придава нещо. Има обмяна между хората, които слушат, и ти, който свириш. Щом рисуваш на един човек, който има зрение, той вече придава нещо на твоето изкуство. Говориш нещо на човек, който слуша, и той придава. И човек, който слуша, и той ти придава. Който мисли, и той ти придава. Който мисли, и той ти придава нещо на твоята мисъл. Следователно, те са правила, които трябва да ги пазите. Ние в света, когато се приближаваме към идеята за Бога, при туй Същество, трябва да знаем, че няма същество с по-деликатен слух. Той е Същество в свят, [в] който всичко слуша: и най-слабите трептения, и най-слабите въздишки Той чува. Неговото око всичко вижда, пък в света няма същество, което да говори по-красиво от Него. Няма и друго същество, което да мисли така ясно, като Бога. Ти казваш: „Защо ще мисля [за Бога]?" Ти като мислиш за Него, има обмяна между ума на Бога и твоя ум и между говора на Бога и твоя говор. Той ще ти предаде нещо. Ти си представляваш Бога като нещо отвлечено. Как да [си] Го представиш? Как да [си] представиш сладкото? Захарта ти ще [си] представиш на бучки. Как ще [си] представиш меда? Захарта е твърда, а медът какъв е? – Течен. Как ще [си] представиш петмеза? Как ще представиш сладчината на една ябълка или на една круша? Представете си една и съща идея, изберете си една идея за туй, най-великото в света. Не, мисли онова, което можеш да си представиш в дадения случай – реалното. Преди няколко време дойде един българин с една странна идея. Той влязъл в духовния свят. Тъй казва: „Виждам, един ден иде нещо, дойде едно същество и кацна на ухото. Каква форма имаше, не зная, но чувствувам, че кацна на ухото и започва да ми говори. Чувам го, не виждам никаква форма. То казва: „Аз съм същество, което ръководя целия български народ, аз го управлявам". Не го зная каква работа имаше, на птица ли приличаше. Усещам, че кацнало на ухото [ми], но не му виждам формата. Чувам гласа му, той ми разправя това-онова, много хубави работи ми разправя. Казва ми: „Трябва да [се] научиш да живееш по-добре, да не лъжеш. Ти си търговец, честно не продаваш". Всичко това ми говори, на ухото кацнало". Ако отиде при някой лекар да му каже това, ще

каже, че е побъркан.

Не мислете, че в света няма известни [невидими за хората] форми. В дадения случай, не че реалността няма форма, но понеже ние не сме свикнали да гледаме в тази посока, в която можем да видим това, не можем да видим този образ. Понеже образът на реалността е много подвижен, крайно подвижен е, не е нещо установено, затова ви се вижда като че няма форма. Ако ние не виждаме образа на оня свят, то е по единствената причина, че крайно се изменя, голяма променчивост има в това.

Сега, вашият извод какъв е? Да се повърнем към туй, което говорих. Тези са второстепенни работи. Туй, за което ви говорих, аз го уподобявам [на следното:] ние ще пресеем брашното, ще турим много работи и ще направим баница. Но кое е най-важно в баницата? Хубаво брашно, прясно масло, яйца, мляко, каймак и хубаво да бъде опечена баницата. Като ядем, туй, което ще придобием, какво е? Всички тия неща са външен процес. Това, което ядем, е важно. Една идея аз я обяснявам: чувството, което остава във вас, то е важно. От всичко туй, което говорих, може да направим една баница, но тя не е опечена. Трябва да чакате половин час, не зная дали ще може да я изядете. Втория път ще я изядете. Сега аз оставям идеята, че трябва баница да ядете. Сега, кое остава от баницата, кое е същественото? – Изворът, който извира, да го не запушвате. Волята е един извор в тебе и в този извор е всичкото твое щастие. Никога не запушвай този извор, нито позволявай някой да го запуши. То трябва да бъде свещено място. Никога да не хвърляш камъче, нито да позволяваш някой да хвърля и да запуши извора. Там да е оградено мястото, ти сам да ходиш. Да погледнеш и да знаеш, че благото иде оттам. То е Божественото. Има ли този извор, Божественото е там. Няма ли този извор, всичко друго е безсмислено. Тази е идеята. Ако имате този извор, ще бъдете силни, ще имате нещо, което да ви въодушевлява. И да си остарял, пак ще се подмладиш. Ако нямате тази идея, като остареете, ще се свърши всичко. Това е прераждането. Прераждането, то е подмладяване на човека. Старият човек е кандидат за подмладяване. За какво е кандидат младият човек? Той не е кандидат за остаряване. Младият човек е кандидат за ученик. Понеже, нали казахме, че младият трябва да живее и да обича, той не се е научил да учи. Той е кандидат за учение. За да стане учен, той е кандидат за живота. Той още не се [е] научил да работи, вследствие на това прави много грешки. Извинително е. В живота без любовта погрешки се правят много. Но това е по нямане на думи. Не са погрешки, това са пак опити. Животът не може да прави, любовта не може да прави погрешки. Те са изключени, те са неща непонятни. Животът не може да прави погрешки. Тази мисъл дали [я] разбирате или не? Ние правим погрешки в

нашето съзнание. Животът погрешки не прави. Любовта погрешки не прави. Ако си посял едно житено зърно, погрешка има ли? Ако си излял два килограма вода на едно цвете, има ли погрешка? Може би е погрешка, ако си излял тази вода от едно шише, от което човек щял да пие водата. Но като си полял едно цвете, погрешка има ли? Няма погрешка. То е относително нещо. Никаква погрешка няма. Погрешка в света има, когато не използуваме Божественото начало. Кога има погрешка? – Когато ти подпушваш Божественото. Ако ти противодействуваш на Божественото, погрешката седи там. Имаш подтик да направиш нещо добро, казваш: „Няма да го направя“. Искаш да идеш на разходка, казваш: „Няма да ида“. Иди горе на екскурзия, горе в планината. Ако дойде да слизаш в един кладенец, помисли, не слизай долу. Щом е за планината, не мисли. Надолу когато слизаш, мисли. Нагоре когато се качваш, не мисли. Вие слизате в кладенеца, казвате, че има злато. Вие не мислите, когато слизате в кладенеца. Когато се качвате на планината, какво трябва да правите? Мислите ли да се качите? Сега във вас ще остане една мисъл. Казвате: „Не му е дошло времето“. Щом слънцето изгрява, време ли е да спиш под юргана? Никой няма право да спи, щом слънцето е изгряло. Всеки, който остане под юргана, като изгрее слънцето, от слънцето го глобяват. Щом останеш под юргана, когато изгрее слънцето, глоба има. Защо? Че слънцето изгряло и ти си под юргана. В духовния свят ще бъдеш на крака преди да е изгряло слънцето. Докато е тъмно, под юргана можеш да седиш, щом се махне тъмнината, ще бъдеш облечен, на работа. За друго няма престъпление. Ако слънцето те завари под юргана, има престъпление. Тук колко пъти слънцето ви е заварвало под юргана? Казва: „Много хубаво се наспах“. Много хубаво си се наспал, но главата ти побеляла от туй спане. Или другояче казано, изтълкувайте, направете един превод. Какво значи да не бъдеш под юргана, когато слънцето изгрява? Дайте един пример. Сега вас ви е страх да не направите една погрешка. Щом ви е страх, вие сте под юргана. Кой се страхува? Болният се страхува. Здравият не се страхува. Болният трепери под юргана. Гладният се страхува, че ще умре. Здравият човек от нищо не се спъва. И после, кой се докача? Болният. Този го бутне, онзи го бутне. Казва: „Какво безобразие, така не се бута“. Здравият не го е страх. Щом оставяш да те бутат, ти си болен; щом оставяш да те бутат, ти не си умен човек. На два–три метра разстояние вървиш, бързаш, бързо се движиш, не говориш с хората. Онзи, който те бута, не е умен. И ти не си от умните. Тогава има един морал в света. Бог, за да не се карат хората, дал пространство. Слънцата ги турил на големи разстояния, като се движат, никой с никого да не се блъска, турил ги на далечно разстояние. И между най-близките звезди има грамадни разстояния. Между Слънцето и най-близката звезда има такова пространство, че в него може да се наредят три хиляди слънчеви системи като нашата. Казвам: Между един човек и друг трябва да има

пространство. Казва: „На каква далечина трябва да бъдат хората един от друг?“ Да има три хиляди души да се вместят между тях. То е нормата. Три хиляди души трябва да се вместят. Да се наредят един до друг и противоречие няма да има. Сега, три хиляди души трябва да се вместят между вас, за да има съгласие. Три хиляди души между вас трябва да отсъствуват, за да има пак съгласие. Или трябва да имате всичко, или трябва да нямате нищо, за да станете щастливи.

Божият Дух носи всичките блага на живота.

Основната мисъл: Не ограничавайте Божественото във вас!

7. *Лекция на Младежкия окултен клас,*
държана от Учителя на
8.XI.1935 год., петък, 5 ч. с.,
София – Изгрев

1935_11_10 Роденото от плътта
неделна беседа

РОДЕНОТО ОТ ПЛЪТТА

„Роденото от плътта плът е, а роденото от Духа Дух е.“

Сега ще говоря върху положителната страна на плътта. Мнозина отричат плътта. Като се натъкнат на някакви погрешки и престъпления, от които сами са недоволни, казват: Плътска работа. Плътта е неразбран предмет. Казват някои, че плътта не е нужна на човека. Ако наистина плътта не беше потребна за човека, каква нужда имаше духът да се облича в плът? Щом духът е облечен в плът, значи плътта има свое определено място и служба. Тя е на мястото си, но трябва да се намери нейното място, трябва да се разбира нейната служба. Плътта е предговорът на живота, т.е. животът започва с плътта. Тя е почвата, тя е първото условие, при което животът може да се прояви. Докато една идея не вземе някаква форма, докато не се въплъти, не може да бъде ясна. Тази идея остава отвлечена за нас и ние не можем да мислим за нея. Ето защо първо ние започваме с предметно учение, т.е. с учението на формите, което не е нищо друго освен въплътени идеи. Следователно от тези въплътени, осезаеми форми ние постепенно минаваме към отвлечените форми, към формите на духовния свят, който е далечен за нас по своите форми. Разликата между плътта и духа се заключава в техните трептения: плътта има един вид трептения, а духът – съвършено други. Същото нещо се забелязва и в музиката. Музикалните тонове се отличават едни от други по своите трептения. Значи всеки тон има свои особени, специфични трептения, по които се познава. За да се схване правилно един тон, трябва да познавате трептенията му. Човек може да не знае точно колко трептения има един тон, обаче може да познае формата му. Сегашната музика е създадена механически. Тя още не е достигнала до положението на музиката, която съществува в природата. Всеки предмет има известен тон, по който се различава. Някои предмети дават тона „до“, други – тона „ре“, трети – „ми“, четвърти – „фа“, пети – „сол“, шести – „ла“, седми – „си“. Други предмети пък дават тоновете: „до диез“, „ми диез“ и т.н.

Сега като дойда до печената кокошка, ще ви позанимая малко с музиката. Трябва да имате търпение да ме изслушате. Понякога хората са изгладнели много, бързат час по-скоро да се сложи трапезата, да ядат. Докато не се нахранят, те не влизат в разговор, не им се говори. Сега и аз турих кокошката във фурната, но докато се опече, ще ви поговоря друго нещо. Затова не мислете за кокошката. Например, казвам някому да изпее диез, после му казвам да изпее бемол. Ако вземете тия два тона на

пианото, той ще види, че всъщност те са един и същ тон. Привидно е така, обаче има разлика в трептенията на тия два тона. Всички тонове от мажорните гами или всички тонове, в които има повишение, т.е. диез, имат особеност, разположение за даване. И в природата е същото. Всички мажорни гами, всички тонове, които имат един или два диеза, дават нещо от себе си. Като се намери в затруднение, човек влиза в природата между мажорните ѝ тонове и чака нещо да му даде. Не минава много и природата му дава. Тази е причината, поради която музиката в някои отношения лекува. Значи, има начин за лекуване чрез музиката. За да се лекува чрез музиката, човек трябва да разбира нейните закони, да знае как да ги използува.

Освен с музика, съвременните лекари лекуват още и със смях. Разправят за един американски лекар, който направил много опити чрез лекуване със смях и получил добри резултати. След като проучил всички методи за лекуване, този лекар се спрял върху смеха като рационален метод. За тази цел той тръгнал от село в село да лекува чрез смях и навсякъде имал успех. Така той се прочул и започнали да го викат и в градовете. По едно време той бил извикан в дома на един американски милионер, който му казал: „Господин докторе, умирам!“ Лекарят започнал да се смее. – „Не се смейте, положението ми е сериозно!“ Лекарят продължавал да се смее: „Кис, кис, кис!“ – „Защо се смеете?“ – „Кис, кис, кис! Сея се, защото отиваш вече на онзи свят.“ – „Лесно ви е да се смеете, но моето положение е ужасно.“ – „Кис, кис, кис! Кажи поне кой час си определил да умираш.“ – „Не се смейте, моля Ви се! Никакъв час не искам да определям.“ – „Кис, кис, кис! Ами паспорт извади ли си вече?“ – „То се е видяло, че ти няма да ме лекуваш, но да се облека и да изляза да си свърша работата“ – казал богатият американец. – „Да, но ще платиш за лекуването!“ Лекарят постъпил точно по американски.

При лекуването на хората има известна философия, която трябва да се знае. Който не познава тая философия, той ще каже, че лекарят погледнал с подигравка на своя болен. Болният вика лекаря, разправя му, че ще умре, готви се за онзи свят, а той се смее, не иска да знае. Лекарят е умен човек, той застава на психологическа основа, иска да измени състоянието на своя болен. Като вижда, че болният фиксирал в ума си мисълта, че ще умре, лекарят иска да измени състоянието на неговия ум. Като се смее, лекарят иска да покаже на болния, че той няма да умре. Най-после богатият американец забравил, че е болен и казал на лекаря: „Както се вижда, ти няма да ми дадеш цяр, но чакай поне да се облека, че да си вървя по работата.“ Лекарят го хваща за ръка по американски и му казва: „Като се разболееш втори път, пак ме викай да те лекувам!“ – „Не, аз ще те викам, когато съм здрав, защото си голям веселяк. Тогава ще те разбера по-

добре.“

И тъй, не схващайте нещата като този милиардер, на когото лекарят се смее. Сега и вие приписвате на плътта различни отрицателни неща и казвате: „Плътта е това, плътта е онова.“ И най-после вие искате да се освободите от плътта. Това не е правилно схващане. Ако искате да се освободите от смеха, от веселието, вие не сте на прав път. Смехът, веселието е външен израз, външна форма на един център, на една способност в човека. Някои хора по натура са весели. Техният строеж е такъв. Други хора пък по натура са по-сериозни, замислени. Причината за това е, че чувството на веселие в тях е слабо развито. Същевременно в тях са слабо развити вярата, надеждата, милосърдието. Те постоянно мислят върху конкретните неща, безпокоят се как ще прекарат живота си. Прави са хората, трябва да мислят как ще минат живота си. И болният мисли как ще прекара живота си на земята. Болният ще лежи на кревата си – нищо повече! Така е, болният ще лежи на кревата. Умрелия ще заровят в земята и ще кажат: „Бог да го прости!“ Живия, който се ражда, ще го увият в пелени. Но и едните, и другите са на почетно място. Обаче голяма разлика има между заровения човек и зарованото житно зърно. Като извадят зарованото житно зърно от хамбаря и го заровят в земята, то не очаква да кажат за него: „Господ да го прости!“, но погледнеш след няколко дена – поникнало. Вие виждате, че тази работа не е както с човека. Щом поникне, зърното влиза вече в рая. Докато е в хамбаря, житното зърно е в света, в който и ние живеем, в който не стават никакви съществени промени. Щом се посади в земята, зърното поникива вече, т.е. влиза в онзи свят, в света на истинските промени, в рая. Така става със зърното, но не и с човека. Като заровите човека в земята, той не поникива. Впрочем и той поникива, но на онзи свят. Докато човек е бил на земята, вие не искате да си спомните за него, но щом умре, започвате да си тъгувате, да си спомняте за него. Защо? Защото той е поникнал в онзи свят и оттам започва да говори на ума ви. Сутрин и вечер той обикаля около вас и ви изпраща своите мисли.

Това са отвлечени мисли, върху които няма да се спирам. Аз няма да ви обяснявам законите, на които се подчиняват, защото ще изпаднете в неестествен страх. Един офицер, който вземал участие във войните, разправял се с пушки, със саби, от нищо не се страхувал, като започнал да чете спиритически книги, попаднал под влиянието на някакъв особен, неестествен страх. Като излизал вън, викал жена си да го придружава, не могъл да се справи със страха си. Казвал на жена си: „Ела с мене, моля ти се! Нали знаеш, че съм боравил с пушки и със саби, но ето сега, не мога да надвия със страха в себе си.“

„Роденото от плътта плът е.“ Плътта е реално нещо на земята. Тя има свои

особени закони, с които вие трябва да се запознаете. Често религиозните хора и проповедниците говорят за плътта неверни неща. Не, плътта има закони, които трябва да се спазват. И духът също така има закони, които трябва да се спазват. Едва сега хората започват да изучават плътта. Не е въпрос да се отречеш от плътта, но трябва да се проверят методите, начините, с които тя си служи. Тя има своя култура, свои навици, някои от които трябва да се изменят. Има една спънка в плътта. Тази спънка се дължи на нейната инертност. Понякога плътта става инертна. За да я избави от тази инертност, духът влиза в нея, в плътта. Ако остане в своето инертно състояние, плътта не би могла да се развива. Щом не може да се развива, плътта ще остане спънка за развитието на човешкия живот. За да не се спъва човек, за да се развива и за да преодолее спънките на своята плът, трябва да му се дадат ред страдания. Следователно, всички страдания се дължат на плътта, а не на духа. Тъй щото, когато страдате, когато плачете, когато не искате да живеете, всичко това се дължи на плътта, а не на духа. Духът мисли и чувствува по друг начин, а не както плътта. Ако разглеждате нещата от положението на плътта, вие ще се намерите в съвсем затворен, в безизходен път. Ако гладуваш само 24 часа, плътта ще каже: „Ще умра гладен!“ Духът обаче ще каже: „Няма да умреш гладен! Ще се намери изходен път от това положение.“

Всички закони, които съществуват в сегашните общества, в сегашните домове, се отнасят изключително за плътта, а не за духа. В това отношение плътта е детето в обществото, както детето в дома. Значи, първо трябва да се възпитава това дете: неговото тяло, неговите чувства и неговите мисли. Като мине през това възпитание, човек трябва да дойде до духовното възпитание, което има съвсем друга основа. Тогава ние казваме, че плътта е подложка, върху която духовният живот се предава. Следователно, ако унищожим тази подложка, с нея заедно ще унищожим и духовното. Защо? Защото без тези условия духовното не може да расте. В този смисъл, плътта служи като духовен период, докато духът расте.

Като не разбират живота, мнозина се опълчват против плътта. Искат да се махне, а да остане само духът. Щом тя се махне, с нея заедно ще се махне и духът. Те мислят, че като се освободят от плътта, направо ще отидат при Бога. Чудни са хората със своите разбирания! Кой създаде плътта? Който създаде духа, Той е създал и плътта. Всичко в света излиза от Бога, с изключение само на кривите форми, в които днес духът е облечен. Същината на плътта е излязла от Бога. Обаче формата, в която плътта функционира на земята, не е излязла от Бога. Като не разбират тия неща, хората страдат. Щом някой позатлъстее, радва се. Не, това е напластяване, натрупване на материя, което не подразбира организиране на материята. Натрупването на материята е товар, а не организиране. Натрупването на

плътта показва, че тя има много желания: тя иска да яде, да събира много богатства и имоти. Плътта казва на духа: „Какво си тръгнал да мислиш за небето? Не знаеш ли, че трябва вода, въздух, пари, къща? Не знаеш ли, че трябва хляб? Това е реалното в света.“ – „И без пари може!“ – „Остави тези работи. Днес с пари, утре без пари.“ Така пише плътта. Веруюто на плътта е следното: Днес с пари, утре без пари. Днес с вяра, утре без вяра. Тя разрешава въпроса за вярата и безверието много разумно. Някои хора са станали безверници. Според мене безверници могат да бъдат само духовните хора. Само високо духовният човек може да живее без вяра, а плътският може да живее само с вяра. По-лесно е да се всади безверието в ума на духовния човек, отколкото в ума на плътския. Как ще кажете на плътския човек, че може без хляб? Той ще ви каже: „Какво ще ми говориш, че може без хляб? Каквото и да ми говориш, аз не ставам безверник. Без хляб не може!“ Колкото за другите работи, в които плътта не участвува, там безверие може да съществува. Един човек без плът може да стане безверник, но като дойдете до плътта, тя казва: „Аз не искам да стана безверница.“ Плътта е много практична. Като ѝ говорят, че без хляб може, че без пари може, тя казва: „Аз искам да докажеш, че можеш без хляб – стой 10–15 дни гладен.“ Човек може и до 40 деня да не яде. Христос прекара 40-дневен пост. И в Писанието е казано, че на 40-ия ден Христос огладня. След 40-ия ден плътта заговори в Христа. Тогава дойдоха изкушенията, които Той отхвърли от Себе Си и на всички издържа. Христос разбра, че хлябът, храната, това е Божественото Слово, което се съдържа в Него. Вярата съдържа разумността в себе си. И най-после силата на човека се съдържа в това да се поклони на първото начало на живота. Заведе Го Сатаната на едно място и Му каза: „Направи тези камъни на хляб.“ – „Божественото трябва да влезе в тях. Понеже сега Божественото не може да влезе в тях, аз не мога да ги превърна в хляб.“ После дяволът Го качи на храма и му каза: „Хвърли се от храма, защото е казано, че ще заповяда на ангелите Си да дойдат, на ръце да те повдигнат, да не би да препънеш ногата си в камъка. Така ще покажеш, че вярваш в Бога.“ – „Казано е да не изкушаваш Господа Бога твоего. Моята вяра не седи да се хвърля от храма. Моята вяра се заключава в това: Да остана на основата на камъка.“ Най-после дяволът Го заведе на едно високо място, отдето се виждаха всички царства, и му каза: „Ако ми се поклониш, ще ти дам всички тия царства.“ – „Върни се отдето си дошел! Покланянето е само на Бога. Само на Него можеш да служиш и да Му се поклониш.“

Това са вметнати изречения, които дават понятие за плътта. Казват на някого: „Ти съвсем си се занемарил, не мислиш за живота.“ Че и плътта има правилна мисъл. На какво се дължат страданията? На плътта. Когато плътта страда, духът се ползува. Духът използува известни моменти на страданието и за себе си. При това той предава на света онази велика

наука, която му е необходима. Чрез плътта се изразяват най-красивите форми. Красотата в света седи в това, че всички ще са облечени в материални форми. Във всички материални форми е вложено някакво материално желание. Като четете разни окултни и теософски книги или като проследите индуската философия, ще срещнете някои мисли, изказани от видни адепти, които са достигнали до висока степен на развитие и на разбиране, но и тия мисли се нуждаят от преводи. Например, те казват: „Убий всяко желание в себе си!“ Те го превеждат с думите: да се отречеш от живота си, от себе си. Не, това е криво разбиране на Христовото учение. Много проповедници са говорили върху отричането, но никой не е дошел до неговото дълбоко разбиране, до неговия дълбок смисъл. Не е въпрос да се правят корекции, защото корекциите сами по себе си ще дойдат. От какво трябва да се откаже човек? Представете си, че някой човек носи пълно шише с вода, но във вместимост от един килограм. Три дена наред носи водата, но не я излива, държи я за критични моменти, когато ожаднее и около него няма вода. По едно време той се приближава до един чист, планински извор. Какво трябва да направи с водата, която носи в шишето? Ако не се откаже от водата в шишето, той не може да си налее прясна, чиста вода от извора. Той трябва да каже: „Отричам се от водата в шишето, за да си налея прясна вода от извора.“ Излива водата от шишето и си налива прясна вода. Какво е изгубил? Освен че не е изгубил нещо, но той е спечелил. Човек може да се откаже и от хляба си, но по какъв начин? Имаш в торбата си корав, сух хляб. Ще се откажеш от него. За коравия хляб се изискват здрави зъби. Затова ще го извадиш от торбата си и ще го дадеш на кучетата. След това ще вземеш топъл, пресен хляб. Това значи да се откаже човек от старите, от мухлясалите идеи и неща в живота и да ги замести с нещо Божествено. Това е разбирал Христос под думите: „Да се откажеш от майка си и баща си, от брата си и сестрата си.“ Това е мухлясалият живот, животът на плътта. Отиваш в една дрехарница, купуваш си нови дрехи, носиш ги година–две, по едно време забелязваш, че дрехите ти се скъсали, трябва да си купиш нови. Не си ли готов да се откажеш от старите си дрехи, да си купиш нов костюм? Какво ще изгубиш? Ще изгубиш ли нещо, като се откажеш от старите си дрехи? Нищо няма да изгубиш, но ще спечелиш нещо. Лесно е да се откажете от старите дрехи, но като дойде до живота, казвате: „Как може да се откажа от своя живот?“ Да се откажете от живота си, това считате за нещо отвлечено. Всъщност това е толкова просто, че и децата го разбират. Някой казва, че лесно може да се откаже от живота си. Човек никога не може да се откаже от нещо, докато няма какво да вземе. Значи той се отказва от нещо, защото ще получи нещо по-добро. Лесно може да се откаже човек, когато се намира пред хубавото, пред чистото, пред възвишеното, пред Божественото, защото то е реалното в живота.

Сега аз не говоря за нещо, което не се вижда. Аз говоря за неща, които могат да се виждат, говоря за неща, които могат да се пипат, да се опитват, които могат да се помиришат, които могат да се чуят. Тези неща са явни, оттам плътта започва. Всички животни са врати, през които трябва да се мине. Това е реалното в живота. Като минете през тази дисциплина, т.е. през дисциплината на тази школа, вие ще влезете в по-възвишена школа. Всяко животно е символ, буква от азбуката, която изучавате в тяхната школа. Ако в тази школа разберете тези символи, тази азбука, вие ще ги разберете и във възвишения живот, в който ви предстои да влезете. Ако един математик или геометрик ви запита що е отношение, какво ще кажете? Отношението между двама души не е връзка, отношението образува връзка. Но връзката не е отношение. Връзката съдържа отношението в себе си, но тя подразбира по-тясно сближение. Отношението е отвлечен процес. Геометрикът казва още, че когато повърхността на едно тяло се разширява, обемът му се уголемява. На физическия свят телата имат три измерения. Повърхностите или равнините имат две измерения, а границите – само едно измерение. Следователно, когато двуизмерните тела се разширяват, триизмерните се уголемяват. Когато едноизмерните се продължават, двуизмерните се разширяват, а триизмерните се уголемяват. Значи, когато линията се изменява на дължина, т.е. когато телата от едноизмерния свят се променят на дължина, телата от двуизмерния свят се разширяват, а телата от триизмерния свят се уголемяват. В световете над физическия свят стават ред промени, които вие по никой начин не можете да си ги представите. Как можете да си представите промените на четириизмерния свят? Каква е разликата между триизмерния и четириизмерния свят? Който живее в триизмерния свят, той вижда нещата главно отпред, под ъгъл от 180 градуса. Когато влезе в четириизмерното пространство, той вижда нещата под ъгъл от 360 градуса, т.е. отдолу и отгоре, отпред и отзад, отдясно и отляво. В триизмерното пространство предметите са вън от човека, в четириизмерното пространство предметите са вътре в човека. В четириизмерното пространство предметът е ограден отвсякъде и живее в самия човек. И затова, когато казвате, че някой човек живее в сърцето ви, това показва, че вие живеете в четириизмерното пространство. Казвате: „Този човек е оживял в сърцето ми.“ Защо? Защото си го обхванал отвсякъде Той живее в тебе, затова виждаш всичко. Ако го виждаш само отвън, ти живееш в триизмерния свят, на физическото поле. За да разберете какво значи отвътре, вие трябва да имате ясна, геометрическа представа за нещата. Да виждате нещата отвътре, това подразбира да ги виждате отвътре, отвсякъде: отпред, отзад, отгоре, отдолу, да няма страна, от която да не си ги видял. Щом не виждаш нещата от всички страни, по-добре не говори за тях. Вие говорите за Бога, но не Го познавате. Ако

идеята за Бога е права във вас, ще знаете, че Той живее във висшия свят, и виждате нещата отвсякъде. Ако Го търсите горе някъде на небето, там никога няма да Го намерите. Да мислите, че Бог е само горе, това говори за една прозаична идея, тази идея е от трето измерение. Човек живее и се движи в Бога, Който вижда отвсякъде, чрез всички хора. В този смисъл в Него няма нищо скрито-покрито. Като стъпиш на земята, казваш: „Тук е Господ!“, като пиеш вода, казваш: „Тук е Господ!“ Дишаш въздух, казваш: „Тук е Господ!“ Той е навсякъде. Така трябва да се мисли.

„Роденото от плътта плът е.“ Нека остане в умовете ви идеята за плътта и мислете върху нея. Докато живеете само в плътта, вие никога не можете да разберете какво нещо е Бог. Докато съзнателно не почнете да учите, вие никога няма да разберете какво нещо е Бог, какво нещо представя Любовта, Мъдростта, Истината. Като наблюдавам религиозните хора, виждам колко прости са много от тях. Те говорят за отношения, за проекции, но математиката не разбират, геометрия не знаят. Говорят за рая, а не го познават. С думи само раят не се обяснява. Ще кажете, че Данте е описал рая и ада. Данте не е описал ада както е всъщност. Адът е по-страшен, отколкото Данте го е описал. Раят, който Милтон е описал, не е истинският рай. Хората си представят рая такъв, какъвто не е в действителност. Те казват, че раят е пълен с ангели, със същества с криле, облечени в бели дрехи. Това не е рай. Да влезете в рая, това значи да почувствувате, че всички хора, всички живи същества живеят във вас и вие в тях. По този начин вие ще ги обичате и те ще ви обичат. Това състояние, при което хората чувствуват всички живи същества в себе си и те в тях, разбират и са разбирани от тях, обичат и са обичани от тях, радват се на техните постижения като на свои, това е истински рай в духовно отношение, който хората се стремят да постигнат. Външният рай, какъвто хората разбират, не съществува. Един ден всички хора ще разберете това.

От всички хора се изисква съзнателна работа, да развият в себе си това, което природата е вложила в тях. Дойде едно дете при мене, погледна го, виждам, че природата е вложила в него музикалност, която след време ще се развие. Днес това дете нищо не разбира от музика, но утре ще започне да учи, да се развива и след време от него ще излезе един музикант. Следователно и вие трябва да развивате в себе си онова, което природата е вложила; не се спирайте върху онова, което не знаете. Когато казвате, че нищо не знаете, че сте невежи, вие сте прави, но невежеството е относително нещо. По отношение на знанието на висшите същества, вие сте невежи, но по отношение на по-долностоящите от вас, вие минавате за учени. Например, ако ви запитат какво е времето на Витоша днес – ясно ли е или облачно, вие нищо не можете да кажете – невежи сте. Вие знаете, че тук е мъгливо, слънцето не се вижда, но онези, които са на Витоша, знаят,

че там слънцето грее, небето е ясно, светло. Те имат по-ясна представа за Витоша, отколкото вие, които сте долу. Обаче след три часа и вие можете да станете толкова учени, колкото са и те. Как? – Като отидете на Витоша. Като слязат долу, и те ще бъдат невежи като вас. Докато е обгърнат в гъста материя и нищо не вижда човек, той е невежа. Това е една обстановка на нещата, която трябва да имаш пред вид и която трябва да превъзмогнеш.

Христос казва: „Роденото от плът плът е и роденото от духа дух е." Човек не може да дойде на земята, ако не се роди от плътта. Човек не може да влезе в духовния свят, ако не се роди от духа. Следователно, който иска да влезе в духовния свят, той трябва да се роди от Духа. Който иска да слезе на земята, той трябва да се роди от плътта. Значи, вие сте пожелали да дойдете на земята, затова сте се родили от плътта. Един ден, когато пожелаете да се родите от духа, т.е. когато пожелаете да влезете в духовния свят, трябва да се родите от духа. И там ще имате тяло. Мнозина се запитват: има ли ядене и пиене в духовния свят? Ядене и пиене има навсякъде, във всички светове. Не мислете, че съществата от духовния свят гладуват и жадуват. Там не знаят какво нещо е глад и жажда. Гладът не е лошо нещо. Той представя импулс, подтик в живота. Съществата в духовния свят имат отлични обеди, но чинии не мият. Те не си служат с чинии, ножове и лъжици. Кърпи за ядене също не им са нужни. Там няма кухни, защото не готвят като хората: лук не пържат, месо не пекат, храната им се различава от нашата.

Дохожда при мене един познат и аз му разправям, че не трябва да яде. – Може ли човек да не яде? – Може. Но какво не трябва да яде? Месо не трябва да яде. Месото не е здравословна храна. – Какво трябва да ядем? – Ще ядеш плодове. Като отидете в онзи свят, и там ще ядете, но по друг начин и съвсем друга храна. Тогава вие ще имате съвсем друга диета. Едно трябва да знаете: Ако разберете добре този свят, ще разберете добре и онзи свят. Ако не разберете добре този свят, няма да разберете добре и онзи свят. Чудни са хората! Те мислят, че макар и да не са разбрали добре физическия свят, ще могат да разберат духовния. Ако мислят така, те се лъжат. Ако човекът не е научил добре материала от първо отделение, буквите, той нищо не може да разбере по-нататък. Ако добре е усвоил основата, колкото по-горе отива, толкова по-добре ще се ориентира. Четирите отделения представят основата, върху която почива по-нататъшното знание. Ученикът не може да се освободи от елементите на първо отделение. Можеш ли да се освободиш от буквите, които си изучил в първо отделение? Можеш ли да се освободиш от числата от едно до десет? – Не можеш. Буквите, както и числата от едно до десет, представят плътта. Щом научиш буквите, ще знаеш правилно да ги съчетаваш. Това е разумността.

Сега вие искате да се освободите от плътта. Това е невъзможно. Има някои работи, от които може да се освободите. Но от някои по никой начин не можете да се освободите. Тях ще носите със себе си, както черният ще занесе своята чернота и на онзи свят. И досега още Христос носи раните на гърдите и на ръцете Си, които евреите Му причиниха. От време на време Той поглежда на ръцете Си и от раните, които още личат, и досега познава дали светът е готов да дойде втори път между тях. Той казва, като погледне на раните Си: „Светът не е готов още!“ Казвате: Кога ще дойде Христос на земята? Сега и аз, за да ви отговоря на въпроса, ще искам като американския доктор, който лекувал със смях, да си платите. – Христос ще дойде втори път на земята, когато раните Му започнат да оздравяват.

Един учен евреин запитал един мъдрец – християнин: „С разпъването на Христа ние се огрешихме по отношение на Него, като към наш месия. Каква ще бъде нашата служба в Царството на Христа? Каква ще бъде нашата служба, когато дойде втори път на земята?“ Мъдрецът му отговорил: „Вашата служба ще бъде да запушите раната на Христа, която римските войници направиха с копието си.“ Целият еврейски народ трябва да се намести в тази рана и да я запуши, за да може Христос да функционира.

Йов казва: „Пак с плътта си ще видя Господа.“ Сега и вие ако мислите, че без плът може, лъжете се. За да се справят с въпроса за плътта, учените казват: плътта трябва да се одухотвори, да се облагороди и т.н. Докато се постигне това, плътта е поставена на големи [...] и изложена на големи мъчнотии, на третирания, както въгленът се излага на голяма температура и високо налягане, за да се превърне в диамант. По същия начин и плътта може да се превърне в диамант, за да пречупва светлината и да я пръска на всички страни. Следователно, един ден и плътта ще се превърне в скъпоценен камък.

Мнозина делят живота на светски и духовен. Те нямат ясна представа за светския живот. Съвременните хора не разбират светския живот. Те не разбират и законите на плътта. Като говорят за светския живот, хората имат пред вид плътския живот. Под плътски живот те разбират само ядене и пиене. – Не, да товари човек плътта си, това не е още плътски живот. Да преуморяваш плътта си, това не е плътски живот. Два начина има за преуморяване на плътта: чрез чрезмерен пост и чрез прекомерно хранене. Например един калугер може да изтощи тялото си чрез прекомерен пост. Богатият може да изтощи тялото си чрез прекомерно хранене. Така са правили едно време римските благородници. След всеки пищен обед те са употребявали различни медикаменти, за да повърнат

приетата храна. Като облекчат стомаха си, те отново ядат до насищане. После пак вземат медикаменти да повърнат храната, после пак ядат и т.н. Те са употребявали най-редки яденета. От езиците на славеите са употребявали за приготовление на различни деликатеси. Човек трябва да яде толкова, колкото плътта изисква: някой път повече, някой път по-малко, но никога да не я товарите или изтощавате. Плътта има свои изисквания, заради които трябва да я разбирате. Плътта прави големи услуги на хората. Въпреки това хората считат плътта виновна за всяко нещастие, за всяко зло. Волята на човека е виновна за неговите неуспехи и нещастия, а не плътта. Лошите състояния на човека не се дължат на неговата плът, но на волята му. Плътта е носителка на лошото, но тя не го причинява. Обаче има моменти, когато съзнанието на човека се пробужда, той става господар на своята плът, на своята воля. Понякога той злоупотребява със своята свобода. Той е подобен на онзи господар, който впряга хиляди работници на работа и злоупотребява с техния труд. Тези хора трябва да работят, но каква е мярката за това? Колко часа трябва да работи човек през деня? В бъдеще при възпитанието на хората трябва да се има определено число часове за работа. За да се възпита, човек трябва да спазва известни норми в живота си за ядене, за работа, за начин на живеене. Докато не се научи да изпълнява законите на плътта си, каквото може тя да прави, човек не може да се възпита. Христос казва на учениците Си: „Духът е вечен, мощен, плътта е немощна.“ Щом плътта е немощна, вие трябва да имате пред вид тази немощ. Вие сте облечени в плът, вследствие на което не можете да разполагате както искате. Когато дойдете до плътта, вие непременно трябва да си дадете отпуск. Всяко безпокойствие и терзание, което преживявате за отвлечени работи, вие можете да повредите вашата плът. За малки работи даже човек може да си повреди. Представете си, че сте вложили 50–60 хиляди лева в някоя частна банка, която след време фалира. Вие изживявате ужас! Ако бяхте вложили парите си в държавна банка, те щяха да бъдат по-сигурни. В Америка, при съвременната криза, от 26 хиляди банки фалираха десет хиляди. При това във всяка банка са били вложени по сто милиона долари. Това са пари, вложени от работници, които са бедни, за черни дни. Черните дни останаха, а парите отидоха, изгубиха се. Къде отидоха тези пари?

Съвременните хора се стремят към осигуровка, всички искат да се осигурят. Те влагат живота си, парите си ту в една, ту в друга банка, но утре тези банки фалират. Как са се осигурили? Сигурността седи не толкова в банките, колкото във възпитанието на човека. Хората трябва да са сигурни, а не банките. Днес банките са по-сигурни от хората. Къде отидоха парите от фалиралите банки? След няколко години ще чуете, че в еди-кой си град, под еди-какво си название се е образувала нова банка с капитал от 500–600 хиляди долари. На друго място се е образувала друга банка с капитал от

800 хиляди долари. Как изникнаха тези нови банки? – Те изникнаха от парите на фалиралите банки. Парите на тези банки били скрити някъде и впоследствие на това от десетте фалирали банки се образували 50–60 нови банки. Какво заключение може да се извади от тези примери? – Заключението седи в това, че човек търси сигурността там, дето не трябва. Ако искате да се осигурите, вложете парите си в някоя държавна банка, а не в частни банки, както мнозина правят. Ако живеете в България, вложете парите си в Българската народна банка. Наистина ще получите по-малко лихва, но ще бъдете поне сигурни. Един турски ходжа спечелил много пари. Той искал да даде парите си някъде с голяма лихва, да спечели още повече. Един ден го срещнал един голям банкер, който му казал: „Хаджи ефенди – така наричали ходжата, защото някога ходил на хаджилък, – ти имаш пари, но ги държиш в гърнета. Наместо да ги държиш неизползувани, дай ги на мене, аз ще ти дам сто на сто лихва!“ – „Наистина ли можеш да ми дадеш такава лихва?“ – „Мога, разбира се.“ Ходжата се съгласил. Дал парите на банкерина. Първите пет–шест месеца банкеринът плащал редовно лихвите сто на сто на ходжата според обещанието. Като получавал лихвите си редовно, ходжата си казвал: „Много съм доволен от този банкер.“ Скоро след това обаче банкерът престанал да плаща и лихвите даже. Тогава ходжата го запитал: „Какво стана с майката на парите?“ – „Ти остави майката настрани, не питай за нея.“ Значи банкерът върнал само 250 хиляди лева на ходжата, а останалите 250 хиляди лева задържал за себе си. Това значи сто на сто лихва! Това е банкерска работа. Не, сигурността не е в големите лихви и в банките. Вие товарите живота на своята плът с много излишни работи, когато тя изисква спокоен живот. Духът в човека изисква това-онова, а не плътта. Духът се бори в човека. Понякога той не взема във внимание дали тя може да издържи на тази борба.

Следователно всички, които следват новото учение, трябва да вземат във внимание слабостите на плътта. Плътта е дете, за което постоянно трябва да се грижат. Тя постепенно заяква. Като знаете това, вие не можете и не трябва да изисквате от нея много работи. Вие постоянно се безпокоите за воловете, за здравето си. Щом изпълнявате законите на плътта, вие ще бъдете здрави, богати, ще живеете отлично. Казвате, че плътта има желания. Аз не говоря за желанията на плътта, но за законите на плътта. Като слиза на земята, човек се въплътява, облича се в плът и трябва да спазва нейните закони. Като слезе на земята, и Христос се облече в плът и спазваше законите на плътта. На земята Христос нямаше къща, защото знаеше, че ако има къща, ще си отвори работа с кираджии. Той и пари нямаше, защото знаеше, че ако има пари, ще си отвори работа с банките и с банкерите, че не платили навреме и т.н. Той считаше тези неща за безполезни и казваше: „Нека други да се занимават с тия работи!“ Онези,

които последваха Христа, пожелаха да се откажат от живота си, от парите. Христос каза: „Който уповава на парите, той не може да следва Моето учение.“ Обаче и Христовите ученици носили каса със себе си. Те туряли в нея парите, които окръжаващите хора им давали. Юда носил касата. Той имал много хубаво име. „Юда“ означава Слава Божия. Със своите дела той показа, че наместо да бъде Слава Божия, по-добре ще бъде за слава на плътта, за слава на парите. „Роденото от плътта плът е.“ Човек трябва да разбира законите, на които плътта се подчинява, и като ги разбира, да ги спазва. Никога не плашете плътта си с вечния огън или с други неща. Тя е дете, на което трябва да се говори с положителен език, никога да се не лъже. Щом я излъжете веднъж, тя помни това и не вярва вече. Само три пъти най-много може да излъжете плътта. Ако я излъжете повече от три пъти, и светия да сте, тя не вярва вече. Следователно, бъдете всякога изправни по отношение на плътта си. Не лъжете плътта, не лъжете и себе си. Когато искате да я нахраните, ще ѝ кажете: „Ще почакаш до 12 часа. Приготвил съм ти хубаво ядене.“ Тя знае това и чака. Като дойде 12 часа, сложете ѝ да яде, но да не преяжда. Ще ѝ кажете да яде малко, защото и довечера ще яде пак, та да ѝ бъде сладко. Като дойде вечерта, пак ѝ кажете: „Не яж много, защото утре пак ще ядеш.“ Така ще ѝ говорите, ще я възпитавате като дете. Никога не задоволявайте плътта си напълно. Оставяйте поне една трета гладна. Когато ѝ шиете дреха, пак не задоволявайте изискванията ѝ напълно. Нека ѝ липсва нещо: било копче, било яката ѝ не точно както трябва. Каквото дадете или каквото направите на плътта, нека не бъде абсолютно съвършено. Ако всичко бъде съвършено, работите ѝ няма да вървят.

Сега ще приведа един пример, който се отнася отчасти към суеверията. Преди години един грък във Варна решил да си направи голяма къща, на два етажа, близо до мъжката гимназия. Един познат му подшушнал, че ако довърши втория етаж на къщата си, непременно ще умре. Той се отказал да довърши втория етаж, защото се уплашил. Като останал етажът недовършен, стотици гълъби влезли там и започнали да се размножават. След няколко години срещнал го друг познат, който му казал: „Защо ставаш толкова глупав? Я си довърши етажа, да го използуваш както трябва.“ Той послушал своя познат, завършил етажа си, но скоро след това умрял. От този пример ще извадим следното правило за плътта: Докато сте на земята, не завършвайте всичките си работи наведнъж. Оставете нещо незавършено. Завършиш ли всичките си работи изведнъж, ще заминеш за другия свят. Ако завършите всичките си работи наведнъж, вие ще добиете лош навик, ще станете пасивни. Не, човек трябва да остави нещо недовършено, да има какво да работи, да се стреми към нещо. Хората искат да приложат съвършенството на земята, т.е. да станат съвършени. Обаче те не знаят, че съвършенството принадлежи на друг

свят. То е от други възможности, от други условия, от друго развитие. Днес няма още възможности в човека да бъде съвършен. Възможностите в човека да бъде съвършен съществуват в неговия дух. Той трябва да бъде в положението на дете, последователно да се възпитава. Човек може да живее на земята хиляда, две и три и повече години. Какво лошо има в това? Ще кажете, че земният живот ви е дотегнал. Мислите ли, че като заминете за другия свят, ще бъдете по-добре? Преди години в Америка беше излязла една книга, в която се описваше състоянието на ония, които преждевременно са заминали за оня свят. Тази книга изнася факти от онзи свят, във вид на роман. Например, когато се яви желание на някой от заминалите да хапне, той вижда пред себе си богата, добре наредена трапеза, с всякакъв вид ястия. Той взема стола си, приближава към трапезата, но и трапезата върви, отдалечава се от него. Той върви и тя се движи, не може да си хапне. Заминалите си казват: „Всичко има в този свят за ядене, но ние не можем да си хапнем.“ Защо ви е такъв свят, в който не можете да си хапнете? В какво седи хубавото в онзи свят?

Всички религиозни, духовни хора се стремят към изпълнение на Волята Божия. Изпълнение на Волята Божия е въпрос широко философски, той засяга цялото битие, целия космос. Хората не познават още онези велики закони, според които са построени. Ако познаваха тези закони, те щяха да живеят така, както Бог е определил. Ще благодариш на Бога за онова, което знаеш, ще благодариш на Бога за условията, ще благодариш за храната, която ти е дал. Ще благодариш на Бога за въздуха, за водата, за светлината. Ще благодариш на Бога за хората, които са около тебе, били те съвършени или несъвършени.

Ще приведа още един пример за жените. Ще кажете, че жените са все виновни за всичко и ще се обидите. Една жена постоянно се оплаквала от мъжа си. Казвала му, че той не знаел как да се отнася с нея, бил много груб и невнимателен към нея. Един ден мъжът ѝ решил да изиграе роля на млад момък, да ѝ покаже, че може да бъде нежен, внимателен човек. За тази цел той написал едно нежно, любовно писмо на жена си, в което ѝ се обяснявал в любов. Той ѝ писал, че я обича много и че не може да живее без нея. В писмото ѝ определил място, дето да се срещнат, да се поразговорят малко и я поканил да се отзове на поканата му. В определения ден и час той се облякъл с нови, чисти дрехи, които тя не познавала, турил си маска на лицето и така се явил пред жена си. Като получила писмото, тя си казала: „Добре е да видя кой е и какъв е този момък, който ми пише това писмо.“ Тя отишла на определената среща и останала доволна от момъка. В един разговор с мъжа си тя му казала: „Вчера срещнах един млад момък с отлични качества на мъж: внимателен, нежен към жената.“ – „Да, той има тези качества, аз ги нямам. Какво да

правя сега? За да се яви такъв, този млад момък е имал добри условия, а не като моите.“ – „Както и да е, но той има добра обхода, мек характер, говори тихо, спокойно.“ – „Какво да направя? Ще се постарая и аз да бъда като него.“

„Роденото от плът плът е.“ Пак повтарям: Вие трябва да познавате законите на плътта и да ги спазвате. Когато хората се приближават по плът повече, отколкото трябва, в тях настава ужасна реакция, която ги измъчва. За да не настъпва тази реакция между тях, те трябва да бъдат едни от други на известно разстояние. Астролозите са изчислили, че между слънцето Алфаценторус и нашето слънце разстоянието е толкова голямо, че могат да се вместят три хиляди слънчеви системи като нашата и пак да остане свободно място. Същото може да се каже и за хората. За да съществуват нормални, хармонични отношения между хората, те трябва да бъдат на такова разстояние един от друг, че между тях да могат да се вместят три хиляди души. Когато между хората не съществуват хармонични отношения, това показва, че те не са спазили това разстояние. Понякога човек бяга от дома си. Защо? – Защото е много близо до домашните си. Когато става въпрос за разстоянието на хората по плът, те трябва да бъдат не много близо, не много далеч един от друг. Например Земята има известни отношения към Слънцето, към Марс, към Юпитер, към Сатурн, към Венера, към Меркурий и в зависимост от тия отношения се определят и разстоянията между тях. Значи, има една норма, която определя разстоянията между планетите, между слънцата и между звездите. Разстоянието от Слънцето до Меркурий, например, определя един начин на живеене; разстоянието от Слънцето до Венера, до Сатурн, до Уран, до Нептун, определят все нови начини на живеене, които трябва да се изучават. Когато изучите живота на Земята, вие постепенно ще обикаляте и другите планети, докато научите и техния живот. Които познават качествата и проявите на разните планети, казват за някой човек, че е тип меркурианец, например, или марсианец, или венерин тип и т.н. Това са мерки, отношения, мащаб, проекция, според които се определя кой човек къде се отнася.

Съвременните хора говорят за слънцето, без да го познават, без да знаят как да използуват неговата топлина и светлина. Те не знаят как да използуват електричеството и магнетизма на слънцето. Като не знаят как да се ползуват от тия сили, понякога човек се усеща крайно нервен. Тази нервност се дължи на голяма сухота в организма. Два фактора са причината за тази сухота в организма: чрезмерната топлина и чрезмерното изстудяване. Следователно, за да се избегне тази сухота, между студа и топлината трябва да се създаде вътрешна връзка. Ако топлината е повече отколкото трябва и не може да привлече влагата,

човешката кожа изсъхва, вследствие на което се явяват известни болести, като маясъл, проказа и прочие. При тези болести кожата започва да се напуква. Проказата не е толкова страшна болест, както хората си я представят. Тя се дължи на отсъствие на влага в организма. Понякога по кожата се явява голям сърбеж и този сърбеж се дължи на сухотата, която е настанала в организма. Причина пък за сухотата са чувствата. Чувствата на човека се намират в неестествено състояние. Такива хора могат да се лекуват, като влизат в общение с жизнерадостни хора, у които чувствата са в естествено състояние. По този начин те ще приемат от тях по малко магнетизъм. Който има такъв сърбеж по кожата си, нека отиде в някоя дъбова гора и облегне гърба си на някой стар, стогодишен дъб, да приеме малко от неговия магнетизъм. За да влезе във връзка с дъба, той трябва да го разбира, да гледа на него като на разумно същество. Те имат тъй наречените иконос станции за приемане. В тях е развита телевизията, посредством която се съобщават помежду си. Например женското дърво може да е в София, а мъжкото – няколко километра далеч от него. Те отварят радиото и се разговарят помежду си. Мъжкото дърво отдалеч се радва на красотата на жена си. И растенията имат театри, кина, представления, но не точно като тия на хората.

Като говоря така, аз не искам да вярвате на думите ми. Изключвам вярата. Това, което говоря, е реалност за мене, но не като човешката реалност. Аз зная положително, че растенията са разумни същества. В някои отношения те са отлични химици и физици, съобразяват се с външните условия. Според външните условия, те надебеляват и изтъняват кората си. Те познават природни начини за лекуване, те познават природната медицина. Те имат разбирания, различават добрите от лошите условия. Например, ако забодете суха пръчка около корена на някой виещ се боб, той ще се покачи по пръчката отгоре. Обаче ако до този боб има наблизо жива фиданка, той ще обиколи сухата пръчка и ще се обвие около фиданката. Това говори за известна степен съзнание. Които не разбират това, казват: „Дърво, растение е това!“ По този начин те искат да подчертаят невежеството на растенията. Не са невежи растенията! Ако мислите, че растенията са невежи, какво трябва да кажете за себе си, щом се храните с растения? Ако растенията бяха невежи, и ние щяхме да възприемем тяхното невежество. Мнозина мислят, че житото, царевицата, ечемикът са глупави, неразумни същества. Не е така. Съвременната философия и наука се дължат на слънчевата светлина и топлина, както и на храната, която хората употребяват, а някои неща се дължат и на самите хора. Ако не мислят върху тия неща, хората вадят криви, повърхностни заключения. Те казват тогава, че всичко зависи от тях. Когато ядат хляб, те възприемат идеите на житото. Чрез хляба житото казва на хората: „Условията, при които ние живеем, са такива, че не можем да приложим

своите идеи. Понеже вие сте по-свободни, приложете идеите ни вместо нас." Всяка идея, която носи радост и светлина, е Божествена. Такива са идеите на растенията. Ако схващате нещата така, вие ще разберете какво представя плътта.

„Роденото от плътта плът е." Плътта представя по-ограничен, по-висш живот като този на детето. Затова тя трябва да се възпитава. Духът представя висшия живот на човека. Като знаете това, не се оплаквайте против вашата плът, не я изключвайте. Бъдете снизходителни към плътта си. Прощавайте на плътта си, когато направи някаква погрешка. Бъдете снизходителни не към задоволяването на плътта, но към нейните погрешки. Само по този начин вие ще изправите живота си. Ако не сте снизходителни към погрешките на вашата плът, вие ще си създадете ред неприятности и страдания. Тогава хората изпадат в друга крайност. Като направят една погрешка, те искат да я изправят с ядене. Яденето е само условие. Какво иска плътта? – Преди всичко плътта иска да се организира. Като дойде в тялото, тя постоянно се преорганизира. Неорганизираните клетки на плътта постоянно работят, за да се организират. Като знаете това, никога не внасяйте лоши, отрицателни мисли в ума си. От внушаване на такива мисли много от клетките на вашия организъм престават да работят. Тогава вие ще усетите болки в рамото, в кръста, в коляното. Забелязано е, че като се затрудни в нещо, човек казва: „Моята работа се свърши, нищо няма да излезе от нея!" Не говори глупости. Не се е свършила твоята работа! Ти ще живееш много още време на земята. Като умреш, пак ще дойдеш и отново ще започнеш работата си. Казвате: „Дотегна ми животът!" Животът не ти е дотегнал, но дотегнаха ти условията, при които живееш. Ти искаш нови, по-добри условия на живота. В това отношение религията трябва да бъде онази наука, която да подобри условията на живота, при които човек може да се развива. Религията ще освободи човека от неговия вътрешен страх. Страхът не е наука, а Любовта е наука, знание. Знанието води към всички хубави работи, към всичко хубаво и добро, към всичко велико и към велики добродетели, които могат да се въплътят в нас. И тогава, като погледнеш в лицето на човека, да видиш написани всички добродетели: честност, милосърдие, справедливост и т.н. На челото му да виждаш широки познания, а в погледа му нищо друго освен идеализъм. Идеализмът не е нещо отвлечено, не е нещо отвлечено. Идеализмът борави с видимите неща, с цялата вселена, с всички светове, с всички планети, с всички хора. Това значи: Идеализмът борави с вечните форми, които не се разрушават, но се усъвършенстват.

Съвременният свят се нуждае от велики писатели, които да възприемат идеите на новото учение за възпитанието на младежта. Новите идеи

трябва да се възприемат и от религията. Не е достатъчно само да се повтаря това, което Христос е казал. Христос е казал много хубави неща, но така, както се проповядва, това не е Христос. Той е казал: „Ще отделя козите от една страна и овцете от друга страна.“ Това не е цялата епоха, това е краят на века. Като се завърши векът, ще отделя козите от овцете и ще ги възпитават пак. Понеже козите обичат да гризят кората на дърветата, в бъдеще Господ ще пусне овцете в кориите, а козите – в полетата, дето няма растения, няма дървета, няма какво да гризят. Тогава козите ще предъвкват тревата. Те са много внимателни. Като дойде до някое растение, до някое дърво, козата ще се повдигне малко нависоко и ще почне да гризи кората. Наблюдавали ли сте как козата огризва кората на дърветата? На вас казвам: Не огризвайте корите на вашия живот, както правят козите с кората на дърветата! Да гризиш кората на своя живот, това значи да се самокритикуваш. Щом се самокритикуваш, щом се обявяваш като критик на своя живот, ти си коза. Ако си човек с широко сърце и гледаш с широко [...] на живота и вярваш, че всичко ще се оправи, ти си овца. Който има широки схващания за живота, не гризи кората на своя живот, а казва, че Господ е добър и ще оправи всичко, той е овца.

„Роденото от плътта плът е, а роденото от духа дух е.“ Ако човек не се роди по плът, той и по дух не може да се роди. И ако по плът се роди, той и по дух ще се роди.

Благословен Господ Бог наш.
Тайна молитва.

8-ма неделна беседа от Учителя,
държана на 10-ти ноември 1935 г.
София, Изгрев

1935_11_10 Свещеният огън
утринно слово

СВЕЩЕНИЯТ ОГЪН

10 ноември 1935 г.,
5 ч сутринта.
(Общо небето покрито,
но нещо прониква сияние отвътре.
Днес е пълнолуние,
но не се вижда месецът.
Времето хладничко.)
Нарядът:
„Добрата молитва“
91-ви псалом
„Отче наш“
„Молитвата на Царството“
Ще прочета 6-а глава от Евангелието на Лука.
„В начало бе Словото“
Най-важните думи в прочетената глава са последните. От 46-и стих. Има едно положение, което човек трябва да пази. На физическия свят, за да бъде човек здрав, той трябва да пази онази топлина – една нормална топлина има, която поддържа здравето. Или тъй наречения, да пази Свещения огън в себе си. В човека има един Свещен огън, който гори. И този Свещен огън зависи от правилното кръвообращение, от правилното дишане, от правилната мисъл. Щом изгубиш този Свещен огън, тогава ще дойде обикновеният огън. Тогава почва димът, горенето не става правилно, кръвообращението не става. Няма достатъчно светлина вкъщи, започваш тук-там да се буташ. И често човек търси, по някой път той търси извинение. Като прави погрешки, като някой път направи престъпление, току търси някой адвокат някъде, да го защищава пред съдиите. Сам не може да се защищава, понеже не разбира потънкостите на закона. И може да го хванат и да го съдят. И погледнеш, вземе двама адвокати, разправи си и седи и не знае. И започнат адвокатите. И едва ли не те угасят Свещения огън.

Престани да правиш погрешки. Погрешката показва: няма Свещен огън. И защо си виноват? Защото си запалил ти друг огън, от димящия, и си направил не пакост на себе си, а си направил пакост на своите ближни. Тогава от този огън излизат саждите и димът.

Та, не може да има един добър огън вънка от Свещения огън. Вънка от Свещения огън... Той е огън, който изпълня цялото пространство. Цялото

междупланетно пространство е изпълнено с този Свещен огън. Защото огънят е, който поддържа живота.

Вие имате едно понятие, че огънят се пали и се изгасва. В обикновения огън е така. Всяка сутрин, като станете, зимно време, като станете, по-голямо внимание се обръща на огъня; а лятно време, само когато имате нужда, тогава обръщате внимание. Често, например, се случва, че вие заболявате, и веднага се подига температурата във вас. Свещеният огън се отличава с едно качество. Той образува една приятна топлина в човека. И когато той гори, човек се усеща крайно разположен; когато той гори, ти усещаш едно разположение на душата си.

Или вие приближавате... Може да ви дам един пример: представете си, че вие сте пътували зимно време, в една зимна нощ, върнали сте се отвън, имало е 25–30 градуса студ и ви приемат в една селска колиба, къща, и ви турят до камината, до огъня. И вие си турите ръцете и приемете една приятна топлина; и като седнете, сложите си ръцете към огъня. И усещате едно приятно чувство. Като приемете това приятно чувство, същевременно и ви отнесе една хубава дрямка, заспите – една почивка, подига се организмът.

Когато гори Свещеният огън на човека, той придобива туй, хубавото чувство, което наричат хората: мир, спокойствие, вяра има, любов има на Земята. А щом дойде обикновеният огън, човек е неразположен, нервен, това няма, онова няма, всичко го безпокои. Тогава питат: „Защо идат безпокойствата?“ Щом ти изгасне Свещеният огън, всичките бели почнат една след друга да те посещават. Сега, някои от вас ще кажете така: „Та досега не сме ли имали Свещения огън?“

Тогава ще ви приведа друг един пример. Когато венчават някоя млада невеста, тя тогава нали си облича най-нови дрехи. Че невестата, туй е мярката. Най-хубаво обличат невестата. Ще я накичат тъй, както никога не са я кичили. Хубаво е облечена, и чисто, тъй! Хората, само когато се женят, обличат се. Свещеният огън загорява. А после, докато тя носи булото на лицето си, има този Свещен огън. Щом ѝ хвърлят булото, снемат ѝ булската рокля, тогава ѝ турят обикновената рокля и кажат: „Хайде сега на работа!“ Аз наричам: обикновеният огън дойде вече.

Та, сега, хубавото е само в празнични дни. Тогава ще се облечем добре, а през другите дни – някои скъсани дрехи, да се не оцапаме, ако имаме чистите дрехи. Та, по този образец, от този огън зависи. По някой път, понеже ние считаме, да гори Свещеният огън много скъпо ще ни струва, та по някой път го гасим и тургаме обикновения огън. Макар че пуши, по-

малко разноски са там. И действително, обикновеният огън много евтино коства. Не се лъжете, [има] много несгоди в живота и болести, които струват много по-скъпо, отколкото Свещеният огън.

Разбира се, и ние имаме една опитност; трябва да преживеете една опитност. Каквото и да се говори, може да четете за огъня, много се е говорило за огъня, даже хора са почнали да се покланят на огъня, имало е огнепоклонници. И онова, което дава цена на Слънцето, то е онази топлина, онзи огън, който иде от Слънцето. И досега казват, мислят какъв огън има на Слънцето. Когато започне да загасва Свещеният огън на човека, и човек започва да загрубява. Най-първо започва да загрубява неговата кожа. Кожата загрубява. А пък на физическото поле кожата е носител на живота. Щом кожата е почнала да загрубява, вече тия, фините течения на човека не стават правилно и почват да се явяват много болести. Загрубява кожата, няма да ви дам диагнозата, вие ще почнете да си попипвате кожата, като лекар, и ще се изпоплашите.

Вие не знаете какво нещо е загрубяване на кожата. Представете си, че имате едно дебело гемиджийско въже и и искате да направите един възел от него. Може ли да направите такъв възел, както от един тънък конец? Или пък може да направите една разлика. Веднъж аз си изваждам дрехата, една хубава (вълнена) дреха, дълго време не е употребена, платът много хубав. Понеже не е обличана дълго време, пък и нямало кой да се занимава с нея, виждам, че някои разумни същества влезли в нея, та направили прозорци. И доста големи прозорци направили. Седи една сестра при мене, че ѝ казвам: „Тези архитекти са били молците, които са влезли и намерили, че тази дреха не е изплетена както трябва.“ Тя казва: „Мишки са влезли, големи са дупките.“ Казвам: „Не вярвам, ако са мишки, ще оставят своите визитни карти.“ Намерили, че има нужда да турят прозорци под ръкава отдолу. После намерили за нужно отзад, на гърба, да си направят прозорци. И там турнали. След като гледах от едната страна, виждам, че не са имали достатъчно време да турят прозорци и от другата страна. Остава сега въпросът да мислим: мишки ли са направили прозорците или молците? И въпросът остава висящ. Казвам: Ще дадем някой голям авторитет да се произнесе. Онези, които знаят хубаво да плетат. Ще ги попитаме: „От мишки ли са или от молци са тия дупки?“

Та, по някой път, като дойдем и в духовните работи, като се направи някоя погрешка, ние питаме дали е мишка или е молец. Дали е мишка или молец, е все едно. Прозорецът е отворен. Дали е молец, малък дефект или мишка, но не зная кой е. Но от тия зидари тук аз не съм доволен – нито от едните, нито от другите. Усещам лошата миризма. Като отворили прозорците, развалили дрехата и оставили една миризма. И аз съм

недоволен от миризмата на молците.

Та казвам: Когато Свещеният огън гори в човека, той оставя своето ухание. И когато гори другият огън, който е обикновен, и той оставя. Те са реални. Оставят всичките несгоди. Идва една млада сестра – заболели я двете плешки, и отзад плешките я болят, и отпред гърдите я болят, казва: „Не зная какво е станало – уж живея добре, храня се добре, пазя хигиеничните правила, откъде тази беля на гърба? Да не би да е дошла от охтиката?“ Щом дойде тя, то е призовка за другия свят. Да я повикат. Иска да ѝ дам някои наставления. Казвам: „Никакви наставления – ще мине.“ – „Как ще мине? Човек трябва да вземе мерки.“ Казвам: „Мерки ще вземеш. Една доза ще измениш мислите си – мислова доза. Ще вземеш друга доза цяр: ще измениш чувствата си. Ще измениш и постъпките си.“ Казва: „Нещо по-лесно, по-съществено. Как ще изменя мислите си и чувствата си? Толкоз време се мъчих да държа мислите си в изправно положение, и чувствата, и постъпките си, и тия работи се загнездиха по гърба ми.“ Аз седя и казвам: „Не може да Ви дам никакви наставления сега. Идете дома, ще ви мине.“ Тя ме гледа. Чета в очите ѝ, един поглед: че Учителят не се интересува; като че 5 пари не дава, че те боли гърбът. Тя иска да ми каже: „Че какво те интересува тебе, че ме мен боли гърбът?“ Тъй си мисли тя. А на себе си аз казвам: „Позагаснал малко Свещеният ѝ огън.“ Нищо повече. На мен си казвам: „Свещеният ѝ огън изгаснал.“ При обикновения, димящия огън, тогава мислите са други, чувствата са други, всичко върви другояче. Как да ѝ предам Свещеният огън? Тя ще каже: „Какъв е той?“ Без дим. Абсолютно никакъв дим няма, но една приятна топлина. Като те лъхне неговата топлина, като че живот носи в себе си.

Казвам сега: Ако тази сестра е тук, тя може да знае, защо я боли гърбът. Причината е Свещеният огън. Не че той е причината за болката. Отсъствието на Свещения огън е причина за всичките болести, които имаме ние, от какъвто и характер и да е. Дали са в мускулите, дали са в кръвообращението, дали са в нервната система, каквото и да е разстройство се дължи на това, когато този Свещен огън не функционира. Тогава тялото не може да възприема ония жизнени сили, които поддържат и самия живот. Има в света един временен живот, който се предава на човека при обикновения огън; другият, Божественият живот, се предава при Свещения огън. И тогава хората го кръщават, казват: „това е любовта“, „това е чувството“, „това е мисълта“ – всякак го кръщават. Христос казва: „Добрият човек по какво се отличава?“ И тогава добрият човек...

Трябва да взема един пример из физическия живот, за да изясня една духовна истина. Например се казва: когато на физическия свят един човек,

който съгради къща върху камък, дойде наводнение, тази къща издържа, понеже има основа. А пък другата, която е съградена върху пясък, когато дойдат тия наводнения, не може да издържи. Казвам така: Свещеният огън в човека, това е основата, върху която трябва да се съгради животът. Всякога човек трябва да гради върху него. Казва там: „Бог е Огън пояждающ – Свещен огън." Моисей, който беше посветен върху египетските тайни, знаеше почти всичко, което вещите, учени хора в Египет знаеха, трябваше 40 години да пасе овце, за да има една опитност, за да види какъв е външният израз на Свещения огън. Той един ден, като пасеше стадото, дойде до едно място, гледа една къпина, че гори и не изгаря. Учуди го това. Той знаеше, че там, дето има огън, нещата горят и изгарят. Той се учуди как гори и не изгаря тази къпина. И отдалеч той чу глас, който му казваше: „Изуй обущата си, защото мястото, на което стоиш, е свято." Там чу един разумен глас, който излезе и говори из тази Свещена къпина. Казва: „Чух страданията на Моя народ и онова, което става в Египет. И затова съм дошъл от тази Свещена къпина да ти говоря." Приблизително този пример изяснява туй, което искам да ви кажа. И в човека има огън.

В Новото Учение ние искаме да запалим Свещения огън. В какво седи Новото Учение? – Да запалим Свещения огън! Щом се запали Свещеният огън, всичко е свършено. То ще даде наука. Но огън трябва. Тогава ще се яви животът, ще започне да функционира животът. А пък като няма огън, ще има кадеж.

И тогава се явяват разсъждения при един обикновен живот. При един обикновен живот ще имаме обикновени неща в живота; при един обикновен живот ще имаме една опитност, която аз имах. Преди години минах през Казанлък и ми дадоха доста големи мускали с розово масло. Турили го в шишета и аз ги окачих някъде. По едно време, години се бяха минали, може би една–две, и един ден ми дойде на ума да видя какво има в тези мускали, дадоха ми ги хората. Гледам, няма никакво розово масло. Мирише, но нищо няма вътре. Казвам: Дали тия са се подиграли или по погрешка ми дали празни мускали? Всичко изчезнало, изфирясало, няма никакво масло в мускалите – празни. Казвам: Това нещо, което се изменя и изчезва, то е правено на обикновен огън. Ония неща, които стават на обикновен огън, всякога се изгубват, не са реални неща. Например едно розово масло, варено на един Свещен огън, никога не може да се изпари. То се изпарява и с хиляди години седи там. Тези шишета и досега седят в 66 (ул. „Опълченска" 66, където Учителят е живял), доста хубави шишета, с халкички такива направени.

Казвам: И вие сега мязате на такива празни шишета. Ако всичко

изфирясва от вас, трябва да знаете, че е от обикновения огън, който гори. Има обикновени мисли, които изчезват; има обикновени желания, които изчезват – губи се туй, обикновеното.

Ще направя разлика сега, дотолкова може да направя един предмет ясен. Тия, обикновените работи в живота ще изчезнат. Щукне нещо из ума ти, ти не можеш да го намериш никъде. Не ти е потребно. Някой се мъчи да ти припомни. Тия, Божествените работи остават вечно в паметта. Те никога не могат да изчезнат. А обикновените работи всякога ще ги забравиш. И ако ги забравиш, благодари на Бога, че си ги забравил. Някой път напъваш ума си, да си ги припомниш. Например ще осиромашееш.

Сега, да ви обясня от туй гледище. Обикновените работи са като моите мускали, аз разполагах с тях. Можеше да дойде някой да му ги продам и щях да взема няколко хиляди от тия мускали. Отиде, изхвръкна всичкото богатство на мускалите. Да допуснем сега, вие изгубите здравето си. После осиромашееш. Значи, богатството изфирясва, здравето изфирясва.

Ти се чудиш как Господ направил света така, да изфирясват тия работи. Не смесвайте тия работи с Господа. Господ е допуснал тия работи, за да види по какво се различава Божието от вашето. Всичко онова, което Бог е направил, е нещо постоянно и всичко друго, което съществува, което вие сте направили, е непостоянно.

Сега, практическата страна, каква е съществената страна: всякога трябва да се стремите да поддържате Свещения огън. Да направим едно малко различие. Човек има едно вътрешно различие. Как познавате от двама души кой е по-силен? Някой път формата показва, но някой път товарът, с който е натоварен човек, показва. Че онзи, по-силният кон носи повече товар. А слабият кон носи по-малък товар. Онзи, който е съвършено слаб, него почти не му турят нищо, само самара си носи той. Някой път здравите коне са натоварени, а онези, които искат малко да се угоят през лятото, които са изпосталели, не носят нищо, освен самара си. Значи във физическия свят един кон, който носи товар, е ценен, повече пари му плащат.

Казвам тогава: Има два вида товари. Например някой път ако [се] натовари един кон с ечемик или жито, той го помирисва, приятно му е, че носи ечемик. Казва: „Може да ми дадат и на мене от този ечемик!“ Ако конят е натоварен с пясък или друго нещо... Вие психологически не сте наблюдавали, като срещнете един кон, натоварен с пясък, какво е състоянието му. Тогава той е недоволен, понеже няма нищо за него. Когато носи жито, когато носи хляб, ечемик, самият кон е доволен. По някой път

вие сте натоварени с голяма скръб, казвате: „Голям товар имам.“ Щом можете да го носите, вие сте силен. Щом имате голяма скръб, значи са ви намерили за силен и са ви натоварили. Казвате: „Дотегна ми да нося тия страдания. Не съм имал бял ден, искам да бъда радостен.“ Че, радостта, и тя е товар. Значи, ти искаш да се натовариш с ечемик. Аз правя сравнение. Като си натоварен с пясък, ти имаш обикновен огън – правя паралел, – когато си натоварен с ечемик, с жито или такова нещо хубаво, в което можеш да участвуваш, то е Свещеният огън.

Тъй щото, защо идат страданията? Дим има вкъщи – обикновен огън. И спасителното средство е да се запали Свещеният огън. Аз ще ви приведа същия пример, който казах по-рано, ще направя същата аналогия. По какво се отличава Свещеният огън от обикновения огън? При един голям земледелец, който работил на нивата, идват две млади моми. Едната – от аристократически произход, от милионери закъсали, тръгнала по света да си търси прехраната. Тя е угрижена, паднала духом. Идва до къщата – тя е затворена, момата седи и мисли, като дойде злемеделецът, как да му разкаже страданията си, за да влезе в положението ѝ, и да ѝ помогне. Като някои списатели, нали знаете, като пишат, чудят се каква дума да турят, за да се харесат на хората. Иде друга една мома, и тя закъсала; като влиза, гледа къщата затворена, тя гледа къде е ключът. Отваря къщата, измита я, донася вода, намира брашното, отсява го, замесва хляб. Онази се чуди, какво голямо безобразие върши. Тя мисли, че ще има цял скандал, като се върне земледелецът. Намира нещо за ядене, сготвя всичко; връща се земледелецът, намира двете моми вкъщи – едната се разшетала, погледне: хлябът готов, яденето готово, изчистено, изметено навсякъде. Той се усмихва, като гледа такава спретната мома, казва: „Дойдох вкъщи, искам да се поотплатим, Господ живот и здраве да ти дава.“ Разговаря се с тази мома, която шета. „Господ и тебе да ти дава, да ти плати така!“ Тази мома има Свещения огън, а онази – обикновения огън. Тя чака да се изменят условията на живота, да дойде земледелецът, да я погледне усмихнато. Но той не обръща внимание на нея, но на онази, работната. Сега, как ще се разговаря земледелецът с онази, другата мома? Лични отношения са. Еднообразен живот: „Баща ми умря, много заможни бяхме. Баща ми добър човек беше, остави ме сираче; не само това – умря и майка ми. Като умря баща ми, останах половин сираче. Като умря майка ми, останах цяло сираче. После умря брат ми, умря сестра ми – останах самичка в света, нямам никого около мене.“

Питам сега: Този, който така се оплаква, какво понятие има за живота? Баща му умрял, майка му умряла, брат му, сестра му умрели – четирима души умрели. Той има идеята на Настрадин Ходжа, който казва: „Като умре жена ми, ще се свърши половината свят. Аз като умра, целият свят

ще се свърши.“ Не, баща ти не е умрял. Баща ти се е освободил от твоя тормоз; майка ти се е освободила от твоя тормоз, брат ти, сестра ти – също. И ти си останал сам да носиш товара. Те всички се освободиха и казват: „Хубаво стана, че се освободихме.“ И тогава ти оставаш да живееш. И ако погледнете, в околния свят въпросът почти тъй седи. Бащата умрял, всичките най-добрите заминават и остават най-ленивите, най-мързеливите. Не иска да работи той, командува наготово. При бащата седи, той го гледа и го потупва. Той от бащата имаше да вземе нещо. Брат му, сестра му умряха, той остана сам. „Нашият прокопсаник“ – каже бащата и въздъхне и обърне се на другата страна. Работата на майката, на бащата, на сестрата остава на него. Той ще учи, нищо повече. Не е въпрос, че са умрели, ще учи занаята на баща си, ще учи занаята на майка си.

У тебе ще запазиш Свещения огън. Писанието казва: „Бог не е Бог на мъртвите, но Бог на живите.“ И всички онези, които имат Свещения огън в себе си, те са живи. Няма какво да ги търсим. Те са при огъня.

Та, искам да ви представя, не може да има едно разбиране. Както и да разправят на един човек за живота, онзи, който няма Свещения огън, той си разбира едно. Запример може да разправяте на един човек, той дойде при вас, той най-първо не иска да ходи, той иска пари назаем. Казва: „Нямаш съчувствие, аз деца имам.“ Той няма никакви деца. Казва: „Четири деца имам, жена“, пък той няма нито жена, нито деца. За да изкрънка нещо от тебе, така ще ти каже. Или, за да изкрънка пари, ще ти каже, че следва в университета, вече последен семестър, осми семестър, още една година му остава. Пък той не е замирисал към университета, само приказва за университета. Или той ще каже, че е последния клас на гимназията, той иска да му се помогне.

Сега не искам да се спирам, тия неща аз ги давам за изяснение, за да разберете Свещения огън. Противоречията в живота се раждат от един вътрешен недоимък. Недоимъкът е винаги признак, че Свещеният огън не функционира – това е всичкото. Недоимъкът в каквото и да е отношение: в здравословно отношение или в чувствено отношение, или в мислено отношение, е само признак, че Свещеният огън в тебе не функционира тъй, както трябва – то е всичкото.

Сега, другите неща, няма защо да се занимаваме с тях. То си има ред правила, всичките религии искат да покажат пътя за най-добрия живот. Най-първо, ти не можеш да живееш един добър живот, както ти искаш, ако Свещеният огън в тебе не е запален. Казвате: „Ще дойде Духът Божий.“ Когато дойде Духът Божий, тогава Свещеният огън трябва да е запален. Най-първо, когато Духът слезе отгоре над тия хора, в огнени пламъци,

запалиха се тия хора. Това е Свещеният огън. Тук сте прави. Когато дойде Духът, Той ще носи Свещения огън. Хората по някой път, за запалването на Свещения огън казват: мръднало му сърцето. По някой път вие, когато ви мръдне сърцето... Не зная коя по-хубава дума да употребя. Мисля, има по-хубава дума. Аз няма да употребя думата „мръднало" му сърцето, понеже е физическо, но – стоплило му се сърцето.

Има едно стопляне на сърцето – то е Свещеният огън. Една топлина действува на сърцето от Свещения огън. И веднага тази закоравялост, тази грубост в тебе, всичко изчезне, всичко омекне, почнеш да мислиш, да чувствуваш. Най-първо, когато няма Свещения огън, недоволен си от всичко. Ти си най-добрият човек, недоволен си, като че целият свят е крив. Щом се запали малко Свещеният огън, ти минаваш в друга гама. Тогава се свързваш, Свещеният огън свързва хората. Ако той не се запали, ти където и да идеш, този, Свещеният огън ще те заведе при хората. Който има запален този, Свещения огън, ако ти искаш помощ, ще я намериш само там. Хората, у които гори Свещеният огън, по това се отличават.

Или, друго изяснение. Само при големия извор, при изобилната вода ти можеш да идеш, никой няма да те смущава. Дето една вода капе, всички награкали и постоянно там речено-казано, речено-казано. Аз съм гледал, при някоя малка чешмичка има стомни счупени при голямото блъскане, всеки бърза, никой не чака. А при голямата вода, всички си наливат вода и почти мястото е празно. Когато Свещеният огън гори у човека, натрупването го няма, всичко е тихо и спокойно и всичко си върви редовно. Всеки ден върви по ред.

И сега вие ще ме попитате: „Ама ние от кои сме сега?" Един художник може да имитира огъня на платното и може да го имитира тъй живо, че ти като гледаш платното, като че гори. Там гори, без да изгаря. Един художник може да ти запали един свещен огън, ти можеш да се измамиш, да мислиш, че този свещен огън постоянно гори. Сега вие всички имате по една свещена картина с нарисуван свещен огън и все го гледате, казвате: „Гори нашият Свещен огън." Аз се радвам на вашата картина, тя е на мястото си, но вие ще намерите този художник, който е нарисувал тази картина, да ви каже оригинала откъде е рисувал. Ако е прекопирвал от друга някоя картина, той не е художник. Ако той е нарисувал от Свещения огън, ще кажете: „На кое място е тази картина? И аз искам да ида на мястото, и аз искам да видя Свещения огън." Че сте видели Свещения огън как гори на картината, е хубаво, но трябва да идете и да имате истинския Свещен огън. И там, от самия Свещен огън да вземете този вътрешен импулс. Художникът, който е рисувал, той не може да предаде повече. Туй, което той е предал, в нашето съзнание има предадена една картина

нарисувана. Ще благодарите за нея. Но при художника ще идете да ви покаже къде е Свещеният огън. Трябва да се научите как да го поддържате. Не да го палите, но трябва да се научите да поддържате Свещения огън в себе си. Той не може да се изгасва. Никога той не се изгасва. Но всичката работа седи в поддържането на Свещения огън.

Та казвам: Туй, което поддържа Свещения огън най-добре, това е Вярата, това е Надеждата, това е Любовта. Туй, което поддържа Свещения огън, това е Знанието, Мъдростта; туй, което поддържа Свещения огън, това е Вярата, това е Истината. Тия неща поддържат Свещения огън. Свещеният огън, това е реалното у човека. Онези неща са отвлечени още. Любовта е нещо още много отвлечено. Туй, което чувстваш. Бог е Любов. Бог е нещо много отвлечено. „Отвлечено" подразбира в този смисъл картина неразбрана. Ние имаме известни схващания за Слънцето, но за неговата големина и грандиозност, за онова, което е в Слънцето, ние нямаме понятие. Както и да описваме, каквото и да описваме ние, от такова далечно пространство за Слънцето, какво е вътрешното състояние на Слънцето, ние не знаем.

Наскоро в „Мир" имаше една статия. Български[те] вестници събират такива окултни неща. Та, в „Мир" изнасят, изясняват слънчевите петна на какво се дължат. Та, след като привежда ред научни данни [на] сегашните учени хора за учението за петната, и най-после привежда и понятията на старите, тия учени адепти на изток, индусите както вярват. Те считат, тия петна се дължат на ангели, които излизат от Слънцето да носят Божиите благословения във вселената. Та, ангелите, като се връщали от своята експедиция, екскурзия, за да предадат, че са изпълнили Волята Божия, та като влизат в Слънцето, отварят големи дупки. Петната те правят. Как го изчисляват математиците, така обясняват. Един автор обяснява едно източно вярване. Той не трябва да обяснява работата на източното вярване. От сегашното гледище той обяснява: „Като хвърлите един камък голям във водата и водата разпръсква като гейзер." И казва: „Ангелите като влизат в аурата на Слънцето със своя устрем, понеже се движат с голяма бързина, като се мушнат в аурата, тия пламъчета изкачат нагоре и се отварят големи пътища, по които те се връщат в Слънцето." И тия отверстия учените ги схващат като черни петна.

Че съвпада, този период за слизането на ангелите и тяхното връщане става в 11 години. Та, правят сега паралел с източните вярвания и изследванията на модерните учени хора и този период е пак 11 години. И се учудват. Един период: ангелите като излизат от Слънцето, докато се връщат в Слънцето, образуват се петната.

Та, сега, това не е до обяснението на нещата. Щом ангелите излизат от Слънцето, минават през Земята, ако имаш запален Свещения огън, те ще се спрат при тебе, ще ти предадат едно послание и ще си заминат. Най-малко трябва да имате една ясна представа за движенията.

Например нека вземем, ангелите се движат с по-голяма бързина, отколкото бързината на светлината. Но ние вземаме, че с бързината на светлината се движат – 300 000 километра в секунда. Туй, което един ангел може да извърши в една секунда, един човек от вас му трябват 3000 дни. Три хиляди дни превърнете ги на часове. Три хиляди дни му трябват, за да изходи туй пространство. На вас ви трябват 3000 дни да преминете едно пространство от 300 000 километра. Туй, което ангелът минава в една секунда – 300 000 километра, на тебе, обикновения човек, ти трябват 3000 дни. Колко години влизат? (– „3 години." – „10 години.") Десет са много, но 9 и от 10-ата година няколко месеца. Та казвам: Каква грамадна разлика съществува в начина на схващането. Значи, туй, което един ангел може да извърши в една секунда, една каквато и да е работа, на тебе ти трябват повече от 9 години, близо 7 месеци и няколко дни ти трябват.

Та казвам: Когато у нас гори Свещеният огън, тия ангели се спират. Ангелите всякога се спират при хора, у които гори Свещеният огън. И за дълго време не седят на рандеву. Той ако се спре, ангелът, при тебе една секунда, то е достатъчно. Той като е седял една секунда, за него е много, понеже те го считат като че е 9 години и няколко месеца, че е седял. Той една секунда ако седи при тебе, ти ще считаш, че е седял 9 години и няколко месеци. Даже ако седи една 300-хилядна от секундата, то е пак приблизително на доста много. На колко време може да съответствува една наша секунда? По-малко време ще бъде тогаз.

Колко сега биха предпочели да остане ангелът, колко време от секундата бихте желали да остане при вас ангелът? (– „Постоянно.") То е идеята постоянно, но то е несъвместимо, не мислете, че постоянно, туй е реално. Понеже нещастията, които постоянно ни следват, реални ли са? И безпокойствията, които постоянно идат, реални ли са?

Постоянните неща са непрекъсвани. Туй помнете за реалността. Там, дето става прекъсване на нещата, прекъсване на каквато и да е реалност, дето става едно прекъсване, то не е реално. При неща, при които не става никакво прекъсване, тия непрекъсвани неща, те са реални неща. Дали вие ги съзнавате или не, то е друг въпрос. Но в самите неща, в същността на нещата, дето няма прекъсване, там е реалното. Например, ако в твоя живот, ти в младини си мислил едно, а в старини – друго, станало е прекъсване, ти не си бил в реалния живот. Ако ти облажаваш живота на

младините си, а не си доволен от живота на старините си, ти не си в реалния живот. Животът, и в младини, и в старини е един и същ. Но за нас има стари и млади.

От гледището на Свещения огън млад и стар съвсем другояче може да се обяснят. Идеята за млади и стари е съвсем възпитателна идея. Например каква е разликата, казвате: „Едно време бяхме млади." По какво се различава младият човек? Може да дадете едно изяснение. Най-същественото, което отличава младия? Същественото, което отличава стария? Има някаква разлика. Но това ни най-малко не подразбира, че е съществена разликата. В духовния свят старите хора са много подвижни, те са подвижни като светлината, а пък младите са инертни, те се движат едва, едва пъплят. Както на Земята старият е неподвижен и младият е подвижен – напълно обратното. Та, на Земята младите са на правия път, а старите са на кривия път, в движението. А в духовния свят, от това гледище, старите са в правия път, а младите са в кривия път. Затуй, понеже и духовният свят, по някой път той приема повече стари хора, понеже те са по-пригодни от младите. И от младите много малко кандидати има. А старите, всичките са кандидати за онзи свят. А там, като дойде до младия да го приемат, те го прегледат, там има комисия, като го прегледат, те казват: „Да се върне назад, той не е за нас." А като дойде последният, някой стар, казват: „Годен е тук, в първите редове."

Сега ще разберете същността на нещата. Сега старият ще каже: „Дано не се случи това на нас." Аз обосновавам сега само идеята: старите хора са кандидати за другия свят. И старият човек като умре, веднага го хвърлят в Свещения огън. Най-първо плашат ги хората. Казват, че ще те турят в огъня – в ада. Пък то действително, като умреш, ще те хвърлят в ада. А пък адът, това е ад. И на Небето, и на двете места има огън. И в ада, и на Небето има огън. Само че в ада има привиден огън, който гори, а в Небето има Свещен огън. Та, най-първо ще минеш през адския огън и ще ти настръхнат космите от всичките страдания там. Старите хора само ги турят в правия път, те димят, кадят вътре. Като се запалят в ада, изведнъж всички отиват горе, в Небето.

Сега, това не е така, само за обяснение. Сега не искам да го вземете буквално, да кажете, че е тъй. В Свещения огън ти не можеш да намериш нито едно недоволство. Щом се намери в тебе една мисъл на неудоволство и едно желание на неудоволство, то е признак вече, че не си в Свещения огън. В Свещения огън абсолютно всички мисли и желания и постъпки, всичко в себе си е хармонично. Ти си в рая, в блаженството. А щом изгубиш блаженството, ти вече си излезнал от Свещения огън. Та, в себе си ще съдиш. Щом дойде онова състояние на недоволство, ще кажеш: „Огън е

това.“ Обикновеният огън е това, дето се раждат страданията. То е външната страна. И тогава, като разсъждавате, вие ще се намерите в едно противоречие с вашите възгледи. Вие може да вземете буквално – огън. Ама тогава какво ще мислим за Духа? Изследвайте Духа. Светлите Духове навсякъде ходят със Свещения огън. Нито един Дух не отива без Свещения огън. Вие не може да отделите Свещения огън от разумността; не може да отделите Свещения огън от мира на човека, от любовта, от надеждата, от вярата му, от милосърдието му, от въздържанието, кротостта, от доброто и всичките добродетели. Вие не може да отделите Свещения огън – възрастването на тази добродетел. Всичките тия добродетели растат и се развиват в Свещения огън. Той е като почва, на която всичко расте. И ако премахнете тази почва, всичко престава, всичко спира. В този огън всичко туй расте.

Или казано тъй: че в Бога живеем и се движим. Значи, Бог е огън! И тогава – по думите „Бог е Любов“, а Любовта носи този Свещен огън. Любовта се носи от Свещения огън. А Свещеният огън носи живота. Той е огънят. Право разбиране трябва. Именно животът е израз на Свещения огън. Любовта е израз на Свещения огън. Надеждата, вярата, всичко туй е израз на този, Свещения огън. Но какво нещо е огънят, вие го оставете това. Всички неща се проявяват при Свещения огън. Не че Любовта се създава от Свещения огън, но Любовта се проявява при Свещения огън. Проявява се – той като е там, и тя е там; той като отсъствува, и тя отсъствува. Като отсъствува Свещеният огън, и вярата я няма. Той като не се проявява, нещата остават непроявени.

Та, ще ви преведа от вашето гледище, за да ми разберете мисълта. Искам да направя мисълта конкретна малко. Мога да ви говоря на един отвлечен език. Хубав е той, отвлечен математически език, но понеже не са всички математици, а той е много мъчен. Той е за най-умните хора, най-острият ум, да е най-умният. Тогава ще кажете: „Ние от кои сме?“ За специалисти математици способни хора има. И ако вие искате да направите вашата къща привлекателна, зимно време трябва да имате запален огън на вашето огнище; трябва да имате една хубава стая и стаята ви да бъде затоплена, че който влезне, да не му се иска да излезне от стаята. Пък ако искате да направите вашата стая неприветлива, при 30 градуса студ оставете вашата къща с незапалена печка. И тогаз, кой как дойде, ще си иде навънка. И после, ще ви кажа: Някой път вие искате да бъдете привлекателни, да ви обичат хората, всичко това. Аз ви превеждам сега Свещения огън. Искате всички това: да придобиете много блага. В Америка и в Германия има много общества, които говорят за магнетизъм. Цяла наука има как да привличат хората. Проста работа е това. Ти, за да бъдеш привлекателен, да те обичат хората, запали огъня си. Никакви други реклами не ти трябват.

Нищо не казвай. Той, като дойде при тебе, не му се иска да излезе. Казва: „Привлича ме нещо.“ То е огънят. Огънят го привлича. Запалете Свещения огън и ще бъдете здрави, хората ще те обичат, ще бъдат в твоя услуга. Изгасне ли огънят, хората ще почнат да бягат от тебе. Хората казват: „Студен човек е той, лед е този, ледена планина.“ Казват: „Студен си.“ А пък някой път, тъй като е вече наближило да се запали сърцето, кажат: „Има нещо у него, топлина има в този човек.“

Та, това не са неща привидни, реалността е това. Искам да знаете, като говорите, не да говорите, но да мислите за Свещения огън. Не да го разисквате, а да мислите дълго време за Свещения огън, в който Бог се проявява. В къпината! В който всичките съвършени души и духове, които идат, го носят със себе си. Това е Свещеният огън. Като го получим, да сте научили да го пазите. Не да го пазите, той не се нуждае от пазене, а да поддържате в себе си Свещения огън! А с туй се поддържа и животът. Аз не разгатвам защо Бог направи света, че ближният ми един ден не ме обича, че баща ми не ме обича, бъра-бъра-бъра. Като гледам тъй, някои се оплакват като някои обрани попове. Обрали един адвокат, който носел два револвера, та се оплаква: „Обраха ме“ – казва. „Ама кобурите ти?“ – „Е, не можах да ги употребя.“

Тази работа мяза... всичките други мерки, които вземаме ние вкъщи; ти ще държиш Свещения огън. Някой на мене ще разправя, че не ял, че пари нямал, че лекарят не дошъл, че това било, че онова било – нареди ред причини. Аз го слушам, казвам му: „Приятелю, ти като нямаш Свещения огън, и пари да имаш, и каквото и да имаш, всичко е празна работа.“ Като имаш Свещения огън, всичко добре отива. Нямаш Свещения огън – работата не отива добре. Ни наука ще ти помогне, ни невежество, ни любов, ни право – нищо не може да ви помогне. Имаш Свещения огън – на камък да сееш, на камък да седнеш, всичко тръгва. Някой път не се безпокойте. Казвате: „Този човек няма пари.“ Една доза от пламъка на Свещения огън като покажеш, той ще добие много повече от всичкото богатство на света.

Та казвам сега, аз тургам следующето тълкуване: Разумен човек е онзи, който е съзидал живота си върху Свещения огън. И дойдоха всичките изпитания на живота – той устоя. А неразумен човек е онзи, който съгради живота си върху димящий огън. Сега огънят вътре се разбира. И ако ти съградиш живота си само върху димящия огън, постоянно ще имаш пушек. И като дойдат изпитанията в живота, всичко туй ще изгори и ще се помете. И ти ще кажеш: „Животът нищо не струва.“ Затуй градете върху Свещения огън! Не да мислите за този обикновен огън; не онзи огън, дето са вярвали верующите и се покланяли на него. Не. Той е навсякъде. Всички

напреднали същества за Свещения огън имат само едно понятие. Всяко едно напреднало същество, което излиза от Бога, носи със себе си този Свещен огън. И дето ходи, и работи с него. И като се връща, пак го носи със себе си. Този огън е, който навсякъде може да се носи. И докато е с вас, или, по човешки казано, ако вие изгубите огъня си – той не може да се изгуби, но ако вие престанете да вярвате в него, в туй, което ви държи, – тогава иде противоположното. Хората казват: „Обезверил се той. Той не вярва в Бога."

Та казвам сега: В Свещения огън, той е същината на нещата вътре. И аз го наричам тъй: живот без страдание, живот без противоречие, живот без смърт. Живот, в който няма никаква смърт. Нищо повече! И там ще дойдат пак неща, ще има някои неща, и благодарете, че всички неща не се обясняват. Защото всяко едно обяснение е една спънка. Ти мислиш, че нещата са обяснени, а те не са обяснени.

Сега ще ви преведа, като обяснявам някои истини, ще дойдем до положението: отишъл един да се учи как се правят баници, най-хубавите бюреци. Дошъл до един турчин, първокласен бюрекчия, учен той. И той му казал как се правят бюреците. И като ги опекъл, този казал: „Дай да ги вкуся." – „Не може. Продават се. Имаш ли пари?" – „Нямам." – „Ще ги миришеш само." Той му предал всичко: как се правят, как се пече, а като дойде до яденето, казва: „Имаш ли пари?" – „Нямам." – „Ще ги миришеш само." (Смях.)

Та, всичките обяснения, които аз мога да ви дам, то е както бюрекчията, който всичко ви каза, а като се опекат, ще ви каже: „Пари имате ли? Ще ги помиришеш." Та, кое е важното? Важно е яденето на бюрека, а всичкото друго, може и без него. Хубаво се ядат опечените бюреци. Вече човек има една представа. Тогава всичките философии престават. Ти, като го ядеш, не питаш: „Как става?" Казваш: „Много хубаво, отлична работа е това! И утре ако има такъв бюрек!"

Та ви казвам сега: Вие досега сте учили как се прави Свещеният огън. Хубаво е! Но всякога бюрекчията, след като си направи бюрека, като речете да ядете, той казва: „Не може, няма да се яде, само ще помиришете." Та ви остава само да си похапнете от опечения бюрек – или, да се поогреете на този Свещен огън. Да имате една ясна представа за Свещения огън, за едно огнище, дето са събрани най-великите хора, дето мислят и говорят за неща, за които апостол Павел казва, че е бил и той при огнището на Свещения огън, та чул неща, които човешки език не може да изкаже. И то е туй Свещено място, дето е Свещеният огън. Там са всичките най-умни хора. И тогава си дават най-хубавото ядене и там е най-хубавият

разговор – при Свещения огън. И желая ви сега и вие да бъдете при този Свещен огън.

7.18 ч сутринта

Божият Дух носи всичките блага на живота! (Три пъти.)

Сега – на упражнения. На поляната!

8-о неделно утринно слово,
държано от Учителя
на 10.XI.1935 г., 5 ч сутринта,
София – Изгрев

1935_11_13 Тайната на даването
лекция пред общия окултен клас

ТАЙНАТА НА ДАВАНЕТО

5 ч.
Небето облачно
Духа студен вятър.
"Отче наш"
Ще прочета 58 псалом.
Като четете този псалом, не можете да си обясните защо някои неща са така поставени. Не само вие, но и евреите като го четат, и те не го разбират. Това е нещо отдавна писано, при известни условия. Целият псалом си има известно предназначение. То е било като едно оръжие на Давид. Давид се е намирал в известно утеснително състояние. /След 5 стих Учителя каза:/ Те са неща, които засягат него. Той е бил преследван някъде като чужденец, бил е при лоши условия, понеже са се изменили обстоятелствата в живота му. От 6 стих нататък Давид се моли. Като се чете псаломът, това прилича на написаната наша песен "Аз смея да кажа": всеки може да има нотите, но малцина могат да изпеят песента и да кажат какво е нейното съдържание. Да искаш да изпееш песента, без да разбираш какво се крие в нея – това е само външната страна на пеенето. Някой път се интересувате как сте облечени, как ви е сложена връзката, как сте измити, държите да са спретнати дрехите ви – яката, палтото, всичко да е наред. Представете си, че сте много добре облечени, спретнати, яката ви е хубава и пр., но отидете на училище и не си знаете урока. Тогава каква полза, че яката ви е чиста, че палтото и лицето ви са чисти, като не знаете урока? Обувките са чисти, палтото също, но те не помагат. От друга страна, палтото ви може да е скъсано, да не е закопчано, но да си знаете добре урока. Питам: В дадения случай хубавото палто ли е за предпочитане или скъсаното? Понякога незнанието се облича в хубави палта, а знанието в скъсани. Вие може да влезете в едно събрание, в което всички са добре облечени, и може да заемете първото място. Но като влязат в живота, тези хора знаят ли Божествената наука за живота? Отвън са много добре облечени, но вижте имат ли познания. Казват, че човек трябва да бъде милостив. Вие може да бъдете милосърдни към вашето дете, обаче същевременно виждате някоя мравка, че се дави някъде и я оставяте да се удави. Значи вие сте милостиви само по отношение на детето, дотам стига вашето съзнание за нещата. Вашето дете е свързано с вас – към него сте милостиви, но като гледате 10 мравки да се давят, не обръщате внимание; ще изпъкнат някои лоши черти на мравките в ума ви. Обаче ако в даден случай ти вземеш – както мравката прави – това, което не е твое, не си ли мравка? Минаваш по пътя и гледаш, че някое куче лае. Но някой път, когато човек говори неща,

които не са на място, по-горе ли стои от кучето?

Казвам: Във всичките тия случаи в живота има нещо, което тепърва ще учите. Трябва да изчистите езика си. Но езикът не е нещо, което може да се очисти по външен начин. Представете си, че езикът е перо. Представете си, че мастилото – това са вашите чувства, а вашата мисъл е това, което можете да напишете. Вземате перото и пишете. И като прегледате книгата, виждате, че някъде сте писали много добре, а някъде думите са зацапани. Вие казвате: "Няма нищо, че е зацапано." Но в онзи, съвършения свят никак не се допущат несъвършени работи. При сегашните условия тук много работи се допущат. Вие си позволявате да говорите много неща. Някои от вас знаете и как да се браните. Например ако ви каже някой някоя обидна дума, вие веднага ще му кажете други 10 – картечен огън! Хубаво е, не е лошо да знае човек как да се брани. Но не само себе си трябва да браниш, а трябва да браниш и истината. Когото не обичаш, като направи някаква погрешка, ти веднага го осъждаш, но когато някой, когото обичаш, направи погрешка, ти я позатуляш малко. Понякога вие приличате на онзи художник. Отишъл при него един човек да го рисува. Казва му: "Можеш ли да ме нарисуваш?" "Мога." "Но нарисувай ме за 20 лева." Дава 20 лева. Художникът туря 4-5 черти върху листа и казва: "За 20 лева – толкова." Онзи казал: "Но другите ги рисуваш повече. Туряш им очи, уши – всичко." "За 20 лева – толкова. А като дадеш повече, ще туря и други неща върху хартията."

Има една наука, с която се гради човешкият живот. Ограниченият живот се гради. Има и друга наука, с която хората се учат как да разграждат. Едновременно трябва да учите как да градите и как да разграждате. Ако е криво градането, трябва да разграждате. И трябва да се строи отново. Например виждате някой красив човек. Вие виждате, красив е той, но не знаете условията, при които е станал такъв. Колко поколения са работили, какви отлични мисли и чувства са вложени там и са работили, докато се създаде тази красота! И тоя човек носи сега красотата като едно наследство на ред поколения, които са живели един редовен живот. Друг път виждаш едно грозно лице – това показва, че ред поколения са живели неправилен живот, не са мислили за лошите последствия, които могат да се явят. И той носи обявлението на този ред поколения – носи едно грозно лице. Казват му: "Много си грозен." Той отговаря: "Онези, които ми направиха къщата, са причината – дадох им пари, но те ме излъгаха. Направиха ми такова лице." Или, виждате някоя къща, че е хубаво изградена, а другаде някъде се оплакват от майсторите.

Тия работи остават неразбрани по единствената причина, че вие имате известни схващания, че знаете. Хубаво е, че не знаете. Вие сте станали на

45-50 години, или на 70 години и ми казвате: "Какво ще ми говорите! На 70 години човек съм! Ехе-е! Аз ги знам тия работи!" Казвам му: Как възпита синовете си? "Остави ги тия, младите!" Дъщерите ти как вървят? "Оставете ги, те не разбират!" И въздъхва. Така. Не разбират! Като посея трън, макар и светия да съм, трънът си върви по своя път. Ти ли го посади, аз ли го посадих – не слуша трънът, израства си. И такива бодли има! Казват за някого: "Светия е." И светията даже като посее тръни, тръни израстват. И грешникът като посади тръни, пак израстват тръни. Но има и глупави светии, има и умни светии. Да не казвам, че има глупави светии, понеже и вие сте светии и ще се обидят светиите. По-големи светии от вас не съм виждал.

Ще кажете, че това е подигравка. Вие сте големи светии! Какво значи светия? Всички светите! Няма нито един от вас, който да не е светия! Един светия е от една свещ, някой е от две свещи, от 5, 10, 100, 500, 1000, 2000, 10000 свещи. Светии сте на степени, от степенуваните светии. Та казвам: Някои светии са умни. Такъв светия посее трън и израсне трън; той пита трънa: "Имаш ли намерение да се оправиш, или не?" "Не е в естеството ми да се оправя. Аз ще си остана такъв, какъвто съм. Какъвто ме виждаш, това съм аз." Светията си изважда ножчето, отрязва едно клонче и туря една малка присадка. После присади на друго място, на трето и т.н. Нарязва целия този трън и му слага присадки. Трънът вдига шум: "Къде се намираш ти така да режеш? Какво е това светийство?" Светията казва: "Ти знаещ да растеш, а пък аз знам да режа." И си заминава. Трънът поглежда и казва: "Такъв е светията!" Идущата година израства трънът, но който мине, казва: "Какво е това дърво с такива хубави цветове?" Този трън не дава тръни, но дава хубави плодове. Той вижда сега, че не ражда тръни, но нещо хубаво. Казват: "Подложката му е трън, но присадката му е нещо хубаво."

Казвам: Не е лошо, че имате тръница, но трябва да знаете какво да правите с тях. Трънът си е трън. Като го посадиш, той светия няма да стане, но ти ще пристъпиш да го присадиш с онова, което ти искаш. Една твоя мисъл може да е лоша – не я изпъждай, присади я. Едно твое желание може да е някой глог – нищо не значи, присади го с нещо хубаво, не го изкоренявай. Присаждане трябва. Някой път ще присадиш, но присадката няма да хване. Ще правиш опити: първа присадка, втора, трета. Хубаво е да знаете закона на присаждането. Тогава вие ще имате ония плодове, които ви интересуват, които ще ви ползват.

Сега, ще се отучите да мислите по стария начин! Много мъчно е човек да се отучи от един навик. Например говориш някому, а той се почесва. Някой си пипа ухото, някой си пипа носа, някой си пипа очите – има разни

навици. Много мъчно е човек да се справи с тях. Някой път като речеш да мислиш – и те ухапе нещо някъде. Искаш да се молиш – и те ухапе нещо. Идват тия работи. Вие не знаете още причините, поради които се образуват човешките навици. Силата на човека е в това, да може да противостои на някой навик. Искаш да се пипнеш някъде, но кажи си: "Защо?" Побутнеш ухото си и не знаеш защо го буташ, побутнеш носа си и не знаеш защо. Някъде се пипаш и не знаеш кои са причините, за да го правиш. Представете си, че в момента се казва една отлична мисъл и ти трябва да я запишеш, но те засърби ухото. Ако се почешеш, ще изгубиш мисълта, твоето внимание ще се отвлече към ухото ти и ще изпуснеш тези думи. Онзи, който чете твоите бележки, ще каже, че си пропуснал някъде едно изречение и не е ясно каква е мисълта. Какво се пропуска, когато човек си чеше ухото? А когато си чеше носа? А тила? Когато си чешеш тила, ти казваш: "Това, което искаш от мен, не мога да го платя сега." Значи имаш да даваш, да плащаш. Или искаш да кажеш: "Не мога да изправя характера си, той е сформиран вече." "Не мога да изменя убеждението си; имам си едно верую, не мога да го изменя." Какво е веруюто ти сега?

Някой казва: "Аз вярвам в Бога". Отлично! Ти вярваш в перото? Радвам се. Златно е твоето перо. А научил ли си как се използва то, да можеш да пишеш с него, да можеш първокласно да излагаш своите мисли? Ти вярваш, че с твоето перо могат много работи да се пишат, казваш, че то е златно. Много добре! Но правилата на писането трябва да учиш сега. Тогава вярата в перото има смисъл. Ти вярваш в Бога. Хубаво, но ще се научиш да служиш на Бога. Ако вярваш в Бога, но не знаеш как да Му служиш, празна е твоята вяра.

Сега всички вие мислите, че знаете. Хубаво, кажете ми тогава, когато Бог създаде света, защо тури главите на растенията в земята, главите на животните хоризонтално, а човешката глава изправи нагоре? Как ще ми отговорите на този въпрос? Кажете ми. Нали сте философи? Някои от вас са на 40 години, някои на 50, някои на 60 – човек трябва да си задава много въпроси, има много работи, които трябва да знае. По някакъв начин трябва да ми отговорите. Ако аз рисувам един човек, къде трябва да поставя краката му? Ще ги сложа там, където са главите на растенията. Може ли да ги сложа горе на главата му? Значи, ще рисуваш едно същество такова, каквото си е. Не че Господ сам е поставил така растенията. Но когато ги пратил на Земята, те ровели с главите си, и понеже имали такъв навик, Господ им турил главите в земята. Значи Той не ги е направил такива. Когато един художник рисува един човек, туря краката му там, където са, но краката не ги е направил той. Краката са направени вече. Какво е виновен художникът, че ги е турил така? Казваш, че той е направил така тази картина. Така я е направил, защото моделът е

такъв. Де е турил главата? Горе ти краката няма да ги туриш, а долу. Сега, кажете ми в това обяснение, къде ще турите животните? Защо рамената са направени широки и не са изправени като главата нагоре, а са поставени хоризонтално? Значи на Господ му трябват греди, за да постави главата отгоре. И е турил животните като греди, а отгоре на гредите – главата. Растенията представляват краката, а животните представляват ония греди, на които се крепят ръцете, и върху тези греди поставил Господ и човешката глава. Това, което ви казвам, е само едно изяснение. Ние и по друг начин можем да го докажем. Рамената са хоризонтална линия и отгоре е поставена човешката глава. "Защо Господ ме е създал така?" Господ те е създал, за да се научиш да работиш. Защо е създал твоите крака? Господ е създал твоите крака преди всичко, за да ходиш с тях, след това – за да имаш връзка със земята, и на трето място, за да имаш една основа, да стъпваш хубаво, а не да залиташ. Като стъпиш някъде, да имаш основа. Доброто да е в тебе.

Сега, за да се измени цялата култура на хората, най-първо те трябва да се научат да ходят. Аз съм наблюдавал много смешни, много извратени походки, които хората имат. /Учителя ходи криво, с клатушкане на тялото наляво и надясно. После ходи с ниски стъпки и с наведена глава. После ходи с подскачане./ Рядко съм срещал някой човек да ходи, както Господ го е създал. Всеки ходи по мода. Каквото мисли човек, така и ходи. В ходенето ти най-първо ще се освободиш, ще гледаш да ходиш правилно. Като ходиш, трябва да мислиш само за едно нещо. За какво трябва да мислиш? Кажете ми. Един свещеник седял зад една купчина хляб и казвал: "Братя християни, я ми кажете какво мисля?" Един селянин му казал: "Ти мислиш тази купчина от хляб идната година да стане по-голяма и да не се вижда калимявката ти." Свещеникът поклатил глава: "Дано тъй да бъде!" Можем да кажем, че това е една погрешка. Тия погрешки са навсякъде. Не само тоя свещеник, а навсякъде в живота тези погрешки проникват в една или друга форма. Животът е пълен само с анормалности. Нещата, които навремето са били добри, с течение на времето са ставали ненужни, защото животът се изменя. Било е време, когато човекът е можел да живее като растение. Било е време, когато е можел да живее като риба – условията са били такива. Било е време, когато той е хвъркал като птица. Сега пък, като човек, трябва да учи. И в тази форма той няма да остане. Един ден ще бъде като ангел.

Сега ще кажете: "Как трябва да ходи човек?" /Учителя ходи с двете ръце на корема и гледа надолу замислено./ Някой път човек ходи така. /После Учителя си туря ръцете отзад и ходи, гледайки надолу замислено./ А някой си туря ръцете така и ходи. Като си туряш ръцете отпред на корема и ходиш, така светия никога не можеш да станеш. По този начин праведен

никога не можеш да станеш. Какво трябва да правиш тогава? /Учителя пак повтаря ходенето с ръцете на корема./ Христос имаше смирение, с вързани ръце отпред. Но какво е това смирение? Външните условия са му наложили това и са му прибрали ръцете. Това положение не е естествено. /Учителя туря ръцете на корема./ Това показва, че ти си роб на условията. При това положение на ръцете имате един триъгълник с широката основа горе, а върхът обърнат надолу. Значи, ти си в единение със земята; каквото мисли земята, и ти това мислиш. Ти не мислиш каквото небето мисли. Ти си в противоречие с невидимия свят, със съвършения невидим свят. Това е едно противоречие. За да се избавиш от него, ще образуваш паралелни линии, прави линии. /Учителя поставя ръцете отстрани на тялото спуснати./ Като си поставиш така ръцете, това е вече е едно спасително положение. Сега, как трябва да започне движението? /Учителя поставя лявата ръка напред хоризонтално, а дясната назад, после дясната напред, лявата назад и същевременно ходи./ Движението на ръката е мярката за времето, мярката и за пространството, в което се движиш. Ти вървиш и не смяташ колко пъти си махаш ръцете. А от това зависи дали ще бъде успешна работата ти. Ако си почнал с лявата ръка, работата ти няма да излезе както трябва. Защо си започнал с лявата ръка, а не с дясната? При постройката на къщата ти не можеш да поставиш мерките както искаш, а както трябва. Ще мериш така, както формата на къщата изисква, а не както ти знаеш. Самата форма, която създаваш, ти налага да мериш по съответния начин, а не както искаш.

Казвам сега: Вие седите с вашите стари мисли, поглеждате се и казвате: "Остаряхме." Поглеждате бръчките по лицето си, после виждате, че устните ви са били червени, а сега са бледи, очите хлътнали, и се питате: "Къде отидоха младините?" После си казвате: "Аз като отида на онзи свят..." Като отидете на онзи свят, какво ще правите? В онзи свят е лесно, но в този свят какво правите, кажете ми! Ще ви дам един пример. Майката изпраща детето си на бакалницата да вземе малко масло. То се заиграва тук-таме и се препъва, пада на земята, удря шишето и го счупва. Връща се с плач. То ще измисли някаква лъжа за счупването на шишето. Майката някой път ще го натупа с пръчката, а някои майки са по-благородни – тя ще му даде друго шише и ще му каже: "Да внимаваш, да не счупиш и това шише!" Вие сте пратени на Земята да си купите дървено масло от бакалницата и гледам, че някой хленчи, не му вървяло – счупил е шишето. Някой казва: "Като отида на онзи свят..." Там ще ти дадат друго шише и пари, и пак ще те пратят на бакалницата. Пак ще дойдеш. Тази работа ти ще я свършиш. Ти не може да се освободиш от нея. Може да кажеш: "Господ ще ми помага." Да не попадне човек в Божиите ръце! И хиляди години можеш да риташ, но като не си свършил работата, ще те праща, ще те праща, ще се връщаш – колкото искаш. Свърши работата без ритане

– нищо повече! Пратила те е майка ти за масло – купи маслото и го занеси. И който те срещне, ще му кажеш: "Майка ми ме прати за масло. Като занеса маслото, ще дойда да играя." Детето няма право да се спира на пътя, да играе с този-онзи. Като занесе маслото, може да отиде да играе със своите другарчета.

Сега, има една опасност! Много пъти, като се преподава едно знание, вие ми казвате: "Нали Вие така казахте?" Вие се хващате за буквата.

На праведния всичко му върви. На добрия всичко му върви. На любящия всичко му върви. На умния всичко му върви. На свободния всичко му върви. На здравия всичко му върви. На кои им върви? Казвам: На болния не му върви, защо? Защото е болен. На лошия не му върви, защо? Защото е лош. На лъжливия не му върви, защо? Защото е лъжлив. Какво трябва да прави лъжливият? Ще поставите нещата на местата им. Няма да бягате от реалността. Някой ти казва: "Има нещо лъжливо в тебе." Носиш една дреха лъжлива, която не е скроена и ушита както трябва, по правилата. Или: носиш едно знание, което не е проверено. Лъжа има в това знание, а ти го защищаваш. Може да е някое положение от социалните науки или някоя научна максима, или някоя религиозна истина, но има нещо лъжливо в това. И ти носиш тая идея и я защищаваш, а тя не е права. Казваш: "Отде да познаем това?" Как да не го знаеш?

Умният човек, като купи едно кило захар, ще преброи колко бучки има в него. Колко са бучките в едно кило захар? 150. Колко зърна има един клас? Разни класове има. Колко зърна има в един ечемичен клас, в един ръжен клас, в един клас от бяла пшеница и от червена пшеница? В Евангелието Христос казва, че едно зърно паднало на добра почва и дало 30, друго 60, а друго 100 в клас. Но това са отношения. Това са кабалистични отношения, които трябва да разбирате.

Имате числата 30, 60 и 100. Числото 100 съдържа две велики условия. Числата от 1 до 10 представляват един велик свят, те са неща, които много мъчно стават, много мъчни работи са. Децата смятат от 1 до 10. Това е един велик свят. Свят на Бога. От 1 до 100 е светът на ангелите, от 1 до 1000 е светът на хората, а от 1 до 10 000 е светът на животните. По-големите числа са светове на други същества, които живеят. Различните светове са в зависимост от степента на развитието. Каква грамадна разлика има в числата! За да я разберете, трябва да разбирате съдържанието на числата. Трябва да умееш да работиш с числото 100, а не само да знаеш да го пишеш. Какво значи да работиш? Да кажем, че имаме думата обич. Ако знаеш как да произнасяш тази дума, ще създадеш едно благо за себе си; ако не знаеш как да я произнасяш, няма да получиш благото, което тя

съдържа. Да кажем, че напишеш числото 30, или 3, или 6, или 1. Да вземем онова, което Христос казва за зрънцата: едно зърно паднало на пътя, друго паднало в трънините, а трето – върху камъните. Онова, което паднало в трънините, израсло, но плод не могло да даде, понеже трънините му взели условията. Онова, което паднало върху камък, израсло малко, защото не могло да пусне корени. А падналото на пътя не могло даже да поникне, защото птиците го изкълвали. Имате 3, 2, 1 – обратен процес, и той съществува в живота. Когато не ти върви, значи ти си на пътя. Всички твои мисли и желания са на пътя и тогава не може да имаш резултат. Понякога твоите мисли и желания са между трънините и тогава не можеш да имаш плодове от тях. Някога те са върху камъка и пак не може да имаш резултат. Само когато мислите и желанията ти са паднали на добра почва, те дават резултат: 30, 60 и 100. Питам сега, кои числа бихте предпочели: 361 – 3 + 6 + 1 = 10; 631 – 6 + 3 + 1=10; 136 – 1 + 3 + 6=10?

Кои числа са правилни в дадения случай? Както и да пишете горните цифри, събрани, те дават все 10; 3 + 6 + 1 = 10. Външният резултат е все един – 10, но по съдържание резултатите са различни. Ако започнете една работа с числата 361, ако я започнете с 631 или със 136, ще имате различни резултати. Да допуснем, че вие сте един стражар с номер на шапката 361. Това показва, че преди вас има 360 стражари. Ако сте с номер 631, това показва, че преди вас има 630. Ако сте 136, преди вас има 135. Добре, в какво седи разликата? От гледна точка на работата е важно не какъв номер носи стражарят, а какво е извършил. Резултатът 10 показва Божественото число. Колко има преди тебе и колко след тебе, нищо не значи, но числото 10 показва каква работа си извършил. Не какъв номер носиш, но работата, която свършваш! В дадения случай числото 361 – това са условията, за да се свърши тази работа. Това число започва с 3 – то е добро число; 6 е числото на илюзиите, при него ти се колебаеш; 3, 6, 1 показва какво е минало в (през) душата, докато се е дошло до тия резултати. Тъй като в началото е 3, това означава, че всичко е започнало много определено, не е имало никакво колебание. Като дошло числото 6 обаче, почнали да дават на стражаря повече пари. Тогава той се съблазнил и си казал: "Не можеш ли да кръшнеш, да пооткраднеш малко!" Но единицата му казва: "Не!" Замисля се той, че има тояга: единицата стои там! Като вижда тоягата, казва си: "Не, трябва да съм умен, трябва да постъпвам честно и да се държа добре за тоягата." Той хваща тоягата с ръката си и казва: "С тая тояга нито бия, нито давам на другите хора да бият." Да знаете защо ви е единицата. Другият стражар има номер 631. Той започва с 6 – с едно колебание. Той е като '"базиргян *"' – колебае се, този хване, онзи хване и го обере. Но дойде 3 и казва: "Има обществено мнение. Какво ще каже началникът?" После идваме до единицата. Тя казва: "Не!" Друг има номер 136. Той е най-нещастният. Той е започнал с Божественото – тоягата,

единицата. Като се отдалечил Бог, дошло 3, а като дошло 6, без малко да пропадне. Вие с бележка 6 влизате в университета, но с числото 6 ще попаднете на много големи трудности. Представете си, че носите голяма, хубава, червена ябълка, която някой ви е дал да я занесете подарък някому. Но вие нямате хляб, гладувате от няколко дни. Погледнете ябълката и имате желание да я изядете. Но тя ви е дадена да я занесете някому! Мислите си: "Не мога ли да изям ябълката и да премълча?" Ако изядете ябълката, ще бъде числото 136, но ако издържите при големите изпитания, вие ще имате числото 10.

Носът на някого е къс, на друг е широк, лицето на някого е скулесто. Всеки един от вас е една книга. Как сте започнали, как сте живели във всяко съществуване – всичко това е написано на лицето ви. Човек е отворена книга. А вие мислите, че нещо е скрито. Скрито-покрито няма в света. Откъдето минавате, всичко се чете. Минава една селянка, която е станала гражданка – облечена хубаво, с лачени обувки, с ръкавици. Гледа един френски вестник, но го обърнала със заглавието надолу и уж чете. Минава един господин и казва: "Госпожо, вестникът е наопаки." "Така ли?!" Хубаво. Той си мисли: "Може би се е захласнала нещо, може да има деца и да мисли за тях." После минава друг и като вижда, че тя чете този вестник, си казва: "Тази госпожа разбира френски!" Мисли, че тя е учена. Тя иска да покаже, че разбира нещо.

Аз не засягам вашето знание от миналото. Не искам да засягам това как сте живели. Това, което сте придобили, вие го носите в себе си. Вашето знание от миналото, то е в запас у вас. Вие може сега да сте на 20 години, може да сте на 40-50 години – учили сте нещо. Представете си, че седите на леглото вечерта и сте неразположен. Неразположен сте по единствената причина, че работите ви в света не вървят така, както вие искате. Защо не се спрете да се попитате така: Ти си един слуга, пратен на Земята да служиш на Бога. Ти, като слуга, свършил ли си всичко онова, което Бог иска от тебе? Ти казваш: "Сега трябва да поживеем на Земята." Но как ще поживееш? Ти най-напред ще донесеш маслото! Най-първо ще изпълниш Божията Любов и като ти остане свободно време, тогава ще се премениш и ще отидеш на рандеву, на забава, на театър, на концерти, където искаш – но само в свободното време. А да ходиш по театри тогава, когато е време да учиш – това не се позволява.

Сега, не искам да постъпвам с вас по буквата на закона. В България мъчно ще намерите един човек да може да пише добре, да познава правописа. Един ученик казва на един от своите учители, в по-раншните времена, че според граматиката на едни така се пишело, според граматиката на други така се пишело. Той споменал 4-5 граматики. "Какво да правя?" Учителят

му казал: "Ти ще пишеш сега според моята граматика." Защото няма една норма, четири – пет граматики има. В дадения случай, не че това е единственият авторитет, но ти си заставен да пишеш според граматиката на твоя учител. Ако има една установена граматика, както е в английския и френския, тогава граматиката е определена, езикът е определен. В английския всяка дума трябва да знаеш да я сричаш, ако не знаеш как да я сричаш, не знаеш да я пишеш и тогава можеш да сгрешиш. Понякога и ученият англичанин се бърка. Някъде има три-четири букви, които се изговарят като една; мисли той и току отвори речника, погледне и тогава написва вярно думата. Някъде даже и учените го правят това. Много англичани искат да поправят английския език, а други пък искат да го оставят в тази форма и казват, че тази трудност събужда мисълта, кара ни да мислим, да не търсим лесния път, а мъчния. Англичанинът е медлен, не обича да си създава ненужни мъчнотии. И у нас не е лесно да се пише. И в българския език е мъчно. Къде се пише ѣ (е-двойно), къде се пише я, ь, ъ, х. Благодарение, че сега се освободихме от ѫ. Някога не знаеш къде да туриш й. После, малкото и голямото и. Сега е опростено малко.

В живота има други работи, които са сложни. Вие още не сте дошли до положението да се наблюдавате. Вие не сте се наблюдавали. Някой път сте неразположени духом, унили, и не знаете причините за това. Щом сте унили духом, вие не живеете в главата, вие сте слезли в стомаха. Вашата мисъл се движи в една много гъста среда. Тогава мислите за лошите условия и казвате: "Тези хора наоколо са много лоши." Така не се мисли. Един стих казва: "Ние всички живеем и се движим в Бога". Питам: Ако всички живеем в Бога, какво има да се плашим от лошите условия? Лошите хора са за тебе едно условие. Ти си ученик, който се учиш да не те е страх от вълци, мечки, тигри. Има пример за един англичанин, който отишъл в Индия да се калява, като индус. Седял на един камък, а край него минавали леопарди, тигри, змии, лъвове; животните минавали и никое не го докосвало. Неговият учител индус му казал: "Никой няма да те закача, но ще мислиш концентрирано. Ако се разсееш, при най-малкото отклонение на мисълта ти, веднага ще паднеш от камъка и ще те разкъса леопардът." Така и между лошите хора трябва да мислиш. Ще имаш една здрава мисъл! Слушам, че някой разправя: "Този брат е такъв, онзи брат е такъв." Така не се учи. Това е най-глупавото възпитание в света! То е все едно, аз като седя на камъка, да мисля, че вълк минава. Нека си минава. Като минава вълкът, аз ще знам защо минава той, защо е създаден. Ще кажа: Бих желал да имам добрите качества на вълка. Като мине мечката, ще кажа: Бих желал да имам добрите качества на мечката. Като мине боата, ще кажа: Бих желал да имам добрите качества на боата. Тя като хване нещо, строшава го. И аз като хвана злото, и аз ще му строша ребрата. Добрите страни ще държа! Мине някой паяк, ще си кажа: Желая да имам

добрите качества на паяка. А ти, като минава някое животно, почваш да го хукаш. Стой на камъка и разсъждавай за онези, великите работи, които Бог е създал. Ти се спираш да мислиш за лошите хора и казваш: "Има нещо лошо в света." Не мисли за лошото! Няма нищо лошо в света! Лошото в света хората сами са го създали, а всичко онова, което Бог е създал, е добро. Ако тази мисъл не я вложите в себе си, не можете да напредвате. Казваш: "Те са много лоши хора!" Но и ти, който минаваш за светия, и ти не си добър. Като има някой да ти дава, ти го хващаш и казваш: "Парите ми дай!" Или не е изпълнил желанието ти, както искаш – пак го хванеш. И ти не си от много добрите.

И на мен са ми чели морал. Идва в стаята ми един и ми казва: "Учителю, ти не постъпваш справедливо!" Казвам: Възможно е. Тогава ще се коригирам. В какво не постъпих справедливо? "Заради тебе се препънах, като те гледах." Като ме гледал, се препънал! Казах му: Съжалявам, че излязох по-рано, преди тебе, и като си ме гледал, ти си се препънал. Втори път ще излизам подир тебе и няма да се препъваш.

Научете се на правата мисъл. Мъчно е човек да мисли право. Вие искате да ви се поверят някои тайни, нали? Аз ще ви поверя една тайна. Разделете много правилно 3 на 2, но не с дробни части – да го разделите на цяло. Числото 2 може да го разделите и ще се падне по единица. А имате 3 – разделено на две, по колко ще се падне? Какво ще правите? Но не искам половини. Ще измените процеса. С деление тая работа не става. Този процес става с изваждане. Числото 3 представлява една млада двойка... Този начин на обяснение сега ще го оставя. Ще обясня по друг начин, за да няма отрицателна мисъл. Като извадите от 3-те бащата и майката – майката е 2 – ще остане или син, или дъщеря. Да разделите значи да разрешите въпроса. Като извадите, то единицата, която остава – мъжка ли е, или е женска, по кой пол върви, по коя линия върви? Вие се смущавате, понеже имате един обикновен порядък на нещата. В Библията как са поставени нещата? Първият син на Бога кой беше? Адам. Значи първото е винаги мъжко. Вторият беше Ева. Адам беше син на Бога, а пък Ева беше дъщеря на Бога – нищо повече. Сега, синът е излязъл от земята. Значи Адам, като растение, израсна от земята. Беше растение. Ева излезе от Адама, значи като животно. Ева, която Бог създаде от реброто на Адама, излезе от растителното царство и следователно представляваше животните. Значи когато дойдоха до великия изпит да познават доброто и злото, те нямаха още онази човешка форма, която може да устои на големите противоречия. Ева нямаше воля, както животните, и се увлече от малките работи – и направи една погрешка. И Адам, като едно растение, казваше: "Дето ме посеете, аз ще израсна." Ева му каза да яде, и той яде. Той не му мисли, а й каза: "Ти да му мислиш. Ти ще отговаряш за нещата."

Вие вземете предвид сегашното ваше положение. Представете си след хиляди години, като дойдете на Земята, как ще разсъждавате. Няма да разсъждавате по сегашния начин. Понякога, ако се говори добре за мъжа, жената се обижда, ако се говори добре за жената, мъжът се обижда. Питам тогава: Какво трябва да се говори? Щом се говори добре за мъжете, ще се говори добре и за жените. Вие трябва да се радвате, защото, ако се говори зле за мъжа, то и онази жена, която е излязла от него, и тя е като него. Каквито са мъжете, такива са и жените; каквито са жените, такива са и мъжете. Едни от други излизат.

Казвам: Не само формата е важна. Вие още не познавате онази вътрешна философия на живота. Вие се възмущавате от онова, което постоянно ви ограничава. Някой казва: "Защо ме е създал Господ жена?" Какъв трябваше да те създаде? Мъж ли – да ходиш да пукаш главите на хората, да биеш? Слушах един български войник, който взел участие в Сръбско-българската война. Той разказваше: "Като влязох в окопа, надупчих 18 сърби!" Гледам го как лъже, че 18 души избил. Казвам: Жалко, че само един българин се е намерил смел, да надупчи 18 души. Не преувеличавайте нещата. За някого казвате: "Той е идеалист, понеже е висок." А за другиго казвате, че е лош човек, понеже е нисък. Това е относително. Действително, ако старият човек остане едно джудже, то е друг въпрос. Но едно дете лошо ли е, като е малко? Изчакай го да израсне. Ако това дете остане малко, то има нещо анормално, но ако е малко и расте, изчакай този процес, виж дали ще расте, или не. Турците имат един израз: "Дингил Ахмед" /Висок Ахмед/.

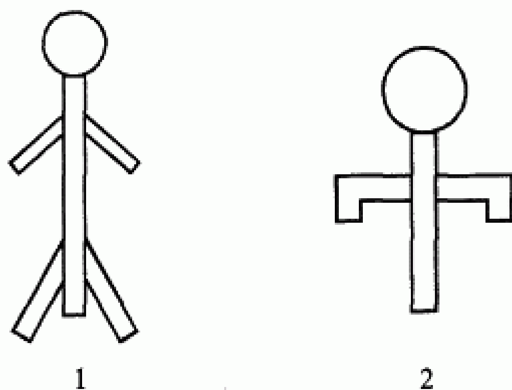

Първата рисунка е висок Ахмед. Сега ще нарисувам един, който не е висок Ахмед. Втората рисунка – това е мъдрец. Онова, което мъдрецът може да направи, високият не може да го направи, макар че има висок ръст. Някой казва, че главата на човека не трябва да бъде много голяма. Питам: Един човек с кокоша глава какво може да направи? Нищо не може да извърши с една кокоша глава. Трябва да има човешка глава, една глава, в която Бог е вложил всички условия. Грамадни богатства Той е вложил в човешкия мозък и всички тези богатства човек трябва да ги извади и да ги разработи.

Това са материали, които трябва да се разработят. През целия си живот трябва да разработвате тези богатства. И при това, външните хора ще бъдат като едно условие, за да ви помогнат за вашето развитие. Аз не искам всички да мислите еднакво. Питам някои от вас, старите: Защо остаряхте? Онези, които остаряха, ще ми кажат защо са остарели. Българите имат една поговорка, че кучето от лежане умира. То постоянно търси нещо и така остарява. Значи човек като е търсил, търсил – и е остарял. Какво търси? Търсили сте нещо и не сте го намерили, и сте остарели. Човек като търси дълго време храна и не я намира, лицето му хлътва, едвам се движи и накрая умира. Ако намери храна, тогава има една идея, но някой път търси, търси и не намира, и казва: "Остарях." А храната – това е разумното Слово. Сега някои може да ми възразят: "Може ли човек да не остарее?" Може. Писанието казва: "Ония, които чакат Господа, тяхната сила ще се обнови." Или другояче казано: Ония, които вървят по пътя на Божията Любов и изучават света, и изучават и своя живот, тяхната сила ще се обнови. Те ще се справят лесно със своите старини. Един ден формата ще бъде за тях като дреха, която ще се съблече, и ще се облекат с новите дрехи, и пак ще си продължат своя живот, и ще бъдат млади. Няма какво да се плаши човек от старостта. Мъчно е на човека, докато се откаже от своята остарялост. Яздиш един кон, който не си хранил – той едвам се движи, стар кон – и казваш: "Той е '''халаше**'''" Ти можеш да ходиш повече от халашето. Слез от него, пусни го в гората да се напасе и тръгни пеш. Престани да се грижиш, да мислиш за нещата, които са непостижими на Земята. Непостижими неща има на Земята; и да ги постигнеш, нищо няма да се ползваш от тях. Представи си, че през целия си живот искаш да станеш богат. И като станеш на 85 години, паднат ти се два милиона, и казваш: "Защо не беше това, когато бях млад!" И след една седмица ще ти дадат един банкет и ще те изпратят на другия свят. Питам: Защо ти са сега двата милиона?

Ще дойда до съществената мисъл. Ще представя живота в една картина. Представете си, че се намирате в една стая с ядене, но това ядене не е такова, каквото вие очаквате. То е отрова за вас и ако ядете, то ще поквари целия ви живот. Казвам ви: Чакайте. Като изгрее Слънцето, ще излезете от тази сграда, ще отидете на планината и там ще ви поднесат един отличен обяд. Добре ще ви посрещнат и добре ще се нахраните. Чакайте! Друго ядене не вкусвайте. Ще чакате едно ядене, което е приготвено за вас. Не е ли по-хубаво да приемете това ядене, което Бог е приготвил за вас, отколкото онова ядене, което хората са приготвили за вас? Кое е по-хубаво? И ако вие всичките имате онази вяра, непреодолима вяра, която мести планините!... Ти казваш: "Вярвам в Бога." Де е онази вяра, че като повярваш, това, в което вярваш, да стане? Ти казваш: "Знаеш ли кой съм аз? Като те духна, ще паднеш." Духни! Духаш, но не пада човекът. А друг

духва и онзи се търкулва на земята. Ти казваш: "Имам знание." Хубаво, направи тогава един малък опит. Ако духнеш и работите стават – имаш знание.

Бог е Любов. И всички в невидимия свят, в духовния свят, за който ви говоря, са същества на щастието. Вие мислите за онзи свят и на Земята сте нещастни, неразположени сте. Тогава питам: Каква е вашата връзка с онзи свят? Христос, който имаше най-лошите условия, устоя!

Сега да ви кажа защо е по-благословено да даваш, отколкото да вземаш. Знаете ли какъв е законът на даването и на вземането? Като даваш, винаги носиш светлина. Щом даваш, светлината идва в ума ти, щом вземаш, това винаги носи тъмнина. Всички вие искате – все сте ученици на тъмнината. Всякога вземането носи тъмнина. Само с едно изключение то носи благословение, но всяко друго вземане е от земята. Като вземаш, трябва да се молиш да го превърне Бог в светлина. Всички искат все да вземат. Имай в душата си мисълта да даваш от себе си, защото така светлината ще дойде. Като дадеш, Бог се проявява, а като вземеш, вземай с мисълта и с желанието да дадеш условия на другите да се прояви Бог чрез тях. Да имаш една мисъл: ако вземаш от някого, вземай, за да му дадеш възможност да ти направи услуга, за да се зарадва той, да се прояви Бог, но ако искаш да вземеш, за да забогатяваш, ти ще носиш тъмнината в себе си, това е една лъжлива идея. Оставяй на хората да ти дават, давай им условия само за да се прояви доброто в тях, не за да ти услужват – то да не бъде целта! Ако искаш като човек да вървиш напред, всякога имай в себе си мисълта да даваш. Защото Бог е, Който постоянно дава. Той е светлина. И ако искаш да ти върви, ти ще туриш същата мисъл. Вложете тая мисъл в себе си! Така са живели всички светии, всички праведници, които са разбирали. Това значи да любиш ближния си, да любиш Бога. Като любим Бога, Той ни дава условия да се прояви доброто в нас. Бог очаква да Го обичаме, за да може, като Го обичаме, да се прояви доброто, светлината в нас, а не че се нуждае Той от нашата любов. Той ни дава възможност ние, като слаби, да си помогнем, като Го любим. Бог изпраща своята любов към нас, за да ни повдигне. Затова всякога се стремете в душата си – всички, макар и най-последният бедняк от вас – да давате! А вие казвате: "Какво ще давам? Нямам нищо!" То е първата лъжа. Имаш една глава – тя е несметно богатство. Имаш едно сърце – колкото и да е грешно и оцапано, то има доста големи богатства. Ако французите от реката Сена, макар и да е нечиста, събират нечистотии и остатъци, и правят от тях масло, значи човек от маслото на своето, макар и развалено, сърце може да извади много работи.

Казвам: Новото е: Вложете у себе си желание да давате, да бъдете

проявление на Бога, а не да очаквате другите хора да бъдат добри към вас. Когато те стават добри, вие тогава добри не можете да бъдете. Във всеки момент проявете най-малкото добро, което можете да проявите. Проявете го – и вие ще се повдигнете една степен по-високо. Най-малката любов, най-малката истина, която можете да проявите -проявете ги! Най-малката светлина, колкото и да е малка – проявете я! Пратете една мисъл в света! Казваш: "Какво мога да направя сам?" Милионите капки са, които образуват реките и океаните. Твоята мисъл може да е капка, но всичките милиони капки, събрани, образуват големите морета. Не се обезсърчавайте!

Всички говорят за култура. И казват: "Ние сме културни хора." Казвам: Истинската култура зависи от даването. Даването е мярката. Писанието казва: "По-блажен е онзи, който дава". Не само пари, но даване във всяко отношение. Аз не говоря само за пари, но във всяко едно отношение: и в мисленето, и в чувствата, и в постъпките, и в художеството, в музиката – навсякъде човек трябва да дава. Знаеш някои песни – седни и изпей на тези хора една песен. Ти казваш: "Те не разбират." Разбират, не разбират -изпей им! Имаш изкуството да рисуваш – нарисувай на тези хора една картина; или ако си скулптор – извай им нещо. Шивач си -уший на тези хора по един костюм. Дай нещо от себе си! Слуга си – пак можеш да направиш нещо. Всеки един от вас всеки ден има условия да направи най-малкото добро. То е даване. Дали е много или малко, то е равносилно. Не е в количеството. Важен е онзи вътрешен стремеж да дадеш ход на Божественото вътре в себе си да се прояви. Давайте и ще ви се даде. Писанието казва: "Даром сте взели – даром давайте!"

Сега, предполагам, че от тази лекция другото можете да забравите. Но другото ако забравите, това последното, което ви казах, да не го забравяте! Ако забравите другото, няма никаква погрешка. Аз ще се радвам, че сте го забравили. Но последното ако го забравите, аз ще съжалявам.

"Добрата молитва "

Има още време, да изпеем нещо за десет минути. Научихте ли песента "Аз смея да кажа"? Кой ще я изпее сега? Който не е пял, да стане и да пее. Малко и да му се присмеем, няма нищо. Мъчно е да се пее. Не е лесна работа пеенето. /"Мисли, добре мисли." Беше "Мисли, право мисли", а сега е "Мисли, добре мисли". Учителя свири./ Това харесвате ли го? /"Харесваме го." Учителя свири и пее следното:/ "Обичай добре да мислиш (4 пъти). Мисълта е сила за ума. Тя ще те избави от много ненужни страдания." Това е импровизация сега. /Учителя свири и пее:/ "Обичай да мислиш добре (3 пъти) добре, добре, добре, добре."

/Изпя се песента: "Аз смея да кажа."

Понякога и музикалните форми се вкостеняват. Например някои български песни са класически и не търпят вече развитие. Такава песен става като един скъпоценен камък, като един кристал, и мъчно, много мъчно е да се разработи. Никога не се установявайте в истинските песни върху едно и също нещо. Животът не търпи еднообразията. Българските песни, както първоначално са били създадени, не са били такива. Но после, като са ги пели, пели, песента се е вече вцепенила, станала е много еднообразна и тъжна. Някои българи, последните певци, са внесли известни тонове, които не дават подтик за развитие. Българинът е станал Сатурнов тип, тъжен; или крайно весел, или тъжен.

Направете една песен.

Сега, ако се свири една българска песен, веднага ще видите колко сте свикнали на тази песен. Като засвиря нещо българско на българина, той веднага го чувства. /Учителя свири българска народна песен./ Какво изразява българинът с тази песен? Или житото му не расте, или град го е поочукал. /Учителя свири друга българска песен/. Тук той казва: "Очука го градът, но идната година ще се оправи работата." /Учителя свири трета песен./

Вземете сега един съвременен идеалист. /Учителя свири./ Това означава един български идеалист. Дотам е дошъл българинът сега.

Хайде сега, на упражнения. Човек, за да пее, за да свири, трябва да има най-доброто разположение. Без разположение не можеш да пееш. Щом не можеш да пееш, не си в нормално състояние. Щом можеш да пееш, в нормално състояние си.

8-а лекция на Общия окултен клас,
изнесена от Учителя на 13 ноември 1935 г., сряда,
София, Изгрев

Следват гимнастически упражнения.

---

* (тур.) – търговец (бел. ред.)
** (тур.) – безсилен, немощен (бел. ред.)

Книги:
* Тайната на даването
Към извора (Общ окултен клас. Година XV (1935–1936). Том I. София, 2002)

18 беседи от 25 септември 1935 г. до 22 януари 1936 г.
Начало: 05:00

1935_11_15 Параметафизика
лекция пред специалния клас

ПАРАМЕТАФИЗИКА

„Отче наш“

Имате ли тема? – /„Не“./

Каква е основната тема на миналата лекция?

Може ли голямото да се ограничи от малкото? Може ли малкото да се ограничи от голямото? Но когато говорим за ограничение, има няколко вида ограничения. Има разумни ограничения. Има неща, които физически са ограничени. Вие някой път разбирате ограниченията физически. Физическите ограничения произтичат от съвсем други причини. Земята в какво е ограничена? Земята може ли да ходи където иска? Тя върви по един определен път. Вземете едно колело, [което] е турено на оста – то е ограничено. То е свободно да се движи само в едно направление. Тогава, каква е разликата между ограничението на едно колело и ограниченията на една човешка мисъл? Ограничен си някой път да си изкажеш мнението, боиш се да се изкажеш. Или, след като го изкажеш, веднага околните хора ще се нахвърлят отгоре. Дайте един пример от едно разумно ограничение.

Тогава пишете върху темата: „Разликата между физическите и духовни[те] ограничения“.

Няма да направите онази погрешка – българите имат една поговорка: „Облякъл се Илия, като се погледнал, пак в тия“. Като се погледнал, пак в тия. Каква е разликата между духовното и физическото ограничение? Да допуснем, имате умствено ограничение. Казва: „Той е умствено ограничен човек или духовно ограничен човек, или физически ограничен човек“. Физическото ограничение, то е резултат. Допуснете, че един човек е роден сляп, не вижда, ограничен е. Туй ограничение зависи ли от него? То е един резултат. По някаква далечна причина сляп се родил или глух, или може да е сакат, не може да ходи, ограничен е физически. Значи тия ограничения се дължат на някакви причини. Няма да го обяснявам. В какво седи умственото ограничение? Дават ти задача, не можеш да я разрешиш, ограничен си. Кои са правилата, по които човек може да премахне ограниченията? В самовъзпитанието ограниченията се [премахват]. Запример, как ще обясните въздържанието, да се въздържа човек? Да допуснем, склонен си, имаш разположение да критикуваш нещата; кои са авторитети – може да оспорваш някои. Можеш да оспорваш разстоянието от тук до слънцето – че най-новите изследвания, най-новите наблюдения не са 92 милиона мили, но 93. След като

оспорваш, кои са данните? Някои автори са изчислявали и други са изчислявали. Каква е разликата между едните и другите? Как ще докажеш авторитетността, че едните изчисления са верни, точни? Всичките математически изчисления варират с един милион разлика. Или 92, или 93 милиона мили. Какво математическо изчисление е туй? И аз мога да изчислявам така. Например, има нещо, което изчисляваш. Ти не знаеш как става изчислението. Ти чувстваш, че времето ще се развали. Какви са твоите данни? Човекът не знае, че вятър имало, че течения имало, че топло течение, че студено течение, че се срещат, че има повече влага, [че] имало някакво барометрическо налягане или, че топлината се увеличавала. Той това не знае, но човекът чувства, че времето ще се развали. Как ще стане, не го знае, но знае, че след два деня времето ще се развали. Какви са научните данни? Не знае. Разправя един европеец, учен човек, отива на изток, участвува в една експедиция. Ученият човек имал барометър, но с тях имало един служащ. Винаги, когато ученият казвал, че времето ще се развали, времето не се разваляло; а когато слугата казвал, че ще се развали, се разваляло. Ученият казвал, че всякога били в контраст, че каквото той казвал, не ставало, а ставало това, което казвал другият. Не трябва да изваждаме заключение. Може би данните – вътре които са, да не са точни. Уредите не са съвършени, предсказанията за времето не са точни. В общи черти, някой път е точно, някой път има изключения.

Да допуснем сега, че имате ограничение. Стаята е студена, пари нямате и въглища нямате, а трябва да се занимавате, трябва да пишете някаква теза. И не може да я напишете. Мислите, но не можете да я напишете. Защо? Ръцете ви са вкочанясали, ограничени сте. Значи има нещо външно, което ви ограничава – студът. Не можете да пишете. Какво трябва да правите? Идете при някой ваш приятел, който има топла стая, или пък вземете малко въглища и стоплете стаята. Значи колко условия има? Значи, ако влезете в една стая, и не могат да пишат ръцете ви – ограничението не е махнато. Понеже казвате, че стаята е студена и не можете да пишете, някой ще ви повярва; но – една стая, която е добре отоплена, и пишеш, пишеш – и пак не върви. Питам тогава: В студената стая не можеш да пишеш, но когато в топлата стая не можеш да пишеш, де е ограничението тогава? Условията са, значи, вътрешни. Има външни условия, които ограничават човешкия ум, има и вътрешни, които го ограничават. Сега, как ще се премахнат вътрешните ограничения и външните ограничения? Как премахвате вие ограниченията? Да допуснем, имате едно ограничение: един комар седи на ръката ви, турил хобота си. Вие сте окултист, изучавал сте закона на внушението. Внушавате, внушавате, комарът не се маха, не ви слуша. Внушението не работи. Не че законът не е прав. Вие внушавате да се махне, но не се маха. След като мислите и не се маха, започвате да духате. Но и с духане не става – това е вторият метод. Третият метод е с

ръката да го бутнеш. Най-първо мисълта не работи, вторият метод и той не помага, тогава с бутане. Добре, допуснете, че вие правите един опит. Дойде един ваш приятел и казва: „Опитът ви не е сполучлив“. Кой опит е несполучлив? Първият метод – на мисълта, е несполучлив, понеже комарът не си отишъл. Вторият метод – на духането, и той е несполучлив, но третият метод – на бутането, е сполучлив. Добре, след като третият метод е сполучлив, тогава защо поддържате, че с мисълта си трябва да изпъдите комара? Защото е по-евтино. Ти, докато свиеш пръста си за такова малко същество, ще изхарчиш повече енергия, отколкото кръвта, която ти взело. Той ще вземе колко милиграма кръв? Един комар каква част от милиграма ще вземе? Изразходваната енергия струва десет пъти повече, отколкото кръвта, която ще вземе. Питам: Защо изразходваш тази енергия, остави го. Защо го буташ, какви са съображенията? Съображенията са, че може да е маларичен комар, може да всади микроби и, следователно, последствията от такова ухапване може да траят 4–5 години. Казваш: „Да си върви, как тъй 4–5 години да ме ограничи“. Разбирам 1–2 часа да търпи[ш] сърбежа, но 4–5 години да те върже, е силен аргумент. Може да кажат, че не е морално, не е християнско така да го буташ, че [да] го натиснеш с пръста. Казваш: „Физика учил ли си? Падането на телата знаеш [ли] какво нещо е?“ Комарът никога не се връща да разправя, какво нещо е падането. След бутането той не се върнал. Един комар, който прави научни изследвания на човешката ръка – падне човешкият пръст отгоре [му] – как ще обясни комарът туй падане? [С] какви закони ще обясни падането на телата отгоре с такава притегателна сила? С каква притегателна сила пада пръстът отгоре върху комара? И от колко високо е паднал? Комарът изчислява с милиони килограми; отнякъде дошъл пръстът. Изчисленията на комара прави ли са? В туй отношение вашите разсъждения [са] философски, вашето недоволство мяза на недоволството на комара – мисли, че причината е някъде далече, философска, но чопли ръката на един философ. Той може да има тенденцията на философа.

Ако е адепт от първи клас, той никога няма да обърне внимание. Той счита – ако обърне внимание с очи, той ще изгуби времето [си]. Той ще си гледа работата. Ако го ухапе един комар, счита, че неговата сила е малка. Както онзи син, комуто бабата казвала да му бае, да не го яде мечка. Той и казал: „По-добре ми бай, бабо, мечка да ме не среща“. Но представете си, че вие срещнете мечка отдалече. Фиксирате вашата мисъл на мечката, тя иде сега. Да допуснем, че по едно време мечката се отбие, иде към реката. Сега, какво станало, че мръднало сърцето? След като замине, мечката ще остави известно влияние в ума ви, макар да не ви е гонила. Хубаво е човек, като [е] трескав, да го срещне мечка, понеже от треската нищо няма да остане. Зле [е] здрав да го срещне мечка, ще го хване треска. Интересно е, че болните

хора като ги срещне мечка, оздравяват, а здравите се разболяват. Как ще обясните: болните оздравяват, а здравите заболяват. Обяснете въпроса, защо? Има много анекдоти. Не зная колко е вярно, тук, в България ли било, другаде ли, един овчар го хваща треска в гората, не може да мръдне. Откъснали му се краката. Легнал. По едно време иде една мечка, той трепери, усеща, че е болен. Задига го тази мечка и го носи в колибата на друг овчар. Онзи, като видял, че иде мечката, отива си. Тя го внася вътре и каквото имало – сено, вършини, всичко натуряла отгоре и го натиска. След това излиза навън и си отива. Връща се другият овчар и го намира съвършено здрав, станал. Не може да си обясни защо мечката го взела. Тя почувствувала, че е болен, и го занесла при другия овчар, да вземе някои медикаменти. Знае, че на болните хора им е студено, и туря вършини и сено, за да се стопли. Този, болният овчар, съвсем оздравял. Казва: „Остави се, да ти не дава Господ треска да те тресе и после мечка да те тъпче“. Той не знаел нейните намерения. Тя имала съвсем други намерения. Но интересно е, сега мене ме интересува: болните хора, като срещнат мечка, оздравяват, а здравите, ако срещнат мечка, разболяват се от страх. В някои случаи има изключения. Тия работи може да ги разглеждате само като една нова метафизика. Ако изучавате намеренията на разумния свят, има една нова наука. Метафизиците какво изучават? Метафизика – значи, над физиката. Пък има сега една нова област за изучаване разумните явления в природата. Щом изучаваш разумните явления, ти не можеш да създадеш теория, но ще констатираш фактите. Най-първо ще изучаваш фактите на разумните явления в природата и после ще създадеш своите теории. [Докато] в обикновената наука съставляват хипотези, теории и след туй идат до истината. В тази наука ще намериш истината и после ще даваш своите обяснения. Във физическия свят създават своите теории и хипотези, без да знаят истината.

Да допуснем, че имате едно недоволство. Как бихте го обяснили? Имате едно недоволство, някой път сте недоволни, нямате никаква причина да сте недоволни. Обуща имате, дрехи имате, стаята ви е отоплена, но имате известно неразположение, недоволен сте. Как ще го обясните? Някой път може да имате някакъв повод. Срещнеш един човек – ти си недоволен от него. Може причините да са физически. От неговото тяло излизат известни изпарения, които на вас правят лошо впечатление, действуват на вашето обоняние. Вие сте недоволен, не можете да му кажете, но става така. Или някой път може да сте недоволен от някой човек – от мислите на този човек. Те ще окажат известно влияние и вие пак сте недоволен, неразположен. Как ще обясните? Срещнете един човек – не ви е казал нито една дума, казваш: „Усещам се стеснен, не искам да се срещам, не искам да се разговарям с него“. Срещнете друг, с когото искате да се разговаряте – има известен афинитет между неговите мисли и вашите. Някой музикант

може да срещне някого и е разположен да му свири, някой път на друг не е разположен да свири. Някой път, някой голям музикант, карат го хората да свири, той се отказва, той се въздържа. Някой път и велики музиканти могат да се въздържат. Той, като погледне, се отказва да свири. Има две съображения. Ще ви приведа един пример. Един американец отишъл в Европа. Един прочут виртуоз по цигулка давал концерт. Той чел за него, но направил една погрешка във времето. Той отишъл на концерта един час след като се свършил концертът. Но той искал да чуе цигуларя – намира го в хотела към 12 часа, хлопа на вратата му. Казва: „Моля, искам да ми свирите“. – „Не може“. – „Аз слушах за вас, че сте голям музикант, искам да ви чуя как свирите. Свирете ми отвътре, аз ще Ви платя“. Дава му хиляда долара, музикантът не става. Две хиляди долара като му дава, той става от леглото и свири. След като свирил, казва: „Може ли да ми дадете цигулката и аз да ви посвиря?“ Какви са съображенията на този американец? Редки са неговите съображения. Да дадеш две хиляди долара за едно свирене, да безпокоиш човека, пък и после да искаш да му свириш. Какви са съображенията му? Почти има аналогични съображения. Някой ваш приятел [го] посреща[те] много добре, но не знаете защо. Някой път причините може да са ясни. Вие искате да оставите в неговия ум добри впечатления. Вие сте учтив във всяко отношение. Посрещате го много добре. Искате той да си замине с отлични впечатления от вас – че много добре сте се отнесли. Питам сега: Защо така вие сте се отнесли? Вие ще кажете, защото го обичате. Но все таки обичта ти не може да [няма] нещо пред вид. Искате да остане с добри впечатления. Тогава, каква връзка има между възпоминанието и любовта, която имате? Вътрешна връзка. Или, вземете този, който пише поезия. И в него седи същата идея. Той пише поезия, че онези, които четат, да останат с добри впечатления. Той иска да напише нещо, че да помнят хората. Сега, идеята, която има този списател, лоша ли е? Да помнят хората. – /„Не е права идеята“./ – Как, кои трябва да помнят? Как трябва да се поправи?

Представете си друг един пример. Един виден лекар – викат го да услужи на един болен. Сега, ако в мисълта на лекаря остане мисъл, че болният да бъде доволен от него, права ли е тази идея? Трябва ли лекарят да се обхожда добре с болния? Обходата е хубава. Някой път обходата не постига целта – не изцелява болния. Лекарят може да е много внимателен, може да пипа много внимателно болния, да го утешава, но замине си лекарят, болестта не си отива. Казва на болния, че на еди-кое си място има болка, влиза в положението му, труди се. Но след като се трудил лекарят не могъл да помогне, болестта не си отива. Питам: Вниманието към болния, хубавата обхода, какво го ползува? [В]се го ползува, но той не е могъл да помогне на болния. Дойде някой лекар, който няма обхода, хване ръката на болния. Болният иска да каже къде го боли, но той му казва: „Ти

да мълчиш там“. Грубо пипа, даде му известно лекарство, махне се болката, излекува го. Казвам: В първия случай има обхода отлична, резултати – никакви, а във втория случай – обхода никаква, резултати отлични. Кое е по-хубаво? Разбира се, двата метода, съединени наедно, е най-хубаво. В своя извод имаме крайности.

Някой казва: „Обичам да се проявя такъв, какъвто съм“. Как ще се проявиш такъв, какъвто си? Да се проявиш такъв, какъвто си, свободен ли си? Като войник – заповядват ти на бойното поле да се биеш. Ти отиваш по заповед. Или отиваш в училището да се учиш – не от любов. Ако не учиш, баща ти и майка ти ще ти покажат дървото. Казват: „Иди!“ Ти вървиш, защото има едно насилие. Нали поддържате въпроса, че във всички неща човек трябва да бъде свободен. Свободен е онзи човек, който сам се ограничава. Всеки, който не знае как сам да се ограничава, не е свободен. Понеже, щом не се ограничаваш, ще те ограничат. Щом сам се ограничаваш, ти си свободен. В какво седи свободата на човека? Конкретно във вашия ум, в какво седи свободата? Каква е вашата идея? Да кажем, ти си свободен като гражданин да гласуваш. Питам сега: Какво допринасяш със своя вот? Може би при известни условия да се постигне нещо. Избирателите в едно дружество избират председател. Дванадесет души гласували, всеки дал гласа си. Ти си последният – като туриш гласа [си], вече си свободен. Твоята свобода в дадения случай допринася. Да допуснем, че вие някъде гласувате, [но] няма никакви резултати. Питам: Какво допринася твоята свобода, че си гласувал? И какво ще допринесе, ако не си гласувал?

Сега ще пристъпя към друг въпрос. Свободен си да дишаш, но си свободен и да издишаш. Свободата не е само в дишането. И в самото дишане има ограничение. След като дишаш, ти не можеш да поемеш всичкия въздух. Дойдеш до известно място, спреш се, ограничение има. След туй започва другият процес. Чувстваш една свобода, че онова, което си приел, свободно можеш да го издишаш навън. Това наричаме правилния процес на вдишки и издишки. Ако не си свободен да дишаш, тогава ще се случи нещо. Какво? Ако не дишаш, какво ще стане? – Ще припаднеш, ще изгубиш съзнание. Но ако не можеш да издишаш, какво ще бъде? Пак ще имате същите резултати. Какъв ще бъде резултатът, ако не можете да приемете въздуха? Ако приемете въздуха и не можете да издишате, какъв ще бъде резултатът? Сега да направим по-тънки, метафизически разсъждения. Сега вече влизаме в една област, която е над физиката. Тя не е физика, но не е и метафизика. Параметафизика е. Какъв беше примерът? Че не можеш да дишаш и не можеш да издишаш. Казва някой: „Свободен си“. Да дишаш и да издишаш има граници. Свободата на дишането има граници. Но свободата има две страни: колкото дишаш, толкова и ще

издишаш. То е разумен акт на обмяна. Трябва да знаеш, че след като си имал едно приятно чувство – това е една вдишка. Следователно, щом си учен, трябва да знаеш, че след приятното чувство непременно ще дойде неприятно. Ти не си разбрал. Ти се въртиш. Щом е неприятно, издишка е. А приятното какво е? Какво ще дойде след приятното? – Неприятното. След неприятното? – Приятно. Сега, от вашето гледище, вие всякога искате да имате приятни чувства. Възможно ли е това? Възможно ли е: само вдишваш, без да издишваш? Невъзможно е. Психологически, [на] противоречията, които сега съществуват в ума ви, вие туряте едностранчиви обяснения. Казвате: „Аз трябва да бъда свободен". В какво седи свободата? Свободата седи, най-първо, да знаеш да дишаш и свободата седи да знаеш да издишаш. Да знаеш колко въздух да възприемеш. Да знаеш навън колко въздух да дадеш. От възприетия въздух нищо да не остане в дробовете. Питам: Ако ти си имал приятно чувство и [то] се [е] заменило с едно неприятно и ако в тебе [о]стане възпоминанието не за неприятността, но за приятното – значи процесът на вдишването е [правилен]. Щом помниш повече неприятното от приятното – изваждам другия закон, че процесът е неправилен в тебе. Щом смяната на радостите и скърбите не е правилна, скърбите оставят по-силен отпечатък. А някой път може и процесът на радостите да е по-силен, приятното впечатление остава. Ние оставаме с приятно[то] впечатление. Когато говорим, че когато си скърбен – трябва да си радостен, и когато си радостен – пак да си радостен, вие трябва да разбирате параметафизиката. Ти си недоволен от скръбта, не разбираш, че тя е процес. Защото, ако ти не знаеш как с нея да се справиш, смъртта ще дойде. Ако не знаеш как да се справиш с радостта, пак смъртта ще дойде. И в радостите ще умреш, и в скърбите ще умреш. Ако процесът е правилен, и в скърбите ще живееш, и в радостите ще живееш. Затуй казвам, че в правилния процес на скръбта и в правилния процес на радостта се проявява животът. Вие ще ми кажете, че това от научно гледище е един парадокс. Че парадокс, значи, извън физическия свят. Че там има нещо необяснимо. Всичките разумни неща, всички ония неща, които ние не можем да обясним, са разумни. Всяко нещо, което можем да обясним, е неразумно. Всички неща, които обясняваме, са неразбрани. Всички неща, които не можем да обясним, са разумни. Сега, ти имаш всичкото съвременно знание, което можеш да обясниш, и остава в ума ти нещо, което не можеш да обясниш, което е по-важно.

Сега, параметафизика. Представете си, че ти знаеш, как е станал хлябът мухлясъл; ти в торбата носиш мухлясъл хляб и знаеш при какви условия е станало това. Питам: Какво ви ползува вашето знание, как е мухлясъл хлябът. Никой не иска този хляб. Представете си, че вие носите в торбата си пресен хляб и не може да го обясните никак. Кое знание ви е потребно?

Пресен хляб ли да носите и да не можете да го обясните или мухлясъл хляб да носите, научно обяснен? В съвременната наука ние както живеем, ние сме недоволни от разумния свят, който [не] познаваме и сме доволни от неразумния свят, който познаваме. Всички неразумни работи ние хвалим: „Това е тъй, това е тъй".

Аз лансирам сега една теория, че на слънцето има 45 милиона градуса. Казвам: Това са последните научни изследвания на инструментите. От де го знаят инструментите? Имаме барометър, който показва налягането. По изводите от налягането [познават], че времето ще се развали. Показва една промяна вътре. Но каква е тази промяна, ще зависи и от други неща. Има известни тежнения във въздуха, сгъстяване има, хигрометърът показва известно разширение, известно количество влага. Но това още не показва развала на времето. Или пък увеличаването, или намаляването на температурата. Тогава изстудяването – как ще го обясните барометрически? Ако вие сте неразположен, хигрометрическо явление ли е или барометрическо?

Ще ви приведа един факт. Често, когато някой е радостен, друг му казва: „Не се радвай, ще плачеш утре. Днес много се радваш, утре ще плачеш. Аз ти казвам, че ще плачеш". Де е неестественото в плача? Значи той бил много радостен и после плаче. Щом човек е радостен и после скърбен, непременно той ще плаче. Плачът, той е резултат. Той се радва и скърби, за да плаче. Плачът е крайният резултат на скърбите и на радостите. От радост плаче човек и от скръб плаче. [Така] че плачът е крайният резултат. Ако не плачеш, ти не си радостен. И ако не плачеш, ти не си скърбен. Щом си плакъл, ти си се радвал и си скърбял. Ами сълзите показват, че като се съединят радостта и скръбта, образуват се капчици. Ако ги анализираш, съдържат радост и скръб. Времето, като поскърби и като се порадва, то започва да плаче – това е дъждът. Ние, като плачем някой път, значи сме се радвали и сме скърбили. Това време се сърди и гърми. След този гърмеж аз се усещам много приятно. Че подухнало вятър, топло течение, студено течение, че гърмеж имало, дъжд паднал – да ти е приятно. Казва: „Много хубаво стана, че има дъжд". Защото и в човека работите като стават, същият закон е. Този гърмеж, той е разумен, той е потребен. Турците казват: „донанма"*. Като дойде параход някъде, [има] гърмежи, започнат ония гърмежи на парахода; който не знае, ще се уплаши, който знае, ще каже: „Това е увеселение". Когато има светкавици по небето, разумни същества минават покрай земята, направят увеселение, снаряди пращат, хората се уплашат. Обясняват го физически. Неразбрана е тази работа. Зад всичко туй седи нещо разумно. Земята се движи, нали така? Защо се движи? Някой параход се движи в морето – защо се движи? Защото някоя компания има нужда да се движат [параходи], да става

търговска обмяна в природата. Ако земята се движи, каква е целта на движението на земята? Никога не може да се обясни, че трябва да се движи. Движи се, защото трябва да се движи. Не може да [не] се движи. Защо дишаш? Защото не можеш да не дишаш. Защото не може другояче. Как ще обясните? Фактите са факти. Казва: „Да обясним факта". Фактът си е факт. Дали го знаеш или не, той е факт. Ако научно можеш да го обясниш, ни най-малко на самия процес няма да придадеш нещо със своите научни обяснения. Но няма да [внесеш] нещо анормално. Сега казвате: „Може човек и да не диша". Има друго едно състояние. Например, ако ти можеш за 20 минути да спреш дишането, какво показва? Значи зависи от силата на твоето знание. Ако можеш този процес да го спреш 20 минути, нито да дишаш, нито да издишаш, вече ще минеш в друга една област. Значи на физическото поле трябва да дишаш, ако искаш да владееш себе си. Ако много бързо дишаш и издишаш, то е нездравословно състояние. Понеже, ако всеки ден вали дъжд, няма да остане време за работа. Разбирам веднъж през седмицата да вали или през месеца 3–4 пъти, но всеки ден – и сутрин, и обед, и вечер – то е неестествено. Дишането, когато е бързо, не е добро. Понеже, като се приеме въздуха в дробовете, тези клетки вътре, които имат своята функция да изваждат жизнената енергия или да изтеглят праната, която носи живот в себе си, не могат да извадят тази енергия. В бързото дишане не може човек да извади тази енергия. Трябва да задържиш въздуха толкова време, докато извадиш всичката енергия, която е потребна. Щом [я] извадиш, тогава въздуха ще повърнеш назад, за да приемеш пак наново. С всяка една вдишка приемаш въздух, а с всяка издишка изпращаш въздуха навън, за да дойде вторият процес. Животът влиза и излиза. Продължителното време на дишането показва начина, по който животът идва. Забелязва се: онези хора, които много бързо дишат, са сприхави, кибритлии; онези, които задържат въздуха 4–5 минути, лесно не можеш да ги раздразниш. Но то е пак параметафизика. Вземете онези, които дишат бързо, са нервни; онези, които не дишат така бързо и те са нервни, но по-малко, малко са по-търпеливи. На какво се дължи нервността у човека? Нервността у хората по някой път се дължи на чрезмерната енергия, която се натрупва в нервната система. Търсиш начин да я изразходваш. Щом си недоволен, имаш повече, търсиш някого да натовариш. Ще нахукаш някого, казваш: „Олекна ми". Някой път се натрупало нещо, като кажеш, тебе ти олекне, но на онзи, на когото си се нахвърлил, на него стане мъчно. Той пък намери някого другиго. По някой път това се случва в семейството. Казват: „Не знаем какво става с нашия баща, иде отвън натоварен". Като дойде, скара се с жена си, с децата си, с всички се скара. Отвън нещо има, в къщи се кара. Често вие се карате на вашите приятели, казвате: „Не ме бутай, напушен съм". Хубаво, как се разпушвате вие? Не зная дали сте пили шампанско. Отваряли ли сте шише с шампанско? Много силно гърми.

Защо гърми, научно може да се обясни. Ако не сте внимателни, всичкото съдържание на шишето ще изскочи навън. Вие като се гневите, вие пиете шампанско. Щом някой гръмне, шампанското изтече. Трябва да сте много внимателни, да не би шампанското да отиде до тавана. В шампанското се набира енергия и търси начин на разширение и свобода. [Вие] по някой път искате свобода. Да се скарате с някого, да бъдете свободни. Но вие може да впрегнете вашата енергия, вашето недоволство. Като сте готови някъде да се скарате, какво правите? Старият метод е: винаги ще намериш някого, ще си пуснеш пояса. Ще го пуснеш и ще дебнеш само някой да го настъпи. За малките работи ще се скарате и после казвате: „Олекна ми". То е стар метод. Без да пуснеш пояса, как трябва да смениш своето състояние? Не може да се избавиш. Туй състояние ще дойде. Трябва по разумен метод да се справиш. Всякога, във всяка една скръб, която чувствувате, направете наблюдение, ще имате придобивка. Мене ми са разправяли някои, че при скръбта определят колко материално ще спечелят. Някой път, когато е много радостен, [човек] ще има някаква загуба. Те са неща, нови явления. Като се радва, казва: „Ще ми дойде една загуба". Ще дойде нещо, ще изгуби 10, 15, 20 хиляди лева. Някой път дойде голяма скръб, погледнеш – 10–15 хиляди лева спечелил. Някои хора казват, че когато тъгуват, парите ще дойдат. Като се радват, ще имат загуба. Кое е по-хубаво: да се радвате или да скърбите? Като скърбите, парите ще дойдат, като се радвате, парите ще хвръкнат. Това е параметафизика. Защо е така, не се знае. Някой казва: „Много съм радостен, ще има да ми пати главата, нещо ще изгубя". Някои са забелязали: щом имаме скръб, ще дойде нещо хубаво. Или някой път – засърбяла те ръката. Ако те сърби лявата ръка, казваш: „Ще вземам". А пък, ако те сърби дясната ръка, казваш: „Ще давам".

Но изобщо, ще забележите, че скърбите и радостите се сменят. Една голяма скръб се сменя с една голяма радост. Всяка скръб носи една радост, а радостта някой път е свързана с известни материални блага. След всяка скръб човек става по-здрав. След всяка радост човек става физически по-слаб. Чрез страданията организмът се уякчава, а при радостите става разширение, което минава като отслабване на организма.

Понеже вие сте недоволни от живота, какво трябва да се прави? Ако сте радостни, вие сте доволни от радостите. Какъв е вашият проект, за да оправите скърбите в света? Всички сте недоволни. Трябва да имате едно състояние, с което да се махнат скърбите. По кой начин могат да се махнат? Представете си, че иде един човек и казва: „Баща ви умря. Видях – баща ви на улицата умря". Вие плачете, но това не е бил баща ви. Вие плакахте половин час, че баща ви умрял. Иде друг човек и казва, че не той, друг човек бил. След туй вие сте радостен, че не е баща ви. Питам: В дадения

случай защо страдахте вие? Защо се доверихте на другия, който ви каза, че баща ви умрял. Вие вярвате в неща, които никога не стават. Щом вярваш, че баща ти умрял, той не е баща ти. Щом умира, той не е ваш баща. Щом живее, той е ваш баща. Всеки, който живее, баща ви е. Всеки ваш приятел, който умира, не е ваш приятел. Който не умира, той е ваш приятел. Ако имате един неприятел, който не умира, той не ви е неприятел, той ви е приятел. Параметафизика е това. То е неразбрано. Ние страдаме някой път от неща неразбрани. Всякога страданията произтичат от неразбрани работи. Баща ти умрял. Ти това не знаеш, повярваш, казва ти: „Видях баща ти, че умря". Но той не е бил баща ти. Най-после да можеш да се увериш, че баща ти умрял. Да кажем, престанал вашият баща да диша и да издиша, вие [си] го представяте, че той умрял. Добре, ако това е вярно, тогава всичките причини трябва да се обяснят по същия начин. Имате замръзнала вода, стопявате я, първата вода изчезне. След туй вземате вода[та] и я туряте в котела вътре. Изпарява се, изчезва. Започнете да плачете, докато всичката тази вода се повърне. Ще дойде, ще пиете от нея. В този процес на промени водата се е освежила. От твърдо, течно, [във] въздухообразно състояние минала. Ако тази вода не минава през тези процеси, тя не може да обнови живота. Тъй и водата живее по този начин. Всичките процеси, които стават, са подобни на този и имат смисъл.

Дойдем до човека, казваме: „Човек трябва да умре". Какво разбираме под думата „смърт"? Да престане да живее. Ще се измени външната форма на баща ви. Той няма да бъде [това, което е бил досега]. Утре вашият баща ще го намерите, [като] едно малко дете се преродил, носят го на ръце. Той забравил, че е ваш баща. Сега вие казвате: „Защо е така?" Ще си послужа с друг един пример: Представете си, че известен господин играл на сцената ролята на цар, представлявал руския цар, заповядвал. Той цар ли е? Представлява някаква идея. Свърши се представлението, снеме царската дреха, като един обикновен човек в света остане. Представете си, че вие искате да бъдете философ в света. Може ли човек да бъде философ? Може. Актьорство е. Човек може да бъде поет, актьорство е. Може да бъде дипломат, актьорство е. Може да бъде учен, актьорство е. Ще играеш ролята. След като слезеш от сцената, ще бъдеш обикновен човек. Ти, докато играеш ролята на руския цар, важно е. Щом не я играеш, казваш: „Едно време играх ролята на руски цар". Но може ли ти да имаш понятие – туй истинско понятие на един цар, който управлявал един народ? Ти, който играеш на сцената, и на истинския цар опитността една и съща ли е? Не е една и съща. Ти, преди да носиш името философ, ти си философ. Какво ще ти придаде философията [на] тебе? Ти си бил поет, преди да ти турят това име. Ти искаш отвън да бъдеш красив. Ти в себе си имаш тази възможност да бъдеш красив. Ти можеш да бъдеш силен. Това са условия, това е вложено в тебе. Ти можеш да бъдеш радостен, весел, скърбен, какво

ли не. Зависи, ако знаеш, по някой път е необходимо страданието. Майсторлък има да създадеш страдание, защото без страдание е още по-лошо. С радости животът е щастлив, но със страдания е още по-щастлив. След всяка радост идва една скръб и ти забравяш за радостта.

Кажете ми сега, какво заключение ще си извадите? Какво трябва да се прави? Не трябва да се обезсърчавате в живота. [Необходимо] е приложение на параметафизиката. Така е писано в ролята – ти да минаваш за безпаричен, ти [да] минаваш за беден човек. За колко? „За един час отгоре той е просяк" – ще ходиш да просиш. След един час твоята просия ще свърши. Като свърши представлението, свърши се просията. Казват: „Имаме страдания". Роля имаш, ще трае половин час. В колко действия вземаш участие, колко ще продължи? Може да е в едно действие, може да е в две. Всяко страдание има определено време. Щом мине това време, страданието престава. Сега се поддържа [идеята], че когато един скърби, едновременно друг се радва. И не може да се образува радост, ако някой не скърби. Не може да се образува скръб, ако няма някой да се радва. Скръбта се образува от радостта и радостта се образува от скръбта. Ти не можеш да се радваш, ако някой не скърби. И щом някой скърби, друг непременно ще се радва. Следователно, за да се радваш, някой за[ради] тебе трябва да скърби. А пък без да скърбиш, ти не можеш да се радваш. „Жена кога ражда, – казва Христос, – на скръб е". Защото човек ще се роди. Когато учите в училището, не може да не скърбите. Някой път се радваш – научил си урока. Някой път скърбиш, не знаеш. Някои учители са такива, като че те дебне – и ти се сгушиш. Той казва: „Иван Димитров, станете!" Ти не знаеш – и пред всички другари падне авторитетът ти. След туй се извиняваш, че си бил неразположен. Започваш да манкираш, казваш: „Аз нямах време да науча". Имате урок по история и учителят пита: „Я, Иван Димитров, кога се е родил Сократ? Ами Платон?" Не знаеш. Сега вие сте влезли в една област и се неутрализират нещата. Защо искате постоянно да се радвате, не искате да скърбите? Вие всички искате да бъдете богати. Никой не иска да бъде сиромах. Погрешката седи в това, че вие всички не сте доволни от това, което имате; недоволни сте от реда, който съществува в природата. За вас [трябва] да бъде еднакво приятно, когато сте сиромах и когато сте богат. И богат като сте, и сиромах като сте, да имате еднакво същото разположение. При богатството ще бъдеш жена, а при сиромашията ще бъдеш мъж. Нищо повече. След като се сменят радостта и скръбта, тогава ще имаш деца. Ако си радостен, какво ще бъде? Дъщеря ще имаш. Ако скърбиш? И скръбта ражда. Какво ще имаш при скръбта? Син ще имаш. Какво лошо има, че си придобил една дъщеря? Радвай се на дъщеря си, радвай се на сина си. Радостта ражда дъщерите, скръбта ражда синовете. Де е злото сега? Кажете ми. В живота се радват, кога имат мъжки деца. Хората се радват на резултатите на скърбите, но не

се радват толкова на резултатите на радостите. И в живота вие искате да бъдете винаги щастливи. При щастието женски имате, какво ще ги правите, къде ще ги жените? Кажете ми. Когато някой иска да бъде щастлив, ще има толкоз дъщери. Няма момци, какво ще ги прави, ще му изядат ушите. Параметафизика е това. Казваме: „Не е потребно всякога човек да бъде радостен, понеже ще народи много дъщери, какво ще ги прави?" Една дъщеря, един син, после пак дъщеря, пак син. В живота дъщерите и синовете, това са резултати, без да знаем какво е родено. Да обясня. Не можем да кажем, защо е потребна скръбта. Тя е един велик процес. Това е мъжкият принцип. При скърбите, при сиромашията, при страданията ти няма да употребяваш мекия елемент, да бъдеш кокона, ще се опретнеш, ще работиш. При богатството ръцете са мекички, ръкавички има, нежни са. Хубаво е, не е лошо. Онези, които слугуват, те се учат от тях. Те ще се научат, но той [с меките ръце] ще остане невежа. Ти скърбиш или се радваш сега? /Към един брат/ – „Повече скърбя". – Мъжки раждаш, ражда се една мисъл или едно чувство. Кога? Всякога в скръбта се раждат мисли, които имат мъжки характер, или чувства с мъжки характер. Има чувства мъжки. Разбира се, за един мъж е по-лесно да се бие. При това, при скърбите нещата се оформяват. Вътрешните скърби [са] както при голямото налягане – има[т] голямо налягане. Всяко чувствуване, което човек има, ако не мине през процеса на страданието, [не може да се оформи]. Страданието е процес на сгъстяване, оформяване. Нещата без скърбите не могат да се оформят. Страданието е един процес, радостта е друг процес. Те са два процеса, които се сменят. Скръбта е другият процес, при който нещата трябва да се оплодят. Завършените форми са резултат, ние за тях мислим и говорим. Процес е това. Ако ти не минеш през процеса на страданието, ако ти не минеш през процеса на радостта, тия, завършените форми не могат да съществуват. Там е всичката философия на нещата. Всяко едно страдание какво може да ви донесе? Страданието е спасителен процес. Има едно страдание, когато човек се дразни. Вие как се лекувате, когато се дразните, когато сте крайно неразположени, когато всяка стъпка, всяка мисъл ви нервира, раздразнени сте. Дръжте съзнанието си будно! Кой как те бутне – дразниш се. [В] състоянието, от което се дразниш, ако можеш да се въздържиш, ще спестиш известна енергия. При всяко дразнене се иска да се въздържате. Един момент, втори, трети, четвърти, пети, шести, половин час, един час, вие ще се усилите, ще добиете енергия. Някой път човек трябва да се въздържа, за да бъде силен.

Та старите философи, без да са го обяснявали, когато постъпвали учениците в училището, те са ги поставяли на разни изпити. Някои са ги боли с игла. Имали такива, забие шилото на един милиметър в този, който постъпвал в окултната школа. Забие го половин милиметър, той подскочи. Таман отмине, дойде друг. И така, цяла година ще те прекарат през този

изпит. Ако можеш да издържиш, [но] с туй няма да се освободиш. [И] другите ученици ще те бодат, и ако издържиш първото изпитание, то е първото посвещение. Изтърпял си първото изпитание. Второто е друго. Виждат те крайно честолюбив, горделив. Тогава цяла година ще те подиграват, такива шеги и подигравки ще понесеш, и ако можеш да издържиш, то е второто посвещение. Кажат ти една дума, да не се измени лицето ти. Сега вие всички минавате през посвещение. Вие се посвещавате, без да знаете. Някой път дойде някой с шилото. Току дойде, мушне те, ще кажеш: „На изпит съм". И като че нищо не е станало. „Да спи зло под камък" – така ще кажеш. Сега, вторият метод: за да се освободи ученикът, който е минал през първото посвещение, ще му дадат едно шило и на него. Казва: „Всеки, който те бодне, и ти ще го боднеш". Той ще знае, че [си] минал изпита благополучно. И те не го бутат вече. След като те мушне някой, и ти ще го мушнеш; всички, които са те мушкали, и ти ще ги мушкаш. Те казват: „И той вече мушка". Сега, туй вие си го знаете, аз го обяснявам. Вие го знаете и трябва да се мушкате. Като мушнеш някого, казваш: „Аз минах този изпит". Като го мушнеш, той знае, че си минал този изпит. Щом не мушкаш, тогава си на изпит. Щом мушкаш, минал си вече благополучно изпита. Казват: „Много мушка". Минал човекът изпита, посвещение минал, оставете го. Ако имаш шило, значи си минал изпита, ако нямаш, гледай да добиеш.

Казвате: „Никое явление не е без причина". Всичко онова, което става в природата, си има свои причини. Ако знаем причините, ще знаем последствията. Ние се интересуваме от последствията, защото без тях ще останат нещата неизяснени. Ние се интересуваме от това, което придобиваме. За нас е важен резултатът. Страданието произтича от друга една причина – че организмът се разширява. Ако вие на едно дете поставите обуща, които носило преди 5–6 години, то започне да вика, да плаче. То не се радва на тесните обуща. Страданието показва, че формата на обущата трябва да се смени. Радостта на детето показва, че формата е нагодена на крака – радва се, знаеш, че обущата са на място. Страданието служи като един указател и радостта служи като един указател. В едно отношение радостта показва, че обущата са на място; страданието показва, че обущата са негодни за носене. И в единия, и в другия случай сме на правия път. Двата случая са на място. Скърбиш, ще видиш, дали обущата не са тесни. Ако обущата са причина, ще кажеш: „Нови обуща!" Ако шапката е причина – нова! Ако дрехата е причина – нова! Ако яденето е причина – откажи се от него! Тъй щото, скръбта винаги показва, каква реформа трябва да направиш в себе си, за да имаш радост. Всяка скръб показва – една малка реформа да направиш в себе си. Скръбта показва хода на растенето. Ако ти не вървиш по пътя на нейното указание, ти не можеш да имаш радост. Скръбта показва пътя на растенето, трябва да

измениш формата. Скръбта е един вид указател в живота. Тогава ще дойдете до параметафизика[та]. Че като говоря за обущата, значи, някой път скърбите може да произтичат от факта, че у тебе добродетелите са слаби. Скръбта може да произтича [от това], че справедливостта е слаба. Скръбта може да произтича [от факта], че разумността в тебе е слаба. Право не мислиш. Трябва да измениш положението в добродетелта, да смениш добродетелите, да знаеш всеки един момент [каква добродетел е необходима].

Сега какво разбрахте? Колко неща ще останат във вас? Ако радостта е А и скръбта е В, имате отношение: А се отнася към В, както радостта се отнася към скръбта. Ако имате А:В, ще имате [и] В:А. Какъв ще бъде резултатът? В даден случай, като скърбим, чувстваме какво сме изгубили. Ние чувстваме, че сме изгубили нещо. Например, най-първо представете си, че сме [свободни], нямаме никакъв товар. Турят 20 килограма на гърба ви за дълъг път, чувстваш тежестта. В първото положение, когато сме били свободни, нас ни беше приятно, а сега, с 20 килограма на гърба, чувстваме известна неприятност. За да се освободиш сега от този товар, какво трябва да правиш? От мене зависи да снема, понеже мисля, че този товар ми е потребен за дългия път. Какво трябва да правите, за да се избавите от неприятностите? Ако цениш здравето си, имаш 400–500 лева, ще си купиш едно магаре, ще натовариш товара на магарето, то напред, ти отзад. Казвам: Когато впрегнеш една идея, едно разбиране, то ще ти помогне. В дадения случай, какво нещо е разбирането? Разбирането – това е магарето. Казва: „Разумен [е] човекът“ – магарето е натоварено. Защото в разбирането, снемаш товара [от себе си] на магарето. Ако нямаш разбиране, ти ще носиш товара; ако имаш разбиране, магарето ще носи товара. В разбирането – ако си разумен, товарът ще слезе от гърба ти, магарето ще го носи. По-низше същество ти си натоварил. Някъде ще товариш, някъде ще разтоварваш. Ти себе си като товариш и разтоварваш, няма кой да ти благодари. Имаше един приятел в Търново, магарето, като го види насреща, почва да реве, той го разтоварил. Значи, товарно животно е разбирането. Щом имате правилно разбиране за нещата, вие имате едно товарно животно, което може да носи. Следователно, когато ние казваме, че човек може да разсъждава, че трябва да постъпва разумно, той има по-низш живот, върху който да сложи товара на висшия живот. Висшият живот не се нуждае от много товар. Ако ти натовариш висшия живот с товар, ти не си разумен. Големият товар принадлежи на низшия живот. На висшия живот – по възможност по-малък товар. Той си има това, което му трябва. А в низшия живот много се товариш. Когато се товарим с много скърби и страдания, ние сме в низшия живот; когато се разтоварваме от скърбите и страданията, ние сме във висшия живот. По възможност – повече радости и по-малко скърби. Значи – разумно да ги

разяснявате.

Божият Дух носи всичките блага на живота.

8. *Лекция на Младежкия окултен клас,*
държана от Учителя на
15.XI.1935 год., петък, 5 ч. с.,
София – Изгрев

1935_11_17 Плевели
неделна беседа

ПЛЕВЕЛИ

Отче наш.

„Ще се развеселя“.

Ще прочета 13-та глава от Матея, от 24-тия стих надолу.

„Духът Божий“.

„И посея плевели на нивата и си отиде.“

Ще говоря върху думата „плевели“ от прочетения 25-ти стих. В съвременния живот съществуват ред противоречия, без да могат хората да си ги изяснят, без да могат да си обяснят техния произход. Съвременната наука едва сега започва да ни обяснява как са се създали противоречията. Например, откъде е произлязла болестта малария. Хрумнало е на ума на един комар да си забие хобота на някой човек и като пие малко от кръвта му, после оставя малки същества, които почват бързо да се размножават. Този човек казва: „Здрав бях, а сега съм болен. Откъде ми дойде това нещо?“ Един комар дошел, спрял се някъде, забил си хобота и маларията дошла. И след това този човек ще вика лекар да дойде да го лекува. Понякога трябва да се минат години, докато този човек се излекува. Търговец си, изгубиш 200 хиляди лева и след това в ума ти се яви една опасна мисъл и ставаш неврастеник. Тогава казваш: „Здрав човек бях, но сега съм болен.“ Защо си болен? – Защото си изгубил 200 хиляди лева. Нищо не струват тия 200 хиляди лева, но загубата на тия пари, като комара, оставят в ума ти бацили, които създават неврастенията. Как ще се излекува този човек? – Върнете му тия пари и неврастенията ще изчезне.

„Плевели.“ Тия плевели съществуват навсякъде и съвременните хора ги обясняват по разни начини. Те не спъват цялото човечество, но индивидуално спъват хората, спъват техните мисли, техните чувства, правят големи пакости. Плевелите съществуват навсякъде. Те могат да се родят между двама приятели и да падне един от тях. Какво представят плевелите? – Те представят кривите схващания, кривите заблуждения на хората. Навсякъде съществуват криви схващания и заблуждения. Навсякъде съществува неразбиране на онова, което природата е създала.

Сега ние се мъчим да си обясним защо земята е създадена. Но да оставим този въпрос настрана, той е един широк въпрос. Когато земята се е създавала, нашето съзнание не е било свободно. Защо се е създала земята не знаем, но че сме на земята, това знаем. Човек може да не е присъствувал там, когато се е създавал един голям, модерен параход, но се е качил на

него и пътува. Може да не знаете как и кога се е създал големият френцузки параход „Нормандия“, но можете да се качите на него и да пътувате с него. Сега и в Англия има такъв голям параход, който още не е пуснат в движение. Той носи името на една от английските кралици. Имаме ред изобретатели и изобретения, едни от изобретенията са полезни, а други са вредни. Вземете за пример сегашните картечници. Имаме картечници, които в една минута хвърлят хиляди куршуми – скорострелки. Вредни са също така и задушливите газове. Това е физическата страна. Имаме и книги, било религиозни или научни, или с някакви тенденции, които са поставили хората в крив път. Те учат човека на неща, които не са: и в науката те учат, и в семейството те учат – навсякъде. Говорят за някакво приложение, но като опиташ, виждаш, че няма никакво приложение. Според мене истина е само това, което има поне едно малко приложение в живота. Дойде един лекар, даде ти една рецепта, едно лекарство и ти го вземаш един, два и повече пъти, но болестта не минава. Едно лекарство е ефикасно, когато като го вземеш един път, и с това се свърши. Това показва, че това лекарство помага. Има лекарства, които действуват.

Ще приведа един анекдот, да видите как действува внушението. Някъде внушението не работи, а някъде работи. По какво се отличава реалността в едно отношение от нереалността? С внушението ти може да държиш един човек гладен 20–30–40 деня, но с това внушение той постепенно ще почне да губи от теглото си и ще дойде до положение, дето повече не ще може да издържа. След като го държиш три месеца гладен с внушение, най-после той ще заспи, а щом го храниш, въпросът вече е друг. Той започва да печели по малко в тежестта си, да придобива нещо. Следователно, в живота си ние имаме два процеса: в младините си човек постоянно печели. Детето постоянно расте, в младините си също, и до 45-тата си година все притуря нещо. От 45 години той постепенно губи по малко: с по един милиграм, после с един грам, с един килограм и така тежестта се губи, докато с увеличаване на годините дохожда на 80–90–100–120 години и той изгубва много нещо от себе си, от своето тегло. Ние не си даваме отчет какво става, а казваме: „Остаря този човек!“ Тогава какъв смисъл има един живот, който остарява? Но това не се отнася до живота, животът никога не остарява. Животът всякога е млад. Само в едно отношение съм съгласен с вас, че животът е стар, в смисъл на вечен. Думата „стар“ произтича от думата „сатан“, което значи да се проявиш. Това, което се е проявило в даден случай, е старо. Старият човек, следователно, се е проявил. Стар човек не е онзи, който е изгубил своята сила, но който се е проявил. Но има и второ разбиране. Стар човек е онзи, който е бил първоначално умен и се е проявил, но отпосле е изгубил силата си. Той е бил умен човек, но отпосле е изгубил силата си и станал извеян вече. Хората употребяват

думата „извеян“ за стар човек, в смисъл, че не мисли вече. Не е право това. Старите хора са много по-умни от младите. Нищо повече! Това са наблюдения. Обаче когато младият иска да се мери със стария, за да се насърчи, той казва на стария: Той е стар човек, той е отслабнал вече. Не е така. Старите хора са силни. Ето вземете в борбата с нашия пехливанин – Дан Колов, излезе да се бори един млад човек – Ферещанов, но Дан Колов, който беше по-стар от него, го надви.

Понякога вие разглеждате явленията такива, каквито не са. Има неща, които не са обяснени научно. Сега ще ви приведа един анекдот. Един стар дядо видял един трап и си казал: „На млади години прескачах много такива трапове, и сега мога да го прескоча.“ Затичал се и хоп – в трапа. Почнал да мисли и си казал: „На млади години не беше така, но като поостарее човек, така става.“ После се огледал наоколо и като видял, че никой не го вижда, казал: „Каквото беше на млади години, така е и сега, на стари години.“ Глупавият на стари години е глупав и на младини. Човек не е нищо друго освен израз на това, което носи в себе си. Думата „глупав“ ние не вземаме в обидна смисъл, а за недоразвитите способности, които човек има в себе си. Сегашните хора страдат не от недоимък, но от голямо изобилие. Човек има много дарби в себе си, които не е развил и вървят в крива посока на живота, вследствие на неразбиране. В съвременната култура хората търсят своето щастие там, дето го няма. Природата обича разнообразието. Няма две същества в света, които природата да е надарила еднакво. Тя е надарила всички различно. Всеки трябва да се развива в своята среда. Една жена не може да развие качествата на един мъж и един мъж не може да развие качествата на една жена. Те се различават. После, и бащата не може да има качествата на своето дете. Той е бил дете, но това дете, което се ражда от него, има свои качества, които го различават. До известна възраст детето се различава от баща си, но после започва да мяза на него. Гледате един млад човек, сравнявате неговата физиономия с тази в детинството му и след време с тази от детинството му, неговата старост и виждате колко се различават тия физиономии. Грамадна разлика съществува! Вие не можете да намерите спомен от онези благородни черти, които е имал някога. Като че друго някакво същество е сега. Той си носи своите възпоменания от детинството си.

Сега да оставим тия неща настрана. Аз наричам тия неща необясними. Според мене нещата, които ние не можем да обясним, са по-приятни за изследване от тези, които можем да изследваме и да обясним. По-приятно е да бъдеш при една голяма река, отколкото при едно малко ручейче, което едва цицирика, че образува само кал. В това малко ручейче нищо няма за обяснение. Седиш при една голяма българска река, при нея има голямо разнообразие, а при ручейчето има само кал. Та, и да обясните

малките дребни работи, които всеки може да прекрачи, това не е наука. Големите работи, които не могат да се обяснят, представят интерес. Ние обясняваме само една фаза от големите работи. Например, ние обясняваме факта, че месечината се пълни и празни. Всъщност месечината пълни *ли* се и празни *ли* се? Това са наши понятия. Месечината е една и съща и като се пълни, и като се празни. Тя нищо не губи от тежестта си. В тези фази на пълнене и изпразване тя има особено отношение по отношение на Земята. Наши понятия са тези за разпръсване на месечината. Българите, например, имат понятие, че могат да свалят месечината на земята и да я издоят като крава. Месечината дои *ли* се? Не се дои. Това не е право. Някои могат да доят месечината, то е друг въпрос. Това е алегоричен език и който разбира смисъла, знае какво се разбира под думите – да се издои месечината. В тези думи хората са турили една идея. Който не разбира тази идея, може да я изтълкува криво. Понякога ние може да разберем криво и теориите на учените. Понякога може да разберем криво и самите учени. Например вземете сега земята, така, както съществува и при каквито условия ние живеем. Религиозните хора, например, мислят, че светът е създаден от Бога, а Бог е най-разумното, най-доброто, най-силното същество в света. Тогава един човек, който не вярва в Бога, ще каже: Как е възможно в един свят, създаден от най-разумното и доброто същество в света, да има толкова много противоречия? Как ще докажете това? Ето, съществуват тия противоречия. Хората се бият, убиват се, изнасилват се помежду си, вършат всички престъпления. Как е възможно тогава в един разумен свят да съществуват такива работи? От друга страна ще кажат някои, че това са изключения, случайности в света. Как е възможно при такива случайности да са се създали такива разумни вагабонти, които да ограбват света? Как е възможно от случайните, от неразумните неща в света да са се създали такива големи различия? Такива различия между хората! И в единия, и в другия случай нещата остават неизяснени. Ние ги схващаме частично и затова казваме, че някои неща са неразумни. Неразумни са тия неща, защото не сме във връзка с тях. Защото всяко нещо, което е свързано с нас, ние считаме за разумно. Всяко нещо, с което не сме свързани, е неразумно за нас, защото няма с какво да го ценим. Тия неща за нас са необясними. Например всеки човек, който ви обича, вие сте свързани с него, неговата обхода е една. А онзи, който не ви обича, който няма никаква връзка с вас, той ще бъде неразумен за вас, неговата обхода ще бъде неразумна и той няма да иска да знае за вашите възгледи, за вашите чувствувания.

Сега аз обяснявам нещата психически, тъй както са в хората. Между хората отпосле се явява една вътрешна борба, те искат да бъдат свободни. Свободата е един импулс в хората. И природата сама иска да се освободи. Има известни ограничения в природата. И тя се стреми към нещо. – Към

какво? – Това е за нас загадка. Това движение, което виждаме в нея. Земята се движи, слънцето се движи, всичко се движи! За какво? И закъде? – Има своя цел. За нас обаче вселената ни интересува дотолкова, доколкото ние можем да бъдем съучастници в благата, които тя има, в работата, която тя върши, и доколкото можем да използуваме тия блага. Нека вземем например сегашното наше развитие. Има ред теории, създадени на Изток, за противоречията, които обясняват и кръщават с различни имена. Някои, като в Индия, обясняват противоречията с думата „карма“. Някои – с думата „съдба“, и казват: „Съдбата му е такава!“ Други пък – с „предопределение“. Възможно е да е така, във всички тия определения все има известна истина. Питам: когато на един учен се яви идеята да отреже един клон от тръна и да го присади с някой съответствуващ клон, какво ще мисли трънът за това? Това е цяло нещастие за тръна? Ще го пресадят и след време на това клонче ще се роди нещо, което съвсем се различава от тръна. Това клонче няма да се развива като трън, а като нещо друго. Трънът може да се присажда, да стане добра подложка. И обратното може да се случи: На една хубава ябълка може отгоре да ѝ се присади дивачка. Тогава питомната ябълка ще се чуди как именно израснаха върху нея тези диви клончета. Та и сегашните хора са присадки. Те едва сега започват да изучават закона на наследствеността както трябва. Този закон не е нищо друго освен една присадка. Някой е наследил нещо от баща си и от майка си. Какво е наследил? Аз вземам първата причина. Как всички хора са излезли от един и същ източник, те трябва да притежават едни и същи качества. И в своето пътуване едни са отишле напред, а други са останали назад. Но има вторични причини, които са спънали човека в неговата еволюция. Вземете например, като изучавате типовете според Ломброзо, има престъпни типове, които се отличават по това, че главата им при ушите е широка. После, обективният им ум е силно развит. Моралните чувства в тях са слабо развити. Те имат почти животински апетит. В крадците пък са силно развити ръцете, те имат дълги ръце. Защо в престъпниците и убийците ръцете са къси и пръстите деформирани? Донякъде и брадата им е деформирана. Това се среща в родените престъпници. Има престъпници, които отпосле са станали такива – при социалните условия. Значи има родени престъпници, има и такива, които отпосле са станали такива. В последните черепът отпосле е деформиран. В крадците е обратното: и ръцете са дълги, и пръстите са дълги. Това донякъде може да се обясни със следното: Понеже в ума на крадеца постоянно седи мисълта да открадне нещо, да бръкне в някой джоб, вследствие на това в ръцете им приижда повече кръв и храни тия части повече от другите. Като държи тази мисъл постоянно в ума си, ръцете им стават дълги. Това е станало от ред поколения. Сега онези, които изучават тия науки, ще кажат, че всички хора, които имат дълги ръце, са крадци. – Днес може да не са крадци, но някога са били такива. Сега са само сръчни

хора. Какво нещо е кражбата? – Кражбата е плевел. Ти искаш по един лесен начин да добиеш благото в живота, за което някои хора с хиляди години са работили, докато го придобият. Ти искаш на негова сметка да ядеш и да пиеш, а той да работи заради тебе. Това са вътрешни разсъждения, които съществуват. Те си имат своето основание. Съвременните учени хора изследват, че всичко това са все анормални състояния на типове, които са родени при неблагоприятни условия, от майки, които са се намирали в болезнено състояние във време на своята бременност. Бащата пък е имал някакъв порок, или е бил пияница, или е имал друг лош навик. Вследствие на това детето се е родило при много лоши условия. Следователно, ако на това дете не се даде някаква външна помощ, то не може да изправи недъзите, с които е присадено. Например, три статистики има в това отношение. Ако бащата е бил гневен във време на зачеването на детето, искал да убие някого, но не е имал благоприятни условия да извърши това убийство, понеже тази мисъл е била постоянно в неговия ум, то когато се зачене детето, което може да бъде син, един ден то непременно ще бъде изпълнител на идеите на своя баща. Синът непременно ще извърши убийството. Значи, ако бащата е искал да извърши, но не е могъл, синът непременно ще извърши това убийство. Както един военен дава заповед на своите войници това да направят, онова да направят и те изпълняват, така и синът изпълнява волята на баща си. И след това вие мислите, че сте свободни, не знаете, че изпълнявате волята на баща си, който ви е дал заповед, още преди да се родите, да направите това или онова. Питам: Кой е отговорен за това? – Отговорен си за това, че без оглед си изпълнил заповедта на баща си. Ти трябваше да подложиш тази заповед на критика, даже и в мирно време.

Разправяше ми един познат военен как генералът му дал заповед да застреля няколко души. Той му казал: „Господин генерал, преди да изпълня заповедта, искам да ми дадете писмено някакъв документ, да зная кой ще носи отговорността за изпълнение на тази заповед. Искам да видя държавният глава подписал ли е тази присъда. Също така искам да зная народът желае ли това нещо. Ако това е само ваше желание, аз искам да намерите друг някой, който да изпълни тази заповед. Аз отказвам да я изпълня.“ Казвам: Така и вие в живота си трябва да подложите на критика всички ваши лоши постъпки. Трябва да знаете на какво основание трябва да изпълните нещо. Ако една постъпка е разумна, можете да я изпълните, но ако не е разумна, ще се откажете. Но да оставим това настрана. Трябва да знаете, че сегашният строй, през който хората минават, не е произволен. Човечеството е минало през много строеве, има още да минава. Каквото и да мислите вие, той е наложен от по-високо място. Сега, според Дарвиновата теория, кажете коя е била подбудителната причина, задето от животно е произлязъл човекът? Има едно предположение, според

което от разумното разумно излиза. Следователно, за да излезе човекът от животното, трябва да е имало една разумна причина, която е работила. Виждате един часовник, но той не е създаден от само себе си. Той не съзнава своето съществувание, но е създаден от една разумна сила, вън от него. Той не съзнава своето съвършенство да показва времето. Един ден, като се развали, той ще отиде при един часовникар и пак ще се върне назад.

Та казвам: У нас има известни идеи, които не са наши. У нас са напластени много архаични идеи. Според Дарвиновата теория ние сме минали през 400 хиляди форми на животинското царство. Всички тия животински форми са оставили у нас своите качества, своите навици. Често в човека се заражда желание да глътне някого. Това е желанието, което рибите имат. То е остатък от времето, когато сте минавали през рибия живот. Понякога у човека се явява желание да обеси някого. Това е желанието на паяка да хване една муха и да я обеси на своята паяджина. Понякога се явява в него желание да хване някого, да го обвие и да му счупи костите. Това е желанието на лъва, на тигъра, на леопарда. Лъвът като хване едно млекопитающе, чукне го с лапата си по главата, счупи я, излезе му мозъкът и по този начин вижда работата му. Та като казвате, че някои неща у вас са наследствени, питам: От кой баща са наследени? Значи, вие имате 400 хиляди форми бащи. Мога да ви ги наредя всичките. Та като казвате, че нещо сте наследили от баща си или от майка си, питам ви: От кой баща и от коя майка от всички тия 400 хиляди видове животни сте наследили дадено качество?През всички тия малки и големи форми сте минали. Във всяка в тези форми ти имаш майка и баща. Кой баща поддържате вие? Турците, които не обичат да мислят много, казват: „Акълъ зарар.“ Това значи: Седем ката горе, седем ката долу – повече от това, от дявола. Няма защо повече да се мисли. Пак ще ви приведа примера за онзи негърски проповедник, в Америка, който минавал за голям философ. Един ден той разправял на слушателите си как Господ създал човека. Като разправял, че цели шест дни работил, докато ги направи, най-после им казал, че Господ турил човека на плета да се суши. Тук се сушил той цели три деня, докато хубаво се изсуши. Като го изсушил, той му вдъхнал нещо в ноздрите. Той станал жива душа, подскочил и се проявил като човек. Като го слушали, един от събранието го запитал: „Господин проповедник, отде е взел Господ този плет, кой го е направил, за да се суши там човекът?“ – „Това не е твоя работа“ – отговорил проповедникът. Значи, негова работа, на проповедника е работа да разправя как Бог сушил човека на плета, а негърът няма право да пита кой е направил този плет? Каква е била идеята на проповедника? Аз мога да обясня какво означават тези пръти, но не мога да обясня каква е била идеята на проповедника. Проповедникът е създал един много оригинален

образ. Той мислил много механически, не че бил създаден човек, тъй както той е мислил. Създаването на човека представя един дълъг период от време. Много време се е минало, докато Бог събере всичкото вещество, от което е създал тялото на човека. Не става дума за неговия дух, но само тялото на човека. Понеже така е било писано, че след като човек е бил направен от пръст, после му се е вдъхнал дух, т.е. човекът станал жива душа. Там всичко е било предвидено. Няма нещо, което да пожелаете и да го няма там. И сегашните най-нови изследвания показват това. Като не знаят тия работи, мнозина мислят, че рибите са невежи. И те си имат градини, и те си имат фенерчета. Даже и хората нямат такива фенерчета, каквито някои риби носят със себе си. Някои риби носят по две фенерчета на опашката си, на устата си – по четири–пет фенерчета носят със себе си, да се осветляват. Защо им са тези електрически батерии? Откъде са ги взели? Сега кой ще ни доказва това? Или ще почнат да ни доказват колко разумно е бил създаден светът от Бога, как го е създал и т.н. Тогава ние ще изпаднем в едно противоречие.

Един евангелски проповедник разправя на сина си: „Синко, ти не знаеш ли колко разумно е създал Господ света? Трябва да знаеш това. Виж само как е създаден щъркелът с дълги крака, да ходи на високи места и с дълъг клюн да лови лесно жабите и змиите. Виж само каква разумност съществува в света!“ Синът казва: „Татко, за щъркела ще бъде хубаво с този клюн да лови лесно жабите и змиите, но за жабите и за змиите какво ще бъде?“ Бащата намира, че с дългия си клюн щъркелът да лови жабите и змиите е много закономерно, но за жабите и змиите какво ще бъде, той не знае. Там неговата закономерност спира. Ние се отдалечаваме по този начин, отдалечаваме и животните от себе си. Има други хора, които гледат по друг начин. И те имат свое мнение. Според тях цялото животинско и растително царство не е било нищо друго освен човекът, разложен на своите части. Цялото животинско и растително царства, които съществуват, се дължат изключително на човека. Човек прави опити със себе си – нищо повече! Господ го е пратил като господар на земята и той си прави опити. А природата постоянно коригира неговите опити. Прогресът седи в това, че природата постоянно коригира неговите постъпки. Тя казва: „Не е право!“ Сегашният морал на хората е по-висок, отколкото едно време. Хората едно време са били по-жестоки, отколкото сега. Например, влезте в света на рибите и ще видите голямата тяхна жестокост. Рибите, които са студенокръвни, се гълтат цели. Даже и сега ще намерите, че една риба е нагълтала една по-малка от нея. Тя пък е нагълтала още по-малка и т.н. Ако разпорите корема на една голяма риба, ще видите, че в нея има друга, която е нагълтала трета. Три риби можете да намерите в корема на една голяма риба. И при този живот в океана никой няма право да протестира. Ще те нагълтат и нищо повече, никой не

хроникира даже тези престъпления. Обаче природата е намерила, че това положение е един от опитите на човека. Едно време Блерио прокара канала. Това представя цяла епоха. Предсказваше се навремето какво голямо благо ще има от аеропланите, а сега тия аероплани снасят своите яйца във въздуха. Те могат да снесат едно яйце от хиляда тона, пълно с взривни вещества. Като падне това яйце на земята, то се размътва наоколо. Хиляди малки се измътват от него. Защо ги прави човек? Всеки човек иска да уплаши другия, да му покаже, че е по-силен. Ето, имаме една война, която сега се води между етиопците и италианците. Италианците употребяват своите аероплани, своите топове и най-модерни оръжия, а етиопците се защищават по стар начин. Италианците се извиняват пред другите народи, че водят една цивилизована война, за да освободят своите от робство. Но дали ще постигнат това или ще създадат ново робство, това е друг въпрос. Защото робството се прекратява в една форма, а се ражда в друга. В едно отношение робството се прекратява, а в друго не. Хубаво е желанието да се създаде свобода на всички, но не се постига това желание. Хубави са всичките теории на хората, те имат свое предназначение. Има учени, има религиозни теории, всички имат за цел да освободят човека от робството. И в науката, и в религията, и моралистите – всички искат да освободят хората от робството. Но щом приложат своите теории, в едно отношение ги освобождават, в друго ги заробват. И в религията е същото: Като освободиха хората от едни заблуждения, наложиха им други. Например, хората вече минаха фазата на идолопоклонството, в неговата груба форма. Ние вече на големи идоли не се кланяме, но в Индия, в Китай ги има още. Обаче нашите идоли са в банките. Като вземете един чек, отидете с него в някоя банка, поклоните се, кажете някоя дума и веднага ти плащат. Само Франция колко милиарда има! Тя държи своите пари 25 метра под земята. Америка ги държи още по-долу. И това са християнски държави, но техният Господ е долу, под земята някъде. Турците казват: Имаш ли пари, има Хасан, нямаш ли пари, няма Хасан. Дали съзнаваме това или не, борбата вътре пак съществува. Борбата съществува независимо от нашите идеи. Съществува една борба, в която, искаме или не искаме, ще вземем участие. Не е изяснено накъде ще гледаш. И между най-добрите хора пак ще има едно състезание. Борбата се започва от най-малките форми, от учениците, от едно поощрение, докато дойде до най-грубите състезания. Като дойдете до външните страни, до политическия живот, там всеки иска да има власт. Слушал съм някой българин да казва: „Да ме направят министър, ще обеся всички.“ Това е стара идея. Кога не са бесели, кога не са убивали? Кога не са клали? Кой как дойде, все коли и беси. Едни ще изчистят, други ще дойдат. В един от островите на Индийския океан се явили едни плъхове, които били много опасни. Затова поискали от Египет, от техните плъхове, които унищожавали другите. Обаче египетските плъхове били по-опасни от другите, които се

размножили на острова. Та самият наш метод, който ние употребяваме за изтребването на нещо, става по-опасен от другия.

Сега ние казваме: Нали човек е направен от Бога, как и откъде се е родило злото? Христос казва: „Враждебник човек е посадил това.“ Какво да правим, да го изтръгнем ли? – Не, има известен период, през който ще го държиш и след това разумно ще се справиш с него. Кога? – Като дойде времето на жетва, тогава ще събереш плевелите на една страна, на едно място, а житото на друго и така ще се освободиш. Във второто поколение, за плевелите не може да има присадка. Например, човек може да тури една присадка, но природата е турила една преграда на този процес. Ти може да съчетаеш една кобила с едно магаре и да имаш един катър, но от катъра по-нататък нищо не можеш да направиш. Катърът си остава катър, той е завършено явление. Значи, ти може да направиш само едно престъпление в живота си, второ престъпление не може да направиш. Природата е турила край на всички престъпления. Но на доброто не е турила край – само в това се различават. Доброто се разплодява, а злото не се разплодява. Че злото съществува, съществува от едно съчетание на доброто със злото. Когато се казва в Писанието, че грешните ще изчезнат, това значи, че те няма да се раждат и сами по себе си ще изчезват. Ако двама грешника се съединят на едно място, те не могат да родят дете. Ако се съединят един грешник и един праведен, само тогава могат да родят едно дете. Ще се роди един катър, но катърът остава безплоден. Значи всички постъпки, които са неестествени, природата ги е осъдила на безплодие, вследствие на което те сами се заличават. Те могат да съществуват един период от 10, 20, 30, 40, 50, 100 години най-много, след което те се заличават. Следователно, когато питаме как ще се оправи светът, казвам: Светът сам по себе си ще се оправи! Тогава и ние ще се оправим. Когато казвам, че светът сам ще се оправи, аз имам пред вид следното: Има три проявления – има един свят, който е механически, разумността я няма там. Той е като една кола. Има един свят, който е разумен, разумността в този свят е отвън. Той представя кола, в която е впрегнат един кон. И най-после имате третото положение: Колата я няма, но човекът се качва на коня – разумността е отвътре. Във втория случай, колата се движи, но конят я тегли. В третия случай човек язди коня, той го управлява. Има и четвърто положение: човекът слиза от коня и нито колата я има, нито коня, човекът сам си върви. Това е истинското положение.

Казвам: Сега има едно социално разрешаване на противоречията, които съществуват за хората. Хората трябва да се ръководят, те трябва да мислят, да поемат новите идеи, или една идея. В това отношение те трябва да направят един опит, не се изисква дълго време. Най-първо ще се направи

един социален опит. Затова в сегашния период, хората трябва да намалят размножаването си. Те трябва да дойдат до положението във всяко семейство да има по две деца само: едно момче и едно момиче. Сега хората ги насърчават да се размножават повече, но те не знаят, че няма условия за това. Навсякъде няма условия – и в селата, и в градовете. Обаче, така, както се увеличават децата, животът ще стане несносен, няма да има храна, няма да има земя за всички. Какво ще правят гражданите с тези деца в оскъдните времена, които днес светът минава? И търговията не върви, а децата трябва да се отглеждат. За тия деца се изискват средства, а те са повече, отколкото са средствата. С това не искам да кажа, че хората не трябва да се размножават, но всякога, когато животът се поддържа, трябва да има толкова средства, колкото са хората или толкова хора, колкото са средствата. Сега е точно обратното, защото държавите се занимават съвсем с други въпроси, те се занимават с икономическите въпроси, а не разглеждат въпроса икономически как може да се оправи светът. Нека се раждат толкова хора, колкото са средствата, а останалите да чакат там, дето са. Ще кажете: Да оставим всеки човек да се роди там, според както Господ е дал. Питам: Ако оставиш нивата си неразорана, какво ще израсне от нея? Ако не я разореш, тръне и бодили ще израснат върху нея. Ако я изореш, все ще даде нещо, даже и най-проста да е почвата ѝ. Значи в живота е нужна една правилна философия. Хората трябва да бъдат искрени, честни, справедливи и да желаят доброто на своите ближни, преди те да са дошле на земята. Трябва да знаете, че като дойдат на земята, трябва да има предвидени условия за тях. Преди още да станат майка и баща, родителите отпреди 20 години насам трябва да знаят с какви средства разполагат, за да създадат потомство. Пък и държавата трябва да знае това нещо. Не е само да се каже, че някоя жена е бременна. Бременната жена трябва да се постави при най-добри условия. Не се ли постави при такива условия, тя ще роди плевели. В бременното си състояние тя е крайно чувствителна. Следователно, не я ли поставят при съответни условия, ще осакатят зародиша ѝ. Старите гърци са знаели това и са го спазвали. Когато някоя жена у тях била бременна, те са я поставяли при най-хубава обстановка, при най-добри условия. Окръжавали са я с най-хубави картини, давали ѝ са да чете най-хубави книги и по този начин са ѝ въздействували в добър смисъл, давали са ѝ добър подтик. Затова виждаме между гърците толкова красиви типове. Особено такива са били старите, класическите типове. Това показва, че великите хора на миналото са имали права идея в това отношение. Не е въпросът да се пеят тъжни песни на бременната жена, но най-хубави песни, най-хубава музика. Картините също така да бъдат най-художествени. Ако едно дете се роди при такива условия, то ще има добри заложби в себе си. Сега ние вървим по закона на наследствеността. Ако има такива условия, няма да се родят гении, но поне ще има по-добри съчетания в живота на тия деца. Защото и

без това в природата има доста големи мъчнотии, които трябва да се преодолеят. И без това природата е създала на хората доста големи мъчнотии, тъй щото те сами не трябва да си създават ненужни страдания и мъчнотии.

Казвате: Защо е дошел Христос на земята? – Христос дойде на земята, за да донесе на хората една наука, с която да им покаже как да живеят, за да се обновят във всички направления. Не само духовно, не само за онзи свят, но и за този свят. Той донесе идеята за братството, че всички хора да се смятат братя помежду си. Той казва: Един е вашият Отец, затова не считайте, че имате много бащи. Един е вашият Отец, а вие сте всички братя помежду си. Следователно, вашият Отец иска вие всички да живеете, не отвън чрез закон да ви заплашват, но от Любов към живота. Така всички ще бъдете едно помежду си, но по закона на Любовта. Но за да имаме този закон, какво възпитание трябва да имаме? И после онзи, който прави доброто, не само той да се остави да бъде използуван, но и онзи, на когото правят добро, и той трябва да помага. И двамата да работят за благото на другите. При сегашните условия ние искаме да направим хората членове на братството, т.е. не членове, но да проникне в тях идеята за подигане на човечеството, да се внесат в тях новите идеи: чистият въздух, чистата храна, чистата вода, чистата светлина, всичко чисто в света! Нас ни трябва първо идеята да обусловим всичко, както в природата, после да изучим по-отвлечената, разумна природа. Има една нова наука сега, която аз наричам параметафизика. Нещата, които не можем да обясним, а можем да приложим, те са важни. Следователно, според тази наука, ние трябва първо да изучим нещата в природата, а след като ги проучим, тогава да ги приложим. А сега ние първо създаваме теории за направата на света, а после искаме да преустроим нашия живот. Животът по този начин не може да се преустрои. Първо ние трябва да знаем живота, а после да създадем теории за преустрояването му. Първо човек трябва да знае хубаво да пее и да свири, а после да създаде теория на музиката. Ти можеш да знаеш теории, а да не можеш да пееш. А можеш да пееш добре и без да знаеш теорията. На когото съм предавал моята теория на музиката, все ще каже, че е неразбираема. Аз казвам, че тонът „до" означава яйце, което иска да се излюпи. Как може да бъде така? Тонът „ре" е излюпилото се вече яйце, което се движи и ходи. Тонът „ми" е пилето, което е почнало да мисли. Че каква е тази музика? – Това не е никаква музика. Аз съм правил ред наблюдения по отношение на музиката и съм забелязал, че всички богати и щастливи хора имат една щастлива песен, няма да я кажа каква е. Те си я тананикат и стават богати. На тези хора им върви, а на онези, на които не върви, причината е тази, че не знаят песента, която богатите свирят и пеят. Има цяла статистика за това. Онези ученици, които обичат да пеят, които имат своя песен, всякога им върви в уроците. На всички

способни, гениални, даровити деца или ученици им върви в училището, понеже те си имат своя песен, която постоянно си пеят в училище. Никой не ги чува, те тихо си я тананикат. Те сами си дават такт. Като влезе в клас, учителят погледне към учениците си, способният ученик го погледне спокойно, с отворено лице, и като че ли иска да каже на учителя си: „Дигни ме, аз зная урока си!“ И учителят го познава, че е готов с уроците си, но не иска него да дигне. Учителят ще погледне към другите ученици и като види, че някой се е сгушил, крие се, него ще дигне на урок. Учените са дошле до идеята, че животът е вечна хармония. Навсякъде днес ще намерите хора фанатици, и учени, и религиозни, и социолози – те са ограничени, не разбират нещата в тяхната дълбочина. Като погледнете техния череп, ще видите, че има все нещо изопачено в техния череп. Някога ще ви говоря върху думите – изопачен череп. Има хора с много правилни черепи, а има такива, черепите на които са доста изопачени, неправилни. Във всичките им части не съществува хармония. Като погледнете към долнята част на брадата, у някой човек, че тя е малко издадена навън. Брадата представя една плоскост. Ушите му са хубаво поставени. Носът е малко назад прилепен, но има една хубава постановка. После, долната част на ушите е широка, а горнята е тясна. Такива уши мязат на животинските, дето горнята част на ухото е заострена, а долната – широка. В човека горнята част на ухото представя разумното, затова трябва да бъде широка, а долнята част представя животинското, затова трябва да бъде тясна. В един правилно развит организъм трябва да има известно съотношение между всички части. Между широчината и дължината на ръката и мозъка трябва да има известно съответствие. Между дължината и широчината на ръката и самия мозък трябва да съществуват правилни отношения. Правилна пропорция. Малко хора има с правилно развити ръце. Някои ръце по отношение на лицето са доста добре построени. Колкото е дължината на ръката, толкова дълго трябва да бъде лицето. Някога пръстите на ръката са с два сантиметра по-къси или по-дълги. При това пръстите трябва да са добре затворени, да имат хубава форма. Някога ще се спра да ви обясня какво означава правилна форма. Трябва да има хубаво съчетание на линиите. Но съществуват известни препятствия в линиите. Дето съществува някакъв дефект в очите, или в носа, това говори и за известен дефект и в мозъка на човека. Следователно, ние трябва да започнем от мозъка, за да изправим всички дефекти в човека. Един американски учен представя една картина, в която е изобразен един престъпен тип, когото всички искат да морализират. За тази цел всички го стрелят – цялата му глава е станала на решето – отгоре, отдолу, отстрани, отзад, дано убият злото у него, обаче никой не е могъл да улучи на това място, дето е злото у него. Този учен казва, че злото е в малкия мозък на човека. Този човек има слабост към жените и от любов към тях ги души. И след всичко това ще говорите на този човек за Господа.

Той нищо не знае за Него. Няма какво да го морализирате. На този човек трябва да се говори както железарят говори на желязото. Той взема желязото и го туря в огъня, като му казва: „Ти трябва да любиш!“ Като го нагорещи добре, ще го извади от огъня и ще започне с чука: трака-чука – „Ти трябва да се подчиниш на законите.“ После пак ще го тури в огъня, пак ще го чука и т.н. Но трябва да слуша и да се подчинява. Казвате: Господ ще оправи света! Как мислите, че Господ ще оправи света? С чука отгоре. Чукът ще играе отгоре ви. Така постъпва и скулпторът, когато прави своите статуи. Вие мислите, че тази работа ще стане много лесно. Не, няма да стане лесно! Някои от вас ще бъдат чукани повече, а някои – по-малко.

Сега вие имате големи постижения, но в бъдеще условията на живота ще бъдат по-трудни. Тогава ще се предизвикат у вас много способности. Вие със старото знание лесно ще се справите, но за новите условия се изискват нови знания, нови методи. Също така и вярата, която сега имате, няма да ви помогне. Ако детето иска да разполага със своята детинска възраст и когато възмъжее, няма да може да направи нищо. Или ако със своята възмъжалост човек може да се справи и като остарее, и тогава няма да може да си помогне. Защо? – Защото всяка възраст се отнася за своето време. Защо човек остарява? – Защото не разполага с такава сила, каквато е имал като възрастен. Щом изгуби силата си, той започва да остарява. Старите хора стават банкери, турят парите си в банките и престават да работят. Така те се обленяват, изгубват силата си. Не преставайте да работите! Аз съм наблюдавал какво правят учениците и не съм намерил нито едно изключение в това отношение. Например, някой чиновник казва: „Да изкарам 15 години да работя, ще се пенсионирам и ще започна да работя в духовно отношение.“ Обаче какво става? Като се пенсионира, заминава за онзи свят и пак не може да работи както е мислил. Казвам: Не чакайте да станете пенсионери и тогава да работите. Работете на всяко време и без да сте пенсионери. Като станете пенсионери, ще ви задигнат на онзи свят. По-хубаво пенсиониране от отиването ви горе няма. Да чакате да ви пенсионират и тогава да работите, това е неразбиране на идеята. Вие трябва да имате естествен подтик да работите. Че сте били чиновници, това нищо не значи.

Чиновничеството нищо не може да ви пречи. Някоя жена казва: „Аз съм жена, нищо не мога да направя.“ И като жена можеш да направиш нещо. – „Аз не съм даровит.“ – Колкото си даровит, толкова можеш да направиш. Всеки човек на своето място представя една важна единица. Малкото пръстче на ръката не е само украшение. Човек за нищо не би дал да му се отреже. Като видите един цигулар, той свири, служи си с малкото пръстче, взема някои тонове, които с другите пръсти не могат да се вземат.

Големият пръст върши друга работа. Големият пръст е алфа. А малкият е омега. Големият пръст е начало, а малкият – край. С малкия и с големия мериш нещата, казваш: Една педя. Когато големият пръст се обиди нещо, тогава малкият казва: „Можеш да започнеш да мериш от мене първо." Обикновено правилно е да се мери с големия пръст първо, а после с малкия. Кой начин е по-хубав? В старо време мериха от големия пръст към малкия, а в ново време мерят от малкия към големия. Големият е начало, а малкият е краят на нещата. Следователно, големият пръст представя разумното начало, което трябва да ръководи нещата. Малкият пръст е малко шмекер, той показва слабостта на човешкото естество. Ако оставите той да ви ръководи, всякога ще ви сметне, ще ви излъже нещо. А големият е майстор, той гради. Силата на човека се равнява на големия пръст. Ако отрежат големия пръст на човека, той нищо не струва. Големият пръст представя Божественото начало в човека, а малкият пръст – човешкото начало. Останалите пръсти седят между тия два. Те гласуват понякога за малкия пръст, а понякога – за големия.

Сега ние можем да нанесем човешката ръка върху неговия мозък. Ние можем да я нанесем на вътрешния живот на човека. Та вие трябва да знаете всички ваши удове, техните размери и отношения. Трябва да знаете какво означават движенията и кои движения са правилни. Това е необходимо за вашето самовъзпитание. Например, някой седи и движи рамото си. Какво означава това движение? Като движите често рамото си или нещо пипате, с това усилвате рамото си, ставате годен да носите по-голям товар. Ти ще станеш материалист и ще разбираш добре работите. Но за да разбираш добре смисъла на живота, ти трябва да се занимаваш, да работиш. Наблюдавайте великите хора, какви движения правят, и от тях се учете. Това ще ви послужи като добър метод за самовъзпитание. Техните движения са особени. С това аз не искам да разкривам онова, което човек сам може и трябва да направи и постигне. Понякога човек се чувствува силно възбуден, гневен, иска да се бие с този, с онзи. Какво трябва да направиш, за да се успокоиш? Хвани лявата си ръка и я поглади така десет пъти, като започнеш от единия до другия край на пръстите, отгоре на ръката. След това отвори ръката си отвътре и пак започни да я гладиш, от пръстите и ще слизаш постепенно надолу. Така направи десет пъти. След това виж какво ще усетиш. Казвате: „Какво ще си гладя ръката?" Ако не направиш това упражнение, ще удариш някой човек по главата, ще му причиниш някаква вреда и след това ще те съдят, ще те затворят в затвор десет години. А така, като направиш упражнението, ще избегнеш затвора. Ако някой мъж обича да потупва жена си, ето какво трябва да направи тя, още преди да е дошел мъжът ѝ от работа. Нека поглади десет пъти дясната си ръка отгоре и да каже: „Колко си добър!" Дясната ръка представя мъжа в човека. Като дойде мъжът, той ще бъде

разположен и няма да бие жена си. Това могат да правят и учениците, и студентите, когато искат да предразположат някой свой учител или професор, който се отличава с голяма сприхавост. Като изляза на изпит при този професор, предварително ще погладя дясната си ръка няколко пъти и ще кажа: „Колко е добър моят професор!" Така ще издържа по-лесно изпита си. И вие трябва да правите това упражнение. Какво правят сегашните ученици? Като се явят на изпит при някой сприхав учител или професор, те чупят ръцете си една в друга, търсят начин да облекчат положението си, да смекчат характера на своя професор или учител. Това е един научен метод. Сега оставям на вас, вие да усъвършенствувате въпроса по-добре. Тъй щото, когато сте нервни, когато сте възбудени, прекарайте дясната си ръка върху лявата отгоре, от пръстите надолу десетина пъти, и ще забележите, че настроението ви, неразположението ви веднага ще се измени. Събраната енергия у вас ще се асимилира и вие ще имате едно здравословно състояние. Хората трябва понякога да говорят на ръцете си, да си въздействуват сами. Първият пръст е свързан с хора от едно разумно общество. И като го погалиш (показалеца), веднага съществата от небето, които са свързани с този пръст, поглеждат към тебе и ти помагат. Когато пипнеш третия си пръст, Сатурн, ти се свързваш с други същества разумни, гениални, които веднага ти се притичват на помощ. Като пипнеш четвъртия, безименния пръст, ти веднага се свързваш със съществата на слънцето. И ако си малко болен, те веднага ще ти се притекат на помощ.

Казвате: Верни ли са тия работи? – Опитайте ги! Не ви казвам неверни неща. За себе си аз съм ги проверил и зная, че те са верни. Остава вие сами да ги проверите, да видите дали са верни. Можете да намерите друг начин да направите опита. Викат ме един ден при един наш приятел, който заболял. Понеже не мога да отида при него, казвам на близките му: Нека изпие три–четири чаши гореща вода и всичко ще мине. На другия ден ми казват, че пил гореща вода, но нищо не станало, не му помогнало. „Колко чаши вода е пил?" – „Пи четири–пет чаши." – „А колко време?" – „В продължение на четири–пет часа." – Не, така не се пие гореща вода! Ако искате да се лекувате с гореща вода, ще пиете пет–шест чаши гореща вода лъжичка след лъжичка, но в продължение само на половин час. Наистина ще се присилите малко, но ще си помогнете. Някой път работите не стават по аристократически, но по демократически начин. Ще вземеш мотиката и ще копаеш. Не ще копаеш като дядо си и баба си, ти си от едно поколение по-напред. Ти ще израстеш, ще се присадиш на дядо си и на баба си като едно клонче и ще израстеш като тях. Идущата година и върху теб ще израснат.

„Плевелите." По този начин само ще се освободите от плевелите. Ще

усилите житото, плевелите няма да корените, но те сами по себе си ще изчезнат. Като усилите вашите добри способности, вашите хубави способности, плевелите ви, т.е. вашите вътрешни недъзи, няма да имат условие да се развиват. Ще дойде ден, когато плевелите няма да могат да растат, тогава ще дойде жетвата. Тогава човек ще се справи със своите сили, ще бъде здрав и ще мисли правилно. Щом мисли правилно, той ще може да приложи всяка права теория в живота си. Онези от вас, които сте напреднали, трябва да приложите новите идеи. Представете си, че някой от вас се чувствува неразположен, гневен, температурата му се повдига. Какво трябва да направи? Пийте гореща вода – нищо повече! Като се изпотите добре, ще можете спокойно да заспите и състоянието ви ще се измени. Колкото и да сте зле, всяка вечер пийте гореща вода и си кажете, че състоянието ви ще се подобри и няма да мине много време, вие ще бъдете съвършено здрав. Казвате: „Кой знае какво ще стане с мене? Състоянието ми ще се влоши." – Не, дръжте в ума си само положителни, хубави мисли! Всякога, когато казвате, че утре ще бъдете по-добре, чрез тези положителни мисли Бог действува у вас и ви помага. Когато казвате, че утре ще бъдете по-добре, това е Божественото, което действува у вас. Когато казвате, че положението ви ще се влоши, това е човешкото, което действува у вас. В Божественото всякога работите стават по-добре. В човешкото работите стават по-зле. Когато свързваме човешкото с Божественото, ние всякога куцаме. Никога не свързвайте човешкото с Божественото, защото формите на човешкото не могат да издържат на потенциалната енергия, която се съдържа в Божествените форми. Това е разбирал Христос със стиха: „Никога не наливайте ново вино в стари мехове, защото ще се разпукнат." Никога не наливайте Божественото съдържание в човешка форма, т.е. в човешки ум, защото ще се разпръсне. Като знаете това, ще разберете защо никога не се е случило така, както мислите, както сте мислили.

Една млада мома разправяше една своя опитност. „Когато бях млада мома, мислех си, че ще се оженя за някой добър, богат момък, ще си наредя къщата добре. Казах си, че всичко искам, но не искам болен мъж да го гледам. Какво стана после? Даде ми се точно това, което не съм мислила и което не мислих, исках. Мъжът ми скоро заболя и боледува цели седем години. През това време той стана толкова нервен, толкова сприхав, че мъчно можеше да му се угоди. Това негово състояние ме научи на много неща, придобих търпение." От това, от което се страхувала, това ѝ се паднало. Но коя е причината за това нещо? Причината се дължи на факта, че тя се е оженила за друг мъж, а не за този, който ѝ бил определен от Бога. Затова именно мъжът ѝ трябвало да боледува, да научи урока си. Следователно, ако в живота си имате противоречия, ще знаете, че вие сте се омъжили за мъж, който не ви е бил определен от Бога. Сега не остава

нищо друго, освен да търпите. Онези, които идват при мене и разправят положението си, казвам: Ако бяхте дошле при мене преди да се ожените, щях да ви кажа дали сте един за други. Но понеже сте бързали и не сте питали, сега не остава нищо друго, освен да се търпите. Сега не правете втора погрешка – да се развеждате. Първата погрешка сте направили, прибързали сте да се ожените за човек, с когото не си схождате, поне втората погрешка не правете. Разправят за един турски княз на князете следното нещо. Той си казвал често: „Дотегна ми този живот вече! Хайде да се сгодя, да видя какво ще стане." Хората казвали за него: „Сега си близко до всички хора." После си казал: „Хайде да се оженя!" – „Сега си с хората наедно." Като поживял с жена си една година, казал: „Ще се разведа." – „Сега си станал маскара, по-долу от хората." Не правете и вие същото, защото и за вас ще кажат, че сте слезли по-долу от хората. Сега от всички се изисква едно ново разбиране, което да регулира вашето битие. У всинца ви има нещо, което регулира живота ви. Това нещо често ви подшушва, кога по-силно, кога по-слабо, но вие трябва да го слушате. В някои от вас интиуцията е по-силно развита, а у някои – по-слабо развита. Някои хора предчувствуват нещата. Дръжте се с тях, дружете с такива хора! Дружете с хора, които мислят право. Дружете с хора, които имат добре развити морални чувства. Казвате за някого, че е много сприхав. Сприхавите хора са добри. Ако се качиш на един сприхав кон, за половин час ще те заведе. Ако се качиш на слабо конче, хилаво, няколко часа ще те кара. Как мислите, светлината не е ли сприхава? По-сприхаво нещо от светлината няма. Отдето мине, всички ще осветли, на всички ще даде нещо. Следователно, ние се нуждаем от сприхави, от разумни и добри хора. Гледаш някой сприхав човек, всички го дирижират, всички искат да им свърши нещо. Жена му го кара да направи това, да направи онова, туря му бент, иска да му покаже как трябва да направи една работа. Като се види заобиколен с бентове, той се разритва и казва: „Аз не се ожених за бентове, аз се ожених за жена. Ритам вече!" Казвам и на жени, и на мъже, които сте идеалисти: Като видите, че ви турят бентове, не можете да се проявите, ритайте!

Сега ще ви приведа един пример из живота на българите. Един българин венчавал един млад момък, станал му кум. Като дошло време за хората, кумът казал на младоженика: „Слушай, ще играеш на хорото, но кумец си, няма да казваш: „Иху-ху!" Ще играеш тихо, без да викаш така. Ако издържиш, ще ти дам една крава с телето." Той започнал да скача на хорото без да казва: „Иху-ху!" По едно време хорото се разиграло живо и кумецът казал: „Кръстник, ритам и кравата, и телето, но казвам: „Иху-ху!"

И тъй, ако жена ти дава крава и теле, кажи: „Ритам и кравата, и телето и казвам: „Иху-ху!" Ако мъжът ти иска да те ограничи с една крава и едно

теле, кажи: „Господ ми е дал ум, сърце и воля и аз искам да постъпвам според тях. Ако ти ми туряш бентове – Иху-ху!“ И мъжът да каже на жена си: „Господ ми е дал ум, сърце и воля и аз искам да постъпвам според тях. Ако ти ми туряш бентове, жена – Иху-ху!“ Ако постъпвате така, казвам: Имате право. Следователно, в света трябва да се създаде идея за право, за свобода. Семейният живот трябва да представи основа на живота. Жената трябва да влиза в положението на мъжа и мъжът да постъпва по Божествен начин. Ако тя направи една погрешка, нека да не казва това на мъжа си веднага. Нека почака да мине един ден, или една седмица, или един месец и тогава да му каже. Понякога и мъжете знаят как да се отнасят с жените си. Един ден един млад мъж отишел с жена си на гости при своя кръстник. Като седнали да вечерят, жената започнала да побутва мъжа си да не яде много, защото обичал повечко да си похапва. Но той казал: „Слушай, жено, няма защо да ме буташ. И вкъщи ме буташ, и тук ме буташ. И при кръстника ли ще ме буташ?“ Ако бях на мястото на кръстника, ето какво щях да направя. Щях да туря кумеца да седне срещу кумата, а кумецът – срещу кумицата, и така нямаше да може да го мушка жена му. По този начин кумецът изложил жена си.

Казвам: Няма нищо по-лошо от това, когато искаме да се спираме един друг в своите прояви. Оставете всеки човек свободно да се проявява. Вие никого няма да изправите. Нито аз ще го изправя, нито вие ще го изправите. Оставете пияния сам да си падне, не го бутайте. Не мислете, че вие ще оправите света. Ако мислите по този начин, тази идея трябва да излезе от ума ви. Вложете в себе си най-хубавото и най-благородното и ще видите, че можете да придобиете и да развиете онова, което Бог е вложил във вас. Другите работи оставете настрана. Ако ви оставят да изправите вие света, добре. Но ако не ви оставят, изправете себе си. Оправете своя ум и ще бъдете щастливи. Щом оправите себе си, ще дойде тогава Божието благословение. Тогава Господ ще каже на жетварите: „Помогнете на този човек!“ И въпросът ще се свърши.

Та сега за всички се изисква едно ново разбиране, една нова мисъл, една нова свобода. Всеки човек трябва да даде свобода на себе си, да даде свобода и на другите. И тогава всички да се молят за своите ближни. Този е пътят, по който ще стане новото въздигане в света!

Благословен Господ Бог наш.

Отче наш.

9-та неделна беседа от Учителя,
държана на 17-ти ноември 1935 г.
София, Изгрев

1935_11_17 Вътрешният закон
утринно слово

ВЪТРЕШНИЯТ ЗАКОН

17 ноември 1935 г.,
5 ч сутринта.
(Звездно небе, меко време.
Тъмно е.)
Нарядът.
13-а глава от Евангелието на Лука
„В начало бе Словото“

Има едно разбиране. По какво се отличаваха вярващите от времето на Христа и сегашните вярващи? Има ли някаква разлика? Във времето на Христа, казват, че било старото верую, а сега – новото верую. Представете си, че имате такава една задача. Имате един човек, който дошъл от пустинята при вас, но вие знаете, че ако му дадете хляб, той така ще се задави и ще умре; ако не му дадете хляб, пък гладен е – ще умре от глад. Какво трябва да правите? В единия случай, ако яде, тъй накриво ще глътне, ще се задави и ще умре. Защото някои хора умират от нямане, пък някои умират от имане. Сиромахът умира, защото е сиромах и богатият умира, защото е богат. Тогава кое е за предпочитане: сиромах ли да умреш или богат да умреш? Ако умреш богат, от гледището на света ще имаш големи почести. Ще те погребат с много почести. Ако си военен и умреш, пак почести ще имаш. Ако си един богаташ, с голямо уважение и почести ще те пратят в твоето жилище. Ако си сиромах, ще имаш една проста каруца, един отподире ще върви и гробарят ще те погребе. Но пък в другия свят, там ще те посрещнат. Поне по евангелски е така. Тук няма да имаш много почести, пък там като идеш, ще те посрещнат добре. Тогава, гладен ли ще умреш или сит ще умреш – кое е по-добре? Сега може да решите богат ли да умрете или сиромах да умрете.

Но да изменим, тогава. Ако вземем паралела: учен ли да умреш, или невежа да умреш; силен ли да умреш или слаб да умреш; като добър човек ли да умреш или като лош човек? Някой богослов учи в училището, за да стане поп и да проповядва на хората. Хубаво, не е лошо. Учи човекът, свършил академията, ще вземе високо място: ако е в Америка или в Англия, от висшето духовенство все са академици, свършили са университета; някои са свършили по медицината, имат висше образование и той става проповедник. Ако си музикант, ще свършиш музикалното училище и ще свириш на хората. Ако четеш Евангелието, четеш го, за да знаеш да проповядваш на хората – да цитираш стиховете,

да кажат за тебе: „Този отлично знае Библията!“ Има християни, които знаят Библията отлично – всеки един стих в коя глава, коя книга, на кое място се намира. Хубаво е това. Има други, които се хвалят, че не знаят. На тях все Духът им говори. Те все казват, че Духът им казал нещо, или че Духът не им е казал нещо. Но има два вида, от разни категории са духовете. Много категории са духовете. Все духът казал, но какво? Зависи каква е степента на духа. Няма, когато духът да не е казал нещо, някъде някои работи. Някъде някои работи ти е казал духът. Какво е казал? Като си бил като дете, като на дете ти казвал, някъде ти казал като на възрастен и някъде ти казал като на стар. Казал ти духът, но различават се тия казвания.

Сега, като ви се говори така, вие всякога се намирате в едно противоречие със себе си по единствената причина, че у вас има две партии неопределени, та ту едната иска да бъде на власт, ту другата. И по някой път вие като че вземете ту едната страна, ту другата. Но и всичките християни не могат да се освободят. Един свещеник ми разправяше една своя опитност. Той имал един ръководител от Невидимия свят, да го ръководи. „Та, бях го позагазил малко. Едно време като другите хора почнах и аз да си събирам парици, да ги турям за черни дни. Та, понатъпках едно гърне и една вечер виждам моя ръководител, един стар, така ме бутна по челото и каза: „Едното ти око гледа към земята, знаеш ли?“ Като станах, гледам в огледалото – при челото, над окото, има една черна точка.“ – Дето го бутнал с пръста. – „И може би един месец седя това петно.“ Един от добрите свещеници е той. И той намира, че човек се изменя. Някой път в младини човек е много духовен, в старини става материалист. Някой път в младини е материалист, а в старини е духовен. Но всичко се случва.

Сега, по някой път, когато се проповядва, често в християнския свят питат: „Кого имате за прицелна точка, когато говорите?“ Защото, проповедникът, като говори, все ще засегне някого от публиката. След една проповед връща се един мъж християнин вкъщи и казва на жена си: „Не те е срам да говориш, да разправяш вкъщи какво правим, че проповедникът да разправя на цялото събрание. Че от амвона излиза той и говори какво ние правим. Не те е срам ти да разправяш на младия проповедник и той да ни се смее! Той ще ни учи нас сега!“ Тъй си казва той. Тя казва: „Не съм разправяла нищо.“ Този, младият проповедник, чел някой роман или някоя книга, нещо, което така дошло, че се нагласило според техния живот както бил. Но казвам: Щом вземеш нещо върху себе си, имаш право така да разсъждаваш. Някой път имаме право. Някои неща могат да ни засегнат. На правата страна съм. Например бил си на някой концерт, пеят някоя песен. Гласът на певеца е хубав, приятно ти

става. Пък някой път самата песен както е избрана и гласът на певеца те дразни и ти съжаляваш, че си ходил на концерт. Но това е външната страна.

Но щом дойдем до живота, имаме едно друго положение. Всеки ден вашето състояние се мени. И вие не знаете кои са причините. Някоя сутрин станете и не сте разположен, не искате никой нищо да ви говори. „Днес – казвате – да не ме буташ.“ Но него ден ще се случи така, че този ден всички ще ви бутнат. После може да се извините с голямо извинение, но погрешката е станала. Ние не знаем защо стават погрешките в живота. Ти мислиш или чувстваш добре и в един момент твоето състояние се измени. И ти не знаеш дали ти си фактор на това или факторът е извънка тебе. Вземете две месоядни животни: един вълк, който е свързан и е гладувал три деня и друг един вълк, и той е гладувал, но вие вземете месо и дадете на единия вълк, а другият ще се разкъса. Той не може да обясни как да дадат месо на единия вълк и да не дадат на другия. Вземете другото положение: имате една овца, вързана там, и един вълк. Господарят дава месо на вълка, а овцата ни най-малко не се безпокои. Тя си гледа спокойно това и ни най-малко не я дразни месото. Ако пък дойде другият господар, че даде трева на овцата, вълкът ни най-малко няма да се дразни за това. Питам: Кои са причините, че единият вълк се дразни, когато дадат на другия месо, а нему не дават? И защо в другия случай, че яла трева овцата, това него не го интересува? И овцата казва за вълка: „Нека си яде той месото.“ Сега, ако преведете тия символи – и в живота има някои неща, които ви дразнят, а пък има някои неща, които не ви засягат.

Сега, до вътрешния живот. Понеже трябва да растете. Растенето зависи от един вътрешен закон. И ако не се разбира животът, растенето спира. Някой път животът спира – ако не се разбира. Растенето на живота спира, ако не се разбира. Някой път някои християни забелязват, усещат, че животът е спрял. Три, 4, 5 години никакъв растеж няма. Той не се е променил. Гледаш, този християнин сал току цитира, стихове цитира, няма нищо ново в него. Веднъж, дваж, триж – няма никакъв прогрес.

Сега аз ви навеждам на онези явления, които се явяват в живота. Как да ги изясним, понеже сме в едно стълкновение с тия явления. Например, ако се даде една тема, върху която да пишете: „Какви са отличителните черти на християнина?“ Вие ще дадете няколко определения: да вярва в Христа, да има жива вяра в Бога, Духът да работи в него. И може да дадете много други определения. И може – и в самото добро има едно определение; най-краткото определение и най-изразителното определение е: да вярваш в Христа. Това не значи, че си християнин още. То е външно. Да си позлатен, това не значи, че си злато. Защото да вярваш в Христа значи, че

си позлатен. Едното положение. Е, представете си, че имате едно златно шише, туй шише е златно и може да го продадете. Но представете си, че вие шишето само не може да го продадете, златно е, но това шише има предназначение да носи вода. Тогава, може да е златно, но какво съдържание има в него? Може мислите ви да са прави, може даже и чувствата ви да са прави – от злато да са направени, а при това съдържанието на вашите мисли и съдържанието на вашите чувства да не отговаря на външната форма. Може вие да сте християни по съображения. В Америка ако идете, има учени лекари, които влизат в известни общества, но те са лекари, които си пазят интересите в обществото. На събрания те отиват първи, усърдни са в събранията. Тук, в България, българските лекари в църква не ходят, а в евангелската църква лекарят е на първо място. Но той има интерес, защото, ако не ходи на събрание, няма да го викат, няма да има клиентела. А така, кой как заболее, викат го, лекарят има клиентела. Туй е в Америка. Не е лошо, отлично е това. Вие не разбирате вътрешните подтици. Някои българи, които са ходили, казват: „Лекарите в Америка са най-набожните хора, всякога в църква ходят. Там лекарите не са като нашите лекари, набожни хора са.“ Каквито са нашите лекари, такива са и американските лекари, няма никаква разлика. Този човек може да е добър като лекар, но може да има съображения. Ти може да си християнин, но може да имаш известни съображения, че си християнин. Аз може да ви проповядвам, и аз имам съображения. В даден случай вие не знаете моите съображения. Може да минавам за много добър. В истинския живот вътре има нещо, което определя същината на човека.

Сега може да попитате вие. Често хората си служат с един софизъм и не можем да се избавим от него. Носи един една торба и казва: „Знаеш ли какво има в торбата?“ – „Не зная“ – „Е, като не знаеш, няма какво да ти кажа.“ – „Зная, зная.“ – „Е, като знаеш, няма какво да ти кажа.“ Сега аз няма да ви кажа какво има в торбата, няма и да ви отказвам, но ще кажа, че всяко едно верую, което човек поддържа в даден случай, то може да му е полезно. Има моменти в живота, когато самият живот се нуждае от това. Представете си, че вие носите една малка светлинка. Но запалена е вътре в джоба ви. Има такива кибритени клечки. Но ти денем вървиш и тази свещ не ти трябва. Склонен си ти да я хвърлиш, казваш: „При това слънце, що ми трябва тази светлина?“ При това положение всички хора са еднакви. Но Слънцето залезе. По някой път Слънцето си има свои особености. Погледнеш го, скрило се някъде и останеш ти на тъмно. Казваш да не залязва, а то залязва. Казваш ти на Слънцето: „Не знаеш ли аз в мрачината къде ще ида?“ И Слънцето не иска нищо да знае, остави те то в тъмнина и си залязва. И светлина не ти оставя, на общо основание те оставя на тъмно. И ти кажеш: „Туй, светлото Слънце, на което аз уповавах, което беше

идеал в живота ми, то ме остави сега.“ Слънцето казва: „Имаш един малък заместник в джоба си, запали него, докато си свърша работата и утре пак ще дойда и ще запаля свещта си.“ Та казвам: Всяко едно верую може да не ни трябва сега, понеже светлина имате, но все трябва да си носите по една вощеница.

Сега Христос му казва... Идват, искат да Го сплашат, казват Му: „Махни се оттук, животът Ти е в опасност, че Ирод е намислил да Те убие.“ И Той не се уплашил. Казва му: „Идете кажете на тази лисица, че еди-какво правя.“ Там не е преведено добре. „Аз – казва Христос – всичко свърших, ама и с него ще свърша.“ „Аз ще се свърша“, но те го турят тъй: „Аз се свърших, но както Аз ще свърша, така и другите ще се свършат. Както Аз ще свърша, така и той ще свърши.“ Иска да каже: „Днес свършвам, той може да Ме убие, но и него – както и с Мене, така и с него ще направят. И той няма да избегне свършването.“ „Идете – казва – кажете на тази лисица, макар че е на високо място: както Аз свършвам, така и той ще свърши.“ А другата мисъл е затаена: „Както Аз ставам, така той няма да стане. Той ще свърши като Мене, но няма да стане като Мене. Аз ходя и върша Волята Божия, а той върши своята воля. Той управлява и мисли, че е турен да управлява.“

Та казвам: В дадения случай един път вие вземате мястото на този Ирод, един път вие вземате мястото на тия, които дойдоха и казаха на Христа. Три положения има. Казвате: „Този път, по който сме тръгнали, няма да го бъде. Искаме да се измени положението.“ По някой път дойде мисълта, която е смешна. Ти си тръгнал по този път, но някъде ще те претрепят. Малко си посвивай устата, гледай си интереса. И трябва да се пазиш. Е, как трябва да постъпиш сега по Бога? Да ядеш ли хляб и да умреш или гладен да умреш? От любов ли да страдаш или от безлюбие?

Да направя малко по-ясно. От любов ли да страдате или от безлюбие да страдате? И в любовта има страдание. На всинца са побелели главите все от любов. Страдате от любовни страдания: „Измъчи се душата ми.“ Мъчи се човекът. Вие вземете в обикновен смисъл любовта. Има нещо в любовта, което измъчва хората. При любовта, аз считам, хората страдат, тъй както с хляба хората се задавят. Викат ме, казват: „Ти защо ми даде хляб?“ Виноват ли съм аз, като му давам хляб и той яде и се задавя? Питат: „Откъде взе този хляб?“ Нали сега, като дадат [на] някои оръжие и някой се самоубие, казват: „В кой магазин взе това оръжие?“ А ако ви подведат под углавно дело за хляба, ще питат: „Откъде взе хляба?“ Казват: „Задави се този и умря.“ Ако в България се изкара един такъв закон, да се осъди виновният, че е продал хляба, мисля, че няма да го хванат за виноват и няма да го осъдят. Но виноват е онзи, който е ял. Ами ако се заведе дело, че не сте му дали хляб и той умре от глад? Там ще заведат углавно дело. Но питам: Ти в

себе си знаеш, че ако му дадеш хляб, той ще умре и ако не му дадеш, той пак ще умре. Как ще разрешиш въпроса? Аз ще му дам хляб да яде, че да умре поне наяден. Аз туй ще предпочета – да яде хляб; поне като яде, да умре. Поне като умираш, няма да ми кажеш: „На вратата ти умрях, гладен умрях“, а ще ми кажеш: „На вратата ти сит умрях!“ И той ми казва, че умира сит пред моята врата. Гладен човекът – не могат да ме обвиняват. За да не ме обвините, ще му дам хляб, че нека умре. Аз не зная вие как ще разрешите, а [за] себе си аз намирам този изходния път. После, някой път задавяли ли сте се някъде? Човек може да бръкне с пръста си в устата и да извади хапката от гърлото и ще каже: „По-малко трябва да ядеш. И после, хапките ти трябва да бъдат по-малки.“

Всякога човек се задавя, когато има две противоположни мисли. Когато дойде една отрицателна мисъл, човек всякога се задавя, кривото гърло се отваря. Ако човек е концентриран в яденето и е благодарен, не зная, но мисля, че на 100 милиона случаи само веднъж може да се задави. Пък ако умът ти не е концентриран, тогава всякога се задавя човек. Ти говориш и се смееш в яденето, тогава става хаталък, нещастие.

Сега, тези са физически работи. Задавянето е физическо нещо, а движението – на духовния свят, за да се прогресира, за да има мисълта сила, да бъде мощна; понеже всички желаете да направите нещо, как ще направите? И вие очаквате да дойде Духът и Духът не идва. Очаквате да дойдат благоприятните условия на живота и те не идват. Какво трябва да правите? Четеш Евангелието, но чакаш да те повикат някъде да държиш някоя сказка или чакаш хората да те повикат. Във всинца ви се зарежда желание да говорите на някое голямо събрание. Много мъчно е да се говори на някое голямо събрание. Тия хора имат свои възгледи. Вие може да говорите на хората тъй, както е говорил един евангелски проповедник, когото бяха хванали разбойници в Македония и после го откупиха. Един ден разбойниците донесоха агне, донесли и вино и той започнал да проповядва. Главатарят станал весел и се присмял насреща му. Те всички го слушали, и главатарят го слушал, но после главатарят му казва: „Хубаво говориш, но – пари, пари!“ И когато аз ви говоря, вие ще кажете: „Учителю, деца имаме, дрехи трябват, въглища трябват, какво ще се прави? Защо ни говориш тия работи? После, къща нямаме – пари, пари!“ Един ден идват две сестри и казват: „Една стая има тук, да ни се даде.“ Но тази стая десет души са идвали да я искат, тя е чужда стая, не може да се даде. „Ама ти – казва – кажи!“ Но ще кажа на едного, ще дойде другият и ще каже: „Защо на този я даде, а на мене не каза да я дадат?“

Не се разрешава така въпросът. Един Учител не е пратен в света да урежда вашите стаи, те са ваша работа. Един Учител не е пратен да учи как да

ядете, то е ваша работа. Птиците ядат и пият, без да ги учат. Родени са така. А вие ще търсите къщи. Животните си намират къщи, аз виждам птичките: дето ходят, намират някоя дупка под стрехата, влизат вътре и сутринта излизат, вечерта пак се върнат и аз не им вземам наем. Някой път излюпват и децата си и не им вземам наем. Сега мнозина от вас тук сте направили къщи и мислите да ги давате под наем. Аз нищо нямам против, то е ваша работа. Човек, който иска да опита характера си, да си направи една къща и почне да я дава под наем на наематели и ако може да ги търпи, той е добър християнин; ако не може да ги търпи, той още не се е научил. Или пък човек, за да се опита дали е християнин, той не трябва да си строи никаква къща, а като наемател да ходи и ако може да изтърпи хазяите си, ти си отличен. Ако с всичките хазяи може да се спогодиш, ти доста си успял. Така е работата. Казва: „Без къща." Казваш: „Християнин съм, без къща съм, Господ да ми даде къща." Онзи, който казва: „Защо Господ не ми дал къща?", той може да е християнин, но ученик не може да бъде. Той е далече още. И онзи, който е тръгнал без къща, и който има къща и уповава на къщата, той ученик не може да бъде. И онзи, който се оплаква, че няма къща, и който има къща и се оплаква, и двамата не са за Царството Божие. Ти, като имаш къща, не си за Царството Божие; и като нямаш къща, пак не си за Царството Божие.

Ти ще цитираш стиха, че бедните ще влязат в Царството Божие. Че, бедните не са бедни. Ония хора, които влязоха в Царството Божие, бяха най-богатите в света. Че, кои са бедните? Доколкото знаем, онзи Лазар (Евангелие от Лука, гл. 16, от ст. 19 до края) те го наричат беден, но той не беше беден. Лазар беше най-големият богаташ. Един богаташ, който по една случайност заболява и отива да изпитва сърцата на богатите, да види доколко ще му дадат. Този богат Лазар влезе в дома на друг богат и вижда колко е затворено сърцето му. Този, богатият Лазар се е смирил, съзнал, че животът не седи в богатството, не седи и в сиромашията, но и той бил богат. Но когато минавал богатият покрай него, той си казал: „Аз седя сега пред твоите врата, пък и ти някой път при моите ще бъдеш." И Христос представя, че този Лазар не е бил беден. Той, като умира, отива при богатите, при Авраама отива, на почетно място. А богатият, като умира, отива в ада. Значи той е на вратата, вън, на богатия Лазар. Там седи и казва: „Отче Аврааме, моля ти се, жаден съм, прати Лазара да намаже гърлото ми с малко вода." Казва му Бог: „Нямаме време сега да изпращаме нашите слуги да намажат гърлата ви. Тъй – за тази работа нямаме слуги."

Може да си представим историята и другояче. Христос я представя в един смисъл. Той я представил, че има правда. Ако ти живееш добре и охолно в този свят и ако в този свят мислиш само за този свят, в онзи свят ти ще се намериш в положението на онзи, богатия. Ако ти избегнеш своята съдба,

не искаш да живееш, да бъдеш доволен от живота, който Бог ти дава, а търсиш един богат живот, да бъдеш богат, здрав, ти в този живот може да го имаш. Но в Невидимия свят, като тръгнеш, тогава две задачи ти дават, питат те: „Как искаш, благото на Земята ли да ти се даде, или като се върнеш тук, да ти се даде?“ И тогава, като тръгнеш от горе, ти подписваш какво искаш. Като тръгнеш и искаш благата на Земята да ти се дадат, те ще ти се дадат, но като се върнеш, никакви блага няма горе. Не мислете, че като благувате на Земята, ще благувате на Небето, това е изключено. Две блага са изключени. „Много са изпитанията на праведния, но от всички тях ще го избави Господ. И всичко това ще се превърне на добро.“

Я вижте, псалмопевецът Давид казва… Господ го взе от под овцете. Овчар беше той и показа голямо мъжество, но след туй каква голяма беля си наведе на главата. Та гони го Саул, имаше интриги и най-после освободи се и стана цар, избави се от Саула. Но после в дома му дойдоха такива неразбории, такива изпитания, че надали в историята ни, не знаем да е имало един цар, толкова нещастен, колкото Давид. Та един от синовете му направи едно голямо престъпление със сестра си, друг уби брата си, та какво ли не. И после го гони. Един лежа с жените му. Голяма неправда! Вие не гледайте сега, дойдоха тия неща. Голямо нещастие и геройство остави Давид. Че като го гони синът му, той си посипа главата с пепел, че върви и плаче: дано се смили Господ над него. Но имаше си причини, защо. Ще оставим причините. И ако се четат псалмите на Давида… Ако Давид не беше минал през всичките тия изпитания, той нямаше да напише нито един псалом. Но като мина през тия страдания, той написа тия псалми. Но той трябваше да мине през тези големи изпитания.

После, вземете живота на Иова – и това е дадено там. Но там е дадено малко по подобие. Големи изпитания мина Иов, но и изпитанията на Давида не бяха по-малки.

Най-после, вземете живота на Христа. И Той имаше най-доброто желание, най-доброто учение, проповядваше, учеше и имаше най-голямото добро. Но имаше и най-големите страдания. Хванаха Го като някой престъпник и Го съдиха по римските закони, разпънаха Го на кръст. А някои хора умират по-спокойни. И те страдат, само че на някои страданията са явни, а на някои не са явни. Гледаш някого, казваш: „Виж колко е весел.“ Но той само привидно е весел. Той е весел отвън, но има нещо, което го боли. Като му погледнеш лицето, ни най-малко не е весел той. Който не разбира, така мисли. А има хора, които са весели от себе и от живота си. Духовни са те. Той е разбрал и носи каквото му дава животът – доволен е от съдбата си. Казва: „Дошло е.“

Сега аз не искам да ви представя тъмната страна. Това не е животът, това е само една фаза на живота. Ако Месечината се изпразня и се пълни, това е фаза на Месечината. Ако Месечината се изпразни, това ни най-малко не показва, че тя се е изпразнила; и ако се напълни, ни най-малко не показва, че тя се е напълнила. И празната Месечина, и пълната Месечина е все същата Месечина. Нейното естество ни най-малко не се е изменило. Спрямо нас нейното положение се е изменило, но спрямо себе си – не, ни най-малко не се е изменило. И като е пълна, и като е празна, тя е същата.

За нас, някой човек, изменя се положението му, но то е привидно така. Той е един и същ. Майката някой път кресне на своите деца – не че се е изменила. Детето може да каже, че майката се е изменила. Че, вятърът като духа, ни най-малко не се е изменило неговото естество. Не спирайте, нека духа вятърът. Не мислете, че всякога човек трябва да е тих. Все трябва да се разфучи малко, да подуха малко, но това ни най-малко не показва, че неговото естество се е изменило! Не, движението се е изменило. Обнова става, самият живот го изисква. Сериозна работа е това. А някой път някому гори къщата – някой аристократически минава край тебе, не се спира, не се поздравлява, отива да си гаси къщата. Ти казваш, че не обърнал внимание на тебе. Че, ако му гори къщата, на тебе ли ще обръща внимание? Ако ти полееш една кофа с вода, свърши се работата.

Сега, това са ред разсъждения и искам да ви наведа на една мисъл: да бъде умът ви гъвкав. Здравият живот, тъй както се развива, в научно отношение, трябва умът ви да бъде много гъвкав – и в това седи животът. С един гъвкав ум, с едни гъвкави чувства, ти ще имаш един по-дълъг живот и ще живееш по-дълго време. А с един ограничен ум, с едни ограничени мисли, чувства, ти ще живееш един кратък живот. И няма да намериш смисъл на живота. Ако си гъвкав, ти може да предотвратиш всеки удар и можеш лесно да се справиш със своята съдба. Някой път и съдбата те дебне, изпитва те. Например тя иска да те удари някъде, а ти тъй ще се превиеш, тъй ще се огънеш, че ударът едва те допре. Туй ще роди мисъл у тебе. Мене ми разправяше един войник, показа ми той шинела си, след като му говорих за Промисъл. „Видиш ли – казва, – има Промисъл в света.“ Тогава ми показа шинела си. Този шинел тъй надупкан, нашарен е той, отвсякъде са минали куршуми! И той го носи за спомен. „Промисъл има“ – казва. Но аз виждам: този войник е бил гъвкав, неговият ум е бил тъй гъвкав, че всеки куршум не върви по права линия, но ще заобиколи от наоколо. Тия куршуми се оттегляли. И казва той: „Промисъл има.“ Показва неговия гъвкав ум.

И ние казваме: човек трябва да върви по правия път. Няма нито един човек на Земята, който да върви по правия път. В този смисъл, буквално ако

вземем, ако идете да видите как се правят пътеките – защото вие в ума си мислите, че хората вървят по прав път, а те вървят по един много крив път. Гъвкав трябва да бъдеш, съобразителен. Не трябва тъй право да вървиш. Срещнеш един човек, заобикаляне ще има голямо. И колкото по-големи заобикалки ще има, толкова по-добре. Ако тръгнеш на пътя, ти ще срещнеш голямо съпротивление. Сега, някои оттук, които са дошли, гледам, някои хора искат, по правия път искат да вървят и не заобикалят. Срещат се някъде и двамата вървят, кой ще отстъпи? Някъде ще отстъпиш. Казал ти някой някоя любовна дума, говори ти така, кажи му: „Благодаря ти, много сладко ми говориш." Че направи един превод. И много мъчно се правят преводи. Има един език в света – мъчно се превеждат думите.

Например как ще ми преведете думата: „Ти си голям будала"? Вие ще кажете, че той е глупав човек. Ни най-малко не е глупав. Това е чужда дума: „буд-алах". „Буда", или „буди", и „ал" – „будала". Значи да вземеш нещата по Бога – да ги вземеш тъй, както Господ ги е дал – „будала". А ти считаш, че този човек е голям невежа, първокласен нехранимайко. Много се лъжеш. „Ти си голям будала" – аз ти давам най-голямата титла, да ги правиш нещата, както Бог ги прави, а ти казваш: „Аз – будала?" А щом не си будала, тогава ти си онзи, големият, другият, който не си будала. Аз не зная, ако вие може да намерите корена на тази дума „будала"... Но аз зная корена на човешките думи. Първоначалният произход на всичките думи – имат съвсем друго значение. После, думите са претърпели в човешкия живот... Станал преврат с думите, те изгубват своето значение, обезценяват се, обезсоляват се думите. В човешкия живот става преврат на думите. Те са претърпели голямо изменение. От едно значение са минали в друго значение. Не зная в български език дали има такива думи. Но в английски език има думи насъбрани, преди 200 години са имали едно значение, а днес имат точно противоположно значение. Една книга има, която показва какво значели думите тогава и сега. Да вземем думата „контент" и думата „превент". (content (англ.) – задоволявам; задоволявам се, доволен съм; prevent (англ.) – предотвратявам; не допускам, преча.) Сега значи: „Господи, тури им препятствие", „Господи, забрани им, препятствувай им, да не би да направят". А преди 200 години имало друго значение: „накарай ги да направят". Когато преди 200 години значело: „накарай ме, Господи, да го направя". Обратното значение. Тази една дума, която е значела: „накарай ме да го направя", а сега значи: „да не ме заставиш да го направя". И цяла една психология има вътре.

И в нас по някой път става такъв преврат. Не само, но и в нашите чувства, в желанията. Има известни чувства, които едно време са имали едно значение за нас, а сега, след 2000 години, вътре в живота ни имат точно

обратно значение. Вземете красотата, която първоначално е била един стимул за най-добрите отношения за хората – днес красотата е един стимул за зло. Днес една красива жена може да те съблазни и за една красива жена може да стане цял един скандал. Ако един мъж има една красива жена, той ще прати стражари, ще я подозира. Когато едно време, мъж, който имал красивата жена, ни помен не е имало в ума му да се съблазни. Едно време за красивата жена не е влизало в ума на мъжа, че може да направи престъпление, за грозната жена той подозирал, че може да направи престъпление. Сега е точно обратното: грозната жена мъжът не я подозира, че може да направи престъпление, казва: „Кой ще дойде при нея?“, когато за красивата жена – „Ахаа!“

Аз ви навеждам на законите. Преврат има в понятията, или психологически, в мислите, в чувствата става промяна. Има един вътрешен закон, който изменя нещата, изпитва доколко можем да разберем съдържанието на нещата.

Та казвам: Ако вие така не разбирате живота, тогава вие не можете да намерите онова равновесие, което да въздействува в дадения случай. Сега някой седи, моли се, недоволен е той. Не е станало както иска. По лицето – недоволен е. Аз правя наблюдения. Когато някой път остана без работа, правя наблюдения, от какво произтичат страданията, какви белези има. Като видя някой човек, зная, че жена му го напекла. Вкъщи има винаги един напечен: някого виждам, дъщерята го напекла, някой мъж жена му го напекла, син му го напекъл, или някои търговски операции. Някой проповедник, и той е напечен. Има известни белези, по които се познава. В Америка всякога ще забележите, връщат се млади проповедници, които свършват академия – пращат ги последната година да държат такива знаменити проповеднически речи, в богати църкви ги викат, – като се върне, има една тъмна омара на лицето му, не е доволен, излиза нещо съвсем опако. Недоволен е от нещо, има известни белези. Напечен е някъде, остават известни белези. Казвам: Напекла го жена му. Ти ще кажеш: „Много голямо благословение ми дал Господ, де ще намеря тази хубавица!“ Напекъл те твой приятел – какво има, стражар е той, адютант, който Господ ти е дал да те пази, че те чака. Погледни спокойно работата. Или, изгубил си парите – кажи: „Слава Богу, освободих се от големия товар.“ Или че слуга си нямал, къща си нямал, болест те нападнала – на всичко туй поусмихни се малко.

Сега, даже и за мене може да е изпитание. Бос бих минал по-лесно, отколкото със скъсани обуща. Със съдрани обуща ли бихте минали по-лесно, или боси, през София? Ако туря хубави дрехи, шапка и бос, ще кажат: „Мода е.“ Но представете си, че мина през София със съдрани

дрехи, гащи, дупки по дрехите, палто скъсано, коса разчорлена, бос – какво ще кажат хората? То е тщеславие, искам да обърна внимание, като минавам, искам хората да обърнат внимание на мене – то е тщеславие. Питам: По кой начин трябва да минеш през София – добре облечен или като последен работник? Те са крайности. Аз отвън може да го направя, но няма да бъда свободен. Като мина, ще кажа: „Аз съм недоволен от себе си." Ще си кажа: „Туй ти остана тебе, бос да ходиш, на тебе остана на хората да даваш ум, как да ходят боси." Казвам: Това са посторонни работи. Но има изключителни условия, случаи, при които човек трябва да разреши правилно въпроса.

Представете си, че сте слуга при един господар. Господарят иска да го прати на едно място, но той казва: „Обущата ми са съдрани, господарю; тази работа, за която съм ангажиран, отложи я, понеже съм си заръчал нови обуща, че като ми направят новите обуща, ще свърша работата." Слугата взел обущата на господаря и отишъл да свърши работата. Явява се една работа на господаря и той трябва да излезе. И той излязъл със скъсаните обуща на слугата си, той свършил работата с неговите обуща. Слугата свършил работата с обущата на господаря си, а господарят свършил работата с обущата на слугата си. Питам: В дадения случай кое е за предпочитане? Не да се изложиш, не говоря за насилие.

Когато роптаеш против съдбата си, това е неразбиране. Как разбирате съдбата? Какво подразбирате под думата „съдба"? Влязъл си в едно училище, в отделенията, прогимназията, или гимназията, или университета, или някое специално училище. Има известен курс, който трябва да минеш, известни ограничителни условия – трябва да ги минеш, трябва да минеш по този път, да се ограничиш. В туй училище има такива закони, че ти не можеш да питаш защо са тия предмети. Няма да даваш ум на хората. Колкото предмети има, ще ги проучаваш и ще бъдеш точен във времето. После, в училището такива и такива дрехи ще носиш. В училището не може да носиш дрехи каквито ти си искаш, в някои училища ще ти искат специални дрехи. Ти ще се подчиниш доброволно.

Та казвам: В живота ние минаваме през известна специализация. При известни случаи ти минаваш и трябва да се подчиниш на известен Божествен закон. Да кажем, в тебе чувството на честолюбие или личните чувства ти се развили чрезмерно. Господ иска малко да ги оглади, да ги постопи. Много са се набрали. Той ще ти даде голямо изпитание, да започнат да се топят личните чувства, да се оглаждат. Някъде си развил чувството на честолюбие толкоз, станал си скържав, връзваш парите в десет възла. Тогава ще започнат изпитанията – този те обере, онзи те обере. Искат да кажат: да се поотвори кесията малко. Някой път ти си

станал много набожен, повече, отколкото трябва. Прекален светец и Богу не е драг. Тогава ще те подложат на изпитания. Ще стане тъй, ще ти снемат дрехите. Ти трябва да бъдеш духовен човек, без да знаят хората. Щом хората знаят, че ти си духовен, ти си на крив път. Ти да знаеш, че си духовен. Духовен да съм, да мога аз вътре да разбирам нещата.

Понеже аз ви говоря, понеже тази [е] 13-ата глава, турям всичките противоречия, за да може доброто да стане. Защото 13-ата глава е фатална. На английски казват: „Нещастно число е туй.“ Има и други нещастни числа, не е само едно, много числа има, които са нещастни. 22 е нещастно число. 20 е щастливо число. 29 е нещастно число – за да се избавиш от него, трябва да го събереш, да го направиш на 11, че тогава да се избавиш от големите му противоречия. 30 е нещастно число, 7 е щастливо число. 1 е щастливо, 2 е щастливо, 3 е щастливо. 22 е нещастно. Яков имаше две жени. Тури две жени на едно място, че колко нещастия ще имаш!

Сега навождам това нещо за обяснение. Всички [неща] които навождам, са свързани с духовния живот. Това са външни резултати, неправилни резултати на един живот, съществуват в колективния живот вътре. Трябва да знаем откъде излиза всяко едно нещастие в света.

Тогава Христос казва: „Уподобявам Царството Божие на жена, която взела квас и го турила в три мери брашно.“ Казвам: Три мери е щастливо число. Един квас е – числото 1 е най-щастливото число, от него всичко излиза. Господ, Той е Един. Само един в света може да носи числото 1 – Той е Бог. За Него може да кажем, че Той е сам. Освен Него няма друг Бог.

Но сега, да се повърнем към туй, което осмисля живота. Следователно всичките противоречия, които се явяват в живота, имат две страни: имат една светла страна, имат и една тъмна страна. В тъмната и светлата страна се прекръстосват. Ако ние разбираме закона на Любовта, когато се говори за Божествена Любов, онази сила, която може да ни преведе през живота, през всичките противоречия на живота, за да може да го разберем и да може да се ползуваме от живота. Само чрез закона на Любовта, само чрез закона на Божието Знание, чрез закона на Божията Истина ние може да излезем и да излезем из мъчнотиите, из мъчните работи, и да използуваме противоречията.

Много мъчно е да използуваме противоречията. Не е лесна работа човек да търпи. Казваме: „Да търпиш.“ Има известни думи, които са като отрова. Като ти кажат една дума, върти се в ума ти, легнеш, но не можеш да спиш спокойно. Казваш: „Седи тази дума, мъчи ме.“ Измъчва те. Та казвам: Не е лесна работа, като кажеш някому: „Потърпи!“ Цяло

мъченичество е да можеш да претърпиш лошите думи. Няма по-голямо мъчение от това. Има хора, които на бойното поле са били големи герои. Но в някой вестник писали нещо за него, което уронва неговата чест, и той много мъчно го понася. Един наш приятел тъй го подвеждат, че направил взятничество – подправили писма и така подвели работата, че той взел 1000 лева отнякъде и още чакал да му донесат още 3000 лева. Една интрига. Как ще докажат? Ще правят следствие. Подведена е работата.

Тъй и за Христа казваха: „Ние Го чухме да казва: „Съборете този храм и Аз за три дни ще го съградя.“ В едно отношение Любовта е един закон. Човек постоянно трябва да се моли. Намираш се в света в голямо противоречие – да се моли човек да се избави от тази беда.

Нали знаете оназ българска приказка за злата жена. Минавал един мъж с една каруца и видял един мъж как бил малтретиран от жена си. Казва: „Аз да съм на негово място, че да оставя една жена да ме малтретира!“ Тя напуща мъжа си и се качва на неговата кола. Казва: „Какво търсиш?“ – „Как? – казва. – Твоя жена съм.“ Ха беля сега. Той отива в дома си и тя отива с него. „Ще кажа на жена ти, че ти имаш две жени, не си толкова честен. Аз ще ти кажа, как си играеш с мене. Аз ще разправя на жена ти ти каква стока си.“ Какво ще направите сега, кажете ми. Представете си, че дойде в дома ти една жена и каже нещо по адрес на мъжа ти: „Аз мислех, че Вашият мъж е честен човек, пък той какво направи с мене.“ Тогава как ще повярваш, кажете ми. Какво ще кажете?

Та, гледам, всичките противоречия на хората са от такъв характер. Някой път хората какво правят с противоречията? Казвам: Само ако си златен, някой дойде, оплаква се, ти не ръждясваш, макар да си окалян. Иди се умий. Ако си позлатен, кой ти е крив? Ако си златен, въпросът е свършен. Ако си позлатен, трябва да знаеш, че позлатените неща се изтриват. Всякога трябва да се определи човешкият характер златен ли е или не. Човешкото същество – същината на човека, то ще премине през всичките изпитания, за да се опита естеството му златно ли е или позлатено. Ще минете през изпитания всички. Ако устоите на изпитанията, златни сте; ако не устоите на изпитанията, позлатени сте.

Като казвам, че сте позлатени, искам да кажа, че ще се стопите, не се отнася до вас. Щом дойдат изпитанията, вие трябва да се свържете с Невидимия свят. Не че не сте свързани. Сега, на Земята, щом се разболеете, викате лекар. Хване ви хрема или температура имате, или огница, или някаква друга болест – викате лекар и добре правите. Заболееш в духовно отношение – същият начин: ще се отнесеш до Невидимия свят да те лекуват. Ако на Земята викат лекар, и в духовния

свят, и там ще викате някой лекар, да ви помогне; вие не можете да се справите с туй болезнено състояние, викате лекар да ви помогне. Писанието казва: „Бдете и молете се!“ Христос казва: „Бдете и молете се! Плътта е немощна, а духът – бодър. Не знаете кога ще дойдат изпитанията.“ Христос се моли да Му изпратят помощ от горе, по кой начин да разреши въпроса. С една болест как трябва да се справиш? Сега питате: някой като е болен, какво трябва да правиш? Ще повикаш лекар. И духовно като си болен, пак ще повикаш лекар. Щом си в противоречие със себе си, пак ще повикаш някой лекар.

Тогава вземете последните думи – Христос казва: „Ето, оставя се вам домът ваш пуст; и истина ви казвам, че няма да Ме видите, докато дойде времето, когато ще речете: Благословен, Който иде в Името Господне.“ Или, преведено на друг език: Благословен Този, Който може да ви въведе в пътя на Любовта, да разберете Божия Дух. Благословен, Който ще ви въведе в пътя на Любовта. Само там ще намериш разрешение на всичките противоречия.

Сега ние правим опити. Един ден, като влезем в пътя на Любовта... Христос, и Той мина по същия път. Излезе от привидния път и влезе в истинския път. Като влезе в този път на Любовта, тогава и Павел казва: „Сега отчасти знаем и отчасти пророкуваме, но когато дойде съвършеното, ще познаем тъй, както сме и познати.“

Та, последното: „Благословен, Който иде в Името Господне.“ А Името Господне, това е Божията Любов.

Божият Дух носи всичките блага на живота. (Три пъти.)

7 ч 20 мин
9-о неделно утринно слово,
държано от Учителя
на 17.XI.1935 г., 5 ч сутринта,
София – Изгрев

1935_11_20 Опити
лекция пред общия окултен клас

ОПИТИ

5ч.

"Отче наш"

Прочетоха се темите: "Последствията от малките и големите спънки."

Понякога при развиването на темите вие спазвате правилото, което бакалите спазват: като дадеш на бакалина много пари, много ти дава, като му дадеш малко пари, малко ти дава. Като ви дадат някои теми като тази за малките спънки, вие казвате: "Какво има да се пише за това?" Малко пари – малко стока. Ако в малките работи си вещ, това показва, че си майстор и в големите. Ако от малко брашно направиш баница – майстор си, а ако я направиш от много брашно, това показва, че не си голям майстор. В една баница влизат масло, сирене и брашно. Имате ги. Представете си, че ви дойде един гостенин и вие му сложите в една паница 250 грама брашно, малко сирене и масло. Ще се докачи човекът. Ти ще вземеш и ще забъркаш най-напред водата с брашното, после ще разточиш, ще туриш малко сирене и масло, и ще опечеш баницата. И като дойде гостенинът и види опечената баница, ще счита, че е почетен. Иначе какво ще помисли? Ти го гощаваш с ума си. Значи – тури в ума си мисълта да му поднесеш една форма, която му е приятна. Къде е опасността от брашното? Да кажем, че вкъщи гостенинът може да яде от брашното. Но представете си, че брашното е турено отвън, дето вее вятърът, и той е доста силен. Човек не обръща внимание на малките работи, а те го определят какъв е. Ако поднесеш на гостенина брашно с вода и сирене да се наяде, ти ще изгубиш един човек, който ти е бил приятел. Той ще си каже, че това е крайно незачитане. И може би тази сурова "баница" с брашното, сиренето и маслото ще влоши твоите работи в живота. За да не се влошават работите, забъркай брашното с вода, тури сирене, наклади огън и опечи баницата. Трябва да правите превод от този образен език. Добре е да си служите с един образен език и да правите преводи.

Какво е числото 1, какво е 2? Като количество, числото 1 може да се отнася към различни съдържания: една игла, една кибритена клечка, един човек – все са единици. Какво можеш да направиш с една кибритена клечка? С нея дреха не можеш да ушиеш, но можеш огън да запалиш. Какво можеш да направиш с един човек? С него можеш да свършиш много работи. Все едно ли е да вземеш мястото на иглата, на кибритената клечка и на човека? Понякога ви интересуват някои неща, които са вече много остарели. Сега

ви интересува например това, дали вие сте остарели. Някой от вас казва: "Вече остарях – 40-годишен съм. На 50 години съм На 60 години съм. Младите нека оправят света." Светът не се нуждае от оправяне – нито от младите, нито от старите. Когато един млад човек влезе в училището, какво ще оправя? Той не влиза там, за да оправя училището, той влиза, за да учи. Ако влезе в университета, той ще го оправи ли? Не, там той трябва да учи. Който влезе – и млад, и стар – трябва да се подчинява на законите. Младият нищо няма да оправи. Ние сега искаме да оправим нещо в света. В какво седи оправянето, как да го разбираме? Трябва да се учи! В живота ви има толкова спънки, нещастия! Всички се оплаквате, че сте нещастни. Защо? В природата няма нещастия, няма никакви спънки, абсолютно никакви спънки в пътя на никого; пътят, по който вървиш, е толкова гладък, че няма препятствия. Ако се отбиеш обаче от пътя в храсталака, ще намериш хиляди спънки. И ще кажеш: "Какъв е този свят!" Светът е добър, но ти си оставил естествения път и си влязъл в храсталака, в тръните. Ти взимаш брадва и почваш да сечеш тръните, за да си отвориш път Но така съвсем ще загазиш.

Срещнеш някой човек, запознаете се и ти обръщаш внимание на някои негови особености. Искаш да изправиш една негова погрешка. Много мъчно е да изправиш една погрешка на някого. Представи си, че си певец, пееш много хубаво; запознаваш се с някого, който не може да пее хубаво и ти искаш да го научиш да пее. Мислиш, че за два-три дни можеш да го научиш, но не можеш. У него преди всичко трябва да има желание да учи. Така че най-първо събуди желанието! Друг случай. Отиваш на гости, където те гощават с баница; като се нахраниш, казваш на стопанина: "Много е хубава баницата!" Мислиш ли, че си се отплатил? Като отидеш обаче в гостилница и се наядеш с баница, ако кажеш само: "Много хубава е баницата", гостилничарят ще ти каже: "Чакай, чакай, много е хубава баницата, но трябва да платиш!" За хубавата баница се плаща. Ако нямаш пари или не ти достигат, ти ще се начумериш малко и ще кажеш: "Не ти струва баницата." И той, горкият човек, ще приеме, колкото му дадеш.

В съвременния живот преди всичко трябва да изправим много недъзи, които имаме. Да оставим отрицателните черти, няма какво да представяме как един човек си свива веждите, как си присвива очите или как е недоволен. Да кажем, че аз представям как един човек плаче. Защо да го правя? Вие го знаете по-добре, толкова сте плакали. Или ще представя някого как се гневи – вие го знаете по-добре от мене! Или ще представя как някой е страхлив – вие го знаете, всеки ден го правите. Какво ще ви ползва да ви го представям? Нищо. Какво значи горделив човек? "Горе" и "дял". Горделивият човек, като един петел, ще се качи на плета отгоре, нависоко, и ще изкукурига. Горделивият човек като се качи на планината, ще вика.

Нали сте виждали туристи – като се качат на планината, нависоко, почват да декламират например стихотворение от Ботев... Или да кажем, много пъти се говори за любов. Какво ще ви говоря за любовта! За любовта вие знаете по-добре от мене. Няма някой от вас, който да не знае. И след като сте опитали любовта, питате: "Има ли любов в света или, няма любов?" Любовта не можеш да я докажеш, защото не е нещо материално, да го докажеш, че е тук или там. Преди всичко, ти философски не можеш да докажеш дали любовта съществува, или не. Тя няма никаква форма, тогава как ще определиш дали съществува, или не? Тя няма никаква форма, тя е една същина. Тя няма никакви граници, тя има проявление. Проявява ли се любовта, или не? Може да се проявява. Но някой все пак доказва, че в света има любов. Това не може да се доказва.

Резултат на любовта е животът. А какво представлява любовта? Какво е отношението между любовта и живота? Казваш, че това е причина, а това е последствие. Каква е разликата между причината и последствието? Какво е отношението между кибритената клечка и огъня? Огънят е последствие, а кибритената клечка е причина. Първата причина ли е кибритената клечка? Има дърва, които се запалват. От дървата излиза огънят. Каква е разликата между кибритената клечка и горенето на дървата? Ако запалиш една кибритена клечка, ти на нея половин литър вода не можеш да стоплиш. Но ако запалиш един огън, и 10 литра вода можеш да стоплиш. Казват, че кибритената клечка е причина за огъня. В дадения случай причината не може да стопли. Ние всякога мислим, че причината е по-голяма от последствието. Донякъде е вярно, но не винаги. Например кибритената клечка не е голяма и не може да свърши толкова много работа, колкото огънят. Но въпросът е, че кибритената клечка е последствие на човешкия ум. И същинската причина е всякога по-голяма от всяко последствие. Става дума за първичната причина. Първичната причина е голяма, а пък следващите причини са по-малки, нищожни са понякога. Имате едно малко подбуждение – това е кибритената клечка. Някой път една кибритена клечка може да причини лоши последствия. Какво подразбирате под думите лоши последствия! Идеята "лоши последствия" е много ясна в ума ви, вие я разбирате така добре, че и да ви я обясня, няма да ви дам много по-голяма светлина върху нея. И ако речете да се изкажете върху лошите последствия, ще се изкажете както този, който писа върху темата "Последствията от малките и големите спънки". Какво значи спънка! Спънка значи пън, сух чукан. Вървиш и се удряш в него. Той е винаги по-нисък, не е голям, за да го видиш, и ти се спъваш. Кога човек може да се спъне? Можеш да се спънеш, когато нищо не виждаш; отбил си се от пътя и се блъснеш в пъна. Можеш да се блъснеш и денем, но ако се блъснеш вечер в спънката, то си има причини. Ако денем се блъснеш в една спънка, каква е причината? Може да има няколко

причини. Например търговец си, имаш да даваш 200-300 000 лева, но нямаш пари и умът ти е ангажиран с тази мисъл. Така е погълнат умът ти с тия пари – къде да ги намериш и как, ако не ги намериш, ще фалираш – че ти вървиш и се блъскаш о чукана. Казват ти: "Сляп ли си?" Ти за пари мислиш! Второто положение: Представи си, че си бил някъде в Обществената безопасност, дето са те били - дали са ти възпитание, как трябва да спазваш законите на държавата. Като излизаш, ти нищо не виждаш и пак се спъваш. И си казваш: "Не ми ли стига в Обществената безопасност, та и този чукан, отде се намери?" Значи ние говорим за спънки, които ние създаваме. Когато говорим за спънки в живота, спънките не са отвън. Ние сами ги създаваме. Това, което сами го създаваме, сами трябва да го изправим. Това, което не си създал, не си туряй задача да го изправиш. Не изплащай чуждите дългове, преди да си изплатил своите. Като изплатиш своите дългове, ще имаш пари, ще изплащаш и чуждите. Като казвам така, ще изпаднете в друга погрешка. Христос изплати дълговете на света, но Христос беше изплатил своите дългове. Всичките му дългове бяха изплатени! Той имаше в излишък капитал, богат беше и можеше да изплаща. Правилото е: Не поправяй чуждите погрешки, преди да поправиш своите. Не ходи да изправяш хората, преди да си изправил себе си. Когато изправиш всичките свои погрешки - тогава може! Искаш да поправиш погрешката на някого – ако в себе си я нямаш, изправи я у него, ако ли не, мълчи си. Това е правилото. Колко хубаво щеше да бъде, ако всички спазвахте това правило! Но аз виждам, че всеки ден го нарушавате. Вие все изправяте погрешките на другите. Когато изправяте чуждите погрешки, аз считам, че вие искате да изплатите дълговете им, обаче вашите дългове не сте си изплатили. Казвам: Слушай, приятелю, ти изплащаш дълговете на онзи, а на мене не си платил. А пък имаш да ми даваш. Аз имам по-голяма нужда, отколкото той има. Плати своите дългове и тогава плати на онзи дълговете. Изправи своите погрешки, преди да изправиш погрешките на другите. Това е логическо заключение без личен елемент.

Сега, какъв е начинът да се изправи една погрешка? Да ви дам един пример. Един от видните оратори – проповедници в Америка бил Бичер. В негово време се подвизавал един голям рационалист, който отричал съществуването на задгробния живот, на Бога. Теоретически се мъчел да докаже, че такива работи, за каквито проповедниците говорят, не съществуват. Той казвал, че проповедниците са заинтересовани да говорят на хората неща неверни, за да се прехранват. Един ден Бичер отивал да посети американската столица Вашингтон. И другият, рационалистът, и той отивал там. Двамата се намерили в един хотел. Хотелът бил препълнен и проповедникът и безверникът се оказали в една стая. Бичер искал да поговори с него. Започнал да гледа през прозореца. Гледал, гледал към

улицата много дълго време. Онзи се заинтересувал, защото проповедникът като че гледал нещо много важно. Попитал: "Какво гледаш там на улицата? Какво има?" "Виждам там един инвалид. Единият му крак е отрязан до коляното, с две патерици е. Един снажен пехливанин му ритна патериците и човекът падна на земята." Онзи казва: "Как този безобразник смее да рита патериците!" "Ти си онзи, който риташ патериците на хората. Някой си има един крак – вярва в нещо. Ти не можеш да наместиш краката на хората, а ходиш да риташ по патериците." Замислил се онзи. И след това казал: "Ще видим. Следващия път ще опитам по друг начин. Ще ритам само онзи, който има здрави крака, а на когото кракът му е отрязан, няма да го ритам." Умните така постъпват. Когато човек си има някакво малко вярване, не му ритай това вярване. Веднъж един ми възрази по следния начин: "Ти искаш да ме убедиш, че има Господ. Не съм Го виждал. В тебе мога да вярвам повече, отколкото в Господа. Ако искаш, ти по-скоро можеш да ме накараш да вярвам в тебе, отколкото в Господа. Казват, че светът бил направен от Господа, но аз не съм Го виждал, не съм говорил с Него. Как ще вярвам в Него?" Замълчах. След малко му казах: В света има три вида вяра. Първата вяра е човек да вярва в себе си. Себе си той вижда. Ако в себе си не вярва, да вярва в своя ближен – и него може да вижда. Последният, в когото може да се вярва, това е Бог – Този, когото не виждаме. Не че не Го виждаме, виждаме Го ние, но не сме там, дето можем да Му говорим и Той да ни говори.

Идеята за Бога не е за децата. Тя е за стари хора. И ако хората биха вярвали в Бога, те никога не биха живели така. Всички поддържат, че вярват в Бога, но това не е вяра. Ти ако вярваш в Бога, трябва да се измениш. Вярата винаги ще те свърже с Него. Вярата ще те измени! И така ще познаваш: ако в теб е станала някаква промяна, ти имаш вяра; ако само вярваш, но няма промяна, твоята вяра не е обоснована, не е истинска, ти имаш нещо друго. Ти вярваш в това, което не е. Хората едно време са вярвали в своите идоли. Или по някой път ние вярваме в някой човек, че той е богат, а се оказва, че не е. Ще ви приведа един пример за такава погрешка. Един американски лекар отива в Ню Йорк, но като върви из града вижда, че някой го преследва, дебне го, за да го обере. И той, за да се избави, спира се, изважда си кесията, обръща я отворена надолу и казва: "Ако има нещо в кесията, има защо да ме следваш, но като няма нищо, няма защо." После бръква в другия джоб и изважда и другата кесия, обръща и нея и казва: "Нямам нищо. Когато имам, аз ще те повикам." Понякога, за да се избави от една мъчнотия, човек трябва да я признае в себе си. Как трябва да я признаем в себе си? Някой път вие си признавате погрешките, но като адвокатът, който прави пледоарии: ще тури нещо за извинение. Казва: "Аз направих това, но при такива условия! Нервен съм, неразположен бях." Това са оправдания! Една погрешка обективно ще я признаеш, ако тя

съществува. Например имаш погрешката, като минаваш покрай кръчмата, да си пиеш една чашка ракийца. Не ти трябва да пиеш ракийца! След всяко пиене ще ти се случи нещо лошо. Защо ти е ракия? Една погрешка е това.

Сега да дойдем до новото в света. Кое е новото в света? Какво нещо е спънка? Едно препятствие. Ще дойдем до философската му страна.

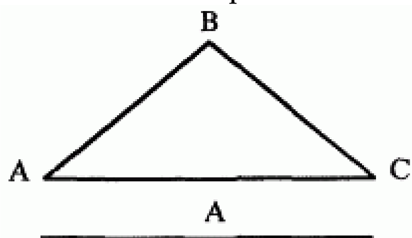

Имате тук един триъгълник, нали така? От какво се състои един триъгълник? От три страни, нали така? Каква функция изпълняват страните AB, BC, AC? Всяка една страна, това е един път. Всяка една страна, това е един диагонал. Триъгълникът е създаден от три диагонала – три пътя, по които човек може да върви. Човека, съвършения човек, винаги го представят като триъгълник. Съвършеният човек има три начина, три пътя, по които може да разреши всички задачи.

Добре, но същевременно всяка страна на този триъгълник съставлява едно препятствие в живота. Докато ти си в пътя, той е едно благо за теб; щом се отклониш от пътя, той е едно препятствие за тебе. Идеята е малко отвлечена. Представете си, че това е една площ – площта A. Представете си, че имате един затворен човек под тая площ и той трябва да излезе над нея. Площта за него в дадения случай е едно препятствие. Но тази площ е същевременно едно условие – хората градят на нея своите къщи, сеят своите ниви и градини. Ако вие премахнете всички препятствия в живота, няма да имате условия да се развивате. В живота препятствията са единствената реалност. Това, което препятствува, то е реалност. Вие ще обърнете внимание на препятствието – то е реалното. Спънките в живота показват реалността. Като не разбирате реалността, вие казвате, че е спънка. Важен е законът. Всяка неразбрана реалност е спънка. Всяка спънка е неразбиране на реалността. Всяко разбиране на реалността – това е една малка истина. А разбирането на всичките спънки - това е самата истина. Тази мисъл няма да ви легне така лесно.

Тук наскоро бях на един концерт, мисля, че диригентът беше руснак. В какво седи хубостта на дирижирането? Всички движения съответстват на музикалните тенденции. Значи диригентът изразява музиката чрез движения. В неговото дирижиране няма излишни движения. Има някои диригенти, които правят излишни движения, но у този всяко движение съответствува на известни музикални тенденции. Движенията трябва да

бъдат дето трябва тихи и дето трябва силни. Той не спазва никакви външни правила – движи си ръцете насам, нататък, тихо и силно. Който не разбира, ще каже: "Какво си маха ръцете?" Има едно сливане между онези, които свирят, и онзи, който дирижира – сливат се движенията с тоновете. Естетика има той, вкус има в движенията. Като гледаш тялото му, той представлява половината от музикантите. Даже само като го гледаш е приятно. Във всичките му движения има нещо красиво, както красивата мома като върви. Тя не върви така, но още по-деликатно. Всеки се спира да я гледа – майстор диригент е тя. Най-добрите диригенти са младите моми, по-хубави диригенти от тях не съм виждал. Те са с една степен по-силни от диригентите. Този диригент беше близо до това, беше на 9/10 от някоя млада мома.

Младата мома като мине, запалва чергата на всички; тя е диригент – всички ѝ ръкопляскат.

Ако вие не можете да бъдете един отличен диригент на себе си, тогава какъв диригент сте? Диригент на себе си! Този оркестър е вътре във вас! Досега е намерено, че човек има 100 способности в главата си. Всяка способност е един цигулар. Значи имаш 100 души оркестър. Ти дирижираш ли ги? Ако тях не можеш да дирижираш, какъв хал имаш? На този концерт преброих, че имаше приблизително 70 души в оркестъра и много хубаво свиреха. Този човек 80 души дирижира – всичко върви гладко, движенията са някъде силни, някъде тихи, тъй тихи, че едва се забелязват. При обикновените диригенти не става така. Този е даровит диригент. Затова тук всичко върви както трябва. Ако някой иска да го подражава, не ще може, само един може да бъде такъв.

До мен седеше един господин, който ми разказа следното. Някой си първокласен руски пианист се оженил за дъщерята на Тосканини. Една фирма ангажирала бъдещото им дете, още преди да се роди, че като се роди, след 20 години, като стане музикант, да даде първият си концерт за тях, за тази фирма. Сега се женят, а след 20 години тяхното дете ще даде концерта си! Толкова знаменити били този руски пианист и дъщерята на Тосканини.

Но да се върнем сега към въпроса за реалността. Казахме, че спънките в живота – това е неразбраната реалност. В какво се спъва малкото дете? Аз съм виждал понякога малко дете, което е облякло панталоните на баща си, влачи ги и се спъва. Ето спънката на това дете. Ето грехът на това дете – на него не му трябват дрехите на бащата. Някои имат големи идеи: искат да станат големи светии – потътрили сте големите дрехи на баща си. "Горкият, измъчи се!" Той казва: "Свят живот искам да живея!" Свят живот

иска да живее, цяла нощ се измъчва. Оставете тези големи работи! Оставете тези големи гащи, те не са за вас. Малките работи! Ти се радвай на един светия като на някой висок планински връх. Като го виждаш, радвай му се! Дали ще се качиш там или не, то е друг въпрос. Кажи си: "Ако Господ ми помогне да се кача, добре." И ако не се качиш, пак се радвай. Но ти, като човек, можеш да се качиш на една малка могилка.

Та вас ви спъват светийските гащи. Разбирайте ме право.

Големите работи ни спъват. Ние искаме да бъдем например някой виден писател. Остави този виден писател, ти напиши нещо малко. И ако един ден станеш виден писател, благодари на Бога. Да не стане този виден писател една спънка за тебе, да кажеш: "Мене Господ не ме е одарил, няма справедливост в света." Има справедливост. Това, което видният писател е написал, аз ще го чета. В Библията преди хиляди години са писали хубави работи и аз се ползвам сега от тяхната опитност. Можеш да кажеш: "Аз искам да бъда един пророк като Исайя." Той е бил пророк преди повече от 2500 години. Достатъчен е един пророк като Исайя, няма нужда от втори като него сега. А пък ти можеш да бъдещ полезен в друго поле. Грешката е, че вие понякога искате да бъдете като другите хора. Хубаво е, не е лошо; синът трябва да бъде като баща си – но в какво отношение? Синът трябва да бъде като баща си точно в обратен смисъл. Така е в природата. Това е за изяснение. Но и като изясняваме, някои неща ще останат пак недоизяснени.

Влезете в някой магазин, дето се продават платове, или чинии, стъкла. Как се наричат магазините, дето се продават платове? ("Манифактурни.") В стъкларския магазин толкова хубаво са наредени нещата, че като влезеш, приятно ти е. Тези, които продават там, са все мъже. Питам: Защо този мъж си краси така магазина? Краси го хубаво, че който влезе, да му привлече вниманието, та да продава по-лесно. Всички мъже, които хубаво си украсяват магазина, в бъдеще ще станат жени, те са кандидати за жени. А кои ще бъдат техните мъже? Онези, които ходят там да купуват. Това са хората на реда и порядъка. Направете сега един превод. Провидението всякога най-първо ни туря да научим нещо. Влизаш в един стъкларски магазин. Какво трябва да научиш? Този човек защо си е наредил хубаво магазина? Като видиш това, ще си кажеш: "Аз не мога ли да направя така? Всичките си мисли, чувства и постъпки да наредя така?" Или четеш някой добър писател, може да си кажеш: "И аз мога да подредя така добре моите мисли." Всеки един от вас си има един особен език, на който може да говори. Каква е думата “любов” на вашия език? Оставете сега тази дума, тя е преводна. Думите “аз ви обичам, аз много ви обичам’ – това е есперанто, то е един още неразбран език. Какво значи това? Какво можеш да обичаш

в мене? Баница не съм, не можеш да ме изядеш. Какво обичаш в мене? Казваш: "Ти си много умен човек." Може да съм умен за себе си, но не и за тебе. Може би ти се заблуждаваш? Казваш: "Ти си много красив човек." Аз съм красив, но не съм за тебе. Когато някой хвърли око на някоя красива мома, тя му казва: "По-далече стой от мене. Не искам да се запалиш. После ще трябва да те гасят." А аз не искам да гася. Моето правило е: Като се запали някой, нека да гори. Вие казвате, че страда някой човек. Нека да страда, да гори. Мъчел се. Какво има, като се мъчи? Мъчи се – в това мъчение, вътре, той меси, прави нещо. Един човек, когато оре, копае или удря с чук, той се измъчва, могат да му отслабнат ръцете – но изработва нещо. Ако не беше това мъчение, работа не щеше да има. Жената цял ден тъче на стана – изработва нещо хубаво. Как е по-добре – на стана ли да работи, или цял ден да си маже лицето, да си почерня веждите и да се черви?

Сега ще се спра на това. Начервяването има двояк смисъл. Може да си начервиш устата, то е физическо; това е единият смисъл. Другият смисъл е, че човек се представя в даден случай такъв, какъвто не е. Неговите устни не са червени, той затова ги черви – значи се представя такъв, какъвто не е. Желанието е хубаво. И белилото, и червилото – и те са намясто, но имат и една лоша страна: червилото и белилото запушват порите и след години това ще има последствия. Момата ще бъде красива до 25-35-40 години, но оттам насетне ще останат последствията: белилото и червилото съдържат известни отрови, от които лицето ще почне да се набръчква и кожата да се разрушава. Следователно не слагайте отрова върху лицето си. Мога да ви кажа друго средство за белило и червило. Яжте грах за белило. По три пъти на ден яжте грах и кожата ви ще стане бяла. Ще ви побелее лицето и ще стане красиво. Ако косата ви е бяла, една цяла година, по три пъти на ден, яжте коприва. Направете този опит и ще се почерни косата ви, тогава престанете да ядете коприва. Хората изгубват понякога краските на лицето си. Но има елементи, които като ги вземеш, ще създадеш известни краски. Ако искаш устните ти да бъдат червени, радвай се на доброто. Щом искаш да червенеят устата ти и лицето ти, радвай се на доброто на всички хора. Не завиждай никому. Завиждаш ли, няма да стане това. И на грозните, и на всички се радвай. Като видиш много грозни хора, радвай се. Не съжалявай никого. На всички се радвай и ще имаш отличен цвят, защото тогава кръвообращението ти ще става правилно. Когато нещо не е станало добре, влезе някой бръмбар в главата ти: "В къщи не ме обичат, баща ми не ме обича." Оставете тази идея! Ако той не те обичаше, ти нямаше да се родиш. "Майка ми не ме обича." Тя те обича! Те те обичат, ако не те обичаха, ти нямаше да се родиш. Щом са те родили, обичат те. Казваш: "Господ не мисли за мене." Щом те държи, значи обича те. Ако не те обичаше, щеше да те извади от света. Любовта на Бога е, която те държи в

света. По-добре да си при най-лошите условия, отколкото да те извадят от света. Трябва да предпочетете най-големите страдания, пред това да излезете извън Земята. Вие искате да влезете в небитието на нещата! Най-лошото на Земята е по-добро от небитието. Най-лошото, което може да се случи на Земята, е по-хубаво от това да влезеш в небитието. Небитието е място, дето няма условия за нищо. Никакви условия няма там – нито за добро, нито за зло. Нищо не можете да работите там – нито добро можете да направите, нито зло. Какво ще разберете тогава? Там е вечната скука. Небитието не е място за хората, то е място за боговете. Те могат да влязат там и донякъде могат да изкарат нещо от там. А за теб най-лошите условия на Земята са голямо благо. Най-големите страдания, най-големите мъчнотии, които хората сега претърпяват постоянно – това са условия, това е голямо богатство, от което могат да изкарат много, ако знаят как. Вие като излезете оттук, ще кажете: "Дали това е вярно или не?" Щом не го разбираш, не е вярно, щом го разбираш, вярно е.

При спънките най-първо трябва да се ориентираш. В какво ще намериш, че Бог спрямо теб не е бил такъв, какъвто трябва да бъде? Той те е направил малко грозен и не ти върви в живота. Ако беше те направил една красива мома, ти щеше да имаш много по-големи спънки, отколкото сега. Най-нещастните същества в света са красивите моми, според моето гледище. Грозотиите, и те имат спънки, но мъчнотиите на красивите моми са 10 пъти по-лоши от тези на грозните. И положението на богатите хора е 10 пъти по-лошо от това на бедните. Богатият човек може да направи хиляди пакости. Той може да помете хиляди души, да обезличи хиляди хора, да ги направи нещастни. А бедният човек, ако никой не е вложил пари в неговата банка, само добро може да направи, ако пък направи зло, то може да бъде много малко. Докато богатият може да направи много добрини и много злини. Човек, за да направи добро, трябва да бъде много умен. И ученият човек е като богатия, и той със знанията си може да направи много работи – много голямо добро или много голямо зло. Но всеки, който направи зло, ще го направи за себе си. Не мислете, че може да направи пакост на другите. Това, което правим на другите, го правим на себе си.

Сега, да се върнем към спънките. От всяка една спънка какво трябва да извадите? Опитвали ли сте някой път да се примирите с едно положение, което имате? Сегашните ваши състояния, които имате, тези безброй ваши недоволства – не са ваши. Някой път вие ставате недоволни, но не сте вие причината. Причината на вашето недоволство е в някой вълк в гората. Той цяла нощ е линкал и никаква храна не е намерил, затова е недоволен. Вълкът е причината и за вашето недоволство, защото вие имате връзка с него. Или причината може да бъде някой човек надалеч, който е свързан с

вас. Хиляди хора има, с които сте свързани. Вие се чудите понякога дали едно ваше състояние е ваше или чуждо. Щом е чуждо, защо ще се измъчвате от тези неща, които не са ваши? Оставете всеки да си носи своя товар. Защо ще се ангажирате да носите чуждия товар? Например страда някой - каква полза има да страда и друг заради него? Умното е, ако можеш, да помогнеш на някой човек, който има някаква рана; ако не можеш, поне да му кажеш да бъде търпелив. "Тази рана е непоносима." Каквото и да му кажеш, той трябва да си носи раната.

В сегашната окултна наука трябва да прилагаме знанието. Трябва да преминем към едно ново разбиране, към една нова форма. Да не се подпушваме. Ние със своите мисли постоянно запушваме канала, през който животът идва, и се отвличаме, и казваме: "Какво ли ще бъде бъдещето?" Бъдещето е един велик подтик. Миналото е една велика опитност. Настоящето е великото проявление на живота. Следователно ти обръщай внимание на великото в живота, което сега се проявява. А пък подтикът – гледай към него! Това, което се е случило, то се е случило вече; но това, което ти живееш сега – то е най-важното. Великото е сега – в сегашното, в което живееш, при днешните условия! Ти се занимаваш с това, че някой те обидил. Това е твоето минало. Казал ти една глупава дума. Защо ще се занимаваш с това? Не се занимавай с миналото! Или някой те похвалил, че си талантлив. Хубаво е, но то е само подтик за бъдещето. Ти се ползваш от миналото, като изваждаш една опитност; бъдещето може да ти даде подтик; но великото е настоящето. Във великия живот Бог действа; в миналото хората действат; в бъдещето ангелите действат. Когато е въпрос за бъдещето, ние имаме влиянието на ангелите. Когато е въпрос за миналото, ние имаме влиянието на хората. А когато е въпрос за настоящето, ние сме в Божия живот. Бог иска да ни даде един подтик – така Той иска да ни покаже правия път, по който ако вървим, можем да бъдем щастливи. И начините за всички не са еднакви, различни са пътищата. И малките пътеки, по които можете да дойдете до една зона, са различни. За пример: да кажем, че вие сте чрезмерно честолюбив. Честолюбивият човек може да се обиди от нищо и никакво. Някои хора са толкова честолюбиви, че ако той разправя нещо и ти малко се поусмихнеш, той веднага ще се обиди. Трябва да бъдеш сериозен, и той да види, че му обръщаш внимание. Ако си помръднеш устата и направиш някоя гримаса, ще помисли, че искаш да му се подиграваш. И колко човек трябва да бъде внимателен!

Случило се, не зная дали в България или вън, но един господин имал навик да намигва с дясното си око. Отива той веднъж на едно угощение, дето присъствала и една красива дама с мъжа си. Той намигва. Мъжът на дамата му казва: "Господине, ти ме обиди! Кой ти даде право да намигащ

на жена ми?" Иска да се дуелират. Онзи казва: "Извинете, това е един голям недостатък у мене. Голяма пакост ми създава това око. Не мога да го контролирам." "Сериозно ли говориш или ме лъжеш?" "Попитайте баща ми или майка ми. Имал съм много неприятности. Не сте вие първият!" На колко от вас очите, или едното око, играят без контрол? Аз гледам, мнозина говорят и не са господари на езика си. Някой казва: "Защо е този Изгрев? Тук няма справедливост!" Изгревът си е Изгрев. На Изгрева не са светии. Това са хора, дошли от света. Майките са ги родили такива, те са още кандидати за светии. Защо се очаква да са светии? Който е дошъл на Изгрева, трябва да се опретне, да живее при най-лошите условия, а ако не – да си върви. Тук не е място за светии, тук е място за ученици. А пък светиите – светът ги очаква. Богатите – светът ги очаква. Светът иска моралисти. Ако е за закон, за морал – тук не е мястото. Моралисти не искаме. Ако искат да имат закони, нека да отидат в света, там се нуждаят от тях. Тук сме дошли да се понагреем малко на слънцето. Като се понапечеш на слънцето, то ще ти помогне; ако имаш малко хлебец, ще ядеш, ако нямаш – малко ще попостиш, ще ядеш картофена супа. Някой казва: "Дотегна ми вече да ям картофена супа!" Казвам му: Иди в света, на гостилницата. Кой те държи тук на Изгрева? Тук е място на свободата. Свободни бъдете! Всички трябва да бъдем свободни! Някои искат да турят закон. Ако искате да живеем по закон, то е друго. Закон има в света -идете в света. Изгревът е място на свобода. Това е място, където без закон трябва да живеем. Такива чешити каквито сте, пак е хубаво... Екземпляри, живи екземпляри! Един паун, какво ще го обвиняваме? Като седи, погледне си опашката – тя е с хубави, красиви пера. Гледам един куркой* как си е проточил носа; гледам някой голям петел – качва се на плета и вика: Кукуригу! Някой добре охранен вол – с рогата си рови пръстта. Какво лошо има в това? Всеки се показва такъв, какъвто е. Волът си е намясто, петелът си е намясто, куркоят си е намясто, паунът си е намясто. Всички са си на мястото. Де е лошото? Събрали са се на едно място и искат братство да образуват. То е най-големият и най-смелият въпрос, един от най-трудните въпроси, които сте решили да разрешавате. Похвалявам ви! Ако успеете в тази работа, вие сте гениални. Няма нищо лошо – едно място, дето всеки е намясто. Господ ги търпи. Не ги търпи, но Му е приятно. Господ като види пауна, казва: "Много хубаво прави. Точно така, както трябва."

*(диал) пуяк (бел ред)

Хората имат само една погрешка. Вие много погрешки не правите, само една, и тя е много малка. Всички правите погрешка при яденето. Другаде никъде не правите погрешки, в другите неща сте съвършени. Само в яденето е всичката погрешка. Какво направиха първите хора? И първите

хора направиха погрешка в яденето, а не в нещо друго. И сега още всички правите погрешки в яденето – в желанието за ядене. В желанието да ядеш – там е причината, то е, което нарушава душевния ти мир. Ти мислиш, безпокоиш се за яденето, казваш: "Сега – да се понахраня, да бъда уреден, красив." Това са второстепенни неща. Ти трябва да минеш през яденето; ако не ядеш, очите ти ще потъмнеят, лицето ти ще пожълтее, устните ти ще побледнеят и т.н. Ти питаш: "Ако яде човек все боб, може ли да мисли? С такава храна може ли човек да напредва?" Казвам: Ако искаш да виждаш добре, яж леща. Ако искаш бъбреците ти да бъдат в здравословно състояние, яж боб. Ако искаш лицето ти да се оправи, яж пипер. Ако искаш да се зачервиш, яж домати и череши. Ако искаш очите ти да станат черни, яж черни сливи. Ако искаш да мислиш по-хубаво, яж лимони и портокали. Ще кажеш: "Де ще ги намерим сега?" Че толкова ли нямаш вяра? Аз похвалявам младите моми. Някой, който няма нито пет пари в джоба си и даже е малко окъсан, говори на момата, казва й, че ще бъде щастлива с него – и тя вярва в него, вярва, че той ще я направи щастлива. И му пише писма, и мисли, че като го вземе, ще бъде щастлива, ще се оправят работите. Имайте вярата на младата мома! Казват, че тя е глупава. Ни най-малко не е глупава. Ако тя поддържаше тази вяра, която имаше в началото, щеше да бъде щастлива, но като изгуби вярата си след като се ожени, нещастието идва. То идва от изгубването на вярата. В какво седеше силата по-напред? Опасната страна в женитбата не е в жененето, но в това, че хората идват много близко един до друг, приближават се повече, отколкото трябва и вследствие на това идват противоречията. Не се приближавайте много. Ако всякога си на два метра разстояние от един апаш, той никога няма да те обере. Но ако си много близо, той всякога може да бръкне в джоба ти. Аз съм правил опити. Докато твоето съзнание е будно, ти контролираш нещата, контролираш всичко наоколо; в момента, в който съзнанието ти се раздвоява и се отдалечава в друга някоя посока, ти изгубваш този контрол - идва нещастието. Аз съм правил наблюдения в Америка, правил съм ги и тук. Между апаши съм бил, турял съм пари в джобовете си. Съзнанието ми е будно и те като светии седят при мене, и наблюдават най-малкото ми мръдване – дали моето съзнание ще се отклони; и са достатъчни само няколко секунди да се отвлече съзнанието ти, за да те оберат. Но като държа съзнанието си будно, аз ги контролирам. А те после ще ме поздравят и ще си кажат: "Този е баш джебчия. Той знае повече от нас, майстор е." Като ги погледна, те казват: "Такъв учител като тебе няма да оберем. Ние ще обираме разни перекендета." Направете опит. И при най-малкото отвличане на вниманието, те ще бръкнат в джоба ти. Докато във вашето съзнание има единство, никакво страдание не може да има; и да дойде страданието, ще се справите много лесно с него. Но щом се отклони съзнанието ви, страданията ви ще станат силни. Всякога можеш да победиш една

мъчнотия, ако имаш единство в съзнанието. Не се раздвоявай да казваш: "Тая работа няма да я бъде." Не допущай тази мисъл! Тя може да дойде, но ти не я допущай, ще разедини съзнанието ти. Ако дойде мисълта, че си болен, ти кажи: "Аз ще оздравея!" Но кога? Когато и да е, може и днес, може и утре, но когато искам, ще оздравея. Не си туряй условия, срок. Кажи: "Ще оздравея!" Думите ще оздравея, изразяват един момент, който е извън времето и пространството. Щом има единство в съзнанието ми, аз съм здрав. Докато има колебание в съзнанието им, че мога да бъда здрав или болен, болестта идва, но щом дойде в съзнанието мисълта, че съм здрав, болестта изчезва. И в беднотията е същият закон: докато се колебаеш и се питаш дали ще бъдеш богат или сиромах, ти не си богат. А като кажеш: "Ще бъда богат!", тогава сиромашията си отива. Пазете единство на съзнанието! Днес ще направите един опит, утре втори опит – 99 опита и стотният ще излезе добър. В това отношение няма изключение. Всички трябва да се отличавате с постоянство. Гении трябва да бъдете! Всички хора извинявам, каквито и погрешки да направят, но има едни хора, които не ги извинявам: малодушните хора – малодушието не извинявам. Някой човек има пари и те лъже, че няма никакви пари. Той си скрил парите някъде, забравил ги и се мъчи. Не си забравяй парите дето и да е, или ако ги забравиш, тури си хубав знак, та всякога да можеш да ги намериш.

Трябва да бъдете герои! Героят трябва да носи своите мъчнотии. По какво се отличават светиите? Христос като дойде на Земята, страдаше. Той каза: "И вие ще страдате." Нищо, че страдате. За какво страдаше Христос? Страдаше за нещо, научи се на нещо. Ти питаш: "За какви грехове са страданията?" За никакви грехове не са. Провидението просто иска да изпита твоето геройство, дали можеш да страдаш, или не. Може да страдаш за някаква погрешка, но някой път и да нямате погрешки, пак ще страдате. Ако не за твоите погрешки, за чуждите погрешки ще страдаш. Във всички случаи ще опиташ какво нещо е страданието. В този случай ще изплащаш дълговете на другите. И не роптайте. Не питайте защо Господ е създал тези страдания. Когато минете през страданията и ги превъзмогнете, идете и попитайте Господа, и Той ще ви каже. Но докато не се научите да ги носите, никой няма да ви даде обяснение, защо са страданията. Непременно трябва да страдате, защото никой човек не може без страдания. Може ли едно дете да стане учен, ако не е писало, ако не е смятало, ако не се е учило? Може ли един цигулар, без да свири, изведнъж, като се роди, да може да свири? Не, работа трябва. И най-гениалните хора, и те работят много интензивно. Защото аз считам работата според съзнанието на човека. Когато съзнанието е разпръснато, работата е слаба. Такъв, какъвто си, в Царството Божие не можеш да влезеш. Съзнанието на гениалния човек е концентрирано, затова работата му е интензивна; той

върши толкова работа за един ден, колкото обикновеният човек за една година. Гениалният нищо не пропуща като работи, а пък обикновеният човек опитва веднъж, дваж и т.н. Това зависи от колебанието на съзнанието.

И така, не да обичате страданията, но като дойдат, трябва да ги използвате. Като срещнете тези препятствия, излезте над тях, тогава всички блага, всички богатства ще дойдат, тогава ще дойде Царството Божие. А сега то представлява препятствие за нас. Ние сме под Царството Божие. Царството Божие си има своите норми. Определени качества трябва да имаш, за да влезеш. Трябва да ги развиеш. В Царството Божие не можеш да влезеш, ако не си търпелив. В Царството Божие не можеш да влезеш, ако не си милосърден. В Царството Божие не можеш да влезеш, ако не си кротък. В Царството Божие не можеш да влезеш, ако не си въздържан. В Царството Божие не можеш да влезеш, ако си страхлив или малодушен. В Царството Божие не можеш да влезеш, ако си болен. Здрав трябва да бъдеш! Учен трябва да бъдеш! Чист трябва да бъдеш! Те са препятствия. Вода ще намериш и ще переш, 99 перални ще намериш! И като отидеш на онзи свят, дрехите ти ще бъдат както на някой жур фикс. Казвам: Не е лесна работа. Но една работа, постигната, осмисля живота. Няма по-хубаво нещо от това, когато човек почувства, че е господар на външните условия. Знаете ли това на какво прилича? Минава един цар и носи в джобовете си пари. Той е просто облечен, с обикновени дрехи. Наоколо си също има преоблечени войници. Апаши тръгват подир него и го обират. Царят не се безпокои, понеже войниците веднага ги хващат и ги завеждат пред него. Човек е господар, когато има своето съзнание будно; той е цар и кой каквото вземе от него, ще го хванат и ще го доведат при него. Никой не може да го обере. Щом не си господар, никой няма да се грижи за тебе и всеки ще те обира. Някой ще каже: "Кажи ми как?" Направете за един ден опит. Някои от вас, които сте най-напреднали, турете един лев в джоба си. Ще се помолите да бръкне някой в джоба ви и да вземе лева. Като видите, че го няма, кажете: "Десет ще дойдат на мястото му!" И да не се безпокоите, и да не знаете кой ви е взел лева. Ще кажете: "Какъв е този опит? Само това ни остава." Хубаво, да ви кажа и друго нещо, та което ви допадне. През 12 часове на деня, откато изгрее Слънцето, всеки един час, в първата минута на часа да се концентрираш и да се помолиш на Бога. За един ден 12 часа, по една минута – 12 минути ще се молиш на Бога. Щом дойде часът, изведнъж, каквото правиш, ще престанеш и ще се помолиш. Ще се пренесеш 12 пъти на ден. За десет деня по 1 път всеки час ще се пренасяш. Този опит не е за всички, а за способните ученици. Всички не могат да го направят. Ако искат, нека турят лева в джоба си. Онези, които нямат лев, ще кажат: "Отде да вземем пари?" Тури тогава едно коматче хляб в джоба ти и накарай някого да вземе хляба. И ще дойде цял самун.

Само че, ако си туриш коматче в джоба, ще се върнеш в къщи пак с него, защото на Изгрева всеки ще предпочете да вземе лева, отколкото за коматче да бръкне в джоба си. Добре, друг опит ще ви кажа, за 10 дни, четвъртия опит. Щом дойде първата минута на всеки час през деня, с една кана ще вземеш вода и ще полееш едно дърво, и ще кажеш: "Както изсипвам тази кана вода, така да се изсипе благото върху мен, богато да се изсипе!" Сега, колко души като направят този опит, ще имат успех? Мнозина като почнат, ще кажат: "Защо да правя такива дивотии? Да се стегна да работя!" Още по-добре е да работиш! Тогава казвам: Отвори си една бакалница и на всеки, който дойде, ще казваш: "Заповядайте, какво обичате? Хубава захар, смокини." Ще вземеш хубава хартия, ще претеглиш и малко повече ще туриш, и ще го изпратиш. Който дойде, весел ще го посрещнеш. Или стани аптекар, ще изпълняваш рецептите.

Хайде, ще ви кажа нещо, което можете да направите по-лесно, което всички можете да го направите. А тези, по-горните опити са специални, те съставляват задачи на една висша Школа. Но ще ви кажа и неща, които ще ви допаднат. Представете си един човек, който е гладен и никой не му обърнал внимание. Вместо да се молите, първата минута на всеки час, в продължение на 12 часа от деня, кажете: "Нека да му се даде възможност да се наяде! Дайте на този човек да яде!" Първият час така, вторият час така и т.н. – 12 пъти на ден ще кажете: "Дайте на този човек да яде!" 12 пъти ще дадете тази заповед. Това можете да го направите всички. Но ще си представите някой, който наистина е гладен. И това, което кажете, ще стане. Когато вие кажете: "Дайте му да яде!", може би на 1000, 2000 души в света ще им дадат да ядат, и те ще се нахранят. И тези хора един ден ще ви се отплатят. Ако така са се нахранили 10 000 души, като ви дадат по един лев, един ден 10 000 лева, ще дойдат от невидело у вас и ще забогатеете всички. Това може да породи една съблазън и вие може да кажете: "Дали ще дойдат, или не? Я дойдат, я не."

Казвам: На всички, като влезете в Небето, ще ви дадат задачи: като ангел, да ръководите някой човек на Земята, или да утешавате някой човек, или да учите някого, или да свършите някоя работа. И ако имате дори едно малко колебание, вие ще изгубите, ще потъмнеете. Та трябва да имате знание. Трябва с удоволствие, с веселие да слезете от Небето и да ви е приятно, че ви е удостоил Господ да свършите една малка работа. Съвършените същества от невидимия свят чакат с години да им се яви най-малкото условие, да им се яви някоя мъчнотия, с която да могат да се справят. Чакат за работа! Там всичките са щастливи, но искат да направят нещо, да се проявят. Пращат те да повдигнеш някоя душа на Земята, да разбереш великите пътища, по които душите се повдигат. И тогава великата Божия Мъдрост, която ръководи този човек чрез ангела, ще има

общение с човека. И този човек ще се повдигне. През ангела ще минават Божиите блага и ще дойдат в човека.

Тези работи са отвлечени, оставете ги. Гледайте онова, което сега можете да направите. Не се занимавайте с обикновени работи. Вие като станете сутрин, казвате: "Не можах да спя тази вечер, имах лоши сънища, юрганът не беше добър, дюшекът беше лош. А пък тези бълхи и дървеници, остави се! Стаята не беше проветрена хубаво." И хиляди работи има, които ви безпокоят. Мериш стаята – недоволен си. Това са обикновени работи, които отвличат вниманието ти в обратна посока и казваш: "Яденето не е ядене. Обущата не са обуща. Шапката не е шапка. Къщата не е къща. Книги нямам, библиотека нямам." Това са посторонни работи. "Какво ще ядем?" За всинца ви има нещо определено за ядене. Каквото ви дадат, благодарете на Бога. Като вземеш една корица хляб, погледни я и не я яж, преди да си я обикнал. Правило в истинския живот е: Никога не яж това, което не обичаш! Предпочитай да не ядеш. Гледай го, гледай го, и като го обикнеш, тогава го яж. А ако не го обикнеш, дай го на други. Защото когато ядем неща с неразположение, то е отрова. Сухият хляб, ако го ядеш с обич, това е скрита енергия. Ти го гледаш, че е сух, но в него има скрита енергия, която не се губи. Защото къде ще отиде онова, което Бог е вложил в хляба? Само че трябва някой много способен човек, за да извади тази енергия от сухия хляб.

Мислите ли, че като отидете на Небето, ще бъдете такива, каквито сте тук? От вас нито помен няма да остане, от настоящето ви, както не остава помен от един болен човек, когато оздравее; като е болен, той е пожълтял, очите и бузите му са хлътнали, устните му са почернели, а като оздравее, всичко това изчезва. Ще кажете: "Като влезем в Небето, ще се познаем ли, ще бъдем ли такива, каквито сме сега?"Ако в Небето ще бъдеш такъв, какъвто си на Земята, тогава хич не влизай там. Забрави тия работи! То ще бъде един кошмар, едно възпоменание за сиромашията. И като си спомниш, ще ти бъде приятно, че си бил сиромах.

Сега сте остарели, набръчкало се е лицето ви. Ако ви кажа да си изберете една възраст, в която да бъдете като постоянна форма, каква възраст ще си изберете? Като дете да изглеждаш, няма да искаш. Ако останеш все млад, с момите да се любиш, байгън ще ти дойде. А ако си останеш стар, с бяла брада, с тояга да ходиш и да даваш ум на хората – и това не е хубаво.

Христос казва: "Ако не станете като малките деца". Не става дума за детето, което пълзи. Съвсем друго значение има тук тази дума. Тук тя означава едно същество, което съзнава, че е преминало през различни стадии на живота и е доволно и от детството, и от живота на възрастния, и от

старостта – едно особено състояние. Онези три състояния са само едно подготвително състояние за новото детинство. Когато Христос казва "ако не станете като деца", Той разбира следното: старият да стане като дете, да има онова смирение, да не мисли, че знае много. Какво мога да знам аз като отделно същество? Всъщност тия неща, които знаем, те са потребни на хората, но не са потребни на ангелите. Например ти знаеш да свириш на пиано. Ангелите имат други песни – ангелски. Като влезеш в ангелския свят, те ще те изпъдят навън. Разбира се, те са много деликатни, ще ти кажат: "Ние ще ти устроим един отличен концерт на Земята." Ти слизаш да свириш и като слезеш, те ще се освободят от тебе, да не ги дразниш със своята музика.

Сега, кое остава у вас от тая лекция? Кое запомнихте? Като деца нервите и мускулите ви да не са слаби, да не хапете постоянно майка си, защото някои бебета като сучат, хапят майка си. Като малко момче в училище да се учиш добре и с всички другари да си добре. Като млад момък да обичаш момите и да не ги задяваш, а ако си мома, да не задяваш младите момци. Момата трябва да бъде образец на благородство. Може да обичаш някого, но без да го задяваш. После, като баща да не бъдеш пристрастен към децата си и като стар да бъдеш доволен от старостта си. И никога да не роптаеш, и никому да не се оплакваш. Като остарееш, да кажеш: "Имам една съседка, дошла ми е на гости. Аз я нося на гърба си." Защото старостта е всъщност една гостенка, която се натрапва да я носиш на гърба си.

Ако искам да залъжа една млада мома, ще направя следното. Като се влюби, тя се натрапва. За да се освободя от нея, ще й напиша едно най-хубаво писмо, ще туря в писмото един чек от десет или двадесет хиляди лева – един малък, микроскопичен подарък. Ще пиша в писмото: "От голяма любов и от уважение към тебе, ти пращам тази сума. Никога не съм срещал друга като теб. И където отида, все за теб ще мисля." А в себе си ще кажа: Само за натрапването няма да мисля. На Земята живеете, какво ще правите? Някой път ви додява онзи, който ви обича. Трябва да задоволите този човек, той иска нещо. Щом ви обича, той иска нещо материално. Всичката обич на Земята е все за материални работи. Момата като се влюби в някой момък, иска къща с градина, иска стотина – двеста декара земя, после иска хубава рокля, не една, но 12 рокли, после 12 шапки, 12 чифта лачени обуща, да има слугини, да има 3-4 автомобила, после да ходи на курорт. Това иска младата мома. Когато тя се влюби, това е любовта на Земята. Какво ще ми разправят – идеална любов? Любов за автомобили, и за шапки, и за чепичета, и за яденета, по три яденета! – Това е любовта. Каква друга любов има тук? Романистите, които пишат за любовта – това е за онзи свят. Идеалните хора не живеят на Земята, те

живеят някъде горе.

Сега, като ви говоря така, вие ще се обидите. Ще кажете: "Учителю, как е горяло моето сърце!" Не отричам, че е горяло вашето сърце. А какво е останало от горенето на вашето сърце? Някой казва: "Аз те обичах, но сега те мразя." Казвам: Точно сега ме обичаш. След омразата ще дойде любовта, после пак омраза, пак любов, пак омраза и т.н. Момата, като е започнала да мрази момъка, тогава е започнала да го обича. Докато не го е намразила, тя не знае, че го обича; като го намрази, тя прави вече разлика между едното и другото състояние . Сега говоря за психологически положения. Ти обикнеш една идея и после я намразиш. Много неща има, които обичаме и после ги намразим – това са състояния, от които трябва да се пазим.

Няма нещо по-лошо от това, човек да почне да преживява своите младини. Някой път като се курдиса мърморицата, възлюбената мърморица, докато е отвън, тя лесно се носи, но замине ли за другия свят, тогава тя влиза в тебе. Аз съм виждал такива мъже – като замине възлюбената му за другия свят, идва при него, плаче и му казва: "Ти направи с мене това и това на Земята, знаеш ли какъв изедник беше?" Той се мъчи цяла година, две, десет години, и най-после казва: "Още веднъж не искам да те срещна!" И вие ще се намерите в това положение. Възлюбените, които се женят, ще се намерят в това положение.

Тук една мома се оженила за едного, когото много обичала. По любов се взели. Живеят 30-40 години и нейният възлюбен умира – отива в другия свят. Явява й се и й казва: "Много добре съм, там как е?" Тя го пита: "Какъв е онзи свят?" Той й казва: "При нас е приблизително като в земния свят." Тя го пита: "Няма ли да останеш тук?" И тъкмо той почва да говори, идва друга една красива млада жена и казва: "Той не е твой, а мой, ти да си вървиш по пътя. Не е за тебе. Той е мой." Какво ще кажете сега? Вие имате един мъж, който не е ваш. Щом вашият мъж умира, той не е ваш. Онази, която го обича, тя го взема. Смъртта е любов, нищо повече. Който умира, обича, влюбил се е. Умряла жената на някого – влюбила се е тя и отива при своя възлюбен. Умира дъщерята, синът – отиват при своите си. Как ще изтълкувате това? Ако го изтълкувате правилно, ще имате мир в себе си. И като заминеш, хората престават да те безпокоят. Ти си щастлив и пак ходиш между тях. Всички знаят, че си умрял, разговарят се и казват: "Имаше един, който умря, как му беше името? Да, малко особен беше." И ти почваш да чуваш какво мислят хората за тебе. Слушаш ги и си казваш: "Освободих се от човешките мнения!" И вие, като умрете, ще ходите между хората и ще слушате какво говорят за вас. Ако искате ще ги слушате, ако искате няма да ги слушате.

Сега, върху същността на въпроса. Смъртта не е за младите, нито за старите. Идеалът за младите е старостта. Идеалът за старите е смъртта. Идеалът за умрелите е раждането, прераждането. Идеалът за родените е младостта. Като умреш, ти ще искаш наново да се преродиш, да дойдеш пак, да те прати Бог на Земята. Като стар, идеалът ти ще бъде да умреш. Старият, като се влюби и като се запали чергата му от четирите страни, казват: "Старото бунище като се запали, нищо не може да го угаси." Аз ви говоря на един неразбран език. Какво значи бунище? Това бунище хората са го направили. Това бунище беше чиста храна, но сега казват: "Бунище!" Умрелият ще запали бунището и то чрез огъня пак ще добие своята първоначална чистота и свежест, и няма да има бунища. В духовния свят няма бунища. Искам да ви кажа: Не оставяйте никакви бунища вътре в себе си! В ума си не оставяйте излишъци. Всяко нещо да изчистите и сърцето си, и ума си. Сърцето по-мъчно може да се изчисти. Умът ви обезателно трябва да бъде чист. За да сполучите в света, не се спирайте върху вашите нещастия. Защото за каквото мислите, то идва при вас. Като се плашите от сиромашията, тя иде при вас. И като мислите, че богатството е непостижимо, то бяга от вас. Мислете върху това, което може да дойде при вас. Не мислете за своята сиромашия, оставете я. Не мислете за своите грехове, за своите слабости, понеже като мислите за тях, не можете да се освободите от тях. Не мислете за слабостта, тази слабост е присадена, дошла е от някъде. Дядо ти я е дал в наследство на баща ти, а той на тебе. И от поколение на поколение тя се предава. Един ден и ти ще я предадеш някому и ще се освободиш. И ще благодариш, че си се освободил от едно наследство, което ти е причинило голяма вреда.

Сега, какво остана в ума ви? Всичко в света се постига само когато човек има малко светлина. Необходим е огън; необходима е и светлина. Огънят и светлината носят свобода, понеже размразяват човека. А размразяването на човека – това е, свободата. Имаш по-широк простор. Огънят и светлината – това е което наричат любов. Вие го наричате любов. Аз го наричам свещения огън, който трябва да гори. Както и да гори, по какъвто и да е начин – радвайте се на това горене! И на тази светлина се радвайте, каквато и да е тя! И не обръщайте внимание на погрешките на хората, само имайте ги предвид. Каквато и погрешка да дойде при тебе, да можеш да видиш, че тя не е погрешка.

Думата милост – какво значи милост! *Ми-лост*. *Лост* на английски значи изгубено. *Лост* на български значи едно оръдие, с което да издигнеш нещо. *Ми-лост* значи да ти е приятно, че си изгубил нещо. Да си се изгубил от сиромашията и после да ти е приятно, че си се намерил в богатството. Изгубените неща трябва да станат *лост*, който да повдигне човека.

Милостта е един лост, който повдига човека. Паднал си – тури своя лост – милостта, повдигни се нагоре.

Не допущайте в себе си отрицателна мисъл! Като дойде мисъл за Бога, всякога мислете, че всичко онова, което Бог е създал, е съвършено. Никога не допущайте една отрицателна мисъл, каквато и да е тя, колкото и малка да е – микроскопическа! Като дойдете до Бога, там да имате само една мисъл. Оставете всичко друго. Вие може да допущате, че злото съществува някъде, но като дойде до Божествения свят, кажете, че Бог всичко може да направи. Отхвърлете всичко друго! Може да страдате, но не мислете, че Бог ви измъчва. Бог не съизволява в мъченията на хората. Ако Бог е допуснал мъчнотиите на хората, то е по съвсем други причини. Ние се мъчим, понеже не разбираме. И затова, дръжте Името Божие в себе си чисто и свято. Ако вие можете да пазите Името Божие чисто и свято в себе си, всичко ще ви върви. Всичките нещастия в света идат от неспазването светостта на Името на Бога. Щом го опетните, ще дойдат най-големите нещастия в света върху вас. Това е едно свещено правило, което трябва да пазите, и никому не го казвайте. Пазете Името Божие чисто и свято! И ако не можете да вярвате в Бога, вярвайте в един добър човек; ако не можете да вярвате в един добър човек, то вярвайте в себе си. Някои вярват в Бога, вярват и в себе си. Да вярваш в себе си, значи да вярваш в онова свое Божествено естество, което не прави погрешки. Не вярвай в онова, което се сърди в тебе. Не вярвай в онова, което се колебае в тебе. Но вярвай в това, което не се сърди, което не се колебае, което има вяра, което вярва в себе си. И като вярваш в своя ближен – пак същото. Има нещо променливо в него, защото променливото в човека е човекът, не е Бог. Непроменливите неща са еднакви при всички условия. Те са реалното.

Казвам: Пазете Името Божие свято и тогава всичките ви работи ще вървят добре.

"Отче наш"

6 ч 55 м.
9-а лекция на Общия окултен клас,
изнесена от Учителя на
20 ноември 1935 г., сряда,
София, Изгрев

Следват гимнастически упражнения.

Книги:
* Опити
Към извора (Общ окултен клас. Година XV (1935–1936). Том I. София, 2002)
18 беседи от 25 септември 1935 г. до 22 януари 1936 г.
Начало: 05:00

1935_11_22 Подядане и ощетяване
лекция пред специалния клас

ПОДЯДАНЕ И ОЩЕТЯВАНЕ

„Отче наш"
Чете се темата: „Физически и духовни ограничения".

За другия път пишете върху понятието „морал". Имате буквата М [фиг. 1]. От колко елемента е направена? – Четири стени. Линията С е успоредна на линията А, линията В – успоредна на линията D. Четири линии, които са две по две успоредни и се пресичат. Кажете, две успоредни линии могат ли да се пресичат, В и С успоредни ли са? Две линии всякога, когато се пресичат, са успоредни, но не на физическия свят. В органическия свят, в психическия свят те са успоредни. Да ви наведа на един прост пример. Вие, като седите на столовете, доказвате, че успоредните линии се пресичат. Щом турите краката един върху друг – вашите крака нали са успоредни, като вървите, краката не са ли успоредни? Но като седнете и ги прекръстосате, те се пресичат. Какво показва? Краката, които са успоредни сами на себе си, не се пресичат. Но вие може да ги заставите временно да се пресекат. После станете, пак са успоредни; като седнете и турите краката един върху друг, пресичат се. Сега какво разбирате? Че във физическо отношение две линии са успоредни. В математиката казват, че успоредните линии се пресичат, къде? – В безкрайност[та]. Що е безкрайност? Безкрайността е разумното. Защо безкрайността има отношение към човешкия ум[?] Във физическия свят всички неща са крайни. Не искам да обяснявам повече. Не се стремете да разберете нещата, защото след като разберете нещо, ще се натъкнете на друга мъчнотия.

Тогава ние казваме, че трябва[т] отношения. Тия материални линии на буквата М имат отношение в психическия свят. Тя има четири отношения. На колко места се пресичат тия четири линии? На три места – 1, 2, 3. Тъй както е поставен въпросът, имате две пресичания, при които движението е нагоре, имате едно пресичане, при което движението е надолу. Вие сега може да попитате: „Когато математиците разрешават някои въпроси, какво имат за цел? Постига ли се нещо?" Например, какво се постига с математическото разрешение на една задача? След като си работил дълго време, какви практически резултати има, че си разрешил една задача? Ако си ученик в училището, ако разрешиш една мъчна задача на дъската, може би да имаш шесторка. Питам: Какво можеш да вземеш от твоята шесторка, в какво тя може да ти послужи? Като едно понятие в ума ти може да ти донесе нещо, но практически, физически, какво можеш да

направиш със шесторките? Поставена една бележка „шесторка“ в тефтерчето, какво може да ти допринесе? Вътрешно задоволство, не физическо.

Казвам: Буквата М какъв смисъл има? Като я пишете, от А, отивате нагоре, после слизате надолу, пак възлизате нагоре и слизате надолу. Колко пъти ръката ще [се] качи горе и колко пъти ще слезе долу? Веднъж нагоре, надолу, пак нагоре и пак надолу, два пъти нагоре и два пъти надолу. Как ще докажете, защо се образуват два върха [при] възходящо движение и образува се един връх на слизане? А и D успоредни ли са? Линията D е успоредна на В. Забележете, В слиза надолу, С се качва. Линиите, които се качват, са успоредни – А и С; и линиите, които слизат, [В и D], и те са успоредни. В двете линии, [В и D] има слизане, посоката е една и съща. Тук кои линии се пресичат? В е успоредна на D и С е успоредна на А. Тия успоредни линии са граници на някаква реалност. Вие имате линии, които физически се пресичат. Ако вие поставите двама души или двама ученика, ако вие образувате и буква от четирима, какво отношение ще има тогава? Ако всеки един вземе една линия: А – имате едно разумно същество, при В – друго, при С – трето и при D – четвърто. Те образуват една буква, но те какво съставляват за вас? Вие с буквата М пишете „милост“. Какво подразбира думата „милост“? Или „мисъл“? Или „мъжество“? Или „мощ“? Или „мизерия“? Или „мухъл“? Или „мънкане“? Българска дума ли е „мънкане“? Тези, които сте следвали по филология, какво ще кажете? – /„То ще се види дали има глагол от този корен“./ – Да оставим тия подробности.

Добре, да дадем сега една ясна представа. Да кажем, че известни неща са физически, други – духовни. Как бихте [ги] представили в музикално отношение? Как бихте разграничили, ако един музикант свири физически, друг свири духовно малко. Изобщо, когато учениците изучават музика, свирят винаги механически, те свирят по ноти, те гледат нотите. Всеки, като види къде е поставена нотата, [той я вземе]. Например, нотата ДО. След като ти гледаш написаната нота и [я] изсвириш, то е физическо, имаш вече символ. Когато чуеш гласа на нотата, то е духовно. Да кажем: чуваш гласа, различаваш, че това е ДО. Не виждаш, че е написана. Най-първо виждаш написаната нота, казваш: „Това е ДО“. Всеки може да каже като погледне нотата, че това е ДО. Има известни признаци. В тази дадена система, известна линия минава през ДО. В другата система, ти щом чуеш гласа на ДО, казваш: „Това е ДО“. Кой е по-способен музикант: който познава написаните ноти или който познава тоновете? От физическо трябва да го превърнем в духовно. В първия случай това е само [физическо]. В първия случай това е само условие, физическо условие да се прояви духовното. Като напишете тия ноти, след туй трябва да се

повърнете към музикалните тонове. Вземете един инструмент, цигулката физически е направена да има съчетание и отношение. След туй, по закона на скъсяването на струните, техните трептения предизвикват тонове. Да знаеш как да съкращаваш – при всяко съкращение се произвежда тон. Съкращаването на струната удвоява трептенията. Когато струните се удължават, какво става с тоновете? – /„Понижават се“./ – А когато струните се съкращават, тоновете се повишават. Добре. Тогава в музиката, с удължаването на линиите в едно отношение печелиш, в друго губиш. Като се удължава струната – печелиш струна, тонът се понижава – губиш, имаш по-нисък тон. Когато съкращаваш струната, тоновете се повишават, тогава печелиш в тоновете, а губиш в струните. Следователно, когато цигуларят свири, в едно отношение той губи, а и в загубата печели в друго отношение. Скъсяваш струната – губиш в струната, а печелиш в тона, защото тонът се повишава. И обратното. Тогава имате две печалби и две загуби. При печалбата на струните, губи[ш] в тоновете, тоновете стават по-ниски. Ниските тонове не могат да дадат този смисъл, както високите тонове. Във втория случай става съкращение на струната. Той губи физически, но духовно печели. Сега, загубата в какво седи? В първия случай удължаването на струната е печалба физическа, поне[же] с физическата печалба, с дългата струна ще направиш по-добър възел. Но от тона не можеш да направиш, от тона губиш. Във втория случай физически губиш, а в тона печелиш. Сега, представете си, че този тон представлява слабия чук. Защото с удължаването на струната, този чук е слаб, не може да пробие стената, но със съкращаването на струната, този тон може да пробие стената. А пък тебе ти е потребно да пробиеш стената. Или, високите тонове се чуват по-далече, отколкото ниските. И тогава, когато искате вашият приятел да ви чуе надалеч, какво правите, удължавате ли струната или я съкращавате? Съкращавате ги. Сега изводите. То е закон, който съществува. Правим изводи, паралел има в явленията в природата. Ти в морално отношение не може да [се] подигнеш, ако на физическото поле не изгубиш. Ти на физическото поле не можеш да спечелиш, ако в морално отношение не изгубиш. Изводът сега. За да се проявиш, някой път ще чувствуваш, че има понижение. То е струната, която се съкращава и се удължава. Изменят се тоновете по някой път. Не можете вие едновременно да имате и печалба на физическото поле, и в духовния свят. Искате да имате приятелство с някого. Но можете ли да имате приятелство, без да имате някаква жертва? Невъзможно е. То се дължи все на някакъв малък повод. Ти завързваш приятелство при известна обстановка. Оказал си услуга, след туй се завързва приятелство на една малка жертва, която си направил. Или създаваш неприятел по единствената причина, че си направил една малка погрешка. Пак се зараждат известни противоречия. Казвам сега: Един цигулар как си поправя погрешката? Фактически, като удължи струната, произвежда по-

нисък тон. Направил ли е прегрешение? Не е направил никакво прегрешение. Но в дадения случай този тон нас не ни интересува. Този тон, тази погрешка, при съчетанието на високите тонове иде някак си в хармония. Някой път необходимо е да се удължи линията, да се произведе нисък тон, да [се] направи погрешка, за да се даде ефект на високите тонове, които са се произвели чрез съкратяване на струната. Моралът има две страни. Тогава, за да се образува приятелство, в музикално отношение какво трябва да направиш? Трябва да съкратиш струните. Ако искаш да си създадеш неприятел, трябва да ги удължиш. Сега, в какво седи добрината, че имаш един приятел или имаш един неприятел? В какво седи разликата между един приятел и един неприятел? В материално отношение в какво седи? Приятелят винаги ще те подяде. А неприятелят никога не те подяда, защото ти не го угощаваш. Приятелят все ще [те] подяде, все ще похарчиш заради него. Но разликата в това седи, че приятелят зло няма да ти направи, няма да те ощети. Неприятелят, който не те подяда, може да те ощети. Този човек, който не те подяда, може да те ощети. Всеки, който не те ощетява, може да те подяде. Разберете тънките съотношения, които съществуват по някой път във вашите мисли, вашите състояния. В човека има двояко течение. И в мислите, и в чувствата има двояко течение. Ние искаме никой да не ни ощетява. Ако искаш едно живо същество да не те ощетява, какво трябва да направиш с него? Ще удължиш или ще съкратиш? Ако искаш да те подяда, ще направиш обратното. Имаш два процеса: единият – на удължаване, другият – на съкратяване и ще имаш два резултата – едното е подядане, другото е ощетяване. Подядането произтича от вас. Приятелят иска от [тебе] пари назаем, ти не можеш да откажеш. Ощетяването вече не зависи от тебе. То зависи от вашия неприятел. Той може да не го направи. Подядането ти го знаеш. Ти не можеш да откажеш на приятеля си, защото, ако откажеш, приятелството ще се развали. Ощетяването става чрез този, който не те обича, той прави нещата без ти да ги знаеш, после ще научиш. При подядането приятелят, който те подяда, той не знае, ти го знаеш. При ощетяването врагът го знае, ти не го знаеш. Ощетяването отпосле го съзнаваш. Подядането е начало, ощетяването край. Тогава питам: Кое [е] по-хубаво – да имаш подядането в началото или да имаш ощетяването в края? Подядането или щетата бихте предпочели? Всеки ще предпочете подядането, то е за предпочитане всякога. Най-малката бела в света, най-малкото страдание в света е подядането. По-малко страдание от подядането няма. Ако може да намерите, кажете ми. Аз като съм изследвал, психологически съм намерил, че подядането е най-малкото страдание, което може да понесете. По-малко от него няма. Някой път казвате: „Подяде ме“. От подядането по-долу няма. Кой може да каже [нещо] по-ниско от подядането?

Сега трябва да мислим не физически. Може да има някакво противоречие.

Как е възможно две успоредни линии да се пресекат? Щом две линии [не] се пресичат, разбираме, че няма разум. Разумността е отвънка. Щом линиите се пресичат, всякога подразбираме, че има разумност. Щом виждам човек, който си турил краката един върху друг, аз виждам разумното. Ако някой не може да си прекръстоса краката, сакат е, не е учен, нищо повече. Ако един човек не може да направи една погрешка, аз го считам глупав човек. Ако един човек не може да направи добро, пак го считам глупав човек. Ако един човек не може да те сметне*, не е умен, ако не може да ти каже истината, много голям глупак е. Ако те сметне, умен е, ако ти каже истината, гениален е. Смятането създава обикновените хора. Истината като кажеш, тя създава гениалните хора. Защо трябва да кажеш истината? За да станеш гениален. Ако не смееш да кажеш истината, гениален никога не може да станеш. Истината създава гениите, истината създава светиите. Ако ти не можеш да кажеш истината, ти ще бъдеш една жаба, която ще кряска вътре в блатото. Тъй ще бъде, повече от жаба не можеш да бъдеш. Ако знаеш само да смяташ, ти си жаба, подразбирам, че имаш един халат, като един затворник. Как обясняват раждането на гениите? Гениите се раждат само при едно условие на истината. Значи, едно същество, което може да роди гения, в неговия ум истината съществува. Гениалният човек е над всички условия в живота. Та по някой път аз ви давам само един повод, защо трябва да говорите истината в себе си. Не да кажеш отвънка и да премълчаваш истината в себе си. Когато дойде да говориш истината, всякога да кажеш истината. Казвам: Представете си, че ти си господар, имаш слуга, който ти слугувал десет години, набрала се една голяма сума. Като дойде време да платиш, казваш: „Той не ми е слугувал десет години, пет години ми е слугувал“. После намаляваш заплатата, искаш да го подядеш наполовина. Какво нещо е да кажеш истината? То значи, да платиш на този човек за десет години и после, колкото си му обещал, толкова да му платиш. Дай му една сума по-горе, то значи да кажеш истината. Не когато идеш при съдията, да кажеш: „Имаш ли да даваш на този човек?“ – „Не“. – „Дай на човека“. Щом съдията те принуди да платиш, ти не казваш истината. Плати на слугата, лиши се малко, нека те подяде. Кое е морално? Този твой слуга – направи го приятел. След като му платиш, нека те подяде малко. Какво има, ако те подяде? Значи, отгоре да му платиш. Защото другояче, ако ти го ощетиш, ти ще минеш за негов неприятел и тогава работите няма да се свършат тъй благополучно, както мислиш. При подядането всякога ще чакаш добър край. А при ощетяването всякога може да очакваш един лош край на нещата. Тогава, дето има ощетяване, краят е лош. Там, дето има подядане, краят е добър. Сега има някои неща, които може да се аргументират.

Сед[ят] един обикновен човек и един учен човек, който държи две бучки: едната бучка е горчива, другата е сладка. Ученият човек пита: „Какво е

това?“ Казва: „Шекер е“. Казва му: „Едното е шекер, а другото не е“. Казва му: „Ти си учен човек, ти искаш да ме сметнеш, виждам, че е шекер, бял цвят има“. Казва: „Направи един опит“. Дава му първата бучка. Той близва, казва: „Нали ти казах, какво искаш да ме смяташ, захар е, сладко е“. – „Вкусай втората“. Вкусва и втората и започва да плюе на земята. – „Нали ти казах, че втората не е захар“. – „Как тъй нещата могат да бъдат бели, без да съдържат захар в себе си?“

Та казвам: Всяка една мисъл, която не носи качествата на захарта, тя е горчива. Всяко нещо, което не е сладко, какво е? – /„Горчиво“./ – Всяко нещо, което не е горчиво, е сладко. Нещата могат да бъдат или сладки, или горчиви.

Вие искате да бъдете музиканти в света, без да се упражнявате. Такъв закон няма. Кои хора най-много се упражняват? Човек, който много се упражнява, той обича истината. Човек, който малко се упражнява, не обича истината. Който никак не се упражнява, никак не обича истината. От степента на упражнението се вижда любовта към истината. Колкото повече се упражняваш, толкова повече обичаш истината; колкото по-малко се упражняваш, толкова по-малко обичаш истината. Аз вземам истината като обяснение. Колкото повече мислиш, толкова повече обичаш истината, колкото по-малко мислиш, толкова по-малко обичаш истината. Колкото повече правилно чувстваш, толкова [повече] обичаш истината. Има анормални, болезнени чувствувания. Има чувствувания на подядане и чувствувания на ощетяване. Има известни чувствувания, които ощетяват. Има известни чувствувания, които подядат. Не считай тия чувства, които ни подядат, за лоши. Те са за предпочитане, отколкото онези чувства, които ни ощетяват. Защото крайният резултат е, в себе си да предпочиташ едно чувство да те подяда, отколкото да те ощетява. За предпочитане е една мисъл, която те подяда, отколкото една мисъл, която те ощетява.

И в упражненията трябва да имате контрасти. Те съществуват, и вие по някой път се спирате и питате: „Защо е така?“ Дайте друг начин тогава. Хората искат да създадат един живот по друг начин. Ако се постараем да изменим нашия живот, какво ще придобием? Възможностите имат своите граници. Един цигулар на цигулката си не може да вземе повече от три октави и половина. Няма възможност да вземе повече от три октави и половина. Тоновете на трите октави са ясни, може да вземате и повече, но така ясни не са. На пианото колко октави има? – /„Седем–осем“./ – Навсякъде съществуват известни закони, които ограничават. Възможностите в цигулката са ограничени. Може да се създаде за в бъдеще цигулка, с която да [се] вземат осем октави. Но засега тази цигулка, както е създадена, не може. Аз вземам от основния тон три октави и половина.

Три и една втора не е хармонично, числото четири е за предпочитане. То е щастливо число. Ако един цигулар може да вземе четири октави, той е близо до първостепенен цигулар, ако може да вземе четири и половина, той е гениален. Образува числото девет, то е крайният резултат: 4 + 5 = 9.

Вие в темите си там развивате, че водата има течно състояние, въздухообразно и твърдо. Тогава, твърдото състояние на водата е физическо, течното е духовно и въздухообразното – умствено. Щом водата замръзва, то е физическо състояние; щом се разтопи, то е духовно състояние; щом се обърне на пара, то е умствено състояние. Кое създава на земята най-големи препятствия? Водата образува облаци, които затулят слънцето, правят дните малко по-мрачни. Значи, умственото състояние на водата, когато водата стане голям философ, че с философията затули цялото небе. От голяма мисъл запуши небето, че не може да видиш слънцето. Казваш: „Водата малко да станела духовна“. Като стане духовна, образува морета, туряме своите лодки и плаваме. Духовният гений на водата е за предпочитане, отколкото умственият гений. Тогава, какво правило може да извлечете от водата? Тази вода, която се качва, е гениална без да знае. Тя се качва нависоко, казва: „Трябва да направя едно добро“. Като се качва горе и се спуща долу, прави добро на хората, полива. По някой път прави пакости, затуля слънцето. Но ако не го затуля, не може да направи и добро на хората. Питам: Ако един човек вас ви засенчи, вашето небе, какъв е той? Той е гениален в своята мисъл. Какъв трябва да стане? Духовен, талантлив да стане, че да може вие да плавате.

Туй учение, за което аз ви говоря, има два класа хора: то не е за децата, които нямат зъби, не е за старите хора, на които зъбите са опадали. И младите, и старите хора се изключват и остават само възрастни. Онези, които имат здрави зъби, като хванат кокала, глождат: тръс, тръс. Вие имате обикновени понятия за физическия свят и за духовния, и за Бога. Седите и мислите – един ден да се намерите в духовния свят, добре уреден, да ви турят в някоя хубава къща да живеете, с градина, със слуги, да се освободите от всичките бе[д]и, които имате на този свят. Туй, което никога няма да стане. Защото онези, които са кандидати да влезат в оня свят, в тоя свят ще ядете такъв пердах, такива изпитания ще имате, че четири–пет пъти ще се разкайвате, че сте влезли в този път. Да си светия лесна работа ли е? Вие опитвали ли сте да ставате светия какво е? После, да станеш гений, опитвали ли сте да станете гений? Да се занимаваш с тия, да се занимаваш с ума си, така [да] се занимаваш с най-отвлечените понятия, да разреши[ш] нещата в света. Гениалният човек има мисъл. Казва: „Той е роден гений“. Какво разбирате под думата „раждане“? Казват: „Замъчила се планината и родила една мишка“. Не може геният да се роди без истина. Гениите, светиите идат от света на истината. Те се раждат само при

истината. Те не могат да се родят без истина. Ако [на] един човек не се погълне душата му с онзи вътрешен стремеж към истината, [не може да се роди гений]. То е най-възвишеното, в което човек може да влезе. Не може да се измени неговият живот. Някой от вас ще каже: „Аз не искам да стана гений“. Тогава не разбираш. Вие трябва да станете гении, но трябва да влезете в истината. След като живеете дълго време в истината, тогава ще станете гении. Но ако в истината не влезете, ако с нея не се свържете, гениалността като една форма не може да ви се даде. Гениалността е производство. Като си слугувал дълги години на истината, тя ще те произведе или подпоручик, или поручик, или капитан, или майор, или подполковник, или полковник, или генерал. И най-после може да те произведе цар. Те са външни форми, които се дават за възнаграждение на онези, които живеят в истината. Всичките блага в света, това са дарби, титли, които се дават на ония хора, които дълго време са живели в истината. Така трябва да гледате на нещата. Аз искам да ви дам конкретни понятия. Без истината в света постижения не можете да имате. Някакви постижения, обикновени постижения ние имаме. Цялото животинско царство, което живяло без истината, какво е постигнало? Мислите ли, че вълкът живее в истината? Мислите ли, че овцата живее в истината? Те са кандидати, но нито овцата, нито вълкът живеят в истината и затова имат тази форма. Единственото същество, което първо турило крак в истината, дошло малко да я помирише, то е човекът. Той е чул гласа. Дето [се] казва, че Адам чул гласа на Бога, то е истината, която му е говорила. Райската градина е място на истината, дето Адам живеел. Представете си – когато Бог прекарал всичките животни пред неговия поглед, той като видял животните, веднага им турил имена. Мислите ли, че бил глупав? Колко вида животни имате? Който [е] свършил по зоология, колко вида животни има? – /„Само насекоми[те] са 400 000“./ – Да тури толкова имена, той бил учен човек. Да измисли толкова имена, той бил учен – на всяко едно животно [име дал]. Гениален е бил Адам.

Кажете ми, дотук, додето стигнахме, какъв извод имате? В какво се учихте досега? Убедили ли сте се или не сте се убедили? Та във физическо отношение, при писането на буквите, когато човек дойде да пише буквите, всяка буква си има свой смисъл. Ако не знаете да пишете, то е по единствената причина, че не разбирате смисъла на буквите. Ако напишете буквата М така [фиг. 1], какво показва? Буквата М, това са два ромба, които са допрени в един връх. Тогава имате отрицателната страна на този ромб. Имате възходящо движение. Туй пресичане е отражение. Резултатите на буквата М са добри. Началото е лошо, резултатите са добри. Туй се доказва, математически отношения имате, имате слизане и възлизане нагоре. Вие сте учени хора, няма какво да ви доказвам. Доказват се неща само на невежите хора, на учения човек само се загатва. Какво ще ви уча?

Слушай, ДО свиря, ти да го запомниш и да го схванеш с ухото си. Може да ти разправям целия ден, какво значение има? Казвам: Слушай, това е ДО. Запомни го сега. Опиташ се веднъж, [дваж], три, четири, пет, шест пъти, докато го вземеш правилно тона. И в моралния живот е същото. Нещо, което не можеш да направиш, какво показва? Морален човек е този, който прави работите. Който не може да ги прави, не е морален. Не че не е морален. Един човек, който не може да пее, не че той не е музикален. Да се опита, той не се е опитал. Трябва да се опита. Като казваме за някого, че той не е морален, разбираме, че не се е упражнявал. Морален човек е онзи, който има известни способности, който се е упражнил. От неговото усилие зависи. Сега, ако така бихте разсъждавали, в този закон, човек ще може да бъде здрав. Здравето у човека е подядане, болестта е ощетяване. Здравето винаги ще те подяда, ще купуваш това онова. А болестта, тя ще те ощетява. Здравето с малко ще те подяда, всеки ден ще купуваш нещо, трябва да го угощаваш, за да ти бъде приятел. Ако не го угощаваш, ако не се държиш добре, същият закон – ще те подяда здравето. Ако ти не искаш да те подяда, тогава ще дойде болестта. Когато дойде, тя ще ти се наложи. При здравето – ти сам ще идеш да слугуваш. При болестта ще ти слугуват други и [ще] те ощетяват. Ще дойде лекарят, тези, които ти служат, милосърдни[те] сестри, то какво правят – те ще [те] подядат ли или ще те ощетяват? Лекарят учил за болестите, той казва: „Слушай, приятелю, ти не си живял добре, с тази болест не си живял приятелски, вследствие на това, виж какъв голям неприятел е станала“. Да ви приведа един пример. Представете си, че вие обидите един човек, млад като тебе. Вие сте млад, той дигне дървото, стовари го на гърба [ти] и те осакати. Викат лекар, превързват реброто. Защо? Казвам: Защото не си го подядал, а си го ощетявал. Болестта всякога се дължи на една разумна причина вън от нас. Ти се разболееш. Болестта сама по себе си не иде. Ами ако ти спиш, и дойде някой – инжектира [ти] от тифозните бацили. Сутрин станеш, легнал си здрав, а към обед се чувстваш неразположен. Някой нацъркал тия бацили. Питам: Този, който направил тази инжекция, глупав човек ли е или умен? Или ти дал една доза отрова. Мислите ли, че низши мисли, които ви идат някой път, много неприятни мисли, мислите ли, че те не са инжекции на някои същества вън от вас? Станеш сутрин, имаш съвсем отрицателни мисли. Легнеш с най-хубаво разположение, а станеш неразположен. Инжекция имаш, откъде дошла тази мисъл? Ако си инжектиран, трябва да търсиш противоядие*. Тогава трябва да внесеш хубава мисъл, която противодействува на лошата мисъл. Да допуснем, че вие сте ученик в училището. Някой път някои учители обичат да се заяждат. Учителите някой път обичат да подядат учениците. Вие като не ги разбирате, те ви подядат. Учителите са способни да подядат. Малко учители има, които да ощетяват. Най-голямото число подяда всички. Вие, като не разбирате това подядане, вие се опълчвате, намислите да биете

някой учител, че ви подял, турил ви „три“, то е подядане. Той имал предвид да ви даде по-голям стимул, да учите повече. След като сте учили, едва ви тури „четири“, пак ви подяде две единици. Някой път учиш, изкарваш, той те подяде по-малко. Той иска да му станеш приятел. Ти, като не разбираш закона, можеш да считаш неговото подядане за ощетяване и тогава ти направиш учителя си един [не]приятел. Тогава работите съвсем друг край ще вземат. Всичките ви нещастия, които ви се случват, щета ли са или подядане? Всичко, което ви се случва, какво е? По някой път казвате: „Защо майка ми ме е така родила?“ – подядане ли е или щета? – Подядане. Защо да не тълкуваме нещата? Щом е подядане, резултатите са добри, няма изключение.

Вземете тона ДО. /Към един брат/ – Можеш ли да вземеш ДО? Най-първо го вземи физически, после духовно. Когато мислите да вземете ДО, ще мислите, че имате яйце, което трябва да турите под квачката. Щом се измъти, е РЕ. Неизмътеното яйце е ДО. Измътеното – РЕ. Пилето, което започва да рови, е МИ. Което нагълта зърната, е ФА. След като стане пиле и започне да тлъстее, става масло, е СОЛ. След като си легне, почива си, това е ЛА. За ДО-то да имате ясна представа. То е яйцето или семето, или плодът. Винаги то е плодът, той търси място. Ако го изядеш правилно, си взел ДО-то правилно. Ако не знаеш, ако не си го изял правилно, не си взел ДО-то правилно. Всяка мисъл, която дойде, всяка мисъл в своя първоначален потик, то е ДО. Във втория потик е вече РЕ, в третия – МИ, в четвъртия – ФА и в петия – СОЛ, в шестия – ЛА и в седмия – СИ. Законът е верен. Ако аз ям правилно, не правя никакви погрешки, правилно съм взел ДО-то. За да вземеш правилно тона, ни най-малко в съзнанието ти, в дадения случай не трябва да има разпокъсване, раздвояване. Щом има единство в съзнанието, непременно ще вземеш ДО правилно, вярно. Не може да не го вземеш. Щом е разпокъсано съзнанието, не можеш да вземеш тона вярно. Следователно, под думата ДО аз разбирам първия потик в природата. Туй е, което дава потик. Не че не съществува преди яйцето. Преди да се образува, съществуваше друг потик. Но първият потик да се измъти яйцето е ДО.

В окултната наука мислят, че цялата природа е едно яйце. Следователно, туй яйце се развива, излюпва се. Нашата вселена едно време била яйце, излюпила се, пиле станала. Яйцето е измътено вече. Пилетата ходят нагоре-надолу.

Казвам: Мнозина, които искате да пеете, туряте сами препятствия. Казваш: „Не мога да пея“. Искаш да свириш, казваш: „Не мога да свиря“. – Бъркаш. – „Нямам условия да пея.“ – Бъркаш. – „Пари нямам.“ – Бъркаш. Ти, като дойдеш до музиката, ще кажеш: „Може“. Нищо повече. Казва:

„Как?“ Да ви приведа един пример, който донякъде ще изясни. Това се случило във Варна. Майката казва на детето: „Чети „Отче наш“. – „Няма да чета“. – „Чети, че няма да ти дам да ядеш!“ – „Няма да чета“. Майката го бие, по никой начин не иска да чете. Най-после казва: „Ти не искаш да четеш, такава дъщеря не искам“. Хваща я, дига я, стръсва я на земята. Казва: „Олеле, мамо, ще чета „Отче наш“. Вие на едно страдание казвате на природата: „Не ща“. Тя казва: „Чети „Отче наш“, пей!“ Като не искаш да пееш, подигне те, стърси те надолу, казваш: „Ще пея“. Не чакайте последния момент, че да те шлепне. Като не искаш да се упражняваш, да се проявиш, тя ще те подигне, ще те разтърси, ще се свърши работата. Така като те стърси, тя пак не иска да ти напакости. Не поставяйте в себе си изкуствени бентове. Вие имате доста бентове направени. Вашите деди и прадеди са направили повече бентове, отколкото трябва. Не ви трябват бентове. Даже някои от вашите бентове ще ги развалите. Вие сега не влагайте капитала си в един бент. Вие губите вяра, казвате: „Аз не мога да пея“. Вашето положение ще бъде смешно. Един млад момък казва: „Не искам да пея, то е глупава работа, не искам да пея“. Но случва се един ден, че среща една млада мома, влюбва се в нея, шестнадесет–седемнадесет годишна. Тя обичала много да пее и обичала хората, които пеят. Тогава той казва: „Ще пея“. Има известни обекти в света, съществуват известни идеи, съществуват неща извън човека, които човек иска да реализира. Ти, като дойдеш до истината, аз наричам истина красивата мома, ти не можеш да влезеш в истината и не можеш да станеш гениален, ако не пееш. Като пееш, ще се радваш, то е вратата, с която се отваря, за да влезеш в истината. Щом влезеш в истината, ще се уредят работите. Щом станеш гениален, дадат ти този чин, ти имаш условия да си господар на положението. Казвам: При сегашните условия, при които се намирате, разсъждавате с един ум отпреди хиляди години. Казвате, разправяте за живота, как сте живели едно време. „Туй не мога, онова не мога“. То са неща минали. Миналото е поука, бъдещето е стимул, настоящето е реализиране на нещата. В настоящето Бог живее. Той ни подбужда. В миналото хората живеят, нашите деди и прадеди. А в бъдещето живеят ангелите, те ни подбуждат към великото. Бог е за настоящето, Който казва: „Използувайте миналото. Бъдещето нека бъде един импулс за вас, за реализиране на нещата сега“. То са малките неща, които могат да се реализират. Вие искате да реализирате нещата, бъдещите идеали. Вие оставете бъдещите идеали за бъдеще. Има нещо, което сега трябва да реализирате. Кое сега трябва да реализирате? Според вас, кое е най-важното да реализирате? Сутрин искаш да станеш, но твоят приятел, здравето, трябва да те подяде. Ти най-малко ще услужиш на здравето, ще благодариш на Бога. След туй ще идеш да учиш, да правиш много работи. Най-първото нещо, ти ще се нахраниш, подядане ще има. На здравето ще дадеш внимание. Защото, ако ти към него не си добър, тогава то ще се

обърне на твой неприятел. Ако здравето си замине, ти не можеш да учиш. Нищо не можеш да постигнеш. Ти, за да бъдеш добър, доброто ще те подяде. Ако то не те подяда, туй, което не те подяда, то не е добро. Туй, което те подяда, то е добро. Туй, което те подяда, е здраве. Ами че трябва да ядеш. Ще платиш нещо, ще се спреш, ще похарчиш. Туй допринася на твоето здраве и за доброто и те подяда. После, мисълта и тя те подяда. На тази мисъл е потребно ум. Той ще те подяде. Туй, което подяда човека, то е негов приятел. Има някои неща, които твоят ум изисква. Аз говоря за нормалното състояние на сърцето, не болезненото сърце, не болезнения ум, не болезненото тяло. Нормалното състояние на тялото, това е здравето. Нормалното състояние на душата, това е доброто. Нормалното състояние на духа, това е мисълта. Мисълта [и] истината. Нормалното състояние на духа е истината. Нормалното състояние на душата, това е доброто. И така, истината и доброто се движат, те вървят паралелно, винаги вървят нагоре. Истината надолу не слиза. Истината всякога има движение нагоре. Любовта има движение надолу. Любовта е сила, която се движи надолу. Любовта слиза, истината възлиза. Мъдростта има положение хоризонтално. Любовта има движение надолу. Мъдростта има движение хоризонтално, истината – перпендикулярно нагоре. Когато говорим за любовта, подразбираме едно движение надолу. Когато говорим за мъдростта, разбираме едно положение хоризонтално. Когато говорим за истината, подразбираме едно движение нагоре. Зная какво върши любовта, като слиза надолу. Тя като слиза надолу, всичко влече. Туй, което слиза, трябва да се пазиш от него. Туй, което, се движи хоризонтално, препятствува. Любовта влече, завлича. Движението на мъдростта е хоризонтално, понеже то препятствува. Ти, като напираш стената, трябва да я пробиеш. В истината има мъчение. Искаш да се качиш на някой висок връх, мъчение има, мъчнотии има, препятствия има. И в истината има препятствия. Не че истината препятствува, но като се качваш нагоре, уморяваш се. Казваш: „Кой ще се качва нагоре, на високия връх, ще ми се откъснат краката. Не е за мене това нещо“. Мъдростта е турена хоризонтална площ, която препятствува. Сега, затворят те, мъдростта като даде посвещение, ще те тури в затворен замък и казва: „Излез, без да счупиш вратата, без да пробиеш стената. Ако излезеш, ще свършиш училището, диплом ще имаш“. Ако не можеш да излезеш, казва: „Ще чакаш още“. Щом влезат и те намерят вътре, казват: „Ще учиш“. Искаш да свършиш, ще те затворят там. Ако можеш да излезеш, диплом има, ако не излезеш, ще фучиш, ще кажеш: „Как ще изleза отвън?“ Как отваряте вие вратата? Какво движение правите? Как се затварят вратите? Как са направени бравите? Ако си заключен, бравата – наляво-надясно, ще отключиш. Не трябва да забравяш. Ако влезеш в замъка, не можеш да отвориш вратата, забравил си накъде си заключил. Ето какъв е законът. Тази врата е разумна. Като си затворен, ще почукаш три пъти. Ако знаеш

как да почукаш, ще се отвори вратата. Най-първо на вратата ще изпееш ДО, МИ, СОЛ и вратата ще се отвори. Ако можеш да изпееш, вратата ще се отвори, ако не можеш да изпееш, няма да се отвори. ДО е слизане, МИ е хоризонтално движение, а СОЛ е перпендикулярно нагоре. Аз ви говоря сега за тоновете, които съществуват. Основният тон на любовта е ДО. Основният тон на мъдростта е МИ. Основният тон на истината е СОЛ. Туй го няма в речниците, във вашите книги. Никъде не може да го намерите. Затова аз казвам: ДО, МИ, СОЛ. Те разрешават всичко. Имате тогава ДО мажорната гама. В ДО мажор има ли някакъв знак? – /„Няма“./ – Ако имате РЕ мажор, имате два диеза: ФА диез и ДО диез. Откъде дойдоха? Защо РЕ мажор не е по същия начин? Любовта може без спомагателни знаци, другите не могат. За РЕ мажор трябват два спомагателни знака. Че от ДО до РЕ имате цял тон, от РЕ до МИ – цял тон, от МИ до ФА – половин тон, имате всичко два тона и половина. От РЕ до МИ – цял тон, от МИ до ФА – половин тон, всичко тон и половина. При РЕ мажор кое ще повишавате? – /„ФА диез“./ Между МИ и ФА ще направите цял тон. СОЛ ще остане неизменено. Имате и после ДО диез. Сега, системата е такава. Защо между МИ и ФА има половин тон, а между РЕ и МИ има цял тон? И между ДО и РЕ – цял тон? На какво основание? Между ЛА [и] СИ има цял тон. Разстоянието между СИ и ДО е пак половин тон. Гамата на любовта, тя е предвидена, тя има два пункта, които са мъчни. От МИ до ФА, то е най-мъчното положение, понеже ФА е тежко да се носи, затова направили този интервал наполовина. Ти като изходиш положението от ДО до РЕ и от РЕ до МИ и като изходиш от МИ до ФА, – то е същото положение. ФА е тежко, затова там интервалът е половин тон. Интервалът затова е по-малък, за да не би да се умориш. После имате друг интервал. След като сте имали успокоителното състояние на РЕ [и МИ] да не би да се наруши хубавото щастие [след МИ] – там интервалът е къс, съкратено е времето. Любовта видяла тия две препятствия и да не се изгуби щастието, да не се изгуби в началото здравето, турила тия интервали. Здравето на човек седи между МИ и ФА. Ако не можеш да вземеш ФА, ти ще боледуваш. Имаш една работа, искаш да знаеш дали ще я свършиш или не. Вземи с двата пръста на дясната ръка, показалеца и средния пръст, и удари в дланта на лявата ръка; ако можеш да вземеш тона вярно, ще свършиш работата. За толкова дена, толкова месеца, толкова ще бъде. То е гадание. Например, ти отиваш да държиш изпит, удари с двата пръста. Ако вземеш тона вярно, ще издържиш. Ако не вземеш, работата е малко [вероятна]. Казвам: Искаш да пътуваш от България за Америка, искаш да знаеш добре ли ще бъде – удряш двата пръста, ако не вземеш тона вярно, ще има авария, ще стане нещо. Ако го вземеш, тръгни, добре ще пътуваш. Тъй щото, не вземеш ли тона вярно, препятствия ще имаш в живота си. Вземеш ли тона на любовта правилно, всичко върви добре. Във вас се заражда мисълта „защо да е така?“. – Защото е най-добре да е така. Защото по-добре от това

не може да бъде. То е най-доброто, което може да бъде. Понеже по-добре в даден случай не може да бъде, затова е така. Сега, това са правила, които важат за сегашния живот. Имате някои неща за бъдеще, които при съвсем други условия ще бъдат. При сегашните условия, при сегашното съчетание, при сегашните ваши разбирания, за да се изпълнят някои неща, това е пътят.

Сега, каква беше първата мисъл? – /„Подядане и ощетяване“./ Вие обичате ли подядането? Досега бяхте неразположени към подядането. Предпочитайте природата да ви подяда, отколкото да ви ощетява. Любовта винаги подяда. Любовта никога не ощетява, тя всякога подяда, понеже се стреми надолу, разлива се. Не че щ трябва, че иска нещо от тебе. Законът е такъв. Като слиза, рови навсякъде. Тя не че иска да рови, не може другояче. Така се казва, че разравя работите, подяда, – където слиза, тя дава, а пък понеже има наклон, ти не можеш да възприемеш нейните действия, ти [ги] считаш като подядане. Пък то е хубаво подядане. Понеже някой път ще те вземе от високо място и ще те тури на равно място, да не те подяда. Не само това: пт на равно място, по-малко ще те подяда. Ама тази философия е за вас, може да проверите. Случва ви се нещо, подядане има. Приятелство има.

Втората важна мисъл коя е? – /„Любовта слиза, Мъдростта е хоризонтална, Истината е нагоре“./ Тогава, какво трябва да правим с туй, което слиза надолу? Ами туй, което е хоризонтално, пак ни натиска. Затуй имаме покрив. Мъдрост[та] е покрив. То е Мъдростта, която ни пази. Ако се срути този покрив, какво ще стане? Мъчнотията е, ако не спазваш законите на Мъдростта. Покривът, туй, което те защитава, ще се срути. Туй е, което често става. Често вие съкращавате вашите неща и имате едно убеждение, едно верую в младите. След туй, току го съборите цялото здание, затисне ви отгоре. По този начин никога не събаряйте. Колкото и да сте бедни, не събаряйте вашата колиба, нова си направете до нея, но старата не събаряйте. Щом почнеш да мислиш криво, покривът ще падне отгоре ти. Щом не мислиш добре, ще падне. Движението на Истината е нагоре. Ние, които слизаме и се качваме, ние вървим по пътя на Истината. Отстрани, това е Любовта, това е, което слиза надолу, Мъдростта е отгоре – покривът. Ние сме запазени. Тогава, пази основите, пази страните! Ти Любовта като пазиш, върху тази Любов се крепи покривът – Мъдростта. Щом нарушиш Любовта, веднага се нарушава законът на Мъдростта и тогава става цял катаклизъм. Видоизменения, недоволства, какво ли не. Всички мъчения, които преживявате, някой път идвате до отчаяние – нарушили сте законите. Вие, като не разбирате, мислите, че този е причина, онзи е причина. Пък ни най-малко те са причина. Ние мислим, че някой човек е причина. Причината е съвсем далечна. Отношението ни към Любовта

трябва да бъде правилно. Отношението към Мъдростта трябва да бъде правилно, за да бъдат и отношенията ни към Истината правилни. Тогава нашият живот ще бъде друг. Ако отношенията ни към Любовта са правилни, и отношенията ни към Мъдростта са правилни, тогава и отношенията ни към Истината ще бъдат правилни, постиженията ще бъдат правилни.

Много съм говорил. Сега не зная, аз ли ви подядох или вие ме подядохте. Говорил съм три–четвърти [час] повече. Сега аз ви подядох времето, понеже може да сте имали един ангажимент навън.

„Отче наш"

9. Лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя
на 22.XI.1935 год., петък, 5 ч. с., София – Изгрев

1935_11_24 Закхее, сляз скоро
неделна беседа

ЗАКХЕЕ, СЛЯЗ СКОРО!

„Бог е Любов“.
Ще прочета само няколко стиха от 19-та глава от Лука.
„Всичко в живота е постижимо“.
Ще взема само няколко думи от петия стих, от прочетената глава: „Закхее, сляз скоро!“
Това, което дава подтик, живот на нещата, ние наричаме начало. Младостта е първата форма на началото. Който е млад, той носи живот. Най-първо той не знае как да постъпва, как да се развива. Някой път ние искаме да знаем какъв е краят на нещата. Всяко нещо, което има край, умира. Значи, краят на нещата е смъртта. Краят, завършването на една епоха, означава смърт на тази епоха. Младият след като завърши своята епоха, ще остарее и ще умре. След това ще го погребат, ще му турят един хубав надпис, че тук лежи един герой, силен и мощен, който след като се е подвизавал в живота, е умрял. Мнозина питат какъв е смисълът на живота. Ако си млад, Бог ще те прати на земята да вървиш и да живееш. Да вървиш в правия път и да живееш. Ако мислиш какъв ще бъде краят на живота, ще знаеш, че ще умреш и ще ти турят един голям, хубав паметник. Нас ни интересува началото на живота, не ни интересуват паметниците. Според схващанията си хората говорят за паметни дни. Кой ден е паметен? – Паметен е денят, в който хората разпнали Исуса. Но какво ни ползува паметният ден на разпъването на Христа? Нас ни интересува началото, раждането на Христа. Нас ни интересува възкресението на Христа, а не неговата смърт. Някои говорят за разпъването, за смъртта на Христа, като за някакъв минал факт, а въпреки това, Христос и до днес още не е престанал още да се разпъва. Всеки ден Го разпъват. Всеки ден ще чуете, че обесили някого, че го турили в затвор, хиляди и милиони хора все ще продължават да разпъват Христа. Кажете: Как разпънаха Христа? Ето всяка година умират близо 35 милиона хора на земята. Това е един обикновен бюджет, който се взема всяка година от човечеството. Това е един данък, който се събира всяка година редовно. Това са 35 милиона английски стерлинги.

Христос каза на Закхея: „Закхее, сляз скоро долу.“

Като видял един човек на дървото, Христос му казал: Сляз скоро от дървото, не ти е мястото тук. По дърветата крушите трябва да седят, а не хората. Сляз скоро долу! Ти ще се качиш на някоя висока къща, на третия или на петия етаж. И там не ти е мястото. Сляз скоро долу! Птиците се

качват високо във въздуха, но твоето място не е във въздуха. Сляз скоро долу на земята! Човек трябва да мисли, а не да се качва горе във въздуха. Птиците се качват горе във въздуха, но не за някакви научни изследвания. Птицата се качи горе, но през всичкото време гледа на земята, тя отива да инспектира нещата, да намери нещо за ядене. Като види някой умрял заек или някакво друго животно, тя веднага ще слезе долу. Затова птицата се качва горе, за да улесни живота си. Хвърченето за птиците представя едно от най-евтините превозни средства: Мостове не ѝ трябват, шосета не ѝ трябват, нито тренове и аероплани – лесна е нейната работа! Тя няма нужда от никакви други пътища и съобщения, със себе си ти (ги) носи.

Това, което сега ви говоря, е само програмата. Например, викат ви на бал. За тази цел вие трябва да бъдете облечени с черен фрак, с разрязани поли, със завъртени краища отпред, с хубава бяла риза, с бяла или от друг някакъв цвят вратовръзка, с бяла колосана яка, с лачени обуща, без никакво петно на дрехите си – с една дума безупречно облечен. Ако не се съобразите с правилата на бала и с изискванията, ще ви упрекнат. Понякога може, както в борсата, да го изпъдят навън. Сега вие се интересувате да ви се каже истината. Истината може да я каже и един фонограф и един грамофон. Например, едно произведение на Бетовен може да се предаде и с грамофона. Казвате: Изсвирете ни едно от произведенията на Бетовена. Веднага турят плочата на грамофона и започват да свирят. Като се завърти тази плоча, започва да бъбри, да свири нещо, но в нея има нещо механическо. Като слушам грамофонните плочи, намирам, че има нещо в тях, което съска. Казвате: Колко хубаво свири! – Хубаво свири, но плоча е това, не е нещо живо. Тя иска да изсвири нещо, но тенекия е това, воденица, която се върти и само брашно мели. Хубава работа върши воденицата, но горко на житото, което е долу под хромела. Сега да оставим отрицателната страна на живота. Защото за умния човек противоречията имат смисъл, но за глупавия човек противоречията са големи спънки. Те, всичките спънки в живота, това са задачи, които трябва да се разрешат. Който ги разреши, той минава за умен. Който ги остава неразрешени, той минава за обикновен човек и казва: Тази работа не е за мене. Аз не се интересувам за бъдещия живот, не се занимавам с въпроса съществува ли Бог и това-онова. Мене ме занимава обикновеният живот, да имам какво да хапна и да пийна. Много пари не искам, но искам да имам на разположение една къща, да поживея малко охолно. Питам: Тогава защо му е трябвало да става човек? Не е ли по-добре да си е останал в гората като животно, свободно да се разхожда? Защо му е трябвало да си дава кандидатурата за човек? Щом си дошел на земята като човек, ти си вече чиновник. Всички хора на земята, това са чиновници. Ти можеш да ходиш в гората като животно, да си махаш опашката натук-натам, а ти си махнал опашката си, изправил си се на два крака, хвърлил си козината си,

само тук-таме си оставил малко косми. Сега ви говоря в преносен смисъл. Какво ще правите сега в положението на човек? Вие трябва да разбирате преносния език, да правите верни преводи. Правили ли сте преводи от английски на български език или от български на английски, или от български на френски или от френски на български, да видите колко мъчно се правят преводи. Преведете например, на български език французкия израз:..................... Както и да превеждате на български тази дума, не можете да я преведете. Защо? – Защото буквите, съчетанието на буквите, и на трептенията на тази дума.................... на френски език по никой начин не съответствуват на тия в българската преводна дума. Както и да я преведете, ще употребите една дума, която няма същия строеж. Българската дума приблизително само предава значението на френската, но по никой начин вие не можете да преведете една българска с френска така, че да си отговарят напълно на трептенията, на строежа, който първоначално им е даден. Когато искате да преведете някоя класическа книга на български език, както и да я преведете, този превод не е истинският, не отговаря на дълбокия смисъл, който е вложен във всяка дума.

Сега ще ви заведа в една област на музиката, в която нито учениците, нито учителите по музика са влезли и могат да влязат. Тя е една отвлечена област в музиката, но красива област. Според нея има три начини за свирене в областта на музиката. Единият начин е механическо свирене, да свири човек направо по нотите. Това значи да свириш правилно, както нотите са отпечатани, да се спазват всички правила, всички интервали. Ако окото на музиканта е добре упражнено в четене на нотите, той ще може да свири технически много добре. Така свири всеки опитен изпълнител. Обаче всеки тон си има свое съдържание. Следователно, вторият начин на свирене се заключава в свирене по съдържание, по звуковете, които нотите включват в себе си. Така може да свири само онзи, който схваща звуковете вътрешно. Когато свири или пее по този начин, човек трябва да има добре развито музикално ухо, да схваща съдържанието на звуковете. Това наричат съдържание на музиката. Добрите музиканти са схванали тази философия на музиката и те могат да свирят без ноти. Отличният музикант може да произведе тоновете в ума си и после да ги изсвири на пиано, на цигулка или на какъв и да е инструмент. Докато се учи да свири, човек изучава формите по книга, и при такова свирене той всякога ще прави погрешки. Това е дървено свирене! Когато започне да свири по съдържание, човек започва да слуша тоновете в себе си и тогава всеки тон изпъква сам по себе си в него, като че ли го слуша отнякъде. Той слуша тоновете. Като че ли от природата идват. В природата тоновете съществуват в своята първична чистота. Някои искат да слушат и да произвеждат тоновете, както в една грамофонна плоча се произвеждат. Не,

в грамофонната плоча тоновете не могат да се произвеждат, както са в своята чистота. Там тонът е осакатен, няма никакъв отзвук в себе си. Третият начин за свирене е – да свириш по смисъл.

Същият закон се отнася и до мислите на човека. Всяка мисъл може да се прочете от някоя книга – това е механическо възприемане на мисълта. Но при второто положение всяка мисъл може да изпъкне в ума на човека, това е възпроизвеждане на мислите по съдържание. Това значи, че всяка мисъл има свой отзвук, по който може да се приеме. Тъй щото не е достатъчно да чете човек какво нещо е моралът. Моралът трябва да се чува, да се приеме като звук, да му е приятно на човек да му се говори за морал. А някога като ви говорят за морал, не ви е приятно и казвате: Оставете този въпрос настрана! Когато ви е приятно да се говори за морал, причината за това се дължи на факта, че вие сте чули звука на морала. Няма по-голяма музика и поезия от това да слушате какво нещо е духовният живот. Когато се отегчавате от духовния живот, това е техническа работа. Казвате: Не ми говорете за светиите! – Че вие не знаете какво нещо е светията? Имате ли ясна представа какво нещо е светията? – Светията е човек, който може да ви срещне в една тъмна, бурна нощ, когато сте изгубили пътя си и той ще ви освети пътя, ще каже: Ето, тук е пътят! Светията е човек, който когато палачът седне с ножа си над вашата глава, може да ви снеме от кладата. Светия е онзи човек, който, когато сте увиснали на въжето, ще извади ножа си, ще пререже въжето и ще каже: Оставете този човек, вие по погрешка сте го турили тука. Светията е човек, който като ви срещне беден, лишен от условия да се развивате, веднага ще ви вземе под свое покровителство, ще каже, че сте способен и ще ви помогне да учите. Светии са ония, които подтикват света към прогрес. Те носят културата на човечеството. Светиите не говорят много, но те дават винаги нещо от себе си. Ако попитате светията дали е светия, той ще каже: Аз не съм светия, но съм човек, който е дошел на земята да си поживее малко. Ще се усмихне и ще си замине. Той няма никакви претенции в себе си за светия. Ще кажете, че има някои светии, които мязат на светиите от миналото и сега. – Не, всички, които са около мене, те са по-високи и по-големи светии от мене, защото те търсят писаните светии в църквите и по иконите, в книгите. Хубави са и класическите светии, но те са писани светии, не са нито по форма, нито по съдържание, по същество. Колко светии са умрели до днес, но този, който умира, не е светия. Ето и Христос вече две хиляди години как е умрял, но и до сега още ходят да го търсят в Ерусалим, в Палестиня, дето са му съградили големи паметници. Всички търсят гроба на Христа, всички искат да знаят как е умрял и къде е умрял, но щом се отнася до това, което е учил, там ги няма.

Христос казва: „Закхее, сляз скоро. Днес ще вляза в твоя дом.“ Закхей беше

митар, един от тези, които събират данък и се качи горе да види де какъв гешефт има, да вземе нещо отнякъде. Но като слезе долу, според думите на Христа, той разбра, че животът не седи в гешефтарството и каза: Господи, Господи, виждам, че животът има и друг смисъл. Ето, половината от имането си давам на бедните и когото съм обидил, ще въздам четирикратно. По-нататък Христос казва: „Днес стана спасението на този дом“. Това значи, от днес този дом ще влезе в правия път. Вие ще кажете, че от толкова години се стремите, от толкова години търсите Христа и т. н., че това и християните правят. Вие сте един Закхей, който се е качил на дървото да види Исуса Христа от високо. Но Христос му казва: „Закхей, сляз скоро!“ Днес ще дойда в твоя дом. Когато Христос влезе в твоя дом наистина, в тебе трябва да стане един преврат. Докато от сутрин до вечер мислите само за себе си, вие не можете да се посветите на Божественото учение. Листата на дървото не мислят само за себе си. Щастието на листата на дървото не зависят от тях, но зависят от целокупния живот на дървото. Ако листът е на дървото и на него ще бъде добре, и на дървото ще бъде добре. Дървото не може да бъде щастливо от един лист. Всичкото щастие на дървото е от всичките листа. Дървото не е направено за листа, но листът е направен за дървото. Листата ще окапят, но идната година от това дърво отново ще изникнат нови листа. Дървото всякога остава.

Сега да минем към реалното, към смисъла на живота. Понякога вие се интересувате от личния живот. Така и учениците в едно училище се състезават помежду си кой ще има най-високи бележки, кой да бъде най-способен от всички. Хубаво е това в училището да се надпреварват, но ученикът може да свърши училище с отличие, но животът да не свърши добре. Важно е как ще свърши и животът си. Аз бих предпочел един ученик да започне с отличие, но никога да не свършва. Тази идея, че трябва да свършва, не е добра. Ученикът всякога трябва да започва. После не е хубаво, между двама ученици да се състезават помежду си кой от двамата да бъде пръв, кой да има по-високи бележки. Аз бих желал, ако хората се състезават, в желанието си да правят добро. Има ли състезание днес на хората в правене на добро? Във всеки човек трябва да има един вътрешен подтик към правене на добро. Не да се прави добро по един механически начин, но да чувстваш този подтик, както в музиката, да чувстваш тона на правенето на добро. Не да правиш доброто, както онзи музикант свири, за да му плащат, но доброто и желанието към правене на добро да изтича от човека. С това аз не осъждам музикантите, че свирят за пари. Парите са един подтик в живота, но този подтик е временен. Ще дойде време, когато парите ще изгубят своя смисъл. Парите са само едно условие. Дотогава до като парите са само едно условие, животът има смисъл. Щом парите станат цел в живота, и животът изгубва своя смисъл. Защо? – Защото целта на живота е Любовта. Нищо повече! Животът има за цел Любовта.

Към това трябва да се стремим. Колкото повече животът се усъвършенствува, това показва, че вървим в правата посока на Любовта. Тогава какъв е смисълът на Любовта? – Смисълът на Любовта е стремеж към светлината. Стремежът на светлината е към свободата. И светлината иска да бъде свободна. Следователно, Любовта се стреми към Мъдростта, Мъдростта се стреми към Истината. Казвате: Какво ще правя като добия Любовта? – Като придобиеш Любовта, ти ще имаш стремеж към Мъдростта, щом се стремиш към Мъдростта, ще придобиеш знание и светлина. Като придобиеш Мъдростта, ще се стремиш към Истината, а в Истината ще придобиеш свободата. Като придобиеш Любовта, Мъдростта и Истината, тогава само ще се стремиш към Бога, към вечността, към безконечността. Никой не може да познае Бога вън от Любовта, вън от безконечността! Ти не можеш да вярваш в Бога, ако нямаш Любовта, ти не можеш да познаеш Бога, ако нямаш Мъдростта – ако нямаш знание и светлина. Ти не може да вярваш в Бога, ако нямаш в себе си Истината и свободата. Да ви представя тази мисъл по-ясно. Ти не можеш да виждаш, ако нямаш очи. Ти не можеш да чуваш, ако нямаш уши. Ти не можеш да говориш, ако нямаш уста. Това е закон. За да видиш, ти трябва да имаш очи. Някой казва, че и без очи можеш да виждаш. Не, не може без очи! Разбирате ли? Не е въпрос само да се говори. Казвате: Да живеем! – Животът има за цел само Любовта. Това е първата мисъл. Съвременните учени хора са се отклонили от Любовта. Те търсят друг някакъв идеал, който не съществува в живота. Всеки друг идеал, вън от Любовта, е отклонение от правия път. Всеки друг идеал носи нещастие в живота. Всички нещастия, които сега съществуват в живота, не са нищо друго освен отклонение от великия идеал на живота – Любовта, вследствие на това, в живота има толкова много примеси, че е станал цяла тиня. Тези примеси са причина на тия големи страдания и нещастия в живота. Тогава какво да правим? – Да направим една реформа. – Каква реформа ще направите? – Повече пари ни трябват. – Значи, по-голямо нещастие. – Силни трябва да бъдем. – По-голямо нещастие. – Повече хлебец ни трябва. – Повече нещастие. Колкото повече хлебец имате, толкова по-голямо нещастие ще ви дойде!

Аз съм привеждал много доказателства за това, но понякога се боя да ги изнасям, защото не можете да ги разберете. Ако свинята се угои много, какво я очаква? – Нож я очаква. Господарят ѝ по няколко пъти на ден отива да я храни с цел да я угои. Той ѝ дава някаква свинска каша с цел повече да се угои. Това е, което наричаме тиняквит. Или както французите казват: Фет-акомпли – Свършена работа! Като храни с тази кашица, работата ѝ ще бъде свършена. – Квит работа. То е нещо, което е завършено, свършена съдба. Но този квит не е в полза на прасето, но в полза на онзи, който я хранил, който се е грижил за нея, да се плати

неговият труд, дето по няколко пъти – вечер и през деня, я е наобикалял и ѝ давал храна. Той казва на свинята: Ще знаеш, че ти трябва да си платиш, дето толкова пъти не съм могъл да спя спокойно и да си гледам работата през деня, за тебе!

Та навсякъде в света се явява едно недоразумение. Ако вземете тоновете в музиката и там има едно недоразумение. Ако вземете тоновете в музиката и там има едно недоразумение. Някои тонове са много капризни. Те могат да те скарат и с всички останали тонове, а могат да те скарат даже и с капелмайстора. Ако на един тон не дадете определеното време, на цял тон, или на четвърт с точка или на осмина, веднага капелмайсторът мръдва с пръчицата си. Който и да е тонът, ако не го вземете точно, колкото е неговото траене, веднага капелмайсторът се оплаква от вас, не е доволен. Той казва: ,Правилно трябва да вземате тоновете, нито на йота повече или по-малко време. Всеки тон трябва да се взима правилно и с всичкия му израз.

„Закхее, сляз скоро“! Каква е била идеята на Христос, за да каже тия думи на Закхея, Той знае. Той казал: „Днес ще вляза в твоя дом“. В тебе трябва да стане едно преобразование. Христос искаше да му обърне внимание, че е къс човек. Да бъде човек къс, според турците, се счита за нещо белялия. Те имат специална поговорка: „Късите хора са беля на Господа“. Няма да превеждам точно тяхната поговорка, но казвам: Когато имате една беля, която се качва на дървото като Закхея, ще ѝ кажете, скоро да слезе долу. Не пъдете белята, но кажете ѝ: Сляз долу! Като слезе в тебе, кажете ѝ: Досега ти беше в моя дом, но отсега нататък аз ще бъда в твоя дом. С тебе трябва да стане едно преобразование. Посещавали ли сте белята? Първото нещо: Като се обърнеш, като имаш някакъв възглед за живота, ти ще посетиш белята и ще ѝ кажеш: Сляз скоро долу, за да бъде в твоя живот. Защото белята, това именно чака. Тя се е качила на дървото да те види. Тя чакаше да те види, както Закхей искаше да види Христа. Ако минеш и заминеш покрай нея, и не я видиш на дървото, тя ще ти се докачи и ще иска да ти отмъсти, защото си я пренебрегнал. Когато желае да ти отмъсти, ти ще ѝ кажеш: Сляз долу скоро! Тя ще слезе от дървото и ще каже: Половината от имането си давам на бедните, и когото съм обидил, ще му въздам четирикратно. Тогава ти ще кажеш: Днес става спасението на дома ти, спасението на белята. Сега ще приведа този пример малко по-близо до вашето разбиране. Ставате сутрин и се чувствувате крайно неразположени. Казвате: Тази работа няма да я бъде! Съвсем наопаки отиват моите работи. Седиш и мислиш как да разрешиш тази работа. Понякога обаче в главата ти идват съвсем дяволски мисли: Идва ти на ум да се качиш на някоя канара и оттам да се хвърлиш долу, или да вземеш хинин и да се отровиш, или да вземеш малко сода каустик и да я изпиеш, или най-после дохожда

ти на ум да си теглиш един куршум в главата. Не, като ставате сутрин и сте неразположени, ще си кажете: Скоро сляз долу! Днес ще дойда в твоя дом. Днес ще стане спасението на твоя дом. Вие нали искате да станете герои? Щом искате да станете герои, не трябва да бъдете страхлив. Какъв герой ще бъдеш, ако не можеш да влезеш в дома на белята, в дома на този страхливец? Голям страхливец е белята.

Сега аз говоря само на онези от вас, които искат да бъдат герои. Не искам да ви изнасилвам, да ви заставям сляпо да вярвате в това, което ви говоря. Аз не искам да ви занимавам с това, което вярвам. Както виждам, вие всички сте дошле със свободни билети, нищо от никого не съм взел. За моята сказка всеки би взел поне 50 лева. При други условия и с 50 лева на човек не бих ви говорил. Наскоро бях на един концерт. Гледам на една линия се наредили музикантите, критици – извадили лист и молив, всички пишат своята критика. Те гледат ту нагоре, ту надолу, ловят как свирят. Казвам: Тия критици нищо не разбират от музика. Те нямат понятие даже за онази музика, която съществува в природата. Те нищо не разбират от философията на музиката. Те не знаят, че тонът до означава излюпването на пилето от яйцето. Значи, за да се излюпи едно пиле от яйцето, кокошката трябва да изпее тона до. За да започне това пиле да се движи, кокошката трябва да изпее тона ре. За да се научи пилето как да кълве, то трябва да изпее тона ми. За да яде хубаво, трябва да изпее тона „фа“. За да го научи на благоприличие, майка му трябва да изпее тона ла. За да се научи как да се моли на майка си, трябва да изпее тона си. Какъв музикант е този, който не знае как да излюпи едно пиле, или който не знае как да свърши една работа? Той ще каже, че някъде в музиката се срещал някакъв мажорен или миньорен тон или мажорна или миньорна гама. Когато Бетовен е писал своите произведения, той имал съвсем друга идея от тази, която сегашните музиканти разбират. Той е писал върху един музикален свят, от който е правил ред преводи. Той не е казвал своята опитност, но се е мъчил това, което е горе, да го преведе на земята, да му даде по възможност най-верен израз. Това е цял един свят на тоновете. Но ако вие влезете в света на музиката неподготвени, там ще ви сполетят най-големи нещастия. Обаче, ако взема кого и да е от вас, който има най-големи нещастия в живота си, но е подготвен за музиката и го заведа в този възвишен свят на музиката, всичките му нещастия моментално ще изчезнат, нищо няма да остане от тях. Те ще отскочат от него така, както прахът отскача от тъпана, когато се бие. Каквото нещастие или страдание да сте минали, всичко ще изчезне от вас за една секунда и тогава ще разберете колко сте били глупави, че сте се поддавали на такива работи. И тогава животът ви ще влезе в друга една форма. Казвате: Защо трябва да пеем? – Вие трябва да пеете, не защото силата е в пеенето, но чрез пеенето, чрез музиката, вие ще се свържете с един възвишен свят, отдето животът

иде. Ти не можеш да бъдеш здрав, ако не пееш; ти не може да бъдеш учен човек, ако не пееш; ти не може да бъдеш любящ човек, ако не пееш. Това е закон, който е проверен в живота. Ставаш сутрин, запей си! И да не знаеш много да пееш, потананикай си малко. За да пее, човек трябва да си представи, че всичките му работи са наред. Очите ти са на място, ушите ти са на място, ръцете и краката ти са на място, какво има да се смущаваш от другите работи? Ако Бог ти е дал очи, той ти е дал възможност да виждаш; Ако ти е дал уши, дал ти е възможност да чуваш. Той всичко е предвидел!

Сега аз не говоря за Бога в обикновен смисъл на думата. Бог обича ние да живеем добре, защото всички сме листа на Неговото дърво. Той иска Неговият живот да функционира в нас и всички ние да бъдем така добри, така умни, така щастливи, както е Той. Това е желанието на Бога. Ако някой от вас не може да представя лист от Неговото дърво, и да живее, както Той изисква, той в скоро време ще изсъхне и ще падне от дървото. Когато листата от дървото окапват, това говори за някаква анормалност. Вие ще кажете, че необходимо е всяка есен листата на дърветата да окапват. Това не е неизбежен и необходим закон. Окапването на листата е един временен процес, който не е необходим. В истинското дърво листата никога не окапват. В това дърво листата падат само при едно условие, а именно: когато някой човек е болен, някои от листата на това дърво окапват, за да лекуват този болен. Ако някой е паднал лошо и се е ударил, случило му се е голямо нещастие, тогава трябва да се вземе някой от тия листа, да се употребят като лапа. Иначе без такава важна причина, никога листата на истинското дърво не падат. Следователно, когато листата на дърветата падат преждевременно, това не е добър признак. Ако лятно време падат листата, и това не е добър признак. Ако и вашите мисли и чувства, които представят листата на вашето дърво, окапват преждевременно във вашия живот, и вие се отчаете, считате, че животът ви се е свършил, това показва, че условията на вашия живот не са добри. Ти си едва 25–30-годишен, как е възможно да окапят твоите мисли и чувства и да се свърши животът ти? Тази работа трябва да се подобри. Аз сега нямам за цел да представям тъжната страна на живота, но съществува неразбиране на живота. Аз не искам да ви изнасям мъчнотиите на живота. Според мене мъчнотии не съществуват. Ако съществуват някакви мъчнотии, те не са създадени от Бога. Нито адът е създаден от Бога. Падналите ангели създадоха ада. Бог ги хвана, върза ги, за да ги накара да оправят това, което са създали. Те създадоха ад в своето царство. И понеже те го създадоха, Бог ги изпрати на земята да го опитат, а после и други го опитаха. Всеки човек трябва да опита сам това, което той е създал. Сега да оставим настрана отвлечените и отдалечените работи, но да се спрем върху това, което е потребно в този живот. Сега мнозина от вас сте млади, някои сте възрастни, а други минавате за стари. Според мене всички сте млади, а

онези, които минават за стари, това е тяхно заблуждение. Срещам една баба, стара на 84 години и ми казва: Е, синко, стара съм вече! Толкова години съм живяла на земята. Аз пък я виждам в положението на едно малко дете и я питам: Като си живяла толкова години на небето какво си научила? Ако беше ми казала, че си на 85 милиона години, разбирам, може би ще намеря една малка разлика в годините ти, едва на един милион разлика само, а така, като ми казваш, че си на 84 години, аз те виждам като едно малко детенце, което едва сега се учи да пълзи. Знаете ли колко милиони години са се изминали, докато човек стане човек, докато го виждаме в положението, в което днес се намира? Аз не искам да се спирам върху развитието на човека. Това е велика история. Докато човек е проходил, какви етапи е минал в живота си, какви стихии е прекарал! През какви светове е минал, докато е дошъл на земята в тази форма на развитие, каквото днес го виждаме! Той на земята е проходил. Отсега нататък обаче, ще се учи правилно да ходи. Отсега нататък ще се учи правилно да мисли, правилно да чувствува и най-после от сега нататък ще се залови за великата наука, как да обича. Не мислете, че е лесно да обичате. Това е най-мъчната работа – да обичате. Ти не можеш да се научиш да обичаш, докато не знаеш как да даваш от себе си. В българск и(я) език думата Любов започва с думата давам. В английски език с думата give; hand. Във всеки език: италиански, френски, китайски и другите си имат специална дума за Любовта. Като даваш, ти всякога имаш в ума си мисълта, че трябва да вземаш. Така е навсякъде: и в Англия, и във Франция и т. н. Който дава, той всякога иска да вземе, но идеята не е пълна. Това даване още не представя Любовта. Любовта всякога дава. Тя има за цел да се прояви животът, а не да взима. Като дава нещо от себе си, тя има за цел да се разшири, да даде живот, да прояви живота в своята пълнота. Това е даване! Когато даваш, ти трябва да имаш желание да се прояви Божественият живот в тебе. Ако даваш на един беден човек, ти трябва да даваш с цел да се прояви животът. Като давате вие трябва да следите дали вашето даване (е) право или не. Ако след като дадеш на някой беден, твоят живот се разшири, това е право даване. Ако животът ти не се разшири, това не е право даване. Тогава ти усещаш едно стеснение в себе си. Всяко даване, което стеснява ума и сърцето на човека, не е право даване. Всяко даване, което разширява ума и сърцето на човека, е право даване, в истинския смисъл на думата.

Сега да дойдем до идеята: Какво означава физическият живот? Всяко тяло, което във физическия свят заема най-малкото пространство, е твърдо тяло. По какво се отличава водата от твърдите тела? – Водата се различава от твърдите тела по това, че се разширява. Следователно, всяко тяло, което във физическия свят заема най-малкото пространство в широчина, е течно тяло. И всяко тяло, което на физическия свят заема най-малко

пространство по обем, е въздухообразно. Тогава и ние като тела на физическия свят, се стремим по възможност да ограничим своите разходи, да правим икономия, да заемаме по-малки пространства по обем, по широчина. Разходите ни не трябва да бъдат излишни, понеже разходите ни на физическия свят са за сметка на духовния. Който живее разкошно на земята, той е разточителен в духовния свят. Той разпилява своята духовна енергия. И тогава като се върнеш в духовния свят, ти ще бъдеш беден човек. Защо? – Защото си разпилял своите блага още на физическия свят. Ако прави известни спестявания, не да се въздържа, но да употребява само онова, което му е потребно, той ще се върне в пълния живот, дето има всички условия за развиване. При сегашното възпитание на хората, всички са дошле до положение да считат, че животът е само на земята. Първо човек е млад и после остарява. Какъв смисъл има това остаряване? Като остарее, човек започва да мисли, че дъщерите и синовете му ще продължат неговата работа. Не, той се лъже, те няма да продължат неговата работа, но ще продължат своята работа. Вие не знаете още закона на живота. Когато бащата умре, животът му ще се влее в живота на сина му. Животът на сина му пък ще се влее в неговия правнук. Значи, вливане става в живота. Тъй щото ще зависи как е живял бащата, как е живял дядото и т. н. Когато става вливане на няколко живота, всички отиват на едно място. Вие мислите, че като умре бащата ще отиде на едно място, а синът ще остане на земята, и всеки ще живее за себе си. Не, това е едно първично схващане. Във всички неща в света има едно единство. Който живее добре, той разбира философията на живота. Защо човек трябва да живее добре? – Най-първо ако пея, аз няма да пея за хората, но ще пея за себе си, защото с всяко правилно вземане на тоновете, аз увеличавам своя живот. Когато боледува човек, той не трябва да търси никакво лекарство, но да започне да пее и да свири някоя своя песен само за себе си. Като пее и свири за себе си, и болестта ще изчезне. Каква е тази песен? – И цял свят да ви дават, не казвайте тази песен. Тя е собствено притежание. Нито вие трябва да я дадете на някого, нито тя иска да има друг господар. Тя казва: Ти можеш да ме пееш, колкото искаш, но друг господар не искам. Ако вашата песен сама съизволи, разбирам, но никой не може насила да я застави да отиде при друг господар. Щом се усъмните в силата на своята песен, тя не може да ви лекува. Така дохождат при мене и ми казват: Ти можеш ли да ме излекуваш? – Ако вярваш, мога да те излекувам! – Ти ме излекувай, че после и аз ще повярвам и ще кажа, че можеш да лекуваш, че имаш сила в себе си. Дойде някой, който страда от ревматизъм и ме пита колко струва лекарството, което ще му дам? Казвам му, че това лекарство не струва 50 лева, както той се мисли, но струва много повече. – Къде е тази аптека? – Нито аптеката ще ти кажа, нито лекарството ще ти дам, то струва повече от 25 хиляди английски лири. Това, дето не ви давам това лекарство, то е защото мъчно се лекува ревматизъм. Вие мислите, че лесно

се лекува. Не се лекува лесно. Пък и главоболието не се лекува лесно.

Сега вие искате да дадете обявление, че аз съм светия и мога да лекувам. Като съм се заел да лекувам някой от ревматизъм, например, казвал съм му: Аз ще те излекувам, но с условие никога да не лъжеш. Ако ме лъжеш, ще знаеш, че сега ако те боли едното рамо, заради лъжата ще те заболи и второто рамо. Ако продължаваш да ме лъжеш, ще те заболи едното, после и второто коляно. След това ще те заболи и кръстът и т. н., не трябва да ме лъжеш по никой начин! Дойде друг, оплаква се, че страда от ставен ревматизъм и не може да ходи, иска да го лекувам. Казвам му: Ще те излекувам само с едно условие. – Какво е това условие? – Всеки ден да ходиш в дома на някоя бедна вдовица и да носиш по половин чувал брашно, за нея и за децата ѝ. Тъй щото в продължение на 365 дни от годината ще занесеш толкова половинки чували брашно. – По-малко не може ли? – Не може! Това ще правиш всеки ден, в продължение на една година и ревматизмът ти ще мине. Така се лекува ревматизъм! Това брашно ще занесете на вдовици бедни, които се молят на Бога. Вие ще помислите, че този чувал, който ви казвам, е от големите по 75 килограма. Не, ето как разбирам това нещо. Представете си, че всяка сутрин занасям по едно малко шишенце, пълно с жито. Шишенцето събира само сто грама. Като дам това шишенце с жито на бедната вдовица, казвам ѝ: Ето това шишенце, което ще ви послужи, само в критични моменти на живота. Във всяко друго време вие трябва да си работите, но когато се намерите в трудно положение, без никакъв изход, тогава вземете шишенцето, потупайте го малко, погладете го и го оставете на масата. След малко на масата ще се яви един топъл, хубав хляб. По този опит няма да казвате на никого. Като ви питат от къде сте взели този хляб, ще мълчите. Но ще се ползувате с шишенцето само в трудни моменти на живота, когато от никъде не можете да намерите хляб. Щом имате хляб, това ви е достатъчно. Хлябът само ви интересува.

Това е едната страна на разбирането. Ще кажете, че това е лесна работа. Щом имате шишенцето, лесно се живее. Сега ще направя работата още по-проста. Като се намирате в трудно положение, изговорете следната формула: „Йова е ре.“ Щом нямаш хляб и се намираш в трудно положение, изговори тази формула дълбоко в себе си, с вяра и упование в Бога, и хлябът ще дойде. Но никому няма да казвате формулата. Сега като ви давам тази формула, не се лъжете, че като я произнесете, хлябът ще дойде. Защо? – Защото тя е преведена и не е на същинския език. На този език, на който е произнесена за пръв път, тя има сила, но на български език няма тази сила. Ако произнесете формулата и очаквате хляб, хлябът няма да дойде. Тогава вие ще се намерите в положението на една кметица, която докато мъжът ѝ бил кмет в селото, тя имала на разположение

всичко: дърва, хляб, месо, зеленчуци и т. н. случило си(е), че мъжът ѝ умрял, и тя се намерила в трудно положение. По едно време ѝ потрябвали дърва. Какво да прави? Отишла при една своя съседка да се оплаче. Съседката ѝ казала: Аз съм много заета, не мога да ти помогна, но ето какъв съвет мога да ти дам: Ще отидеш сама в гората, ще си натовариш един голям сноп с дърва, ще ги туриш на едно място и ще започнеш да викаш високо името на една жена, която е добра помощница на всички като тебе в случая. Тя ще дойде, ще тури снопа дърва на гърба си и ще ти ги донесе в дома. Кметицата направила, според както съседката я посъветвала. Събрала един сноп дърва и започнала да вика помощницата, която се наричала – нужда или неволя. Дълго време викала, но никаква жена не се явила. Тогава кметицата натоварила дървата на гърба си и ги занесла сама в дома си.

И тъй в света съществува един велик закон, който всички трябва да познавате. Достатъчно е да знаете как да произнесете една дума, за да видите силата на този закон, който действува навсякъде в света. Ако знаете как да произнесете думата Любов, вие ще се свържете с всички добри хора по лицето на земята, с всички светли любящи души, в които Любовта живее, които имат будно съзнание, те веднага ще ви послужат. Ако знаете как да произнесете тази дума, всички хора по лицето на земята, дето и да са, в които Любовта живее, още до вечерта ще пристигнат при вас. Ако сте гладни и произнесете тази дума, веднага тия същества ще се погрижат за вас и до вечерта хлябът ще пристигне. Ако не се свържете с тия същества, колкото и да викате за хляб, хлябът няма да пристигне.

За потвърждаване на тази мисъл ще ви приведа един малък разказ, дето същата идея се предава в друга форма. Едно малко детенце останало сираче. Майка му умряла, но то често слушало от нея за Господа Исуса Христа, Който живее на небето и помага на всички хора. Затова, като се намерило в нужда и нямало какво да яде, то взело един лист и написало едно писмо до Господа Исуса Христа на небето. В писмото то писало: Господи, Исусе Христе, от няколко време съм сираче, майка ми умре, няма кой да се грижи за мене. Никой не мисли за мене, гладен съм, няма какво да ям. Погрижи се Ти да ми уредиш работите! Детето написало писмото, затворило го в плик, адресирало го до Господа Исуса Христа на небето и отгоре на писмото детето написало своя адрес, и го пуснало в пощата. Това писмо веднага проговорило на всички чиновници в пощата. Всички чули за него и се учудили на вярата на това дете, което се опитало да пише писмо на Господа. Ще кажете, че това дете било много глупаво. Както и да мислите, това дете не е било глупаво, защото то получило отговор на писмото си. Най-първо директорът на пощата, началникът и всички останали чиновници до пощаджиите, всички се притекли в помощ на

детето и му помогнали. Ако вие имате тази детинска вяра, чудеса бихте направили с нея. Защо вие не успявате? – Мнозина не успяват. Защото мислят, че не са достойни, не заслужават и не смеят да се обърнат към Господа. Ако се обърнат с вярата на детето, те ще получат отговор на своята молитва. Не, кажи в себе си: Това слънце грее заради мене, птиците хвъркат заради мене, цветята цъвтят заради мене, дърветата растат заради мене, листата се развиват заради мене и т. н. Какво има да плачете? – Ама нашите философи и писатели казват друго нещо. – Оставете вашите дървени философи и вашите дървени писатели. Аз не бих поставил перото си на хартия, никога, за да напиша една дървена философия като тяхната. – Ама Бог бил непостижим. – За кой е непостижим Бог? – Бог е непостижим за най-учените хора, но за децата той е постижим, на тях той всякога отговаря. На учените Господ никога не отговаря.

Русите имат един хубав анекдот за случая. Един руски владика пътувал с параход за някъде, и в това време параходът спрял на един остров. Владиката слязъл малко да се поразходи и видял наблизо един овчар, който прескачал нещо и поглеждал към небето. – Какво правиш тук? – запитал го владиката. – Моля се на Господа. – Как се молиш? Владиката се почудил на този род молитва. Овчарят прескачал леглото си от едната и от другата страна и при всяко прескачане, повдигал очите си нагоре. Тогава той му казал: Слушай, така не се моли човек! – Как се моли, кажи ми да се науча! Владиката започнал да му чете Отче наш и го накарал да го повтори. След това владиката се качил на парахода и продължил своя път. Като започнал сам да се моли, овчарят видял, че забравил молитвата. Той веднага се спуснал да гони парахода, метнал кожуха си на морските води и започнал да плава по морето. Като видял владиката, че някой гони парахода, учудил се, че това било овчарят, когото той учил да се моли правилно на Бога. Овчарят достигнал скоро парахода. Владиката тогава го запитал: Какво искаш? – Забравих молитвата, на която ме научи. – Няма нужда да знаеш никаква молитва. Моли се както си знаеш! И наистина ние виждаме, че владиката, който се моли правилно със своите треби, пак не може да преплава морето по начина, по който овчарят го преплава.

Питам: Ако вие не можете да направите едно добро, както трябва, какви хора сте тогава? Човек трябва да прави добро, защото доброто и истината са двете релси, по които човешкият живот върви. Истината и доброто имат стремеж нагоре, те се стремят към Бога. Ако твоята кола не върви по тези две релси, ти никъде не можеш да отидеш. Истината, това е пътят към Бога. Доброто, това е пътят към Бога. Като се качиш по тези две релси, ти си намерил вече пътя на Любовта, по който върви животът. – Не искам да правя добро! – Едната релса на твоя живот я няма. – Не искам да говоря истината. – Втората релса на твоя живот я няма. Без тези две релси, вие не

можете да вървите по пътя. Истината и доброто са вложени в човешката душа. Стремежът към доброто и истината са вложени в човешката душа. Следвайте този стремеж, следвайте порива на вашата душа! Вървете към този стремеж, който ви тласка към хубавото, към красивото, към великото и възвишеното, към доброто. Вървете в тази посока и не се спирайте към онези неща, които могат да катурнат, да спънат живота ви!

Христос казва: „Закхее, сляз скоро от дървото и приеми новите идеи!" Ако седиш на дървото и гледаш кое е морално и кое е неморално, кой живот е правилен и кой не е правилен, ти нищо няма да постигнеш. Оставете въпроса с обходата, кой как се обходил с вас. Настанало е време, когато хората трябва да гледат не кой как се е обходил с тях, но как те се обхождат с другите хора. Аз не гледам как другите хора се обхождат с мене, но гледам как аз се обхождам с хората. Това е важно за мене. Важно е за мене как аз се обхождам с хората! Аз не бих желал хората да се обхождат добре с мене, ако аз не се обхождам добре с тях. Ако дадат някому един мухлясал хляб, аз ще взема хляба от ръцете му и ще кажа: Слушай, тебе са те излъгали. След това ще взема от най-хубавото брашно, ще омеся един топъл, хубав хляб и ще му го предложа. Това заслужава той като човек, а не мухлясалия хляб. Това е заслуженото. Това е идеалното, така трябва да се отнасяме към всички. Такава трябва да бъде нашата обхода към всички други хора. Ако ние се обхождаме към другите хора, така както и Бог се отнася към нас и вътре в нас, така ще се отнасят и другите към нас. Това е идеалът, това е правилното обхождане. Ако не можете да спазвате това правило, няма други правила отвън. Това е истинското правило на живота. Това правило е написано и в самия човек. Как да се изправите отвън, как да постъпвате, вътре в самия човек. Как да се изправяте отвън, как да се обхождате с другите хора, това отвън не може да се научи, то е написано у вас. И ако вие се държите за това, което е у вас написано, ще можете да ги приложите и отвън.

И тъй, казвам днес на всинца ви: Слезте скоро долу!

Христос ще бъде във вашия дом!

Благословен Господ Бог наш.
Отче наш.

10-та неделна беседа от Учителя,
държана на 24-ти ноември 1935 г.
София, Изгрев

1935_11_24 Бъди доволен
утринно слово

БЪДИ ДОВОЛЕН

24 ноември 1935 г.,
5 ч сутринта.
Наряд.
20-а глава от Лука
„В начало бе Словото“
Има някои хора, които в света са винаги недоволни. Недоволството произтича от глада. Гладът е причината за недоволството в света. Нетърпението вътре произтича от глада. Нетърпелив е гладният човек. Другите хора са крайно придирчиви. Придирчивите хора са крайно преситени. Много мъчно е един човек, който се е наял много хубаво, да го угощаваш.

Сега някои от вас често сте нетърпеливи – гладни сте, гладът е причината. Някои от вас сте придирчиви – преситени сте. Преситеният човек става придирчив. Религиозните хора, когато се преситят, започват космите да ги цепят. Навсякъде разправят кой е праведен, кой какво направил, какво станало, разправят тия неща, които не знаят. Действително мнозина считат да бъдеш набожен за подтик, а пък някой път, да бъдеш набожен, това го смятат за голяма привилегия. Казват: „Не е набожен човек.“ Ако е между религиозните хора, казват: „Не е набожен.“

Кога човек може да бъде набожен? По какво ще познаеш набожния? Ако станеш набожен, влезеш между другите хора, ти ще го научиш. Питам: Ако се намериш между такива хора, кое положение ще вземеш? Едни обичат набожността, други не я обичат. За едни е нещо възвишено, за други е посмешище. После, някои казват: „Да разберем нещата.“ Има неща, които не трябва да се разбират. Има неща, които трябва да си ги изпълнил, преди да си ги разбрал. Ако речеш да ги разбираш, няма време да разбираш. Какво ще разбираш? Светлината ако речеш да я стигнеш, че тогава да я разбереш... Тя минава толкоз бързо, не остава време, в една 300-хилядна част от секундата минава, не можеш да забележиш кога минава – как ще я изследваш? Тя ще влезе в очите, каквото направи, направи и замине. Как ще я изследваш? Казвате: „Чакайте да я изследвам, че тогава да я разберем.“ Тя влиза, без да я изследваш, и си заминава. Питам: Какво ще правите? Казвате, че разбирате това нещо. Много работи ще учите, без да ги разбирате. Много пъти, без да разбереш нещо, то става. Всяко нещо, което ще правиш без да го разбираш, ще влезе то в тебе, не по твоята воля, ами по своя воля. Ти какво ще правиш? Ти ще отговаряш за тебе.

Запример един фотограф направил един малък опит. Едно капаче има отпред, там има своята пластинка, не може да го отваря, като влезе светлината, отиде, разваля се. Трябва капачето там да е затворено – там е всичката тайна. Изведнъж като го отвори, пак го затвори. Много не го държи. Като го извади навън, той хване нещо. Какво е хванал? То е стратегия на фотографа. Той хваща светлината. Наместо да хване светлината, хванал човека вътре. Казва: „Хванах." Документ. Какъв документ? Светлината си отишла, а друго на мястото има турено.

Някой казва: „Да разберем истината." Ти истината не може да я разбереш, не може да я хванеш. Истината е неуловима. Истината ще остави своите последствия. Ти ще разправяш за последствията, а тя си е някъде. Искам само да ви дам да мислите. Какво ще знаеш истината, кажете ми. Питат те: „Здрав ли си или болен?" В какво седи истината? Какво доказателство ще дадеш, че си здрав? Ако ходиш, здрав си; ако не можеш да ходиш, не си здрав. Ако ядеш, здрав си; ако не можеш да ядеш, не си здрав. Ако гледаш, здрав си; ако не можеш да гледаш, не си здрав. Здравето значи: ако можеш да направиш работите, здрав си; ако не можеш да ги направиш, не си здрав.

Някои искат да бъдат религиозни хора. Тази дума е чужда. Какво значи „религиозен"? Вие ако знаете думата „религиозен", трябва да бягате от религиозността. Да си религиозен, значи имаш вол, вързан в яслите. Да чакаш да те развържат и да те развързват – това са религиозните хора. Значи свързан трябва да бъдеш. В какво седи хубостта на връзването? Той е религиозен човек – вързали го, той седи и чака. За какво? Да го впрягат в колата, да го разпрягат от колата, да го закарат на нивата, да откарат от нивата. Той казва: „Религиозен човек е това." Вие вече разбирате друго под думата „религиозен". Той е вързан. Вързаният човек може ли да иде някъде? Ако твоят приятел е впрегнат в някоя кола и ти казва: „Ние да се разхождаме", може ли той да се разхожда? Турили му гема. Казва: „Не съм свободен, свързан съм, като стана свободен, тогава." Някои хора не могат да мислят, те са впрегнати вътре в някоя кола. Вие ще кажете: „Как?" Ти не може да мислиш – впрегнат си. За да мисли човек, той трябва да бъде свободен, да няма никакъв юлар, да няма нищо, което да го влече, което да го безпокои. Това са нови положения.

Та, най-първо ще знаете свободни ли сте. Никакво връзване, никаква религия! Ще изхвърлите всички религии, които имате във вас от памтивека! Ще ги изхвърлите! Че като останете без ясли, няма да мислите кой влязъл, каква била е сламата – едра или дребна, че ечемикът, че зобта, после, оборът не бил пречистен, че било пречистено, дали дамът бил

проветрен или не. Оставете тия, глупавите работи. Като излезете вън от дама, ще имате друга философия. Ще оставите философията на оборите. Ако разправяте все за философии, аз не искам да се занимавам с тях. Дали дамът е чист или нечист, то е ваша работа, мене не ме интересува. Тия говеда там не са мои, те са чужди. Който ги вързал, той да се занимава с тях. Казвате: „Ела да ги оправиш.“ Как ще дойда да ви чистя боклуците вътре? Вие казвате: „Да бъдем религиозни.“ Религията разбира свобода. Да нямаш нужда друг да те чисти. Ако имаш нужда, свободен си. Ако ти донесе някой храна, добре; ако [не] донесе, ти сам ще търсиш храната. Ще бъдеш свободен човек и няма да държиш отговорен никого, че си вързан или не си вързан. Та, всичките причини в нашия живот стават, че има неща ограничени.

В прочетената глава тия, учените евреи питат: „Да даваме ли дан на Кесаря или да не даваме?“ „Да чистим ли оборите или да не ги чистим?“ Христос казва: „Този обор на кого е?“ – „Наш.“ – „Ще го чистите.“ – „Ами обор имате ли?“ – „Нямаме.“ – „Няма да го чистите.“ Значи: „Отдайте Кесаревото на Кесаря, Божието – на Бога.“ Има абсолютна свобода. Той иска от нас да живеем така, както Той е живял. Да живеем тъй, както Той е живял, то е образ на всичката пълнота.

Казвате: „Обясни как.“ Няма какво да ти обяснявам. Ако вляза в един обор, веднага ще кажа къде е грешката. Веднага аз ще позная как оборът е бил чистен. Ако страните на воловете са чисти, оборът е бил чистен; ако страните са нацапани, оборът не [е бил] чистен. Моето правило е: ако задниците на воловете са нацапани, оборът не е бил чистен. Ако добитъкът е измършавял, значи че не са ги хранили добре. Ако са тлъстички, добре са ги хранили. Ако не могат да излизат навън от обора, добре ли са били хранени? В обора са били свързани, навън не са излизали.

Ако един вол е хубаво свързан, обвиняват го в престъпление – той не може да направи престъпление, свързан е вътре в обора. Защото, за да направи престъпление, трябва да бъде свободен, навън. Но и вързаният човек прави престъпление, както един кон, като е свързан в яслите, ритне, може да счупи ръката или крака. Тогава го съдят, коня, че като бил свързан, със задните крака ритнал. Не може да го обвиняват, че ухапал, но ритнал с крака. Че, стават такива случки. Всичките престъпления не стават в свободата. В ограничението стават много повече престъпления, отколкото при свободата. Ако се движиш в една тълпа хора, може да направиш много повече престъпления, да ритнеш този, онзи, отколкото ако се движиш там, дето няма никакъв човек. Кога ще ритнеш? Щом правиш много погрешки в света, между много хора се движиш; щом правиш малко погрешки, значи свободен си, от хората далеч си, не можеш никого

да бутнеш – няма погрешки.

В какво седят погрешките на хората? Вървиш ти по пътя, видял си една жена – ето една погрешка. Видял си една мазна кокошка – ето една погрешка. Видял си един хубав кон – ето една погрешка. Видял си хубава къща – ето една погрешка. Качил си се на някой хубав кон – ето една погрешка. Казвам сега: Не срещаш никаква жена – няма погрешка. Не срещаш мазна кокошка – няма погрешка. Не се качваш на кон – няма погрешка. Казваме: „Да се качим на коня." Щом се качиш на коня, има погрешка.

Сега, защо е погрешката? Виждаш младата жена – де е погрешката? Ами че като видиш яденето, в тебе е погрешката – в тебе веднага се заражда желание да го изядеш. Казват: „Ти да се не съблазняваш." Как да не се съблазняваш? Да те туря при хубавата баница, при печената кокошка, да си гладен, три деня да не си ял и да не се съблазниш. Туря хляб при тебе, ти три деня не си ял, казвам: „Няма да гледаш хляба." Ще го гледаш и оттатъка ще минеш. Тогава, ако гледаш хляба, има ли съблазън? Ако ядеш хляба, има ли престъпление? Ако гледаш хляба, има опасност да гледаш мухлясалия хляб, да ядеш мухлясалия хляб, но ако ядеш хубавия хляб, няма никаква опасност. Има една опасност – ако ядеш бързо, може да се задавиш и да умреш. Ако имаш хубав хляб, имаш една опасност – като ядеш, да не бързаш; ако бързаш, ще си създадеш беля на себе си. Ако ядеш мухлясалия хляб, има друга опасност. В хубавите работи не трябва да бързаш. Дойдеш ли при хубавото, не бързай, спри се. Ти не бързай да ядеш хляба. Яж умерено хляба.

Вземете по някой път думата „любов" – кажете ми, какво разбирате вие? Вие знаете ли какво нещо е обичта? Когато една ябълка ми се оплаква, че не я обичат, какво разбирам? Щом ябълката е хубава, като погледне, похване я. Най-първото нещо: аз ще изям ябълката. След като я изям, ще кажа: „Много е хубава." Вие искате вас да ви обичат – трябва да ви изядат на общо основание. Христос казва: „Който Ме яде, ще бъде жив, който не Ме яде, няма живот в себе си." В Христовото учение Христос поддържа, казва: „Ако не ядете плътта Ми и не пиете кръвта Ми, нямате живот в себе си." Вие учите точно обратното. Казвате: „Който яде плътта ми и пие кръвта ми, това е престъпление." Христос казва, че е едно благо, вие казвате, че е едно престъпление. Кое е на правата страна? Изял кокошката – лошо е; не я изял – пак лошо. В какво седи лошавината? Ако изядеш кокошката, ще живееш по-дълго време; ако не я изядеш, ще умреш преждевременно. Ако я изядеш, ще живееш; ако не я изядеш, ще умреш. Кое е по-хубаво: Кокошката ли да живее или ти да живееш? Гладен ли да ходиш или кокошката да бъде изядена? Разсъждавайте. Вие искате някой

път една права философия.

Какво ще бъде в оня свят? Вие пренасяте този свят в другия свят. Мислите, че като идете в другия свят, да срещнете сестра си, брата си, баща си – всички, с които тук, на Земята, сте правили всичките скандали, искате да ги намерите там и да имате един нов рай. Никакъв баща, никакъв брат, никаква сестра – [от] всичко туй няма да има ни помен. Ако ги има, тогава пак ще имате един свят, подобен на този. Защото идеята за брата е съвсем друга, отколкото онази идея, която вие схващате. Идеята за бащата е съвсем друга, отколкото онази, която вие схващате. Идеята за майка ви, за сестра ви са съвсем други.

Сега аз ви навождам на тия мисли, те не са за всинца ви, защото някои на тия мисли ще се спънете. Казвате: „Тази работа не е за нас." Коя работа е за вас? Вие искате вас да ви милват хората и да ви носят на ръце. Че как ще ви носят на ръце? По някой път и възрастните хора ги носят на ръце. Когато искат да покажат голяма обич към някого, съберат се 30, 40 души, на ръце го носят. Всяка майка, която е родила едно дете, една–две години го носи на ръце, но като стане по-тежко, тогава дават друго учение. Казва: „Не може да те нося, ще ходиш на краката си." – „Мамо – казва синът, – ти едно време ме носеше на ръце, имаше голяма любов." – „А – казва, – синко, едно време не беше така тежък. Ако станеш лекичък, както първоначално, пак ще те нося, но такъв тежък, не мога да те нося, ще ходиш."

Направете едно сравнение. Да правите изводи – да живеете един нов живот. Животът, който сега имате, от единия до другия край е пълен с несгоди, страдания, недоразумения, мъчения и какво ли не. Някой път ще дойде малко щастие за половин секунда и после пак замине и всички ние живеем само с блянове. Ти живееш с бляновете да свършиш университет, да те назначат на някой министерски пост или на някаква професорска катедра. Въобразяваш си, фантазираш си, мислиш, като станеш професор, държиш една лекция, всичките ученици да те слушат с внимание. Тогава, ако се случи както с един американски проповедник, който проповядвал много еднообразни беседи. Много закачлив бил в проповедите си. Някои от публиката му правили бележки, той не вземал под внимание. Тогава започнали да го задяват с яйца. Тамън говори, хвърлят му едно яйце, размаже се. Започнали да се [сипят] яйца отгоре му. Ти ще кажеш: „Тия хора са били съвсем некултурни." Но туй показва, че и ти си некултурен. Щом предизвикаш с яйца да те [задяват] в едно събрание, показва колко си културен.

Питате ме: „Да изям ли кокошката?" Аз ще ви запитам: Ти искаш ли да

живееш, или да умреш? Казва: „Искам да живея.“ – Изяж кокошката. – „Искам да умра.“ – Не яж кокошката. Нищо повече. Ако аз изям кокошката, тя ще страда. Едно от двете: или вие трябва да страдате, или кокошката трябва да страда. Няма изходен път. Но ако не искаш кокошката да страда, ти трябва да умреш; ако искаш кокошката да страда, ти ще живееш. Това са логически изводи. Нещата имат две разрешения. Или ти ще живееш, или кокошката ще живее; или ти ще умреш, или кокошката ще умре. И тебе някой те хване, изяде те. Ти искаш да живееш. Ако той те остави ти да живееш, той ще умре. Ако иска той да живее, ти трябва да умреш. Казвам тогава, според тази логика: еди-кой си наш брат умрял, за да живее някой – изяли го най-после. Ще си съставите за смъртта едно понятие не такова, каквото имате досега.

Значи Христос казва: „Синовете на този век, които се раждат и умират, какво трябва да правят? Трябва ли да се женят?“ Ако искаш да умреш, ожени се. „Аз не искам да умирам, не искам да ме ядат.“ – Не се жени тогава. Нищо повече. „А които се сподобят с бъдещия век, нито се женят, нито за мъж отиват. Вече са като ангели, не може да умират.“ Нищо повече. Има един живот, в който няма да се ядем и да ни ядат, няма да умираме и няма да умират заради нас. Има един живот, в който нито ще ядеш някого, нито тебе ще ядат; нито ще умираш за някого, нито някой ще умира за тебе. Някой казва: „Аз умирам за тебе.“ Момата казва: „Умирам за момъка.“ Умира, значи става жертва за него. В реда на нещата е. Кое е достойното за човека? Казва се в Свещената Книга: „Ако не станете като малките деца.“ Само като едно преходно състояние. От сегашните състояния, млад ли да бъдеш, възрастен ли или стар да бъдеш? Едно положение има. Ако не станеш като дете, не можеш да влезеш в Царството Божие. Само, за да влезеш в Царството Божие, като дете трябва да станеш. Като влезеш в Царството Божие, какъв трябва да бъдеш? Вие не знаете какъв трябва да бъдеш. Най-първо, за да влезеш в Царството Божие, освобождаваш се от смъртта. Трябва да бъдеш безсмъртен. За да влезеш в Царството Божие, трябва да си човек на любовта, да не търсиш любовта от никого – да те обичат, а в тебе да има само една идея, без да мислиш дали друг те обича.

Онзи свят, бъдещият свят, е свят само на Любовта. Туй е любов, което дава от себе си; туй, което взема, не е любов. Туй, което взема, то не е наша любов, то е любовта на другите хора. Туй, което давам от себе си, то е любов. Очакваш някой да те обича. Туй, което вземаш, то не е любов. Няма такова нещо. Това е любовта на другите хора. Казваме: Бог ни обича. Но това [е] любовта на Бога към нас. Понеже Бог ни обича, от тази любов и ние живеем. Тогава Бог ни учи, че ние трябва да бъдем като Него. Както Той дава, любовта излиза от Него и не взема, така и ние трябва да живеем.

Другия живот не трябва да го отделяме вече. Той не може да се отдели.

Може да ме питате: „Как да го разберем?“ Много лесно може да се разбере. Няма по-лесно от разбирането в света и няма по-мъчно от него. Много лесно нещо е в света да носиш една капка вода. Няма по-мъчна работа да носиш цял океан на гърба си. Ако искаш да носиш капка вода, то е най-лесната работа; но ако искаш да носиш цял океан, как ще го носиш, кажете ми. Целия океан се носи тук, на Земята, в оня свят се носи капката. Вие, слабите хора на Земята, разрешавате перпетуум-мобиле. Никой не го разрешил, и вие не можете да го разрешите. Ти не можеш да носиш целия океан. Капка вземи. За каквото и да разсъждаваш, както искаш, океанът не може да се носи. В другия свят целият океан може да се носи. Целият океан е капка вода. В другия свят цяло едно наше море, цял океан, е капка. Щом дойде на Земята, става цял океан.

Но разсъждавайте. Непостижимите работи са за този свят, постижимите са за оня свят. Казва човек: Непостижимите работи са за този, постижимите са в оня свят. Туй, което може да се постигне, то е оня свят, реалният свят. Туй, което не може да се постигне, то не е реалният свят. Аз казвам: Реалността седи в постижимите работи. Казвам: Непостижимите работи не са реални. Когато океанът стане постижим, той е реален. Сега, от гледището на земния живот непостижимото е реално, а постижимото е нереално. Туй, което не можеш да направиш, то е реално. Ти виждаш, че зад него има нещо. Ако ти кажа, че този океан може да го носиш, тази работа ти се вижда особена. Ти съзнаваш, че на Земята океана не можеш да го носиш. Казваш: „Съгласен съм, не мога да го нося.“ Ако ти кажат, че той може да стане една капка в другия свят, казваш: „Как е възможно? Това е глупава работа.“ Друго, което не можеш да го носиш, то е глупава работа.

Вземете сега, има хора, които се съблазняват от парите, а други не се съблазняват. Които се съблазняват от парите, в кой свят са? В този свят са. А които не се съблазняват от парите, са в оня свят. Пита ме някой: „Защо се съблазняват хората от парите?“ Защото в този свят не може да не се съблазняват. Щом не се съблазняват от парите, те са в онзи свят. Де седи съблазънта в парите? Къде е грехът в съблазънта на парите? Заблуждението е там, че ти мислиш, като откраднеш парите, ще живееш. Ти като вземеш парите, ще умреш, нищо повече!

Сега да ви наведа на друг един пример. Представете си сега, че става спор между чука и наковалнята. Един гвоздей се оплаквал от чука и от наковалнята. Но туй, естеството на наковалнята, е от рода на гвоздея и чукът е от рода на гвоздея. Гвоздеят на общо основание ще яде попарата на

своя род – бият го, нагорещяват го. Питам: Защо мъчат този гвоздей, кой е виноват? Наковалнята или чукът, или гвоздеят? Три положения има: чукът е виноват, че бият гвоздея; наковалнята е виновата, че поддържа този бой; гвоздеят е виноват, че седи помежду им. Да бяга! Възможно ли е чукът да не бие гвоздея, възможно ли е наковалнята да не поддържа боя, възможно ли е гвоздеят да не седи по междината да гледа как става тази работа? Може. Не трябва да бъде желязо, нищо повече. Ако станеш светлина, с какъв дилаф ще те турят? Ако си гвоздей, между наковалнята и чука ще ядеш бой на общо основание. Като станеш светлина, кой ще те хване, може ли да те турят да те бият? Писанието казва: „За да станеш светия, престани да бъдеш гвоздей." Човек намира разрешение на въпросите, като стане светлина. Никой не може да го хване, не можеш да го туриш на наковалнята и чука. Свободен е човек.

При сегашните условия, при които живеете, с тия разбирания, неизбежни са страданията. Когато казваме: „неизбежни са страданията при туй разбиране, при туй схващане, при тази обстановка страданията са неизбежни", разбираме, че се налага разрешаването на един въпрос и вие да можете да излезете от това положение. Човек трябва да стане на светлина. Всички вас ви е страх да станете на светлина, понеже казвате: „Какъв живот ще имаме?" Щом станете на светлина, няма да имате страдания, няма да имате никакви противоречия. „Къде ще бъдем?" – Навсякъде. Ти в една секунда ще бъдеш тук, а в друга секунда ще бъдеш на 900 000 километра от този, когото обичаш. Той ще бъде на една страна, ти – на друга. Има едно противоречие. Ние искаме да бъдем щастливи. Обичаш някого, искаш да бъдеш щастлив с тоз, когото обичаш. Този, който те обича, иска да те изяде. Ти когото обичаш, искаш да го изядеш. Кой кого иска да изяде? И двамата искате да бъдете щастливи. Възможно ли [е] и двамата да бъдете щастливи? Ако искаш да бъдеш щастлив, трябва да го изядеш и той ако иска да бъде щастлив, трябва да те изяде. От какво произтича дилемата? Седят двамата, ще [се] борят и като се хванат за гушата, борят се. Сега кавгата е кой кого да изяде. Слабият е изяден – какво лошо има, че го изяли? Слабият е кандидат за оня свят, силният е кандидат за този свят.

Христос, когато дойде при Него изкусителят, който беше вещ в една дълбока философия, казва: „Ако си Син Божий, направи тия камъни на хляб", Той казва: „Не само с такъв хляб ще бъде жив човек." Всеки, който яде... Хората се карат, бой има. Но човек се храни с всяко слово, което излиза из устата на Бога – с него който живее, там е Бог. На него отговори: „Истинският живот не седи в този хляб." Казва на изкусителя, на дявола: „Истинският живот не седи в този хляб, истинският живот седи в Словото Божие."

Според вас, докато вие ядете другите хора, лесно е на вас, но вас когато ядат, казвате: „Подядоха ме.“ Човек, който ви подяжда, е ваш приятел; човек, който не ви подяжда, е ваш неприятел. Дойде един приятел, казва: „Дай 10 лева назаем.“ Не ги връща десетте лева. Извиняваш го за десетте лева. То е външният процес на приятелството. Онзи човек, който не ви подяда, не е ваш приятел. За мене приятелството е: ако ме подяда, приятел ми е; ако не ме подяда, не ми е приятел.

Мисълта е малко тъмна. Как да го подяда? Много лесна работа е. Представете си, носиш на гърба си 100 сомуна хляб. Изпотил си се. Аз започвам да те подядам, да ям от хляба, който носиш. Представете си, че на ден ям 5 хляба, за 10 деня ще изям 50 хляба – аз ще снема 50 килограма от гърба ти. Като те подядам, тебе ти олеква, ще кажеш: „Благодаря за услугата, която ми направи.“ Подяждането на приятеля винаги е освобождаване на известен товар някъде. Подядането има свой смисъл. Когато, при ощетяването, когато те ощетява човек, онзи, който те ощетява, те натоварва. И само един приятел, който разбира Божия закон, той може да те ощети. Той направи престъпление, тебе те обвинят, че ти си направил това. Ти нямаш никаква връзка, но тебе те обвиняват за известно престъпление. Или те обвинят да плащаш това, което никога не си взел. Всякога един твой неприятел може да те ощети.

Грехът в света не е нищо друго освен ощетяване. Дяволът всякога ни ощетява: той дойде у тебе, чрез твоите очи види някоя хубава жена, вземе нещо, ограби я; хванат тебе, казват: „Ти си.“ Понеже ти си хотелът, в който станало това престъпление, ти отговаряш. Кога става туй престъпление? Когато не разбираш закона, казва: „Как извърши престъплението?“ Откраднат пари. Парите не се ядат. Извадил си ги от място, турил си ги на друго място. Извадил си ги от един джоб, турил си ги в друг. Какво престъпление има в това? По този начин като се разсъждава, къде е престъплението? Престъплението седи в това, че ти вземеш парите, за да живееш. Всякога вземането на парите носи смърт. Всяка една мисъл, която туряш в ума да вземеш пари, за да живееш, ти вече създаваш условия за смъртта си. Казвам: Какво ще вземеш? Писанието казва още преди хиляди години: „Елате, купете си от Мене без пари.“ Има друга разменна монета, не само с пари може да се вземе. Вие тази разменна монета не я знаете. Ако някой стар дядо иде при някой бакалин, той казва: „Плати!“ Ако детето вземе захар за 25 лева, той трябва да плати. Отива онази красива мома, че запали юргана на бакалина от четирите страни – едно кило без пари го дава. Защо на дядото не дават без пари, а на младата мома дават? Момата е огънят, дядото е железа [?желязо].

Когато се казва, че всички трябва да приемат учението на Любовта, какво се разбира? Учението на Любовта е учение, което разрешава всички противоречия. Там, дето влезе Любовта, разрешава всичко изведнъж. Там, дето отсъствува Любовта, няма никакво разрешение. Без любов в света няма никакво разрешение. Временно може да имате разрешение, но тъй, вътрешно, без Любовта няма никакво разрешение. Любовта не е преривен процес, тя е непреривен. Тя е, която разрешава всички неща веднага. Тъй ли? Тъй. Казва: „Аз без пари как ще живея?“ Там е заблуждението. Кога можеш да живееш без пари? Парите са резултат на какво? Златото е един резултат на Слънцето. То е проводник, Божествен проводник. Ние досега не знаехме, че електричеството може да се предава и без жици, досега мислеха, че електричеството може да се предава само по жици. Казва: „Без жици не може да се пренася.“ Всичките учени хора казваха, че електричеството само по жици тече. Дойдоха други учени хора, които казват: „И без жици може.“ И през въздуха го прекараха. Може без жици, през въздуха го прекарват. Въздухът е друга жица.

Златото е потребно за тебе като един проводник на живота, който иде от Слънцето. Ти трябва да имаш злато, да можеш да възприемеш космическия живот. Ти трябва да държиш златото като един проводник. Не ти трябва повече, отколкото една жица да мине. Толкоз щом имаш, достатъчно ти е. Другото злато не ти е потребно. Ако ти имаш повече пари, отколкото ти трябват, те ще бъдат товар за тебе. Та казвам: Златото във вашия ум трябва да седи като възможност.

Знаеш ли какво трябва да схващаш под думата „злато“? Един елемент, който не се окислява; един елемент, който не гние, един елемент, който сам по себе си е чист. Един елемент, който пакост никому не прави. А за него могат да ви направят пакост. Трябва да понесете една мъчнотия.

Следователно туй [е] Истината. Що е Истината? Истината е това, което никому пакост не прави, а живот донася. Истина е туй, което никого не заробва, а всекиму дава свобода. Истина е туй, което не създава тъмнина, а дава светлина, носи знание. Това е Истина. То е външната страна на реалния живот. Истината всякога седи в това, че тя всякога носи нещо. Ние говорим за Истината.

Та казвам: Щом имате онова, правото разбиране на човека, което ви освобождава от сегашните ви ограничения, то е Истината. Аз сега говоря не за големите ограничения. Големите ограничения, те зависят от малките ограничения. Сега са останали много малки ограничения на вас. Не ви спъват вашите големи желания, но вас ви спъват малките желания, които навсякъде са скрити. Малките злини спъват човека.

Ако Христос дойде днес в света, каква декларация давате? Какво ще поискате от Него? Едно време една майка разбираше Неговата идея [така]: тя искаше единият ѝ син да седне отляво, а другият ѝ син – отдясно. Едно време разбираха всички болни – отиваха при Него да им даде здраве. Едно време идваха да ги нахрани. Четири–пет хиляди хора ходиха, слушаха Словото и огладняха. Казват: „Ако речем да отидем – далече е." Наспори там хляба, даде им едно угощение с 5 хляба. Някой път обясняват [как с] петте хляба Той нахранил 5000. Искат да докажат научно по кой начин. Не зная по кой начин Христос ги нахрани. Факт е, че ги нахранил. Как станало? Нахранил ги. Ако днес дойде Христос, какво ще искате от Него? Едно време Му искаха здраве, пари Му искаха, днес като дойде Христос, какво ще искате от Него? Вие си задайте въпроса. Едно време вие ходехте все със старите си идеи. Те не са лоши, хубави са. Не казвам, че са лоши. В тия идеи има голямо противоречие. Противоречия съществуват, какво трябва да се прави?

Тогава ние се намираме в положението на онзи, който разбирал езика на животните. То е един анекдот. Един знаел езика на животните. Слушал една вечер: един вол и едно магаре се разговарят. И двамата свързани в дама, разговарят се. Волът казва на магарето: „Твоят хал е по-добър. Господарят само се качва на гърба ти, поразходи се един–два часа, върнеш се. Гледат те много добре. Моят хал: като ме впрегнат – целия ден на нивата, ще ми съдерат кожата. Ако съм на твоето място, бих го заменил с моето." Магарето казва: „Че кой ти е крив, като си глупав?" – „Че какво да правя? Да река да мушкам – не струва. Да река да ритам – също." – „Много си глупав. Голям простак си. Престори се на болен, престори се, че не ти се яде." Казва волът: „Хубаво, ще направя този опит." Преторил се на болен. Господарят слуша как се разговарят, поусмихнал се. Върнал се вкъщи при жена си. „Защо се смееш?" – Тя никога не виждала мъжа си да се смее. – „Нищо, дойде ми смешна идея." Дошъл слугата и казва: „Волът е болен, не иска да яде." – „Остави го да си почине, впрегнете магарето на негово място." Магарето, което нямало такъв опит, турили го на мястото на вола. Казва си: „Погрешка е, не зная къде сбърках." Целият ден орало магарето и мислило, мислило, мислило. Връща се вечерта, пак се разговарят, господарят пак слуша. Волът си почивал през целия ден. „Как прекара днес?" – „Добре, но чух една новина. Ти вярваш в мене. Ако ти си глупав, ще страдаш. Дадох ти един съвет и ти си почина. Но господарят каза, че ако утре волът е така болен, да се заколи. Затова те съветвам, като ти дадат, да ядеш, за да живееш." Волът ял и магарето дошло до първото положение. Магарето говорило в себе си: „Такъв съвет на хората не давам – как да бъдат свободни, защото тяхната свобода е ограничение на мене."

Това са басни, в които е скрита цяла философия. По кой начин искате да разрешите? Той е неразрешим, този въпрос. Ако волът е болен, магарето ще оре, волът няма да оре. Ако волът е здрав, волът ще оре, магарето няма да оре, магарето ще бъде свободно. То е противоречие, в което се намираме на Земята. Ние искаме да разрешим този въпрос. Волът нека си оре, нищо повече! И магарето нека си носи господаря. Този въпрос е така. Който иска да разреши бъдещия живот, той не трябва да бъде нито вол, нито магаре. Как ще се разреши въпросът? Не трябва да бъдеш нито вол, нито магаре. Какъв трябва да бъдеш? Какво е разрешението? Не вземайте думите на говоренето. Волът си е вол, има си и свои причини. Магарето си е магаре, и то си има свои причини. А пък за да излезете из тия противоречия, ти трябва да влезеш в оня свят на Любовта, да възприемеш Любовта като вътрешен принцип на душата си и да не обръщаш внимание на ония големите противоречия, които съществуват на Земята. Значи не ходи нито гвоздея да морализираш, нито чука да морализираш, нито наковалнята. Остави ги! Нека си дрънкат колкото искат.

Един свещеник минавал и вижда: мъж бие жена си. Отива той да примири мъжа и жената. Жената се нахвърлила върху свещеника: „Защо се бием, то е наша работа. Ти защо се месиш? Да напусна мъжа си? Той ми носи за ядене – ако го напусна, кой ще ми дава? Ти що се месиш в нашите работи? Ние ще се побием и ще се примирим.“ Когато свещеникът влиза, чува писък на жената. Но то е въпрос на чука, наковалнята и гвоздея. Ти не ги примирявай. Или, сега не можете да разрешите въпроса защо трябва да се примирят. Казваш: „Да се примирят.“ Как ще примириш мъж и жена? Как ще примириш чук и наковалня? Този чук някой път ще падне на наковалнята, той не иска да я измъчва. Наковалнята ще удари, чукът ще отскочи. Тя противодействува и в това противодействие как ще ги примириш? Не може да ги примириш.

Та казвам: Моята реч е само едно превозно средство в дадения случай. Може да ви превозя с една биволска кола, може да ви превозя с една конска кола, може да ви превозя с един файтон, може да ви превозя с едно такси, може да ви превозя с железница, пък може да ви превозя и с един аероплан. Във всичките превозни средства има известни неудобства. С волската кола – много полека върви, конската много тръска, таксито може да се претури, железницата – може катастрофа да стане, аеропланът – има големи дупки във въздуха, отгоре слизат надолу. Питате сега кое е най-безопасното. Най-безопасно е да се возиш с волска кола, но там се изисква голямо търпение, трябва да търпиш. Докато дойдеш да се превозваш с ония средства на светлината. Там няма да има никакви мъчнотии. Или, другояче казано: Всеки един живот, който е свързан с във всеки момент с една подвижна мисъл, подвижната мисъл – с едно подвижно чувство.

Защото аз наричам подвижна мисъл, подвижно чувство, подвижна постъпка постъпките на Божествената Любов. Тя е, която разрешава. Ако аз в себе си имам една подвижна мисъл – подразбирам един момент, когато моята мисъл е под влияние на Божествената Любов, когато чувството или постъпката е под влияние на Божествената Любов, то е свободата на човека. Един момент, когато аз съм свободен. То е най-доброто разрешение. В даден случай ти си доволен. Имаш едно вътрешно доволство в себе си.

Ние на Земята сме доволни от онова, което придобиваме. Но в живота има едно недоволство, което седи не в придобивките. Запример ти си доволен от любовта, ти не я владаш тази любов. Да кажем, ти си доволен от любовта в себе си, доволен си от себе си, получаваш нещо; а някой път може да имаш цели ниви и пак да бъдеш недоволен. Има неща, които ние, без да владаме, пак сме недоволни от тях. Някой казва: да владаш мислите си. Мислите не могат да бъдат собственост. Мисълта е проводник на онази Божествена светлина, която може да донесе красивия живот. Всяка радост, всяко веселие се дължи на оная Божествена светлина, която е загнездена в душата.

В прочетената глава Христос говори за едно кардинално разбиране. Не разрешавайте противоречията на Земята. Земните противоречия по никой начин не могат да се разрешат. Както и да ги разрешавате, ще останат неразрешени. Чукът ще бъде чук, наковалнята ще бъде наковалня, гвоздеят ще бъде гвоздей. Или дадеш правила на чука да не бие гвоздея; или наковалнята, тя никога тия наставления няма да изпълни. Чукът винаги ще изпълни онова, което знае; и гвоздеят, и той ще понесе това, което знае. Че как ще търпиш? Като изкълчиш крака, как ще те учат да търпиш? Без да те учат, ще търпиш. Ще плачеш, ще ги носиш, ще разправят: ти имаш. Ти имаш изкълчен крак. И да няма някой при тебе, пак ще учиш същия морал.

Въпросът за търпението – като дойде неволята в света, тя ще ви научи да бъдете търпеливи. Как? Гладен си, няма какво да ядеш. Яденето създава най-големите неприятности, но донася и най-големите блага. След като ядем, толкова агънца стават жертва, толкоз кокошки; и благодарение, че ние живеем. Кое е по-хубаво: те да страдат и ние да живеем или те да живеят и ние да умираме? Тогава законът е така: Всякога низшето трябва да стане жертва на висшето, за да може и двата живота да прогресират. В себе си този закон е верен. Всякога низшето трябва да стане жертва. Ако ти не го направиш, ти трябва да станеш жертва. Или висшето трябва да стане жертва, или низшето трябва да стане жертва.

Някой път низшето става жертва, но това е друг закон. Христос казва на Своите ученици, че ония, които искат да бъдат ученици, непременно трябва да се хранят с Неговото Слово. Словото след като влезе в човешката душа, отвън, става жертва отвътре, започва Словото да живее в нас, пък ние тогава ставаме жертва за новото. Ти най-първо трябва да приемеш Словото, висшето ще те освободи, тогава ти ще пожертвуваш живота си за другите. Тъй щото, жертвата подразбира любовта. Любовта подразбира пак любов. Подядането подядане ражда. Ако Божията Любов в тебе не роди любов, която има, това не е любов. Значи, щом влезе Божията Любов в тебе, тя трябва да се изяви тъй, както Бог я изявява. Както Бог е милостив, така ти трябва да бъдеш милостив. Както Бог е дълготърпелив, така и ти трябва да бъдеш дълготърпелив. Както Бог е щедър, така и ти трябва да бъдеш щедър.

Сега, аз не разрешавам вашите мъчнотии. След като говоря, казвате: „Знаеш какво е нашето положение?“ Няма какво да зная какво е вашето положение. „Огън ме гори.“ Радвам се, че огън те гори. По-хубаво нещо от огъня няма. „Изпекох се.“ Че, по-хубаво от печенето няма. Пък огън да има в къщата ти, да ти е топло. Зимно време да няма огън. Някой казва: „Огън гори в къщата ми.“ Стига да гори, някой път дим има в къщата, а не огън. Димът е, който мъчи хората – на очите той препятствува, не огънят. Хубавата мисъл имайте сега. Прилагайте. Гледам колко са слаби хората в прилагането. Някой път искате да знаете с какво се хранят хората. Мъчно ли е да знаеш с какво се храни вълкът, с какво се храни лисицата, овцата? У тревопасните животни развити са кътниците. У тези, които се хранят с месо, предните зъби и кучешките са много добре развити. Ще гледате зъбите. Те показват кои хора с какво се хранят. Според храната ще разберете и характера. Вълкът, който се храни с месна храна, има един характер; овцата, която се храни с растителна храна, има друг характер. Хората, които се хранят обикновено, имат един характер; онези, които се хранят с Божественото Слово, имат друг характер.

Най-важната мисъл, която искам да ви наведа, е следната: Ти можеш да ядеш хляба по един обикновен начин и може да го ядеш по един особен начин и да имаш два различни резултата. Ти може да имаш парче хубав хляб, така хубаво да го сдъвчеш, че Божият живот е в този хляб вътре. Може да вземеш този хляб и да кажеш: „Какво има в този хляб? Какво може да направя с него? Ако той [беше] печена кокошка или баница...“ Ако по този начин ядеш, всякога ще умреш, всякога ще имаш едни резултати. Може да вземеш най-малкото парче, трошица – като го погледнеш, да ти стане приятно. Даже малко коравичък да е, да кажеш: Божий хляб. Ако мислиш, че като погледнеш мекия, там е разрешението на въпроса, ти не разбираш. Ако ти, като дъвчеш, мислиш, че е

достатъчно, ти имаш повече, [отколкото] ако си ял най-хубавата баница. Във всеки случай трябва да знаеш, че в най-малките неща се крие потенциално Божественото вътре. Имаш една идея, казваш: „Любете ближните си.“ Казва: „Не разбирам тази идея.“ Как ще ти обяснят? Или: какво е добро? Те са все неразбрани работи.

Най-първо, бъди доволен от най-малките неща, които Бог ти дава. Ти ще се научиш да поддържаш същия морал на хората. Моето правило аз ви казвам в една дума. Всичката философия е да бъдете доволни от най-малките работи. Бъдете доволни. Дойде малко страдание – бъди доволен. Дойде голямо страдание – бъди доволен. Откраднат парите ти – бъди доволен. Дадат пари – бъди доволен. Бият те – бъди доволен. Обичат те – бъди доволен. Бъдете доволни от всичко. Но как да го разберем? Затова аз чакам в света, като го разберете, да ми кажете. За мене въпросът е така разрешен: Бъди доволен. Казва: „Главата ми гори.“ Бъди доволен, че ти гори главата. „Голям огън имам.“ Бъди доволен от този огън. „Голяма сиромашия имам.“ Бъди доволен от сиромашията. „Малко съм котсуз.“ Бъди доволен от това.

Виждайте във всичките неща хубавото. Всичките неща за умния човек са една възможност. Една болест е един процес за чистене. Голямо богатство е. Това е един въпрос да се запознаеш с хората. Искаш приятели – че тебе Господ ти дал богатство. Ти нахранѝ тия бедните хора, да си намериш приятели – затова си станал богат. Ти си учен човек – това е възможност да намериш своите приятели. Иди раздай учението си на невежите хора. Ти си добър – иди раздай своята доброта навсякъде. Каквото ти имаш, сподели го със своите ближни. То е мощна наука. Твоята светлина не я дръж да се пръсне в себе си. Христос казва: „Не се туря една запалена свещ на затворено под шиник. Туря се да свети.“

Туй го казвам сега за вас. Онези, по-напредналите, които казват: „Дотегна ми животът“, не знаят какво да правят, на тях казвам: Бъдете доволни от вашето недоволство! Обезсърчил си се – бъди доволен. Да ти е приятно, че си недоволен. Ти като погледнеш окъсаните дрехи, да кажеш: „Колко са хубави, колко са хигиенични.“ Някому са окъсани гащите. Богатият казва: „Колко са окъсани гащите му!“ Много са окъсани гащите, но всякога въздухът влиза в къща, въздухът всякога е чист. Виж хубавата страна. Всичката мода излязла от скъсаните гащи. Турят някъде ема [?], стане мода; турят закръпка, стане мода. Някой път виждам големи закръпки на ръкавите. Тук турят закръпка, там. Като си изръфат ръкавите по края, турят маншети. После, дамите от високо положение турят лисици на врата. Всички укоряват лисицата с нейния непорядъчен живот, тази дама турила лисичата кожа, иска да се препоръча. Казвам: Ти си от нейния род.

Аз като видя една дама с яка от лисица, аз седя по-далеч. Аз държа кокошките далеч. Аз да ви кажа кои са лисици. Казва: „Много хитър, много умен трябва да бъдеш.“ То е лисичата кожа на врата ти.

Аз да ви преведа сега, то е хубавата страна. Лисицата казва на тази дама, която не разбира езика: „Едно време и аз живеех на Земята, обичах кокошките. Сега, като влязох в духовния свят, разбрах. Ти не следвай моя живот, понеже и ти като мене, ще те носят на врата. Едно време и аз скубах перата на кокошките, за да живея; сега, като оскубаха моя живот, разбрах.“ Че, лисиците са много користолюбиви. Лисицата казва: „Колко те обичам. Ако държиш моя ум, ще бъдеш много почтена. Само не обичай кокошките, понеже, ако ги обичаш, ще се качиш като мене на врата на някого.“

Всичките нещастия имат две разрешения. Ако имаш характера на лисицата, навсякъде ще те гонят. Ако носиш втория характер на лисицата, когато се реформира, тогава ще те носят почтените дами. Казва: „Не е ли хубава моята яка?“

Казвам: Единствената мисъл, която да остане – другите неща са изяснения – е да бъдете доволни от онова, което всеки ден ви се дава. Най-малкото, което Бог ви дава, бъдете доволни, колкото и малко да е, колкото и микроскопическо да е. Всеки ден Бог е определил да ти даде нещо малко или много. Бъди доволен от онова, което Бог ти дава; не се смущавай от онова, което не ти дава. Казано е: „Утрешният ден ще помисли за себе си. За днешния ден бъдете доволни от онова, което Бог ти дава.“ Благодарете. И като благодарите в душата си, вие ще дадете една нова светлина, която ще донесе радост, веселие. То е хранене със Словото. Човек ще стане силен и мощен, за да може Божественият живот да дойде. Да стане дете, да даде условие, като дойде, за да влезе в Царството Божие да започне новият живот. В новия живот ние очакваме да се освободим от сегашното робство, в което се намираме. Защо и за какво, този въпрос за бъдеще ще се разреши.

Божият Дух носи всичките блага на живота. (Три пъти.)

7 ч 15 мин

(Гимнастическите упражнения.)

10-о неделно утринно слово,
държано от Учителя

на 24.XI.1935 г., 5 ч сутринта,
София – Изгрев

1935_11_27 Към извора
лекция пред общия окултен клас

КЪМ ИЗВОРА

5 ч.
Облачно. Студено.
Леко прехвръква сняг.
"Отче наш"
Ще прочета 21 стих от 14 гл. на Евангелието от Йоана. "Аз смея да кажа"
"Духът Божий"
Коя е основната мисъл на миналата лекция?
Попитали един ученик: "Коя е основната мисъл?" Той казал: "Основната мисъл е да ходя на училище." Да се ходи в училище, не е основна мисъл. И да се говори, не е основна мисъл. Да се яде - и то не е основна мисъл. Без храна не може, но какво се разбира под думата "хранене"! Едно месоядно животно може да каже, че без месо не може; овцата ще каже, че без трева не може; птицата ще каже: "Без крила не може" – за да хвърка; конят ще каже: "Без крака не може." Не може да се разреши така въпросът, това са относителни неща. Трябва да се разбира идеята, която се изразява с думата "ядене". Може да се възрази, че човек и без да разбира, какво значи ядене, ще яде; че той може и без да разбира, какво е животът, да живее. Но има грамадна разлика между това – да живееш с разбиране и да живееш без разбиране.
Ако пътуваш през гора, дето няма път и ако пътуваш през гора, дето има път, ще имаш две различни опитности. Без път и с път – това е без знание и със знание. Понякога вие сте склонни да казвате, че ви стига, колкото знаете. Би било добре, ако това, което знаете, е достатъчно. Би било добре, ако можеш, само с едно ядене да минеш през целия си живот, или поне една година. А ти три пъти на ден ядеш. След като се нахраниш, мислиш, че си завършил и не се нуждаеш вече, но след няколко часа, пак се явява същата нужда от храна, явява се глад. Гладът е един добър признак. Ако не знаеш как да се справиш с него, от глада може да се роди страхът, а от страха се раждат болестите. Понякога, след като гладува някой дълго време, уплашва се и после идат болестите. Понякога пък, от глад, хората оздравяват; човек, който се е разболял от много ядене, като гладува 1,2,3,4,5 дни, оздравява.

Какво понятие има човек за съзнанието и за реалността. Той съзнава, че живее. Той живее, в живота има радости и скърби, той съзнава, че живее. Той съзнава, че има някаква промяна в живота. Тази промяна става незабележимо. Виждаме, че вън от нашето съзнание има нещо, което ни ограничава. Има един път, какъв е той? Ние мислим, че виждаме

Слънцето, Месечината, звездите и пр. Това са наши понятия. Ти виждаш Слънцето, но не знаеш, какво е то – казваш, че това, което виждаш, е Слънцето.

Философите се занимават с тия въпроси. Някой философ казва: "Няма нито слънце, нито звезди – нищо няма. Човек сам си е създал Слънцето, звездите и пр., няма такива работи. Той си е въобразил, че има болести, страдания, но такива неща няма. Въобразяваш си, че кракът те боли, но няма никаква болест. Въобразяваш си, че си здрав – и здрав си. Въобразяваш си, че си болен – и болен си. Въобразяваш си, че си учен – учен си. Въобразяваш си, че си невежа – невежа си. Въобразяваш си, че можеш да свириш – и можеш да свириш." Философите са много интересни. И аз харесвам, някой път, тяхната философия. Сиромах си – въобразяваш си, че си сиромах, че има сиромашия. Няма такова нещо! Като мислиш, че недъгът е нещо реално, ти не можеш да се освободиш от него. Трябва да го отказваш. Казваш: "Реална е болестта." Ако болестта е реална, ти не можеш да се освободиш от нея. Трънът, който е влязъл в тялото ти, не е нещо реално; той не е роден с тебе, той е дошъл някъде отвън – преходно положение е това. Представете си един сняг, който е паднал. Реален ли е той? След някое време се стопява, изчезва. Къде е отишъл? Или водата, която е студена – лятно време тя се стопля.

Разбира се, понякога ви е нужна малко философия. Някои от вас изучават специфична философия; например – изучавате философията на сиромашията. Пари няма. Какво ще се прави? Не е свободен човек, при сиромашията. Какво нещо е сиромашията? Какви са външните ѝ качества? Лицето на сиромаха е хлътнало, цветът му не е чист, очите му са хлътнали, сухичък е, не можеш да намериш у него благоутробие, прилича на някой чироз, на вейка. Един богат и един сиромах вървят заедно: богатият – със съзнание, че има пари в банката, върви изправен, а пък сиромахът се сгънал. Гледам ги и си правя едно друго заключение. Казвам си: Чудна работа! Този сиромах, дето върви така огънат, казва, че е сиромах, а аз виждам, че в природата всички дървета, които са богати с плодове, се огъват. Който е огънат, е богат с нещо, с плодове, а пък ония, които са сухи дървета и нямат плод, стърчат право нагоре. Когато човек няма нищо в главата си, мисли, че е богат, а пък онзи, който има нещо, мисли, че е сиромах. Как ще обясните това, откъде е влязло в ума на бедния човек, че е беден? Бедният е богат, а богатият е беден – разменили са тези състояния в ума си. Дайте обяснение на това. То е хипноза: богатите са хипнотизирани, че са богати. Той няма нито пет пари в истинската банка, но е хипнотизиран. И сиромахът е хипнотизиран, че е сиромах; той е богат, има пари в тази банка, а пък е хипнотизиран, че е беден и че няма нищо в банката.

Гледам, понякога някои сестри не мислят сериозно. Ако някоя сестра е със съвсем хлътнали страни, казват, че е съвсем осиромашала, "не й върви със здравето." А ако стане лицето й малко пълно, набъбне, казват: "Надула се е много" – пак лошо. От това богатство трябва да дадете някъде.

Сега, да пристъпим към основната мисъл. В какво може да се приложи любовта? В света – за да уравновеси твоя ум. Защото хората са прилагали любовта, но всичките противоречия в света, които съществуват, са излезли от любовта. От неразбраната любов са произлезли всички противоречия. Вземете двама братя. Ако баща им е сиромах и нищо не им е оставил, ще си живеят добре – единият брат работи и другият брат работи. Няма за какво да се карат. Но, ако бащата, който е обичал синовете си, е спечелил пари и ги е оставил на тях, то синовете, заради любовта на баща си, ще се скарат, кой да вземе повече. Това можем да пренесем и в религиозните общества; понякога и тук се делят хората: кой е по-светия, кой изпълнява повече Божията воля, кой обича повече Бога и кого Бог обича повече, кого по-малко. Казват: "Комуто е дал повече, повече е обичан, а комуто е дал по-малко, по-малко е обичан." Добре, ако пренесем това в живота, дали е вярно? От два коня, единият от които е повече натоварен, а другият по-малко, кой е повече обичан? Който е натоварен или който не е натоварен? Те са посторонни разсъждения, нас не ни интересува, че някого товарят повече, а някого по-малко. Ние вадим заключение, че натовареният кон е по-силен, но то е относително. А някой път и на здравите коне няма какво да натоварите и те вървят свободно. Ако натоварят някой кон, който не е силен, той няма да може да изнася товара.

Като казвам, че животът е тежък, имам предвид, че ние пренасяме известен товар. Някой път казваме: "Тежи ми това чувство." Или някоя постъпка ти тежи – мъчно можеш да я носиш. Някои постъпки са тежки. Понякога, една дума мъчно можеш да я носиш – и думите тежат. Някой твой близък те е натоварил с някоя тежка дума и се върнеш неспокоен; искаш да бъдеш спокоен, но тежък ти е товарът. Аз не зная, как вие се освобождавате от тежките мисли. Представете си, че сте вегетарианец. Заспите и сънувате, че ви уговащават с кокошка; ядете хубаво, на общо основание. Събуждате се и у вас веднага се явява едно противоречие. Какво ви е накарало да ядете кокошка в съня си? В будно състояние, вие сте прекрасен вегетарианец, а в сънно състояние не сте. Някои хора казват, че в сънно състояние правят неща, които иначе не одобряват. В будно състояние и в сънно състояние, същият човек ли сте вие? Как мислите? Човекът, който мисли разумно и този, който прави погрешки, един и същ човек ли е? Те са хубави въпроси за разсъждение. Ако някой те бутне и ти бутнеш, поради това другиго, то, причината не си ти.

Сега, нека от тия разсъждения да се изясни вътрешната страна на въпроса, върху който се спираме. Преди 2000 години, когато е бил на Земята, какво е учил Христос? Всеки казва: "Ето какво е учил Христос." Но Христос не само е учил, Христос е живял. Два извода можете да имате. Единият е: Това, което е учил Христос, не можем да го учим и това, което е живял Христос, не можем да го живеем. А другото заключение е: Това, което е учил Христос, можем да го учим и това, което е живял Христос, можем да го живеем. Какво е учил Христос? Учил е любовта! Той казва на едно място: "Както ме Отец възлюби, така и аз ви възлюбих. Онова, което Отец ми прави, и аз го правя." Не можете ли и вие да кажете така: "Както ме е възлюбил Христос, така и аз възлюбих вас." Христос не казва: "Както Отец ме възлюби, така и аз Го възлюбих." Ако вие обичате този, който ви обича, какво придобивате с това? Ти не можеш, в дадения случай, да обичаш човека, който те обича. Ако разсъждавате философски, невъзможно е: ти не можеш да дадеш на човека, който ти дава; ти си гладен и той ти дава. Здравият помага на болния – в дадения случай болният не може да помага на здравия. Това са наши твърдения. В дадения случай, ти не можеш да обичаш онзи, който те обича, но ти можеш да обичаш другиго. Ако си болен и някой ти даде цяр, ти можеш да дадеш от цера на някого, който е по-болен от тебе. Ще му кажеш: "На мен ми дадоха от този цяр, аз се излекувах и мога да дам и на теб, от него." От любовта, която ти дават, ти можеш да дадеш. Разбиране трябва да имате. Много пъти хората се сърдят. Обичаш някого и се сърдиш, че и той не те обича. То е невъзможно. Вие искате невъзможното. Който те обича, нека да се радва, ако любовта, която той показва към тебе, ти я покажеш към другиго. Аз наричам това верижна любов, на която вие не се спирате. Вие се спирате на обратно-пропорционалните действия. Кои действия са обратно-пропорционални? Коя мисъл е обратно-пропорционална? Това са съвсем отвлечени въпроси. Не мислете, че е лесна работа това. Съвсем мъчна работа е! Ако ви се даде тема: "Обратно-пропорционални действия", какво ще напишете?

Малко разсъждения сега. Да допуснем, че вие сте студент в някой университет, ученик в някоя българска гимназия, в някой американски или английски колеж. Може ли, един студент, който слуша лекциите на един професор, да му предаде нещо? В дадения случай, той ще възприема. Ти нищо не можеш да предадеш на професора. По отношение на знанието, което си приел, законът е същият. Някои ученици могат да кажат: "Не можах да разбера темата." Другите ученици започват да я обясняват. Като научиш нещо добре, ти можеш да го предадеш на другите ученици. Ако ти си разбрал, можеш да обясняваш и на другите. Следователно, онзи, който ни обича, невъзможно е да го обичаме. Той

винаги стои по-високо от нас. Той няма нужда от нашата обич в дадения случай. Тогава вие ще дойдете в стълкновение с мисълта, че трябва да обичаме Господа. То е друг въпрос вече. Ти не можеш да обичаш любовта. Правили ли сте опит, да обичате любовта? Вие, правили ли сте опит, да видите лицето си? Можеш ли тъй, както седиш, да си представиш лицето си? Как ще го видиш? Въобразяваш си го. Така имаш едно смътно понятие, но нямаш ясна представа за лицето си. Все таки, трябва да имаш едно огледало. Това е нашето съзнание – ние се оглеждаме чрез другите хора. Като видиш друг човек, ти можеш да се сравняваш с него. Другият човек може да те познае по-лесно, отколкото ти себе си можеш да познаеш. Тогава, прав е бил българинът, от онзи анекдот, който влязъл в една баня, съблякъл се и, понеже всички били голи, вързал си една мартеница, да не се изгуби. Питам: Каква е неговата идея? И нас ни е страх понякога, приблизително по този начин. Вам ви се вижда смешно, че този българин го било страх – да не се изгуби в банята, вижда ви се тази работа малко чапрашък*. Но и вас, някой път, ви е страх да идете в света, за да не би да се изгубите, защото сте християни. Или пък, някога ви е страх да пуснете дъщеря си или сина си, да не би да изгубят това, което имат. От какво се страхувате? Кое ви дава повод? Ако, след като влезете в света, вашето християнство може да се изгуби, значи, то нищо не струва. То е, тогава, нещо относително.

Трябва да имате една велика идея: любовта на Христа! Ако ти влезеш в света с любовта, която Христос е имал, никой не би бил в състояние да отнеме любовта ти. И доброто, което е в тебе, също – ако ти имаш същинското добро, то, по никой начин, не може да се изгуби! Няма какво да се страхуваш.

Някой път цитирате: "Да не би да падне някой!" Но падането не представлява реалност. Казва се в Писанието: "Онзи, който стои, да гледа да не падне." То е друга философия. То означава физическото поле. Стоя аз и трябва да внимавам, да не би да се спъна и да падна. Но, след като падна, ще стана. Аз изменям ли се, след като падна? Преставам ли да бъда човека, който съм бил? Аз съм професор; след като съм паднал, изменя ли се моето естество? Не съм ли професор и след като съм паднал? Професорът ще стане, ще си изчисти дрехата и ще каже: "Трябва да внимавам, другия път." След това отива и държи отлична лекция на студентите. Някой като падне, казва: "Аз съм паднал човек, аз закъсах. Ония убеждения ги нямам." Ето какви са философските изводи сега. Това не е вече падане. Ти си изгубил нещо; ако си го изгубил, то не е реално! Ако ти вярваш, че Бог не те обича, то е заблуждение. Ако ти вярваш, че учението Христово е за теб непостижимо, то е друго заблуждение. Ако ти вярваш, че след като умреш, няма да живееш, то е едно заблуждение. Ако,

след като си паднал, мислиш, че не можеш да станеш, то е друго заблуждение. Има неща, в които човек не вярва. Или, правиш разлика между евангелист и православен – то е друго заблуждение. Ти не си нито православен, нито евангелист – никакъв не си, ти си се боядисал. Туриш си една червена дреха на гърба и минаваш за българин; туриш си синя дреха и минаваш за англичанин. Червената дреха няма нищо общо с българина, нито синята – с англичанина. Отде взеха българите своето име? Не знаят! Вие отде взехте своето име: Стоян, Петко, Драган? Ти се родиш, турят те в купола, искаш-не искаш – ударят ти печат и казват: "Иванчо!" Оттам насетне ти носиш името Иванчо; или Драган, Стоян и пр., или Марийка, Драганка, Петканка. Хубаво. Пита ме някой: "Какво е било моето име, в миналото прераждане?" Че ти не си имал име в миналото прераждане! Много кучета има, които минават с името Цезар, но цезар ли е кучето, може ли да бъде то цезар?

Това, което безпокои човека, не е реално. Всякога трябва да знаете, че всяко безпокойство, което влиза в човека, е преходно състояние, то не е нещо реално. Това, което тревожи душата, то не е реално, то е преходно състояние. Даже мога да ви обясня вашето остаряване. Вие не знаете, как остарявате. Без да искате, вие остарявате. Най-първо, бяхте малко дете, милваха ви; милват ви, милват ви, вие растете. Ако сте мъж, поникват ви мустаци и казват за вас: "Той е зрял мъж." Ако е мома, косите ѝ станат дълги, спусне ги – момее се. Момъкът до едно време е красив, после огрубява, огрубява, после лицето му започва да се сбръчква – изменя се. И ние, не можем да си представим, как става това. Представете си, че имате един спътник, който обича да рисува, обича да туря маски на лицето ви, когато заспите. Той всякога залепва маската, когато ти спиш. Заспиваш – слага ти една маска; след време, пак идва и ти туря друга маска. Много тънки маски са те, по една хилядна част от милиметъра. С години туря той, туря, туря и най-после ти тури една маска, на стар дядо, и ти казваш: "Остарях вече." Той те е хипнотизирал и ти повярваш! А законът за миенето от какво произтича? Сутрин, като станете, защо се миете? Законът за миенето е останал от древността – за да можете да махнете тая маска, която са ви турили. А вие се миете сега, за чистота – но маската остава. Забравили сте начина, как да се разложи тази маска и да се махне, да не остане нищо от онова, с което онзи иска да ви състари!

Казвам: Като ви гледам, вие не знаете да се миете. Аз много съжалявам, че не знаете да се миете. Някои от вас никак не знаят, а при това, се препоръчват! Това е един голям недъг. Казвате: "Аз остарях!" И като достойнство го мислите това. Никакво достойнство не е! Голям невежа си и не знаеш, как да се миеш! Както човек остарява, така може да стане лош, по същия начин. Законът е пак същият. Днес някой ти внуши една особена

мисъл, утре друга, после трета, четвърта и т.н. – изопачи съзнанието ти. Можеш да измениш съзнанието на човека, да му дадеш съвсем друго направление. Поне сегашната наука показва: могат да приведат човека в магнетичен сън и да му внушат идея, че след 3-4-5-6 месеца или, след една година, ще направи нещо. Като дойде времето, той веднага отива да извърши това. Много пъти вие имате състояния, които са хипнотични, вложени са във вас отвън. Дойде ти един нагон – да направиш нещо, дойде ти например желание – да пийнеш - те идват отвън.

Да ви разправя един пример, в какво стои хипнозата. Заминалият Петко Гумнеров ми разправяше една своя опитност. Отива да купува оцет от една кръчма, дето имало и гостилница. Имало печени момици от агнета. Гледа той – всички ядат момици. И той удря по масата и казва: "Момици ми дайте!" Но веднага си казва: "Чудя се, с кой ум направи това! Ти ли си? С кой ум си? Оцет отиваш да купуваш, а пък казваш "Дайте ми момици!"... Петко, слушай! Как така, искаш да закачиш вегетарианството на гвоздея?" И казва тогава на гостилничаря: "Бързам, сега нямам време." Взема си шишето с оцета и веднага си отива. И се пита: "Как се забравих? Исках да ям момици – вегетарианството изчезна!" Как ще си обясните това? Хипноза е това! Станеш сутринта – недоволен си, намусен си – хипнотизиран си. Най-първо, човек трябва да се освободи!

В природата съществуват особени състояния. Например, ти си раздразнен, но не знаеш причините. А то трябва да има някаква причина. Може да негодуваш – съществува една неправда и ти негодуваш. Ще изправиш неправдата! Сила се изисква, да изправиш една погрешка. Станеш сутринта и си неразположен, без никаква причина, казваш: "Днес не искам да слушам никого." Трябва да знаеш причините! Ако имаш едно страдание, то може да е метод, за да се научиш, как да изправиш една своя погрешка. Когато човек се гневи например, трябва да знае, че гневът е един метод за лекуване. Ти си мързелив – малко ще се разгневиш на мързела, ще му тропнеш с крак и ще кажеш: "Ще станеш! На работа ще отидеш!" Или пък, някога обичаш да режеш – на общо основание; говориш, което трябва и което не трябва. Не говори неща, които не трябва, които не знаеш. Не препоръчвай хора, които не познаваш, нито ги хвали, нито ги укорявай! Това, което не познаваш, не го препоръчвай. И този, когото не обичаш, не го подценявай, защото ще направиш две погрешки.

Казвате: "Да следваме Христовото учение!" Как ще го следвате? То е цяла наука! Любовта е една отлична наука. За да я следваш, трябва да учиш. Казвате: "Да ходим по примера на Христа." Какво е правел Христос? Например: ти имаш вземане-даване с хората, имаш една полица да плащаш. Но Христос, пари с полици не е вземал, от хората. Какви са

правилата? Имаш някои неща в живота си, които Христос не ги е правил. Ти искаш да отидеш на бал – Христос не е дал правила, какво да правиш на бал. Или искаш да се жениш – Христос не е дал правила, колко прикя* трябва приготвиш. Има неща, които не са реални, ние сме създали цял един свят, който няма никакво отношение с Реалността. Ние сме се натоварили с излишни обряди, форми и веруюта, от които трябва да се освободим, както природата ни е дала правила. Един орех трябва да се освободи от първата си черупка; той има една черупка, която му е потребна до известно време, но след като узрее, тя се разпуква и той остава с една втора, по-яка черупка. Онзи, който иска да яде ореха, трябва да счупи яката черупка и като я отдели, да остане самата ядка. А някой, който е още по-напреднал, ще обели и ципата на тая ядка. Тази ципа съдържа йод от органичен произход. Ако искате да приемете йод, яжте орехи. Те действат лечебно в даден случай.

Сега, аз ви навеждам да мислите върху тия неща. Те самите нямат нищо общо с правата мисъл. Най-първо е потребна една права мисъл – да мислим! Бог е създал света. Как го е създал - ние не знаем. Той го е наредил. Как го е наредил – и това не знаем. И какво иска от нас – и това не знаем. Ние мислим, че вършим волята Божия, но то е според нас. Някой казва, че е слушал гласа Божий. Той може да го е слушал, но аз не мога да зная това. Някой казва, че Господ му е казал нещо, но аз не мога да зная, какво му е казал, то е негова опитност. Когато Бог говори на някого, за мене, това е нещо непонятно. Когато Бог говори на мене, аз ще разбера, какво нещо е. Някой казва: "Нему Господ му говори." По какво се отличават ония хора, на които Бог е говорил? Трябва да има една съществена разлика. Аз правя едно сравнение. По какво се отличават ония предмети, които са турени в огъня? Като туриш желязо при 150-200-300 градуса, то веднага светне, нажежава се. Намажи го с бяла боя – то пак ще светне и някой може да каже, че това желязо е било в огъня; обаче, няма никакъв огън. Добре, това желязо е било, да кажем, в огъня и после е изгубило качеството на топлината. Казваме, че желязото лесно изстива. Законът е същият и в друго отношение. Ако ти си бил в огъня на любовта и като желязото, лесно изстиваш, тогава, какво става с тебе? Ти си тогава в един свят, който не е реален. Едно качество, което любовта предава някому, то е неизгладимо. То не може да се изгуби. Значи, в дадения случай, любовта – това е свещеният огън на безсмъртието. Ти не можеш да станеш безсмъртен, без него. Алхимиците са учили този закон на безсмъртието. Ти не можеш да станеш безсмъртен, ако, най-първо, не се научиш да влизаш в огъня на любовта. Любовта е огън. Трябва да знаеш, при каква температура да влизаш, постепенно, за да свикнеш на температурата на любовта! Защото, ако туриш дървото в огъня, то почернява, става на въглен. Много хора, които са влезли в огъня на

любовта, почерняват. Черната раса мина през една любов, от която изгоря – и станаха черни. Други хора минаха през любовта и станаха жълти. Белите минаха и отидоха малко по-нататък. А следващата раса, като мине през огъня на любовта, ще свети, ще стане светяща.

Сега, вие искате да знаете, какво нещо е християнството. Питам: Това верую, което сега имате, какво ще ви ползва? Вярването в Христа какво ще ви ползва?

Христос казва: "Ако ме любите, ще упазите моите заповеди." Вие трябва да обичате! Ако ти, всеки ден, не можеш да минеш през огъня на любовта, не можеш да напредваш! Като станеш сутрин, ти трябва да минеш през огъня на любовта! Запалете сутрин огъня си! Чудно е, че като станете, не палите огъня на сърцето си. Поне вижте, дали има огън, или не. Потребно е! Казвате: "Студено ми е днес сърцето." Щом ти е изстинало сърцето, не може да се говори за идеален живот. Култура може да има само там, дето може да съществува огънят на любовта.

Не говорете за външната любов. Има една модна любов. Аз сега ви говоря за онази любов, която носи огън в себе си. Тя постепенно трябва да се усилва. В усилването на любовта трябва да имате издръжливост. Силна любов е оная, която не се губи. Всяка любов, която се губи, е слаба. Всяка любов, която най-малките неща могат да я видоизменят, тя е слаба любов. Онази любов е истинска, която издържа, при каквито и да е условия. Тя е любов! Когато се мени, не е любов. Някой казва: "Едно време се обичахме. Сега мина това." Каква е разликата между едно време и сега? Двама души, в един и същ свят живеят, същата светлина, същия въздух приемат, при същите условия живеят и казва някой: "Единия човек обичам, а другия не обичам." Де е причината? Казвате: "Животът е такъв." В неразбирането е причината! Онзи, който обича, има разбиране. Онзи, който не разбира, няма любов! Нямам разбиране – нямам любов. При слабо разбиране има слаба любов.

Казвам: Вие имате обикновения огън на любовта, който изгасва. Който се е пекъл в този огън, все на въглен е ставал. Той почернява и остарява, обезсмисля се животът му. Всеки от вас, който е минал през обикновената любов, ще носи обикновения живот. Няма изключение. Аз гледам някои хора, колкото повече остаряват, погрозняват, казват: "Свърши се!" Какво се е свършило? Нищо не се е свършило! Ще изгориш и като нямаш повече какво да гориш, ще станеш на чер въглен. И тогава, ще те вземат от огнището и ще те турят настрани. Може би, в бъдеще, ще дойде някой учен човек, който ще извади от тия каменни, обикновени въглища, нещо по-хубаво.

Казвате: "Да ни заговори Духът в нас!" Трябва да различавате, може някой път, да се имитира Духа. Вземете например една грамофонна плоча, която представя някое музикално творение; това самото музикално творение ли е? Хиляди плочи има, които представят класически парчета, но има една грамадна разлика. Аз даже не искам да слушам една грамофонна плоча, понеже ще ми се развали ухото. Ще трябва да си туря памук. Тия грамофони, това радио, това съскане... За децата е хубаво. Но аз като си пусна моето радио.... И аз си имам радио. То прилича на онова, което разправят за Едисон. Като правел своите наблюдения, след като е работил целия ден, дрехите му били опръскани с мазнини, които с нищо не можеш да изчистиш. Той имал един голям диск; сядал на диска, пускал тока от 10-20 000 волта и след 10 минути, всичките дрехи се изчиствали, не оставало нищо по тях.

Казвам: Ако вие пуснете вашето вътрешно радио, ще разберете, че има музика, която чисти съзнанието. Като пуснеш радиото, тя те тонира – изведнъж добиваш смисъл, крила добиваш и меланхолията, неразположението, подозрението и неверието - всичко това изчезва и ти се повдигаш. Това е музика!

Я сега ми изпейте "Бог е Любов"! Как ще я изпеете? Откъде ще почнете? С кой тон ще започнете "Бог е Любов?" "До" е основният тон. С "до" ще започнете. В началото е любовта – ти не можеш да вземеш нито тон по-горе или по-долу. При каквито и да е условия, ти не можеш да вземеш друг тон, освен "до". И болен да си, и здрав да си – ще го вземеш. Така, ти разбираш любовта. И ако дойдеш до любовта, този тон ще влезе в тебе – ще има място. В музиката, ако вземеш правилно един тон, ще почувстваш малко трепване в слънчевия възел. А ако не вземеш вярно тона, там не трепва – ти не си музикант. Трепване трябва да има там - музикален трепет. Когато има трепет, той се предава. Трепет трябва да има човек, музикален трепет! Музикалният трепет, първо, е една способност; после, той се поддържа с едно вътрешно чувство.

Сега, това са посторонни обяснения за любовта, която имаме. Имаме една идея, но тази идея може да е такава, че съвсем да не ни е насочила в правия път. Например, като мислим за Бога, ние се плашим от Него, мислим, че Той е голям, силен и всичко това, искаме да си го представим, като нещо физическо. Бог, вън от нас, не съществува. Той не е нещо външно! Ние все Му приписваме едно триизмерно съществуване, туряме Го в триизмерния свят. Бог не е триизмерно същество. Той съдържа в себе си всички измерения. Той прониква дълбоко и вътре в тебе. Ако ти си паднал духом и ако внимаваш, ще чуеш в себе си глас: "Стани! Не се обезсърчавай!"

Какъв ще бъде резултатът, като чуеш гласа в себе си? Какво ще ти каже Божият глас, като се обезсърчиш? Преведете го на български.

На български аз харесвам една дума. Тя е думата "благост". Не можеш да преведеш на английски думата "благост".

Искам вие да разсъждавате като ученици. Не се чувствайте, като че сте на подсъдимата скамейка и че искам да ви обвиня. Аз ще ви представя една картина, а вие не правете тази погрешка, на която всички сте изложени. Ето къде правите погрешка.

Представете си, че имате нужда от вода. Такава хубава вода в града, дето живеете, няма; има горе, в планината, на 10 километра от града. Там има отличен извор. И всички хора, които искат хубава вода, вземат си стомничка, напълват я там и се връщат. Сега, някой като тръгне, върви, върви, дойде на половината път, на 5 километра, спира се на пътя и казва: "Кой ще върви нагоре!
Дайте ми малко водица." Проси. Онзи, който е бил вече на извора, му сипва малко вода. После проси от друг: "Я ми дай малко водица!" То е една лоша черта. Не отива там, горе, да си напълни стомната сам. Нека да отиде горе, при извора! Не му давай - нищо повече! Не просете, да ви дадат други вода от стомната. Идете, сами, горе на извора – и ще бъдете здрави.

В съвременния християнски живот всички са просяци. Искат малко вода от стомната, защото горе духа! Не, че няма да му дам. Аз ще му налея, но той ще научи един лош навик. Той ще се върне вкъщи и ще каже: "Изпросих." Дето ще проси, по-хубаво е, да отиде горе, да си напълни стомната. Защо ще просиш? Образува се един лош навик, една леност, един мързел; другите хора да работят, а ти да просиш. Да кажем, че аз му напълня стомната – напълня му я веднъж, дваж, три, четири пъти: аз печеля, но той губи.

Сега – изводът, правилото, което следва: Не се спирай в пътя си! Ти си се запътил за вода, за Божествения извор – не се спирай, насред пътя, да просиш от любовта на другите хора! Иди, напълни си стомната и като се върнеш, никому не давай! Ще кажеш: "Може ли това?" Като се върнеш, дай на ония, които не могат да ходят на извора, които са сакати, клосни, хроми, а който е със здрави крака – да се стегне, този син майчин! Щом си здрав, стегни се - нагоре, към извора! На здрави хора не давай! На ония, които са клосни, дай им, по една малка чашка, можеш да им дадеш.

Вие постоянно се оплаквате. Някой казва: "Ние не живеем тъй, както трябва." Кой е крив, че не живеете както трябва? Друг казва: "Големи бели

имам, откакто съм тръгнал в този път." Чудни сте вие! Ако ви сполитат бели, значи небето ви обръща внимание. Кои моми, в света, имат бели? Красивите, хубавите моми – задирят ги момците. Грозните моми никой не ги задиря, те нямат никакви бели. Кое е по-хубаво? Здравите хора имат бели: ще ги хванат и ще ги натоварят, ще ги турят на работа. А при болните, ще седят милосърдни сестри да ги гледат, а те ще лежат. Кое е по-хубаво? Ние все искаме да лежим и да ни гледат! По креватите са болните. Да бъдеш здрав! Здравето – това е Божията Любов! Ако обичаш ближния си, ще направиш като онзи самарянин, който, като срещне гладен, завежда го в гостилницата, плаща и казва: "После пак ще платя, каквото похарчите." Значи, ближният е онзи, който има нужда. От онази любов, която Бог ти е дал, да му дадеш и да му покажеш пътя. Не само да му помогнеш, да му дадеш, но да му покажеш пътя – от къде си взел тази хубава вода. Ще му кажеш: "Да направим една хубава разходка. Ще те заведа при един извор, да си вземеш вода. И всякога, когато имаш нужда, ще си вземаш от този извор."

Сега, какво разбрахте? Какво можете да направите? Ако ви кажа, че продавам лотарийни билети и като вземете един билет, който струва 1000 лева, ще спечелите 100 000 лева, всеки от вас ще намери 1000 лева за един билет, нали? Аз ви казвам: Дайте 1000 лева! Ако не спечелите, аз плащам. 100 000 печалба ще имате! До вечерта, всички ще бъдете кандидати. Всеки ще намери оттук-оттам, ще изпросите. Поне половината от вас биха дали по 1000 лева, за да им се паднат 100 000. Ако кажа, обаче: Дайте 1000 лева, за да придобиете 100 лева, колцина от вас ще дадат? Всеки ще каже: "Тая работа не е за мен, аз не се занимавам с лотария, която взема повече и дава по-малко, а с такава, която взема по-малко и дава повече." 100 000 лева са един стимул, за да дадете 1000 лева.

Аз сега ви навеждам на един закон. Всякога, стимулът в живота, онова, което трябва да ви стимулира, трябва да бъде мощно. Стоте хиляди лева, аз ги вземам като един мощен мотив, като лост, който ни подтиква. Любовта е най-силният двигател, тя не е само механична сила. Тя е свещеният огън, свещеното чувство, тя е свещената мисъл. Тя е животът в света – нещо повече от живота. Тя носи живота в себе си. Бог е облечен с любов, Бог е познат на нас, само като любов. Любовта е външната страна, която изявява Битието. Битието, вън от любовта, ние не го знаем какво е. Дотолкова, доколкото един човек има любов към нас, ние можем да си съставим едно вътрешно понятие за него – иначе, ние не знаем какъв е той. Вие ме слушате сега, но то е едно външно схващане. Какво аз говоря – аз го знам, а вие не знаете, какво съм казал аз, всъщност. Вие сега правите една комбинация и казвате: "Така и така е казал Учителя." Казал е нещо Христос... Не, това е ваше понятие. Това знание, което сега имате, не е

реално. То е от втора, трета ръка. То не е от извора, ти си го просил. Аз не бих искал да взема Божията Любов, от една човешка чешма, бих предпочел да умра, отколкото да я взема така. Тя ще ми причини по-големи страдания, отколкото смъртта. Ако ще взема Божията Любов, ще я взема от нейния извор. По-добре светлината, която излиза направо от Слънцето, отколкото светлината, която се отразява. Тя няма тая жизненост в себе си. Човешката душа, за да се повдигне, трябва да има Божията Любов в нейната чистота. Щом любовта влезе в една човешка стомна, тя е придобила вече известен оттенък, известни качества и не може да ви предаде това, което носи. Ти, по-скоро, ще приемеш качествата на стомната, отколкото качествата на любовта. Затова любовта не търпи никакви форми. И не можеш да я вземеш от никаква форма. Ако мислиш, че от някой човек можеш да добиеш любовта, да те обича, ти се лъжеш. Това, дето мислите, че някой ви обича – то са ваши заблуждения. Че можете да обичате – това можете да го знаете, но че друг ви обича – това само той може да знае. Вие никога не можете да знаете, дали някой ви обича, или не, защото, за да ви обича, трябва най-първо Бог да го обича. Който и да е, за да ви обича, Бог трябва да го е обикнал, да го обича. Онзи, когото Бог не обича, той не може да ви обича. Любовта, вън от Бога, не съществува. Той в Бога не вярва, в нищо не вярва – и казва, че ви обича! Това е лъжа! Той ще има нещо привидно като любов, но това не е любов!

Христос казва: "Както Отец ме възлюби, така и аз ви възлюбих." Любовта от Бога се предава. Христос е бил проводник на Божията Любов. Тя минава през него. Значи Любовта на Бога през мен може да мине във вас и да се предава надолу, всички може да обиколи. Така се предава любовта. Един човек, когото Бог е обикнал, от него любовта може да мине във вас и после във втори, в трети и т.н. Свързани са хората. Всички съставляват едно цяло. Трябва да имате ясна представа за това. Всички клонища и листа на едно дърво, доколкото са свързани, черпят сокове от дървото и са живи. Ако един лист се отдели от дървото, той не може да черпи сокове от него и изсъхва. Значи, каква трябва да бъде идеята в ума ви? Само когато човек е на Дървото на живота, само тогава, Божията Любов може да се пренесе в него и може да функционира. Когато някой каже, че Божията Любов не може да функционира в нас, причината за това сме ние.

Животът има две фази. Когато има любов, животът се осмисля, а когато я няма, се обезсмисля. Любовта е, която носи всичкото разнообразие в света и всички други блага на живота. След като дойде тя, всички други блага ще дойдат и всички постижения. Онзи, който не е разбрал любовта, той разсъждава и търси по особен начин, той счита, че някои неща са грешни, а други не са. Щом влезе любовта, да живее в теб, грехът престава да съществува за теб. Щом любовта влезе в сърцето – Божията Любов – грехът

изчезва в света, понеже всяко нещо, което се допира до Любовта, се очиства. Тя очиства всичко! Някой изгаря, някой се разтопява, а някой оживява и възкръсва. Любовта прави някои на въглени, други топи, трети организира, оживява, а някои възкресява. Любовта възкресява! Значи Божията Любов има степени. Щом си възкръснал, минал си през всичките степени.

Вие чакате нещата, като младата мома, която чака да дойдат, да я търсят вкъщи. Тогава ще приличате на един престъпник, за когото ще дойдат стражарите и ще го вдигнат от къщи. Писанието казва: "Които Ме търсят, ще Ме намерят." Ще Го търсиш! Трябва да потърсиш Господа! Не Господ да те търси, а ти Него. Сега е време, не Господ да ви търси, а вие да търсите Господа. Не да чакаш Той да те намери, а ти ще пребродиш целия свят, за да Го намериш. На ваш език казано: Като намериш Любовта, тогава ще се осмисли животът. Ти чакаш сега, дано да дойде вдъхновение; минават се ден, два, месец, година – не идва. Слушаш някой проповедник и казваш: "Дано да дойде отнякъде вдъхновение!" Не идва.

Знаете ли на коя врата хлопа сега Христос? Една врата има, на която хлопа Христос – в човешката душа. Понеже вашите къщи имат няколко врати и вие слушате тия, които хлопат на другите врати, а не на тази, на която хлопа Христос, вие не обръщате внимание. Вие Го чакате там, отдето Той никога няма да дойде.

Един български свещеник ми разправяше веднъж, следното. Дошъл при него един калугер, странник, обикалял целия свят, в Света Гора бил. Имал правилно лице, нещо хубаво имало в лицето му. Калугерът му поискал пари за път. Свещеникът му казва: "Нямам пари." Калугерът се поусмихва и казва: "Като нямаш, на друго място ще намеря." И си отива. Казах на свещеника: Слушай, този беше Христос. Той дойде да те опита. "Така ли?! Аз ще го настигна! Пари има!" Защо, в първия случай, нямаше пари, а във втория случай има? Това е като моята задача сега: ако трябва да дадете 1000 лева, за да спечелите 100 000, веднага ще намерите тези 1000. Колко пъти Христос е идвал при вас – като калугер, като просяк, навсякъде – и вие казвате: "Нямам сега." И след като си замине, въздишате: "Кога ще дойде Любовта!" Аз ви говоря за едно състояние. Не искам да ви убеждавам. Да не вземете другата страна!

Казвам: За да се извърши Волята Божия, за да възприемете Божията Любов, ще минете през едно противоречие. И Христос мина през едно противоречие. Когато беше на небето, Му служеха ангелите, а като дойде на Земята, Нему не служеха, а Той служеше. Той казва: "Син Человечески не дойде да Му послужат." И запретна си ръкавите, и работеше. Време е за

работа сега! Той сам се оплака, че Син Человечески няма где главата си да подслони – нямаше къща, нямаше легло. Но този, който нямаше къде главата си да подслони, имаше Божията Любов, можеше 5000 души да нахрани. А други имаха и хубави къщи, и големи, хубави легла; имаше и първосвещеници, помазани от горе. Този, който нямаше где главата си да подслони, имаше Любовта на Бога в себе си, а ония, правоверните, я нямаха.

Вие очаквате, един ден, да възприемете Божията Любов, както еврейските първосвещеници. Вие искате да станете чисти и святи, за да отидете при Бога. То е смешно. Няма такова нещо! Любовта предшества святостта. Любовта предшества живота. Любовта предшества всички неща. Ти ще имаш положението на Христа. Христос казва: Ще искаш положението на дете, което не знае какво нещо е грях. И всички тия хитрости на света, които ги знаете – трябва да се отучите от всичко това. Казваш: "Много ми пати главата. Много неща знам." Аз желая, всички вие, да се освободите от вашето знание, което имате сега. Като се освободите, като се върнете вкъщи, всички тия въглища ги турете на огнището и ги изгорете, нищо да не остане!

Казвате: "Колко пъти са ме лъгали!" Че какво знание е вашето, щом са ви лъгали? Казвате: "Знаете ли, колко пъти съм гладувал!" Че каква философия има в това, че си гладувал? Ти сам се мамиш. Ти гладуваш, а ония, които пият вино и ракия, те пък са винаги жадни. Те всякога, след виното, пият вода, но водата, която иде след виното, не хваща място. Ти трябва да престанеш да пиеш вино. За обикновеното вино говоря.

Има едно вино в света, което е направено от най-сладките думи. Има един хляб в света, който е направен от брашното на най-хубавите думи. Най-хубави франзели са те. Това е, за което Христос говори: "Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми..." - Ако не ядете думите, които ви говоря – те са живот, то е моята плът, моята кръв. Плътта, както се разбира тук, са най-хубавите мисли, най-хубавите думи, най-хубавите дела, с които ангелите се занимават. Ангелите – това са най-съвършените хора в света! Те са били човеци и са станали съвършени хора. И знаят какво нещо е Любовта. И когато ти направиш хляб от мислите на ангелите, от техните чувства и постъпки, и ядеш – това е новият живот.

Сега вие всички сте кандидати, чакате да ви обикне някой. Една сестра пита друга: "Какво мисли Учителя за нас?" Трябва да минете през огъня на Любовта, така че всички, които сте въглени, да светнете и да горите. Днешното горене е обикновеното горене и от него се раждат всички нещастия. Докато най-малките работи ви смущават, вие имате

обикновения огън на света.

Знаете ли на какво прилича силният човек? Можете ли да сравните един слаб и един силен човек? Можем да ги сравним по два начина. Ако вземем думите в обикновения им смисъл, там, дето има сравнение между слаби и силни, не е реалността на нещата. Но аз казвам: Добрият човек трябва да се научи да става слаб; не в обикновен смисъл, не слаб от болест, а слаб в друг смисъл: да бъдеш силен – значи да предаваш любовта, да бъдеш слаб – значи да възприемаш любовта. Аз наричам слабо състояние, когато възприемам Божията Любов, а пък силен съм, когато тя минава през мене и я предавам. Там, дето се предава Любовта, там е силата на хората, а там, дето се възприема, там е слабостта на хората. Слабостта, в този смисъл, е благословение. Бог, като даде на апостол Павла онзи трън в плътта, каза му: "Моята сила се показва в твоята немощ." Когато ти си слаб, това показва, че ти възприемаш Божията Любов. Ако не станеш слаб, не можеш да възприемаш. Това състояние е следното: да се изпразниш вътрешно съвършено – и само тогава ще се изпълниш. Като се изпълниш, ти наново ще станеш силен. По човешки говоря. То е като онзи процес, на житното зърно, което, като изникнало, дало плод 30, 60, 100 зърна. Значи, всяко едно слабо състояние се сменява, става силно. Всяко зърно, което се сее в земята, става слабо, и това слабо състояние става силно и дава плод – 30, 60, 100 зърна. Значи, става 30, 60, 100 пъти по-силно, отколкото е било по-рано. Всяко изпитание в живота, през което минавате, то е сеене. Вие понякога минавате през големи изпити - нещо се е посяло във вас. Отслабнали сте – ако издържите тази ваша слабост, ако разбирате Божия закон, вие ще станете силни и ще станете "30, 60, 100" – т.е. ще имате 30, 60, 100 пъти по-големи възможности, след като минете тази опитност, отколкото, ако не бяхте минали през нея.

Сега ви говоря за любовта като енергия, която ви е потребна и в сегашния, и в бъдещия живот – в материалния живот тук, на Земята. Тия въпроси, с които ви занимавам, по никой начин не можете да ги разрешите без любовта. Единствената сила, която може да разреши всички спорни въпроси, е любовта. Там, дето има любов, има знание. Там, дето има знание, има свобода. Любов, живот, знание, свобода – те вървят всички заедно. Щом имаш любов – ще имаш знание. Щом имаш знание – ще имаш свободата.
Някои от вас правите понякога опит: искате да приложите някой Божий закон – и не работи. Къде седи причината? Веднъж правих опит с един евангелист в дома му. Беше вечерно време, към 11 часа. Той ми казва: "Поду ми се страната." Казах му: Нали е казано в Евангелието. "Ако имаш вяра..." С вяра можеш да се излекуваш. Той казва: "Как с вяра? Те апостолите могат, и Христос може това!" Казвам Му: И сега е възможно

това! Седни на стола. Турям ръката си на болното място и го питам: Боли ли те зъбът? "Не ме боли." Но след един час, пак го заболява. Казах му: Защо допусна мисълта, че съм те хипнотизирал? Защо мислиш така? Той си помисли: "Какво ми направи този човек на ума? Шашардиса ме." Той допусна отрицателната мисъл и болката отново започна. Ти можеш да направиш опити сам; ако вярваш в Бога, ще престане болката. Ти се помоли и си легни, и като станеш сутринта, болката ще е минала. Кажи си при лягане, като дете: "Ще се оправи тази работа!" И ще изчезне болката! Каква нужда имам аз да хипнотизирам? Какво нещо е хипнотизирането? Каква лошевина има в това, да отнемеш болката? Нека да те хипнотизира някой, ако може да ти отнеме
болката, по този начин. Но то е криво разбиране. Противоречието е произлязло от хората. Бог не обича противоречията. Той не обича двоеумните хора: "Дали ще ми помогне, или няма да ми помогне; дали е той, или не е той."

При мен са идвали доста български светии. Веднъж, преди 9-10 години, дойде един светия с един кръст, турен на челото. Виждам го, че ме гледа отгоре надолу. Турих го да яде, той седна насреща ми. Аз ям обикновено, той си взе само малко хляб и малко сол. За да ми се покаже, че е някой, иска само хляб. Казах му: "Само хляб и сол яде ли се?" Той отговори: "При Бога не се отива с много ядене." Гледам го, какво да му кажа? Има нещо, което не му се харесва. Аз не съм достигнал още дотам – този кръст не мога да го нося. Не мога да го туря на челото си като него. Като си излизаше, казах му на ухото: По-сладък да ми дойдеш, втори път. Ние си приличаме. Аз пари нямам, да си купя такъв кръст, но нося един кръст вътре и той понякога, е толкова тежък! А твоят е толкова лекичък, с такъв кръст е лесна работа! Ти си по-умен от мене, не искаш да се измъчваш с големите кръстове. Аз си вземам урок, втори път, ще си направя едно малко кръстче, като твоето. Той каза: "Ти какво мислиш за мен?" Рекох: Да вземеш да изучаваш Словото Божие и да не ходиш по ума нито на православни, нито на евангелисти. Да го разбереш, както Бог го е казал, вътре в теб и да го прилагаш, както знаеш. Ти идваш при мене; човешка работа е тази – защо си турил този кръст? Какво искаш да покажеш с това? Искаш да покажеш, че си християнин, нали така? Направи така (Учителя простира двете си ръце настрани хоризонтално) и ще видиш, че ти си живият кръст! Ние сме живи кръстове. Тия, малките кръстчета да ги оставим, те са забавления за деца. "Как за деца!" За деца са. Онзи, който е напреднал, кръстът му може да свети. Твоят кръст не свети. Я го направи да светне! Моя кръст мога да го направя да светне. Искаш ли да ти покажа? Той казва: "Не искам." Ако светне моят кръст, ще отиде и джубето* ти, и всичко. Той ми казва: "Ти говориш с алегории." После дойде и неговата светица.

Той казва: "Аз се свързах вече." И затова носиш този кръст на челото си. Обвързал се с жена. Виждам, че тя има отличен ум, той дължи много на нея. У него личното чувство е развито, има мнение за себе си. Той ме гледа, да не би някак да го надхитря. И разсъждава: "Опасни са тия времена. Могат да ме оплетат." Казва ми: "Отвсякъде може да дойде дяволът." Страх го е. Той не иска да каже, но има тази мисъл: "Може и през вас да мине дяволът." Ако беше казал така, щях да му кажа: Слушай, ангелът ти е още слаб. Аз имам един дявол – мога да те кача на него, да си отидеш у дома, да не ходиш пеш. Той ме пита: "Какво да направя?" Рекох му: Обичай своята другарка. Ти не я обичаш както трябва. Ще си кажеш, че от Господа ти е дадена. Обичай я. И ще имаш малко смирение. Представям един разговор, между неговите мисли и неговите понятия и схващания. Виждам сега, че го е страх, да не би да го отдалеча от Бога, да не би да изгуби мира, да не потъне в ада. През ума му минава: "Какво е учил Христос? Дали има връзка между това, което този учи и това, което е учил Христос?" Казвам му: Остави тия неща. Когато човек говори истината, то се познава. Човек е свободен. Всички хора са излезли от Бога. Всеки си има свои разбирания. И аз си имам своите разбирания, но има нещо общо между мене и тебе. Има едно разбиране, което и в тебе, и в мене е едно и също. "Какво?" Искаш да живееш! Аз харесвам в тебе едно нещо: че ти имаш стремеж към Бога. Мен ми харесва това. Като разглеждам всичките му противоречия, остана в мен хубавото, остана убеждението, че той има стремеж към Бога. Виждам хубавата му страна. Казах му: Аз харесвам твоя стремеж. Какви са твоите разбирания, оставям ги, но стремежът ти е добър.

Сега и на вас казвам: За мен не важи в какво хората вярват. За мен е важно, у всички хора да има стремеж към Бога. Имайте всякога стремеж! В края на краищата, стремежът е, който ще докара повдигането ви. А пък всички други неща са второстепенни разбирания, от друго естество.

Да остане у вас следната мисъл: Чистата мисъл – това е една форма. Чистото желание – това е една форма. Чистата постъпка - това е една форма. Но стремежът – това е един подтик на Любовта. Тогава нашите мисли, нашите чувства и нашите постъпки стават като стъпала, за да постигнем онова, за което е създаден човек в света. Всеки човек си има своето предназначение – да работи.

Вие идвате сега тук, в 5 часа сутринта, да слушате лекция. Някой от вас може да мисли да отиде да проповядва някъде. Но една чиста мисъл, която създаваме, тя се разпространява. Нашите мисли се разпространяват. Ние можем да бъдем с тях навсякъде. Слънцето, от 92 милиона мили, изпраща своята енергия на Земята и всичко расте, и се развива. Ако това слънце намали разстоянието два пъти, съвсем ще се измени животът на

Земята. Значи всяка една душа в състоянието, в което се намира....

Всички вие, гледайте да бъдете полезни на себе си и на своите ближни. Не се обезсърчавайте! Понякога вие се обезсърчавате; постоянно си казвате: "На нас никой не ни обръща внимание." Животът има две страни: външна – обективна, и вътрешна. Едновременно тия две състояния не можете да ги имате: щом ви обръщат внимание отвън, отвътре ще ви липсва нещо; ако отвътре ви се обръща внимание, отвън ще ви липсва нещо. Едновременно не можете да имате внимание отвън и отвътре. Или отвън, или отвътре. Засега, за някои от вас е потребно, да имате внимание отвън, а за други – отвътре. Защото външното внимание, то е една страна на любовта, а вътрешното внимание е друга страна на любовта! Срещнеш някой брат и той се поусмихне – това е външната страна на любовта. Срещнеш някой приятел и той не се усмихва, но ти усещаш, че има една вътрешна мисъл, вътрешна усмивка. Усмихването е хубаво, красиво, но то е външната страна. Могат да ви дадат угощение в една хубава къща, но то е външната страна на любовта. А могат и без да ви угощават така, да ви дадат едно друго угощение, още по-хубаво – могат да ви говорят половин час. Ако вие не разбирате, ще кажете: "Да, но нали имам деца, дом, къща, грижи!" Че имате къща, деца, грижи – те са благословение за вас. Благодарете, че имате за какво да се грижите. Христос казва: "Не се грижете повече, отколкото трябва. Доста е за деня неговото зло!" Казвате: "Но утре как ще прекараме?" Важно е, днешния ден, как ще прекарате. Вие се грижите за утрешния ден. Ако днес прекарате добре, и утре ще прекарате добре. Ако днес не сте добре, и утре няма да сте добре. Днешният ден е важен! Вие носите живота! Вие, днес, имате да извършите нещо за Господа!

Да дойдем до вътрешната страна. Ние седим и все очакваме да ни дойде някое благословение от Господа. А има много неща, които не сме свършили! Ние не сме дали ход на Неговата Любов! Ние не сме пратени да повдигнем целият свят, но все пак, един лъч от Неговата Любов трябва да мине през нас. Ти трябва да бъдеш отворен прозорец, през който Божията Любов да мине. Отчаял се някой човек, отива нанякъде; може да отива да се самоубие. Ти не можеш ли да му кажеш една дума и да спасиш живота му? Няма какво да му проповядваш, но една дума да му кажеш! Този човек отива да се самоубие от сиромашията, дотегнала му е и казва: "Не искам да живея!" Аз, ако го срещна, ето какво бих му казал: Един чек от 100 000 лева, на ваше име, е дошъл вкъщи! "Но дали го има?" Има го!

Казвам: Има хора, на които вие можете да помогнете най-добре. Върви някой и води един вързан вол; захласне се и ти отиваш полекичка, отрязваш въжето и си заминаваш. Волът като се освободи, вдигне опашката и бяга. Ти питаш: "Да отрежа ли въжето, или не?" Отрежи

въжето! Дяволът го е свързал. Свободата така се дава! Кажи на човека истината! Ще кажеш така: "Без юлар! Без подкови! Без седла! И без зенгии*! Без вино! Без кокошка! Без мисирки! Без баници! Като българския светия – с малко хляб и сол.

Велико нещо е човекът! В най-големите противоречия в живота, да не изгуби вярата в Бога! Да седи, да очаква с търпение, с вяра! И винаги, в малките неща, които Бог ни дава всеки ден, да виждаме разрешението. Аз понякога харесвам живота на децата. Като му дадеш една ябълка, детето почва да скача от радост – за една ябълка! Казвам: Един християнин трябва да бъде като малко дете: една ябълка като му дадат, да има тази радост, този стремеж на детето, да е доволен!

Днес да си вземете двете стомни и всички да отидете горе, на планината, да ги напълните с вода и да се върнете. Не пийте вода, която другите са донесли! Сами да си донесете от горе! Това е Божията Любов. Някой казва: "То не може така. Трябва да бъдем в някой манастир, трябва да сме свършили университет."

Не ви трябва! Всичко това после ще дойде. Най-първо, нека да дойде любовта, знанието после ще дойде. Първо иде любовта, после идва знанието, на трето място идва свободата. Едно подир друго идват те. Щом дойде любовта, тя всичко носи – тя носи знанието, носи свободата. Но ни най-малко не трябва да мислим, че който има любовта, трябва да бъде невежа. Не! Любовта ще донесе най-хубавото знание, най-хубавото изкуство, най-хубавата музика. Всичко носи тя със себе си! Който има любов, ще има всичко! С любовта идва новата култура в света! Царството Божие е вътре във вас. С идването на любовта идва то – щом дойде любовта, царството Божие е дошло в теб. Щом дойде Любовта, ти вече имаш всичките условия за онзи живот, за който душата ти трепти. Няма да казваш: "Това нямам, онова нямам." Всичко това ще дойде! Сега ние чакаме. Трябва вече да се работи на физическото поле! Трябва да си помагате един на друг. Четох една книга от един англичанин, той обективно разглежда света. Ние мислим, че светът ще се оправи сам. Трябва да се работи на физическото поле, в духовния и в умствения свят – навсякъде трябва да се работи! Не е въпрос, в какво човек вярва. Важно е онова, което можете да приложите! Вие питате: "Какво трябва да се приложи сега?" Какво може да се приложи, ще ви кажа друг път. Някои работи вие знаете, някои работи и аз ще ви кажа - какво може да се приложи, какво може да се направи. Всички работи, които ние повидимому ги желаем, светът ги прави. Какво се разбира под думата "свят"! Ще се намерим в трудно положение.

Една красива, бедна мома се оженила за един руски княз. След време и той обеднял, закъсал съвсем. И все казвал: "Ну, поцелуемся!" Тя казвала: "Хляб няма!" "Ну, поцелуемся." "Не става само с целувки, хляб трябва!" "Да вярваме в Христа!" "Хляб трябва!" "Поцелуемся!" "Хляб трябва!" Трябва да имаме нещо реално, на което да разчитаме. Ако аз разчитам само на хората, да ми донесат нещо, то е неразбиране от моя страна. Аз трябва да разчитам на онова, което Бог е вложил вътре в мене, да извърша волята Божия и да се върна със съзнание, че съм направил нещо. И всеки един от вас, да не очаква другите да му направят нещо, но той сам да прави нещо и тогава, да дойде това, което другите могат да направят. У всички ви трябва да се събуди желание – да направите нещо!

Вие сега имате една идея. Хубава е тя. Вие очаквате като млада мома, да дойдат да ви потърсят, да се ожените. И след това, да ви турят на работа. Хубаво е това, но то е човешко състояние. И след като се оженят, хората пак не намират смисъла на живота. Че вие сте женени вече! В живота сте вече! Вашите мисли, чувства и постъпки – това са вашите деца! Какво правите с тях? Как ги възпитавате? Възпитайте вашите мисли – те са децата. Всяка твоя мисъл е жива. Вие определяте философски мисълта. Всяка ваша мисъл живее, тя съществува. Някоя ваша мисъл ще се въплъти някой ден като Стоян, Драган, Петко. Някое ваше чувство, някоя ваша постъпка също може да се въплъти. Всички тия неща, които минават в нашето съзнание като мисли, могат да се въплътят. Мисълта е жива в един друг свят.

Ние мислим: "Като дойде Христос, какъв ли ще бъде светът!" Ако дойде Христос, ще го познаете ли? Ако дойде, Христос ще дойде тогава, когато хората станат проводници на Божията Любов. Ако Христос дойде сега и хората не са готови, ще имаме пак същите резултати. Ако дойде Христос и хората са готови да бъдат проводници на Божията Любов, светът ще се оправи. И Бог чака неговите деца да станат проводници. Това е сега въпросът!

У вас харесвам едно нещо – вашия стремеж. Доброто във вас е това и ще ви похваля за него. Всички имате добър стремеж! За другите работи няма да говоря. Но стремежът ви е добър! Той е, който носи новата култура, новото в живота – стремежът!

"Добрата молитва"

7 ч. 10 м.

10-та лекция на Общия окултен клас,

изнесена от Учителя на
27 ноември 1935 г., сряда,
София – Изгрев.

Следват гимнастически упражнения.

---

* чапрашък -(тур.) - забъркана, опака /бел. ред./
* прикя(гр.)- чеиз(тур.) - дрехи, бельо и други изработени неща,които булката занася в новия си дом като зестра /бел.ред./
* джубе - (тур.)- кожухче, горна дреха на духовно лице /бел.ред./
* зенгия - (тур.) - стреме /бел.ред./

Книги:
* Към извора

Към извора (Общ окултен клас. Година XV (1935–1936). Том I. София, 2002)
18 беседи от 25 септември 1935 г. до 22 януари 1936 г.
Начало: 05:00

1935_11_29 Моралът
лекция пред специалния клас

МОРАЛЪТ

„Отче наш“
Имате ли тема? – Четете. /Чете се темата „Моралът“./

Как определяте думата „морал“? – /„Благонравие“/. Моралът се определя с нравственост. В речника как е? Ще определиш нещо, което не знаеш, с друго, което не знаеш. Определяме числата с едно. То е неразбиране. Едно нещо определяме, не го знаем какво е, но определяме. Определяме хората, определяме едного, когото не знаем, не познаваме. От непознатото определяме нещо, което излязло от него, като че ни е познато. Как бихте дали определение, какво нещо е добро, какво нещо е зло? Ще дам едно определение. Туй, което е безгранично, което не можеш да определиш, е добро. Туй, което можеш да определиш, е зло. Злото всякога показва ограничени неща. Кой човек е гладен? Ограниченият. Онзи, [който] не е гладен, не е ограничен. Ти си гладен: вършиш престъпление, защото си ограничен. Наситен си, не си гладен, не си ограничен, добър си.

Значи, свободата на човека в какво седи? Що е свобода? Туй, което е безгранично. В свободата мислим да не ни ограничават, мислим да бъдем свободни. Свобода, значи без граници. Значи, да няма никакви граници. Какво нещо е моралът? Да говориш каквото искаш, без да си ограничен. Щом правиш нещо, с което си ограничен, то не е морал. Да бъдеш морален, значи да бъдеш [не]ограничен. От гледището на доброто туй, което се ограничава, е зло. Моралът, значи, е един метод за ограничение на злото. Следователно, що е морал? Туй, което ограничава злото, то е морал. Защото злото е единствено ограничено. Доброто е безгранично. Следователно, морал е онова положение на човека, което го изважда от ограниченото състояние и го поставя в неограниченото. Тъй щото, мислете по-правилно.

Тогава, може да се разгледа друг въпрос. Какво нещо е материя, как ще определите? Позитивистите питат, какво нещо е материя. Как ще определите? Формата на съзнанието е материята. Питат: „Какво нещо е предмет?“ Комплекс от усещания. Комплекс от туй, което усещаме. Що е предмет? Комплекс от усещания, то е предмет. Както и да разглеждаме нещата, не трябва да спорим. Когато хората се ограничават един друг, значи трябва да се измени формата, която трябва да ги избави от това ограничение. Истинският морал трябва да завежда хората от ограничено състояние към безгранично.

Нали вие изваждате извод във вашите теми, че който обича една жена, той е морален. Колко жени има в света? – Но една жена има. Следователно, можеш ли да любиш много жени? То е същото. То е в самата основа. В началото колко жени имаше? – Една жена имаше, от която излязоха всичките жени. Имаше и един мъж, от който излязоха всичките мъже. От тях се народиха много жени и много мъже. То вече е комплексно понятие. Казва: „Колко жени да обичаш?“ – Ще обичаш една жена. Защото в началото беше една. Туй, дето много жени има, то е само една форма, фотографирали я. Защото един мъж, като облече една рокля, и той става жена в тази форма. Кой определя формата? Дрехата определя жената. По какво се отличава жената? Жената се отличава по това, че тя е без брада и без мустаци. Това е у хората. Но у животните, и там се различава. Лъвът по какво се отличава? Лъвът има грива, лъвицата няма грива. Все таки [във] формата има нещо, по което се различава.

Питам: Да носиш тесни обуща, морално ли е? Не е морално, защото образуват мазоли. Да кажем, ти имаш едно учение, което стеснява мозъка, образува мазоли. Човек трябва да мисли. Когато ние говорим за морал, за нравственост, ние разбираме едно здравословно състояние. Тия понятия, мисли на съзнанието ние сме ги извадили от естествения живот, в който се намираме. Седиш ти, [мислиш], – какво разбираме под „здраве“? Правилното функциониране на всички органи, които човек има. Здравословно състояние е, когато всички органи функционират, взаимно си помагат. Туй може да го прокараме и в умствения свят, и в чувствения свят, когато човек чувствува. Моралът колко области засяга? Можеш да мислиш аморално, никой не те държи отговорен. Можеш да мислиш и чувстваш неморално, никой не те държи отговорен. Но щом дойде вече да постъпиш неморално, там те ограничат. Де съществува ограничението? В постъпките си ограничен. Щом направиш една постъпка, която обществото счита неморална, ограничават те. Но можеш да мислиш, никой не те ограничава. Можеш да чувствуваш, никой не те ограничава. Щом постъпваш, ти вече си ограничен. Моралът засега се отнася за постъпките на хората. Някои са се мъчили да внесат морала в мислите и в чувствата, но те отиват много далеч. Какво мисли човек и какво чувствува, той засега е свободен. Някой път вие набеждавате някой човек, че той имал разположение, или че мисли нещо [лошо].

В правото, там, когато разглеждат някои престъпления, казват, че има умисъл [или, че] станало нещо случайно, не е имал намерение. Някой път считат престъпление голямо, когато той имал в ума си намерение да го извърши. Криминално, понеже той мисли в ума си от по-рано да го извърши. Понеже в ума му е минала мисъл, считат го за предумишлено.

Всякога във вас трябва да се образува нещо реално, върху което да мислите. Кое нещо е реално? Представете си, ако някой от вас върви по водата и не потъва. Няма ни лодка, ни параход, пожелае да ходи по водата и върви без да потъва. Гледа го друг, и той тръгва, но той потъва. Единият потъва, другият не потъва. Представете си, че този човек иска да хвърка, и хвърка. Другият иска да хвърка, но не може. Сега, от вас има ли някой да ходи по водата? Разправят за един, че ходил по езерото преди две хиляди [години]. Учениците му го видели, че ходи по водата. После този, същият, който ходил по водата, учениците го видели, че се възнесъл нагоре, отишъл нагоре. Сега вие как ще го докажете научно? По някой път някои доказват научно. Един свещеник доказвал, че действително с пет хляба Христос нахранил пет хиляди души. Но тия хлябове били големи като могили. Някой слушал и казал така: „Мене не ме учудва, че хлябовете са толкова големи, но ме учудва пещта, в която са печени, устата на тази пещ каква ли [е] била?"

Сега, има един правилен начин за разсъждение. Отвлечените разсъждения за морал са хубави, но има друг един път, дето всеки един от вас може да намери правилния път. Кое [е] естественото положение у човека? Искате да извадите един морал. Естествената храна коя е? Туй, което при храненето поддържа здравословното състояние у човека, кое е? Ако се храниш с храна, която изключва всички болести, след като си се нахранил 20–25 [минути], имаш едно приятно усещане на организма. То е естественото хранене. Щом се храниш и постоянно боледуваш, има нещо, което липсва на храната.

Та казвам: Тази храна е [не]естествена, неподходяща, която произвежда едно ограничение. Аз считам: моралът за бъдеще трябва да бъде едно естествено положение на постъпките. Моралът трябва да бъде пътят за естественото постъпване. Как човек да постъпва, не да прави подаяние. Постъпките да бъдат естествени заради него, не да произтичат по един изкуствен начин. Щом един морал се насажда у човека, той вече не е морал, това е възпитание или дресировка. Като кажеш на един човек да не лъже, да бъде морален, това не е морал. „Той, – казва, – се е подобрил". Да кажем, може да възпиташ един вълк да стане куче. Може хляб да яде, но при дадени условия този вълк няма ли да прояви своето естество? Често хората, като се турят на изпитание, се вижда, че не са морални. Има нещо неестествено в морала. Един възпитавал котки, дресирал една котка, че могла да носи кафе като човек. Един искал да покаже, че тя не е променила нрава си, инстинкта си. Той хванал една мишка, котката носи кафето. Той като хвърлил мишката, тя хвърлила таблата и хуква да гони мишката. Стари навици има човек. Когато се казва, че морално трябва да се постъпи,

може да е външно съображение, може да са външни причините, които те карат да постъпиш така. Ти си морален, понеже те е страх от закона. Влизаш в някоя кантора, гледаш – касата отворена, пълна със златни пари. Казваш: „Банкерът е там“, страхуваш се. Казваш: „Ако го няма, може да бръкна, да взема парите“. Може да помислиш така. Погледнеш, имаш едно изкушение. Ако речеш да бръкнеш в присъствието на банкера, какво ще стане? Ще счита, че това е насилие, да бъркаш в касата му. Той ще каже да не бъркаш вътре. Най-простото нещо: какво е морал? Как го определят? – /„Правилни отношения между съществата“./ Може да определим морала със скачените съдове, нали? Какъв е законът на скачените съдове?

Ако [ви] дадат един въпрос сега: „Кое е най-същественото?“, какво ще отговорите? Коя е най-съществената мисъл за сегашния ни живот? Пишете върху темата: „Най-съществената мисъл за всеки едного от вас“. Ха да го разграничим сега. Кое е най-същественото за тебе? /Към един брат./ Представете си, че имате да избирате от хиляда дадени предмети, [в]се скъпоценни предмети, но имаш право да избереш само един. Всички предмети може да ги гледаш, но имаш право да избереш един, който ти подхожда. Кой ще избереш? Кое е най-същественото в дадения случай? – /„Което ми приляга“./ Че кое ти приляга? Да допуснем, че не си гладен, че не си жаден; ако се гладен и жаден, друго е. Тъй, че то е интересно. Физическият свят и умственият свят са две крайности, понеже духовният свят е като средина, център. Туй, което иде от чувствата, влияе. Ако поставиш мисълта от една страна, чувствата са в средата. Зависи кой свят е поставен в средата, в центъра. Всички хора се влияят повече от своите чувствувания, отколкото от своите мисли. Например, при студа еднакво ли издържат? Усещането за студа еднакво ли е? Студа го усещате на степени. Ще избереш онзи предмет, който задоволява всички предмети. Кое е най-важното да избереш? Дават ти една къща. Преди да са ти я дали, кое ще видиш най-първо? Колко врати има. То е най-важното. Има ли откъде да влезеш вътре? Първото положение е дали има врати. Най-важното нещо в къщата е вратата. Добре, на второ място, кое е най-важното в къщата? Дали има направени прозорци, отдушник има ли, то е второто положение. Третото положение, дали може да се живее в тази къща. Но най-важното положение, когато ти дадат къща, е да има врата, от която да влизаш и да излизаш навън. Следователно, онази идея, с която ти можеш да влизаш и да излизаш свободно от живота, тя е най-съществената в дадения случай. И друго може да има. То са начини. Когато дойде сами да ръзсъждавате, не да мислите какво са мислили хората преди вас. Защото вие не можете да мислите за морала, всички нямате един и същ морал. Някой път пристрастени сте към себе си. На краката нямате хубави обуща, лачени обуща, никакви ръкавици за ръцете. Някой път обущата ви са скъсани, имате хубави ръкавици; някой път ръкавици нямате, имате

хубава шапка. Някой път гологлав ходите, обуща имате, бастун имате. Може би обуща нямате, дрехи имате, имате хубава, бяла риза. Пристрастен сте. Или някой път може нищо да нямате, имате [само] един хубав пръстен със скъпоценни камъни. Туй, което го гледате, то са специфични състояния в човека. Ще кажете: „Глупаво е да се носи този пръстен“. Никак не е глупаво. Този пръстен струва 20–25 хиляди лева. Като се намериш в затруднение, може да го продадеш, може да си купиш обуща, шапка, дрехи за една цяла година можеш да се издържаш с него. Следователно, хубаво е човек да има хубав пръстен. Ако носиш един скъпоценен пръстен на пръста си, можеш да го покажеш на гостилничаря и той да те кредитира за твоя пръстен. Хубавите камъни миришат. Тези камъни, които са изкуствени, са като изкуствените цветя. Скъпоценните камъни имат ухание. Който няма ухание, той е изкуствен камък. После, изкуствените камъни нямат живот. Те са мъртви. Тези, скъпоценни[те] камъни, са живи. Те боледуват по някой път. Може да се лекуват. Когато диамантът изгубва блясъка си, тогава ги дават на някои хора да ги носят, тогава се възстановява блясъкът. Живи са те. Скъпоценните камъни са живи, изкуствените нямат живот в себе си.

Трябва да дойдете до [такова] положение: Здрав е онзи орган, който има правилно отношение. Всеки един може да си извади отношение за себе си. Здрав е всеки един орган, който има правилно отношение към тялото. Здрав е онзи човек, на който тялото има правилни отношения към органите. Два извода има: здрав е онзи човек, на който всеки орган има отношение към тялото, и здрав е онзи човек, на който тялото има отношение към всеки орган. Никой орган не е лишен от съществените неща, които са потребни за неговото благо.

Вие за вас може да си извадите вътрешни оформени правила за морала. Ако едно дете влезе в една градина и откъсне една ябълка, постъпката му не е морална, понеже влязло без позволение. Считат, че влязло да краде. В старите схващания – това, което можеш да изядеш, не е престъпление. Престъпление ето къде има: ако вземеш ябълката и я туриш в джоба, то е престъпление. Туй, което можеш да туриш в Божествената торбичка, не е престъпление. Туй, което туриш в човешката торбичка, то е престъпление. Следователно, ако вземеш хляб и [го] изядеш, не е престъпление, ако го туриш в джоба си, е престъпление. Щом искаш много жени, то е престъпление. Щом мислиш, че има много жени, то не е морално. Щом мислиш, че някой бил жена, то е престъпление; щом мислиш, че някой е мъж, то е престъпление. Щом мислиш, че някой бил жена си, то е престъпление. Щом мислиш, че жената била мъжа, то е престъпление. Щом мислиш, че някой не вярва в Бога, то е престъпление. Че какво ще ми кажете? Допуснете, че ти си сам в света, кой ще ти трие морал? Дали ще

вярваш в Бога, кой ще ти определи? Ти искаш да възпиташ сина си или приятеля си в обществото, че да вярват в Бога. Ти как ще се възпиташ, да вярваш или да не вярваш? Чудни са хората. Те имат един материалистичен възглед за нещата. Ако отделя своята ръка от тялото си, по какво ще се определи нейният морал? Трябва да чувствувам, че ръката е свързана. Щом се отдели от мене, безморалието е започнало. Ако ръката се отдели от моето тяло, морално ли е? Има ли право да се отдели сама? Ако ръката се отдели от организма, ще бъде ли свободна? Щом се отдели ръката, тя ще има нужда. Ръката, ако се отдели, ако може да ходи, тя има право. Но щом се отдели, тя изгубва тази способност. Докато тя е на организма, тя има известна свобода. Щом се отдели от организма, изгубва своята свобода. Добре, допуснете, че вие сте гладен, минавате някъде, виждате: някой пътник оставил си торбата, вземате хляба, продължавате пътя. В какво седи слабостта в дадения случай? Друг минава гладен, ходи, не се съблазнява, макар че чувствува в себе си известен глад. Казва, че може да издържи. Сега, вие не сте разсъждавали, дълбоки разсъждения нямате. Крушата, която ражда круши, може ли да се храни от крушите? Крушата може ли да се храни от своите круши? Не може. Но човек може да се храни от тези круши. Тогава, за да бъде човек свободен, какво трябва да прави? Дотогава, докогато човек се отделя от цялото, той е ограничен. Всичкото сплитане на живота е, че ние сме се отделили от цялото, че ние сме се отделили от земята, отделили сме се от въздуха, светлината, от всичко сме се отделили – индивидуализирали сме се. Търсим един живот, според нашите понятия, следствие на това, на всяка стъпка усещаме ограничения. То е сегашното наше схващане. На всяка стъпка имаме ограничения. Казваме, че това трябва, онова трябва, какво не мислим не осигуряваме живота си. При това животът остава неосигурен. Кой [е] осигурил живота си досега? Искаш да живееш, до колко години можеш да живееш? Ако туриш всичкото знание, едва можеш да живееш до 120 години, а някой път и по-рано заминеш. Като турите всичките усилия, колцина от вас сте здрави?

Та казвам: Моралът е да се повърнем към онова състояние, положение да чувствуваме цялото, да имаме връзка. Ние сме свързани с всичко в дадения случай. Тия престъпления, които има, в дадения случай няма да ги има. Дето и да си, ти ще бъдеш в един уреден свят. Където и да е, ще дойдеш да работиш, ще мислиш, ще чувствуваш, всички неща едно след друго идат. Няма да има никакво усилие. Сега има едно усилие, трябва да се мисли, трябва да се изкарва прехраната, защото сме отделени от реалността. Ти вървиш по земята и мислиш, че тази земя не е разумна, няма никакво отношение към тебе. А от туй, неразумното очакваш всичките блага. Гледаш на слънцето, то е горящо, никаква разумност няма в него – научно тъй разглеждате слънцето. От туй, горящото слънце, от неразумното ти

очакваш всякога да дойде благо. Земята – неразумна, [но] трябва да те поддържа, да те крепи; слънцето – неразумно, [но] от него трябва да дойде благото. И тогава туй, неразумното трябва да влезе в тебе. Ти, единственото разумно същество, а всичко друго, неразумно трябва да влезе в тебе и да те направи разумен. Да туря едно понятие. Тогава, ти щом си отвориш устата, въздухът не чака ти да го каниш. Като си отвориш устата, той току влиза, не те пита, ти позволяваш ли да влезе. Пита ли те въздухът, хлопа ли, той налягане има. Какво е налягането, колко сантиментра е въздушното налягане? – /„76 кг на кв.см“/ Например, някой ваш приятел може да се докачи. Един те хване за ръката и едва се докосне, друг те хване и те стисне за ръката. Единият те стисне повече, отколкото трябва, а пък другият едва докосне ръката ти. Какво заключение ще си извадиш? Онзи, който те стисне много, онзи, който те стисне средно и онзи, който едва докосне ръката? Този, който хване ръката ти здраво, ти можеш да разчиташ на него – иска да покаже, че има разположение към вас. Онзи, който едва хваща, той вече не обича. „Не искам, – казва, – да се ръкувам“. Ако нямаше налягане на въздуха, човек не би могъл да диша. Не би могъл. Налягането не се ли дължи на нещо, което налява? Някаква разумност има в налягането. Или у тебе се заражда желание да ядеш. Хлябът има нещо, което предизвиква желание да ядеш. Има нещо в природата, което ти налага какво трябва да правиш. Нещо те наляга. Да допуснем, че вие сте в животинското царство. По какво ще се познае, че вие сте по-умен отколкото животните. Представете си, че ви заобиколят 10 мечки, 10 тигри, 10 големи змии боа, всички искат да ви изядат. Ти им говориш, те казват: „Не!“ Най-после, вие прибягвате до едно изкуство. Вас са ви осъдили. Ти казваш: „Може да ме изядете“. Наоколо има суха трева. Вие имате една кибритена клечка, драснете, запали се тревата наоколо. Питам: С тия ваши неприятели, какво ще стане? Понеже всички имат козина, започват да бягат: мечки, тигри, лъвове, змии. Ти седиш, наоколо огънят като се разрасте, всички бягат. Питам: Туй сега морално ли е? От това гледище морално ли [е] да те изядат? Ако ти направиш три такива опита, започваш да им говориш и като дойдат, още като покажеш кибритената клечка, ще кажеш: „Ще се държите както трябва. Тази клечка знаете какво може да направи?“ Те ще имат понятие, че ти не си човек, с който могат да се шегуват. С огъня може да си играеш, имаш огън като средство да се браниш. Сега, вие в живота не знаете как да употребите кибритените клечки. По някой път казвате, че имате животинско естество. Значи, имате животни във вас, които не ви признават, пет пари не дават за вас. Казват: „Ще те изядем тебе“; казва: „Ти ще слушаш, каквото искам, ще те изям“. В него има желание да те изяде, заповядва. Животните нямат такива понятия. Но като погледне на човека, [животното] гледа дали ще може да го изяде. Една мечка, един тигър като те погледне, казва: „Хубаво ядене става“. И като те хване, казва: „Много хубаво ядене е това“. Като те хване,

поваля те надолу. Какъв извод ще направиш заради него. Това е понятието за един свят. Ако на този звяр му посочиш козината му, че гори, то е вече начин да се избавиш от него. Природата турила козината. Трябва да се прилага този вътрешен страх и [от] сухата трева. Това може да се случи. Вие се намирате в един свят и мислите, че вие сте господар. Прави сте, но не ви признават още за господар. Сега искате да извоювате вашето право. Дойдат тия, малките буболечици микроскопически. Влезе някоя малка буболечица във вас и в 24 часа станат няколко милиарда. Вие заболявате, хване ви чума, холера ви хване или каквато и да е друга болест. Тя е специфичен, по-низш живот. Или имате една мисъл, която ви безпокои. Аз не зная как вие се освобождавате от вашите лоши мисли. Какъв е вашият метод за освобождение от вашите лоши мисли?

Да допуснем, че в тебе честолюбието е силно развито. Представете си, че имате такава една глава. Личните чувства са много силно развити /Л.Ч./ Тия успоредни линии перспективно имате. Но то е опасно. Какво трябва да правите? Кръвно сте обиден, какво трябва да правите? Представете си, че някой убил брата ви. Казвате: „Докато не го убия, аз не му прощавам“. Или, вземете проста обида. Как ще се справите с обидата сега? Англичаните при сегашните условия много лесно се справят. Сега англичаните и американците, щом ги обидиш, казват: „Господине, стой сега!“ Няма никакъв съд, току започне с ръцете – по носа, по лицето. Като го набие, подаде му ръка, здрависа се и си замине. Иска да му каже: „Още веднъж като говориш, да обуздаваш езика си“. Разправя се, няма никакви бастуни, в носа бие, не встрани. Най-първо в носа. Като че туй е всичко, не мислиш правилно. Ако тук те обидят, ще дадеш едно заявление, каже ли ти обидна дума, ще го дадеш под съд. Англичаните казват: „Да хващаме адвокати, да даваме пари, да се разтака, кой ще чака години“, той веднага започва да удря. Набият се, примирят се, заминат си. Онзи, обиденият набие другия; по някой път се случва, онзи, който те обиди, да те набие. Тогава какво ще правиш? Всякога обиденият има правото да съди. Щом се обиди, че го били, той ще хване един учител да го научи да се боксира. Може би след година пак ще го срещне, казва: „Преди една година вие ме обидихте“, и започне. Някои мислят, че това е диващина, боксиране е то.

Но дойде ви една лоша мисъл, какво трябва да правите с нея? Под съд ли да я давате или да се боксирате с нея? Кое е най-право? Или имате едно чувство. Как си представяте вие чувствата? Представете си вашата мисъл като един хубав левент момък, пък едно чувство, което ви обидило, като една красива мома. Защото красивата мома и красивият момък може да ви обидят. Само те са смели. Само един красив момък във вас и една красива мома могат да ви обидят. Другите не си позволяват, само те могат да ви обидят. Какво ще правите с тях? Вие казвате, че имате един усет за

чувствуванията. Чувствуванието си има известна форма. Кой може да ви обиди? Кой може да мяза на вас? Едно куче може да ви обиди, но [в]се таки, животните имат подобие на човека малко. Човек не мяза на животните, животните мязат на човека. Животните мязат на човека, не ние на тях. Ние мязаме на Бога, не Той на нас. Бог създал човека по свой образ и подобие. Ние мязаме на Бога донякъде. Бог не мяза на нас. Може да извадите заключение, че и Бог мяза на нас. Например, може Бог един мъртъв човек да го възкреси, да го оживи, това Той може да го направи, а вие един мъртъв човек може ли да го съживите? Не можете.

Та казвам: Колкото и да ви се говори, вие си имате старите идеи, старите схващания за морал. Всеки ден за морал говорите, но никой от вас не прилага онзи, общоприетия морал. Всеки от вас приема временно, привидно, отвън обществения морал, а отвътре прилага свой морал. Като останеш в стаята, кой морал прилагаш? Докато си в един град, прилагаш морала на града, то е само привидно, временно е. Щом си в гората, прилагаш вече морала, който имаш в себе си.

Та казвам: Трябва да разчитаме на онова, което е всадено в нас. То е същественото. Има едно чувство в човека, морално чувство има в човека, което показва различието в човека. Много естествено изпъква чувството на справедливост, чувството на милосърдие или чувството на снизхождение. Към някои хора ти си разположен, в тебе се явява едно чувство на снизхождение, когато някой ти говори за тях. Кое е по-хубаво сега: да ни обидят и да носим обидата или да предвиждаме обидата? Да можеш да понесеш една обида или да можеш да я предвидиш, кое е за предпочитане?

Ако едного от вас направим цар, какво ще направи за своите поданици? Най-първо за мъжете и после за жените какво ще направиш? – /„Поданиците ми да бъдат свободни и да имат пари“./ Ако им дадеш пари, това е подкуп. Друг ако направим цар, какво ще направи? Какво ще дадеш на своите поданици? – /„Бих се погрижил за просветата“./ Друг ако направим цар, какво ще направи? – /„Не ставам цар“./ Ако те направят цар и не можеш да откажеш? От туй зависи благото на народа. Да ви поставя тогава в друга форма. Представете си, че вие сте затворен и вас ви дават свобода. Какво ще направите? Представете си, че всички сте затворници, освободят само едного от вас, той е свободен, цар е. Какво ще направи той, като излезе от затвора? Най-първо ще хвърлиш затворническите си дрехи, ще вземеш една баня, да се окъпеш хубаво, ще се нахраниш хубаво и след туй ще се помолиш на Бога и да благодариш на Бога, че са те освободили от затвора. И да пожелаеш ония, които са в затвора, да ги пуснат един по един. Хората са затворени тук, на земята, един по един ги пущат навън.

Всички тия правила са правила на затворници, не са правила на свободни. Хубаво е по някой път да мислите, ако сте цар, какво ще направите. Ако сте един философ, какво ще направите? Ако сте един поет, какво ще направите? Ако сте един музикант, какво ще свирите и т. н. После, за много неща може да мислите, то е едно хубаво упражнение. Че как не искаш да станеш цар? Обидата показва, че си цар. Щом се обиждаш, цар си. Щом си недоволен от живота, цар си. Сега говорим за царе, втория път – за царици. Мисли си по някой път „Ако съм цар, какво ще направя?“.

Има практически правила, които човек трябва да приложи. Те са здравословни. Да кажем, че си болен човек, виж какво влияние оказва хубавата мисъл. Има хора, които препоръчват следното за лечение. Да кажем, някой път болен си, страдаш от ревматизъм или от треска. Казват: „Ти си болен, хилав си, слаб си роден“. Дръж в ума си някой здрав човек. Гледай здравите, хубавите лица. Ти ходиш и едва се тътриш по земята. Гледай някой човек, който ходи спретнато, гледай неговите движения, в ума си дръж здравите хора. Дръж в ума си здравите хора, че да оздравееш. Не дръж в ума си хилавите хора. Искаш да бъдеш добър, дръж в ума си добрите хора. Искаш да бъдеш поет, дръж в ума си поетите. Искаш да бъдеш музикант, дръж в ума си музикантите. Не, който не е проявен, дръж в ума си тези, които са проявени. Трябва да бъдеш като тях. Идеята е същата: какво той ще направи? Дръж идеята за Бога в ума си. Постепенно в тебе ще възникнат сили, понеже те съществуват, [но] няма нещо, което да ги подхранва. Имате един идеал, дръжте го в ума си. Не само един идеал, много идеали дръжте в ума си. Живи трябва да бъдат вашите идеали. Искаш да минеш за здрав човек, създай [го] в ума си; и като видиш някъде [здрав човек], гледай да го произведеш в ума си. Болните хора, изобщо, имат голяма обич към здравите. Когато един здрав човек, пълен с магнетизъм, като го хване болният човек, го държи, гледа го в очите, да му даде нещо, да мине нещо в него. В здравия се явява благородство, казва: „Ще оздравееш и ти ще бъдеш един ден като мене“. Тъй щото, към добрите хора, към здравите, всякога да имаме разположение към тях. То е естествено разположение. Естествено разположение има човек към здравите хора. Ти не можеш да имаш отвращение към един здрав човек, той всякога те привлича. Ако е пълен с животворен магнетизъм, не може да не те привлича, и ти не може да не го обичаш. Един човек, който е пълен с животворни сили на мисълта, ти се привличаш от него. Ако на един човек сърцето е пълно с животворни сили, ти не можеш да не го обичаш. То е закон. Та всеки трябва да има в себе си тази животворна сила на тялото, на ума и на сърцето. Ти, отдето минеш, онези хора, които имат нужда от тебе, те се привличат, пък и те имат разположение. Едно естествено състояние на човека [е то]. Та казвам: В туй отношение гледайте да бъдете привлечени от онези, които имат. Трябва да бъдем привлечени

от природата, понеже в природата съществува тази животворна енергия, която можем да възприемем. Затуй трябва да имаме обич към природата. И затуй трябва да имаме обич към всичките хора. Най-първо, към всички ония хора, които са здрави, ще имаш отношение. Моралът е сега да имаш обич към всички хора. Най-първо ще имаш обич към всички ония хора, които са здрави, към природата, която най-първо има тази животворна сила. Ще имаш обич към всички умни хора, не към глупавите, но към умните хора, понеже те имат в себе си тази животворна сила. Ще имаш обич към добрите хора, понеже те имат в сърцето си тази животворна сила. Ще имаш обич към всички здрави хора, понеже те имат в себе си тази животворна сила. Туй е първото положение: кои трябва да обичаме. Второто положение е към болните. Ние трябва да бъдем здрави. То е отношението на здравите хора към тях. Болните трябва да обичат здравите, то не е моралът за болните. Моралът за добрите хора, за здравите, за умните е те да обичат болните, в тях трябва да има желание да се приближат [до тези], които са със слабо телосложение, глупави, лоши и към всичките хора трябва да имат отношение. Казвам: В света съществуват два морала – единият положителен, другият – отрицателен. Аз го наричам: на положителната добрина и на отрицателната добрина; на болните се дължи отрицателната добрина. Болният човек е отрицателен, той трябва да мине към положителната добрина, трябва да бъде един положителен човек. Та казвам: Когато се казва, че трябва да обичаме, ако нямаш дарба, обичай всички умни хора. Ако не си морален, обичай всички добри хора. Ако не си много от здравите, обичай здравите хора. Едно практическо правило в живота, което всеки ден може да прилагате. Да имате микроскопическо правило: Не търсете да съжалявате за онова, [което нямате], но после, като забогатеете, на тях, [неразвитите] може да им дадете същото правило. Болният не трябва да уповава на болния. Глупавият не трябва да уповава на глупавия, на умния трябва да уповава. Добрият не трябва да уповава на злия, на добрия трябва да уповава. Та силата ви в какво седи? Умният човек е силен! Добрият човек е силен. Здравият човек е силен. Силните хора са умни, добри и здрави. Те ще оправят света. Те ще създадат правила. Ако вие останете глупави, болни и лоши, законите, които създадете, и те ще мязат на вас. Каквито са хората, такива ще бъдат и законите. Сега, във вас седят разни понятия за нещата. По някой път вие чакате гениални хора, вие сте пасивни. Ще дойдат някои гении, ще се родят, те са родени вече. Какво ще ми разправят, умните хора са родени вече. Вие чакате да дойдат. Кои ще дойдат за бъдеще? То е заблуждение. Бъдещето за тебе е сега, когато се пробуди твоето съзнание. Ако не [е] пробудено съзнанието ти, за бъдеще не чакай, ти не трябва да чакаш някое друго бъдеще. Ако твоето съзнание се пробуди, твоето бъдеще е дошло. Не чакай, когато идеш в небето. Когато твоето съзнание се [е] пробудило, ти си в небето. Пробуденото съзнание вече привлича. –

„Няма условия сега“. Кои са условията? Условията в света са добрите хора. Умните хора са условия, здравите хора са условия за тебе. Защото у умните хора – в тях е едно разположение – да бъдеш умен като тях. Здравите хора, и те искат да бъдеш като тях, следователно, разположение имат. Това са условията. Вие сега мислите какви са условията. Вие мислите, че парите са условия. Оставете настрана, парите са резултат на умните хора, на здравите хора и на добрите хора. То е посторонен въпрос. А пък тия, трите правила, ако ги държите, може да се ползувате от тях много повече, отколкото, ако съберете всичкия морал в света. С този морал, който аз ви казвам, за десет години може да свършите толкова работа, колкото със сегашния ваш морал за хиляда години. Хиляда години ви трябват, за да добиете онова, което ще добиете за десет години с морала на добрите, на умните и на здравите. Десет години ви трябват, а според вашия морал, който сега имате, хиляда години ви трябват. Разликата е важна. Нямам нищо против този морал, ако сте от търпеливите, хиляда години ви трябват. За да постигнете сегашните ваши идеали, хиляда години ви трябват, за да постигнете това, което желаете, а с новия морал ви трябват десет години. Кое ще предпочетете? Може да предпочетете десет години, но не искате да работите. Като дойде, не искате да работите. Тия хора ще ги намерите, добрите. Считай, че ти си един от тях. Вие сега постъпвате като сегашните владици. Той благославя в името на Христа, а себе си има предвид. Христос е само параван. Казва: „Каквото аз ви казвам“ и каквото Христос каже чрез него. Той казва: „Каквото казва владиката да бъде казано, каквото каже да бъде“. Казва: „Аз вярвам в Христа“. Какво вярваш? И тогава, в турско време, избягали българите та нямало поп. Една българка отишла при един ходжа, да щ кръсти детето. Той не знае как. Най-после му дошло на ум. Казва: „Не зная, но ще се помъча да го кръстя като попа“. Как кръщават? Взел един купел, донесли един котел с топла вода; ходжата хваща детето, потапя го три пъти и казва: „Както попът казва, така да бъде“. Три пъти потапя детето в купела, и три пъти повтаря тия думи. Та на едни от вас, които питате как, казвам: Ще вземете вашето дете, ще го турите в купела и ще кажете: „Както Учителят казва“. Нали е практично? „Както попът казва“. По-голяма практичност няма. Питам сега: Ако един поп те кръсти и ако един ходжа те кръсти, каква е разликата? Попът е свързан с по-дълго време, хиляда години се изискват, ходжата в десет години ще свърши. [В] този морал той трябва да ви чете молитви на водата. Тя, водата няма нужда от четене. И без молитва има сила. Водата, и без да чете попът, пак има сила. Четенето на попа е съвсем друго. Водата, и като чете попът и като не чете, тя си е вода. Не че като щ чете попът, ще дойде сила. То е заблуждение. Молитви да му четеш, имат сила – и връзката, която се прави [също]. Вие се много колебаете и после, много философствувате. Вие казвате тъй: „Как е възможно млад човек да живее един добър живот“. Че вие, ако като млади не можете да живеете,

като стар човек съвсем ще го загазите. Защото, ако при голямото богатство не можеш да направиш едно добро, кога ще го направиш? Когато си един бедняк, какво ще направиш? Нищо няма да направиш. Кога можеш да направиш едно добро? Когато си умен, когато си глупав не можеш да [го] направиш. Трябва да бъдеш умен, трябва да бъдеш добър, трябва да бъдеш здрав. Тия три неща са необходими, те трябва да предшествуват. Умът, сърцето и волята са проводници на големите блага.

Много е говорено, повече съм говорил – 25 минути. Тогава, вижте какво ще ви кажа: Аз трябваше само един час да ви говоря, а съм говорил един час и половина. Аз ли да понеса глобата, какво ще кажете? Половин час от времето съм ви дал повече. Какво ще правите? Трябва да ми платите половината час. Или вие ще кажете: „Ти ще платиш глоба, понеже от времето ни взе повече“. Та казвам: Кой на кого да плаща сега? Половин час [е] говорено повече, отколкото трябва. Един час и половина съм говорил. Не точно.

Така, какво запомнихте? Какво остана в ума ви? Имате У, направете едно уравнение. В математиката имате X, У и Z. Направете три уравнения.

Ха да попеете сега. Ако ми попеете, нищо няма да ви взема. Един концерт ще ми дадете за половината час. Изпейте: „Аз смея да кажа“. /Изпяха всички песента./ Когато пеете, трябва да знаете, че когато вземете правилно един тон, той е на физическото поле. Тонът трябва да има отглас и в ума, и в сърцето. [Тогава] тонът е органически, пък има и психически тонове. Кога[то] един тон има механически, органически и психически качества, тогава тонът е правилен. Добрите певци, добрите свирци знаят това. Всяка мисъл, която има отношение към добрите, към умните и към здравите хора, тя е правилна. Всяко чувство, което има отношение към здравите, към добрите и към умните, то е правилно. Един тон, ако няма отглас в органическия свят и в психическия, той не е правилен. Може механически да бъде музикален. Не е въпрос за механическа музикалност. Всеки трябва да бъде музикален. В какво седи механическият тон? /Учителят свири на цигулка един тон./ Това е механически. /Учителят свири./ Трябва да дадете контраст най-първо. Та докато пеете механически, във вас ще има дразнене. /Учителят изсвирва на цигулката механически тонове и органически./ То са състояния, които минават. Винаги трябва да имате контраст. Всяко състояние, което имате, трябва да го смените. Може да сте болен, сменете състоянието и ще бъдете здрав. Ако не можете да го смените, ще се образува болезнено състояние. Веднага ще запеете тихо. Представете си, един пианист свири на пианото. Акомпанира или с терци, или с кварти, ще имаш един или друг резултат в музиката. Между ДО и МИ е терца, между ДО и ФА – кварта. Ако вземете ДО и ФА, в природата

се създава съдържанието на нещата. ФА е хубавата храна, с която може да се нахраните. МИ е начинът, по който може да се нахраните. ФА е хубавата, здравословна храна. Силата, [СОЛ], в дадения случай е правилното храносмилане. Това, което можете да извадите от храната, то е силата. ЛА е вече постигнатият резултат. СИ е благото, едно голямо благо на Божията воля. Защото МИ и СИ в мажорната гама са пътища, които свързват с другия свят. Полутонието е врата. Две полутония имате в гамата: едната врата, през която влизате в духовния свят, другата – през която излизате. В мажорната гама между МИ и ФА се влиза в другия свят. От другия свят може да се слезе само между СИ и ДО. То са отворени пътища. Ще пеете ЛА за храносмилането. Да бъдете добри, ще пеете МИ. За да бъде храната добре оформена, приготвена, ще пеете СОЛ. Храносмилането е правилно. ЛА отделя соковете. СИ е вече постижение. Така вече музиката има смисъл. /Учителят пее ДО./ Сега този тон е правилен, с няколко трептения е по-висок от камертона. Кой е по-правилен, цигулката ли взема [правилно] или аз вземам? „Живот, движение, красота, доброта“. /Пее Учителят./ Какъв тон ще дадете на „смелост“? Смелият вече има движение. Какъв тон има страхливият? В страхливия има полутонове. /Учителят показва ДО диез./ Той иска да излезе, как ще излезе? Вземи РЕ и ще излезеш. Щом вземеш ДО диез, то е страхливият. Който пее РЕ, иска да излезе. Който пее РЕ бемол, и той е страхлив. Щом вземеш РЕ, казваш: „Какво ще ме е страх“. Бемол [щом] вземеш, то е страхливият. [И] ДО диез е на страхливите хора, а на силните хора са целите тонове. Хората, които се колебаят, с полутоние минават. Мажорната гама е за здравите хора. Съществуват само две гами. За слабите много са гамите. Двадесет и осем гами са те. [В]се са начини как да минете. Слабите в света са повече, отколкото силните. Най-първо съзнаваш, че си слаб. Ти си мислиш, че си силен, когато си слаб. После, от страхливия до смелостта колко се изисква? Половин тон щом повишиш, смел си вече. ДО диез, половината тон е причината на слабия човек. Още половин тон като вземеш, работата е свършена. Ти си се спрял на полутонието. Като вземеш [цял тон], работата е свършена. Какво ти костува да станеш смел човек? Взел си ДО диез, вземи РЕ чисто. Всяка несигурна мисъл е полутоние. Когато се колебаеш, същото е. Имаш една мисъл, дали е полутоние или не? Вземи цял тон, мисълта е права. Не че е лоша, тя е хубава. В музиката тия, хубавите песни някой път са изразителни, не всякога. Всеки един полутон подразбира един цял тон.

Божият Дух носи всичките блага на живота.

10. Лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 29.X.1935 год., петък, 5 ч. с., София – Изгрев

1935_12_01 Огънят на пречистването. Едно добро
утринно слово

ОГЪНЯТ НА ПРЕЧИСТВАНЕТО. ЕДНО ДОБРО

1 декември 1935 г.,
5 ч сутринта.
(Студеничко, скреж. Звездно небе.)
Нарядът.
3-та глава от Евангелието на Иоана.
„В начало бе Словото"
Едно обикновено състояние на духовния живот, което аз наричам ревматично състояние. Един мускулен ревматизъм има, който скова краката на хората, да не могат да се движат. Като рече да се подвижи, боли го. Крак го боли, ръката го боли, навсякъде, та не смее да се помръдне. Той е подложен на известни правила. И като рече да се върти, особени, класически маниери има – маниери на ревматизъм. И пита: „По кой начин да се мръдна? Как да мисля?" Ревматизъм. Ти имаш ревматизъм – всичките правила ще ги спазваш. Ако го нямаш, ще се въртиш тъй, както искаш. Та, сега считат: както искаш. Не може както искаш, но тъй, както ревматизмът иска. Ревматизма създадохме ние, а онова, здравословното състояние е от Бога.

Та сега, ще гледате да се освободите от вашия ревматизъм, от мускулния ревматизъм. Аз го наричам класически ревматизъм на движението. То е етикеция в мисълта, етикеция на чувствата: тъй да седи човек, човек седи, размишлява какви ще бъдат резултатите. Какви ще бъдат резултатите? Ако аз полея един човек с чиста вода, здравословно е. Само дето капне една чиста капка вода, тя носи живот без разлика. Всякога чистата вода носи благословение. А калната вода, дето капне, влошеви работата. Там въпросът е друг. Там остават лекета. Ако мислиш чисто, няма да мислиш за никакви правила. Мисли и не бой се! „Ама, какво ще стане?" Ти говори истината, дето падне, то ще изникне. Не мисли за последствията. „Ама какво ще стане?" Ни най-малко няма какво да мислиш. Ако словото ти не носи Божественото, трябва да мислиш. Щом имаш класически ревматизъм, ще бъдеш внимателен, как да се помръднеш, навсякъде. Някой път ще кажат ръката си да носиш така – класически. Ще ходиш и ще помръдваш едната страна, едната ръка, а другата ръка ще държиш тъй, права, спусната.

Сега, туй е външното, но ще знаете: едно скование има. Тогава всичките обичате да говорите някой път за недъзите на хората. Аз наричам: туй е класически ревматизъм. Ти обичаш погрешките на един. Но той като

дойде, ще ти покаже, че има някои свои погрешки, или за погрешките на други хора. Питам: Ако човек се занимава с погрешките на другите хора, какво печели? Всякога петниш ума си. Ти като мислиш за всякое зло или за някой лош образ, цапаш ума си. Ти мислиш Петко, Драган, Стоян какво прави в стаята си. Аз ще ти кажа какво прави. Две неща може да прави. Ако е при касата на някой богаташ и има класически ревматизъм и касата е отворена, той ще гледа по кой начин сега да привлече парите в джеба си. И след като ги привлече, ще търси начин да се извини. Ще цитира стихове, че светът тъй е направен, че Бог тъй е дал. Но работата е, че парите в тази форма Господ не ги е създал, те не са круши, не са ябълки, те са от човеците. Следователно само може да крадеш човешкото.

А знаете ли какво значи кражба? Като извадите „кр", „ра" е Слънцето. А „к" – забулиш Слънцето, да престане да свети. То е кражба. „К"-то махни, ще остане „ра". Интересно е, вземете на български един слог и на английски – може да имат точно две противоположни значения. На българина му кажи „син", той ще му трепне сърцето: неговият възлюблен син; но ако кажеш „син" на англичанина, то той казва „грях, престъпление". (sin (англ.) – грях; my (англ.) – мой) Ако му кажеш: „май син" – „моят грях"; защото твоят син за англичанина е грях. Имат същото произношение. И колко трябва да се чистят сloговете. Кой е прав? Англичаните произнасят другояче и ние произнасяме [другояче]. Значи, нашите синове са английските грехове. Та, кой е на правата страна? Та, и на английски и „сън" еднакво се произнася. Той казва: „май сън" (sun (англ.) – слънце) е Слънцето, а на български „сън" значи да спиш. Българинът казва: „сънят ми" и англичанинът казва: „сън". Казва: „сън" – твоето спане е твоята почивка. И „син" е неговият възлюблен, чадото му. Е, питам: как са произнасяли имената? Тия съвпадения сега, кой е на правата страна? Аз мисля, че англичаните са на правата страна. Човек, на когото му върви, е на правата страна; а човек, на когото не му върви, е на кривата страна. Който може да ходи, е на правата страна, а който не може да ходи, е на кривата страна. На когото работите са оплетени, е на кривата страна, а на когото работите не са оплетени, е на правата страна. Понеже английските работи не са оплетени, са по-малко оплетени, на правата страна са, а нашите, български работи са оплетени повече – на кривата страна са.

Казва: Кой е на правата страна? Всякога, когато твоят ум е смутен, когато твоето сърце е смутено и твоята воля е ограничена, ти си на кривата страна. Безразлично е дали причините произтичат от тебе или не. Каквито и да са причините, правило е: когато твоят ум е свободен, сърцето ти – свободно, и постъпките ти – свободни, ти си на правата страна. Дали е в тебе посторонно или по рождение, както и да е. Но вие искате да знаете

какво нещо е свобода. Свободата съдържа едно качество на ума. Когато е свободен, умът може да мисли. Да си свободен, умът трябва да мисли. За да си свободен, сърцето трябва да чувствува, не болезнено. И за да си свободен, трябва да знаеш как да постъпваш. Ако мислиш право, ако чувствуваш право, ако постъпваш право, ти си свободен.

Сега, свободата не принадлежи на нашия триизмерен свят. Тя няма три измерения. Някой казва: „Аз едно време бях свободен." Не, тя не е минала свобода. „Ама, за бъдеще ще бъдем свободни." И за бъдеще няма свобода. Свободата е в настоящето. А настоящето няма измерение. То не принадлежи към настоящия свят. Настоящето, това е вечността, това е безграничният свят. Ние търсим живота на физическото поле; търсим и знанието на физическото поле. На физическото поле ни живот има, ни знание има, ни свобода има. А вие го търсите тук. На физическото поле има само страдание и противоречие, нищо повече. Спънки има от единия край до другия край. Щом се намерите при големите спънки, тогава се намирате на физическото поле. И тогава, този свят е даден като задача, да се справите с мъчнотиите. На умния човек знанието му е потребно, [за] да се справи със страданието на физическия свят. Мъчнотиите на физическия свят, задачи са това.

Не се спирайте сега защо е така. Всеки, който е постъпил в училището, там трябва да се стегне да учи. Училището не е място за мързеливите; не е и място за охолните, то е място за учение. Учение трябва. Ще се стегнете, да учите. То не е и място и за щастие. Някой търси в училището щастие. Щастието няма там да го намерите. Онзи на Земята е щастлив, [който] намери това, което е изгубил. Или, когато вие намерите това, което сте загубили, ще бъдете щастливи. Докато не го намерите, как ще бъдете щастливи?

Ако вие сте изгубили ключа на живота, вие се намирате в едно трудно положение. Например, ако вие влезете в тези класически здания, че като отвориш някоя врата, вие трябва да извадите ключа, да го турите в джеба си; защото, ако оставите ключа на вратата отвън и бутнете вратата, после никой не може да ви отвори. Като отключиш вратата, ще извадиш ключа, ще го туриш в джеба си; не го ли извадиш и бутнеш вратата, ти сам си затваряш работата и сам се осъждаш на смърт.

Вие искате да влезете в живота и да оставите ключа си отвънка и като влезете вътре, да затворите вратата – и мислите, че може да имате свобода. Вие сами се самоосъждате. Вие идвате в живота и искате други да ви ръководят – като вас хора, които са дошли, които са загазили. Мислите ли, че ако богатият остави сиромахът да го ръководи, че неговите работи ще

прокопсат? Не. Мислите ли, че ако здравият почне да ходи по ума на болния, че той тъй постъпи по него? И той ще страда като него. Има известни състояния, всички трябва да ги изучавате. Всички искате да бъдете обични на Бога. Мислите ли, че на Бога Му са благоприятни всичките наши прегрешения, лоши мисли, чувства, които ги правим; мислите ли, че може да бъдем почитани така? Ни най-малко, Бог няма благоволение към това. Той се отдалечава от всичките ония охкания, които имаме тук, на Земята. Той не иска нищо да знае за тях. Мислите ли, че ако вие седите и ровите праха, че Господ се интересува какво ровите там? Той не се интересува. Целия ден може да ровите, че сте изгубили нещо.

Знаете ли защо кокошките ровят? И кокошката и сега все рови. Кокошките са били земледелци, едно време като са сели житото, та сега го търсят по праха. Та умрели преждевременно, не чакали да израсте. И постоянно търсят, казват: „Туй, което заровихме, търсим го." И кокошката все разравя; и хиляди години може да разравят. Но питам: кокошката, след като разравя хиляди семена, какво ще добие? Нищо. Да допуснем, че вие знаете всичките погрешки на хората, да допуснем, че вие сте ясновидец и представете си, че знаете всичко. Какво ще добиете най-после?

И кое е по-хубаво: да знаете ли как се правят погрешки, престъпления, или да знаете как се изправят престъпления? Че тогава, де ви е знанието, ако вие не може да изправите една ваша погрешка? Къде ви е знанието тогава? Ако вие седите да рисувате и после не знаете как да рисувате, изопачите и носа не сте нарисували както трябва, изопачили сте го, като някое кукувиче яйце, и на устата дадете криви линии, като някое петало, питам: кой е крив?

Вие се извинявате, че не сте даровит. Не, не, не става така. Въпросът не седи в дарбата на човека. Всички хора са създадени; щом ти си дошъл да учиш, ти си създаден – имаш дарба. Така не се говори. И ако ти не рисуваш, кажи: „Ленив съм малко, не съм работил", а не казвай, че „Не съм даровит." „Даровит съм, но не съм работил. Умен съм, но умни работи не казвам. Добър съм, но добро не правя. Обичам истината, но прикривам я с лъжата." Тъй си кажи. Ама ти ще кажеш, че „ние имаме наследени черти от дядо си и баба си." Такива извинения няма. Е, хубаво, да допуснем, ти имаш една наследена черта от дядо си, от баба си; знаеш, че е от дядо ти, от баба ти. Какво те ползува, че от дядо ти останала? Ако можеш да изправиш от дядо си тази черта, която е останала в тебе, ти си умен човек. Ти си доста силен човек, постегнал си се, придобил си нещо. Ако не можеш да изправиш нещо, това показва една слабост; ти си един човек, осъден на робство. И докато не изправиш тази погрешка, не можеш да се освободиш от тази слабост. Казвате: „Ама трябва да чакаме някой да ни

освободи.“ Представете си, че някой казва така. Ако вие свържете едно куче с въже, и кучето прегриже въжето и се освобождава. Но свързвате един кон, той си седи. Та, конят може да има връзки, да седи с въжето; кучето няма да има връзки, то се освобождава. Кой е на правата страна? Кучето е на правата страна. „Зъби – казва – Господ ми е дал, ще прегрижа това въже.“

Сега може би във вас, вие ще кажете тъй: „Че, ние толкова погрешки сме поправяли.“ Похвалявам ви за поправените погрешки. Ама за непоправените погрешки, какво ще ви кажа, я ми кажете? Да, за поправените погрешки похвалявам ви, 6 ви тургам, но който има още непоправени, какво да направя? Да ви извиня ли? А, не, и да ви извиня, ще ви направя едно зло. Как ще ви извиня? С извинение работа не става. И казвате вие: „Извинение няма ли?“ Има извинение. Извинението се проявява само тогава, когато ти изправиш една своя погрешка. Тогава вече извинение има, но ако не изправиш една погрешка, никакво извинение няма. Ама слабост има, това, онова. Бе, зная го това, имам го предвид. Дядо ти мога да извиня, че го направи, но ти си поставен тъй, че не можеш да бъдеш извинен от последствията на погрешката, не мога да те извиня.

Сега трябва да мислите. Някой път погрешки има в словото – там кривите тълкувания. Аз не съм за буквоядството, да кажем, човек може всичко да направи. Ако ти нямаш никаква дарба и кажа, че всичко можеш да направиш, тогава трябва да лъжем. Не. Щом нямаш никаква дарба, тогава нямаме никаква отговорност. Но щом имаш дарба, одарил те Господ – ума, сърцето ти и волята ти, тогава ти си отговорен за дарбите, които имаш. Сега, другата страна. Казваш: „Как да направим нещата?“ Стига да имаш дарба, работата лесно става.

Та казвам: За поправените погрешки, то е вашият успех, който имате, а за непоправените погрешки, то са възможностите, защото зад всяка една погрешка седи една велика добродетел. И всяка една погрешка е едно препятствие, за да се яви една велика добродетел, която трябва да дойде у човека. Трябва да знаете едно: злото има временен характер, то е ограничено, а доброто е безгранично, то не е от този свят. Следователно доброто е всесилно, неограничено, а силата на злото е ограничена. Злото всякога ще отслабва, а доброто се усилва. Колкото минава времето, то се усилва, то става по-силно.

Всичките добродетели, това са безгранични дарби и качества, които човек трябва да има. А всичките наследени лоши черти, те са от временен характер и колкото времето минава, те ще отслабнат, ще изгубят своята сила. Злото само по себе си губи силата в света. Едно време злото е било

по-силно, сега е станало по-слабо. Едно време доброто повидимому е било по-слабо, сега се усилва и колкото времето минава, доброто става по-силно. Но доброто е извънка времето. И времето работи за доброто. Безвремието работи за доброто, извън времето – вечността работи за доброто, а за злото работи само времето. Затуй доброто има двама помощници: и времето работи за доброто, и вечността, а за злото работи само времето. Вечността не работи за злото. Злото няма отношение към вечността.

Сега аз ви говоря за тия работи, понеже се спъват умовете ви с обикновени неща. Вие се спъвате най-първо с яденето, какво ще ядете, да не умрете гладни. Или се спъвате, че пари нямате. Това са от временен характер – и яденето, и парите са от временен характер. Те са временни неща, те спадат към категорията на злото. Яденето е едно зло за тебе, при него ти можеш да направиш една пакост и за себе си, и за другите; и при парите можеш да направиш зло за себе си и на другите. Всички временни неща са опасни. Трябва да бъдете положителни, много умни. Като ядеш и не внимаваш, можеш да се задавиш и да свършиш. А за яденето може да си толкова гладен, че за него може да удавиш един човек, може да го убиеш, за да му вземеш яденето.

Както един англичанин тръгва със своя слуга, отиват на разходка в Швейцария. Той си опекъл едно пиле и го турил в чантата си. Турил си и една бутилка вино, та като се качва горе на планината, да си хапне. Англичаните не са много скромни в яденето. Англичанинът яде по всичките правила – по три пъти яде месо. Сутрин ще има бифтек, значи пържола такава, хубава, на обяд – прасе, а вечерно време – кълцано месо. Така англичаните кълцаното месо вечерно време го ядат, а българинът на обяд ще има кюфтета, а англичаните, като останало месото, че няма какво да го правят, те ще направят кюфтета. И отиват двамата на планината. Но на господаря му припада нещо – слабо сърце и престава да диша. Слугата, като го поглежда, казва: „Господарят отиде, умря, но нека се наям аз." Отваря той чантата, изважда месото и почва да яде. Изважда и бутилката. Като се понапил малко, поразвеселил се малко, казва: „Чакай да побутам малко господаря." Почнал да го бута по врата, мачкал го – съживил го. Като станал господарят, казва: „Ти защо изяде пилето и защо изпи виното?" Той се уплашва от това и умира. Господарят оживява, а слугата умира.

Ако ти си онзи слуга, който ядеш кокошката и пиеш виното, като оживее господарят ти, ти ще идеш на негово място – ти ще умреш. А кой е господарят? Господарят е доброто. Щом дойде доброто, непременно слугата ще отиде. А слугата е злото у човека. Злото е слуга. И като дойде

господарят – доброто, при слугата, злото ще умре. Кой е вашият слуга? Злото. А кой е вашият господар? Доброто. А вие в дадения случай какво сте? Следователно слугата трябва да стане ученик, само тогава може да изправи своите погрешки.

Сега, аз уподобявам. И злото служи на доброто. Искам да ви наведа на онази мисъл, но и да ви дам превод. Как трябва да се живее, то е най-голямото изкуство, което човек може да добие на Земята – да се научи човек да живее. Той най-първо трябва да изучи законите на човешката мисъл, как трябва да мисли във всеки даден случай. И да знае как да чувствува. Не да се кара, но във всеки случай да знае да регулира сърцето си. И после, да знае как да постъпва.

И това е задачата на всички праведни, светии, гениални хора. Това е един стар стремеж – да знае човек как да мисли, да чувствува и в даден случай да знаеш как да постъпиш. Тия отношения имат отношения не към земния живот, но към небесния. Ние трябва да живеем, понеже ние сме предмет на един по-висш свят – и нас на Земята ни изучават тъй, както ние изучаваме буболечиците. Ние сме предмет на Невидимия свят, тъй както са предмет растенията. Всеки един предмет, всяко растение, колкото едно растение дава по-хубави плодове и по-зелени са листата му, толкова повече се интересуват от него. А като видиш едно дърво изсъхнало, ти не се интересуваш вече от него. Та, и Невидимият свят се интересува не [от] сухите дървета. Ти може да си едно хубаво сухо дърво – нищо не значи, ще намерят някое място, за гориво го бива.

Сега, това са сравнения, за да ви дам известна светлина. По някой път вие сте подложени на някои болезнени състояния, които ги наричат неврастения, казват: „Неврастеник е той.“ Какво значи неврастеник? Че лошо ли е човек да бъде неврастеник? Отлично нещо е. Та той трябва да бъде неврастеник, нерви трябва да има, за да мисли. Защото чрез нервите ще мислиш.

На Земята, ако нямаш нерви, ако не си неврастеник, ако не употребяваш своята енергия да мисли, а туриш енергията си да се занимава умът със сърцето [ти], ти ще забъркаш работите. Умът трябва да се занимава със себе си, а не със сърцето. А когато умът се занимава със сърцето, ти [не] мислиш, а постоянно чувствуваш какво работи сърцето. Сърцето има съвсем друга функция. На сърцето е дадена една функция постоянно да дава всичките Божии благословения, които идат от другия свят – всички трябва да минат през сърцето. Аз вземам едно подобие.

Вземете сърцето, което не може без тялото – каква функция изпълнява? То

си има четири камери, физиологически донякъде е правилно разделено, но сърцето има още друг ред функции, които не са описани. Сърцето най-първо изпраща артериалната кръв по цялото тяло, значи постоянно дава, изпраща каквото иде отгоре. Каквото са му дали, всичко туй изпраща по тялото – и навсякъде ядат и пият. После, друго качество има сърцето: че като дойде венозната кръв при него, то я изпраща в дробовете; дробовете са място за изгаряне, място на аутодафе, за пречистване на венозната кръв. То е горящият огън. Дробовете, това са олтарът, това са всесъжжения, по 20 приношения има на всяка минута. Ти като приемеш една вдишка и на минутата по 20, огън е това, всесъжжения – трябва да се пречисти. И после да изпратите кръвта по цялото тяло. Като казвам: трябва да дишате дълбоко, аз разбирам: на вашия свещен олтар огънят трябва да гори и вашите чувства трябва да се пречистят. Някои, които изучават физиологически сърцето – няма никакво приложение. Те казват, то механически се свивало, стискало. Тогава имате едно много обикновено обяснение за нещата. И след като изучавате, казвате: „Какво ме интересува, че тупало сърцето или че биело така?“ Тогава и тази работа: какво има, че имаш дробове? Казваш: те са, за да приеме човек въздуха. Не, тази работа не е така ти само да приемаш въздуха. Този въздух, който влиза в дробовете, поддържа горението – на живота. Във всеки човек се поддържа животът, той е горивото за човека. Огънят се поддържа, а на този, Свещения огън се пречистват всичките неща: твоите мисли, желания и постъпки. Всичко туй трябва да мине през този огън.

Но човек има не само едно сърце. Сега, ако ви говоря за другото сърце, съвсем ще объркате работите. Но в туй сърце вътре има и друго сърце. Вие мислите, че човек има само едно тяло, а пък учените хора, тъй наречените окултисти, казват, че човек има в туй тяло още 7 тела вътре. Та, в туй тяло, което е видимо, има още 7 тела. Единствено ние виждаме външното тяло, но туй тяло е емблема, образец на ония тела, те са възможности за бъдеще. Значи ония тела чакат своето време. Един ден, когато човек започне да живее с другите тела, той ще прояви други качества, способности. Някои хора живеят само с едно тяло – те са животни. И второто тяло в човека е едва донякъде развито. А пък в човека засега са събрани 3 тела. Той живее във физическото тяло, живее в духовното тяло, живее и в умственото тяло. А той още не е влязъл в причинното си тяло. Едва някои велики, гениални умове са в четвъртото тяло. Мъдреци ги наричат, философи. А след туй имат и други две тела, дето великите Учители, боговете живеят.

Та казвам: Пред вас седи едно велико училище за изучаване на самите вас. Често евангелистите казват: „Велико и страшно сме създадени“ и казват: „Чудно и страшно е създаден човекът.“ Той цитира стиха: „чудно и страшно“. А туй, чудното трябва да изгние. Че, къде му е тогава чудото?

Няма никакво чудо. Чудното и страшното в света е онова, което нищо не е в състояние да го разруши, то си остава при всичките условия на живота!

Та казвам: В последния стих на тази глава казва така: (33) „Който приеме свидетелството Негово, запечатал е, че Бог е истинен." Сега аз виждам, че като ви говоря така, в умовете на някои от вас влиза една мисъл, като че не сте способни ученици. Не е въпросът за способни и неспособни. И някой път не гледам дали една тема е хубаво написана – аз не съм за външната хубост. Хубостта е един външен израз. За мене една тема вярна ли е, разкрива ли тя истината – това е важното. В една тема, която ти развиваш, вложена ли е истината. Щом е истината там, естествена красота има вече и стил има, всичко туй го има. Те казват за някого: „Отличен стил има." Дето няма истина, никакъв стил няма. Ама, казва, отличен стил има, речта му е красива. Не може една реч да бъде красива, нито да има отличен стил, ако там няма истината. Една реч, в която няма истина, в нея може да има опияняване, хората може да са опиянени – аз не говоря за реч, дето хората са пияни и дето хората не мислят. Една мисъл, която внася светлина, да видим благата, които Бог е внесъл в онова пробуждане, поощрение, там седи силата на мисълта, като се внесе светлина. Вие сте се обезсърчили – като се погледнете в огледалото, казвате: „Стар човек съм. Какво ще правиш? Светът е тръгнал така. Младите вече са тръгнали по друг път, те не ни слушат." Ти какво се занимаваш с младите, ти от кои си, мислиш, че си много стар. Това е първото заблуждение, че си много стар. Мислиш, че много знаеш. Е, какво знаеш? Ще ми разправяш за хорото, как си играл едно време при момите. Това е забавление. Или ще ми разправяш как си се борил на хорището с пехливаните. Това е упражнение. Или ще ми разправяш как си ял агънца. Това е да угождаваш на себе си. Играл си на хорото при момите, борил си се с някого. С кого? С вятъра. Че си победил Ивана, Драгана, Стояна – някой Дан Колов. Този Колов, българският, колко дига? Ще дигне, 110, 120, хайде – 200 килограма. Но като му туриш 400–500 килограма, Дан Колов ще клекне. Че, де е онзи пехливанин, да хване Земята с едната ръка и да я подигне? Де е българският Дан Колов, който може да подигне Земята? Че, аз гледах, тук като беше Дан Колов, на всички им трепереше сърцето, всички искаха да бъдат като Дан Колов. Но ще видите, че на Дан Колов ушите му са деформирани от борба, и вратът, и носът е деформиран от борба. И Дан Колов, с такъв дебел врат него го очаква апоплексия, нищо повече. Всичките пехливани, борци еднакво по този начин умират – както онзи Петров, казват: умря човекът. Такова нещо го очаква. Ала Петров – такъв голям пехливанин. Та, не е благо дебелият врат. Вие ще цитирате, че дебел бил вратът на вълка, защото сам си вършил работите. Че как няма да стане дебел вратът му? Целия ден всичките кражби той все на врата си ги носи. Като открадне една овца, тури я на врата, носи я, задебелее вратът му. Всичките работи сам ги носи

все с врата си.

Сега искам да не се отдалечим от въпроса. Но онова, което трябва да научите, е важно. Аз не ви препоръчвам дебелите вратове, не ви препоръчвам и широките носове. Препоръчвам ви една отлична мисъл. Като имаш известни препятствия в живота си, или някоя мъчнотия, веднага да умееш да бъдеш прозорлив, да видиш как може да се разреши. Имаш една мъчнотия на сърцето си – да знаеш как да я разрешиш. Имаш една мъчнотия в живота си – да знаеш как да постъпиш. Че това е цяла наука, да знаеш как да постъпваш. Не пред хората да знаеш как да постъпваш, но пред Бога. Бог те наблюдава как ще постъпиш. Той обича онези, правите линии. Като ни гледа, Той ни наблюдава, ума ни наблюдава и сърцето ни наблюдава. Но Той обича хубавите прави линии. И Господ гледа каква линия ще направите. Още като се помръдне човек, знае какво ще направи и как ще се помръдне. В ставането и в помръдването, в начина на действието знае какво ще направя. И ако аз не зная как да взема една линия... Я вижте онзи, който ще се бие, каква поза взима? Я вижте онзи, който ще се качи, какво прави? Изведнъж ще си свие лицето. Вижте онзи мъж, който влиза вкъщи, намислил е да набие жена си, какво прави? Казва: „Слушай, кой ти позволи да ходиш из пазаря и да имаш там рандеву, ти мене пита ли?“ Удари я. Питам: Мъжът взел жена си да я бие ли? Да я повика, да каже: „Миличка, слушай, туй, което днес направи, Господ твоите линии не одобрява.“ Днес нарисува една картина и изложението, което ще дадеш в Невидимия свят, на Небето ще кажат: „Голям простак е този!“

И туй е едната страна. Но казвам: Защо, като видиш един човек, който има една погрешка, ти трябва да се смееш? Всяка погрешка може да се изправи. И любовта върши известни престъпления. Вижте един човек, с ножа си удари едного, втори, трети, но единия удари в кълката, другия – в ръката и ги остави, онзи падне, започва да тече кръв. Какво трябва да правиш? Най-[първо,] не бързай да кажеш, че може да изтече кръвта. Въпросът не е там. Този човек, който е мушнат, има повече кръв, отколкото му трябва. А този е дошъл да му пусне малко кръв. Сега, най-първо, докато изтече кръвта, трябва да мисля какво да направя с него, как да го превържа и как да се отнеса с него. И след като мисля добре, ще се приближа при него и ще му направя превръзките, ще му кажа: „Няма нищо, това е за твое добро. Тия работи стават, неразбрани работи, но гледай да извадиш добра поука.“ Нали трябва да има нещо криво у тебе. Ако ти беше човек на любовта, щяха ли да те надупчат? Казал си на този човек някоя лоша дума или закачил си жена му, или закачил си дъщеря му, или имаш да му даваш нещо, не си платил, или по негов адрес си писал нещо лошо във вестниците и изведнъж този човек може да дойде да

те надупчи и да ти каже: „Ти трябва да знаеш какво трябва да правиш.“ В себе си ще кажа: „Чакай да не направя друга погрешка, защото и мене могат да набучат.“ Като му тече кръвта, аз търся моите погрешки. И като ги намеря, казвам: „Благодаря на Бога.“ Превържа го и дам този съвет. Казвам: „Ако слушаш моя съвет и ако го изпълниш, отсега нататък никога няма да те набучват.“

Че, ония нещастия, които вас ви сполетяват, има си причини. Мислите, че сте светии и праведници. Ако страдате като светия, страдате за греховете на другите, а пък ако не сте светия и страдате, вие страдате за своите грехове. Та какво има? Ако аз страдам като един светия или като един Учител за греховете на хората, казвам: такава е Волята Божия – за да им помогна, трябва да страдам. Пък ако страдам за моите грехове, какво има да се смущавам или да се възмущавам? В единия и другия случай аз страдам, за да изкупя своите грехове или да изкупя греховете на хората. И в единия, и в другия случай не мога да кажа: „Защо Господ ми даде това?“ Защото аз съм дошъл да свърша тази работа тъй, както е благоугодно на Бога. А в единия и [в] другия случай трябва да я свърша. Само че разликата седи в това, че в единия случай имам онова широко, велико съзнание за Божия план, който Бог е вложил в живота, [за това] защо хората трябва да страдат тъй. А във втория случай имам едно ограничено разбиране – страдам само за себе си. И него като разбера, тогава в мене се явява желанието да се изправя, защото във всяко едно желание, като страдам за своите грехове, ще правя по-малко погрешки, за да намаля страданието си за бъдеще. Следователно в единия случай като страдам, в единия случай ще се науча да страдам по-малко, да правя по-малко погрешки. А за хората като страдам, ще ги науча, че като дойда, не само да страдам за хората – та тъй да ги изкупя. Не, всеки човек за едното страдание да избегне, ще го науча да не греши, ще кажа: „Слушай, аз ти изплащам сега дълговете, но ти втори път няма да правиш тия дългове.“ Та, ти ще страдаш заради тях, но ще научиш тия хора. Защото ако не ги научиш, ще се намериш пак в трудно положение.

Това е, което Христос направи. Иска да научи хората да не грешат. И Христос казва на сегашния свят: „Втори път като дойда, няма да нося страданията ви.“ Христос няма да страда. Първия път иде милостта, прощението, а сега иде огънят. Сега като дойде Христос, ще те опърли, Той ще те постави на аутодафе, на огън ще те постави, нищо повече. И ако има нещо в тебе здраво, ще остане; ако не, всичко туй ще се махне. Ако си злато, ще се пречистиш, ако [не] си злато, ще изгориш и въглен ще остане от тебе.

Та казвам сега: Какво очаквате? Да живеете 100 години, какво ви очаква?

Смисълът на живота не е тук. При сегашните условия както живеем, животът няма смисъл. Вчера ми разправяха една приказка. Седи една млада госпожица, сестра, при мене, и тя научила нещо. Катерицата била пощаджия на царя на животните. И най-после, като извършила много честно своята длъжност, той ѝ дал една стая с орехи, да има какво да яде. Той като я пенсионирал, дал ѝ това. Но зъбите на катерицата били опадали – тя има два зъба, с които пробива ореха и изважда ядките. И като я пенсионирал лъвът, тази отлична пощаджийка катерица, дал ѝ една стая с орехи, да си яде, и тя казва: „Защо не бяха по-рано тия орехи?“ Защо ви са благата на катерицата, когато вашите зъби изпадаха? Защо ви са орехите, защо ви е богатството, когато туй богатство не може да го използувате?

Сега, какъв е законът? Защо изпадаха зъбите на катерицата? Защото лъжеше, нищо повече. Защо ние изгубваме смисъла на живота? Защото от единия до другия край ние не сме справедливи спрямо себе си и спрямо другите. Щом направим една погрешка, ние изведнъж туряме всичката вина на Господа, казваме: „Господ защо направи този свят така? Не можеше ли другояче?“ Все същото поведение от толкова хиляди години. Ние не сме се изменили. Адам като го хвана, Господ казва: „Защо взе от плодовете на това дърво?“ Адам казва: „Тази жена, която ми даде, тя не е била такава, на свят, аз мислех, че нещо ще стане, но тя била много глупава. В беля ме тури.“ Нищо не му казва Господ, отива при жената и казва: „Защо направи това?“ Тя казва: „Господи, нали знаеш, тия животни Ти ги направи – ако те не бяха, аз нямаше да съгреша.“ Пак нищо не ѝ казва на нея. Отива при змията, хваща я, казва (тя е най-умната от всички): „По корема си ще се влечеш и пръст ще ядеш.“ То, ще ви кажа какво нещо е пръст. И човекът е направен от пръст, нали така казва Писанието? Следователно с човешко месо ще се храни. Тъй, смъртта, това е змията, която постоянно се храни с пръст. И човешкото тяло е направено от пръст. И на тази змия Господ ѝ казва: „По корем ще се влечеш и пръст ще ти бъде храна.“ Туй е месоядството. Месоядството е пръстта, която ядете. А главната храна – с плод се хранеше човекът, преди да беше съгрешил. Плодната храна, с която трябва да се храни човек, показва едно състояние, преди да е съгрешил човекът. А пък нас ни препоръчват вегетарианството. То е едно преходно състояние. Най-първо листата трябва да ядете, най-първо – вегетарианството, за да се излекувате от греха, защото казва: „Листата на туй дърво са за излекуване на народите.“ Вегетарианството е метод за лекуване. Те са все листа за лекуване на известни недъзи, докато дойдете до истинската храна на плодовете. Или, другояче казано: най-хубавите мисли, които човек може да има, това са най-хубавите плодове; най-хубавите чувства, които човек може да произведе в сърцето, това са плодовете, с които човек в бъдеще трябва да се храни. И ако човек не може

да мисли правилно и не може да чувствува правилно, той отвън не може да се храни правилно – той не може да разбира Словото Божие. И голям успех не може да има в света. Временен успех може да има, но временният успех ще бъде както успехът на катерицата – цяла стая с орехи, но понеже няма да има зъби да яде, тия орехи ще бъдат за другите, а не за нея.

И тогава казва стихът: „Който приеме свидетелството Негово, запечатал е, че Бог е истинен." А щом Бог е истинен, в туй схващане седи нашата свобода. За нас Бог е образец на всичко онова, към което ние се стремим. Това е Бог в нас. В туй, невидимото, което не знаем, към което се стремим, то е Бог в нас. То е истинският процес, към който ние се стремим. Ние го схващаме като един идеал – то е Бог, към Който ние имаме стремеж. Към това, съвършеното, ние всякога имаме стремеж. Дали го знаем или не, то е друг [въпрос]. Там е нашето избавление.

Сега вие седите и сте неспокойни. Тъй сте неспокойни, като [че] ще се тегли някоя лотария и вие имате билет и сте неспокойни. Безпокоите се дали ще ви падне най-голямата печалба. Но представете си, че имате една лотария, в която се теглят билети дали ще влезете в някой концерт или не. Представете си, че има три места: първо място, второ място и трето място. Един изтегля първо място, вторият – второ място и най-после, третото място сте вие. Питам сега: според мене, ако е в музикална зала, аз бих избрал третото място. Първите места не са толкова хубави – там, до свирците, и певецът кряска много. Според мене третото място е най-хубаво. Какво има, че е първо място, второ или трето място? Аз на второ място въобще не обичам да сядам. Някой път, без да искам, и аз имам един билет даден, който в света е второ място. На мене са дали числото 29. Като събереш 2 и 9 и още като ги събереш: 1 и 1, с туй 2 постоянно имам работа. То е едно нещастно число. И досега не съм му намерил място. Където и да го туря, все ще ви създаде нещо неприятно, все си е недоволно, нищо не мога да му угодя. Мърморица е числото 2 до немай-къде. Каквото и да направя, то е недоволно. Някой път се усмихна. Все намира погрешка, че не съм го турил на място, че достатъчно уважение не съм му дал, че това било, онова било. Дошъл съм до едно място вече, намерил съм слабата страна на 2-те, казвам: „Слушай, ти си много красива мома, ще те оженя. Сега дете ще имаш." – „Тъй ли? Хубаво." Сега числото 2 очаква да се ожени един ден. (Смях.)

Сега ще ви наведа на една истина. Смехът е всякога един признак за неща, които повидимому не могат да станат, а неща, които ще станат. Защото и Сара, като ѝ каза Бог, че тя ще роди дете, тя се усмихна, казва: „Не беше на млади години, та сега, като съм на 80 и толкова години." И позасмя се. Но туй стана. Туй, на което се смееш, то ще стане. Туй, на което се присмиваш,

то ще стане. Туй да го знаеш. Ти се смееш на една реалност, която има да стане. И туй, на което не се смееш, там ще го загазиш. Щом не се смееш, значи ще загазиш. Или, другояче казано: числото 2 всякога показва един начин – когато ние се намираме в една мъчнотия да мислим, да чувствуваме и да постъпваме, то е числото 2. И щом не знаеш как да решиш, то е числото 2. Не знаеш как да мислиш – числото 2. Както и да постъпваш – казваш: „Не мога да си помогна." И все трябва да го кажеш сега. Но по какъв начин трябва да го кажеш? Но щастие трябва да [...] числото 2. Числото 3 е щастието. 3, 3, 3. „Две"-те може да го примириш, като го събереш с 3. Само 3-те е в състояние да задоволи 2-те. „Две"-те има особена симпатия към числото 3. Там като дойде, то е вече Сатурн. „Две"-те е Сатурново число. Той е толкова недоволен от живота, че само като види Венера – този, недоволният бог в света, като види лицето на Венера, неговото лице взема по-друг вид, гледа по-другояче. Той никому не вярва, никому кредит не дава, но като види Венера, поусмихва се и като дойде там, изменя си мнението, казва: „Все-таки, и при всички лоши условия на всички неща в живота, има едно добро и туй добро го виждам у нея. Тя не е като другите." И като дойде той там, малко му става весело.

Има едно добро в света. Кое е това? Това е любовта. Като дойдеш там, и най-недоволният който е в живота си, като дойде до любовта, човек казва: „Има едно добро в света!" А туй добро е любовта.

И сега, и на вас желая да имате едно добро и нека бъде това любовта!

Сега, разберете: Всичко онова, което ви говорих, не го изнасяйте отвън. За мъже, за жени ни най-малко не го казвам. В себе си ще разбираш, със своя ум, със своето сърце, със своята душа и дух. Това разбирам. А не го считайте отвън за мъже и жени – ще паднете в една погрешка. Трябва да имаме всякога едно правилно разбиране за нещата.

Станете сега.

Божият Дух носи всичките блага на живота. (Три пъти.)

6 ч 9 мин

(Гимнастически упражнения.)

11-о неделно утринно слово,
държано от Учителя

на 1.XII.1935 г., 5 ч сутринта,
София – Изгрев

1935_12_01 Иди повикай мъжа си
неделна беседа

ИДИ ПОВИКАЙ МЪЖА СИ!

Отче наш.
„Бог е Любов“.
Ще прочета Евангелие от Йоана 4 глава от 1–17 стих.
„Духът Божий“.
Ще говоря върху последните думи върху 16 стих: „Иди повикай мъжа си!“ Ако е въпрос за женената жена, ще ѝ се каже: Иди повикай мъжа си. Ако е за детето, за сина, ще му се каже: Иди повикай баща си. Ако е за дъщерята, ще ѝ се каже: Иди повикай майка си! Ако е за ученика, ще му се каже: Иди повикай учителя си! Ако е за слугата, ще му се каже, иди повикай господаря си! Всеки има да вика някой по-голям авторитет. В български език под думата мъж се разбира човек, който е силен, който е глава на една жена. В стария език под мъж се разбира същество, което е господар на своята мисъл. Мъж е този, който знае да извиква своята мисъл на време. Ние живеем в една особена епоха във всяко отношение. Сегашните учени хора изнасят един интересен факт. Преди милиони години, преди 500 милиони години, именно от гледището на тези учени, земята е била в разтопено състояние. По-рядката материя е била на повърхността. Понеже земята тогава се е движила много бързо около своята ос, денят е бил три часа. Това, което сега изминава за 24 часа, тогава е изминавало за 3 часа. В това бързо движение на земята луната се е откъснала от нея и изхвръкнала, и се образувала сегашната месечина. Това е една научна теория за образуването на сегашната месечина.

Простият човек ще каже: Що ни интересува нас въпроса, че месечината се е откъснала от земята преди толкова милиони години? Това не е моя работа. Наистина ходенето не е за умрелите хора. Да разправяш на един умрял човек за ходенето, за движението, това е безпредметно за него. Когато говорим за движението, ние подразбираме живите хора. Знанието не е за невежите хора. Има хора, които са невежи, но те имат съзнание, имат желание да бъдат учени. Учението е предмет, към който трябва да се стремим. Нас ни трябва знание. Не е въпрос за обикновеното знание, но изобщо от много знание главата не боли. Мнозина си предполагат дали не ще дойде ден, когато не ще имаме нужда от знание. Дали ще дойде ден, когато няма да имаме нужда от знание – това е особено схващане. Ние схващаме материалния живот в три условия: Настояще, минало и бъдеще. Живот, който се обуславя от такова едно положение, е всякога ограничен. Каквото и да направите, той е ограничен, вие не сте господари на това положение. Човек, който има минало, който има настояще и който има

бъдеще, непременно е осъден да умре, щом има тия три положения в себе си – присъдата му е теглена. Когато и да е, който и да е, все ще бъде екзекутиран. Някого ще екзекутират след няколко деня или седмици, някой след месеци или години, но всеки все ще бъде екзекутиран един ден. – Все ще дойде присъдата му. Ние говорим за физическия свят, за физическия живот. Сега вие плачете – присъдата е изпълнена върху някое ваше дете или върху някоя ваша дъщеря, или върху вашия мъж: Все е изпълнена върху някое ваше дете или върху някоя ваша дъщеря, или върху вашия мъж: все е изпълнена върху някого и все сте недоволни. Кой ви осъжда, и кой ви екзекутира, не знаете. В края на краищата все ще ви изкарат виновни. Кой ви е осъдил, не знаете. Да има някой външен съдия специално, не знаете. Някой път има специален съд, осъждат го и го хващат. Осъждат го като престъпник и го поставят в затвор. Някои хора пък никой не ги съди, тях направо ги екзекутират.

Питам, де е онова разумното човешко начало? В човешкото разсъждение има единство. Всички онези неща, които произвеждат разединение в човешкия ум, не са разумни. Когато мислим, че един човек е по-прав, а друг по-крив, това са относителни неща. По отношение на възрастния човек, детето има много свои недъзи. Възрастният по отношение на стария, също така има много недъзи – това е от наше гледище. Питам: По какво се отличават детето, възрастният, старият и най-младият човек? Малко философски трябва да се погледне на въпроса. Каква разлика има между големия дъб, на сто, до 500 години и между малкото жълъдче? Жълъдчето е непроявен дъб още, но все-таки качества на дъба се съдържат и в него. Сегашната култура, която се отличава по степента на своето съзнание, по големия си успех, все-таки се намира в едно преходно положение. В нашата култура, в нашата епоха се създава нещо ново. В нашата епоха се създава една нова луна, досега нашата земя е била в една луна само, а сега вече се създава нова луна, с особена светлина. Учените хора намират, че месечината е мъртва. Те не знаят каква служба има, защо се е отделила от земята, защо е умряла. Според теорията за създаването на луната, има два възгледа: Едните считат, че земята е дъщеря на луната, а други считат, че земята е майка на луната. Ние няма да спорим върху тези възгледи, това е въпрос за учените хора. Каквото и да поддържат – дали земята е майка или дъщеря, това за нас е безразлично. И майка да е, и дъщеря да е, все луна е. За нас поне така е. Какво е предназначението на луната? От гледището на учените хора, от органическо гледище луната има съвсем друго предназначение. Предназначението на луната е съвсем не такова, каквото тя в същност има. Като се е отделила от земята, с това луната е намалила нейната скорост, да не се движи толкова бързо. Ако ние бихме се родили на земята в това време, когато тя се е движила толкова бързо, в три часа отгоре тя би ни изхвърлила вън от себе си, нямаше да

живеем спокойно. За да се уравновеси нейното движение, за се увеличи денят и за да се намали движението, и за да стане земята така достъпна за органическия живот, както е сега, при тези условия, трябвало е луната да се отдели по някакъв начин и да въздействува върху движението на земята. Това са научни положения. Второто положение, втората функция на месечината е, че всички онези нечистотии, които хората имат даже и най-престъпните им замисли и желания, луната ги е намалила 75 на сто. В това отношение тя поглъща нечистотиите на земята. Ако не беше луната, хората щяха да имат престъпления сто на сто, а сега луната поглъща 75 на сто от престъпленията им, а остава само 25 на сто. Като се създаде втора луна на земята, няма да има на земята никакви престъпления, хората ще бъдат свободни от престъпления. Когато дойде втората луна, тя съвършено ще уравновеси движението на земята. Сега вие считате, че числото 24 е щастливо число. То е създадено от две числа, от две и от четири. Двойката е нещастно число, а четворката, четирите е щастливо число. Като умножите две по две, получавате четири. Да знаете правилно да умножавате две по две, това значи да знаете как да превръщате злото в добро. Това е цяла алхимия. Имаш числото две, не знаеш какво да правиш. Трябва да го умножиш само на себе си. Като го умножиш само на себе си, ще получиш числото четири. Четирите дава насока на човешката фамилия.

„Иди повикай мъжа си!“ Този мъж, това е човешкият ум. Когато отиде при Господа, Той ви казва: Иди повикай ума си. Ти не може да отидеш при Господа, ти не може да влезеш в космоса, да разсъждаваш, ако не повикаш мъжа си. Без този ум, без мъжа, човек представя една разпусната жена. Умът го няма там. Тази жена, с която Христос разговарял при кладенеца, имала 5 мъжа – това представя чувствения живот. Това представя жена, която служи на своите чувства. Тя е като животно, което постоянно върти опашката си насам-натам. Сега схващайте право. На мене често са ми казвали, че жените въртят опашките си. Досега аз не съм видял никаква опашка на жените, но така ми казват, че си въртели опашките. Понеже съм учен човек, аз тълкувам това и казвам: Тази жена върти опашката си – това значи, тя служи на своите чувства, мъжът ѝ го няма. Като служи на чувствата си, тя си върти опашката, нищо повече. Аз намирам опашката на жената в нейните чувства. Който не знае да превежда нещата, ще отиде към теорията на Дарвина, според когото още отдавна опашката на човека е паднала. Според теорията на Дарвина опашката на жената е паднала и опашката на мъжа е паднала, още с развиване тежестта на мозъка и преместването му не отзад, както е било по-рано, но отпред. Центърът на тежестта в човека се е изменила. Когато центърът на тежестта в човека е бил отзад в мозъка, тогава той имал опашка, но когато минал напред и той почнал да мисли, нямал вече нужда

от опашка. На времето си опашката е била комендант, капелмайстор, тя дирижирала. Сега човек е останал без капелмайстор. Онези, които не мислят, капелмайсторът в тях е отзад, а които мислят, те нямат капелмайстор.

„Иди повикай мъжа си!“ Казвам: Тези условия, при които ние сега живеем, ще се изменят. Защо? Защото ние сме влезли в една епоха на промени във всяко отношение. Някой път ще се спра да ви говоря от мое становище какво нещо е държавата. Ще я опиша тъй, както е в същност. Някога трябва да се спра да ви опиша какво нещо е женитбата, какво нещо е семейството, какво представя обществената любов. Ще разгледам тези въпроси от съвсем ново гледище, нова светлина ще хвърля върху тях. Ще кажете, че върху тези въпроси не е времето дошло още. Понеже сегашният живот е преходен, то и хората не са установени. Няма установени възгледи в света. Глед са установените възгледи? Наскоро е излязла една книга на английски език. „Побратимяване всеобщо на всички религии“. Тя е голяма книга, около хиляда страници. Там е изложено мнението на всички представители на религиите, които присъствували на един конгрес. Всеки от тия представители е изложил въпрос от свое гледище. На този конгрес е говорил и един наш приятел, държал една реч, която била цели 46 страници, но те я напечатали само в 9 страници, съкратили я доста. Защо? Защото там били събрани около 300–400 души, представители на различните религии в света, и всички говорили по въпроса, та трябвало да се напечатат речите на всички говорители. На всички речите били съкратени по на девет страници. Този приятел мяза на онзи турски ходжа, който бил голям любител на пари, че давал ги под големи лихви. Като се разчул, идва по едно време при него един умен банкер и му казва: Защо държиш парите си заровени в земята? Какво да ги правя? Дай ги на мене, аз ще ти дам лихви сто на сто. – Колко искаш? – Дай ми 500 000 лева. Турчинът му дал 500 000 лева. В продължение на шест месеца банкерът редовно плащал лихвите. Като минали шест месеца, ходжата го запитал: Ами майката на парите? – Е, майката я остави. Следователно, всички блага, които ще ви се дадат от хората, ще бъдат само половината от онова, което някога вие сте дали. Те ще изядат половината, а другата половина ще ви дадат. Като ги запитате: Де е цялото, те ще ви отговорят: Оставете тази работа настрана, не питайте за нея. Питам: При такова състояние може ли да има едно разумно разрешение на всички въпроси от органически, психически, обществен и политически характер? В политическия живот сега не може да се говори за политика. Двама италианци искали да посветят една своя книга на английския писател Бернард Шоу, на Шекспир и на още един английски виден писател, обаче, Бернард Шоу им казал: Аз съм англичанин и не искам да имам такава привилегия. Щом изключвате всички останали английски писатели,

изхвърлете и мене. Аз съм англичанин и не мога да се откажа от своя народ. Питам тогава: Ако един англичанин не иска да се откаже от своя народ, трябва ли ние, хората, да се откажем от разумното в себе си? Трябва ли да се откажем от човечеството? Какъв е произходът на човека? Чудни са хората, когато искат да ни убедят, че човек е произлязъл от маймуна или от някакво животно изобщо. Най-голямата философия седи в това да ти се докаже, че човек е произлязъл от една малка клетка, от една малка животинка, която си въртяла опашката. Аз и на това правя превод. Когато ми доказват как е направена моята къща, аз имам предвид от какъв материал е направена, как е построена, какви майстори са я правили, но когато дойдат да ми обясняват моя разумен произход, че съм създаден, както е създадена моята къща, тук не съм съгласен. Човек не е съграден така, както е съградена неговата къща. Човешката душа не е произлязла така, както е произлязла неговата къща, или както човешкото тяло е произлязло. И в Писанието е казано, че човекът е направен от пръст. Преводът не е прав. Може би учените, които са обяснявали този въпрос, за да не съблазняват хората, като малките деца, те са направили този превод, като им казват, че човек бил направен от пръст. Това не е човекът. Казва се в Писанието, че Бог вдъхнал в човека дихание на живот. От този момент човек почнал да чувствува, в него се пробудило съзнанието. Вдъхнал в носа жива душа, т. е. това се отнасяло за момента. Сегашният момент е още по-важен от тогавашния. Сегашната епоха е по-важна от онази, когато Господ е създал човек в рая. Сегашният момент е много по-важен от миналия. За онази епоха, когато Господ е създал Адама, първия човек от пръст, Той е трябвало скъпо да плати за него. Този човек направи такава погрешка, че Господ трябваше да изпрати своя любим син да стане жертва, за да изкупи човечеството. Христос е дошъл да изкупи погрешката на миналото човечество, което не е знаело как да употреби своето съзнание. Първите хора направиха погрешка по незнание етикециите на яденето. Защо е създаден мъжът, защо е създадена жената и защо е създадена змията? Според законите на невидимия свят, или според законите на един висш свят, Адам и Ева първи трябвало да поканят един гост в рая. Този гост, когото първите човеци поканили в рая, бил господин Змиорков. Те му приготвили нещо хубаво, според всичките правила на рая, както трябвало да го поканят. Тогава Адам останал у дома си да приготовлява за угощението на госта, а изпратил другарката си Ева с госта да го разведе из рая да му покаже всичките забележителни места, да види какви хубави неща е направил Господ. Като се спрели пред дървото за познаване на доброто и на злото, гостът запитал Ева: Какво е това дърво? – Мене ми се вижда някак особено. – Да, особено е, но от него Господ ни забрани да ядем. Не трябва да го бутаме. – Че как така може да ви забранява? Мене ми се вижда, че е много хубаво дърво. Тъй както виждам плодовете му, виждат ми се много хубави. И започнал той да развива своята философия.

Обаче, в рая обичаят бил такъв, че когато трябвало да се опита някой плод, първо гостът трябвало да го опита, а после домакините. Гостът казал на Ева: Опитай този плод, да видим какво щастие носи в себе си. Ева направила първата погрешка: Тя опитала плода първа, без да каже на госта, че по правилата на рая той пръв трябва да го опита. Гостът продължил: Такива у нас има много. Те правят човека гениален, равен на Бога. Тя трябваше да каже на госта: Пръв опитайте вие от този плод, да ни покажете как се яде, защото ние не сме яли от него, не го познаваме. Същевременно тя трябваше да извика мъжа си, с него да се посъветва по въпроса. Обаче, без да повика мъжа си, без да си припомни правилото на рая, тя вкуси от забранения плод и даде после на Адама да яде. И Адам вкусил от плода, без да я запита: Ти даде ли първо на госта да яде от този плод: Като дошъл Господ при тях, Той ги наказал. Той повикал първо Адама и го запитал: Кой ви даде от това дърво да ядете? Нали ви казах, че не трябва да ядете от него? Адам казал: Жена ми ми даде. Тя ми го донесе, да ядем от него. Адам казал: Другарката ми Ева, като се разхождала с госта из рая, видяла, че плодовете на това дърво са хубави, вкусила от тях и после и на мене даде да ги опитам. Бог нищо не му каза; Той извикал Ева и я попитал: Кой ти даде от плодовете на това дърво? Тя казала: Като се разхождах с гостенина из рая, той ми каза, че такива дървета, като това, имали много в рая, и плодовете му били много вкусни. Ти накара ли го да яде от плодовете на това дърво? – Не го накарах. Тогава Бог казал на Адама: Ти ми поиска една помощница и аз ти дадох такава. Обаче ти не се погрижи да ѝ дадеш първото правило, че когато дойде някой гост, първо трябва да опита той плодовете, а после вие да ги опитате. Понеже ти не направи това, затова земята ще бъде проклета заради тебе – много ще работиш, много ще се потиш, а малко ще печелиш. После се обърнал към Ева и казал: Понеже ти не изпълни първото правило на рая, не даде първо гостът да опита плодовете, а после ти да ядеш, с болезни ще раждаш. Каквото заченеш, с болезни ще раждаш и за да видиш какво произлиза от лошите работи. После и на змията казал: Понеже ти влезе в странноприемницата и си послужи с измама, излъга, като наруши първото правило в рая, не опита първо ти плода, а даде на домакините да ядат и ги изкуси, затова ти ще се влачиш по корем и с пръст ще се храниш. Ти наруши първия етикет в рая. Сегашните хора почти изцяло нарушават този закон.

Казвам: Щом ви дойде гост, накарайте го първо той да опита от плодовете, които вие не познавате. Когато ви дават някаква храна, не яжте от нея, докато други преди вас не са я опитали. Казвате: Ами еди-кой си лекар, еди-кой си учен казва това и това. – Оставете лекарите, оставете учените хора. Не уповавай на това, което другите могат да ти кажат. Защо? Защото като умираш, никой не може да ти помогне. Даже и до най-ближните да

се отнася, пак не уповавайте на тях, докато сами не познавате известно положение. Когато дойдете да умирате и ближните ви не ще могат да ви помогнат. Ближният ти няма да умре заради тебе, ти ще умреш. След това, колкото и да плачат заради тебе, те няма да ти помогнат. Следователно, трябва да знаеш, че при умирането никой не може да ти помогне. Ти трябва да бъдеш господар на себе си и да поемеш всичката отговорност на нещата върху себе си, в своите мисли, в своите чувства и в своите постъпки. Защото от твоите мисли, от твоите чувства и от твоите постъпки зависи твоето минало, твоето настояще и твоето бъдеще. От тебе зависи какво ще бъдеш в бъдещия живот. Казвате: Има ли духовен живот? Има ли физически живот? Има и физически живот, живот на гъстата материя. Има и духовен живот – живот на сърцето, на чувствата. Има и умствен живот, в който сега ние живеем. Има един живот, който е извън времето и пространството – причинният свят, в който се разрешават всички противоречия, в които сега хората живеят. Има един свят, в който, ако бихте отишли, бихте намерили лек за всички ваши недъзи, болести и страдания, и нещастия. Но колцина могат да се домогнат до този свят? Малцина могат да се домогнат. Този свят е наречен свят на безсмъртието. Безсмъртието е училище, в което като влезете, ще научите законите на този свят, към който се стремите. Ако човек не може да влезе в света и в законите на безсмъртието, т. е. ако не може да научи, да придобие новото знание, то той нищо не е разбрал. Не е въпросът на (да) мисли, че като умре, всичко ще научи. Не, той трябва да научи всичко това на земята. Земният живот е велико училище. Науката във всички свои отрасли, във всичко това, което сега става на земята, всичко е потребно за човека. Няма нито един отрасъл, нито едно явление в живота, което да не е употребено и използувано за човека. Всичко е употребено за човека. Вие можете да кажете, че всичко не е потребно на човека във физическия живот, в практическия живот, който той минава на земята. Ако мислите така, вие се лъжете. Или ако кажете, че това не е потребно на човека за обществения или за религиозния му живот, вие пак се лъжете. Вие не разбирате живота. Всичко ви е потребно – и общественият живот, и политиката – всичко е потребно на човека. Това е начин за живот. Общественият живот е широк живот. Политическият живот е широк, в него има ред отношения, които трябва да се спазват. Никой в света не живее за себе си. Вашата философия мяза като на Настрадин Ходжа, който казва: Като умре жена ми, с нейната смърт половината свят се свършва. Като умра аз, целият свят се свършва. Питам: Нима като умре един човек, светът изчезва и престава да съществува? Следователно като умрете и вие, всички хора ще си живеят със своите стремежи. Причината на нашата преждевременна смърт се дължи на нашите неразбирания на живота. Хората не разбират отношенията, които съществуват помежду им.

Сега аз не искам да ви морализирам; какво разбирам под думата морализиране? Аз не искам да ви накарам насила да станете добри. Преди всичко това е невъзможно. Добротата е един вечен принцип. За да бъде добър, човек трябва да бъде абсолютно свободен. И човек е свободен, но той не знае как да използува своята свобода. Че е свободен човек, това подразбира, че му са дадени условия за свобода в самия него. Веднъж има ум, сърце, воля, той има свобода. Свободата, това е великият смисъл. Човек не може да бъде човек, ако не е свободен; човек не може да бъде човек, ако не може да мисли; човек не може да бъде човек, ако не обича. Защото Любовта ражда живота. Мъдростта ражда знанието и светлината, а Истината ражда свободата. Ако нямаш Любов, ти не можеш да живееш. Ако нямаш Мъдрост, ти не можеш да имаш знание и светлина; ако нямаш Истина, ти не можеш да бъдеш свободен. Това са твърдения, но нещата трябва да се доказват. За да се докажат някои неща, нужно е най-малко един час. Има неща, които на вас могат да се докажат в няколко секунди. Как ще се докажат: Например, казвам ви: Не бутайте огъня! Защо да не го бутаме? – Не го бутайте, защото ще се изгорите, ще изгорите пръстите си. – Докажи ни това? Добре, дръж тогава пръстите си нагоре. Запалвам една клечка кибрит и я докосвам до пръстите ви; вие веднага подскачате. Казвам: Ако една клечка кибрит може да ви обгори и да подскочите, колко повече ще се изгорите от огъня. Затова ви казвам: Не туряйте пръстите си на огъня! – Ами какво да правим? Турете един азбест. Следователно, за да мислиш правилно, за да бъдеш неуязвим, ти трябва да намериш едно вещество, подобно на азбеста, което никога да не изгаря. Човешката мисъл трябва да има един матрис, да има нещо пробно, да е като златото, да не се окислява. Човек трябва да има устойчиви възгледи. Човешката мисъл трябва да бъде нанизана като маниста. Човек трябва да се интересува от всичко. Нима от геология не трябва да се интересува? Нима от математика, от геометрия, от социалните науки не трябва да се интересува? Нима от изкуство, от художество, от музика не трябва да се интересува? От всичко трябва човек да се интересува. Нима от готвачество не трябва да се интересува човек? Ако вие бихте били един знатен готвач, за предпочитане е някъде да сте готвач, добре платен, отколкото да получавате някаква дребна заплата от 1500 лева. Знаете ли колко се плаща на готвача на английския крал? Този готвач е французин по произхождение. Този готвач е почтен, виден готвач. Ако един готвач знае как да сготви ядене на някой богат болен човек, това негово ядене ще струва хиляди левове, ако болният оздравее от него. Ако вие знаехте това изкуство да готвите по този начин, вие бихте лекували с готвенето. Ако имате ревматизъм, ще сготвите по един начин, ако имате невралгия, ще сготвите по друг начин; ако страдате от главоболие, ще ви сготвят съвсем друго ядене. Изобщо за различните болести ще се готви по различен начин. Няма болест, която да не може да се лекува с ядене. Някой казва, човек трябва да се въздържа от ядене. Има

смисъл човек да се въздържа от ядене, но от храни, които раждат различни болести. Има храни, които са несъвместими с човешкия организъм. В някои научни трактати има случаи, дето се препоръчват храни за един народ. Когато дойде въпрос за друг народ, за него се препоръчват друг род храни. Значи едни храни са добри за един народ, а несъвместими за друг. Всички народи се различават един от друг и по храната, която приемат. Преди години доказваха, че за да живее дълго време, човек трябва да се храни с месо, защото месото правило човека силен, смел и умен. Прави са тези хора. Всички месоядни животни са крайно досетливи, интелигентни, смели и свирепи. Тревопасните животни не им стига умът. Например лисицата е смела, хитра. Когато иска да си открадне една кокошка, тя ще влезе вътре в курника, през тавана даже ще си пробие път, но ще си хване една кокошка. Тя ще влезе вътре в курника, през тавана даже ще си пробие път, но ще си хване една кокошка. Дали ще може да излезе после вън от курника, това е въпрос. Важно е, че може да влезе в курника.

Сега като говоря по този начин, някои питат, нима ние имаме някакво знание? Това знание, което имате сега, е знание на малките деца. С това знание вие ни най-малко не сте готови да влезете в бъдещите условия на живота. Ако мислите, че (с) тези знания ще отидете далеч, вие се лъжете. Това е мъчна работа. То е все-таки, както някои обикновени пътници-екскурзианти искат с обикновените си приготовления, както за Витоша, да отидат на Хималаите. Ако мислите, че тия обикновени приготовления, които правите за Витоша, можете да отидете и на Хималаите, лъжете се. За там се изискват особени приготовления, особени предохранителни мерки. За Хималаите се изисква дълго време. Там с един ден работа не става. Там се изискват най-малко 4–5 седмици и дали ще постигнете целта си, това е въпрос още. Та като се говори по този начин, аз виждам една опасност за вас, защото нещата, фактите се изнасят общо. Вие мислите, че знаете много. Често аз съм правил изследвания, правил съм ред опити, да видя ще мога ли да предскажа какво ще бъде времето. Макар и да зная съчетанията в природата много добре, но все пак има известни изключения. От най-новите си наблюдения, които правя, виждам, че за да вали дъжд, трябва да имаме едно налягане от 600–700 километра по барометъра. Същевременно трябва да има едно увеличение на влагата от 60–70–80. Понякога съм забелязал, че и когато разширението на влагата не е толкова голямо, когато и налягането на барометъра не е толкова голямо, когато разширението на влагата е голямо, тогава и пермутациите на електричеството са големи, има общо разместване на въздушните пластове. И като изучавате човека, ще видите, че има известни органи, известни чувства, известни жлези, турени в него, като уреди, чрез които вие може да определите как трябва да мислите, как трябва да чувствувате, да разсъждавате и да действувате. Чрез тези органи вие може да

определите кога ще ви се случи някакво нещастие. Разправяше ми една госпожа, която сега е заминала за онзи свят, каква опитност на предчувствие имала при едно пътуване с мъжа си от Виена за Берлин. Тя не вярвала толкова в предчувствието, но се уверила тогава. Като се качили в трена, веднага тя изпитала голямо смущение в себе си, нещо силно я притискало, голямо стеснение. Чуди се коя може да бъде причината за това. Спомня си, че от дома си тръгнала много добре, разделили се добре с децата си, чуди се коя ще бъде причината за това голямо безпокойствие. Мъжът ѝ заспал, нямало с кого да сподели това тягостно вътрешно състояние. По едно време както тренът пътува, става едно голямо сътресение, от което всички куфари изпопадали на земята, един от куфарите ударил мъжа ѝ по главата, пътниците се блъснали един в друг. Каква била причината за това сътресение? Както пътувал тренът, случило се, че се ударил силно в един вагон, който останал точно на пътя, дето минавал техният трен. Този вагон се откъснал от експреса, който минавал преди няколко часа по същия път. Тогава техният трен спрял, докато дойде нов локомотив, който поел вагоните. Те трябвало на това място да прекарат цели два часа. Като тръгнали наново, тя се успокоила съвършено, всичката предишна тревога изчезнала. Питам: Кое е било онова, което ѝ притеснявало душата. Имало нещо, което я притеснявало. Вътре в нея нещо ѝ подсказвало, че ще (се) случи нещо, ще прекарат една малка катастрофа. Такава катастрофа се случила и в умствения свят едновременно. Често хората очакват някой да дойде да им предскаже какво има да им се случи отвън. И това е хубаво. Бог е дал предсказвачи, пророци, но не всякога тия предсказвачи са гадатели. В София има двама видни гадатели на кафе. Понеже човек само не може да си гадае, един ден двамата тръгнали за Витоша, там да пият кафе и да си гадаят. Те си взели джезветата, чашки за кафе, чисто хубаво, смляно кафе и тръгнали. Те искали да покажат кой от двамата по-добре пророкувал. Там си сварили кафе, пили и сменили чашките си, защото човек сам не може да си гледа. Сега решили да покажат изкуството си. Те искали да видят ще се сбъдне ли това, което ще си гадаят. Но всеки искал да му кажат нещо специално. Кое е специалното? Хайде след 3 месеца, 25 деня, 3 часа и пет минути ще ти се роди една дъщеря със сини очи. На петата си година тя ще прояви музикална дарба и ще бъде добра пианистка. Че това е предсказание. Ще видиш, ако не е вярно; ако не стане, не е вярно. Лесно е да гадае човек, но всички неща, които предсказва, трябва да станат. Вие сте майстори да предскажете онези неща, които не стават. Всеки може да предсказва по своите уреди. Вие не сте наблюдавали вашите уреди и по тях да предсказвате.

Христос казва на жената да отиде да повика мъжа си. Той ѝ казва, че ще ѝ даде жива вода. Каква е тази жива вода? Живата вода това е Христовото

знание. Това знание, тези вярвания, които имате, с тях нищо не можете да постигнете. „Иди повикай мъжа си!“ Този мъж, който досега си имала, и той не е твой мъж. Досега ти си имала 5 мъжа. С такива мъже работа не върви. И пак ѝ казва: „Иди повикай мъжа си!“ Тя отива да разкаже в града, че е видяла човек, който знае всичко. Много работи ще ви каже. Да не би Той да е Месия? Кой е Месия в света? Месия е онзи, който може да научи хората да мислят правилно, да прилагат своята мисъл. Месия е онзи, който може да научи хората на науката да не лъжат. Могат да създадат колкото искат теории, но съзнателни лъжи да няма. Всяко нещо да е обосновано на известни факти. После да няма никакво морализиране и в това морализиране да няма никаква задкулисност, да няма никакво самолюбие. Ние не можем съвсем да се отречем от света, но във всяко нещо да седи истината. Ние трябва да знаем, че благото, което ние искаме, искат го, искат го и всички останали хора. Щом сме на земята, трябва да знаем как да споделим благата, които имаме. Да допуснем, че вие сте едно общество, което ме слушате тук. Едновременно днес се държат хиляди други беседи в света. И за какво се говори във всички тия беседи? Навсякъде се говори все за подобрение на живота. Едни ще проповядват за икономическото подобрение на живота, други за политическото подобрение, трети – за общественото подобрение, четвърти за семейното подобрение на живота, пети за научното подобрение на живота, за подобрението на условията на живота и т. н. Условия има този живот. Пари ви трябват в този живот, те са необходими. Но преди всичко това са условия. В човека съществуват известни неща, които могат да му подсказват какво да направи. Бог днес говори на хората чрез тяхното сърце и чрез техния ум. В това отношение умът и сърцето му могат да предскажат, да подшушнат на човека какво да прави и какво има да му се случи. Обаче, Бог може да живее само в душата на човека. Ако имаш душа, Бог може да живее в твоята душа. Ако нямаш душа, Бог не може да живее в тебе. Казано е, че Бог пребъдва в сърцето на човека, на смирените. Аз бих превел този стих другояче: Бог живее само в онези хора, които имат души. Този превод е необходим, за да се избегне противоречието, което е поставено в Писанието. Понеже сърцето на човека е грешно, Бог не може да живее там, дето е грехът. По нямане на други думи, казват, че Бог живее в сърцата на смирените. Не, в душата живее Бог, а не в сърцето. Душата е чиста, а сърцето е опорочено. Следователно, Бог може да живее у нас само в душите ни. Това всички трябва да знаете. Който е без душа, той трябва да знае, че Бог не живее в него. А пък, за да може Бог да живее в душата на човека, той непременно трябва да има едно отлично сърце и един отличен ум. Това са слугите на Божественото в нас. Понякога ние седим и не знаем какво представяме, какво сме сами по себе си. Ти си човек, който имаш душа, в когото Бог трябва да живее. Това трябва да стане. И като знаеш това, ти не трябва да бъдеш един страхливец, като заек, само да подскачаш, но трябва да си

човек, който трябва правилно да мислиш. Казвате: Как ще се живее без пари? Как ще се живее сам? Какво значи да живееш сам, това значи да живееш с Божественото със себе си. Ако човек сам не може да живее, той нищо не знае. Възпитанието на човека трябва да започне със самотата. Ако човек сам не може да живее, той с никого не може да живее. Ако сам може да живее, с всички ще може да живее. Това е пробният камък. Ако можеш да живееш с Бога, ти с всичките хора ще можеш да живееш. Това значи сам да живееш. Да живееш сам, значи да живееш с Бога, Който пребъдва в твоята душа. Щом можеш да живееш с Него, с всички ще можеш да живееш. Понеже Божията Любов включва всичко. Ако не можеш да живееш с Бога, въпросът е свършен. Ако ти не обичаш майка си и баща си на земята и не можеш да живееш с тях, как ще можеш да живееш с другите хора? Ако не обичате майка си и баща си и не можете да живеете с тях, вие не можете да живеете и с другите хора. Досега аз не съм срещнал един човек, който да не обича майка си и баща си. Не съм срещнал един мъж, който да не обича една жена. Не съм срещнал една жена, която да не обича един мъж. Даже жената да е мъжемразка, все ще обича един мъж. И мъжът да е женомразец, все ще обича една жена. Другояче човек не би бил човек. Той все трябва да обича. Да обичаш, това е смисълът на живота. Единственият, който обича живота, трябва да знаете, това е майката. Майката, която обича своето дете, то е всичко заради нея. Оттам започва животът. Този, когото обичаме, той е подтикът, той е високият връх. Обичаният в живота, той е най-високият връх. Радвайте се, когато имате един, когото обичате. Казвате, че Яков обичал повече Йосифа, Адам обичал Исака. Всеки обича някого повече от другите. Вие ще кажете, че майката обича всичките си деца еднакво. Каквото и да казват майките, аз зная, че всяка майка има едно от децата си, което обича повече от другите, но това тя крие. Каквото и да казват, това е така. Аз съм наблюдавал какво правят някои майки в селата. Като вземе да дава на децата си хляб с масло, най-напред ще вземе една филия хляб, ще я намаже с малко масло и ще я даде на едно от децата си, което най-много обича тя ще му намаже една дебела филия най-малко с един пръст масло и ще му я даде. Ще кажете, може би, че така се е случило по-дебело маслото. Не, Любовта на майката към това дете е по-дебеличка. А на другите маслото е по-тъничко. Това са факти из всекидневния живот. Всички ваши материални отношения, всякаква ваша обхода в света се обуславя все от Любовта. Ти даваш на едно дете по-хубави дрехи, защото повече го обичаш. На друго даваш по-скъсани дрехи, защото по-малко го обичаш. Няма нищо лошо в това. Това е наука. Това е до степента на Любовта. Не е лошо, че сте дали някому хубава дреха. Ако друго някое дете утре стане център на повече Любов, и то ще има повече дрехи. Ако предизвикаш Любовта на другите хора, и ти ще имаш повече дрехи, повече шапки и обуща. Ако предизвикаш малко Любов, малко ще имаш. Ако предизвикаш много Любов, много ще имаш.

Значи от вас зависи. Любовта на Бога към нас се обуславя от степента на Любовта, която ние имаме към Него. Ние сме мярка на Божията Любов към нас. Божията Любов е капитал, мярка, с която ние си служим в живота. И от правилното обръщение на този капитал зависи и Любовта на Бога към нас. Любовта е стимул, от който започват всички други неща. Ти не можеш да бъдеш учен човек, ако нямаш Любов, при това ти не можеш да бъдеш свободен човек, ако нямаш Любов, ако не обичаш. Аз взимам знанието и свободата в широк смисъл. Свободен човек аз наричам този, който има Любов, който има и знание. Който обича, той е богат. Истинското богатство в света, това е Любовта. Истинската сила и мощ на човека, с които той може да се брани, това е знанието. А най-хубавото място, дето човек може да живее, това е истината. Адам живееше в рая, в най-хубавото място. Казвате рай, но какво е същинското име на рая? Той има едно специално име, което вие не знаете. Оттам Адам беше изпъден, понеже, не устоя на правилата в рая. Той се оказа непослушен, не изпълни Божиите заповеди. Бог го остави съвършено свободен в рая, не постави в постъпките му да го следи никакъв стражар. Той беше господар на положението, нямаше кой да го контролира в постъпките му. Това е мястото на истината, дето владее съвършена свобода. Като сгреши, тогава се яви Господ при него и го запита защо не спази правилата на рая? Защо не запази свободата, която имаше? Сега и вие трябва да изплащате тази първа грешка на първите хора. Сега и всеки от нас трябва да знае доколко може да спазва свободата, която му е дадена. И вие трябва да бъдете почтени и богати да имате Божията Любов. С какво можете да докажете това? Ако вие по 4–5 пъти на ден се молите, или ако по няколко пъти на седмицата се молите, какво доверие можете да имате? Вие трябва да имате определени възгледи за живота. Сега хората се запитват обича ли Господ. Когато някой ме запита дали го обичам, аз му казвам: Това е моя работа. – Ами ти какво мислиш, аз обичам ли те? – То е твоя работа. Дали обичам или не, това само аз го зная. Аз зная, че моят живот, че моят напредък, че моето щастие, всичко това зависи от моята Любов. Моето бъдеще се определя от Любовта, която аз показвам към всяко най-малко растение, към всяко насекомо или малко или голямо животно, към хората, вън от всякакъв закон. Любовта ми към всичко в света определя моето бъдеще. Това и аз зная, това и хората трябва да знаят. Не е въпросът какво хората мислят за мене. Но Любовта е мощната сила, която работи в мене, и определя целия ми живот и цялото мое бъдеще. Значи, аз съм, който създавам своето бъдеще. Казвате: Защо трябва да любим? Аз любя, защото създавам по този начин своето бъдеще. Че обичам някого, аз няма да му казвам, но спазвам всички онези правила, които Любовта изисква, защото тя прониква в цялото органическо царство, тя прониква в цялото битие. Няма място в целия живот, дето Любовта да не прониква. Там, дето Любовта прониква, всичко бъбли или гъмжи с живот в себе си. Всяко

нещо, в което има живот, показва, че там е проникнала Любовта. Няма нещо в света, което да е мъртво. Колкото нещо да е мъртво в повидимому, то все има живот в себе си. Ако днес дойде Христос в света, какво ще ви каже според вашето детинско схващане? Според това детинско схващане, вие чакате да дойде Христос и да ви тури едни от дясно, а други отляво и да каже: Елате, вие благословени деца мои! Не, това е въпрос на бъдещето. Вие очаквате такова нещо, което зависи от хиляди ваши съществувания. Оставете бъдещата присъда. Въпрос е, какво сега може да ви се даде, какво в настоящето може да получите. Важно е как сега ще живеете. Вие ще се претеглите и ще ви кажат: Елате вие при мене, благословени от Отца Моего! Елате, вие благословени, които сте живели по закона на Любовта. И наследете Царството Божие, понеже то е заради вас. А на онези, които не сте изпълнили закона на Любовта, ще каже: Идете далеч от Мене! – Какво ще стане с нас? – Когато и вие се научите да прилагате закона на Любовта, тогава и вие ще дойдете при Мене. Понеже още не сте го научили, идете далеч от Мене. Къде е несправедливостта тук? Ще кажете, че еди-кой си не заслужава да го обичате. Любовта не е до заслугата. Ти ще обичаш човека, понеже Бог живее в неговата душа. Ти ще обичаш Бога, понеже Бог живее в неговата душа. Ти ще обичаш Бога, понеже живее във всяка душа. Като обичаш Бога, ще спазваш Любовта и към своя ближен, и заради единството, което Бог внася. Ако не държиш Бога в ума си, ти ще повредиш сам на себе си. – Ама еди-кой си не заслужава Любов. – Всеки заслужава Любов. Всеки един, в когото живее Вечният, Безграничният, заслужава нашата Любов. Всеки, в когото живее Вечният, Безграничният, Който е създал света, заслужава нашата Любов, защото само Любовта внася онова, което осмисля живота. Тя е, която внася живот, тя е, която внася знание и светлина, тя е, която внася свобода. Следователно, човек се отличава по новото, което иде сега в света. Сега иде нова епоха, в която се създава нова месечина. Съгласно това Писанието казва: „Ето, създавам нова земя и ново небе, ново слънце и нова месечина.“ Не зная дали всички тия неща ги има в Писанието. Ако ги няма, аз си позволявам да ги вмъкна. Ако ме държат отговорен, аз съм съгласен, не се отказвам да отговарям. И затова казвам: В Писанието се казва, че ще създам ново небе, нова земя, ново слънце и нова месечина, и нови звезди. Елате, вие благословени от Бога, които сте излезли от Любовта и наследете Царството Божие. Слънцето, това е бъдещият обществен живот на хората. Месечината, това са бъдещите религии на света. Звездите, това са всички добри хора, всички учени от всички отрасли на науката, те ще бъдат тези плеяда звезди, които ще украсяват небето. Навсякъде ще говорят тези звезди. Небето пък това е Бог, в Когото ние живеем, и се движим. А пък аз съм човекът, който гледам всичко това и се радвам на онова, което Бог е създал.

„Иди повикай мъжа си!“

Благословен Господ Бог наш.

Тайна молитва.

11. неделна беседа от Учителя,
държана на 1 декември 1935 година
София, Изгрев

1935_12_06 Същественото
лекция пред специалния клас

СЪЩЕСТВЕНОТО

„Отче наш“
Имате ли тема? – /„Да“./ – Четете.
Чете се темата: „Съществената мисъл за всекиго едного от вас“.
Тогава, между две съществени идеи, коя е съществената? Сега, какво разбирате под думата „съществено“? Кое е същественото за болния човек? – /„Здравето“./ Хлябът не е ли съществен? Дишането не е ли съществено? Здравето е резултат от правилното хранене и правилното дишане. От какво произтича здравето? – /„[От] правилния живот“./ – За умния човек кое е същественото? За човека кое е същественото? Вие казвате, че на първо място е да мислим, да бъдем умни, то е същественото. Тогава, животът не е ли съществен? По какво се отличава един резултат? По какво се отличава същественото? Един от вас казва, че същественото е да бъде добър ученик. Да бъде добър ученик, това е резултат. Да вярваш в Бога, това е резултат. Да се храним добре, това е резултат. Има нещо, което те заставлява да се храниш. Кое е най-същественото, без което човек не може? Защото същественото трябва да определите в даден случай, не за през целия живот, кое е същественото. То не е същественото. За през целия живот да търсиш същественото, то не се мисли така. Какъв е целият живот? Целият живот не седи човек да живее осемдесет години. В дадения случай то е извън времето и пространството. В най-малкото време, [в] което ти не можеш без нещо. Има ли нещо, без което ти не можеш? Кое е онова, без което човек не може? – /„Без Бога“./ – Безверник си ти, как ще бъде то съществено за тебе? То са наши разсъждения. Най-същественото е онова, което не ти трябва. Щом съзнавате, че най-същественото е Бог, тогава не зная какво трябва да направите. – /„Да му служим“./ – Как? – /„Безкористно“./ – Да служи човек безкористно, с добро сърце, то са неща неопределени.

Общо не може да се определи, кое е най-същественото. Много работи има. Щом се домогнете до същественото, вие не можете да бъдете в това положение. Щом си ученик, ти не си при същественото, ти си при необходимото. Ти трябва да използуваш кое е същественото. Да кажем: Един се мъчи. Същественото е да се освободи. Той, след като се освободи, още не е при същественото. Коя е най-съществената мисъл? Да се освободите от всичко онова, което не ви трябва. По отрицателен път определяме същественото: да се освободим от всичко онова, което не ни трябва. То е същественото. Ти вярваш в Бога и се безпокоиш. Това съществено ли е? Кое те заставлява някой път да се съмняваш? Или ще

кажеш: „Еди-кое си е същественото“, но това, същественото, тебе те безпокои. Същественото в живота, то не може да безпокои човека. То вече дава смисъл на целия живот. Сега вие може да дадете сравнение и да кажете: „Кое е същественото?“ Всички вие казахте по един съществен резултат. Да учи човек, да вярва в Бога, то е резултат. Това са усилия. Но съществената мисъл е ключ. Тя е пробният камък. Същественото в живота е пробният камък. Ти, като имаш пробния камък – съществената мисъл, ти всичките мъчнотии ще разрешиш. Другите разсъждават и казват: „Няма какво да мисли човек“. Щом [така] мислиш, ти мислиш по принуждение. Кое е същественото за водата? Вие ще кажете: „Да тече“. Ако водата е замръзнала? Следователно, същественото в живота, който животните имат, и живота, който човек има, тия мисли, които сега имате, то още не е същественото, те са преходни състояния, не са същественото. Същественото вие го свързвате с необходимото. Същественото с какво го свързвате? Кои неща наричат съществени? Вие нямате една идея за същественото. Във вашия ум трябва да седи една съществена мисъл. Туй трябва да подразбирате в буквален смисъл – свободата във всяко отношение. Трябва да имате ключа, за да бъдете свободни. Свободата е вече резултат на нещата. Най-съществената мисъл е път или ключ, или сила; щом я имате, с нея навсякъде ще бъдете свободни. Пък как ще знаете съществената мисъл? Можеш ли да знаеш това, което не си опитал? Вие казвате: „Съществената мисъл“. – Може ли да говорите за неща, които не знаете?

Аз ще си позволя да ви кажа един пример. Човек има пет сетива, нали така? Представете си, че в един човек зрението е слабо, той не вижда, но въпреки това, той има други сетива, с тях си служи. Някъде си служи със слуха, с пипане, с мирис. Той се домогва до ценни неща, за знанието се намира път. Защото в зрението е движението. Той, без да има зрение, ходи, но не така правилно. После, можем да кажем: „Добре да мисли човек“. То е процес. Коя е съществената мисъл? При съществената мисъл вие няма вече какво да се оплаквате от живота. Има ли някой от вас, който да не се оплаква? По този начин на разсъждение идваме до едно противоречие. Може да кажете, че този начин е метафизически. Дотогава, докогато човек има препятствия в живота си, той не е намерил съществената мисъл. Той казва, че служи на Бога, и пак има противоречия. Пак не е намерил съществената мисъл. Или можем да кажем, че е учен човек, и пак има свои препятствия. Във всички неща има нещо, което му липсва. Донякъде, идеята за съществената мисъл можем да обясним със следното: Когато дяволът напуснал небето, той дошъл на земята. Искал да се покаже на Бога, че и той може да направи нещо, та направил един човек. Направил го, [но] не могъл да му даде душа. Този човек-автомат тръгнал подир него и му казва: „Дай ми душа“. Той върви и онзи вика:

„Дай ми душа!“ Цял ден вика подире му. Тръгнал дяволът до Бога. Той го преследва навсякъде. Тогава, туй, което вас ви преследва, какво е? Ако вие имате една съществена мисъл, която сте създали в себе си и [тя] ви гони, питам тогава: Какво сте направили? Ако тази идея така върви подир вас и хлопа ден и нощ, и казва: „Дай ми душа“, тогава, кое е същественото? Вие много материалистически [казвате] – „Да се служи на Бога“. Служенето, то е материалистическата идея. Вие по някой път свързвате добрия човек, доброто, с нещо материално. То е третостепенно. Ако вие сте на земята, може да направите добро, но ако не знаем [как], какво ще правим? Сега какво правите? Представете си, че сте в един свят, дето хората не са сиромаси, живеете в свят, дето всички хора имат, нямат нужда от нищо, какво ще правиш? Кое [е] същественото? Тогава ще се намерите в положението на човек, който напуснал земята и отишъл да живее в този, съвършения свят. Той мислел, че като иде между съвършените хора, ще си уреди работите. Като отишъл там, никой не му обръща внимание, всички си вървят. Чуди се, мисли, какво да направи, за да му обърнат внимание. Никой не му обръща внимание. Той на земята бил сиромах, избягал от неволята. Там неволя няма, но никой не обръща внимание на него. Никой не се разговаря с него. Всичко има там, но никой не [му] обръща внимание. Питам: Каква била съществената мисъл, че той отива в този свят? Вие сега мислите, че като идете на небето, всичките хора ще ви обърнат внимание на вас. Вие, като идете в някой град, или като идете в училището, искате да обърнете внимание на вас. Ако идете в училището, по кой начин ще обърнете вниманието на учениците и на учителите в това училище? По колко начина можете да заставите вашите съкласници да мислят заради вас? Първо, ако сте най-силен между тях. Второто положение кое е? Ако сте най-способен. Третото положение? – /„Ако направи[ш] погрешка“./ – Можете да направите погрешка само между умните хора, между глупавите хора не можете да направите погрешка никога. Представете си, че сте в един свят, дето всички хора правят погрешки, кой ще обърне внимание? В този свят може ли да направите погрешка? Аз вярвам в едно, че вие не правите погрешки без това. Но във вас едно е, че всички вие се стремите да не правите погрешки, а при това правите. Интересно е, че в този свят туй, което не искате, него постоянно правите, а онова, което искате да правите, него не правите. – /„Последователите на апостол Павел“./ – Апостол Павел беше недоволен от това положение. Той се оплакваше от своя недъг. Има степени на възможност. Кое [е] същественото качество на ученика? Да се учи ли? Той само за себе си мисли от сутрин до вечер. Мисълта е права, но тя е много ограничена. Способните ученици тук, на земята, са много амбициозни. Каквото направи, иска да обърне внимание на другите. После, способните професори са също амбициозни.

Трябва да дойдете до съществената мисъл. Под „съществена мисъл“ разбираме това, което ще ти даде развръзката. Тя ще ти даде път за разрешение на мъчнотиите. Тъй трябва да мислите. Има някои работи, за които може да мислите, но те не са съществени, не са от такава важност. Сега, едно обяснение. Мъчното е да се разбере същественото. Идеята не е съществена. Представете си, че девет от тия кибритени кутии, като драскате клечките, не се запалват. Само една кутия има, на която клечките се запалват, но вие не знаете коя е. Вземете една кутия, извадите клечка, драснете, не се пали. Вземете втора, трета клечка, не се пали. Колко клечки има в една кибритена кутия? – /„Четиридесет“./ – Хубаво число – четиридесет. Вземете втора кутия, драскате първата клечка, запалва се. То е същественото сега – огън, кибритена клечка, с която може да си свършите работата. [Ако] вие намерите съществения огън, работата е разрешена. Съществената мисъл разрешава един от най-важните въпроси в живота. Тогава с нея всичко можеш да постигнеш. То е същественото, така се мисли. Онези, [останалите] неща са необходими. Същественото е онова, с което всичко можеш да постигнеш, не изведнъж, но вече имаш ключа за постижение. Казва: „Да вярваме в Бога“. С това ще постигнеш ли всичко? Самата вяра не е съществена: Не знаеш как да вярваш. Казва: „Как се вярва в Бога?“ – Този въпрос ще ни отдалечи от днешната тема. Има ли човек в света, който да не вярва? – Няма. Защото след като тръгне безверникът да ходи, той има вяра, че може да ходи, защото ако няма вяра, не можеше да ходи. След като тръгнеш да вършиш каквато и да е работа, ти имаш вяра, ти имаш вярване в Бога. Казва: „Аз не вярвам в Бога“. Щом не вярваш в Бога, мисълта не е съществена. Щом мислиш, че без Бога можеш, то не е съществено. Щом се спори за нещо, то не е съществено. При същественото не може да се спорите. Когато хората спорят за Бога, то е крива идея. Имат съвсем материалистическа идея, мислят Господа като материален. То е тяхна идея, която са си създали, един кумир, на който те искат да се молят. Едно време хората се молеха, на какво? Нали всички вие в Бога вярвате? Но богатите вярват ли в Бога? Те вярват в парите си. Силните вярват ли в Бога? Те вярват в силата си. Учените вярват ли в Бога? Те вярват в знанието си. Вземете един цигулар, който отива да свири, той вярва ли в Бога? Той вярва в цигулката си – като тегли лъка, може да свири. [В] никакъв Господ отвън и отвътре не вярва. След като свърши, казва: „Господ ми помогна“. Че свирил добре, дали Господ му помогнал? Представете си: Един цигулар влезе в едно общество да свири, та малко се поразтопят хора[та]. Музиката малко разтопява. Хората са много студени, малко с музиката да ги свържат с нещо. Сега, музиката е нещо, което принадлежи на ума. Сега хората много често я разбират по един чувствен начин. Казва: „Аз усетих нещо“. Усещането принадлежи към нашите представи. По какво се отличава един цигулар като свири, от друг като свири? Или, какво е правилото, че някой свири по-добре от друг? То е наше субективно схващане. Ако двама певци

пеят при един болен, болният може да познае, кой певец пее добре. Ако един певец пее, и болният казва: „Не ме смущавай“, той не пее добре. Ако дойде вторият, че като пее, болният даде внимание, този, вторият, пее по-добре. Ако не могат да те търпят да пееш, ти не си от добрите певци; ако те търпят, ти донякъде си. Щом не могат да те търпят хората, ти не си добър певец и добър свирец. Тогава ти ще кажеш, че те не разбират от музика. Остави това, че те не разбират. За да те търпят, ти трябва да пееш добре, трябва да има нещо в гласа ти. Най-първо, ако ти сам не можеш да се търпиш като пееш, ти не си добър певец. Ако свириш [така], че не можеш да се търпиш, ти не си добър свирец. Едно правило ще ви дам при музиката: когато свириш, ако не можеш да се забравиш, ти не си цигулар. Ако започнеш да свириш и мислиш за този, за онзи, не слушаш каквото свириш, ти не си добър свирец. В свиренето трябва да се забравиш, сам трябва да участвуваш, ти като свириш, се вдъхновяваш. Дали другите хора се вдъхновяват, то е друг въпрос. Този закон може да го проверите: Способният ученик не иска да вярват хората, че той е способен или не. Същото е и с учения човек. Онзи, който иска да е учен, и иска светът да го признае за учен, той още не е учен. Вие се намирате в положението, дето се събрали десет души юнаци и всеки започнал да показва неговата сила каква е, разправя какво е направил. Само един юнак от десетте мълчал. Всички се хвалят, че са юнаци, само той мълчи. Питат го: „Ти какво направи?“ Той духнал и всички се повалили на земята. Казват: „Кажи и ти нещо“. Само като духнал и големите юнаци налягали на земята. Кой е юнак сега? Той искал да каже: „Това са наши разсъждения“; като духнал, всичките големи юнаци се натъркаляли на земята. Какъв е изводът сега? Ако аз дойда при вас, които сте направили такива работи, и духна, вие къде ще бъдете?

Сега ще дойда да определя същественото в живота по отрицателен път. Ще ви приведа един пример, който донякъде ще ви изясни същественото къде е. Един гръцки зидар, във времето на Сократа било, когато гърците вярвали в Зевса, един голям майстор качва се на една къща отгоре да работи. По невнимание паднал долу, пък си счупил и двата крака. Не може да се помести. Занесли го в къщи, станал недоволен, обърнал се към Зевса и казал: „Досега аз мислех, че ти си един от умните богове, направил си света разумно. Но виждам, че не е много разумно направен. Ти трябва да направиш света така, че хората да не си чупят краката като падат. Какво си създал тия страдания? Тази работа трябва да я оправиш. Направи един свят малко по-разумен“. Най-после, след като мърморил така цяла седмица, идва един посланик от Зевса, който казва: „Какво искаш?“ – „Искам да бъда здрав“. – „Хубаво, още днес ще бъдеш здрав“. Като оздравял, той се качил на къщата пак да работи. Дига чука, удря върху гвоздея, той не се забива, удря, удря, най-после – разсърдил се, хвърля чука

и той увисва във въздуха, не пада надолу. Взел триона да реже и той не върви. Хвърлил и него, и той увиснал във въздуха. Като се разгневил, и той увиснал във въздуха, няма кой да го снеме. Ден, два, три, седмица стои, не може да слезе отгоре. Пак започнал да мърмори: „Аз мислех, че ще направиш нещо по-хубаво, по-умно. Тук гладен ще умра. Онзи път си счупих краката, сега гладен ще умра". Тогава Зевс ни казва: „Едно от двете ще бъде светът. Аз направих света такъв – да не си чупят краката хората. Тъй, преспокойно, няма да си трошат краката и никакви болки няма да чувстват". Тогава работникът казал на Зевса: „Моля ти се, обърни първото положение, което беше направил, и да имаме ум да разбираме, че да не си чупим краката. По-лошо е, когато няма никакво движение". Какво разбрахте? Вие нали сте всички от мърморковците? Всички вие намирате, че този свят, както е направен, липсва му нещо, че не е направен така добре. Вие казвате: „Човек да бъде способен, това да направи, онова да направи". Вие благодарете, че сте от глупавите хора. Ако един човек е беден, в какво седи лошавината на беднотията? Или, ако е богат, в какво седи преимуществото на неговото богатство? Вие турите на богатия нещо, което той няма, неща, които не [му] се падат, а на бедния не туряте. Казвате: „Той е беден човек". Добре, ако той е беден или богат, в какво седи преимуществото на богатството? Да ви наведа на една мисъл. Представете си, че вие отивате на една чешма с пълно шише, напълнено, запечатано. Представете си, че туй шише ви е нужно, какво ще направите? Туй шише е богато. Какво ще направите, като идете при извора? Представете си, че шишето е пълно не с вода, а с друга някоя течност. Изпразвате шишето, но то пак има дъх, водата, която налеете, тя пак ще се поквари. При отиването на извора какво е потребно? Потребно е празно и чисто сърце. Ами че хората са такива. Ако ти си беден, ти си едно празно шише, имаш най-добрите условия. Щом си богат и осиромашееш, то е друг въпрос. Да си роден сиромах и да си роден богат. Ако ти си богат и осиромашееш, то е актьорство, то е представление, то не е реално. Той е богат човек, но той не е роден богат. Той е сиромах, [но] сиромах не е роден. Някой има ролята на сцената, че е цар, то е актьорство, той не е роден цар. Някой играе ролята на някой крадец, но той не е роден крадец. За уважение са богатите хора, за уважение са и сиромасите хора, които се раждат богати и сиромаси. Богатите са богати по единствената причина на сиромасите. И сиромасите са сиромаси по единствената причина на богатите. Богатите и сиромасите хора се много обичат. Най-голямата обич съществува между сиромасите и богатите хора. Аз тъй зная, и в природата нали е така. Богатият човек е онзи, на когото устата е [затворена] (фиг. 1). Сиромах човек е онзи, на когото устата е отворена (фиг. 2). Ти, като напълниш кесията си, отворена ли я оставяш? Пълната кесия е положителна. Отрицателното в природата е по същия закон. Ако ти не си беден в дадения случай, ти богат човек никога не можеш да бъдеш. Или, казано

другояче: едно шише, което е празно, е сиромашко, ако има нещо в шишето, то е богато. Питам: Това съдържание, което се туря в шишето, ползува ли самото шише? Дали шишето е богато или сиромашко, какво се ползува то, ако е сиромашко или богато? Какво се ползува богатото шише, какво се ползува сиромашкото шише? Че господарят понякога е доволен от богатото шише, някой път е доволен от сиромашкото шише, той еднакво е доволен. Сега, никой от вас не искате да бъдете сиромаси, нали? Тогава, какви искате да бъдете? Тогава, защо не се родихте богати, съвсем сте загазили. Щом искате да бъдете богати, съвсем сте загазили; значи, не сте родени богати. После, искате да бъдете учени. Там е погрешката. Ти трябва да бъдеш роден учен. За да бъде човек учен, той трябва да бъде роден учен. Тогава аз разсъждавам: ако си роден учен, ти след някое време ще почнеш да съзнаваш, че си учен човек. Ти не съзнаваш, мислиш, че отпосле си придобил това знание. Представи си, че ти си написана книга, съдържаш голямо богатство. Ти сам себе си не можеш да използуваш – онова написаното. Идва един мъдрец, който започва да чете на глас, представете си, че книгата започва да слуша. Мъдрецът отваря първата страница, чете, книгата казва: „Не знаех тия неща“. После обърне втора, трета, четвърта – чете, книгата казва: „Чудно!“. Мъдрецът чете.

Снощи бях на един концерт и хубаво свири. Този Боян Константинов свири много хубаво, защото Сашо беше отзад. След като посвириха, хващаха се за ръка. Благодарение на това той свири. Казва на публиката: „Благодарение на него аз свиря“. Казват: „Роден музикант“. Този се мъчи да бъде музикант, свири хубаво, технически придобивки на музиката има, [но] Сашо е роден музикант.

Сега, не разсъждавайте повърхностно. Всички сте чудни по някой път, когато разглеждате идеята за Бога. Ако не престанете да гледате на Бога другояче, вие нищо няма да постигнете. Сегашните вярвания спъват хората. Казва: „Да не вярваме“. Това спъва хората. Вие, като вярвате в Бога, ще бъдете един гениален музикант. Това е идеята. Ти, като вярваш в Бога, ще бъдеш гениален математик, естественик, гениален зоолог, социолог, моралист, във всяко отношение да бъдеш гениален. Ти, като вярваш в Бога, всичко може да бъдеш. Като не вярваш в Бога, нищо няма да бъдеш. Не само в едно отношение, но като се държиш за Бога, всичко онова, за което сърцето ти копнее и умът, [ще постигнеш]. Хващаш Господа за ръка и Той всичко може да направи. Щом си свирил хубаво, при Бога си; щом не си свирил хубаво, хвани Бога за ръката. Тази идея сега не е ли по-близка до сърцето, отколкото да вярваме в Бога със страх и трепет. [Да вярваме], но с любов. Тогава ще имаш един отличен ум, няма да бъдеш сиромах. Щом вярваш в Бога, ще бъдеш богат; щом вярваш в Бога ще бъдеш здрав. Навсякъде всичко можеш да направиш. Сега пак питате: „Как можем да го

направим това нещо? Как да го направим?“ Да ви дам един пример как да го направите. Както и да ти разправя цигуларят и ти да го гледаш, ти, като вземеш цигулката, не можеш да го направиш. Нещата не могат да се направят. С уста не могат да се изговорят. Има нещо, което трябва да го учиш, след като го чуеш.

Казвам: Същественото, то е път за постижение на всичко онова, което желаеш не само за един момент. Аз съм казвал: за днес съществената мисъл, за даден момент, във всеки даден момент да имаш това, което искаш. Защото в един момент може само едно да искаш. Същественото в живота се разбира. Само едно нещо можеш да искаш в даден момент. За най-малката част от времето, която за нас е достъпна за нашето съзнание, в този момент трябва нещо съществено. Следния момент се изменя. Във втория, в третия, безброй са тия, във всеки даден момент да има онова, което е съществено за тебе. Същественото е онова, което ще внесе задоволство, че доволен да бъдеш. Следния момент първото доволство ще мине, ще дойде второ, трето, четвърто, пето. Та, същественото е само това, което задоволява всички копнежи на човека, не изведнъж, последователно.

Сега, да ми попеете, кое е същественото. Изпейте: „Аз смея да кажа“. /Всички изпяхме песента./ – Т.Р.Ц. – Песента изисква, първо, да топите, второ, да растете и трето, да цъфтите. После ще си вдигнете завивките и на работа ще отидете. Качеството на пеенето е да се стопиш. Аз не виждам никакво топене. Пък като пееш, трябва да растеш, да цъфтиш – разцъфтяване, връзване, плод – те спадат към разцвета. Щом се топиш, то е яйцето, имате основния тон ДО. Топенето е ДО. Турил си яйцето под кокошката да се мъти. То най-първо се разваля, но от това, развaленото яйце, ще излезе пиле. Най-първо вие трябва да се размътите. Вие съвсем други понятия имате. Трябва да се разцъфтите. Казва: „Размъти се“. Аз се радвам, когато срещна хора, на които умът се е размътил. Сърцето като се размъти, радвайте се, че сърцето се размътило. Ще се излюпи яйцето. Та вие не сте свободни. Ако извадя някого да пее, вие се смутите. Не се топите. Когото и да изкарам, казва: „Не мога“. Значи, не си стопен, не можеш да вървиш вече. Кой от вас ще стане да пее доброволно? Кой е най-разтопеният? Сега, ако сте някой друг, ще каже: „Че [той] е много горделив“. Кой е най-разтопен сега? После ще видим кой расте. Някой може да е разтопен, пък да не расте. Ще преведа песента: „Аз смея да кажа“. То е една форма. Аз смея да кажа, че мога да свиря. Това кой може да го отрече? Аз смея да кажа, че слънцето е светло. Слънцето като грее, то чувствува ли, че грее? То само изгрява, ние чувствуваме. Че то е светло, дали слънцето чувствува? Може би съществата, които са на слънцето, да чувствуват. Каруцата, която вози учените хора, знае ли, че са учени хора? Някой път и да знае, без разлика щ е. И конят може да знае, но без разлика

[му] е, но в дадения случай ние съзнаваме. Как трябва да започне най-първо една песен? За да започнете една песен, вие не трябва да чувствувате мъчнотия при пеенето. Ако станеш да пееш, и основният тон не иде на песента, ти не си готов за пеене. Основния тон трябва да вземеш. Сега вие ако започнете, един ще вземе по-високо, други по-ниско, всички няма да вземете верния тон. Когато пееш, не трябва да чувствуваш никаква спънка, свободен трябва да се чувствуваш, една голяма самоувереност да имаш. Не самоувереност, която да няма място, но човек, който е самоуверен и знае. Аз смея да кажа, че слънцето е светло, нищо повече. Ако аз мисля, това не е атрибут само на мене. Аз мисля, понеже самата природа е разумна, аз съм отзвук, проявявам една нейна мисъл. Следователно, тя мисли повече, аз мисля върху нея. Аз се радвам, че мисля вече, като я съзнавам. Че когато аз стана добър, то е атрибут на Бога, на природата. Аз трябва да чувствувам, трябва да се радвам. Някой казва: „Аз съм добър човек“. То е съвсем материалистическо схващане. Ти всеки момент можеш да бъдеш добър. Никой няма да ти препятствува да бъдеш добър. След години искате да станете добри. Оставете тия празни работи.

Сега, аз този музикант го похвалявам в едно отношение. Той е паметлив, той запомнил всичко наизуст. Мислеше ли той къде, кой пръст да тури? Много добре изпълни цялата програма, там имаше два концерта. После, знае кога да започне – голяма самоувереност. Сега, би било интересно, ако десет души музиканти свирят, [в]се най-способни, и тогава да направиш разлика. Аз бих желал на един концерт да излязат не един, а няколко, трима, четирима, петима, ако дойдат десет души изведнъж, ще бъде още по-хубаво, тогава да се види, кой е пръв. По-интересно ще бъде тогава.

Вие трябва да се освободите. Имате едно състояние, което е наследено, чакате нещо отвън да дойде. Чакате благоприятни условия да дойдат. То е хубаво, но туй състояние, което вие чакате, то съществува в природата; че вие го нямате, то е друг въпрос. Да имаш условия, то е един резултат, да имаш една топла стая. Ти в даден случай можеш да нямаш пари, но ако си умен човек, ти всякога можеш да стоплиш стаята си зимно време. Няма голямо препятствие да стоплиш стаята си.

В пеенето трябва да се учите да пеете. Пеенето е идеал. Вие свирите, приготвяте начин за пеенето. Според мене, трябва да пееш и да свириш, не само да свириш, но да свириш и да пееш едновременно. Ако свирите и пеете, ще си помогнете много по-добре на себе си. Всеки ден, като станете, ако не можете да свирите, поне попейте си. Да не бъдете като безгласни риби. Някои казват, че не могли да пеят. Аз виждам, от вас най-способните не пеят, а пеят тези, които са последни. Мнозина има способни, не пеят. Някой, който не е способен, не е даровит, той пее. Казват: „Той роден да

пее“. Онзи, роденият два пъти по-добре да пее, не пее. Пеенето е на третия свят. Пеенето във физическото поле е движение, пеенето в духовния свят е чувствуване, а в Божествения свят, то е мисъл. Да мислиш, то е пеене.

Вземете в български думата „Аз“. Англичанинът, който е по-практичен, казва: „ай“. Англичанинът казва „ай“ – турчинът разбира „месечина“, а англичанинът разбира „аз“ – човекът, който мисля. Българинът някой път във възклицанието казва „ай“. Как ще смените „з“-то? Пеенето, то е за вас. То е съзнанието в музиката. Имате и подсъзнание. Подсъзнанието включва минералите, включва и растенията. И в животните, и в човека има подсъзнание. Подсъзнанието в нас са онези преживелици, ония черти, които сме онаследили. Подсъзнанието е завършените неща, които ги имаме, в себе си ги носим. Съзнанието е в животните, то включва радости и скърби, удоволствия и неудоволствия. Съзнанието, то е у човека, то е представата у човека, а самосъзнанието е понятие вече. Представете си сега свръхсъзнанието. То е идеалният живот. То са идеалите вече. Подсъзнание, съзнание, самосъзнание и свръхсъзнание, през всичките тях трябва да е минал един музикант. За да може да даде израз, той трябва да повика всички ония опитности, набрани от безброй векове. Той трябва да има външна представа за конкретното, обективното, да го почувствува и след туй да дойде понятието на човека за неговата мисъл. Най-после в него трябва да се събуди Божественото. Тогава може да пее и да свири. Ти тогава трябва да се научиш да мислиш. Вие седите и казвате: „Аз смея да кажа“. Какво ще пееш: „Аз смея да кажа“. Че като мислиш за слънцето, ще помислиш за всички ония, които живеят на слънцето, те изпращат светлина. Аз смея да кажа, че те живеят, от всички тях може да се уча. Туй кой може да го отрече? Никой не може да го отрече. Кои хора могат да кажат: „Аз мога да го отрека“. Ако и ние сме на едно и също място 20–30 души на един хубав обяд, кой ще каже, че обядът не е хубав? Всички сме нахранени, усещаме се добре. Кой ще каже, че обядът не е хубав? Никой не може да каже. Онзи, който не е бил там, ще каже: „Аз смея да кажа“. Следователно, когато ние отказваме нещата в света, ние [не] сме [ги] вкусили, нищо повече. Туй, което човек [е] вкусил, не може да го отрече. Ако го отрече, то не е същественото. Същественото никой не може да го отрече. Съществените неща не се отричат, несъществените неща ние отричаме. Всяко нещо, което се отрича, то не е съществено. Сега, същественото във вас кое е? Колко пари вас ви трябват? [На] вас не ви трябват милиони. Аз бих ви привел едно доказателство. Трябва да ви го приведа, да се съгласите и да го знаете. Ако обичаш златото, ти си богат; ако си сиромах, ти не го обичаш. Затова си сиромах. Сега вие вярвате, че обичате някого, той не ви обича. Вие на земята имате една опитност и казвате: „Аз го обичам, но той не ме обича“. Ако ти обичаш и не те обичат, или ти не обичаш, или онзи, когото обичаш, не знае какво нещо е любов.

Тогава, защо ще обичаш онзи, който не може да те обича? Какво ви заставлява да обичате този, който не знае да ви обича? Златото, това е едно условие. То се туря като емблема на живота. Онзи начин, по който [човек] може да се развива нормално, то е злато. Ако ти имаш това качество, златото ще дойде при тебе. Всички хора, отдето минеш, ще имат разположение към тебе, ти няма да бъдеш сиромах. При сегашното положение на живота, понеше нямате туй съзнание, намирате се в трудно положение. Вие съзнавате, че сте сиромах, съзнавате, че сте роден сиромах. Роден сте да бъдете сиромах, за какво? На български нали имате така: „Си“ и „Бо“. Имате „Бо“ и „Си“, какво става – „Сибо“. Русите казват: „Спасибо“. Благодаря. [Какво е] в дадения случай „Б“-то? В еврейския език, с „Б“-то е създаден светът. Нещата от „Б“-то започнали да растат. Ако искаш да растеш, богат трябва да бъдеш. „О“-то – имаш условия, по които животът да се развива. Ако искаш да намериш пътя на живота, да намериш истината, там ти трябва сиромашия. „С“-то е месечината, която приема светлина и изпраща. Ти, ако искаш да намериш истината, ако искаш да намериш доброто, трябва да идеш на месечината. Тя гледа земята никак да не дойде между нея и слънцето, тя знае, като види слънцето, тя приема светлина. После, светлината не е нейна – колкото приеме; задържа ли излишната светлина в себе си? Туй, което не трябва на нея, тя го изпраща на земята. Следователно, сиромашията е път, по който да възприемем светлината, и туй, което не ни трябва, да го препратим на другите. Де е сега лошавината в сиромашията? Няма никаква лошавина. То са ваши разсъждения. Ти ще кажеш: „Така се говори, но животът е груб“. В какво седи грубият живот? Например, ако тук вие не можете да направите българската атмосфера по-мека, тогава какви българи сте вие? „Да съм един англичанин“. Англичаните са направили атмосферата по-мека. Вие направете на Изгрева атмосферата по-мека. Вие седите тук и не е толкова меко. Някои търсите меката атмосфера в света. Нямам нищо против. Светът пък търси меката атмосфера при нас, вие търсите в света. Вие мислите като че сте разбрали живота. Песента трябва да започне от СОЛ. После, „А“-то е важно. Туй е заченато[то]. Има нещо, което заченато. То е СОЛ, което помага за реализирането на човешките идеи. Щом си бременен с една идея, трябва да пееш „А“-то е бременно, натоварена камила е то. [Казваш:] „Аз“. Ако вземете в английски, там имате другояче – „I“ /„АЙ“/. То е десетата буква в еврейския език, тя е *. Една малка наша запетая. „Вав“** у тях е запетая, която показва творческите сили, с които Бог създал света. Йехова, имате йот хей, вав хей.*** Хей е подобна на българската буква „П“. Само че има едно отвърстие от лявата страна . То е сиромашко, принципът, който възприема. Животът е положителен принцип. Пък „Вав“ е закон, който означава равновесие. Та ще започнете със СОЛ. Щом пееш една песен, тя да ти допринесе сила и онова, което си зачenал [да расте], защото всеки един от вас е бременен. Криво ще ме

разберете. Бременни, обременени – имаш нещо в сърцето, в ума нещо носиш. Носи човек в ума си един идеал, или едно чувство да се развие. Ти [като] започнеш [да пееш] туй, което си заченал, да може да се развива, да расте. Тогава, ако кажа някому да пее и е раздвоен, нека не пее. Ако е напълно свободен, да пее. Ако не си разположен да пееш, ще кажеш: „Мене ли намери да пея, да ме изложи". Ако изпееш хубаво, ще кажеш: „Добре", но ако не изпееш хубаво, другите могат да кажат, че „повече очаквахме от него". Критиката ще дойде. Нека изпее този, който минава за неспособен, понеже всички ще му се смеят, поне да има защо. Може да изпееш песента от ДО, но тогава вече не се мъти, то вече е измътено. Аз една песен никога не мога да пея по един и същ начин. Не съм научил някои правила на пеенето. Някой път правя погрешки против музикалните правила. Хайде сега да изпеем десет пъти само тази част от песента: „Аз смея да кажа, че слънцето е светло". /Изпяхме пет пъти и после Учителят го пя сам./ Може различно да го изпеем. Може да го изпеем като представление. В представлението има нещо натрапено, нещата не са организирани. Целият свят минава по органическия път на музиката. Има музика на представи и музика на понятия. Там трябва да влезеш и да мислиш. Като пееш, ти го свързваш нещо. Ти като пееш така, трябва да се забравиш, не да се забравиш, съвсем ще забравиш окръжаващата среда, ще считаш, че тази работа е разрешена. Сега, в представлението всякога има [нещо] двояко. Когато някой оратор говори, казва: „Господа! Народ!" /Драматично го изговори./ Няма нищо свързано с това говорене. „Трябва да помогнем, господа, на страдущия народ!"

/Пак драматично/. Как ще помогне на народа? Това е представление. Той трябваше да каже: „Днес, братя, дойдох между вас, ние сме богати хора, натоварени сме много, да се поразтоварим от нашите богатства, за да стане животът ни малко по-сносен". /Учителя изговори това с много естествен тон./ Днес сиромаси хора няма, богати сме. В Бога вярвате, имате по-изобилно отколкото ви трябва. Вие казвате: „Кажи нещо, ти вече имаш нещата, ти трябва да знаеш." В растежа, в растенията има разбиране. [С] понятието вече влизаме в Божествения свят. В Божествения свят човек вече е готов да служи на един Божествен идеал.

Казвам: По някой път, когато сте неразположени, за един месец опитайте да пеете песента „Аз смея да кажа" веднъж, два пъти. Ако изчезне тъгата, която имаш, ти си изпял правилно. Изпей я десет пъти и щом я изпееш десет пъти, остави. Два–три пъти я пей, за да видиш може ли да се измени твоето състояние. Ако в туй състояние тази песен предаде нещо, показва, че ти добре пееш. Пеенето е метод за свързване. Пеенето е връзка между разумните същества. Вие сега, като отивате някъде, хлопате. Ти сега, като идеш някъде, няма да хлопаш, но ще кажеш: „Аз смея да кажа, че вратата

сега ще се отвори.“ Или: „Аз смея да кажа, че слънцето ще отвори вратата, за да влезе светлината вътре“. Ще отворят или няма да отворят. Да кажем, ако ви се даде известна задача, като идете някъде, да не хлопате на вратата, но да изпеете: „Аз смея да кажа, че слънцето е светло. Щом слънцето е светло, трябва да се отвори вратата, да се влиза и излиза навън“. Щом имаш това състояние, ще минеш в духовния свят, тия възвишени чувства, тогава, ще минеш в умствения свят. [След] пеенето на движение съществува пеенето в човешката мисъл. Тогава ще влезеш в Божественото. Трябва да пееш, за да влезеш в тия три свята. Най-първо, ще създадеш импулс за движение, за работа. После, създаваш в себе си [импулс] да чувстваш, след туй – да започнеш да мислиш. След пеенето ще дойдеш до онова, Божественото разбиране. Трябва човек да пее. Тия, класическите песни, духовните песни, тия мантри, които индусите имат, еврейските псалми, те са връзки за минаване от един свят в друг – физическия, духовния и умствения свят. Те трябва да се употребяват. Сегашните хора са станали материалисти, имат много ограничени [разбирания]. Казва: „Това са детински работи, какво ще пея?“ Ти, като пееш десет години, ще се подмладиш. Ако пееш два пъти, два пъти ще се подмладиш, три пъти ще се подмладиш, ако пееш. Ако си на 60 години и пееш, на 30 години ще станеш. Ако си болен, ще оздравееш. Някой може да пее, някой не може. Който не може да пее, не може да се подмлади. Тогава, трябва да знаеш да пееш, да дойдеш до Божествената интуиция. Ако можеш да привлечеш вниманието на ангелите, че ангелите да дойдат, тогава веднага ще се подмладиш. Щом ангелите обръщат внимание – пей. Щом те обърнат внимание, на място е пеенето. Та, или трябва да пееш, или трябва да слушаш. Когато някой пее хубаво, научете се да слушате или пък вие пейте. Я изпейте още веднъж „Аз смея да кажа“. Съществената мисъл, която трябва да остане у вас, е следната: Ако сте певец или цигулар, не мислете, че тези хора, на които пеете, са първокласни певци. Ще бъдеш свободен, ще кажеш: „Какво ли разбират от тия работи“. Ще можеш да свириш тогава. Ако мислиш, че те знаят, ако преценяваш, че те много знаят, ти ще мислиш, че те разбират, мислиш, че пееш на хора, които разбират пеенето. Те са на същия уровен на развитие, имат същия устрем като тебе. Когато пеете, във вас съзнанието да не е раздвоено. Ти казваш: „Кой ще ме разбере“. И после мислиш, че ще те критикуват. Когато някой иска да пее или свири, не трябва да бъде раздвоено съзнанието му. Затова някои избягват да свирят, защото го критикуват. Той трябва да свири за себе си. Някой пее, ще го критикуват. То е лошо. Човек да свири на себе си, няма кой да го критикува. Когато свирите или пеете, не се учете да критикувате.

Гледах тоз Камбуров, който се върнал от Англия, той има чисто английски маниери, ръкува се така, като англичанин. След месец като седи, пак ще

стане българин. Англичаните са много оригинални. Те са много практични, те няма да те критикуват. Той ще ти покаже как, той ще го направи.

Гледайте сега да се различавате в пеенето. То е метод, то е хубаво да може човек да пее. Някои от вас, които сте даровити, да дадете подтик, светлина и другите да пеят. Гледам, толкова години, няма прогрес. Някой път го отдавам на тия диригенти при пеенето. Диригент в свиренето може да има, както и да е, но не и в пеенето. Певците трябва да бъдат съвършено свободни, певецът не трябва да бъде стеснен. Щом ти кажат де да издигнеш и снемеш гласа, ти не можеш да пееш. Той само трябва да даде направление. Вие сега как дирижирате, как свирите? С крак вие тропате, то е диригент. Първо, [при] пеенето [в] съзнанието трябва да има единство, в чувствата трябва да има единство, в мислите трябва да има единство. В чувстването [и мисленето] – навсякъде трябва да има единство.

Същественото е това, което отваря път. Това, което отваря път за всички възможни постижения в света. То е същественото. Това, което отваря пътя ти за всички възможности, то е същественото, към него трябва да се стреми[ш]. Ако в Бога вярваш и приемаш силата Му, то е същественото. Ако ти вярваш в природата – пак същият закон. Единство съществува там. В този смисъл, хората са израз, едно проявление на Бога. Всеки от вас е проявление на Бога. Че Бог иска вие всички да пеете добре. Ако вие не пеете, няма да се развивате. Нали знаете, една цигулка, като се свири, тя се развива, като свири някой, тя придобива нещо. Ако имате една цигулка, на която триста години са свирили и друга, която така стои, след като е направена, тя пак ще придобие нещо, [ще] поизсъхне, но тя няма да има тази мекота на тоновете. Ако вие не пеете, пак ще придобиете нещо, ако пеете, ако свирите, ако мислите, ако чувствувате, ако постъпвате в тази разнообразна деятелност, която показва [развитие], ако превъзмогвате мъчнотиите, ще придобиете [същественото], както цигулкатата, която придобива цена. Сега ви пожелавам да бъдете родени богати, да бъдете родени сиромаси, да бъдете родени цигулари, родени певци, родени да мислите, родени изпълнители, родени, родени. Казвам ви, че всички сте родени, не се заблуждавайте в другото.

Божият Дух носи всичките блага на живота.

11. *Лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя*
на 6.XII.1935 год., петък, 5 ч. с., София – Изгрев

1935_12_08 Вътрешният живот.
утринно слово

ВЪТРЕШНИЯТ ЖИВОТ. ВЪТРЕШНИ И ВЪНШНИ ПРОЯВИ. ТРИТЕ КНИГИ

8 декември 1935 г.,
5 ч сутринта.
(Небето покрито. Вътрешно сияние прониква.
Хоризонтът затворен. Времето ведро.)
Нарядът.
10-а глава от Иоана
„В начало бе Словото“
Подигна се един спор между учените евреи и Христа. Един религиозен спор – дали е излезнал Той от Бога или не е. Питам: Как тия хора, които вярваха в пророците, които мислеха, че вярват в Бога, кои бяха онези причини, които не им дадоха светлина да възприемат Истината, да разберат нещата тъй, както са? Вас може да ви се види малко чудно сравнението, но и вие имате нещо, и вие се намирате точно в положението на духовните учени равини – тъй като седите и мислите, че вашата вяра е туй обясняване. Вярвате в нещо, но туй, което вярвате, е тъй смътно и толкова необосновано, че ако ви поставят на един изпит, не зная колко може да издържите. Например минавате вие за търпелив човек, нали така. Но ако ви дойде един човек, който да ви безпокои 99 пъти, на стотния път ще кажете: „Прекали, то бива, бива веднъж, два пъти, 10 пъти, но 99 пъти? То вече не може.“

Най-първо, какво нещо е търпение? Разни определения има за търпението. Бог е дълготърпелив. И защо трябва да търпи? Защото нещата без търпение не може да се свършат. Например има разно търпение. Външният повод за търпението може да бъде различен. Гладен си, хляб няма. Пекат го. Трябва да търпиш. Ти се притесняваш. Какво има? Чакай 1, 2, 3 часа. Може само един час откак е турен хлябът в пещта или в огнището. А може би иска се по-дълго време. Брашното не е смляно, занесено е на воденицата А ти се безпокоиш и сал току казваш: „Как тъй да няма сега хляб?“ Сега, тъй, както ти изискваш, ти не можеш да търпиш, че хората не могат да ти приготвят; но представете си, че и вас не могат да търпят – дадат ви една работа и този, който ви я е дал, иска скоро да свършите работата. А ти като гледаш, тази работа не е за един час, 5–6 часа трябват. А този господин постоянно обикаля, казва: „Какво правиш? Денят мина. Ти нищо не си свършил.“ Безпокои се. В дадения случай и той не може да търпи; и той като започне да те бута, и ти не можеш да го

търпиш. Ти го погледнеш и казваш: „Какво познание има този човек за нещата?“

И казвам: Почти 99 [на сто] от работата в живота изисква търпение. Аз наричам, има едно положително търпение и едно отрицателно търпение. Човек и за двете търпения общо все казва „търпение“. Но и то има две страни. Едни хора в положителното са търпеливи. Някъде слугата е търпелив, а господарят е сприхав; някъде – обратното: господарят е търпелив, слугата – сприхав. Казвам: Хубаво е, когато и господарят, и слугата са търпеливи. Работата добре отива.

Сега, за да бъде човек търпелив, изисква се едно разбиране. Ти не може да си търпелив, ако не разбираш, ако нямаш едно право разбиране. Има неща, които не може по човешки начин да се разберат. Ние искаме всичките неща така, по един логически начин, по земному да се обяснят. Много от сегашните вярвания на хората, това са човешки вярвания, на които е турено човешко лустро. Казва, че вярва в това, в онова. Човешки работи, позлатени с една Божествена амалгама, и минават за истина. Ще потърпиш малко. Човешки работи са това, съвременните работи. Вечните работи, те са Божествени.

Например вие си представяте, мислите за онзи свят, какъв е онзи свят. Искате да знаете, като идете в онзи свят, ще ходите ли както тук, на Земята? Дали има там такава почва както тук, на Земята. После, там ще ядете ли? Къщи ще има ли, приятели ще имате ли? На църква ще ходите ли, ще ви проповядва ли някой? После мислите как ще видите Христа. И си представлявате работите както на Земята. И вашият друг свят е точно по образеца на тук. Има едно изречение, което казва: „Както горе, така и долу.“ Но какво нещо е горе и какво е долу, да се обоснове. Както е горе, на Небето, така не е долу, на Земята. Туй в сегашния живот. Защото, ако една такава аналогия си държите в ума, тогава всичко, което го има на Земята, има ли го на Небето? Няма го. Божествените неща, които има на Небето, Божествените неща ги има тук долу, на Земята.

Ти минаваш, например, покрай едно животно и казваш: „Това е животно.“ И казваш, че само човек има Божествена душа, животните нямат. Ти не познаваш – туй животно не мяза на тебе, не че има такава душа както твоята; неговата душа не е събудена, но туй Божествено не се е проявило в него, има нещо животинско. В тебе има човешко, но и човешкото не е Божествено. А животинското не е човешко.

То са степени там. По какво се отличават човешките работи? Ти си гневен. Гневът е животинско състояние. Ти си нетърпелив – това е едно

животинско състояние. Или нямаш понятие за правото. Казваш: „Аз да съм силен.“ Че, то е животинско да бъдеш силен, ако разрешаваш въпроса така. На силния човек е правото на негова страна. Но то е животинско състояние. Тогава слабият има най-малко право. По-силният има големи права. Казва, на силния правото е на негова страна. И питам тогава: Ако едно общество е създадено по този начин, какъв мир може да има? Така не може. Всеки силен има закона на своя страна. Туй е закон. Съдят някого, няма той прокурор, мирови съдия няма, но той, човекът, е съдия. Прокурор и съдия, и всичко. Свещеник не му трябва и учител не му трябва. Но какво ще го учиш? Той казва: „Каквото кажа, е право.“ Питам тогава: Кой е прав? Онзи, роденият първоначално, беше ли тъй силен? После стана силен. Е, питам: Неговите отношения към този, който го е родил, какви ще бъдат? Даже и синове има сега, в първите времена се подчиняваха на баща си, а като стане силен, не се подчинява вече. Е, питам тогава: На коя страна е правото? На сина или на бащата?

Сега, едно малко сравнение. Представете си един голям чук, на който всичките дървета се подчиняват. Човек вземе чука и една брадва и всичките дървета се подчиняват. Сече и всичките дървета падат; и никое дърво не може да се оплаче от брадвата. Досега няма [заведени] дела против брадвата. Не зная дали има някое дело, да заведе [някой] дело. Против хората има, но против брадвата няма. Но представете си един гвоздей, който 10 пъти е по-як от големия чук. Едно малко гвоздейче и иска големия чук да го събори, да го смаже. Но туй гвоздейче е 10 пъти по-кораво. Като го чукне чукът, питам, ако се заборят малкото и голямото, на коя страна ще излезе победата? И ако този чук се занимава с туй малко гвоздейче, в края на краищата този чук ще бъде развален, унищожен. Значи, не всякога големите работи са силни.

Някой път вие казвате: да имате пари. Мислите, че парите веднага всичко вършат в света. Парите, това са резултат на нещо. Те са резултат на човешкия ум. Умният човек, като има пари, той ще направи за себе си една къща, ще почне да прави къщи на бедните, болници, църкви ще прави с парите си. А онзи глупавият, тщеславният – защото всички глупави хора са тщеславни до един, – ти срещаш един тщеславен човек и той като изкукурига някъде, мисли, че като неговото кукуригане няма.

Сега, разликата между умния и глупавия човек каква е? В умния има разбиране. Не разбиране само на земните временни работи; защото учен човек не е онзи, който отблизо разбира. Умният човек е вътре. Той живее не само със себе си в мир, живее не само в дома си, в обществото, но той живее в разумни отношения с цялата природа, с всичко наоколо. Той е умен човек! Който така живее, за него светът не е мъртъв. Вие считате

някои неща мъртви, някои живи. То е частично разбиране. Бог е създал света и светът не може да бъде мъртъв. Камъните не са мъртви, водата не е мъртва, въздухът не е мъртъв. Нас ни се виждат така. Някои неща се движат бързо. Светлината се движи, водата се движи. От какво произтича движението? Вие нямате една ясна представа за движението. И сегашните учени хора считат, че движението вече е един признак на живота. Хубаво е. Там, дето има движение, и живот има. И считат, че животът е резултат на движението. Считат движението за причина, а живота за резултат. Те са учени хора, капацитети. Е, как ще му докажеш на този учен човек, че животът не е резултат? Да вярват, че животът произвел движението. А движението е резултат на живота. И следователно по-низшите същества винаги, дето има движение, мислят, че е живо. Едно куче, като мине покрай една кола, която седи, няма да я лае кучето. Кучето мисли, че колата е мъртва. Но щом потеглиш колата, колелетата се завъртат, то се затичва и почва да ги лае. Мисли, че е живо. Казва: „Кой ви е позволил да се въртите?“ И започва да лае подире. Питам: Право ли е кучето? Не. И то се заблуждава.

Та, и ние много пъти лаем така против някоя кола. Станало нещо в света, завъртяло се [на] някоя кола колелото – ти искаш да знаеш защо Господ позволил туй колело да се върти. Когато колата се върти, кой заповядва? Че като се качи някой на колата, трябва да се движи тази кола. Или, станало е нещо в твоя живот, ти казваш: „Защо Господ го е позволил?“

Е, питам, ти седиш пред един силен човек и му казваш една обидна дума, той ти плесне две плесници и ти се повалиш на земята. Ти питаш защо Господ му позволи да ти удари две плесници. Пък защо Господ на тебе позволи най-първо да му кажеш две обидни думи? И на него казва Господ: „Уший му две плесници, да се научи добре да мисли.“ Е, какво трябва да си кажеш? Кажи му две думи, да не ти ушие две плесници. Не му казвай, че той е нехранимайко, или че е винопиец и тем подобни. Но му кажи: „Аз бих желал да имам твоята сила. Като тебе силен човек няма. Голям герой си ти, аз не съм виждал като тебе човек. Бих желал да зная, да ми кажеш как доби силата.“ И човекът веднага ще погледне на тебе другояче. И може да ти бъде полезен. Ти ще кажеш: „От него ли ще се уча аз?“ От него ще знаеш по кой начин е добил тази сила.

Ама ти ще кажеш: „Той се е родил така.“ Нещата тъй, както се проявяват, не се раждат. Те са родени вътрешно, като едно семенце е родено. Един желъд е роден като желъд. Като дърво то не се ражда, то расте. Дърво, което се развива, то не се ражда, родил се е желъдът. Ражда се яйцето. Но пилето не се ражда. То се излюпва. И човек, който отпосле израства, той не се ражда така. Той се ражда малък. Израстването е вече един процес. Вие

седите и гледате, дано човек е по-добър. Той не се е родил добър, той е станал добър с усилие. Или виждате, че той е силен или има много знание, или че е придобил богатство. Той не е роден с богатство. И после, ако бащата остави по някой път на един от синовете си повече богатство, той си има своите основания за това. Вижда, че синът е по-силен, по-умен. Е, на онзи, който е по-способен, повече се оставя. А който е прахосник, малко се оставя. Де е правото?

Ама ако дойде при вас някой, на когото чувалът е скъсан? Да кажем, на половината чувалът има две големи дупки такива. Де ще му туриш брашно? Ще му туриш до скъсаните дупки само. Другояче не може. Защото, ако напълниш чувала, брашното ще почне да се изсипва. Не си умен човек. Дойде друг, който има здрав чувал. Ще му напълниш чувала. Ще кажеш: „Този заслужава, а онзи не заслужава." Казвам: Те са потънкости, върху които трябва да разсъждавате. Аз гледам, тук така повърхностни разсъждения има. Тук има първокласни невежи сестри и братя. И толкова невежи някой път. Някои от тях са по-невежи от животните. Кажеш му веднъж, той си разрешава – как другите ядели и пиели, а той огризва хляба, че колко е лошо тук, че нямал къща, че нямал юрган. Та кой ти е крив, че нямаш юрган? Ако искаш юрган, в света иди, отлични юргани ще имаш! Каквито искаш, копринени. Не търси нещата там, дето ги няма. В една църква не се търсят пари. В едно училище какво се търси? Там трябва да учи човек.

Сега вие се приготовлявате за другия свят, нали? Та вие излезнахте от другия свят и дойдохте в този свят и забравихте онзи свят. И сега се питате какъв е онзи свят. Аз гледам, много философи има, които искат да ми докажат какъв е онзи свят. Че, ако един водолаз, който влиза вътре в морето с един прибор на водолаз във водата, влиза вътре, той мисли, че е човекът с този прибор във водата, та като излезе вън с тази водолазка дреха, мисли, че му е потребна, необходима. Във водата може, но като ходи между хората така, той е като страшилище!

Та, мислите ли, че това е човекът? Вие със сегашните си дрехи хем искате с туй тяло, туй, животинското, което имате, както сте, че като възкръснете, да идете в онзи свят. Че, вие сте цели водолази! Туй е само за вас, тук си има място. Но в онзи свят тия водолазки дрехи ще ги хвърлите. Че, то е смешно. Там ни най-малко няма нужда от тях. Че, вие си представлявате какви лица ще имате тогава.

Аз ви навеждам тия, малките работи, за да имате една ясна представа, малка, за онзи, духовния свят и да имате повече съзнание за качествата на духовния човек. Вие не знаете по какво се отличава един светски човек и

един духовен човек. Той има качества отличителни. Казват: „Този е духовен, а другият е светски човек.“ Тъй не се говори. Кои са качествата на духовния и на светския човек? Казват: „Ама той вярва.“ Та и онзи човек вярва. Ти вярваш и къща нямаш, а той не вярва и къща има. Ти вярваш в Бога и децата ти пт са болни, а той, ти го считаш безверник, но неговата жена е здрава и децата му са здрави. Така не се говори.

Трябва да има някои качества. Когато правим разлика между желязото и златото, има едно съществено качество, което отличава желязото от златото. То е, че златото не се окислява. И всякога всички ще предпочитат златото пред желязото. Ако е за една съдина, пособие, желязото ще ръждяса, а златото не ръждясва. И цената на златото седи в това, че то не се окислява. Следователно един лош човек и един добър човек, те са като златото и желязото. Единият, лошият човек мяза на желязото, а добрият мяза на златото. Такива качества той има. Добрият човек разделя хапката си със своя ближен. А лошият човек взема хапката от ближния. Добрият човек, като има два чифта обуща, едните ще ти даде, а лошият, като има един чифт обуща, още един ще вземе. Това са качества. Той има ненаситно око. Лошият човек, отдето мине, каквото види, пожелава.

И вие ако минавате някой път и някои неща пожелавате, нали? Вие не правите наблюдения. Оставете вашата култура, тази амалгама. Казвате: „Културен човек.“ Това е позлатяване, посребряване. Културата не е нещо много съществено. Ходил в Европа, културен човек станал. В какво седи културата? Че той може да е учен човек, да изопачава това, каква култура е това? Култура за изопачаване.

Сега не вземайте така. Културата да се измени. Културен човек, в когото естеството му така да се измени – не да се измени, но да се пробуди неговото естество такова, каквото е всъщност. Не такова, каквото не е. Ако вие се проявявате такива, каквито сте родени, такива, каквито Бог ви е създал, вие сте добри хора. Ако вие сте такива, каквито Бог не ви е създал, вие сте лоши хора. Без разлика какво име носиш. Нищо не значи външните имена. Ще кажеш: „Ама че аз съм човек свободен.“ Хубаво, човек си, на два крака ходиш, но ти имаш всичките постъпки на едно животно – тогава какъв човек си? Действително човек ходи на два крака, малко другояче е лицето му, но още това не е човек.

Важното в човека, това е неговата мисъл. Човекът мисли, а животното не мисли. Туй е съществената разлика. Животното и човекът си мязат в много неща, но в едно не си мязат – животното не мисли; не че няма ум, но не мисли. Единственото същество, което мисли, то е човекът. И като мисли, прави разлика между доброто и злото. И изпитанието Бог даде на човека

по кой път? Вие казвате: „Пък не можеше ли без това изпитание? Отде се намери това изпитание? Пък не можеше ли друго? И на нас се създадоха толкова нещастия.“ Вие нямате никаква философия, не разбирате нещата. Щом се даде правото на човека да мисли, ще дойде изпитание, да направи разлика между бяло и черно. Ще му дадат един бял плат и [един] черен плат. Ще направи ли разлика? Ако той не може да направи разлика между бяло и черно, тогава той е сляп, нищо повече. Че, ако ти не можеш да направиш разлика между добро и зло, ти не мислиш.

Един вълк, след като изяде една овца, него му е приятно, казва: „Отлична работа е това, утре да има пак.“ Той си седи. Питам тогава: Онзи, който е заклал една кокошка, че я е опапал, религиозен там, той се моли на Господа, сега, съзнанието доде е дошло? Той седи и се радва сега, че му пекат кокошка, жена му приготовлява. Религиозен е, печено има и после чорбица с лимон, оризец, едно яйце разбито хубаво, така. Въодушевлява се той и след като изяде кокошката, ще благодари на Бога, че Господ е промислил за него. Каква разлика има между този културен човек и онзи вълк, който изял овцата? Ще кажете, той не я мъчи, не я разкъсва както вълкът – ама отрязва ѝ главата. Че, вълкът поне не го дере, агнето. А човек ще го дере, агнето, взима му кожата. И след туй ще почне да я дере. А вие казвате: Господ дал да се яде месце. Няма нищо.

Тогава питам: Защо на хората е позволено да ядат овца, а на вълците не е позволено? Защо на един вълк, като изяде една овца, всеки има право да му тегли куршум? Законът му дава право да тегли куршум, а за човека, като изяде една овца, никакъв куршум не му теглят? Неразбиране има. Престъплението е еднакво.

Питам тогава: Какво е бъдещето на вълците? Вълците нямат никакво бъдеще. И всичките вълци ще бъдат изтребени от лицето на Земята. И вълците не могат да бъдат наследници на Земята. Всичките месоядни животни няма да бъдат наследници на Земята – тигри, лъвове, всичките месоядни, котки, кучета, всички тия ще си идат и не могат да бъдат наследници на Земята. И всички хора, които постъпват по същия начин, и те ще си заминат по същия начин. Законът е все същият. И те няма да бъдат наследници на Земята. Само че лошите хора ще си идат малко по-късно. Най-първо ще си идат лошите животни и след това и лошите хора постепенно. И те няма да наследят Земята.

Сега някой може да каже да му докажа това. Нали? Аз ще му кажа: времето ще ви докаже туй. То е въпрос на времето. И когато дойде това време, ти си спомни тогава. Сега да ви докажа? Сега колкото и да се доказва, нещата остават недоказани. Не онова, което може да се доказва, е

вярно. Не всяко доказателство е вярно.

Аз не зная, веднъж присъствувах в съдилището, в едно дело, в Русе беше, ме заведоха там, едно углавно дело се разглеждаше в апелативния съд. Кривата страна имаше 20 души свидетели, да доказват, че той има право, който е на кривата страна. А онзи на правата страна е един турчин – претърпевшият имаше само един свидетел, намери се един човек. Като ги погледнах тия, 20-те души свидетели, всичките мязаха на него, на онзи, другия, който завежда делото. Какъвто е той, главата му, лицето му, всичките такива доландарджии, 20 души свидетели, до един. А като гледам онзи, който имаше само един свидетел, казвам: правото е на негова страна. Казвам на онзи, който седи до мене: „Правото е на този, който има един свидетел." Питам: Как ще реши съдията? И решаваха, решаваха, и най-после решиха правото на онзи, който имаше един свидетел. Онези съдията ги хвана, другите. Той казва, че бил там, те си имат майстория, тургат разни въпроси и най-после се намериха в противоречие – той казал, че видял нещо, пък забравил това, че е казал така и после казва, че не е бил там. Как тъй? Казва: „Ама слушах от другите." То е друг въпрос, че си слушал. Ти да си очевидец. Та, хванаха ги до един. И казвам: Право отсъди съдията. Не колко души имате на ваша страна. И 20 души, които мислят като вас, те не могат да бъдат ваши свидетели.

Трябва да имате един ум отличен, да разбирате онова, което е право. Ти обичаш някого, то е друг въпрос, щом го обичаш. Но като дойде да кажеш една истина, има за разсъждение. Обичта ни най-малко не казва хората да говорят криво. Ти можеш да кажеш: „Аз ще кажа истината на този човек, аз го обичам." Та нима майката, като обича едно дете, не може да го накаже? Вие сте майки, нима любовта забравя да понакаже малко? Що е наказанието? Наказанието е едно голямо благо. Ама, че ако майката види, че детето ще падне в един кладенец и му ушие една плесница и то се търкули назад, тази плесница не е ли на място? Ушие му една плесница. Нека му светнат очите, стига да се спаси. А да му светнеш една плесница, без да има никакъв кладенец, не е на място тази плесница. Той ще се натъкне на нещо, ушиеш му една плесница – на място е.

И после, вие нямате ясна представа – наказанието някой път носи едно голямо благословение. Тебе някой път ако някой добър човек ти ушие една плесница, то е благословение – заради енергията, която е излязла от неговата ръка и влязла в тебе. Ти не можеш да я платиш. Господ му е казал: „Я му дай едно благословение" – той ти ушие една плесница. Благословение е това от ръката на добрия човек. Но пази се да не дойде биенето от някой лош човек. Защото той като те удари, то е загуба. Ти не чакай да те бият лошите хора.

Сега вие ще кажете: че тогава, онези, които биха Христа? Че, всички, които Го биха, те се обърнаха. Ти ако речеш да биеш един праведен човек, ти ще влезеш в неговото място. Че, апостол Павел, който съизволяваше в убиването на Стефан, казва: „С камъни да се убие, да се научи този безверник!“ Най-после, апостол Павел съизволяваше. Казва Писанието, че дрехите държал. (Деянията на апостолите, гл. 7, 8; гл. 22, ст. 20) Той беше сприхав човек, апостол Павел. Не е бил първоначално, както е в посланията. Не е така мекичък, както говори. Хъ, реже така! Най-после го хванаха, че той замести Стефан. Е? Той съизволяваше в неговото убиване. Но той отиде на неговото място. Казва: „Да се махне.“ (Деянията на апостолите, гл. 21, ст. 36) Махна се Стефан, а взеха него. Ха сега, Павел на неговото място, ще вършиш неговата работа. И той каза: „Горко ми, ако не съизволявам във Волята на Бога, ако не проповядвам.“

Сега, неразбиране има във вас. И вие искате да влезнете в Небето. Като ленивите искате да влезнете. Искате да влезете в Небето с бели ръкавици; искате да влезете в Небето с хубава шапка, с лачени чепичета. И като ви изнасят на гробищата, облекат ви хубаво. Нищо няма да остане от това облекло. После, някои има, им тургат и пръстен, и тъй, с брилянтена огърлица. Пък тия работи хич няма да идат.

Сега аз ви говоря, то е етика на вашата вяра, де. Вие идвате, тук сте дошли с позлатени възгледи. Казвате: „Баща ми знаеш ли кой е?“ Аз не се интересувам вашият баща кой е. Не ме интересува баща ви. – „Ама аз съм способен.“ И това не ме интересува. Ти свириш. Кой е баща ти, не питам – ти свириш, вземи тона на цигулката право, вярно трябва да изкараш тона. Ти искаш да пееш – искам да видя гласа ти. Кой е баща ти и коя е майка ти, после ще ги уча. Ако пееш хубаво, ще мисля, че баща ти и майка ти пеят хубаво. Но ако ти пееш лошо, ще мисля, че баща ти и майка ти са като тебе. Какво ще ми препоръча едно вълче баща си? Каквото е вълчето, такъв е и вълкът – баща му. Ако пееш хубаво, баща ти и майка ти са отлични. Ако не пееш хубаво, баща ти и майка ти, всички сте един чук. Разсъждавайте сега. – „Ама знаеш ли аз къде ходих?“ И това не ме интересува. Ако ти не постъпваш разумно, и там, където ходиш, всички са като тебе. Ако те търпят тия хора, ти си като тях. Защото подобното подобното търпи.

Сега, туй трябва да го имате като едно правило. Да различавате доброто и лошото. Някой път вие сте много снизходителни, казвате: „То без погрешки не може.“ Погрешките трябва да бъдат нещо външно, а не вътрешно. И никога не се допуща да имаш в живота една вътрешна погрешка! Външно може да ги правиш колкото искаш, но вътрешно

погрешки да допущаш, то е опасна работа. Животът не търпи вътрешни погрешки. И да се благодарят хората, че Адам и Ева направиха една външна погрешка. Яденето, то е един външен процес. И за яденето, за една малка погрешка ги изпъдиха от рая. Те не можаха да направят разлика между един плод на едно дърво и друг плод.

Че, ако вие отсъждате криво, не сте ли изяли един плод? Ако вашата любов е неестествена, не проявявате любовта както трябва, не е ли онзи плод, който Ева изяде? Че, същият закон е. Ако вие ядете онова – мислите, че в любовта все възприемат, или давате това, което не е, същият плод е. Ако искате да убедите един човек в това, в което и вие не вярвате, не е ли това един плод на заблуждение? Че как ще убедя един човек, че аз вярвам ли в Бога или не? Ако някой пита: „Ти вярваш ли в Бога или не?“, ще кажа: „Ела живей с мен една година и туй, което аз правя, то ще ти каже вярвам ли аз в Бога или не. И ти ще познаеш тогава аз вярвам ли в Бога или не.“ Сега, в какво отношение? Приложение нали трябва да има.

Сега говорите за новото учение. Казвате: „Едно време, когато Христос беше, то беше новото учение.“ Ако едно ново учение не може да преобрази живота, в какво седи неговата новина? Ако ти ядеш най-хубавият хляб, тъй, повидимому, и този хляб не може да произведе в тебе един резултат, да внесе здраве и сили... Ако ти дишаш въздух и този въздух не може да произведе туй, което искаш, питам: туй дишане правилно ли е? Къде е погрешката? Погрешката е в начина на дишането. Ти дишаш бързо. И издишаш бързо. Погрешката е там. Ако ти дишаш чистия въздух и не ти помага, тогава казвам: не е погрешката във въздуха, а погрешката е в тебе – че този въздух ти го дишаш много бързо и го издишаш много бързо. Ти не си го търпял толкова, колкото трябва. И вследствие на това, можем да кажем някой път: ти може да имаш недоимък, не си приел достатъчно въздух. Правите тъй: (Учителят диша бързо). Ама туй не е дишане. С туй дишане ще си създадеш всичките болести. Някой казва: „Дишам и бързо дишам.“ Но то не е дишане. Ти, щом си подигаш рамената нагоре, нищо не вземаш. При дишането ще вземеш дълбоко. Като дишаш, като че никога не си дишал – ти ще напълниш дробовете си, след туй ще задържиш въздуха, за да може онова, Божественото благо, което е скрито във въздуха, да проникне в твоята кръв, да стане известно съединение, да се пречисти кръвта. Въздухът е за пречистването на венозната кръв. Едно ново качество се внася в кръвта. Въздухът като се пречисти, като влезе, той е като един инспектор на труда, той се подписва, че тази кръв може да се употреби.

По какво се отличават англичаните в своята индустрия, в своите произведения? В Англия ножчета или платове не се изваждат оттам. Те си

имат инспектор; или машини, ще ги поставят на изпит. И ако този инспектор даде най-добрите данни, тогава ще се даде позволение да се извади една стока навън. Може да се продава вън, в света. Да не компрометира производството. Когато, австрийските произведения, без инспектор, всички в България отиват. Плата го виждаш много хубав, но след като го носиш един–два месеци, избелее. А английският плат, след като го носиш две–три години, не си е изменил цвета. Здраво нещо е. Че това е англичанин човек, преценява.

Тогава, по какво трябва да се познава едно верую? Един човек, който иска да бъде обичан от Бога, може ли по този начин? И ако аз не живея както Той иска, може ли да бъда обичан от Бога? Ще кажа: „Бог е Любов." Бог е Любов, но ще имам ушиване на плесница. И Господ, като те види при Него че седиш така, ще ти ушие една плесница, та на Земята ще се повалиш. Ти бърбориш много – ще ти даде една болест. Три месеца като боледуваш, ще станеш на чироз; ще ти даде една сиромашия, та никъде банка няма да намериш; някой път – безпаричие, някой път – без служба, някой път – ревматизъм; някой път – тупане на сърцето, коремоболие, кръстоболие, главоболие.

Всичките тия болести, това все са методи за възпитание. Всяка една болест, която претърпявате, вие сте виновати. Не се извинявайте. Имате известни грешки, какви са: минали или сегашни, изправете погрешките си, да се махнат болестите ви. Аз да ви кажа всичките болести от какво произтичат, ама не искам да ви кажа. Зная произхода на всичките болести и като дойде някой, аз го зная какво е правил вече. Като дойде някой, че го болят зъбите, зная вече причината – той не може да кръшка. Зная защо го болят зъбите. Осиромашал – зная го защо: пак не може да кръшка. Той ми се оплаква, че туй било, онуй било. Не, не, не е така.

Всяко нещо, каквото Господ е направил, то е съвършено – по Божия път трябва да се ходи. Така разбирам. Той не да каже: „Учението е причината." Не [е] въпрос за учение, нито за знание, но приложение трябва. И според мене, знание е само това, когато ти постъпваш по Божия закон. Щом не постъпваш по Божия закон, това не е знание. Ти може да си учен човек – ще изгубиш знанието си; може да си богат човек – ще изгубиш богатството си; ти може да бъдеш най-щастливият човек и ще изгубиш щастието; ти можеш да бъдеш млад и ще остарееш и ще оглупееш. Не само ще остарееш, но и ще оглупееш. Не се самозаблуждавайте. Когато, ако остарявате, ако умът във вас става по-светъл и не станете по-млади, ти не постъпваш по Божия закон. Някоя стара сестра казва: „Остаряхме вече." Глупави сте, това не е християнство. Той в Христа вярва и чакате колесница да дойде да ви задигне. Няма колесница. На тарга. Тарга те чака. Ще

кажете: „Как така?“ Ние се възмущаваме: как с тарга да го носят човека в онзи свят? Че, аз бих желал с тарга да ме занесат тук до гробищата за онзи свят, а с колесница да ме посрещнат в другия свят, отколкото тук с колесница да ме занесат, а с тарга – в другия свят. Щом тук с колесница те занесат, там с тарга ще те вземат.

То е само фигура на речта. Не че с тарга, но по същия начин, от един свят като влезете, така ще те извадят отвънка. Не можеш да се намериш там и не уповавай да кажеш, че Бог е Любов. Бог е Любов тук, на Земята, но Божията Любов не търпи престъпления. Любовта търпи престъпленията вън, но вътре – никога. Вътре Любовта никакво престъпление не търпи. По-нетърпелива от Любовта няма в света и по-търпелива няма вънка.

Единственото нещо, което Любовта не търпи, то е престъплението. Тя го премълчава отвънка, но вътре в света тя го чисти. В това седи безсмъртието. Външната любов, всичко тя чисти. Но вътре, тя там абсолютна чистота изисква. По това се отличава Любовта. По същия закон се отличава Мъдростта – и тя търпи глупостите отвънка. Те си мязат. После, Истината и Мъдростта си мязат. Отвън Мъдростта е много снизходителна, но отвътре никакво снизхождение няма. Отвън някой е невежа – тя го извинява. Но при нея да идеш да я матохариш, че да минеш някак си – не, не. Всичко трябва да знаеш безпогрешно. Съвършено, без упрек трябва да бъде.

И Писанието казва така: „Бъдете съвършени, както е Отец ваш съвършен.“ Така се цитира стихът. Съвършен в своята мисъл. Ти като човек можеш да мислиш – отвън можеш да допуснеш някои погрешки, но като дойдеш до вътрешния живот, никаква погрешка не се търпи. Там ще бъдеш безпощаден. И ако ти не знаеш как да се съдиш, други ще те съдят. А светът е крайно справедлив отвънка, а крайно несправедлив отвътре. Духовният свят е крайно снизходителен отвънка, а отвътре е крайно взискателен. Както светът отвънка е снизходителен, а отвътре никак не е снизходителен.

Та, най-първо трябва да се съблечем. Нали казва: „Да се съблечем и да се облечем в Христа.“ Да се съблечем от онова животинското състояние и да се облечем в духовното вътре. Сега може да попитате: „Че досега не сме ли се съблекли?“ Не сте се съблекли още. Някой път тълкуват, че апостол Павел в 8-ата глава е намерил пътя. Вие нямате опитността на апостол Павел, но той е минал вече. Някой път гледам, някой мисли, че е намерил пътя. Има малко радостни мисли и мисли, че е намерил пътя. Някой път и вие мислите, че сте намерили пътя. Не, не, не се самоизмамвайте с онази светлина, която има в картините. Художниците често заблуждават хората.

Те искат да ви представят духовното, защото художникът представя една духовна картина на платно. Например идете в кинематографа. Нали виждате, хората минават, много неща минават пред очите ви. Какъв свят е там? Виждаш, те плачат, умират, говор има, безпокоене, вдигане на шум. Казвате: „Бре, изпокараха се.“ Нищо не се изпокараха. Но едно малко фенерче има там, откъдето се проектират нещата на платното. И ти казваш: „Какво правят там, на платното? Глупост е това, там не е реалността.“ Тогава, вие сте в този свят на кинематографа и мислите, че знаете нещо. Не, нищо не знаете. Обърнете погледа назад, оттам, отдето се проектира този свят.

Или казват: като мислим ние за Невидимия свят, мислим оттам този свят е проектиран. Земният живот е една проекция на духовния свят. Той е една сянка. Но земният живот ни най-малко не е като духовния живот. Има едно качество. Сега, едно от качествата кое е? Най-първо, човек като прогресира в духовния живот, той трябва да стане много по-търпелив. После, трябва да има мир, а мирът се дължи на това, че той мисли. Вие разсъждавайте.

Аз ще ви приведа един турски анекдот за Настрадин Ходжа, за да ви дам донякъде едно малко понятие за духовните отношения. Отива Настрадин Ходжа при кадията – има едно дело. И казва: „Ако успея, едно гърне с масло ще ти дам. Ама хубаво масло!“ Казва съдията: „Добре.“ Тегли едно решение. В турско мировият съдия решава делата. Та, Настрадин Ходжа бил свидетел. Той турил конски фъшкии в гърнето и отгоре – четири пръста масло. Праща го на кадията. Той като взима отгоре хубавото масло, като бръкнал по-дълбоко, вижда от конските, казва: „Тук на мене фъшкии ли пратил, лайна ли пратил?“ Настрадин Ходжа му казал: „Та ти лайната ги изяде, когато реши тази давия.“ Щом ти пращат тебе едно гърне с фъшкии, ти си изял лайната отнапред.

Сега ние се възмущаваме. То е външната страна. Едно вътрешно пречистване на мисълта трябва. Казват: човек да има една чиста мисъл, една Божествена мисъл, но и живот, и здраве, и мир, и любов. Всяка една Божествена мисъл като влезе в дома ти, то е едно благословение. Всяко едно Божествено чувство, което се зароди в тебе, то носи благословение. Всяка една Божествена постъпка, която ти направиш, микроскопическа ако е; може да направиш едно малко добро, Божествено, то ще носи благословение за тебе. Но ако не направиш това микроскопическо добро, ако доброто не може да дойде в тебе, тогава човек не може да расте.

Та казвам: Божественото в нас ще бъде само онова, което ни въздига. Какво мислиш ти, то е друг въпрос. Аз гледам една мисъл въздига ли ме, внася ли

светлина в мене; едно чувство внася ли живот вътре; и за постъпката е същото. Постъпката, за мене, чувството и мисълта, те са земни. Постъпките, това представлява хубавата страна на физическия свят, чувствата представляват хубостите на духовния свят, а мислите представляват хубостите на Божествения свят. За някои мислите са Божественият свят, чувствата са духовният свят, а за мене постъпките са физическият свят. За мене Господ живее във физическия свят, тъй както жив е и в духовния свят. Във физическия свят, но не в нашия свят, който ние сме създали, не там.

Та сега, Христос като се спори... Тук се спорят с евреите. Той иска да ги накара, казва: „Ако в Мене не вярвате, вярвайте в това, което е право. Опитайте тия неща, които Аз ви давам, за да познаете." Как ще познаят, по кой начин те можаха да познаят дали Той е Христос или не е Христос? Ако дойде един прост човек и той няма никаква диплома като лекар, но вие вкъщи, някои от членовете на семейството е болен и този човек го излекува? „Ама ти откъде си дошъл?" Може отникъде да не е дошъл, но кое е важното: дипломата или че знае да лекува? А щом не може лекува, той диплома няма. Щом може да лекува, той има диплома. Вие искате да знаете някой човек свят ли е или не. Че, той като дошъл вкъщи, у вас, и си заминал и остави благословението в дома, този човек е добър. А дойде някой вкъщи – след като дошъл, дойде сиромашия, нещастия. Котсуз хора има, от които ви е страх всичките. Тогава, за мене не важи какви сте – аз искам да зная, като идете вкъщи, какво добро носите. Туй е добрина за мене. Какво ще оставите с вашата мисъл. Може нищо да не кажете, може и да не говорите, но хората ще схванат вашата мисъл, права ли е тя; и вашите чувства ще схванат, и постъпките ви ще схванат. Добрият човек е като един скъпоценен камък – той отражава светлината; той е като един цвят – без да иска, ухание излиза от него. И Писанието казва: всички трябва да бъдем като цветове, ухание трябва да излиза.

Сега, туй е за онези от вас, които искате да се учите. То не е за осъждане, понеже след време ще дойдат професори, ще дойдат отвън такива адепти, извън рая ще дойдат, да ви дадат нови наставления. И те ще ви обърнат вниманието там, дето не е.

Сега, питам ви: Толкова години следвате, как проявявате вие любовта? В книгата трябва да четете, за да проявите любовта. Някой път казвате, че трябва да се обичаме. Как трябва да се обичаме, кажете ми сега. Как обичате вие? Мислите ли вие, че като прегърнете хляба, че като го ядете, че го обичате? В истинската любов има едно качество, което седи в следното: дотогава, докато ти в един човек не виждаш, че Бог живее в него и не го обичаш заради Бога, твоята любов не е права, нищо повече. За мене тази е

мярката. Докато ти съзнаваш, че в този човек е Бог вътре – той дали го съзнава или не, то е друг въпрос, но когато аз съзнавам, че Бог живее в него, аз го обичам този човек, моята любов е правилна. И на този човек аз всякога ще му правя добро. Дали той е богат или не, то е друг въпрос.

Някой път аз казвам: в мене има една черта, тя е следната. Аз се отличавам само по едно нещо. Много проста работа е. В мене има една черта, която в другите хора не съм забелязал. Тя е следната: аз като давам вода на един беден човек, може да е дрипав, и на един богат или учен човек, еднакво ми е приятно. Като давам вода на бедния, на дрипавия, и като пие той водата, тъй ми е приятно, както като давам водата на някой учен, светски или какъвто и да е – еднакво ми е приятно. И то е правилният път. Приятно ми е, че водата отива на място. Аз не обръщам внимание на неговите дрехи, не обръщам внимание и на обущата му, но считам, единият е Божествена душа и другият е Божествена душа, само облеклата им са различни. Щом аз направя, сега, едно различие, то вече любовта я няма там. По малките работи се отличава човек. Вие, например, ако дойде един беден човек при вас, аз съм наблюдавал по някой път като дойде такъв беден, дрипав човек при вас, вие вземете чашата и не я измивате, наливате и му давате. Аз не правя така. Аз, като дойде един беден човек, три пъти ще измия чашата – както за себе си, и ще му дам да пие. И като дойде един богат човек, и за него ще направя същото; и за мене правя същото. Аз не правя никакво различие. Някой на богатия човек ще я измие, а на бедния не я измива. Ти си несправедлив тогава. Ти си направил едно лицеприятие, тебе външните неща са те привлекли и ти влияят. Дойде някой богат човек – веднага ти направиш различие, кажеш: „Заповядай." Дойде един беден човек – кажеш: „Какво искаш там?"

Сега, аз не говоря за земните просяци. Аз говоря за бедните хора, които са светии, предрешени светии с дрипави дрехи, шапки, обуща, че искат да ни изпитат как ще постъпим с тях. Като дойде той, скрит е той, поусмихне се малко, че ме изпитва как ще му дам. И той, като дигне чашата, ме цени. Аз като му дам чашата, той погледне чашата и зная вече. На всички, на които съм давал вода, като погледнат чашата вода, той са поусмихне. И богатият, и бедният се усмихват, понеже еднакво съм очистил чашата. Пък и единият, и другият ме изпитват. Богатият е един голям нехранимайко, който ме изпитва и сиромахът е скрит светия, който ме изпитва. На богатия казвам: „Да станеш чист отвътре като тази вода; отвънка си такъв, но да бъдеш и отвътре такъв, какъвто си отвънка." А на светията казвам: „И ти да станеш отвънка такъв, какъвто си отвътре." И на двамата казвам. Питам: Не съм ли аз на правата страна? И тогава, като дойдат двамата, запознавам ги. Казвам: Тия двамата са мои приятели. На бедния казвам: „Вие може да бъдете приятели, понеже ти си отвън благороден, той отвън

не е благороден, отвътре е, а ти отвътре не си благороден – тогава двамата може да се обмените. При вашите качества, приятелство може да има между вас.“

Така трябва да гледате. Правилни постъпки трябва да имате. Ако така не постъпвате, нищо няма да направите. Всичката философия, която може да имате, всичко е празна философия. „Ама аз любя Господа. Аз видях Господа Исуса Христа.“ Не ми говорете за тази любов. Че ме обича той, не ми говорете. Човек е много двойствен. Момък и мома искат да се женят, но бащата не струва хас от момъка. Така се сърди бащата, казва: „Остави го този.“ Момъкът казва: „Или трябва да избягаме, или трябва да се откажеш от баща си, или при мене трябва да дойдеш.“ Тя мисли, че може да го стопи, тя казва: „Аз ще го накарам той да се съгласи.“ Дъщерята иска да накара баща си да се съгласи. Докато този момък се сърди на бащата, годен ли е за момата? Не.

Докато ти се сърдиш на един човек, ти не можеш да го обичаш. Ти можеш да се сърдиш за нещо външно, но трябва да имаш някакво различие в себе си. Ако нещата отвън и вътре са лоши, трябва да ги изхвърлите, там няма никаква любов. Ти не можеш да обичаш един дявол. И никъде в Писанието не е казано, че можеш да обичаш дявола. От дявола се пази като от огън. А човекът, какъвто и да е, към него отношенията ти трябва да бъдат други. Не е също отношението към един дявол. Той спада към друг един свят. Вие даже не сте виждали, някои от вас виждали ли сте дявола? То е страшна работа. Дето дяволът стъпи в някоя къща, тази къща запустява.

Да ви приведа един пример. То е един анекдот. В един гръцки монастир игуменът бил малко несправедлив човек, направил много погрешки в манастира. Та, след като умира, неговият наместник не може да оправи работите, та се молил да го пратят от онзи свят, да му каже как да се оправи работата. Той бил в ада. Дошъл в монастира, казал как да се оправят работите, но такава воня внесъл, че трябвало да напуснат монастиря. Ако един, който от ада излиза, че запустява монастирят, та ако дойде в къщата ти дяволът, ти искаш да харосаш. И казва: Стани с дявола ортак, докато минеш моста. А и къщата, и всичко ще запустее. Не ти трябва ортаклък с дявола. На този игумен не му трябваше да извика стария игумен от ада, да му каже как да оправи работите. Нека седи там. Не извиквайте вашето минало да дойде сега, нищо повече.

По някой път вие искате да знаете какво има – карма, страдание или какво става. Каквото и да е, не искайте да знаете какво е вашето минало. Някой път вие искате да знаете какво е то – да спи зло под камък. И Писанието

казва: „Ще хвърля греховете зад гърба Си, ще ги залича и няма да ги помена.“ Не извиквайте вашето минало. Туй, което е заличено, Господ го е турил зад гърба Си, не го извиквайте сега. Не правете нови погрешки. Да не би, като види Господ сега новите ви погрешки, да види и старите. Не заставяйте Господа да отвори книгата на възпоменанието, да види какви неща има там. Защото Господ, като затвори, Той не иска да ги знае, а като направите едно престъпление, Той ще отвори книгата да запише, пък като види там, работата става лоша. Щом Господ започне да мисли за вашето минало, и вие започнете да си спомняте и грехът дойде във вас. Питам: Какво се ползувате тогава? По-добре Господ да отвори книгата на живота, да вижда добрите работи, които сте направили, че като си спомни за тях, да вижда доброто.

Когато вие сте радостен, Господ е отворил книгата на живота, пък когато вие сте скръбен, Господ е отворил книгата на възпоменанията и ще помене вашите деяния. Тогава скръб и страдание прониква в душата ви. Защо са тия скърби? Защото заставяте Господа да отвори книгата на възпоменанията. Не Го заставяйте да отваря тази книга. Наука е това. И не ходете да разправяте, че този направил това, онзи – онова. Идва някой и се оплаква, че страда. Не заставяйте Господа да отваря книгата на възпоменанията. Нека отвори Господ книгата на живота, на хубавото. Защото Господ има три книги. В едната записва хубавите постъпки, в другата записва лошите и в третата книга записва какво възнаграждение има да даде, какво благословение да даде. Това са трите книги: за вашите постъпки, за добрите чувства и за вашите мисли. Ако така разбирахте живота, тук щеше да бъде едно общество на светии.

Понеже се приготовлявате за едно бъдещо общество, се изискват хора здрави. Доброто е общо за целия свят. Една Школа има. Няма никаква разлика. Във всички хора доброто трябва да бъде добро и лошото за всички хора трябва да бъде лошо. И възнаграждението за всички хора без разлика трябва да бъде едно. В Божествения свят не трябва да правим никаква разлика. Добрите хора отвсякъде си мязат. Те са от една школа. Лошите хора, и те си мязат. Няма религиозни и няма светски хора, ние ги делим. Добрият си е добър, лошият си е лош. Светията има туй преимущество, че има възнаграждение за себе си. Благословението Божие следва с него. Гениите аз наричам хора на доброто. А светиите носят Божието възнаграждение. А обикновените хора носят своите погрешки и страдания. Ако страдате в живота, Бог е отворил книгата на възпоменанията на вашите минали погрешки и благодарете за това. Като страдате, трябва да се изправите; ако не страдате, няма изправление. Със страданията е лошо, но без страдания е два пъти по-лошо. Да страдаш е хубаво нещо, но без страданията е два пъти по-лошо. То е една

неизбежност. Ако твоите страдания не могат да те внесат в пътя на доброто, страданието не е на място. И ако твоето добро не може да те внесе да имаш Божиите блага, да имаш възнаграждението, доброто не е на място. Ще минеш в едната книга, втората и третата книга. Тогава и страданията, и доброто, и възнагражденията, всичко е на място.

Сега, не мислете, че аз искам да ви съдя. Не. Каквото сте вършили, е написано. Не го пиша аз, написано е. Ако сте добри, и то е написано. Каквото има за възнаграждение, и туй го има. Аз само констатирам фактите. Не мислете, че каквото аз казвам, то става. Аз говоря за неща, които са станали. И за онова, което за бъдеще искате да правите. Вашето бъдеще се определя от онова, което сте написали в едната и другата книга. В постъпките, в чувствата и в мислите всичко е написано. Ако страдате, радвайте се, че влизате в книгата на доброто; ако не сте добри, радвайте се – ще дойдете до книгата на възпоменанията, ще имате Божиите благословения.

Защото Любовта е в първата книга – на прегрешенията, Мъдростта е във втората книга – на доброто, а Истината е място на възнагражденията. Като дойдете до Истината, тя определя кой как да се възнагради. Любовта ще ти покаже пътя за доброто, Мъдростта ще ти покаже пътя за Истината, какво възнаграждение ще има. Ти при Любовта не оставай, ще влезеш при Мъдростта и при Истината. Ще обиколиш тия, Божествените книги. Ти като влезеш в Любовта, тя ще те изправи. Любовта е път за изправление в живота. Ако ти в Любовта не можеш да се изправиш, ако не я вземеш като едно от великите блага, да се издигнеш, да се изправиш... Любовта не е да чувствуваш и да се радваш. Радостта е привидна. За изправление е тя. Да влезеш в доброто, да разбираш. И като влезеш, да имаш Божието благословение.

Сега, това е път за едно ясно и чисто разбиране – без разлика ни на йота. Отвън Господ търпи нещата, отвътре не ги търпи. И за доброто е същият закон. Добрите хора отвън могат да търпят, но отвътре трябва да бъдете нетърпеливи. Добрите хора отвън могат да обичат лошите хора, но отвътре – никога. Добрия човек, може добрият да го обича и отвън, и отвътре, а лошия човек могат да го обичат само отвънка, те отвътре не могат да го обичат.

Следователно, ако отвън тебе те обичат, ти не си от добрите. Ако отвън и отвътре те обичат, ти си от добрите. Туй е закон. Там е, в него е разликата. Да не мислиш, че като си лош, на топло ще те турят? Богатият като отишъл, къде го туриха? На топло. Без въглища не го турил Господ, на студено не го оставил. Пак има едно снизхождение от Божия страна. Не го

е оставил на студено, да трепери. И казва богатият: „Отче Аврааме, много е топло тук, засъхна ми гърлото.“ (Вж. Евангелие от Лука, гл. 16, от ст. 19 до края.)

Сега искам да ви избия един гвоздей из ума. Вие седите, недоволни като че сте. Мислите: „Двадесет години си изгубихме от времето.“ Че защо го изгубихте, какво чакахте? Да идете в онзи свят, нали така? Да си оправите работите. Може да си оправите работите – ако вие може да постъпвате добре, ако вие може да любите, ако вие сте умни и ако вие обичате истината, вие сиромах човек не можете да бъдете. Ще кажете: праведният Иов. Оставете тази история на Иова.

Иов е един адепт, един първокласен светия, когото от рая турихa на изпитание: взеха му всичко. Другите казват на Господа: „А му опитай любовта, той е добър, той Те обича заради говедата, заради синовете, дъщерите. Я му вземи тия работи, да се опита неговият живот.“

И Христос, и Той повтори същия изпит. Че, Той на кръста, след като погледна всичко, казва: „Да бъде Твоята Воля. Тази работа не я разбирам. Каквото можах, направих в света, но виждам, никакъв резултат няма. В Твоите ръце предавам Духа Си и оставям всичките противоречия.“ Въздигна Го Бог. Това е изпит. Едно голямо противоречие. Моли се да мине тази чаша, да не дойдат страданията, а страданията дойдоха отгоре. Той не казва: „Господи, как тъй? Аз направих толкова добрини, а Той да Ме излага и да Ме извадят на туй поругание, да Ми се смеят хората.“

А пък вие, малките изгревци, нямате нито характера на Иова, нито характера на Христа. От мене изисквате някои неща – „Как ще ми уредиш живота?“ От мене искат да им уредя живота. Всеки един от вас ще си урежда сам, разбирате ли? Никой от мене няма право [да иска] аз да уреждам живота му. Това е срамота! Може да ви дам как да живеете. Ако виждате нещо добро от мене, може да вземете. Направете го. Пък ако можете да живеете по-добре от мене, аз ще се уча от вас. От вашите глупости ще се уча, ще се уча от тях. Че какво да ви кажа сега? Аз да ви кажа, че като изгревци тук няма. Отвън като изгревци няма, но отвътре не сте такива. Отвън, може да ви кажа това, в сравнение [с] другите отвън вие сте светии, но в сравнение вътрешно – не.

Аз сега ви говоря за вътрешния живот. Ако става въпрос отвън, голяма неправда ще бъде, ако ви осъдя, но вътре, за вътрешния живот, казвам това. Ако някой ме попита какво мисля за изгревци, ще кажа: като хора отвън като тях няма. Вчера дойде една сестра и каза: „Знаеш какво мислят хората за изгревци?“ – „Какво?“ – „Че хора като тях няма.“ – „Как тъй?“

Тази сестра отишла да купува нещо за 2 лева. И наместо 2 лева, дала 20 лева. Връща се вкъщи, гледа: сметката не излиза. Отива при този, от когото е купила за 2 лева. Там имало едно момиче, сега го няма там. Казва: „Тук съм дала 20 лева по погрешка." – „Аз не зная, госпожо. Момичето го няма." В това време влиза един обущар и пита какво се разправят. Пита сестрата къде живее. Казва: „Да не си от Новото Учение?" – „Да." – „А, честни са тия хора. Скоро давай ѝ 20 лева, те не лъжат." Продавачът казва: „Като е тъй, добре." Той ѝ дава 20 лева. Но той, като дал 20-те лева, не си задържал своите 2 лева. Идва тази сестра до Изгрева, гледа: държи 20 лева. Най-първо дала повече, наместо 2 лева дала 20 лева, сега, като ѝ върнали парите, не задържали 2-та лева. Тя се уморила, но пак се връща. Пита я продавачът: – „Ти какво [си] направила? Нали ти дадох 20-те лева?" – „Но ти не си задържал 2-та лева." – „Е, има честни хора!" Е, туй е препоръка за Изгрев.

Сега, къде е вътрешната погрешка на сестрата? Аз ако бях на нейното място, щях да оставя 20-те лева, не щях да се върна. То е външната честност. А пък като се върна, ѝ казвам: не си прегледа сметката. Вземаш 20 лева и не ѝ идва на ум да задържат 2 лева. Най-първо хич не искаш да изгубиш 20-те лева, пък ти си взела 2-та лева. Още на мястото трябваше да види, не трябваше да е разсеяна, и да му каже: „Задръж си твоите пари, 2-та лева."

Това са, сега, потънкости. Но казвам: То е пак другата философия. Та, в нашите вземания и давания, в нашите постъпки с другия свят трябва да бъдем крайно изправни. Тъй, както в търговията изправни. Нито полици, нито да вземаме, нито да даваме, нито да подяждаме. Невидимият свят обича точност в сметките. Защото ние разполагаме с Божиите енергии, нямаме право да изхарчваме повече, отколкото трябва. Ние имаме право много да харчим, но нямаме никакво право да харчим повече, отколкото е позволено. Това е закон във всички неща. Никой не живее за себе си.

Та, трябва да бъдем образци, нови модели трябва да имаме. Едно вътрешно правило. Аз някой път ще изнеса, има много работи за дялане. Аз съм намислил в една лекция да изнеса някои неща, да ви кажа какво нещо е морал. Не тъй, обикновен, шаблонен морал, но нещо конкретно, което можете да приложите в живота. Еднакъв трябва да бъде. В това седи моралът. Ако човек не може да разбира Божия закон, това има влияние върху сегашното и нашето бъдещо развитие. Нашият сегашен живот ще бъде основа за бъдещия в Небето, като се върнете от Земята. Някои от вас мислят, че като идат в другия свят, няма да искат да дойдат на Земята. Ако не иска, няма да се върне. Тъй насила няма да го карат. Но като идеш в другия свят, да имаш желание да дойдеш тук, на Земята, и тук като си, на

Земята, да не съжаляваш, но онова, за което си дошъл, за което ти си дал обещание, изпълни го. Защото вие горе сте дали обещание коя работа да свършите. А сега се потривате.

Тук преди два деня, дойде един при мене, в петък беше това, един млад момък, много способен. Опитва се той да се самоубие, той не намира смисъл в живота. Аз зная причините, няма да ви ги кажа, защо иска да се самоубие. Казвам му: Слушай, ти забрави ли, че като слизаше от Невидимия свят, тебе ти дадоха една програма? „Ти готов ли си за това и това да направиш? Нямаш ли нещо против?“ – „Не, по силите ми е, аз това ще направя.“ Ти се подписа отдолу. Като слизаше, ти забрави книжката. – „Тогава – казва, – щом съм подписал... Аз го забравих, аз мисля, че нищо не съм подписал, но щом има подпис, тази работа ми е ясна. Подписал съм – ще го направя.“ Че, за да бъдеш честен, трябва да изпълниш това, което подписа. Пък ти искаш да се самоубиеш. Казвам: Тази работа ти не си свършил, посред ден ти напускаш работата си. Ще те питат защо се връщаш наполовина от работата.

Така, вие всички сте подписали какво ще правите. Не ставайте доландарджии, не става тази работа така. И не мислете, че може да мине така. Никому не се прави лицеприятие. Трябва да се изпълни Волята Божия, да се освети Името Божие и да се въдвори Царството Божие. Това е смисълът на живота. Нали ви говорих – онова, което сме обещали, трябва да го направим. Това е, което Бог изисква от нас. Та, много обещания имаме. Не насила, доброволно ние ще го направим, няма да ни заставят. – „Ама ще замедлим своя прогрес.“ Ще кажеш: „Аз съм обещал, трябва да го направя.“ Какво правят хората около мене, то е второстепенно. Но какво аз правя, то е важно. Че не ме обичат хората, че не ме слушат, то е друг въпрос. Онова, което аз правя, трябва да го направя. По някой път може да се смущавам – то е друг въпрос. Че се смущавам, смущавам се, но трябва да си извърша работата. Ама по някой път иде обезверяване, или обезсърчаване, или болести. За мене тия работи са второстепенни. Болен-не болен, вярваш или не вярваш, слабне слаб, работата трябва да се изпълни. При всичките условия ти ще се стегнеш да изпълниш Волята Божия! Разбираш ли? И ще я свършиш без никакви завъртания, без колебания. Веднъж тази работа трябва да се извърши, ти ще я извършиш. Тъй казвам на себе си. Ще свършиш тази работа, няма да очакваш от хората нищо. И за всички така трябва да бъде. И като вършим така Волята Божия, тогава ще имаме една основа. И тогава Мъдростта, Любовта, Истината, тогава ще има взаимно уважение и почит.

Сега ние се налагаме, казвате: „Нямаме уважение.“ И аз ви виждам. И към мене хората нямат уважение. Мислите ли, че много уважение имат към

мене? И ако река, аз [се] справям. Никой от вас не е хулен толкоз, колкото аз съм хулен. Какви неща не са турени на гърба ми. Не мислете, че е само за вас така. Някой път, аз съм казал, аз ще ви имам пред вид. Не мислете, че аз тъй ще оставя. И аз ще го туря в книгата. И аз имам три книги. Като ме обиди някой, запиша го в книгата на обидите. Като ми направи някой добро, отворя втората книга и там го запиша. След туй, трета книга има и казвам: И аз ще го възнаградя. Не мислете, че аз не хващам кусур, не, не. Хващам кусур. Но понеже имам важна работа, да свърша работата за Господа, тогава ще му дам. Аз записвам в книгата си и казвам: Като свърша работата, която Господ ми е дал, ще видя как Господ отсъди, та и аз ще отсъдя по същия начин.

И аз бих желал и на вас да дам както Господ дава. И вие си имате три книги, записвайте си. Ама свършете си работата, която към Господа имате. Тогава отворете книгите си и записвайте. Казват: „Прощавай!“ Не, не, не прощавайте, запиши го. Обиди те някой – запиши; направи ти някой добро – запиши, и в третата книга запишете какво трябва да направите заради него. Сега запиши в книгата и остави я. То са счетоводни търговски книги. Запишете си нещата. Като запишеш погрешката на един човек, не се спирай върху нея, но затвори книгата и остави я. Не мисли защо той направил тази погрешка. Запиши, затвори книгата и остави я.

„Бъдете съвършени, както Отец ваш е съвършен.“ „Истина, истина ви казвам, крадецът не иде освен да открадне, да заколи и да погуби.“ „Аз дойдох да им дам живот.“ И казвам ви, на всички ви трябва да бъде задача: отдето минете, да носите Божествените мисли; отдето минете, да носите и Божествената Правда – Божиите блага. Навсякъде да бъдете като ухание на тия цветя и който ви види, да каже: „Има хора в този свят, които носят Името Божие.“ Желая Господ да отвори книгата на възнаграждението – какво да даде.

Божият Дух носи всичките блага на живота.

7 ч 5 мин

(На поляната направихме упражненията.)

12-о неделно утринно слово,
държано от Учителя
на 8.XII.1935 г., 5 ч сутринта,
София – Изгрев

1935_12_08 Дванадесетият час
неделна беседа

ДВАНАДЕСЕТИЯТ ЧАС

Отче наш.
„Ще се развеселя“.
Ще прочета само част от Евангелието на Йоана, 11 глава от първия до десетия стих.
„Духът Божи“.
Има неща в света, които нас ни се виждат интересни, а други безинтересни. Това е по отношение на обикновените хора. Обикновените хора мислят, че някои неща са интересни, а други неща не са интересни. Обаче за гениалните хора, за светиите не е така. Те мислят, че всички неща в света са интересни. Там, дето обикновеният човек вижда нещата неинтересни, за тях тия неща са интересни. Много естествено, да ви приведа един пример за изяснение на мисълта си. Ако един кон дойде и помирише Библията, какво ще каже? Той ще каже, малко зобчица струва повече, отколкото тази книга – Библията. За обикновения човек безинтересното е само закон и Библията. За мъдреца, който разбира нещата, не е така. Някои неща имат своята цена отвън, а някои имат своята цена отвътре. Една статуя има своята цена отвън, а други предмети имат цена отвътре. Един скъпоценен камък има цената си отвътре. Златото има цената си отвътре, теглят го. Цената на златото не е в образа, който е поставен върху монетата, но в неговата вътрешна стойност и затова го теглят. И да няма никаква образ златото, като го претеглят, то пак е ценно. Обаче, ако имате една статуя и изличите това, което скулпторът е поставил върху нея, тя става безпредметна, без никакъв интерес. Това е за сравнение, а не че камъкът сам по себе си няма никаква цена. Има и в камъка нещо ценно, но ние използуваме златото, затова го ценим. В същност и камъкът има толкова цена, колкото и златото. Ние можем да мислим, че златото е ценно, а желязото не е ценно, защото се окислява. Но и желязото е ценно. С желязото хората орат, воюват на бойното поле, придобиват победи, правят железни релси. Хората не пътуват по златни релси, но по железни.

Та ние сме дошли до една епоха, когато трябва да мислим. Понякога хората имат едно състояние, каквото и животните имат. Те мислят като животните. От сутрин до вечер те чувствуват, това не е мисъл, това не е живот. Като станат сутрин, веднага започват да мислят за закуска, каква ли закуска е приготвил гостилничарят, или майката, или бащата, или къщницата. Сега както хората живеят, има една опасност и в говоренето. И в морала има една опасност. Постоянно да морализираш хората. Моралът това е най-голямото ограничаване. Това няма да правиш, онова няма да

правиш, навсякъде ограничения, не знаеш накъде да се мръднеш. Ти не знаеш кое е морал и кое не е морал. В едно отношение направиш нещо, морално било. В друго отношение направиш нещо, не било морално. Ако пиеш една чашка винце, от религиозно гледище било морално, а от светско гледище не било морално. Ако един въздържател си позволи да глътне няколко глътки вино, веднага ще го питат как си е позволил като въздържател да не издържи на обещанието си, а го престъпва? Не само тук има ограничения, но навсякъде. Вземете една девица. Докато тази девица е при баща си, тя е свободна, може да гледа навсякъде. Отиде при прозореца, отвори го и гледа свободно, баща ѝ не ѝ прави бележки защо гледа през прозореца. Той казва: Нека си погледа, няма другарки, свободна е. Но щом се ожени за някой мъж и си позволи да гледа от прозореца, той веднага я пита: Какво гледаш навън? Какво разбира той, защо не ѝ дава да гледа през прозореца? Ако човек обърне очите си наляво или надясно, какво престъпление има в това? Ако види, че някой убива някого, аз ли съм престъпникът? Видял съм, че някой убива. Но кажи кой го е убил? Аз не съм го убил. Не съм го убил, но си намирам беля на главата. Това аз наричам обикновен живот. Животът е пълен с големи препятствия. Аз наричам този живот на нощта, когато има опасност навсякъде, дето ходиш, да се спънеш и да паднеш. Навсякъде съществува едно неразбиране. Всички хора искат да живеят. Това е право чувство. Какво трябва да разбираме под думата живот? Най-големият стремеж на душата на всички разумни същества седи в това, че искат да живеят. Този стремеж съществува и в животните, само че подбудителната причина в животните е една, а в човека – друга.

Казват: 12 часа има на деня. Казвате какъв е 12-ият час, не знаем. Има един, два, три, десет до 12 часа, но каква философия има в 12-те! То е конското мирисане на Библията. Такова нещо е 12-те. А шест показва положителните качества в човека, а другото шест показва отрицателните качества в човека. Следователно, на деня шест часа са за мъжа и шест часа за жената. Значи, мъжът и жената управляват деня. Мъжът го управлява от сутрин докато изгрее слънцето. От обед жената поема управлението до вечерта, когато слънцето залезе. Вечерта, след залязването на слънцето, братът поема управлението до посред нощ, а сестрата от сред нощ до сутринта. Всекиму се падат по шест часа. Какво означава първият час? Първият час представя онова интензивно желание в човека, което е затворено в една черупка, че иска да излезе вън от тази черупка да види белия ден. Първият час представя още понеделника, който българите имат хокесертник. Значи досадиш (посадиш) нещо, да го измътиш. В понеделник трябва да насадиш нещо. Тогава ти не мислиш какво ще измътиш. Понеделник е денят на луната. Ти си въобразяваш, че живееш в един широк свят. Това са непостижими неща. С един ден работа не става.

С един крак не се ходи. Два крака трябва да имаш. Вторият ден вече пилето се е излюпило. Трябва да ходи, движение се иска от него. За втория ден, за вторника българите казват вторник повторник. Той е ден на нисшето в човека, което трябва да работи. Навсякъде има войни, мъчнотии, препятствия, ти трябва да работиш, да си пробиеш път, да изсичаш гори, да правиш пътища, шосета, да прекарваш железници, навсякъде да процъвти индустрията – навсякъде по земята трябва да туриш ред и порядък. Средата, това е третият ден, третият час на деня. Това значи, като си турил вече ред и порядък, навсякъде трябва да го изучаваш, учение ти трябва. Тогава ще впрегнеш ума си, ще работиш, развитие на ума ти трябва. Третият час е за ума. Четвъртият час е за онова възвишеното и благородното в човека. Петият ден, петият час, това е Любовта в човека, за чувствата, за удоволствие, за ядене и пиене, в човека като си сготвиш малко, ще събереш приятелите си при тебе, ще седнеш на сладки думи, тъй на комшулук. Шестият ден е последният час, в който трябва да се замислиш, да си дадеш отчет, сметка за всичко онова, което си направил. След това, като не знаеш какво да правиш, ще дойде нощта. Тогава ще си легнеш на кревата, ще се завиеш с юргана и ще спиш, това е обикновеният човек, който като не знае, какво да прави, все юргани търси. Оттук се обърне, оттам се обърне и разправя, че леглото му не било меко, че имало дървеници, че това-онова. Обаче на светията, на учителя, юргани, кревати не му трябват. Той не се нуждае от сън. Казвате: Какво трябва да се прави? Когато работиш цели шест часа, че научваш из стаята какво прави учителят. Той изпъжда учениците си вън да излязат. Това излизане на човека вън не е нищо друго, освен спане. През това време стаите ще се изметат, ще се измият и като изгрее слънцето, пак ще започнат работа. За обикновените хора нощта носи пречистване. Вечер ще поправиш погрешките си. Престанете да мислите за обикновените работи. Казвате: Големи грехове имам. Оставете големите и малките грехове. В света няма малки и големи грехове. Какво нещо е грехът? Вие виждали ли сте греха? Никой досега не е виждал греха. Това, което вие наричате грехове, това са резултати. Какъв грях има в това, че си обидил един човек? Ти казваш, че някой е голям будала. Ти виждал ли си будалата да знаеш какво нещо е будала? По какво се познава будалата? – Че ти не си виждал будала, как ще говориш за него? Ако един човек не знае да те лъже, това будала ли е? Че някой човек не е знаел как да те сметне, това ни най-малко не е будала. Или пък ако знае да те изиграе, това ни най-малко не говори за някаква интелигентност.

Сега другата, опасната страна на живота седи в това, че като се говори днес нещо, веднага казвате: За кого ли говори той? За никого. Аз говоря за неща, които стават в света. Вие, които живеете тук, не се познавате още, не сте се видели. Това са вашите сенки само. Че сте сенки, един ден ще се

убедите в това. Как ще се убедите? Като видите, че един ден ще залезете. До шестия час ще бъдете на земята, а от шестия час нататък ще бъдете на другия свят и ще кажат за вас, че Петко, Стоян или друг някой изчезнал. Че какъв е бил той по-рано? Нима ако вие се снемете на портрет, това сте самите вие? Това са сенките на вашето тяло. Та всеки човек на земята е само едно произведение на един скулптор, но истинският човек още вие не сте го видели какво представя. Казвате: Видяхме го. Това, което вие виждате, още не е човекът. Казвате, че в Библията пише Бог е създал човека по образ и подобие свое. Това, което Бог е създал, не го е създал на земята, но горе някъде. Човек е пришелец отнякъде. Тези, създадените хора, вие сте ги създали. И сега вие искате на тези създадени хора от самите вас да турите един Божествен надпис и да кажете, че Бог ги е създал. Не, човек от човека е създаден. Ще кажете, че човек има душа. – Това е друг въпрос. Не ми говорете за душата. Душата не може да живее на земята, тя не е дошла на земята, тя не се е родила на земята. Душата е от съвсем друг свят. Тя принадлежи на друг свят. Казвате: Има ли друг живот, духовен живот, освен този на земята? Това е друга работа. Чудно нещо. Ще дойде една мравя при вас и ще ви пита има ли човешки свят? Някой мравешки философ ще каже, че човешкият свят е точно като мравешкия. Тъй щото светът, в който мравите живеят, и човек живее, но човешкият свят не е мравешки. Човекът няма разбиранията на мравята. Кой свят е по-висок? Човешкият свят е по-висок, но мравята, която се мисли за философ, е първокласна будала. Като бутнеш една мравя, тя се изпъчи насреща ти и казва, знаеш ли какво съм аз, знаеш ли за какви работи мисля. Често съм правил такива опити с мравите. Като бутна някоя мравя, тя веднага се изпъчи. Аз ѝ духна и тя отскочи. После пак се съвземе. Пак ѝ духна, пак отскочи. Тя се чуди какво става с нея. Тя мисли, че нещо голямо става с нея. Като дойде в себе си, казвам ѝ: Ти няма да ме питаш кой съм и какво мисля, но ще ме питаш: Мога ли да науча нещо? Ако не ме питаш, ще духна и ти пак ще отскочиш. Сега и вие понякога се спирате и питате, защо светът е така създаден? Като духна върху вас, ще отхвръкнете далеч. Сега вие четете някои философски книги как е бил създаден светът. Каквото да пише, това са негови логически изводи. Този философ нищо не разбира от създаването на света. Преди всичко той не е бил там, когато светът се е създавал. А при това така убедително говори. Казват, че Мойсей описал създаването на света. Мойсей нищо не е описал за създаването на света. Преди всичко той не е бил там, когато светът се е създавал. А при това така убедително говори. Казват, че Мойсей описал създаването на света. Мойсей нищо не е описал за създаването на света. Това описание, което той е дал, ако го четете, нищо няма да научите. Тъй както е писал Мойсей, че светът бил създаден в 6 деня, всеки ден от по 24 часа, както ние го разбираме, нищо не можете да знаете за създаването на света, и в седмия ден Господ си починал. Какво е разбирал Мойсей и какво

сегашните хора разбират, това са две различни неща. Като се спирам върху този въпрос аз искам да ви наведа на една мисъл и във вашите разсъждения, и във вашето верую, нова мисъл искам да внеса във вашите умове. Понякога вие пресилвате нещата и си създавате ненужни страдания. Седите и мислите като умрете ще отидете ли в онзи свят или няма да отидете. Преди всичко вие не мислите право. В никакъв свят няма да отидете. Вие ще бъдете в този свят. Разликата е само в отношенията, в разбиранията. В тоя свят вие сте само един слуга, нищо повече. Заповядват ви, това направи, онова направи. Ти ще носиш вода, ще миеш и ще чистиш стаите. Значи ученик си същевременно, ще учиш. Като влезете в училището, трябва да станете ученик, да научите нещо. Тази е само разликата. В този свят ще бъдете слуги, а в онзи свят, ученици. Разликата е само в заниманията. Като слуга ще вършиш външните работи. Като ученик ще изучаваш живота. Докато вие се занимавате с външната страна на живота, вие сте слуги. Това всички трябва да знаете. Това е една почтена работа. А сега значи сте слуги. Вие знаете как наричат училищните слуги. Различни сте в училището. Щом влезете в училището, веднага ще ви кажат: Разсилен, донеси, това-онова, иди на пощата, изчисти и измий стаите и т. н. Мнозина му казват: Господин разсилен, но все пак е разсилен, не е още ученик. Някой казва, дотегна ми вече да живея. Какво му дотегнало? Дотегнало му да бъде разсилен по училищата и по разните учреждения. Какво трябва да стане? Ученикът трябва да стане. Ще вземе книгата, ще влезе в училището и ще чака учителят да дойде. При това положение няма да го карат да отиде тук-там, да носи вода, да отива на пощата, но като дойде учителят, ще почне да му разправя за слънцето, за луната, за звездите, за съединяването на елементите, ще му прави опити по химия, по физика, какви ли не научни работи ще му се преподават.

Казвам: Сегашните хора искат да разберат смисъла на живота при това положение, в което днес се намират. Но, така както изучавате живота, вие ще знаете само къде е пощата, колко писма се получават на ден, колко вода трябва да се носи, колко стаи има за метене и за чистене, колко прах се дига при метене, колко пъти на ден се отварят и затварят прозорците и т. н. За всички тия неща, вие имате цяла статистика. Да, но това още не е животът, това е животът на еднообразието – първата година същата работа, втората година пак същата работа, третата година – също, докато дойдете до 25-годишна служба – все по пощата ще ходите. Ами, че вие отваряте и затваряте Библията, Евангелието и четете: В Начало бе Словото и Словото бе у Бога. Четете Евангелието на Йоана и сте доволни, че сте прочели нещо. Какво разбирате под думите в Начало бе Словото. Това значи: В начало бе семето и семето бе начало на всичко онова, което израсте. В Начало бе Словото и Словото бе у Бога и Словото бе Бог. Значи в Начало бе семето и силата беше в семето. И всичко, каквото стана, чрез

семето стана, чрез силата, която беше в семето. Това е разбиране. Вие ще седнете да четете и ще проектирате Словото като в един човек. Това не е никакво разбиране. Всеки човек сам за себе си е Словото. Ако разбирате защо сте дошли на земята, трябва да знаете, че като човек вие сте Божественото семе, Божественото Слово. За какво си дошъл? Ти, семето чакаш да дойде някой спасител на света да те спаси. Тъй както ти разбираш, никакъв спасител няма да дойде да те спаси. Тъй както ти разбираш, никакъв спасител няма да дойде да те спаси. Това е най-глупавото, което човек може да мисли. Да, ще дойде един спасител, един благодетел, но не за да те спасява, а ще те извади от хамбаря, ще те посади на нивата и ще те зарови отгоре. Тогава той ще ти каже: Сега ти ще израстеш и добро семе ще дадеш. Едно 30, едно 60 и едно 100. Това е твоето спасение. Ако така разбираш спасението, на прав път си. В този смисъл всеки велик учител е говорил и говори на човечеството. Сега мнозина очакват Христос да ги спаси и да ги заведе на някакъв особен рай на небето. Те имат схващане за рая, както турците имат. Знаете ли какво е турският рай? Сега аз не искам да се спирам по този въпрос, но казвам: Това е свещено понятие за мохамеданите. Те си представят, че в техния рай има цели планини от пилаф и всички ще седнат пред него със златни лъжици. Те ще ядат пилаф и ще пушат наргиле. А от време на време красиви моми ще играят пред тях кючек. Всеки ден момите ще се смеят. Тъй щото, през цялата година ще им играят 365 (дни) от най-красивите моми. Те ще седят и ще гледат „а ла турка“. Това представление за рай се отнася до обикновените турци, а малко по-напредналите си представят рая по-особено. Понякога и християнските вярвания не отиват по-далеч от турските. Това, обаче, не представя никакъв рай, това е човешки измислен рай. Раят е нещо, което не може да се опише. Там няма никакви планини с пилаф. Там няма никакви наргилета, нито игра от моми. Там няма никакви кинематографи, както тук. Ако там има такива нимфи да им играят, това е робство, не е никакъв рай. Там всички са свободни, не могат да играят да забавляват някои. Раят е съвсем друго нещо от това, което турците или християните си представят. Тази представа за рая е нещо подобно на това, което мравите си мислят за хората. Те казват: Дали и хората като нас представят такова общество? Мнозина искат да докажат, че и мравите по някакъв начин са организирани. Не, не може да се прави никакво сравнение между мравите и живота на човека. У мравите няма никаква мисъл, никаква реч, никакви логически изводи. Има някакво усещане и в тях, но то е съвсем друго нещо. В мравешкия живот има един застой. Това са степени на развитие. Цялото животинско царство представя една справочна книга на миналото. Тази книга показва къде човек може да сгреши. Всички животни и растения показват пътя, през който човек е минал и минава. Като чете тази книга, той ще знае къде може да се спъне. Мравите са една спънка за човека. Пчелите са друга

спънка. Ще кажете, че пчелите са чисти. Така е, но в тях има друга една страна, която може да спъне човека. Един познат отишъл един ден при пчелите, интересува се от тях, иска да ги разгледа. По едно време излезе една пчела от кошера и го жилна по окото. Когато някой се доближи до кошера на пчелите, една от тях излезе, бутне го два–три пъти по главата и ако не послуша, ужили го. Разумност има в пчелите. Те не говорят на човека, но го боднат и с това си изкажат недоволството от него. Тя казва: Като не разбираш, ето какво мога да ти направя. Жилни го и нищо повече. Знаете ли какво може да направи една мравя или една пчела на човека? Една пчела ужили един господин и той се толкова много разгневи, че взе един голям котел с вода, обърна кошера във водата и извади (издави) всичките пчели. Защо трябва да жили пчелата? Дано и човек жили по същия начин. Защо трябва да жилиш? Ти си една пчела, която жили. Като жилиш, ето какво направят с тебе. Ще обърнат кошера в котела с вода и всичката твоя философия ще се свърши. Понякога и вие вадите ножа си, както пчелата своето жило и казвате: Знаеш ли какво мога да направя с тебе? Какво ще направиш? Ще станеш причина да обърнат кошера ти в котел с вода и всичко с тебе ще се свърши. Силата на човека не се заключава в неговата физическа сила, нито в неговото богатство, нито в неговото знание, нито в неговата добрина. Това са капитали. Силата на човека седи в неговото разбиране на великите Божии Закони, които направляват неговия живот. Всички други неща се обуславят от мисълта на човека. Мисълта, това е здравословното състояние на човека. Ако не може да мисли право, човек не може да бъде здрав. Ако не мисли добре, правилно, тогава и чувствата на човека не могат да бъдат здравословни, не могат да бъдат нормални. Защото чувствата се обуславят от човешката мисъл. Постъпките на човека се обуславят от неговото сърце. Аз правя едно разграничение между мислите, чувствата и постъпките на човека. Това не е като съвременните психолози. Правилните мисли и чувства на човека създават неговата сила. Що е човешката воля? Като се съединят човешките мисли и чувства, те дават човешката воля. Силата на човешките мисли плюс силата на човешките чувства дават човешката воля. Умът и сърцето съединени в едно раждат човешката воля. Следователно, ако съедините ума и сърцето в едно, вие имате човешката воля. Ако умът и сърцето ви не са съединени в едно, волята ще отсъствува у вас. Животните нямат воля. Защо? Защото умът у тях отсъствува. Те нямат воля. У тях долната част на лицето, брадата, както е в човека, в животните не съществува. Също така те нямат и нос, както хората имат. Носът е резултат на човешката интелигентност. Челото, брадата в човека също така са резултат. Като съедините човешките мисли и чувства, вие ще имате челото и брадата. Чувствата пък са във връзка с устата на човека.

Сега ще ви дам една мярка за човешкото търпение. Тази мярка е

относителна, а не абсолютна. Като турите ръката си до устата, до там най-много може да достига търпението. Значи, ще мерите от краката долу до устата. Следователно, като влезете във водата и дойдете донякъде, ще внимавате да не дойдете над устата. Щом стигнете до устата, бързайте да излезете вън от водата, върнете се назад. Ако не знаеш да плуваш, можеш да стигнеш най-много до устата. Щом дойдеш до устата, не отивай по-нататък. Тогава ще премерите колко е разстоянието от краката до устата ти и според тази мярка на ръста, толкова е търпението ви. Значи ще измервате търпението си със сантиметри. Измервали ли сте колко сантиметра най-много е търпението ви. Тъй щото вашето търпение може да бъде най-много метър или метър и половина. Следователно, ако вие не може да търпите до устата, нямате търпение. Някой има търпение до раменете си, някой до кръста, трети до колената, а някой едва до големия си пръст на краката. Това е материален начин за измерване. Но, ако нямате търпение, каква разумност ще имате? Външното тяло е пособие, по което човек може да се ръководи. Седи някой и не може да търпи, постоянно мърда тялото си, движи се от едно място на друго. Това показва, че той не може да владее мисълта си. Имаше една учителка, която се страхуваше много от биволи. Един ден тя пътувала с кола за Търново. Из пътя колата настигнала един бивол. Като видяла бивола, тя веднага скочила от колата и хукнала да бяга. Тя не може да се владее от страх, а не знае, че в колата имаше по-голяма опасност да не я нападне бивола, отколкото да слязла от колата и хукнала да бяга. Това е нетърпение. Питам: Ако вие не може да се справите в тялото си, как ще се справите като излезете вън от него? Мнозина мислят, че като излязат от тялото си и отидат в другия свят, лесно ще се справят там. Не, без тяло именно, те съвсем ще загазят. Който отива в духовния свят без тяло и мисли, че може да живее така, той трябва да бъде гений или светия. Ако си обикновен човек и такъв отидеш в другия свят без тяло, ти ще бъдеш изложен на големи нещастия. Това е най-голямото нещастие за тебе. Това е неразбиране. То е все едно да вземете един човек без глава, без ръце и без крака и тяло и да го направите търговец. Това е неразбиране на въпроса. За тия неща човек трябва да има една светла мисъл. Тялото, което човек има, е дадено от Бога като условие, с което той може да се развива. Разумната природа е предвидила всички възможности, всички условия, всички нужди на човека и му е дала съответни органи. Всеки орган трябва да се приспособи при известни условия. Вземете съвременните условия. Ние живеем при едни неестествени положения. Вземете, например в птиците. Те снасят по няколко яйца и започват да ги мътят. В това време майката и бащата се грижат. Като се излюпят пиленцата и женската, и мъжката се грижат да ги отгледат, докато израснат. После ги оставят сами да се грижат. В това няма никаква наука. Гледам какво правят сегашните хора. Като се ожени момата, става къщовница и като сготви ядене на мъжа си, чака да си дойде

на обед. В свободното си време седи със скръстени ръце, чака мъжа си. Като се нахранят, тя измие чиниите, изчисти къщата и пак седи със скръстени ръце, чака вечерта мъжа ѝ да се върне от работа. Тази къщница живее като птица, а мисли, че е човек. По отношение на майката и на бащата много деца са като птиците. Ако майката не изпрати детето си на училище, да научи нещо, то ще остане в положението на птица. Малкото птиченце знае, колкото майка си и баща си, но в човека не е така. Човек трябва да се подложи на възпитание, да се учи – човек подлежи на развитие. Вземете сега религиозните хора постоянно говорят за един Бог, който се намира вън от тях. Те не говорят за Бога, който е вътре в тях. Нас ни е омръзнало да ни се говори за единния Бог, който се намира някъде вън от вас. От много говорене ние сме се отегчили. Ние дишаме чист въздух, който нищо не ни помага. Защо? Защото не знаем как да го използуваме. За Бога ние трябва да имаме една възвишена, една благородна идея, която трябва да дойде от някакво високо знание. Бог не е нито горе, нито долу. Той е навсякъде.

Сега като казвам, че Бог е навсякъде, вие трябва да разбирате възможностите. В една линия има две точки, понеже, линията е светът на точката. Една точка може да се движи по права линия в права линия в две посоки, напред и назад. Ако вие сте човек с разбиране на точката, ще можете да се движите само в две посоки – напред и назад. Вие ще знаете да нападате и да отстъпвате. Питам: Какво ще бъде вашето знание тогава в света? Какво знание може да има един търговец, който купува и продава стока? Той купува стоката, отиде напред. После продаде стоката, върне се назад. Така се извращава човешкият живот. Земледелецът, който е извадил житото от нивата си, занася го после на търговци, с цел да го продаде по-скъпо, ще се възнагради трудът му. Но и търговецът, който го купува, гледа да го купи по-евтино, да спечели повече, затова казва на земледелеца, че житото му не струва. С това той иска да подбие цената на житото. И двамата се лъжат. И земледелецът е взел от земята повече, отколкото трябва. Той е обрал повече, отколкото трябва. Всички съвременни земледелци посяват повече, отколкото трябва. Те казват: Ние имаме право да посеем повече, отколкото трябва. Не е така. Земята трябва от време на време да си почива. Всякога не е нужно една и съща площ да се засява. Не мислете, че е безконечно нейното използуване. И тя трябва да си почива. Земята с милионни години е събирала това богатство, с което ние днес се ползуваме. Не мислете, че вие може да постъпвате с нея безразборно. Тъй както хората се развиват и вървят, един ден тези ресурси ще изчезнат. Ако няма от де да дохождат нови притоци, нови средства, сегашните ще изчезнат. Тъй както сега се развива индустрията, един ден всичко ще се изхарчи, и нищо няма да остане. Какво ще правите тогава?

Сега аз искам да ви наведа на мисълта да мислите по-правилно. И вашето тяло съдържа в себе си известни сили, известни богатства, спрямо които вие не трябва да бъдете разточителни. Вие не трябва да бъдете разточителни с тялото си и да казвате: Аз мога да мисля, да правя каквото искам. Вие правите известна погрешка. Вие не можете да мислите каквото и както искате. Понякога хората изпитват горчиви, приятни и неприятни чувства и ги смесват с мисълта, казват, че много мислят. Не, в мисълта няма нищо неспокойно. Който се безпокои, това не показва, че той мисли. В мисълта няма нищо безпокойно. Който се безпокои, това не показва, че той мисли. В мисълта няма нищо безпокойно. Мисълта е нещо трезво, нещо спокойно. Щом мислиш нещо, ти започваш работа. Там, дето има тревоги, това е човешкото нисше сърце, което още наричаме конкретния човешки ум. Ти се безпокоиш, че някои неща не са станали както трябва, т. е. както си очаквал. Ти се тревожиш, че нещо си купил по-скъпо. Това не е мисъл, това е чувствуване. Ти мислиш защо нещо си продал по-евтино. Това не е мисъл. В мисълта има нещо друго. Човешката мисъл има съвсем друго предназначение. Христос казва: „Който ходи в светлината, той не се препъва“. В заключение казвам: Всеки, който ходи в своята мисъл, в мисълта, която Бог му е дал, не се препъва. И тогава всичките му работи стават, както ги е намислил. Щом работите не стават както трябва, твоята мисъл е от съвсем друг характер. Ние загазваме понякога, когато искаме нашите работи да станат лесно. Значи добрата, правата мисъл не е безпокойствие, тя е нещо трезво. Вие трябва да имате предвид, че малко хора в света мислят право. Тия хора имат нещо светло на лицето си, те виждат нещата ясно. Виждате някой човек ходи замаян, очите му премрежени и казва, че мисли нещо. – Нищо не мисли този човек, той съвсем я загазил в чувствата си. Той мисли как по-скоро да излезе от положението си, в което е загазил. Той казва: Аз в нищо не вярвам. Този човек съвсем е загазил. Всички хора, които не вярват в нищо, това са хора, които нищо не мислят, те съвсем са загазили в чувствата си. Тези хора минават за учени и казват, че в нищо не вярват. Те вярват в себе си, в науката, в държавата и в нейните закони, а казват, че в нищо не вярват. Дойде един стражар при него и тежко му казва: Скоро тук ще дойдеш. Той вярва в стражаря, в законите, които изпълнява. Дадат му една монета, той я взима и вярва в нея, а казва, че в нищо не вярва. Дадат му една книга, той веднага я прочита и вярва в написаното в книгата, а казва, че в нищо не вярва. Той вярва в законите, в книгите, в това-в онова, а казва, че в нищо не вярва. Това не е никаква мисъл, това е обикновен човешки жаргон. И после казват, че вярата осакатявала хората. Не е така. Само глупавите чувства осакатяват хората. Ти чувствуваш като някое животно и мислиш, че с тези чувства ще отидеш далеч някъде. Знаете ли на какво мязат тези, които само чувствуват? Разправят един случай с един бивол в Гебедже. Когато англичаните прекарвали линията през Гебедже-Варна, един бивол, като

видял, че минава нещо голямо, черно, затекъл се на пътя, през който щял да мине тренът и насочил рогите си срещу него. Тренът изсвирил, но биволът не се махнал, той насочил рогите си срещу трена и започнал да се бори с него. Обаче, локомотивът минал през бивола и оставил от него само костите му. Така и хората често се лъжат, че това не е право, това не е право и се силят те да уредят работите, но от тях нищо не остава. Вие трябва да знаете, че когато Божественият трен мине през вас, от вас нищо няма да остане. Костите ви ще бъдат надробени. Казвате, че човек трябва да се бори. С кого трябва да се бори? С вятъра ли, с воденицата ли като Дон Кихот или с мъчнотиите си ще бориш? Според мене, човек няма никакви врагове в лицето на своите мъчнотии. По-голям враг от себе си човек няма. Най-големият враг на човека е неговото неразбиране. Вие трябва да си обяснявате нещата психологически. Хората искат да изкарат дявола виновен за всичко. Те казват, че дяволът влязъл в райската градина и изкусил човека. Това е една много интересна приказка, върху която са писани цели томове. Но никой досега не може да каже, че е бил там във времето, когато са ставали тия работи. Пък и никой от вас не е чул разговора между Ева и змията, нито пък е чул какво Господ е казал на първите хора. И всичко това хората приемат на вяра, като деца. Те казват, че това е станало някъде в Мала Азия, дето е бил раят. Наистина раят е бил някъде между реките Тигър и Ефрат, които и до днес още съществуват. Но в Библията се говори за четири реки. Де са останалите две реки. В Писанието се описва качествата на тия реки. Сега аз да ви кажа де са четирите реки. Двете реки Тигър и Ефрат представляват двете системи в човека: артериалната и венозната. От другите две изчезнали реки едната представя мозъчната система в човека, а другата: симпатичната нервна система. Някои казват, че раят е някъде в пространството. Не, той е в мозъка на човека. Раят е в мозъка на човека, но той представя свят не като нашия, неизмерим е този свят, в който се помещава раят.

Сега вие можете да ми възразите, да кажете, че не ви интересуват тия неща. Ще кажете, че искате да ви се говори нещо сериозно. Кажете ми какво сериозно сте извършили досега? Покажете ми една ваша сериозна работа. Като разглеждам живота на хората, намирам, че всички работи, които те вършат, са все забавления. Някой вземе перото, потопи го в мастилото, завърти го няколко пъти на листа и мисли, че е написал нещо хубаво. Това е забавление. Друг вземе лист и молив, рисува нещо, мисли, вече, че е нарисувал нещо хубаво. – И това е забавление. Трети вземе цигулката и стърже и мисли, че свири нещо хубаво. – И това е забавление. Друг съди хората, мисли, че върши нещо. – И това е забавление. Ще кажете, че това не е човешко. – Де е човешкото? Че и мравите мислят, че са гении. Но ако и те останат завинаги в положението на мрави, какво ще бъде тяхното положение? Какво по-лошо за човека да остане за цял живот

в положението на една мравка? Каква мисъл имат (мравите) правите? – Вие си представяте ангелите нещо подобно на хората, както и мравите си представят хората като тях. Ангелите са излезли от хора, но не са хора. Те са нещо повече от хората. Те са нещо повече от хората; те са нещо повече от светиите. Един светия е само кандидат за забавачницата на ангелите. Геният пък е кандидат само за няколко месеца да влезе, да надзърне в ангелския свят и след това пак да се върне на земята. Такова нещо представляват ангелите. Те могат да надзърнат най-много до 3 месеца в ангелския свят и после да се върнат на земята. Щом изминат трите месеца, веднага му казват: Ти ще слезеш вече на земята, няма какво да правиш между нас. Неговата гениалност нищо не струва в ангелския свят. Казвате: Гениален е този човек. – В какво седи неговата гениалност? Когато се говори за ангели, ще знаете поне, че един ангел може да носи земята на гърба си. Те могат да носят на гърба си сто свята като нашите. Това е само за сравнение, да видите каква мощна сила представя един ангел. Така трябва да разбирате силата на ангела. Един ангел може да отклони с мисълта си земята на един, два, до сто и повече километра от нейния път. Кой обикновен човек може със своята мисъл да отклони земята от нейния път? Но един ангел може да я отклони. Сегашните астрономи виждат, че земята сега не се движи по своя път, но се движи по някакви афели и перифелии. Защо е така и те не знаят, но това е факт. Някой път човек трябва да се приближава при Бога, а някога трябва да се отдалечи. Когато става свят, човек се приближава при Бога. Щом стане грешен, човек се отдалечава от Бога. Значи грехът отдалечава човека от Бога. Щом ставаш разумен, ще се приближаваш към Бога. Щом ставаш глупав, щом оглупяваш, ще се отдалечаваш от Бога. Следователно, когато земята поумнява, тя се приближава към Бога, към слънцето. Когато става глупава, тя се отдалечава. Не считайте, че това е знание. Това са разбирания. Не казвам, че това е новото знание, но това са забавления. Знание подразбира да ви се отворят очите така, че да излезете на отворено и да видите, да прозрете, че всичко, което става, е на място и да го проверите. Казвате: Дали това е вярно или не е вярно? Казвам: Дръжте вашите стари разбирания. Това, което казвам, аз го зная, а вие само можете да го предполагате. Това, което говоря, само аз зная дали е вярно или не. Това, което аз мисля, само аз зная дали е право или не. Само аз зная дали моята мисъл е права. Вие можете само да предполагате дали моята мисъл е права или не. Сега аз не искам да ви заставям да вярвате дали моята мисъл е права или не, защото при приближаването и отдалечаването на земята, това знание няма приложение във вашия живот, какво ще ви ползува? Когато земята се приближава към слънцето, тя приема повече. Когато се отдалечава, тя приема по-малко. Ако земята се върти по-бързо около своята ос, един ден тя ще почне да изменя своя живот. И един ден, след милиони години тя ще почне да се изменя – денят ще стане по-голям, ще

стане равен на 25–26–30, а може да стигне и до 30 часа. Понякога може да достигне и до 50–60 и до 100 часа. Може да дойде ден, когато земята ще престане да се върти около себе си, и ще се върти само около слънцето. Кои са причините за въртението на земята около слънцето? – Представете си, че може да се въртите само в една посока, представете си, че имате един център, около който се въртите и не може да се обръщате на другата страна, какво ще стане с вас? Тогава ще се огрява само едната ви страна. Сега вие гледате на слънцето от едната си страна, от към лицето си, но ако искате, вие може да обърнете и гърба си към слънцето и да се печете на него. После може да обърнете дясната или лявата си страна и пак да се печете на слънцето. Какво щеше да бъде положението ви, ако не можехте да се обръщате към всички страни? Вие днес се чувствувате господар на положението си, а иначе щяхте да бъдете в лошо положение. Тъй щото сега не можете да кажете, че зависите от слънцето. От слънцето зависи само светлината и топлината, а от вас зависи накъде да се обърнете и как да използувате неговата светлина и топлина. Оттук водим следното заключение: Благата идват от живота, но използуването на тези блага в живота зависят от нас. Тогава никой от вас не може да се оплаква, че няма никакви дарби или никакви блага в живота. Всеки от вас има много дарби, но вие не сте работили върху себе си да развиете тези дарби. В какво седи сегашното възпитание? – Младата мома я възпитават в този дух, да порасне, красива да стане, да се ожени. Като се ожени, да роди няколко деца и всичко се свършва с нея. Младият момък пък го възпитават в този дух, че трябва да учи, да стане учен човек, да заеме високо обществено положение. После трябва да се ожени и с това всичко се свършва. Какво възпитание е това? Какво нещо е раждането? Преди всичко всеки, който се е родил, трябва да знае защо се е родил, жена или мъж. Жената задържа в себе си потенциалните енергии, събрани от миналите векове. На него предстои да използува всичката енергия, която жената е събрала в себе си. Мъжът се ражда по-напред от жената, понеже той е дошъл да използува всичката енергия. Ако отидете в един дом и разбирате нещата, ще видите колко са свързани всички там. Трябва да разбирате формите, за да схванете връзката, която съществува между тях. В някой дом първо се ражда мъжко дете, после женско. В друг дом е точно обратно: Първо се ражда женско дете, а после се ражда мъжко. Някъде пък се раждат две мъжки и две женски. Защо е така, вие не знаете. Казвате: Господ знае защо е така. В това отношение вие мязате на турците, които казват: Седем ката горе и седем ката долу. По-нататък Господ знае. Когато в един дом се роди първо мъжко дете, бащата и майката трябва да турят мъдростта на работа, да си услужат със знанието. С това Господ иска да каже, че и бащата, и майката трябва да бъдат носители на Божественото знание. Когато в един дом се ражда първо женско дете, с това Господ иска да каже на родителите да работят с Любовта, да развиват сърцето си. Сега, като се роди женско дете,

и майката, и бащата казват, особено бащата: Отде дойде това дете? Мнозина желаят като им се роди, да бъде мъжко. И прави са да искат това. Защо? Понеже Любовта е събирала, тя отпосле трябва да дойде. Първо трябва да се роди мъжко, а после женско. И Господ първо създаде мъжа, после жената. Адам беше първият син на Бога, а Ева – първата дъщеря на Бога. В рая те живееха като брат и сестра. Те живееха там свободно, не мислеха да се женят. Като сгрешиха, като престъпиха Божия закон и ядоха от забранения плод, тогава ги изпъдиха от рая. Вън те забъркаха една каша и тогава Адам се ожени за сестра си. Така правят и птиците. Птиците се женят за сестрите си. Вземете в птиците като се снесат няколко яйца и се излюпват там, същите мъжки се женят за своите сестри – женските и обратно. В хората човекът се е диференцирал. Защо е така, не искам да се спирам. Нещата не са произволни.

„Дванадесетият час на деня“. Следователно, първите шест часа ще работиш за знанието, вторите 6 часа от деня ще работиш за придобиване на Любовта, на чувствата, за силата на Любовта. Останалите 12 часа на нощта ще посветиш за своята воля. И тогава като съединиш силите на твоето сърце, силите на твоя ум, ще имаш работата за твоята воля. Това нещо обновява човешкия организъм. Такова трябва да бъде новото възпитание, ако искате да имате ново поколение. Сегашното поколение е хилаво. Сегашните деца са като черупките на яйцата. Малко да ги бутнеш и те ще се счупят.

Сега искам да оставя във вас едно нещо. Силата на човека седи в новата мисъл. Това представя мъжкия принцип, т. е. онова ново знание, което ще ни научи на законите, които управляват природата. Като знаем тези закони, ще ги спазваме и няма да се излагаме на страдания. Значи човек трябва да посвети първите 6 часа за придобиване на новото знание. Вторите 6 часа за облагородяване на своите чувства, а останалите часове за развиване на своята воля. Това ще стане, когато се съединят умът и сърцето на човека. Една е религията в света, една е науката. Науката е създадена за развиване на човешкия ум, а религията за развиване на човешкото сърце. Това е специфичното. А това, което наричат философия на живота, тя е създадена, за да съедини силите на човешкия ум и силите на човешкото сърце в едно. Щом приложите това, вие вече ще имате ново възпитание. Казвате: Този човек е голям философ. – Това е философ, но не знае как да съедини силите на своя ум и на своето сърце в едно. Казвате, че някой е много учен човек, но този много учен не знае законите на своя ум и на своето сърце и се тревожи за нищо и никакво. Той е готов да се бие. Да направиш една война, това още не е човешкият ум. Човешкият ум отпосле дойде да помага. Сърцето, обаче, е, което работи. Бият се хората и те не знаят защо. Те не знаят, че по този начин ще повредят живота си. Сега и в

човека вътре стават войни, и то не е по един път на ден, но по няколко часа на деня. Вие се разгневите. Знаете ли в едно разгневяване по колко милиона клетки умират на вашия мозък стават жертва на това разгневяване. При едно разгневяване могат да умрат 50–60, а някого и до 100 хиляди клетки. Понякога при един грях могат да измрат и до 1 милион клетки в човешкия организъм. При едно голямо безпокойствие или едно отчаяние може да умрат милиони клетки в човешкия организъм. Няма защо да се отчайвате, че дошла сиромашията и ви уплашила. Няма защо да се плашите. Знаете ли, че при една такава уплаха, вие може да уморите много свят в себе си? Казвам: Оставете се от вашето глупаво вярване. Оставете се и от вашето глупаво неверие. Оставете се и от вашето глупаво знание. Елате в разумното знание. Аз не говоря за знанието, което осакатява хората, но за знанието, което повдига и облагородява хората, аз не говоря за знанието, което разединява хората, но за знанието, което ги кара братски да живеят. Аз не говоря за онези чувства, които разединяват хората, но говоря за онези чувства, които ги обединяват. Аз не говоря за онези чувства, които заробват хората, но за онези чувства, които ги освобождават. Аз се радвам, че сега в Америка се е образувал парламент на религиите или тъй нареченото „Световно сдружение или сприятеляване, или побратимяване на религиите". С това те искат да докажат, че всички вери имат един и същ произход. Всеки (всички) вери вярват в един и същи принцип. Не е въпрос до дуализма в света. Ние трябва да напуснем дуализма. Дуализмът е човешко понятие. В света съществува само една разумна причина, т. е. една вечност, една безконечност, както искате можете да я наречете. Други я наричат Бог. Една Причина съществува в света, която обема всичко. Не е въпрос до дуализма. В дуализма съществува добро и зло. Следователно, ако вярвате в Първата Причина на нещата, в Разумното Начало, ще знаете, че всичко, което става и съществува в света, ще се обърне на добро. Вие не си поставяйте свой план в живота и да искате всичко да стане според вашия план. Някой е роден жена и е недоволен, иска да се е родил мъж. Защо иска да бъде мъж? Чувал съм някои мъже са недоволни от положението си, че са (се) родили мъже, искали да бъдат жени. Друг мъж е недоволен, че му се родило момче, той искал момиче. Някой пък искал да му се роди момче, а не момиче. Човек все е недоволен от положението си, или от онова, което му е наложено. Човек трябва да бъде доволен от онова положение, което му е наложено. То не е вечно. Ти не можеш да живееш хиляда години на земята. Ще живееш най-много 60–70 години и един ден положението ти ще се измени. Ти можеш да живееш на земята най-много 120 години и един ден положението ти ще се измени. Важно е какво можеш да направиш в тия 120 години. Не съжалявайте за вашия живот, но се радвайте. Каквито погрешки и да сте направили, не мислете за тях. Аз не искам да мислите за своето минало. От миналото взимайте поука, нищо

повече. На бъдещето гледайте като една светла цел в живота. А на настоящето трябва да се радвате. Че ако вие сте жена, какво по-хубаво от това? Не (е) ли хубаво да бъдете носителка на Любовта, на тази велика, мощна сила, която е създала света? Ако сте мъж, не трябва ли да се радвате? Какво по-хубаво от това да бъдете носител на онази велика мощна сила – Мъдростта, която урежда и предвижда всичко? Какво по-хубаво от това да бъдеш израз на Мъдростта? Или ако сте син или дъщеря, какво лошо има в това? Какво по-хубаво от това да бъдете израз, носител на Истината? – Истината има две страни: Положителна и отрицателна. Едната, положителната, я наричат истина, а другата факт. Казват, че и фактът бил истина. Да, фактът е истина, но върху един факт няма какво да се спори, не може да се критикува и разисква, а върху истината може много да се спори и разисква. Фактът съдържа потенциална енергия, а истината – кинетическа. Какво е истината не може да се каже. Не само нашият, българският език, но всички езици са толкова бедни, че не може да изкаже с тях всички ония понятия, които съществуват във възвишения мир. Няма думи, с които може да се изкаже възвишеното. Ние говорим за Бога, но нямаме ясна представа за Него. Ние говорим за Любовта, но тази дума не изразява какво нещо е Любовта. Мислиш за Любовта, но тази мисъл не е самата Любов. Мислиш за Истината, но тази истина не се изразява с тази мисъл. Как така? Като ми говорите нещо, това факт ли е? Това истина ли е, което не търпи никаква критика? Казват: Това е един факт, нещо, което е завършено. Кой мисли така, я ми кажете? Казвате: Това са дълбоки работи. Че съвременната наша мисъл трябва да мине през много състояния. Тъй както сега хората мислят, светът не може да се оправи. Тъй както сега хората мислят и хиляди години още да се минат, съвсем друго нещо ще имаме, светът обаче, няма да се изправи. Нещата коренно трябва да се изменят. Не само това, но ние трябва да имаме нови майки, нови бащи, нови проповедници и учители, нови държавници. Казвате: Дали това, което ни се говори, е вярно? Нали аз говоря истината, ще видите и ще опитате. Но дали вие ме слушате, аз зная това. След половин час, като изляза оттук, аз зная вече дали сте ме разбрали. Когато някой се запитва дали е вярно това, което говоря, казвам: Ти има още много да теглиш. Като ви говоря, аз ви въвеждам в един свят. Ако бях по-користолюбив човек, за тази сказка бих ви поискал най-малко хиляда лева. А сега вие слушате без пари и казвате: Какво ли иска да ни каже той? Какво искам да кажа? Искам да кажа на глупавите, че има да страдат, а на умните, че има да благуват. Ако умните ме слушат, ще знаят, че те ще благуват така, както никога не са благували. А онези, които не ме слушат, те ще страдат така, както никога досега не са страдали. Дали ще ме вярвате или не, аз не се интересувам за страданията на хората, аз не се интересувам за това, което е станало, аз не се интересувам и затова, което има да стане. Казвам: Не предизвиквайте бъдещите страдания, т. е. не превръщайте

бъдещите блага, които идват, в страдания. Не влизайте във вода да се удавите. Не бъдете като онзи, който отишъл пред един голям джобур с вино да се напие. Понеже искал да пие повечко, той се навел над джобура оттам да пие. Но по невнимание той хлътнал някак с главата си вътре в джобура и се удавил. По-добре вземете една чаша и пийте с нея от джобура, отколкото да се наведете и изведнъж да пиете много. Оставете се от лакомията. По-добре по-малко, защото иначе ще бъде лошо за самите вас. Това е здравата мисъл. Така трябва да се учи всеки от вас. Това казвам на всинца ви – от каквото вярване или верую да сте. Законът е един и същи за всички хора. Бог изисква от всинца ни да мислим и да имаме едно разбирателство помежду си. Той изисква от всинца да пазим своята свобода чиста, да пазим своите мисли и чувства чисти, да пазим своите отношения чисти. Той изисква от всинца ни да си помагаме едни-други и да бъдем носители на Божественото навсякъде. Никой не трябва да бъде натрапник, но да помага на другите. Някой път човек може да направи една погрешка, но той трябва да бъде акуратен в мисълта си, да не изнудва другите хора. Понякога вие изисквате от човека някои неща, които той не може да направи. Това е натрапничество. Ти нали вярваш в Бога? Ти трябва да направиш това. Не, това е натрапничество. – Защо връзваш този човек? Ти остави на неговата добра воля, той сам да направи нещо. Защо връзваш човека с Господа? Господ не е отвън. Аз не вярвам в никакъв външен Господ. Аз не вярвам в никакви външни богове, но имам една вътрешна непоколебима вяра. Аз вярвам в един Бог, Който е и отвън, и от вътре. Аз вярвам в Един Господ, Който е и у мен, и у вас. Навсякъде е Той. Аз вярвам в Един Господ, Който ще ви направи по-умни, Който в един ден ще ви направи здрави, Който ще ви помогне и ще ви издигне от това ниско положение, в което сега се намирате. По какъв начин ще стане това? И аз не зная, но казвам ви, че това, което не зная, то е вярно; ако ви кажа, че го зная, то не е вярно. Аз ви казвам, че не е вярно, за да го знаете, че е вярно. Ако ви кажа, че е вярно, то няма да бъде вярно. Ето какво зная аз: Аз зная малко да ям, но хубаво да ям; аз зная малко да дишам, но хубаво да дишам; аз зная малко да пея, но хубаво пея; аз зная малко да свиря, но каквото свиря, хубаво го свиря; аз зная малко да обичам, но обичам така, както никой не обича. Малко зная, но каквото зная, могат да ме поставят на изпит. Големите работи оставам за вас. За големите работи още не съм кандидат. Сега аз ви говоря така, защото съм искрен. Аз не искам да ви съблазнявам, защото иначе ще кажат, че много съм се надигнал. Аз взимам последното място, защото големите, високите места са ги взели вече преди мене. И аз не искам никого да свалям от местото му, да взема аз неговото място. Аз взимам сега най-малкото место. Нека другите работят на останалите места. Та сега съветвам и вас да следвате и моя пример, като намерите най-малкото место, най-малкото положение да се прекомандировате на него. По-нататък добър е Господ, стига да вземете

най-малкото место и да тръгнете по моя път. Имайте идеал за вечното добро. Както ви виждам, вие мечтаете все за големи служби. Не, вземете най-малкото място. Ако се стремите все към големи служби, ще останете на понеделник, но гледайте да не направите същата погрешка, каквато направил един българин, който не разбирал турски много добре. Даже криво разбирал някои думи. Някои думи на турски се тълкуват по два начина. Този турчин бил поканен някъде, дето имало шест менюта приготвени, все хубави яденета. Той чул, че се говори за 6 паници, това значи менюта, чул и думата йокха, което значи, че отпосле няма нищо. Той обаче, разбрал, че после ще има юфка, затова се въздържал да яде, очаквал да сложат юфката. Чакал той, но нищо не получил. Казвам 6 чинии, които ви дават, те са сигурни, а седмата представя илюзиите на живота. Тури си по нещо от 6-те чинии, защото, ако чакаш от седмата, нищо няма да получиш. Някои от вас чакат като умрат, тогава да се обърнат към Бога. Не правете погрешката на един млад момък, който тръгнал един ден на църква. По пътя го срещнал дяволът и го запитал: Млади момко, къде отиваш? – Отивам на църква да се помоля на Бога, да ме благослови. – Не ти трябва на тебе църква. Ти си млад, интелигентен момък, трябва да си поживееш малко, да си походиш с младите моми, да се ожениш и деца да имаш. На стари години можеш да ходиш на църква. – Е, тогава ще те послушам. Гледам те добър, благороден човек, стар си при това. Върнал се момъкът у дома си. На стари години, като станал 60-годишен, пак тръгнал на църква. Пак го срещнал дяволът и го запитал: Къде си тръгнал? – На църква. – Какво си тръгнал на църква на тия години? На църква трябва да ходят младите хора, а като тебе такива трябва да си седят дома си и да си почиват. Казвам: Не слушайте какво ви говори дяволът с бялата брада. Каквото добро можете да направите днес, направете го. Каквато светла мисъл можете днес да приложите, приложете я. Каквато светла мисъл днес можете да възприемете, приложете я. Днес приложете всичко, не отлагайте за утре. Днес първия ден, първия час започни. От първия до шестия час ти ще бъдеш професор, а жена ти ще бъде асистент. Като 12-ия час, ти, мъжът, ще бъдеш асистент, а жена ти – професорка. След това, като си легнете да спите, ще оставите вашия син и дъщеря да станат професори, а вие ще спите. Тогава те ще отидат в онзи духовен, номинален свят, те ще бъдат будни, а вие ще спите. Синът и дъщерята, за които говоря, са в самите вас. Синът, това е вашият дух; дъщерята, това е вашата душа, мъжът, разбирам човешкия ум, а жената, човешкото сърце. Значи душата седи по-високо от сърцето, а духът по-високо от ума.

Желая сега на цялата ваша фамилия да прекарате по-спокойно.

Благословен Господ Бог наш.

Добрата молитва.

12. неделна беседа от Учителя,
на 8 декември 1935 година.
София, Изгрев

1935_12_11 Трите връзки
лекция пред общия окултен клас

ТРИТЕ ВРЪЗКИ *

5 ч.
"Добрата молитва"
Песента "Аз смея да кажа"
Ще прочета 5 глава от Посланието към Римляните (стихове 1 – 8).
Когато човек яде, расте и е здрав, това е естествено положение. Понякога човек постоянно яде, но е недоволен от яденето - постоянно има болести. Как ще обясните това? И в единия, и в другия случай яде, обаче, в единия случай е доволен от яденето, а в другия случай не е доволен, и след като се наяде, все ще се оплаква от някоя болка.

Да кажем, вие сте верующ. На какво се дължи вашата вяра? Вярата се поддържа от чувствата. Но понякога, хората бъркат чувството с вярата. Гледам, даже някои велики автори, как са объркали известни понятия. Един автор влага хубавото, красивото като емоция в човека. Те са психологически термини. Думата "емоция" не може да се преведе; за да се преведе, нужни са две думи. Има думи, които не могат да се преведат.

Когато ви се говори за Бога, вие мислите, че можете да си Го представите като човешко същество. Погрешката не е там, но щом му дадете човешка форма, вие вече допускате в ума си някои човешки качества в Него. Щом допуснете, че Бог прилича, по някакъв начин, на човека, вие ще Му припишете някои качества, които самите вие имате – някои ваши склонности, разположения. Питам: Това приписване право ли е? Не е право! Например – като си представиш светлината, можеш ли да й припишеш едно качество, което ти имаш? Как би си представил светлината, че се гневи? Как ще представиш това? Гневът нещо съществено ли е в човека? Писанието казва: "Гневете се, но не съгрешавайте." Или подозираш, съмняваш се и пр. – това са чувства, които помрачават човешкия ум. Защо гневът е лош? Защото е чувство, което помрачава. Всички тия отрицателни качества помрачават ума ти и ти няма да имаш ясна представа за нещата. Най-после, свикнеш и казваш: "То така е определено!" И питаш: "Защо Господ направи така света?" Дайте си една ясна представа. Когато вие си варите кафе, Господ ли ви научи на това? Кой ви научи да го варите? То е ваше изобретение. Вие мислите, мислите и казвате: "Да създадем и ние нещо като Господа." Взимате вода, слагате кафе, сварявате го и водата почернява. "Защо Господ почерни водата?" Водата я почернихте вие. И ако постоянно пиете кафе, какво ще добиете? В краен случай, кафето може да ви лекува от треска някой път, но да ви даде

сила, здраве – то е въпрос. Или пък, може да сръбвате малко ракийца. Сега хората проповядват въздържанието, нали? Но трябва да се започне от друго място. Вие и до сега още не можете да се освободите от много такива навици. Че вашият прогрес от какво зависи? Вие казвате: "Както Господ е направил нещата." Тогава ние трябва да напуснем човешките работи, вметнати в Божествения живот. Ние трябва да се освободим от животинското. Кое е животинското? Когато искаш да направиш нещо, но не му мислиш, това са животински състояния.

Всички хора очакват, че все ще дойде време, когато светът ще се оправи. И туряте оправянето на света вън от вас. И изключвате себе си от света. И казвате, че светът ще се оправи и хората ще станат по-добри. Какви ви са данните, че хората ще станат по-добри? На какво основание казвате, че светът ще се оправи? Ще ви приведа сега един много прост пример. Нали казвате: "Трябва да оправим този свят, трябва да го наредим." Много добре! Представете си, че един стар българин има три снахи: едната е на 40 години, другата е на 30, а най-младата е на 20 години. Дойде най-възрастната вкъщи и подреди всичко: тигани, чинии – всичко измие, измаже къщата, нареди, постели. Замине си. Дойде втората снаха, погледне и казва: "Не са хубаво наредени." И ги прережда. И тя измазва, и тя подрежда къщата. Най-после, дойде третата снаха. Тя като погледне, не харесва каквото са направили първата и втората снахи, и тя измазва и прережда. И казва: "Аз уредих къщата." Права ли е? В какво се състои тяхното уреждане? В пренареждането на тиганите и чиниите, от едно място на друго. Туй е, което хората постоянно вършат. Например – какво е морал? Моралът – това са наредените тенджери и тигани на полицата. И някой ще дойде и ще тури една паница от тук там. Някой ще дойде и ще чете морал: къде да турим една паница – тук или там. И казва: "Уредихме света." Вие искате да бъдете морални. Какво разбирате под думата "морал"! Казвате: "Човек трябва да бъде нравствен." В какво седи нравствеността? Казвате: "Трябва да постъпваме право." Но, за да постъпваш право, ти трябва да мислиш! Трябва да имаш една мярка, с която да мериш нещата. Нравствеността – това е един път, по който човешката душа възлиза към Бога. Той е път не във време и пространство. Нравствеността не се намира тук, на Земята. Ти, ако мислиш да станеш добър и тогава да отидеш при Бога, твоята работа е свършена. Съвършенството не е да станеш добър. Господ не се нуждае от добри хора. Защото, доброто е само едно условие за съвършенството. Целта на живота е – да бъдеш съвършен. Ти, като се усъвършенстваш, ще отидеш при Бога, а не като си добър. Доброто е условие за съвършенството.

Някой иска да направи услуга някому и казва: "Да стана по-добър, по-чист." За чистота трябва да отидеш при някоя голяма река. От само себе

си, как ще станеш чист? Как ще станеш добър, от само себе си? Чудни са някои хора!

Доброто е път, по който ние отиваме при Бога. Като отидем при Бога, нашата душа се възвишава и тогава, в своите мисли, чувства, постъпки, в своята обхода ние ставаме добри. Като не проявяваш доброто отвън, ти и отвътре не си добър. Да направя мисълта си малко по-ясна. Ние мислим някой път за доброто и казваме: "Говори ми истината!" Истината не може да се говори. Казваш: "Това, което ми говориш, истина ли е? Право ли говориш?" Добре, представете си, че в една бурна, мрачна нощ сте изгубили пътя. Излиза един човек със свещ пред вас и ви показва пътя. А вие го питате: "Ти светиш ли ми?" Може ли да питаш: "Това, което свети, ще ме заведе ли до местоназначението?" Може ли да зададеш такъв въпрос, когато гори свещта? Това е Истината! Няма какво да питаш! Щом тази светлина ти помага да виждаш по пътя, няма какво да питаш – гори ли свещта. Ако виждаш, ако можеш да вървиш – гори, ако не можеш да вървиш – не гори. Ако ме пита някой така, той или е сляп, или моята свещ не гори – нищо повече!

Вие питате: "Какво нещо е Истината?" Казват някой път, че Истината е цел. Но Истината е един безконечен път, по който душата върви и отива към Бога. Това е Истината. Христос казва: "Аз съм Пътят, Истината и Животът." Тия три неща не се намират тук, на Земята. Не мислете, че ще ги намерите в някои хора. Никъде няма да ги намерите. Животът се проявява в човека. Пътят, Истината и Животът се проявяват в човека, но живота никъде не можете да го хванете и да кажете: "Това е животът." Учените дават определение за него, но животът не е нещо, което може да се хване. Вие, като ядете хляб, искате да хванете живота. Не, вие само придобивате условия за живота. Как ще разберете тогава думите на Христа: "Това е живот вечен – да позная Тебе Единаго, Истиннаго Бога"? Ти казваш, че като ядеш хляб, добиваш живот, обаче Христос казва, че като познаеш Бога ще добиеш вечния живот. Но понятието "вечен живот" е една много отвлечена идея. Животът е едно благо и там, дето се явява страданието, това показва едно лишение. Всяко едно страдание в живота е признак за лишение от живот. Страдаш – лишаваш се от живот. Страданието е лишение от живот, а радостта е придобивка на живот. Следователно, радваме се, когато придобиваме, каквато и да е малка част от живота, а пък когато изгубим нещо, скърбим. Ти скърбиш за детето, което е умряло; скърбиш или се безпокоиш, че детето може да умре; после, можеш да скърбиш за въображаеми неща. Откраднали са ти пари – пак скърбиш. Защо? Защото тези пари щяха да подобрят живота ти. Ти мислиш, че като са ти взели парите, това означава, че се влошават условията на живота ти – и скърбиш. Ти мислиш, че като ти дадат пари, ще се подобрят условията – и се

радваш. Как трябва да се разсъждава? Казваш: "Условията за живот са ми отнети. Как ще живея? Без пари не може!" Но, в такъв случай, ти не разсъждаваш правилно. Говедата, птиците с пари ли живеят? Рибите, във водата, с пари ли живеят? Ти казваш: "Те са риби." Щом те минават без пари, защо и ти да не минеш без пари?

Сега, мнозина религиозни проповядват: "Без пари!" Обаче, те сами, не вярват в това учение. И владиката ти проповядва безпаричие, обаче той взема на месец 15 000 лева. Всички в света проповядват любов, обаче всички проповядват една неразбрана любов. Най-първо, трябва езика да се освободи от неразбраните, опорочените думи. Ти казваш: "Любов." Както и да е, ти мислиш нещо за любовта. Казваш: "Божия Любов." Обаче като кажеш на някого, че има любовен поглед, той разбира съвсем друго. Ако кажеш на някой мъж, който има няколко дъщери, че някой момък има любовен поглед, бащата започва да пази дъщерите, си от този любовен поглед. Или, жена си почва да пази, от любовен поглед. Какво разбиране имате, тогава, за любовта? Казваш, че любовта извира от Бога, че Бог е любов. А при това, когато някой, с любовен поглед, зърне жена ти, ти казваш, че жена ти ще хвръкне някъде. Тогава, какво разбиране имаш за любовта? Значи като туриш на думата "любов" буквата "н", тя се изменя, става "любовен"; и тогава се променят нещата! Докато е "любов", тая работа е добра, безопасна, но щом стане "любовен", вече е опасна. Според сегашния ви морал, според сегашното ви разбиране, ако някоя жена отправи любовен поглед към тебе, или, ако ти отправиш любовен поглед към нея, всеки казва: "Това не е право!"

Но любовният поглед не е любов! Когато ти белосваш къщата си с бяло, къщата ти, всъщност, не е бяла. Когато почерняш къщата си отвън, с черна боя, къщата ти не е черна. Ако ти боядисваш дрехата си в черно, или пък я оставиш бяла, това е външната обвивка, това не е същината вътре. Вие питате: "Като умра, къде ще отида?" Никъде няма да отидеш! Една педя няма да се помръднеш. Вие си представяте душата и казвате, че като умре човек, тая душа отивала при Бога. Апостол Павел казва: "Докато сме в плътта, ние сме далеч от Бога." "Далеч от Бога" означава, че в своите разбирания сме в плътта. Докато сме в плътта, имаме други разбирания, затова сме далеч от Бога.

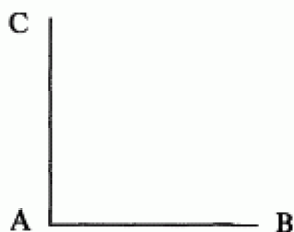

Малко философия сега. Тази AB каква е? Как я наричате вие? ("Права линия.") Защо я наричате права? Какви са качествата на правата линия? Между две точки може да теглим само една права линия. Представете си, че едно същество, което се намира в А, има понятие само за едно измерение. Това същество, с всички свои понятия, с цялата си философия, казва така: "В света има само две възможности: човек може да върви само напред, или назад – повече възможности няма." То няма понятие, че може да се движи настрани, или нагоре. Ако човек вярва в някакъв Господ, какво ще мисли той, като му кажеш, че отива в онзи свят? Да кажем, че физическият свят е А, а онзи свят е В; колко ще е далеч онзи свят? Той ще се намира на същата линия, даже не е и на един нокът далеч! Той ще бъде толкова близо! А човек си мисли, че онзи свят е някъде далеч.

Да допуснем сега, че онзи свят не е на тази линия, а извън нея, в направление С. Тогава, едно същество А, като тръгне за другия свят, няма да върви към В, а към С. Всъщност, онзи свят не е и по посока С. Тогава онези от Земята, които умират, къде отиват? Нагоре ли? Нито нагоре, нито надолу.

Защото, всъщност, нито адът, нито раят се намират в нашия триизмерен свят.

В този свят, имаме едно измерение – дължина, друго – широчина и трето – височина. Раят не се намира нито в дължината, нито в широчината, нито във височината. Накъде се намира тогава? Той е извън времето и пространството! Извън времето и пространството на триизмерния свят. И когато казват, че този рай не заема никакво пространство, това означава, че той не е в нашето измерение. Нашият рай се намира в четвъртия перпендикуляр. Какво е четвъртият перпендикуляр? Онези от вас, които сте учили геометрия, знаете трите перпендикуляра: перпендикулярът на правата линия образува плоскост; перпендикулярът на плоскостта образува куб. А перпендикулярът на куба какво ще образува? Когато човешкото тяло почва да расте – това е четвъртият перпендикуляр. Когато едно тяло почва да расте във всички направления, да става по-голямо, това е направлението на четвъртото измерение. Когато човешките идеи се разширяват, това е четвъртото измерение. Когато човек люби, когато неговата любов се разширява – то е четвъртото измерение. В другия свят си тогава. Когато вярваш, ти си в другия свят – то е четвъртото измерение. Щом се обезвериш, ти си в този свят. Когато правиш добро, ти си в онзи свят.

И тъй, всичкото ви щастие е свързано с онзи свят, а всичкото ви нещастие

седи в това, че сте само в този свят. И при това, въпреки всичките ви големи нещастия, вие искате да живеете в този свят. Нали сте виждали жителите на някой клозет, как се разхождат вътре? Вие им казвате да излязат навън от него, но те казват: "Хубаво, хубаво е тук, тук е животът. Ако излезем от този свят, ще умрем. Тук намираме храната, вътре." Човек, който не знае как да мисли, той се намира в такова място. От духовния свят го гледат; от духовния свят, един грешник го гледат като червей да цапа вътре. Какво да ви кажа сега? Бих ви описал това, но не искам да ви отвличам вниманието. Някой път вие казвате: "Ти не трябва да правиш това!" Не! Трябва да имаме една ясна представа. Ако искате да успявате в живота, трябва да знаете начина, по който да успявате. Понеже трябва да вървите в някоя посока. Смисълът на живота е в това, че трябва да се пътува - непременно! Това е, казано на физически език. Пътуване трябва! Вие имате пред себе си един дълъг път. Пътници сте! Тук, на Земята, си се спрял временно, за няколко деня, за една година, да кажем. Но на тебе ти предстои път и ако не вървиш, ще дойдат стражари и ще те накарат да вървиш! Ти си дал дума и трябва да вървиш! Майката има едно дете; идва стражар и го задига. Тя казва на детето: "При мен трябва да стоиш. Никъде няма да ходиш!" Това дете трябва да пътува! Накъде? Сега трябва да се извади философията – в какво се състои това пътуване? Ще научиш детето да разбира живота. А ти го учиш: да си уреди живота на Земята, да има слава, да стане виден човек и пр. Не го занимавай с това! На Земята, никакъв виден човек няма да стане, никаква слава няма да добие! И ако си уреди работите, колкото по-скоро ги уреди, толкова по-скоро ще влезе в тенджерата. Ако някоя гъска стане мазна, угоена, господарят като дойде в курника и я бутне по гърба, тя издава глас. Какво казва? Тя вика като младата мома, когато я барне някой млад момък. Господарят се спре вътре, хване я за врата, за да не вдига шум и – стане нещо: съблечат ѝ старата дреха, дадат ѝ нова. И какво казва ученият, който яде кокошката? Той казва на Господа: "Господи, видях, че тая кокошка, с тоя кокоши ум, с тая кокоша глава няма да прокопса, затова, искам да ѝ махна главата и да ѝ туря човешка. Едно време и аз бях като нея, и ти, като ми махна главата, тури ми човешка глава. Сега аз ще туря тая глава на кокошката в себе си." Господ поглежда и казва: "Хайде, нека!" И какво става после? Ти изядеш кокошката, ожениш се и тази кокошка се ражда като твое дете! До първата кокошка работата върви добре. Казваш на Господа: "Кокошката се роди. Каквото бях казал, направих го!" Дойде Господ, погледне и казва: "Хайде, имаш моето благословение." Хванеш втората кокошка, изядеш я; тя се оплаче на Бога, а ти казваш: "И тая кокошка, Господи!" Изядеш 40 кокошки, но имаш две деца, а на другите 38 кокошки не им даваш място. Какво ще ги правиш? Изядеш 40 агнета – и на тях си отрязал главите, а си казал, че ще ги направиш деца, като себе си. Сега, в какво седи лъжата? Ти казваш това, което не правиш! До там е моралът. Там, където престанеш да

правиш нещата както Бога, ти влизаш в пътя на престъплението. Това е само един начин за изяснение, не че е така. Трябва ли да се яде кокошка, или не трябва? Можеш да изядеш кокошка, но само, ако след като я изядеш, ѝ дадеш много по-добър живот, отколкото тя има. А ако не ѝ вложиш живот, не я яж. И ако тая кокошка иска да дойде в тебе, пак е същият морал: ако тя може да се ползва и може да подобри твоя живот, приеми я, ако не може да го подобри, не я приемай.

Какво представлява моралът в света? Моралът е път към Бога! Ще ви наведа на следната мисъл. Ти не можеш да имаш морал и разбиране, ако твоите мисли не са чисти. Ти не можеш да имаш морал и разбиране, ако твоите чувства не са чисти. Защото това, което хората считат за морал, за добро, зад него се крие безморалие. Например, вие проповядвате на една млада мома да стане християнка, да я обърнете от езичеството към християнството, с оглед, да я направите ваша снаха. Това е безморалие. Ти правиш това, не с цел, да я обърнеш към Бога, а, за да я направиш своя снаха. Това е търговска работа. Или – ще направиш някоя църква – ще туриш обявление, че си добър. Ти заблуждаваш хората с това. Направил си църква – всъщност, какво си направил? Платил си пари. Но парите не са твои, а ти искаш да се прославиш чрез църквата, да минаваш за добър. Казваш: "Трябва да се проповядва истината." Каква истина? Прочел си някоя книга. Истината не се намира в книгите. Четеш Библията, но нищо не се ползваш.

Сега, какво разбрахте? Разправиха ми един анекдот, за един наш брат. Среща го една сестра, гледа го и му казва: "Братко, ти приличаш на Мойсея!" Онзи ѝ казва: "Приличам, само че скиптър нямам." Мойсей имаше скиптър. При Червеното море той каза нещо и каквото каза, стана. Ти приличаш на Мойсея, обаче моретата не се отварят пред тебе и канарата не пуща вода. При фараона не можеш да отидеш и да кажеш: "Това ще бъде, онова ще бъде." Дойде сиромашия – да ѝ кажеш, в името Божие, да си върви. Дойде някоя болест – да ѝ кажеш – да си върви! А ти, като кажеш на сиромашията, да си върви, тя повече се затяга. Питам тогава: Де е вярата ти? Ако цял ден хлопаш при мен, за 100 лева и казваш, че имаш вяра, това вяра ли е? Казваш: "Ти не обичаш ли Христа?" Че аз обичам Христа, то е друг въпрос, но, ни най-малко, не съм дошъл в света, за да давам пари на хората. Ако трябва да ги дам, парите ще ги дам на онзи, който ги е сякъл. Като дойдоха при Христа и Му показаха една монета, и Го питаха, дали трябва да плащат данъци, той каза: "Дайте кесаревото кесарю, а Божието Богу."

Дошъл някой и иска, с кесаревите пари, да прави добро. Парите на кесаря – при кесаря, а пък ти – да направиш доброто. Доброто - то е това, което е

Божествено. С Божественото ще отидеш при Бога, а не с кесаревите пари. Казва се: "Богатият в царството Божие не може да влезе." И ако мислите, че в царството Божие можете да влезете със сегашните ваши разбирания, аз ви казвам: Откажете се от този мерак. Някоя сестра пита: "Мъж ми ще може ли да влезе в рая?" Тя мисли, че тя ще влезе и пита, дали и мъжът ѝ ще влезе. Нито той, нито тя! И дъщеря ти не може да влезе. Щом имаш дъщеря, син, и те не могат да влязат. По този начин няма да влезете в царството Божие! Най-първо – не е установена онази връзка, която трябва. Има користолюбие между вас. Син ти всяка сутрин ти се сърди, мъчи те. Дъщеря ти пет пари не дава за тебе. Такива разбирания! Казваш: "Господ живот и здраве да им даде." То е друг въпрос. Но, вие говорите за едно семейство. Така не се образува то. Това не е семейство! Това са затворници, турени в един затвор – четирима души без никаква вътрешна връзка!

И самите затворници си имат свой особен морал, имат особено понятие за геройство. В турско или българско време, девет души лежат в затвора за големи убийства, за големи престъпления. Всеки разправя за какво са го турили там: убил този, убил онзи! Един ден дошъл десети затворник. Попитали го: "Ти защо дойде? Кого уби, какво направи?" Той казал: "Не съм убил. Откраднах 100 гроша." Почнали да го бият. Тук, такъв крадец не искали – понеже те били влезли за много големи престъпления, а пък той за кокошарство, та го налагат!

Вие направите едно добро и мислите да влезете в царството Божие. Човек трябва да има стремеж към Бога, да върши волята Божия. Не се самозаблуждавайте да мислите, че трябва да бъдете добри, та тогава да вършите волята Божия. Не! Волята Божия се върши без да сме добри. На какво основание, ти искаш да бъдеш добър, че тогава да вършиш волята Божия? Да вършиш волята Божия – това е най-лесното! По-лесна работа от тази няма! За да вършиш волята Божия, не се изискват големи работи – да съградиш някоя къща, някоя църква и пр. Ето какво е да вършиш волята Божия: Един човек иска да му кажеш само една дума, но намясто. Зимна нощ е, всички вкъщи, цяла нощ, треперят. Дърва имат, но огън нямат. Ти носиш кибрит. Цъкваш и запалваш огън в тая къща. Какво ти струва, да драснеш кибритената клечка и да запалиш огън, да стоплиш вода, да ги нагостиш? Доброто – това е разбирането на човешкия ум: в дадения случай, закона на любовта трябва да го приложиш вътре в живота. Това е един лъч! Любовта се определя така: тя е като Слънцето! Всякога, когато те озари един лъч от Слънцето, той внася живот в тебе. Ако не те озари, ти се лишаваш от Божията Любов. Казваш: "Какво нещо е Божията Любов?" Когато проникне в тебе един Божествен лъч на любовта, идват вярата, надеждата, вдъхновението. Щом се прекъсне този лъч, ти веднага пак се обезсърчиш! Някои от вас сте дошли до края на вашите

усилия. Искате да бъдете добри. Някой път искате да пеете, нали? Пеенето е само един метод за подобрението на човека. Само в пеенето ти не можеш да мислиш лошо! Аз препоръчвам понякога пеенето. Човек, който иска да се изправи, трябва да пее. Ти като пееш, не можеш да мислиш лошо! Как, например, ще изразиш музикално това, че си ударил някого и той е заплакал? Какви ноти ще туриш, за да покажеш, че някой е откраднал 100-200-300 000 лева?

Аз, снощи, бях на един концерт. Свириха Шопен – "Погребалния марш". Кои са нотите, които означават погребален марш? Но този човек, който свиреше снощи, той даде съвсем друг колорит на музиката. Той свири хубаво! Хубаво свири, но аз бих го нарекъл "драматург" в музиката; драматичен е, не трагичен. Като свиреше, той оживи пианото! Дава големи нюанси, видоизменя формите, не свири еднообразно. Като свири, мисли човекът! Вие седите и искате да постигнете нещо в света, да сте добри. Вие искате да станете добри. За да станете добри, трябва да имате една философия! Вие не можете да станете добри, ако нямате правилно разбиране на нещата. Сега, можете да ми възразите: "Този път, по който вървим, не е ли прав?" Казвам: Щастливи ли сте? Аз не отричам! Питам: Щастливи ли сте? ("Не сме.") Тогава ви куца нещо! Има нещо, което куца. За мен е безразлично, дали това се отнася за някой свещеник, владика, цар и пр. Аз оставям този въпрос, той е посторонен въпрос. Но, щом не сте щастливи, значи, липсва ви нещо. Ако пътувам вечерно време, мога да се спъна, ако живея в светлината, няма да се спъвам.

Скърбите в света имат съвсем друго предназначение от онова, което схващат някои. Ако ти скърбиш, трябва да знаеш, защо скърбиш. И ако се радваш, трябва да знаеш, защо се радваш! Ако говориш истината, трябва да знаеш, защо я говориш. Защото ти, като говориш истината, отиваш към Бога! Като правиш добро, ти отиваш към Бога! Като си справедлив, ти вървиш по правия път – имаш мир и радост! Щом престанеш да ги правиш тия неща, веднага се сменя състоянието ти. Щом обичаш хората, ще имаш мир в себе си. Щом почнеш да мислиш, че ако обичаш хората, те ще те използват, ти изгубваш мира. Не мислете така! Не може никой да ме използва! Като обичам хората, аз мога да ги използвам повече, отколкото те мене! Някои са дошли до убеждението, че добро не трябва много да се прави. Че то е много стара философия! Ако човек, от сутрин до вечер, мисли само за себе си, какъв успех може да има? Човек трябва да мисли право за себе си. Млекопитаещите – котки, кучета и пр. – от сутрин до вечер, мислят само за себе си и затова са животни. Що е "животно"! Същество, което мисли, от сутрин до вечер, само за себе си, за дребнави работи. Като се понаяде, спи си; като огладнее, пак стане да търси храна, после пак спи. То няма понятие за триизмерния свят. Котките живеят в

двуизмерния свят. А пък охлювите живеят в едноизмерния свят: напред – назад. Човек, който мисли за себе си, той има понятие за две измерения. Казваш: "Никъде няма да отида" – тогава ти си в плоскостта - нямаш идеал, нямаш философия.

Питаш: "Защо Христос е умрял? Той ни изкупи греховете!" Оставете тия празни работи! Тебе, изкупил ли те е Христос? Не! Тогава, оставете това! Не можеш да говориш за това, което не знаеш. Той не знае, какво нещо е изкупление, а говори за изкуплението на другите хора. Ако съм гладен, аз познавам глада, понеже го чувствам. Но представете си, че откак съм роден, не съм ял и търся хляб. Отде ще знам, какво е това удоволствие? Като ям, тогава ще придобия тази опитност. "Христос е умрял заради мене", казваш си ти. Какво значи "умиране"! В случая, ни най-малко не значи, да умреш, в обикновения смисъл. Христос със своята смърт показа, че ние за човешкото трябва да умрем, за да влезем в живота на Бога. Трябва да се освободим. Смъртта е освобождение от ограничителното състояние на Земята. И всеки човек, за да се освободи, трябва да умре. Смъртта не е в тялото. Смъртта трябва да дойде в човешкото разбиране. Всяка смърт трябва да дойде в човешките разбирания. Всяка смърт трябва да дойде в човешките лоши чувства – те трябва да умрат. И човешките нечисти мисли трябва да умрат. И трябва да дойдат да живеят чистите ти чувства, онези, с които ще вървиш напред. Всичко нечисто в теб трябва да умре! А за да умреш, трябва да излезеш от онзи свят на щастието, на големите "щастливци". Можете да си ги представите. Навсякъде, можете да ги видите, под микроскоп. Те се борят, живеят си и са щастливи. Вие мислите, че в тоя свят, в който се намирате, сте щастливи? Хе! Ако биха ви се отворили очите, за да видите, в какво положение се намирате, тогава табана-кувет – като заек щяхте да хукнете! А сега седите и се държите за къщата, и казвате: "В тая къща е всичката работа!" Ти за парите се държиш. Че и червеят се държи за своите пари и ги обикаля! Има едни черни бръмбари, които, като намерят някое голямо богатство от някой кон, притичват се. Изгубил си конят парите – алегорично говоря – и двата бръмбара задигнали от тези пари, и направили една топка; и единият – със задните си крака, а другият – с предните – търкалят топката, отнасят я. Така, като дойде някой ангел на Земята, вижда, че мъжът и жената, и те търкалят това-онова, за онзи свят. Всички тия стари възгледи, които са ни държали в робство, ако още ги държите, трябва да се махнат. Трябва да се скъса всичко това, трябва да се освободим от всички връзки и да остане само една връзка! Една връзка да остане само! Всички тия връзки, които имате в света, да ги скъсате! Запазете само връзката на любовта. Оставете само връзката на мъдростта, на вашата мисъл. И оставете само връзката на вашата воля. Три връзки оставете, а всички други, аз ви давам позволение – скъсайте ги! Една връзка да имате – общение с Любовта, за да държите

вашите чувства чисти. После, връзка с Мъдростта, за да държите вашите мисли чисти! И връзка с Истината, за да може да уякне вашата воля! Силата ви, силата на човека, седи в оная мощна сила – на съединението! Ако вашият ум и сърце не са съединени, воля не можете да имате. Това е волята на човека – съединението на ума и сърцето! Съединението на силата на ума и на сърцето, в едно да работят – това е човешката воля! И доколко вашата воля е развита, това се вижда и на лицето. От под носа до върха на брадата – това е резултатът на волята. Волята не е там, но това е резултат – изработена площ, която показва, доколко човек е работил. Това място на лицето показва, доколко хората са работили.

В Библията са писали много хора. Колко писатели са работили върху нея? ("Повече от 60 души.") Можете да ги намерите там, да намерите онова, което, през хилядите години, е изработено. Така и лицето изразява, какво е изработил човек. Много е изгубил човек, той всъщност не е това, което е сега. Ние казваме, че е направен по образ и подобие Божие, но сегашният човек не е направен по образ и подобие – ни най-малко. Ти, отвън, го гледаш човек, а отвътре е един звяр. Отвън го гледаш човек, а отвътре - змия! Ясновидецът го вижда. И в сън, постоянно почти, можете да проверите това. Някой иде да ми разправя някой сън. Казвам му: Аз не обичам да тълкувам сънища. В тая работа не съм толкова вещ. Други да тълкуват. Той ми казва: "Сънувам сънища, че ме гони една голяма мечка. Щеше да ме изяде." Питам го: Мислиш ли да се жениш? Мислиш ли да търгуваш? "Мисля. Намерих една мома." Казвам му: Това е твоята мечка. "Не казвай това!" Тая, за която ще се жениш, не е за тебе. Провидението ти казва това. Не че е лоша, но понеже ти не си мечка, а тя е мечка, вие не сте от един и същи род. Той ми казва: "Не ме залъгвай така, но ми кажи, какво значи това." Дойде някой друг: "Търговия мисля да правя. Намерих съдружник." Казвам му: С тази мечка, не влизай в съдружие. Тя ще те мачка. "Вярно ли е това?" Аз така тълкувам; ако не вярваш, направи опит. Направи съдружие с него и ще видиш, ще провериш. Може да има съчетание, някой път. И ще кажеш после: "Той действително ми каза: с този човек да не влизам в съдружие." Ако си праведен, от невидимия свят ти казват: "С тая мечка да нямаш вземане-даване." Вие ще се възмущавате, че мечката прави така.

В какво седи "мечката"? В какво седи причината, дето не трябва да поддържаме животните? Дайте на животното една чиста стая и след няколко деня, всичко вътре ще бъде изцапано, омърсено. Животното никак не пази чистота. Човек, едва сега, е почнал да мисли, да работи, за да поправи живота си. В морално отношение, как е оцапана нашата мисъл! В духовно отношение е оцапан нашият духовен свят! Умственият и духовният свят – това са две различни области. Писанието проповядва,

най-първо, покаяние. Покаянието показва разбиране. Ще туриш в ума си, че трябва да имаш чисти мисли. Искаш да имаш чисти чувства, искаш да направиш добро някому – ще се замислиш: Какви са моите подбуждения да го направя? От любов към Бога, от любов към себе си или от любов към него? Постъпката е права само тогава, когато аз правя нещата от любов към Бога! Той е Цялото! Бог е, в Когото ние живеем. Аз като направя доброто, ще чуя Божия глас да каже, че това, което съм направил, е добро. Всякога, когато направим едно добро някому, Бог ни проговаря! Когато Илия отиде, където Бог го изпрати, той най-първо имаше разбирането, че човек трябва да бъде силен. Той казваше: "Човек каквото каже – да стане!" Той искаше сила, за да извърши волята Божия. Господ му даде сила, но му каза, че трябва повече от това и че, само със силата, нищо не става. И влезе Илия в стълкновение с израилския цар; и най-после се оттегли в пустинята. Качи се на една голяма скала. Царят прати 30-40-50 души войници, и те му казаха: "Човече Божий, царят заповядва – слез долу!" Той каза: "Ако съм човек Божий, огън да падне!" – и те умряха. Идва втора група и казват: "Човече Божий, царят заповядва – слез долу!" Той казва: "Ако съм човек Божий, огън да падне върху вас!" И те изгарят. Трети идват и един от тях казва на Илия: "Моля ти се, имай милост! Царят ме прати. Имай милост към мен и към тези с мен, да не би да се случи същото нещастие!" Тогава Господ казва на Илия: "Този е, с когото можеш да отидеш. На него можеш да разчиташ." Третият беше от Бога. Ти казваш: "Човече Божий, слез долу! Царят заповядва!" Огън слиза! А ако почнеш да се молиш, да има милост, Господ казва: "С този можеш да отидеш при царя! На него можеш да разчиташ".

Ще помагаш на човек, който иска да извърши волята Божия. Не помагай на човек, който не иска да върши волята Божия. Не отивай с него! Не му помагай! Защо? Защото онзи казва: "Слез долу! Царят заповядва!" Какво ще отговориш? Илия отговори: "Огън да слезе върху вас!" Смел беше Илия!

Ти казваш: "Може да ме срещне разбойник, какво ще направя?" Ако ти се уплашиш от неговия парабел, ако той ти каже: "Хайде напред! Вържете му ръцете" и ти отидеш с него, какъв пророк си ти? Ако всеки може да те сплаши, питам тогава: Какъв верующ си ти, каква е тая вяра? Човек, който има вяра, трябва да бъде прозорлив, да вижда отдалеч, да бъде ясновидец. Да не чакаш да те оберат, а отдалеч да предвиждаш, че искат да те оберат! Трябва да чувстваш отдалеч нещата! Това можеш да го чувстваш.

Искам да ви накарам да мислите. Целта ми не е да ви коригирам. Аз не искам да се занимавам с вашето минало и с вашите възгледи. Какво мислите за мен – това е второстепенно. Какви сте били в миналото – и това

са неща второстепенни.

Три положения има в живота: ти можеш да се возиш на каруца, можеш да яздиш на кон, и най-после, можеш да ходиш пеш. Да ви изясня. Това са обикновени състояния. Кой от вас не знае тия неща – какво е да се возиш на каруца и да яздиш на кон? Ако каруцата е без пружини, ще ви се разтърсят червата. Или да яздиш на кон – който не е научен, пак е така неприятно.

На полето си с каруца. В гората, нагоре си на кон. А като дойде планината, дето мястото е непроходимо, ти ще оставиш каруцата и коня, ще туриш раницата на гърба си, ще оставиш повечето багаж и с малко товар, ще отидеш горе, на прицелната точка. На планинския връх ще отидете сам. Искате ли вашият кон да се качи горе, на планината? Искате ли вашата каруца да иде там горе, на планината? Няма да се качите никога с тях! По полето можете да ходите с каруца. През гората може с кон. Но по планината, по непристъпните места, с кон не може! Вашият обикновен живот – то е каруцата. Някой път се понасилите малко, да минете някое място – то е конският ви живот. Казвам: Нито само с усилията на каруцата, нито само с усилията на коня ще можете. Като се освободите от вашата каруца и вашия кон, тогава ще дойдете, да се освободите от всички ограничителни условия. Умът ви трябва да работи тогава! Ще се освободиш от всички ограничителни условия!

Някой ми казва: "Виж оная сестра. Тя има къща." Това е нейната каруца. "Тя има мъж!" Това е нейният кон. Щом имаш къща – на полето си. Щом имаш мъж – в гората си. Но щом дойдеш на планината, какво ще имаш? Като дойдеш на 120 години, какво ще правиш? На хоро не можеш да отиваш – момите не те искат, нито пет пари не дават за тебе. Да се препоръчваш, че много можеш да ядеш – не можеш. Викат те някъде, дето печат агнета – ти не искаш да отидеш: как ще го ядеш, как ще го дъвчеш – зъби нямаш! Нали съм ви разправял оная приказка. Катерицата била назначена при лъва за пощаджия. Лъвът ѝ казал: "Слушай, като ми служиш 20 години, ще ти дам цяла къща с орехи, за да имаш да ядеш." Тя му служила 20 години. Като дошло времето, дал ѝ къща с орехи, обаче тя казала: "Защо ми са сега орехи? Зъбите, с които можех да ги отварям, ги няма." Защо ви е цяла къща с орехи, когато не можете да ги ядете? Вие мислите за след 120 години.

Всички имате едно разбиране – да станете много добри. И като умрете, ангелите да ви вземат и да ви занесат при Господа. Аз харесвам това. Гледам, някои хора отиват в църква. През другите дни са облечени негліже, а когато отиват в църква, са облечени добре. Казвам: Ако тия

хора и отвътре бяха тъй чисти, както отвън, то нямаше повече какво да се желае – ето царството Божие! Външното разбиране на чистотата прилича на следното. Във Варнеско, в турско време, един богат грък пътува от Варна за Добрич. Върви и носи чанта. Доста пари носи в нея. Имало тогава разбойници. Върви той и гледа: един турчин, който си оставил пушката и прави намаз – моли се на Бога. И си казал пътникът: "Слава Богу! Намерих един човек, на когото мога да разчитам." Онзи си свършил намаза(молитвата) и гъркът му казал: "Виждам, че си много набожен човек. Имам пари. Ще ме заведеш до Добрич и после ще ти дам нещо! Да не ме оберат!" Турчинът казал: "Ще Ви заведа." Но като вървели по пътя, към село Батова, турчинът казал: "Дай торбата!" – и взел чантата с парите. Онзи му казал: "Ти си много набожен човек и затова мислех, че няма да ме обереш!" Турчинът му отговорил: "Да се моля на Бога е моя длъжност, а пък да обирам, то е моят занаят."

Не! Това не е човекът! Един човек, който прави нещата, с оглед на нещо, той не може да бъде духовен човек. Не може да бъде обичан. По човешки говоря. Бог използва всички неща. Но как ще бъдем обични на Бога, когато имаме задни мисли? Аз ви говоря, но каква мисъл имам в себе си? Ако мисълта ми е, само да ви привлека към себе си, да мислите добро за мене, това не е морално. Морал е, да имам предвид вашето добро! Казвам ви: Пътят, по който вървите, не е пътят, който ще ви доведе до вашето местоназначение. И не искам да ви заблуждавам. Не е моята цел, да ви показвам големите и малките грехове. С греховете не се разправяйте. Един грях направен – с него не можеш да се разправяш, той остава вече на Бога. Само Бог може да се разправи с него. Бог казва: "Ще залича греховете ви и няма да ги помена." Грехът, направен вече, ти не можеш да го поправиш. Вие много криво мислите. Убил си един човек. Как ще поправиш погрешката? Трябва ти един цял живот; трябва да дойде този, когото си убил; трябва да се ожениш и след това, той ще ти стане син – да го възпиташ. Трябват ти 50-60 години, за да поправиш това убийство. Ще му дадеш нови условия, ще го питаш "Доволен ли си?" и когато той ти каже "Доволен съм", това значи, че си поправил престъплението си. А сега казваш: "Ще се примоля на Господа." Вие, почти всички, имате една особена философия: ще обещаете нещо на Бога – а как ще изпълните обещанието си? Ще ви приведа този анекдот, който и българите, и турците разказват. Не знам, дали българин или турчин е бил човекът, който обещавал.

Един човек се намерил на голям зор и казал: "Господи, ако ме освободиш от тая беля, имам един кон, ще го продам и ще подаря парите на църквата." Отървал се той от белята, избавил го Господ. Тогава си казал: "Защо му е на Господа кон?" Вързал котката с коня и казал: "Хиляда гроша

за котката и 60 пари за коня. Но котката и коня не ги продавам отделно!" Като ги продаде, занася 60 пари за Господа, а пък 1000 гроша взема за себе си. Майсторлък! Върти се навсякъде и все тегли към себе си. Това не е морал. Никакво разрешение не е това!

Вие имате приятели, другари имате, отношения имате. Слуги ли сте, или господари – отношенията ви трябва да бъдат чисти. Да кажем, че аз съм млад момък, между млади моми - отношенията ми трябва да бъдат чисти. Като погледна една мома, да имам чисти отношения, да ѝ желая всичкото добро, което Бог ѝ желае, да мисля нейното добро. Да се радвам на доброто, което има, а не да я използвам. И момите, като те погледнат, и те да не искат да те използват. Това е морал. А ние сега ще кажем: "Да съберем тия двама млади, да станат щастливи." Не събирайте хората! Оставете ги, както Господ е наредил. Не пренареждайте. Ние сме развалили Божествения порядък. Както онези три снахи – всеки пренарежда нещата. Аз гледам аналогията. Първият идва и пренарежда Божествения порядък; втори идва и прави същото; и третият прави същото. Ние сме направили цяла каша и сме объркали нещата, объркали сме човешкия и Божествения порядък. Какво се изисква? Да се върнем към първичното, да оставим този порядък така, както Господ е наредил, а не ние да го нареждаме. Някой казва: "Ти трябва да бъдеш добър." На мнозина казвам: Аз съм престанал да бъда добър. Аз съм престанал да бъда добър и търся добрите хора. И досега не съм намерил още добри хора. За да бъда добър човек, не трябва да създавам съблазън никому. В сегашния живот, като срещна красива, хубава мома, какъв трябва да бъда? Аз стана болен, пожълтея, хлътнат ми очите и като ме срещнат, хората казват: "Горкият човек!" Ще дадем мярка, как да се постъпва. Не изкушавам, и аз не се изкушавам. Но аз искам, не само аз да не се изкушавам, но искам и те да не ме изкушават. Та, като мина покрай красиви моми, радвам се, че не съм се изкусил. Да кажем, аз мога да мина покрай тях, нагизден с пръстен, с часовник. Морално ли е това? Понякога, вие приличате на момата и момъка, в следния пример. Това става в една евангелска църква. Това е пример, не се отнася за вас. В Америка е станало, не тук. Един млад момък чете Библията. Една млада мома му хваща окото. Той взема Библията, подчертава думите: "Бог е Любов" и ѝ я дава. Тя пък намира друг стих, и тя го подчертава и му го дава. И завързват отношения. Какво иска да каже той, с думите: "Бог е Любов?" - "Ти като обичаш Бога, не можеш ли да обичаш и мен?" Тя му казва: "Ако река да те обикна, ще се отклоня от Божия път." "Ще оплетем кошницата, съвсем ще загазим! Не сме готови!" Разговарят се. Питам сега: За какво е отишъл той там, в тази църква? И става вече редовен посетител, всяка неделя ходи и все на същия стол сяда, и много му е приятно да гледа проповедника и тази мома, и да се обръща към нея с някой стих. Най-после ѝ казва: "Аз ще те слушам,

стани ми учител. Не разбирам Библията. И аз искам да разбирам Господа като тебе. Ще ме учиш! И няма да откажеш да ме обичаш!" Тя му отговаря: "Ако те обикна, няма да мога да вървя напред. Ще се спъна."

Права е мисълта на момата. Ако ти кажа, че не трябва да обичаш някого, ето какво разбирам. Можеш да обичаш някой човек, който върви пред тебе в същата посока. А човек, който е зад тебе, не можеш да го обичаш, защото ще останеш назад. Защо на Лот, когато излезе от Содом и Гомор, ангелът му каза: "Никой от вас да не се обръща да гледа назад"? Лот послуша, но жената на Лота се обърна – и стана на сол. Ти като вървиш към Бога, тия, които са зад тебе, не можеш да ги обичаш. Кои можеш да обичаш? Ония, които са напред. И ще имаш стремеж, да вървиш по пътя, по който всички отиват към Бога. Това е свещеният път! Млади и стари, които и да са, те няма да се спрат да те чакат. Ти ще усилиш, ще ускориш хода си и ще ги настигнеш. Ще вземеш едно място сред тях и ще тръгнеш с тях. Това е пътят. Така трябва да разглеждаме нашите възгледи.

Като ме слушате, вие си казвате: "Тая работа как да я разберем?" Наскоро ми казваше една сестра, че искала да преде. Казвам й: Ти, ако сега започваш да предеш, много дебело ще предеш. Понеже не се е научила на тънкото предене, препоръчах й една стара сестра, която преде тънко. Можеш да предеш, но трябва тънка прежда. В Божествения живот се изисква много тънка прежда. Ако е за дебело, всички предат дебело. Но там се изисква много тънка прежда, например – чиста мисъл. Като мислите, да няма някое користолюбиво чувство, загнездено накъде във вас! Аз не съм за самоосъждането. Не да кажете: "Аз съм грешен." Не, че сте грешни. Спрете се и оставете това, какво сте били! Трябва да се очистите, да мислите чисто. Казвате: "Еди-кой си брат е нервен." Оставете този брат, тази нервност е илюзия. Как няма да е нервен? Има причина да е такъв; той не е роден така, сега е станал нервен. Да ви приведа пример. В Америка един бивол полудява. Питомен бивол, но полудява – мушне този, мушне онзи. Имало в местността един човек, който четял мислите на животните. Завеждат бивола при този човек, за да разбере, какво го боли и тогава да се види, да го оставят ли да живее, или да го заколят. Човекът си турил ръката на главата му и биволът му казал: "Слушай, на задния ми крак има нещо, което е влязло, затова съм лош." Извадили един голям трън от задния крак на бивола и той се укротил. Ти си нервен, казват: "Нервен е този брат ." Оставете този нервен брат, голям трън е влязъл някъде - извадете му го! Нали и апостол Павел имаше трън? Три пъти се моли той на Господа, да го освободи от него. Само че, апостол Павел искаше, Бог да му извади тръна изведнъж, а Господ му каза: "Ще почакаш малко." Особени инструменти трябваше да има, за да не се разкъса месото. И като му изкараха трънa, той каза: "Слава Богу, животът има смисъл. Има

спасение! Освободих се от големите мъчнотии." Има начин да се избавиш от този трън, само че, ще чакаш. Трябва да имаш разбиране! Апостол Павел трябваше да се очисти. Неговият ум не беше чист. Той обвиняваше християните и съизволяваше на тяхното убиване. Да ви приведа думите на Христа. Христос му казал: "Когато съвършено очистиш своята мисъл, да не си вече старият евреин - да мислиш само за еврейския народ, само да убиваш, тогава можеш да влезеш в живота." Апостол Павел казваше: "Аз искам да се разпъна, за да могат евреите да влязат в царството Божие." Христос умря за всички, а Павел беше готов да умира за Израиля! То е тщеславие. То е неразбиране. Христос му каза: "Когато разбереш и съвършено очистиш сърцето си, твоят трън ще излезе." Апостол Павел се очисти. Четете 13 глава от Първото му послание към Коринтяните. Като говори за любовта, той има съвсем друго разбиране вече. Как казва там? "Любовта дълготърпи и е милостива; любовта не завижда; любовта не се превъзнася, не се гордее, не безобразничи, не търси своето си, не се раздразня, не държи сметка за зло" и пр. Той имаше вече една опитност. Това не бяха човешки чувства.

Да се върнем пак към господин Корто. Като гледам портрета му (в програмата за концерта) и същинския Корто – не си приличат. Като гледам портрета, виждам един човек с вътрешна амбиция: каквото захване, ще го свърши; един човек на конкретния ум; свири много хубаво, отлично, изящно, с ред и порядък. И програмата му беше много хубаво направена. Беше изложено какво са казали авторите за парчетата, които ще свири. Той има голяма амбиция, като свири, да свири както трябва! И свири както трябва човекът! Казвам: Ако един Корто може да се научи да свири така, както трябва, защо един човек, който следва Бога, да не може да се научи да върви по Божия път? Той свиреше хубаво, всички работи свиреше хубаво. Изразяваше тяхната драматичност, всичката емоция в тях. Свири Шуман, Шопен и пр. Свири за смъртта. Искаше да изяви онова, което е в душата на автора. Ако един Корто свири така, защо един християнин да не може да живее както трябва? Казвате: "Тя е невъзможна тази работа!" Така не се мисли. Няма нещо невъзможно в света.

И видях една добра страна на Корто. Коя е тя? Една сестра каза: "Той е много студен човек." Лицето му е дълго. Той е умствено-мотивен темперамент. Човек, който владее своите чувства. Не се колебае в ума си. След като свири, дойде едно момиченце и му подаде живи цветя. Той като хвана момиченцето, целуна му ръката. Дойде после една възрастна мома, красива. Той само се ръкува с нея, не я целуна. На мен това ми направи много хубаво впечатление, като целуна ръката на момиченцето. Музикално е това! Казвам: Ако вие нямате смирение, какво ще постигнете! Ето – един човек, при една публика от 600-700 души, не го е срам да целуне

ръката на малкото момиченце! Вместо да каже: "Аз, Корто!" Да е някоя дама, както и да е, но, за пръв път, аз виждам един артист да целуне ръката на едно малко момиче. Казвам: Много хубаво! Отлично! Целуна дясната му ръка. И той я целуна, за да ви разправя аз сега това. Речта ми искам да бъде реална. Не да ви привеждам измислени примери, но разказвам това, което снощи гледах. Една отлична черта!

И тъй, първото нещо: На всинца ви, в новия живот, ви трябва съвършена чистота! От своето минало не се спирайте. Не се спирайте – да се самоосъждате, не се спирайте да правите различия, но всякога гледайте да имате чиста мисъл. И всяка ваша постъпка да ви подтиква напред и да бъдете в движение. Не се задържайте на едно място. И не очаквайте да станете добри, че тогава да отидете при Бога. Вървете при Бога такива, каквито сте сега! Вие живеете в Бога и Бог във вас. Всяко добро желание във вас, е желание на Бога. Искаш да бъдеш учен, да пееш, да свириш, искаш да бъдеш добър и пр. – това са подбуждения на Бога. Искаш да се молиш – това е подбуждение на Духа Божий. Всяко добро даване е от Бога. Всяко, най-малко, добро желание е от Бога. Постарай се в размер да извършиш волята Божия. Ти се радвай на добрата постъпка у себе си и у другите. Радвай се на добрата постъпка навсякъде! Ние казваме: "Ние не сме добри." Това е крива философия. Ако очакваме да станем добри, ние ще си останем такива, каквито сме сега. За да бъдеш добър, трябва да се движиш. Доброто трябва да бъде път, по който вървиш. Бог като те погледне, няма да гледа доколко си добър, но дали, чрез тебе, ще извърши своята воля. Аз съм виждал някои добри хора, които не знаят да рисуват; има хора, които не са добри, но рисуват. Аз съм виждал светски хора, които псуват, имат един груб глас, а пък, като видят някого, измени се гласът им и каквото казват, гениално го казват!

Веднаж в София ме срещна един пиян. Върви по улицата и вика: "Хе! Кой е като мене! Да се махате! Убивам всекиго! По пътя ми никой да няма!" Аз обаче си вървя. Идва той при мене и ми казва: "Ще ме простиш! Като магаре съм се напил! Не го харесвам това нещо, но от къде е дошъл този дявол, който ме мъчи!" Казвам му: Много се разбирате двамата. Хайде, ще се оправи тая работа! Той каза: "Хайде, каквото ти казваш, от твоите уста – в Божиите уши!" Защо се спира този човек? Той съзнава, доброто се пробужда у него, изповядва се. Казвам му: Не пий много. Една чашка, две, но не 20 чашки. Едната чашка принася много повече, отколкото 20 чашки. Той каза: "Прав си! Онзи ме обра, сега гладувам, похарчил съм всички пари. Какво ще правя! Както съм тръгнал, ще ме ритне някой и ще падна на земята. Затова заплашвам хората." И ние, някой път, казваме: "Аз това ще
направя, аз онова ще направя!" Нищо няма да направиш! В света, всесилна

е само Любовта. Всесилно е само Знанието, Мъдростта. Всесилна е само Истината! Това са истинските оръжия. Отвори сърцето си за Любовта! Отвори ума си за Мъдростта, за Божието знание! Отвори душата си за Истината! И нека твоят дух да ти бъде ръководител, да те води към великата цел на живота. И нищо няма да те спре! Ти може да си жена или мъж, богат или сиромах, слуга или господар и пр. – всички, като влезете в този път, ще постигнете целта! Нови образи трябва да имате – докато не се подмладите, вие сте в стария път. Вие сте остарели. Много са ви тласкали вас! От какво остарява човек? От големи безпокойствия. Аз знам, някой ти е казал една обидна дума, ти казваш: "Какво! Да каже той тази обидна дума! Аз да му простя?" Трябва да си кажеш: "Хубаво, той ме е обидил, ами аз – кого не съм обидил!" Когато говоря, аз постоянно държа ума си буден. Ще приведа един пример и някой ще попита, каква цел имам с привеждането на този пример, ще каже: "Учителят има някого предвид." Ако когато говоря, аз имам някого предвид, не е права мисълта ми, това е престъпление.

Ти си болен човек, казвам: На теб ти трябва чист въздух, защото, само при чистия въздух, ще можеш да бъдеш здрав. Отслабнал си, казвам: Трябва ти чиста храна. Трябва ти хубава стая, защото тази стая, в която живееш, не е хигиенична. Аз не съм заинтересован. Но трябва да имам предвид доброто на другите хора. И законът е такъв: като помагам на другите хора, аз се ползвам. Защото, с всяка добра мисъл, с която аз подкрепям другите хора, аз подкрепям и самия себе си. Такъв е законът. Ако не подкрепяш добрите мисли на хората, ти не подкрепяш и хубавите мисли в себе си. Когато не подкрепяш хубавите чувства у хората, с това, ти не подкрепяш и хубавите чувства у себе си. Ще кажеш, че това е егоистично. Не! Това е волята Божия. Като подкрепям доброто, аз искам да крепя онова, което Бог е създал. Защото онова, което Бог е създал, то е най-разумното. Онова, което човек е направил, то не е така разумно. Колкото и да са гениални хората, липсва нещо. Което Бог е създал, то трябва да бъде образец; онова, което ние създадем след това, трябва да бъде в съгласие с него. Моите мисли, човешките, трябва да бъдат в пълна хармония с Божествените мисли. Моята любов, и тя трябва да бъде в съгласие, в пълна хармония с Любовта Божия. Някои от вас, често ми казват: "Ти като говориш, някои спят." Те не спят. Аз говоря красноречиво и те са толкова разчувствани, че даже се пренасят в другия свят. Ще ви кажа какво разбирам. Когато човек не може да разбере нещо тук, на Земята, той заспива и се пренася, защото при по-висшите трептения, в другия свят, може да го разбере. И когато спите, вие пак слушате. Освен това, вие не сте добре наредени. Защо спят някои хора? Когото и да е от вас мога да го приспя. Ако ти седнеш между двама души, които не са разположени, чиито чувства са по-гъсти от твоите, ти се бориш, бориш и заспиш. Един брат казва: "Онзи ден, аз спах три минути."

Като чел после беседата, той разбрал, че някои неща не ги е чул – именно когато е спал. Ами онова, което не сте запомнили, нали сте спали при него? Когато слушате човешки работи, спете, колкото искате; но когато слушате Божествените работи, бъдете будни!

Казвам: Божественото е онова, което дава нещо на човека. Божественото е, което придава нещо, то дава радост, веселие, светли мисли, светли желания, насърчение – всичко носи в себе си. Божественото носи мир навсякъде. И едно дете може да ти каже Божественото. От дето и да дойде Божественото, приеми го и не прави никаква разлика. Само че, при напредналите хора, понеже знаят Божия път, чрез тях – както през големите прозорци – идва по-голяма светлина, а през по-малките прозорци идва по-малко светлина. Закон е това.

Казвам сега: Не ходете по стария път само на критиката. Критикувайте се, но как трябва да се критикувате? Ако е за критика, ето какво разбирам аз. Като се върнах от концерта, една група от около шест души, искаха моето мнение за него. Най-сетне, за да ги поразсмея, казах им: Шопен замеси една много хубава музикална каша, направи една много хубава, първокласна баница. Но не му остана време, да я изяде. А пък Корто снощи я раздаде на хората; на едните, правите, вземаше евтино, по 40 лева, а пък на нас по-скъпо. Той продаде баницата на Шопен. Това е фигура на речта. Корто е добър изпълнител на Шопена. Даже, ако дойде Шопен, ще се учуди от онова, което той свири снощи, ще каже: "Брей! Кой ли го е писал!" Каквото Корто свиреше, Шопен не го е мислил, Корто мисли друго. Той много добре свиреше Шопена, някъде свиреше по-добре от него. Нека Шопен да дойде, да го чуе.

Та, радвайте се на вашия живот! Един ден и вашия живот някой ще го свири по-добре, ще го представи по-добре, отколкото вие сте го живели. Вие ще направите една баница, ще дойде някой след вас и ще я представи по-добре от вас. Радвайте се за това! Този живот, който имаме – нашите мисли, чувства и пр. – всичко това, един ден, ще бъде при Бога, Бог ще го вземе и ще направи нещо от него. Вие допринасяте! Каквито и да са вашите мисли, Бог на всичко намира място. Само че като дойдете, ще видите, какво е направил Господ от тях и Той ще ви даде това, да го продадете. То е реално! Вашите мисли не са изгубени. И добрите ви, и лошите ви мисли ще отидат при Бога. От добрите ви мисли Бог ще направи нещо и ще ви го даде, с него ще се върнете в света. Онова, което вие сте пратили при Бога, то е богатството ви. Казано е в Евангелието: "Събирайте си богатства, които крадци не ги крадат." Нашите мисли и чувства са богатство, от него Бог ще направи нещо, от него нашият живот става щастлив. Ако ние нищо не пращаме при Бога, тогава, не ще имаме

никакви приходи.

Сега, не искам всичко това, което ви говорих, да го забравите. Ще помните всичко, което ви казах днес – от единия край до другия – да го помните! Нито една запетая няма да забравите! Ако забравите, пак ще ви извиня, но по-добре е, да не забравите!

Една сестра каза за Корто: "Той е поет, който знае отлично да пише. Елементите на речта, всяка запетая – всичко е намясто турено."

И ние пишем сега, със своите мисли. Трябва да знаем да мислим! Като се спреш в себе си, да видиш, че имаш чисти мисли и чисти чувства. В това седи човек – в чистотата. И да знаеш, че между твоите мисли и твоите чувства има връзка, и че напредналият свят се интересува от тебе. Често идват и те, да слушат вашите концерти. Някой път, вие искате да чуете някой Корто. Но някой път, когато свирите тук, на Земята, един ангел може да дойде, да ви слуша и да се ползва от вашето свирене.

Човек, който пее или свири, той не взема криво тоновете. Погрешно свирене и пеене няма в света. Вие като почнете да пеете, пеете много хубаво. Но, понеже променяте гамите, затова се явява дисонанс. Я ми вземете един фалшив тон "до"! (Учителя пее "до" на разни височини и казва Така изглеждат правилни, но, ако ги турим в акорди, тогава може да се появи дисонанс. Всеки тон е на мястото си, ако няма друг човек да пее. Но ако пеете заедно, тогава другият може да каже: "Ти не можеш да пееш." Правилното пеене седи в това: мисълта ти трябва да бъде чиста! Не можете да пеете правилно, ако мисълта ви не е чиста. Тогава тонът не може да бъде плътен. Някой тон е безплътен. Или, някой път, тонът е много силен. (Учителя изпя много силно: "До".) В какво седи силата? Това, малкото момиченце, като почнаха да му ръкопляскат, то си затули ушите.

Имайте предвид хората за модел, при пеене. Но не подражавайте никому. Те да бъдат стимул за вас.

И не се самоосъждай. И трябва да слушаш онази музика, която е в тебе. Корто е работил, ти не си работил – тази е разликата. Корто е развил някои свои способности. Той не е музикант още в онзи висок смисъл, той е изпълнител, драматург. Това, което е написал Шопен, той може да го изпълни, но свое няма. Той свири, иска да ни покаже, как са писали тия велики автори, преди 100 години. Но мен не ме интересува, какво са писали музикантите, преди 100 години. Мен не ме интересува "Погребалният марш" на Шопена. Погребални маршове – всеки ден ги виждаме. Има нещо в Шопена, в "Погребалния марш", то трябва да се

намери. Не са го намерили. Шопен казва: "Дано дойде време ония, които ги погребват, да станат в носилото и да оживеят, и да се явят радостта и веселието в света." Това пише Шопен. Корто свири и Шумана. Има някои работи верни, а някои неверни. Не че той свири неверно. Някои музиканти следят музиката по особен начин. Турят си ухото и следят по особен начин.

Ако дойде един музикален гений днес, той трябва да свири едно сегашно свое творение. Да изсвири най-първо, как една мома и един момък се възлюбват, как се женят, как се скарват, как почват да си скубят косите, как се бият и най-после, да представи, как им се ражда едно дете, как се помиряват, как идват до споразумение да служат на Бога, да помагат, да дават концерти. Това трябва да бъде една нова музика. Как ще го изразите това сега? (Учителя представя като че свири на пиано.)

Искам всички да свирите като Корто, поне. Като Корто – то е вашето минало. Научете по една песен. Изучавайте една песен, цяла година и да я изпеете, както никой друг не я е пял. Изпейте поне една песен както трябва, на свят! Например "Аз смея да кажа." Аз се чудя как я модифицирате, как я изменяте, че излиза друга вече! То си има едно правило за пеенето.

Има и различни начини за ходене. И това е музика. (Учителя ходи криво и се върти, после ходи правилно.) И първото ходене е музикално, само че се изхарчва повече енергия, там е всичкото. А този начин, при който се харчи по-малко енергия, той е правилният.

Една песен като я изпееш, да ти е приятно. Например песента: "Аз смея да кажа." Старите казват: "Ние сме стари, младите да пеят!" Оставете тия заблуждения. На колко години сте? Че ако живеете на Слънцето, на колко години ще сте, като се знае, че една слънчева година е равна на 20 милиона земни години? Земята съществува от повече от 35 милиарда години и я смятат за млада още, а вие сте по на 45-50-60 години и мислите, че сте остарели. Земята е млада, а вие сте остарели! Я ми кажете, защо сте остарели? Хората остаряват, защото грешат. Майка ви, Земята, не греши, а вие грешите! Коя ос се изхабява? Тази, която много е работила; търкане има, изтрива се. Коя дреха остарява? Която много са носили, тя се изтърква. Вие си туряте 120 години. Това е един дълъг период, един астрологически период, движение по 12-те зодии около един център. Във вашия ум да стои вечността! Във вашия ум да седи, че ще се подмладите, че ще бъдете млади и никога няма да остарявате. Защо да носите идеята, че сте остарели? Като сте остарели, какво знаете? Каква мъдрост имате? Първото знание, с което сте се занимавали, е яденето, него сте научили

хубаво. Всичкото ви знание седи в това, че знаете как да ядете. Но не знаете, как да си приготвяте храната. Ако един ден, Господ ви остави сами да го правите, ако дърветата не ви дават плодове, как ще си я приготвяте? Растенията са по-умни. Те знаят, как да си приготвят храната.

Някои се хвалят, че знаят да четат Библията. Вие имали ли сте опитността на тия 60 автори на Библията? Имали ли сте опитността на Христа, който е центърът на тая книга? Имали ли сте неговата идея? Защото Библията – това са живите хора! Те са Библията. Вън от тези живи хора Библията не е интересна. Вие можете да обърнете въпроса и да кажете: "Кой е имал тогава тази опитност?" Елате с мен, да ви кажа кой я има. Аз ще ви заведа при едно дърво и ще ви кажа: "Това, което Библията пише, това дърво го има. То ражда плодове и ги дава. Не плаче за своите деца, когато вие ги изядете и казва: "Идущата година, добър е Господ, пак ще се родят." Растенията изпълняват волята Божия. Затова и Христос взема като емблема растенията. Той казва: "Аз съм истинната лоза, а вие пръчките." Той не взема птичките като емблема. Има нещо опорочено в тях. Даже гълъбът, който минава за чист, Христос не може да го вземе за такъв символ, че да каже, както за лозата: "Аз съм лозата, а вие – пръчките." Като външна фигура, гълъба можем да вземем, но и той си има своите недостатъци.

Казвам сега: Съвършено безкористие! Не самоотричане. Самоотричането е път към безкористието. Ето какво е безкористието: всичко онова, което Бог ти е дал, да го раздадеш на хората, да не употребиш, нито една стотинка, за себе си. Това е безкористие. Щом задържиш една стотинка, ти си опорочил вече тази работа. Щом казваш: "Защо Господ не е помислил за мене?", с това ти вече опорочаваш мисълта си. Бог не прилича на тебе. Той те има предвид. Бог, като те е създал, толкова големи благословения ти е дал, а ти цял ден седиш и си недоволен, че не ти е дал. Аз, всеки ден, опитвам една от големите неприятности, с които се мъча, всеки ден! Не се мъча за себе си, но като отида при хората, чувствам тяхното недоволство. И постоянно трябва да се чистя от това. Всмуква се това! Вляза в някой дом, веднага чувствам от какво са недоволни там. Подозрение има, неверие има и пр. Аз, който имам толкова познания, не мога да се освободя от всичко това, от тая атмосфера.

Трябва да се смекчи тази атмосфера. Отвън сте много напреднали, но вътре имате много неща, които на себе си не искате да ги кажете. Трябва един ден, когато и да е, да се съблечем от сегашния живот. Това е една работа, много важна! Ако можем да се освободим от сегашния живот, както Бог изисква, то е най-голямото благо. Но не да се освободим по начин, както ние искаме. Аз мога да освободя един човек, но не е там

въпросът. Аз се спирам и виждам недоволството на този човек – мога да му покажа пътя, по който той, сам, може да се освободи от своето недоволство.

Казвам: Онова растение, което е недоволно във време на суша, аз зная къде му е болката, защо е недоволно. Вземам и го поливам. И му казвам: Пусни по-надолу корените си! На 3-4 метра по-дълбоко ще има влага. Някои растения спущат корените си на 15-20 метра дълбочина и не знаят нищо за сушата. Нискостеблените, плиткокоренните растения – те страдат през лятото. Вие кога сте живели при по-благоприятни условия? Но, някой път, има изключителни условия – става суша.

Трябва да имате една възвишена идея – тя ще спусне дълбоки корени. Любовта към Бога ще усили стъблото нагоре, а пък любовта към ближния ще усили корените на нашия живот. Като обичаме ближния, ще подобрим симпатичната нервна система, а като обичаме Бога, ще усилим мозъчната нервна система. А пък като обичаме себе си, ще бъдем изпълнители на волята Божия. Като обичаме Бога, ще усилим ума си, ще го подобрим; като обичаме ближния си, ще усилим сърцето си, като обичаме себе си, ще изпълним волята Божия, ще служим на Бога. Така ще се подобри нашият живот.

Обичай ближния си; и чистосърдечно го обичай! Обичайте ближните си, обичайте тези, които са преди вас. Не ви проповядвам да се върнете, да обичате онези, които са след вас. Които са след вас, те ще свършат тая работа. Тия, които са пред вас, на тях помагайте. Не се обръщайте по никой начин. Казвате: "Кой ще оправи света?" Света няма да го оправим ние. Ние ще бъдем носители на Божията мисъл, на Божието чувство, на Божията воля. И религията на бъдещето ще бъде религия на любовта. Ще има само една вяра и всички хора ще живеят като братя. Това е бъдещето! Братство ще има в света. Това е бъдещата религия! И всички домове, общества, народи ще се побратимят като едно семейство. Не че ще се обезличим.

Кога ще бъде това? Колкото здравословното състояние на дървото е по-хубаво, толкова листът е по-зелен и колкото здравословното състояние на дървото е по-лошо, толкова листът пожълтява. Когато влезем в това общо Дърво на живота, всички ще бъдем зелени. И когато страдате, това показва, какви са вашите отношения – че не служите на Бога, както трябва. Започнете да изпълнявате волята Божия, да обичате както трябва.

Да мислите добре – значи да обичате Бога. Да чувствате добре – значи да обичате ближните си. А да изпълнявате волята Божия, значи – да обичате

себе си. Това е практическият метод.

Та, любовта към Бога има отношение към нашата мисъл. Трябва да очистите мисълта си! Любовта ни към Бога трябва да бъде повече от идеална – съвършена трябва да бъде.

Мога да ви кажа:

Бъдете съвършени в любовта си към Бога.

Бъдете съвършени в любовта си към ближните си.

Бъдете съвършени в любовта си към себе си.

"Отче наш"

7 ч. 20 м.

12-та лекция на Общия окултен клас, изнесена от Учителя
на 11 декември 1935 г., сряда, София, Изгрев

Следват гимнастически упражнения.

---

* Настоящата лекция е дванадесета. Единадесетата лекция на Общия Окултен клас не е намерена. (Бел. ред.)
Книги:
* Трите връзки
Към извора (Общ окултен клас. Година XV (1935–1936). Том I. София, 2002)
18 беседи от 25 септември 1935 г. до 22 януари 1936 г.
Начало: 05:00

1935_12_13 Неразбраното
лекция пред специалния клас

НЕРАЗБРАНОТО

„Отче наш“

Имате ли някаква тема? – /„Нямаме“./

Пишете тогава: „Причините на еднообразието“. Да се възпитаваме малко. Сега, какво разбирате под реален и нереален свят? Кое е реалното, същественото? Има съществени и несъществени неща. Казват: „Този предмет е съществен, пък онзи е несъществен“. Или, по какво се отличава един учен човек от един неучен? Кои са признаците на учеността? Казват за някой: „Много учен човек е“. Представете си, че казвате, че някой е много добър, но при това този, добрият, не е търпелив. Много умен е, пък е нетърпелив. Пък някой е търпелив, казват: „Лош човек е, но е търпелив“. Може ли човек да бъде много лош и да бъде търпелив? Какво разбирате под думата „търпение“? Много относително понятие е търпението. Каква е мярката на търпението? Например, каква е мярката, че ДО е правилно? По какво сега ще определите, че тонът ДО сега е правилен? Взимате една мярка – камертона. На каква основа вземате камертона? Има една мярка, която вземате. Има няколко камертона. Можем да кажем, че в природата съществува една мярка. Коя е мярката? Тия тонове не са според тоновете на природата. Представете си, че един цигулар свири много хубаво. Но гласът на цигулката, когато времето е сухо и когато времето е влажно, не е един и същ. Много хубава е цигулката, но мени се цигулката. Или един лък – и той при хубавото и при лошото време – и той се мени. Следователно, тонът от цигулката има нещо, което нашето ухо не може да схване, не е правилно.

Или, да допуснем, че вие сте добър човек. Някой път сте неразположен. Казвате: „Не съм добър“. В какво седи, че не сте добър? Казвате, че не сте добър, но какво е доброто? Знаете, че не ви е добре, но кои са причините, че не ви е добре, не го знаете. Не можете да го видите. Всеки може да ви извади из релсите само с една дума. Една дума е в състояние да ви извади из обикновенните релси. Казва: „Излезе из релсите“. Има ли такива релси, по които да пътува човек? Фигуративна работа. Трен ли имате? Или казвате, че излязъл из пътя? Човек по път ли трябва да върви? Например, вървиш по полето. Казва: „Излез[е] из пътя си навън“. Той е добър човек. Защо? Защото раздавал пари. Че хубаво, добрината седи ли в даването на пари? Или, че той е умен. Относителни са тия неща. На какво е равно цялото число? – На себе си. Туй равенство е относително. В сегашната математика – относителна математика я наричам, всяко число е равно на себе си. В количествените числа, в един свят, който ние сме построили, е

така. Но щом излезем от този изкуствен [свят], който ние сме построили, работата съвсем се изменя. „Две яйца, равни на трето, са равни помежду си“. Нали математиците така казват, имат една такава максима. Две величини, равни на трета, са равни помежду си, но то [е] само един момент на равенството. Вие измътвате яйцата, тогава равни ли са? Равенството се изменя. 24 яйца са равни на едно камилско яйце – тъй е горе-долу. Но ако измътите камилското яйце и измътите кокошите яйца, ще бъдат ли равни? Тъй щото, в живота ние се натъкваме на известни максими, на известни истини, които при известни условия са верни, а при други не са така. И моралът е относителен. Докато яйцата не са излюпени, има морал, щом се излюпят яйцата, няма морал. Яйцата, докато са в кошницата, са морални – никое яйце не прави зло. Имате кокоши яйца, змийски яйца, после – на някой орел. Но щом ги излюпите, тия яйца изгубват своя морал. Тогава казвате: „Как се изменят яйцата?“ Зависи от условията на живота. Изменили са се условията на живота. Така ще кажат материалистите. Някой път казвате: „Той е материалист, той е идеалист“. Какво разбирате под думата „материалист“? – /„Неопределено“./ Казвате: „Материалист“. Казвате: „Материалистите са безверници, пък идеалистите са вярващи“. На какво се обуславя безверието на материалистите? Ама представете си – един човек изважда една максима, казва: „Всичко зависи от тялото на човека“. То не е така. Ако имаш едно човешко тяло, ще бъдеш човек, ако имаш едно магарешко тяло, ще бъдеш магаре, ако имаш едно конско тяло, ще бъдеш кон. Ако имаш тяло на круша, ще мязаш на круша. Човешко тяло трябва да имаш. Тогава възразяват: „Не е тялото, но е духът“. Ти духа виждал ли си? Казваш: „Този дух живее в тялото“. Щом духът живее в тялото, то е съвсем материалистическо схващане. Щом живее в тялото, завзема място, пространство. А всички неща, които са пространствени, нямат никакъв дух. И те спорят сега. Може ли туй, което не завзема пространство и място, да живее някъде? Това са разсъждения. Ако вие не можете да имате правилно разрешение в света, в даден случай изменяте понятие, как ще го оправите? Да кажем, че в тялото – а ние туй тяло много малко го разбираме, какво нещо е тялото. Материалистите казват, че тялото е всичко. Приемам с тях, така е. За мене е безразлично. Аз бих ви казал така. Ето как примирявам нещата: материята е майка, духът – баща. Тогава де е противоречието? Защо човек, който вярва в материята, е безверник, а който вярва в духа, е вярващ? То са две неща. В какво седи различието? Майката е крайно аристократична, тя седи, не се движи никъде, баща[та] ще щ донесе автомобил, ще се качи. Тя е аристократка, не се помръдва. Той дойде, сложи я на едно място, на което място я сложи, на стола, там седи. Когато вие в света не искате да се движите, искате на едно място да седите и вие имате характера на майката. Пък когато не ви свърта никъде, имате характера на бащата. Дето не го търсиш, там ще го намериш. Не

можеш да го намериш никъде. Навсякъде е и никъде не е. Сега, някой се напил, казва: „Без ума си бях“. Като се напил човекът, умът го няма. Като изтрезнее, умът е на място. Питам сега: като се напие, къде отишъл умът? То е едно положение. Има една практическа страна. Представете си, че вие имате едно разположение на духа, вие сте радостен, весел, чувстваш едно хубаво разположение. [В] този един момент изгубиш тази радост, измени се състоянието; радостта се изгуби, дойде едно скръбно състояние, песимистично, обезсмисли се животът, не искаш да живееш, искаш да се самоубиеш, какво ли не искаш да направиш. Питам сега: Откъде дойде скръбта? Не знаете. И къде отиде радостта? И това не знаете. Казвате: „Изгубих радостта“. Откъде дойде скръбта? Щом си изгубил нещо, то [в]се таки е останало някъде, на някое място [е] паднало. Казва: „Изгубих мира, радостта изгубих, щастието изгубих“. Неща, които се губят, те са материални, не знаеш на кое място са изгубени. Материалните неща по земята се губят, по земята някъде е паднало. Питам сега: Как станало, че си изгубил щастието? Представете си, че имаш пари в банката – сто хиляди лева. Казват, че еди-коя банка фалирала. В ума ви иде идеята, че парите, на които вие уповавате, всичко това е изгубено, веднага се измени състоянието ви. Вие сте студент, мислите с тези пари да свършите или пък искате да купите къща. Питам сега: Каква връзка има между стоте хиляди и вашето щастие? Парите имат ли някакъв живот? С тях говорил ли си? Неми са тия пари, но дето ги покажеш, хората разбират от езика им. Ти – парата, която не знае да говори никакъв език, ни френски, ни английски, ни български, но като покажеш на един българин една английска лира или един български наполеон, целия ден ще работи човекът. Ако ти му говориш за Господа, за Любовта, казва: „За любов, за Господа не искам да работя“. Защо [тебе], който говориш с думи, кажеш: „Учи, работи заради мене“, не те слуша, а пък като му покажеш златна монета, веднага работи? Как ще си обясните? Ако можете [това] да обясните, ще обясните противоречията, които седят във вашия живот. Например, вие мислите, че като свършите университет, ще станете щастливи хора. Или, ако свършите някое изкуство, ще бъдете щастливи. [Не] е тъй. Ако свършите училище, страданията ще се увеличат. Щом човек свърши университет, ще се увеличат страданията. Ако кажеш на един вол: „Ти си говедо“, ще се обиди ли? Но ако на един учен, който свършил четири факултета ти кажеш: „Ти си говедо“, какво ще каже? Какво разбирате под думата [„говедо“]? Че той нищо не знае? Сега, по какво се отличава един човек от говедото? Едно говедо по какво се отличава? Дарвин в своята теория за видоизменение на видовете твърди, че един вид произлязъл от друг. Ако поддържаш еволюционната теория, ти имаш нещо конско в себе си. Според теорията е право, но човек минал ли е през формата на кон? Минал ли е човек през формата на животно? Или другояче казано, ако вие вземете духа за нещо съществено, човешкият дух, който – така се говори в обикновения език –

живее и се проявява в тялото, физически се проявява. Другите казват, че живее. В един[ия] случай вземаме думите в обикновения смисъл. Да кажем, духът бил ли е във формата? Защото всичките неща стават постепенно. Духът бил ли е по-рано в ръката, че после минал в тялото. Допуснете, че аз ви пиша. Какво да ви напиша сега? ЗНАНИЕТО Е СИЛА. Аз, който съм писал, в писаното ли съм? Като напиша „Знанието е сила", съм ли в туй, написаното? Нали аз го написах? Нали казваме, че Бог направи света, в света ли е? Е ли Бог в това, което [е] направил? Ти напишеш едно любовно писмо, в писмото ли си вътре? Нали пишете по някой път любовни писма на някой ваш приятел, в писмото ли сте вътре? Какво влагате в туй писмо? – /„Чувства"./ – Чувства могат ли да се влагат в туй писмо? В писмото не можеш нищо да вложиш, никакви чувства. Какви чувства ще вложиш в едно писмо? Кое е онова, което радва човека в едно писмо? Това аз искам да зная от вас. То е ваша работа, вие да ми кажете. – /„Някаква идея е включена в писмото"./ – Никаква идея не можеш да включиш в писмото. Дотогава, докато мислите, че в едно писмо можеш да включиш някаква идея или ваши чувства, вие градите живота си върху пясък. То са самозаблуждения. Щом в едно писмо включите чувства, разгневи се вашата възлюбена, тури писмото в печката, какво става с вашите чувства? – /„Те не изгарят"./ Ама ти изгаряш. Аз говоря на ваш език. Вие казвате: „Изгори ме".

Казваме, че нещата са реални и нереални. Разбираме, нереалните неща са относителни, реалните неща са постоянни. Има постоянни величини. Та нито един от вас не борави с постоянни величини. С постоянни величини работите, които вие считате за реални. Представете си, че зимно време някой от вас може с кънки по водата да ходи. Някой казва : „Христос по водата ходи". И аз мога по водата да ходя зимно време. Кога? – Зимно време. Аз, като Христа, по водата ходя, никак не потъвам. Не е ли право? Но зимно време ходя. Щом се стопи ледът, по водата вече не мога да ходя. Следователно, при известни условия вие извършвате известни неща, а при известни условия – не. Зимно време по водата можете да ходите, но лятно време – не. Лятно време плувате по водата; туй, което можете да направите през зимата, през лятото не можете да го направите и което можете да направите през лятото, през зимата не можете да го направите.

Вие сега казвате: „Аз съм вярващ в Бога". Питам сега: Каква е разликата? С тези неопределени работи – „вярващ" и „невярващ" за вас са неопределени работи – какво ще направите? Един мисли, че е вярващ и като умре, ще иде в рая; друг мисли, че като умре, няма да иде в рая. Вие създавате вече един изкуствен свят. Вие в рая не сте били. Ти, който вярваш, и другият, който не вярва, твърдите различни неща: единият отрича, другият твърди. И двамата спорите [за] нещо, което не знаете.

Нито ти знаеш, нито той знае. Той е невярващ, ти си вярващ. Как ще докажете, че има рай?

Вземете, в музиката има степени. Някой е добър певец, но слухът му не е развит. Каква ще бъде критиката [му] върху музиката? – /„Неправилна“./ Каква е нормата за правилната критика? Ако вземете, един свири на пиано. Онези, които разбират музиката, които знаят, разбират от ноти като него, те ще разберат едно, а онези, които не разбират, чувстват нещо. Например, ти, който разбираш от музика, той като минава от една гама в друга гама, ти като слушаш, знаеш де е минал, де е вложил нещо свое, какво е сменил. Допуснете – в музиката един тъжен пасаж имате. Кои са тъжните пасажи? Кои са тъжните ноти, я ми кажете? Ако изпеете ДО, МИ, СОЛ, ДО, /Учителят го изпя/, ако вземете СИ, тъжно ли е? Защото, като наредите тези ноти, които нямат никаква тъга, искате да ме убедите, че има тъга, като ги наредите. Имате при СИ и МИ полутон, искате да ме убедите, че е тъжен полутон. То е една врата, през която ти влизаш. Де е тъгата тогава? – /„Ако вратата е тясна“./ Един човек, който иска да влезе през една врата, той всякога трябва да е по-малък от вратата. Щом не е по-малък от вратата, въпросът не се отнася до него. Под думата „врата“ се разбира място, през което можеш да минеш. Имате между МИ и ФА полутон, къде е тъгата? Или да кажем понижавате РЕ с бемол, има ли някаква тъга? Обаче, музикантите в музиката може да турят нещо, което не съществува. Аз мога да направя известни ноти тъжни, но то е магия в мене. Самата [нота] никаква тъга не съдържа. В музиката никаква скръб няма. Те, музикантите правят тия работи.

Вземете думата „скръб“. Имате буквите С, К, Ъ, Р, Б и после Ъ [разменяме с Р] става скръб. Де е скръбта сега? С-то означава гърбица, то е символ, една гърбица на една камила. К-то означава една лодка, която плава по морето. Р-то означава ръка, която [е] хванала нещо. Де е скръбта, какво е скръбта? Значи, човек, който съединява тези букви, туря нещо вътре. Дълго време може да ти вземе, докато ти разбереш, че има известна скръб. Но то е твое понятие. Например, ти си изгубил парите, скърбиш. Но твоята скръб е равна на радостта на друг, който [е] взел парите – той пък се радва. Следователно, твоята скръб е равна на какво? На радостта на онзи, който взел парите. Неговата радост е равна на твоята скръб, която усещаш. Но парите равни ли са на вашата радост и на вашата скръб? Не са равни. Да кажем, вие сте учени хора, всички сте учени. Скръбният, като пее ДО, внася скръбта си в ДО; радостният, като пее, внася радостта си в ДО. Всеки артист може да вземе най-хубава мелодия и да внесе един тънък оттенък в мелодията като свири на пианото. В тона внася известна енергия, музикални трептения, които се отличават. Вие ще кажете сега: „Вярно ли е туй?“ Вие музиката я чувате. Музикантите внасят известни скръбни

течения, известна енергия, която като се докосне до вашите уши, тя произвежда особено впечатление. Известен човек, като умре, вие скърбите за него. Някой ваш роднина може да е. Но представете си, че този ваш роднина ви е оставил 500 хиляди [лева] като умре; като умре вие ни най-малко не скърбите; вие се радвате, че умрял. Защото, ако не беше умрял, 500-те хиляди лева не щеше да ги остави. Скърбите – защо? Понеже той ви обещал да ви даде 500 хиляди лева, а е умрял, че не могъл да ви ги даде. Вие скърбите не че е умрял, но че не е могъл да ви даде 500 хиляди лева. Вие скърбите за един ваш приятел – не че ви е оставил, ами вие очаквате нещо от него. Ако вашият приятел може да ви даде това, което искате, ако ви даде, вие не скърбите, ако не ви даде, вие скърбите. Но за него, че е заминал, ни пет пари не давате. Вие скърбите за онова, което обещал да ви даде. Например, често вие скърбите, че някой не ви обича, нали така? Че отде знаете, че той не ви обича? – /„От неговите отношения“./ Те са големи заблуждения. Той е един изкуствен свят създаден. Ние всеки ден създаваме един изкуствен свят, от който страдаме. Страданието е един изкуствен свят. Ние го създаваме и ние можем да го отмахнем. Ти дадеш пари някому, той не ти ги връща, стане ти неприятен. Не че човекът е неприятен. Ти на човека си дал хиляда лева, не ти ги връща, веднага се образува в тебе неразположение. Казвате: „Не е честен този човек“. Е, допуснете, че имате един певец, очаквате той да ви пее. Но той не иска да ви пее. Вас ви стане неприятно. Ако пее, вие сте доволен, че ви пял сега. Един певец ви пял, вие сте радостен; че не ви пял – вие сте неразположен. В какво седи радостта на певеца? Да кажем, един певец изпее българското „Цвете мило, цвете красно“, вие ще бъдете доволен. Но представете си, че го изпее един обикновен певец, каква е разликата между едното пеене и другото пеене? Представете си, че този артист певец, който изпял „Цвете мило, цвете красно“ и вие сте доволен, [но] баща ви умре. Представете си, че един обикновен певец изпее песента, вие не сте доволен, махате с ръка, но на другия ден баща ви оздравее. Ще кажете: „Снощи пя един „Цвете мило, цвете красно“, късметлия човек, баща ми оздравя. Онзи като пя, баща ми умря“. Такива съчетания стават в света. Вие трябва да имате едно верую, което да не се разклаща от никакви бури. Никога не защитавайте вашето верую. Истинското верую не се нуждае от никаква защита. Ама ти вярваш ли? Във всичко, което е, вярвам. Във всичко което не е, не вярвам. Туй, което не е, какво ще вярвам? Можеш ли да вярваш в един човек, който не се е родил? Който е сега в живота, в него можеш да вярваш. Казва: „Ти в Бога вярваш ли, в някой идеал?“ Какъв идеал? Вярвам във всички идеи, не идеали[те], които сега са. Има ли бъдещи идеали? Тогава, ако има бъдещи идеали, има и минали идеали. Значи, миналите умряха, остават бъдещите да живеят. Ами сега, настоящите идеали? Какви са настоящите идеали? Вашият идеал е да станете учен. Идеал е това, съгласен съм с вас. Аз вярвам в сегашните ваши идеали. Казвам: Ако сега можеш да пееш и за бъдеще

можеш да пееш; ако сега не можеш да пееш и за бъдеще не можеш да пееш. Изпейте ми една песен сега, не какво ще пеете утре. Какво ще ми пеете за бъдеще, ако вие станете един певец, как ще пеете например? Сега коя песен ще изпеете, как ще я изпеете? Имате една песен „Тъги, скърби“. /Учителят пее „Тъги, скърби“ по народен мотив, тъжно, провлачено, после изпя нашата песен „Тъги, скърби“./ Каква е разликата? То е идеята вътре. Каква е тъгата ви? Например, вие не сте получили нещо. Там е заблуждението ви. Вие всички мислите, че нищо нямате, там е заблуждението ви. Вие всичко имате, вие мязате на земята, която скърби, че няма нито едно дете. Де е радостта щ? Да се радва на тези деца, които са по гърба щ, отгоре ходят, играят. Сега вие мислите, че ако земята рече да роди, какво ще бъде детето щ? Тя вече има едно дете около себе си. Учените хора не са съгласни, че месечината е нейно дете. Тогава, как е възможно туй дете да не мяза на майка си? То е безлюдно, съвсем бамбашка*. Майката става зелена, става млада, а туй дете, което е родено от тази майка, на туй дете нищо не расте. Сега ние влизаме в една област, дето съвсем ще се объркаме. То не е критика. Аз не критикувам нещата. Аз ги поставям вие да разсъждавате. Защото под думата „месечина“, под думата „слънце“ в старо време са разбирали идеи. Всеки си имал по една месечина. Месечината е потребна за вечер, денем месечината не е потребна. Вечерно време, като няма какво да правиш, може да се грееш на месечината. Ами ти, когато разчиташ на хората, ти се грееш на месечината.

Ти уповаваш на баща си да ти остави нещо, на чичо ти да ти остави – ти не се ли грееш на месечината? Дотогава, докогато човек разчита на хората, той не се ли грее на месечината? Туй го помнете като правило. Дотогава, докогато ти разчиташ на онова, което природата е вложила в тебе, докато разчиташ на своя ум, разчиташ на своето сърце, разчиташ на своята душа, разчиташ на своя дух, ти си на правата посока. Щом чувстваш скръб, сърце имаш; щом мислиш, ум имаш; щом работиш, воля имаш. Не е лошо, от тебе зависи. Ако си много скърбен, претоварил си се, повече имаш, отколкото ти трябва. Та казвам: Когато дойдете в живота и имате страдания, поразмърдайте [се]. Вземете, поразговорете се със страданието. Страданието има език, поразговорете се с него. На страданието кажи: „Защо си толкова скръбно?“ Попитай страданието в себе си, защо е толкова скръбно. Кои са причините? Понеже ти, скръбният човек, преди една минута не беше скръбен. Ти не си човекът, който скърби. Нещо у тебе има, което скърби. Попитай го, защо скърби. Следователно и вие, както актьори, които играят на сцената – не е вашата задача да умрете, но вие искате да представите един автор, който писал една драма или една трагедия, че накарал своите деца да умират, неговите деца вие ги наричате действуващи лица. Но този автор [му] дошло на ума и – иска не иска някой

да умре, той като иска да представи тази драма, ще се мъчиш да умираш. Ти умираш, след пет минути пак станеш на сцената, след като умреш. Как умряхте? Много хубаво умряхте. Умира, без да е умрял. И така, всеки един човек, който скърби, е един актьор. Щом скърбиш, значи играеш роля. Някой написал тази драма, ти играеш. Казваш, че скърбиш на света. Каква е мярката, когато човек скърби правилно? Ама те са отвлечени работи. Няма никаква мярка. Докато се радваш на радостта и скърбиш на скръбта, ти си актьор. Когато започнеш да се радваш на скръбта и да се радваш на радостта, ти вече не си актьор. Вие имате критерий за радостта и за скръбта. Скръбта е нещо относително. Туй, което причинява скръб на тебе, причинява радост на другите хора. – /„Например, да се отнеме въздуха".‌/ – Че има същества, които живеят и без въздух. Така е за целия органически свят, философия е това. Този човек може да се научи и без въздух. Рибите, например, нали като оттеглиш водата, ще умрат. Но като оттеглиш водата, ще дойдат хората. Значи, там, дето рибите живеят, човек не трябва да припарва. А пък в света има същества, които като оттеглиш въздуха, ще дойдат по-умните хора. Ние сме нещастни, защото живеем във въздуха. С тази философия човек не може нищо да постигне. Помнете, ти ставаш артист, свършваш училище, утре умреш, питам: Каква философия има в това разбиране? Няма никаква философия. То е залъгалка. Или влюбил си се в някого, или в някой предмет. То е забавление, но не е наука. Но казвам: Ако ти искаш да разрешиш един съществен въпрос – философията на живота е да можеш да превърнеш своята скръб в радост. Аз нямам нищо против туй. Аз не защищавам никаква теза. Някой казва: „Що скърбиш?" Всичките скърби на хората на какво се дължат? Казват, че някой умрял, защото нямал въздух. Хората от безвъздушие не умират. Преял много, умрял от ядене. Ударил го някой в главата, умрял. Но казвам: Няма нито една машина, която може да изтегли всичкия въздух из пространството. Ако ти, като умен човек, разбираш законите на природата, ти в туй безвъздушно пространство ще намериш достатъчно въздух да живееш. Относителен живот сега живеете. Този живот е изкуствено създаден от нас. Ние имаме един изкуствен живот. Кракът ти е откъснат, имаш изкуствен крак, като ходиш, хлопа. Но казвам: По-хубаво е да имаш един естествен, същински крак. Тия дървени философи, които имаме, трябва да се освободим от тях. Ако морската звезда може да си създаде своите крака, ти, умният човек, една ръка не можеш да създадеш, къде ти е умът? Ти, който минаваш за умен човек, не можеш да създадеш един крак. Морската звезда може да създаде. Тогава, кой е по-умен? Ти ще изучиш законите на тази звезда, да можеш и ти да си създадеш една ръка. Аз нямам нищо против всичките ръце и крака. Но дървеният крак не го чувстваш. То е само едно удобство. Има идеи временни, които помагат на човека. Човек си счупи дървения крак, като имаш пари, ще ти направят друг крак. Та казвам: Човек да се освободи от неща, които не са реални. Има неща в

света, които не са реални. В какво седи нереалното? Материалистите мислят, че всичко в света могат да придобият. Там е тяхното заблуждение. Онези, идеалистите, мислят, че всичко в идеята могат да постигнат. Там е тяхното заблуждение. Колкото са криви материалистите, толкова са криви и идеалистите. Ако вярваш в Бога, [както сега вярваш], е заблуждение. Ако вярваш в Бога, какво ще допринесеш? [Какво] основно нещо [ще допринесе] вярата в Бога? Тъй, както в религията се проявява, вашата вяра нищо не допринася. Има качества във вярата, които хората не са приложили в материята или в духа. Вярата в дадения случай е непрекъснат процес, доброволна работа се изисква. Ако ти не вършиш волята Божия, какво ще те ползува? Силата във вярата в Бога е като вършиш Неговата воля. Как ще вършиш Неговата воля? Ти можеш да вършиш волята на баща си, като го слушаш. Ако го слушаш, има смисъл. Ако не вършиш волята на баща си и кажеш, че вярваш в чужд баща, нищо не значи. Бащата счита, че [той] не е от разумните синове. Най-първо трябва да се завземете да измените вашите възгледи. Казвам, че светът е училище. Трябва да се проповядва, че светът е едно училище и се изисква дълго време, докато дойдете и разберете. Вие всички имате едно престараване в себе си. Всички вярвате в някаква фаталност. Всички очаквате някакво бъдеще да дойде. Донякъде то е вярно, ако вие очаквате на бъдещето. В астрологията има известни съчетания там турени, има съчетания на планетите. В човека има нещо вложено, той трябва да развива вложеното. Има един друг живот, който е реален. Този живот, който имате, не е реален. Това, което имате в себе си, не е реално. Тъй както ледът е реален зимно време, лятно време ще се измени, ще се стопи. Следователно, вие трябва да разбирате това състояние, което имате. Тъй както се виждате, ще се измените един ден. Един ден, като стигнете 120 години – крайния предел, какво ще правите? Да се подмладите – не можете, на хората не сте потребен. Казват ти: „Хайде, задигай се от тук, върви си“. Какво ще правиш? Ще се зароди едно желание в тебе да умреш. Що е умирането? Да си заминеш от този свят. Къде? Да влезеш в онзи свят, дето старите хора се подмладяват. Всеки, който умира, има желание да се подмлади, затова умира. Ако не вярва в подмладяването, не иска да умре. Че вярва, че ще се подмлади, затова дава дух на Бога. Даването на дух значи минаване от ограничения свят, от временния живот във вечно състояние. От този живот минаваме в реалния живот. Реалният живот е онзи, в който чувствата не се изменят, мислите не се изменят. В реалния живот няма тия промени, които сега имаме. Дадена дума, тя е дадена; направено нещо, то не се изменя в целокупността.

Има трудни въпроси, големите математици като мислят, там човек може да полудее. Аз не искам да ви накарам да мислите за неща, които внасят смърт.

Онези, които се занимават с математика, казват, че линията е направена от точки. А в математиката се казва, че точката не завзема никакво пространство. Значи, една права линия завзема безброй точки. Тогава в относителната математика имате правата

A1 B1 A B Линията A1B1 е два пъти по-голяма от AB; AB е два пъти по-малка от A1B1. В другата математика казват, че двете линии са равни. И двете линии съдържат безброй число точки. Как е възможно точките, които не завземат никакво пространство, да образуват линия, която има пространство? Как ще обясните? – /„Движение има на точката“./ – Туй, което не завзема никакво пространство, как може да се движи? Движението е в пространството вече. Движението е известно отношение. Математиката казва: „Отношение“. Но математиката, за да се осмисли отношението, дава подтик. Движението съществува, не че не съществува пространство, но нямаме ясна представа за пространството. Пространството не е една линия, едно измерение, две измерения, три измерения – пространството е от безброй измерения. Вие мислите, какво нещо е третото измерение. Съществува ли триизмерен свят? – /„В него живеем“./ – Ни най-малко не живеем в триизмерен свят, ние живеем в един свят, който не познаваме. Триизмерният свят е фикция на нашия ум. Че ти вярваш в Бога – това триизмерно състояние ли е? Ти вярваш в бъдещето – това триизмерно състояние ли е? Ти обичаш някого – това триизмерно състояние ли е? Ти скърбиш – това триизмерно състояние ли е, кажете ми. Щом е триизмерно, аз мога да го оспорвам. Триизмерният свят е проекция на четириизмерния свят. Следователно, вие в триизмерния свят ще изучавате законите на четириизмерния свят. Триизмерният свят е поле, дето се проектира четириизмерният свят. Какво представлява плоскостта? Що е плоскост? – /„Проекция на триизмерния свят“./ – Триизмерния свят може да го видим в проекция. Този триизмерен свят тогава не можем да го видим, но на тази плоскост, както е даден в тази плоскост, [можем]. Тогава двете измерения на плоскостта ще бъдат реални за тебе. Двете измерения, по които ти ходиш, ще бъдат реални, а третото измерение ще бъде във времето и пространството. Третото измерение ще бъде във времето. Ако си във плоскостта, третото измерение ще бъде извън тебе. Реално ще бъде онова, на което стъпваш, на което ходиш, ходиш в една посока, в друга посока – две измерения. Третото ще бъде идеал, нещо във времето и пространството ще бъде третото измерение. То ще бъде като един идеал, че някой ден ще влезеш в него като в рай. Тогава, този рай в плоскостта може ли да бъде в двете измерения? Сега раят не е на земята. Той е горе в четириизмерния свят. По какво се отличава четириизмерният свят? В четириизмерния свят сиромах не можеш да бъдеш, болен не можеш да

бъдеш, не можеш да умреш. Ако искаш да умреш в четириизмерния свят, не можеш да умреш. Ако искаш да паднеш, не можеш да паднеш, не можеш да се препънеш, не можеш да си пукнеш главата. В четириизмерния свят като си представиш, че свириш, ще свириш изведнъж. Като си представиш, че не свириш, не свириш. Каквото кажеш, става. Там не се изисква четири–пет години да свършиш университет. Изведнъж, като постъпиш, знаеш всичко. Там пък време взема, докато се убедиш, че можеш да станеш. Ще седиш и ще мислиш. Като кажеш, че ще станеш учен, ставаш. Времето минава само докато измътиш, докато се убедиш, че си учен. Сега, турците имат една дума: „И така да е, пак не вярвай!“ То е така. Туй, което ви казвам, то е вярно. В четириизмерния свят, щом започнеш да мислиш, нещата стават много по-лесно, отколкото на земята. В триизмерния свят човек е ограничен, мъчно стават работите. Трябва ти цял живот, за да постигнеш едно малко постижение. Някой учен по астрономия, за да добие известни сведения, трябва 40, 50, 60 години да работи.

На вас казвам: Вие си дръжте старото, вашето. Вие за новите идеи не оставяйте вашите, старите идеи. Вие сте в черупката дотогава, докато се измените. Сега, както и да представям онзи свят, външно колкото и да е красив, не се измамвайте да излезете вън от себе си. Все-таки трябва да има една квачка и тя мяза на вас, тази квачка. Дълго време трябва да седите при квачката, тя е професор, ще учите. След като се научите в яйцето, тогава разчупете черупката, излезте навън. За човека е същият закон. Казват: „Аз вече в този закон не вярвам“. Когато се убедиш в другия живот и излезеш да живееш в него, той ще бъде по-реален, отколкото сегашния. Няма да има тия ограничения, няма да има тази свобода. Ако туй, което ви се проповядва, не придобиете в себе си, не напущайте старото. Ако ви даде по-голяма възможност, по-голяма свобода, не предполагаема възможност, но реална, [напуснете старото]. Та сега вие ще си послужите със закона. Този, идеалният свят работи. Практически в този живот никога не влагай в ума си мисъл, че това не можеш да го направиш. Не влагай в ума си мисълта „Аз не съм даровит“. Ти можеш да кажеш „Аз не мога да свиря“. Тогава тури идеята: този човек, който свири, той е посветил 20 години. 20 години той свирил по 5–6–7–8–10 часа на ден, има техника човекът. Толкоз години свирил. Значи, ако ти посветиш същите години, ще имаш същото. Тури туй, възможното. Сега ще туриш мисълта, дали ще имаш условия. Онова, към което имаш желание – [ще] имаш условия. Условията ти не ги създаваш изкуствено, вие сами не си създавате пътищата. Природата, като турила нещата, има за всяко нещо пътища. Не създавайте изкуствено път в себе си. Вие всичките страдате от изкуствени пътища, които вие си създавате. Тия изкуствени пътища са хубави. В един град можеш да създадеш изкуствени железници, пътища. Ако тръгнеш със своя аероплан,

не съществува този път. Казвате: „Пътища ни трябват“. Съгласен съм, че ни трябват пътища, ако пътуваш със железница, трябват изкуствени пътища. Ако пътуваш с аероплан, какви пътища ти трябват? Като тръгнеш по морето, пътища ще създаваш ли? Там са създадени, там трябва да знаеш накъде да вървиш. Този път няма да бъде по права линия. Можеш да правиш завои, кривини нагоре, надолу, може да се качваш, да слизаш без разлика. Нещата не стават тъй, както вие искате. Значи, че си закъснял с една година, две, десет години, няма нищо. Ами сега, де е злото? – „Днес притупало“. – Ти днес ще идеш да свириш, днес като начало. След десет години ще бъдеш [музикант]. – „Тогава няма да бъда млад“. – Каква е разликата, че си млад или стар? То е философска идея. Ти си всякога млад. Онези, които остаряват, се чувствували [стари]. Ти мислиш, че си сиромах, затова си сиромах. Ти мислиш, че си болен, затова си болен. Нищо повече.

Да ви определя как си създавате препятствия. Представете си: аз съм пътник, нося камък, оставя го на пътя. Цяла година пренасям камъни на пътя. Когато ще мина [някога], ще намеря натрупана преграда. Като дойда там, при преградата, кой е причината? После пак може да премахна тия камъни. Премахна едни, втори, трети. Всеки един от вас може да очисти пътя си. Ти казваш: „Аз не мога да направя това нещо“. На втория ден пак казваш: „Не мога, не мога“ и най-после достигаш до крайния предел, казваш: „Не мога“. Сега, вие практически постоянно туй го правите. Вие всички сте кандидати за велики хора. Всеки един от вас ще тури някаква идея за някакво величие. Понеже не е станало, което той предполагал, той е нещастен. Оставете вашите въображаеми величия. Ти си величие с това, което си. Сега, има нещо вложено в тебе. Сили се да постигнеш това, което можеш. Представете си: вие сте беден, искате да вървите в училище. Другият е богат и той иска да ходи. Но той ходи с такси, с файтон, а ти ходиш пеш. Той отива по-рано, понеже отива с такси, та не се изморява, удобно му е. Но представете си: онзи, който отива с такси, не може да учи. Другият, който ходи без такси, учи. Единият има удобства при отиването, но няма удобства в училището. Питам тогава: Кое е за предпочитане, с такси ли да ходиш в училището или да учиш по-хубаво? Да получиш ли едно щастие или да го изгубиш; или, като придобиеш едно щастие, да не го изгубиш? Кое е по-хубаво? Второто положение. Кое е по-хубаво – по-напред да дойде щастието и после скръбта или първо да дойде скръбта и после щастието? Второто положение. Защото скръбта винаги подразбира липса на нещо. Скръбта не е нищо друго в света, освен липса на някаква реалност. Ти си скърбен, липсва ти реалното. Когато липсва реалното, туй, което дава живот, тогава иде скръбта. Следователно, скръбта показва отсъствие на онова, което дава подтик. Щом ние си затворим пътя към реалното, скърбим. Стремежът е към един свят, който можем да постигнем извън този. Туй го наричаме идеал. Щом затвориш пътя към

реалното, заражда се скръб, че пътят е затворен. Щом се отвори тази врата, веднага се движиш [към] реалното, което можеш да постигнеш. Не е въпрос дали ще го постигнеш. Онова, към което пътят е отворен, всякога можеш да постигнеш. Щом имаш скръб, това показва, че пътят е затворен. Дали хората го затворили или ти си го затворил – две причини има. Пътят можеш сам да си го затвориш или окръжаващите може да ти го затворят. Има и друго едно положение. Тогава има една друга възможност на природата. Пътувам, природата е затворена. Ти [си] одарен, не ударен, но одарен, имаш дарба за музика. Имаш желание да свириш, нямаш условия отвън. Щом имаш тази дарба, музикант можеш да станеш. Музиката е изкуство за трансформиране на жизнената енергия в човека. Ако не може да трансформира тези енергии, той музикант не може да бъде или той не разбира изкуството. Някой казва: „Мене музика не ми трябва“. Тебе ти трябва музика, да трансформираш енергиите. Ако можеш повече да даваш, по-добре. Ако можеш да трансформираш енергиите в тебе, това е равнодействаща сила в тебе. Човек се отличава от животните и по това, че той има тази равнодействаща сила, има възможност. Без музика не можеш да учиш. Музика и поезия така вървят. Музика и поезия – тези са най-хубавите неща, които въодушевяват човека. То е отворен път за постижение на съвършенството. Защото идеалът на човека е съвършенството.

Основната мисъл, коя остана във вас? Сега какво разбрахте? Онова, което сте разбрали, за него ще ми платите, а онова, което не сте разбрали, за него няма какво да плащате. Сега каквото разбрахте, ще плащате. Какво разбрахте? Кое беше най-важното?

Туй, което виждаш, реално ли е? Нещата временно съществуват и изчезват. Явява се художествена картина на екрана, тя е реална, докато е на екрана. Реална от наше гледище. Един човек като умира, къде отива? Материята, тя не се губи. Нали нищо в природата нито се създава, нито се губи? Та казвам сега: То е идея. Светлината е нещо, което е реално. Туй, което е извън времето и пространството, то е реално, защото тази светлина, тя е във всички измерения. Тя като елемент съществува, туй, което не завзема никакво пространство, Всякога, когато издигнете перпендикуляр, вие във що вдигате перпендикуляр? Да кажем, вдигате перпендикуляр върху правата линия, в плоскостта вдигате перпендикуляр. В куба може ли да вдигнете перпендикуляр? Имате вече четвъртото измерение. Ние не знаем направлението на този перпендикуляр. Перпендикулярът към една плоскост знаем какъв е, а перпендикуляра на четвъртото измерение не знаем. Трите перпендикуляра ги знаем, можем да ги турим на плоскостта, но четвъртия не можем.

Туй, което не разбрахте, за него няма да плащате. Ще се спрем друг път върху туй, което не разбрахте. В мисловния свят може да станат такива промени, които не могат да се обяснят. Ако се отворят всичките прозорци на този салон, да изстине салона, ще се измени вашето разположение. На какво се дължи, коя е причината? На изгубването на външната и вътрешната топлина, веднага се изменя вашето разположение. Вие ще се свиете и тогава, каквото и да ви се говори, студът, който ще влезе, ще занимава вашия ум повече. Сега топлината ви разполага да слушате. Топлината – значи знанието се предава през топлината повече, отколкото през студа.

Има една практическа страна. Дълго време човек като гледа картината, какво се добива? – Добива навик да гледа картини. Ако се турят някои основни черти, ще има ли някаква дълбочина? Той нахвърлил сенки. Сенките дават дълбочина, да има контраст. Светлите и тъмните места в картината дават проекция. Тъмните неща дават фон, дълбочина. Светлините какво дават? Изпъкналите неща са светли, вглъбнатите са тъмни. Значи на какво се дължи, защо изпъкналите неща са по-светли, а вглъбнатите – по-тъмни? Не става пречупване във вглъбнатините, отражението не става еднакво. Всичкия този външен свят трябва да го преведем в мисловния свят. Трябва да имаме начин за превеждане. Нали превеждате от френски, нали трябва да знаеш начина, по който да превеждаш? Много пъти в живота трябва да правим преводи от туй, което виждаме. Ние виждаме човека в черно, трябва да правим превод. Правиш превод от неговото лице, веждите, устата, очите му, по тях правиш превод за неговото вътрешно състояние. Може донякъде да са верни, пък някъде ни най-малко не са верни. Казвам: Върху тия, неразбраните работи вие ще мислите. Да изпълниш волята Божия, трябва да бъдеш в съприкосновение с Бога, да разбираш езика Му. Трябва да знаеш онзи език, на който Той говори, да Го слушаш, другояче не можеш да изпълниш Неговата воля. За да можеш да слушаш един професор, трябва да разбираш неговия език, термините, с които той си служи, трябва да разбираш предмета. Щом не знаете неговия език, знанието ще бъде неизвестно за вас – терра инкогнита.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
В Истината е скрит животът.

12. Лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя
на 13.XII.1935 год., петък, 5 ч. с., София – Изгрев

1935_12_15 По новия начин. Коприненият конец
утринно слово

ПО НОВИЯ НАЧИН. КОПРИНЕНИЯТ КОНЕЦ

15 декември 1935 г.,
5 ч сутринта.
(Небето мъгливо. Месецът се празни, половина е. Времето е ведро и свежо и приятно!)
Нарядът:
„Добрата молитва“
91-ви псалом
„Отче наш“
„Молитвата на Царството“
17-а глава от Евангелието на Иоана
„В начало бе Словото“
Прочетената глава представлява едно от най-хубавите слова, които Христос е изказал. Много интимно, така вътрешно.
Многото знание не е количеството. Като се говори много, то означава количество. Вътрешно разбиране, просветление трябва. Тъй, както се разбира, ако човек много знае, той ще изгуби това, което има, ще се обезсърчи. Ако вие вземете и прочетете тия трактати, които са писани по богословските и философски работи, съвсем ще се обезсърчите и ще изгубите и малкото, което имате. И след като прочетеш най хубавите автори, обезсърчиш се – има нещо, което авторите не могат да обяснят. Понеже обясняват, обясняват само външната страна. Ти искаш да ядеш – разбираш външната страна. Искаш да бъдеш учен човек – външната страна. Искаш да бъдеш умен – външната страна. И се заблуждаваш само с външното и временното. Външното е временно. Има неща, които са вътрешни. Има неща и вътрешни, които са временни.

Сега, някой път се употребява думата „външно“ и [думата] „вътрешно“. „Външно“ значи по-далечно, а „вътрешно“, в психологически смисъл, значи по-интимни, по-вътрешни. „Външно“ значи: няма тясна връзка. Роднините са вътрешни, а които не са роднини, са външни. Е, що е роднинството? Роднинство по кръв, значи кръвта – братя и сестри са най-близки до бащата. Първите братовчеди са малко по-далече, вторите, третите, четвъртите, пък като дойдеш до петите братовчеди, те не се познават. Стават обикновени.

Та, по някой път трябва да пазите другата страна. Трябва да пазите още едно. Еднообразието е външно. Външната страна. От еднообразието, ей, става скучно на човека. Например повтаряш едно и също нещо –

еднообразие има вече. Една и съща молитва повтаряш, повтаряш.

Един калугер ми разправяше: „Дотук ми е дошло от тамян и от тия бръщолевения! Омръзнаха ми." Казва: „Не искам вече." Казва: „Виждаш ли какво имам на пръстите?" Той ми показва пръстите си. И виждам, но казвам: „Какво има?" – „Това ми стана от молене на Господа, от покланянето." Та, тук слин му хванали пръстите. „По 200, 300, по 400 поклони, кръстът ме заболя само да се навеждам, да се покланям." И той туй поклонение прави за себе си. Ние като се молим, заради нас е. Ти като ядеш, не ядеш за другите, за себе си ядеш. И ако устата дъвчат, никой не може да каже, че за другите яде.

Казвам: Красотата на живота седи в разнообразието. Разнообразие има и в яденето. Ако в яденето имаше еднообразие, вас щеше да ви се втръсне; като ви се втръсне, човек не иска да помирише това ядене.

Аз тургам тия неща само да се обясни една духовна истина. Един свят, който донякъде го схващаме, имаме стремеж към него. Но като минеш от физическия свят към духовния, има една голяма пропаст; ти като дойдеш там, ще се уплашиш. Като дойдеш до духовния свят, ще почнат да треперят краката ти, ще се люлееш. Колкото и да си духовен, като дойдеш до духовния свят, почнеш да трепериш, ужас те обхваща, понеже губиш основа, няма на какво да стъпиш. Увисне кракът ти. Тук, на Земята, е добре, а там няма къде да туриш крака си, увиснеш на въздуха. И дето ги е страх хората да умират, не че е толкова страшно, но страшна е бездната, която съществува между този свят и другия свят.

Бездна съществува между един човек и друг, в неговите разбирания и твоите. Че много учени хора сега, като се занимават с относителната теория на Айнщайн, тъй взима се умът на човека. Казва: „Ще ми излезне умът, щукна ми умът." Как ще му щукне умът? Какво се разбира: ще му излезе умът? Той, умът, няма да излезне, но ще те обхване един ужас. Ти дойдеш и не можеш да съпоставиш нещата. Сега искам да направя нещата на вас тъй, както на малките деца. Не искам да бъдете възрастни, защото, ако бъдете възрастни християни, ще се обезсърчите.

Всякога, когато човек се обезсърчи, той е остарял; а всякога, щом се насърчи, той е млад. За да се подмладиш, трябва да се насърчиш. Щом се обезсърчиш, ти си стар. И старият, щом се насърчи, е млад. И младият, като се обезсърчи, е стар. Защото обезсърчението е признак на старостта. Обезсърчението е признак на ограничение, на невежество, на слабост, на малодушие, на какво ли не. Всичко туй. Обезсърчиш се, казваш: „Не ми се живее." Не му се живее, но като го попиташ, къде иска да иде? Туй е пак

неразбиране на живота. Аз разбирам и този, който казва: не му се живее – и той не разбира. И ако го попитате: „Защо не ти се живее?“, и той не може да каже. Аз го разбирам какво иска да каже: „Не ми се живее.“ Казва: „Не ми се яде.“ Не че не му се яде, яде му се, но човекът казва: „Дотегна ми да ям само сух хляб. Сух хляб не ми се яде, нещо по-хубаво, сготвено. Тъй, хубавичко направено! Че като поядеш малко, позамажеш малко гърлото с масълце! Другояче, като минава онзи, сухият хляб, дере гърлото, разранява го. Пък не ми се яде това, сухият хляб.“ А той ни най-малко не се отказва от ядене.

Та казвам: Единственото... И Христос казва на едно място: „Не само с хляб ще бъде жив човек, но и с всяко Слово, което излезва из устата на Бога.“ Да кажем, ако аз искам да кажа нещо, не искам да кажа: трябва да бъдете добри хора, но: трябва да живеете добре. Сега тъй, както живеете, не ми харесва. Казвате: ама еди-кой си брат не живеел добре, еди-коя си сестра – все морализиране, морализиране. Камбаната: „Дан, дан!“ Умрял някой – камбаната: „Дан, дан!“ Викат го на църква – „Дан!“ Излезнал от църква – „Дан!“ Защото в православните църкви по три пъти бие камбаната. Най-първо – като влезнеш, после към средата на църквата пак бие камбаната и после – към края, показва да излезнеш от църквата. Е, каква е разликата между едното биене „дан“ и другото биене? Все като излезнеш из църквата, има нещо тържествено: „Дан, дан, дан! Бързо, бързо! Хайде навънка, навънка, всички навънка!“ Така е.

Сега ние се отклоняваме от въпроса. Ако слуша един православен и мисли, че е от правата религия; друг е окултист, и той мисли така. Те са все наименования, наименования. Петко, Драган, Стоян – ни най-малко на прави хората добри. Името е само да се различават един от друг. Те са названия. Ако всички са Иван, не може да направиш различие кой Иван. А тъй: Иван, Драган, Петко, Тодорчо, Петканчо, Маринка, Петканка.

Та, на вас ви трябва едно разбиране. Ето какво аз разбирам в най-простия смисъл. Трябва ви едно по-хубаво ядене. Тъй, хубав хляб, направен от симитена мая, хубава. Най-чисто брашно, тъй, като го ядеш, мед да ти капе от устата. Ти ядеш, после, след като се наядете, да имате най-хубавото разположение на духа. Аз наричам щастлив човек – ядеш, щастлив ставаш; влезнеш да спиш, пак си щастлив. И в сън, и в будно състояние, щастлив си навсякъде. Защото някой път човек е щастлив в будно състояние, а в сън – нещастие, гони те някоя мечка, голяма. Отде се взе тази мечка? Или някоя голяма змия, или някой бивол те гони някъде. Събудиш се и ти си обезпокоен. И казваме ние, че сън е това, една илюзия. Не. Тя думата „ил“ и „люзия“... Някой казва, че някои неща са верни и неверни.

Трябва да имаме едно вярно понятие кои неща се неверни и кои верни. Или, постоянни и непостоянни. Има неща непостоянни, значи, трябва да знаеш докъде е тяхното постоянство. В неверните неща много малко съдържание има. Запример вие като ме слушате сега, в Небето няма да идете. Според вашето разбиране се готвите да идете в онзи свят, нали тъй? Ако ви кажа, че в онзи свят няма да идете? Ти питаш, един философ ти каже: „Ти в онзи свят няма да идеш." Ти в училището може да ходиш, без да си учен човек; пък може и никак да не ходиш в училището и пак да си учен човек. Училището не е място за придобиване на знание. Не, то не се придобива, като ходиш. То не е само като слушаш – като учиш! И църквата не е място да станеш набожен. Като ходиш, ни най-малко няма да станеш набожен – като се молиш. Някой път и тук аз слушам братя и сестри, казват: „Остави се, тази набожност." Какво разбирате вие? Аз бих желал всички да сте набожни, но не престорената набожност. Там няма никаква набожност. А другият иска да се покаже, че не е набожен, а той мисли, че има нещо в него. Аз бих желал хората да са набожни, отколкото да не са набожни. Желая хората да са здрави, отколкото да са болни. Защото колкото си по-здрав, по-набожен си. Колкото пт не си здрав, пт не си набожен. Набожността е здраве. Колкото си по-умен, набожен си. Колкото си по-глупав, не си набожен. Колкото си по-добър, набожен си. Тъй, положителното е набожен.

Оставете тия глупави работи, то е съвсем глупаво разбиране, външно. Нито искам да ви определя, не мислете, че може да ви опиша онзи свят. В езика няма думи, как ще ви опиша? Като взема някого от вас да го рисувам, може да го нарисувам на дъската, вие ще бъдете нарисувани на плоскост, ще туря черни сенки, за да изпъкнат някои черти, да има релеф, да показва, че има дълбочина. Или може да съм скулптор, да ви изваям на камък. Но каква разлика има, ако ви изваям на някой камък, каква разлика има между вас и туй, което аз съм направил? Ей, грамадна разлика има! Казват: отличен скулптор! Какво е турил? Скулпторът е хвърлил една много малка сянка от вашата същина върху камъка. И камъкът е заприличал малко на вас. Тогава този камък... И вашите мисли, и чувствувания, и разбирания, всичко туй го няма върху камъка. И казват, този камък мязал на вас. И по някой път казват, че някой човек мязал на другиго.

Много пъти вие може да замязате на другиго или на друг, тъй както един скулптор може да направи един камък да замяза на вас. Така може и вие да направите един да мяза на друг. Казвате: те си приличат и двамата. Това никога не може да бъде. Можеш да замязаш някога, но да бъдеш като него, то е невъзможно. И се радвайте, че е така.

Вас хората ви са приятни дотолкова, доколкото у тях вие може да се оглеждате. Хората, които ние ги обичаме, са хора, които мязат на нас. Мязат, но в едно отношение – за да ни отражават, [да ни] предадат [нещо]. Онези хора, които мязат на нас, ако ни предават нещо, ние ги обичаме, а ако вземат нещо от нас, ние не ги обичаме. Тогава, има два вида хора: едни, които мязат и постоянно дават – тях обичаме; а които мязат и постоянно вземат от нас, тях не обичаме.

Вие всички сега обичате Бога и мислите за Него и търсите Го. Защо? Животът от Него излиза. И казвам: Правата вяра е онази, която установява една връзка. Защото Бог изисква, ние трябва да се приближим при Бога, понеже Той ни направи по Образ и Подобие. Тъй, по човешки ви говоря. Бог иска да види доколко ние сме станали като Него, доколко мязаме на Него. Да мязаш на един човек значи да вършиш работите тъй, както той ги върши. Запример мен ми е приятно, когато видя един цигулар да свири хубаво, тъй, както аз свиря. Аз го слушам. Някой път аз свиря едно парче, но удоволствие имам да слушам един цигулар, който свири. Майстор като тебе е. Ти да го слушаш отвътре, а той отвънка да свири. В този свят то е една необходимост. Тоест, то е едно външно лице. И този закон навсякъде в Земята съществува. Този закон за Небето не е така.

Сега, ако почна да ви описвам разликата за този свят и онзи свят, вие съвсем ще се обезсърчите. И някой път е по-добре да не ви се разправя. Като идете там, вие ще ги научите тия работи. Но най-първо ще ви треперят краката, вие ще се уплашите, ще плачете. Вие ще мязате на една млада мома, която се жени и най-първо трепери ѝ сърцето ѝ. Пише тя любовно писмо, че без него не може да живее. А тя обичала своите родители, и баща си, и майка си, и братята си, и сестрите си; и един ден ѝ хрумнало една мисъл – откъде дойде тази идея? Добре е. Един ден: „моето татенце“, „мамице“, „моето братче“ и „моето сестриче“, прегръща ги; един ден погледне на баща си – не ѝ се харесва, погледне майка си – не ѝ се харесва, погледне брат си, сестра си – не ѝ се харесват; през прозореца гледа тя, замислена е, философски отвлечен е умът ѝ, замислена е, отвлечена е някъде. Баща ѝ, майка ѝ може да ѝ купят дрехи, обуща, тя ги погледне и пак е недоволна. И като стане доволна, току погледнеш, излезнала от къщи да се покаже някому.

Сега, за мен, аз виждам вътрешния смисъл. Виждам нещата другояче. Мен ми е приятно, като видя една мома хубаво облечена, пък като я видя със скъсани обуща, пак ми е приятно; и като я видя, че се е умила хубаво, намазала се е, приятно ми е, пък като я видя оцапана, пак ми е приятно. Аз виждам добрата страна и в едното, и в другото. Като отива на нивата, искам оцапани моми да работят; когато отива на хорото, искам красиви

моми, неоцапани, така, хубаво облечени. Защото оцапаният човек не може да играе на хорото, там трябва да е спретнат. Сега ме разберете какво разбирам под думата „оцапан“ – ти не можеш да извършиш една много хубава работа, ако не си оцапан. Всякога, когато се миеш, то е едно състояние. Миенето е един процес: показва, в природата постоянно следват тия процеси. Ти не можеш де седиш в едно състояние, то е невъзможно. Животът седи в онези вечни промени, реални промени.

Новото, което ще възприемеш, всякога ти ще се умиеш. Сутрин като се умиеш, показва, че минаваш от едно състояние в друго състояние. Знае се, че вие се умихте. Защо се миете, например, сутрин, като станете? От какво се е окирлявило лицето ви? Не сте ходили на работа, не сте се оцапали, в най-чистите дрехи, в юргана сте били и трябва да се миете. Защо го правите това? В съня си работил ли си някъде? И в съня ти си ходил някъде между хората. И в съня, където си ходил вечерно време и са те целували. Стават тия работи. „Хата олур.“ Вечерно време стават такива работи, както в обикновения живот. И като се събудиш, ще идеш при водата и ще се измиеш. Всичко това, което е внесено върху лицето ти, ти влизаш в новия живот и пак се миеш. Водата е добър проводник на живота. Емблема на живота е тя. Казваш: „Е, да дойде новият живот.“

Това е мистика. Онзи, който се занимаваше с мистическия живот, не се занимавате; и някой ако ви проповядва мистицизъм, вие казвате: „Оставете тия отвлечени работи.“ Мистик е онзи, който може да преживее най-хубавото, най-красивото. Не да го преживее, че да му се втръсне; ама той, истинският живот, е там.

Сега аз като ви говоря, виждам, едновременно в моята интонация следват два процеса. Човек когато говори, вие сте дошли до едно място, дето трябва да обръщате сами внимание на вашата мисъл и на говора. Каквото говори човек, той трябва да знае какво говори. Сега е потребно, като говоря, например... Че, то е най-голямото изкуство, да може човек да говори. Някъде повишиш гласа си, нали? Повишиш го повече, отколкото трябва, някъде го намалиш повече, отколкото трябва. Кога повишаваш гласа си? И кога го намаляваш, гласа си? Ти щом се уплашиш, ти вече намаляваш гласа си. Щом станеш самостоятелен – докато си подчинен, малко ти е тих гласът, щом ти предадат някоя власт, веднага влезне нещо ново в гласа ти. Туй е една слабост. То е външно. То е неразбиране. Той като станал голям чиновник, но това е едно заблуждение. Тебе ти дали една роля да играеш. Един цар си и те облекат с мантия, ще ти дадат скиптър – на сцената е това, ти ще излезнеш, ей такъв! И след като излезнеш, пак ще те детронират. И ще бъдеш един обикновен човек. Сега, и то е хубаво.

Сега, моето разбиране. Всичко, каквото в живота става, е на място. За мен е на място, за другите не е. За мен всичко е на място и, от моето разбиране, трябва да се мълчи. Гледай хората, трябва да се мълчи. На мен ми е добре. Радват се – добре ми е на мен. Казват, че трябва да влезнеш в положението на човека. Е, хубаво – ако ще мога да го облекча. Ако плаче? За кого ще плача? Ако и аз плача за счупения крак, какво ще направя? Казва: „Скърбя." Ако ще му помогне моята скръб, въпросът е решен. Тогава и аз ще скърбя. Какво има в скръбта? Няма нищо страшно. Скръбта за мене е един малък, обикновен обяд. Ще седна там и аз за хатър – трябва да скърбя. Понеже обядът му не е хубав, има само сух хляб, ще седна и аз при него да го утеша – и аз ще ям сух хляб. Скръбта е нещо реално. Сух хляб си яде той. Но има някои места – счупи се някому кракът, ако аз плача с него, какво ще го ползува това? Да му намаля скръбта? Ни най-малко. Тогава в този случай аз няма да плача с него заедно. Какво ще му кажа? Ще кажа: „Проточи крака си и ще стискаш зъбите си." Пък аз ще почна в това време в намествам костите му, той може да вика: „Олеле!" – жесток ли съм аз? Казват: „Плаче този човек." Нали е счупен неговият крак? Няма нищо. Кракът му се счупи, за да се сприятелим ние. Досега той минаваше тъй, беше голям аристократ. Сега, като счупи крака си, от мене вече зависи. Аз ще го накарам да се подвижи. Хвана крака, наместя костите, направя му крака, бинтовам го много хубаво и казвам: „След 20 деня нищо няма да остане, кракът ти ще зарасне." И наистина, след 20 деня той е здрав. Питам тогава: Къде е злото? Къде е лошавината? Че той пострадал? Аз пък се радвам за това – направих му едно добро. Философски разгледан въпросът, аз се радвам; или, в друг смисъл, като мистик се радвам. Аз се радвам за новите връзки, които ще се образуват между [мен и] този коравосърдечен брат, който досега само ме гледаше отвисоко. Радвам се за новите връзки, които ще се образуват. Така и двамата ще изпълним Волята Божия. Аз не се радвам за старото, но за новото се радвам.

Казвам, така и на вас казвам: Всеки ден да се радвате. Защо? Защото вие можете да се радвате само на новото, което ще се създаде, на новите връзки се радвайте. И сега мнозина от вас, от новите връзки ви е страх. Че в живота ти си се запознал с някого – какво по-хубаво от това? Радвай се! Скараш се с някого – радвай се и на това. Пак се опознавате. Щом се скарате, вече имате условия да се запознаете. А вие ще се сърдите двамата две–три години наред и най-после ще си подадете ръка и ще се примирите. Единият ще спечели делото. Двамата в първо време са горделиви, но после съдът отсъди и намери единия виновен. Него ще натисне. Обикновено по граждански се водят делата, не толкова криминално и ще те осъди на 10 години. Зависи кой ще бъде, който ще спечели делото. Тогава ти ще отидеш при него и ще му кажеш: „Брат,

извинете.“ Така се образуват връзки. И най-после той казва: „Господа съдии! Аз съм доволен, че спечелих делото. Не искам да го затваряте, този човек. Пуснете го.“ Така се образуват връзки. Така понякога става това, не всякога. Редки са такива случаи в живота. Между вас колко души има, които са направили това? Аз съм срещал някои, които казват: „Аз вече простих на своя длъжник. Както виждате, нямам вече нищо против него.“ Но после казва: „Голям изедник е той.“ „Простих му“ – казва, а после продължава: „Голям изедник е той.“ Не, ти не можеш да простиш на човек, който не се разкайва, който не съзнава погрешката си. Това е немислимо. Няма какво да му прощаваш тогава. Прощаването е минаване от едно състояние в друго.

Сега ние се отвлякохме от въпроса. Човек понякога трябва да прощава и на себе си. Първият човек, на когото трябва да прощаваш, това си ти сам на себе си. Всеки ден ти вършиш погрешки. Ти трябва да си прощаваш и трябва да знаеш как да си простиш. Някой път кажеш една дума не на място. Ако е някое друго лице, отвън, ще го изхукаш. Ако е твоя дъщеря или близко лице даже, пак ще го изхукаш, но излезе ли думата от твоята уста, съжаляваш. Онзи, когото ще съдиш, е с тебе заедно, скрил се вътре в тебе. Ти гледаш, гледаш: как ще го биеш? Ако го удариш, тебе ще те заболи. После започваш да се молиш, казваш: „Братко, бъди малко по-учен. Дошъл си на главата ми, не говориш умно. Че като говориш, дръж си поне езика малко по-добре, защото иначе ще ми създадеш голям скандал. Като бият тебе, и мене ще бият.“ Ще направиш една погрешка, но не си виновен ти. Имаш един другар в себе си вътре.

Сега, това не е хубаво, че ви разправям за работи, които не ви интересуват. Аз зная, че не ви интересуват. Защо? Бащата седнал сега и разправя как се е женил едно време. Дъщерята не се интересува от това. Казва: „[Е], аз съм слушала баща ми толкова пъти вече, разправял е едно и също, не ме интересува вече.“ Но като почне той да разправя как ще ожени нея, веднага ѝ се отварят очите широко. Как се е женил баща ѝ не я интересува, но като каже как ще жени нея самата, веднага тя се интересува вече.

Аз сега взимам женитбата. Какво представя женитбата? Това е новото в света. Но щом се ожениш и не намериш новото, ти си пак в старото. И там е голямата драма и трагедия на живота, че ние жертвуваме някои работи, без да намираме това, което търсим.

И тъй, първо научете се едно: не стойте в тия разбирания, които сега имате. Не изхвърляйте още сегашните си разбирания, но те се нуждаят от едно малко наторяване, от едно малко поливане с вода. Те се нуждаят от една малка топлинка, от една малка светлинка върху тях. Защото

философията на живота седи в това, че ние трябва да се подмладим. Младостта е, която ни трябва сега. Нас не ни трябва старостта. Ако е за старо знание, не ни трябва. После, знанието, което не носи младост, това не е знание. Знание, което не носи свобода, не е знание. Знание, което не носи светлина, не е знание. И живот, който не носи знание със себе си, не е живот. Живот, който не носи свобода със себе си, не е живот. Това е правило в нас. Сила, която не носи свобода, и всичко, което имаш в себе си, не носи светлина, не ни е потребно.

Знаете ли какво е светлината? Светлина е това, което дава хубостта на живота – приятното. Да кажем, че си се изгубил някога вечер. Имали ли сте опитност да се изгубите някога из гората, че като се изгубят тия лъчи на светлината, вие сте в тъмнина и едва когато се пукне зората, иде радостта? След като Слънцето изгрее, вие вече се съвършено ориентирате. Тогава се махат всички препятствия пред вас.

Казвам сега: Потребна ви е тази вътрешна светлина, понеже ще минете през един път – животът, през който минавате, е един път. Вие ще го минете, никой не може да ви освободи от мъчнотиите, от страданията и от изпитанията, които има да минете. Тези изпитания са една необходимост, те са поставени нарочно. Има един свят, който е изкуствен, заради нас – изкуствен свят. Влезеш в училището – ти влизаш в един изкуствен свят. Там има предмети, наредени от хората. Те са наредени от хората. Има 20–25 предмети. После, има известни правилници. Също така има и чинове наредени. Ако можеш да седнеш където искаш, това говори за голяма свобода. А в училището нещата са еднообразни. Там всеки знае своето място на чина, не може да седне дето иска. Всеки знае стола си и може да седне само на своя стол. Някога учениците са наредени според ръста – по-дребните отпред, а отзад по-едрите. Стаята е така направена, че гласът на професора да достига до всички, да могат добре да слушат онова, което той ще каже.

Та казвам: Тези неща в сегашните училища са съвсем изкуствени. Пък и книгите, които се изучават там, няма да се носят със самите ученици. Пък и знанията, които там се придобиват, не са толкова полезни в живота им. И картините, които сте рисували от детинство, ще ги имате, но колко от тях можете да занесете със себе си? Или пък, какво ще ви ползуват тетрадките, в които сте решавали задачи? Да кажем, че решавате задачата за относителното тегло на елементите. Питам: Какво е относителното тегло на златото, на среброто, на водорода, на кислорода, на алуминия, на медта?

Питам тогава: Каква е разликата между Истината и Любовта? И каква е

разликата между едно молитвено и едно мислещо състояние? Ти се молиш и мислиш – каква е разликата? Вие казвате: „Това не е безразлично." Че, там е работата.

На художника аз не искам да видя картината. Мене не ми са потребни картините на художниците. В този смисъл време се изисква. Ако дойде въпрос за картините, като видя двама художници и искам да ги изпитам, ще им кажа: „Теглете една крива линия в рамката." Като започне единият да тегли, аз зная вече какъв е художникът. На другия казвам: „Теглете една права линия. После направете една счупена линия." Ще им дам три–четири въпроса и след това всичко вече зная. Не е до многото. Който може отлично да направи една крива линия, той знае да рисува. Който може да нарисува една права линия, като че с линия я е теглил, този човек е художник. После му казвам: „Постави две точки на 10 сантиметра." Ако той ги постави без мярка, на око, точно на 10 сантиметра, после – на 20, на 30, на 40 и на повече сантиметра, той е художник. Ако не ги постави точно на място и каже, че предполага да е толкова, това не е художник. Точно трябва да мери. Аз ще му кажа да премери точно на 10 или на 15 сантиметра една крива линия, после – една права линия с дължина от 10, 15 или 20 сантиметра. Но той няма право да мери с пергел или с линия, но с око. След това аз ще извадя мярката си и ще премеря. От една обикновена крива линия ще видя доколко неговото око е упражнено.

Ще кажете, че трябва инструмент. Тези инструменти той има в ума са. Те са хубави, външните инструменти, които има в училището, но те са помагала отвън. Обаче, ако нямате вътрешни инструменти, отвътре да мериш, работата ти няма да върви.

Та, трябва едно вътрешно разбиране на духовния живот, което постоянно да внася нещо ново у нас. И ако новото не дойде, каквото и да ви се каже, вие ще бъдете от тези, които казват: „Тази работа няма да стане." Колцина от вас има, които се занимават с фотография? Има сега старо фотографиране и нов начин на фотография. Има известни ленти, с които се фотографира. Ако твоята лента не върви, а ти искаш на едно и също място да отпечаташ няколко предмета, нищо няма да излезе. Лентата, на която фотографираш, трябва да се движи. Изкуство се изисква, за да схващаш нещата. После, трябва да разбираш правилно всички условия, за да знаеш кого как да снемеш. И в живота вие снимате, фотографирате нещата. Например вие гледате там, дето трябва и дето не трябва. Един фотограф може ли всичко да фотографира? В даден случай той трябва да фотографира известна местност или нещо друго от живота, но така, че да направи един филм. Това е изкуство, да може човек така да съедини образите, че да има една връзка между тях. Често и ние сме недоволни от

нашите мисли. Минаваш някъде, всичко те интересува. Минаваш покрай една къща, двама се карат. Ти се интересуваш защо се карат. Минаваш през друга къща, пак двама се карат. Интересуваш се да знаеш защо се карат. Причината е една и съща. В първата къща мъж и жена се карат, че мъжът купил хубаво месо, но жената не могла добре да го сготви, препържила лука. И той дава наставления, че яденето не било добре сготвено. На другото място майка и дъщеря се карат, че бащата купил нова рокля на дъщерята, но тя я оцапала. На първото място се карат мъжът и жената за яденето. На второто място се карат на дъщерята, че изцапала роклята си. На трето място бащата се кара на сина си, че той счупил стомната. На първото място – месото и препърженият лук, на второто място – скъсаната рокля, а на третото място – пукнатата стомна. А ти искаш да знаеш и на трите места защо хората се карат. Проста работа. Карат се за препържения лук, за изцапаната рокля и за счупената стомна.

Питам: Какво ни интересува, че стомната се е пукнала? Като се е пукнала, пукнала се е. Щом се е пукнала стомната, аз се радвам вече. Казваш: „Как така?“ Та, аз съм грънчар, продавам грънци. Питам тия хора: „Защо се вдига толкова шум?“ Стомната била счупена. „Нова стомна ще ви дам.“ – „Ами няма отде да я вземем.“ – „Ами аз съм грънчар, имам цяла кола с грънци, купете си.“ И като си купят, аз ги оскубя. „Колко лева искаш за стомната?“ – ме питат те. – „Двадесет лева.“ – „Добре, хайде 20 лева.“ Отивам на друго място, пак се вдига шум. Друга стомна счупена. Аз изваждам стомните, продам десетина от тях. На друго място пък търговец продава нови платове. Той се радва, че се е изцапала роклята на дъщерята. Продам ѝ един нов плат. На трето място пък се продава месо и лук. Изгори лукът – хайде, продаде се лук.

Ето, това са хубавите работи в света. Това е външната страна, но с това животът не се урежда. Аз отивам при тия хора и им казвам: Не се карайте за препържения лук. Новото учение в живота казва, че не трябва да се яде пържен лук, защото който яде пържен лук, и него ще пържат. Новото Учение казва, че има толкова много картофи, които можете да варите в тенджерата, после ще стопите прясното масло в тенджерата, ще ги сварите в маслото и ще ги извадите добре сварени, приятни за ядене. Сега, това го разбирате, нали? Та, от това, което сте разбрали, то ще ви ползува.

При един българин отиват гости от вънка. „А – казва, – ние обичаме гости.“ Гощават гостите, турга една трапеза, този българин чорбаджия нагощава ги; и след като се наядат и се готвят да си идат, казва: „У нас има обичай – гостите като дойдат, ги приемат, но като си отиват, не ги пущаме.“ Така казва чорбаджията, най-малко трябва да седите един ден на гости. „И понеже – казва, – ние отиваме на работа и не обичаме да ги

оставяме вкъщи, гостите, вземаме ги с нас и каквото правим на нивата, и те ще правят.“ (Смях.)

Сега, гледам, вие обичате да ходите на гости, но тъй, като се наядете, хайде, искате да си идете. Не. Идването е от вас, отиването е от нас. Добре дошли! И вие след един ден ще кажете: „Добре си отиваме.“

Сега да се повърнем към мисълта. Тия са неща, които трябва да вземете. Най-обикновените работи. Трябва да се научите да разсъждавате, понеже влизате в един свят, има една комисия там, която ще ви опита и която е безпощадна. Най-учените хора, най-добрите, най-благородните, те изпитват, ще дойдеш там. Ще държите изпит, не може да не държите изпит. Ти може да си цар, княз, може да завземаш най-високо положение – като дойдеш до туй положение, да държите изпит – тъй както всеки друг изпит. И всеки ще държи изпит. Тъй, ще държите своите големи предубеждения. Че си станал това-онова, то е едно добро, че си от високо положение, но ще държите изпит.

И сега, всинца вие сте пратени тук на училище, да се учите. И какво е чудното, че сте в училището? Постоянно гледате обущата, шапките; после, гледате си палтата. Ученик, който влиза в училището, ще си качи шапката някъде – без шапка трябва да бъде, гологлав. С шапка не седи. С шапки ли са тук, в България? (– „Не са.“) И там е тъй. Че ти шапката ще я оставиш, там главата да ти гледат, не каква е шапката ти. Че дрехата ти е скъсана – ще я окачиш. В онзи свят и палтото, с което влизаш, и него ще окачиш. Обущата, и тях ще окачиш. С боси крака ще влезнеш. Тук не ги зная. Тук обути ли са? Вече с главите почти си мязат. Там се приемат по краката. Без чорапи. По хубаво измити крака. И в странство вече Новото Учение е влязло. Там има нудисти, които искат да демонстрират, че може на Земята да се живее както в онзи свят. Но те са малцина, които ги държат отдалеч, затворени в един остров, като някои прокажени. Този свят е така, че климатът не позволява – климатът е тежък, не може гол да ходиш. В онзи свят е топло. В този свят – 40–50 градуса студ, кожата на човека не може да изтърпи.

Сега, думата „гол“ и думата „облечен“, те как трябва да се разбират? Идеята за облеклото, съвсем други са съображенията. Човек от вътрешния живот е бил съсредоточен в себе си, той е живял един чист и свят живот, но когато светлината, която той имал в себе си, тази светлина, която е излезнала, е образувала неговата хубава царска дреха, и започнал този живот на любовта. Тогава човек оголял. Оголяването е една голяма загуба. Действително, голяма е загубата да оголее човек. Той е загубил нещо; както на Земята нас ни е срам, на Земята е права мисълта – тебе те е срам, че си

изгубил палтото си, че си изгубил обущата си и шапката. И в духовния свят има неща, които могат да се изгубят. Тъй. Сега да оставим онова, което сме изгубили, онова, което трябва да спечелим. Което трябва да имаме. Да дойдем до същественото. Писанието казва: винаги трябва да се радвате. И когато скърбите, скърбете, но пак се радвайте. Не може ли човек да се радва, когато небето е облачно? Може. Не може ли човек да пее, когато небето е облачно? Може. Пък сега може и да плаче, когато е ясно; и когато слънцето грее, пак може да плаче.

Та казвам: Християнинът, човекът на Новото Учение, и при лошите условия на живота, и при добрите условия на живота, той трябва да се стреми да има еднакви състояния. Защото силата на човека се опитва при неблагоприятните условия, които има. И при обикновените условия. При хубавите условия всеки е доволен. Там не се познават хората. Хората се познават при лошите условия. Ако във време на мъчнотия ти се окажеш слаб, малка ти е силата тебе.

И тогава, тази идея нека заседне във вас. Вземам идеята, която Христос е казал: „Аз в Тебе и Ти в Мене“ – тя е толкова дълбока мисъл, силна. Ако ти не можеш да съзнаваш, че Бог е вътре в човека и ти си в Него вътре... Сега, по нямане на думи – „вътре“ и „вънка“ на Земята... „Вътре“, че Бог да ни е близо, а „отвънка“ значи далеч ни е. Близостта на Бога значи: когато ние трябва да Го разбираме, Бог трябва да е близо до нас; и когато Той трябва да разбира, и ние трябва да бъдем близо до Него. Близостта е мярката, по която може да се разбираме. Или, за да бъда благоугоден на Бога, аз трябва да бъда близо до Него. И Той, за да Го познавам, и Той трябва да е близо. Ако Бог е далеч, и аз съм далеч от Него. Има едно съотношение на нещата. Под думата „близост“ се разбира едно състояние, в което нещата може да си предадат най-хубавата си форма. На тебе да се предадат.

Та казвам сега: На Земята вие трябва да разбирате кое е най-близкото. И затова ви проповядвам Любовта. Любовта е единствената сила, с която може да работите – да се поставите на такова разстояние, дето може да възприемете всичко онова, което Бог може да ви каже.

Когато старият вол остарее, трябва ли да плача? Ами ако този вол, който е остарял, е дошъл до последния предел, че ще придобие човешка форма, ще стане човек? Волската старост е вече една възможност човек да стане. Какво ще изгуби? Трябва ли старият вол да плаче, че е остарял? Той трябва да се радва, че се освобождава от своята волска форма. Ами че баща ти на тебе оставил едно неправедно богатство – трябва ли да плачеш, че си го изгубил? Пари да не е, всичко туй, ама душата ти да остане чиста, да остане вярата, любовта, упованието на Бога, не на неправилното богатство,

което ще внесе само тревога. У нас трябва не едно неправедно богатство, което сам не си придобил. В нас трябва да остане само онова богатство, което е праведно. Всичко онова, което е съществено, което е излязло от Бога, то трябва да остане. А всичко онова, което е човешко, което с човешка ръка е придобито, всичко туй трябва да си иде откъдето е дошло. Всички ония човешки мисли, всичко туй трябва да ни слуша. Сега, за този свят е на място, но иде един момент, когато човешкото трябва да престане, а ще дойде Божественото. Сега това може да ви смути. Човешкото е: трябва да имаш само едно шишенце вода вкъщи, че после пак трябва да ходиш на извора. А Божественото като дойде, вече ще имаш извора, една чешма в къщи. Нали си имате сега такива? Искате вода, отворите крана, веднага водата дойде. Няма да ходите до Витоша 10–15 километра, а отвътре в стаята си, вътре може да имате вода. То е Божественото.

Та казвам: Човешкото е това, за което се изисква усилие, а Божественото е, дето нещата са вътре. Близко са, значи.

И говорите сега за Любовта. Хубаво. Искам... Какво да ви кажа? Вие ми говорите с вашата любов. Аз бих желал всички да имате по една чешмичка вътре във вашата стая и да няма постоянно някоя сестра да иде при друга, да ѝ каже: „Я ми дайте малко вода назаем, че нашата е пресъхнала. Децата я изхарчиха." И сал току гледам, просите. Гледам, една сестра дига шум: „Взеха ми водата" – казва. Друг: „Изляха ми водата." За какво се карат? „Водата ми изляха." Гледам, други две сестри се карат: „Водата ми изпиха." Хайде, на едно място я излели, на друго я изпили. И питам: Има ли място да се карат за излятата вода? И за изпитата вода? Няма. Ни помен във вас да няма. И вярвам, че никой няма от вас да се кара, че са му излели водата. Не. Но сега ще кажа: то не сте вие, то са вашите слугини. Там се карали, при чешмата.

Казвам: В живота не да бягаме, този живот трябва да го примирим. Има работи, които трябва да свършим. И цигуларят може да свърши своята работа. Как? Трябва му една цигулка, трябва му и един хубав лък. Давам му аз цигулката, но той не знае как да свири. Трябва да го уча сега. Като вземе цигулката и веднага свири, той може да започне да свири ново нещо. А някой вземе цигулката си и носи я, търси някой да го учи. И то е хубаво. Но Новото трябва да влезне в света. Не можеш да проявиш своята дарба, ако нямаш цигулка. Не можеш да проявиш своя говор, ако нямаш език. Не можеш да проявиш своя ум, ако нямаш реч, ако нямаш очи. Не можеш да проявиш своите добри чувства, ако нямаш ухо. И не можеш да добиеш разсъдък в тебе, тъй да определиш качествата на нещата, ако нямаш вкус. Да вкусиш. Някой казва така: чувствата.

Аз бих желал всички да сте на положението – ето на кое положение, което трябва да имате. Какво положение трябва да имате? Вие трябва да имате тия, големите банкери, които имат голям бюджет вътре, които имат връзка с Лондон, с Париж, с Берлин, с Ню Йорк, Москва, с тия центрове навсякъде. Този човек с всичко разполага. Тръгне някъде, направи нещо, в някоя банка телефонира, даде една заповед, изпълнява се. А ти нямаш никаква връзка с никакви банки – накъде ще излезеш?

Знание трябва. Но знанието седи в това да имаш връзки. Ти ще приказваш за онзи свят и нямаш никаква връзка с онзи свят. Приказваш за любовта, нямаш връзка с любовта. Казваш: „Тия са празни работи." Ти приказваш за богатите банки колко пари имат. И ти трябва да бъдеш богатият човек – не да се похвалиш, но да може твоят ум и твоето сърце да се развие. Не да казваш как другите ходят на училище – ти как ходиш.

И казвам: Бих желал вие да бъдете големи банкери, то като говорите нещо, да може да го направите. Дойде някой до вас, каже: „Отивам в Ню Йорк, може ли да ми услужиш?" – веднага изваждате книжката, издавате един чек, подпишете се, давате му. Отиваш в Ню Йорк, услужат ти. Отива някой в Париж – „Може ли да ми направиш една услуга?" А сега дигаш си раменете. Казвам: Нямаш никакви отношения. Бих желал вие да сте от тия, големите банки. А вие сте се събрали наоколо, нямате връзки сега и живеете с една вяра, че като дойде Христос, ще ви направи Той да имате връзки с тия банки. Като дойде Христос. Ама ако дойде Христос и ви направи връзки с Англия и вие английски не знаете, френски не знаете, немски не знаете, италиански не знаете, питам: какво ще правите тогава?

Казва Христос: „Тия, които Ми даде." Вие трябва да съзнаете онова, което Бог ви е дал вътре. Да искате онова, което Бог ви е дал. Казва Христос, вие само ще изпълнявате Волята на Отца. Казва: „Искам тези, които си Ми дал, да бъдат с Мене. Да гледат Славата Ми, която си Ми дал преди създание мира." Аз съм слушал мнозина да говорят върху това. Тъй и някой път съм се усмихвал. Тъй, както говорят, говорят, говори се, говори, и всичко остане тъй както си е. Тия, които говорят върху този стих...

Аз съм слушал някои деца, някое дете каже, на мен говори: „Аз мога да дигна този чувал." Седя и чакам момента, да го опитам. Казвам: „Много си силен." – „О – казва, – този чувал мога да го дигна!" – „Е – казвам, – дигал ли си го?" – „Е, дигах го, толкова чували съм дигал." Казвам: „Разбирам, много си силен, я го дигни сега. Я да го видя." Той има съзнание в себе си, че го е дигал. То е право. А туй дете седи и се запънкало, че някога е дигало чували – аз разбирам философията. За мен няма противоречие; но за да се събуди, че в този живот не може да дига. Че някога е дигало, вярно е, но

сега че може да дига? За бъдеще може, след 10, 15, 20 години, но в този момент зная, че не може да го дига. Казвам му: „Хайде, дигни чувала.“ Навежда се то, дига. „Брей – казва, – тежък е!“

Та сега, и вие, в дадения случай, онова, което може да направите... Аз не се съмнявам, че може да направите всичко. Аз ви говоря за сегашния живот – има нещо, което вие не може да направите. Искам да дойдете в съзнание, че има нещо, което може да направите и което трябва да направите сега. То е най-важното. Ти може ли да дигнеш чувала? А пък този чувал трябва да се дигне. Какво ще направите сега?

Аз имам само един пример, ще ви дам [пример] едно дете какво е направило. Като го опитват един чувал да дига, дига, дига, пънка се, пънка: „Брей – казва, – тежък е!“ Седне, казва: „Аз не мога да го дигна, той е много тежък.“ Сега то мисли. Е, какво трябва да правиш? – рекох. „Аз не може да го дигна.“ Но туй дете се затичва навънка, намира бате си, казва: „Батинка, ела да го дигнеш, чувала.“ Батето – мускулест, не един чувал, два чувала може да дигне. Той го води, взема батето чувала, а то отподире тръгва. Умно дете е. То не може само да дигне чувала, намира бате си, казва: „Бате, аз съзнавам, че не мога, ти услужи.“ Ти си умният. Има известни мъчнотии – туй дете разрешава един въпрос.

Намерим се в противоречие, че в дадения случай не можем да направим нещо – трябва да бъдем умни. Във всичко ние се опитваме. Някой път се проповядва вяра, например. Ама ако ви кажа сега... Някой път вие казвате: „Учителю, каквото ни кажете, ние ще го направим.“ Аз зная, че има неща, които вие не може да направите. И да ви кажа да минете през един мост, ще минете, ще ме послушате. Да ви кажа: „Качете се на една лодка, да минете“, вие ще се качите. Да ви дам една торба със злато, да я поносите, ще го направите. До пощата – ще идете. Но ако ви опъна един копринен конец и ви кажа: „Минете през копринения конец“, не може да ме послушате. Защо? Аз разбирам положението. Аз влизам в положението ви. Много добре влизам, зная цялата философия. То е изпит. Че вие защо не направите опит да минете по копринения конец? Защото вие най-първо се плашите, че конецът не може да ви издържи. Убедя ви аз, че този конец няма да се скъса. Второто положение: вие не може да пазите равновесие. Как ще минеш през тънкия конец? Какво присъствие на духа трябва! Но то е казано да минеш. Как ще минеш през този конец?

И този въпрос е задаван от всички древни религии. Как ще минете от този свят в другия свят? Ще минете по един конец, както на тези, копринените върви. Мостът, през който душата ще мине от този свят, през този мост ще мине. Та, праведната душа ще мине, няма да падне. А грешната, като се

опита да мине, и хоп, падне вътре. И ще иде в ада.

Та, сега аз ви препоръчвам закона на Любовта. Говоря ви чисто практически, от чисто практически съображения. Всеки един от вас, който не е употребил закона на Любовта, не е работил със закона на Любовта, той никога не може да мине по този конец отгоре. Не може да мине.

Сега да оставим туй, но най-важните работи в света ти не можеш да ги направиш без Любов. Сега туй може да ви докажа, но не искам да се спра. Вие ще повярвате в думите ми. Най-важните работи в този свят не могат да се свършат без любов! Не съм видял човек, който е свършил нещо без любов. Там, дето се вършат работите, има любов. Дето има любов, работата е много добра. Ама отишъл в рая, а другият отишъл в ада долу. Тогава единият пада долу, че несправедлив бил, че не можал да мине през конеца. Но когато е паднал, нищо не му говоря.

Казвам: Който е паднал, [е паднал] по единствената причина, понеже не знаят закона на Любовта. Нищо повече. Там, дето няма любов, има всякога падение. А там, дето има любов, всякога има въодушевление и постижение. Следователно всичките постижения и всичкият успех в живота, и добрият живот, и всичко в света, което може да постигнеш, то се постига по закона на Любовта. Но сега някои от вас могат да дадат някое възражение. Любовта подразбира всичко! Тя има всичко. Щом говорим за Любовта, ние разбираме туй, което съдържа всичко в себе си. Всичко. И човек, който върви по закона на Любовта, той всичко има. А който не върви по закона на Любовта, той не притежава нищо. И нещата трябва да разбирате в този смисъл.

Сега, това не е да ви насърчавам, ама казвам: Вие трябва да се обичате. Тази дума – трябва да се обичате, тя е само за онзи, който е решил да върви по закона на Любовта. Има смисъл. А другите казват: „Трябва да се обичаме." Та вие всинца, които сте тук, все се обичате. Защото, ако вие не се обичахте, вие не можете да бъдете тук, да ме слушате.

Та казвам: Вас ви трябва едно ново разбиране в света за Любовта. Сега каква причина да ви дам? Хайде да ви турим новото въведение, нововъведение в света. Ръкуването е едно нововъведение, може би от няколко века. Хората, най-първо, като се срещали, си допирали носовете и се поздравявали; после езиците си допирали – като се срещнат, ще се поближат. А сега хващат тъй с ръка. То е вече едно материалистическо състояние. Казва: „Може ли да ми дадеш туй, което искам? Може ли да ми дадеш пари назаем?" Дава му и длъжникът си дава ръката, и онзи, който го кредитира, и той го хваща. Казва му: „Може ли да ми върнеш парите,

които ще ти дам?“ И двамата се хванат. И хайде, хаирлия да е. Единият дава, другият взема. И после като дойдат, пак се хващат. Онзи казва: „Да знаеш, онова, което взех от тебе, пак ти го давам.“

Та казвам сега: Хубаво да се ръкувате! Който дава, добре да дава. Който плаща, добре да плаща. Който връща, добре да връща. И който изплаща, добре да изплаща. Всичко – и връщане, и изпращане, и даване, и плащане, това значи любов. Бог в мен и във вас. Аз като давам, Бог е в мен и ти като вземаш, Бог е в тебе. И като изплащаш, Бог е в тебе и когато аз вземам, Бог е в мен. Обмяна става.

Казвам: Да се извърши в даден случай Волята Божия. Във всичките наши разбирания трябва да има, да се образува една вътрешна връзка – да се служи Богу! Ама ако дойде някой тук вас да ви цани? Че вие сте хора, не като кажа, че вие вярвате. Имате каква вяра? Права. Ако не можете да минете по конеца? Ако минавате по конеца, имате вяра. Ако не минете по конеца, нямате вяра. Не че нямате вяра. По моста може да минете, по някой широк мост може да минете, по някое дебело въже може да минете, то е така, но по онзи, тънкия конец, копринен, не може да минете. Казвам: По отношение на тънкия конец е слаба вярата ви. Аз не казвам, по моста всички може да минете. Само че мостовете за онзи свят не са широки; туй, което в този свят може да направите, в онзи не можете да направите.

И казвам сега: Прочетете тази глава, 17-ата. Чели сте я, знаете я. Не че не я знаете, не че не знаете да се молите, но ви трябва едно ново разбиране на всинца ви. Едно ново разбиране в един Господ, в Когото вярвате. Трябва ви едно ново разбиране – никога не запитвай Господ защо ти е дал едно изпитание.

Един малък пример – тебе баща ти казва: „Вземи този хляб, че оттук го занеси там, на един километър.“ Не питай баща си защо трябва да го носиш и да го туриш там. „Тук не може ли да седи?“ Казал ти баща ти: „Вземи го, хляба, от този долап и тури го в другия долап.“ Не питай това защо да го извадиш, че да го туриш в другия долап. Не питай това. Питането, то е едно съмнение. Доверие може – ако аз се поколебавам, да кажем, в най-големите изпитания... Ти във всичко може да се колебаеш, [но] в Името на Бога [да] няма ни оттенък [от колебание]. Не тургай туй в Бога, което не съществува. Ти можеш да мислиш, че Той иска да те измъчи, ти можеш да мислиш, че Той за тебе не се грижи – значи като някой човек, занят със своите работи, значи не обръща внимание. Ти имаш много повърхностно понятие. Ако има някой, който има будно съзнание, да вижда всички неща, това е Той. Съзнанието на Бога е тъй будно, както на никой човек не е будно. И Той е тъй готов... Няма човек в света, който е

тъй готов да помага, както Той помага. Хванеш една мисъл в твоя ум, че Той, Господ, не иска да знае. Причината е в тебе вътре, не е в Него.

И сега, да ви дам едно обяснение защо Господ по някой път не иска да ви помага. Много лесна работа е. За мен е ясно. Аз виждам туй: Представете си, че ви съдят на Земята и сте свързани с една тежест, която тежи 5000 килограма, на краката. Вие не чувствувате тази тежест, понеже свързани сте. Все искате Господ да ви хване за ръката и да ви изтегли нагоре. Той ако ви хване за ръката, вашата ръка ще се откъсне. Вие казвате: „Господи, хвани ме.“ Той не иска. Той ако ви хване, ръката ви ще остане във въздуха. Вие казвате: „Той нали е Господ, Всемъдър е Той.“ Казва: „Я си отвържи краката отдолу.“

Че, всичките твои желания, те са връзки. Той казва: „Я ги отвържи тия връзки отдолу, от земята.“ След като ги откопчееш [от] ония тежести, с които си свързан долу, тогава Господ може да те хване. И да те отпусне. Но докато не се отпуснеш от тия желания, Той не те бута, не ти хваща ръката. Казва: „По-добре да седиш, да останеш там, отколкото да ти откъсна ръката.“ Господ не иска да къса.

Та, ние някой път искаме Господ с целия товар, който имаме, да ни извлече. И тогава, и като идеш в онзи свят, Господ не Му трябва този товар. Той не иска и тялото. Ти казваш: „Господи, аз Ти давам всичко това.“ Ти Му дадеш, но като дойде да идеш, Бог казва: „Извадете всичко, не Ми трябва неговото тяло.“ Ти си гледаш тялото и почнеш да плачеш за тялото. Казва Господ: „То не Ми трябва тук да седи.“

Та казва: „Отвържи се хубаво.“ Като се отвържеш, Той те изтегли. Те казват, че тежала душата около 30 грама. Не, и 30 грама не тежи. Вярно е това, но душата няма никаква тежест. Никак не тежи тя. Че как ще измерите вие един атом, големината му? Мярката му е [една] 120-милионна част от милиметъра. Как ще измерите един атом? Големината му е [една] 125-милионна част от милиметъра. Как ще го измерите? С каква мярка? Кой учен човек досега може да измери това? Никой не може да измери. Това са неща от висшата математика. Духовно има неща, които се изчисляват, без да се мерят.

Та сега, тия неща, за които ви говоря, са още външни неща. Има едно разбиране и то е следното. Когато ти разбереш една Божествена мисъл, в тебе ще настане един вътрешен мир, вътрешна самоувереност, една вътрешна радост, която не може да се опише с човешки език. Една самоувереност, знаеш ли каква? С тази самоувереност ти можеш да минеш през най-голямото изпитание в живота. Ти можеш да минеш през

бойното поле, дето има гранати, дето хората измират. За да изпиташ Божественото, ти трябва да минеш оттам, дето никой не може да мине. Не можеш ли да минеш оттам, дето никой не може да мине, ти не си познал Божественото, ти живееш един човешки живот. И Божественото започва там, дето всичко измира, дето нищо не може да расте. Там е Божественото.

И в големите противоречия на живота, и в големите противоречия на своята душа, понякога вие чувствувате страх. Този страх е признак, че сте дошли до границите на физическия свят. Вие се плашите, искате да се върнете назад. Мнозина са идвали и треперят, че са видели духове. Не че са видели нещо определено, но са дошли до бездънната пропаст. Надолу няма накъде вече, потъва се. Нагоре няма на кого да упова. Право по конеца трябва да мине.

Та сега ви казвам: Въоръжете се с Любовта, изучавайте въжеходството! Ще дойде един ден, когато ще трябва да минавате големите изпитания по тънкото въже.

Двадесет и шести стих, 17-а глава от Иоана: „И явих им Твоето име и ще явя да бъде в тях любовта, с която си Ме възлюбил, и Аз в тях.“ Тук се разбира любовта по-дълбоко. Мнозина мислят, че като приемат тази любов, трябва да престанат да живеят както досега са живели. Не, този живот, както и бъдещият, добива друг смисъл. Неща, които ни се виждат безсъдържателни, като приемеш Божията Любов, всичко в света ще ти се осмисли и всичко ще ти бъде приятно. И слуга да бъдеш, и цар да бъдеш, каквото положение и да заемеш, все ще ти бъде еднакво. Не еднакво по форма, но по човешки ще се радваш на всичко. Че си слуга, пак ще се радваш.

Казвам: Любовта е онова състояние в човека, което осмисля земния живот. Тази любов ще осмисли и другия живот, който ще прекараш след напущането на Земята. И преминаването от този в онзи свят, и то ще се осмисли.

Та, любовта най-първо трябва да осмисли нашия земен живот. Защо? Защото е мъчно да се замине. Да живееш без пари, мъчна работа е тази. Мъчна работа е без въглища, без обуща и без хляб. И без приятели не може. Във всичко и навсякъде има мъчнотии, не е лесна работа. Но любовта е, която разрешава всички най-мъчни въпроси от земния живот.

Аз ви показвам пътя. Мога да ви препоръчам всички книги. Икономия можете да четете, да учите, но най-после ще дойдете до закона на Любовта, която разрешава всички въпроси, които всички други науки не могат да

разрешат. Та, когато дойдете до въпроси, които другите социални науки не могат да ги разрешават, любовта ги разрешава. И тогава, за тази любов не се говори. Защото, като имам любовта, аз разрешавам с нея всичко. Тя е връзката. Банкери има, които само като пожелаят да им се услужи, веднага и в Лондон, и в Париж, и в Берлин – навсякъде им се подчиняват. И навсякъде си все ти. Вървиш спокойно и в който хотел искаш да влезеш, те веднага са на твое разположение. Който има любовта, той е гражданин навсякъде в света. И тук го познават, и горе го познават – и навсякъде му услужват. Който не е запознат с тази любов, за която ви говоря, той пак ще живее, но той не може да има тази свобода, която има другият.

Та, любовта, която имаме, в този смисъл дава вътрешна свобода да постигнем не каквото другите постигат. Ние трябва да постигнем всичко. Какво трябва да постигнем? Христос даде пример на света. Той постигна нещо.

А вие какво ще постигнете днес? Вие очаквате да постигнете нещо, но не знаете какво. Аз съм ви казвал много неща, но някои от тях сте забравили. И следната седмица ще очаквате да ви кажа пак нещо ново. Нямам нищо готово. Аз се радвам на това, но от този обяд, който сега ви дадох, какво ще остане за вас? Какво ще се ползувате от него? Като говоря на вас, и аз ям. Като ви говоря, първо аз опитвам яденето и тогава го давам на вас.

И казвам: Като говоря, аз се ползувам сам. Но вие какво ще се ползувате? Бих желал и вие да се ползувате. Защото моето си е за мене и вашето е за вас. И аз искам вашият дял да си иде на място.

Тази е една идея. Не трябва да бъдете в този свят. Ще живеете в този свят, без да сте в него. Ще работите в този свят, без да сте в него. Всичко ще правите: и слуги ще бъдете, но без да сте в този свят.

Божият Дух носи всичките блага на живота. (Три пъти.)

7 ч без 5 мин

(На поляната направихме упражненията на хубав бял сняг.)

13-о неделно утринно слово,
държано от Учителя
на 15.XII.1935 г., 5 ч сутринта,
София – Изгрев

1935_12_15 Да се не изгуби нищо
неделна беседа

ДА СЕ НЕ ИЗГУБИ НИЩО

Отче наш.
„Ще се развеселя".
Ще прочета няколко стиха от 6 глава от Евангелието на Иоана до 12 стих.
„Духът Божий".
Ще взема само няколко думи от последния 12 стих на прочетената глава:
„Да се не изгуби нищо".
В умствения свет няма по-приятно нещо от това да знаеш да слушаш. Няма по-хубаво нещо от това да знаеш как да слушаш. В духовния свет няма по-хубаво нещо от това да знаеш как да чувствуваш. Във физическия свет няма по-хубаво нещо от това да знаеш как да направиш нещо. Това са неща желани. Има известни системи, които ние сами си създаваме изкуствено. Като направиш една къща, ти ще си направиш стъпала да се качваш по тях горе. Не че те са необходими. Ти сам си създаваш тези стъпала, понеже обичаш високи къщи. Щом искаш висока къща, направи си една къща на Витоша. Ти не си направиш къща на Витоша, а ще си направиш в града една висока къща от няколко етажа. Защо да не си направиш на Витоша? Но дадените условия не са такива. Хората на земята са като малките деца. Кога са дошли на земята, не знаят. Когато ще си отидат, и това не знаят. Колко време ще останат на земята, и това не знаят. Едва сега ги учат на тия неща. Хората едва сега учат да ходят. Те едва сега учат кога са дошли на земята, кога ще отидат на онзи свет. Те нищо не знаят. И въпреки това, хората спорят по тези въпроси. Какви ли книги няма написани по въпроса, отде идат хората и къде отиват. Като чета тези книги, аз често си размишлявам. Запитвам се: Откъде съм дошъл в третия етаж на тази къща. Как съм попаднал в този етаж. И после си отговарям, че за да дойда в този етаж, аз съм дошъл отдолу някъде, оттам съм се качил. За да се кача на третия етаж, аз съм дошъл отдолу някъде, а не отгоре. Защо съм се качил на третия етаж, именно? – За по-удобно. Иначе, и аз не зная по каква причина съм се качил на третия етаж. Не, не е за по-удобно, че съм се качил на първия етаж. Дойдох в първия етаж, нямаше място. Потърсих във втория етаж, пак нямаше място. И тогава от немай-къде се качих на третия етаж. Някой път ние се запитваме каква е мисията на човека на земята. Много мъчно е да се отговори на този въпрос. Друг път се запитваме, защо сме се родили мъже. Много мъчна работа е тази. Защо сме се родили жени – и тази е мъчна работа. Защо сме се родили момичета или момчета – и тази е мъчна работа. Защо сме се родили господари или слуги – и тази е мъчна работа да се отговори. Кой ги е направил господари, кой ги е направил слуги, никой не знае. Единият е

станал господар, другият слуга. Традиция е това. Главата се намира горе, а краката долу – по отношение на земята. Като се намерила горе, главата станала господар. Като се намерили долу, краката станали слуги. Ако речеш да обърнеш този порядък на нещата обратно, главата да се намери долу, а краката долу (горе), отиде та се не види. В реда на нещата е, главата да бъде господар, а краката да бъдат слуги. По-добри слуги от краката няма. И за главата е така. По-добри слуги от краката за нея няма. Ако рече главата да замести тия крака с някои дървени, отиде та се не виде. По-добри слуги от краката няма. Понякога хората на земята искат да заменят Божественото с човешкото. От немай-къде човек може да си послужи с човешкото, но да го използува във всички случаи, това не е право. Да си послужиш с дървен крак от немай-къде, както и да е, но да отрежеш здравия си крак и да го заместиш с дървен, защото било мода, това никога няма да направиш. Да отсечеш ръката си и да туриш вместо нея някоя златна или от какво и да е, няма да бъдеш доволен, ще кажеш: Не искам тази ръка. Ама мода било. – За никаква мода не се съгласявам. Ако другите искат, могат да си направят, каквато ръка искат, но аз не давам своята. Така е от мое гледище, а как е за вас, не зная.

Мнозина са дохождали при мене да се оплакват, че нямат никакви богатства, дотегнала им сиромашията. Казвам: Заложи едното си око, пет милиона лева дават. Сега има учени, които присаждат изкуствени очи. Ще ти извадят едното око и ще го присадят изкуствено. Като кажа на някого така, виждам го, като че ли се замисли. Казва си: Това са пет милиона, струва човек да пожертвува едното си око. И с едно око ще мога, достатъчно ми е едно око. Казвам: Онзи човек, който е готов за пет милиона лева да продаде окото си, това е човек, който не разбира живота, който не съзнава, както е изгубил с едното си око. Той ще вземе пет милиона, но ще изгуби сто милиона. Този човек не е от умните, той не е добър финансист, той не знае какво нещо са финансиите. Някои ще цитират известни стихове от Писанието, гдето Христос е казал: „Ако те съблазни дясното ти око, извади го“. Тези хора не разбират езика на Христа, следствие на което са го изопачили. Христос ни най-малко не е подразбирал да извади човек окото си. Нито е подразбирал да отсече ръката си. Това е криво разбиране на Христовите думи.

Мнозина са казвали, че не говори логически. Аз ни най-малко не искам да си служи с логиката на земята. Земната логика нищо не струва. Логическите работи на земята са само изкуствени работи. Логически ти нищо не можеш да изправиш. Казват за някого, че разсъждавал логически. Човек е същество, с два крака. Всяко същество, което има два крака е човек? Следователно, петелът е човек. Възможно е това. Ола билир. Според закона на еволюцията възможно е някога петелът да стане човек. Двата

крака на петела са признак, че някога той може да стане човек. Един адвокат, или един съдник в съда може да защищава логически своя повереник и да го изкара невинен, но нима логиката изразява правдата. Не, ни най-малко. Много пъти логически обоснованата реч защищава неправдата. Един мирови съдия, у когото съвестта беше добре развита, ми разправяше следния пример. Дойде при мене едно дело. Обвиняемият беше един беден човек, богатият го съдеше. Като гледам как върви работата, намирам, че бедният е прав, но законът е против него. Онзи адвокат, който защищава богатия кожодер, като нанизал речта си като маниста, а онзи, който защищава бедния, не знаел как да го защищава, какво да говори. – Пък аз, казва съдията, нали съм егоист, гледам да не изгубя положението си. Виждам, че бедният е на правата страна и логически, и по правда, но ако се застъпя за него, ще изгубя службата си. По човешка логика не съм на правата страна. И току теглих една резолюция, че правият е крив. С това не искам да кажа, че логиката няма място в живота, но за сега тя е едно средство, едно спомагало за хората. Тя се намира в прогресивен етап. Всички сегашни науки са прогресивни и за в бъдеще те ще се изменят. В бъдеще ще имаме не математика, но параматематика. Не логика, но паралогика. Това са термини, както в санскритски език, например.................. Това е нещо, както източните народи обичат да спорят, какво нещо е Брама. Брама е онова начало, от което човек е излязъл. Аз Брама съм ти, от когото съм произлязъл. А ти е той, третото лице, от когото аз, Брама и ти си излязъл. Аз в същност е човекът. Ти – душата, а той – от когото всичко излиза.

Сега някои философи спорят колко вечни начала има в света. Онези, които поддържат дуализма, казват, че има две вечни начала, а онези, които поддържат монизма, казват, че има едно вечно начало. Колкото и да спорят, това е безпредметно. Философите в това отношение са като военните стратези – цяла стратегия имат. Като видите техните логически основания, цяла крепост са създали. За да се разрушат техните крепости, трябва да се вземат онези далнобойните, че да разрушат крепостите им и да изкарат философите навън. Закрепил се човекът, трябва да се борите с него. Като излезеш насреща му, той казва: Ти си профан, нищо не разбираш. – А ти разбираш, защото си в крепостта вътре. Я излез малко вън от крепостта, аз ще ти кажа на тебе. Така и всички ние, като сме дошли на земята, закрепили сме се в телата си, като в една крепост, и имаме такива разсъждения, които са съвсем изопачени. И ако............ хора са нещастни днес, това се дължи на техните разбирания. Ако проследим живота на хората, от страданията им ще се определи степента на техните знания. Човек има две естества, едното е крайно консервативно. Тази консервативност произтича от материята, от която той е направен, понеже материята е инертна. Аз наричам материята майка на човека. Тя е много

разложена, от нищо не се безпокои. Че плачело детето, нищо от това – нека си поплаче, то полива своята градинка, трябва да се полива, тя не се безпокои. Животът има нужда от дъжд. Ама кръвта му изтекла. – Няма нищо, нека изтече. Каквото ѝ кажат, тя не се смущава – усмихва се и с радост гледа на нещата. Някоя майка плаче за детето си, а материята поглежда отдолу и се радва. И след това всички питат защо светът е така създаден. Отде знаете, че светът е лошо направен. На вас е студено отвън и мислите, че на всички е студено. Вътре е топло. Виждал съм някои трескави хора, вън е горещо, 35 градуса горещина, а той се свил на кълбо, студено му е, трепери. Това е негово схващане. Друг пък казва, че е топло, когато вън е студ около 35 градуса. Такова е неговото схващане. Това са вътрешни психологически състояния. Като дойдем до живота, ние мислим, че всички хора са щастливи. Обективно всички хора са щастливи, но в разбиранията си всички хора не са щастливи. Според разбиранията си, едни хора са щастливи, а други са нещастни. Щастието на хората е на степени. Един е щастлив, защото има много пари; друг е щастлив, защото има знания; трети е щастлив, защото има голяма библиотека с книги; четвърти е щастлив, защото заема висок голям (пост) в обществото; пети е щастлив, защото има земя, овце, говеда, ниви, къщи; шести пък е щастлив, защото има добра жена, а децата му са здрави и добри. Някои пък имат всичко и пак са нещастни. Те се страхуват да не изгубят всичко това, което имат. Някои хора страдат от фикс идеи. Преди години срещнах един българин, който ми се оплака, че бил много нещастен. Защо си толкова нещастен? Да не би да си болен нещо? – Не, не съм болен, но имам красива жена, с която много се обичаме, но от известно време ми е влязла в ума идеята, че тя скоро ще умре. Откак е влязла тази идея в ума ми, всичко ми е почерняло пред очите. Иди сега го освобождавай от тази мисъл. Той не иска да съобщи това нещо на жена си, но постоянно върви замислен и тревожен. Другаде пък на жената може да влезе такава мисъл, че мъжът ѝ ще умре. В ума на този мъж има някаква материална мисъл. Той се страхува, че ако умре жена му, няма да намери като нея друга. Ако можете да убедите този мъж, че жена му няма да умре, той ще бъде щастлив. Ако убедите жената, че мъж ѝ няма да умре, и тя ще бъде щастлива. Ако убедите болния, че никого(а) няма да се повтори неговата сиромашия, и ще забогатее, той ще стане щастлив. Изобщо, ако успеете да убедите хората в противното на това, което те чувстват, те ще бъдат щастливи. Хората се борят, защото мислят, че са нещастни. Желанията, които те имат, са прави, на мястото са, но методите, с които си служат, за постигане на своите желания, не са прави. Хората са изпратени на земята, да свършат нещо. Коралите изпълниха своята мисия. Те създадоха островите. Преди човека дойдоха много същества, които извършиха ред химически реакции и създадоха условия за живота на човека. Сега ние влизаме в един парафизически свят. Преди човека, живяха на земята същества, които

създадоха огъня. Те създадоха цел катаклизъм. Те си направиха здания – ядоха, пиха, танцуваха, и като изгориха всичко, напуснаха земята. И като се превърна всичко в пепел, дойдоха хора на земята и казаха, че всичко на земята е пепел. Това са човешки разсъждения. Почвата, върху която сега ний живеем, не е нищо друго, освен пепелта, останала от съществата на огъня. Сега ние живеем върху тази пепел, и на нея отгоре сеем, правим своите градини, а съществата на огъня се скриха под земята. Като учени същества, те често си правят шеги с хората. Като вземат няколко бомби, хвърлят ги отдолу под земята, и по този начин разтърсят цялата земя. От тези големи трусове земята се разтърси, къщите на хората се съборят, а тези същества се смеят, не искат да знаят. После отново се умълчат, пет–шест години никакви не се чуват. Това, което ви говоря сега, е парафизическо, не е научно доказано. Ако е научно, ще се говори на друг език. Ще се каже, че в земята стават известни размествания на пластовете, че се образуват ред химически процеси, става вътрешно горене, вследствие на което се образуват различни задушливи газове. Тези газове се разширяват от топлината, и предизвикват голямо напрежение върху земната кора. Те търсят простор да излязат навън, и като намерят някои части на земната кора по-тънка, пропукват я и излизат навън. Както и да е, и на това съм съгласен. По който начин и да ми обясняват едно физическо явление, аз съм съгласен с него. За мене всички явления, както и да се обясняват, все е едно. В духовния свет, обаче, човек не може да каже нито една лъжа. Каквато лъжа кажете в духовния свет, тя ще бъде истина. Сега това е парафизика, понеже никой от вас не е бил там и не е проверил нещата. Там няма авторитети. Сега това, което казвам, всичко е предположение, догадки. За мене, обаче, това не са предположения. Ще кажете: Къде е духовният свет. Аз пък ще ви питам, къде е физическият свет. Ще кажете, че физическият свет е тук. И аз ще кажа, че духовният свет е тук. Казвате: Докажи: Докажете и вие. Ама ние говорим истината. – И аз говоря истината. – Ама ние го виждаме. – И аз виждам духовния свет, за който ви говоря. – Как го виждате? Както и вие виждате земята. Аз ни най-малко не искам да ви убеждавам в неща, които не съществуват, понеже немислимо е да говориш за неща, които не съществуват. Някое дете нарисува един човек, но лошо го нарисувало. Както и да го нарисува, този човек съществува. Не може да нарисуваш един обект, който не съществува. Преди всичко то не може да го измисли. Нека дойде някой да нарисува нещо, или да каже, което не съществува. Нека да измисли нещо, да видим ще може ли човек да измисли нещо, което не съществува. Нищо не може да се измисли. Каквото да каже човек, или каквото да нарисува, той го е взел все от природата, или от тук от там, това нещо все съществува някъде. Ето ние говорим за доброто, говорим и за злото. Виждали ли сте доброто и злото, за което говорим? Като заставам на вашето становище, питам: Като говорите за доброто и за злото, виждали ли сте ги поне? Казвате, че някой

човек бие някого, и това наричате зло. Друг пък милва някого, и това наричате добро. Виждате, че някой човек дава хляб на друг. Казвате, че това е добро. Друг не дава хляб на бедните, казвате, че това е зло. Кажете ми, конкретно, какви са качествата на доброто и на злото. Хване ви някой за гърлото, стисне ви, не можете да поемете въздух – това наричате зло. Отпусне ви, това наричате добро. Значи, злото отнима, а доброто дава. Следователно, всеки процес, който отнима нещо от качествата на живота, наричаме зло, всеки процес, който предава нещо към качествата на живота, наричаме добро. Това е относително така. Вземете например, какво правите с дървеницата. Като хванете една дървеница, вие веднага отнимате живота ѝ, без да считате това за зло. Колцина от вас хващате адвокати, да защищават дървеницата. Колцина от вас сте дадени под съд за това, че сте убили една дървеница. Щом хванете една дървеница, веднага я поставяте на аутодафе. Според вас дървениците нямат право да живеят. Не, дървениците нямат право да живеят в къщите на хората – нищо повече. Но отвън те имат право да живеят, колкото искат. Обаче, щом хванете една дървеница в къщата, вие веднага ѝ теглите куршум. Има ли някой от вас, който да не е теглил куршум на дървениците? Сега всички вие се стремите към високи работи. Вие се стремите към обществен ред, към социалните въпроси, към висок морал. Всичко това са грандиозни работи. За да имате морал, от всички се изисква една велика наука, да знаете какво нещо е морал. Хубави неща са тия, да разисква човек върху морала, върху социалните въпроси. Аз нямам нищо против теориите, но всека теория трябва да има поне микроскопическо приложение. Всички вери в света не са нищо друго освен строители, инженери, които са опитвали да направят мостове между видимите и невидимите светове. Всички са учени, инженери, но още нищо не са успели да постигнат. Ако имаше вече поставени мостове, трябваше да има най-малко поща от там. Вий получавали ли сте писма от невидимия свет. Тук-таме има по едно–две писма получени, но това нещо се оспорва от учените хора. Още няма редовна поща от невидимия свет. Вие имате заминал баща за онзи свет, но знаете ли как го наричат там? Ако отидете при него, как ще попитате за името му? Вие знаете, че вашият баща тук се е наричал Иван Стоянов, но ако отидете в Англия, там ще го търсите на друго име. Там ще питате за Мистер Джонстон. В Англия не вървят Петкановци и Стояновци. Други имена има там. Така и в невидимия свет, ако отидете, трябва да знаете имената на вашите заминали – съвсем други имена им се дават там. Да кажем, че отговорите на името. После пък ще ви питат за адреса. Вий се молите на ден по няколко пъти. Какво представя молитвата. Молитвата представя писма, които изпращате чрез радиото за онзи свет. Вие казвате, че това е глупава работа. Чудно нещо! Като говорят в Англия, вие слушате тук всичко, каквото се говори. И вие като говорите тук, от Англия ви слушат. Това ви се вижда естествено, а като става въпрос за възприемане от

невидимия свет, считате го за глупаво. В невидимия свет има установени такива пътища, каквито на земята няма. Достатъчно е човек да повдигне мисълта си нагоре, и след десетина минути, или най-много след половин час, получи отговор на молитвата си.

Един американец разправя своята опитност. Един ден той отишел на лов с пушката си. По едно време на десетина крачки от него излязъл един лъв. Като се уплашил, той не могъл да си послужи с пушката и останал като вкаменен. В това време могъл само да се помоли на Бога за помощ. Така силно се съсредоточил, че получил в скоро време отговор на молитвата си. Той чул гласа на майка си, която в това време била някъде в Англия. Тя му казала: В джоба на дрехата си имаш кибрит, драсни една клечка и ще се спасиш. Той послушал гласа на майка си, бързо извадил кутията кибрит от джоба си и драснал една клечка. Тревата, която била около него, била съвсем суха, тя веднага се запалила и пламнала. Лъвът, като видел огън, уплашил се и избягал вътре в гората. Какво е станало? Понеже радиото на майка му било съединено с Бога, той получил отговор чрез майка си, понеже неговото радио пък било съединено с това на майката. Той чул гласа на майка си, която му дошла на помощ. След това той попитал майка си какво чувствувала в този момент. Тя му казала, че се чувствувала някак особено неразположена, но ни най-малко не съзнавала, че синът ѝ се намира в опасност. Как ще си обясните това? Съществува духовен свет, който не е далеч от физическия. И духовният свет е тук, около нас, както физическият. Духовният свет ни заобикаля, както физическият. Ако ние не възприемаме гласа на някой англичанин по въздуха, ние по никой начин не бихме могли да се разговаряме. Но понеже гласът на този англичанин например, се предава чрез въздушните вълни в пространството, ние приемаме неговия глас и можем да се разговаряме. В този смисъл Англия за нас е онзи свет. Следователно, с помощта на радиото, ние сме в границите на онзи свет. Значи, с помощта на късите вълни, които възприемаме звуковите вълни, ние можем да се съобщаваме както с отдалечените за нас видими светове, така и с невидимите, с духовния свет. Не само сега става това, но от хиляди години насам, съществата от слънцето постоянно ни телефонират. Учените същества на слънцето са в постоянна връзка с нас. Сега аз не искам непременно да вярвате в това, което ви говоря, но считайте, че ви говоря някаква приказка, или някакъв роман, или от приказките от хиляда и една нощ. Според новата логика а-то е а и а-то не е а. Това е паралогика. И едното е вярно, и другото е вярно. Във физическия свет частта никога не може да бъде по-голяма от цялото. В духовния свет, обаче, частта може да бъде по-малка от цялото, може да бъде равна на цялото, а може да бъде по-голяма от цялото. Как ще разберете това нещо, това е парадокс. Това е абсурд. Вари го, печи го, абсурд е това, абсурдът нищо не разрешава. Благодарим на абсурдите.

Когато някои казват, че еди-кои си неща са абсурдни, казвам, често и най-хубавите неща са абсурдни. Например, всяко ново изобретение първоначално е било абсурд, никой не го е приемал. Едно време е било абсурд да се мисли, че може да се хвърка из въздуха. Днес вече хората хвъркат из въздуха. Сега е абсурд, че някога хората ще пътуват до месечината. Ще дойде ден, когато и това ще се осъществи, хората ще отиват и ще се връщат от месечината. Днес това е заблуждение. Кога ще стане това? Може би след 25 000 години, може би след едно обръщане на слънцето, което трае около един период от двадесет и пет хиляди години. Ако това стане след три такива обръщания, значи след 75 000 години. Може след толкова хиляди години именно, ще имаме едно отиване и връщане до месечината. След толкова хиляди години ще имаме прекаран път до месечината. След това ще можем да отидем и до слънцето. Но днес, с тези пособия, с които разполагаме, невъзможно е това. Съвсем други сили трябва да се употребят, за да се отиде до слънцето. Тогава човечеството ще има един организъм, съвсем другояче устроен от сегашния. Ако сравним днешния човек с преди историческия, ще видим, каква грамадна разлика има между тях. Те се коренно различават, и по кости, и по мускули, и по жлези, по устройството на целия организъм. Трябва да благодарим, че след 75 000 години, хората ще знаят най-малко два пъти повече, отколкото сега знаят. След 75 000 години децата ще знаят толкова, колкото знаят сегашните учени хора. Предполагам да бъде така. Не е ли хубаво нашите деца да знаят, колкото знаят сегашните най-учени хора. Казвате: Какво ни интересуват тия неща? Вас трябва да ви интересува слънцето, луната, звездите. Не е въпрос да се кланяте на тия звезди. Но те трябва да представят за вас библиотека, от която да четете. Като вляза в една библиотека, аз не се интересувам колко тома книги има там, нито колко автори са ги писали, което представя статистическата страна на въпроса. Аз се интересувам от съдържанието на тези книги. Съдържанието на тези книги може да ми допринесе нещо. Казвам: Всека наука има нещо, с което може да интересува човека. Има чисто физически науки, които се отнасят до конкретния, до обективния, до външния свет. Има един обективен свет, който седи по-ниско от нас, но има и един обективен свет, който седи по-високо от нас. Има и един субективен свет, субективна наука. Това са термини, които аз употребявам. За в бъдеще тези термини ще ви станат по-ясни. Има и един субективен, вътрешен свет, който е по-малък от нас и седи по-ниско от нас. Има един субективен свет, който седи по-високо от нас. Значи, има един обективен свет, който е по-голям от нас; има и един субективен свет, който е по-голям от нас. Има един обективен свет, който е по-малък от нашия; има и един субективен свет, който е по-малък от нашия. Това е от наше гледище. Когато аз говоря, че има един свет по-голям и един свет по-малък, аз внасям в този свет живот, подразбирам свет, в който работят разумни сили. Аз не разбирам един

неорганизиран свет. Аз не говоря за слънцето, така както го виждаме, и то е право. Като говоря за човека, аз не взимам във внимание неговите дрехи, с които е облечен. Дрехите на човека не представят нещо умно. Аз имам предвид онова, което седи зад дрехите. То е умното в човека. Ученият човек носи една шапка, която не е философска, но е просташка. Той може да носи едни обуща, които не са учени, но просташки са, обаче, той има нужди от тия просташки обуща и дрехи. Но щом ученият носи тези дрехи и обуща, от това гледище, те не са просташки, те са учени дрехи. Как ще си обясните тогава, готовността на хората да дадат хиляди левове само да имат едно малко парченце от честния кръст, на който Христос е бил разпнат. Един американец е готов да даде два милиона долари за едно малко парченце от този кръст, стига да знае, че наистина това парченце е от кръста, на който Христос е бил разпнат. В какво седи цената на това дърво? Цената на този кръст, на който Христос беше разпнат, седи в това, че той и до сега още е жив. Този кръст, това дърво не е мъртво. Всека негова частица оживя след разпъването на Христа. Този кръст оживя и до сега още върви след Христа. Каквото го попитате, той знае, може да разправи цели истории от времето на Христа до днес. Този кръст навсякъде се хвали, че на него бил разпнат Христос. Той казва: Ако не бях аз, Христос щеше да падне и да си строши главата на земята, но благодарение на мене, той се крепеше. И до днес още всички хора носят такива кръстове, но тези кръстове са човешки кръстове, не са от Христовия кръст. Ако Христовият кръст днес влезе в някой дом, веднага всички ще му кажат: Хайде да си вървиш, нам не ни трябват такива кръстове. Сега като ме слушате да говоря така, ще си кажете: Какви ли разговори могат да се водят с този кръст? Не, този кръст не ходи подир Христа, той не е жив. Това (са) абсурди. Но и ако този кръст е мъртъв, защо трябва да се туря по църквите? Ако се интересувате от този кръст, вие се интересувате от него като от жив кръст. Вие се интересувате от живите неща. По закон ние се интересуваме от живите неща, а не се интересуваме от мъртвите. Мъртвите неща миришат, защо трябва да се държат в къщите ви? Живот е този кръст, от него излиза живот. Дето влезе, той носи със себе си огън. Понеже Христос знаеше, че ще бъде разпнат на кръст, той се молеше на Господа: Господо моля Ти се, да направиш хората по образ и подобие на моите страдания. Ето вие сте един жив кръст, който се разхождате. Като разперете ръцете си настрана, вие сте един жив кръст. Не знаете ли, че Христос беше разпнат на вас? Всеки от вас е един жив кръст, на който Христос беше разпнат. Каква е моята логика сега? Това вече не е паралогика, но е логика. Всички вие сте били свидетели на страданията, на които Христос е прекарал. Всички вие бяхте там, но или сте забравили, или не искате да кажете, че помните. Аз поне помня. Това е парадокс, това е абсурд. Че какво помня? Дайте четири–пет килограма вино на някой човек, ще видите, че всичко ще забрави. Като изтрезнее, ще си спомни, че

се е напил. Защо не помни? Защото е бил пиян. Защо помни? Защото е изтрезнял. Не е лошо, че е пил, но като е пил повече, отколкото трябва, че се е напил, а е забравил всичко – станал е по-широк, че е забравил жена, деца и къща. Докато пие и се весели, казва: Добре е човек да се повесели. Като излезе от това състояние, като изтрезнее, започва да мисли и казва: Лошо нещо е пиянството, човек изгубва всичко, каквото е придобил. Това са ред разсъждения. Донякъде е добре човек да е малко пийнал. Разправяше една жена една своя опитност с мъжа си.Тя казваше: Моят мъж обича да попийва. Два–три пъти поне в седмицата все ще се напие. Като се напие, нищо не помни. След като изтрезнее, става много внимателен към жена си, започва да я гали, да я нарича миличка, да ѝ се извинява, че бил като говедо, че не помнил какво правил. Тя казваше: Като биваше толкова внимателен към мене, казвах си, че добре е дето от време на време пие.

Христос казва: „Да се не изгуби нищо“. Значи, след като народът се нахрани, Христос казал да се съберат укрухите, да не се изгуби нищо. Укрухите представят Божественото в нас, към което ние трябва да бъдем внимателни, да не се изгуби нищо. Опасно е Божественото да не се изгуби. Като се напивал този мъж, ставал внимателен и се извинявал на жена си, че си пийнал малко. Ти си един ангел. Но като изтрезнявал, пак ставал груб. Във време на своето пиянство, той става медиум. Виното не му е взимало нищо. Виното е опасно, когато направи човека разточителен и стане причина човек да изгуби благородното чувство в себе си. Не считайте, че аз препоръчвам пиянството, но пиянството е опасно тогава, когато човек губи Божественото в себе си. Според мене това е пиянство. Дали е така във вашия ум, във вашето сърце и във вашите разбирания, не зная, но според мене пиянство е всяко състояние, при което човек губи Божественото в себе си. Когато човек губи своята добра обхода, това е пиянство. Но когато човек придобива нещо хубаво, това не е пиянство, това е изтрезняло състояние.

Сега да се върнем към съществените неща. Тези неща са вметнати. Пиянството си има свой произход. Причината на пиянството е в човешките чувства. Когато вие блокирате, или възпрете чувствата на човека, който иска да се прояви. Когато някой човек има какъв и да е идеал, или какъв и да е порив, и вие спрете проявата на тези чувства в него, тогава се явяват три порива в този човек. Първият порив е, че в този човек ще се яви желание да разкъса това препятствие, ще иска да се бие. Вторият порив ще бъде нахлуване на силна скръб. Третият порив ще бъде желанието му да пие, да се напие. Турете човека в естественото му положение и пиянството ще изчезне. Следователно пиянството е явление, което се предизвиква вследствие подпушване на човешките чувства. Ако

някой млад момък се влюби в някоя мома и подпушат чувствата му, в него се явява желание да пие. Лекарите лекуват пиянството с разни лекарства, но най-доброто средство в случая е да се замести това чувство или желание за пиене с някакво по-силно, по-високо чувство. Винаги силните чувства в човека, заместват слабо проявените чувства. Пиянството не е от най-силните чувства.

Казвам: При всички противоречия на живота, ние търсим начин как да се справим с тях. Ние търсим една философия, с която да ги разрешим. Философията седи в това, да възприемем Любовта като творческа сила, която дава силни импулси за работа. Под работа разбирам работа в какво и да е направление, а не само работа в духовно или физическо отношение, нито работа в умствено отношение само. Всека работа, която е придружена с благородни пориви, е работа, подтик на Любовта. Понеже умът се подкрепва от чувствата, а чувствата от постъпките. Вие трябва да постъпвате добре, защото вашите добри постъпки ще подкрепят вашите чувства, а вашите добри чувства ще подкрепят вашите добри мисли, вашия ум. Вашият ум пък ще определи пътя, който ще вземете. Само умът, само сърцето, само волята са в сила да ни издигнат. Следователно, ние трябва да ценим ума си, сърцето си и волята си, защото само върху тези три стълба ние градим нашето щастие. Следователно, нашето щастие почива върху нашия ум, върху нашето сърце и върху нашата воля. От това гледище именно, хората трябва да се научат да мислят право, защото всека права мисъл е достояние на всички хора. Всички хора еднакво се ползуват от правата мисъл, следователно, всички хора трябва еднакво да мислят. Щастлив е онзи, който мисли право, без разлика какъв е той. Откъдето и да иде правата мисъл, тя трябва да ни радва. Чистите чувства трябва да ни радват, защото се простират в пространството чрез своите трептения. И добрите постъпки трябва да ни радват. Едно добро дело трябва да ни радва, една права мисъл трябва да ни радва и едно чисто чувство трябва да ни радва. Сега хората се разделят, кой е от нашите, и кой не е от нашите. Всеки човек, с когото можеш да се разбереш, е от вашите. Времето, с което можеш да се разбереш, е твое. Слънцето, с което можеш да се разбереш, е твое. Звездите, с които можеш да се разбереш, са твои. Всяко нещо, с което в даден момент можеш да се разбереш, е твое. Всяко нещо, с което в даден момент не можеш да се разбереш, не е твое. Това е философията. Сега аз не говоря за общото. Тогава частните неща в света ще добият друг смисъл. Ние искаме един народ да се повдигне. Всеки народ е уд на цялото човечество, а човечеството е уд на нещо по-високо. Всички тия неща са свързани едно с друго. Човекът, домът, обществото, народът и цялото човечество, както и цялата вселена се намират в една вътрешна зависимост. Всички зависят едни от други не по някакъв външен установен закон. Къде има закон, който казва на човека, че трябва да прави добро! Въпреки това,

като срещнете един страдащ човек, във вас веднага се поражда желание да му помогнете по някакъв начин. Ако видите, че той е беден човек, вие веднага бръквате в джоба си и му давате нещо. Също така може да го извикате дома си, да го нахраните. И цяла година да седи при вас, вие не съжалявате. Друг път и да ви застави някой да помогнете на даден човек, вие не сте съгласни и роптаете. Питам: В първия случай кой ви застави да помогнете на страдащия? Видимо нищо и никой не ви застави, но има нещо отвътре, което ви застави да помогнете на този или на онзи човек.

Казвам: При новото разбиране, вие трябва да дойдете в съприкосновение с новата религия в света. Сега да ви кажа какво нещо е старата религия и какво нещо е новата религия. Това нещо, което ти можеш да направиш за човечеството, това е достатъчно. Същото може да се каже и за религията, за старата религия. Това, което тя може да направи за човечеството и което трябваше да направи, достатъчно е. За в бъдеще тя не може повече да ни помага. И да искаме повече да ни помага, тя не може. Както една майка, която е гледала детето си, две–три години наред, докато е било малко, тя го е носила на ръце, но като стане на шест–седем години, и да иска тя не може повече да се занимава с него, както по-рано се е занимавала. Като стане на тази възраст, тя го праща на училище. Като свърши гимназия, праща го в университет, не може повече да се занимава с него, да го носи на ръце. Тя иска да излезе вън от нея, да отиде да се учи. Какво лошо има в това, че детето е излязло от дома си. Няма нищо лошо. Следователно, новата религия няма да разединява хората, но ще ги обединява. Новата религия ще осмисли всички неща в света. Тя ще даде един нов начин за възпитание, нов начин за образуване на общества, нов начин за управление на света, нов начин за живеене на хората. Не мислете, че това може да стане изведнъж. Дълго време трябва да се разправя на един човек как трябва да живее. Не е лесна работа тази. Сега ще ви преведа един пример, за да разберете. Представете си, че някой е взел от хиляда лева, или пък че сте изгубили хиляда лева, които са ви потребни. Ако сте изгубили парите, вие се безпокоите защо е станало така, чудите се какво да правите, как да ги намерите, защото много ви трябват. Иначе сте богат човек, но в случая трябват ти тези хиляда лева. Ако сте православен, ще отидете в една, в друга църква, ще се молите, ще целувате икони, дано някак ги намерите. Щом сте в новата религия, ето какво ще стане. Някой човек, който иска да се запознае с вас, като чуе, че сте изгубили тези хиляда лева, ще ги намери отнякъде и ще ви ги донесе. По този начин между вас и него ще се образува приятелство. Ако се разболеете от някаква болест и сте в новата религия, ето какво ще стане с вас. В това време някой от вашите добри приятели, които вие още не познавате, веднага ще се погрижат да ви изпратят един виден лекар да ви лекува. Като ви излекува, по този начин вие ще образувате приятелство с този лекар. Затова идат болестите в света.

Те имат за цел да направят връзка между болния и лекаря. Оттам насетне животът ви ще тръгне по мед и масло. Какво лошо има в заболяването? Много неща мога още да ви кажа за новата религия, но ще ви съблазнят. Има неща, които като се говорят на хората, те се съблазняват. Има една опасност, че като им се говори за бъдещето, те изгубват настоящето, в което живеят, там е опасността да не се съблазнят. Аз не ги осъждам, но казвам, че по този начин ще изгубите времето си. В някое село има един добър млад момък, много работен. По едно време той чува, че някаква нова религия се явила, т. е. някаква нова мома, красива, хубава, се явила в селото. Като я види, този момък се влюбва в момата и мисли, че като нея друга няма. За него тя е цел ангел. Той ходи натук-натам, не може място да си намери. Цел е като замаян, не може да си гледа работата. Той ходи, пъшка, иска да срещне този член на новата религия. Бащата пита сина си: Какво има синко, че си толкова разсеян? – Остави се татко, срещнах един член от новата религия. Този момък не разбира нещата. И след като срещне тази мома, той пак трябва да си гледа работата, да ходи на нивата, да работи даже по-усърдно от по-рано. Обаче, той се афектира и престава вече да работи. Той се страхува да не я вземе друг някой. Затова той ходи, пъшка, измъчва се, нищо не работи и казва: И аз искам да стана член на тази нова религия. Сега аз не зная дали за някои от вас има такава опасност. Та сега като говоря за новата религия, не че тя е съблазнителна, но като се говори за нея на хора, които още не са готови, те се увличат в бъдещето и забравят настоящето, в което живеят. Казвате: Откъде ми влезе този бръмбар в главата? Където и да отидеш, все за тази религия разправят. Сегашното е важно и то онова спасителното, което е хубаво, което е реално. Вие знаете ли кой ви е пратил на земята? В новата религия се разправя кой ви е пратил на земята. Вие трябва да му намерите адреса. Вие не знаете адреса му и казвате, че майка ви и баща ви са ви пратили на земята. Добре, но и те не знаят кой ги е пратил. Ако хванете дядо си и баба си, и те не знаят кой ги е пратил на земята и казват: Не знаем, който ни е изпратил, но тук сме от толкова години вече. За случая турците имат една поговорка много класическа. Те казват: Говедо дошъл, вол си отишъл. От това незнание на нещата в хората се явява едно озлобление, което обезсмисля живота. Вие мислите, че животът няма смисъл, че никой не ви обича. Като гледате нагоре-надолу вие се чувствувате изоставени, казвате, че няма кой да се грижи за вас. Човекът, това малко същество се обезсърчава и казва, че животът няма смисъл. Не, има кой да ви обича. Има един който ви обича. Няма човек на земята, който да не е обичан. Само че вие не знаете къде е този, който ви обича. Всички хора пъшкат, страдат, че няма кой да ги обича. Има един и като го намерите, ще видите, че никой не може да ви обича като Него. Като Го зърнете веднъж и Той като ви зърне, ще можете всичко да постигнете на земята. Тогава ще видите, че няма нещо, което не можете да постигнете. В 24 часа само и

художник може да станеш, и музикант, и скулптор, и учен, и философ, и поет, и силен, сто пъти по-силен от Дан Колов. Ще кажете, че това е абсурд. Ще ме питат станало ли е това нещо някога? Казвам: Не е било, нито е станало. Как може да стане това, което не е станало? Как може да стане това, което не е било? Там е всичкото, че това, което не е станало, което не е било, може да стане. В природата нещата два пъти не може да станат. Казвате: Че слънцето изгрева и залязва. Това е относително, слънцето никога не изгрева и никога не залязва. Ако се качите горе в пространството, на голяма височина, ще видите, че слънцето се върти около земята в една линия, без да залязва и да изгрева. И земята се върти около слънцето, обаче, на земята ние сме такава обстановка, че виждаме земята да се върти около слънцето и слънцето около земята. И сме много добре при това положение. По-добре майката да се движи около люлката на детето си, а не детето около майка си. Следователно, днес голямото се движи около нас, а след време ние ще се движим около него. Това са парадокси, това са небивалици, това са абсурди, това са квадратни глупости, така мислят светските хора, а пък аз казвам, че целият свет е една квадратна глупост. Според мене този глупав свет е умен. Аз бих желал всички хора да оглупеят, за да станат умни. Старият философ, който е написал 200 тома от своите философии, в бъдеще няма да дойде пак като философ, учен човек, с бяла брада, но ще дойде като малко дете, което отново ще започне да учи. Ако не стане малко дете, той не може да прогресира. Един ден като порасне, това малко дете ще попадне на своята минала философия, ще я чете и ще критикува. Ще каже, този философ не е писал право, не е логичен в мисълта си. Без да знае, той критикува своята философия. Сега аз ще подкрепя своята мисъл, ще я аргументирам по този начин. И затова, питам: Кой от вас е доволен от своя минал живот? Казвате: Колко глупаво съм постъпил. – Не сте постъпили глупаво, но на времето си, с тогавашните разбирания сте постъпили много умно. Мислите ли, че както сега постъпвате, не постъпвате умно, умно постъпвате. Обаче, един ден, като се видите по-напреднали, пак ще бъдете недоволни от себе си. Според мене глупави неща са само тия, които в даден момент спъват моя прогрес. Всяко глупаво нещо, което в даден случай може да ме подтикне към прогрес, то не е глупост, то е учение, то е знание. Така аз определям какво е глупост и какво е знание. Следователно, всяко нещо, което ме подтиква към прогрес, е знание, наука. Всяко нещо, което ме спъва, колкото и да се представя за нещо голямо, за някакво знание, според мене то е глупост. Аз разбирам прогрес в трояко направление: Прогрес на ума, прогрес на сърцето и прогрес на волята. Това произвежда култура в света. Там, де човек прогресира едновременно в умствено, в сърдечно и във волево отношение – там е прогресът. В това седи истинският прогрес.

Сега, ето в какво седи новото възпитание, към което хората се стремят. В областта на новото възпитание аз съм правил много опити, които много са ми коствали. Запример, аз се натъкна на някоя отрицателна мисъл, за да се освободя от нейното влияние, трябва да правя опити абсолютно да се абстрахирам от нея. Или представете си, че някой човек е изгубил сто хиляди лева. Какво трябва да направи този човек? За да не се терзае от мисълта за изгубените пари, той трябва абсолютно да се абстрахира от тях, да счита, че не са изгубени, да мисли, че тези пари се намират в някаква каса, и след време ще се върнат пак при него. Той трябва да мисли, че тези пари са дадени в някоя банка и след време ще ги получи заедно с лихвите им. Кога ще стане това, да не мисли. Ако не мисли така, и не разбере закона, ще му дойде на главата още по-голяма беля. Това не значи, че трябва да станете фаталисти, да мислите, че е така трябвало да се случи, че така е писано, но да знаете, че всичко, каквото ви се случва в живота, е едно разумно съчетание на нещата, което има за цел да ви подтикне да мислите. Разумният, невидимият, Божественият свет прави едно давление, едно налягане върху нас, за да ни застави да мислим. Защо? Защото в човека има едно скрито желание да не мисли, да не чувствува, да не постъпва, а да прекара едно пасивно спокойно състояние. Обаче, природата не търпи пасивните състояния. Всичко седи в движения, и то не само в движенията, но в разумните движения. Представете си сега следното положение. Среща ви една сестра, аз наричам всички ни сестри, защото са произлезли от една и съща майка. Ева. Нали и в Писанието се казва, в стария завет, че Ева е майка на човечеството. Тази сестра сега ви каже, че сте прости като фасул. Тя казва: Едно време аз имах високо мнение за вас, но сега виждам, че сте по-прости и от фасул. Вие веднага се обиждате и казвате: Как смее да ме нарича прост човек. Не, считайте, че тази сестра ви говори хубави работи. Какво означава думата прост? Да ти каже някой, че си прост човек, това значи, че сте вече завързал плод, който наскоро ще узрее. Едно време сте били външно красиви, но тогава сте били току що цъвнал цвят, а сега вече сте завързали и ще узреете. Какво лошо има в това? То е все едно, че сте натоварена камила или натоварен кон, който носи на гърба си големи богатства. При това положение ти имаш и достатъчно воля да преодолееш всички мъчнотии. Така тълкувам аз думата прост човек като фасул. Този човек може ли да се нарече прост? В какво отношение фасулът е полезен на човека? Едно време, когато фасулът за пръв път дошъл на гости на човека, започнал много внимателно да го разглежда и изучава, и се влюбил в бъбреците му. Щом се влюбил в бъбреците на човека, той взел тяхната форма. Вследствие на формата, която днес фасулът има, той играе важна роля в човешкия организъм. Водата на фасула, като минава през бъбреците, пречиства ги. После минава и през пикочния мехур и него пречиства. Благодарение на фасула, който пречиства бъбреците ви, за да функционират правилно. Знаете ли какво щеше да стане с вашата

философия, ако бъбреците ви не функционираха правилно?

Сега при новото възпитание, за да може човек да говори нещо, той трябва да го е постигнал, или най-малко да го познава. Казвате: Ние сме религиозни, ние сме културни хора. За да каже човек за себе си, че е културен, това значи да може правилно да мисли. Всека мисъл, всяко чувство в човека има свои специфични напрежения. Не са лоши тия напрежения, но човек трябва да знае как да се справи с тях. Ако не се справи на време, те могат да избухнат като бомби и да предизвикат известни експлозии в човека. Тези експлозии в организма на човека са причина за различни болести, като неврастения, невропатия. Те са причина и за различните страдания в човека. Всички болести и страдания в човека се дължат на мозъчната, нервна система и на симпатичната нервна система, които не функционират правилно в човека. И разните жлези в човешкия организъм също не функционират правилно. Сега ще ви дам едно правило, което трябва да спазвате, ако искате да възстановите здравословното състояние на организма си. Ако искате да бъдете здрави, дружете със съвършено здрави хора, но не привидно здрави – здрави в пълния смисъл на думата. Ако искате да бъдете умен човек, дружете с умни хора. Ако искате да бъдете добър човек, дружете с добри хора. Ако искате да развиете и засилите волята си, дружете с хора, които имат силна воля. Всеки човек, който има нещо в излишък, той може да ви предаде от своята излишна енергия. Умният човек ще ви предаде нещо от своя ум. Ще кажете, че той ще ви парализира. Всеки човек, който парализира другите, не е умен човек. Умният човек е извор, който постоянно дава от себе си. Добрият човек е извор, който добре постъпва. Умният, добрият човек са хора, които постоянно дават от себе си. Това са добрите хора в света. Ако сте слаби, никога не дружете с хора медиократи, т. е. с посредствени хора. Ако сте слаби, не ходете при хора, които страдат от лоши болести, защото ще се изплашите. Ако сте силни, ходете при болни хора. Тъй щото, за да бъдете добри, дружете с добри хора. Богатият винаги трябва да държи касата си пълна със злато, да има какво да дава. Той трябва да бъде пълен в себе си, да знае какво да каже на човека, който е дошъл при него. Такива качества трябва да имат и лекарите. – Като отиде при някой болен, лекарят пипне пулса и вижда, че вместо да бие 72 пъти в минутата, както е нормално, той бие 120 пъти. Отива при друг болен, там пък намира, че пулсът е спаднал на 55–70 биения в минута. Отиде на трето место, намира един болен, в когото жлезите не работят, и този лекар се замисли и казва в себе си: Няма да го бъде този болен. Понеже болните са чувствителни, те възприемат мисълта на лекаря и питат, как е положението ми, господин докторе? – Няма нищо сериозно, ще мине. – Това е лицемерие от страна на лекаря. Лекарят трябва да седне при болния и да изнесе работата, както е в същност. Той трябва да му каже: Слушай, твоето сърце не бие правилно,

понеже не мислиш право. В ума ти има нещо неправилно, което трябва да изправиш. Щом изправиш мисълта си, и пулсът ти ще се възстанови. В пулса ти има една неправилност, ту се усилва, ту отслабва, което се дължи на чувствата ти. Трябва да чувствуваш право, за да се възстанови и пулсът ти. Също така и постъпките ти не са прави. Ти си ял и пил, изгулял си и своето, и си взел неправедно и от хората. Всичко, което си взел от тях, трябва да го върнеш. Само така ще се подобри здравето ти. Този човек е бил търговец и всичко опропастил. Така трябва да говори лекарят на болния, а не да го залъгва. Един богат американски милионер се разболял сериозно и повикал проповедника от близката до дома му църква. – Какво искаш от мене? – Искам да се помолиш на Бога за моето здраве. – Не мога да се моля. – Защо? – Защото до сега ти нищо не си дал за Бога, никакво добро не си направил. Ти си един непотребен повече човек, защото само си ял и пил. За да се моля за тебе, трябва да има какво да постеля под коленете си. А така как ще се моля. Виж, ако дадеш поне половината от богатството си за бедните, мога да се моля. Но иначе, не се моля за тебе. – По-малко не може ли? – Не може. Така трябва да говорите на болния. А така, кикери-микери – нищо не ползува.

Сега и на вас казвам: Ако искате да оздравеете, да подобрите здравето си, внесете в ума си чисти мисли. Това не значи, че вашите мисли не са чисти, но трябва да ги филтрирате, да минат през щателно пречистване. Не че чувствата ви не са чисти, но турете още един филтър, през който да минат. Не че постъпките ви не са чисти, но турете още един филтър, през който да минат. Филтрирайте мислите, филтрирайте чувствата, филтрирайте и постъпките си и вярвайте, че има Един, Който ви обича и иска вие да прогресирате. Той иска да постигнете онези желания, които е вложил в душата ви. Това и аз желая на всинца ви.

Благословен Господ Бог наш.
Отче наш.

13. неделна беседа от Учителя,
държана на 15-ти декември 1935 г.
София, Изгрев

1935_12_18 Добре
лекция пред общия окултен клас

ДОБРЕ Е

5 ч.
"Отче наш"
Първо послание към Коринтяните, 2 глава, 1-16 ст.
Каква беше темата на миналата лекция? Какво беше "менюто", какво беше наготвено?
Вие всички мязате като че идвате на концерт, да ви се изпее една песен и после да си излезете. Тази работа не става така. Ако ти внасяш кал в една стая и не я измиташ, трупа се прах, набира се. Когато метеш прахта, задавяш се. Не е растене това. Ако не мислите, ще се натрупа прах в ума ви. Всички недоразумения у хората се дължат според мене на този прах. Гневен си, неразположен си, мразиш – всичко туй е от прахта. Щом някой от вас е неразположен, аз зная – доста прах има. Недоволен си, криво ти е, мъчно ти е – имаш прах, нищо повече. Без прах! Вие търсите причината другаде. Няма друга причина.

Трябва да изучавате себе си. Вие не сте се изучавали. Стремите се само да ви турят бележка. Бележката нищо не помага. Колцина, които са свършили с отличие училище, пропадат в живота! Казвам: Туй, което расте, то е вярно. Децата, които отиват в училище, не отиват големи. На колко години те постъпват в първо отделение? Между 7 и 8 години, нали? В първо отделение не може да постъпи някой, който е на 84 години, не зная дали ще приемат такъв. Ако човек постъпи в училище на 7 години и учи 4 години в отделенията, ще стане на 11 години; 3 години в прогимназията – стават 14 години; трябват му още 5 за гимназия -стават 19 години; и четири-пет години университет – стават всичко 24 години. Следват три-четири години специализация, стажуване. Значи за да добиете едно обикновено знание за временния ви живот, ви трябват 24 години да се екипирате.

Вие се намирате в трудно икономическо положение. Неразположен сте по простата причина, че нямате средства. Молите се на Бога, пари нямате. Кой баща, който е изпратил сина си в странство да се учи в университет или в някой колеж, няма да му даде пари? Ако започне синът да се тревожи, значи тази работа е чапрашък. Щом Господ е изпратил някого на Земята, Той е изпратил и средства. Казвате, че сте сиромах – това означава, че по свой почин сте дошли, без да ви е пратил някой. Кой от вас е напуснал България, за да учи в странство, без да има кой да му даде средства? Когато баща му го е пратил, той всичко има. Някои сте дошли в

училище с волята на Баща си, а някои по свой почин. Които сте дошли с волята на Баща си, всичко имате; които сте без Неговата воля, ще опъвате: имате мъчнотии, средства нямате, намирате, че светът е тежък, хората не са добри, никой не ви съчувства.

Колко време отделяте всеки ден за духовно упражнение? След като сте чели нещо, да се спрете, да мислите върху някоя ваша характерна черта? Вие сега не знаете причините за мъчнотиите. Седите като някоя млада булка, която току-що се е облучила. Тя мисли, че ще живее на новото място много по-добре, отколкото при баща си. Отива като булка, с було, облечена с хубави дрехи, но на новото място казват: "Слушай, булка, ти с тия булчински дрехи на работа не можеш да идеш, булото – долу, булчинските дрехи – долу, хубавата рокля – долу!" Снема тя всичко това и тръгва на работа. И вие, като дойдете в света, мислите, че сте на новото място. Там не е като при Баща ви. Вие сте облучени, но там има свекър, свекърва. Какъв свекър има, Господ да го поживи! Пък зълви, пък девери – колкото искаш.

Вие казвате, че Господ е направил човека. Философски ако разсъждавате, онези, които Бог направи, не са всичките хора. Хората се различават, има някои, които Бог не ги е направил.

Сега, трябва да се учите! В ежедневния живот трябва да се учите. Вие всички търсите определена работа. Някои от вас сте недоволни от живота. Казваш: "Как да бъде човек доволен? Той иска хубаво да се наяде; да има три скумрии, хубаво опечени на скара, после малко зехтин отгоре, после лимон, като похапнеш с малко хлебец – тогава да си доволен. Пък като си ял сух хляб, как ще си доволен?" Това не е философия. Ако човек можеше да стане учен като се храни със скабрици /дребна риба/, вие може да опитате. Хранете някой човек със скабрици и до известно време ще видите какво ще стане.

Човек е склонен към инертност. Като е дошъл на Земята, той е изгубил своето предназначение. Зимно време, като стегне студът, ти искаш най-първо да се освободиш от него, мислиш за дърва, за въглища, запалиш собата /печката/, мериш температурата. Това е временно положение, за няколко месеца; трябва да се научиш как да си палиш собата и да намериш дебели дрехи. Като дойде лятото с 35 градуса топлина, това, което знаеш от зимата, вече не струва, сега търсиш тънки дрехи. Лошите условия – това е зима на живота; подобрението на живота – това е пролет, добрите условия – това е лятно време, а най-добрите – есенно време, когато има плодове.

Вие казвате, че човек трябва да има някакви дарби. Всички имате дарби, но не сте ги развили. Представете си, че сте домакиня, имате сто килограма вълна – хубава, бяла вълна, отлично наредена; поглеждате я, но казвате: "Да има човек пари да си купи нещо!" Ще се опретнеш да предеш. "Ама дълго време се изисква." Нищо не значи дългото време. След като изпредеш стоте килограма вълна, ще се научиш да сновеш, да тъчеш. Като извадиш платното, ще го оваляш, ще го дадеш на някой майстор шивач да го ушие. Така децата ти, домът ти ще бъдат облечени.

Казвам: В умствено отношение трябва да работите всички! Ако ви попитам за предназначението на ума и сърцето, какво ще кажете? Пишете на тема: "Предназначението на ума и сърцето".

Все ще намерите кое е предназначението им. Те имат служба. Предназначението на сърцето е да се занимава с кръвта. Умът се занимава с човешките нерви. Сърцето е място да възприемаш чувствата. Ако нямаш сърце, няма да имаш никакви чувствания, ще си лишен от всяко хубаво чувство. Ако нямаш ум, няма да можеш да мислиш. Има ред способности, които принадлежат на ума, и други, които принадлежат на сърцето. Човек има повече чувства, отколкото умствени способности, умът заема по-малко място, много малко място има той за обработване. Жената всякога е по-умна. Понеже мъжът е останал назад, затова сега той се учи да философства. Жената е завършила и казва: "Тази философия на мъжа аз я учих едно време." Тя каквото научи в рая, научи го, сега Адам учи – учи работите извън рая. Според вас кой е по-умен – жената или мъжът? Жената е по-умна в отрицателно отношение; тя намери онзи господин, който дойде в рая, и го заведе при Адама, а Адам не можа да го нагости както трябва. Това са алегории.

Сега вие казвате: "Голяма сиромашия!" У вас има едно сетиво, с което можете да помиришете къде има злато, заровено в земята. Тъй както един копой, като го изведе господарят, подушва къде има заек или лисица, така и вие може да подушите златото. Златото има ухание, както цветята. Като сте взимали злато, не сте ли усещали неговото ухание? Като ти стане мъчно, че нямаш пари – тръгваш да миришеш; като ходиш един ден, два, три, десет деня – ще намериш не хиляда, но сто хиляди! Някъде в земята има злато на големи блокове – по един килограм, по два, по три. Вземеш един килограм, туриш го в торбата, идваш в София и харчиш. Като го похарчиш, пак ще тръгнеш да търсиш. Ще идеш веднъж в годината, пък идната година пак ще идеш на същото място, пак ще вземеш един килограм. Ако живееш 80 години, 80 години ще ходиш на това място, ще извадиш 80 килограма злато и ще ти е мирна главата. Сега вие питате: "Къде да го намерим?"

Един човек ми пише писмо; казва, че бил редактор на вестник, с книги се занимавал. Не зная за какво го турили в затвора; лежал две години – защото много хубаво писал. Като излиза от затвора, хората вече не му обръщат внимание, търси работа тук-там -няма. Намислил той пак да издава вестник. Пише на мене, пратил по едного писмото: "Ти, Учителю, всичко можеш! Да ми дадеш три хиляди лева, че да започна вестника." Всички вие мязате на него. Работа трябва! Мъчнотиите – те са второстепенни неща. На този човек му трябва работа, пари не му трябват. Пита ме някой как да намери въздуха. Казвам: Отвори си устата! И парите са тъй – като отвориш устата, те ще дойдат.

Казвам: Главната цел сега е да развивате нещо в себе си. Има ред нужди, които заставят човека да работи. Както и да ги обяснявам, съществуват. На физическото поле имаш нужди - трябва да ги задоволиш по един разумен начин. Ако можеш да го направиш, ти си станал учен. Тогава умственият свят ще ти помогне да задоволиш тези физически нужди. Ти казваш, че човек трябва да вярва в Бога. Кой от вас не вярва в баща си? Всеки вярва, че баща му може всеки ден да му приказва. В къщи баща ви обича повече едно от децата: умното, послушното дете той обича повече. Всеки ден баща ти ти каже нещо – ти нехаеш. Вярващ си, но каквото каже Баща ти, не изпълняваш волята Му. Вие казвате: "Човек трябва да вярва в Бога." Значи човек като вярва в Бога, всичко ще се уреди. Но Павел друго разбира под думата вяра. Като вярвам в някого, аз отивам да работя за него, вярвам, че ще ми плати, вярвам, че ще свърша работата. Той е честен човек, добър човек, отивам на лозето му да копая – то е вяра. Целия ден копая, човекът ми плаща повече – то е вяра. А ти не вярваш дали той ще те прати на лозето. Щом те търси, тогава ще си спомниш онази притча, за която говори Христос. Някой си господар излязъл сутринта на пазаря, гледа – работници, никой не ги е цанил. Пита: "Защо стоите тук?" "Никой не ни е цанил." Той ги праща на лозето си да работят. Отива към обед, пак вижда други да чакат. "Вие защо стоите?" "Няма кой да ни цани." "Идете на моето лозе да копаете." Отива надвечер и гледа други. "Вие защо стоите?" "Няма кой да ни цани." И тях праща на лозето си да копаят. Вечерта плаща на всички онези, с които се е пазарил, плаща им по един пеняз. Как е там, в Евангелието, по колко пеняза плаща? Един пеняз струва три гроша и шест пари.

Сега, като минавате през дупката на един светия, трудно ви е; тия дупки не са големи, много мъчно ще влезете. Учението не е царски път.

Съвременните хора се заблуждават понякога от своите минали опитности. Но опитностите от миналото може да ви бъдат само в една малка услуга,

те не могат да ви служат за настоящето. Вземете например човек, който се е учил в миналото като животно – сега това не може да му помогне. Едно време е бил щастлив, понеже е работел в своето съзнание. Животните работят в своето съзнание. Но в съзнанието – там е друга култура, човекът е минал в културата на самосъзнанието. Сегашната култура е съградена върху самосъзнанието. Щом дойде то, веднага идва поляризацията. Човек се е родил в самосъзнанието – като съгреши, веднага там се явяват два полюса: добро и зло. В самосъзнанието си радостен, скръбен, разположен, неразположен - това са негови полюси. Докато живееш в своето самосъзнание, ти си в тия полюси. Ако отстъпиш някъде – закон има; ако направиш някаква погрешка, законът ще те хване. Както когато пътуваш в града, там има закон: или вляво, или вдясно трябва да се движиш, не можеш да се движиш къде и да е. Тук, в България, не е така, но в Америка, когато европейците пътуват и не спазват този закон, стражарите не си поплюват. Те са големи хора, по 6 стъпки високи; там всеки стражар, за да бъде стражар, трябва да вдига с едната си ръка 75 килограма – като хване човека, да може да го вдигне. Там, ако не се подчиняваш, церемонии няма, няма да те карат в участъка, казват: "Вие, господа, които идете от Европа в Америка, трябва да се подчините на тукашния закон. Които не искат да се подчинят, в Европа да си седят." В Америка и княз да си, трябва да се подчиняваш на закона: отляво – отляво, отдясно – отдясно. Вие идвате на Земята – не искате да се подчинявате. Всеки, който не иска да се подчинява на земния закон, трябва да си върви. Ще се връщате, докато дойдете до бъдещата религия, която сега проповядват. При сегашната религия, която е основана на самосъзнанието, хората по-добри не могат да бъдат. Когато влезете в религията, която има за основа космическото съзнание, или свръхсъзнанието, или съзнанието на безсмъртието, тогава вече законът е друг. Тогава .... може да ви описват, какъв ще бъде светът, но да оставим това, те са описания за бъдещето. Те са като млечната, обетованата храна на Земята. Откато излязоха от Египет, евреите и досега говорят за Ханаанската земя. Но Ханаанската земя беше добра страна, много плодородна, там имаше гроздове, които двама души ги носеха. Тъй ни представят нещата. Но хората, които живееха там, бяха много развалени. Мойсей предупреждаваше еврейския народ: "Ако влезете в земята, която Бог ви даде, да не вървите по пътищата на египтяните и по пътищата на народите, които живеят в Ханаанската земя." Господ изпрати еврейския народ да ги изпъди оттам и да се засели. Защото тази земя има много грехове, най-лошите грехове са там. Сега, като кажат "Ханаанска земя", разбират Царството Божие. Евангелистите казват: "Знаете ли ханаански език?" Фигуративен език е той – едно се говори, друго се разбира. Например: "Обича чашата, свети му улицата."

Сега, вие говорите за духовното, а имате всякога предвид материалните

работи на Земята. Представете си един вярващ човек. Дойде друг и казва: "Дай ми сто лева на заем." Но като ги вземе, не мисли да ги връща: а и онзи, който ги е дал, не ги забравя. "Няма ли да ги върнеш?" Онзи се извинява, това-онова – няма; и най-после се скарват двамата за тия сто лева. Питам сега: Къде е духовността у тия хора? За сто лева да се карат! Ако дойде някой при мене, аз ще го поведа, да се научи да мирише. Ще му кажа: "Ела с мене. Не искай пари от мене, но се учи – каквото аз правя, прави го и ти, както аз ходя, така ходи и ти. Така ще ходиш, ще разбираш, ще се учиш, ще миришеш през целия ден. Той може да каже: "Какво ли съм тръгнал подире му?" Аз го извеждам да научи нещо. После му казвам: Ще почакаш, аз имам да свърша една работа. Вземам два килограма злато, увивам единия килограм в хартия, давам му го. Какво ще направи той със златото? Като му дам един килограм злато, след колко време ще дойде да иска пак пари? Трябва да разсъждавате. Вие по женски есап /сметка/ вървите, казвате: "Зависи." Нищо не зависи. Оставете света. Аз зная много добре света. "Ами хората?" И хората зная, не ме интересуват хората. Говорите на един неопределен език. Хората са определени числа. Какво нещо е човекът? Определено число. "Ами условията?" За мене това са неща определени. "Лоши времена!" Няма никаква лошевина! То е определено нещо. "Зима е." Де е лошевината на зимата? Няма никаква лошевина! Ти разбираш така, ти смяташ, че зимно време е лошо, но тревата се радва на това лошо. Като падне снегът и я покрие, тя се радва, че има бял юрган. Растенията, върху които има сняг, не измръзват, не изсъхват. Казваме сега, че са лоши времената. Като срещна една кобра, аз зная какво е нейното естество. Поставям между кобрата и себе си една преграда; от нея съм най-малко на половин метър разстояние, по-малко от половин метър не се приближавам. Като река да я пипам, аз имам дилаф , не си турям ръката, а отдалеч я хващам с железен дилаф - така няма да ме хапе. Някой път вие мислите, че можете да хванете кобрата за врата. Вие сте много смели! Така не се хваща кобра, тя е много сръчна. Индусите, които познават нейното естество, я фиксират, но не я хващат. Те никога не се опитват да я хващат. Европейците хващат змиите, индусите – не; те свирят на кобрата с една зурличка и от музиката тя става по-добра.

Сега, вие можете да направите една аналогия. Ти имаш едно лошо чувство в себе си – не можеш да учиш, възбуден си, неразположен си, искаш да се караш – то е нещо посторонно, това не си ти. Измени енергията, която спъва ума ти! Трябва да знаеш, да вземеш свирката и да започнеш да му свириш на това чувство. Вие искате да се справите с него без да свирите, по европейския начин, да сте силни, че да го хванете за врата. Хубаво е да го хванеш, но като те клъвне, отрова има. Не можеш да го хванеш и с дилаф /ръжен, маша/, изплъзва се като риба, не можеш да го удържиш. Да му свириш е по-хубаво. Казвам: Тия състояния какво трябва да ги правите?

Всички имате мъчнотии. Да кажем, дойде едно състояние на подозрение, съмнявате се. Някои хора се съмняват повече, други по-малко. На какво се дължи съмнението? Може да ме е страх, съмнявам се, че може да ме оберат. Ако съм сиромах, може 20 години да съм работил и ме е страх да не би да изгубя това, което съм спечелил – 10-20 хиляди лева. Ако бях употребил 20 години, за да науча изкуството да мириша къде има злато, щях да се осигуря. Като тръгна – навсякъде има злато, парчета от по половин килограм, по един килограм, по 2, 10, 15, 20, 25, 36 килограма; по 50 кг рядко се срещат, но са намирали по 36 килограма. Това са 3 милиона и половина! Ако развия това чувство, нали ще съм осигурен икономически? Тук, в България, са идвали да ме питат къде има злато. Ходили при сливенския ясновидец, той им казал къде да копаят и идат при мене да проверят, питат да копаят ли там. Някъде в Нова Загора копали. Питат: "Ти какво ще кажеш?" Аз отговарям: Нищо не казвам. Аз помирисвам парите и сам си ги вадя. Не казвам никому да ги копае. Аз казвам: Ако искаш, може да те науча да помирисваш златото, но не казвам къде има злато. Той сам не вярва в това, казва: "Копах, ама не излизат тия пари!" Ти може да си копал наблизо, може на една педя до гърнето да си бил. Но пак трябва да можеш да помирисваш. Ако го можеш, ще копаеш и ще попаднеш точно на парите. Някой път копаеш на една педя от тях, но отишъл друг и ги намерил. Казваш: "Така е, когато човек няма късмет." Не знаеш как да миришеш, не че късмет нямаш. Който знае добре да помирисва, има късмет, който не знае, няма късмет.

У всинца ви има едно богатство, което всинца трябва да развиете! Каквото е написано в Свещената книга, написано е много добре, но трябва да учите сега какво се пише. Какъв е бил вчерашният ден не е важно, какъв ще бъде днешният ден е важно. Какъв ще бъде например днешният ден? Хубав ще бъде. Ще има малко влага.

Казвам: Всички най-първо трябва да имате едно особено състояние на ума, едно особено състояние на сърцето. Дойдете понякога – неразположени сте, като излезете оттук - неразположени сте. Всички имате неразположение. Как го добивате? Ние живеем в един свят, който е съвършен. Бог е Същество на пълно блаженство. Всички ние живеем в Бога, Който е образ на всички добрини, на всичката любов, на всичката мъдрост и знание – и при това ние, богатите хора, сме сиромаси, ние сме нещастни. Питам тогава: де е погрешката? Не живеем в един беден, но в един богат свят, а при това сме сиромаси, здраве нямаме, духом сме неразположени, сърцето хлопа, кръвообращението не става правилно, в семейството, в обществото, в религиозните общества, между учените – навсякъде мъчнотии. Тогава казвате: "Този свят не е уреден." Понякога учителят влиза в един клас, където се вдига прах – това показва, че тази

стая не е била хубаво изметена, учениците са внесли кал със своите цървули и вътре тя се обърнала на прах. Този учител трябваше да накара учениците да влизат с лапчуни /чехли/ вътре, да е чисто. Гледам, и вие тук каляте. Аз толкова години наблюдавам след като излезете оттук, колко кал сте внесли. Вие казвате: "Нищо не сме придобили"... Не се придобива. Не внасяй кал никъде! Ти не внасяй кал и на тебе да не ти внасят. Тази кал, която внасяте, има влияние, тя не се изчиства. Този салон колко пъти го миете в месеца? Може да го миете, но калта, нечистотията имат лоша миризма, която мъчно може да се изчисти с едно миене. Благодарение, че човек внася не само лоши влияния, но внася и добри работи. Представете си един салон, в който като влезете, да няма никаква кал, като с паркет. Които сте отивали на бал, там има ли кал? Няма. Ако ме попитате защо не ви вървят работите, ще ви кажа: защото тук не е паркет. Всякога, след всяко събрание идвам да видя колко прах има и по праха вече зная колко сте прогресирали. Влизам всякога преди да са мели и виждам колко прах има, измервам го и казвам: Има още време докато се изправят. Всеки от вас може да направи един опит. Като живеете в една стая, гледайте да не внасяте кал вътре и вижте дали ще ви тръгнат работите, или не. Не очаквайте другите хора да ви мият стаята – работата ви няма да върви. Като дойдеш, ще си изуеш обущата отвън, ще ги изчистиш хубаво. Да имаш стая, в която поне ти да не внасяш кал.

Ще кажете, че това са дребнави работи. Аз сега превеждам това. Вие цял ден внасяте кал във вашите умове, във вашите сърца. Тук важи същият закон: каквото правиш във физическото поле, правиш го и в умственото поле, правиш го и в духовното поле. Питам: При такъв "хигиеничен" живот какъв прогрес можем да направим? Не можете да направите никакъв прогрес! Че някой път имате повече прах, а някой път по-малко – то не е прогрес. Умът трябва да се освободи съвършено от каквато и да е кал. И сърцето трябва да се освободи от кал. Някой казва: "Аз съм културен човек." Никаква култура нямаш, докато не освободиш ума и сърцето от кал, никаква култура нямаш ти! Не си прави илюзии! И римляните бяха културни, сега и ние сме културни. В какво седи културата? Сегашната култура започва с чистотата. Идете в света – навсякъде изискват чистота. И от духовните хора изискват същото. Те са много претенциозни. Светските хора са започнали много добре отдолу, от физическия свят. Ние трябва да внесем чистотата в духовния и в умствения свят. Туй, което светът прави, ние трябва да го внесем и в чувствата, и в ума – да приличаме на тия хора в света. Почнете от дрехите – да са чисти! После чистотата трябва да я пренесем вътре, чувствата трябва да бъдат чисти. Това има и практическо значение. Ако умът е чист, ако сърцето е чисто, човек ще бъде здрав. Ако дойде инфлуенца или друга някаква болест, за няколко часа, за един ден ще мине, ще пречисти. Все ще дойде

някаква болест, ще вземе ден, два, седмица, някой път ще вземе година. Някой казва: "Нервно съм разстроен." Питам: Един духовен човек трябва ли да бъде нервно разстроен? Ако вярваш в Бога, Който знае всичко, Който е толкова благ, може ли при Великия Господ да бъдеш неврастеник? Ако те повика Господ при себе си, какво ще кажеш? "Аз съм неврастеник, неразположен съм." Той ще те пита: "Защо си неразположен?" Ти какво ще кажеш на Господа? Някой ще каже: "Дайте ми пример." Пример може да се даде, но примерът трябва да се следва. За да се поддържа чистота на физическото поле, какви са условията? Най-първо, трябва да има изтривалка отвън или трябва да имаш обуща, с които да ходиш навън, а щом влезеш в къщата, да ги изуеш. Зимно време галоши трябва да имаш, лятно време трябва да изуеш обущата, да обуеш лапчуни. Туй е на физическото поле. В умствено отношение как ще държиш ума си чист? Някой път казвате: "Ние не знаем в умствено отношение как трябва да се пази чистота."

Някои хора казват: "Направи добро, за да намериш зло." Де е философията тук? Най-първо, ако си търговец, на вересия не давай! Пиши: "Днес с пари, утре без пари." После, цените да са определени, без пазарлък. Някой пита: "Няма ли по-евтино?" Тук, на изток, цените не са определени, ориенталците се отличават с това, че като купуват нещо, ще се пазарят, ще излизат, ще влизат, "Не може ли толкова?", 4-5 пъти ще се връщат, докато го вземат по-евтино. При културните хора не е така: "Колко?" – "Толкова." Определена е цената.

Казвам на човека: "Трябва да бъдеш добър!" Той започва: "Условията са такива..." Така е – нищо повече! Никакъв пазарлък! Той ще разправя, че условията били лоши. Че какви са лошите условия? "Човек не може да си намери работа. Не съчувстват тия хора, искаш – не дават." Ще искаш дето трябва. От една суха чешма колкото и да искаш вода, няма да ти даде. Иди при един извор, който има. Вие, когато отивате при някои хора да искате, не знаете при кого да идете. Ако аз ида да прося пари, ако бих станал просяк, да ви кажа при кого бих отишъл.

При човек, на когото челото отпред е като линия "а", аз никога няма да ида. Ще отида при човек, на когото челото има формата на линия "в". Като идеш при такъв човек, той веднага ти дава, колкото искаш. Другият казва: "Иди да работиш." Ако главата на човека е като керемиден покрив, не ходи да искаш от него, не си хаби думата; иди при човек, който има чело "в", той е богат човек. Казвате: "Наука трябва за това." Ще учите! Ако просиш, проси на свят! После, ако аз бих избирал професор, по същия закон бих постъпил. Ако искам някой да ме учи по музика, няма да ида при кой да е, но цял ден ще гледам челата им: ще посетя един професор, втори, трети,

четвърти – ще намеря човек, който да ми преподава както трябва. Защото има такива, които могат да ти вземат парите, но да ти предадат нещо не могат. Но онзи професор, който е роден музикант, като видя челото му, него ще ангажирам. Той няма да ми взема по-скъпо. Онези, които не знаят, винаги вземат по-скъпо; онзи, който знае, той не взема толкова скъпо. Добрият професор, като те види, всякога иска да те опита. Умните професори всякога искат да опитат учениците си, имат ли присърце музиката, и затова турят висока цена – 500 лева, 1000 лева за урок. Богатите дават по 1000 лева, но добрият професор, като види някой способен, но беден ученик, казва: "Тебе даром ще те уча." Така преподава – и даром, и с пари. Казвам: Когато някой има пари, ако плаща – да учи, ако не – да си върви; даром – ако е способен, но беден. Всякога човек трябва да плати за ценното, което придобива. Ако вие мислите да учите без да платите, не сте на прав път. И природата не дава без пари. Някои мислят, че Духът като дойде, ще даде всичко. Но докато дойде Духът да те вдъхнови, той ще те прекара през известен изпит; и като види, че си способен, тогава ще ти даде онова голямо богатство, тогава ще стане вътрешно просветление на ума ти. Тия положения трябва да ги знаете.

Сега, вие се залъгвате някой път, като си мислите: "Като се преродим..." Това е една възможност. Ти не знаеш какви ще бъдат условията следващия път като се преродиш, то не зависи от тебе, а от тия, които ще те пратят на Земята. Те ще видят как си живял ред съществувания, ще видят каква ти е силата, какво си научил. Ти мислиш, че си господар. Те ще ти дадат нови условия, те си имат програма. Ще те повикат, ще ти дадат програмата и ще кажат: "Това можеш ли да изпълниш? " Мнозина от вас сте дошли, но сте забравили програмата. Мнозина сте обещали, че ще бъдете добри на Земята. Мнозина сте казали, че много умно ще постъпвате, всяко нещо, което ще направите, ще го обмисляте. Мнозина от вас сте казали, че ще бъдете щедри. Виждам – какви ли не обещания сте дали. Казвате: "Изпитът може да се отложи. Предметът не е проучен." Ще отлагате, но когато се отлага изпита, те не губят, вие губите, те са завършили своя изпит. Ти можеш да отложиш един живот, втори, трети, четвърти, пети – можеш да отложиш, но ние, по възможност, не трябва да отлагаме. В краен случай човек може да отложи, но трябва да се опитате в този живот, каквото можете, да направите. Не отлагайте за следния живот, ще се влоши положението ви.
Сега, разбира се, аз говоря на онези, които искат да знаят как се добива златото, кой е най-лесният начин да го помиришеш. Малко хора съм срещал да помирисват златото. Сега го търсят с магическата пръчица. То е доста добър начин. Вземаш пръчката, вървиш и където има вода, пръчката се навежда по един начин, където има злато – по друг начин. По тази разлика в движението ѝ познават къде какво има. Германците имат един

друг метод; един инструмент са изнамерили, една верижка, която се люлее; където има злато, тя започва да се върти. Светските хора са достигнали с други средства да намират златото, опити са правили.
Сега ви представям една възможност, която съществува в света, ако искате икономически да подобрите вашето положение. Вашето икономическо положение може да се подобри само по един начин. Ти, като музикант, можеш да подобриш своето положение. Има свирене, с което можеш да внесеш магнетизъм. Има такива течения, които можеш да уловиш като засвириш. Ако намериш тона, звученето, хората ще те слушат. Взимаш цигулката, свириш на един банкер едно парче – той извади сто долара и казва: "Елате утре пак да ми свирите." Щедър става човекът, но свири му! Има певци, които пеят магнетично. Един от признаците на доброто пеене е, че отваря кесиите на хората. Пеене, което не отваря кесията, не е добро. Пеене и свирене, което отваря джобовете на хората, то е добро. Вижте цигуларите виртуози – с 50-60 000 лева на една вечер не се задоволяват. Обикновеният цигулар взима 150 до 200 лева, а виртуозът, който свири майсторски, взима 10, 20, 30, 40, 50, 60 000 лева. Това са възможности да опитате себе си. Вие казвате: "Аз съм способен." или "Аз не съм способен." Тогава, щом не си способен, какво очакваш? Ако си способен, трябва да учиш, пък ако не си способен, какво очакваш? Трябва да бъдат определени тези състояния, които имате. Някой път може да се мъчиш от своята неспособност, а някой път може да се мъчиш от неспособността на другите. Има хора способни, които казват, че не са способни. Някои като дойдат при мене, внушили си, че не са способни, внушават го и на мене. Някой си турил в ума мисълта, че е лош човек и като дойде при тебе, внушава ти, че и ти си лош. Тия работи са, от които всички трябва да се пазите.
Направиш погрешка – кажи: "Погрешката не е моя." Няма лош човек! В усилието да направя нещо добро може да направя една погрешка. Някой го хване някаква болест – то е едно здравословно състояние, за подобрение на неговото сърце. Казва, че можел да умре. Как ще умреш? Ти не можеш да умреш преждевременно. Ти си изпратен на Земята с мисия, няма какво да се плашиш, че ще умреш. Всяка болест е дошла, за да дойдеш малко на себе си. Всяка болест, която се дава на човека, има добро предназначение, тя е дошла, за да научиш нещо. Ако те хване за пръстите, тя ти казва: "Трябва да бъдеш истинолюбив, да не обичаш лъжата. Лъжа да няма!" Ако те хване за езика, казва: "Сладко трябва да говориш за любовта." Заболяла те устата, казва: "Като започнеш сладко да говориш, ще мине." Боли те кракът, търсиш диагноза – ти трябва да бъдеш добър. Боли те ръката – диагнозата е: справедлив трябва да бъдеш. Ухото те боли – умен трябва да бъдеш. Ти търсиш причината отвън. Не, не, оставете тези работи! Недъзите, които имаме в духовно и в умствено отношение, се отразяват и на нашите органи. Всеки орган представя една област. Когато се натрупат

известни мисли, които не съответстват на нейните функции, страданията ще дойдат в тази област. Например: страдат ушите; ти си умен човек, даваш внимание, да чуеш с ухото нещо – тогава в ухото иде повече кръв; ако си невежа, кръвта няма да приижда, ще обеднее ухото, ще започне да изтънява, да става светло. Щом долната част на ухото стане светла, ти няма да живееш дълго време на Земята. Диагноза има. Сега вие казвате: "Ти не ни казваш истината. Какво трябва да направим?" Слушай добре с ухото си! Двама души като се карат, извади добрата страна: като креснат, като се скарат, веднага да познаеш кой е на правата страна, по гласа да познаеш кой е прав. Този, който не говори музикално, не са свързани думите му, той е на кривата страна; който се кара музикално, той е на правата страна. Или, единият гледа нагоре, другият надолу – кой е на правата страна? Този, който гледа нагоре. Мъж и жена се карат, мъжът гледа жената, а тя гледа нагоре – кой е на правата страна? Жената. На друго място мъжът гледа нагоре, казва: "Господи, помогни ми с тази жена!" Жената го хука, гледа към земята и казва: "Няма ли да пукне!" Като ги наблюдавам, казвам на жената: Гледай той да не умре, защото вторият мъж, за който ще се ожениш, по три пъти на ден ще те бие. Да не казваш "Дано да умре!" Лоши минути има. Ще кажеш: "Много добър мъж имам, не е лош човек."
Аз съм дал много упражнения, но вие не ги туряте на работа. За цяла седмица, каквато и мисъл да дойде, кажи: "Много добре е!" И лоша мисъл да дойде, кажи "Добре е!", не казвай: "Защо дойде!" Каквато и мисъл да дойде, ти кажи: "Добре е." Каквото и чувство да дойде, кажи същото. Ако Бог търпи всичките наши престъпления и Той не счита, че е лошо, колко повече ние, които правим престъпления, трябва да търпим. Защо да не подражаваме на Бога? Хората правят престъпления, избиват се – Той ги търпи, казва: "Ще се оправи тази работа. Ще се оправи, ще се оправи!" Ти по същия начин – каквато и мисъл да дойде, не се възмущавай, кажи: "Ще се оправи, добре е!" Тъй, за една седмица, навсякъде да ви познаят, като ви опитат. Каквото и да дойде, кажи: "Добре е!" Сладка дума! "Хайде, Господ да го благослови!" Ще кажете, че това не сте го правили. Като ви дойде някоя лоша мисъл, вие веднага казвате: "Туй защо стана? От къде дойде тази дяволска мисъл?" Не зная дали е дяволска мисъл.

Не само за мислите, но каквото и да стане, внимавайте! Тази седмица ще ви предизвикват. Гледайте да бъдете внимателни, да отстъпвате, навсякъде да отстъпвате. Ще бъдете като онзи българин, който като отишъл веднаж на баня, седнал и се тупа по ръката, и казва: "Никой не ме е докосвал, пръчка не е падала на ръката ми." Идва един турски бей и като го чува, казва му: "Гяур, махай се оттук!" Той веднага става: "Буйрум, ефенди!" Отива на друга курна. Турчинът и от там го изпъжда, онзи отива на друга. Така обикалят цялата баня и българинът все отстъпва. Накрая беят му казва: "Никой не те е бил досега и с този ум никой няма да те бие." Ти

казваш: "И аз ще обикалям банята, ако на мен тъй ми направят!" Бъдете отстъпчиви! Когато дойде неприятност, бъди отстъпчив. Злото е нещо силно в света. Христос казва: "Не противи се злому." На злото в себе си не се противи, то е нещо силно, мощно. Остави доброто в тебе да се бори със злото. Не се заемай с една работа, в която ти ще бъдеш бит.

Не се опитвайте вие да се борите със злото. Не си правете илюзии, че ще победите нещо. Добро и зло – те са две сили, които са в стълкновение. Не влизай да ги примиряваш. Дръж се на страната на доброто. Остави доброто, каквото може, да направи, то да воюва. Защото ти трябва да бъдеш тил. Това е философията на живота. А за всеки, който иска да се бори и да победи, Писанието казва: "Побеждавайте злото чрез доброто." Не мислете, че сами можете да победите злото. То е нещо непобедимо. "Не противи се злому!" Аз не говоря за онези навици, които имате; понякога човек има някои навици, някои желания, имаш чувство, което създаваш. На него ти можеш да бъдеш господар, но злото е нещо, което действа и в човека, и в обективния свят, в света извън него.

Сега, каква мисъл остана във вас? Кажете. Погрешката ви в самовъзпитанието е, че вие всички си служите със старите методи и мислите, че може да се самовъзпитавате. Не си правете тая илюзия. Никога човек не може да възпитава другите хора. Може да ги дресира. Човек само подбужда, подкрепя доброто, което е в него, оставено по свобода да действа. Престанете да се самовъзпитавате. Може да се каже: Оставете доброто в себе си да постъпи свободно. Ако искате възпитание – подбуждайте доброто. Някой път не обръщайте внимание; някой се разгневил - оставете го, в дадения момент нищо не му казвайте, премълчете, нека си говори. Духа вятърът – какво ще му казвам да не духа? Един човек, който се кара – той е порой, ще изтече, след това ще остане тинята. В Египет тази тиня е много плодородна, като дойде, всичкото богатство е там. По някой път и ти като се разгневиш, кажи си: "Не кряскай!" Вие не знаете как да се карате. Кряскате: "Знаеш ли какво мога да направя?" Не, вие ставате смешни. Проповядвайте на празната стая, карайте се на нея. А вие отивате при някой човек да се карате. Той е по-майстор от вас! Не се карайте, преди да сте направили един опит, да знаете какво можете да направите от караницата.

Две жени се карат, едната отсам реката, другата оттатък. Едната започва да нарежда, другата само мълчи. Най-после първата казва: "Кажи нещо, ще се пукна!" Онази мълчи, не ѝ дава повод. Вие не знаете да се карате. Гледам тук, двама души като се карат, единият кряска и другият кряска, ни най-малко не се изчакват да си чуят мнението. Караницата започне сопранът - тенорът чака, после изведнъж тенорът подеме, сопранът чака, после

подемат и двамата дуем. Гледам, вие преждевременно започвате, не пеете по ноти, не спазвате времето – караницата не излиза на свят. Когато ще направите нещо, направете го на свят! Ако ще се караш, музикално се карай.

Сега, друга задача ще ви дам. Цяла една седмица, като дойдете отвън, ще си изувате обущата. В стаята си с обуща няма да влизате, кал няма да внасяте. Цяла седмица ще го направите. Който може, да го направи, който не може, да не започва. Ако искате условия или казвате, че нямате време, не правете задачата. Който има време, той да я направи. Като се прибереш, ще си изчистиш обущата, няма да даваш друг да ти ги чисти; хубаво ще ги изчистиш, ще ги внесеш, ще си измиеш ръцете, след туй ще се изправиш и ще кажеш в ума си: "Господ да ми помогне добре да направя опита си." Всеки един да тури това в ума си.

Великото в света е само онова, което може да се направи, добре да се направи и да остави добри последици. Ти можеш да кажеш една дума и тя да остане хиляди години да живее. Тази дума ще обикаля света. Може да кажеш някоя дума, която утре ще умре. Зависи колко е интензивна мисълта ти. Има думи, които микрофонът може да хване, има други, които не може да хване. Да кажем, че мисълта ви е толкова интензивна, че отиде в другия свят. Те си имат радио, могат да ви чуят, да знаят и в единия, и в другия свят, че правите опит да се самообладаете. И кажете: "Добре е!"
Самообладание на мислите! Ама страдания има отвън -"Добре е!" Вали дъжд – "Добре е!" Прах се вдигнал – "Добре е!" Карат се двама души – "Добре е!" Умрял някой – "Добре е!" Обрал някой някого – "Добре е!" Дали на някого пари – "Добре е!" Бил някой жена си – "Добре е!" За всичко, каквото ви се случи за една седмица, казвайте: "Добре е!" Никаква отрицателна мисъл да не влиза в ума ви! Това е цяла философия. Някой казва: "Какво ще излезе?" Ще намерите един килограм злато – най-малко. Който го направи хубаво – десет килограма злато.

"Отче наш"

13-а лекция на Общия окултен клас, изнесена от Учителя
на 18 декември 1935 г., сряда, София, Изгрев

Следват гимнастически упражнения.

Книги:
* Добре е

Към извора (Общ окултен клас. Година XV (1935–1936). Том I. София, 2002)
18 беседи от 25 септември 1935 г. до 22 януари 1936 г.
Начало: 05:00

1935_12_20 Разнообразието
лекция пред специалния клас

РАЗНООБРАЗИЕТО

„Отче наш“

Чете се темата: „Причини на еднообразието.“

Кога се готви супа, трябва да се знае, какво се туря в супата. Колко елемента се турят? – Вода, сол, зарзават. В една първокласна супа какво се туря?

Сега в геометрията да обясним еднообразието и разнообразието. Имате линията АВ. Ако вие се движите по линията АВ, има ли разнообразие? Движите се от А към В и от В към А. Значи, това е свят на еднообразие. Първообраз на еднообразието. Сега искате да направите живота разнообразен. Движите се по една линия, какво трябва да направите, за да го направите разнообразен? Как ще го разширите? – /Да се разшири в в плоскост./ Какво нещо е плоскост? Колко възможности има плоскостта? Колко основни точки има в една плоскост? Имате две успоредни линии, пресечени с други две успоредни линии, те образуват плоскост [ABCD.] Този свят, плоскостта, в сравнение с АВ, е разнообразен. В какво седи разнообразието? То седи в туй, че съществото, което живее в АВ, имаше възможност да се движи само напред и назад, без да има възможност даже да се обърне. Туй същество, което се движи напред и назад, с гърба си върви, казва: „Дотегна ми този живот напред и назад“. Туй същество ще се подвижи под прав ъгъл. Имате вече две посоки: посока на АВ и BD. Един ден и този свят му дотегне, да се движи само в две посоки, и то се подвижва в посоката на третия перпендикуляр [h]. Туй същество влиза в друг свят – свят на разнообразие. Имате АВ, то е едноизмерен свят; АС – второто измерение, имате посоката АС. Сегашното положение, в което вие се намирате [е третото измерение]. Един ден, ако вас ви дотегне да се движите в третото измерение, в каква посока [ще] се подвижите? Туй положение, в което се намирате, животът е еднообразен, накъде ще се движите? Движихте се по права линия, казвате: „Дотегна ми“. Подвижихте се по плоскост – „дотегна ми“. Подвижихте се по височина – „дотегна ми“. Как ще се подвижите? По права линия, по плоскост, по височина? То и животът му стана тесен, накъде трябва да се движи? Какво представлява плоскостта? Плоскостта е същината на едноизмерния свят. Какво представлява плоскостта за триизмерния свят? Тя е място, дето може да се проектира триизмерният свят. Кубът е триизмерно пространство, което може да се проектира върху двуизмерно пространство. Двуизмерното пространство е екран, върху който се проектира триизмерното. То е сянката на триизмерното пространство. Какво е отношението на триизмерното пространство и четириизмерното?

Както триизмерното пространство се проектира върху двуизмерното, така и четириизмерното се проектира върху триизмерното. Четириизмерното пространство се проектира като сянка.

Имате едно същество. Бубулечиците са двуизмерни. Идеята за третото измерение нямат. От животните млекопитаещите и те са двуизмерни. Те нямат това понятие, което човек има. Двуизмерни са, понеже ходят хоризонтално, в плоскост. Някой път у тях се поражда желание да се подигнат, да идат в триизмерно пространство. Един охлюв е двуизмерен, а при това се движи в триизмерното пространство. Знае ли той законите на триизмерното пространство? Кое наричаме знание сега? И техникът какво знае за триизмерното пространство? Вие, като ходите, по някой път се движите в четириизмерното пространство. Този охлюв, като се движи в триизмерното пространство, мисли, че се движи по една плоскост. За него триизмерното пространство е една плоскост. Качва се по едно дърво, той го вижда плоскост, той не вижда, че е триизмерно пространство. Той се качва и слиза, и вижда, че това е двуизмерно пространство, а за тебе е триизмерно. Някой път вие се движите в четириизмерното пространство и като охлюва мислите, че е триизмерно. Представете си, един човек от земята се дигне горе във въздуха. Ако се дигне нагоре, по коя посока вие считате, че се подвижил? – /„Пак в трето измерение“./ Представете си, че наливате вода в един съд, в едно шише. Значи, като напълните шишето, водата се дига едновременно по коя посока? По права, по плоскост, после се подига нагоре, перпендикулярно. Напълни се шишето, престане движението. Но представете си, тази вода е [в] тенджера. Турите я на огъня, без да наливате друга вода. Тази вода започва да отива нагоре сама по себе си. Кои са причините сега? По коя координата сега се движи водата? Движи се по третата координата. В широчина има движение. Кои са причините сега. Причината не е външна. Причината е вътрешна. Имате вече топлина. Може да кажем, че туй положение, разпространението на парата, вече е четвърто измерение. Причината е отвътре. Привидно се движи перпендикулярно нагоре. Допуснете, че дойде до едно място и после започва да се движи хоризонтално, няма никаква плоскост. Ако вие се движите, няма топлина. Но ако вие във въздуха се подвижите с парата? Ако вие се движите в третото измерение, то е вече във време и пространство. Извън вас е туй, [подвижването с парата]. Туй сега е четвъртото измерение. Туй, как ще го представите на плоскостта? Имате една плоскост, имате перпендикуляр на плоскостта, но ако се движите перпендикулярно на куба, как ще го представите? Страните на куба, ако се движат перпендикулярно на себе си, туй положение е четвъртото измерение. Извън плоскостта, извън третото измерение. Имате една планинска стена – отвесна, не може да се качите нагоре. Но ако ви закача с кука, и с въжето може да ви дигна нагоре перпендикулярно. При дадена

система вече имаме изкуствен свят. Този куб е определен свят. Всичките неща в куба стават по определени закони на куба. Но извън куба нещата стават по други закони. Не че по други закони, но законите се разширяват. Няма никакво оспорване на закона. Законът е закон. Ако подвижим този куб перпендикулярно на себе си, от всяка страна ще се образува един куб, ще има шест куба. Те са видими. Шестте куба са страни на тесеракта. Имаме нова фигура. Имаме друг един куб, който съставлява основата на куба. Извън пространството е този куб. Какво ще стане? Този куб ще стане по-голям. /Пак ще се получи триизмерна фигура./ Когато проектирате едно триизмерно тяло върху плоскост, какво му липсва? – Дебелина. Дебелината е сянката на четириизмерното. Но основно качество на четвърто[то] измерение нямаме.

Сега основното беше разнообразието. Ние сме в един триизмерен свят, но още нямаме разнообразие. В четвъртото измерение ти трябва да добиеш един голям обем. Ако добиеш един голям обем, ти можеш да се подвижиш във въздуха, да намалиш своята тежест. Вземете едно изяснение: ако имате един тежък предмет, турите го във водата, той потъва. Но ако увеличите неговия обем, какво ще стане? Той ще плава отгоре, на самата повърхност. Ако човек в това състояние увеличи своя обем, той ще се повдигне във въздуха. То е, значи, законът на четвъртото измерение. Туй, което не е възможно за плоскостта, е възможно за куба. Туй, което е невъзможно за куба, е възможно за тесеракта. Ние говорим за съзнателния живот. Сега, едно същество от четвъртото измерение, ако го запалим и го турим на нашия огън, то няма да гори. Тогава ще извадя едно правило: Всички тела, които не горят, са от четвъртото измерение. Не може да го запалиш, не гори. Може ли да изгори златото? – /„Не може“./ Желязото може ли да изгори? – /„Може“./ Желязото гори, то не е от четириизмерното пространство. Ако ти не можеш да осиромашееш, ти си човек от четириизмерното пространство; щом осиромашаваш, ти си от триизмерното пространство. Щом грешиш, от триизмерното си. Щом не грешиш, от четириизмерното си. Щом мислиш, от четириизмерното си. Щом не мислиш, [ти си] от триизмерното пространство. Когато вие се безпокоите, [вие сте] от триизмерното пространство. Някой казва: „Какво да правя, искам да стана богат“. Казвам: Стани четириизмерен. Ако турите една жица да прекарате слаб електрически ток, пуснете да мине един охлюв на тела. Той ще се опари и ще има понятие, че телът пари. Кои са причините, няма да знае. Вие сега имате известни опитности. Да кажем, сиромашия имате, вие не сте изучили четириизмерното пространство. Вие сте невежа, вие сте сиромах, защото не сте изучили законите на четириизмерното пространство. Вие сте слаби, защото не сте изучили законите на четириизмерното пространство. Когато мислите, че не ви обичат, от кое пространство сте? – От триизмерното. Ако мислите, че ви

обичат, от кое пространство сте? Кажеш: „Това нещо не е възможно.“ – То е триизмерно. „Аз не виждам изходен път, невъзможно е“. – Триизмерен си. [За] едно същество от едноизмерното пространство спасителното положение е плоскостта. Ако му кажеш, че от туй положение има една точка, от която като се подвижи има изходен път, то е спасителното положение. За едно същество от двуизмерния свят казва: „Невъзможно е това нещо“. Щом му покажеш третата посока, то е спасително положение. То е третото измерение. Спасението на сегашните хора в триизмерното пространство е да им покажеш онова положение, от което може да излезат. Казва: „Не може да стане това, невъзможно е“. Да им покажеш, че може да стане. Някои сега възразяват: „Може ли да накараш магарето да хвърка?“ Сега е необходимо и магарето да хвърка. Ама кое магаре? Човек, който не разбира, е едно магаре. Човек е магаре, което хвърка във въздуха. Под думата „магаре“, какво разбираш? Един човек своенравен, упорит, който не мисли, това е магаре. Казва: „Магарешка работа, един магарешки характер. Той, – казва, – е едно магаре.“ Каква е разликата между магарешкия характер и магарето? Вие по някой път се докачате да ви кажат, че сте магаре. Вие се докачате някой път да ви кажат, че сте кон. Питам: Човек може ли да бъде магаре? Че той няма ли магарешко в себе си? Магарето яде и ти ядеш. Магарето пие вода и ти пиеш вода. Магарето диша и ти дишаш. Магарето рита и ти риташ. Магарето реве и ти ревеш. Казвате, че не сте магаре, а много магарешки работи имате. Те са общи положения, не са свойствени само на магарето, те са свойствени на много неща.

Какво разбрахте? Разбрахте или работите се уплетоха. Ако се уплетоха, ти си в разбирането. Ако мислиш, че си го разбрал [ти не си в разбирането]. Слушайте да ви кажа: Когато не разбирате [нещата], не ги виждате, те са реални. Иска един човек да ти помогне. Ако той ти вземе товара от гърба, не го виждаш. Ти носиш товара на гърба си. Допусн[и], че той казва да не се обръщаш, „аз ще ти помогна“. По какво ще познаеш, че той ти помогнал? Като ти олекне на гърба. В първия случай трябва да докажеш, че раницата е скрита. Във втория случай имаш съчувствие, олекне на гърба ти, казваш: „Къде е раницата мене не ме интересува. Аз зная, че моята раница е снета от гърба [ми] от този човек“. Сега, ако претегля този човек тежи повече, ако го претегля без раницата, тежи по-леко. Следователно, щом ти се разболееш и олекнеш 20 килограма, ти си четириизмерен. Щом олекнеш, дойдеш до едно място, че станеш жител на оня свят. Ама представете си, че вие сте радостни. По някой път вие си въобразявате. Четете някой роман. Къде е четириизмерното пространство? Четеш някой роман, ти си представяш това къде е станало в Париж. Този автор описва къщата, улицата, ти си въобразяваш. Ако отидеш в Париж, няма това, което ти си си въобразил. Ако го сравниш с действителността, туй, което

ти си представяш, ни помен няма от него. Къде са тия улици? Тия къщи, улици живеят в ума ти, хората се движат. В Париж ги няма, ти не си ходил в Париж.Там някой булевард, някоя църква, ти си ги създаваш в ума си. Тия неща триизмерни ли са или четириизмерни? Всичките въображаеми работи, туй, което си въобразявате, то е сянката на невидимия свят. Или, психологически казано, вашето съзнание се разширява, [става] разширение на пространството. Имаме едноизмерно разширение, двуизмерно разширение, триизмерно разширение, четириизмерно разширение в съзнанието.Ти това съзнаваш. Туй, което ние схващаме, то е реалното. Да кажем, ние ходим. Туй, което ние виждаме, което съзнаваме за очите, то е ограниченото пространство. Туй, към което се движим, туй, което е по-реално, то е извън времето и пространството.Да кажем, ти туриш [в ума си идеята, че] след 20 години, ти ще бъдеш министър в България. Отде го знаеш? То не съществува, нали така? Тия условия не съществуват. Те съществуват само в ума ти. Ти създаваш в ума си една такава идея и казваш: „След 20 години аз ще бъда богат, след 20 години, аз ще бъда министър на България“. След 20 години станеш богат, станеш министър. Туй, което едно време било мисъл, сега стане реалност.

Сега, ако влезете в четвъртото измерение, в четириизмерното пространство, какво различие ще намерите? Каквато ще бъде разликата между едно триизмерно същество и едно двуизмерно. Сега, ако говоря, отвън не се чува моят глас. През стената не се чува, колкото и да крякаш, затворено е херметически. Представете си: в един палат имаш радио, затворен си в този палат, някой в Англия говори, ти чуваш гласа. [От]къде влезе този глас вътре? Нали [е] минал през гъстата материя? Тая материя е шуплеста. Тия вълни са минали през стените. Говори се за Англия, Франция, тук се чува. Нали това е материалният свят, как се предава? Значи тази материя има отворени дупки, през които може да се провре. Материята не е така плътна, както вие мислите. Трябва научно да се изследва, да се направят някои научни изследвания. Вземете 428 билиона трептения на червения цвят или имате [на] оранжевия – 540. По какъв начин са дошли учените хора до тези трептения? То е в областта на параматематиката. Има неща отвлечени, които не могат да се разберат. Вие не се плашете от неразбраните работи. Не се плаши, че не виждаш нещата. Да кажем, ти виждаш хоризонта. Ако идеш по-нататък, ще видиш друга линия на хоризонта и т.н. Туй показва ограничението на нашето пространство. Ако твоето съзнание би се разширило, ти ще виждаш отношенията. Ако се разшири съзнанието, ти ще виждаш вечерно време слънцето като денем. Защото в слънцето има лъчи, които проникват гъстата материя. Ако се усили нашето зрение, във всяко положение ще схващаме тия, новите лъчи. Те не са нови. Но едно същество, което живее на земята като вас, за него може слънцето никога да не залязва.

Представете си, че едно зърно израсте само с корени. Корените ще схващат светлината, само когато светлината пада перпендикулярно, тогава те я виждат. Щом светлината не е перпендикулярна към плоскостта, те вече имат залез. Обаче, другата част от растението, която [е] израсл[а] на повърхността, тя отгоре дълго време гледа слънцето. Корените не виждат слънцето, щом се изгуби този перпендикуляр. Горната част на растението вижда слънцето по-дълго време. Едно четириизмерно същество вижда повече, отколкото едно триизмерно същество. То вижда зад хоризонта, то вижда зад стените, то вижда отзад, отпред. Този човек, който има четириизмерно съзнание, той вижда и отзад, и отпред. През гърба си вижда, както през лицето. В туй, четириизмерното пространство, съзнанието е друго. Много работи, които са мъчни за триизмерното пространство, за четириизмерното са лесни. Има неща, които по законите на триизмерното пространство не могат да се постигнат. Ти, за да бъдеш учен, богат човек, в триизмерното пространство не можеш да станеш. Най-първо, знанието в тебе [не] е във времето и пространството. Знанието е извън тебе. То от другаде иде.

Хората от триизмерния свят имат стълкновения, пресичат се. В четириизмерния свят няма да бъдат в стълкновение. Обезсърчението към кой свят спада? – Триизмерния. – Насърчението? – Четириизмерния. Всяко нещо, което може да стане, вече спада към друг свят. Нещата, които не съществуват, пак могат да станат. Аз съм учен човек, то е четвъртото измерение. Има някои работи, които не са от третото измерение. Те принадлежат на четириизмерния свят. Ние живеем в четириизмерния свят. Туй го наричам мечтателност. Казва: „Мечтателен човек". Мечтателността е работа. Реално е онова, което схващаш в съзнанието си. Не онова, което имаш. Да кажем, ти можеш да имаш милиони, не ги съзнаваш, не можеш да ги употребиш, богатството е безпредметно. Онова, което съзнаваш, то е същественото. Една идея, която разбираш, тя е силна. Можеш да имаш много идеи, които не си разбрал. Една идея, разбрана, струва повече, отколкото десет неразбрани идеи, които можеш да имаш. Една добродетел, разбрана, струва повече, отколкото десет неразбрани добродетели. Когато човек се убеди, че може да нямаш две мнения за нещо, то вече е нещо положително. Казвате: „Не ми говори празни работи, пари ми дай". Добре, аз да направя едно сравнение. Срещна едного, казва: „Не ме забавлявай". Казвам: „Вземи това житно зърно и след десет години ще бъдеш богат". Човекът казва: „Не ме забавлявай". Едно житено зърно съставлява една шестнадесетхилядна част от килограма. Казва: „Не ме занимавай с тия играчки, аз не съм толкова будала". Изваждам една английска стерлинга, казва: „Туй го разбирам". Кой е по-умен: който взема житено[то] зърно или който взема парите? Фактически, в дадения случай, кой е по-умен? Този, който взема житеното зърно, може да ги направи

хиляди – това разбирам. Но онзи, който взема парите, може да има хиляди, но ще остане сиромах. Този, който знае да използува житеното зърно, той ще бъде по-богат. Единият е триизмерен, другият е четириизмерен. Единият има съзнание за триизмерно същество, другият има съзнание за четириизмерно същество. Той разбира законите, които са вън. Вие казвате: „Това са закони“. Законите на нашия свят едни и същи ли са с тия на другия? – Не са. Следователно, не можем да кажем, че този свят е създаден по нашите закони. Нашият свят е създаден по други закони. Казваме: „Това е закон“. Какво подразбирате под думата „закон“? Я ми кажете, кои закони са най-устойчиви? Вие казвате, че едно тяло е твърдо. Кои тела наричате твърди? Ако вие изменяте една [в]аша идея, тя твърда ли е? В какво състояние е? Ако вашите идеи са неизменни, в какво състояние са? Ако имате съзнание на четириизмерно същество, по никой начин не могат да ви изменят. Това са били мъчениците, умрели на кръста: късат го човека, той пет пари не дава, седи. Другият, който не е дошъл до четвъртото измерение, четириизмерното пространство, като го подложат на страдания, казва: „Отказвам се, за да живея на земята“. Онзи го режат парче по парче, той гледа, как ще си го обясните вие? Едно същество от четириизмерното пространство може да суспендира своите страдания. За него няма страдания. Когато вие страдате, вие сте в третото измерение. Пък се учете на закона, как да суспендирате страданието. Представете си човек, който ви набил, нали така? Четох следния пример за един доктор. Ако не се лъжа, бил унгарец. Влиза един апаш с парабел в ръка и иска на доктора пари, казва: „Скоро парите!“ Той имал 50 хиляди лева. Взема парите, взема и един златен часовник, казва му: „Няма да дигаш шум, утрепвам те“. Докторът пил една студена вода за парите и часовника. Не се минава 7–8 години, получава едно писмо, пише му: „Господине, взех 50 000 лева в заем, вложил съм ги в банката в Ню Йорк с лихва и часовника, колкото струва; внесъл съм парите на ваше име, може да си ги изтеглите, когато искате“. Той мисли, че е лъжа. Но като запитал банката има ли такава сума вложена, видял, че действително 50 000 лева имало вложени и един златен часовник. Нарича го „честния крадец“. Казва: „Аз взех назаем от вас“. Значи, имате един опит от четириизмерния свят. На триизмерния свят – „Скоро парите!“. Той ви взема парите по триизмерния свят, а ги връща по четириизмерния.

Щом се обезсърчи[те], трябва да знаете, че сте триизмерни. Щом се разгневите, триизмерни сте. Щом се обидите – триизмерни сте. Щом имате ревматизъм, главоболие – триизмерни сте. Щом започнете да оздравявате – четириизмер[ни] сте. Нищо повече. Вие не знаете [как], но оздравявате. Казва: „Оздравях, болката мина“. Възможността за лекуването става по законите на четириизмерното пространство. Някой път се набрала венозна кръв, не се движи, застой има на кръвта. Следствие на

тази застояла кръв се образуват условия за болка. Четириизмерното пространство е: да пратиш своята кръв да измести застоялата кръв, ще се махне болестта. Там, дето има застой на кръвта, се раждат болестите. Там, дето има застой на човешките чувства, се раждат болестите. Там, дето има застой на мислите, се раждат болестите. Всякога застой на мислите, чувствата, на кръвта ще образува болестите. Подвижи го. Боли те ръката, подвижи я. Може да направите опит. Подвижи ръката си. Като концентрираш мисълта, ще кажеш: „Болката да се премахне". Мисълта ще подействува, ръката ще се отпусне. [Колко] пъти като концентрираш ума си, ще имаш един опит от четвъртото измерение, от онзи свят на възможности. Там лекуването зависи от един закон. При болестта на човека липсва нещо или имаш повече, отколкото ти трябва. Аз имах в България само един пример. Шангов ми разправяше, казва: „Това е вярно, в нашия род става натрупване в главата на кръв. Че всякога, за да се лекуваме – всеки две години ни хваща лудостта и ще направим някаква пакост – за да не става тази пакост, трябва да си пуснем кръв". Значи, изобилието на кръв причинява страдание. Пускат кръв, за да не направят някоя лудория. Казва: „Аз две години не бях си пускал кръв. Издавах вестник и написах такава статия, обидил съм някого. Една вечер ме посрещат на улицата, двама–трима души, с бастуните ме набиха и ми пукнаха главата. Като вървях [към] дома, усещах, кръвта [ми] тече, но аз се усещах радостен, весел. Пращаха ми съчувствени телеграми за станалото, съжаляват [ме], но аз се радвам, че ми пуснаха кръв. Друг път плащах да ми пуснат кръв, сега ми пуснаха кръв даром". Та по този начин могат да се обяснят всички случайности, които стават. Неразположени сте, бръкнал някой, взел ти парите. Ти бутнеш, няма парите, неразположен си. Става трансформиране. Като започнеш да мислиш, най-първо гневен си, уплашиш се, вече гневът изчезва. Започнеш да разсъждаваш. Винаги човек трябва да се застави да мисли. Гневът е състояние на натрупване на известна енергия. Гневът не е нищо друго, освен натрупване на излишна енергия, на която ти не знаеш [да покажеш] пътя да си върви. Гневът не е нищо друго освен тая енергия. Този гняв ще пробие една дупка, през която енергията да мине. Ако разбираш закона, ще бутнеш на това място едно бутонче, ще дадеш път да си върви събраната енергия нанякъде. Обезсърчението показва същото нещо. Обезсърчението, подозрението, всички тия отрицателни неща са набраната енергия, на която ти не знаеш пътя. Щом знаеш в каква посока да се подвижи, [ти ще и посочиш] пътя. Щом знаеш в каква посока да се подвижи енергията, ти ще бъдеш добродетелен. За да бъдеш добродетелен, значи на всяка сила да знаеш да и дадеш път. Всяка сила, на която ти не знаеш да и дадеш път, тя е външна. То е само едно обяснение. Дадеш път, щом се намериш натясно. Щом знаеш да дадеш път на всяка сила, то вече е добродетел. Що е знанието? Да знаеш пътя, по който [силата] да върви, да знаеш онзи естествен път, по

който енергиите вървят, а не неестествения път.

Та сега да кажем, вие учите един човек да бъде добър. Как го учите? Аз, когато искам един човек да науча да бъде добър, той ми казва: „Сега я ми покажи как да бъда добър“. Ето аз какво правя. Казвам: „Философски въпрос е това.“ Казвам: „ Ела с мене. Ще те заведа на гостилницата, аз ще те нагостя и после ще ти говоря за философията на живота“. Заведа го на гостилницата, кажа му: „Вземете си каквото обичате“. Той се нахрани хубаво. Казва: „Кажи ми нещо“. Казвам: „Иди направи това, което аз направих на тебе“. Аз плащам заради него. Той се наяде, после едно сладко винце, баничка, каквото има, всичко му дам. Казва: „Какво да правя?“ Казвам: „Иди и прави това, което аз ти направих на тебе. Утре покани един свой приятел, нагости го на гостилницата, нищо повече“. То е най-хубавият цяр, че доброто е това. Онова, хубавото ядене, е доброто. Хубавата вода, която пиеш, е доброто. Доброто са обущата, които можеш да туриш. Доброто е палтото, което можеш да туриш. Доброто е хубавата книга, която можеш да четеш. Доброто е хубавият сън, хубавото легло, хубавият юрган, това е все доброто. Дали ще спиш, дали ще се обуваш, каквото и да правиш, ако то подобрява нещата, то е добро. [Доброто] не е нещо отвлечено, което няма отношение. В нашия свят то е конкретно. Никога не проповядвай едно добро, което няма едно малко приложение. Да не кажеш: „Какво да правя с него“. Казвам: „И ти прави така“. Един турчин лятно време имал две стомни, напълни ги с най-хубавата вода и към обед той раздавал на жадните. Човек[ът], като бил богат турчин, остави си богатството, два часа ходи да раздава вода на хората. След това си взема занаята. Прави му удоволствие да раздава по една чаша вода, на някой жаден да даде. Че то е добро. Той образува свои приятели. Най-после практично е: всичките хора, на които той раздавал вода, идвали при него да си купуват обуща. Така че в интереса му било.

Вие искате такава някаква отвлечена идея да бъдем добри. Хубаво [е] всичко, каквото мислите, но има нещо, което сега може да приложите. Например, какво може да приложите? Кое е съществено за вас? Ако някой ви попита вас, ще кажете, че сте неразположени. Някой от вас ще кажат, че са неразположени, други ще кажат, че са малокръвни. Най-малко вие имате около сто неразположения. То, причините за неразположението са няколко. Малокръвни сте, защо? Някои от вас нямат хубава стая, нямат хубава соба, някои нямат въглища, някои нямат хубава шапка. Някой като погледне шапката се извинява. Някой от вас е неразположен като погледне палтото, някой е неразположен, че няма обуща. Ха сега, какво трябва да направим? С вехтата шапка, какво трябва да направите? Щом имаш вехта шапка, считай шапката причина за своето нещастие, хвърли шапката, ходи гологлав. Щом считаш, че твоите обуща

са причина за твоето нещастие, хвърли ги. Ако мислиш, че като носиш високи токове, ще ти бъде по-добре, носи ги. Това е само за изяснение. Ако носиш обуща с високи токове, че не ти върви, хвърли високите токове, тури ниски. Ако имаш ниски токове и не ти върви, тури високи. Аз имам такъв един пример. Ще ви приведа примера, за да изясня идеята. Една мома, доста висока сама по себе си, пък турила шест пръста ток. Нейният възлюблен бил по-нисък и тя, за да се хареса, хвърлила високите токове, турила ниски, за да дойде наравно с него. Един друг пример: тя била ниска, пък нейният възлюблен бил висок и тя турила висок ток. Той като я вижда с високите токове, казва и: „Като те виждам с високите токове много те харесвам, висока си станала". Тъй щото, в живота някъде ти трябват високи токове, тури ги. Някъде ти трябват ниски токове, хвърли високите. Пък ако са нужни, тури ги. Ако са високи, нищо не значи. Не да си буквояд. Като се види човек малко по-висок, той се понасърчи. Пък ако ядеш само сух хляб, в ума си ще кажеш: „Така не става тази работа. Съвсем я загазихме". Един ден се наяж царски, обаче да се насърчиш. В неделя е позволено само един хубав обед. Но хубавите идеи сега спадат към четвърто[то] измерение. Не се щадете да внесете една нова идея в ума си. Какво [ти] казва един ден да кажеш: „Аз вече ще разбера четвъртото измерение". Не само по форма. Трябва да разбираш неговото съдържание. Едното се нарича битие. Да разбираш битието на четвъртото измерение. Да разбираш качеството на триизмерното съдържание в качествено отношение. Според вас сега каква идея трябва да внесем от четвъртото измерение? Каква нова идея, която не сте имали? Ново е туй, което не е било. Старо е туй, което е било. Ново е туй, което не е било, а сега е.

Представете си, че тия трите координати отгоре се спуснат, какво може да се образува, какво тяло може да се образува? Много тела може да се образуват. Според вас, как може да се внесе една нова идея? Да кажем, създавате си един образ. Да кажем, сега някои от вас искат във вас да внесат оптимизъм. Представете си, че някои от вас искате да внесете една оптимистическа идея, как ще я внесете? Представете си: един човек го намерите, където и да е, той при всичките условия е тих и спокоен. Трябва да си представите един образец, за да се насърчите. Представете си сега, комуто от вас кажа нещо и то стане. Каквото кажа, може да го направите след един час, след два часа. Каквото кажа на вас, може да го направите да стане. Да кажем, кажа на някого, че след половин час ще чете хубава книга. На един казвам: „След един час ще имаш хубаво палто". Някому казвам: „Сто и петдесет лева ще ти донесат". – „Не може да бъде". – „Може. Как не!" Някому казвам: „Ще имаш хубава цигулка", другиму – „След един час ще имаш гребенче". На други кажа: „Ще имаш хубаво перо за писане". Де е сега невъзможността? Когато говорите за неща, говорете за онова, което ние можем да направим, не онова, което хората могат да направят. Не се

старайте да привеждате примери, кой какво направил. То е хубаво. Всякога искайте онова, което може вие да направите. След един ден ето какво ще имаш. Един милионер всякога може да изпълни волята Божия. Казва: „След една седмица ще имаш хиляда лева“ и той ги изпраща по пощата. Казва: „Каквото кажа, става“. Той ти казва, че след пет месеца ти ще идеш в странство. Ти трябва да използуваш парите. Казва: „Господине, изпращам тия пари да учиш в странство“. Тогава говорете за неща, които вие да направите, каквото желаете за себе си. Това, което желаете за себе си, желайте го и за другите. Старата система е: вие искате светът да стане добър, без да станете добри. Светът никога не може да стане добър, той е резултат. Резултатът може да се измени от причината. Ние, живите хора, сме причината, светът е един резултат. Земята, както ние я схващаме, е един резултат. Има една земя, която е причина [за] този резултат. Тя е живата земя. Някой от вас казва, че светия ще стане, друг казва, че светия не иска да стане. Вие имате едно криво разбиране. По-хубаво нещо от светията няма. Но вие имате едно криво разбиране за светията. „Той е – казва, – отшелник, деца няма, жена няма, семейство няма, пари няма, на театър не ходи, на концерти, светията никъде го няма“. Вие имате за светията едно криво понятие. Светията е човек, който всичко има. Той има всичко, каквото пожелае. Което той пожелае, него употребява. Той има всичко на разположение, [но] доброволно се отказва. Той иска да иде на театър, но се отказва – друг някой да отиде на негово място. Някой път иска хубав обед, той ще го даде на друг. Обаче във вашия ум казвате: „Аз не искам да бъда светия“. Какво искаш да бъдеш, правоверен ли? Аз бих желал всички да бъдете светии, да бъдете гениални. Че кой човек е гениален? Понеже [гениален] човек е онзи, който използува най-малкото условие. Гениалният човек, като види житното зърно, взема го и го слага в джоба. Простият го взема, казва: „Да има цял един чувал“. Гениалният едно зърно ще вземе, простият иска цял чувал. Казва: „Едно зрънце не ми трябва“. Когато желаете много, вие сте прости хора. Когато желаете малко, вие сте гениални. Гениалността се отличава по това, че човек желае малко, много изкарва. Негениалните хора желаят много, изкарват малко. А гениалните малко искат, много изкарват. Те са гениалните сега. То е право. Всеки човек, който желае малко, а изкарва много, той е гениален. Всеки, който желае много, а изкарва малко, той е обикновен човек. Съгласни ли сте? Няма противоречие. Ако турите тези определения в живота, те работят. Вие не се спъвайте. Вие не се спъвайте, гледате някой човек финансист, списател, вие не се спъвайте от това. Ако гледате автоматически, вие ще се спънете. Намирате един, който едва сега започва, от него ще се насърчите повече, отколкото от онзи. Вие питате някой даровит списател, той използувал [ли е] малките условия. Ти, като вземеш да пишеш, ти изведнъж не можеш да опишеш всичко. Че то някой път, за да напишеш една теза, ти трябва ден, два, три, цяла седмица, месец, три,

четири и тогава ще имаш написана една теза от 200, 300 страници. Написани буква по буква, да знаеш как да ги редиш, като малките деца. Буквите, те са зрънца, ако не знаеш как да ги редиш, ти гениален човек не можеш да бъдеш. Малките неща в живота са важни при дадени случаи.

Какво нещо е четвъртото измерение? Ако много желаеш, ти винаги като жаба ще бъдеш. Ако се откажеш от всичко, ако с много малко се задоволиш, то е четвъртото измерение. Да желаеш малко, да вършиш много, то е посоката на четвъртото измерение. Да желаеш много и да вършиш малко, то е посоката на третото измерение. Ако ти, който си натрупан, искаш да минеш през малката дупка, [как ще стане?] Казано е едно време, че по-лесно ще мине камила през иглени уши, отколкото богат да влезе в Царството Божие. Какви са били тия иглени уши? Понеже са затворени вратите на градовете, [имало е] малки такива мазгали*, през които пътниците да минат без товар. Така ще минеш през иглените уши. Ще оставиш всичко и тогава ще минеш през иглените уши. Да прекараш своята камила, значи да я разтовариш. Значи камилите ти трябва да се разтоварят, да минат през иглени уши. Богатият човек, за да влезе в Царството Божие, понеже врата[та] е затворена, той трябва да се разтовари от всичко[то] богатство, че да остане както майка го [е] родила, дето всички излишни мисли, желания, много неща не струва да имаш. Само житено зърно в джоба и като влезеш в четвъртото измерение, според новите условия, при които влизате, то е четвъртото измерение. Новата идея, то е четвъртото измерение. Едно ново чувство, то е четвъртото измерение, една нова постъпка, която имаш в дадения случай, тя е четвъртото измерение. Една нова идея да ви дам да мислите. Може да ви дам научна работа. Технически е така. Гледаш този куб накъде се движи. Механически се движи някъде. Аз го зная накъде се движи, не може да го обясня. И да ви го обясня, не може да го разберете. Ако се подигнете в другия свят, той е близо в съзнанието. То е четвъртото измерение. Веднага ще се спрете. Там има осем точки, а тук има четири точки, четири посоки. В четвъртото измерение имате осем точки, осем положения, осем посоки имате, за да бъдат предметите ясни за вас. Изтокът на четириизмерното пространство, то не съвпада с нашия изток. Това е само за обяснение. Изтокът на четвъртото измерение е точно перпендикулярен на нашия изток. Изтокът на четвъртото измерение е горе; туй, което е зенит за нас, оттам е изгревът. Тогава най-високата точка за нас е изток, а хоризонтът тук е изток. Следователно, ти ще се намериш в трудност да обясняваш този свят и онзи свят. Нашият обед е техният изгрев. Нашият изгрев какво е на тях?

Това е една гимнастика на ума. Не искам да разбирате тия неща. Ако ги разбирате, по-лесно ще определите, ако не ги разбирате, по-свободни ще бъдете. Един музикант, който свири класическо парче, нали гледа нотите;

като ги остави нотите, те са в ума [му] написани. Един музикант, за да бъде добър свирец, трябва да трансформира музикалните гами в четвъртото измерение, да ги напише в ума си някъде. Ако един музикант не може да напише своите ноти, туй, което свири, в четвъртото измерение той никога не може да бъде един първокласен виртуоз. Ония музиканти, които свирят, трябва да имат всичко в ума си. Той е свободен, той е [в] четвъртото измерение. Някой, например, ще изследва дали той е разбрал нещо. Ще погледне по главата, по краката. Казвам: Както и да ме гледаш, [едва ли ще ме разбереш напълно].

Научете се да носите реалността в умовете си. То е реалното, туй, което умът носи. Не вярва[й]те в онова, което е вън. Онова, което носите в ума си, то е реалното. Тази вътрешна реалност има някаква сянка отвън. И другото е право. Ти може да вярваш в сенките, но по-добре вярвай на същината и после на сенките, то е четвъртото измерение, отколкото да вярваш първо на сенките и после на реалността. Реален е онзи свят, за който ние мислим в даден случай.

Какво разбрахте сега? Много разбрахте. Не бъдете триизмерни същества. Еднообразието е триизмерно, разнообразието е четириизмерно. Еднообразието е едноизмерно, разнообразието е двуизмерно. Еднообразието е двуизмерно, разнообразието е триизмерно. Еднообразието е триизмерно, разнообразието е четириизмерно. Ха сега, там ще спрем. Не бъдете едноизмерни, двуизмерни, триизмерни, но бъдете четириизмерни и в мислите, и в чувствата!

Божият Дух носи всичките блага на живота.

13. Лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя
на 20.XII.1935 год., петък, 5 ч.с., София – Изгрев

1935_12_22 Котелът и торбата. Което имам
неделно утринно слово

КОТЕЛЪТ И ТОРБАТА. „КОЕТО ИМАМ“

22 декември 1935 г.,
5 ч сутринта.
(Ветровито и леко ръми.)
Нарядът:
„Добрата молитва“
91-ви псалом
„Отче наш“
„Молитвата на Царството“
Ще прочета 3-та глава от Деянията на апостолите.
„В начало бе Словото“
Трябва да се започне с елементарните работи в живота. Аз употребявам думата „елемент“, която трябва да се обясни. Казвам: елементарни работи. Един ще разбере едно, а друг ще разбере друго. Елементарна работа, но какво съдържа, е непонятно. Казваш: „елементарна работа“ и вървиш. Първичното, малкото, но същевременно много важна работа. Например елементарна работа, една маловажна работа: една малка игличка имате, но тази, малката игличка в дадения случай може да свърши работа. Ако се е разшила дрехата или се е скъсала, тази, малката игличка ще свърши работата. Може да имате един гвоздей, някой скъпоценен камък, пръстен с диамант – скъпоценен, но [с него] не може да зашиете дрехата. А иглата, която няма никаква цена, свършва тази работа.

Сега, този начин на разсъждение прави хората много лениви. Този начин за правене на работите... Например един обяснява как са станали хората богати. Богатството изисква труд, труд, труд! Истинското богатство се добива с голям труд. И онзи, който го е добил без труд, то не е богатство. После, някой знае. Но знанието се добива с труд, труд, труд! Туй знание си добил, ще четеш някои книги, че ще запомниш: този казал нещо, онзи казал нещо – то не е знание. При сегашния живот, ние искаме всички да бъдат богати, без да работят. Искаме да бъдем много учени без много труд. Може би ще дойде един ден, то е далечното бъдеще, когато с много малко труд може да стане това.

Вземете, едно време речта, говоримата реч, е била само достояние за най-великите хора в света, за гениите. Светиите са знаели да говорят, а другите, от такъв калибър както сегашните хора, са гледали като риби. Като риби са мълчали. Рибите защо мълчат? Не им е дадено да говорят. А постепенно тази реч е минала и към по-талантливите, докато най-после тази реч е

слязла и до вас. Та сега, туй, което е било достояние само за великите, за светиите, е станало и отглас, и вие може да говорите.

Туй е само за изяснение, сега. Вземете в живота, някои хора са талантливи, но много малко хора са виртуози. Има малко първокласни музиканти. В Европа едва има около 10 души първокласни виртуози, хайде да ги туря 19 души, според първите звезди. Има 19 звезди от първа величина на небето. Ще дойде един ден, когато всичките хора ще бъдат такива виртуози по свиренето, както тия, големите виртуози. Но кога ще бъде? Много време ще мине. Постепенно, полека-лека ще дойде. Тази дарба ще се развие. Но сега някои от вас и 10, и 20 години да употребят, пак не могат да бъдат такива виртуози. Има нещо, което препятствува.

Някой път, като проповядват някому, казват: „Ти трябва да станеш свят човек." Свети бъдете. Но светостта е велика работа. Един ден светостта ще стане достояние на всички. Трябва да се стремите към светостта. Сега казват: това не е заради мене. Тя не е заради тебе, но ти проправяй пътя до светостта. И един ден ще дойде до тебе. Ако не дойде до тебе, ти в Небето не можеш да влезнеш.

Искаш да станеш професор. Мислиш ли, че може да станеш професор в някой университет? По сегашните закони, ако не си свършил университет, и даже трябва да си специализирал по предмета, който ще предаваш. Ако предаваш по езиците, филология, трябва да ги разбираш много добре. Не само един, много езици трябва да разбираш. Или ако предаваш по естествените науки, или по астрономия. Не е така лесна работата. Да гледаш нагоре, може да гледаш колкото искаш. И къде седи научната работа на астронома? Като погледне на небето с телескопа си, там има двойни звезди, има и тройни звезди, и по известни светлини и линии те определят как се движат, въртят около себе си тия звезди. Да ги познава човек, ей [за] това се изисква дълго време. Може би някои звезди са толкова далече, изисква 1000 години, докато дойде светлината до Земята. А той, малкото същество на Земята, определя с каква бързина се движи звездата, каква е големината ѝ, масата ѝ каква е. Ти ако погледнеш тази звезда там, нито масата ще определиш, нито движението ѝ. Погледнеш, казваш: „Звезда е това." Не стига това. Онзи астроном, неговият ум разбира работите. Ако вас ви турят на такава тръба на астронома, какви изчисления ще дадете? – „Ама какво виждате?" – „Една двойна звезда." – „Добре." – „Друго?" Нищо повече. И на такива малки парченца, такова малко съдържание се показва звездата.

И след това вие, който имате толкова малки знания и такива малки разбирания, някой път пък имате друго качество, че като сте се молили на

Господа, тъй, веднъж, дваж, три, четири пъти, че се докачате, казвате: „Не ме слуша Господ." Молиш се три пъти и се докачиш – „Не ме слуша Господ." Ей, че ти звездите горе може ли да ги знаеш как се въртят? Не можеш. Пътя на светлината не можеш да изчислиш, колко е далеч оттук Слънцето, не знаеш; как ги създаде Господ растенията и животните, не знаеш. А искаш ти, невежия човек, като си отвориш устата, трябва да те слуша Господ.

Аз гледам на хората колко им липсва смирение. Смирение им липсва на хората. Питат ме: „Каква е тази култура?" Вика ме веднъж в Сливен един лекар, казва: „Болен съм, искам ти да ме излекуваш." Казвам: „Ти защо не викаш твоите събратя лекари?" – „Страх ме е, ще ме изтровят." Рекох: „Аз никакви лекарства не давам." Казвам: „Ако те излекувам, ти ще искаш да знаеш как съм направил това, как е станало. Аз не мога да ти обяснявам на тебе как е станало. Ако те излекувам без лекарство, ще кажеш: „Как е станало това? Как може да бъде това?" – „Ние знаем, за всяка една болест си има лекарство, а тази работа и без лекарство? Но ти сега ми помогни, че после ще видим. Дай ми ти някои наставления, какво трябва да правя?" Е, хубаво.

Сега, аз оставям приказката. Сега вие се интересувате да знаете какво стана с лекаря. Нищо повече, оздравя лекарят. Е, как? Аз ще ви кажа как. Та някой път и животните правят чудеса. Излиза една свекърва със своите снахи из гората и скарват се, свекървата припада и казва: „Не се мърдам оттук, идете до селото и ще вземете файтон. Аз не мога да мърдам." По едно време гледат, из гората се показва една мечка. Снахите избягват, пък и болната свекърва – пфуу! И без файтон стана работата. Е, питам, как стана това? Мечката дойде и самото появяване на мечката – и свекървата оздравя. И по някой път ме питат: „Защо аз се страхувам?" Казвам: Ти си свекървата – за да оздравееш, трябва да дойде мечката.

Вече 2000 години, няма 2000 години как е дошъл Христос и спорят хората защо е дошъл в света. Всичко туй разискват за външната страна. А има някои, които са приели същественото и те са влезли в Царството Божие. Вече са станали Синове. А другите още разправят защо е дошъл Христос. Даже се спорят кои имат правото разбиране; а някои имат още нужда да се убеждават, че бил Син Божий. Това било, онова било.

Вие по някой път... Аз считам сегашните християни така. Ще ви приведа един пример, ама да не ви съблазни. Стоят две моми красиви, облечени хубаво, по на 19 години. Минава един княжески син, и той хубаво, спретнато облечен. И двете се влюбили в него и има спор коя е по-красива. Едната се оглежда в огледалото и другата се оглежда в огледалото. И най-

после казват: „Този княз трябва да се ожени за най-красивата.“ За едната казват: „Тя онази красота я няма, тази е красивата.“ Е, питам: Когато се жени човек, за красотата ли се жени? Може де се ожени за красотата, но след като се ожени, красотата, това е тапия. Ти носиш диплом, че си свършил по медицина или по правото, или естествените науки, астрономия или музика, какво ли не. Имаш отличен диплом, но турят те – не можеш да свириш. Едно обикновено парче не можеш да свириш. Като седиш, не можеш да разрешиш един въпрос. Питам: Какво те ползува твоят диплом в света?

Сега тия неща, върху тях като се говори, са много еднообразни в света. Понеже ние се намираме в една голяма материална нужда, искаме духовното да послужи за нашите материални нужди. И там се заражда едно състояние. Сега мнозина от вас се отегчавате. Проповядва ви се Евангелието, казвате: „Чухме вече веднъж, два пъти, три пъти да се проповядва.“ Знаете за Христа. „Че умрял Христос, и това го знаем. Че спасил света, и туй го знаем. Че трябва да държим учението Му, и него знаем. Трябва да ходим по закона на Любовта – и това го знаем.“ И сега, не зная: знание е ли е това? Та и аз мога да ви наредя, че съм слушал много виртуози, мога да ви разправям за тях как са се проявили. Но ако вие ми кажете: „Я ни посвири малко“... Казват за някой човек: „Чудо свири той! Лък има, ехе, като тегли лъка! Тегли човекът!“

Сега, аз не искам да омаловажавам тези неща. Хубави са, но трябва да има един идеал, да се постигне туй изкуство. Един ден всички трябва да станат наследници.

Та казвам: Има едно състояние в човека, трябва да си създадете едно състояние, дето вие сами да вярвате на думите. Вие се намирате още в една фаза, дето вие сами не вярвате на вашите думи. И вследствие на това, работите не стават. Онези, които не знаят кога ще се развали времето... Някои метеорологически знаят това – кога ще се развали времето. За това има хиляди начини. И растенията предсказват, и бобът предсказва, и дърветата, и листата, и бръмбарчетата, свините предсказват, воловете предсказват, жабите предсказват, птиците показват кога ще се развали времето. Рибите, някои паяци предсказват. После, паякът ще ти предскаже работата, за която отиваш, ще спечелиш ли или няма да спечелиш. Този паяк, без да се интересува за твоята работа, ще ти каже ще спечелиш ли или не. Той ти казва: „Хич недей отива, няма да спечелиш.“ И после пак си гледа работата. Казва ти: „Хич не отивай, няма да спечелиш.“

Сега вие искате да знаете как паякът казва това. Когато аз се приближавам

до собата и почне да ми гори, да ми припари, как ми казва собата това? Какъв е езикът? Най-първо ми е приятно, приятно и после, като ми нагорещи, аз си отивам. Казва: „Как ти каза паякът?“ Казвам: Как ти каза огънят, че гори? Пари, казваш. Говори ти огънят. И ти ставаш. Пари, казваш. На български език е „пари“. На другите езици как е? Ти чувстваш, че туй, което приемаш, е повече, отколкото може да изтърпиш. Пари – може да ти изгори ръката.

Тогава, да дойдем до другата страна. Казвам, че вие сами не вярвате на думите си. Вас ви заболи коремът. Казвам: Кажи на корема си да не те боли. „Ама не слуша.“ Аз, веднъж ме учуди една сестра: след като ме е слушала дълго време аз да свиря, тя огладняла. Огладняла тъй, че рекох: Има си хас. Защо е огладняла? Аз си го зная. След като съм свирил, казва: „След туй хубаво свирене трябва един хубав обяд.“ Аз свирех на себе си за друго, а пък тя огладняла. Аз свиря на себе си, понеже съм ял, да се смели моята храна, да ми поолекне малко от яденето, пък като ѝ свиря, в нея се зароди обратен процес; аз искам да си уталожа яденето, свиря да стане процесът на смилането. Казвам: Като си върша работата, стомахът, и той да си върши своята работа. А в нея става обратният процес, в нея се зарежда желание да яде. И това са противоположности. Музиката ѝ подействувала, върху нея. Щом гладът се появи... Гладът е едно желание. Някой път ти имаш желание да слушаш някой да свири някое парче.

Та сега, да дойдем до мисълта. Вие не вярвате, че мога да ви оздравя и търсите един лекар, да ви даде лекарство. Вие вярвате на лекаря, а не вярвате в себе си. После, Писанието казва: ако някой от вас е болен, тия, видните в обществото, напредналите братя, тия, дяконите и дяконици, напредналите братя и сестри... Защото, щом стане 50–60 години, тя вече е дяконица. И да не са я ръкоположили, тя е дяконица. И този брат, който е напреднал, и той е дякон. Какво значи „дякон“ на гръцки? Казва: Да се помолят и да го помажат с дървена масло, със зехтин да го помажат, и ще мине болката. Или, ако някой е болен, да се помолят за него.

Сега може да ви обяснявам научното изяснение – ни най-малко не ви довежда, че може да усили вярата ви. Може да ви обясня научно как става това, но ако искате да приложите научно един закон, не може да се приложи. И някой път, ако ти желаеш някой човек да го лекуваш, то ще стане точно това противното. Аз съм слушал, мнозина ми казват: „Той, този, ще оздравее.“

(Електричеството в салона и навсякъде загасна.) На какво се дължи това? Я отгадайте сега. (На вятъра. Много силен вятър имаше.)

Най-първо човек трябва да се научи да вярва на себе си. И трябва да видите докъде е достигнала вярата. В кого да вярвате. Например вие може да опитате вашата вяра. Някой път, ако не се случи каквото мислите, малка вяра имате. Направете опит доколко е силна вярата ви. Ако сами не можете, повикайте някои други да дойдат, двама, трима, четирима, и ще намерите един закон. Христос казва тъй: „Дето са двама или трима, събрани в Мое име, и Аз съм там.“ И аз зная, Христос и в Неговото време, Той лекуваше болести. Щом имаше някакви болести, Той ги лекуваше. Ако вие искате, може да бъдете излекувани.

Сега, законът. Всеки си има известни нужди в живота си. Вие сега уповавате, мислите най-първо баща ви да ви изпрати средства, майка ви да ви изпрати, чичо имате, но отникъде не идат тия средства. (Донесоха свещ и лампа на масата.) Нали имате чичовци в света. Всичките добри хора в света са все ваши чичовци и ваши роднини, и ваши братя. Христос казва: „Всеки, който изпълнява волята на Отца, Ми е брат и сестра.“ И всеки човек, който изпълнява Волята Божия, той е ваш брат, той може да ви помогне. И следователно вие сега трябва да търсите онези хора, които изпълняват Волята Божия. Във всеки случай все те ще ви помогнат. Онези хора, които не изпълняват Волята Божия, те не могат да ви помогнат. Хората, които не изпълняват Волята Божия, те служат само на себе си. Казват: „Нас не ни интересуват работите на другите хора, нас ни интересуват нашите собствени работи. И след като свършим нашите работи, ако ни остане време, може да се погрижим и за другите. А дотогава, докато не си уредим нашите работи, ние не искаме да уредим чуждите работи.“ Тоест, така седи въпросът.

И ако не разбираме, ще кажете: „Защо тия хора да не са добри, защо да не ни помагат?“ Защо, то е друг въпрос. Дотам са дошли. Когато срещнете едно дете от първо отделение, може да му дадете работа от първо отделение. Ако му дадете нещо от второ отделение, то казва: „Не зная, не съм свършил второ отделение.“ После казва: „Трето отделение не съм свършил“ и т.н. Сегашните хора са от разни стадии и разни степени на развитие имат. И в християнството има различни степени.

Аз засягам този въпрос, понеже той е въпрос на бъдещето, туй ни най-малко не го взимайте, че искам... Аз не поставям въпроса, че ние още не сме такива, каквито трябва да бъдем. Не. Само да се констатира, че не сме. Има в света един закон, по който трябва да вървим. Един плод трябва да узрее. Но за да узрее плодът, то си има време. Той не може в 24 часа да узрее, плодът. Може да се говори тъй, но в природата има един ред установен. Черешите, след като цъфнат и завържат, се изисква най-малко два месеца, много плодове изискват 3–4 месеци, за да узреят. Та казвам:

При сегашните условия, много неща, за да се постигнат, изисква се време. Един човек, за да узрее, най-първо трябва да е цъфнал. Мнозина аз съм срещал и ги намирам, че не са цъфнали. Те даже не са напъпили, а искат да имат плодове. Ти трябва да напъпиш, трябва да цъфнеш, трябва да завържеш, че след като минат няколко месеца, можеш да очакваш известен плод. Туй е редът на нещата. И после, ако човек е станал силен в малките работи. Има някои работи, които вие сте постигнали, но има други за постигане.

Сега вижте, в прочетената глава, този, който е боледувал, иска от Петра помощ. Той им казва: „Злато и сребро нямаме; но каквото имаме, може да дадем." И веднага той му казва: „В името на Господа Исуса Христа, стани!" И той става и започва да слави Бога. Но пояснението вие го знаете. Той, човек казва, че той трябва да има Духа Христов. И сега, някой път трябва да се дадат обяснения какво значи да имаш Духа. Вие нямате понятие за Духа. Някоя соба може да дава топлина, ако има въглища и са запалени тия въглища. Собата сама по себе си не може да дава топлина. Едно условие е тя. Ако турите въглища и ако се запалят, тогава собата дава топлина. И топлината минава и върху окръжаващите хора. Следователно, ако здравето минава върху вашата душа и може душата ви да го трансформира, тогава може да се прояви неговата сила. Вярата не е нищо друго освен... Вярата на човека мяза на една клечка кибритена, която трябва да запали този материал. И ако може да го запали, вие ще имате огън. Ако не може вашата вяра да го запали, да се разгори Словото във вас... Писанието казва така: „Не угасяйте Духа." Как ще го разберете? Разбира се буквално. Може ли Духът да се гаси? То значи: не препятствувай на ония условия, които Бог е поставил. Онзи закон, чрез който Духът се проявява, ако ти противодействуваш на Духа, тогава ти препятствуваш на Духа. Духът е в тебе и не може да работи. И ти ще се намериш в едно тежко положение.

Сега, по становището на православната църква, всички вие сте еретици. Те ви считат, че не сте от правоверните и даже мислят, че дали някои от вас ще се спасите. Ще ви кажат: ако не сте с тях, вие не сте в църквата. Това е тяхно разбиране. Те са прави, ако човек не върви по Божиите пътища, общият закон е. И тогава, където и да е... Те разбират, че православната църква е единствената. Туй е частично разбиране. Що е мохамеданството? И те мислят: който не приеме мохамеданството, не може да се спаси. Будистите приемат, че който не приеме тяхното, не може да се спаси. Всеки един народ каквато религия има, мисли, че ако хората не вървят по тяхната религия... Те мислят, че те са прави.

И ако православната вяра беше толкова права и силна, тогава как

допуснаха те болшевизма вътре в Русия? Едно учение с такива порядки дойде в Русия, [в] която минаваше за много набожен руският народ. Значи в Русия това имаше – една добра заложба, за да вървят в Бога, и там Христовото учение не се прилагаше. Е, защо? Може да ви обясня, но туй ни най-малко няма да ви ползува. Мога да ви обясня положението. Защо не се прилага учението? Защото не знаят хората. Вие, например, всички искате да имате благоволението на Бога. Каквото поискате вие от Него, да ви даде. Туй е желанието на всичките хора. Първото желание; а второто положение – че каквото Бог поиска от тях, те не правят. Там всички остават на особено мнение. И ако ви се каже, вие ще кажете тъй: „Аз още не съм готов, не съм узрял, нямам туй знание, не мога да го направя." Ще ви кажа: Прави сте да разсъждавате така, защото виждате, всеки един човек, който иска да работи, той трябва да има едно знание. И най-първо Бог, Който е всемъдър, Той не може да ви прати невежи някъде да работите. Писанието казва: „Когато дойдат времената за изпитание, не се безпокойте какво ще кажете." Казва: „Не сте вие, които говорите в дадения случай; Отец ваш, Който е във вас, Той ще ви научи." Ама ще ви научи онези, които напълно вярвате. Аз наричам: който беззаветно вярва, не суеверие, но човекът вярва, няма никакво противоречие в душата му. Да допуснем, мнозина от вас, които са бедни, които са болни, [на] които им липсват много неща, питам: вие очаквате много неща – кой ще ви ги даде? Мнозина са казвали: „Чакай да дойде Петдесятницата", както на апостолите, хора, готови хора, цяла една култура, еврейската култура. Но едва тия, малкото апостоли бяха готови, като дойде Духът, да Го възприемат и да работят. А Духът като слезна, слезна на целия град Ерусалим, но не целият град го възприеха. Само малцина го приеха. И когато Слънцето изгрява, хората мислят, а камъните само се нагорещяват. А земята разбира малко по-добре и подкарва някои растения да растат. А само човекът мисли, когато Слънцето изгрява. Значи той разбира езика на Слънцето.

Та казвам сега: Учението, което Христос е проповядвал, разно го разбират хората. Някои го разбират както камъните – само се нагорещяват, казват: „Идеен живот е това!" А малцина има, които могат да го приложат. Че, единственото приложение е да се направи една вътрешна връзка. Да се образува връзка между [нас и] Бога. И да се образува една правилна връзка, синовна връзка! Да имаш едно правилно синовно положение в душата си. Не да ме питаш: „Ти християнин ли си?" – то е външната страна. Една синовна връзка да имаш.

Вие сега ще възразите така: „Толкова години, та ние още християни не сме ли?" Когато един малък зародиш влезне в утробата на майка си, взема му 9 месеци, докато вземе формата на човек. Но човекът в тази форма не може да се прояви. И тази форма трябва да мине през 400 000 форми; всичко туй

детето трябва да го научи в 9 месеци. Детето в 9 месеци трябва да научи 400 000 форми, през които ще мине. И туй да го запомни. Ще даде изпит. И ако даде изпит, ражда се тогава. Ако не даде изпит, заминава за другия свят. И след като си издържи изпита, ражда се. След като се роди, държи друг изпит, за него няма да ви говоря. Пак държи изпит.

Сега, вие сте държали изпит, но сте го забравили. Какъв изпит сте държали тогава? Може ли някой от вас да си спомни? Забравили сте го съвсем. Нищо почти не е останало. И след като се родихте, кога се пробуди вашето съзнание, не знаете. Не зная, помните ли някои от вас след 2 или след 3 години, тъй да е ясно, да имате една ясна представа, след колко години у вас се пробуди съзнанието? Първата мисъл, която сте запомнили?

(Дадоха на Учителя един светилник на катедрата. Учителят приема светилника.) Какво казват българите: „Да се видим малко."

(6.05 ч)

Дотогава, докато нашето съзнание не се пробуди, докато не почнем да чувствуваме, че цялата природа е жива, че Бог е навсякъде. Туй съзнание трябва да дойде. Туй съзнание, което имате сега, то е обикновено съзнание. То е съзнание на добро и зло. А онова съзнание, за което Христос казва: да повярваш в Христа и да станеш Син Божий, туй съзнание трябва да проникне в тебе. Синовно съзнание. Дотогава, докато ти мислиш, че си грешник, това и онова, ти си в обикновеното съзнание на живота. Докато има нужда вас да ви помиряват хората, да ви утешават, ти си в обикновеното съзнание. Казваш, изгубваш си мира – ти имаш обикновено съзнание. „Ама не се разбираме" – обикновено съзнание. „Не зная, криво ми е" – обикновено съзнание. То като дойде, онова, Божественото, вътре в тебе, те го наричат свръхсъзнание или космическо съзнание; или някои го наричат спасение у човека, човек да се освободи от греховете си. Той няма какво да се примирява. Ти с Бога всеки ден няма да се примиряваш. Като се примириш веднъж и изпълняваш Волята на Баща си, няма да има никакво противоречие. Няма да мислиш за себе си. Като вършиш своите работи, ще мислиш, че твоите работи са и Божии работи. Понеже Бог ни е пратил на Земята да работиш за Него и после за себе си. А ние сме разбрали, че най-първо ще работим за себе си и после за Него. Там е всичката погрешка. В туй положение, което имаме, казваме: „Аз трябва да живея за себе си." Ти като живееш за себе си, ще имаш един живот като един лист, 6 месеци ще бъдеш горе, като дойде сланата, ще те опари и ти ще слезнеш долу. Аз гледам и Толстой, и той постоянно говореше за смъртта, казва: „Има смърт." Той човек веднъж трябва да умре, за да се освободи. Защото може да умреш. Човек трябва да умре и като умре

веднъж, няма какво да умира два пъти. Като дойдеш при хората, ще кажеш: „Ти трябва да умреш.“ Но аз отдавна умрях, аз съм сега от умрелите живи. Докато си от живите умрели, работите не вървят, ти трябва да умираш, а като си от умрелите живи, не трябва човек да умре. И казва: „Минахме от смъртта към живота.“ А не да минават от живота към смъртта.

Две положения има. Христос мина от живота към смъртта и после дойде обратният процес – от смъртта към живота. Сега аз имам предвид, да не би като ви говоря, да не би да изгубите туй, малкото, което имате. Дръжте едно нещо в ума си: не влагайте вашия капитал в банки, които фалират. Не уповавайте в онова, което се изменя в живота. Не уповавайте на променчивите работи. Намерете нещо в себе си, което е винаги постоянно, на което всякога може да разчитате. Защото ако ви кажа: на Земята като се говори за светии, не мислете, че светиите нямат изпитания. Имат, но те разбират закона. И вземат предпазителни мерки, те знаят какво ще дойде и знаят как да се справят. То е като един, който се качил на аероплан и си знае изкуството, знае как да манипулира, да слиза и да се качва знае. Ако на тебе ти дадат един аероплан, ти ще се намериш в чудо, а онзи знае.

Та, един християнин трябва да знае как да се оправи с ония сили, които са в него. По някой път вие се безпокоите с вашите материални сили, със сърцето си, не знаете какво да направите, предполагате си. С вашия ум не знаете как да се справите. Но умът развива светлина, а сърцето развива топлина. Няма да развивате повече светлина, отколкото ви трябва. И няма да развивате повече топлина, отколкото ви трябва. Защото някой път светлината може да бъде толкова силна, че вашите очи не могат да издържат и топлината може да бъде толкова голяма, че организмът не може да издържа. И човек в своите вярвания не трябва да се пресилва.

Сега, аз от вас не искам вие да бъдете светии; и аз от вас не искам и гении да бъдете; защото един ден ще бъдете светии. Сега за всекиго няма какво да ви предскажа. Един ден светийството ще бъде наследство на хората – да бъдат светии. Светиите ще държат отношението на сърцето, а гениите ще държат отношение към ума. Но казвам: Най-важното, най-същественото при сегашните условия, при сегашните отношения – трябва да имате една вяра, която да съответствува като онези, големите банкери, които имат връзки навсякъде из културния свят, с всичките банки. Че като дойде, той си извади чековата книжка, тури си името, каже човекът и стане. Само си тури подписа – в Америка ще идеш, в Германия да идеш, можеш в целия културен свят, навсякъде те приемат.

Та казвам: Трябва да имате ония вярвания, че като изпратите вашите

вярвания, да имате във вярата сила. И не може да имате вяра, ако нямате връзки – ако не изпратиш чековете. Че как Бог ще ни слуша? Мислиш, че ако ти се съмняваш в хората, Бог ще ни слуша? Мислиш ти, че като критикуваш братята си, че Бог ще ни слуша? Мислиш, че Бог ще ни слуша, ако ти не се молиш? Мислиш, че Бог ще ни слуша тогава? Не. И аз се чудя на хората, сегашните хора аз ги уподобявам, те са толкова тесни сегашните хора с чересла (черашлък) – като го туриш във водата, той потъне на дъното. Ти му проповядвай – той потъне. При тези разбирания, те са чересла, които потъват. Туй черясло потъва. Трябва да се направи на една тънка площ и да се накара черяслото да седи отгоре, над водата. Но трябва да му се даде по-голям обем над водата. И когато той дойде, няма воля и казва: „Е, Той Господ ще му помогне." Господ помага, и ние трябва да помогнем. Ако дойде при един добър учител по музика някой ученик и той му каже: „Иди си вкъщи, че Господ ще ти помогне да свириш"? Именно той, учителят, трябва да му даде основните принципи, как да свири: „Така ще държиш лъка, така ще държиш цигулката, така ще навиваш клечките, след туй ще идваш при мене един път в месеца, ще взимаш по един урок." Така Господ ще те научи. Но все трябва да вземеш един урок отнякъде.

Та сега, аз слушам, мнозина в Новото Учение казват: „Е, едно време какви бяхме?" „Едно време" – щом ти приказваш за своето минало, ти не можеш да използуваш своето бъдеще. Говорете за настоящето. „Едно време колко богати хора сме били, баща ми милиони имаше, изгубихме, сиромашия дойде." А друг казва: „Едно време сиромаси бяхме, а сега забогатяхме." Кой е по-прав? Който казва, че осиромаша, или който казва: „Едно време сиромаси бяхме, а сега станахме богати"? Кое е по-добре?

Третото положение: бедният да се впрегне да работи, да придобие богатство, а богатият да почне да влага богатството си, да не държи това богатство. Да кажем, вие имате богатство. Всички трябва да се научите да мислите. Сега, в какво седи правата мисъл? Защото методите за правата мисъл постоянно се менят. Ти една права мисъл не можеш към всички хора еднакво да я приложиш. И даже тъй, като ви говоря, вие всички не може да разберете. Защо? Понеже сърцето ви не е еднакво развито. И умовете ви на вас всички не са еднакво развити. Тъй щото, даже по някой път и при най-доброто желание, като искаме да разберем, нещата остават неразбрани. И някой път хората не могат да ни представят един предмет. За да видиш един предмет, надалеч трябва да го поставиш, на една обстановка, та очите ти да го схванат. Ако е много далеч, предметът не е ясен. Ако е близо, пак е неясен. Някой път, като дете, в младини, когато очите ви са силни, имате едно положение. Като дойде в старост, трябва по-близо да турите предмета, ъгълът на зрението се е изменил, отслабнал е.

Казва: „Едно време четох, а сега не мога да чета.“ А правило е: до старост, до 120 години, ти да можеш да четеш без никакви очила.

Сега, както виждате, някой път аз през лупа чета. Когато искам, и без лупа чета. Пък когато искам, и с лупа чета. Аз забелязвам, че когато влезна между хора, които имат слабо зрение, и аз получавам слабо зрение. Трябва да се тури мисълта. То е навик. Тъй. Ти вярваш и почваш да си внушаваш, че не можеш да виждаш.

Мене ми разправяше един господин: „Чудна работа – казва, – ставам една сутрин и хващам книгата, и си чета много хубаво. Пък 10 години вече си нося очилата. По едно време ми дойде на ума: чакай да си снема очилата и да ги очистя.“ Изважда очилата – няма ги очилата. „Пък друг път – казва, – ако не си туря очилата, не мога да чета. А щом посегнах да ги извадя и ги няма, не мога вече да чета.“ Право мисли той, че е без очила. Тури ли си очила...

Та, най-първо се освободете от една ненужна мисъл вътре. Ти казваш: „Очила ми трябват.“ Най-после ще идеш при един лекар, той ти казва: „Трябва да си туриш очила, отслабнали очите.“ И тогава – по навик. Защото законът работи в природата. Така ти казваш: „Отслабна вярата ми.“ И идеш при някой и той ти каже: „Едно време и аз много вярвах, като Вас, но моята вяра отслабна“ – ще си туриш очилата. Никакви очила! Казвате: „Изгубих очилата си – отслабна наполовина вярата ми, не мога да чета.“ Сега, аз не съм и против очилата, ни най-малко. Само гледайте да не си изгубите очилата. Щом изгубите очилата, не може да четете тогава.

Сега, нека се повърнем към чистата мисъл. Представете си сега, туй, за което ви говоря, един предмет, който разбирате. Някой път в музиката, след като си изучил музиката много добре, знаеш да четеш нотите много добре, можеш да свириш, като вземеш едно упражнение 2–3 пъти, не се нуждаеш повече. Изпълнение трябва. Туй е мъчно. Един виртуоз, след като може да чете хубаво нотите, иде изпълнението. Да знаеш да дадеш израз на онова, което свириш. Че има работа. Но да го свириш хубаво, правилно, не тъй, като че вървиш по равнище, а да дадеш живот. Някъде тихо ще направиш, [някъде –] по-драматично, да накараш публиката да мисли; някъде трябва да свириш с бемоли, ще дадеш тихо. Че този, страждующият, влиза вкъщи, че сърцето му е развълнувано. Натрупани са знаци на понижение, а някъде ще има повишение – някъде в една пиеса има тия смени. Някъде започва да се подобрява неговото положение. Някой се влюбил, някой дошъл до отчаяние, буботи в него. Искаш да дадеш израз на музиката, че станала промяна. Че той си предвещава, дойде едно благородно чувство – как ще представи това? В ръката има едно

леко помръдване. На ръката ще дадеш друго направление. После, ако мисли, той трябва да тури това в тона си. То е вече изкуство на великите артисти. Майстори на лъка. И каквото мисли, това да вложи през тоновете си.

Та казвам: Сега, вие, след като сте се научили как да живеете, предполагаме, че вие сте вече виртуози. Сега ви трябва изпълнение. Изпълнение ви липсва. Казвам: Изпълнение няма. Всички четете, свирите, всеки може да слуша, но изпълнение нямаш. Туй, което те го наричат вдъхновение, то е изпълнение. А изпълнението, щом човек свири, той е сам доволен! Щом свириш и не си доволен, някой път извинение нямаш.

Та казвам сега: Новото в какво седи? Новото Учение в какво седи? Вас ви трябва изпълнение. А изпълнението седи в много дребни работи. Ако вземеш един цигулар, аз гледам: цигулари има, те не знаят да свирят. Той си тегли лъка, казва: „Много хубав лък е." Този цигулар, който свири с целия лък, той не е цигулар, той не е музикант. На всяка една част на лъка трябва да свириш; като го разделиш този лък на 10 части, всяка една част си има специфичен метод. Това са работи, които вас не ви интересуват. И в пианото е така. Във всички инструменти. И в писането донякъде е същото нещо. В писането, ако не знаете къде да турите местоименията, къде – глаголите, ако вие пишете по обикновения начин, вие ще бъдете един обикновен писец. Но изпълнение трябва. След като се научиш да пишеш по всичките правила, които граматиката изисква, ти ще дойдеш да пишеш тъй, както видните списатели пишат. А има, които обикновено пишат. А [хубостта на] Библията и хубостта на Евангелието седи в това, че е писано по особен начин, вдъхновение има там, такава музика има, поезия! Такива образци. Вземете за Бога, Който е турен там, за Иова – ти не можеш да туриш нищо, нито да приложиш, нито да отнемеш нещо. Писаното е в най-ясния смисъл.

Та казвам сега: Ти се молиш на Бога, но как ще си туриш думите, Той да те послуша? Да те слуша Господ, как ще си туриш думите? Молиш се по един начин – не те слуша Господ, молиш се по друг начин, по трети, десети начин – не те слуша. Какво трябва да правиш?

Има един разказ за един старовременен светия, който седял 20 години и усещал по някой път, че Господ не го слуша. Не го слуша, така. Та, един ден идва един при него, казва му: „Господ не те слуша тебе, защото ти, едно време, преди да беше светия, задигна един котел на една вдовица. И този котел ти не го върна и затова не те слуша Господ." На него му дойде на ум това. „И като намериш котела и го върнеш на вдовицата, всичко ще ти тръгне наред." Много котли има, които вие сте забравили някъде.

Някой път вие искате да ви върви напред, без да сте върнали котела. Не върви.

Тогава, ще ви приведа друг един пример. По някой път и религиозните хора обичат да крадат. И крадат на общо основание. Мания е в тях това. Това [е] в Америка един пример: Един банкерин си броил парите, че забравил на прозореца си на първия етаж една торба със злато. Минава един набожен, който таман се връщал от молитвено събрание, след като вижда торбата, задига я. И си казва: „Господ е промислил заради мене“, задига я и я турга под палтото си. Отива вкъщи, турга торбата, но рече да се моли – торбата дойде между него и Господа. Той пак турга торбата, рече да се моли, пак торбата излезе. Че две цели седмици торбата седи. Задига я той, торбата, отива при банкерина, казва: „Слушай, тази твоя торба ми затвори пътя, не мога да се моля, Господ не може да ме слуша, вземи си парите. Аз ги взех, мислех, че мога да направя нещо, но съвсем се развали работата. Ще ме извиниш. На мен не са потребност парите, на тебе са потребни те. Спънах моята вяра. Затова ти я давам.“

Ти ще върнеш торбата, нищо повече! Ако не я върнеш, Господ не те слуша. Ти парите може да ги харчиш, всичко можеш да правиш с тия пари, но дойдеш до Господа... Ако не ви слуша Господ, има някоя торба. Ако не ви слуша Господ, има някой котел невърнат. Има някоя простъпка, която седи. Бог е съвършен – каквато и да е малка постъпка, лоша постъпка, и ако не поправиш тази погрешка, ти можеш в много отношения да прогресираш, но има нещо, в което ще куцаш.

Та казвам: Има неща, които никой не знае, а Бог ги вижда. Аз говоря за неща, които са тайни. Има неща не които хората казват, но има нещо, което скриваш. Не ти върви, нещо те спира – очисти всичките препятствия в живота си, които срещаш като препятствие между Бога и тебе [в] душата ти. Трябва да очистиш всичко от душата си. Тогава, каквото пожелаеш, Бог ще те слуша.

Та казвам: Вие, изгревчани, много торби имате – да ги върнете; много котли имате – да ги намерите. Аз виждам котлите. Но не мога да ви помогна. Моите котли отдавна ги върнах. И моите торби аз отдавна ги върнах. И сега остава вашият ред, вие да си върнете торбите и да си върнете котлите. Няма нищо. [Не] искам сега да съжалявате, тогава котелът ви е бил потребен, тогава парите ви са били потребни, но сега нямате нужда от тия торби и от този котел нямате нужда. Те са неща временни в интелигентния ваш живот, то е за ваш бъдещ прогрес. Те са малки работи. Една торба какво струва? Най-първо престъпление няма. Но в какво седи престъплението? Престъплението седи в това, че ти

вярваш в торбата. Там е всичкото престъпление. Престъплението не е, че си взел парите, а че вярваш, турил си вярата в туй, в което не трябва. В парите няма никаква вяра. Какво ще ти помогне торбата? А ти като имаш парите, вярваш в тях – там е заблуждението. В Бога ще вярваш. Вярата си ще вложите там. И тогава оставете вашите пари банкерите да ги пазят. А ти отивай при Бога и без торба. Върнете котлите на вдовиците, да си гледат работата. А идете при Господа без котли.

Мисля, че сега мисълта ми е малко ясна. Не мислете сега, че аз имам някого специфично предвид. Не, аз имам всички хора предвид, погрешките на всички хора. Всичките хора страдат от една и съща погрешка. Тя е тази, от която Ева е страдала. И всички страдат. Ева вярваше, че като яде от ябълката, всичко ще придобие. Тя повярва в лъжливите думи на змията, че като яде от ябълката, всичко ще придобие. Не е храната там. Някой казва: да яде, че да се оправи. Ти ще вярваш в Бога, Който дава храната отвътре. Не е от външната храна. Всички знаем, че който се храни по този начин, както сега, какъв ще бъде краят. Един ден ще платим. Да оставим сега това. Искам да остане във вас мисълта, ценната мисъл. Но тия са наследствените черти, от които трябва да се освободите. (Светлината дойде, електричеството – 6.30, всички се размърдаха, засмяха.)

Сега, при кои думи угасна електричеството? Сега, при една дума угасна. В моя ум дойде една мисъл, която затвори електричеството. В ума дойде една мисъл, която всякога, зная, угасва електричеството. Понеже дойде обратната мисъл сега, светлината пак дойде. По същия начин, ти, като мислиш, ти сам ще си затвориш светлината между Бога и себе си. Със своята мисъл ти затваряш и като измениш туй положение, веднага пак потича светлината. Не поставяй никакво препятствие между Бога и себе си. „Сега – казваш ти – аз искам да изпълня Волята Божия." Но казваш: „Дрехи нямам, обуща нямам." Не ги тургай тия работи, те са спънка. „Туй нямам" – не мислиш право. Бог ти е дал туй, което имаш, то е достатъчно. Повече от това не ти трябва. Тази глава, която имаш сега, тя ти е достатъчна. Колкото и да е голяма, тя е достатъчна. Не искаш да имаш по-голяма глава. Ако ти малката глава не можеш да подкрепиш, как ще подкрепиш голямата глава? Защото, ако много пари вземеш назаем, после и лихвите ще плащаш, много ще плащаш. Ако малко вземеш, и малко ще плащаш. Съответствие има. Комуто много се дава, и много се иска.

Та казвам: Понеже вие вече знаете много хубаво да свирите, аз мисля, всички имате доброто желание вътре и няма никой от вас, който да не е добър. Даже и аз, ако направя една погрешка, веднага ще ме коригирате. Ще кажете: „Така не се прави." Я вижте, в музиката има диригенти – като направи някой една погрешка, веднага го коригират. И диригентът

коригира, но и свирците, като направи диригентът погрешка, казват: „Хей!“ Веднага всичките се обадят.

Та, скрито-покрито няма. Никаква погрешка не трябва да се прави. И щом се направи погрешка, трябва да се коригира. Не е въпрос защо си я направил. Погрешката съществува. Аз правя разлика, казвам: не искам да ти говоря за твоите грехове, не ти говоря за твоите погрешки. Но ти казвам: Иди поправи погрешките си. „Ама – казва – аз не съм виноват.“ Остави вината, аз не говоря за твоята вина. Иди поправи погрешките си. Пишеш писмо, не си турил запетайката, изял си някои букви или не си ги турил на мястото им. Счупи се кракът ти, то не е твоя работа, друг ще дойде да ти помага. Ако е за греховете, то е на Господа тази работа. Щом си направил един грях, то е сложна работа. Той, Господ, прати някой от Небето, да ти направи крака. Ще ти даде наставления, ще мине. Ти не си господар. Но на погрешките, аз говоря за погрешките, те са достояние на всичките виртуози, правят погрешки. И аз като гледам, онези, които не разбират, правят погрешки. Той в изпълнението прави погрешки. Те нотите хубаво четат, но изпълнение не дават. Той не може да представи нещата живи, няма израз. В един художник… Всеки рисува, но в какво седи хубавото изкуство? Да дадеш въздух, дълбочина или да представиш една картина, като рисуваш. Навсякъде ходиш. Някъде той гледа на лицето всяко мускулче, основните неща. То е добрият художник. Пък като направиш една картина, която само от едно място се вижда, ти не минаваш за виден художник.

Та казвам: Изкуството при този живот, необходимите неща на света, които ни трябват. Светията не трябва да го знаят хората, че е светия. И гения не трябва да го знаят хората, че е гений. То е хубавото. Щом ти мислиш, че си светия, ти ще мязаш – аз имам една голяма лампа, вечерно време като я запаля, че не смея да отворя прозорците. Защото вечерно време като я запаля, всичките малки мушички се навъртат, набъкат се, през най-малката дупка някоя пеперудка влезне. Казва: „Искам да влезна.“ – Защо? – „Искам да зная какво правиш в стаята си.“ Казвам: Още сте много малки, какво ще разберете? И да ме гледате, онова, което аз върша, вие не може да разберете. Казва сега някоя пеперуда, аз чета Библията, тя обикаля около лампата, кацне на главата ми, казва: „Ти какво мислиш?“ Казвам: Чета тук. – „Е, какво е туй четене?“ – Е, тази, Свещената Книга. – „Е, какво е тази Свещена Книга?“ – Какво ще ти разправям? Да си идеш вънка! Нищо не разбираш. – „Аз се интересувам, мен ме интересува, аз уча.“ – Нямам време за вас, пеперудите. Аз утре ще ви дойда на гости, като изгрее Слънцето. Вечерно време пеперудата не може да разбере, денем трябва да се учи. Нищо повече. Когато е денем, разбира тя. И трябва нейното съзнание да дойде до един уровен.

Помнете едно, което аз имам предвид: С вашето минало аз не се занимавам. Хубостта на живота не седи в миналото. То е в настоящето, което Бог е турил. И Христос дойде, Великото, тоест дойде [не] да заличи миналото, а да отвори пътя на доброто. Но във времето на Христа царуваше омраза в света, неволите. Щом дойде Христос, дойде избавлението. Христос отвори вратата на Любовта. И отвори вратата на разкаяние, да могат да влезнат хората, да се развиват. А сега омразата се развиваше. И сега има хора, които живеят в омразата, които се убиват, одумват. Казвам: Престанете да хлопате на ония врата на миналото. Вие питате: „Кой е прав?“ Тя е врата на миналото. „Кой е правоверен?“ То е врата на миналото.

Вратата на бъдещето, то е Любовта, то е Вярата. Не се сравнявайте: ти ли имаш по-голяма вяра. Какво ще се сравнявам аз дали имам вяра? Може да направя един опит. Всеки може да направи един опит, колко е голяма вярата му. Няма нужда да ми казват хората: „Ама ти много вяра имаш.“ Че отде знаят колко ми е вярата на мене? Вярата е нещо невидимо. Тъй, като дойде Вярата, трябва да има една вътрешна връзка на Любовта. Вярата, Любовта дава една хубава, благородна осанка, една светлина на лицето, бистри очи, един поглед хубав, мек, безкористие, доброжелателство, абсолютна вяра. Човек е снизходителен, прощава, щедър е, занят с велики работи. От сутрин до вечер той мисли това, което Господ мисли. Не го занимават дребни работи. Мисли, което Господ е направил. Някой беден човек дойде, ще му се оплаква; той му казва: „Много хубаво, много добре, че ти си осиромашал. Ако не беше осиромашал, ти нямаше да дойдеш до мене. Благодари на Бога, че те направи сиромах, да дойдеш при мене. Аз имам едно задължение към тебе.“ Така е с този, бедния, който иде. Идва един болен при мен. Казвам: Тази болест е за добро. Всяка болест е за добро. – „Как за добро? Колко пострадах!“ – Ако не беше пострадал, при мене нямаше да дойдеш. Аз се радвам, че дойде при мене, да се уредят работите. – „Ама знаеш ли колко ми изпати главата?“ – Аз се радвам, че ти изпати главата. Твоята глава изпати, а в моята дойде светлина. И сега, което спечелим, аз го разделям братски: половината от твоите загуби аз ги вземам и половината от моите печалби аз ти ги давам.

Това е Божественото! Това е Новото Учение. Ти казваш: „Всеки да си носи своя товар.“ Според старото учение е така. Според закона е така. Тъй е, но то е старото учение.

„Сребро и злато аз нямам, но което имам, това ти давам.“ (3 гл. Деянията на апостолите, 6 ст.) И на вас аз ви казвам… Да преведа моя език, моите

думи: да ви направя богати, това злато нямам, но ви казвам, в името на този Бог на Любовта, Който е пратил Своя Син на Земята, за да спаси света, ви казвам: да станат сърцата ви и умовете ви, че да следват Божията Любов! Тази е Вярата и Надеждата, която възкресява хората. И в Неговото Име да станете сега и да вървите напред! И да уреждате работите.

Тогава ще ви прочета от „Царският Път на душата“ (Беседи от Учителя, държани при 7-те Рилски езера през лятото 1935 г.) страница 4. Защото числото 4 е щастливо. (Учителят чете

„Съблюдавай следните 4 неща в живота си:

Пази свободата на душата си, силата на духа си, светлите мисли на ума си и добрите чувства на сърцето си.“

„Помнете, Царският път на душата е добрата мисъл на духа.“ Мисълта е всичко.

(Учителят прочита страницата до долу и на другата страница няколко изречения още.)

„Помни и не забравяй:

Ти не си пратен на Земята да глождиш изоставените кости на своите предци.“ Не си пратен да се занимаваш с миналото.

„Всяка разумна душа има своето определено място в света.

Бъди благодарен на това, което ти е дадено!

Изплитай своето благоденствие тъй, както паякът изплита своята мрежа.“

Божият Дух носи всичките блага на живота.

7.10 ч сутринта

(Вън имаше поледица и студен вятър. Всички на упражнения. (Учителят без палто.) Чевръсто и стегнато си направихме упражненията.)

14-о неделно утринно слово,
държано от Учителя

на 22.XII.1935 г., 5 ч сутринта,
София – Изгрев

1935_12_22 Да имат живот
неделна беседа

ДА ИМАТ ЖИВОТ

„Аз дойдох, за да имат живот и да го имат преизобилно.“
Отче наш.
„Ще се развеселя“.
Сега ще прочета няколко стиха от шеста глава на Иоана от 10 стих нататък. Ще пристъпя към най-същественото; това което интересува хората, е най-същественото.
Стихът, върху който ще говоря сега, се намира в десета глава от Евангелието на Иоана, 10 стих.
„Да имат живот“. В живота има главно две противоречия. Животът може да се прояви при приятни и при неприятни условия. В органическо отношение приятният живот се обуславя в това, човек първо да има добре............... после трябва да има добре организиран стомах и като съединителна нишка между тях, той трябва да има добре организирани дробове. Дробовете са двата полюса на живота. Те свързват главата със стомаха. Между мозъка и стомаха има известно отношение. Като знаете това, ще имате една диагноза, с която ще проверявате състоянията си. Когато разстройството на човека е в главата, то винаги ще се придружава с болки в стомаха, в корема. Когато разстройството е в стомаха, то винаги ще се придружава от главоболие. Тъй щото, когато искате да изцерите стомаха си, ще изправите състоянието на мозъка си. Когато искате да изцерите главоболието си, ще изправите състоянието на стомаха си. Така са свързани стомахът и главата със своите функции, че състоянието на един уд е в зависимост от състоянието на другия.

Сега аз няма да се спирам в подробности върху тези неща, но казвам: Който иска да чете нещо повече по физиологията на човешкия организъм, може да чете, колкото книги иска – много нещо е писано по тези въпроси. Съвременната наука познава много неща върху физиологията на мозъка и на стомаха. Мозъкът представя физическата къща, в която човек живее. Чудно е, че този човек, който външно е толкова претенциозен, който иска да има голяма къща, цел палат, в който да живее, се задоволява с една толкова малка къщичка, каквато е неговият мозък. Този човек се задоволява да живее в една къщичка на дължина около 19–20–24 най-много до 22 см в дължина и около 14, най-много до 17 см в широчина. Тази негова къщичка има само два прозореца, от които той е напълно доволен. Значи, външно не е доволен, а вътрешно е доволен от къщичката си. Питам, къде е човекът? Защо външно човек не е доволен от къщичката си? Понеже той има автомобили, говеда, които трябва да се приберат някъде. Вътрешно,

обаче, той е доволен от една малка къщичка, дълга около 19 см и широка около 15 см, в нея той има място само за едно легло. При това положение той счита, че му е достатъчно.

Сега искат да разрешат щастието външно. Какво нещо е щастието в света. Човек трябва да бъде щастлив. Кога ще бъде щастлив? Когато има една отлична глава, един отличен ум, един отличен стомах и едни отлични дробове. Като пипнете тези удове да бъдат здрави. Под думата здрави аз разбирам да не са отвлечени, т. е. да не се движат. Като минеш един ден покрай тях, да не са на мястото си. Казвате: Отвлечена работа! На български казват: отвлечена идея. Коя идея е отвлечена? Отвлечена идея е тази, която се движи. Кои са отвлечените идеи? – Които се движат. По-добре е да намерите една идея, която се е спряла някъде, отколкото такава, която постоянно се движи. Астрономията е наука, която се занимава с отвлечени работи. Четете в някои астрономии се разправя за Меркурий, в други за слънцето, за разните звезди, за млечния път и т. н. Други пък разправят за съществуванието на някакви особени вселени. Четете, че някой астроном открил еди-каква си нова звезда. Това било преди еди-колко си милиона години, а днес тази звезда няма вече. Това са отвлечени работи. Понякога и вашите идеи се движат, вследствие на което вие съвсем забърквате живота си. Сегашните астрономи си разделили небето на малки квадратчета, които се разделят помежду си точно, и всеки един от астрономите, английски, руски, френски, германски взимат по едно или няколко от тия квадратчета и специално се занимават с него.

Сега, като се влоши някому животът, казват, че този човек забъркал живота си. Казват след това, че всичко в живота е лъжа. Защо всичко е лъжа? Защото нещата не са на мястото си. Това са отвлечени работи. Истината седи в това да намериш едно тяло, един предмет на това място, на което Господ го е поставил първоначално още. Щом не можете да го намерите на мястото му, това е отвлечена работа. Казвате, че отвлечените работи са временни наши субективни схващания. Конкретният свет е съставен от конкретни неща. Конкретните неща представят обективния свет. Тези неща, които виждаме отвън, са предметни, които не виждаме отвън, са субективни, вътрешни. Всичко е в спор с нашите схващания. Ние не можем да съгласим духовния, Божествения свет с външното, което ние знаем. Ний имаме особена идея за живота. Всеки е дошъл на земята и иска да живее тъй, както никой не може да живее. Ако един заяк дойде на земята и си постави програма на своя живот, да служи на Господа, ще бъде верен на убежденията си и няма да се мърда от мястото си. Че ще бъде щастлив с жена си и с децата си. Мислите ли, че това ще бъде така? Достатъчно е да чуе най-малкия шум в гората и да удари на краката си и да бяга. Мислите ли, че заякът може да бъде щастлив? Ще кажете: Защо

Господ даде такъв живот на заяка? Защо го направи такъв? Бог искал да даде много по-добър живот на заяка от този, който сега има, но се случило, че заякът в това време се влюбил в една мома, която му предложила и следното условие: Тя ще го вземе, само ако той излезе най-големият беглец в света. Първоначално името му не било заяк, той отпосле се нарекъл така. Тогава Господ искал да му даде една добра служба, но заякът не разбрал това и си останал и до днес в това положение, в което го виждаме. Той постъпил, както един българин след освобождението се върнал от Америка, свършил някакви науки и се явил при Батенберг за служба. Като го видел, че е учен човек, свършил в Америка, Батенберг намисли да го направи министър-председател в България. Князът го запитал, какво искате да ви услужа. – Искам да ме назначите за директор на някоя гимназия. – С това се занимава министър-председателят, казал князът, идете при него, той ще ви назначи, каквото искате. Този българин бил родом от Свищов. Докато Батенберг го готвел за министър-председател, той се задоволи само с едно директорско място. Често и вие искате да станете директори. Кой ви е крив тогава? Господ не се занимава с тези служби, това не е работа на Бога, това е работа на министър-председателя. Ако министърът ще ви назначи за директор в някоя гимназия, Бог не е виновен за това. Господ иска да ви назначи на висока служба, а вие искате да станете директори, да живеете добре и спокойно на земята. Господ казва: Ще отидете при министра-председателя, той ще ви назначи на служба.

Сега ще знаете, че всичките ви служби на земята са все от министра-председателя, не са от Господа. Затова няма какво да се сърдите на него. Въпросът е предрешен. Но сега да се върнем към въпроса за здравословния живот. Човек трябва да има в ума си нормални мисли. Нормални мисли са тези, които дават живот, които дават стабилност на човека. Мисълта на човека не трябва да се колебае. Човек не трябва да се колебае в своите разбирания. Например някой казва за някого: Аз мисля, че този човек бил ангел, а той бил цял дявол. – Питам, какво знание е това, да не можете да различите един вълк от едно агне? Вълкът и овцата не са едно и също нещо. Ако вие предадете качествата на вълка върху овцата и качествата на овцата върху вълка, где ви е тогава знанието? Вие трябва да изучавате вълка такъв, какъвто си е и овцата трябва да я познавате каквато си е. Главата на вълка е съвсем другояче построена от тази на овцата. Вълкът има нокти, а овцата няма никакви нокти. Тя е двукопитно животно, с разрязани копита. После кътните ѝ зъби са добре развити. Овцата се занимава със съвсем други работи в сравнение с вълка: Тя се занимава с вълнарство, с млекарство, други индустрии не я интересуват. Вий пили ли сте мляко от вълчица? Казвате, че сте мислили, че някой е ангел. Че какъв образ имате за ангел? Ангелът ни най-малко няма мустаци. Какви са космите на

ангела? Ако един ангел слезе на земята, какви ще бъдат неговите коси: Руси, черни или червени? Какви ще бъдат очите, устата, носа, брадата му? Вие трябва да разбирате от геометрия, да можете точно да измерите ъгъла на неговата интелигентност. В кавказката раса Камперовият ъгъл е 85 градуса. Още 5 градуса трябват, за да дойде до 90 градуса. Колкото този ъгъл повече се намалява, толкова интелегентността се намалява. Това се забелязва в животните, у които двете челюсти се издават навън. В нисшите животни например, в маймуните, този ъгъл е около 60–65 градуса.

Това са научни данни, които трябва да се познават. Добрият човек е построен по един начин, престъпният, анормалният е построен по съвсем друг начин. Значи, в природата има един път, по който хората са създадени. Всички животни са създадени по специфичен за тях начин. Като се изучават всичките раси, ще видите, че от първата до сегашната раса има една голяма разлика. Всички се отличават една от друга по строежа си. Засега най-правилна форма на тялото на лицето има бялата раса. Новата раса, която ще дойде в бъдеще, ще има още по-правилна форма. Казвам: Нещата в природата са строго определени. Това значи, че живата природа е разумна сама по себе си. Следователно, всичко онова, което тя е създала и определила, е напълно разумно. Понякога ние внасяме криви тълкувания на нещата, вследствие на което изопачаваме формите. Оттам ние изопачаваме и резултатите, които могат да се явят. Например, понеже при сегашните условия на живот хората са изложени на големи страдания, явява се голяма опасност да не се изопачат техните форми от тия страдания. Понякога големите борби и страдания изопачават външните форми на човека, и той приема такива форми, каквито не желае. Следователно, трябва да се настоява, човек трябва да използува всички средства, които природата му е дала, за да живее разумно. Под разумен живот разбираме онези условия, които самата природа е установила. Щом се спазват тия условия, животът е разумен. Засега има два възгледа, които преобладават, единият възглед поддържа, че животът е само на земята. Докато е на земята, човек ще живее известно време и после ще изчезне. Не, животът не изчезва, нито човек изчезва. Той живее първо като зародиш, после като плод, който като узрее, пада на земята, но от него остава семката, за бъдещ живот. Следователно, зреенето на плода не е в света. Това е една форма само. Пъпката трябва да се разцъвти, от цвета трябва да се яви плодът, плодът трябва да даде семка, от семката отново трябва да се роди това растение, което първоначално е живяло. Значи, семката трябва да се посади в земята и отново да поникне. Съвременните учени хора са дошли до положението да вярват, че нищо в света не се губи. Някой казва, че човек ще умре, и ще изчезне. Обаче, ученият знае, че нищо в света не се губи. Това, което е, то ще си остане. Материята не се губи, силите не се губят. Изменят се само функциите на

нещата. Един разумен човек ще живее по един начин, а един неразумен ще живее по друг начин. Единият ще бъде щастлив, а другият ще бъде нещастен. Това се дължи на разбиранията. Ако се качите на един луд кон, той ще ви носи до едно място и после ще ви хвърли и ще ви осакати. Кой е виновен за това? Вие трябвало да знаете на какъв кон се качвате. Ако някой съгради един мост от греди, направени от житни сламки, колко ще издържи този мост? Този мост трябва да бъде направен или от дъбове или от железни греди. Религиозните хора казват: Е, каквото Господ е направил. – Не е така. Господ е направил така, че в живота си вие трябва да поставите за основа най-хубавите, най-чистите, най-здравите си мисли. Така трябва да бъде без никакво изключение. Така трябва да вярвате. Преди няколко дена дохожда при мене един господин и ми казва: Можеш ли да ми гледаш на календар? – Аз не зная да гледам на календар, но зная, че има такива календари, с които се врачува. Какво мога да врачувам на един човек. Как мога да му кажа нещо? Представете си, че дойде при мене един, който е учил азбуката на даден език и започне да пише нещо. Същевременно и аз зная азбуката. Ще следя как се движи ръката му. По движението на неговата ръка аз мога да кажа какво е написал той. Който не знае азбуката и не може да пише, нищо не може да каже. Следователно, ако вие знаете да четете и да пишете, ако знаете азбуката на нещата, ще можете и да гадаете.

Казвам: Животът е резултат или проявление на разумността в света. Ние не трябва да считаме, че животът е достояние само на един човек. Цялото човечество представя един жив организъм, а народите, обществата, това са удове на този целокупен живот. Всички народи, всички общества, всички хора имат връзка помежду си и са като клончета, като листа на едно дърво. Листът на дървото не може да живее самостоятелно и да каже: На мене да ми е добре, че на другите, каквото и да е, безразлично ми е. Не, не само на един лист трябва да му е добре, но и на всички останали листа. Не само на листата, но и на клончетата, и на цветовете трябва да е добре – на цялото дърво трябва да е добре. Сега всички учени хора се стремят да намерят методи по кой начин, именно да внесат новите форми, новите идеи в света, за да направят живота на хората малко по-добър. Ние трябва да знаем каква основа трябва да турим на живота. Старите греди, които до сега са служили на човечеството са се изхабили вече, и вместо тях трябва да се турят нови греди. Старият хляб, старото ядене, с което до сега сме се хранили, е минало вече своето време. Нов хляб, ново ядене иска човечеството. Старите къщи на хората трябва да се заместят с нови, направени по нов, по модерен начин. Новите къщи трябва да се правят по нов начин. Сегашните къщи са по-хигиенични от старите, а бъдещите трябва да са по-хигиенични от днешните. Тогава какво трябва да бъде бъдещото верую на хората? Бъдещото верую на хората трябва да бъде

онова доверие между тях. Всички хора трябва да имат едно доверие помежду си и никой да ни си позволява да лъже другите. Сама по себе си лъжата е отричане на истината. Има нещо съществено в лъжата, което се отразява вредно върху човека. Например, ако вземете едно дете, и постоянно го храните с лъжи, с илюзии, ще видите, че в скоро време това дете ще се деформира. Ако започнете да изпълнявате всички прищевки и желания на някой човек, ще видите, че лицето му ще се измени. По този начин цели фамилии са деформирани. Те не са живели добър живот и той се е отпечатал върху тях. Природата е турила известен отпечатък върху тях и по този начин се деформирал мозъкът им, стомахът им, дробовете им. Съвременната наука нарича това израждане. За да се възстанови първото положение, тия хора трябва да възприемат от природата тъй наречените здравословни сили. Значи в природата, в света съществуват такива здравословни сили, които човек трябва да използува. Ние искаме да бъдем силни хора. Силен човек може да бъде само здравият човек. Здравето зависи от човешката мисъл. Човешката мисъл зависи от добре организирания мозък. Добре организираният мозък зависи от здравословната храна, както и това, при какви условия трябва да вземеш храната си.

Христос казва: „Да имат живот!“ Христос подразбира един живот, значи, всеки човек трябва да има ясна представа за живота. Не е въпрос как другите хора живеят, но как сам човек живее. Ний казваме, че се намираме под влиянието на земята. Целият свет е пълен с разумни същества, а цялото пространство е изпълнено със светове. Щом вярват хората, че цялото пространство е изпълнено със светове, населени от разумни същества, какъв е тогава техният живот? Досега хората вярваха, че живот има само на земята, а другите светове са пусти, без никакъв живот. Не е така. Във всички светове има живи същества. Ако ние казваме, че Бог е вечен, безконечен и че изпълва цялото пространство, че е разумно начало в света, как можем тогава да отричаме живота в своята целокупност? Как можем да отричаме живота във всички светове? Има едно състояние, до което като дойде човек, ще почне да чувствува, че всичко в света е живо. Не е само това, но ще могат да се правят научни опити, които ще докажат това. Например, вземете две цветя, поставете ги външно при еднакви условия, а вътрешно при различни условия; ще имате два различни резултати. Ако първото цвете само поливате, а на второто, освен, че го поливате, но го гладите, свирите му, пеете му, първото едва ще се развива, а второто ще бъде весело, бодро, ще расте и ще се развива добре. Не само тия условия благоприятствуват за доброто развиване на растенията, но и хората им указват благотворно влияние. Има градинари, или някои домакини жени, които щом пипнат някое цвете, то започва да расте. Други пък, като го пипнат, то увяхва. Човек излъчва от себе си сили, които

благоприятстват на растенията или пък им препятстват за развитието, някой човек, каквото пипне, не расте.

Съществува една наука за разбиране на човешката душа. Човек трябва да се убеди в едно нещо. Всички хора трябва да се убедят в съществуването на душата, а не в това какво писателите и учените пишат за нея. Всеки сам трябва да има убеждение по въпроса. Преди всичко вие не разбирате съвременните писатели. Като четете съчиненията на някого, вие казвате, че този писател е безверник. Не, той не е безверник, но разглежда нещата от друго гледище. Някои хора казват, че всичко в света е материя. Те са прави, но те не знаят какво нещо е материя. Други пък казват, че всичко в света е сила. Но какво е силата и те не знаят. Ние знаем само проявлението на материята и на силата. Като говоря за тия неща човек трябва да разбира какво нещо е материя и какво – сила. Така, има гадатели, които гадаят нещата. Някои могат да гадаят по човешкия почерк, други по човешката ръка, трети по човешката глава, четвърти – по човешкото лице. Някои пък гадаят по това, което са писали разните писатели. Хората вадят заключение за някой писател от това, което той е писал. Когато човек е добре организиран, неговият цвят на лицето е приятен, а кожата е много мека, деликатна и възприемчива. Кожа, която възприема вибрациите на светлината, е здрава кожа. Когато кожата на хората е груба, тези хора са изложени на повече страдания. Ето защо, човек не трябва да загрубява кожата си, защото физическият живот на хората се дължи повече на доброто устройство на тяхната кожа. Щом кожата огрубее, човек се излага на големи страдания. И тогава ние търсим причината за страданията на хората. Като не можем да я намерим другаде, казваме, че съдбата на някои хора е тежка, или че имат лоши наследствени черти. Действително, има наследствени черти в хората, но не са само те причина. Сега хората търсят начини, чрез възпитанието да намалят страданията си. Как трябва да се възпитават хората. Не само с ядене трябва да се възпитават. Възпитанието трябва да се разбира така, както градинарят разбира добре условията за развиване на своите растения и изкарва от тях добри плодове. Има лозари, които са изучили добре изкуството на лозарството, те разбират добре законите на лозарството и могат да ги прилагат. Обаче, когато дойдем до възпитанието на хората, ние нямаме ясна представа за него. Питам: При такова разбиране, какъв живот може да имате? Всички не можете да бъдете специалисти за възпитанието, но трябва да пазите следното правило: Като се събудите сутрин, всички трябва да имате добро разположение на духа. Ако разположението ви не е добро, непременно трябва да го смените. За да има това добро разположение на духа, зависи от начина на храненето и храната, която е употребил, както и времето, когато се е хранил човек. Някой яде късно, при това хранил се е с някаква мъчносмилаема храна и като си легне вечерта, цяла нощ не може да спи,

обръща се на една, на друга страна. Тази храна е образувала известни горчивини, които се отразяват зле върху стомаха. Стомахът наляга на дихателните органи. Това пречи на цялото кръвообращение. И на края на краищата, като станете сутрин, разположението ви е лошо. Човек трябва да се хранил най-малко два–три часа преди лягане, за да се смели добре храната, да не се образуват никакви горчивини в стомаха. Същевременно човек не трябва да остава в ума си никакви лоши, отрицателни мисли в ума си, които биха произвели в него някакви реакции. Казано е в Писанието: Нощта не трябва да ви завари непримирени. Ако има да се примиряваш с някого, примири се. Религиозните мисли трябва да се приведат в една строго научна форма. Значи, всека мисъл, която остане в ума в пасивно състояние, не се впрегне на работа, произвежда в човека неприятни, тежки състояния. Казвате: Не мога да простя на този човек. Не, прости му, прости заради своето собствено благо. Прости му за себе си, а не за него. По същия закон, ако Господ не ни прощаваше, знаете ли какво щеше да стане с нас? Затова казвам: Не се занимавайте с работи, с които природата се занимава. Когато казвам, че ние трябва да прощаваме, това е, защото има работи, които не са наши. Има една човешка деятелност, която всеки трябва да има пред вид. Всеки трябва да знае какво му е дадено да работи, с какво трябва да се занимава. В работата си човек трябва да се простира до онези рамки, до които му е позволено да влиза. Човек може да мисли, да чувствува, но в онези рамки, до които му е позволено, додето се простира неговата деятелност. Вън от това, той няма право да се занимава. Никой не може да забрани на човека да мисли. Човек е свободен в своите мисли и чувства, но е ограничен в постъпките си. Как така? Например, може ли човек да дигне два тона? Колкото и да се упражнява, това не може да направи. Аз зная един американец, който може да дига един голям кон и едно малко конче върху него. И това даже е много. Ако имате човек, който тежи 100–120 килограма, най-многото, което може да дигне, това е хиляда килограма. Значи, този човек дига тежест десет пъти по-голяма от теглото му. В това отношение една мравка може да вдигне товар 10–20 пъти по-голям от теглото ѝ. Обаче, човек е силен в своята мисъл. С мисълта си човек може да дигне не десет тона, но хиляда тона даже.

Та разумното знание в живота седи в приложението. С мисълта си човек може да помогне на хората. Хубавата, светлата мисъл е сила. И ако вие не помагате на хората с мисълта си, това показва, че имате някакъв дефект в себе си. Ама аз не мога да помагам. Можеш. – Аз съм слаб човек. – Нищо от това. Отде знаеш, че твоята помощ не е последната, която може да помогне за една работа да тръгне напред? Не мислете, че нищо не можете да направите. Някога зависи от човешкия ръст. Някой път зависи от едно малко мускулче. Ако това мускулче не функционира както трябва,

нарушава се хармонията на целия организъм. В човека има две крайности, които трябва да се хармонизират. В старо време хората са вярвали, че всичко е от Бога. В най-новите времена се вярва, че всичко е от хората. Каквото те направят, това ще стане. И едното е вярно, и другото е вярно, но това са относителни неща. Всичко е от Бога – това е относително. Всичко е от хората – и това е относително. Ако разберем и посеем нивата, тя ще израсне – всичко е от Бога. Но ако не я изорем и не я посеем, Бог нищо няма да направи. Господ няма да ни даде плод, но ще ни даде тръни и бодили. Ако ти родиш детето си добре и вложиш в него някои възвишени принципи, Бог ще възрасне тия принципи. Но ако нищо не вложиш в детето си, и Бог няма какво (да) възрастява в него. Жан Жак Русо говори за свободното възпитание на децата. Под думата свободно възпитание се разбира да се даде подтик на човешката мисъл свободно да се проявява и да се даде подтик на човешките чувства свободно да се развиват, правилно да се развиват. Сега вие сте оставили този естествен път и мислите кой човек е по-добър. Кой човек е по-добър – това не разрешава въпроса. Въпросът днес се разрешава другояче – колко хора са умни, разумни. Под думата умен човек, разбирам този, който не работи само за себе си, но работи за благото на цялото човечество. Значи, той има пред вид всички хора. Добър човек наричам онзи, който работи за цялото. Ще кажете, че това е непостижимо. Ако човек работи за себе си само, той няма да се интересува от работата на другите хора, няма да влиза в техните интереси. Виждате един астроном, който изучава небето и казвате: Ние не се интересуваме от небето, ние се интересуваме от земята. Добре, представете си, че изучавате само земята. Какво ще придобиете от това? Ще кажете, че искате да имате удобства. Имате и удобства, но какво ни ползува това. Един ден ще дойдете в стълкновение със себе си. Представете си, че при това положение, при тези благоприятни условия хората не умират. Какво ще стане един ден? Един ден хората ще се умножат толкова много, че ще станат като рибите във водата. Какво ще правят тогава? – Ще започнат да мислят за колонии, които да образуват извън земята. Тогава ще започнат да мислят по какъв начин да колонизират месечината. Да не умираме, ние разбираме, животът да не се унищожава, а само да се трансформира. И сега хората виждат, че като умрат, те заминават за някъде, но къде отиват, не знаят. Някои остават на земята, а други заминават, отиват в широкия свет, извън земята. Сега, каквото и да се говори, то не е научно, това са само предположения, понеже ние казваме, че само това е вярно, което може да се провери. Че какво има да се проверява? Учените хора говорят за звездите, но те са ги измерили, знаят тяхната големина, светлината им е такава, намират се на еди-какво си разстояние от земята и т. н. Те си имат свой начин, по който са дошли до тези знания, значи не е само един начин, по който могат да се измерват нещата. Работите се мерят, не само с нашите мерки, само с нашите обикновени разбирания. Сега тук се ражда едно

противоречие. Защото, когато се говори, у нас се явява едно желание да изменим пътя на хората, по който те се движат. Не, всеки човек трябва да се остави свободно да върви по своя път. Най-многото, което може да се направи, е да му се посочи правият път. Човек по никой начин не може да се върне към своето минало. Миналото е преживяно вече, с него всичко е свършено. Сега човек трябва да върви напред, към своето бъдеще, да дойде при най-добрите условия. Ние виждаме, че цялата природа постъпва по същия начин. Дърво на дърво не може да помогне. Дърветата могат да си помагат, но след като всичката енергия, всичката сила, която е необходима за развитието им, дойде от слънцето. Доколкото едно растение само може да приеме енергията, която иде от слънцето, дотолкова то може да си помогне. Един човек може да е богат, а при това да е осъден на големи страдания. Един човек може да е сиромах, но да е разумен, и да използува всичката слънчева енергия, която му се дава, да използува правите човешки мисли и чувствувания. Така и хората могат да си помагат едни други, защото между тях има връзка, те са свързани по чувства и по мисъл. Хората не са така чужди помежду си, както външно изглежда. Вземете, това се вижда даже и в животните. Ако се опитате да вземете едно свинче от стадо свине, всички ще се нахвърлят върху вас и могат да ви разкъсат. Това говори за една солидарност между тях. В краен случай може да се яви друго някакво желание. Казвате, че между хората няма връзка. – Има връзка, но ако хората не могат да се обичат и не могат да си помагат, това е защото те са болни. Отивате при един човек, искате да ви помогне, той казва: Не мога да ти помогна, защото съм болен. И да иска да ти помогне, не може човекът. Болен е. По какво се отличава човек от животните? Човек се отличава от животните по това, че има един добре организиран мозък, един добре организиран стомах, едни добре организирани дробове, сърце. Също така, той има спомагателни удове – ръце, крака, очи, уши, нос, уста, които изобщо помагат за проявлението на човека. И сега в съвременната наука има хора, които се занимават с изучаване на престъпните типове. Те ходят по затворите да изучават анормалностите на тия видове. Поставят ръцете, пръстите им в разни вещества, да вадят от тях отпечатъци. По отпечатъците правят някои свои изследвания. Обаче, те са дошли до заключение, че лошите условия създават престъпността, както престъпните типове. Един англичанин разправя една своя опитност при едно пътешествие. Във време на пътешествието той е видел какво лошо нещо, какво ужасно нещо има в човека скрито, което при специални условия може да се прояви. Той пътувал с един английски параход, който потънал в морето. От целия екипаж успели да се спасят само 12 англичани, които влезли в една лодка и продължили да пътуват. Колкото храна има, те я изяли. По едно време храната им се съвсем свършила, те гладували 5–6 дена, и толкова се изтощили, че рискували от глад да умрат. Тогава те започнали да се гледат едни други, докато най-после

съсредоточили погледа си към едного от тях. Удушили го и го изяли. Така задоволили малко своя глад. Като минали няколко дена и от никъде не дошла храна, те пак започнали да се гледат, да видят кой от 11-те ще стане жертва на останалите. Те пак удушили още един и така щели да продължават, ако наскоро не се явил един параход на помощ и ги спасил. С тази своя опитност този англичанин обяснява психологически как при мъчните условия, човек може да прояви своето грубо естество. Значи, може да бъде поставен при такива условия, че да се прояви грубото, лошото в него. Ето как учените обясняват причината за проява на грубото, на лошото в човека. Представете си, че вие сте химик и правите опити. Имате едно съединение, на което действувате с елемент, който има по-голяма ифинита към един от съединените елементи, отколкото те помежду си. Тогава външният елемент ще бъде в състояние да изпъди другия от съединението и да отиде на негово място. И тогава, онзи, който се е освободил от съединението, той става опасен елемент. Този елемент, който се е съединил, той става вече безопасен. Значи, всеки елемент, който се е освободил от съединението, който остава свободен, той може да произведе една малка пертурбация. В света кои хора произвеждат пертурбация. – Ония, които са останали без работа. Вие ги оставяте някъде, че никой не мисли за тях. Никой не мисли за тях, но тия хора имат в себе си енергия, която трябва да се пласира, да се впрегне на работа. Като не мисли никой за тях, те най-после казват: Ние сами ще си намерим работа. Криво ляво те си създават работа. Ако я създадат разумно, все ще произведат нещо добро. Но ако я създадат неразумно, те ще го турят в затвора или в друго някое заведение и ще се питат кой е виновен за това престъпление.

И тъй, животът изисква едно правилно разбиране. За тази цел трябва да разбирате Божиите закони. Ние говорим за Бога, не като нещо извън нас. Когато говорим за Божествени идеи, ние разбираме правилните човешки мисли. Права мисъл има между две същества, които се съберат в името Божие и правилно гледат на нещата, без да се ограничават. Те всякога ще си помагат взаимно един на друг. Тогава те правилно ще разрешат техническите въпроси. Двама земеделци, събрани на едно място, разумно ще разрешат въпросите за земеделието. Двама зидари, събрани на едно място, и те ще разрешат правилно въпросите по зидарството. И най-после, когато и ние правилно разрешаваме въпросите, които трябва да извършим, това наричаме разумен живот. Питам: При сегашните условия, когато животът не е уреден, какво трябва да направим. Да допуснем, че вън е студено, има сняг, буря, виелица. Какво трябва да правим ние? Да кажем на времето да не вали, няма да ни слуша. Да кажем на снега да се стопи и той няма да ни слуша. Ние трябва да съобразим според времето. Ще си вземем по-дебели дрешки, здрави обуща, ще се облечем топло. Но ще

възникне друг въпрос между вас: Средства нямате. Че нямате средства, това е относително нещо. Ако къртът може да изкара храна си от земята, ако гъсеницата може да се прехранва с листа, ако птичката може да намира храна и при най-трудните условия на живота си, човек при по-лоши условия ли е поставен? Заекът при по-добри условия ли е? Тогава какво трябва да прави заякът. И два кобура да му дадете, военен не може да стане – безпредметно е. Хиляди години трябва да се упражнява той, за да стане военен, т. е. да стане герой. Сега като претупа само някъде, и той веднага бяга. Какво ще му разправяте, че трябва да се бори в живота? На заяка може да му се каже само да се размножава повече, това е за него. Ушите му са много дълги и отдалеч той чува, долавя, че някоя лисица или вълк се задава, и веднага удря на бяг. Това бягане не е глупаво. Заякът има тактика, като го гонят кучетата, той има една усмивка, извива се на тук натам, прави кръгове, а хрътката го гони на тук погони, гони го натам и тя си играе. Като го настигне, заякът се слегне толкова ниско, че хрътката го прескочи. Той пак стане и започне да бяга. Тя го стигне отново, той се слегне, тя го прескочи. Така се повтаря няколко пъти, докато заякът се скрие някъде в гората, и казва на хрътката: Сбогом, ще знаеш, че не се яде лесно заяк. Това са човешки описания. Заякът не може да мисли като човека, но все пак има нещо в него, което го ръководи, учи го как да постъпва.

Сега ний сме в една нова фаза на живота. Трябва да вярвате в хубавото, което е вложено в хората. Трябва да вярвате, че от всеки човек може да излезе нещо хубаво. Някои казват, че светът е непоправим. Не, това е криво заключение. И при най-лошите условия има един изходен път, от който човек може да излезе.

„Да имате живот!“ Как ще придобие човек живота? Животът е обусловен от човешките мисли и от човешките чувствувания. Според както мисли и както чувствува такъв ще бъде животът и успехът на човека. Ако мислиш здраво и не се обезсърчаваш и при най-големите противоречия, които срещаш в живота си, ти ще сполучиш. Вземете германците, цели 25 години се готвеха, имаха силни оръжия, но въпреки това, англичаните, които нямаха толкова силни снаряжения, в четири години само със своята енергия във всеобщата война, надвиха германците. Казвам: Ако и сегашните народи продължават да се въоръжават, те ще се намерят пред положение когато въпросите няма вече да се разрешават с физическа сила. Само разумното, само общите интереси ще разрешават въпросите. В това отношение народите започват вече да мислят, защото всеки народ иска да му е добре. Не само на един народ да е добре, но на всички народи да е добре. Една Англия, която беше изолирана, сега застава на друго становище. Тя вижда, че ако върви по същия път, съвсем ще се изолира,

затова взима каузата на самите народи. Всички народи виждат опасността, че ако вървят по старите пътища, ще дойдат до една задънена улица. Сега ние се отвличаме от въпроса. Казвате, ако вървим така, ние можем да попаднем в неблагоприятни условия. Какво трябва да се прави при неблагоприятните условия, при които се намираме? Да допуснем, че вие сте един беден човек с хилаво телосложение, какво трябва да правите? Щом телосложението ти е хилаво, ще се научиш да дишаш добре. Ако езикът ти не е добър, ще станеш умен. Езикът на човека трябва да бъде сладък. Ако слугата е по-умен от господаря си, той винаги ще има надмощие над господаря си. Ако слугата е по-глупав, господарят ще има надмощие над слугата си. Ако господарят почувствува, че слугата му е по-умен от него, той винаги ще постъпва добре спрямо него. Каквото каже слугата, ще може да го направи. Мисълта има сила. Каквото слугата намисли да направи, стига му умът. Господарят цени слугата си и винаги се домогва до неговия съвет, като казва: Умен е този слуга, полезен ми е в работата. Казвам: При лошите условия в живота си, човек има към какво да се допита. В себе си той има едно чувство, интуиция, която всякога му пошепва какво трябва да направи. Не е въпрос в какво трябва да вярваш. Безразлично е това. Туй чувство ще ти пошепне какво трябва да правиш.

Та казвам: Ние, разумните хора, в света трябва да уповаваме на това, което имаме в себе си, на интуицията, която имаме в себе си и която ни свързва с невидимия свет. Ние говорим за онзи свет, като че нямаме нищо общо с него. Обаче, интуицията е във връзка с невидимия свет, с който, може би, след хиляди години да влезем. Като влезем в този свет, тогава ще го проверим. Тогава онзи свет ще стане факт за всички. Ако го има, има го; ако го няма, няма го, не съществува. Тогава всеки ще се запознае с това, което е там, ще го провери и опита. Сега аз не искам да ви накарам да вярвате в това, което не е у нас. Казвам ви, че сами ще проверите дали има друг свет или няма. Дали светът е разумен или не, и това ще проверите. Дали на всеки човек се въздава това, което му се пада, и това ще проверите. Съществува една велика справедливост.

Разправяха ми едно 5–6-годишно момченце от Габрово, какво направило един ден. То се качило на едно дърво, дето имало полочка на една ластовичка и в нея няколко малки лястовичета. То се качило на това дърво и отрязало езичетата на всички лястовичета, които били около пет, шест. Майката видела това и започнала да се смее, да разправя на съседите си какво направило нейното момченце. Минават се години, това дете расте, пораства, става голям момък и се оженва. Раждат му се 5, 6 деца, но всички неми. Един господин ми разправяше друг случай. Това станало в с. Чатма, Варненско. На гредата на една кръчма две лястовички си свили гнездо. Всеки ден ходили да си събират материал да си направят гнездото и двете

работили усилено. Така работили в продължение на две седмици. Едната лястовичка поглеждала към гнездото си, чудела се къде отивала калта, която носила за гнездото си. Един ден тя пак отишла да търси кал и скоро се върнала. В гнездото си обаче, тя намерила другата лястовичка, която взимала калта за своето гнездо. Тогава двете лястовички се скарали и в борбата си и двете паднали на земята. В това време котката на кръчмаря се спуснала върху тях, сграбчила една от лястовичките – оказало се, че тя била крадлата.

Ще кажете, може би, че това е съвпадение, възможно е да е съвпадение. Друг един пример ми разправяха с един кръчмар. Той искал да заколи един вол. Но волът цел час се борил, не се давал да го заколят. Обаче от гняв, че волът не се подчинява, касапинът го съборил на земята и с нож му извадил едното око и тогава могъл да го заколи. Това не е човешко вече. След две седмици, обаче, касапинът колил друг вол. В това време волът го мушнал с рогата си и му извадил едното око. Този вол се бори, иска да живее. Касапинът се гневи, как да не му се подчинява – много просто! Волът иска да живее, обича живота, не му се мре. Който слуша тоя пример, ще каже, че това са случайни работи. В природата случайни работи не съществуват. Ето защо е създадена религията. Религията е създадена като наука, която да научи хората на правилни отношения помежду си. Всички учители, които са идвали между хората, са проповядвали едно хубаво учение. Всички учители са проповядвали братство между хората, но техните учените, техните последователи изопачиха това учение и станаха буквояди. Ето и Мойсей е донесъл добро учение. Той е дал отлични правила на хората, които и до днес още не могат да се спазят. Ако хората бяха спазили Моисеевото учение, светът щеше да бъде друг. Той е поставил правила как трябва да се отнасят към странниците, какви трябва да бъдат отношенията между мъжете и жените, между братята и сестрите. Например, той е казал: Ако някой ти работи на нивата, да му заплатиш, да не му вземеш заплатата. Ако някой ти дължи, да не му вземеш дрехата в залог. А сегашните християни казват: Вземи му залог. Щом им дължи някой, те казват: Нека си плати! При това тези хора проповядват, че има Господ. Мойсей казваше: Не продавай котлите на вдовицата за дълг, да не опълчиш Господа против себе си. При това, туй е учение преди три и повече хиляди години. Макар и старозаветник, умен човек беше Мойсей. Вие казвате: Нека си помогне сам. Казвам: Помогни си сам и Господ да ти помогне. Това е само половината истина. Добре е да мислите, както хората мислят, но по-добре е да мислите, както Бог мисли, за да ви бъде добре. Това е същият закон. Не прави на другите хора това, което не искаш и на тебе да правят, понеже каквато мисъл се зароди в тебе, същата мисъл ще се зароди и в другите хора. Законът е много верен. Мислиш ли добре за другите хора и те ще мислят добре за тебе. Ако

мислиш лошо за тях, и те ще мислят лошо заради тебе.

Сега ще ви преведа един пример, който и на мене предадоха като анекдот. Доколкото е верен, не отговарям, ще го предам, както съм го чул. Един набожен човек тръгнал от град в град да проповядва на хората. В един от градовете го хванали и го завели при градоначалника. Градоначалникът му казал: Какво си тръгнал като нехранимайко да лъжеш хората? Господин началник, Господ ме е пратил да проповядвам. – Аз ще ти дам на тебе, Господ те е пратил. Знаеш ли, че аз ще те затворя, дето заблуждаваш хората? – Господин началник, ти ще ме затвориш, но и тебе ще затворят. – Внимавай, че тояга има. Ако има тояга за мене и за тебе ще има тояга. – Аз ще ти дам тебе да разбереш как се говори на началник. Ти нищо не можеш да ми направиш, ако не ти е позволено да ми направиш нещо. – Аз ще ти дам на тебе да се разбереш. Стражар! Арестувай това магаре, да знае. Господин началник, ако арестувате мене и вас ще арестуват. Стражарят го изкарва вън и го арестува. След един месец началникът извиква стражаря и му казва: Пусни това куче от там, да не направи някаква беля. Такъв смахнат всичко може да ти направи. Господ ще арестува и началника, разбира се. Как ще го арестува? Не по същия начин, но ще изпрати други хора, които ще освободят арестувания набожен човек. Други ще се застъпят за този набожен човек. Господ живее във всички хора. Той има много ръце и работи чрез всички. Той ще каже на едного: Освободете този. На другиго ще каже: Уволнете този. Това е външната страна. Има нещо, в което хората трябва да вярват. И тогава те ще видят, че няма мъчнотия в света, която не може да се изправи. Ако всички отделни хора, ако всички народи, всички общества, всички семейства се съберат на едно место в името на една обща идея, на една трезва идея и я приложат в живота си, те непременно ще имат добри резултати. И Христос е казал: Дето са двама или трима събрани в Мое име, там съм и Аз посред тях. И каквото попросят в Мое име, ще им се даде. Каквото разумно попросят, ще им бъде. Ако много хора на едно место се сплотят и работят заедно, те няма да станат банкери, но ако се заемат заедно да обработват земя, работите им ще вървят напред. Не е въпросът да станат роби на труда, но всеки да работи според силите си, да се обичат помежду си, в скоро време те ще имат добри плодове. Но ако всеки иска да се осигури за сметка на другите, работата ще се развали.

Съвременните хора се ръководят от принципите, в които са възпитани и всеки гледа първо той да се спаси, а после да се спасяват другите хора. Има хора, които са спасени, няма какво повече да се спасяват. Здравите хора няма какво да работят за болните. Умните хора трябва да работят за онези, които имат разбиране. Всека деятелност в света, каквато и да е, тя има свое место. Тогава не мислете, че всека деятелност има право да съществува.

Всека деятелност, която може разумно да се използва, има право да съществува. Разумните същества, обаче, винаги използват деятелността, която е пред тях. И химикът използва деятелността на всички елементи. Той знае как да се справя с тях. Взривните елементи, избухливите вещества, той ги е затворил в здрави съдове. Ако иска да ги използва за някаква работа, той ги поставя в гранати, които като се ударят или като им се тури една запалка, веднага се разпръсват и избухват. Много химици, като не са разбирали свойствата на тия елементи, са пострадали. Други, които са изучили свойствата на взривните елементи, са много внимателни към тях. Те ги използват съзнателно при специални случаи. И човек е пълен с такива взривни елементи и вещества. Достатъчно е да го поставите при най-лоши, при най-неблагоприятни условия, за да предизвикате експлозия на едно от тия вещества в него. Ако вие сте силен и злоупотребите със силата си и започнете да измъчвате някой човек, да постъпвате спрямо него несправедливо, той ще се настрои срещу вас, ще се озлоби и ще ви намрази. Дето ви срещне, все ще ви се заканва и ще казва: Ще ти дам аз да разбереш! Няма да мине много време, той ще ви отмъсти. В това отношение албанците са така отмъстителни. Ако направите нещо на някой албанец, той в няколко поколения може да ви преследва, с цел да ви отмъсти.

Казвам: Социалните въпроси са въпроси за цялото човечество. За да се поправи светът, това не е работа за един човек, това е работа на всички хора. Всички хора, разбирам ония хора, в които съзнанието е пробудено. Тези хора трябва да работят за изправяне на човечеството. Всеки съзнателен човек трябва да впрегне ума си на работа, според както е казано в Господната молитва: Да дойде Царството Твое, да бъде Волята Твоя, да се освети името Твое. Значи, да дойде Царството Божие на земята, да се освети името Му, да има нещо свето и всеки човек да (има) идея да знае за какво да работи. Всеки човек трябва да има идеал, за който да работи. Когато човек работи по закона на Любовта, не е тежко да работи, но когато работи без Любов, безидейно, няма по-тежка работа от тази. До известна степен от вас зависи какъв да бъде животът ви. Три условия, три фактора има в живота, които трябва да се имат пред вид: Първото условие е самият човек – от него зависи 25 на сто. Второто условие е обществото, от което също зависи 25 на сто и третото условие е природата, от която зависи 50 на сто. Следователно, ако не разчитате на вашите 25%, т. е. ако не разчитате на вашата разумност, разчитайте тогава на 25-те, които обществото ще ви даде. Ако и на обществото не можете да разчитате, разчитайте тогава на природата, която напълно ще ви даде 50%. Природата никога няма да ви изневери. Тя не е заинтересувана от никого, тя не е пристрастена към никого. Човек може да бъде донякъде пристрастен, обществото също, обаче, природата никога и към никого не може да бъде пристрастена.

Следователно, ако виждаме някаква несправедливост в природата, тя е привидна, тя зависи от нашите разбирания. Вижте, например, как е устроена слънчевата система. Природата разполага с въздуха, въпреки това безразборно го дава на всички живи същества, растения, животни и хора, като казва на всеки да си вземе толкова въздух, колкото му трябва. Когато и колкото въздух ви трябва, свободно можете да си взимате, тя никому няма да забрани, никого няма да ограничи. Почти същото може да се каже и за водата. Вие можете, дето искате и колкото искате вода да си взимате. Единственият елемент, който днес е ограничен, това е хлябът. Там е всичката мъчнотия в живота. Ако искаш да имаш сутрин хляб, трябва да дадеш 5 лева. На обед пак трябва да дадеш 5 лева и вечер ще дадеш 5 лева – на ден трябва да имаш 15 лева за хляб. Един ден, когато въпросът за хляба се уреди по друг начин, както е въпросът за въздуха и водата, тогава и хлябът ще бъде свободен. Днес никой не дава хляб без пари. Христос е казал: Аз съм живият хляб. Под живия хляб се разбира разумното в живота. Ако всички сте разумни, да мислим, както трябва, ще имаме на разположение от живия хляб, колкото и когато искате. Не е въпросът да станем религиозни, както сегашните хора, но нашият религиозен живот трябва да обхване целия живот, живот – умствения, сърдечния и физическия живот на хората. Тогава всички светове ще се уредят и човек ще стане добър. Умственият свет обхваща мислите на човека; чувственият свет – неговите чувства, а физическият свет – неговите постъпки. Само на физическия свет има постъпки. Сега ето какво ви препоръчвам: Станете сутрин: Кажете, днес всичко ще ми върви. Ама времето било студено, кално, дъждовно, работите не ви се уреждат, не, кажете си пак: Всичко ще ми върви. Ставате втория ден, пак не ви върви. Кажете си: Днес всичко ще ми върви. При каквито условия да се намирате, кажете си: Днес всичко ще ми върви. Дръжте в ума си тази положителна мисъл, и ще видите как работите ви ще се нареждат. Седнеш на един голям камък, удариш веднъж, не се кърти. Удариш втори, трети път, докато най-после камъкът се разкърти. Значи, постоянство се изисква от всички. Много от вашите работи остават наполовина недовършени. Защо, защото много скоро се обезсърчавате. Казвате: Нямам радост в живота си, няма за кого да работя. – Все има за кого да работиш. Работи за майка си, за баща си, за сестра си, за брата си, пък работи най-после за своя възлюблен. Няма човек, който да няма една възлюблена или един възлюблен. Вий ги наричате симпатии. Всеки си има по една симпатия. Никой не е без симпатия. Не възможно е човек да живее без симпатия. Докато има симпатия, човек живее. Щом изгуби симпатията си, той отива на другия свет. Никой не може да живее без симпатия. Аз се радвам, че имате симпатия. Ето какво разбирам аз под думата симпатия. Който има симпатия, през очите на своята симпатия той трябва да вижда всички други симпатии. През очите на жена си, мъжът трябва да вижда всички други жени. През очите на мъжа си, жената

трябва да вижда всички други мъже. Ако жената гледа другояче на мъжете, тя ще изпадне в грешка. И ако мъжът гледа другояче на жените, и той ще изпадне в грешка. Всичките мъже и всичките жени са разнообразието в живота. Един закон свързва хората. Любовта е една и съща, но по един начин не се проявява. Тя се проявява по различни начини. С някои хора вие не можете да имате любовни отношения, в този смисъл, че едни за други хората са проводници. В дома ви може да дойде един човек, който да обединява целия дом, всички членове. В някой дом влезе една слугиня, която внесе мир между всички членове в семейството: Мъжът, жената, децата, всички са в хармония, тя ги обединява. Тя тонира цялото семейство. Всички казват: Откак дойде тази слугиня между нас, внесе мир в целия дом. Защо? Умна е тази слугиня, тя познава всички, знае как да се отнесе с всеки едного. За нея няма никакви противоречия. Откак влезе в този дом, тя произведе преврат във всички членове на дома. Друга някоя слугиня влезе в един дом и внесе размирие, целия дом обърне наопаки. Трудно е да се говори на съвременните хора, защото са много учени. Всеки мисли за себе си, че е учен. Кой от вас не разбира от физиология, от музика, от изкуство, от астрономия, както и от всички останали науки? Дето ги бутнеш, всичко знаят. И след това казват: Кажете ми нещо ново. Кое е най-новото? Преди две години дойде една млада мома при мене и ми казва: Аз съм отчаяна, не ми се живее. Всичко е измама, илюзия, лъжа, не струва да се живее. Аз съм разочарована. Не можеш ли някак да се насърчиш? Не мога. Не ми се живее. – Ами знаеш ли, че след две години ще дойде твоят възлюблен. Той е заминал за странство и след две години ще се върне. – Така ли? – Да, така. Гледам след това, очите ѝ се отвориха и изведнъж станаха светли. Тогава животът има смисъл. Тя разбра, че нейната симпатия ще дойде. Нейната симпатия, това е тя. Казвам ѝ: Твоят възлюблен сега се намира в неблагоприятни условия, не ти е писал, защото не иска да те тревожи. След две години ще се върне и тогава ти ще разбереш всичко. – Хайде тогава, от твоята уста, в Божиите уши. Казвам: Това, което осмисля живота, е Любовта. В каквото и да е отношение, дали в социално, в семейно, в индивидуално, в умствено – навсякъде Любовта, в своето голямо разнообразие, осмисля живота. Любовта е всеобемаща сила. Тя не може да бъде нито само умствена, нито само сърдечна, нито само социална – Любовта не е достояние на едного, тя е обща за всички. Тя е като въздуха. Всеки може да вземе от нея, колкото иска. Любовта е най-свободната, от която можете да дишате. Аз бих желал всички да дишате от Любовта и сърцето ви да се стопли. Всички трябва да имате вяра, която да произтича от тази Любов. Вярвайте във вашата симпатия. Ако вие нямате вяра в човека, когото обичате, какво ще стане с вас. В кого тогава ще имате вяра? Когато се казва, че човек трябва да вярва в себе си, аз не разбирам физическия човек, но вътре в мене има едно същество, в което аз трябва да вярвам. Човек трябва да вярва. Двоен е човек

в себе си. Някой път сте неразположени и казвате: Дотегна ми този живот. – Нищо, ще се оправи тази работа. – Как ще се оправи? – Не бой се, ще се оправи тази работа. Ти само работи. Това е съществото в тебе, което ти казва, че работите ти ще се оправят. И наистина не се минават няколко години и работите ти се оправят. Вярвайте във вашата симпатия, която ви казва, че работите ви ще се оправят. Ако вие вярвате в нея, ще вярвате и на всички вън от нея. Човек не е в онова, с което е облечен. Не са дрехите, които говорят за човека. Онова, което ме препоръчва, това са моят ум, моето сърце и моята воля. Онова, което съм в същност, това е моята душа, това е моят дух. Душата, както и духът, това е възвишеното, благородното, което обима всички хора. Като дойдем до там, вече противоречия не съществуват. Тогава всички трябва да се радваме. Като видим един беден човек, ние не трябва да гледаме на него като на беден, като на нещастен, но да се радваме, че по този начин ни се дават условия да покажем на този човек пътя, по който може да се спаси. Колкото беден да е човек, той има в себе си капитал, с който може да работи. Той има в себе си един ум, едно сърце и една воля, с които може да работи. Той има и друг един капитал – една душа и един дух. Това е вложено във всеки едного. От какво се обезсърчавате вие? Аз виждам, че вие не сте от онези, които се обезсърчавате, но не мислете, че светът може да вярва тъй, както вие вярвате. Ние трябва да се радваме на голямото разнообразие, което съществува в света. Ние трябва да се радваме на всички веруюта, каквито и да са те. Радвайте се на всички веруюта, били те от умствен или от духовен характер. Всяко верую в света има свое приложение, макар и в най-малък размер. Вярвайте в своето верую, но дръжте го за себе си. Защото това ваше верую ще ви изведе на спасителен бряг. Ако нямате това верую, вий ще се изложите на по-голяма опасност. Следователно, не желайте да имате едно тяло, като другите хора. Това тяло, което ви е дадено, то е най-подходящо за вас. Един американски професор казваше: Аз за нищо в света не бих желал да заменя своето тяло, с това на някой цар. Онова, което имам, струва повече, отколкото това, което един цар има. Това, което вий имате, струва повече, отколкото това, което си въобразявате. Вий не знаете какво е положението на царското тяло.

Сега да се върнем към въпроса. Някой пита, къде е Господ? Аз ще ви кажа де е Господ. На къде е мястото Му. Но да го познаете. Представете си, че вий сте обезсърчени, отчаяни. Както седите, изведнъж в ума ви мине една хубава светла мисъл. Това е Господ. Веднага вий се развеселите. Или както седите, веднага дойде един ваш приятел и ви каже само една дума: Не се безпокой, аз ще ти помогна. Това е Господ. Следователно, всека хубава, светла мисъл, всяко хубаво чувство и всека добра воля, която се заражда във вас, това е Божественото у вас. Всички хора, които ви помагат, това е Бог. Тази вяра към Бога трябва да бъде жива, за да създаде новото

човечество. Вие се безпокоите какво ще стане с вас като умрете. Кой ще ви погребе. Оставете мъртвите да погребват мъртвите си, а онези от вас, които са живи, които са готови за новата култура, за новото в света, те трябва да живеят. Има един свет, по-широк от този, в който сега живеете. Има един свет, дето няма затвори; има един свет, дето няма караници между хората. Има един свет, дето няма гробища; има един свет, дето няма болници; има един свет, дето няма никакви религиозни деления, там всички хора живеят братски. Аз зная какъв е този свет. Сега аз не ви казвам да вярвате в това, което ви говоря. Но питате къде е Господ. Аз мога да ви дам разни опити да проверите това, да намерите Господа, но с това ще ви създам големи бели. Съвременната наука е дошла до ред опити. Тя може да постави човека в магнетичен сън до трета степен и да разполага със субекта както иска. Тя може да манипулира с него както си желае, да му каже, че пред него има вода, да се пази, че има огън. И всичко това той ще приеме както му се казва. Обаче, щом мине четвъртата степен, той вече не се поддава на заповедите отвън. Той става вече учен човек. В това състояние той ще може да проверява нещата. Например, някой може да му каже, че негов брат живее в Ню Йорк. В еди-коя си улица, и не знае от дълго време какво прави. Този субект веднага ще отиде в Ню Йорк и ще провери какво е състоянието на брата. В десетина минути само той ще може да му даде най-точни сведения. После ще му кажат, че еди-кой си болен страда, да провери какво е състоянието му. Той ще провери състоянието на болния и ще предпише цер. Щом го събудят от този сън, той става пак обикновен човек. Като го поставят в магнетичен сън, отново става учен, философ човек. Та когато хората повярват в Бога, те трябва да минат през това състояние, когато човек става ясновидец. Когато дойде истинската вяра, тя ще отмахне всички противоречия, и човек ще види своето бъдеще. По този начин той ще види последствията на всички свои животи и тогава няма какво повече да говори. Вярващият не може да остане в едно и също положение, той ще расте и ще се развива. Майката ни най-малко не би желала малкото ѝ детенце, което носи на ръце до 21 година да остане все в същото положение. Нима Господ иска хората да останат такива малки бебета, да се носят вечно на ръце? Ни най-малко. Затова вий ще израснете и един ден ще станете като ангелите, хубави и красиви. Тогава лицата ви няма да бъдат така посърнали, както са сегашните. Ще имате светли лица, ясни, чисти очи и поглед. Тогава няма да говорите за погребение, но ще говорите на съвсем друг език. Където искате, ще се разхождате. По месечината, на Юпитер, на Сатурн, даже и до Сириус. Щом ви дотегне животът на земята, можете да се разходите по планетите, по различните звезди. Тогава и въпросите лесно ще се разрешават. Когато мъж и жена не се спогаждат, жената ще си вземе билет и ще отиде на слънцето. От там тя ще изпрати телеграма на мъжа си и ще му каже: Аз съм на слънцето. Мъжът ще се почуди, че е отишла на слънцето, но нищо няма да ѝ каже.

Мъжът не може вече да заповядва на жена, която отива на слънцето и се връща. Жената не може да заповядва на мъж, който отива на слънцето. Обаче, ако не можете да отидете на слънцето, непременно ще ви заповядват. Щом искате да бъдете свободни, идете на слънцето, и като се разходите, върнете се пак назад. Аз ви съветвам често да ходите на слънцето. Казано е в Писанието: Слънце на живота? Значи има и друго едно слънце.

Сега от вас се иска да учите. Понеже сте постъпили в училището, трябва да свършите. Някои от вас сте в отделенията, други в прогимназията, трети в гимназията и малцина в университета. Затова иска(м) всички да свършите добре, с успех, да не ви изпъдят от училището. Лошо или добре, всички трябва да свършите. И като свършите училището, тогава въпросът се решава: Всички ще имате живот. Като свършите училището, ще ви се даде разумният живот. Тогава ще станете господари на положението си и ще влезете в новия живот. Тогава ще разберете живота в нов смисъл. Всички трябва да се опретнете да учите. Изучавайте себе си, изучавайте ближните си, изучавайте природата, изучавайте растенията, животните, водата, въздуха, звездите, слънцето. Изучавайте снега, всичко изучавайте. Не е въпрос само да седите в къщи и да метете. Вие не знаете, като сте мели толкова години, по колко прашинки се вдигат на едно метене. От всичко трябва да учите. Гледам един ден моята котка се изхитрила, понеже ѝ давам нещо, качила се горе на прозореца и там ме гледа. С това иска да ми каже: Какво си се скрил чак тук? Защо не слезеш долу? Аз ѝ казах: Ще ме извиниш, слез долу, аз ще дойда, ще ти дам нещо да си хапнеш. Къде ме намери? Това ме учуди.

Та и на вас сега казвам: Ако вратата, от която обикновено сте влизали, е затворена, намерете прозорците и там идете да видите Онзи, Когото търсите. Тя ме намери от северните прозорци, а северът е место на истината. Така прогресира човек. Като намерите истината, всичко ще ви тръгне напред. Вие гледате сега само към южната страна, дето най-много грее слънцето. Отсега нататък гледайте към север и изток. В духовния свет те са хубавите точки.

„Да имат живот!“ На всички онези, които обичат Христа, казвам: Да имат живот и да го имат преизобилно!

14. неделна беседа от Учителя,
държана на 22 декември 1935 г.
София, Изгрев

1935_12_25 Естественият език – музикалният език
лекция пред общия окултен клас

ЕСТЕСТВЕНИЯТ ЕЗИК – МУЗИКАЛНИЯТ ЕЗИК

5 ч.
"Отче наш"
Четоха се темите: "Предназначението на ума и на сърцето."
Понякога вие казвате, че мисълта трябва да бъде логична, свързана. Думата свързана – и на български, и на английски, и на френски – не е на място, в случая не изразява това, което трябва. Мисълта не може да бъде свързана. Щом кажем, че нещо е свързано, ние подразбираме, че то е ограничено, а мисълта трябва да бъде свободна. Но как може да бъде човек свободен и при това да бъде свързан? В този случай, като казваме свързана, ние разбираме, че мисълта трябва да бъде логична, трябва да има логика. В нашия свят ние говорим логично, но това е относително. Например, когато броиш, не можеш да минеш изведнъж от едно към три, ще трябва да минеш през 2. Или, ако си в един едноизмерен свят, живееш в една точка, ти не можеш от едноизмерния свят да издигнеш перпендикуляр към триизмерния, трябва първо да минеш през двуизмерния. Но това са неразбрани работи – едноизмерен, двуизмерен, триизмерен свят...

Когато отидете в Англия, ще ви питат: "Do you speak English?" Англичанинът ще отговори: "Yes, I do." В България ще ви попитат: "Говорите ли български?" А как ще отговори французинът, когато го питаш дали знае да говори на еди-кой си език? По време на Севастополската война един французин спира един българин, във Варненско някъде, и му разправя нещо на френски. Българинът казва: "Говори ми на свят, за да те разбере човек!" Французинът направил с ръка изпърво кръг и дупка – нещо като съд, после си спуснал показалеца на едната ръка надолу и с другата ръка правел движение, като че дои. Онзи му казва: "Така кажи! Мляко ли искаш? Добре!" Разбрал, че му иска мляко и му дал. Българинът казва мляко,фанцузинът казва lait, англичанинът казва milk, турчинът казва сюют. Японецът и китаецът как казват? Това са наречия, това не е естественият език в природата. В природата има един естествен език. Естествен език наричаме този, от който всички други езици са произлезли. (Учителят чертае на дъската и казва:)

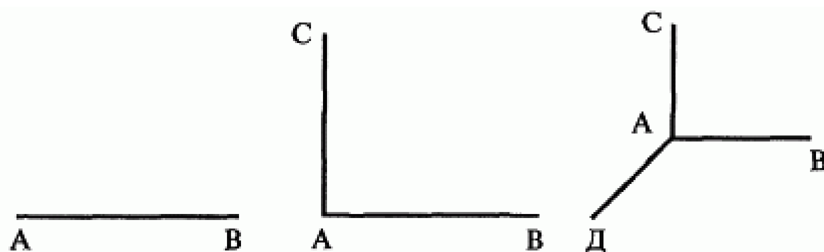

Първият чертеж АВ представлява едноизмерен свят. Той има само едно измерение – на дължина. Казваш: "Да имаш само една идея." Една идея можеш да имаш само в едноизмерния свят. И англичанинът казва: "Idea single". Но какво може да направи човек само с една идея? Питам сега: От едноизмерното същество как ще издигнете перпендикуляр? Ако издигнете перпендикуляр АС, ще се образува плоскост. Това е двуизмерният свят. А при третото измерение накъде ще теглите перпендикуляр? Ще теглите АД. Но за едно същество, което се движи, ще бъде невъзможно от един едноизмерен свят да се качи изведнъж в един триизмерен свят. Защото този свят е извън него. Например, някой от вас може ли да се качи да живее направо във въздуха? Качването във въздуха е съвсем друго измерение, то е четвърто измерение. Само ако знаеш законите на четвъртото измерение, ще се качиш с тялото си във въздуха. Някой се качва с аероплан – това са опити, хората изкуствено се опитват да се качат. Но не можеш да живееш във въздуха постоянно, когато искаш. Голямо усилие се изисква в това изкуство. Един ден хората ще дойдат и до това: както си седиш, ще се проектираш с мисълта си, ще разпростреш тялото си и ще отидеш веднага на 500-600 км и после пак ще се събереш и ще слезеш. Как ще стане това? Изведнъж ще разложиш цялото си тяло и ще минеш от едно място на друго. А сега – купуваш аероплан, намираш пилот – дълга и широка работа! Пари се искат, бензин се иска, а някой път се счупи крилото на аероплана. Ние още си служим със средствата на третото измерение. А при четвъртото измерение ти ще помислиш само – и ще отидеш! Ще помислиш да отидеш на Месечината – и ще отидеш там. Ще помислиш да отидеш на Слънцето – и ще отидеш там. Ако речеш да тръгнеш за Месечината с аероплан, който пътува с бързина да кажем 500 километра в час, за колко часа ще стигнеш? Можете ли да сметнете? Колко е разстоянието от тук до Месечината? Макар и да не сте ходили там, вие знаете колко е далеч. Какви са последните научни данни приблизително, плюс-минус пет? Средно разстоянието между Месечината и Земята е 384 000 км; разликата между най-близкото и най-далечното положение е около 50 000 км. Горното число е средното между минималното и максималното разстояние.

На Месечината са ангажирани с вашите религиозни вярвания. Вие сте религиозни, понеже има Месечина, всичките ви религиозни вярвания се

дължат на нея – ако изчезне тя, ще изчезнат и те. А пък вярването ви в живота зависи от Слънцето. Ако Слънцето изчезне, ще изчезне и животът; ако Месечината изчезне, ще изчезне и религията. Тъй че религията ви се крепи от Месечината, а чувството ви за живот – от Слънцето.

Някой може да каже: "Да се докажат нещата." Как ще се докажат? Как ще докажеш, че 2+2=4? 2 е отрицателно число. Казват: 2+2=4 и 2х2=4. Ако събереш тези две отрицателни числа 2 и 2, дават едно положително число – 4. Как е възможно от две отрицателни числа да се получи едно положително? А като събереш едно положително число и едно отрицателно, получава се друго, което е неутрално. Положителното число е киселина, отрицателното е основа, а неутралното – това са солите. Една сол не е нито киселина, нито основа – тя е нещо по средата; тя ни най-малко не прилича нито на киселината, нито на основата. Какво е солта тогава?

Сега, въпросът не е да ви направя химици, химията е доста сложна работа. И горните въпроси от математиката – това е една тема много отвлечена, изисква се разсъждаване дълго време. Например, дава ви се тема: "Предназначението на ума и сърцето." Изисква се да мислиш дълго време. Ти ума не го виждаш, а трябва да мислиш за него. И сърцето не го виждаш; ти имаш представа за него, чувстваш нещо, но не го виждаш. Например, ти питаш: "Обичаш ли ме?" Говориш за нещо невидимо. Казват ти: "Аз те обичам" – въздухът се е помръднал и въздушни вълни са дошли до тебе – ти считаш това за някаква любов. Казваш: "Той ме обича." Как знаеш, че те обича? Размърда се въздухът, дойде до ухото ти, дойде в мозъка ти една малка картина и това го считаш за някаква си любов. А то ни най-малко не е любов. Ако вие фотографирате един човек, това във вашия апарат човек ли е? Човекът влязал ли е във вашия апарат? Когато аз ви говоря за любовта и вие я схванете, любовта влязла ли е във вашия ум? То е една сянка. От тази сянка вие си предполагате какво е любовта. И после, фотографията представя ли човека такъв, какъвто е? Не го фотографират с краските, а черен като арапин. Вие казвате: "Вижте, колко красив е образът!" В дадения случай са красиви линиите, но не самата фотография; цветът е черен, но линиите са красиви.

Казвам: Тия идеи, които сега ги имате, трябва да ги обработвате. Да допуснем, че вие сте даровит, роден сте по природа за певец, но за да станете певец, трябва да се упражнявате. Музикалната способност е изразена някъде горе на челото ви, но за да се прояви тази способност, за да се прояви дарбата за пеене във вас, трябва да упражнявате вашия ларинкс. Там се намира една малка ципица, която Бог е турил и от тази ципица зависи цялото ви щастие. И говорът на човека зависи от тази

ципица. Сега нашият говор не е естествен, понеже не е основан на законите на хармонията. Сегашният език не е основан на музиката и вследствие на това не е толкова хармоничен, не е толкова красив. Бъдещият език, който иде, ще се основава на музиката. Речта сега не е музикална, едно кряскане има. (Учителят с креслив глас казва "Хей! Какво правиш? Какво си се зазяпал там! Ха! Ха!" Това не е музика. Как ще го кажете музикално?

Сега, аз като представих това, което не е музикално, изгубих нещо. Думите "Ела тук!" как ще ги кажете музикално? Както и да представям тия работи, вие ги знаете по-добре от мене. Аз допущам, че вие говорите по-добре от мене. Има някои хора, които говорят толкова криво! Това не е музикален език, какви ли не изопачени неща съдържа! И религиозни работи, и чувства - всичко се окарикатурява. Това не е музика! Всяко нещо, което може да се окарикатури, в него няма никаква истина, никаква музика. Да говориш музикално, това значи да дадеш истински образ на нещата. Но думите трябва да бъдат с едно значение. За всяко чувство, за всяка мисъл трябва да има специфична дума. А не да бъде и тъй, и тъй – с двояко значение. Ти казваш: "Обичам", после туриш едно "не" в началото и става: "Не обичам." Защо именно туряте на думите "Не ви обичам" един смисъл, а на думите "Обичам ви" друг смисъл? На какво основание казвате: "Обичам ви"? Когато англичанинът казва: "I like you", той ни най-малко не казва: "Обичам ви". Турчинът казва съвсем друго. Французинът как казва? ".Je vous aime." Как намериха тия хора тези думи? Защо англичанинът е турил една дума, турчинът - друга, французинът – друга, българинът – друга и т.н.? Значи всеки си е построил езика, както той си разбира. Значи не е построен езикът музикално, езикът не е музикален. Противоречията, сегашните противоречия и изпитания в живота произтичат от това, че езикът не е музикален. Следствие от това е слабостта на думите. Понеже те не съдържат идеята, ти се съмняваш в тях. Казват ти: "Аз те обичам", а ти си казваш: "Я ме обича, я не!" Защото думата обич ни най-малко не съдържа обичта. Тя не е силна дума, тя е от книжните пари – губи си цената; има цена, но после я изгубва. Една музикална дума е силна, тя е динамична. Всякога при такава дума можеш да проявяваш реалността. Тя е като кибритената клечка – макар и да е в кутията, като я драснеш, можеш да образуваш огън. А пък кибритени клечки, които не образуват огън, са от друго естество. Една дума на любов всякога, у всички хора, трябва да произвежда едно и също значение. Ние имаме сега един малък пример. Хляба, който ядете, на който и човек да го дадете – англичанин, французин и пр. – еднакво ще му действа. Можете да го месите по български, англичанинът може да го меси по английски, французинът – по френски и пр., но както и да го месите, като дадат някому този хляб – и англичанинът, и турчинът, и французинът – който и да е, ще имат еднакво понятие за хляба, няма да имат различни идеи. После, каквото и да кажете на

англичанина, французина и пр. за водата, като им дадете вода, те ще имат същото понятие за нея, което и вие имате.

Казвам: Идеите, които трябва да проникват във вашите умове, трябва да бъдат еднозначни – да имате една идея, която да остане във всички условия със същото съдържание. Щом изменя съдържанието си, тя е временна; можеш да си служиш с нея, но временно. При сегашните условия, при които се намирате, ако имате новия музикален език, вие ще се подмладите. Но това подмладяване може да стане само при това изкуство – докато не научите новия език, вие не можете да се подмладите. Докато не научите новия език, не можете да бъдете щастливи. Докато не научите новия език, любов не можете да имате. Дотогава всичко е временно, преходно – вие сте като пътешественици, които живеят в палатки; ходите от едно място на друго, скъса се палатката ви, после взимате втора палатка, трета, четвърта. Новият език е, който ще внесе Царството Божие на Земята. По този начин, както говорят хората, Царството Божие не може да дойде. Французинът говори едно, англичанинът друго – всички неща са объркани. И идеята за Бога, за религията и пр. – всичко това е объркано, една смесица на понятия. Ако питаш какво е Христос, едни ще ти кажат едно, други ще ти кажат друго - неопределена идея имате. Всички имате различни идеи! Но нито англичанинът, нито французинът, нито българинът имат една определена идея. Аз не отричам реалността, но тази реалност още не сме я схванали в нейния смисъл.

Да допуснем, че имате една пъпка – това е реалност. Имате един цвят – и това е една реалност. Завързва този цвят – това е една реалност; узрява плодът – и това е една реалност. Изваждате семката. Коя е сега същинската реалност за вас? Пъпката ли, цветът ли, завързакът ли или узрелият плод? Най-голяма реалност представлява узрелият плод. За него вие имате еднакво понятие. Който и да яде един плод, той ще си състави едно и също понятие за него. Казвам: И думите се различават в това отношение – едни приличат на пъпки, други на цветове, трети са завързали и са стипчиви, а само ония идеи, които са узрели, са понятия.

Науката седи в това сега: да се образува един език. Всички трябва да си образувате един език, да си говорите на един език, на който да се разбирате. Силата му седи в това, че в каквото и положение да се намирате, като произнесете една дума от този естествен, музикален език, вие ще станете разположени, веднага ще се смени вашето състояние. Да кажем, че сте неразположени духом, обезсърчени сте, животът ви е обезсмислен – като произнесете тази една дума от музикалния език, вие ще станете мощни. И този език е толкова мощен, че когато нямате нито пет пари в джоба си, като кажете една музикална дума, всичко ще се

преобърне и ще имате пари.

Силата на Христа седеше в това, че разбираше музикалния език. Като вдигна хляба, Той каза една дума. Евреите Го слушаха, но Той не говореше на еврейски. Ти можеш да говориш на Господа на еврейски, на български и пр., но то се трансформира. Трябва да се научите на този език, докато не се научите, все ще бъдете в това положение, в което сега се намирате. И беднотията, и болестите, и страданията, и недоразуменията, караниците - всичко това ще мине, като научите музикалния език. Вие ще кажете: "Как да го научим?" Нали ви уча да пеете? Като ви казвам да пеете, оттам ще започнете. Питате: "Защо ще пея?" Вие пеете, за да образувате една основа, за да създадете музикалния език. Докато не се научите да пеете, този език не може да се създаде. Целият невидим свят, Христос от 2000 години се мъчи да научи хората да говорят този език, но ние още говорим по български на Господа. Ти се молиш на Господа на български, англичанинът – на английски, всички Му говорят на разни езици и се чудите, защо Господ не ви разбира. И Господ се чуди на тези деца, отде им дойде този жаргон. От един Баща са се родили – от Господа, а са изгубили езика си и говорят на разни езици. Например, сега воловете мучат, кучетата лаят – не могат да говорят. Това мучене, това лаене е едно приготовление, за да се научат един ден по човешки да говорят. То ще лае, ще мучи с години, ще се мъчи и ще се научи да говори по човешки. Така и човекът – като бръщолеви, бръщолеви, един ден ще се научи на нещо от туй бръщолевене, ще излезе нещо. Всичките философски работи, които са писани в книгите – това е все бръщолевене за невидимия свят. Както едно дете бръщолеви на майка си; тя понякога иска да го повдигне, та и тя слиза до него, и тя бръщолеви като него и детето казва: "Разбирам сега." Хубаво, но тия иносказателни работи няма да ни помогнат. Аз искам да ви наведа да мислите върху следното.

Вие говорите за Христа, мислите за Христа. Кой е християнин? Вие няма да познаете християнството, докато не почнете да говорите на новия език. В Библията се казва така: "В началото Бог създаде небето и земята. И земята беше неустроена." Вие мислите в третото измерение. "Създаде Небето" – това е духовният свят, небесният свят, дето всички говорят на един език. "Създаде Земята" – тя беше неустроена. След това Бог започна да устройва този физически свят. И след като го устрои, Той остави човека на Земята за наследник. А той развали всички апарати. Бог тури хората в Рая да научат този музикален език, но те не можаха да го научат, излязоха вън от Рая, без да могат да го научат. Сега човек говори извънрайски език – не райския език. Някои християни наричат този език ханаански. Аз не зная какъв е бил този ханаански език. Всички народи, които бяха в Ханаан, какъв език говореха? Ханаански език е да говориш едно, а да се разбира

друго. Ханаански език е да говориш иносказателно.

Да се върнем сега към идеята, която трябва да остане в ума ви. Необходим е един език, чрез който Божествените идеи да бъдат достъпни, да имат в нашия ум и сърце едно значение, а не две. И това, което знаем, да не се губи. Понякога, някой ден вие сте разположени, а втория ден не сте разположени. Един ден мислите право, а друг ден не мислите право. Кои са причините? Причините са в езика. Вземете една цигулка: когато струните са разгласени, ти свириш, но не върви по законите. Ще вземеш да я нагласиш. Всички цигулари постоянно нагласяват цигулките си - щом си извадят цигулката, веднага я настройват. А пък вие, като станете сутринта, вашите струни са разгласени и вие свирите цял ден, без да са настроени цигулките ви. Каква е разликата между четирите струни? Има разлика между струните ол, ре, ла и ми. Между съседните струни има по четири тона разлика. За да се научите да свирите, трябва да знаете как да съкращавате струните. Ако вие съкратите струната сол един път, ще имате си, ако я съкратите три пъти, ще имате до. След това иде втората струна. Вземате я празна; после я съкратите с първия пръст и имате ми, съкратите я с втория пръст и имате фа. С третия пръст -сол, с четвъртия – ла. После можете да вземете струната ла. Съкратите я с първия пръст – имате си,с втория пръст – до,с третия пръст – ре, с четвъртия пръст – ми. После взимате четвъртата струна, тя е ми, когато я вземате празна, съкратите я с първия пръст – фа, с втория пръст – сол, с третия пръст – ла. Представете си, че вземате сол на първата струна. Ако вървите отдолу нагоре и вземете сол на втората струна, с третия пръст, каква е разликата между едното сол и другото сол ? В трептенията. Има значение, когато вземете един тон по-високо или по-ниско, има една разлика. Това е разлика, която не може да се обясни.

Ако вие изкажете една дума музикално, тази дума ще проникне в невидимия свят. Сега вече човешката реч може да се предаде на разстояние по радиото, но по обикновения начин не може; както говоря сега, моята реч не може да се предава на разстояние, но ако имам един апарат, който да скъси звуковите вълни, да предаде през етера тия трептения, речта ми ще може да се предаде и да я получат в Англия например. Но ако аз говоря на български и предам моята реч в Англия, там пак няма да ме разберат. Има едно вещество в света, в което всички думи се превръщат в този естествен език. Има начин като говоря на английски или на български, английската или българската реч да се превърне в този естествен език. Англичанинът говори по един начин, българинът по друг начин, но еднакво чувстват: като каже "I like you", той има известни чувства и ти като кажеш: "Обичам те", имаш същите чувства. Тия чувства са музикални. Тогава трептенията на тия думи се

приближават до музикалния език. И на англичанина сърцето трепти по същия начин, както и твоето сърце – тонът е еднакъв.

При естествения език в невидимия свят, или във вътрешния свят, ти не можеш да говориш, докато не чувстваш. Трябва да мислиш, трябва да чувстваш и тогава вече ще говориш; и в думата, която ще кажеш, трябва да вложиш само едно значение; щом вложиш две значения, ти не можеш да говориш. Тогава тази дума не се предава, тя е неразбрана. И тогава в духовния свят като питаш едно същество, то ще мълчи, няма да говори, там всички са много мълчаливи. Затова българите си представят, че в онзи свят всички умрели седят и не говорят, мълчат и не брънцолевят както си искат. Тук има-няма някой какво да каже - брънцолеви; в невидимия свят, ако имаш какво да кажеш, говориш, а ако нямаш, ще мълчиш.

Няма какво да ви говоря за онзи свят. Бих желал сега да ми кажете, каква е вашата идея за онзи свят. Къде ще си го представите онзи свят, на кое място? Вие си повдигате очите нагоре. На кое място? Изисква се голямо въображение. Някой път ние казваме, че този свят е Царството Божие, което чакаме. Казва се, че Царството Божие е вътре във вас. Това е пак едно понятие. Най-първо трябва да имате една представа и после понятие, известно вътрешно разбиране за Царството Божие. Всеки един от вас може да разбира Царството Божие.

(Учителят чете от книгата "Светът на Великите Души":)

"Знанието от едно място не идва и светлината през един прозорец не влиза. Неизброими са пътищата на знанието. Неизброими са прозорците на светлината. Любовта през едни уста не говори. Хиляди са устата на Любовта, през които тя говори. Вярвай във всичките нейни уста."

Можете да изкажете така тази мисъл: Любовта през едно сърце не минава. Любовта минава през хиляди сърца. Не мисли, че само през твоето сърце тя минава. Тя минава през безброй сърца.

Това е външната страна. Откъде минава най-първо любовта? През устата ли минава? След като ви говори някой, след като ви каже, че ви обича, тогава се запалва вашето сърце. В невидимия свят е точно обратното: след като се запали сърцето, тогава говорят устата. На Земята най-напред говорят устата и после говори сърцето. Вие вярвате в думите. Като ви каже някой, че ви обича, вие вярвате в това. Хубаво, щом имате толкова доверие. Да кажем, идвате при мене и искате пари: "Дайте ми назаем 100 лева." Аз ви казвам: "На ви 100 лева!", но нищо не ви давам. Вие казвате: "Защо не даваш?" Като ви кажа, че ви давам 100 лева, това не ви е достатъчно, вие

искате да бръкна и ви дам някоя банкнота или някоя монета. И вярвате в тая монета. Щом вярвате в думите "Аз ви обичам", защо не вярвате, че ви давам 100 лева, като ви кажа, че ви ги давам? В духовния свят никога няма да ви дам парите, ще ви кажа: "Давам ви 100 лева" и като бръкнете в джоба си – парите са там! Или ми искате някоя книга; аз ви казвам: "Давам ви книгата" – върнете се в къщи, стоте лева или книгата ще са там. Искате дреха – казвам ви: "Давам ви дреха" – и като идете в къщи, намирате дрехата. Кой я е донесъл, не знам. Каквото поискате, ще ви бъде! Музикалният език е мощен: каквото кажеш, става! А сега искате "черно на бяло"! Според сегашния език - "черно на бяло", но според онзи език всичко е "на светло", не е черно и бяло.

Сега, оставям ви мисълта за музикалния език. Вие ще кажете: "Да видим какво е това нещо, каква ще е тая работа." Поне една музикална дума да научите! Това е ключът сега! Навсякъде, във всички окултни общества търсят изгубената дума. Тя е ключът. Всички разправят за тайните на Индия и навсякъде много неща разправят. Във всички религиозни, окултни общества, които съществуват на Земята, всички търсят тази изгубена дума, с която нещата стават. Магическа дума е тя! И хората очакват да дойде някой да им даде тази дума. Тя е запалка.

Християнските мистици поддържат, че човек трябва да се роди изново. Само при един музикален език той може така да се роди. Ти си дряхъл, стар си – защо? Говориш сегашния език и се изтощаваш. Като го говориш дълго време, най-после остаряваш. Ти приличаш на един кон, който дълго е носил товар и е изгубил силата си. А пък като говориш на новия език, ти се подмладяваш; като кажеш една дума на този език, косата ти, която е била бяла, почернява. Като кажеш една дума, треската, ревматизмът, които имаш, ще минат. Лицето ти няма вече фуски*, очите ти са светли. Като се зароди най-малкото недоволство в тебе, кажеш една дума – и можеш да бъдеш, където искаш. В музикалния език никой не може да ти направи пакост – няма възможност нито да се скараш, нито да ти се скарат. Аз съм виждал някъде у българите: скарани са някои, но са отишли в кръчмата; като дойде гъдуларят и засвири, те казват: "Хайде да оставим тая работа, чакайте да слушаме." И всичко изчезне, като засвири този гъдулар, казват: "Дай сега половин кило! Хайде, наздраве!" Като засвири човекът, гъдулката има повече сила, отколкото моралът. Това е един музикален език, който ти казва: "Да се помирим!" И хората казват: "Хайде да напуснем сега този спор."

Казвам: И между вас има понякога спорове; хубаво е да спорите някой път – устоявате на своето. Но българинът е направил гъдулката и я туря на корема си, при пояса. Той е голям реалист. Като тури гъдулката на пояса,

близо до коремчето, казва: "До коремчето, до благоутробието, най-първо тук се свири" – и си тупа корема. А пък европеецът туря цигулката горе, под брадата. Тази е по-хубава стойка. Българинът спори сега с европееца. Българската култура е на благоутробието, а западната култура е на ума. Те са банкери, хора на парите. На българина не му върви. Той трябва да учи тази, музикалната дума. Сега европейците свирят на корема само при контрабаса и при челото. Но щом дойде до първата цигулка, с нея се свири, като се тури горе и се крепи с рамото, близо до ухото, че като свириш, най-първо трябва да чуваш хубаво тоновете. Да обясня тази мисъл психологически.

Ти се занимаваш с духовното, но имаш предвид благоутробието си – при гъдулката. Ти за Бога говориш, но за тази гъдулка мислиш – благоутробието. Имаш го предвид. Европеецът свири горе, той е по-близо до истината. Но той мисли за парите. При свиренето с цигулката той прави с ръката си така: "Пари ще дадеш!" (Учителя прави с ръка движение, като че брои пари.) Българинът казва с гъдулката: "Хляб, хляб!" Европеецът казва с цигулката: "Пари, пари!" Българинът е прав, важен е хлябът. Важни са и парите. Това са условия. Но това са още външните условия. Онова, което българинът чувства, и онова, което европеецът, англичанинът чувства като свири – това е важното сега. Важен е онзи, вътрешният музикален език. Да има сила! Сила е необходима сега!

Но ще бъдете поставени на един много тежък изпит. Ето какъв е изпитът. Няма да ви кажа думата, но за да я придобиете, ще ви поставя на един изпит. Представете си, че сте свършили четири факултета и че сте най-богатият човек. Имате всички удобства. Човекът, който ще ви предаде тази музикална дума, ще ви каже: "Вие готови ли сте да се отречете от всичкото знание, което сте научили и от всичкото богатство, което имате, да се отречете и от себе си? Когато останете без знанието, което имате и без богатството си, и като се отречете и от себе си, тогава ще ви кажа тази музикална дума." Вие ще се намерите в трудно положение. Ще кажете: "С една дума само какво ще правя?" Тази дума струва повече от всичкото знание, което имате. Тази дума струва повече от всичкото богатство, което имате. Но вие ще се уплашите. Най-първо ще се уплашите да се отречете от себе си, ще кажете: "Я да я видя, я да я чуя!" Ще се отречеш, няма да правиш никакви уговорки – нищо повече! Ще се отречеш от богатството и от знанието. Но най-първо трябва да станете богати, няма да ви се даде думата, ако сте сиромаси. И ако сте невежи, няма да ви се даде думата. Трябва да сте свършили четири факултета и да сте богати. А сега от какво ще се отречете? Нямате нищо! Много лесна работа е то тогава. Не!

Искам само да ви дам идея да мислите! Вие казвате: "Аз съм готов." Най-

първо да забогатееш, да станеш богат, да имаш знание и след това от всичкото това богатство и знание да се отречеш. Ще ви наведа на онзи пример от Христа за богатия, който, като намерил един бисер, отишъл и продал всичко, що имал и купил този бисер. Това е музикалната дума! Като я имаш – ще имаш ключа. Можеш до небето да отидеш с нея. Като имаш тази музикална дума, всички врати в природата са отворени за тебе.

Сега вие ще се обезсърчите, нали така? Богатият, който има богатство, няма да се отрече. И онзи, който има знание, и той няма да се отрече. Вие ще се намерите в същата мъчнотия и ще кажете: "Кога ще добия това знание!" У вас няма да се роди желание дори! Като ви се каже, у вас трябва да се роди стимул да станете богати и да добиете знание, за да можете да се отречете от всичко това и да придобиете тази дума! Вие ще кажете: "Тази работа не е за сега!" Какъв е изходният път? Какво мислите? Вие, които нямате това богатство и това знание, какво трябва да правите? Аз сега не правя спор за това, което вие имате. И преди всичко, вие сиромаси ли сте или богати? Вие всинца сте богати, но не сте още наследници на вашето богатство. Всички много знаете, но не сте наследници на вашето знание.

Ще ви кажа нещо на вашия език, или на съвременния език. Ти си учен човек, но си на тъмно, дадат ти една книга – не можеш да четеш. Ако затворя лампата, кой от вас ще може да чете? Не че не знаете. Но ако се отвори светлината, вие веднага ще можете да четете. А който не е учен, макар и да има светлина, не може да чете. Та, когато се отвори светлината, тогава ще се познае дали сте учен или не. Когато дойде светлината, ако можете да пожертвате всичко, вие сте учен човек, защото само ученият човек може да пожертва. Защото който не е учен, той не оценява работата, през пръсти гледа!

Сегашното положение на човечеството аз го уподобявам на следното. Това са малки деца, пътят, по който трябва да минат, е детинството. Сега сте във възрастта на малките деца. Законът е такъв, че един ден вие ще израснете, но дали ще бъдете богати и учени, то е въпрос. Ще зависи. Като растете, същевременно трябва да учите, т.е. да се приспособи вашият ум към светлината, за да можете в нейното присъствие да четете книгата, която ще ви се даде. Ако не сте учен, като дойде светлината, вие пак ще бъдете невежа и следователно ще изгубите условията. Като ви се даде вътрешната светлина, ще изгубите условията в дадения случай. Сега, може да се дадат много възражения: Христос нали е казал "Повярвай". Трябва да разберем думите на Христа. Ако се разбираха думите на Христа, ако всички хора вярваха, откъде това разнообразие на вярванията? Съберете по един англичанин, българин, русин, французин, германец, сърбин, съберете

всички народи, които са християни – ако те разбираха Христа, щяха да говорят на един език. Там, дето техните интереси се различават, те нямат разбиране на Христа. Ако в един дом братята и сестрите се карат, мислите ли, че те обичат баща си? Не, ако те разбираха езика на баща си или на майка си, те не щяха да спорят кому какво се пада. Като ви говоря, по този начин аз не съм против сегашния живот, но сегашният живот е едно временно състояние. И вие, старите сестри, след 10-15 години ще бъдете още по-стари, а младите след 10-15 години ще бъдат по-възрастни. И след 15-20 години ще се смени вашето състояние. Много естествено ще се смени. Ако вие отивате към Северния полюс, трябва да облечете по-дебели дрехи, защото студът се увеличава; ако отивате към екватора, топлината се увеличава и трябва да намалите дрехите си, да се облечете с по-тънки.

И тъй, в какво вярвате вие сега? Някои казват: "Едно време какви идеи имахме! Какво вдъхновение беше!" Казвам: Вие сте отивали към екватора, а сега отивате към Северния полюс. Всеки се сгушва в своята шуба, като някой ескимос, турил си качулката, ръкавиците, и в себе си живее. На Северния полюс отивате вие! Северният полюс е място, дето боговете живеят. Най-възвишените същества на Земята живеят на Северния полюс. Но за да отидете там, трябва да знаете музикалната дума. Ако отидете с една музикална дума, ще видите, че по-хубаво място от Северния полюс няма. С градини! Раят е там, на Северния полюс! Там е Раят! Един учен американец, мисля, че беше от Бостънския университет, написа едно съчинение с ред доказателства, че Раят не е в умерения пояс, а е на Северния полюс. Научно доказваше това, опирайки се на разни автори. Казвате: "Но там е студено! Има планини, снежни планини по 2000 метра високи, само от сняг! Ледени планини! Какъв рай ще има там? Всички, които са ходили там, ни най-малко не са намерили Рая." Но Слънцето там, на Северния полюс, не залязва. Тук понякога казват: "Да направиш една къща, която да няма северни прозорци." Ако направиш къща на Северния полюс, там Слънцето ще обикаля около къщата и северните прозорци ще станат южни, а южните ще станат северни. Отвсякъде ще обикаля Слънцето.

Та сега вие всички сте на Северния полюс. Ние сме на Северния полюс. Ние виждаме външната страна на нещата – че животът е безсмислен, че е хладно, студено, че има големи страдания. Хубаво, здравословно място е Северният полюс. Страдания има, някому са измръзнали ушите, ръцете и прочие, но ако имате този музикален език, Северният полюс ще бъде рай! Всичко там е чисто, бяло. И там ще видите Дървото на живота. Като умрете, ще отидете на Северния полюс! Всички сте кандидати за там. Къде отиват умрелите? На Северния полюс!

Да дойдем сега до сериозната мисъл.

Не искам да се смущавате. Вие носите все старото. Като ви каже някой, че нищо не разбирате, вие се смущавате. Какво означава нищо! Нищо е нищо. Какво означава: "Нищо не разбираш?" Аз ви подарявам целия Северен полюс с всичкото му богатство. Питам: Какво ще направите? Там има богатства, колкото искате. Вие ще кажете: "Нищо не разбираме." Защо не разбирате? Целия Северен полюс ви го давам. Но материята на Северния полюс не е в хармония с вас. Студено е и ако отидете там, той ще ви вземе всичко и нищо няма да ви даде. Той взема и не дава. Но ако отидете там и имате една музикална дума, като я кажете, той ще се отвори веднага и ще ви даде. Той дава, но дава на тия, които знаят да му говорят. Като отидете на Северния полюс, ще видите, че там много хора са измрели, замръзнали са. Там казват: "Който дойде тук, най-напред трябва да умре такъв, какъвто е, и после да оживее." И прави са. Този, сегашния живот, на Северния полюс не можеш да го живееш. Другояче казано: С тия разбирания, които сега имате, дълго време не можете да живеете там. Цялата Земя е северен полюс. Вие се утешавате и казвате: "Няма какво! Всички остаряваме и всички умираме." Това не е никакво разрешение. Тая утеха да я оставите! Истината не е там. Казвате: "Трябва да умрем." Ако ще умирам, аз трябва да знам защо умирам. Да знам, че умирам за нещо. И ако страдам, трябва да страдам за нещо. Трябва да имам някоя придобивка. Ако от страданието, от смъртта няма никаква придобивка, то аз не искам да умирам! Христос умря, но имаше придобивки. Христос умря, за да придобие човешката душа. Той не умря за вятъра. Заради това предпочете страданието. Ти страдаш, но имаш придобивки. За какво са страданията без придобивки? Аз да страдам, но защо, за вятъра ли? Не, придобивки трябва да има, нещо реално трябва да има! Аз не поддържам напразното страдание. Във всяко страдание трябва да има придобивка и във всяка смърт трябва да има придобивка, тогава смъртта има смисъл. Писанието казва: "Минава от смърт в живот!" Това значи като умирам, да придобия живот! Но онова, истинското понятие живот. Или, аз го наричам: Музикалният език! Христос казва: "Които чуят гласа Ми, ще оживеят." И както се казва, в последните дни, като дойде архангел Михаил, с този музикален език ще каже: "Ставайте!" Ще засвири тръбата: "Ставайте, мъртви!" "Ставайте вие всички долу, излезте от гробищата!" Не чакайте! На всички народи архангел Михаил ще превежда на техния език – да станат от гробищата!

И какво ще бъде това възкресение?

При възкресението ще има един голям кюп с 25 милиона градуса топлина. И всичките народи, като ги извади Господ с шарените им дрехи, ще ги

пита: "Ти отказваш ли се?" "Не се отказвам." – Всички в кюпа! Като ги нахвърлят в кюпа, всички ще се разтопят и ще станат бели. И като се погледнат, всички ще бъдат бели и няма да се познаят. И французи, и англичани, и германци, и пр. – всички ще изгубят цвета си, ще придобият белия цвят. И тогава ще им се даде първата дума на новия език. И ще кажат тогава: "Ние сме братя, синове на Един Баща. Ние сме сестри, дъщери на Един Баща."
...
Сега, какво разбрахте? Разбрахте, че има кюп! Разбрахте, че има и 25 милиона градуса топлина. Разбрахте, че всички вие ще станете бели в кюпа, ще светнете. Най-първо ще светнете отвътре и от червените и пр. дрехи нищо няма да остане. И като излезете, всички ще бъдете облечени с бели дрехи. Писанието казва, че като пъшкали там всички души, от разните народи, Господ, като ги извадил от гърнето, им казал: "Дайте им бели дрехи, и да почакат още малко, докато дойдат и други. Има още малко малко време, докато се допълни числото на съслужителите и братята им." И тогава всички ще говорят на един език. Сега усещам, че питате: "Но докато дойде новият език, на кой език да говорим? Ние не знаем от новия език нито една дума, на кой език да говорим?" Казвам: Ще си говорите на вашия език. Тогава? Трябва да има преводачи.

Хайде, за 10 минути да посвирим (Учителят взима цигулката.) Певци няма да станете, но ще пеете. Музиката ще имате като едно условие. То е трудна работа, тия певци, които са в света, са работили. Трябва да си разработите ларинкса. Всички трябва да свирите тук. (Учителят показва ларинкса си.) Това са външни работи. Зависи от ухото ни. Обективно е външното. (Учителят започна да настройва цигулката и каза Липсва нещо на тия струни. Времето влияе. Ще започнем сега с буквата и. Тя е символ на посоката на движението. Като кажеш и, то е движение на живота в материалния свят. А е бременност в живота, бременност с известна идея. А пък у представлява човешката мисъл. О – това са условията. Ще започнем сега с и. (Учителят пее и на разни тонове и свири, всички пеят същото.) Неразположен си. Попей си малко. (Учителят пак пее и. После пее и свири "Труден е животът без светлината." Това е отрицателната страна. Изпейте сега друго: "Приятен е животът със светлината." (Изпяхме тия две изречения по няколко пъти.)

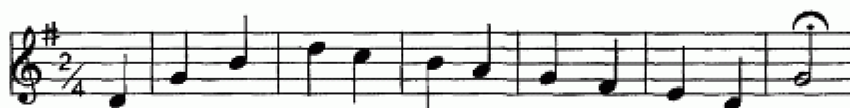

Близо сме до музикалния език! Сега изпейте същото нещо, но артистично, музикално. На този език като кажеш "Приятен е животът", ти ще почувстваш присъствието на Бога. "Приятен е животът със светлината." Няма да мислиш какво нещо са животът и светлината, но ще ги знаеш. Онова, което знаеш, няма нужда да ти го разправят. Ако има нужда известни понятия да ни се обясняват, и след като ни ги обяснят, те дълго време пак остават неразбрани.

Като ни се говори дълго време за невидимия свят, пак ни остава непонятен. Ние си представяме, че онзи свят е най-хубавото място, най-красивото място – най-красивият свят. И здания, и всичко друго е красиво. Като влезеш там, няма да намериш никакви нечистотии. Всяко нещо е на мястото си. И въздухът е свеж, няма никакъв дим. Навсякъде е музика. На онзи свят няма да видиш цветя увяхнали, няма там листа окапали. Няма и болен човек там, всички са свежи, бодри, весели, всички имат достатъчно. Няма гладни, няма болни, няма мъртви, няма недоволни! Всички са доволни, всички са радостни, всички са весели! Няма нито един стар. Някой път имат представление. Когато искат да дадат представление, представят хората на Земята. Това, което за нас е много важно, за тях е нещо за представление. Ние мислим какво ще правим, като остареем; те като остареят знаят, че старостта е едно условие за подмладяване. Младостта е едно условие, за да остареете. При младостта схващаш едно, а при старостта – съвсем друго. Ние схващаме младия като невежа, казваме, че той нищо не знае, а за стария казваме, че има знания. В онзи свят другояче мислят: младият е пълен с живот, с любов, а старият е пълен със знание. И като се срещнат там млад и стар, те се прегръщат и са възлюбени един на друг. А тук младият погледне стария и казва: "Остарял е, не му държат краката." Старият пък казва: "Глупаво дете, не му стига умът." Старият го гледа отгоре, и младият го гледа отгоре. Младият казва: "Ако е по знание, отстъпвам ти, но ако е по сила, не можеш да се бориш с мене." Това са контрасти. Нашите сегашни идеи за старостта и младостта трябва да изчезнат, младостта и старостта да станат като два полюса. Ти си дряхъл – ти си стар човек; обезсърчил си се – ти си стар човек. Насърчиш се – ти си млад човек; не разбираш нищо – ти си млад човек, малко дете, едвам пъплиш по земята. Като си млад, ще станеш весел. Ти не можеш да любиш, ако не си млад. И не можеш да учиш, ако не си стар. Погледнеш се и казваш: "Остарях, косата ми побеля." Като ти побелеят космите, ти трябва да поумнееш малко. Не че космите ти са бели, но сняг е повалял малко, той ги е направил бели. Като духне топлият вятър и се стопи снегът, космите ти пак ще станат черни. Белият цвят на косата се дължи на вътрешния сняг. В духовния свят сняг не вали.

Ще ви дам една тема:

"Буря силна ме застигна в планината,

разтърси ме от корен.

Тежки дни минаха, на изпитания,

Но моята вяра не отслабна.

Тя нещо ми пошепна:

"Търпи, и всичко това ще мине."

Дойде пролетта. Духна топлият вятър.

Стопи се снегът.

И със снега си замина и мразът.

Потекоха реките. Запяха птиците.

Поникнаха тревите.

Моята мисъл възкръсна и

Добрите чувства оживяха.

И аз почнах да мисля."

Нека бъде малко, но сладко.

"Добрата молитва"

6 ч. 50 мин.

14-та лекция на Общия окултен клас, изнесена от Учителя
на 25 декември 1935 г., сряда, София, Изгрев

Следват гимнастически упражнения.

(гр.) – пъпчица (бел.ред.)
Книги:
* Естественият език – музикалният език

Към извора (Общ окултен клас. Година XV (1935–1936). Том I. София, 2002)
18 беседи от 25 септември 1935 г. до 22 януари 1936 г.
Начало: 05:00

1935_12_27 Съзнателно говорене
лекция пред специалния клас

СЪЗНАТЕЛНО ГОВОРЕНЕ

„Отче наш“

Каква беше основната мисъл на миналата лекция?

Имате ли зададена тема? – /„Не“./

В какво седи силата на човека? Казвате: „Пари“. Някой път англичаните казват „мъни“, египтяните казват „филюш мафис“ /„няма пари“/. Казваме: „няма пари“ или „има пари“. В какво седи силата на парите? „Парите са сила“ – много добре, съгласен съм. В какво седи силата на парите? Казва: „Изкуството е сила“. В какво седи силата на изкуството? „Няма вяра, да вярваме“. В какво седи силата на вярата? Защото в дадения случай [вярата] е пробният камък. Ако в тебе нямаш съзнание, тази дума е безсилна. Трябва да съзнаваш нещата. Но какво разбирате под думата „съзнание“? Не само да се прави различие. Допуснете, че аз ви казвам: „Ще падне върху гърба ви една прашинка“. Колко тежи една прашинка? Казва: „Той е една прашинка“. Определена идея ли е прашинката? Тя е определена идея, но в обикновения ум на хората прашинката не е определена. Колко тежи една прашинка? Не само вие, но и учените хора не знаят, колко тежи една прашинка. Но казвам: „Ще падне цял един тон“. Вие сега знаете колко тежи. Той като удари, произвежда известен ефект. Следователно, музикантите говорят не за същинските тонове, а за ефекти. Този тон, като удари, той после разсъждава, то е тонът. Тонът, като удари, има известен резултат и за резултата говорим. Казваме: „Ще спусна един тон“. Тогава, какво ще стане със съзнанието ни? Ти широко казваш: „Няма нищо“, но при тона смущение ще дойде.

Добре, вие изучавали ли сте силата на думите? Казвате: „Трябва да се говори красиво“. Имате един копринен конец, ако той се опъне, прекара се в силно движение, може пръста ви да хвръкне. Значи, предметите имат свое движение. С една ваша дума, с едно ваше чувство и с една ваша мисъл вие може да си напакостите. Защото и мислите се движат, и чувствата се движат, и постъпките се движат, и вие само може да си произведете едно голямо нещастие. На себе си може да си произведете нещастие. Или пък може от незнание да си произведете нещастие. Много от сегашните ваши нещастия, които ви срещат, се дължат на безразборното говорене в миналото. Много от вашите нещастия се дължат на безразборните постъпки в миналото. В сегашната война германците на едно място пуснали задушливи газове, като мислили, че вятърът ще духа към неприятеля. Щом пуснали газа, [вятърът] започнал да духа от позицията към тях и трябвало сами германците да бягат от тия газове. Ти по някой

път предполагаш, че като хвърлиш бомба някъде, там ще експлодира, но има нещо, което изменя твоята мисъл. Казваш: „Как може да се измени мисълта?“, разсъждаваш, че като хвърлиш бомбата, ще експлодира на местопредназначението. Нас не ни интересува, че са излезли хората, той е безпредмет[ен], въпросът за задушливите газове, но само изясняваме един факт. Ти мислиш, че като хвърлиш бомба, ще постигнеш целта. Но действието на тия газове ще се върне към тебе. Какво ще правиш? Ще държиш газа затворен в бомбата. Щом вятърът духа, хич не се опитвай да го пущаш при сегашните условия. Представи си, че ти имаш един неприятел, който е силен. Някой път искаш да го сплашиш, да му хвърлиш една бомба. Всеки ден, често вие хвърляте такива бомби. Вие обичате и често хвърляте такива бомби. Той е сила, ти мислиш – като кажеш една обидна дума, то ще се стресне. Случва се, вятърът иде от него, този задушлив газ ще дойде към тебе и като изкажеш тази дума, ще се търкулиш на земята. Отиде бомбата! Хубаво, след като се търкулиш на земята, какво трябва да правиш? Най-първо хвърлиш бомбата, не си пресметнал добре и тази бомба се връща, ти паднеш на земята. След като си паднал на земята, какво трябва да правиш? Трябва да станеш и да удариш на бяг. Защото, ако седиш при задушливите газове, ще бъдеш задушен и ще бягаш сам. След туй как ще изясниш факта? След като си казал една обидна дума, той те повали на земята, като ти удари една плесница. Ти, за да избегнеш, трябва да бягаш. Ще скочиш, да те няма. Представи си, че този човек ти удари една плесница, то е още [и] благородство, защото, като удари, от себе си дава. Боят е благословение. Като те плесне, то е благословение. Но този човек не иска да те благослови с ръка, ами изважда своя нож, да го забие върху ти. Ако ти не бягаш, ще усетиш други последствия. Вие сега седите и казвате: „Това са глупави работи в света“. Кои работи са умни в света? Кои работи са умни и кои са добри от вашето гледище, не от гледището на философите? – /„Които имат придобивки. Които имат добри постижения“./ – Които нямат добри придобивки? – /„Лоши са“./ – Вие знаете ли цената на думите? Някой казва: „Човекът е много добър, той влада френски, английски език“. Кога се влада един език добре? Обикновено[то] схващане е: който има добро произношение. Ако един българин произнася френски или английски, кога ще намериш едно различие в езика? Ако един англичанин говори български, така петляе си езика, когато говори. Сега, в какво седи владането на един език? Обикновено, както и да говорим, ние не владаме езика. Например, може да знаеш много добре английски, но искаш пари назаем от един англичанин, той не ти дава. Какво владане на езика е това? Отива един българин, който не знае английски и казва на български на един англичанин: „Моля, дайте ми сто лева назаем“. Англичанинът казва: „Кажи ми какво искаш, не разбирам. Кажи ми по английски“. Казваме: „Понеже не знае английски език, не му дава сто лева“. Но идва втори,

който знае английски език, казва на английски: „Дайте ми сто лева назаем“. Англичанинът казва: „Не мога“. Питам сега: Единият не знае, не знае езика, нищо не му дава. Другият знае езика и [англичанинът] пак не му дава. Питам: Каква полза има, че знаеш езика? Ти ще кажеш на себе си: „Ако знаех езика, сега не мога да кажа коя е причината“. Ако ти знаеше езика, човекът щеше да ти даде. Казваш: „Трябваше да зная английски език“. Но другият, който знае езика, и нему не дават, тогава къде е погрешката? Защо не му дава англичанинът сто лева? Де седи сега философията? Ако ти си, който говориш на английски, и не ти дават, как ще го обясниш? Ще кажеш: „Много студени хора са тия англичани“. Ами, ако си говорил на български и не ти дават, тогава ще помислиш: „толкова прости хора, да не разбират език[а]“. Всеки един като говори, за да те разбере англичанинът, на английски трябва да говориш. Според мене, в моя ум седи така, че културен човек е този, който разбира всичките езици на хората. Който не ги разбира, той не е културен. Сега, вашата култура седи [в това], че знаете български. Някои знаете френски, някои – немски, английски, най-после няколко турски думи. И това е култура, но не знаете китайски, не знаете японски, не знаете индуски, италиански. Някои от вас сте доста културни, знаете френски, немски, италиански, но това още не е култура. – /„Ясновидците са културни“./ – Ясновидците и те не знаят. Вие по някой път мислите, че всичко знаят ясновидците. Мислиш ли, че като идеш в Англия и видиш английската природа, ще знаеш английски? Идеш във Франция и видиш френски къщи, ще знаеш ли френски? Ясновидецът влезе в оня свят, нищо не знае, той тълкува. Аз съм виждал тия ясновидци, като влезат в оня свят, са профани. Някои казват: „Ходил в оня свят“. Какъвто си отишъл, такъв и се връщаш. Ходил си в оня свят, а какъв е езикът на оня свят? Ти си профан, видял си къщите, улицата, професорите, зданията, ама нищо не разбираш. Казваш: „Чудна работа, всичко чудесно, но има нещо, [което] не разбирам“.

Аз снощи бях на концерт, на „Месия“ от Хендел. Общо хорът ми хареса, а пък четирима[та] солисти, които пяха квартет – слабо. Сопранът пее, ама Господ да му е на помощ. Хорът имаше хубав ансамбъл, не може да им ям хака. Тези, които пяха, пяха хубаво, сопранът беше най-слаб. Аз зная къде беше спънката – тази певица, главата щ спъваше тона. Главата щ тъй направена, че резонанс няма. Нали [в] някои салони като говорят, имат резонанс. Главата на певицата нямаше акустика. Тя, и да пее, акустика няма. Сега аз ви навеждам това и не искам да обсъждам солистите. Казвам: Целият наш живот седи от неща непроверени. Казва: „Той знае това, той знае онова“. Колко малко знаем всъщност? Аз наричам знание – да знаеш [музикално] езика. Каквото кажеш, [да стане], то е знание. Ако аз отивам, нямаше да кажа: „Господине, дай ми сто лева!“, но веднага ще застана, ще изсвиря една песен. Като изсвиря, веднага човекът ще ми даде. Аз зная

където е слабата страна – музикално трябва да говориш на англичанина. Ако на англичанина можеш да изпееш или като му изсвириш [нещо], англичанинът ще ти даде не сто и двеста лева. Може да говориш: „Дай ми сто лева!“, така не се говори, високо – тъпан е това. Я сега някой да изпее една песен, ще му дадете сто лева. Ако някой иска от мене сто лева назаем, [ще ми пее]. То не е [за] смях, но да направим един научен опит.

Трябва да се изучава езика. Силата, мощта седи в неговата музикалност, в онова съзнание. Да кажем, ти, като говориш, трябва да съзнаваш. Вие, като си говорите, не се разбирате. За да познаеш, дали можеш да разбираш този език, [направи опит]. Някой път имате някоя болка, боли ви нещо, например, кракът ви боли. Ти ще започнеш да говориш на болния крак, докато кракът разбере думите ти. Ако престане да ви боли кракът, вие говорите умно, езикът ви има сила. Казваш: „Ще оздравее!“, казваш ден, два, три, още, не може да оздравее. Може да кажеш само веднъж „да оздравее“ и оздравее, думите имат сила. Сега, всяка една дума да е една форма на една мисъл, на едно чувствуване, което човек има. Зависи каква форма ти ще избереш. Казва: „Човек сега да бъде учен“. В какво седи учеността на човека? Знаете ли в какво седи учеността на един маг? Ако той каже на желязото да стане злато, и като каже своята магическа дума, може да го превърне. Аз не казвам, че вие може да го направите. То е само за изяснение. За да се превърне желязото в злато, какво се изисква? Какво сте чели по този въпрос за превръщането на елементите? Електроните имат свое движение. Значи, природата сама по себе си е жива, тя твори. По какво се отличава една памучна нишка от една копринена нишка? Копринената нишка е направена от едно същество органическо, пеперудата работила и едно растение работило. Човекът е извадил тия нишки. Питам: Когато тази буба правеше своята нишка, имаше ли тя знание за причинността на тази нишка? Разбира се, в едно съзнание, в света, в който живее, не в един отвлечен свят, от качеството на тази нишка зависи този пашкул. Цял един процес е, тя работила, химически процеси има. Ако тези нишки не са така хубаво направени, ако целият пашкул не е така хубаво направен, никога не може да извади пеперудата своите крила. Тя турила най-добрия материал, понеже се върши един отличен процес вътре. Ние още нямаме представа как е създадено златото. Златото е създадено заради нещо. Всичките тия елементи, както сега съществуват, те са създадени, имат свое предназначение. Не това предназначение, за което ние ги употребяваме. Когато направят тия пашкули бубите, веднага ние ги туряме в котела, не ги оставяме да развият своя процес, каквото те [са] мислили. Ние ги чакаме, ние сме по-хитри, щом направят пашкулите, „хайде в котела“ и започваме да отвиваме тази нишка. И си направим копринена дреха. Питам: „Какво постигате с копринената дреха?“ Най-първо забелязваме, че коприната е лош проводник на топлината. Една

копринена дреха топли по-хубаво, защото коприната не е добър проводник на топлината, а памукът не топли така. Пък памучното и коприненото не топли така, както вълненото. Сега повърхностно някой ще каже, че коприната е лош проводник на топлината. Ако искаме добър проводник, ще турим памучното; ако искаме лош проводник – коприната.

Тогава, от морално гледище, казват: „Той е лош проводник", а в друг случай – „Добър проводник". Но зимно време нас ни най-малко не ни са приятни добрите проводници. Лошите проводници са по-добри. Разсъждение трябва. Някой път кажеш лоша дума. Някой път лошата дума е [по] на място, отколкото добрата. Кажеш лоша дума, че какво има, като кажеш лоша дума? Ти кажеш някому: „Ти си голям невежа". Той отговаря: „Ти си втори". Дойде трети – „Ти си трети". Всички тия капацитети, всички те са добри. Гледам, някой път цигулари се нареждат, всеки вземе цигулката си, свири. Свири, ама не прави никаква промяна, не става. Хората минават, никаква промяна не става. Майстор цигулар е този, който като засвири, той направи някакъв преврат. По някой път аз може да свиря на пианото и цяла една буря ще се спре. Може да свиря и пак да произведа буря. То са сега твърдения, но може и на опит да докажа. Някой се моли. Когато човек има знание, много е лесно. Когато иде някоя градушка, нали хвърлят известни бомби в пространството и градушката се отклонява от това място. Един човек може да концентрира своята мисъл и да хвърли мисловни бомби, и градушката пак ще се отклони. Онзи с едно пушкало ще хвърли няколко бомби горе и те като се пукат, отклоняват [градушката]. Ум е то. Ти нямаш никакво пушкало, какво ще правиш? Ако не знаеш как да му говориш, ще те очука хубаво. Нали си спомняте, веднъж слизахме от Витоша, всички горе ни чука град. Тогава на града можеше да му се каже и да престане. Ако не знаеш езика на природата, ще те чука. Не само туй, но всички нещастия и неприятности в живота, които имате, се дължат на вашето незнание. Слаб език имате вие. Вие сте като ония деца, които имат високо мнение за себе си. Минават за даровити деца в училището, майката ги хвали [толкова], че стават своенравни. Какво знаят? – „Много способно дете, всичко запомнило". Всичко помни, ама нищо не знае. Че какво мислите, че е паметта? От гледището, от което аз я разглеждам, паметта е един чувал, ще го вземеш на гърба си, ще го носиш. Туй знание трябва да се тури в действие. Ти знаеш нещо, може да кажеш, кога е създаден светът. „Помниш ли?" – „Помня, датира от осем хиляди години. После, помня датите на новите изследвания, какви са изчисленията на математиците, какво е разстоянието от тук до Сатурн, до Юпитер или, какви са новите теории по химия, физика". Тия неща са хубави, но в сравнение с онова, което ни е потребно в живота, туй знание още не ни ползува.

Ще ви дам един анекдот. В старо време, в християнската епоха, на един събор присъствувал и един светия, който казал, че нищо не знае, не разбира, а знае само едно нещо. Там спорели за св. Троица. Той казва, че нищо друго не разбира, освен едно нещо знае, но го знае добре. Той взема една тухла, стиска я, отгоре излиза огън, а отдолу вода, а в ръцете останал огън. Питам, от всичките философи, които говорили, и този, който стискал тухлата, кой има знание сега? Всичките просветени хора могат ли да запалят огън като този светия? Сега ще ви наведа на следното: всичките спънки в живота произтичат от факта, че ние не разбираме стойността на думите, които говорим. Един цигулар в една година може да стане талантлив, не ти трябвата 15, 20 години да търкаш по десет часа на ден. То е хубаво, отлично, но ти този труд може да го съкратиш в една година отгоре, но трябва да знаеш как. Сега, не искам да ви направя за една година талантливи, [да ви кажа] как може да стане, но за едно поощрение – да се събуди във вас желание да изучавате новия език или смисъла на думите. Когато говориш, никога не оставяй в ума си една дума да има две значения. Казваш: „Ще се науча да пея“, но в ума си държиш мисълта: „Я се науча, я не“. Казваш: „Ще се науча да свиря“, но в ума си държиш мисълта: „Я се науча, я не“. Казваш: „Ще стана талантлив“, но мислиш: „Я стана, я не“. „Ама ще забогатея“, мислиш: „Я стана, я не“. После казваш: „Както Господ даде“. То е двусмислен език. Искай малко, но да имат едно значение думите. Кажи: „Ще стана утре в четири часа“. Като дойде времето, не закъснявай нито секунда. Като дойде часът, веднага хвърли юргана и стани. Сега, събудиш се, почесваш се за врата, за тила, смешна работа. Като дойде мисълта за ставане, хвърли юргана и стани, облечи се. Отвън студено – всичко туй да не те смущава. Че юрганът тънък, че студът е неприятен, нищо да не те смущава, стани в четири часа точно. Разбиране трябва. Какво ще стане, че настроение нямаш? Природата обича точност. Там, дето няма точност, нищо не става. Точност до секунда, до половин секунда, една десета, една хилядна, една милионна от секундата, една стомилионна – вече много мъчно се долавят тия сили. Светлината за една секунда изминава 300 хиляди километра; един човек, за колко време ще изходи туй, което светлината изминава за една секунда? Ако той пътува по 60 километра на ден, колко дни ще му вземе да измине това разстояние? Колко години му трябват, за да изходи 300 хиляди километра? Какъв интензивен живот, какво разбиране на светлината! Зад светлината съществата какво съзнание имат, за да се движат с такава бързина! Казвам: Не само това, ти можеш да направиш опит. Ще кажеш: „Днес ми трябват сто лева и трябва да ги имам до десет часа, и ще ги имам“. Като кажеш, точно в десет часа ще имаш сто лева. Но ще ми ги дадат в десет часа и пет минути и десет секунди. [Ако не се съмняваш], парите ще дойдат. Парите ще дойдат! Сега вие искате да знаете по кой начин ще дойдат? То не е ваша работа. Ти ще бутнеш онзи бутон. Как палите вашите лампи – натиснеш

бутона и светва. Как става, то не [е] ваша работа. Ти ще бутнеш и ще потече. Жаден си, бутнеш го, та стане. Сто, двеста, четиристотин [лева], то ще свърши работа. Туй, което искаш, става. Всеки, който бута, става; всеки, който не бута, не става. Ще бутнеш, и като бутнеш, ще стане. Всяка дума в съзнанието – то е като бутон; всяка дума трябва да знаеш как да бутнеш. Ако знаеш как да бутнеш, ще имаш един резултат завършен; ако не знаеш как да буташ, ще имаш един незавършен резултат. Засега всинца какви резултати имате? Вие мислите, че имате какви ли не знания, от какво аристократическо произхождение сте, че Господ ви [е] направил, че това, че онова. Че ако Господ ви [е] направил, за какво ви [е] направил? Говедата направил да помагат на хората. Питам сега: Кой е по-умен, говедото или човекът? – /„Човек, който впряга, е по-умен, говедата са по-глупави, затова служат".\/ – Съгласен съм. Ще ви приведа един пример. Вие сте свършили два факултета, вземат ви войник, военна служба изпълнявате. Един взводен има, който никак не е свършил училище и ви командува: „наляво, надясно", вие се обръщате. Питам: Кой е по-умен – който заповядва, или вие, който изпълнявате неговата воля? Кой е по-умен? Ефрейторът или вие? В дадения случай ще си призная, че не съм толкова учен, по-учен е от мене, макар че аз съм свършил университет. Ние казваме, че сме по-умни. В някои случаи тия животни, които впрягат и товарят, са по-умни. По-умни са, понеже имат по-голяма сила. По-умни и по-благородни, понеже казват: „Ще услужим на тебе безплатно". Умът му стига, казва: „Няма какво да се спорим". То е достатъчно силно. Някои мислят, че тези животни са глупави. Тия животни, които на вас служат, в туй състояние на земята са така, но от своя свят, от който слизат, те седят много по-високо, интелигентни са. Те имат знание като на ангелите. Че му заповядвал един ефрейтор, нищо не значи.

Ще ви приведа друг пример, то е до схващането. Има два примера в американската история за благородство. Мисля, единият се случил в Бостон. Един голям богаташ си купил един голям куркой* за един празник, събират се да ядат. Богатият купил куркоя и търси някой да му го занесе вкъщи. Минава президентът, ако не се лъжа, Линколн, и го пита какво има. „Търся някой да ми носи куркоя". Президентът взема куркоя, онзи тръгва напред, президентът отподире, донася го до къщата. Богатият иска да му плати и му дава половин долар: „Да не би да искаш повече?" Той си изважда картичката и му я подава. Казва: „Нямам нужда от пари, приятелю, запознахме се". Вторият пример е пак с президент, той бил Вашингтон, главнокомандващият на армията. Един ден минава и вижда един взводен, и 39 души войници носят една греда. „Защо, – казва, – не помогнете?" „Аз съм [в]зводен, аз съм турен само да заповядам". Вашингтон отива, туря рамото си под гредата и помага да я [в]дигнат. Той пак изважда картичката си и му казва, че той е главнокомандващият. Той

можа да си тури рамото, [в]зводният не може. Всинца вие сте [в]зводни, аз да кажа. Бих желал да имате характера на Линколн и характера на Вашингтон, не характера на този богаташ, който търси някой да му носи куркоя и [на] [в]зводния, който не иска да си тури рамото под гредата и да помогне. Докато имате тия идеи, все на това положение ще бъдете и няма да имате постижения.

Казвам сега: Езикът е мъчна работа, тя не е лесна работа. За да произнесеш една дума, се изисква голямо вътрешно спокойствие на духа. Онова, което произнасяш, не трябва да произведе смущение. Та казваш: „Тогава, хиляда лева. Ами ако не дойдат?“ Не трябва да разваляш, тогава ти не живееш в един разумен свят. Казвам: Ако вие сте цар сега и турите подписа си, от банката хиляда лева няма ли да ви дадат? И десет хиляди, и един милион няма ли да ви дадат? Ако вие в дадения случай живеете в един разумен свят, казвате, че сте създадени от Бога – от Бога сте създадени, и ако вие действувате съобразно с Божия закон, няма ли да ви дадат, ако вие поискате хиляда лева? Ще ви дадат, щом като живеете в един разумен свят. Ще искате разумно. Ни най-малко няма да злоупотребите и да излезете из разумния порядък на нещата. Казвам: Щом сте в един порядък на хората, всяка една дума си има вътрешен смисъл. Ако няма раздвоение на вашето съзнание, много от вашите нещастия, които имате, ще изчезнат. Може в един ден, в една седмица, в една година, две, три, четири да изчезнат. Вие седите и казвате: „Какво ще бъде нашето бъдеще?“ – Каквото мислите, каквото чувствувате, както постъпвате, такова ще бъде и вашето бъдеще. Сега, може да кажете, че човек може да бъде много учен. Не, той трябва да има самосъзнание, най-първо да направи онова, което е възможно. Да направи най-малката възможност. Сега, според вас, коя е най-малката възможност? От кое трябва да започнете? Един музикант откъде трябва да започне? Какъв е законът за поставянето на струните на цигулката? Те са нагласени на квинти. Има три тона. Числото четири е разликата. Сега, какви са били съображенията на онези, които [са] направили цигулката, защо турили на квинти. Съвременните философи имат известни съображения. В съвременната наука има една изкуствена страна, когато ни представят тоновете, влизаме в един ограничен свят. Изучават само количествено трептенията на тоновете, още не ги изучават органически, [а също и] силите, които съдържат вътре. Количествено схващат правилния тон. Я ми дайте тона ДО. Всеки човек има по един камертон. Вземи тона, нищо не значи, че си го взел половин тон по-ниско или по-високо. /Учителят изпя СОЛ, ЛА, СИ, ДО./ Вземете сега ФА диез.

[В] езика, с който хората си служат, са определени думите. Сега изучават количествено езика, те не изучават качествено думите. Никой не държи сметка за онези думи, които казва. Христос казва: „За всяка празна дума

ще дадете ответ в съдния ден". Нямате право да свирите, каквото искате; нямате право да говорите, каквото искате; нямате право да постъпвате, както искате. Всяко нещо трябва да бъде разумно. Свободен си, можеш да кажеш каквото искаш, можеш да кажеш хиляда думи, но ще носиш лошите последствия. Много цигулари, като свирят, те си създават своето нещастие. Те свирят шлагери. Нямат право да свирят шлагери. Никакви шлагери, защото природата не търпи шлагери. Тя има толкоз дисонанси, трябва да ги поправя. Ти дисонансите ще трябва да ги поправяш.

Сега, аз искам да ви наведа на свободна мисъл, ни най-малко не искам да кажа, че това е криво, онова е криво. Този живот е добър. От този живот по-добър няма. Този живот го наричам неразбран живот. Ние сме в неразбрания живот на природата. Все търсим причините вън от нас. Всеки казва: „Лош е светът. Не свирят хубаво". То е така, че е лош светът, лош е. В какво седи лошавината? Живеем в един неразбран свят, вземаме повече, даваме по-малко. – Няма правилна обмяна. Не трябва да сме скържави, свири ти човекът, плати му. Плати толкова, колкото струва пеенето. Ако на мене добре [ми] свирят, оценявам сто лева. Ако са двама, трима, четирима, петима, десет души – тогава хиляда лева. Колкото повече души са, повече струва. Като мине някой [и пее], казвам: „Сто лева, толкова оценявам твоето пеене". Музикантите, като свирят количествено, колкото схващам, толкова плащам. Той иска да му платя за цялата музика. Ако са сто души, по сто лева, десет хиляди лева. Ако дойдат 20 души, тогава – две хиляди лева. Колкото повече хора, толкова повече се плаща. Музиката не е ограничена, тя много струва, но всеки колкото я оценява, толкова да плати. Аз нямам право да свиря някому, че той да ми даде две хиляди лева, десет хиляди лева. Той ще ми плати толкова, за колкото [е] разбрал. Той не може да не ми плати. Ако идете при един, който е болен, има ревматизъм, като му свирите [и оздравее], веднага човекът ще ви даде 50–60 лева. Ако свиреха двама или трима музиканти, като свирят, ще даде 150 лева. Вие седите всички и сте недоволни от този живот, който имате. Какъв е изходният път? Казваш: „Лош е този свят". Тогава, всички хора, между които живеете, и те не разбират живота, и ти не разбираш, и всички минавате за учени. Казвате: „Човек така не трябва да мисли". Как трябва да мисли? „Така не трябва да постъпва!" Как трябва да постъпва? „Ние трябва да свирим". Как трябва да свирим? Онзи, който разбира, ще свири по един начин, който не разбира, ще свири по друг начин. Може да свириш. Казва: „Млъкни, стига си търкал тази цигулка". Някой [свири] на пианото; [другият казва:] „тан-тун".

Ще ви приведа един анекдот за един българин в Русия. Един български студент учи за изпит. Та, в къщата, в която живее, има ученичка от консерватория и цял ден свири, че студентът не може да се занимава. Чуди

се какво да прави. Мисля, че това станало в Киев. Друг един българин казва: „Тя е лесна работа“. Един ден идва той с гайдата, че като надува гайдата, свири. Хазайката му казва: „Излезте от къщата ми, не ви искам парите“.

Тази певица снощи, и тя пя според нейното разбиране. Аз ако имам нейното разбиране, не бих пял по-хубаво. Тя взема количествено тоновете, но този тон няма мекота. Някой, като свири, като вземе цигулката, колебае се, страх го е. Обикновено [насаме] някои свирят по-хубаво, [от другите се смущават] ще те критикуват малко, че не можеш да свириш. Ами че говорът, това е пеене. Ако ти не можеш да говориш така хубаво, мислено трябва да се говори. Или, всяка една работа, която започваш, трябва да бъде направена мислено. Сега и аз ще ви свиря. Някой път музиката, има [схващане], че е забавление. Класическата музика е забавление. Знае[те] какво значи забавление. В най-добрата смисъл – забавляваш някого. Забавление е, [но идейното свирене е друго], защото, след като изсвириш класическата музика, би произвел ефект. Аз, като излеза, съвсем другояче ще мисля. Мен ми разправяше един познат, като свирила Камила Русо, ученичка на Паганини, свирила „Сънят на живота“. Той казва: „Този момент, когато свиреше, бях готов да се примиря с целия свят“. И пак: „Такова настроение създаде!“ Някои свирят – никакво настроение, никакво решение не създават. Пееш, пееш – пак [си] на същото място. То е обикновеният живот; говорим, то е обикновеният живот. „Това да направим, онова да направим“, всичко какво Бог [иска], не виждат. „Ама да се обичаме“ – и остават пак същите. На другия ден пак: „Да се обичаме“. Някои хора, съберат се, и гледам, хората от толкоз години не са прогресирали – нещо извратено, нещо стеснено [има]. Няма така свободно да попеят. Да чукаш пипер в чутурата, значи, всичките хора да кихат наоколо. Не искам да критикувам, защото всинца ще кихате. Не искам пипер в чутурата, защото всинца ще кихате. Целта ми е да се обясни схващането на музиката. Всеки от вас има дарби. В музикално отношение няма двама души, които да имат еднакви схващания за музиката, които да имат еднакви дарби. Няма двама души да живеят еднакво. Всеки човек ще свири и ще пее, тъй както може да приложи. Радвай се на другите хора, както пеят. Може да се намират при неблагоприятни условия. Когато сте при благоприятни условия, пеете хубаво, когато сте при неблагоприятни условия, не пеете хубаво. Някой път има депресия. На другите не можеш да свириш, тогава мускулите се свиват, пръстите не вземат [тоновете], не мислиш. Депресия на мислите има. Или, някой път си направил някоя постъпка, тя препятствува. Дай свобода на мислите. Чисти мисли, чисти желания, чисти постъпки. Дай свобода! Да няма нищо да те смущава. /Учителят пее СОЛ./ Сега казвате: „Той взема криво тона“. Може да направите един опит със себе си. Не вземаш тона, но като ти покажат една

английска лира, как ще го вземеш; ако ти дадат 4, 5, 10 английски лири, все ще има известно трептение вече. Като гледа [човек] тия английски [лири], започва сърцето да трепери. Хайде един да изпее тона, ще му дам десет английски. Сега вие не можете да го изпеете, понеже не вярвате в туй, което казвам. Казвате: „Учителят сега ме изпитва“ и не може да го изпеете. Аз, преди да кажа на едного от вас, зная какво мисли. Щом кажа, ти да повярваш. Природата и тя казва, но щом ти не повярваш, и тя се оттегля, нищо не дава. Казвам: „Ще ти дам десет английски“. Той се колебае, нищо не давам. Човек да повярва в онова, което кажеш. Щом не повярваш, свършено е вече. Природата казва: „Десет английски“. Ти се колебаеш. Тя веднага отменя. Следният път – друго. Като отмени, много време се минава. След като отмени, може да мине една минута, час, два, три. Тогава законът е: [При] всяко побуждение, което имате, не се колебайте. Някой път вие имате известни побуждения да направите нещо, вие отлагате, казвате: „Няма да го направя“. Щом ти се вдъхновиш от нещо, направи го, за предпочитане е да го направиш, отколкото да го отложиш. Сега, вие все отлагате, отлагате. И сега има безброй неща, които вие сте отложили. Като погледнеш – това си отложил, онова си отложил, мислиш, че някога ще имаш благоприятни условия. От тези по-благоприятни условия не могат да се дадат на човека. Ако ви дадат бъдещите условия, какво ще направите? Да кажем, ако сега ви дадат най-хубавата цигулка, какво ще направите с нея? Имате най-хубавата цигулка, която има [цена] десет милиона [или] двайсет милиона. Един гениален музикант с една обикновена цигулка ще изкара 20 пъти повече. Онези, които не са се упражнявали, и най-хубавото да им дадеш, не могат да го използуват.

Парите ходят само при онези, които мислят, имат едно сърце, в което ангелите живеят. Казва: „Нас не ни трябват богатства“. Христос казва: „Събирайте богатства, които нито крадец може да ги вземе, нито молец може да ги разяде“. Не събирайте тук, дето могат да ви оберат. Казвате: „Обраха ме, всичко отиде“. Тури богатството там, дето не могат да те оберат. Човек трябва да има злато. И богатството зависи от златото, което е в неговата мисъл, от златото в неговите чувства, от златото в неговия организъм. От там зависи богатството. Ако вътре няма злато, законът е същият. Тая храна ползува, от която можеш да извадиш потребната сила – тя е полезна. Може да имаш пълен хамбар, ако имаш развален стомах, какво те ползува?

Тогава да вземем два тона: ДО, МИ и СИ, РЕ. /Всички пяхме ДО, МИ, СИ, РЕ, после СОЛ и т.н./ /Учителят свири и пее: „Добре мисли“./ Тук има един дисонанс. Какво трябва да турим вместо „добре мисли?“ – /„Право мисли“./ – „Добре“ е качество. „Мисли, право мисли!“

Ставай рано, когато зората се пуква! Ставай рано, когато зората идва и слънцето изгрява. На кревата да не те завари, под юргана. Защото всичките нещастия в света стават под юргана. Падне някой камък на гърба, под юргана си. Стане някоя работа неуместна, под юргана си. Затиснат си. Природата те туря на кревата да учиш изкуството как да преодоляваш мъчнотиите, да се завиваш с него и да знаеш как да манипулираш. Всичките мъчнотии да ти бъдат като юрган, да се завиваш. Затова имаш юрган. Ангелите нямат юрган. Ще бъде смешно един ангел да спи под юрган, да се завива. Ама вие дотогава, докато сте под юрган, то е наука. Щом свършите това учение, няма да има юрган. Казва: „Моят юрган се е протрил, овехтял“. Бих желал да имате нови юргани, копринени. Но трябва да научите урока да манипулирате с юргана. /Учителят пее: „Ставай рано, когато слънцето изгрява. Не чакай слънцето да ти се заканва. Не чакай слънцето да те вдига. Не чакай слънцето да ти се заканва. То няма такъв обичай, да се заканва“. Учителят пее: „Ставай рано, не се потривай. Ставай рано, шапката си добре отривай. Ставай рано, уроците си добре учи“./ Тук има един дисонанс. /Учителят пее: „Ставай рано, уроците си добре учи“./ Ха, тук има погрешка, как да я изправим? /Учителят пее: „Ставай рано, уроците си добре учи“./ Сега сме по-близо до правилното пеене. Има един, на когото трябва да му пеем. Той е аристократ. Като пееш, той разбира. Че ще му кажеш така: /Учителят пее/ „О, господарю, на който толкова години съм добре служил, днес ти ще ме чуеш и ти ще ме разбереш. Искам с тебе да си поговоря. Думите ми трябва да разбереш, да не би да стане някоя случка, криво да ме разбереш“. Като станеш, да пееш вътрешно. Ако той не разбира, ти нему ще пееш. Щом пеете, всичко върви. Той, като разбира, всичко върви. Щом не пеете, недоволен си, болен си, какво не става. Щом се примириш с него, всичко става. Сега ще живееш, ще пееш, както разбираш. /Учителят пее: „О, господарю!“/ Ако ти имаш един господар, когото обичаш, как ще му изпееш? Господар е женска форма в природата. Тази е от женските форми. Това [не] е мъжка форма. Г-то е майката, Бог е силен. Той, Който носи товара на света. При Г-то товарът е турен отпред, да мислиш как да го носиш. Това са знаци.

Силата на един музикант в какво седи? Някой път ние засягаме силата на знанието. Умът ни може да се подобри само при едно добро разположение. Всякога трябва да имаме светли мисли. Тия думи, които употребяваме, трябва да са еднозначущи, да вярваме в тях. Във всяка една дума [да има] онова, което искаш да постигнеш; трябва да избираш думи, в които да вярваш. После, никога не предприемай нещо, в което можеш да се съблазниш, сам да се обезсърчиш. Избирай нещата, които можеш да постигнеш. След като [ги] постигнеш, може да се роди обратна реакция в тебе. Пееш, не си доволен. Бъди доволен от онова, което в даден случай правиш. Не съжалявай, че си направил една постъпка; не съжалявай, че

правиш нещо. В следния момент ще направиш по-хубаво. В дадения момент имай предвид следния момент, гледай да е по-хубаво. Аз съм пял вътрешно. Направеното е направено. Следния момент имай всякога пред вид да се направи по-хубаво.

Сега, как беше песента? „Приятен е животът със светлината“. Изпейте я. /Всички изпяхме тази песен няколко пъти./ Всичката мъчнотия на тази песен е на „-ната“. Всичките онези области в пеенето, те са съединителни. [При] всяко противоречие, щом имате завършена форма, нищо не можете да направите. В музиката, ако имате завършени форми, нищо не можете да направите. На земята една форма, за да прогресира, не трябва да бъде завършена.

Снощи на концерта имаше един пасаж, също като на една от нашите песни. Мотивът го има, но няма разрешение. Не всеки мотив в съвременната и в класическата музика има разрешение. В сегашната музика няма завършени форми. Например, вие считате, че трябва да се завърши там, отдето е започнала. Ни най-малко не трябва да се завърши на същото място. Защото, ако се качваме нагоре – оттам, отдето сме започнали – ще завършим малко по-нагоре. Но ако слизаме надолу – оттам, отдето сме започнали – ще свършим по-долу. По-горе и по-долу – то е посока на музиката, във възходяща или в низходяща степен. Но всякога един пасаж в музиката трябва да дава място на следния пасаж, който следва. Пасажът, който снощи приличаше на нашата песен, е от песента „При всичките условия на живота“. Там имаше един пасаж, който мяза на него. Те го повтаряха няколко пъти.

А пък в живота не само трябва да почнеш добре, но трябва да завършиш някъде. Да кажем, ти произнасяш думата „обичам ви“. Музикално как ще го кажете, как ще го изпеете? Не лично, но в безлична форма. Няма безлична форма, но форма, в която да няма две мнения. „Аз, – казва, – обичам себе си. Обичам мене си. Има някого, когото обичам. Понеже се проектира на екрана, мене си обичам; понеже го виждам отвън, и него обичам“. То е закон. Ако така разбираш, то е право. Ако мислиш, че обичаш някой човек, то е неразбрана работа. Как ще го обичаш? Какво ще му обичаш? Очите може ли да се обичат? Как ще се обича лицето? Не може да се обича. В какво седи обичта? В даден случай обичта в какво седи? В закона на обичта дава ли се или се взема? – /„И дава, и взема, обмяна има“./ Обмяната е правилна. „Обичам те“ – да те виждам всякога в мене и вън от мене. Сега на вас аз бих изпял така. /Учителят пее: „Обичам те“./ Малко църковно, нали? Как ще бъде нецърковно? „Обичам те“. Как ще бъде нецърковно „обичам те“?

Всяка дума трябва да има съдържание. Обръщайте внимание на съдържанието на думите. Не се заблуждавайте с онова, което имате. Дотогава, докогато ти си недоволен в себе си, ти не разбираш съдържанието на думите. Недоволен си, защото ти е криво разбирането на живота. Нито един от вас не е изпълнил онова, което природата иска от него. От какво ще бъдеш доволен? Можеш да бъдеш доволен от онова, което си направил. Ако аз мога да помогна на целия свят, ще бъда ли недоволен от себе си? Аз много работи искам от света. Кое е прочутото дело, което сте направили досега? Какво сте направили? Един ангел, като слезе на земята за един ден отгоре, най-малко на един милион ще помогне. Вие на колко хора може да помогнете? Един ангел, след като направи доброто на един милион хора, той счита, че е направил едно малко добро, че е дал стотина лева назаем някъде. Например, вие имате доста дарби. Може да се спрете някъде, да изпеете една песен. Дали ще се спрат хората да ви слушат? Спрете се и само за опит изпейте някои [песни], и вижте колко души ще се спрат да ви слушат. Спрете се на три–четири места и пейте – да видите колко хора ще се спрат да ви слушат. После ще имате ясна представа, доколко вие [сте даровити]. Казва: „Какво си се спрял да крякаш?“ Щом пееш [хубаво], после ти кажат, че си доста даровит, да идеш в музикално училище, глас имаш, хората разбират, талант имаш.

Казвам: Най-първо трябва да имате ясна представа за силата на думите и не употребявайте думи, които не са на място. Вие сега искате да ми кажете, че ме обичате. Ако искате сега да ми покажете, че ме обичате, свършена работа е. Казва: „Аз го обичам“. Че смисълът на живота е в обичта. Ти обичаш – живееш; не обичаш – умираш. Казва: „Аз не искам да обичам“. Ще умреш. „Искам да обичам“. Ще живееш. Тогава, какво искаш повече? Щом искаш повече, то е от лукаваго. Щом обичаш, равноценното на обичта го имаш. Повече е от лукаваго. Казвате: „Аз го обичам“. Че ти, щом го обичаш, вършиш волята Божия; щом не го обичаш, ти не вършиш волята Божия. Радвай се, че вършиш волята Божия, на Него ще служиш. Ти се радвай, че вършиш волята Божия, обичай го, нищо повече! Защо го обичаш? Да вършиш волята Божия, то е правото разбиране. Вие разбирате това, което не е . Не само вие, но навсякъде, където и да идете днес в света – и в Америка, и в Англия, – навсякъде хората търсят да ги обичат. После търсят една заплата от хиляди. Пък ти, като обичаш, ще имаш. Другите неща са лихва, отпосле ще дойдат. Човек, който обича, след време ще дойде тринайста заплата. После у вас се заражда ревност. Какво е ревността? Едно състезание между хората. Големите цигулари може да се ревнуват, че единият свири по-хубаво. Двама учени може да се ревнуват, две майки може да се ревнуват, навсякъде има ревност. Оставям ви сега да разсъждавате върху думите „обичам ви“. Да видим какво ще разберете. Постоянно повтаряте [„обичам ви“]. Най-после не знаете кого

да обичате. Всички търсите да обичате някого в света. Ако досега не сте обичали, че от сега нататък. Ако досега не сте го намерили, – не че не сте го намерили, но вие се съмнявате. Всичкото седи във вашето съмнение вътре. Вие не сте доволни, погрешката е там. Нито един от вас не е доволен от онзи живот, който сега имате, нито един не е доволен от ума, който има, от сърцето, което има. От нищо не сте доволни, което имате сега. Какво очаквате за себе си? Вие имате чужда представа. Виждате някой човек, казвате: „Той е щастлив човек". Той ни най-малко не е щастлив. Той е като вас. Онова, което имате, обичайте, за в бъдеще ще ви се даде нещо повече. Ако вие не можете да обичате Бога за онова, което сега ви е дал, как ще Го обичате за бъдеще. Когато ще ви даде повече, тогава ли ще Го обичате? Сега ви е дал повече, отколкото вие заслужавате. Вие се извинявате, че не сте достатъчно силни, че не сте умни, не сте добри. Те са посторонни работи, те са човешки работи. Много погрешна идея е това. Да обичам Бога. След като отворя очите, гледам онова, което Той [е] направил. Аз сега Го обичам. След като отворя ушите си, чувам новите работи, аз Го обичам. Като тръгна по земята и се радвам, че мога да ходя, аз го обичам. Като започна да работя и се радвам на работата, аз Го обичам. Дали работя, дали ходя, дали слушам, дали гледам, аз Го обичам. И като ям сладко, пак Го обичам. Щом съм доволен от яденето, обичам Го. Щом не съм доволен от яденето, не Го обичам. То е вътрешно разбиране на живота: да бъде човек доволен. Казва: „Как мога да бъда доволен?" Да кажем, ти си направил като този президент, носиш куркоя на един богат човек, даде ти 12 лева. Вие ще ги хвърлите на земята. Занесете му го, дайте картичката си, тогава ще кажеш: „То е в мене една черта: аз нося и без пари, и съм доволен". Защото, ако нищо не ви плати, ще бъдете доволни, но ето какво е, аз ще му кажа така: „Ще ми платиш толкова, колкото струва куркоя, толкова за носенето ще ми платиш. Един куркой колко струва?" – „150 лева". – „150 лева и за носенето". Десет лева струва – десет лева за носенето. Един лев струва – един лев за носенето. Според мене, нося ти един нотен лист, той струва три лева и за носенето три лева ще искам. Ако пренеса един нотен лист, няма да искам повече от три лева. Ако каже: „Много", тогава – даром. Или толкова, колкото струва, или даром. Нищо повече. Даром да нося, и три лева да взема, за мене [е] все едно и също нещо. Една мярка е. Никога не искай един човек да ти плати повече, отколкото предметът струва. Щом не иска да ти плати, тогава от тебе – даром. Свириш някому или пееш, колко трябва да ти плати? Колко струва едно пеене? Някой ме кара да му пея, той ме кара да му нося коркоя. Представете си, че пее една първокласна певица, колко трябва да щ се заплати? Не се пазари, тя дойде при мене и започна да пее. Кажете ми, колко трябва да щ платя? Колко трябва да щ платя в дадения случай, та да бъде доволна тя? Ако пътува от странство, ще щ кажа: „Колко ти струва билета за идване и връщане?" За хотел колко щ трябват, после – джоб

параса да имаш. Колко трябва да щ платя? Ако иде от Париж, пътува в първа класа, колко струва един билет първа класа от Париж дотук? – Пет хиляди лева. И пет хиляди лева за връщане – десет, за хотел – две хиляди и джоб параса – осем хиляди. Всичко – двадесет хиляди. То е вече за една първокласна певица. Ако един от вас пее, колко трябва да му се плати? В природата има един правилен начин за плащане. За бъдеще трябва да го изучавате. Мислите, че ако дам 20 хиляди, е много. Не е много. То е едно угощение на един американски богаташ. Американците, които имат много пари, 20 хиляди за един обед дават. Че съм дал на една певица 20 хиляди, то е един обед американски, един обед на един милионер. Че сега милионерите толкоз плащат за един обед, повече от 20 хиляди не плащат. Но да оставим.

Всякога преценявайте думите. Вярвай[те] в туй, което говорите. Научете се да вярвате. Коригирайте вашата вяра. Всяко нещо, което кажете и не вярвате, то е едно прегрешение.

Сега, ако кажа на едного от вас да изпее една песен за 20 хиляди лева, може ли да изпее? Не вземайте в буквален смисъл. Ако вие идете някъде с това убеждение, 20 хиляди ще ги имате. Дали този, на когото пеете, ще ви ги даде, или друг, но него ден вие ще имате 20 хиляди лева. Нищо повече.

Тайна молитва

14. Лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя
на 27.XII.1935 год., петък, 5 ч. с., София – Изгрев.

1935_12_29 Причина на страданията
утринно слово

ПРИЧИНА НА СТРАДАНИЯТА. ЛЮБОВ, РАЗУМНОСТ, ИСТИНА И ДОБРОТА

29 декември 1935 г.,
5 ч сутринта.
(Влажно, тъмно, плъзгаво,
меко времето и тихо.)
Нарядът.
10-а глава от Деянията на апостолите
„В начало бе Словото“
Сега, какви са качествата на един ангел? Един ангел е едно същество интелигентно, с любов и интелигентно, същество на истина и доброта. Това се качества на един ангел. Това е животът на Небето. Това е основата. Любов, интелигентност и разумност. Вярующи има, които се спъват в своите разбирания. Верующият мисли, че не му трябва много знание. То е едно голямо заблуждение. Вярата е външна страна, подразбира интелигентност, разбира онова, което Бог е създал. Ако ти не разбираш Божиите пътища и не ги прилагаш, сляпата вяра нищо не ползува. Интелигентността и знанието е в приложението – ти ако не прилагаш, ти не можеш да знаеш.

Знанието постоянно се придобива. Човек не се ражда учен. Той има условията, но трябва да работи. И колкото времето минава от човешко гледище, и толкова интелигентността, или разумността, се развива у човека. Човек, всяка сутрин, като става, той усеща, че е придобил нещо. И в будно състояние, и в спящо състояние, като яде, каквото и да прави, той трябва да знае, че придобива нещо. Остане ли той да мисли едно време какво е бил, той е загазил вече. Църквата, сега, и религиозните хора са загазили. Те казват: „Христос дойде, умря заради нас, свърши се работата.“

Един ден и те ще се намерят в положението на онзи американски милионерин, който бил християнин. Той казвал: „Нека работят хората.“ Той не обичал да дава милостиня. Казва му: „Работи“ и плаща му. А тъй, милостиня, не обичал да дава. – „Да работи, да му платя.“ Един ден, като си отива на работа, прекомандирова се при него една вдовица, отподире му все вървяла, вървяла и проси. Искала от него. Най-после той изважда един долар и казва: „Да не ме безпокоиш.“ Той умира и отива на онзи свят, на Небето. Пита го апостол Петър: „Ти направи ли някое добро?“ – „Е, давах работа на хората.“ – „Друго? Че си давал работа на хората, то е

занаят, да спечелиш. Но едно добро направил ли си някому?“ Той помислил, помислил, казва: „Веднъж направих едно добро, дадох на една вдовица един долар.“ – „Чакай да попитам Господа.“ И Господ му казва: „Дайте му два долара и го пратете на Земята.“

Та, ако вие имате този живот на американеца, ще се върнете с два долара, нищо повече. Интересното е, защо майката може да работи, а тя проповядва на дъщерята си да не работи. Чудна работа е, някой път виждам майки, които работят вкъщи, а като рече дъщерята да работи, казва: „Недей, дъще, ще се повредят ръцете ти.“ И целия ден тя я държи като писано яйце, да не работи. И много проповедници държат своите пасоми като тия моми, да не би де им се повредят ръцете, в някоя вяра; и над туй само да седят за стока за продан. Майката иска да я продаде – като дойде някой, да я хареса, да не намери, че ръцете ѝ са груби, а те да бъдат меки.

Това са разбирания. Хубави работи са. Не е лошо да ти работят хората. Но не е и лошо сам да работиш – но съществените работи в света. Бог така е направил света, че онова, същественото в нас е само това – онова, за което ние работим. А онова, за което ние не работим, то е преходно. Не бащата да прати сина си да иде в училището да учи заради него. Синът ще стане учен, бащата ще остане невежа. Дъщерята може да стане учена, но майката ще остане невежа. Ако ти не ядеш, ще умреш. Трябва да ядеш. Ако работиш върху яденето, сам ще имаш живот. Ако не работиш, смърт те очаква.

Та, онова, истинското учение: Трябва да се работи. Работата е най-първа. Любовта е за сърцето, Разумността е за ума. След туй – Истината и Добротата. Добротата е пак за сърцето, а Истината – за ума. Тези са съчетания, от които е сглобено Небето. Всеки, който се готви за Небето, това трябва да знае. Това може да се вземе като едно резюме, събрано в 4 думи: Любов, Разумност, Истина и Доброта. Тъй. И всички вие имате вложено това от Бога. Вложено е във вас. Бог е вложил във всеки един човек.

Хората страдат от туй, което имат. Сега ви обяснявам страданието в света. Хората страдат от туй, което имат и не го прилагат. А животните страдат от туй, което нямат. Човек страда от своята разумност, която има и не я прилага. А животните страдат от неимане на разумност. Човек страда от много ум. Там седят всичките противоречия. Но те се дължат от имането на човека. От неговата разумност, която той не прилага. А животните страдат от нямане на разумност. Тогава, ако кажеш тъй, рязко ако кажеш тъй: „Аз нямам разумност“, тогава ти си животно. Въпросът е свършен. И с

тебе няма какво да се прави. Ти страдаш от туй, което нямаш. Пък ако страдаш като човек, тогава страдат от неприложение на това, което Бог ти е дал. Защо страдаш? Защото не прилагаш. Нищо повече. Защо страда Христос? От неприлагането. Той дойде да приложи, да научи хората да прилагат; но понеже Той ги представяше, Той като техен представител, Той им говори, но те не Го слушаха и Той страдаше. И защо[то] един Учител може да учи другите и вижда как те не учат, той може да страда, като не учат.

Та, страданията на Земята произтичат от онези факти – всичките страдания, които имаме, произтичат, че не прилагаме онова, което имаме. Не прилагаш Любовта – страдаш; не прилагаш Разумността – страдаш; не прилагаш Истината – страдаш; не прилагаш Добродетелта – страдаш. Прилагаш Любовта – щастлив си; прилагаш Разумността – щастлив си; прилагаш Истината, Добродетелта – щастлив си. Ясно като бял ден. Тъй.

Може да кажеш: по еволюция, ще се прераждаш. Ти остави това прераждане. Съвсем друго е предназначението на прераждането. „Ама, то за бъдеще." Оставете вашето бъдеще, онова, което ще направиш за бъдеще. Казвам: Приложи онова, което сега имаш. „Ама аз ще забогатея." Оставете вашето забогатяване. То, ако оставиш да забогатееш, че тогава да вършиш Волята Божия, то тогава се самозаблуждаваш. Ти си богат човек, ама си скържав. Нищо повече. Скържав си. Ако си богат и си скържав, ти си човек, който не изпълняваш Волята Божия. А ако нямаш пет пари в джоба си, тогава ти си едно животно. И тогава страдаш от туй, което нямаш. Там законът е друг.

И тогава някой ще каже: „Защо Господ създаде животните?" Например едно време тия животни, които сега съществуват, не изпълниха Волята Божия и останаха животни. Нищо повече. Господ не ги създаде. И вие, ако не вършите Волята Божия, и вие един ден ще бъдете като тях; а онези животни, които сега се свестят, за бъдеще са кандидати да станат хора, да се проявят. „Ама – ще кажете вие – докажи го научно." Няма какво да ви го доказвам научно. Научните работи са за разумните. Научните работи се за умния човек. На глупавия какво ще му доказвам? На слепия какво ще му доказвам? Ти се чудиш. Научните работи са лесните работи.

Та казвам: Освободете се, вие всички имате наследени големи заблуждения от миналото. Освободете се от тях. Вие идете в света, искате да бъдете щастливи. Ей такива идеи сте турили. Мислите за себе си, това-онова. Хубави работи са това. Но градиш ти една къща; не е лошо, че искаш ти голяма къща, нека е с 5, 6, 20 етажа, не е лошото етажите, но тази къща трябва да я съградиш тъй, че да не се събори и да те натисне отдолу. Не е

лошо да станете богати, но туй богатство да не те затисне. Не е лошото в богатството, но след като станеш богат, ти трябва да знаеш как да управляваш богатството. Да го употребиш. Не е лошо да имаш къща, но трябва да знаеш какво да правиш с къщата. Не е лошо да имаш ниви, слуги, но трябва да знаеш какво да правиш със слугите си. Не е лошо да имаш жена, но трябва да знаеш какво да правиш с жена си. Не е лошо да имаш мъж, но трябва да знаеш какво да правиш с мъжа си. Не е лошо да имаш деца, [но] трябва да знаеш какво да правиш с децата си. Туй е всичкото. Всичко е за добро, ако знаеш; всичко е за зло, ако не знаеш как да го направиш.

Сега, като четете тази глава, този човек се е молил и идва ангелът. Вие ще кажете сега – ако при вас дойде един ангел, вие ще искате най-първо, според сегашните методи, да си обясните сами това нещо: дали туй нещо е действително, или е една халюцинация.

На един български свещеник там, в Шуменско, се явява един старец с брада и му казва: „Слушай, няма да колиш кокошки и агнета и месо няма да ядеш, защото, ако не ме слушаш, ще ти пати главата. Няма да ядеш." Той казва на попадията сутринта: „Ей, дойде един старец с брада и ми каза да не ям месо." Може ли поп да не яде агне? Че той трябва да яде, че как ще ги благославяш, ако не ядеш? Наял се той. Втори път му се явява този старец, казва: „Слушай, ти си петият свещеник и ако не ме послушаш, ще хвръкне джубето ти и килимявката ти ще хвръкне." – „Е, какво да правя?" – „Няма да ядеш месо, твоята попска глава не разбира." Аз го превеждам – твоята попска глава трябва да разбере! Няма да ядеш месо! За какво, защо? Нищо повече. Че, то е все същото. Казва ти човекът: Няма да крадеш! Нищо повече. Няма да лъжеш! Че яденето, това е кражба. Яденето [на] месо е кражба. Ти ще вземеш една жива кокошка – то е кражба. Не кради, не лъжи. Те са неща, не ти трябват. Ако ядеш едно агне, ще прогресираш ли? Ще прокопсаш ли? И ако откраднеш, ще прокопсаш ли? И ако излъжеш, ще прокопсаш ли? Ще загазиш съвсем. Защото вие сте изложени да бъдете в заблуждение.

Най-опасна е лъжата. Човек може да излъже себе си. Той се опитва някой път себе си да излъже. След като направи нещото, ще иска извинение – ама че условията... Ще оставиш, никакви извинения! Погрешката си е погрешка. Аз не ви говоря за грехове; защото греховете, Той Господ се разправя с тях. Аз ви говоря само за погрешките. Погрешката е ваша, която вие може да изправите; и вие може да я направите, но може и да я изправите. Пък във вашата мисъл, във вашето чувство, в разбиранията си, не се извинявайте. Направиш погрешка – веднага я изправи. Не заспивайте, още до вечерта изправи погрешката, каквато и да е тя. Ако

искаш да ти върви. Ти можеш да се извиняваш, че не си разположен, че така си се родил. Не тургайте така: тъй си се родил. И не се извинявайте, че не може без погрешка. Че не може, така е. А не може и да не ги изправиш, погрешките. Без погрешка не може, но не може и да не се изправят погрешките. Не е лошо, че правиш погрешки, но лошото е, ако не ги изправиш. Това е отрицателната страна. И ако имаш един отличен ум, който Господ ти е дал, и ако не го впрегнеш на работа, той ще създаде зло на себе си. Ако Истината не я прилагаш, тя ще създаде зло на себе си. И ако разбираш Любовта и не я прилагаш, пак ще създадеш зло.

Сега, не се спирайте защо страдате. Всички страдате от изобилие. Животните умират от глад, а човек умира от пресищане. Например една котка, като хване една мишка, веднага с козината я изяда. От страх да не би да ѝ вземат мишката, изяда я с козината ѝ, с нечистотиите, всичко туй го нагълта. И тази котка целия ден се пече на слънцето. И каква дипломатка е. Ще дойде, ще мине покрай краката ти, ще пърка; и като дойде вкъщи, ще се очисти, ще си чисти кожата, тъй, модерна аристократка е, една първокласна дама. Чисти се хубаво. Ама все е котка.

Ти можеш да се обличаш с най-хубавите дрехи и най-хубавите шапки – щом не употребяваш Любовта дето трябва и щом не употребяваш Разумността дето трябва, и Истината и Доброто, ти си котка. Котка си, без такива. А щом ги употребяваш, ти си човек. Човек по това се отличава. Че всичките ангели тъй станаха. Щом знаеш как да употребяваш Любовта, щом знаеш как да употребяваш Разумността и щом знаеш как да употребяваш Истината и Доброто, ти си ангел, ти си кандидат за ангел. Щом умреш, ти нямаш знание. Сега защо го зная? Оттам насетне ще учиш. И ангелите, и те следват в училището. Ще започнеш.

Сега вие седите и във всинца ви чета една тъга по лицето ви. Казвате: „Какво ще се прави? Лоши времена настанаха. Болести ни налегнаха, натиснаха, главоболие, та светът...“ – какво има да се мисли? После, един свят неразбран, та братя и сестри; и търсите причините отвънка. Като закъса човек, той е като фалиралия търговец. Като е богат, той почне да отваря тефтера, кой какво има да му дава. Този има да му дава 100 лева – „Ще го хвана.“ Друг има да му дава 10 лева – „Ще го хвана, джангазина.“ Този ще го съдя, онзи. Няма човекът пет пари, ще му дадеш още от джеба си, ама ще го затвориш, ще го съдиш. Ще плащаш. Ако е беден, освен че няма да си вземеш парите, ама отгоре ще платиш. Не го съди, не си губи времето. Ама ако осъждаш себе си, какво ще правиш? Съдят някого, казваш: „Чакай, аз ще съдя. Да се осъди.“ Ти не се съди. Изправи си погрешките. Направил си една погрешка: написал си едно писмо, та някъде не туриш запетайката на място, или точката и запетайката, или

двоеточието, или въпросителната – отвори граматиката си. Де се турга запетайката на български? Защото в английски малко другояче се турга запетайка. Но всеки един народ се отличава.

Сега, тези неща са за обяснение. Запетайка се турга при малки спънки. Двоеточие, точка и запетая – при средни мъчнотии. А точка – при най-големите мъчнотии. А удивителна се турга, защото тя като килимявка има турено нещо. Нищо повече. Ти си се спрял и се чудиш отгоре.

Значи в речта, защо някой път ти искаш да кажеш някому обидна дума? Тури една запетайка, препъни се малко. – „Ама ти тури запетайка." Може да кажеш: „Сега вече не искам, спри се." Ти мислиш да му кажеш нещо обидно. Кажи му: „Много си добър, брат! Толкова добър, че добрината ти не може да се изкаже." И ако употребите вашите запетайки на място, работите ви ще се уредят. Ама аз ви гледам, тъй, без запетайки и без точки пишете, по еврейски. Защото евреите нямат запетайки и никакви точки. И един народ, който пише без точки и без запетаи, ако му четеш историята, твърдоглав е. Няма народ на Земята, който така да ги е блъскал Господ за тия запетаи и точки, които не ги тургат на място. И главите им пак не увират.

Казвам: Ще турите точките и запетаите на място във вашия език. Ще ги туряте правилно. Няма да има никакво изключение. Вече като влезете в Небето, тогава точка и запетая няма да има. Евреите, те имат високо мнение за себе си. Аз съзнавам, че има един език, дето няма нужда от запетаи. Той е ангелският език. Там няма нужда от запетаи, понеже всяко нещо е оформено, там няма какво да му мислиш. Но понеже нашият език не е оформен, трябват запетаи, точки, точка и запетая. Казвам: Трябва да се спреш. Да кажем, „аз човекът" – какво ще му туриш запетая? Имам права мисъл; значи, когато аз искам да направя една работа и мисля, няма какво да се спирам. Когато не мисля, ако не туря запетая... Щом туря запетая, значи спирам се, значи трябва да мисля.

И доколкото съм видял, гледам някой път, че не тургате запетаи. Казвам: Той не мисли. И погледна, все се оплаква. Казвам: Я виж едно писмо как го пишеш. Между тази запетая и твоята мисъл има известна връзка. Например някои от вас обичате, след като пишете, изядате буквите, особено големия „ер", понеже е на опашката. Е, какво приложение има това? Изяждате го на общо основание. Този човек, ако е майстор, като ще плаща, все ще изяда по 10, по 20 стотинки. Уж че ще му ги даде, казва: „Нямам пари, хайде, за друг път ще ти ги дам." А той ги изяжда. Не че има някое лошо намерение, но на, така. Ти на човека не му изядай парите! Дай му парите, откъдето и да е, да няма да изядаш нито пет пари. Точно

ще му дадеш парите. Ти ще носиш една кесия с дребни пари, пък като ще плащаш, ще извадиш парите, колкото са неговите стотинки. Ако искате да бъдете добър господар, изплатете колкото трябва. И никога не карай човека за 10 стотинки да те търси, после, да ти намеква, че имаш да му даваш. И всеки, който иска да върви по Божия път, така трябва да прави. За да върви.

Сега някои има, като им приказваш за добрия човек, казват: „Та светия няма да ставам!“ Аз сега разбирам, светия няма да ставаш. И казвам: Та какво искаш да станеш? Светия не искаш да станеш, магаре ли искаш да станеш? Пък той разбира следующето: „Ако аз стана светия – той има едно криво разбиране, – няма да ям“, няма да пие винце, няма да се облича, със скъсани дрехи ще ходи. Тогава ти не разбираш светийството. Кокошки и агнета няма да ядеш, но хубава храна ще ядеш. Никой не ти забранява да ядеш. После, като светия, ще срещнеш една жена. Казва: „Трябва да гледам на земята, да не греша.“ Ти ще я гледаш. Господ я създаде, ще ѝ се усмихнеш, ще ѝ се поклониш, ще поздравиш. Лошото не седи там. Лошото седи на друго място. Той сега мисли, като е светия, да не би да се изкуси. Той мисли, светия като стане, няма да има жени, няма да има деца. Как ще живее тогава? Да мислите! Моисей не беше ли един светия? Не беше ли женен? Авраам не беше ли светия? Не беше ли женен? Яков не беше ли светия? Не беше ли женен? Чудни сте вие. Новомодните християни не разсъждават така. Женените – в рая, а неженените – в ада.

Сега, да ви определя: Женените, които знаят как да обичат и как да мислят и как да прилагат Истината и Доброто, в рая са; а неженените, които не знаят как да прилагат Любовта, Разумността, Истината и Доброто – в ада са. Обратното сега: Женените, които не знаят как да прилагат, в ада са, и двамата; а нежененият, който прилага, в Небето е. Така седи въпросът. Туй е истината. Нищо повече. Не е работа дали си женен или не. Ако си женен и прилагаш, в рая си; ако не си женен и мислиш, че като не си женен, пт светия си, много се лъжеш. Едно малко осветление по въпроса. Защото казвате: „Да се женим ли или да не се женим?“ Ако се жениш и мислиш да не прилагаш Божия закон, в ада си. Ако се жениш и мислиш да прилагаш тия четири неща, тъй, в рая си.

Та казвам сега: Каква ще бъде разликата? Аз искам от всинца ви, от хората на Новото Учение, искам всинца да са женени, но да прилагат Любовта, Разумността, Истината и Доброто. Така, и те, и децата им, всички да прилагат. Туй е Новото Учение. Ако не... В старо време са казвали: „Да се не жени човек“ по единствената причина, понеже какво ще се жениш за една грешна жена, която не изпълнява Волята Божия? Защо ще се цапаш с нея? Защо ще се цапа една жена за един грешен мъж, който не върши

Волята Божия? Да се не жени тя. Да се жени тогава, когато ще намери един, който ще изпълнява Волята Божия. Ако не, така да седи. То е единение вътрешно.

Аз не говоря за онези неща, които стават в плътта. Плътският живот е един обикновен живот, временен живот. Аз говоря сега за живота на Духа. Ако ти не изпълняваш, ако не живееш така... Да не мислите сега, че в едно Ново Учение трябва да се ограничавате? Че, свободни трябва да бъдем всички! Всяко нещо, което разединява душата ти, всяко нещо, което внася смърт в душата ти, не е от Бога. Нищо повече. Туй, което те смущава, то е нещо човешко. Онова, което внася мир в душата ти, което внася светлина в душата ти и което внася онези, хубавите чувства, туй, което те освобождава и туй, което отваря сърцето ти, то е от Бога. Всяко нещо, в какъвто и да е смисъл, в каквато и да е форма, туй, което ни стяга...

Има неща, които все ви смущават. Важното в Учението е: поне всички трябва да знаем откъде иде смущението. Смущението иде от дявола. Дяволът като дойде, той ще те смути. Той ще ти каже. Не считай, че дяволът е като вятъра. Дяволът е като един човек, облечен много хубаво, с цилиндър, с ръкавици, с най-хубави модни дрехи, има златен часовник, златно кордонче, знае френски, знае английски, знае италиански, германски, 12 езика знае човекът, като дойде, ей! Всичките езици той знае, като говори, тъй, сладко. А пък светията трябва да знае 24 езика. По това се отличава. Всеки светия знае 24 езика. А лошият знае 12 езика. Вие ще кажете: много езика са това. Ще знаеш всичките езици и ще знаеш езика на Небето. Та, има какво да учите сега! Вие колко езика имате сега? Колко езика знаете? Някои знаят по един, по два, по три езика, като дойдете до степента на дявола, 12 езика ви трябват. Тогава вие ще се приравните с дявола. Та, сега, дяволът знае повече. Той е по-умен от вас. Докато дяволът знае повече от вас, той всякога ще ви бие, той ще ви надхитрява навсякъде. А щом знаеш два езика повече от него, тогава ти вече си над него, отгоре.

Та казвам: Всинца трябва да знаете два езика повече, или най-малко един език повече от дявола. И туй си го турете в ума. Сега във вас ще влезне съзнанието, мисълта: „Дванадесет езика как се учат?“ Дванадесет езика се научават за 12 часа, ако знаеш как; 12 езика се научават за 12 дена, за 12 месеци, 12 години и 12 езика се научават за 1200 години. Това е въпрос на времето. Ако искате, ако сте от много способните, в 12 часа отгоре може да научите. Че как ще си обясните това? В Англия има хора, които са родени, имат такава памет. Преди няколко време четох една книга, на един човек му прочитат 35 000 думи, разбирате ли, и след туй той ги изказва, и напред, и назад ги изказва. Е, че как ще си обясните – 35 000 думи ги четат, той ги слуша и след туй той ги прочита по реда, по който са казани, една

подир друга. После ги прочита назад. Значи, една възможност е. Ние считаме, че това е невъзможно. Възможно е, ако знаеш как. Ако този човек може 35 000 думи да запомни, защо ти да не запомниш 35 000 думи? Аз, сега, съм срещал религиозни хора, те искат да покажат, че нещата са Божествени. Те казват: „Много работи видях, не можах да ги запомня." Как може да не помните? Ето защо не помните. Защо на някой човек не му дават пари? Той обича парите, харчи много. Затуй баща му не му дава пари. Щом някой няма пари, аз зная причините. Щом нямаш знание, нямат доверие в тебе. Ти туй знание ще го заложиш някъде. Но щом употребиш знанието където трябва, то знанието ще дойде, и памет ще имаш. Умът ти ще работи. И добро разположение ще имаш, и благословение навсякъде ще има.

Всичко е за човека. Живота Бог го е създал за нас, които трябва да вършим Волята Божия. И сега вие чакате да слезне Духът Божий. Много хора аз съм срещал, чакат един ден да слезне Духът Божий, както на апостолите в Ерусалим – съществието на Духа Светаго. И Духът всякога ще слезне върху тебе, щом съзнаваш мисълта. Щом в тебе има тази детинска вяра, щом ти обичаш, тъй прилагаш Божията Любов, щом прилагаш Разумността, Истината, Доброто, Духът ще дойде, още днес може да имаш същестието на Духа. Щом не ги прилагаш, ще чакаш. Но докато не приложиш тия работи, Духът не може да слезне; и Духът не може да живее в един човек, който не прилага Любовта, Разумността, Истината и Доброто. Не може да живее там. Той не може да слезне там.

Сега, не искам да схванете – тъй като ви говоря, ще кажете вие, веднага във вас ще се зароди едно съмнение: „Че какво сме учили?" Е, много сте учили досега. Но от онова, което сте учили, трябва да вземете. Да потърсите; много от вашите книги в библиотеките си, ще ги извадите. Има работи, които не са ви потребни. Нека остане потребното, същественото.

Вие искате, като срещнете един човек, да го знаете какъв е този човек. Е, защо искате да го знаете? Най-първо, аз познавам хората по два начина. Много проста работа е. Като срещна един човек, гледам го гори ли или не гори. Ако е запален, аз го тургам в една категория. Ако върви и не е запален, тургам го в друга категория. За мен хората са запалени и незапалени. Или, които горят с дим, а другите – които горят без дим. За мен едните са живи, а другите са мъртви. Или, ако имате едно разбиране, например, когато мислите правилно, вие всякога носите една конска форма. В Небето ако идете, вие ще мязате на добър кон, ако добре мислите. Тъй, на кон ще мязате. Щом не мислите добре, ще мязате на умрял кон. Щом ангелите видят, че ти си един жив кон, те знаят, че мислиш добре.

Ще кажете вие: „Конска форма.“ Конската форма в Небето е емблема на Разумност. А мъртвият кон е емблема, че онова, което имаш, не го употребяваш. Ако употребиш и Любовта както трябва, ти ще мязаш на едно тяло, живо тяло. Пък ако не употребяваш Любовта, ти ще мязаш на едно мъртво тяло. А пък ако употребиш Любовта, ако употребиш Разумността, Истината и употребиш Доброто, ще мязаш на човек! Тъй. Защото всичкото животинско царство и тем подобните, това е символ, това е един език, с който се пишат всичките блага, всичките дарби, всичко онова, което Бог е създал. Животинското царство, това е писмеността, с която си написан. Каквото Бог е създал, животинското царство, това е писмената реч, с която се разбира Животът, Разумността. Ти казваш: „паяк“, но то е написано писмо. То е азбука. Всичките животни, това е писмената реч, с която могат да се напишат същинските неща, които съществуват. Така седи. Растенията, въздухът, водата, светлината, всичко, което съществува, това е азбуката, с която ти ще изучаваш скритата онази Божествена Мъдрост. Ако не разбираш тази азбука, ти не можеш да разбираш, няма да имаш една писмена реч.

Каква е разликата между един човек, който чете, и който не чете? Грамадна е разликата. Ти гледаш на един кон – че, конят е азбука. Я изтрийте един кон от лицето на Земята; я изтрийте буквата „л“ от думата „любов“ – любовта каква ще бъде? Я изтрийте и в английски „л“-то! Казвате: един кон е нищо. Конят е една свещена буква, жива свещена буква; и волът е жива свещена буква. Ако умре тази буква в тебе, тогава умира и другият живот. Така гледат и всичките светии, така гледа и Небето. Животинското царство е азбуката, то са свещените букви, слезнали от Небето. Египтяните се покланяха на Аписа, те отидоха в една крайност; а сегашните хора отидоха в друга крайност. Ние казваме: „Това е животно.“ Не. Мен ме учуди моята котка тук. Тя е доста поумняла. Онзи ден я гледам, сутринта се качила горе на покрива, тъй, и посреща Слънцето. Седнала, един час се качила напред на покрива и седи. За пръв път се качила горе и се обърнала така, седи на моя покрив и посреща Слънцето. Никога не съм я виждал. Седи така. Какво търси там? На керемидите – сняг. Мишки да има там? Няма. Хляб няма. Качила се горе и седи. Аз вече зная, казвам: тази котка, работата наред тръгнала – щом котката ми посреща Слънцето, колко повече онези, които са долу. Аз съм за фактите. Кой ще я накара там? Тя седи, откъде е дошла там горе?

Та, наследствените заблуждения на миналите векове... Понеже вие носите наследствените черти от миналото. И всичкото лошо у човека е все наследствено. Наследствените работи все са такива. Лошите работи са все наследствени. Добрите неща са дарби. Правете разлика. Доброто е дарба.

А злото си го унаследил. Ние сме наследили злото. И той казва: „Това е по наследство." Много работи по наследство не са приятни, а сме ги приели. А доброто е дар на Бога. То не се унаследява. Ти не можеш да наследиш на баща ти. Но можеш да наследиш един лош навик от него. Може да се наследи. Ще правите разлика, че доброто е дарба, благословение е то.

Та, вие имате всичката възможност. Не седете да се критикувате и да се самоосъждате, но кажете: „Днес ще върша Волята Божия. Ще обичам." Ама как? Тъй, умствено. Ако вие мислите тъй, по плът, ние не можем да обичаме всички хора. С всички хора на Земята аз не мога да се ръкувам, то е невъзможно. Но всички хора в ума си един ден може да ги обичам. Но да ги обичам всичките по плът, то е невъзможно. По плът можеш да обичаш едного–двама тук, на Земята, а по Дух може да обичаш всички хора. Възможността седи там.

Та казвам сега: Аз ви говоря за духовното. Обичайте в духа си и в ума си, и в сърцето си всички хора. Вие не се спирайте кои са праведни и кои са грешни. Защото, щом се спирате, праведни са в плътта, тук на Земята, както постъпват. А ти, за да не се спъваш, ти никой път не се оплаквай против лошите духове. Ако Бог ги държи, има нещо добро в него – в икономията; ако Бог търпи лошите духове, ако Бог търпи лошите хора, и ние трябва да ги търпим. Не само ги търпи, а казва се: „дава Своето благословение и на добрите, и на злите." Един вълк Господ го търпи, но казвам: последствията на един вълк са лоши. Един вълк, който върви по този път, ни най-малко не може да наследи Царството Божие.

Сега мнозина от вас си казвате: „То, човек не си струва да бъде добър, щом те тъпчат всички хора." Че, вие разбирате много плътски работите. Че, за да не те тъпчат, ти трябва да мислиш. Щом имаш Любовта, никой не може да те тъпче. Не плътската любов, а щом имаш Любов в сърцето си, Разумност в ума си, щом обичаш Истината и Доброто, ти ще бъдеш един човек. Това е, което освобождава човека. Това е, което прави човека силен. Ти като имаш тия четири неща, ще бъдеш силен човек. Никой не може да те закача в света. Защото, да мислиш другояче, то е голямо заблуждение. И ако те закачат, нещо ти липсва. Едно животно защо го закачат? Защото няма разумност. Животното не може да обича. Животното обича само своя род. Котката обича само котките, но не обича мишките. Котките не обичат птичките – като я хване, тя свърши лесно работата с нея. А човекът се различава.

Животните страдат от недоимък, а ние страдаме от неприложение. Правете сега разлика. Всички страдате не от недоимък, всички страдате от голямо изобилие, което не сте прилагали. Вие имате ядене – ако не го

употребите, ако го оставите за два–три дена, то ще започне да мирише. Вас ви е свидно да го дадете да го ядат други, но след два дена то ще се развали. Хлябът след 3–4 дена ще изсъхне. Освободи се от каквото имаш. Каквото изядеш – изядеш, а каквото не можеш да изядеш, дай го на други, да си върви. Ама какво ще стане? Или казвате: „Като се дава, къде ще му иде краят?“ Не търси края на нещата. Търси началото. Изпълнявай Волята на Бога като един извор, който тече. Върши Волята Божия – давай, давай. Не мисли за сиромашия. Мисли за богатство. Ти като дадеш един лев, тури в ума си, че втори път ще дадеш 10 лева. Като дадеш 10 лева, тури в ума си, че ще дадеш 100 лева. И така като увеличавате парите в ума си, ще те благослови Господ. А ти си скържав, чакаш. Че, почни да увеличаваш: един, 10, 100; така Господ, по същия начин, постъпва. Дай един лев и тури в ума си, кажи: „Втори път ще дам 10 лева.“ И като кажеш 10, тия пари ще бъдат в джеба ти. Втори път, като дадеш 10 лева, кажи: „Сто ще дам“ – 100 ще имаш. А вие треперите сега, казвате: „Какво ще стане с нас?“ Че, то е животински живот. Че, прояви щедрост малко! Ние имаме пари. Как ще се придобият парите? – „Давайте, и ще ви се даде.“ „Даром сте взели.“ Бог е дал всичкото на наше разположение, но ние сме от скържавите. От умните, като ни е дал таланта, ние го заравяме в земята и като дойде господарят, казваме: „Ето твоето, твоя талант.“ И ще ни каже тогава: *„Ленивий и лукавий рабе, защо не го даде поне под лихва, да имам лихвите?“*

Сега, аз не искам да ви говоря по този начин, не искам да остане, че ви съдя. Не искам да ви съдя. Защото човек, когото съдиш, той не се учи. Аз не искам да ви съдя, а искам да ви покажа: Ако вие искате да ви обичат, без да обичате, то е немислимо. И ако искате да ви тръгнат работите напред, без да мислите, то е пак немислимо. И ако искате да бъдете свободни, без да прилагате Истината, то е немислимо! И ако искате да имате всичките добрини в света без Доброто, то е невъзможно, немислимо е. Щедри – тия работи, в тяхното приложение седи сегашният прогрес на живота. Ако вие ги разбирате, всичките социални въпроси, които сега тормозят света, ще се разрешат. Но да кажем, всички имат един начин, по който всички хора могат да се накарат да дадат.

Нали знаете онази приказка, дето се хванали вятърът, студът и Слънцето на бас, да снемат кожуха на един овчар. Вятърът казал: „Аз ще снема кожуха.“ Като завял вятърът, онзи овчар се завил; духал вятърът, духал, а онзи не си дава кожуха. Студът казал: „Ти не можеш да снемеш кожуха, но остави на мен, аз ще го снема.“ И той притиснал: 10, 15, 20, 25, 30 градуса – колкото повече се увеличавали градусите, толкова повече си стягал кожуха. Свивал студът, и овчарят се свивал. И най-после казало Слънцето: „Вие не можахте да снемете кожуха, но аз ще го снема.“ Слънцето не иска да вземе,

казва: „Аз ще му дам топлина." Като го напекло Слънцето, че той се изпотил, казва: „Не ми трябва вече кожухът." И го снел от гърба си.

Когато Божествената Любов тебе те напече, ти ще снемеш твоя кожух. Вятърът са твоите разсъждения, а студът, то са твоите дребнави чувства. Те нищо не дават. Оставете дребнавите чувства на хората.

Давам ви сега да оперирате с 4 числа: с Любовта в сърцето, с Разумността във вашия ум, с Истината във вашия дух и с Доброто във вашето сърце всичко е възможно. Каквото искате, може да станете. Можете да станете и цар. Елате, аз ще ви направя царе. Но искам от вас... Вие искате да станете царе, ама искам във вашето царство да няма никакви затвори, да няма никакви бесилки, всичко да става добре, да няма съдилища. Ако сте готови на това, още сега да ви направя един цар! Но ако има затвори, ще ви детронирам, нищо повече! Нас не ни трябват царе, които бесят. Тогава, най-първо станете царе на себе си. Че имате една голяма държава вътре. Един ден, когато съвременните държави изчезнат, вие пак ще съществувате. Един ден ще дойде, България няма да я има, но ти като човек ще съществуваш; един ден Англия няма да я има, но ти като човек ще съществуваш. Чудни сте вие. Искайте да бъдете това, което не ще премине. А тази държава ще премине. Както вашето тяло преминава. Човек е това, което не умира. Което умира, то не е човек. То е животно. В човека умира животното, а човекът остава да живее. Туй, което умира, е животно, а което остава, то е човекът. Следователно вие, които имате животинско естество, ще умрете, сте осъдени на смърт. А всички, които имате Божественото във вас – човешкото, смъртта върху вас няма сила. Повярвай в Господа, значи, като човек ще вярваш. Вече смъртта няма влияние върху мене. Но усъмниш се в Бога – тогава си едно животно, ще дойде смъртта.

Това е ангелът, който говори сега. Пратете някого при този Петър, който ще ви каже туй: да приложите Любовта, да приложите Разумността, да приложите Истината, да приложите Доброто. Хей, широко навсякъде! Приложение, приложение! И тогава казват за Бога, че Той не гледа на лице, какви сте били в миналото. Били сте много красиви, но сте изгубили нещо от красотата; били сте много богати, но сте осиромашали; живели сте едно време в рая, но са ви изпъдили. И ви казвам сега: Туй е вашето минало, а сега, да си вземете торбите, всичко, и да не седите тук да ми скърцате, да се върнете всички при Баща си и да Му кажете: „Отче, съгрешихме и на Небето, и на Земята, не изпълнихме Твоя закон, но отсега нататък ние ще обичаме, ще мислим, ще прилагаме Истината и Доброто, направи ни като един от последните Твои слуги."

Туй е Новото Учение. Тогава ще бъдете свободни. И няма да се тормозите за такива дребнави работи. Сега, нали е ясно това?

Божият Дух носи всичките блага на живота.

6.20 ч сутринта

(На поляната – упражненята.)

15-о неделно утринно слово,
държано от Учителя
на 29.XII.1935 г., 5 ч сутринта,
София – Изгрев

1935_12_29 Вас ви нарекох приятели
неделна беседа

ВАС ВИ НАРЕКОХ ПРИЯТЕЛИ

Отче наш.
„Бог е Любов".
Ще прочета само няколко стиха от 15 глава от Евангелието на Иоана, от 8–15 стих.
„Духът Божий".
„Не ви наричам вече раби, защото рабът не знае що прави господарят му, а вас нарекох приятели, защото всичко, що чух от Отца си, явих ви го".
Този стих има една научна страна. Съвременното човечество е дошло вече до онзи предел на знанието. Има една наука, която не е теоретична, но която се прилага вече в живота. Тя е наука в дребните работи, а не в големите работи. Дребна, малка работа, например е науката за дишането. Всеки знае да диша, но колко много зависи от дишането! Всеки знае да яде, но колко много зависи от яденето. Казвате: Всеки ден се яде. Там именно е изкуството, че много малко хора знаят как трябва да ядат. Всички хора ядат, и животните ядат, но това е едно безразборно ядене. В това отношение животните имат едно установено правило, те се хранят по инстинкт, но при това хранене, например, тревопасните приемат храната си такава, каквато я намират, покрита с прах, с кал и всичко поглъщат. Те приемат много малко храна такава, каквато трябва. Ако дойдем до месоядните животни, в тях има много малко хигиена, т. е. почти никаква хигиена няма. Някой вълк ще отиде вечер около стадата, ще открадне едно агне и ще избяга. Като дойдем до хората, те приемат нечиста храна, но я гарнират с някакви приправки, и по този начин заблуждават вкуса си. След като задоволят донякъде стомаха си, той казва: Господарю, тази храна не е добра. Ние не можем да я обработим, нищо не излиза от нея. И тогава. И тогава издават едно решение да се върнат назад, да вземат друга храна. Сега казвате: Ние ядем, както Господ е дал. Ако Господ е дал тази храна, кои са правилата за това? Трябва да има правила какво да се яде и как да се яде. Не е въпросът до механически правила.

„Не ви наричам вече раби, защото рабът не знае що прави господарят му". Рабът е в положението на едно животно, а приятелят е в положението, когато в човека има вече мисъл, може да мисли. В животните има само просто съзнание. В човешкото съзнание има няколко направления. Един английски писател е написал една голяма книга върху така нареченото космическо съзнание. Той разделя съзнанието на три вида – просто съзнание, съзнание и космическо съзнание. Според друг някой, има друго деление на съзнанията: съзнание, самосъзнание, подсъзнание,

свръхсъзнание и космическо съзнание. Това са нови термини. Какво значи подсъзнание? Подсъзнанието е плат, върху който природата е складирала всичко. Онези същества, които имат подсъзнание, не подозират това. В тях има особено желание, особено направление. Всяко същество, което се движи в една посока, отива само напред и се връща по същия път, е същество от простото съзнание, от елементарно съзнание. То казва: Трябва да се върви в правия път. И учените сега говорят за правия път. Питам: Ако ти ходиш и се връщаш по правия път, какво ще добиеш? Нима сутрин учениците не отиват по правия път? Те тръгват от дома си и отиват на училището все по правия път. Майката им казва: Гледайте да вървите по правия път. Какво им казва учителят? Учителят им казва: Като излезете от училището, вървете право в дома си. Нищо такова не им казва, но им казва: Като отидете у дома си, гледайте да си научите уроците.

Казвам: Сега се изисква от всички разсъждение. Ако се впусна да обяснявам тия неща теоретически, няма какво да ви интересува. Мога да ви дам цяла една статистика за най-богатите хора в света, за най-учените, за поетите, като ви цитирам и техните стихотворения, мога да ви говоря за най-великите музиканти, да ви цитирам техните произведения, но всичко това и вие сами можете да научете. В която библиотека да отидете, ще съберете каквито сведения искате, ще се осведомите по всички тия въпроси. Но има съществени работи, които в дадения случай са необходими. Обаче, има такива несъществени работи, които не са необходими в случая. За водолаза, който влиза в морето, не са му нужни толкова теоретически знания. И теоретическото знание е потребно, но когато водолазът влиза в морето на дълбочина сто, двеста, триста и повече метра, той трябва да знае как да се справи с условията.

Напоследък вестниците писаха за един прочут американски водолаз, Вехекес, следния случай. Той се спуснал на една дълбочина от хиляда метра да извади едно съкровище. Като се спуснал от парахода, нападнал го един голям октопод и се започнала една отчаяна борба. Водолазът се бори отчаяно със своята брадва, но октоподът го обърнал добре. Той се помолил на Бога и видел, че няма спасение, ще предаде душа, още повече, че се намира в царството на октопода. По едно време видел, че друг един октопод се задал отнякъде и се хвърлил върху първия, с намерение той да вземе жертвата. Започнала се една усилена борба между двата октопода. В това време водолазът дал знак да го изтеглят. Той не останал във водата да види кой от двата октопода ще победи, но дал знак час по-скоро да го извадят. Единият октопод казал: На мене се пада тази жертва. Другият казал: На мене се пада жертвата. По този начин те се скарали, а водолазът се намерил на повърхността на земята и се спасил.

Казвам: Всеки от вас има по един октопод. Като ви нападне, друг някой ще дойде да ви спаси. В такъв случай, вие не чакайте да видите какво ще стане, но гледайте по-скоро да ви извадят от опасността. Сега вие сте от онези хора, които много вярват. Вие не взимате пред вид онази опасност, с която сте заобиколени. Не че тези опасности са нарочно поставени, но има нещо в живота, което не разбирате и вследствие на това могат да ви постигнат много страдания. Вземете например идеята за Любовта, какви нещастия причинява на хората. Те я разтеглят, делят я на Любов към Бога, към майката, към бащата, към децата, към приятелите, към господарите и т. н. Каква любов е това? Туй, което хората наричат любов, е само едно отражение, привидно отражение на Любовта. То е нещо подобно на това, когато човек се оглежда в огледалото. В огледалото вие виждате само едно привидно отражение на вашия образ. Истинската Любов се основава на нещо. Любовта започва със здравето. Тя носи в себе си едно здравословно състояние на човешките чувства, на човешките мисли и тя носи в себе си един вътрешен импулс и дава условия за един вътрешен дълъг безсмъртен живот. Който е намерил Любовта, той е намерил всичко. Любовта е основа. Който е намерил Любовта, той ще намери и интелигентността. След като намери интелигентността, на трето място иде истината. Като намери истината, ще намери и доброто в света. Този е пътят, по който трябва да се върви. Ако ти нямаш в себе си Любовта, ако нямаш интелигентността, ако нямаш истината и ако нямаш доброто, ти нищо не можеш да постигнеш. Всичко друго е безпредметно. Без тези четири неща човек го няма там. Там няма и никаква наука, никаква основа.

Казвам: Ние сме дошли до една област, дето Любовта може да се постави на изпит. Ако един човек има Любовта в себе си, в който дом влезе и намери болни, тия болни ще оздравеят. Болният в неговата аура ще оздравее. Човек, който носи Любовта в себе си, като влезе между сиромаси, хора сиромаси няма да останат. След един, два месеца работите им ще се оправят. Ако човекът на Любовта влезе между хора, които не обичат истината и правото, тези хора ще почнат да се стесняват от него, и постепенно ще започнат да говорят истината. Любовта навсякъде внася едно преобразование. Сегашните учени хора са влезли в една хубава област. Това, което може да се харесва в тях, е тяхната добросъвестност. Те искат да избавят света от заблужденията. Колкото и да се стараят да направят това, те не могат да го постигнат лесно. Ето, когато се създаде науката за Бога, в първо време хората приеха, че съществува само един Бог. После приеха, че съществува два Бога, после три, четири, пет и т. н. По този начин се внесоха много заблуждения между човечеството. Ако отидете в Индия, там пък съществуват 35 милиона богове. На кой от тях първо ще служите? Това е неразбиране. Такъв принцип не съществува в живота. Този принцип преди всичко не е научен. Едно начало има в света.

Като се говори за Бога, някои казват, че той е подобен на въздух. Не, Бог не е нито въздух, нито етер. Всичко онова, към което съвременното човечество се стреми и което е придобило, хвърля един оттенък за Бога. Човек в себе си може да води Бога. Казвате: В Бога вярвам, но в тебе не вярвам. Ами ако вярвате в един човек, в какво в него ще вярвате? Ако вярваш в човека, ти ще вярваш в неговото сърце, т. е. в неговата Любов, в неговата интелигентност, в неговата истина и в доброто, което той носи в себе си. Това съставя човека. И за Бога същото. Човек е подобен на Бога, и Бог е подобен на човека. Така трябва да кажа, за да ме разберете. Като казвам, че човек е подобен на Бога, не разбирам неговото тяло, както е сега. Като казвам, че човек е подобен на Бога, ето каква аналогия, какво сравнение правя. Запример, дали един човек е богат или учен, това не може да се заключи само от неговата къща. Един богат и учен човек може да живее в една колиба, ако (е) скромен. И един богат и учен човек може да живее в един палат. Това не значи, че първият не е богат, нито учен, а вторият, който живее в палат, е учен човек. Учен, богат човек наричам този, който може да се преобрази, който може да тури на работа своето сърце, своя ум и своята воля. Аз наричам умен човек онзи, който може да служи на своята душа. Сега ний сме дошли до тази степен на развитие, когато човек не трябва да служи на своя ум, но умът трябва да служи на нас. Ние не трябва да служим и на сърцето си, нито на волята си. Дойдем ли до душата си, обаче, ние трябва да ѝ служим. На душата всички трябва да ѝ служим. Аз взимам думата служене в най-добър смисъл. Аз разбирам такова служене, както майката може да служи на детето си, както професорът може да служи на своите добри ученици. Такова служене, такова поведение трябва да имате всички.

Сега къде седи научната страна на въпроса? Каквото мисли човек, това става от него. Човешката мисъл е магията на съвременното човечество. Бог е дал ума на човека като магическа тояжка, но човек е направил в това отношение една погрешка. Той и досега още не е употребил тази тояжка. Ще ви приведа онзи анекдот на един стар дядо и неговия внук. Когато наближило да умира, той извикал своя внук и му казал: Синко, тази тояжка ми остана от моя дядо. С нея се ожених, с нея родих и отгледах деца, тя ми помогна много в моя живот. Тази тояга е излязла от рая. Ако я вземеш и на тебе ще ти помогне. След това дядото умира. Синът (внукът) взел тоягата, държал я година, две, три, пазил я, но в това време нищо не работил. Очаквал всичко на тояжката, тя да му донесе щастието. В това време работите му съвсем се забъркали, той съвсем закъсал. Изминали десет години, но положението му не се подобрило. Един ден той си казал: Чудно нещо, с тази тояга съвсем се заблудих. Откак я взех, работите ми се объркаха повече. Ако не бях я взел, в тез десет години човек щях да стана. Той взел да мисли как да се освободи от тоягата. Да я продаде, никой не я

иска. Да я остави някъде, жал му било. Един ден взел тоягата в ръката си и тръгнал да се разходи. Върви той и си мисли: Бре, от мене по-голям будала няма. В това време един бик го напада. Той започнал да се брани с тоягата си и в тази борба тоягата се счупила на две. От мястото, дето се счупила тоягата, започнали да текат пари, злато се изсипало. Като видел това, той си казал: Защо не се случи туй нещо преди десет години?

И тъй, мъчнотиите, които срещаме в живота си, не са нищо друго, освен онзи бик, който ни заставя да употребим тоягата си. При борбата с мъчнотиите, тоягата ни ще се счупи, но като се счупи, ще започне от нея да изтича злато. Все ще излезе нещо от тоягата. Следователно, по-добре е криво да мислиш, отколкото нищо да не мислиш. Казвате, ами като мислим криво, можем да се заблудим. Оставете тази ваша философия. Първо трябва да поставите в ума си мисълта, че всички трябва да мислите. Първо трябва да мислите, защо Господ създаде въздуха, защо създаде водата, защо създаде светлината и защо създаде хляба. Това са четири елементи, които играят важна роль в живота. За тях човек трябва да си отговори. Въздухът е създаден, за да накара човек да мисли. Всички органически същества се нуждаят най-много от въздуха. Човек може да има знания, може да е силен, но ако само за три–четири минути спре дишането си, той изгубва и знание, и сила.

Този изкуствен начин, по който ние работим, ще развалим своето дишане. Често с нашата извънредна чувствителност, ние си поставяме най-лоши, най-опасни мисли в ума. Вие седите и си казвате: Какво ще стане с нас, как ще прекараме живота си? Някой седи и си въобразява: Ще стана милионер. Ами ако ми откраднат парите. Или ако ме убият? После си мисли: Цар ще стана. – Ами ако ме детронират и убият? Тогава ще стана професор. Това ще стане, онова ще стане, въобразява си различни неща, а с това страхът му расте. Най-после казвате: Не ми трябват тия работи, чакай да стана поне земеделец, че никой да не ме вижда. Че и там има трудности. Някога житото не стане, закъсаш и ще дойдат бирници, трябва да плащаш данъка си. И това не е лесно. Още по-опасна работа е тази. Вълци, мечки ще нападат овцете, стадото ти. Къде ще намериш мир? Тогава казваш. Чакай поне да се оженя. Ами ако жена ми изневери? Той не трябва да туря такава мисъл. После пък ще каже: Ами ако децата умрат? И при това положение ще чуете един проповедник, който се качил на амвона да разправя, че ще умрат хората. Това не е истина. Човек ще умре, но ако след като живее, не туря ума си на работа. Ако турите ума си на работа, всички ще живеете. И тогава иде друга една философия. Казвате: Чакай да се понаживея, защото на онзи свет имало и без това големи мъчнотии. Мнозина са ме питали, къде е адът? И аз не го зная. – Че как така, нали си учен човек? – Не зная къде е адът. В това отношение съм невежа. Не съм

ходил там, нищо не зная. Казват, че имало вечен огън, че дяволът с вили мушкал хората. – Такова писмо не е имало, нищо не зная. Един от видните художници на времето си нарисувал една картина, в която представил положението на хората в ада. Там поставил много видни хора, между които и попове, владици. Най-после поставил отгоре и папата, да има кой да ги ръководи. Отишел един от онези, които гледали картината при папата и му казал: Ваше светейшество, на една картина са поставили няколко владици и попове, между които и папата. – Извикайте художника при мене. Дохожда художникът и папата му казва: Вие ще извадите от картината си онзи папа, когото сте поставили. – Ваше светейшество, това не може да бъде. Според установените правила на църквата, това, което веднъж е влязло в ада, не може да излезе навън. Такова е вярването на католическата църква, че ако влезеш веднъж в ада, не можеш повече да излезеш. Това са все наши понятия, които ние сме наследили. – Ама това еди-кой си писал. Данте писал за ада. Данте ходил ли е в ада? Ние не спорим по този въпрос, но казваме, че има две мнения за ада. Данте е писал едно нещо за ада, а Христос е ходил в ада и нищо не е писал за това, което видял там. Данте пише за мъчнотиите на ада. А Христос, Който е ходил там, извадил всички, които били в ада навън. Дяволите дълго време след това съжалявали, че пуснали Христа в ада. Като влязъл в ада, Данте само описал страданията на хората в ада, а Христос понеже имал знания, Той извадил вън от ада всички души, които вярвали. Има един ад, който ние сами си създаваме в ума и в сърцето си. Аз ще ви говоря за този ад, именно. В този ад, именно се крие голямото противоречие. И след това ще кажете, че науката това е създала или онова е създала. Науката това е доказала или онова е доказала. Не, това са теории. Науката е доказала все хубави работи. Електричеството, например, е било знайно още от преди две, три, пет до десет хиляди години. Адептите в Египет са познавали електричеството от най-ранни времена. Това, което се говори, че боговете са вдигнали завесите на Изида, това не е нищо друго, освен електричеството. Ще кажете, че това са заблуждения. Да, това са външни заблуждения. Сега ние нямаме ли заблуждения? Не е ли заблуждение да вярваш, например, че ако вярваш в една църква или в една вяра, ще се спасиш? Това не е ли заблуждение? Спасението не зависи само от една църква. Или по право спасението не зависи от никаква църква. Спасението е качество само на Бога. Само Бог е единственият, който може да спасява. Никакъв владика, никакъв поп, никаква църква, никакъв проповедник не е в състояние да спасява. Апостол Павел казваше: Бог беше в Христа и помиряваше хората със себе си, като не им вменяваше греховете. Това е учението сега. Да не се заблуждавате. Ти сам можеш да изправиш погрешките си. Така трябва да говорят истината. Аз не съм против тях, но те трябва да говорят истината. Всички хора, съдии, свещеници, учители, държавници, трябва да говорят истината. Понеже ако не говорят истината,

горко им. Истината е велик фактор, който играе роля за развитието на ума. Ние никога не можем да поставим своя ум на онази висота на развитие, ако не говорим истината. Истината трябва да присъствува в ума на всеки човек. Когато истината влезе в ума на човека, тя му показва пътя към свободата. Истината ще ни освободи от всички несгоди. Истината е за ума, а доброто – за сърцето Следователно, истината и доброто представят една фамилия. Доброто е онази чиста девица на небето. Истината е онази, за която се казва – Глава на Твоето Слово е Истината. Истината е начало. Истината е това, което освобождава, това, което дава простор, което дава мощ и сила на човека. Това самосъзнание да побеждава над всичко в човека, това е истина. И всеки трябва да има Любов към тази истина.

„Не ви наричам вече раби, но приятели“. Кога може да се наречете приятели на Христа? Когато придобиете истината, тогава вие ще се почувствувате свободен, ще почувствувате, че не сте вече раби. И тогава Бог за тебе няма да бъде като господар, но като Баща. Понеже от Него излиза истината, като погледнете към Него, ще почувствувате в Неговото лице Баща. Като ви е създал, Той ви е изпратил в света да учите. Това е един подтик. Той ви подтиква към хубави мисли. С това именно се отличава Той, че към всички наши прегрешения, които вършим, Той ни казва постоянно: Изправяйте, изправяйте! Каквито погрешки правим, Той казва: Нищо, че правите погрешки, но трябва да ги изправяте. Сега ако ме слуша някой от православната църква, ще каже: Защо не проповядва така, както православната църква проповядва? Ако ме слуша някой евангелист, ще каже: Защо не проповядва така, както евангелизмът учи? Ако ме слуша някой учен, ще каже: Защо не говори така, както учените хора говорят? Казвам: Слушайте, аз уважавам учението на всички, но аз ще проповядвам по старому, както аз разбирам истината. Ще туря на работа и науката, и философията, и църквата, и владиците, и поповете – всички. С всичко ще си послужа, защото няма нещо в света, което да не съм бил. Аз съм бил всичко: и поп, и владика, и цар, и какво ли не. Аз съм бил и слуга, и господар, и търговец, и майка, и баща – всичко съм бил. Всичко имам в себе си. Няма нещо, което да не съм бил. Следователно, аз изучавам живота в себе си. Каквото пожелая, всичко имам в себе си. Казвате: Нека видим как живее............ Не, аз не се занимавам във външни жени. – Ама да видим как живее този мъж. И с външни мъже не се занимавам. Жените и мъжете, това са сенки. Аз не се занимавам със сенките на нещата. Не казвам, че това са заблуждения, но казвам: Не губи времето си да се занимаваш със сенките си. Като станеш учен човек, можеш да впрегнеш сянката си на работа. Голяма работа се изисква, за да впрегне сянката си на работа. Учени хора се изискват за това. За сега сенките само ще ни покажат пътя към истината.

Христос казва: „Не ви наричам вече раби". Защо? Защото Той туря Любовта като основа на живота. Като поставя Любовта като основа на живота, същевременно Той показва начин как трябва да се употреби тази Любов. Това зависи от ума на самия човек. Като казвам, че от човека зависи, имам пред вид всички ония дарби, които Бог е вложил в него. Като е дал тия дарби на хората, Той изисква с тях да свършат някаква работа. Като излизате в планината между растения, животните, минералите, вие трябва да ги изучавате. Като отивате в обществата между хората, също така трябва да ги изучавате. Всички неща, всички явления в природата трябва да се изучават научно. Като изучаваме всички форми, в които животът се проявява, дохождаме най-после до човека, който е най-съвършената форма. Това е като сравняваме човека с животните, но като дойдем до ангелите, които са пак същества от човешки род, по-съвършени, виждаме грамадната разлика между хората и ангелите. Казвате: Къде са тия ангели? Те са на Земята, а ние, хората, живеем извън Земята. Ние сме още в преддверието на Земята. Земята е много по-голяма, отколкото ние я знаем. Засега измерват Земята и казват, че е всичко 12 хиляди километра в диаметър. Това е до схващането на съществата. Ако животните биха измервали земята, те щяха да имат съвсем друга представа за нея. Това е до съзнанието. Хората са дошли в съзнанието си до 12 хиляди километра, но Земята е много по-голяма. Най-първо ние не сме жители на Земята, но сме дошли на Земята, да се научим на онзи велик закон, как трябва да се ражда човек и как трябва да се възпитава, и как трябва да преодолява мъчнотиите. Затова е дошъл той на Земята. Пък ако иска безсмъртие, той ще се върне на Слънцето. Слънцето е истинският живот. Слънцето е истинската земя. То има сто хиляди километра в диаметър. Слънцето от астролозите се разглежда като земя. Астрологически те се взимат като един от зодиаците. Казват: Слънчев тип, сатурнов тип и т. н. Значи, астрологически слънцето е планета. И те са прави в това отношение. Слънцето е една голяма земя, (на) която се живее най-добре.

Сега да оставим този въпрос, дали това е вярно или не е вярно. Колкото моите думи са верни, толкова и вашите съмнения са верни. Ако кажете, че думите не са верни, и вашето съмнение тогава не е вярно, а ако моите думи са верни, и вашето съмнение е вярно. Аз не защищавам една теория. Все-таки аз се основавам върху известни факти, върху известни данни. Ако ви преведа данните на някои напреднали хора, които са ходили на Слънцето, ще кажете, че това не е вярно, че това са въображаеми неща. Вий сте прави, но съществува един закон: Вий никога не можете да приемете някаква мисъл или никога в ума ви не може да се роди някаква мисъл, която да няма никакъв външен обект. Или никога не можете да си въобразите неща, които не съществуват. Аз бих желал някой да ми каже една мисъл, която не съществува в света. Каквото и да е мисълта, която се е

породила в ума ви, все има някакво основание. Казвате: Може ли човек да ходи на 100 крака? Че той все е ходил някога на сто крака. Какво нещо е стоногата? Някога и човек е бил в положението на стонога. Но ако сега има сто крака, какво ще прави? Сто ботуша ще му трябват. Като е мислил дълго време, той най-после е дошъл до онова економическо положение, да разбере, че не му трябват сто крака, но само два. Хиляди години е мислил по този въпрос, докато най-после дошъл до заключението, че му трябват само два крака, и то не в хоризонтално положение на земята, а перпендикулярно на нея; това е до известна степен така. Аз не искам да споря по въпроса. Спорът никога не разрешава въпросите. Той не представя никаква истина. Всичкият труд, който човечеството полага, и той си има своето место. Всички учени хора, които служат на олтаря на науката, имат пред вид доброто на човечеството. Всички имат най-добри желания по отношение на него. Ний не можем да ги обвиним. Никого не можем да обвиним. Има някои, които са били заинтересувани, но милиони от тях са били разпнати за истината. И след тях пак милиони са били техни истински ученици. Обаче, онези ученици, които донякъде само са разбирали учителите си, те са изопачили истината. Като дойдете донякъде, вие казвате, че трябва да примирите религията и науката. – Няма какво да примирявате религията и науката. Религията трябва да се занимава с Любовта, а науката – с човешката интелигентност. Религията трябва да се занимава с доброто, а областта на науката е външният, обективният свет, т. е. всичко онова, което Бог е създал отвън. Религията се занимава с вътрешния свет у нас. От това гледище, ние трябва да проучим Любовта, която действува в нашето сърце, както и доброто, което действува в нашето сърце. Тези неща са в самия човек. Човешката интелигентност е отпред на челото, а религията е отгоре на главата. Те образуват помежду си прав ъгъл. Освен тези области, има и други, за които сега няма да говоря. Тези са две важни области. Човек се отличава по челото си и по темето си горе. Кривата линия отгоре отличава човека от другите същества. Челото и темето в гениалните хора има отлична линия. У хора, които не са религиозни, тази линия на темето е счупена, изкривена. У хора, които не са умни, не са интелигентни, линията на челото е изкривена, вдлъбната. Някои художници могат да нарисуват главата на човека, да покажат каква трябва да бъде линията на челото и тази на главата, короната, темето отгоре. Главата е първият опит, най-гениалното нещо, което човек е създал до сега. Всички животни, вълците, мечките, тигрите, овцете и др. са създали жилище за себе си, но такова удобно жилище, каквото е човешката глава, нито едно животно не е създало. Главата е във връзка с всичко живо. Тя има своите апарати: Свое радио, свои тренове, с всички е в съобщение. Тя е в съобщение със звездите, със слънцето, с всички планети, с всичката вселена изобщо, както и с Бога. Това са връзка(и), направени все с главата. Щом бутнеш това

радио, веднага ще заговориш с Господа. Някому радиото е ръждясало. Той не може да влезе в съобщение с Господа и пита: Къде е Господ? – Бутни радиото си и ще чуеш Божия глас. Сега аз не мога да ви направя религиозни. Ако сега трябва да ви направя религиозни, вий сте закъсали. Аз говоря за Любовта, а не за религията. Религията е външната страна, а Любовта е вътрешната страна в човека. В този смисъл религията е наука за Любовта. Все трябва да има един когото да обича, и който да ни обича. Всички търсят някого да го обичат. Гледате една жена тича, търси някого. Кого търсиш. Тя търси своята симпатия. Гледам един момък, търси и той своята симпатия. Отворил очите си, казва: Къде е тя? Като я намери, като дойде до нея, става кавалер, внимателен, нежен. За него целият свет е светъл. Изгуби ли симпатията си, светът му потъмнее. Казвате: Кажи някаква истина. – Искате да ви говоря калугерски работи, да ви кажа, че симпатии не ви трябват. Аз ви препоръчвам най-малко една симпатия. Като намерите едната, ще дойде и втора, и трета, и четвърта и т. н. Щом се роди първото дете, това е вече една симпатия. Защо са децата? Когато човек влезе в брак, той вижда, че не е свободен от своето животинско състояние. В него се ражда подозрение, завист, користолюбие, ревност, страх, че някой ще му вземе жената. И той е готов вече да вади нож да се защищава. Щом му се роди едно дете, умът му се отвлича, и той престава да тормози жена си. Като се роди детето му, той разделя Любовта си. Дава част от нея и на своето дете. Това дете е друга негова симпатия. Следователно, през тези симпатии ти търсиш Любовта. Нямаш ли Любов в себе си? Знайте, че една симпатия представя една буква. Хилядите симпатии представят буквите на една голяма азбука, с която трябва да говориш. Защо човек трябва да мисли, че другите хора ще му вземат симпатията? Симпатията, която Бог ни е дал, никой не може да ни я вземе. Твоята симпатия трябва да бъде толкова учена, че когато един момък хвърли око на нея, тя трябва моментално да стане невидима. Като види тази опасност, тя веднага ще се скрие в тебе. Като мине опасността, тя веднага ще излезе и ще каже: Аз само тебе искам да гледам. През твоите очи искам да гледам света. Така говори симпатията. Ще кажете: Говори малко по-религиозно. Не, в моите очи вие още не сте религиозни. Мислите ли, че когато някой гледа една жена, това е лошо. Не, това е благословение. През очите на тази жена Бог изпитва ума на този човек. Също така и през очите на жената Бог изпитва мъжа, какъв му е ангелът – слаб или силен. Като ме погледне през жената Бог вижда нещо свещено. Изобщо, чрез очите на мъжа, и чрез очите на жената се изпитват хората.

Така се познава и Бог. Като дойде Любовта и тя така гледа. Сега това е едната страна. За да мисли правилно, човек трябва да впрегне ума си на работа. Ако не впрегнете ума си на работа, вие бедствувате да изгубите това, което имате. Според Библията, хората били поставени в рая, като в

школа за посвещение. Тогава Бог им казал по какъв начин трябва да учат. Бог прекарал всички животни през Адама да им тури имена. Там Бог му даде цяла програма как да работи. Откъде дойде грехът? Грехът дойде с влизането на змията, на адепта, на учения в рая и каза на Ева, че ако ядат от плода на забраненото дърво, те ще придобият много повече знания от тези, които Бог ще им даде. Това е заблуждение. Плодът не може да съдържа повече знания, отколкото човешката глава. Ева имаше повече знание, отколкото се съдържаше в плода. Като направиха опит, те видеха, че изгубиха и това знание, което имаха и придобиха знанието, което съдържаше това дърво. Какво беше това знание? Знанието, което сега имаме. Казва се, че това дърво беше дърво на познание доброто и злото. Според нас, това дърво беше един голям паразит. Ева яде от този плод, поради което днес всички хора не могат да се освободят от това паразитно състояние. То е като един неканен гост. Днес от всички се искат усилия да се освободят от тези впечатления, от известни заблуждения в света. Заблужденията винаги се дължат на известен недоимък. Не е богатството, което ражда лошия живот в света. Идеята за богатството е родила смъртта. А сиромашията е родила лошия живот, кражбата и какви ли не още престъпления. Казвате: Блажени нищите духом. Нищите, за които Христос говори, не са тия сиромаси, които са родили и създали престъпленията в света. За каква сиромашия се говори в случая – за сиромашията на сърцето, за сиромашията в ума и за сиромашията във волята на човека. Тази сиромашия, именно е родила хилядите грехове в света. Ако един мъж би имал една умна жена, която може да ходи и да се връща от слънцето, би ли се съблазнил в нея? Какво би направила тя? В една минута отгоре тя би го накарала да изтрезнее. Ако той се съмнява в нея, тя ще го издигне 10–20 километра нагоре във въздуха и ще го пита: Съмняваш ли се още? Той ще ѝ каже: Моля ти се, пусни ме долу. Ако още продължава да се съмнява, тя ще го вдигне на по-голяма височина. Там има студени пространства. Този мъж така ще се възпита, че кой каквото се опита да каже за жена му, той ще каже: Моля ви се, не се опитвайте да говорите нещо за жена ми, че тя ще ви вдигне горе в пространството на голяма височина. Знание има тази жена. Тя не е човек, с когото можеш да си играеш. Това е Любов. Тя ще те дигне горе във въздуха и ще каже: Ти трябва да слушаш и ти ще се подчиниш. И ти щеш не щеш ще ѝ се подчиниш. Мъжът представя другия въпрос, разумното в света. Ако пък жената подозира мъжа си и той може да отива до слънцето и да се връща, и той ще направи с нея същото, каквото жената може да направи с мъжа си. Той ще я хване за косата и ще я пита: Ти съмняваш ли се в мене. Ако се съмнява, той ще вдигне още по-високо във въздуха. Тогава жената ще каже за мъжа си: Не го закачайте. Той не се шегува. Той е страшна работа. Тези знания, които има, никой не може да му се противопостави. Това е само за изяснение. Тези неща са възможности. Това са неща, които хората почнаха

да ги правят. Някои богати хора, като се разгневи нещо жената, мъжът ѝ купува билет и я туря на аероплан и хайде на високо. Като се качи няколко километра нагоре, всичката ѝ неврастения изчезва. Чистият въздух сменя състоянията. Еднообразният живот, еднообразните мисли и чувства, които човек преживява, го правят неврастеник. От сутрин до вечер ние сме в една малка клетка, че няма с какво да се занимаваме. Най-голямото разнообразие за човека е в неговата глава. Там са събрани повече от три билиона и 700 милиона клетки на едно място. Това са същества, които живеят в един голям град в света. Като влезете в главата, там ще намерите толкова учени същества, и то от различни области на науката. Там всички работят. Когато един ангел слезе от невидимия свет, той няма да говори на хората, но само ще бутне радиото и от там ще ти проговори. Казвате: Някой ми бутна радиото. Това наричат хората интуиция, свръхсъзнание, самосъзнание. Сега да обясня какво нещо е простото съзнание. Човек с просто съзнание има впечатления само от външния свет. Това същество не отличава себе си от личността. То се движи в много тесен кръг. За него животът е много обикновен. Освен това имате същество с обикновено съзнание, каквото е съзнанието на обикновените хора. Той е привързан повече за земята. В този човек се зараждат чувства на скръб и на страдания. Най-после имаме човек на самосъзнанието. Той е човек на сегашната култура, сегашният човек. Ние искаме да изправим погрешките на своето минало. Обаче, трябва да знаем, че не можем да изправим погрешките на миналото си в своето самосъзнание. За да изправим погрешките си, ние трябва да минем в космическото съзнание, или в свръхсъзнанието, или в съзнанието, чрез което Бог ще ни подействува. Това е вътрешната интуиция, при която ще дойде нещо и тихо ще ти пошепне: Пътят, в който вървиш, не е прав. Това наричаме покаяние. Ще се покаеш от какво? – Ще се покаеш от онези криви разбирания, които си имал за живота. Какво по-криво разбиране от това да желаеш да станеш богат. Да туриш пари в една банка и да се осигуриш, че за нищо да не мислиш. Че ако баща ти те обича, ти няма за какво да мислиш. Ако се осигуряваме по този начин, именно, чрез богатство, чрез пари в банките, ний никога няма да прогресираме. Щом провидението ни праща на земята, ний сме осигурени вече, но трябва да учим. Ний сме пратени на земята да учим – нищо повече; Добрите хора трябва да учат. И тогава, през всичките положения, през които минаваме, ний трябва да учим, понеже съзнанието ни постоянно се сменя. Като учиш, ще придобиеш нещо. Животът не е еднообразен. Но човешкият живот, животът на хора с простото съзнание, е еднообразен. Ти си богат, имаш на едно ядене най-малко 5 блюда, значи три пъти на ден по пет блюда правят 15 блюда. Като умножите 365 дена по 15 менюта, какво правят? Какво ще научи човек от тези блюда? Какво ще научи човек от яденето? Ще кажете, че днес яденето е много хубаво. Какво хубаво има в яденето. Какви ли дреболии има в него. Утре ще кажете, че

яденето ще бъде по-хубаво. На други ден ще бъде още по-хубаво и т. н. И тогава, ний прекарваме живота без да мислим. След като си ял едно хубаво ядене, след това трябва да отидеш да учиш, да научиш нещо, да си платиш за яденето. За всяко ядене трябва да плащаш. Идеите в човека не са в самосъзнанието. Те са резултат или основа, върху която се развива космическото съзнание. Космическото съзнание е широкото съзнание, което ще побратими хората. Самосъзнанието показва нашите погрешки, но то ни разделя. То е създало у нас личния елемент, който човек е въздигнал в култ, вследствие на което е дошъл до положението да се чувствува обиден, унижен. В какво сме унижени. Унижени сме в това, че не разсъждаваме. Аз се унижавам, когато не мисля за хората, както трябва и не мисля това, което трябва, аз се унижавам, когато не мисля за светиите, за ангелите това, което трябва; аз се унижавам, когато и за Бога не мисля това, което трябва. Аз се унижавам, когато за природата мисля това, което тя не е. Унижение е, когато за всички неща мислим това, което не е. Когато почна да мисля това, което е, аз започвам да се подигам, започвам да функционирам правилно. Дойде в тебе една мисъл, не знаеш как да се справиш. Дойде една болест, не знаеш как да се справиш. Дойде едно съмнение, не знаеш как да се справиш. Човек трябва да знае как да се справи с всичко това. Как ще се справи? Ще се молим на Господа ли? – Не, ще влезем в Божественото училище, ще се помолим да ни изправят, да ни просветят, да разберем откъде идем и накъде отиваме. Така ще разберем от где идат и на къде отиват сегашните противоречия. Създаде се една теория на противоречия. Тя все ще ни наведе на известна истина. Обвиняват някой мъж, че имал няколко жени. Или обвиняват една жена, че имала няколко мъжа. На какво се дължи това? Оженил се някой мъж, но видял една мома, която го обикнала. Тази мома е неговата майка, която го обича. Ама тя го прегърнала. Тя е младата му майка. Ама нямала право да го прегръща. Дошла след това жена му неразположена. – Че тази мома била едно време негова майка. Тази мома е търсила с години брата си, намерила го, прегърнала го. Какво има от това. Този мъж е бил нейният любим брат, когото тя едва днес е намерила. – Ами от где дойде тази сестра? – Че той има много сестри, не само една. Тъй щото, възлюбената на един мъж, може да е била някога негова майка или негова сестра. Значи, на мъжа може да дойде майка му, сестра му отнякъде, а на жената може да дойде баща ѝ или брат ѝ. Питат ги: От где дойдоха тия ваши майка и баща, както брата и сестрата ви? Питам: Каква престъпност има в това, че ти храниш не едно плътско, но едно любовно чувство към някого. Вие трябва да различавате тия чувства в себе си. Плътското чувство е користолюбиво чувство. Ако имаш едно плътско чувство към кокошката, ти гледаш да я нахраниш, да стане годна за колене и един ден ще я заколиш и изядеш. Ако имаш любовно чувство към кокошката, ти ще я гледаш, ще я храниш, ще я оставиш свободно да живее при тебе. Къде е

престъпността, че един мъж обича една жена или че една жена обича един мъж? В това няма никаква престъпност. Защо тогава ще туряме престъпността там, дето тя не съществува? Тогава за какво ще ни послужи нас религията? Ако истинската религия внася в нас Любов, тези работи ще изчезнат. Тогава в отношенията на хората няма да има никаква престъпност. Защото закон е, когато един човек обича друг, той никога не може да направи престъпление. В Любовта престъплението е изключено. Престъпленията стават само в безлюбието. Една жена може да съгреши само тогава, когато няма Любов. И мъжът може да съгреши само тогава, когато няма Любов. Мъжът греши само тогава, когато в него интелигентността не работи. Щом той е интелигентен, умен, той ще има и Любов в себе си. Докато истината работи в ума на мъжа, той не може да греши. Щом истината престане в него да работи, той започва да греши. Докато доброто работи в сърцето на мъжа, той не греши. Щом доброто престане в него да работи, той започва да греши. Това са научни данни. Ще знаете тогава защо прави човек погрешки. Аз правя разлика между погрешки и грехове. Има разлика между грешки, погрешки, престъпления и грехове. Тъй щото, аз не говоря за грехове, но за погрешки на хората. Тогава как ще коригирате престъпленията, които стават от Любовта? Казвате за някоя жена, че се е влюбила. Като се влюбила, според вас, това е престъпление. Според мене пък, никога една жена, която се е влюбила, не може да направи престъпление. Аз не вярвам в нейните престъпления. Ако пък наистина е направила някакво престъпление, това вече не е Любов, но е плътско увлечение. Плътското влечение е едно течение, което взима човека и го носи. Любовта е едно разумно движение, разумна сила, която повдига човека и го носи в планината. Тя не е сила, която сваля човека надолу и го търкаля като камък. Похотта е камък, който се търкаля, но Любовта е сила, която дига човека нагоре в планината. Който се търкаля надолу, той може да направи много престъпления. Един камък, който се търкаля надолу, той може да направи много престъпления; каквото срещне на пътя си, ще удари, ще осакати.

„Не ви наричам вече раби, но приятели“. Рабът не знае каква е Волята Божия. Сега, например, се препоръчва економическо подобрение на човечеството. Но за да се постигне това, трябва да се постави една основа. Каква трябва да бъде тази основа? За да се подобри човечеството економически, за да се създаде един добър строй, трябва да се повикат най-разумните хора в света, които познават социалните закони, които познават добре и човешкото естество. Най-умните, най-честните, най-справедливите, най-добрите хора трябва да се поставят на чело, за да разрешат правилно въпросите. Когато дойде до религията, ще повикаме онези хора, в които царува истината и Любовта. Ние казваме, че всички тия хора се раждат готови. Между съвременното човечество има хора

готови родени, които могат да поведат човечеството напред. Ние сами се спъваме. Непросветените спъват просветените. За да изясня тази идея, ще послужа с картината на един английски художник. Той нарисувал един висок планински връх, на който поставил един идеал, към който всички хора се стремят. В полите на върха се виждат безброй хора, които се стремят към този връх и правят усилие да го постигнат. Обаче, като рече един да се покатери по-високо от другите, веднага близките около него го хващат за дрехата и го свалят надолу. Второ(и) се покатери и с него направят същото. Така всички хора с години обикалят около този връх, но нито един не може да стигне височината, защото сами се спъват. Всеки казва: Слез ти, за да се кача аз. Ако ти се качиш пръв, но не подготвен, какво ще видиш? Ще видиш толкова, колкото е видел един българин, който отишел на хаджилък в Ерусалим. Като стигнал в Ерусалим, казали му, че там има един прозорец, от който като надникнеш, ще можеш да влезеш в съобщение с жителите на духовния свет. Като се върнал от хаджилъка, питали го какво видел, но той отговорил: Много неща видях. – Видя ли този прозорец, можа ли да се разговаряш със съществата от духовния свет? – Прозорецът видех, видел там много запалени свещи, но с никого не можах да се разговоря. Че това именно е най-важното, да влезеш в съприкосновение с възвишения свет, със съществата там, да влезеш във връзка с мислите на тези, възвишени, трезви души. Това показва, че ний, хората, още сме много изолирани от този свет. Затова хората се срещат и се питат помежду си къде живеят поетите, къде живеят философите, учените хора, царете и т. н. Всички живеят на земята, на земята между вас, но не ги виждате. Че и ангелите живеят на земята, но не ги виждате. И рибите живеят на земята между хората, но те не виждат хората. Само че рибите живеят във водата, а хората на сушата. Напредналите същества не си служат вече с въздуха. За тях въздухът е такова нещо, каквото за нас представя водата, като среда за живеене. Днес и въздухът за нас е вреден. Та тия същества живеят пак на земята, но ако се отворят очите ви, ще видите, че земята е най-малко десет пъти по-голяма, отколкото ние я виждаме. Ако питате рибите, колко е голяма земята, те какво ще кажат? Как ще измерят земята? Или как ще измерят океана, в който живеят? Ние измерваме въздуха, но има нещо, което не можем да измерим. Ние измерваме това, в което само не можем да живеем. Разумните същества не живеят само във въздуха. Средата, в която живеят, те я наричат етер. Има нещо, има едно положение, при което човек може да стане безсмъртен. Като влезе в съответната за това среда, човек става безсмъртен. Тогава и да искаш да умреш, невъзможно ще бъде. Ако искаш да умреш, ще слезеш на земята. Ако не искаш да умреш, ще се качиш горе в съзнанието си, да се повдигнеш.

Христос казва на Своите ученици: „Както Аз не съм от този свет, така и вий

не сте от този свет“. Че как да не сме от този свет. Това значи, ние, хората, не сме от света на животните. Ние отдавна сме се отрекли от животните и ги караме сега да ни слугуват. С това вие им казвате: Вие ще се научите да мислите като нас. И когато се научите да мислите като нас, тогава ще ви освободим. Но докато мислите по животински, вие ще орете нашите ниви – нищо повече. Ще се научите да мислите като нас. Сега всички искате да влезете в Царството Божие. Царството Божие е този свят, за който сега ви говоря. Съществата от онзи свет живеят на Земята, както и ний живеем на Земята, само че те имат високо съзнание за нещата. Тези същества не се безпокоят от болести, от сиромашия от лошите хора – нищо не ги безпокои тях. Вие с нищо не можете да ги обидите, но и те не дават за това никакъв повод. Ако кажете на някои от тия същества, че му се сърдите, той веднага ще извади една кесия със злато от джоба си и ще каже: Заповядайте. Никой не може да говори лошо за тях, защото каквото кажете, те веднага ще ви дадат кесия със злато. Те ще вземат златото, ще ви го дадат в ръце и вие веднага ще престанете да говорите за тях. Сега всичко в света се прави с пари.

Ще приведа един пример за силата на парите. В Русия по едно време искали да прекарат един много строг закон против евреите. Обаче, евреите успели да подкупят всички руски министри, да говорят в тяхна полза. Но не успели да подкупят само председателя. Този закон искал да изкара евреите като вредни хора за Русия. По едно време един богат евреин отишъл при председателя, подал му една голяма торба със злато и му казал: Ще ви моля, Господин председателю, да чуете само две думи от мене. Подал торбата в ръката му и казал: Вземи и мълчи! Ще кажете, че не е добре да подкупуват министрите. Че и онези, които прокарват този закон, трябва да знаят, че земята не е тяхна, земята е за всички хора. Ний сме за всички хора. Българите, англичаните, русите и всички останали народи дойдоха от после. Първо се създаде земята, а после хората. Преди всичко ний сме хора, които имаме четири качества в себе си, първо Любовта действ(у)ва у нас, второ – разумността работи у нас. Трето, ний имаме истината в себе си и четвърто – ний сме добри. Тези четири качества отличават човека от другите животни.

Най-после, в деня, когато министерският съвет заседавал, за да реши да се приеме или не се приеме законът, всички министри говорили в полза на евреите. Само министър-председателят мълчал. По едно време императорът го запитал. Вие защо мълчите? – Ваше величество, всички министри взеха торби, за да говорят, а аз взех торба, за да мълча. Та сега и вий понякога защищавате истината, защото сте взели торба, за да я защищавате. Някога пък, замълчавате истината, защото сте взели торба, за да мълчите. Понякога казвате: Ти трябва да проповядваш истина. Питам:

Ако си една запалена свещ, трябва ли да се загасиш? – Никога. Има място за запалване. Има място за мълчание, но никога не загасявай свещта си. Никога не загасявай свещта на своя ум. Мисълта трябва постоянно да тече във вашия ум, силата на вашия живот не седи само в думите, но седи в онова, което мислиш. Ако мислим право, ние ще привлечем силите на природата. В света и в природата има здравословни вещества, които ний привличаме с мисълта си.Има един разумен свет, който постоянно ни заобикаля. Всичкото ни нещастие седи в онова, което ний разбираме. Разбирането трябва да бъде без сенки, разбиране без съмнение. Разбирането трябва да се обуславя на онази вътрешна интуиция, която се намира във вашето свръхсъзнание, както и в опитността на всички хора, които мислят като тебе. Мога да ви цитирам ред случаи. Няма да се мине дълго време и пред вас ще се отвори светът, и вие ще добиете това висше съзнание. И тогава за един ден вие ще научите толкова, колкото за хиляда години не бихте научили. Много неща има още да учите. Какво ще видите, като се отворят очите ви? Много чудесии ще видите, и като се върнете, ще кажете: Сега разбрах как трябва да се живее. Трябва ли богатият да се възмущава от бедния? Не, богатият трябва да потупа бедния, който всеки ден го безпокои, като му иска пари или друго нещо и да му каже: Братко, не си само ти, който се нуждае, много бедни като тебе има в света. Един анархист отива при един милионер и му казва: Слушай, ще дадеш една голяма сума, или ще видиш /показва му револвера си/. Милионерът му казал: Знаеш ли на колко милиона възлиза моето богатство? Анархистът казал приблизително. – Знаеш ли колко милиарда хора има по света – два милиарда. Направи сметка тогава, колко се пада на всеки човек. На тебе ти се пада, както и на всички хора по четвърт долар. Вземи тогава този четвърт долар и си върви. Нека дойдат и останалите хора, всеки да се вземе частта. Аз не мога да раздам богатството на цялото човечество само на едного. Та като дойде някой при мене, пада му се четвърт долар, от това, което имам. Повече не мога да му дам. Като вземе своето, да си върви. Аз не мога да му дам нещо, което струва милиони. Като дойде в дома ми, аз му дам нещо, покажа му своята Любов, и той си отива и казва: Много ти благодаря. Много нещо придобих днес. Досега бях страхливец, но сега разбрах как трябва да се живее. Сега вече съм безстрашлив, зная как да живея. Това, което е придобил, то е богатство. Какво донесе Христос със Себе си. Той не искаше да ни направи богати. Природните богатства лесно могат да се придобият. Аз ще ви дам едно правило за това. Ще ви дам една магическа тояжка. Аз ще ви кажа как може да се провери къде има злато. Първо ще вземете един наполеон и ще го заровите в земята някъде. След това ще вземете една пръчка и ще отидете с нея до мястото, дето наполеонът е заровен. Пръчицата веднага ще почне да се огъва. Понеже златото има афинитет към човека, пръчицата ще почне да се огъва. Ще разровите земята на това място и ще намерите наполеона. Така човек ще

започне да познава къде има заровено злато в земята. Мнозина са идвали при мене да ме питат зная ли къде има злато. Казвам: Аз не се занимавам с такива работи, не гадая, не откривам на хората къде има злато. Наука има за това. А на вас казвам: Ще се опретнете да работите, като работите, ще намерите пари. Който не може да работи, не му е определено да има пари. Той ще си остане сиромах.

Казвам: Бог е вложил сила във вашите умове и във вашите сърца. Всички трябва да имате един свещен трепет към знанието. Не да се роди състезание между вас, то да се роди един свещен трепет, да придобивате знание. Колко хубаво е, когато човек знае! При мене са идвали мнозина да ме питат: Какво мислиш за мене. Казвам: Ти се съмняваш в жена си. В жена ти има две хубави черти, които показват, че тя мъчно може да сгреши. Тя е много честна жена. Ти подозираш жена си и се съмняваш в нея, но нямаш право. В тебе има по-големи слабости, отколкото в нея. Ти се измъчваш от това, което не може да стане. Всеки човек си има един страх от нещо в живота. В страха има обратни течения. Когато страхът дойде, кръвта нахлува във вътрешните съдове, вследствие на което човек външно пребледнява, пожълтява. Ако не знае как да се справи със страха и не знае как да се лекува, в човека ще стане една реакция, която може да го отрови. Ако не знаеш как да се лекуваш, страхът ще причини в тебе голяма омраза. Страхливите хора обикновено имат голяма омраза в себе си. Страхливият може да напакости на всеки човек, към когото изпитва известна омраза. В страха се образуват много отрови, които тровят човека. И в Писанието е казано: Страхливите няма да наследят земята. Те нито могат да мислят, нито могат да направят добро. Друг е въпросът ако страхът е във връзка с човешкия ум, с човешката интелигентност, ще се яви благоразумието. Благоразумието се дължи на човешкия страх. Ако човек съчетае причинността, която е отпред на челото, със страха, който е от страна на главата, той ще създаде в себе си едно добро качество. Той ще владее силите, с които ще може да си помогне във всеки даден случай. Вземете, например, кобрата, като види един тигър, тя веднага се изправя и застава срещу него. Като я види, тигърът веднага се свива от страх, защото знае, че ако тя го клъвне по опашката някъде, животът му веднага ще отиде. Кобрата е малка в сравнение с тигъра, но има силна мисъл, която действува хипнотично. Тя казва на тигъра: Опитай се само, но ще платиш с живота си. Сега и на вас казвам: Ако пред вас излезе един ваш неприятел, как ще се опълчите срещу него. Като кобрата и ще му кажете: Опитай се само. Живота ти ще коства. Казвате: Каквото каже Господ. – Че вие Господа отвън ли ще го търсите. Отвътре трябва да го търсите. Ето какво разбирам да търсите Бога отвътре. Един индийски адепт поддържал, че всичко е от Брама създадено. Следователно, никой няма право да се меси в неговите работи. Като се оженил, родило му се едно хубаво гениално детенце. Един

ден, като спяло детето в люлката, явила се в стаята една кобра и се надвесила над детето. Нещо отвътре му казало. Застъпи се за детето. Но той си казал. Брама създаде детето, Брама създаде и кобрата. Той да се разправя с нея. Кобрата се приближила при детето и то умряло. След това се явил индусът при Брама. Последният го запитал: Защо остави кобрата да клъвне детето? – Че ти създаде детето, ти създаде и кобрата. Аз мислех, че ти ще се застъпиш за детето. – Че и ти си създаден от мене. Защо не изпълни волята ми? Понеже не изпълни волята ми и не се застъпи за това дете, ще те изпратя на неговото място. Не, като дойде кобрата, ще застъпите правото на детето с една цепеница и ще кажете, че няма право да се занимава с децата, но ще ходи из горите, дето е нейното место. Какво представя тази кобра? Всяка завист, всека омраза, всяко отрицателно чувство у вас, което всеки момент се готви да ви ухапе, да отнеме най-хубавото във вас, не е ли тази кобра, която всеки момент може да ви умъртви? На тази кобра ѝ трябва само една цепеница. – Нищо повече. Не питайте защо Господ създаде тази кобра, но вземете една цепеница и я ударете. Под цепеница разбирам магическа тояжка.

„Не ви наричам вече раби, но приятели, защото рабът не знае какво прави господарят му“. За да бъдем свободни, ние трябва да се застъпваме, но не с думи. Двама души спорят помежду си. Единият има да дава, другият има да взема. Длъжникът казва, че няма сега възможност да се изплати, а кредиторът настоява да му плати. Ти слушаш този спор, приближаваш се и питаш: Какво спорите? – Този има да ми дава. Колко? 200 лева. – Добре. Ето тези 200 лева, аз плащам заради него, защото отдавна имам да му давам, но не мога да го намеря да се изплатя. Дълго време как го търся, но не мога да го намеря. Това значи Любов. Няма какво да убеждавате кредитора да пусне длъжника си или да отложи плащането. Ще платиш заради брата си. Тъй се върши Волята Божия. Какво ще ходиш да убеждаваш човека, да прости или да отложи полицата. Плати заради него – нищо повече. – Готов ли си да простиш? – Няма какво да се разправяте с човека. Ще отидеш при кредитора му и ще платиш вместо него. Всеки, който отива да примирява, той трябва да направи нещо от своя страна. Не трябва само теория. Ние трябва да се покажем силни в малките неща. От всички се изисква самообладание. Затова вие трябва да възстановите вярата си. Аз не говоря за суеверие, но за вяра. Вярата трябва да послужи за основа на вашите интелектуални сили. Интелектуалните сили ще бъдат плод на вашата Любов, те ще бъдат плод на доброто, което действува у вас.

И тъй, всички се нуждаете от един отличен ум. Вий го имате, но трябва да го развиете до съвършенство. Аз съм правил много опити, и понякога се радвам като виждам, че светът може да се поправи много лесно, толкова лесно, че никому не дохожда на ум как може да стане това. Сега ще ви

преведа един пример, който съм превеждал много пъти. Едно момче отишло при един грънчар майстор, да учи занаят. То прекарало при него три години и се научило да прави стомни, грънци – разни грънчарски изделия. Един ден то казало на господаря си, искам вече да се отделя на самостоятелна работа. Искам да ми дадеш майсторско свидетелство. Грънчарят се съгласил, дал му свидетелство, произвел го майстор и го пуснал да отиде свободно да работи. Момчето, вече млад момък, започнало да прави различни грънци. Направило си пещ и започнало да пече своите произведения. Какво било учудването му, когато видело, че всички грънци се пукали в пещта. Тогава той отишел при господаря си и казал: Господарю, не зная каква е причината, но всички грънци, които направих, при поставяне в пещта се пукат. – Лесна работа, казал майсторът. Остани при мене още три години, ще научиш и това изкуство. Този момък внимавал какво прави господарят му, когато ще пече грънците. Като ги поставял в пещта, той духвал във всяко гърне, казвал „ху" и изваждал гърнето от пещта здраво, добре опечено. И момъкът научил това изкуство, но казал на майстора си. Бре, за едно „ху" трябваше да прекарам още три години при тебе. Сега всички хора за едно „ху" трябва да прекарат още три години при майстора си да учат занаят. Това „ху", аз го превеждам – не е нищо друго, освен една сладка дума.

Наскоро имах една опитност. Една вечер дойде при мене един мой познат, но започна така да ме ругае, както рядко можете да наругаете някого. Защо? Защото бил сиромах, защото бил гладен. Не ми трябват твоите проповеди, казва той, аз се нуждая от пари. Гледах го, гледах го, оставих го да се изкаже и после му казвам: Виж, ако е да постъпя по човешки, аз не би трябвало да ти дам нито парче хляб, но аз ще постъпя според Божията Любов. Понеже Бог дава еднакво на всички, аз ще ти услужа като на приятел. Като се наяде добре, казва: Извини ме, много добър човек си. – Така можем да бъдем всички добри. С това аз проповядвам закона. Ако бях му казал, че той няма право да говори така, че знае ли колко и какви добрини съм му правил, той нямаше да придобие нищо. Но аз си казах за себе си: Аз ще постъпя по Божия закон, а останалото е негова работа. Той най-малко имаше право да постъпи така, но ще се научи. Като се нахрани добре, извини се, съзна погрешката си. Този пример трябваше да ви го дам, за това се случи това нещо. Казвам си: Ще преведа този пример на своите ученици. Всичко, каквото става в света, е за добро на онези, които любят Бога. Турете Любовта за основа, интелигентността за сила, истината за тил, а доброто като по(д)будителна сила в живота си.

Казвам: Не ходете да се оплаквате, че това или онова сте изгубили. Някои се оплакват, че са изгубили майка си, баща си, или сина си, или парите, или слугата си, и т. н. – Оставете тези ваши заблуждения. Нищо не сте

изгубили. Вий не сте родени да бъдете нито богати, нито професори, нито философи и ред други неща. Това са второстепенни работи. Вий сте родени мислещи същества да вършите Волята Божия. Ако това можете да направите, всичко друго ще имате, всичко друго е във времето. Ако не се научите право да мислите, всички други неща са безполезни. Ако се научите право да мислите, всичко друго е полезно и не ви е забранено. Защо ще се жениш, само да мъчиш жена си. То е все едно да имаш едно богатство, което да не знаеш как да употребиш. Ако си умен човек и милиони могат да ти дадат, но поне ще знаеш как да ги използуваш. Ако си глупав, няма смисъл да си богат. Бог задържа своите благословения от нас по единствената причина, че не сме достатъчно умни и разумни. Това не е за упрек. Не казвам, че не сте добри, че не сте свети, но ако сте добри, или ако сте свети, бъдете такива на свет. Ако сте свети, само за да признаят другите вашата святост, тази святост няма смисъл. Каква святост е тази, с която не можете да изправите света. Аз бих желал светът да познае, че вий сте хора, които можете да го оправите. Какво ви коства сега да се съединим всинца и да подемем делото Христово? Можем тогава да носим Неговото име. От това, което Христос е направил от преди две хиляди години, ний можем да притурим към него поне малко нещо, да подемем делото Му. Това, което Христос изисква от нас, е да се откажем от непотребните неща. Всичко, каквото Христос е проповядвал, може да се изрази в няколко думи: Да се отречете от себе си. Какво подразбирате под думите себе си. Това значи, да се отречете от вашето невежество, да се отречете от своята завист, от своята злоба, от своето неверство, да се отречете от своето недоволство – от всичко отрицателно в себе си. Отречете се от баща и от майка си и възлюбете тогава истината и доброто. Казано е даже да възлюбиш враговете си. Христос никъде не е казал да напуснете жените и мъжете си и да отидете в някой манастир. И в манастирите има изкушения.

Ще ви преведа един пример из манастирския живот на калугерите. В един руски манастир един от калугерите се влюбил в една симпатия. Било обаче забранено жена да влезе в манастира. Тя искала да отиде някога в манастира да види как живеят там. Но не било възможно. Тогава на нея ѝ дошла една светла идея. Тя казала на своя възлюблен: Тури ме в един чувал, да видя как живееш там. Той се съгласил. Турил я в чувала и я понесъл към манастиря. По пътя го среща игуменът и го пита: Какво носиш в чувала? – Гъби. – Я да ги видя. Като отворил чувала игуменът се засмял и казал: Какая щука! Той го запитал: Какво стана, че гъбите се превърнаха в такава мома. Казвам: Много пъти и нашите гъби се превръщат в моми, а момите в гъби. Та сега и ние много пъти искаме да избегнем от закона, като този калугер. Защо трябва да я носи в чувал? Ако бях на мястото на този калугер, щях да кажа на игумена или на архимандрита: Моля ви се, имам една приятелка, която иска да дойде в

манастиря, да види как живеем. Какво лошо има в това? На жената е забранено даже в света Гора да отиде. Там е забранено дори каквото и да е женско животно, да не би да се съблазнят, да нямало същества от женски пол. Ами дърветата, които раждат плодове, не са ли женски? Всеки плод не е ли женски? Маслинките, които калугерите ядат, не са ли женски? Не, чист ум, чисто сърце се изисква от човека. Аз не искам да изнасям тия неща, но казвам: Каква голяма съблазън има днес между хората, какви големи заблуждения съществуват, че те не могат да се освободят сами от съблазните, които съществуват. Всеки може да се освободи от съблазните, като повярва в Бога. Всеки може да се освободи, когато разбере онази висша интелигентност в света и разбере, че всичко е създадено от Бога и е добро. И тогава няма какво да ни съблазнява. Няма какво да ни съблазнява нито котката, нито какво и да е женско животно. Съблазънта е признак на невежество. Само слабият се съблазнява.

„Рабът не знае какво прави господарят му“. И ако ние не знаем какво прави господарят му, или ако ние не знаем какво прави Господ, ние сме раби. Ако знаем какво Господ изисква от нас, ние сме интелигентни, и тази интелигентност трябва да я впрегнем на работа. Затова от всички се изисква една взаимна любов, една взаимна интелигентност, една взаимна истина и едно взаимно добро, с които всички можем да работим. Тогава ще впрегнем всички сили в природата за повдигане на цялото човечество.

Благословен Господ Бог наш.
Тайна Молитва.

15. неделна беседа от Учителя,
държана на 29 декември 1935 г.
София, Изгрев